

Vô Diệm Xinh Đẹp

Contents

Vô Diệm Xinh Đẹp	5
1. Chương 1: Trở Thành Tiểu Thiếp	5
2. Chương 2: Vào Ở Tây Viện	9
3. Chương 3: Khuôn Mặt	11
4. Chương 4: Đói Bụng Rồi	13
5. Chương 5: Thiếu Niên Và Lão Nhân	15
6. Chương 6: Biết Chữ	18
7. Chương 7: Luyện Công	20
8. Chương 8: Nhược Nhi	22
9. Chương 9: Ở Chung	24
10. Chương 10: Lời Hứa Của Nhược Nhi	26
11. Chương 11: Bị Bắt.	28
12. Chương 12: Gặp Lại Ngũ Công Tử	31
13. Chương 13: Ngũ Công Tử Khen Thưởng	33
14. Chương 14: Khuôn Mặt Cải Thiện.	35
15. Chương 15: Phó Thác Của Phù Lão	37
16. Chương 16: Cát Nhà Trên Núi	40
17. Chương 17: Ứng Đối Nguy Cơ.	42
18. Chương 18: Đánh Bạo Thịnh Cầu	44
19. Chương 19: Ở Cùng Nhược Nhi	46
20. Chương 20: Tuyết Xu	48
21. Chương 21: Lấy Lòng Người!	51
22. Chương 22: Sau Khi Được Tặng	53
23. Chương 23: Phiên Toái Tới Rồi	55
24. Chương 24: Tôn Nhạc Ứng Đối	57
25. Chương 25: Ngũ Công Tử Có Lời Mời.	59
26. Chương 26: Vấn Đề Nan Giải	62
27. Chương 27: Biện Pháp.	64
28. Chương 28: Chiêu Thứ Hai Của Thất Cơ	66
29. Chương 29: Chiêu Thứ Ba!	69
30. Chương 30: Hồi Báo	71
31. Chương 31: Rất Xấu Cho Nên Rất Thông Minh.	73
32. Chương 32: Kiếm Ăn	75
33. Chương 33: Bẫy Thú.	77
34. Chương 34: Được Phép Có Tên Họ Rồi!	79
35. Chương 35: Bắt Đồng Rồi	82
36. Chương 36: Thư Phòng	84
37. Chương 37: Khách Của Ngũ Công Tử	86
38. Chương 38: Phát Biểu	88
39. Chương 39: Chợ	91
40. Chương 40: Cảm Giác Hạnh Phúc.	93
41. Chương 41: Biến Hóa	96

42. Chương 42: Ứng Đối Tại Thư Phòng	98
43. Chương 43: Thập Cửu Cơ.	100
44. Chương 44: Yêu Cầu Của Thập Cửu Cơ	102
45. Chương 45: Uy Hiếp	105
46. Chương 46: Phải Đi Xa Nhà	107
47. Chương 47: Hội Nghị Năm Nước	109
48. Chương 48: Nguyên Nhân Gây Xấu Xí	112
49. Chương 49: Tranh Giành Vị Trí Thừa Kế Cơ Thị.	114
50. Chương 50: Chú Ý	116
51. Chương 51: Thẳng Tiến Hàm Đan	118
52. Chương 52: Thành Hàm Đan	121
53. Chương 53: Triệu Vương Hậu	123
54. Chương 54: Triệu Vương Hậu Hành Động	125
55. Chương 55: Thị Tỳ	127
56. Chương 56: Vào Triệu Vương Cung	129
57. Chương 57: Gặp Lại Triệu Vương Hậu	132
58. Chương 58: Kinh Sợ	134
59. Chương 59: Quyết Định	136
60. Chương 60: Cô Gái Gặp Trên Đường Hàm Đan	139
61. Chương 61: Quen Biết	141
62. Chương 62: Lễ Vật Của Đại Vương Tử	143
63. Chương 63: Mộc Công Đề Nghị	145
64. Chương 64: Đại Vương Tử Cho Mời	148
65. Chương 65: Phủ Từ Phu Nhân	151
66. Chương 66: Khách Quý Đầy Đình	153
67. Chương 67: Làm Khó Dễ	155
68. Chương 68: Cầm Phấn	157
69. Chương 69: Hoa Thơm Cỏ Lạ Vây Quanh.	159
70. Chương 70: Vấn Đề	161
71. Chương 71: Rời Khỏi Bàn Tiệc.	163
72. Chương 72: Gặp Lại	166
73. Chương 73: Nguyên Do.	168
74. Chương 74: Nhân Tình	170
75. Chương 75: Mỹ Nam Như Rượu Ngon	172
76. Chương 76: Ngũ Công Tử Nổi Giận	175
77. Chương 77: Hồ Lạc Nhận	177
78. Chương 78: Nửa Ngày Rảnh Rỗi	179
79. Chương 79: Ngũ Hành Diễn Sinh Luận	181
80. Chương 80: Cơ Tộc Hội Hạp	183
81. Chương 81: Mỹ Nam Doanh Thập Tam	186
82. Chương 82: Triệu Vương Hậu Chú Ý	189
83. Chương 83: Ngũ Công Tử Nổi Danh Thiên Hạ	192
84. Chương 84: Thiên Hạ Du Hiệp Nghĩa Giải	196
85. Chương 85: Ai Nha Nha, Mỹ Nhân Nặng Tình Làm Sao Cự Tuyệt?	199
86. Chương 86: Hồ Minh Nguyệt Cùng Đài Chư Tử	201
87. Chương 87: Gió Nổi Lên	203
88. Chương 88: “tôn Nhạc Là Cơ Thiếp Của Ta.”	206
89. Chương 89: Chọc Giận Công Chúa.	212
90. Chương 90: Rèn Luyện	214
91. Chương 91: Cơ Ngũ Công Tử Tại Đại Hội Năm Nước.	217
92. Chương 92: Trong Phú Quý Có Nguy Cơ	224
93. Chương 93: Vấn Đề.	226
94. Chương 94: Tính Toán Không Bỏ Sốt.	231
95. Chương 95: Tôn Nhạc Và Cơ Ngũ	238

96. Chương 96: Vương Hầu Lấy Lòng	241
97. Chương 97: Thành Vì Tôn Nhạc, Bại Cũng Vì Tôn Nhạc	243
98. Chương 98: Ly Biệt	250
99. Chương 99: Tôn Nhạc Mười Lăm Tuổi	252
100. Chương 100: Ngũ Công Tử Cầu Hôn	256
101. Chương 101: Quyết Định Của Tôn Nhạc	260
102. Chương 102: Cơ Lạc	263
103. Chương 103: Thỉnh Cầu Của Tam Cơ	266
104. Chương 104: Tiến Về Phía Trước	268
105. Chương 105: Vị Khách Côi Lừa Lỗ Mãng	271
106. Chương 106: Gặp Gỡ Yến Tứ	274
107. Chương 107: Sở Nhược Vương.	277
108. Chương 108: Hình Như Có Công Phu Rồi	280
109. Chương 109: Hỏi Thăm Nghĩa Giải	283
110. Chương 110: Thuật Tinh Tượng* Và Lời Tiên Đoán.	286
111. Chương 111: Mạng Người Như Cỏ Rác	289
112. Chương 112: Tề Cung Dạ Yến	292
113. Chương 113: Xưng Thúc Tử Rồi.	298
114. Chương 114: Trí Tài Nữ Chú Ý Tôn Nhạc	301
115. Chương 115: Đáp Hay	304
116. Chương 116: Tin Tức Của Nhược Nhi	307
117. Chương 117: Lần Gặp Lại Kinh Hải	310
118. Chương 118: Vẫn Là Cố Nhân Sao?	313
119. Chương 119: Thổ Lộ Hết Tình Cảm Ly Biệt	316
120. Chương 120: Nỗi Lòng	319
121. Chương 121: Trí Tài Nữ Đích Thân Tìm Hiểu	321
122. Chương 122: Nước Cờ Ứng Đối Nguy Cơ Của Tôn Nhạc	325
123. Chương 123: Cải Trang Gặp Lại Nhược Nhi	328
124. Chương 124: Lời Nói Bông Đùa.	332
125. Chương 125: Thổ Lộ.	334
126. Chương 126: Thổ Lộ(2)	337
127. Chương 127: Uy Hiếp Ngược Lại	340
128. Chương 128: Không Nói Gì	342
129. Chương 129: Nhược Nhi Bị Thương	345
130. Chương 130: Ấm Áp	349
131. Chương 131: Thuyết Phục Nghĩa Giải	352
132. Chương 132: Thuyết Phục Chu Cầu	356
133. Chương 133: Không Màng Hư Danh	360
134. Chương 134: Giống Như Đã Từng Quen Biết.	362
135. Chương 135: Cùng Nhau Rời Đi	366
136. Chương 136: Rời Đi Lâm Thành.	369
137. Chương 137: Cô Gái Thú Vị	372
138. Chương 138: Lấy Đầu Đổi Vàng	376
139. Chương 139: Sở Vương Cung	378
140. Chương 140: Nhược Nhi Nổi Giận	380
141. Chương 141: Trí Đại Gia Đến Đây	384
142. Chương 142: Đại Chiến	386
143. Chương 143	388
144. Chương 144: Cảm Giác Không Rõ Của Ngũ Công Tử	391
145. Chương 145: Chiến Thắng.	393
146. Chương 146: Bắt Đầu Con Đường Tung Hoành	399
147. Chương 147: Thuyết Phục Triệu Quốc	405
148. Chương 148: Trên Đường Đi Gặp Nguy	410
149. Chương 149: Vết Vết Của Cải Trong Miệng Cọp	414

150. Chương 150:	Thuyết Phục Doanh Thập Tam	418
151. Chương 151:	Ai, Muốn Chết Cũng Không Yên!	422
152. Chương 152:	Giết.	425
153. Chương 153:	Giết (2)	429
154. Chương 154:	Tôn Nhạc Diện Mạo Thanh Lẽ Mười Sáu Tuổi	431
155. Chương 155:	Lúc Gặp Lại Thật Nở Mày Nở Mắt!	434
156. Chương 156:	Tưởng Niệm Đến Đau Thương	437
157. Chương 157:	Cẩn Yêu	440
158. Chương 158:	Tâm Tư	442
159. Chương 159:	Yêu Cầu	445
160. Chương 160:	Tần Cung Dạ Yến	447
161. Chương 161:	Tần Cung Dạ Yến (2)	449
162. Chương 162:	Tình Ý Của Ngũ Công Tử	453
163. Chương 163:	Doanh Thập Tam Hoài Nghi Cùng Cho Mời.	455
164. Chương 164:	Câu Trả Lời Thuyết Phục Của Ngũ Công Tử	458
165. Chương 165:	Nhược Vương Giảo Hoạt	460
166. Chương 166:	Rối Loạn	462
167. Chương 167:	Hiếu Rõ Thân Thế	466
168. Chương 168:	Tề Quốc Gặp Nạn	469
169. Chương 169:	Điền Nhạc Chính Là Tôn Nhạc.	473
170. Chương 170:	Ngũ Công Tử Vấn Đáp Cùng Tôn Nhạc	476
171. Chương 171:	Tình Yêu Cũng Cần Đến Binh Pháp	480
172. Chương 172:	Thuyết Phục Yến Quốc	483
173. Chương 173:	Bước Hai:thuyết Phục Tần	487
174. Chương 174:	Cô Gái Cầu Hôn Và Thuyết Phục Ngụy Hầu	490
175. Chương 175:	Bước 4: Thuyết Phục Hàn, Kế Thành Viên Mãn.	494
176. Chương 176:	Thân Nữ Nhi Bị Bại Lộ	498
177. Chương 177:	Lời Đồn Khó Chặn	502
178. Chương 178:	Yến Ngọc Nhi Khóc Cầu	504
179. Chương 179:	Miệng Lưỡi Sắc Bén Như Tên Dao Khiến Trượng Phu Phải Xấu hổ.	507
180. Chương 180:	Lại Gặp Rắc Rối	511
181. Chương 181:	Đến Nam Dương	515
182. Chương 182:	Thay Nữ Phục Cũng Thành Mỹ Nhân	517
183. Chương 183:	Doanh Thập Tam Cầu Hôn	519
184. Chương 184:	Gặp Được Triệu Thập Bát Công Chúa	523
185. Chương 185:	Phương Án Giải Quyết Cùng Hoang Mang Mới Của Ngũ Công Tử.	527
186. Chương 186:	Nắm Tay	530
187. Chương 187:	Kế Mượn Dao Giết Người.	533
188. Chương 188:	Ngọt Ngào	537
189. Chương 189:	Quay Về Tề	540
190. Chương 190:	Phong Cảnh	544
191. Chương 191:	Kinh Sợ	548
192. Chương 192:	Tình Ý	551
193. Chương 193:	Một Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ	555
194. Chương 194:	Nhấc Tay Định Đoạt Sinh Tử Của Người Khác.	558
195. Chương 195:	Thích Khách Triệu Quốc	562
196. Chương 196:	Trái Tim	566
197. Chương 197:	Điền Công Ở Chỗ Nào, Triệu Quốc Dùng Toàn Lực Tấn Công Chỗ Đó!	570
198. Chương 198:	Miệng Lưỡi Điền Công Có Thể Giết Người	574
199. Chương 199:	Thiếu Nữ Áo Xanh	577
200. Chương 200:	Giữa Vạn Quân, Nhược Vương Đến	581
201. Chương 201:	Ba Người	584
202. Chương 202:	Nhược Nhi Hành Động	588
203. Chương 203:	Thấu Hiểu	591

204. Chương 204: Lại Khiến Thiên Hạ Chấn Động	595
205. Chương 205: Sở Vương Oai Hùng	598
206. Chương 206: Thẻ	602
207. Chương 207: Quay Về Sở.	606
208. Chương 208: Trĩ Thị	610
209. Chương 209: Nhược Vương Yếu Ốt	613
210. Chương 210: Tranh Giành Trung Nguyên, Bắt Đầu Từ Diệt Sở	617
211. Chương 211: Quyết Định Của Tôn Nhạc	621
212. Chương 212: Rời Sở	624
213. Chương 213: Thuyết Phục Ngô	627
214. Chương 214: Gặp Lại Thiếu Nữ Áo Xanh	630
215. Chương 215: A Thanh Và Thuật Dịch Dung	633
216. Chương 216	636
217. Chương 217	640
218. Chương 218	643
219. Chương 219	646
220. Chương 220	650
221. Chương 221	653
222. Chương 222: Tôn Nhạc Gây Nên	656
223. Chương 223: Một Lời	659
224. Chương 224: Hai Loại Tâm Tư	662
225. Chương 225: Phát Dương Thành	665
226. Chương 226: Tôn Nhạc Phản Ứng	668
227. Chương 227: Thẻ Không Vấy Vùng Nữa	671
228. Chương 228: Nhược Vương Chưa Bao Giờ Có Bệnh	674
229. Chương 229: Tôn Nhạc, Nàng Đã Sớm Thèm Muốn Ta!	677
230. Chương 230: Kết Cục	680

Vô Diệm Xinh Đẹp

Giới thiệu

Truyện Vô Diệm Xinh Đẹp là một truyện khá hấp dẫn và thú vị của tác giả Lâm Gia Thành, đây là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-diem-xinh-dep>

1. Chương 1: Trở Thành Tiểu Thiếp

Tôn Nhạc tỉnh lại trong cảm giác lay động choáng váng.

Nàng chậm rãi mở mắt ra, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt nàng là một không gian rất nhỏ. Bốn phía tính cả trên đỉnh đầu đều làm từ vải bố, chỉ có chỗ nàng đang nằm là một tấm ván gỗ nhỏ.

Tấm ván gỗ đang dao động rất kịch liệt.

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn mãi cũng thấy chỉ một tia sáng từ lỗ nhỏ trên lớp vải bố xuyên vào. Mình đang ở đâu đây?

Nàng thăm nghĩ, chậm rãi vươn tay về hướng lỗ nhỏ kia. Tay nàng vừa mới duỗi ra liền giật nảy mình.

Đây không phải tay nàng!

Xuất hiện trong tầm mắt của nàng là một bàn tay nho nhỏ, khô gầy như que củi với làn da xanh mét. Một bàn tay như vậy tuyệt đối không thể là tay nàng!

Ý nghĩ này vừa vọt lên đầu Tôn Nhạc, nàng dường như bừng tỉnh khỏi cơn mê, xoay người ngồi dậy đưa hai tay xoa hai má, tiện đà liếc mắt nhìn khắp thân thể.

Vừa khê vỗ, nàng liền nhắm hai mắt lại thật chặt: nhất định là ảo giác, chắc chắn là vậy! Làm sao mình có thể đột nhiên biến thành một người khác? Đúng, nhất định là mình đang nằm mơ!

Tuy rằng đã nhắm mắt, tấm ván gỗ vẫn lắc lư như cũ. Bên ngoài vẫn vang lên tiếng bánh xe gỗ lăn “Két két”, nàng biết mình đang bị chở đi với một tốc độ không nhanh không chậm.

Giấc mộng này kỳ lạ quá, đến tiếng động cũng chân thật đến vậy!

Một hồi lâu sau Tôn Nhạc mới mở mắt ra lần nữa. Lần này mở mắt trợn mắt mấy lượt vẫn như vừa rồi, chỉ thấy thân thể của một cô gái nhỏ khoảng mười một mười hai tuổi mà không phải là chính bản thân nàng!

Đầu nàng ong ong. Đột nhiên, một ý tưởng nảy ra: chẳng lẽ mình xuyên không rồi?

Trong lúc tâm tư Tôn Nhạc đang rối loạn thì một giọng nói từ bên ngoài truyền vào “Lão gia, chúng ta đi vào từ cửa nào?” Giọng nói này vừa hèn nhát bĩ ỉu vừa a dua nịnh hót.

Một giọng nói cao ngạo đáp lại “Từ cửa hông thứ ba đi.”

“Thưa vâng.”

Nghe đến đó Tôn Nhạc rung mình nàng vội vàng dứt bỏ những suy nghĩ lung tung trong đầu, vội vàng đưa tay kéo tấm vải bố ra.

Xuất hiện ở trước mắt nàng là một dãy tường rào, toàn bộ dãy tường được xây dựng từ những tảng đá cực lớn. Phóng mắt nhìn qua dãy tường rào thì thấy cỏ dại mọc san sát như rừng, cây cối thấp thoáng dày đặc.

Mà nàng đang ngồi trên một chiếc xe bò, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi gầy gò mặc áo vải gai ngồi trên vị trí xa phu. Mái tóc của ông ta được búi lại gọn gàng chỉ dùng một cây trâm gỗ cố định trên đầu. Người đàn ông gầy gò kia đang nói chuyện với một người trung niên chừng bốn mươi mấy tuổi, hơi mập, mặc áo gấm, chiều cao ước chừng một mét sáu, đầu tóc thưa thớt cũng được cố định bằng trâm. Ông ta ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt ti hí trên gương mặt đầy thịt béo kia khinh thường liếc xa phu một cái rồi nghênh ngang rời đi.

Trời ạ, chẳng lẽ mình thật sự xuyên không? Lại còn xuyên đến cổ đại?

Người trung niên kia vừa đi khỏi, Tôn Nhạc liền sợ hãi mở miệng, “Đại thúc, đây là đâu vậy?” Nàng vừa mới mở miệng, một giọng nói yếu ớt của chính thân thể này liền vang lên. Trong giọng nói bao hàm sự e sợ hèn mọn.

Phu xe kia quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, mặt của ông ta chẳng những gầy, còn chẳng chít nếp nhăn. Trên gương mặt khô héo không có chút thần sắc nào. Đôi mắt cũng mờ mịt, nếp nhăn trên mặt thì tầng tầng lớp lớp giống như da của người già, lại giống như từ trước đến nay ông ta chưa hề rửa mặt.

Phu xe nhìn Tôn Nhạc đầy vẻ thương hại, nhưng đồng thời trong thương hại lại có một chút hâm mộ. Đây là hai loại biểu tình hoàn toàn khác nhau xa lắc, vậy mà lại đồng thời xuất hiện trên cùng một gương mặt.

“Cô bé đã tỉnh rồi sao? Lần này con có thể chuyển mệnh rồi, con có biết người ngày hôm qua con dùng cảm cứu giúp là ai không? Ngài ấy là Ngũ công tử ở Cơ phủ đó! Ngũ công tử thấy con có ơn cứu mạng nên đã

quyết định nạp con làm tiểu thiếp thứ mười tám! Thấy không, quản gia của bọn họ còn phái một chiếc xe bò bóng loáng tới đón con vào cửa nữa này.”

Ầm!

Tôn Nhạc chỉ cảm thấy trong tai có tiếng nổ ầm ầm! Chẳng những nàng đã xuyên không lại còn trở thành một trong mười tám tiểu thiếp của một vị công tử ư?

Sau khi phu xe nói xong câu này, liền quay đầu “Hãy ——” thúc bò đi nhanh hơn. Chiếc xe bò lại lắc lư một trận, Tôn Nhạc sợ hãi kêu lên, “Đại thúc, thúc vừa mới nói con sẽ tiểu thiếp thứ mười tám của Ngũ công tử sao?”

Xa phu cũng không quay đầu lại chỉ đáp: “Ừ số mạng của con cũng không tệ, lại được Ngũ công tử nhìn trúng. Cô bé à, sau khi con vào Cơ phủ, nếu có thể tìm cách ngủ với Ngũ công tử một hai lần, sinh một đứa con trai thì đúng là quá có phúc. Chắc chắn, việc này hơi khó, hơi khó đó.”

Tôn Nhạc nghe vậy thì thấy trước mắt tối sầm, thật lâu sau vẫn nói không nói nên lời.

Ngay lúc đầu óc của nàng vẫn còn lẫn lộn trong như mơ hồ dần thì chiếc xe bò lung la lung lay đi tới trước một cánh cửa hình vòm nhỏ nhỏ. Cửa hình vòm này rất nhỏ, độ cao không đến một mét rưỡi, lại rất hẹp, người hơi cao một chút phải khom lưng nghiêng người mới có thể đi qua.

“Hãy ——”.

Xa phu hét dài một tiếng, sau khi giữ chặt bò nhảy xuống xe, ông quay đầu về hướng Tôn Nhạc, chỉ chỉ cái cổng vòm nhỏ kia, nói: “Con vào đi, đại thúc đưa đến nơi này thì không thể đi vào nữa. “

Hai mắt Tôn Nhạc vẫn nhập nhèm mơ hồ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng nhìn sang bên kia cánh cổng vòm đầy cổ đại, sợ hãi nói: “Đại thúc, con, con phải đi vào sao?”

Phu xe vừa kéo dây thừng chuẩn bị quay đầu trở về, vừa trả lời: “Đúng vậy con bước qua cánh cửa này thì trở thành người nhà họ Cơ rồi”.

Nhìn thấy phu xe nhảy lên xe bò định đi, trong lòng Tôn Nhạc quýnh lên, giọng nói sợ hãi của nàng rốt cuộc cũng cao lên một chút, “Đại thúc, con, con sợ lắm”.

“Hãy——” lại là một tiếng thúc bò, xa phu dừng xe bò lại, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Ông ta lẳng lặng đánh giá Tôn Nhạc, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi, nói: “Chỉ mới lớn bằng bọn trẻ nhà ta, vậy mà... Cô bé ơi, đại thúc chỉ là một dân đen. Đây là chỗ phú quý ta không thể ở lâu, phải nhanh chóng trả bò lại cho quản gia rồi về nhà. Con suy nghĩ một chút đi, con cũng là dân đen, nhưng bây giờ sắp trở thành người bề trên rồi. Nếu có thể tìm cách sinh một đứa con, vậy cả đời này con sẽ mãi người bề trên. Đến lúc đó nhà đá nhà gỗ rắn chắc rộng lớn như vậy, con cũng có thể vừa ngủ một gian vừa chiếm một gian. Đó đúng là phúc phận không thể tưởng tượng nổi. Con đừng mè nheo nữa, nhanh chóng vào đi thôi, nếu Ngũ công tử còn nhớ đến con, thì nhất định phải biểu hiện tốt một chút nhé”.

Phu xe nói một hơi nói tới đây, thì hét dài một tiếng “Hãy ——”, thúc xe bò từ cửa hông đi về hướng Tây.

Tôn Nhạc đứng tần ngần ở ngoài cổng vòm thật lâu.

Theo lời xa phu nói, nàng gả cho Ngũ công tử này làm tiểu thiếp, là may mắn trăm năm có một. Nhờ Ngũ công tử kia thấy nàng có ơn cứu mạng mình nên mới đặt cách ban ân như vậy!

Trên thân thể nhỏ bé là một bộ áo vải gai, áo vải gai rất mới, hiển nhiên là vừa may, không được vừa người cho lắm. Cổ áo và cổ tay áo đều rộng thùng thình.

Dưới chân nàng là một đôi giày rơm, lộ ra vài ngón chân xanh tím, nhưng thật ra đã cẩn thận rửa ráy rất sạch sẽ.

Một cơn gió thổi qua, lúc này đã là tháng ba, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu khắp mọi nơi. Cơn gió này cũng rất ấm áp, nhưng làn gió ấm áp này thổi lên người nàng, lại khiến nàng rung mình một cái, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi ngay tại đó.

Thân thể này thật là yếu ớt, quá sức yếu ớt.

Nhìn cánh cổng vòm kia, Tôn Nhạc cắn răng trầm nghĩ: suy nghĩ gì nhiều, ta cứ đi vào trước hẵng nói sau. Thân thể này chẳng những tuổi nhỏ, hơn nữa dinh dưỡng còn không đầy đủ, có lẽ Ngũ công tử kia cũng sẽ không nổi thú tính đâu!

Nghĩ đến đây, nàng rút cuộc cũng lấy hết dũng khí thẳng tiến về hướng cổng vòm.

Vừa vào cổng vòm, cảnh vật đầu tiên đập vào mắt nàng đó là một vườn hoa nho nhỏ. Ba con đường nhỏ rải đá vụn chia ra ba hướng xuyên qua vườn hoa. Cuối những con đường là mấy căn nhà gỗ nằm san sát nhau.

Trong vườn hoa có bốn năm cô gái mặc quần áo vải gai đang vừa nói cười, vừa dệt vải gai. Dây gai chồng một đồng thật dày trên mặt đất. Mấy cô gái này đều khoảng mười bốn mười lăm tuổi, diện mạo hơi thanh tú.

Nhìn thấy Tôn Nhạc tiến vào, mấy cô gái đều sửng sốt.

Ánh mắt của các nàng đánh giá Tôn Nhạc một lát, sau đó đồng thời đưa ánh mắt nhìn vật áo vải của nàng, Tôn Nhạc theo ánh mắt của các nàng nhìn về phía của vật áo mình, chỉ thấy bốn năm đóa hoa khiên ngư* buộc thành một bó cắm ở đó. Vừa rồi tâm thần nàng vẫn bất an nên không phát hiện.

Mấy nàng ngấm ngấm Tôn Nhạc, lại nhìn mấy đóa hoa khiên ngư, biểu tình đều lộ vẻ không tin nổi.

Tính cách Tôn Nhạc vốn hơi hướng nội, giờ phút này đối diện với mấy ánh mắt sáng quắc kia thì không khỏi mất tự nhiên.

Ngay khi nàng cúi đầu muốn đi tìm người hỏi han một chút, thì một giọng nói trong trẻo dễ nghe đã từ bên cạnh truyền đến: “Ngũ ca ca, nàng ta là ai vậy? Bộ dạng xấu như vậy lại còn cài hoa trên vật áo? Không phải là huynh lại lấy một tiểu thiếp vào cửa chứ?”

Đây là giọng nói của một thiếu nữ, ngọt ngào mà trong trẻo, so với giọng nói ồm ồm hèn nhát bỉ ổi của thân thể này quả thực là một trời một vực.

Tôn Nhạc vừa nghe cô gái nói, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn, hai mắt nàng không khỏi tròn tròn.

Xuất hiện ở trên con đường đá vụn bên trái là một thiếu niên, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, dáng người cao gầy.

Hắn ta cực kỳ tuấn mỹ.

Đây là một loại tuấn mỹ uyển chuyển như nước, như mây, ngũ quan thiếu niên rõ ràng anh tuấn, đôi mắt như nước hồ thu chảy mãi không dứt, đuôi mắt hơi xếch lên. Mắt như vậy được xưng tụng là mắt hoa đào, làm cho nữ nhân nào bị hắn nhìn đều có cảm giác chìm sâu vào hai con ngươi kia. Nhưng ánh mắt như vậy kết hợp với cặp môi hơi mỏng lạnh lùng của thiếu niên kia, lại càng thích hợp với khí chất hờ hững lạnh nhạt trên gương mặt tái nhợt. Ánh mắt kia khiến cho người ta khát vọng muốn tiếp cận lại không dám.

Thiếu niên mặc áo gấm màu trắng, mái tóc đen nhánh dùng trâm ngọc buộc trên đỉnh đầu. Khi hắn nhìn người khác thì biểu tình hờ hững mà xa xôi, giống như bất cứ chuyện gì cũng khó mà lọt vào mắt hắn.

Thiếu niên này làm cho bất cứ ai nhìn thấy hắn, cảm giác đầu tiên đều là tuấn mỹ, cực kỳ thanh sạch lại hơi lạnh lùng. Cảm giác này rất khó hình dung, hắn giống như một vầng trăng sáng chói mắt, có thể che khuất lấp hào quang của bất cứ kẻ nào. Như tiểu cô nương bên cạnh hắn, nàng mới mười hai mười ba tuổi xinh đẹp như khắc từ phần điêu từ ngọc, nhưng lại bị sự nổi bật của hắn che lấp hoàn toàn.

Tôn Nhạc si ngốc nhìn thiếu niên, trái tim nàng đập nhanh “bình bịch”. Trong nhịp đập dồn dập, một loại cảm giác vừa vui sướng, khát vọng, lại ngọt ngào chua xót trào dâng trong lòng nàng.

Không đúng, đây không phải cảm giác của mình!

Trong lúc si ngốc thần trí Tôn Nhạc đột nhiên tỉnh táo lại, kinh ngạc trầm nghĩ: chỉ là một thiếu niên xinh đẹp mà thôi! Trước kia đâu phải mình chưa từng thấy trên TV, sao tim có thể đập nhanh như vậy?

Đúng, đây không phải cảm giác của mình, nhất định không phải cảm giác của mình! Đúng, đây là cảm giác của thân thể này!

Tuy rằng Tôn Nhạc nghĩ như vậy, nhưng trái tim nàng vẫn đập “Bình bịch”, ánh mắt của nàng vẫn không dời bỏ được, lồng ngực của nàng vẫn chưa xót mà khổ sở như cũ!

Lúc này, không chỉ là Tôn Nhạc, mấy cô gái kia cũng đều giống nàng, dùng vẻ mặt si dại nhìn thiếu niên chăm chú.

Thiếu niên nghe tiểu cô nương kia nói, cũng xoay đầu nhìn về hướng Tôn Nhạc. Khi đối diện với ánh mắt si mê ngưỡng mộ của nàng thì chân mày hắn nhú lại, sự chán ghét xẹt qua trông mắt đen thẫm!

Vẻ chán ghét này đã giúp Tôn Nhạc nắm giữ được thần trí của mình, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, cực lực đè nén sự chua xót đang trào ra trong tim.

“Ngũ ca ca, nàng ta là không phải tiểu thiếp mới nạp của huynh phải không? Ngũ ca ca huynh nói đi.” Giọng nói hờn dỗi của cô gái lại truyền đến.

Ngũ công tử quét mắt nhìn Tôn Nhạc, thản nhiên nói: “Không sai, nàng là tiểu thiếp thứ mười tám ta mới nạp. A Phúc ——” Giọng nói trong trẻo của hắn đề cao lên một chút.

Tiếng bước chân truyền đến xen lẫn với tiếng thanh niên thở gấp: “Ngũ công tử, ngài gọi tôi ư?”

Ngũ công tử chỉ Tôn Nhạc, thản nhiên nói: “An bài cho nàng ấy. Tuyết Xu, chúng ta đi thôi”

2. Chương 2: Vào Ở Tây Viện

A Phúc chạy tới ước chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, dáng người gầy yếu, sắc mặt hơi vàng vọt, hai tròng mắt hơi lồi ra ngoài.

A Phúc khom người, chờ đến khi Ngũ công tử đi xa, mới xoay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc.

Vừa nhìn, hắn liền tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc đánh giá nàng một hồi. A Phúc nói: “Đi theo tôi.”

Tôn Nhạc cúi đầu, vội vàng đuổi theo A Phúc. A Phúc chỉ cầm cúi đi không quay đầu lại nói: “Cô nương đến Tây viện chờ trước, tôi đi hỏi tình trạng nhà ở sau đó sẽ đến sắp xếp cho cô.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, đi đến ngoài cửa lớn Tây viện theo chỉ dẫn của A Phúc. A Phúc lại liếc nhìn nàng vài lần rồi xoay người rẽ vào con đường đá vụn bên phải.

Đến khi thân ảnh A Phúc biến mất khỏi tầm mắt Tôn Nhạc, nàng mới chậm rãi xoay đầu lại đánh giá bốn phía.

Nơi nàng đứng là bên ngoài một cổng vòm bằng đá. Cổng vòm này khá lớn, hoàn toàn có thể để một chiếc xe bò ra vào. Xung quanh trồng những cây đa lớn như cột đình. Một gốc cây còn lớn hơn vòng ôm của một người, chặn hết ánh nắng chói chang bên trên vòm lá.

Mà ở dưới tàng cây đa, ngoại trừ con đường đá vụn xuyên qua cổng vòm, những nơi khác đều trụi lủi không một ngọn cỏ.

Đứng ở nơi xa lạ này, chờ một người xa lạ, trong lòng Tôn Nhạc vô cùng bất an, thấp thỏm lo âu nói không nên lời.

Nàng vốn là cô nhi, lớn lên ở nông thôn. Sáu tuổi bắt đầu đi học, nhờ sự trợ giúp của chính phủ mà học xong chín năm giáo dục phổ cập. Sau khi tốt nghiệp trung học thì thành tích của nàng cũng không tệ, nàng đứng thứ mười trong kỳ thi tốt nghiệp của cả hai huyện. Nhưng lúc này đã không còn ai giúp đỡ nàng, mà nàng thì không muốn đi cạnh những người họ hàng xa lắc, cách hai ba đời nên quyết định không học tiếp nữa, lên thị trấn làm công trong tiệm cơm.

Xưa nay nàng cũng không có sở thích gì, ngoại trừ chi phí ăn ở còn dư ít tiền không nhiều lắm nàng đều dùng để mua sách báo về đọc. Cuộc sống như vậy qua không đến một năm, nàng tỉnh lại liền trở thành một tiểu cô nương.

Tôn Nhạc nhìn xuống mũi chân, dùng sức cọ xát trên cục đá, suy nghĩ trong đầu nằng lan man rối loạn không thể tập trung nổi.

Đúng lúc này lại có tiếng cười trong vắt truyền đến. Tiếng cười càng ngày càng gần Tôn Nhạc không khỏi ngẩng đầu nhìn về đám người đang đi tới.

Có năm sáu cô gái đang đến, trong đó có ba người là mấy cô gái dệt vải vừa rồi. Các cô gái này vốn đang hi hi ha ha vui vẻ, vừa nhìn thấy Tôn Nhạc, tiếng cười kia liền chậm rãi ngừng lại.

Một cô gái diện mạo thanh lệ đi ở hàng trước, nàng có một đôi mắt to long lanh, sáng ngời.

Cô gái trừng to mắt không dám tin nhìn Tôn Nhạc, đánh giá nàng từ đầu đến chân lại từ chân đến đầu. Sau đó cô gái kinh ngạc nói: "Con nhai xấu xí này là ai vậy? Tại sao trên vạt áo nó cũng có gắn hoa khiến người?"

Giọng nói của cô gái hơi the thé, tràn đầy sự kinh ngạc.

Phía sau cô gái mắt to, một cô gái dệt vải lúc này đã gặp Tôn Nhạc vội vàng trả lời: "Thất Cơ tỷ tỷ, nó là Thập Bát cơ Ngũ công tử mới nạp đây."

"Hả?"

Tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp truyền đến, các cô tròn tròn mắt, nửa ngày cũng nói không nên lời.

"Không thể nào!"

"Đúng vậy, không thể nào! Ngũ công tử sẽ không chọn một con nhóc xấu xí như vậy đâu!"

Trong tiếng xì xào, một cô gái khác cũng cất tiếng: "Thật mà, chính miệng Ngũ công tử nói đó".

Câu này vừa thốt ra, các cô gái liền ngậm miệng im thin thít.

Những ánh mắt soi mói nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, Tôn Nhạc từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt quật cường nhìn thẳng vào mắt các cô gái kia.

"Dựa vào cái gì? Ngũ công tử dựa vào cái gì mà chọn nó? Tỷ muội chúng ta đây, người nào không phải là tiểu mỹ nhân ngàn dặm chọn một, mới được lựa chọn tặng cho Ngũ công tử? Tại sao Ngũ công tử lại tự chọn một con nhóc xấu xí như vậy?"

Tiếng hét oán hận bất bình đến từ Thất cơ, nàng hung hăng nhìn Tôn Nhạc chằm chằm. Biểu tình trên mặt cực kỳ phức tạp, khó mà nói là quá mức thất vọng hay là đang cân nhắc sự tình.

Lúc này Tôn Nhạc đã cúi đầu xuống, nàng hoàn toàn không biết gì về tình cảnh của mình, cũng không có tâm tình mắt to trừng mắt nhỏ với bọn họ.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến. Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, thấy A Phúc đang đi về hướng mọi người.

A Phúc đưa mắt nhìn các cô gái, cũng không để ý tới họ chỉ quay đầu nói với Tôn Nhạc: "Tôi đã đặc biệt hỏi Trần phó quản gia rồi, từ giờ trở đi cô sẽ ở căn nhà gỗ thứ năm trong Tây viện, lấy tên là Thập Bát cơ, đi thôi".

Tôn Nhạc đáp khẽ, đi theo phía sau A Phúc vào cổng vòm Tây viện, vừa đi nàng vừa thầm nghĩ: hóa ra đến nơi này còn phải lấy tên một lần nữa.

Điểm ấy Tôn Nhạc không biết, ở trong thế giới này, dân đen địa vị thấp sẽ không có tên. Nếu người có tên tức là có một chút địa vị, mà có dòng họ là đặc thù của quý tộc. Ngay cả chính thân thể này ở trong thôn làng, mọi người cũng chỉ gọi nàng là con nhóc hoặc con nhóc xấu xí.

Bước vào Tây viện, bên trong là hơn hai mươi căn nhà gỗ liên tiếp xuất hiện trước mắt Tôn Nhạc. Mỗi một căn nhà gỗ này đều độc lập, giữa căn này và căn kia là những cây đa lớn nối liền với nhau bằng những con đường rải đá vụn.

Phong cách kết cấu của nhà gỗ rất cổ xưa, có không ít căn nhà trên tường vẫn còn nguyên vỏ cây màu xanh chưa lột bỏ. Đôi chỗ còn mọc lên những nhánh cây nhỏ hoặc quần đầy dây leo.

A Phúc quay đầu thấy Tôn Nhạc đang đánh giá bốn phía liền khinh bỉ chép miệng, âm thầm nói lầm bầm: “Đúng là quê mùa, không biết Ngũ công tử ngài ấy..” Giọng nói của hắn rất nhỏ, cũng không nói hết câu.

Tôn Nhạc nghe được tiếng A Phúc than thở, vội vàng thu hồi ánh mắt tò mò.

A Phúc mang theo nàng đi thẳng tới cuối Tây viện, nơi này có một căn nhà gỗ nhỏ nhỏ, đặc biệt nhỏ và tồi tàn hơn những căn nhà khác. Chung quang đầy cỏ dại và những cây đa cao tít, căn nhà gỗ kia cũng rất cũ kỹ, ngay cả khung cửa sổ cũng quần đầy dây leo. A Phúc mang nàng đi đến trước nhà gỗ liền dừng lại nói: “Thập Bát cơ, đây là chỗ ở tạm thời của cô” hắn nhấn mạnh hai chữ “Tạm thời” kia, tiếp tục nói: ” Trong Tây viện này có mười tám tỷ thiếp của Ngũ công tử, cô nhỏ nhất, về sau có việc làm nhiều một ít, nhường nhin một tí cũng không có gì không tốt. Tôi đã mang cô đến đây rồi thì cô vào đi thôi, có gì muốn hỏi thì đi hỏi các tỷ tỷ của cô”.

Nói xong, A Phúc quay người nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng A Phúc, bụng Tôn Nhạc kêu lên “Ừ ục ừ ục” nàng đưa tay vỗ về bụng nhỏ, thầm nghĩ: cứ như vậy là xong rồi sao, mình còn chưa biết ăn cơm ở đâu mà.

Tôn Nhạc xoay người, vươn tay đẩy cửa nhà gỗ “ken két “. Trong tiếng ma sát chói tai, cửa gỗ mở ra, đồng thời, một đám bụi mịn mù cũng ập vào mặt nàng.

Tôn Nhạc vội vàng đưa tay chắn, đám tro bụi kia vẫn không ngừng bay vào trong miệng trong mũi của nàng, khiến nàng bị nghẹn liên tục ho khan.

Một hồi lâu sau, lớp tro bụi trước mắt mới chậm rãi tan đi.

Tôn Nhạc dụi dụi mắt, bước chân vào trong căn nhà gỗ phủ đầy tro bụi.

3. Chương 3: Khuôn Mặt

Nhà gỗ này có bốn gian phòng, cấu tạo cực kỳ đơn giản, hơn nữa từng phòng đều trống rỗng , gian thứ nhất là một nhà kê (trong khu nhà tứ hợp), dựa vào bên sườn có một cái giường đất (Giường của người phương bắc Trung Quốc), giường đất rất lớn, có thể chứa đủ hai ba người. Gian thứ hai là phòng khách, ở giữa đặt một cái bàn, vài băng ghế đá về phần căn thứ ba hẳn là phòng ngủ, bên trong có một gian giường gỗ, một cái bàn.

Mà gian thứ tư, nằm gần đám cây cối phía sau, vị trí hơi lệch, không gian cũng hơi nhỏ, bên trong có một thùng gỗ lớn, hẳn là phòng tắm đi. Mặt khác, ở bên ngoài nhà gỗ có một gian phòng ở nhỏ, bên trong có bếp lò và hai cái bát gốm.

Tất cả các phòng này, tính cả cửa sổ và đồ dùng trong nhà trên mặt đều phủ một tầng bụi thật dày.

Nhìn đến phòng ở cùng đồ dùng bám bụi, trong lòng Tôn Nhạc lại buông lỏng. Bẩn và mệt kỳ thật cũng không đáng sợ, nàng sợ nhất chính là giao tiếp với người khác, hiện tại chính nàng một mình ở một căn nhà gỗ, thật ra rất tốt.

Lại đi dạo qua một vòng quanh nhà gỗ, rốt cuộc ở phía sau hông căn nhà gỗ phát hiện một cái giếng nước. Rốt cuộc cũng tìm thấy nước rồi! Có thể dọn dẹp nhà gỗ.

Hiện tại trong bụng nàng kêu ừ ục ừ ục không ngừng, muốn đi tìm người hỏi một câu, nhưng cẩn thận nghe, toàn bộ Tây viện trống rỗng yên ắng, chỉ có trong hoa viên gần cửa vào vừa rồi phát ra từng đợt tiếng cười vui, chắc là các tỷ tỷ này đều gom lại một chỗ nếu hiện tại đến hỏi, khó tránh khỏi lại bị trào phúng một trận, vẫn là chờ một lát đi.

Nghĩ như vậy, Tôn Nhạc liền chịu đựng cơn đói khát, đến giếng nước múc một thùng nước trong lên, sau đó đổ nước vào một cái thùng không đặt ở bên giếng, lại đi về nhà gỗ.

Thân thể này thập phần yếu nhược, bất quá là một thùng nước, nằng cơ hồ là đi mấy bước phải nghỉ ngơi một chút, khoảng cách bất quá chỉ trăm mét, nằng nghỉ ngơi lâu gần nửa giờ.

Xách nước đến phòng bếp, Tôn Nhạc tìm không thấy vải rách, liền từ hậu viện hái được vài miếng lá cọ bắt đầu quét dọn.

Trước tiên lau khô hai cái chén sứ thật sạch sẽ, sau đó lại vụng về chà lau bếp lò một chút, lại dùng cọ quét qua một tí.

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, Tôn Nhạc lại đưa thùng nước về bên cạnh giếng, đang chuẩn bị xoay người rời đi, nằng đột nhiên nhớ lại, mình tựa hồ còn chưa có xem qua diện mạo thân thể này.

Tôn Nhạc vội vàng đi đến nước giếng giữ hai tay trên miệng giếng thò đầu nhìn vào trong nước.

Mặt nước thực trong suốt chỉ có hai mảnh lá rụng phập phều nằng duỗi đầu ra một cái khuôn mặt liền xuất hiện ở trong nước.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt xuất hiện trong nước sắc mặt Tôn Nhạc liền trở nên trắng như tuyết!

Xuất hiện ở trong nước giếng là một con nhóc thực xấu xí! Nằng ta chỉ khoảng chín tuổi. Đầu tóc khô vàng thưa thớt kéo lên đỉnh đầu quấn lại thành một cái búi tóc.

Mà mặt của nằng ta thật vàng mà u ám. Hai mắt dài nhỏ không có một chút thần thái môi không có một chút huyết sắc. Ngũ quan vẫn xem là bình thường chỉ là trên mặt của nằng, làn da lại có mấy cái hố gồ ghề trải rộng hơn nữa cái hố này mang theo một loại màu sắc không giống làn da bên cạnh, đó là màu xanh tím u tối càng nhìn kỹ càng rõ ràng!

Thật đúng là xấu a!(Myu: Nữ chính có diện mạo thảm nhất mà ta từng đọc)

Nhìn ảnh ngược trong giếng nước, Tôn Nhạc người ngây cả người. Vừa rồi mọi người gọi nằng là con nhóc xấu xí thì nằng còn không có để trong lòng, chỉ nghĩ vì dinh dưỡng không đầy đủ làm cho khí sắc làn da không tốt, nhưng bây giờ xem ra, cái hố trên mặt này giống như là từ khi sinh ra đã có.

Khuôn mặt như vậy, ngay cả chính nằng nhìn cũng cũng chán ghét trong lòng, huống chi là người khác, huống chi là Ngũ công tử ngọc thụ lâm phong, giống như trắng sáng?

Khi cái tên Ngũ công tử này xuất hiện ở trong đầu của nằng thì trước mắt Tôn Nhạc lập tức xuất hiện ánh mắt hân vừa rồi nhìn đến mặt mũi của mình thì tỏ ra chán ghét!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, trong lòng giống như bị cái gì chặn lại, đau buồn hốt hoảng.

Hai tay nằng ôm ngực, chậm rãi lui khỏi giếng nước hai mắt nhìn chăm chăm xuống mặt đất, Tôn Nhạc trầm suy nghĩ : bộ dạng xấu thì thế nào? Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ sẽ dựa vào người khác, muốn người khác yêu thích, xấu như vậy thì thế nào? Kiếp trước tối cùng tối khổ, người cũng có thể vui bề mà sống, đời này người cũng có thể làm được!

Nằng chậm rãi hơi nhếch môi, buông hai tay ở ngực xuống, cũng không quay đầu lại xoay người đi về nhà gỗ.

Dù sao Tôn Nhạc cũng xuất thân cùng khổ, chẳng qua một hồi công phu, nằng liền ném chuyện diện mạo thân thể không bằng người này ra sau đầu. Hiện tại nằng đói bụng đến dạ dày quặn đau, muốn có chút gì đó nhồi vào nó.

Nhưng cho tới bây giờ, trong Tây viện vẫn là trống rỗng không nhìn thấy người, Tôn Nhạc cắn chặt răng, cất bước đi về hướng hoa viên kia.

Mới vừa đi vài bước, nằng dừng bước lại, cúi đầu lấy mấy đóa hoa khiên ngư xuống. Lấy bộ dạng mình bây giờ, Ngũ công tử kia nguyện ý nạp mình làm tiểu thiếp phòng thứ mười tám, thật đúng là vì báo ân đây.

Cái thân thể này của Tôn Nhạc thật sự quá mệt mỏi, đi mấy chục bước liền có cảm giác hai mắt biến thành màu đen, chân như nhũn ra, khi nằng nghiêng nghiêng ngả ngả đi đến chỗ hoa viên thì cũng đã tốn không ít thời gian.

Tôn Nhạc ngẩng đầu xem xét, trong hoa viên ngồi mười bốn mười lăm cô gái, mấy cô gái này hoặc áo vải, hoặc áo tang, đang ở đó trên cột lẫn nhau.

Tôn Nhạc dựa vào một cây bạch dương ở lối vào hoa viên, nhìn các thiếu nữ sung sướng này, cước bộ không khỏi có điểm do dự.

Đúng lúc này, một cô gái xoay đầu lại thấy được nàng. Người thiếu nữ này diện mạo thanh lệ, mắt to long lanh, lại đúng là Thất cơ nàng đã gặp qua.

Thất cơ vừa ngẩng đầu thấy được Tôn Nhạc, không khỏi khi khi bật cười một tiếng. Tiếng cười của nàng khiến mấy thiếu nữ chung quanh chú ý, mọi người đều quay đầu nhìn về hướng Tôn Nhạc.

Lúc này, một cô gái có đôi mày rậm trong đó tò mò hỏi: “Thất cơ, tỳn nhìn con nhóc xấu xí này rồi cười cái gì?”

Thất cơ đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn, rất là kiều mỵ nói: “Hi hi, Thập Nhị cơ, muội nhất định không biết con nhóc xấu xí này là ai!” Tiếng hai nàng nói chuyện với nhau, đã sớm làm chúng nữ chú ý, trong thời gian ngắn, chúng nữ đều xoay đầu lại tò mò nhìn Tôn Nhạc.

Thất cơ chậm rãi đứng dậy đi tới hướng Tôn Nhạc, nàng đi đến trước mặt Tôn Nhạc vẫn đang cúi đầu, sau một lúc cười duyên, mới đề cao giọng nói: “Vị này chính là Thập Bát cơ của chúng ta! Còn do gũ công tử tỳn mình đưa vào đây!”

“A?”

“Sao có chuyện như vậy?”

“Không có khả năng!”

Tiếng than sợ hãi liên tiếp vang lên, chúng nữ hiển nhiên đều bị dọa đến sợ ngây người, một đám nhìn Tôn Nhạc chằm chằm xì xào bàn tán không ngớt.

Thất cơ vừa cười vừa nói: “Ha, xem ra Thập Bát cơ đã lấy hoa khiến ngưi thất ở trước ngực nàng xuống. Ta nói Thập bát cơ a, tại sao muội muốn gỡ hoa khiến ngưi xuống vậy? Đó là vật đại biểu cho thân phận tân gả nương (cô gái mới gả chồng) của ngưi mà.”

Thất cơ nói tới đây, tới gần Tôn Nhạc, nàng cúi đầu, hơi thở thơm ngát phun thẳng đến trên mặt của nàng, “Tại sao muội lại muốn gỡ mấy đóa hoa khiến ngưi xuống? Nói cho tỳ tỳ được không vậy?” Trong ngữ điệu vô cùng thân thiết lại ẩn giấu ý đùa cợt.

Cho đến lúc này Tôn Nhạc mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Thất cơ vừa nhìn thấy mặt của nàng, trong ánh mắt liền nhanh chóng hiện lên một chút chán ghét.

Tôn Nhạc giống như không nhìn tới sự chán ghét trong mắt nàng, chỉ bình tĩnh chống lại hai mắt Thất cơ, nhẹ giọng trả lời: “Muội cứu Ngũ công tử, ngài ấy thấy muội đáng thương mới để uội vào phủ. Ngũ công tử là ngưi giống như thiên thần, ngài có thích cũng là thích mỵnhan giống các tỳ tỳ đây”.

4. Chương 4: Đới Bụng Rồi

Nghe xong lời Tôn Nhạc nói..., thất cơ môi dẩu lên, hừ nhẹ một tiếng, “Coi như ngưi còn thức thời!”

Dứt lời, nàng xoay ngưi rời đi, Tôn Nhạc cúi đầu, thanh âm khiêm tốn nói: “Thất Cơ tỳ tỳ, ngưi có thể nói cho ta ở đâu ăn cơm không?”

Thất cơ cước bộ ngừng một chút, quay đầu lại liếc nàng một cái, “Đừng gọi ta tỳ tỳ, ta không muốn làm tỳ tỳ của ngưi!” Nói tới đây, nàng nhìn thân thể nhỏ bé của Tôn Nhạc, lắc lắc đầu thở dài: “Không có chút thịt như vậy, cũng không biết có thể sống mấy ngày. Hề nữ, đi làm cho nàng chút gì ăn “

Sau khi phân phó xong, nàng hướng Tôn Nhạc nói: “Trong viện này ăn mặc là đều có định mức, cái chuyện ăn này đều là bề trên có người chuyên môn đưa tới các phủ các viện, một ít phần của người, không bằng người đi hỏi hỏi ngũ công tử đi a, nhìn bộ dạng người đứng cũng đứng không vững, thật sự là đáng thương, ai da, hôm nay ta bố thí người một bữa cơm đi” dứt lời, nàng giương cằm lên, cực kỳ ngạo mạn quay lưng lại phía Tôn Nhạc.

Đối với thất cơ rời đi, Tôn Nhạc mỉm cười cúi chào, thấp giọng nói: “Cám ơn thất cơ” nàng không muốn mình kêu tỷ tỷ, nàng cũng không cần phải kêu.

Tôn Nhạc hai mắt nhìn chăm chăm mặt đất, âm thầm nghĩ: cẩn thận không có hại, sinh tồn là điều kiện tiên quyết, ta có cái gì không thể nhẫn!

Một đôi giày rơm xuất hiện ở trong tầm nhìn Tôn Nhạc, đồng thời, một cái thanh âm lạnh lạnh, không kiên nhẫn của truyền vào trong tai của nàng, “Thập bát cơ, đây là đồ ăn cô nương nhà ta thưởng cho người, người cầm đi”

Dứt lời, một cái chén sứ cứng rắn nhét vào trong tay nàng.

Đây là một cái chén biến thành màu đen, bên mép còn có một vết đen thui, bên trong cái chén là hơn nửa bát cháo loãng, trên cháo trôi hai mảnh rau cải khô vàng.

Tôn Nhạc đem chén sứ nắm chắc, đầu cũng không ngẩng thấp giọng nói: “Đa tạ tỷ tỷ”

Dứt lời, nàng cũng không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Tôn Nhạc đi ra không đến hai mươi bước phía sau liền truyền đến một trận cười hì hì “Hề nữ người cũng thật là ác mà. Chén cháo kia là chuẩn bị đem đổ đi?”

Tiếng cười Hề nữ truyền đến” Thất cơ nhà ta chính là thiện tâm. Người xấu xí như vậy không quá hai tháng sớm muộn sẽ bị người ta đuổi đi ra. Vốn là sắp đi rồi thì cho nàng ăn mà chi?”

Thanh âm một cô gái cái khác truyền đến “Chính là nhất định phải cho này đồ xấu xí này một đòn phủ đầu(nguyên văn:một hạ mã uy)đừng để nàng nghĩ rằng mình là ngũ công tử đích thân tuyển vào liền tự cho là hơn người khác một bậc!”

Trong tiếng cười chúng nữ một giọng nữ êm tai truyền đến “Cũng không thể nói như vậy nha đầu kia tuy rằng xấu xí một chút nhưng nàng đối ngũ công tử có ân cứu mạng. Lấy thái độ làm người của ngũ công tử tất sẽ không bạc đãi nàng mọi người vẫn là không cần quá phận mới tốt”.

Nữ tử này hiển nhiên có điểm uy nghiêm những lời này của nàng vừa nói ra thanh âm giấu cột liền không hề vang lên nữa.

Tôn Nhạc lúc này đã đem vũ nhục của mọi người ném ra sau đầu. Nàng đã sớm đói bụng đến choáng đầu hoa mắt nghiêng ngã lảo đảo đi đến trong một cái ngõ ngách nàng cầm chén hướng miệng đổ tới liền lang thôn hổ yết (ăn như hổ đói).

Không tới hai ba cái, một chén cháo liền vào bụng cảm giác được một dòng nước ấm theo trong dạ dày dâng lên, nàng nhẹ nhàng mà thở ra một hơi.

Tôn Nhạc hai tay ôm bụng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, chậm rãi, khóe miệng của nàng hiện lên một cái tươi cười, “Trời không tuyệt đường người, ta không tin trời xanh đem ta đưa đến nơi này , chỉ là vì để cho ta nhận hết khi nhục mà chết!”.(Myu: Gyaaaa Ta thành fan cuồng của nhạc tỷ rồi)

Sau khi lăm bằm nói xong câu đó, Tôn Nhạc nhấc tay áo nặng nề mà đem miệng lau khô, xoay người đi nhanh chóng hướng nhà gỗ của mình đi đến.

Chuyện cần làm rất nhiều, nàng muốn sửa sang lại phòng ngủ một chút, nàng còn muốn nghĩ ra biện pháp kiếm cái ăn! Chịu vũ nhục một lần là đủ rồi, nàng cũng không muốn mỗi ngày đi nhận bố thí của tỷ tỷ này. Về phần theo lời thất cơ, chuyện ăn cơm đi hỏi ngũ công tử, lời kia vừa nghe liền thấy bất thường.

Trong dạ dày có này nọ lấp vào, khí lực khi làm việc cũng nhiều một phần, Tôn Nhạc đến chỗ này, cũng có điểm may mắn. Trong phòng trống rỗng, ít nhất lau chùi thập phần thuận tiện, nàng dùng không đến hai giờ liền đem mấy gian phòng ở rửa sạch sẽ.

Hiện tại vừa qua khỏi giữa trưa không lâu, còn có thời gian nửa ngày, nàng tại nửa ngày thời gian này đi tìm một ít đồ ăn có thể lót dạ. Nhà gỗ của nàng là ở vào gian cuối cùng tây viện, xa hơn phía sau, đó là một mảnh rừng cây hỗn độn, sau đó là một cái tường vây do đá chồng lên cao hai thước, phía ngoài tường rào là một tòa núi nhỏ cỏ dại mọc thành bụi.

Tôn Nhạc đi vào trong rừng cây nhỏ phía sau nhà gỗ, trong rừng cây cỏ dại rối rắm, phần lớn có cao bằng người, nàng đi thật đúng là từng bước gian nan đi. Sau vài bước đi thật sự không thông, Tôn Nhạc liền đi dạo một lần quanh rừng cây.

Một lần dạo này, nàng nhìn đến hai ba đồng rau sam, rau sam này là một loại thảo dược thanh nóng giải độc, cũng có thể dùng để nấu cơm, Tôn Nhạc trước kia thường nhìn thấy các bạn hàng xóm thường xuyên thu thập nó đem phơi khô, nấu cùng thịt mà ăn.

Được, hai ba đồng rau sam này đủ có để làm rau xanh cho nàng ăn rồi, nhưng là lấy gì thay cơm đây? Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hướng phía sau tường vây, cũng không biết trên núi phía sau kia có gì không?

Tôn Nhạc đi đến ven tường vây, sau khi vòng vo chừng trăm thước quanh tường vây, nàng cắn chặt răng, tìm được mấy tảng đá, hao hết sức chín trâu hai hổ đem những tảng đá này chồng lên nhau sau đó đứng lên, Tôn Nhạc đứng ở trên tảng đá, hai tay vừa vịn có thể bấu víu trên tường vây.

Nàng trèo cây leo tường nguyên bản là không tệ, nhưng là thân thể này quá yếu rồi, cánh tay không có nửa điểm khí lực. Nàng chỉ vịn như vậy, thân mình liền có điểm chịu không nổi may mắn này đó tường vây do đá xếp lên khắp nơi là khe hở, cũng đủ nàng dừng chân.

Mũi chân dẫm trong khe đá, Tôn Nhạc thở hổn hển bò lên trên tường vây, thấy bốn bề vắng lặng, nàng ngồi ở trên tường vây nghỉ ngơi đủ nửa giờ mới cẩn thận leo xuống phía dưới.

Ở bên trong núi, đồng dạng là cỏ dại mọc thành bụi, cây cối san sát, hơn nữa không có đường đi.

Tôn Nhạc mang giày rơm không quen, có nhiều lần bị gai thứ quán lại, mất thật lớn khí lực mới kéo đi ra. Sau khi lặp lại như vậy bốn năm lần, giày rơm cũng có chút hư hỏng.

Tôn Nhạc nhìn bàn chân trên giày rơm, cắn chặt răng, tiếp tục hướng trên sườn núi phía trước leo lên.

Leo lên trên sườn núi, xuyên thấu qua bụi cỏ dại ẩn ẩn có thể nhìn đến một dòng suối nhỏ. Có dòng suối đi qua? Tôn Nhạc hai mắt sáng ngời, trong suối có thể có cá hay không?

Bất quá nàng mục đích của chuyến này, chủ yếu là tìm được tinh bột, có thể thay thế đồ ăn lương thực chính, dòng suối nhỏ đành phải tạm gác lại ngày sau lại đi thăm dò.

Tôn Nhạc trong tay lúc này đã cầm một cây thân cây, nàng vừa dùng thân cây vệt bụi cỏ ra, vừa thử dò xét đi tới.

Đi như vậy rồi chừng hai giờ sau, nàng một thân quần áo vải bố đã bị gai đâm ra năm sáu cái lỗ nhỏ, đây là thành quả nàng thập phần cẩn thận.

Lại trèo qua sườn một tòa núi nhỏ, Tôn Nhạc hai mắt bị một lùm dây leo hấp dẫn: đó là củ từ*! Đó là mấy chục cụm củ từ! Trời ạ, rốt cuộc tìm được rồi! Một trận mừng như điên trào ra trong lòng của nàng, Tôn Nhạc khẽ kêu một tiếng, tay chân cùng cử động, vội vàng hướng đám củ từ kia phóng tới.

Ngay lúc nàng tâm trí toàn bộ đặt trên dây củ từ thì một cái thanh âm non nớt nho nhỏ của thiếu niên truyền đến: “Người là ai? Như thế nào chạy đến nơi đây?”

5. Chương 5: Thiếu Niên Và Lão Nhân

Tôn Nhạc quay đầu lại.

Chỉ thấy trên sườn núi nhỏ bên trái, một mười một mười hai tuổi thiếu niên đang đứng, thiếu niên này có điểm gầy yếu, một mắt to đôi đen nhánh như ngọc linh hoạt chuyển động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú có chút khô vàng của hắc dĩnh đông một khối tây một khối bần đất.

Thiếu niên vừa nhìn thấy mặt Tôn Nhạc, miệng đó là một trận cười to, trong tiếng cười, hắc dắc ý nhảy đến trước mặt Tôn Nhạc, dĩnh đầy bần đất, đã muốn thấy không rõ tướng mạo vốn có. Đá đá người nàng, thiếu niên kêu lên: “Người bộ dạng cũng thật giỏi a, ma lem, nhanh chút đứng lên vẫn an cho ta!”

Tôn Nhạc lẳng lẳng liếc thiếu niên một cái, chậm rãi đứng dậy. Thiếu niên thấy nàng quả nhiên đứng lên tiếng trả lời, lại dắc ý nhếch miệng cười không ngừng.

Tôn Nhạc cũng không thèm nhìn tới thiếu niên. Liếc mắt một cái, nàng một lần nữa ngồi xổm người xuống, cầm thân cây trong tay móc bần đất lên.

“Di, người đang làm gì ở đây?”

Thiếu niên thấy nàng không để ý tới mình, đầu tiên là mất hứng dẩu miệng, bất quá hắc đảo mắt liền bị hành vi của Tôn Nhạc hấp dẫn, thân mình vừa chuyển, hắc chạy đến bên cạnh Tôn Nhạc ngồi xổm xuống, gióng nàng chuyên tâm nhìn chăm chăm kia gốc củ từ, nhìn nàng từng chút từng chút đào đất ra ngoài.

Tôn Nhạc như trước không để ý đến hắc, nàng chính là chuyên tâm đào đất. Nàng chưa bao giờ biết, không có Thiết khí (đồ dụng bằng kim loại) thì khó đào như vậy, thân cây này chui xuống, chỉ có thể đào ra bần đất lớn cỡ nửa bàn tay. Lấy cái tốc độ này xem ra, nàng muốn đào ra một cây củ từ, sợ là đào đến ngày mai mới xong đi.

Nhưng chuyện này cũng là không có cách nào, nàng vừa rồi ở trong Tây viện vòng vo mấy lần, ngay cả cái bóng dáng thiết khí cũng không thấy. Lau một phen mồ hôi, Tôn Nhạc ánh mắt chuyển hướng rừng cây bên cạnh, thầm nghĩ: nếu có thể tìm được gậy trúc cũng tốt một chút.

Thiếu niên hai mắt nhanh như chớp chuyển động, hắc nhìn thoáng qua gốc củ từ kia, lại nhìn thoáng qua Tôn Nhạc. Chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn Tôn Nhạc dĩnh đầy mồ hôi cùng bần đất thì hắc lại là một trận cười to, vừa cười, hắc vừa chỉ về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng kêu lên: “oa, ma lem, người thật sự là ma lem!”

Thanh âm của thiếu niên thật sự cao, dường như cổ ý khơi mào lửa giận của Tôn Nhạc.

Ngay tại lúc tiếng cười của hắc càng lúc càng lớn một cái thanh âm già yếu khàn khàn truyền đến “Nhược nhi đang nói ai nha?”

Đây là một âm thanh thực già nua thông thả trầm thấp cổ sức mà Tôn Nhạc không khỏi thuận thanh quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên sườn núi thiếu niên vừa rồi nhảy ra xuất hiện một lão nhân sáu bảy mươi tuổi hắc lưng còn râu tóc bạc phơ nếp nhăn mọc lan tràn.

Lão nhân nâng lên mắt đục ngầu đánh giá Tôn Nhạc. Hắc nhìn rất kỹ càng thẳng đến nhìn một hồi lâu hắc mới hướng về phía Tôn Nhạc gật gật đầu. Trên mặt lão nhân lộ ra biểu tình rất không tự nhiên “Tiểu nha đầu đừng lấy làm phiền lòng Nhược nhi hắc chính là nghịch ngợm hắc không có ác ý “

Tôn Nhạc nhìn đến triền núi kia có chút lo lắng. Lão nhân này già như vậy cũng không biết có thể bình an đi xuống hay không. Không an tâm nàng vội vàng buông nhánh cây một bước dài vọt tới trước mặt lão nhân vươn tay giúp lão nhân. Tại trong ánh mắt kinh ngạc của hắc thấp giọng nói: “Lão gia gia vẫn là ta dìu người đi xuống đi “

Lão nhân ha ha cười đem bên sức nặng đặt ở trên người Tôn Nhạc. Dựa vào nàng chậm rãi trượt xuống triền núi.

Vừa đi, Tôn Nhạc vừa nói: “Lão gia gia, rừng cây này căn bản không có đường, làm sao người đi đến nơi này?”

“Ai nói không có đường?” Thiếu niên xông lên trước chỉ vào bên trái dắc ý nói: “Nơi đó rõ ràng còn có một cái sơn đạo, là ta gia gia trước kia đồn củi khai ra, người không biết a?”

Cho dù là như vậy, lão nhân già như vậy rồi, sợ là đi được cũng rất không dễ dàng. Tôn Nhạc trầm suy nghĩ bất quá việc này cùng nàng không quan hệ, ý nghĩ này chính là qua trong đầu một lần, Tôn Nhạc liền đem nó để qua một bên.

Giúp đỡ lão nhân đi vào trước bụi củ từ, Tôn Nhạc mới buông tay ra. Lão nhân run rẩy đi đến trước mặt thiếu niên Nhược nhi, ngồi xổm xuống nhìn hai mắt của hắn, hỏi: “Nhược nhi, làm sao con không nghe lời của gia gia, tự mình chạy đến đây?”

Nhược nhi cúi đầu, chân nhỏ vô cùng bần chà chà ở trên bùn đất, cũng không nói được một lời.

Lão nhân thở dài một hơi, vươn tay vuốt đầu Nhược nhi, lắc lắc đầu không truy vấn nữa.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, cười nói: “Nha đầu, người ở nơi này làm cái gì?”

Tôn Nhạc đang muốn hướng lão nhân lãnh giáo một vài vấn đề, nghe được hắn chủ động hỏi, vội vàng tôn kính nói: “Lão gia gia, ta nghĩ đem loài cây này đào ra ăn, nhưng nhánh cây căn bản không đào được, lão gia gia người có biện pháp tốt sao?”

Lão nhân nhìn nhìn gốc củ từ, hắn có điểm kinh ngạc nói: “Này, cây này có thể ăn?”

Tôn Nhạc ra sức mà gật đầu, nói: “Đúng vậy a, con trước kia đã ăn qua, ăn được.”

Lão nhân nghĩ một lát, “Dụng cụ bằng đồng hay sắt hẳn là đào tốt, bất quá thứ đó đều trông giữ rất chặt, người như chúng ta vậy là không thể tùy tiện lấy đến dùng.” Nghe đến đó, Tôn Nhạc trong lòng chợt phát lạnh: trời ạ, đây là cái địa phương quý quái gì? Ngay cả dụng cụ bằng đồng hay sắt đều bị trông giữ thật chặt?

Lão nhân không có nhận thấy được Tôn Nhạc bất ổn, tiếp tục nói: “Gia gia ta ở nhà thật ra có hai thanh cuộc đá, có thể dùng dùng một chút. Chính là quá xa, nha đầu người ngày mai đến đây đi, ngày mai kêu Nhược nhi mang đem cuộc đá tới giúp người đào.”

Lại còn dùng cái cuộc đá? Tôn Nhạc hai mắt tròn trảng.

Thấy nàng đứng ngốc không nói lời nào, lão nhân tưởng rằng lo lắng nàng trong lòng, đánh giá thân thể gây yếu không chịu nổi của nàng, lão nhân từ từ thở dài một hơi, “Nha đầu không cần phải gấp gáp, người có phải đói bụng rồi hay không? Gia gia nơi này còn có một khối bánh mì đây”

Dứt lời, hắn vói tay vào lòng, ở trong sờ soạng tìm kiếm.

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Không phải như thế, lão gia gia, ta hiện tại không đói bụng, ta chỉ là mượn tự mình tìm cách kiếm đồ ăn thôi.”

Động tác lão nhân ngừng lại, hắn nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, thẳng đến nhìn chằm chằm một hồi lâu, lão nhân mới giận dữ nói: “Ta hiểu được nha đầu, chính là thân thể của người thật sự quá yếu”

Hắn suy tư một hồi, thân thủ lại đang ở lòng đào sờ.

Lão nhân moi moi móc móc nửa ngày, cuối cùng từ trong lòng móc ra một tấm trúc * mắt lão nhân có điểm mờ, hắn đem tấm trúc đưa ra xa xa, đưa xa chừng một cánh tay, hắn mới vừa liếc tấm trúc vừa nói: “Nha đầu người biết chữ không? Gia gia nơi này có một cái phương pháp hít thở.”

Phương pháp hít thở? Chẳng lẽ là nói cái loại phương pháp hô hấp có thể tu tiên có thể trở thành đại hiệp?

Trong khoảng thời gian ngắn, tim Tôn Nhạc bắt đầu thành thịch đập nhanh.

Bất quá ý nghĩ này của nàng vừa mới hiện lên, lại nghe đến lão nhân tiếp tục nói: “Trước kia dã thú hoành hành, khi đó khí cụ bằng đồng sắt đều thực hiếm thấy, người xưa trong tay không có binh khí. Dã thú một là không cần biết là hoa mẫu hay dân chúng đều bị tấn công, cuối cùng người xưa liền phát minh phương pháp hít thở này làm cho họ tăng cường thể lực. Lại nói biện pháp này người xưa học, lão nhân ta thời điểm tuổi còn trẻ không tin, năm kia thử luyện luyện, phát hiện cả người đều phấn chấn chút ít ha ha, nha đầu người hảo hảo nghe, gia gia ta đọc cho người nghe nha”

Tôn Nhạc nghe đến đó, kia tâm tình hưng phấn trào dâng giống như khí cầu “Bá” một tiếng liền vỡ tan!

6. Chương 6: Biết Chữ

Lão nhân vừa niệm niệm, nàng liền thấy quen thuộc, đến khi lão nhân dứt quãng đem hai ba mươi chữ kia niệm xong thì Tôn Nhạc đã hoàn toàn chán nản: biện pháp này nàng rất quen thuộc! Lão nhân chỉ nói một lần, thân thể của hắn liền nói cho nàng biết, phương pháp hô hấp này kiếp trước của nàng đã sớm thuần thục!

Lão nhân không để ý Tôn Nhạc hoàn toàn mất đi hứng thú, cứ thế đem hai ba mươi chữ kia lặp lại ba lần, lúc này mới cẩn thận đem tám trúc một lần nữa thu vào trong lòng.

Tôn Nhạc thấy lão nhân rốt cục ngừng lời, vội vàng tiến bước, đưa tay nắm lấy tay áo lão nhân, lúng ta lúng túng, chờ mong hỏi: “Lão gia gia, người mới vừa nói chuyện của người đời trước, con còn muốn nghe.”

Con người nàng đảo một vòng, nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Lão gia gia, người nói trước chuyện xưa của đương kim thiên tử đi, “nàng liếc Nhược nhi một cái, thấy thiếu niên cũng là hai mắt sáng trong suốt nhìn lão nhân, liền nói thêm: “Người xem, Nhược nhi cũng muốn nghe mà”

Lão nhân nhìn Tôn Nhạc một cái, chậm rãi ngồi xuống một cái tảng đất bên cạnh bắt đầu nói.

Theo trong miệng của hắn, Tôn Nhạc phát hiện thế giới này cũng không phải bất kỳ một cái nào triều đại trong lịch sử nào mà nàng biết. Thiên tử nơi này họ Chu, đến nay đã kéo dài hai mươi ba triều đại năm trăm năm rồi. Dưới sự trị vì của Chu thiên tử, còn có mười mấy cái quốc gia chư hầu, quốc đô chư hầu này là do Chu thiên tử phân phong, cho tới bây giờ đã có xu thế vĩ đại bất điều (đuôi to khó vậy).

Về phần địa phương hiện tại nàng đang ở gọi là Tề, Tề hầu vốn là Tề chư hầu Vương, Tề hầu có mười ba nhi tử, trong đó Tề hầu thích nhất là con lớn, con thứ ba.

Mà Cơ phủ nàng gả vào lại là thuộc hạ Tề hầu một trong hai mươi mấy thành chủ. Cơ thành chủ có tám con, ngũ công tử là một trong hai nhi tử hắn sủng ái nhất.

Tôn Nhạc cố tình đình hỏi nhiều một ít chuyện về ngũ công tử, lão nhân lại luôn một câu nói qua, sau khi nàng hỏi ba lượt không có đạt được cũng đành phải buông tha cho.

Nàng cũng muốn biết một ít chuyện về chính thân thể này, nhưng mà lão nhân trước kia cũng không nhận ra nàng, nàng muốn hỏi cũng không hỏi được, hơn nữa, vì không cho đến người ta sinh nghi, việc này cũng chỉ có thể âm thầm tìm hiểu, dù sao cũng còn nhiều thời gian.

Lão nhân bản nhân tên là Phù lão, là trưởng giả nổi tiếng trong thôn phụ cận, nguyên nhân bởi vì hắn biết chữ.

Vừa nhắc tới chuyện xưa Phù lão bắt đầu liền thao thao bất tuyệt không kết thúc. Sau đó Tôn Nhạc vừa nghe vừa đảo củ từ lên. Sau nghe Phù lão nói đến cuộc đá nàng tại trên sườn núi mà bọn họ đến đã phát hiện một mảnh đao đá. Cầm Đao đá đào đất hiệu quả quả nhiên tốt hơn nhiều.

Chờ đến lúc mặt trời muốn xuống núi, Tôn Nhạc đã đào ra một lùm củ từ. Những củ từ này tổng cộng ước chừng chừng đến mười củ thô to màu mỡ Tôn Nhạc chỉ là nhìn liền có chút chảy nước miếng.

Thấy một già một trẻ đều không có ý tứ muốn đi Tôn Nhạc cũng có một ít chi tiết muốn hỏi rõ ràng một chút liền tại gần đó nhặt được một ít củ khô chôn lại. Mượn đá lửa của Phù gia đốt lửa, đem củ từ đến trong một cái ao nhỏ ở phụ cận rửa sạch liền ném đến trong bụi lửa đỏ trung nướng.

Nhược nhi từ sau khi Phù lão xuất hiện rõ ràng biết điều rất nhiều tuy rằng mỗi lần thừa dịp Phù lão không chú ý hắn tổng yếu đưa chân lại hướng Tôn Nhạc đá một cước hoặc lén lút nhéo một phen.

Đối với loại biểu hiện tức giận kiểu trẻ con tử này của Nhược Nhi Tôn Nhạc tất nhiên là sẽ không so đo. Nhược nhi đánh nhẹ gõ nhẹ trúng nàng nhiều lần lại luôn không được đáp lại liền có điểm mất mặt.

Sau khi nướng củ từ Tôn Nhạc hướng phù lão muốn mượn tấm trúc kia. Thẻ chữ trên tấm trúc là thẻ chữ lệ (một thẻ chữ đời Tống), loại thẻ chữ lệ này nàng thật ra nhận biết một ít ngay cả đoán mò cũng có thể đem toàn bộ chữ trên tấm trúc nhận ra.

Tuy rằng như thế, vì sinh tồn ở trên đời này có nhiều thêm một ít tiền vốn, Tôn Nhạc lại muốn cầu phù lão dạy nàng biết chữ. Lão nhân vốn là đối với khi Nhược nhi học chữ biểu lộ thái độ chán chừ thực lo lắng, gặp Tôn Nhạc có yêu cầu này, lập tức đầy miệng đáp ứng: thời điểm tiểu hài tử có bạn, luôn học đặc biệt chăm chú chút.

Tôn Nhạc có trí nhớ của kiếp trước, học chữ rất nhanh. Hai ba mươi chữ trên tấm trúc kia, Phù lão chỉ đọc một lần liền đủ rồi. “Thiên phú” như vậy, làm cho lão nhân liên tục cảm khái. Tôn Nhạc bởi vì không biết lần sau có còn cơ hội gặp được Phù lão này hay không, ở trước mặt của hắn lãnh giáo, liền cầu hắn đem những chuyện vừa rồi kể cho nàng dùng chữ viết ghi chép lại, lại niệm hai lần cho nàng nghe.

Phù lão đối với đệ tử thông minh như vậy, dạy dỗ cũng là rất có cảm giác thành tựu. Hắn liền dùng nhánh cây, ở trên bùn đất viết lên mấy trăm chữ, sau đó từng lần một đọc cho Tôn Nhạc nghe. Nhược nhi lúc này đã hoàn toàn chen miệng vào không lọt, hắn đứng ở một bên dẫu môi, vẽ mặt quật cường theo sát Tôn Nhạc nhớ kỹ chữ, một bộ dạng không chịu nhận thua.

Thời gian qua nhanh, còn chưa tới một giờ, Tôn Nhạc liền đem kia mấy trăm chữ thuộc nằm lòng. Ngay tại lúc Phù lão liên tục cảm thán thiên tài của nàng thì củ từ nướng chín rồi, một cỗ mùi thơm ngát xông vào mũi.

Tôn Nhạc nhìn đến một già một trẻ đều chuyển đầu liếc về phía đồng lửa, liền dùng nhánh cây đem mấy củ củ từ kia đào ra, bắt bọn nó đặt ở trên lá cây bên cạnh cho nguội một hồi, Tôn Nhạc vươn tay cầm lấy một củ, lột vỏ ra, lộ ra bên trong củ từ trắng nõn, sau đó cung kính đem nó đặt ở trước mặt Phù lão, “Phù lão, mời ngài dùng đi, bất quá ở đây không có muối, hương vị chỉ là thông thường”

Phù lão đã sớm đã đợi không kịp, hắn một tay tiếp nhận cắn một cái rất lớn, vừa lang thôn hổ yết vừa hàm hồ nói: “Có ăn là được rồi, muốn muối cũng khó”

Tôn Nhạc lại lấy một củ đưa cho Nhược nhi, cuối cùng mới đến phiên nàng nàng hiện tại thật sự là đói bụng, giữa trưa uống một chút cháo loãng thật sự quá ít, lại giăng co như vậy nửa ngày, hiện tại ăn thịt củ từ không có muối này, nàng liền cảm thấy miệng đầy mùi thơm.

Tôn Nhạc đào một củ củ từ này chừng ba bốn cân, ba người người một củ ta một củ một hồi liền giải quyết, sau khi ăn hết tất cả, Phù lão vẫn còn tiếc nuối thở dài, “Chúng thật là thứ tốt, vừa vào bụng cả người đều thư thái”.

Đương nhiên là thứ tốt rồi, thân mình củ từ đó là một thuốc Đông y đại bổ khí lực, hướng chi bọn họ ăn trúng một củ này vừa nhìn cũng biết là đã có vài năm.

Nhược nhi vừa gặm nửa củ từ cuối cùng trong tay, vừa nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, thấy nàng đi đến bên cạnh giật một ít dây leo bên lại, hắn không khỏi tò mò hỏi: ” Nha đầu xấu xí, ngươi đây là muốn làm cái gì nha?”

Tôn Nhạc ăn một bữa ăn no, tâm tình thật tốt, lập tức hướng về phía hắn chớp mắt vài cái, làm một cái mặt quỷ rồi nói ra: “Bí mật!” Thanh âm của nàng rơi xuống, Nhược nhi lập tức nhăn mặt, buồn buồn nói: “Ngươi không nói thì thôi!” Miệng nói quên đi, ánh mắt của hắn lại luôn luôn hướng Tôn Nhạc liếc nhìn, hiển nhiên vẫn là tò mò.

Phù lão nhìn thấy tình hình hai đứa nhỏ này không khỏi ha ha cười, hắn chậm rãi đứng dậy, nắm tay Nhược nhi nói: “Thời gian không còn sớm, nhược nhi chúng ta đi thôi” Thấy Nhược nhi còn tò mò nhìn Tôn Nhạc bên đây, Phù lão cười nói: “Nhược nhi, ngươi có thể ngày mai lại đến a, tiểu tử tỷ ngày mai nhất định còn có thể ở chỗ này.”

Tuy rằng theo bề ngoài mà xem, Nhược nhi cùng Tôn Nhạc tuổi không sai biệt lắm, bất quá ánh mắt lại không lừa được người, tự nhiên là thế, hai người đều cảm thấy Tôn Nhạc hẳn là tỷ tỷ.

Nhìn đến Phù lão phải đi, Tôn Nhạc vội vàng đứng dậy, cung kính nói: “Ta tới dìu ngài đi” dứt lời liền tiến lên.

Phù lão khoát khoát tay, cười nói: “Ha ha, lão phu hiện tại ăn no, cũng có khí lực rồi, yên tâm đi tiểu nha đầu.”

Nhược nhi bị Phù già kéo đi rồi bốn năm bước, bỗng nhiên xoay đầu lại hướng Tôn Nhạc kêu lên: “Uy , nha đầu xấu xí, ta ngày mai lại tới tìm người chơi nha”

Hắn không đợi Tôn Nhạc trả lời, liền kéo tay ông nội người sôi nổi đi về phía trên sườn núi.

Nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Tôn Nhạc bỗng nhiên nhớ lại một chuyện: đã vô thanh vô tức rời đi nửa ngày, có thể chộc đến phiền toái hay không?

7. Chương 7: Luyện Công

Tôn Nhạc tại trên núi ngẩn ngơ cả nửa ngày, chính là vì đói bụng hiện tại bụng lấp đầy rồi, nằng lại không khỏi có chút lo lắng những người nhằm vào nằng cố ý bươi móc sai phạm.

Vừa vội vàng đi về, Tôn Nhạc vừa thầm nghĩ : theo lời Phù lão có thể biết được, người bình thường ở phía ngoài không có cơm ăn, không áo quần mặc, nếu không phải vậy, ta thật muốn lúc này rời đi thôi.

Vừa nghĩ tới rời đi, Tôn Nhạc trước mắt không khỏi nhoáng một cái, gương mặt tuấn mỹ mà lạnh lùng của Cơ Ngũ công tử kia liên xuất hiện ở trong đầu của nằng. Dùng sức lắc đầu, Tôn Nhạc đem gương mặt kia, thần thờ cùng chưa sót theo đó mà đến một bả chém ra khỏi óc.

Đi vào tường chỗ vậy, rất đơn giản liền tìm hai khối tảng đá lớn xếp chồng lên, Tôn Nhạc vừa ăn củ từ no, khí lực lớn thêm không ít, tường vậy cao hai mét kia nằng đập vài cái, liền trở mình đu qua.

Tôn Nhạc vừa tiến vào trong sân cơ phủ, liền vĩnh tai nghe ngóng một hồi may mắn, vẫn thực im ắng, chỉ có cách đó không xa có tiếng nói truyền đến.

Nằng lui bước đến mặt sau nhà gỗ của mình, lại vĩnh tai nghe nghe, sau khi xác định không có ai, nằng khề thở ra một hơi, rón ra rón rén đi hướng phía trước nhà gỗ.

Nhà gỗ vẫn là như cũ, bên trong trống rỗng, bên ngoài lạnh hiu quạnh, căn bản cũng không có người đến qua Tôn Nhạc hoàn toàn yên lòng.

Hiện tại đúng là mặt trời lặn về hướng tây, thời điểm Văn Hà Mãn Thiên (Ánh nắng chiều đầy trời), bầu trời nơi này đặc biệt bao la trong suốt, cũng đặc biệt cao rộng, Tôn Nhạc này vừa thả lỏng tâm, liền nằm ở ghế trên thở dốc.

Nằng tuy rằng đi xa như vậy, nhưng này thân thể căn bản thật sự quá yếu nhược rồi, ngồi một hồi lâu tim đập còn bang bang nhảy loạn, tay chân cũng có chút như nhũn ra.

Tôn Nhạc nhìn nhìn tay chân nho nhỏ chính mình, thầm suy nghĩ: ta đây một bộ dạng bệnh lao quỷ, cũng không biết làm như thế nào giúp hắn? Thân thể này tốt chính là căn bản, không được, ta phải gấp rút rèn luyện một chút.

Nghĩ là làm, nằng lập tức chạy đến trên giường đất bên sườn phòng kia, hai chân co lại, hai tay hợp trước ngực, dựa theo lời Phù lão vừa rồi, tập luyện phương pháp hít thở mà nằng đã sớm tuộc trôi chảy kia.

Thẳng qua nửa giờ Tôn Nhạc mới mở mắt ra thả người nhảy xuống giường. Tôn Nhạc xoa tọa đã hai chân tê rần nói thầm “Căn bản cũng không có cảm giác gì. Ai, ta cũng quá gấp gáp rồi phương pháp hít thở giống như vậy chính là dựa vào thâm niên tu luyện kiên trì. Ta đây tập một chút sao có thể có hiệu quả được?”

Nghĩ đến đây, nằng lại nhảy lên giường lại khoanh chân hít thở lần này kiên trì bốn mươi năm mươi phút. Khi nằng lại mở mắt ra thì bên ngoài đã chỉ có ánh sáng mênh mông.

Ngồi ở trên bàn gù cũng nghĩ như vậy mà hô hấp thật sự có điểm không thú vị. Tôn Nhạc lắc lắc tay chân chậm rãi đi ra cửa phòng cảnh vật.

Trên bầu trời một vòng trăng tròn thản nhiên đậu trên ngọn cây. Một trận thanh âm cười hi hi càng ngày càng gần, trong tiếng cười hi hi còn có mười mấy đốm xem ra cái này là các tỷ tỷ đều hồi phủ.

Tôn Nhạc vừa nghĩ tới các tỷ tỷ kia không khỏi đánh một cái rùng mình nàng vội vàng chạy về trong phòng.

Mấy gian phòng chỉ có gian phòng ngủ kia cửa sổ quá nhiều hơn nữa đối diện hướng Đông ánh sáng trắng tròn mặc dù đậm bạc nhưng vẫn rõ ràng xuyên thấu vào trong phòng.

Sau khi Tôn Nhạc trong phòng đi vài bước, lại vì thân thể chính mình này mà phát sầu đến nàng bỗng nhiên thầm nghĩ: ta có thể chạy bộ a, đúng rồi, ta còn có thể đánh Thái Cực quyền, những cái này đều là biện pháp rèn luyện thân thể rất tốt. Về phần phương pháp hít thở kia, về sau ta mỗi ngày trước khi đi ngủ luyện tập một hai giờ mới là được.

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng tức thì buông lỏng, thân mình vừa động, liền ở trong phòng chạy bước nhỏ.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, bốn vòng mười vòng.

Phòng rất nhỏ, chạy mười vòng cũng bắt quá trôi qua một lúc, mới một lúc như vậy, mà thân thể này của Tôn Nhạc bắt đầu hai chân mệt mỏi.

Nàng cắn chặt răng, đứng ở tại chỗ chậm rãi đánh Thái Cực quyền.

Hai mươi tư thức Thái Cực quyền, Tôn Nhạc đời trước là thường xuyên luyện tập vận động chậm rì rì này, đánh lên không mất sức, sau khi đánh xong lại có thể làm cho người ta ra một thân mồ hôi, rất là thích hợp với thân thể nàng hiện tại sử dụng.

Cứ như vậy, nàng vẫn đem hai mươi tư thức lần qua lộn lại luyện ba lần, trăng tròn trên bầu trời đã càng ngày càng sáng ngời, mà phía trước nhà gỗ của nàng cái thanh âm ồn ào náo động kia không ngừng truyền đến.

Thanh âm cười hi hi này, không ngừng mà bay tới Tôn Nhạc trong tai, khiến nàng nhin không được lắng nghe, nhin không được thần thờ trong lòng.

Tôn Nhạc nặng nề mà lắc đầu, đem suy nghĩ lung tung trôi lên trong đầu mình bỏ ra, một lần nữa lại đánh Thái Cực quyền.

Khi nàng đánh lần tới thứ bảy thì cả người lại bắt đầu hư thoát rồi (hạ đường huyết do mất máu, mất nước), nàng hoa mắt, trên trán mồ hôi rơi như mưa, tay chân cũng là mềm nhũn đến nỗi hận không thể ngồi ngay đó.

Tôn Nhạc cắn chặt răng, thầm suy nghĩ: không được, ta không thể để thân thể này đến chi phối ta nhất định phải bắt nó rèn luyện lại.

Tuy là nghĩ như vậy, nàng vẫn ngồi ở trên giường nghỉ ngơi một hồi.

Qua chừng nửa giờ, cảm giác được tay chân lại có một chút khí lực, Tôn Nhạc lại đánh Thái Cực quyền. Thái Cực quyền không giống phương pháp hít thở buồn tẻ như vậy, cũng không giống chạy bộ dễ dàng mệt mỏi, nàng chuẩn bị toàn tâm toàn ý dùng nó rèn luyện thân thể.

Sau khi lại luyện ba lần, Tôn Nhạc thầm suy nghĩ: ta nhớ được trước kia xem tạp thư thì trên đề đó cập tới ở thời điểm rất mệt mỏi có thể hít thở, ta liền làm như vậy ngay.

Vừa nghĩ như vậy, một cái ý niệm trôi lên trong đầu của nàng: nếu như vậy, vậy tại sao ta không ở thời điểm đánh Thái Cực quyền kết hợp với phương pháp hít thở kia?

Ý nghĩ này vừa trôi ra, tâm Tôn Nhạc liền hưng phấn lên.

Lập tức, nàng thu quyền một lần nữa lên thế, sau đó khi duỗi cánh tay thì thở ra một hơi thật dài, một hít một thở.

Thái Cực quyền hợp với phương pháp hít thở, việc này nghe qua thì đơn giản, nhưng khi làm cũng không dễ dàng. Nàng khi thig không phải quên hô hấp chính là quên động tác cũng có một ít thời gian nàng duỗi mạnh tay rồi hít thở, ngực sẽ xuất hiện cảm giác nghẹn lại.

Bất quá Tôn Nhạc hiện đang đang cảm giác nhàm chán cực độ, ước gì có một chút sự tình có thể giết thời gian, nên nàng còn thật sự thực chăm chú nghiên cứu.

May mắn bất kể là Thái Cực quyền, vẫn là phương pháp hô hấp này, tính chất đều thập phần ôn hòa, Tôn Nhạc sau khi lặp lại đánh chừng mười lần, cũng dần dần hiểu ra phương pháp.

Một cửa này vừa tìm được, Tôn Nhạc nhất thời rất là vui mừng. Lúc nàng càng đem Thái Cực quyền hai mươi tư thức luyện năm lần thì đã biết làm như thế nào mình mới thoải mái nhất.

Loại cảm giác này chứng thật là thoải mái, khi hô hấp kết hợp cùng ta quyền thì cả người nàng đều có một loại cảm giác nhẹ nhàng phiêu phiêu, thoải mái mà tự tại. Vốn luyện lâu như vậy, thân thể đã sớm mỗi một không chịu nổi cũng ở trong loại cảm giác thoải mái này, mà chậm rãi khôi phục.

Cư nhiên có thể không cần nghỉ ngơi thể lực cũng có thể khôi phục?

Tôn Nhạc trong lòng mừng rỡ quá đổi.

Lập tức, dựa vào ánh trăng sáng bên ngoài, nàng một lần lại một lần luyện tập, tiếng hít thở lẳng lẳng đều đều vang lên trong bong tối yên tĩnh.

Tôn Nhạc vẫn luyện tập, vẫn luyện tập, thẳng đến ánh trăng lên chính giữa bầu trời, tiếng người nói tiếng chó sủa khắp nơi dần dần dừng lại, thẳng đến khắp nơi đều yên lặng, nàng còn không có dừng lại.

Loại cảm giác thoải mái này thật sự quá mỹ diệu, Tôn Nhạc thật sự có điểm luyện tiếc dừng lại động tác.

Lúc này đây, Tôn Nhạc vẫn kiên trì đến nửa đêm, bụng bắt đầu ục ục kêu to mới dừng lại động tác, ở trong giếng mức một chút nước giếng qua loa tắm rửa, bò lên trên giường ngủ.

Ngày hôm sau trời còn mờ tối Tôn Nhạc liền rời khỏi giường, nàng còn nhớ kỹ cảm giác tuyệt vời khi luyện Thái Cực quyền kia. Rửa mặt chải đầu qua loa, nàng liền ở bãi đất bên ngoài phòng gỗ rèn luyện đứng tiếp.

Sáng sớm trời đất một mảnh trong suốt, Tôn Nhạc mỗi khi hít lên một hơi, đều cảm giác được không khí là trong lành tươi mát như thế, khi hít khí ở bên trong hơi thở tuần hoàn, nàng có một loại cảm giác chính mình đang đem tạp vật (vật dơ bẩn) trong cơ thể dần dần bài xuất ra.

8. Chương 8: Nhược Nhi

Thẳng luyện đến mặt trời mọc lên ở đằng đông, tất cả mọi người rời khỏi giường, Tôn Nhạc mới thu hồi quyền lần này nàng ước chừng luyện hết ba giờ, cùng tối hôm qua giống nhau, thân thể của nàng một chút cũng không có cảm giác uể oải, chỉ có bụng đói khó nhịn.

Nàng vốn định lập tức tới ngay rừng cây trên núi đi lại lấy chút củ từ để ăn, bất quá chỉ trong chớp mắt, hay là xác định trước có thể có người chú ý tới mình hay không rồi nói sau liền cắn chặt răng chịu đựng đói khát, đến bãi đất nhỏ cỏ.

Gian phòng gỗ nhỏ này của nàng tuy rằng xa xôi, bất quá các nữ nhân ở trong viện vốn nhàn rỗi vô sự. Trong hai giờ Tôn Nhạc nhỏ cỏ này, thường thường có nữ nhân miệng bôi son đỏ bừa đi qua. Những nữ nhân này đối với gương mặt xấu xí của Tôn nhạc thì đều là một trận cười nhạo.

Thẳng nhìn đến chừng mười giờ sáng, Tôn Nhạc cảm giác được chính mình đói bụng đến ngực dâng trước dãn đằng sau rồi, liền thừa dịp không có người chú ý liền hướng hậu viện chuẩn đi.

Tôn Nhạc ôm dạ dày quặn đau, theo con đường quen thuộc đi tới trên núi. Khi nàng nhanh đến trong bụi củ từ thì vừa hay nhìn thấy bóng lưng lẻ loi của một tiểu hài tử.

Chính là nhược nhi!

Tiểu nam hài ngồi xổm trong bụi củ từ, kéo kéo đám dây leo, thân ảnh gầy yếu kia từ phía sau lưng thoát nhìn thật là có vài phần đáng thương.

Tôn Nhạc trong lúc vô tình thả chậm cước bộ.

Nàng lén lút đi đến phía sau Nhược nhi, theo phía bên cạnh nghiêng đầu hướng hần xem xét.

Nhược nhi quệt mồm, lông mi thật dài chớp , cái mũi nhỏ kia vo thành một nắm, góc trên bên phải cái miệng nhỏ nhắn lại dính một nắm bùn. Không đúng, không chỉ là trên cái miệng nhỏ nhắn dính bùn, trên mặt của hần đông một khối tây một khối cũng dính đầy bùn đất. Bộ dạng hợp với mắt to đen bóng chớp của hần, lại có vài phần đáng yêu.

Vẫn là một cái đứa nhỏ đi.

Tôn Nhạc trong lòng mềm nhũn, nàng thả chậm cước bộ đi thẳng đến phía sau Nhược nhi. Ngay lúc đó đột nhiên nàng duỗi tay nhỏ bé ra gạt gao bật mắt tiểu nam hài.

Ngay lúc tiểu nam hài sợ tới mức không nhúc nhích toàn thân căng thẳng thì Tôn Nhạc cất tiếng kêu lên: “Đoán một cái xem ta là ai?”

Thanh âm nàng vừa truyền ra tiểu nam hài rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hần thở ra vươn tay đem hai tay Tôn Nhạc kéo xuống. Trong thanh âm trẻ con dẫn theo hai phần tức giận “Ma lem ngươi hù đến ta!”

Hần một tiếng này gầm lên cũng có vài phần uy thế làm cho Tôn Nhạc giật nảy người bất tri bất giác hai tay nàng đã muốn buông lỏng ra.

Nhược nhi chuyển thân quay đầu nhìn chằm chằm Tôn Nhạc. Anh mắt hần trừng thật sự lớn trên mặt nộ khí đờ đờ Tôn Nhạc đầu tiên là cả kinh tiếp theo lại thiếu chút nữa cười ra tiếng. Nguyên lai tiểu tử trên chóp mũi kia dính một chút bùn đất. Giọt bùn đất nhỏ kia theo hần biểu tình muốn rơi không được mà lại đọng đưa.

Nhược nhi nhìn thấy Tôn Nhạc lại còn đang cười cơn tức lập tức càng lớn hơn. Hần dùng sức trừng mắt cố gắng làm cho biểu tình mình thoát nhìn đáng sợ hơn nhưng mà biểu tình như vậy kết hợp với chấm bùn làm sao còn có nửa phần uy thế?

Tôn Nhạc nín cười, nhin không được vươn tay phải hướng khuôn mặt nhỏ nhắn của hần. Nhược nhi đầu co rút lại tránh Tôn Nhạc. Tay trái vươn theo, hai tay đồng thời ấn lên bờ vai của hần đem hần ổn định ngay tại chỗ, Nhược nhi cố gắng trừng to mắt, kêu lên: “Ngươi muốn làm gì?”

Tiếng kêu của hần vừa mới truyền ra, thanh âm tràn đầy tức giận, tay phải Tôn Nhạc đã sờ lên khuôn mặt nhỏ của hần.

Vươn ngón trỏ lau đi bùn đất trên chóp mũi hần, Tôn Nhạc một tay, dùng bàn tay sờ gò má trái của hần, đem bùn đất gần chỗ vành tai cẩn thận lau đi.

Tôn Nhạc động tác ôn nhu mà cẩn thận, biểu lộ trong lúc nhìn về phía nhược nhi cũng thản nhiên mà mỉm cười, vẻ mặt như thế, động tác như vậy, nhược nhi cả đời này làm sao gặp qua? Trong khoảng thời gian ngắn, hần cảm giác nha đầu xấu xí trước mắt đột nhiên biến thành mẫu thân trong trí nhớ, tỷ tỷ trong tưởng tượng, tự nhiên như thế mà làm ấm lòng người.

Bất tri bất giác, Nhược nhi ngây ngốc.

Tôn Nhạc cẩn thận lấy tay giúp hần lau bùn đất trên mặt, sau khi lau, tay nàng đã muốn bả, Tôn Nhạc liền đem tay áo xả ra, lại giúp đem Nhược nhi toàn bộ bùn đất còn lại trên mặt lau đi.

Chỉ chốc lát Tôn Nhạc buông tay ra, chăm chú nhìn mặt Nhược nhi cười nói: “Tốt lắm, cuối cùng sạch sẽ.”

Mới nói được tới đây, bụng của nàng ùng ục kêu lên. Tiếng kêu này làm ặt Tôn Nhạc đỏ hồng, nàng hướng Nhược nhi đang nhìn mình bằng nửa con mắt cười nói: “Ta đói bụng rồi, ngươi có đói bụng hay không? Chúng ta đi lấy củ từ ăn đi”

Tôn Nhạc xoay người, cầm lấy cái cốc đá để ở chỗ này ngày hôm qua, lại dùng sức moi bùn đất lên.

Tôn Nhạc trước hết chém tới dây củ từ, nàng vừa lau mồ hôi như mưa mà chặt, vừa hướng về phía Nhược nhi nói: “Nhược nhi, lát nữa chúng ta đi đánh cá đi”

“Đánh cá?” Trong đôi mắt to Nhược nhi quang mang chớp động, hần tò mò hỏi: “Cái gì gọi là đánh cá?”

Tôn Nhạc cười hắc hắc, “Người ở lại sẽ biết đi, người còn đứng ở đó làm gì? Theo ta cùng bới bùn ra a, bụng của ta đói đến phải phát đau rồi”

“Nha” Nhược nhi lên tiếng, chạy đến trước củ từ bên cạnh ngồi xổm xuống, cầm lấy một đoạn dây leo liền giật lên nào biết rằng hần dùng lực quá lớn, theo một tiếng “phụt—” dây đứt, Nhược nhi thu thế không được, cả

Đến khi Nhược nhi đứng dậy thì trên khuôn mặt nhỏ vừa lau khô sạch sẽ lại là dính đầy bùn đất. Hần ngốc vù vù nhìn Tôn Nhạc, môi mím thành một đường, khuôn mặt nhỏ nhăn tít giận đến đỏ bừng, như vậy thật đúng là quật cường đáng yêu.

Tôn Nhạc mạnh mẽ cố nén cười, nàng nhanh chóng quay đầu, sợ mình cười một cái ra tiếng lại sẽ chọc giận con hổ nhỏ dễ giận này.

Nhược nhi vừa nhìn thấy bộ dáng Tôn Nhạc, liền biết nàng lại đang cười rồi, khuôn mặt nhỏ nhăn của hần trướng đến đỏ bừng, ngứa cổ, âm thanh hần the the tức giận kêu lên: “Người cười cái gì? Không cho cười!”

Tôn Nhạc nuốt vào ý cười, nàng phụng phịu quay đầu nhìn về phía Nhược nhi, nghiêm túc gật đầu đáp: “Hảo, ta không cười!”

Nhưng nàng cái dạng này, so với cười càng làm cho Nhược nhi để ý. Nhược nhi bịt miệng, oán hận trừng mắt nhìn nàng một cái, bỗng nhiên thân mình chuyển hướng trên sườn núi phóng đi.

Nhìn thân ảnh hần giống như con thỏ, Tôn Nhạc nhin cười lắc lắc đầu, quay đầu nhìn dây bị xé đứt kia, nàng bỗng nhiên có một chút nghi hoặc: Nhược nhi này cũng là đứa nhỏ nhà nghèo, như thế nào một bộ dạng chưa từng trải qua việc nhà nông ơ? Hơn nữa tay hần tuy rằng nhỏ gầy, lại trắng nõn không có vết chai, chẳng lẽ Phù lão cho tới bây giờ cũng không để cho hần làm việc gì sao?

9. Chương 9: Ở Chung

Nàng vừa nghĩ, vừa ngồi xổm xuống đào củ từ lên.

Khi nàng đào củ từ ngày hôm qua đã đem bùn đất xung quanh làm rơi xấp xỉ không ít, lúc này đây đào liền dễ dàng hơn, chưa tới nửa giờ, một lùm củ từ đều bị nàng đào ra.

Nhìn củ từ bị xé đứt chảy ra chất lỏng trắng nõn, Tôn Nhạc nuốt từng ngụm nước miếng, nàng thật sự đói bụng, thực hận có thể rửa cũng không rửa đem nó nuốt sống vào bụng.

Tôn Nhạc chạy đến hơn hai trăm thước có một ao nước nhỏ, đem mấy cây củ từ cẩn thận gọt rửa.

Khi nàng đem củ từ trực tiếp mà cắn thì phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Tôn Nhạc cũng không quay đầu lại liền cười nói: “Đến đây a, nhanh ăn đi ta ăn hai bữa cơm đều không có ăn muối rồi, trong miệng thật là lạt.”

Đi tới đúng là Nhược nhi, hần cẩn thận liếc nhìn Tôn Nhạc, thấy nàng biểu tình tự nhiên, tựa hồ tuyệt không để ý trong lòng không khỏi vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa cảm thấy bất mãn một chút.

Nhược nhi bất mãn hừ nhẹ một tiếng, đi đến trước mặt nàng nhặt củ từ lên gặm.

Sau khi gặm một hồi, Nhược nhi nghiêng đầu sang chỗ khác cũng không thèm nhìn tới Tôn Nhạc một cái, lập tức lẩm bầm lầu bầu nói: “Nói đi đánh cá, cũng không biết có đi hay không đây.”

Tôn Nhạc nghiêng đầu nhìn hần, vừa vặn Nhược nhi cũng lén lút quay đầu nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, Nhược nhi nhanh chóng xoay đầu đi, nghiêng đầu đi thì thôi, hần từ lỗ mũi mà nặng nề “Hừ” một tiếng.

Tôn Nhạc vừa thấy biểu tình không được tự nhiên này của hần, không khỏi buồn cười. Nàng bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, vẫn luôn là cô độc một người, Nhược nhi như thế này, lại luôn làm nàng cảm thấy thân thiết, nó nàng nghĩ đến, nếu như mình có một đệ đệ, nhất định chính là kiểu giống như Nhược nhi vậy.

Hôm nay một lùm củ từ này hai người chỉ ăn không đến một phần ba liền no rồi. Kỳ thật cũng không phải no rồi chủ yếu vẫn là hương vị rất nhạt rất chất làm cho người ta không muốn ăn.

Tôn Nhạc đem củ từ gom lại một chỗ cắt xong cầm lấy lưới cá dùng dây leo làm thành ngày hôm qua đi vào ao nước.

Nhược nhi vọt lao ra vài bước nhảy đến phía sau nàng. Hần duỗi tay phải ra liền cướp được lưới cá trong tay nàng. Nhìn lưới cá đầy lỗ nhỏ trong tay hần tò mò lật qua lật lại. Nhìn nhìn một hồi, hần tự tay thả vào trong dòng nước. “Ào ào” tiếng nước chảy qua Nhược nhi không hiểu hỏi: “Cái này dụng thế nào?”

Tôn Nhạc cười hắc hắc có chút ngượng ngùng nói: “Cái này rất dễ hư dùng cẩn thận một chút mới tốt”

Nàng tiếp nhận lưới cá trong tay Nhược nhi đi đến chỗ hạ lưu dòng nước đem lưới cá ném vào ao nước, vừa ném xuống nàng nghiêng về một bên lui lại kéo lưới lên

Nhược nhi vẫn theo sát ở phía sau nàng nhìn nàng một lần lại một lần đem lưới cá kéo ra. Đem bèo cùng bùn đất trong lưới ném ra ngoài rồi lại cho nó vào dòng nước lần nữa

Lần thứ tư Tôn Nhạc kéo lên thì trong lưới cá xuất hiện hai con cá chạch!

Tôn Nhạc cười hắc hắc, vươn tay đem hai con cá chạch này ném tới trên bờ, tiếp tục buông lưới.

Nhược nhi chạy đến bên bờ, cầm lấy này hai con cá chạch vô cùng bấn , không hiểu hỏi: “Đây là cái gì nha?”

“Đây là Nê Thu(cá chạch), ăn ngon lắm” Tôn Nhạc cười híp mắt nói: “Ta vẫn lo lắng nơi này đánh không được cá, hiện tại tốt rồi, cá mặc dù không có nhưng có Nê Thu cũng không tồi đâu”

Nói tới đây, nàng nuốt một chút nước miếng, thở dài nói: “Nếu có thể có một chút muối thì tốt rồi”

Lúc nói chuyện, Tôn Nhạc lại ném hai con cá chạch đi lên, Nhược nhi nhặt lên mấy con cá chạch còn giãy đành đạch này, thật sự không tin thứ này sao có thể ăn.

Hần nghe được Tôn Nhạc lần thứ hai nhắc tới không có muối, liền tiếp lời nói: “Nhà của ta có muối đó.”

Tôn Nhạc nghe vậy vội vàng xoay đầu lại nhìn về phía Nhược nhi, nàng cố gắng bày ra một cái khuôn mặt tươi cười thân thiện, “Nhược nhi ngoan, người giúp ta lấy một chút muối đến đây đi, tốt nhất thì lấy thêm một cái nồi đất đến.”

Nồi đất trong nhà gỗ của nàng cũng có, bất quá Nhược nhi nếu chuẩn bị trở về, vậy không bằng đem cả hai tới luôn.

Nhược nhi nghe nàng kêu thân mật như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đến đỏ bừng hần thẳng cổ, đề cao thanh âm kêu lên: “Đừng gọi ta Nhược nhi ngoan, khó nghe!” Dừng một chút, hần lại bổ sung, “Ma lem, người cười lên khó coi chết đi được!”

Một câu phía sau có điểm nặng lời, Tôn Nhạc mặt trầm xuống, quay đầu không để ý tới hần.

Nhược nhi vừa nói ra khỏi miệng, bản thân cũng có một chút hối hận, thấy nàng tức giận, môi giật giật, nhiều lần chuẩn bị nói chuyện, lại thu trở về. Hần mím môi nhìn Tôn Nhạc, thấy nàng thật lâu cũng không nhìn lên mình một cái, thân mình vừa chuyển liền xông ra ngoài

Tôn Nhạc nghe cước bộ của hần cách khá xa rồi, mới đem tay trái ở trong dòng nước bên cạnh rửa sạch sẽ sau đó xoa mặt mình, nước ao nông cũng không trong suốt, thấy không rõ mặt mũi. Tuy vậy Tôn Nhạc căn bản không cần nhìn cũng tinh tường nhớ rõ ảnh ngược hiện lên ở trong nước giềng sáng hôm đó, tinh tường nhớ rõ bản mặt này là xấu xí cỡ nào!

Nàng trước kia tuy rằng không phải mỹ nhân, may mà cũng thanh tú động lòng người, làm sao dự đoán được này sau khi xuyên việt cư nhiên rơi vào một thân thể xấu như vậy yếu như vậy?

Tôn Nhạc vươn tay vỗ về chỗ lõm lõm trên mặt, chua sót nói lầm bầm: “Thật sự là người cực kỳ xấu xí, gương mặt này cười rộ lên nhất định là khó coi! Tiểu hài tử đáng ghét, ngươi mắc gì nhất định phải nói ra chứ?”

Tay nàng trong nước nặng nề mà vỗ, ở bên trong dòng nước vẫn đục dập dờn, nàng giống như thấy được xem ra gương mặt giống như trắng sáng trong trẻo lạnh lùng mà tuần mỹ. Ngơ ngác nhìn mặt nước, Tôn Nhạc nửa ngày mới chua sót nói nhỏ ra, “Làm sao ngươi lại nghĩ đến hử? Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, con người phải biết đủ mới có thể vui vẻ! Cái loại người xa không thể chạm này vẫn là không cần nhớ đến, đời người ngắn ngủi, không cần phải đem mình ném vào trong đau khổ a!”

Nàng cho tới bây giờ, vẫn là cho là hảo cảm của mình đối với Ngũ công tử tới quá nhanh, rất khó tưởng tượng nàng cho tới bây giờ cũng không tin tưởng cái loại nhất kiến chung tình này (vừa gặp đã yêu), nàng đối với cái này loại cảm tình bất khả tư nghị kia giải thích duy nhất đó là, loại cảm tình này là ý thức của thân thể này, nhất định là như thế!

Hồ nước rất nhỏ, cộng lại cũng bất quá là hơn hai mươi mét vuông. Ở thượng du có một đạo dòng suối nhỏ, nước đều là từ nơi đó chảy đến.

Hồ nước hai mươi mét vuông này, nàng ước chừng dùng một giờ mới kéo ra mấy con cá tuy rằng chỉ lớn bằng đầu ngón tay, cá chạch đã có hai mươi con.

Tôn Nhạc đem cá chạch từng con rửa sạch thì tiếng bước chân Nhược nhi lại truyền tới.

Tôn Nhạc cũng không quay đầu lại, chỉ chốc lát, Nhược nhi liền đi tới phía sau nàng, “Nè!” Hắn lớn tiếng đem một cái nồi đất đưa lại đây, Tôn Nhạc vươn tay tiếp nhận, mở ra nhìn vào, bên trong quả nhiên có một muống nhỏ muối hạt.

Đây thực là đồ tốt a!

Tôn Nhạc trong lòng vui vẻ, liền hướng Nhược nhi cười nói: “Nhóm lửa nhanh nào, ta chuẩn bị cho ngươi bát canh cá chạch uống, nhớ rõ ở thời điểm nước canh sôi trào đem muối bỏ vào, gần chín thì cho thêm củ tử”

Nàng vừa nói, vừa bận việc đứng lên Nhược nhi đứng ở tại chỗ thật lâu vẫn không nhúc nhích, Tôn Nhạc bận rộn nửa ngày thấy hắn chưa làm, liền quay đầu lại hỏi: “Nhược nhi, ngươi đang làm gì thế?”

Nhược nhi vừa nhắc đầu lên, hắn nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, nuốt từng ngụm nước miếng, lúng ta lúng túng nói: “Ngươi, lúc ngươi cười không xấu!”

Nguyên lai hắn vẫn còn nhớ kỹ chuyện này.

Tôn Nhạc trong lòng ấm áp, hướng về phía Nhược nhi thản nhiên cười, “Ta biết a, nụ cười từ trong tâm ra chắc là không xấu a”

Nhược nhi kinh ngạc nhìn nụ cười của nàng, thẳng đến Tôn Nhạc quay đầu đi một hồi lâu, hắn còn không có phục hồi tinh thần lại, ở bên trong nội tâm thiếu niên của hắn, một cái ý niệm trào ra trong đầu: nàng vừa rồi cười như vậy, tuyệt nhiên không xấu, còn rất dễ nhìn.

10. Chương 10: Lời Hứa Của Nhược Nhi

Có nồi và muối, hết thấy liền đơn giản Tôn Nhạc làm như ngày hôm qua, dùng hai khối đá đặt hai bên, đem nồi đất đặt ở giữa, lại dùng đá lửa Phù lão lưu lại đốt lửa lên, rồi vừa thêm củi vừa chờ ăn canh.

Ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt lên, Tôn Nhạc lặng yên nhìn ngọn lửa phát phát nổ.

Nhược nhi ngồi ở bên cạnh nàng, lén lút đánh giá nàng. Sau một hồi lâu, hắn bỗng nhiên nói: “Ma lem, nếu mấy cái gỗ ghề trên mặt của ngươi không có, ta sẽ cưới ngươi làm vợ!”(myu : Sax con nít ranh nhá)

Tôn Nhạc đang xuất thần, nghe được lời Nhược nhi nói không khỏi hoảng hồn, nàng xoay đầu lại hướng đôi mắt to trong sáng trên mặt Nhược nhi, vẻ mặt của hắn là thật sự nghiêm túc, dường như lời hắn vừa mới nói là quyết định sau khi suy nghĩ thật lâu mà ra, giống như hắn một khi quyết định sẽ không thay đổi.

Tôn Nhạc chống lại vẻ mặt kiên định của hắn, bật cười khi khi một tiếng, nàng hướng về phía Nhược nhi cau cái mũi, làm một cái mặt quỷ, “Thế à, là làm chính thê của ngươi hay là tiểu thiếp đây?”

Nhược nhi khi thấy mặt quỷ của nàng thì khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đến đỏ bừng, trong ánh mắt hắn lửa giận bùng bùng, rất là để ý vì nàng không trân trọng bất quá lửa giận của hắn còn chưa có phát ra, liền nghe được một câu hỏi này của Tôn Nhạc

Nhược nhi hất đầu một phát, cao giọng nói: “Đương nhiên là cưới ngươi làm chính thê, làm tiểu thiếp mà nói..., ngươi cho dù vẫn xấu như vậy ta cũng có thể nạp “

Nói tới đây, hắn nhìn đến bộ dáng buồn cười của Tôn Nhạc, không khỏi mắt trợn trừng, nhìn chằm chằm nàng rất chân thành nói:“Kỳ thật ta cũng vậy không phải chê ngươi xấu, chính là ngươi nếu làm chính thê của ta, vậy sẽ có rất nhiều người chú ý diện mạo của ngươi, sẽ cả ngày ở bên tai của ta lúi rúi, cho nên ngươi nhất định phải biến đẹp mắt một chút ta mới có thể cưới ngươi làm chính thê”

Nghe những lời này, giống như hắn là một đại nhân vật tài ba vậy.

Tôn Nhạc xoay đầu lại, đưa lưng về phía Nhược nhi thè lưỡi, mím môi nín cười. Tiểu gia hỏa này biểu tình thật sự rất trang trọng rồi, đến nỗi ta không dám bật cười trước mặt hắn.

Nàng thuận mấy hơi thở, sau khi đem toàn bộ ý cười áp chế mới quay đầu mắt về phía Nhược nhi. Chống lại mắt to sáng ngời có thần của Nhược nhi, Tôn Nhạc nhin không được khoe miệng lại khẽ cong.

Nàng vươn tay hướng trên đầu Nhược nhi chụp. Cánh tay vừa đưa đến một nửa trong mắt to Nhược nhi liền thêm vài phần giận dữ hắn nổi giận dưng dưng nhìn chằm chằm tay của nàng. Ánh mắt kia giống nhau đang nói: ngươi có bản lĩnh liền vỗ vỗ đầu của ta thử xem?

Nhược nhi một khi trang nghiêm lên thật là có điểm uy nghiêm. Tôn Nhạc âm thầm cười cánh tay kia chụp lên bả vai của hắn: “Tốt lắm Nhược nhi cần phải nhớ kỹ lời ngươi nói nha. Tỷ tỷ sẽ cố gắng xinh đẹp một chút đến lúc đó trên mặt sạch sẽ rồi liền thông tri ngươi tới lấy ta.”

Trong Tôn thanh âm Nhạc ẩn giấu ý cười ánh mắt đều cong thành một đường.

Nhược nhi bất mãn khẽ hừ một tiếng ngược lại nghiêm túc gật gật đầu“Ta sẽ lưu ý ngươi đến lúc đó không cần ngươi tới thông tri.”

“Ha!”

Tôn Nhạc lại không nhin được phì cười ra tiếng, nàng vừa mới cười mặt Nhược nhi liền nhăn lại. Tôn Nhạc vội vàng quay đầu nhìn chằm chằm nỗi đất oa oa oa kêu lên: “Ồi rốt cục sắp chín rồi thơm quá a”

Cá chạch cùng củ từ trong nồi tỏa ra mùi thơm ngát xông vào mũi, nước trong nồi đã ùng ục sôi trào, xem ra là sắp chín thật.

Chỉ có một cái nồi, hai người rất khó chia nên Tôn Nhạc đi đến trong rừng cây xa hai trăm thước, từ đó hái được hai miếng lá cây tới. Loại lá này nàng không biết, nó có điểm giống hoa sen, lá cây tuy rằng chỉ lớn bằng một phần năm lá sen, bất quá nó giống lá sen, nước mưa rơi đến trên mặt thì vẫn giữ lại được.

Sau khi hái được lá cây, nàng thuận tay lấy mấy cây nhánh cỏ, nhánh cỏ này có điểm giống gậy trúc, giống như chiếc đũa nho nhỏ, bên trong đặc ruột, đồng thời nàng còn nhặt được nửa tấm trúc, những cái này đều dễ dàng rửa, ở trong khe nước nhúng qua một cái là có thể dùng.

Đi vào bên cạnh đồng lửa, Tôn Nhạc đưa ột mảnh lá cây cho Nhược nhi, lại phân mỗi người hai cây nhánh cỏ. Thấy Nhược nhi trừng mắt nhìn mình, Tôn Nhạc cười híp mắt nói: “Bắt chước bộ dáng của ta ăn là được rồi” dừng một chút, nàng còn nói thêm: “Ngươi nếu chờ được, vậy thì chờ ta ăn xong ngươi liền dùng nồi ăn.”

Nhược nhi đem lá cây cùng nhánh cỏ đã ném đi, nói: “Ta dùng nôi”

Tôn Nhạc đã sớm đã đợi không kịp, nàng dùng nửa tấm gậy trúc kia đựng một chút nước canh đặt ở trong lá cây, nhẹ nhàng mà húp lấy.

Thật đúng là thơm a!

Nàng hít một hơi thật sâu, mặt mày hớn hởi. Nàng trước kia chưa bao giờ biết, canh có thể ngon như vậy a, rõ ràng đến nơi đây bất quá hai ngày, nàng lại giống như qua vài cái thế kỷ, dường như vài thế kỷ cũng không có ăn qua canh.

Tôn Nhạc từng ngụm từng ngụm ăn, củ từ cùng cá chạch trong canh nàng cũng ăn một nửa. Ở trong từng đợt mùi thơm ngát xông vào mũi, Nhược nhi xoay người đưa lưng về phía Tôn Nhạc, Tôn Nhạc vừa nhìn, ha, tiểu tử này chắc không ngừng nuốt nước miếng đây.

Tôn Nhạc thật là nói sàm rồi, sau hai ba đợt liền đem canh giải quyết một nửa rồi đứng dậy, nàng vỗ vỗ bụng nhỏ tròn vo, hướng về phía Nhược nhi vẫn đưa lưng về phía mình nói: “Nhược nhi, canh còn lại đều là của ngươi nga, ngươi giải quyết đi, ta muốn đi trở về rồi nha”

Nàng vừa vẫy tay, vừa dọc theo đường cũ đi trở về, Nhược nhi nhìn bóng lưng nàng dần dần đi xa, bỗng nhiên nâng cổ kêu lên: “Ngươi ngày mai còn có thể tới sao?”

“Có thể” tiếng cười Tôn Nhạc xa xa truyền đến, “Ta nếu không có cơm ăn, đương nhiên sẽ đến nha”

Có lẽ là ăn uống no đủ rồi, hôm nay Tôn Nhạc cảm thấy có tinh thần hơn, đi thẳng đến bên cạnh tường vậy chỉ nghỉ ngơi một lần. Nàng đi vào địa phương cất kỹ tảng đá ngày hôm qua, vươn tay bám vào, liền cẩn thận giẫm khe hở nhảy lên tường vậy.

“Bùm” một tiếng, Tôn Nhạc rút cục văng vàng rơi vào trong viện.

Nàng mới vừa đi ra hai bước, một thanh âm của nữ tử liền từ bên trái truyền đến, “A, mau nhìn một cái, mới đến chưa tới một ngày, đã học leo tường rồi, ta nói nha đầu xấu, người thật to gan a!”

Thanh âm của nữ tử thực trong trẻo, cũng rất vang dội, xa xa truyền đến.

Tôn Nhạc chậm rãi quay đầu lại, chống lại gương mặt thanh tú của Hề nữ.

Hề nữ bước đi đến trước mặt nàng, sau khi dạo qua một vòng quanh người nàng, chặc chặc nói: “A, a, bộ đồ tốt như thế mới chuẩn bị cho người đã thành cái dạng này rồi? Giày cũng hư? Nha đầu xấu xí giỏi a, thực nhìn không ra người người xấu như vậy, lá gan cũng không nhỏ a.”

Nàng vừa nói, vừa vươn tay níu lấy tay áo Tôn Nhạc hướng trong viện đi đến, “Đi, đi với ta tìm các vị tỷ tỷ phê bình phân xử!”

Tôn Nhạc nhìn tay nàng gắt gao níu lấy tay áo của mình, rất muốn bắt nó bỏ ra. Nhưng là nàng không thể làm như vậy, Hề nữ rõ ràng đối với nàng có địch ý, nàng không thể khiến tình hình sau này không còn có ngày an bình.

Hề nữ nặng nề mà giật vài cái, nhưng Tôn Nhạc không động đậy, không khỏi xoay đầu lại cả giận nói: “Như thế nào, ngươi dám không đi?” Lời của nàng vừa rơi xuống, liền nhìn đến nước mắt trào ra trong mắt Tôn Nhạc.

11. Chương 11: Bị Bắt.

Tôn Nhạc mím môi, nước mắt lăn dài, vẻ mặt bất lực nhìn Hề nữ, đáng thương vô cùng nói: “Hề nữ tỷ tỷ, không phải ta cố ý”

Hề nữ đầu giương lên, vừa chuẩn bị quát mắng nàng thì Tôn Nhạc đã thấp giọng khóc không ra tiếng: “Hề nữ tỷ tỷ, người bộ dạng đẹp như vậy, lại thông minh như vậy, chỉ cần là nam nhân sẽ thích người. Ta thực

hâm mộ tỷ tỷ, ta muốn giống tỷ tỷ ăn au lớn, lớn lên xinh đẹp như hoa, liền len lén chạy đến bên ngoài lấy chút rễ cỏ đến ăn, tỷ tỷ, người đừng nói ra được không?”

Tôn Nhạc tự xét thấy chính mình cũng không có chỗ nào khiến cho người ta đổ kỵ, sở dĩ hề nữ nhìn mình chòng chọc, nhất định là nàng thầm mến ngũ công tử, muốn phát tiết trên người mình.

Bởi vậy nàng vừa mở miệng, đó là liền tiếp vài câu tăng bốc.

Nữ nhân trong thiên hạ, làm gì có người nào không thích được người ca ngợi? Huống chi Tôn Nhạc đoán không lầm, nàng quả thật thầm mến ngũ công tử từ xưa đến nay, bây giờ nghe đến Tôn Nhạc nói mình ‘chỉ cần là nam nhân sẽ thích’, thật sự là tâm hoa nở phóng(mở cờ trong bụng).

Nàng nhìn Tôn Nhạc, người quái dị này mới vừa rồi còn khiến nàng nhìn đến liền ghê tởm lập tức trở nên thuận mắt hơn nhiều.

Buông tay đang nắm lấy Tôn Nhạc ra, Hề nữ hất đầu, thanh âm thấp xuống rất nhiều, “ai, người cũng là một người đáng thương.” Lời của nàng mới nói được tới đây, một trận tiếng bước chân bên ngoài truyền đến, đồng thời, thanh âm của cũng Thất cơ truyền đến, “Hề nữ, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại nghe tranh cãi âm ỉ ở đó?”

Thanh âm của Thất cơ vừa truyền đến, Tôn Nhạc không khỏi cười khổ. Vốn Hề nữ có ý thả cho nàng đi, hiện tại được sao, náo loạn lớn rồi, xem ra cửa ải này có điểm khó khăn.

Hề nữ ngẩng ra, nàng lập tức đề cao thanh âm nói: “Thất Cơ tỷ tỷ, ta bắt được Thập bát cơ, nàng thật to gan, mới đến chưa tới hai ngày liền dám leo qua tường vây đi ra bên ngoài.”

Hề nữ vừa nói, vừa quay đầu hướng Tôn Nhạc quát: “Thập bát cơ, người có chuyện gì vẫn là cùng các vị tỷ tỷ giải thích đi” dứt lời, nắm lấy tay áo của nàng đi tới trước.

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà tránh tay Hề nữ ra, cúi đầu nói: “Không nhọc tỷ tỷ dẫn đường, ta tự mình đi thôi”

Dứt lời nàng bước vài cái liền đi tới phía trước Hề nữ.

Hai nàng đi một hồi liền tới sân trước nhà gỗ của Tôn Nhạc.

Trong sân Thất cơ cùng ba bốn cô gái thanh lệ đang ở đó trò chuyện đã thấy các nàng đi ra chúng nữ đồng thời ngừng nói.

Thất cơ quay đầu nhìn về phía cô gái hai mươi tuổi mặt tròn phúng phính trắng nõn đứng ở chính giữa mà Tôn Nhạc trước kia chưa từng gặp qua nói: “Tam Cơ tỷ tỷ, lá gan Thập bát cơ thật đúng là không nhỏ a. Mới chưa tới hai ngày nàng liền dám chuồn êm xuất phủ, nàng đây là còn nhỏ còn không đến mức vụng trộm với đàn ông đến khi trưởng thành còn như thế nào? Mặt mũi Cơ phủ có thể mất hết đã rồi, tỷ nói chuyện này xử lý như thế nào mới tốt?”

Quy chụp thật giỏi a.

Tôn Nhạc cúi đầu nhìn mũi chân mình âm thầm kinh hãi.

Tam cơ nhìn về phía Tôn Nhạc, nhíu mày, chần chờ một hồi nói: “Việc này quả thật có điểm nghiêm trọng, có ai không, đi gọi Trần phó quản gia tới đây một chút”

“Dạ” Hề nữ lên tiếng trả lời bước đi.

Tôn Nhạc biết Trần phó quản gia nếu đến đây mà nói..., sự tình liền náo loạn lớn nàng lập tức vội vàng ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn chúng nữ, khóc không ra tiếng: “Các vị tỷ tỷ, ta, ta thật sự đói chịu không được, ta nghĩ làm chút gì ăn, ta chỉ là đi ra ngoài đào một ít rễ cỏ ăn a.”

Chúng nữ nhíu mày, Tam cơ vùng tay lên, kêu lên: “Hề nữ khoan đi đã.”

Sau khi gọi lại hề nữ, nàng nhìn chằm chằm Tôn Nhạc nói: “Vẫn chưa ai đưa đồ ăn đến cho người?”

Tôn Nhạc liền tục gật đầu, khóc không ra tiếng: “Ta thật đói.”(Myu :Huhu, nữ chính sao mà thảm thế này.)

Tam cơ cùng chúng nữ nhìn nhau, cuối cùng tam cơ nói: “Nếu là như vậy, vậy không thể trách người. Hề nữ, người đi nói một tiếng với Trần phó quản gia, nói một phần đồ ăn kia của Thập bát cơ cái đúng hạn

đưa đến. Bất quá Thập bát cơ, loại sự tình này người hoàn toàn có thể đến hỏi của chúng ta.” Lúc Tam cơ nói tới đây, da mặt Thất cơ giật giật, nàng gắt gao nhìn chằm chằm Tôn Nhạc. Tôn Nhạc tất nhiên là sẽ không phản bác, nàng cúi đầu, vẻ mặt nhu thuận bộ dạng nghe lời.

Lúc này, Tam cơ tiếp tục nói: “Người chẳng những không hỏi, còn dám can đảm đi ra ngoài tường, điều này cũng không có thể dễ dàng tha thứ, như vậy đi, hôm nay cơm chiều người cũng đừng ăn, toàn bộ tây viện này người cũng dọn dẹp một lần. Nếu còn có lần tiếp theo mà nói..., ta sẽ đem người giao cho Từ Đường chịu gia pháp!”

Tôn Nhạc vội vàng đáp: “Vâng” thân mình nàng cúi thấp, lấy thanh âm cảm động vô cùng kêu lên: “Cám ơn Tam tỷ tỷ, cảm ơn các vị tỷ tỷ.”

Đúng lúc này, một trận tiếng cười kiều mỵ truyền đến, trong tiếng cười, một cái thanh âm nữ tử hờn dỗi truyền đến, “Ngũ công tử, bọn tỷ muội vẫn sẽ chờ người đến lâu rồi, người cũng đến tây viện ngồi một chút đi.”

Thanh âm hờn dỗi, mềm mại đáng yêu tận xương, trong giọng nói kia hàm chứa chờ mong vô tận.

Theo thanh âm của nàng kia truyền đến, chúng nữ đứng ở trước mặt Tôn Nhạc đồng loạt quay đầu nhìn về phía chỗ thanh âm truyền đến, chỉ trong chớp mắt, sắc mặt chúng nữ đều trở nên thẹn thùng động lòng người, hai mắt cũng là cực kỳ sáng ngời.

Chúng nữ nhìn chỗ thanh âm kia truyền đến ánh mắt là sáng ngời như thế, khát vọng như thế, chờ mong như thế, thực là bộ dáng tương tự tận xương.

Tôn Nhạc lẳng lặng yên nhìn chúng nữ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, vừa khấn trương vừa vô cùng vui mừng, nhất thời có điểm chân tay luống cuống, trong lòng không khỏi đau khổ: trách không được ngày hôm qua hẳn đối với ánh mắt của ta liền chán ghét như vậy, nhiều nữ nhân như vậy đều chờ mong hẳn đến, đau khổ yêu say đắm hẳn a! Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, người nhất định phải nhớ kỹ bổn phận của người, người tuyệt đối không được trở thành một thành viên trong bọn họ! Nhất định không được! Cho dù người thực sự không bỏ xuống được rồi, đã yêu không thể quên được rồi, người cũng không thể biểu hiện ra ngoài! Để cho nó chôn ở trong lòng người theo thời gian trôi qua! Một ngày nào đó nó sẽ hóa thành khói bụi!

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại cúi thấp đầu hơn.

Mà lúc này đây, chúng nữ đã nhìn lẫn nhau, xoay người đi ra ngoài

Chúng nữ mới vừa đi vài chục bước, trong tầm nhìn các nàng xuất hiện một cái thân ảnh cao to mà trong trẻo lạnh lùng. Ngũ công tử cùng A Phúc còn có một người hầu nam khác, đang ở trong vòng vây của ba nữ tử hướng bên này đi tới.

Ngũ công tử vừa xuất hiện, chúng nữ liền đồng thời tăng nhanh cước bộ, các nàng mảnh bước đến trước Ngũ công tử đo cách không xa, đồng thời khẽ chào, nũng nịu kêu lên: “Ngũ công tử hảo”

Cho đến lúc này, Tôn Nhạc mới chú ý xưng hô của chúng nữ đối với hắn, nàng không hiểu thâm nghĩ: tại sao gọi xa lạ như vậy? Không phải nên kêu lang quân gì gì đấy sao?

Ý nghĩ này trong lòng của nàng chỉ là thoáng một cái mà Tôn Nhạc thấy không có người chú ý tới mình, cước bộ lui về phía sau. Tại thời điểm nàng rời khỏi vài bước thì Ngũ công tử ngẩng đầu lên, ánh mắt hướng phương hướng của nàng liếc mắt nhìn qua.

Cũng không biết hắn có thấy ta hay không? Tôn Nhạc thâm suy nghĩ. nàng lúc này đã muốn không dám lui xuống, nàng cũng không muốn lại khiến người ta chú ý.

Nàng cúi đầu, chạy bước nhỏ đến phía sau đám người Thất cơ, cùng các nàng giống nhau hơi hơi thấp xuống, bất quá lúc chúng nữ si ngốc nhìn ngũ công tử, nàng là lẳng lặng nhìn bùn đất dưới chân.

12. Chương 12: Gặp Lại Ngũ Công Tử

Ngũ công tử đi đến trước mặt chúng nữ liền dừng bước lại, hấn ngẩng đầu hướng đám nhà gỗ nhìn một hồi, hấn quay đầu hướng hoa viên nhỏ phí trước đi đến.

Hấn vừa đi, chúng nữ đồng thời đi theo phía sau .

Tôn Nhạc cúi đầu, nhắm mắt theo sau đuôi các nàng.

Ngũ công tử đi thẳng đến giữa hoa viên cước bộ mới dừng lại, hấn quay đầu đánh giá cảnh sắc chung quanh, một lát sau thấp giọng thở dài: “Lá sen điêu tàn, cỏ cây vào thu a”

Thanh âm của Ngũ công tử trong trẻo nhưng lạnh lùng mà tràn ngập từ tính, êm tai cực kỳ. Chúng nữ nghe vào trong tai, một đám hoa mắt thần mê, có mấy người thậm chí còn đỏ mắt.

Tôn Nhạc đứng ở phía sau thờ ơ lạnh nhạt, nàng có điểm không rõ, Ngũ công tử chính là tùy tiện nói một câu, các nàng động tình tới như vậy sao?

Từ sau Ngũ công tử nói những lời này ra, chúng nữ đều trầm mặc lên.

Trong một trận trầm mặc, Thất cơ đột nhiên tiến lên từng bước, thấy nàng tiến lên, Tam cơ cả kinh, vội vàng vươn tay kéo ống tay áo của nàng.

Thất cơ vung tay áo, đem tay nàng văng ra sau, đi đến giữa chúng nữ ngẩng đầu lên nhìn Ngũ công tử, mắt đỏ hồng nói: “Ngũ công tử, thiếp thân đến chỗ ngài cũng hơn một năm chứ? Một năm này, thiếp chỉ cùng công tử nói qua không đến hai mươi câu! Từ xuân đến thu, từ thu đến đông , thiếp thân không có lúc nào là không ngóng trông công tử đến. Có khi xa xa nghe được thanh âm của công tử, thiếp thân cũng là vui sướng khôn cùng. Công tử, người vừa rồi nói cái gì ‘ lá sen điêu tàn, cỏ cây vào thu ’, đây cũng là một mùa thu đã đến, công tử người chẳng lẽ không thể thương tiếc tỷ muội chúng ta chờ mong?”

Thất cơ nói ra nhưng lời này lại trong trẻo lại du dương, khiến cho người ta thương tiếc, khát vọng cùng tình yêu trong thanh âm kia bức thẳng đến tim người.

Ngũ công tử rõ ràng bị nàng làm giật mình, hấn nghiêng đầu nhìn về phía hồ sen nho nhỏ trong hoa viên, tránh được ánh mắt Thất cơ.

Thất cơ cắn môi run rẩy một bộ dáng lả chã chực khóc. Không chỉ có nàng, trong chúng nữ đã có một nửa cũng nhìn chăm chú Ngũ công tử khát vọng chờ đáp án của hấn.

Lại là một trận trầm mặc.

Tôn Nhạc cúi đầu trong lòng thầm suy nghĩ : đúng rồi ngày hôm qua các nàng cũng đã nói dường như chỉ có ta là Ngũ công tử chính mình tự chọn vào. Vậy những người khác hoặc là do người khác đưa tới hoặc là chính mình đưa tới cửa. Bây giờ nghe ngữ khí thất cơ hấn tuy rằng dựng lên Tây viện này nhưng vẫn không có cùng chúng nữ thân cận quá.

Nàng nghĩ đến đây trong lòng dâng lên một chút ngọt ngào.

Chút ngọt ngào này tới cực nhanh cực bất thành linh, Tôn Nhạc cố gắng đem vui sướng trôi lên trong lòng áp chế lại đối với chính mình nói: Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, người bộ dạng xấu như vậy, lấy thân phận địa vị cùng tướng mạo của hấn làm sao có thể nhìn trúng người? Hấn không cần những nữ nhân này đích thị là có nguyên nhân khác. Đây tuyệt đối không thể trở thành lý do cho người vui mừng a!

Vừa nghĩ như thế tâm tình nàng dần dần bình tĩnh trở lại

Thấy sân khấu tẻ ngắt rồi, một cô gái diện mạo kiều diễm đi tới phía sau Ngũ công tử, nàng cẩn thận áp sát lên thân thể hấn, hơi hơi nghiêng người, ngẩng đầu nhìn lên hấn, cười duyên nói : “Ngũ công tử, xuân đi thu đến cũng là bình thường a, hàng năm đều là như vậy, người tại sao lại thở dài vậy? Chẳng lẽ người có chuyện gì không vui?”

Lời nói của thiếu nữ kiều diễm phá vỡ cục diện bế tắc, Ngũ công tử khóe miệng mỉm cười, nhú mồm, nhưng không có đáp lại.

Bất quá hần chỉ khê cong khoe miệng như vậy, Tôn Nhạc liền cảm giác được chúng nữ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, Tôn Nhạc nghe được Thất cơ âm thầm lầm bầm một câu, ” Bất cơ không biết xấu hổ, thật đúng là một con hồ ly tinh!” Thanh âm của nàng rất thấp rất nhỏ.

Nguyên lai nữ tử kiều diễm kia chính là Bất cơ a.

Bất cơ thấy Ngũ công tử cong môi, nàng lại mím môi cười duyên, “Thiếp thân tuy đều là phụ nữ, bất quá có câu nói, nhất nhân trí đoản, chúng nhân trí trường,(câu này tương tự một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao) Ngũ công tử có phiền não gì, chúng ta có lẽ có thể nghĩ ra một nửa biện pháp hữu dụng.”

Nàng giới về quan sát nét mặt, vừa thấy bộ dạng Ngũ công tử liền khẳng định hần nhất định có cái gì phiền não

Ngũ công tử thở dài một hơi, cuối cùng mở miệng, “Tề vương hậu vừa mới qua đời rồi, hần có bốn người sủng cơ, xưa nay đối đãi cũng không phân biệt. Mấy ngày trước đây Tề vương có hỏi phụ thân ta nên lập ai làm hậu, phụ thân ta thực không biết trả lời như thế nào cho tốt. Lúc ấy hần trả lời có lẽ cho qua, tiếp qua ba ngày lại là kỳ vào triều. Vạn nhất Tề vương lại hỏi, hần sẽ không thể trì hoãn việc lập hậu trọng đại như vậy được. Chẳng may người phụ thân đề cử cũng không phải người Tề vương yêu nhất, không thể lập làm hậu, người nối nghiệp tương lai nhất định sẽ đối với phụ thân có nghi kỵ trong lòng. Việc ta buồn lo là như thế, các người có thể có nghĩ ra biện pháp tốt nào không?”

Sau khi Ngũ công tử nói ra, lẳng lặng nhìn chúng nữ, trong đôi mắt sáng như nước hồ thu tràn ngập chờ mong. Hần cư nhiên đối vài cái nữ tử yếu đuối tràn ngập chờ mong, xem ra việc này thật sự là làm cho hần sốt đầu mẻ trán.

Chúng nữ hai mắt nhìn nhau, một đám cau mày suy nghĩ, lại thật lâu cũng nghĩ không ra một cái biện pháp.

Ngũ công tử thấy các nàng thành dạng này, không khỏi thở dài một hơi, nói: “Sau lưng phụ thân ta có rất nhiều cao nhân đều nghĩ không được, các người nghĩ không ra đối sách cũng là bình thường”

Chúng nữ không muốn thấy bộ dáng hần sầu lo, một đám lại chau mày.

Tam cơ ngẩng đầu lên ôn nhu nói: “Ngũ công tử, không thể từ trong đám người hầu hạ biết Tề vương thích nhất là người nào sao?”

Ngũ công tử lắc lắc đầu, “Không thể”

Lúc này, Thất cơ cũng hỏi: “Kia, ai trong các nàng gia tộc cha mẹ có thể lực nhất?”

Ngũ công tử liếc nàng một cái, thần nhiên nói: “Đều không hơn kém bao nhiêu. Nếu có một gia tộc thể lực hùng hậu, thế nào phải dùng tới chúng ta là người bên ngoài đến hỏi ý kiến?”

Hần nói tới đây, gặp bộ dáng chúng nữ hai mắt nhìn nhau, thần nhiên nói: “Được rồi, việc này vốn không phải việc phụ nhân (người phụ nữ có chồng) các người nên quan tâm, ta cũng phải đi rồi.”

Dứt lời ồng tay áo hần vung lên, xoay người đi trở về.

Nhìn thấy hần xoay người, chúng nữ đều là lưu luyến không rời, bất quá các nàng cũng đều biết hiện tại Ngũ công tử không vui, không phải thời cơ hướng hần làm nũng cầu hoan.

Tôn Nhạc thấy chúng nữ đều không có chú ý tới mình, liền chậm rãi lui xuống.

Nàng đi vào trong nhà gỗ của mình, nhặt lên một khối đá bụi* dễ dàng lưu lại dấu vết, dùng hòn đá nhỏ khác viết lên trên .

Khối đá bụi lớn cỡ bàn tay, nhưng muốn khắc lên năm sáu chục chữ cũng không dễ dàng. Sau khi Tôn Nhạc khắc xong, liền đem đá bụi bỏ trong tay áo, hướng cửa Tây viện đi đến.

Khi nàng đuổi ra ngoài cửa Tây viện thì vừa hay nhìn thấy hần đi vào trong bóng rừng. Nàng gia tăng cước bộ đi vào phía sau Ngũ công tử, nhẹ giọng kêu lên: “Ngũ công tử!”

Từ lúc Tôn Nhạc bắt kịp, A Phúc liền thấy được hần nhướng mày, trên mặt lộ ra một chút chán ghét. Lúc này thấy nàng không biết nặng nhẹ hô tên Ngũ công tử, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Thanh âm của Tôn Nhạc không lớn, Ngũ công tử không có nghe được, bất quá tiếng hừ lạnh của A Phúc hẳn nghe được. Ngũ công tử quay đầu nhìn về phía A Phúc, thấy hần nhìn về phía sau, liền quay đầu lại xem.

Tôn Nhạc thấy Ngũ công tử nhìn về phía mình, liền nhanh đi vài bước đến bên cạnh hần, nàng mỉm cười thấp chào, thấp giọng nói: “Ngũ công tử, thiếp thân có kể”

Tôn Nhạc dứt lời, đem đá bụi trong tay áo trình lên.

13. Chương 13: Ngũ Công Tử Khen Thưởng

Ngũ công tử tiếp nhận đá bụi, hần kinh ngạc hỏi: “Người biết chữ?”

“Vâng.”

Hần liếc về phía chữ viết trên đá bụi, mặt trên cục đá rõ ràng có khắc: sao không mời cao thủ làm bốn bộ bông tai? Trong đó một bộ nhìn kỹ có vẻ tinh xảo đẹp hơn một chút. Dem bốn bộ bông tai này đưa cho Vương, đến lúc đó chú ý vị sủng cơ nào trong tai mang đôi bông tai đẹp nhất, liền đề cử nàng với vua là được!

Càng xem, mày của hần cau càng chặt, một lát sau, hần đem đá bụi cho vào trong tay áo, gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm, trước mắt đây là kẻ sách tốt nhất ta thu được. Người gọi là thập bát cơ?”

“Vâng.”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà lên tiếng, xoay người thôi lui.

Nàng từ đầu tới cuối đều cúi đầu, hai mắt cũng không như hôm qua nhìn chăm chăm ngũ công tử không buông.

Đến khi về tới nhà gỗ nhỏ của mình, Tôn Nhạc mới thả lỏng nắm tay đang nắm chặt, đối chính mình nói: “Tôn Nhạc, người lần này biểu hiện tốt lắm, người không có ở trước mặt hần thất thố!”

Nàng thở ra một hơi thật dài.

Tôn Nhạc đợi cho trái tim nhảy lên bang bang khôi phục bình tĩnh mới xoay người đi ra cửa phòng. Thời gian không còn sớm nàng còn phải quét dọn toàn bộ Tây viện. Đây là trừng phạt của Tam cơ, nàng cũng không thể coi thường.

Tây viện thật lớn, Tôn Nhạc quét đến mặt trời hạ đằng tây mới đem toàn bộ sân rửa sạch sẽ mà lúc này nàng đã muốn mệt mỏi tinh lực tắn hận không thể lập tức ngã xuống giường ngủ như chết.

Nhưng nàng còn không muốn ngủ, đầu nàng vẫn bị vây trong hưng phấn lúc ban ngày. Giọng nói đáng điệu và ngữ khí của Ngũ công tử không ngừng luân chuyển ở trong đầu nàng.

Điều này làm cho Tôn Nhạc hơi giận cũng có chút bất đắc dĩ. Nàng căn bản là không có thể khống chế chính mình không nghĩ đến hần nữa.

Bởi vậy kéo thân thể mỗi một không chịu nổi lung la lung lay đi lại giếng nước đánh lên hai thùng nước tắm rửa một cái.

Trở lại trong phòng ngủ nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ xuyên thấu đến chỗ này. Tôn Nhạc hướng ra phía ngoài nhìn thấy chung quanh đèn đuốc sáng trưng. Tiếng cười đùa của chúng nữ không dứt bên tai căn

bản cũng không có người chú ý tới mình ở nơi này. Nàng cắn chặt răng đem áo tang trên người cởi ra, thân mình trần trụi trong phòng đánh Thái Cực quyền.

Áo tang này nàng chỉ có một kiện, nàng lại không biết bện như thế nào, nàng sợ mặc nó cũ rách, sẽ đưa tới càng nhiều bài xích cùng xem thường.

Thời điểm đánh Thái Cực quyền, tâm tình của nàng rất cực bình tĩnh lại, không chỉ bình tĩnh, hơn nữa thực du nhiên(tự nhiên) tựa hồ trong toàn bộ trời đất, chỉ có tiếng hít thở lẳng lặng của nàng, còn có một vòng trăng sáng trên cao.

Tôn Nhạc một lần lại một lần luyện tập , lặp đi lặp lại, thẳng đến trong lòng của nàng hoàn toàn yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng, thẳng đến ánh trăng lên giữa bầu, khắp nơi đều yên lặng, nàng mới lại tắm rửa lần nữa, nằm chết dí trên giường.

Khi nàng nằm trên giường thì cũng luyện tập phương pháp hít thở bất quá luyện như vậy một chút cảm giác cũng không có, thậm chí còn có điểm hơi hơi tâm phiền ý loạn. Tôn Nhạc nặng nề mà ngã xuống giường, thâm nghĩ: quên đi quên đi, phương pháp này lại không thể làm cho ta thành tiên, thành đại hiệp, ta chỉ cần mỗi ngày đánh nhiều mấy lần Thái Cực quyền là có thể rèn luyện thân xác rồi.

Tam cơ hiển nhiên ở trong Tây viện còn có chút uy tín, hơn chín giờ ngày hôm sau thì Trần phó quản gia quả nhiên phái một nam bộc đem thức ăn tới.

Sau khi cơm nước xong, Tôn Nhạc lại đánh Thái Cực quyền luyện luyện , nàng nghĩ tới Nhược nhi, nghĩ đến trên núi, nghĩ đến hẳn không phải còn đứng ở đó chờ mình đến chứ, hiện tại, nàng không dám trèo tường vậy rồi Ngày hôm qua lời của Thất cơ tuyệt đối là không nhẹ a.

Cuộc sống như vậy, trôi qua mười ngày.

Trong mười ngày này, Tôn Nhạc qua thực bình tĩnh, thứ nhất chỗ ở nàng thật sự rất xa, trừ phi chúng nữ cố ý, căn bản là sẽ không đi ngang qua nơi này, thứ hai nàng bộ dạng xấu, trong mắt mọi người tính cách cũng yếu đuối không chịu nổi, làm cho người ta ngay cả khi dễ nàng cũng không có hứng thú.

Một ngày này, Tôn Nhạc lại dậy sớm, sau khi đánh hai đến ba giờ Thái Cực quyền, mồ hôi nàng đã muốn rơi như mưa, đi vào trong giếng nước múc ra một thùng nước, nàng xoay người liền chuẩn bị trở về trong phòng.

Nhưng nàng vừa mới chuyển thân đi, thân mình liền cứng lại rồi!

Vừa rồi ở trong nước giếng, nàng vội vàng liếc chính mình một cái, cái nhìn kia, nàng dường như nhìn đến màu sắc những chỗ gồ ghề trên mặt mình phai nhạt chút! Tôn Nhạc đem thùng nước để xuống, nhanh chóng quay đầu lại đến nằm úp sấp trên giếng nước.

Nàng vừa mới múc một thùng nước, nước giếng còn dập dềnh.

Tôn Nhạc vừa chờ nước giếng khôi phục tĩnh lặng, vừa gắt gao nắm nắm tay, nhịp tim của nàng phi nhanh.

Nhìn bóng người vỡ tan trong nước, Tôn Nhạc cười khổ mà nghĩ: ta thật sự là suy nghĩ miên man rồi, tưởng mạo này là trời sinh , sao có thể dễ dàng như vậy liền biến tốt? Hơn nữa, người nhìn từ nước giếng căn bản là thấy không rõ lắm chi tiết, hẳn là ta nhớ sai rồi.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nàng vẫn lặng yên chờ nước giếng khôi phục.

Sau mười mấy phút đồng hồ, nước giếng đã bình lặng trong như gương.

Nước giếng này bị vây trong chỗ tối, chỉ trên đỉnh đầu có ánh nắng lờ mờ chiếu vào bên trong. Người nhìn từ nước giếng, trên thực tế đã rất rõ ràng, ít nhất so với trước kia ở kính thủy tinh tùy ý có thể nhìn trong thành phố lớn thì nét hơn nhiều.

Tiểu cô nương trong giếng nước, hai mắt sáng ngời một chút, trên mặt cũng có một chút hồng nhuận, đúng rồi, màu sắc những cái hố coi như thật sự phai nhạt chút, chiều sâu bình phục một ít tuy rằng vẫn xấu như vậy.

Tôn Nhạc vươn đầu hướng trong giếng vói vào một chút, nàng phải nhớ rõ ràng diện mạo của mình bây giờ, qua mười ngày tám ngày lại soi một lần, khi đó thì có thể biết mặt mình có phải thay đổi tốt hơn thật không.

Ở phía sau, một tiếng cười nữ tử bén nhọn truyền đến, “A, người quái dị soi mặt mình kìa! Ha ha, mặt xấu như vậy có gì tốt mà soi ? Có soi cũng vẫn làm cho người vừa thấy liền mắc ói thôi!”

Đây là thanh âm của Thất cơ.

Thanh âm của Thất cơ vừa rơi xuống, A Phúc quát một tiếng, “Thất cơ!” Trong giọng nói của hắn có chút tức giận.

Thất cơ lập tức ngậm mồm, chính là dùng hai mắt vừa chán ghét vừa đổ kỵ nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc lúc này đã sớm ngẩng đầu lên, nàng thấy năm sáu nữ tử đi theo phía sau A Phúc, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt.

A Phúc lập tức đi đến trước mặt Tôn Nhạc, trong tay hắn ôm một gói đồ.

Hắn đem đồ vật để xuống trước mặt Tôn Nhạc, cười nói: “Thập Bát cơ, ở đây có hai kiện áo tang, giày rơm ba kiện, còn có ba lượng vàng, toàn bộ đều là Ngũ công tử thưởng cho người. Ngũ công tử muốn ta nói cho người, chủ ý của người giúp Cơ phủ lập công, hắn rất thích.” Khi A Phúc nói những lời này thì chúng nữ đứng ở phía sau hắn đều lạnh vù vù nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, hàn ý trong ánh mắt kia thực khiến nàng rung mình mấy cái.

Tôn Nhạc vội vàng xoay người tiếp nhận, sau khi nhận lấy, nàng chậm rãi đem gói đồ mở ra, sau khi đem áo tang cùng giày rơm để ở một bên, Tôn Nhạc xuất ra ba lượng vàng kia.

Nàng đứng lên, hướng về phía A Phúc mỉm cười cúi chào, sau khi hoàn lễ, nàng đem ba lượng vàng kia trước mặt chúng nữ đưa đến trong tay A Phúc, thấp giọng nói: “Thiếp thân chính là may mắn mà thôi. A Phúc đại ca, bạc này kính xin ngài thu hồi đi, ta ở trong này có ăn có ở có mặc, căn bản là không cần dùng vàng. Nhân tài như A Phúc đại ca cả ngày đi theo phía sau Ngũ công tử bọn họ mới cần đến nó làm ơn hãy nhận lấy.”

A Phúc ha ha cười, nói: “Đây chính là Ngũ công tử thưởng cho người a!” Hắn nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, từ từ nói: “Hơn nữa, chỗ này khoảng chừng ba lượng vàng!”

Tôn Nhạc hiểu được ý tứ của hắn, ba lượng vàng tuy là một khoản tài phú không nhỏ, đặc biệt ở thời đại này, rất nhiều người thường cả đời cũng kiếm không được ba lượng vàng! Bất quá hiện tại nàng cầm chỉ phỏng tay thôi a!

Tôn Nhạc cười cười, cung kính nói: “Mặc dù nói là Ngũ công tử thưởng cho thiếp thân, nhưng nếu không có A Phúc đại ca gợi ý, thiếp thân cũng nghĩ không ra chủ ý tốt như vậy. Bởi vậy vàng này thỉnh đại ca cần phải nhận lấy”

Nàng thốt ra những lời này, A Phúc không khỏi đem lông mày nhíu lại.

Hắn ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Tôn Nhạc vài lần, đưa tay tiếp nhận đĩnh vàng kia, gật đầu nói: “Xem người có thành ý, ta đây đành nhận lấy vậy.”

14. Chương 14: Khuôn Mặt Cải Thiện.

Sau khi nhận vàng, A Phúc hướng nàng cười cười, “Àn, người rất không tồi, tuy rằng xấu xí một chút, người vẫn là rất thông minh.”

Dứt lời, A Phúc ngênh ngang rời đi.

Tôn Nhạc vẫn chờ hần rồi đi mới ngồi xổm người xuống, ôm áo tang cùng giấy hương phòng gỗ đi đến. Thất cơ mấy lần chuẩn bị xông lên mắng nàng một trận, nhưng mỗi một lần đều bị người bên cạnh kéo xuống : A Phúc là hồng nhân (người tâm phúc) bên cạnh Ngũ công tử, Thập bát cơ này vừa mới đem đỉnh vàng lớn như vậy cho hần, nếu hiện tại khi dễ nàng, nàng chạy tới chỗ A Phúc kiện thì không ổn chút nào.

Tôn Nhạc đi rất chậm, nàng dự đoán được những nữ nhân này không dám xông lên! Dần dần, khóe miệng của nàng hiện lên một chút tươi cười.

Trên thực tế, nàng cho dù cần tiền, vàng kia cũng tuyệt đối không thể lấy, cầm cũng không tới tay thì không bằng trước mặt chúng nữ giao cho A Phúc, đầu tiên là làm cho chúng nữ biết, vàng kia cũng không có trong tay mình. Thứ hai nàng nói chủ ý của mình là A Phúc gợi ý, cũng là tự cấp A Phúc bậc thang xuống, đỡ có người trước mặt Ngũ công tử làm miệng bốt đi phiền toái ỉnh, còn chiếm được sự coi trọng của A Phúc.

Chỉ là sau chuyện này, người nhìn mình chằm chằm càng nhiều hơn, cũng không biết khi nào mới có thể lên núi gặp Nhược nhi nói một tiếng?

Hiện tại có áo tang, giấy cũng có, Tôn Nhạc liền không cần cởi quần áo ra đánh Thái Cực quyền. Cầm quần áo vải bố kia, trên mặt bất tri bất giác lộ ra một cái tươi cười: Ngũ công tử vì sao tặng quần áo và giấy cho ta? Có phải hần nhìn thấy quần áo cùng giấy của ta có chút hư hại nên mới đưa hay không? Nói như vậy chẳng lẽ hần chú ý tới ta?

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên, nụ cười còn treo ở trên mặt, Tôn Nhạc hai mắt gắt gao khép lại, oán hận nói với chính mình: Tôn Nhạc à Tôn Nhạc, người cũng không nhìn một chút bộ dạng người bây giờ! Diện mạo của người cùng diện mạo Ngũ công tử mà đem so sánh, liền giống như trăng sáng so với nước bùn vậy! Khoảng cách này thậm chí xa còn hơn trời với đất a! Tại sao người còn không hết hy vọng?

Lúc nàng ân hận, thầm nghĩ mạnh mẽ mà ỉnh một bạt tai! Ngay cả diện mạo kiếp trước của nàng coi như thanh lệ thì nàng cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ gặp phải một cái bạch mã hoàng tử, trải qua cuộc sống của công chúa hoặc phú bà. Nàng cho tới bây giờ luôn cảm thấy, một người đang sống nếu không có chí hướng, sẽ làm ỉnh tinh bì lực tấn (mất hết sức lực) ! Chuyện cổ tích Cô bé lọ lem là có khả năng phát sinh trong hiện thực, nhưng là tư vị trong đó rốt cuộc là ngọt hay là đắng chỉ có cô bé lọ lem tự mình biết! Cho nên không đáng để hâm mộ.

Nhìn vài món áo tang kia, tâm tình của nàng cần lấy lại bình tĩnh. Bởi vậy, Tôn Nhạc lại luyện Thái Cực quyền.

Dần dần, trong lòng Tôn Nhạc, chỉ còn lại tiếng hít thở bình tĩnh của nàng.

Trong nháy mắt cuộc sống như vậy lại trôi qua một tháng.

Trong một tháng này chúng nữ mặc dù không có tới tìm nàng gây phiền toái, bắt quá mỗi lần vô tình hay cố ý đi qua mọi người liền hướng nàng chăm chú xem xét nửa ngày. Ánh mắt các nàng có một loại ghen ghét được kiềm chế. Loại ánh mắt này làm cho Tôn Nhạc thấy thật sự hoảng hốt!

Bởi vậy nàng tuy rằng vô số lần muốn nhảy ra tường vây gặp Nhược nhi nói một tiếng nhưng vẫn là không dám. Nàng cảm giác được chúng nữ đang gắt gao nhìn mình chằm chằm, chính mình chỉ cần có một chỗ không đúng các nàng sẽ đem mình đẩy vào chỗ vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không trở lại được).

Về phần Ngũ công tử hần từ sau lần kia tới Tây viện cư nhiên vẫn không có xuất hiện lại. Ra ra vào vào Tây viện trong cũng chỉ là những người cũ. A Phúc có tới quá vài lần, khi hần ngẫu nhiên nhìn đến Tôn Nhạc còn có thể gật gật đầu. Đúng là thái độ này của A Phúc khiến cho chúng nữ vẫn bảo trì trầm mặc đối với nàng.

Sáng sớm hôm nay nàng lại luyện hai giờ Thái Cực quyền. Sau khi tắm rửa qua Tôn Nhạc bước đến gần ven giếng nước.

Nàng đi rất chậm rất chậm nàng, trái tim nàng bang bang nhảy loạn. Trình độ kia kịch liệt đến tựa hồ muốn nhảy ra khỏi cổ họng nàng.

Trải qua một tháng, nàng muốn nhìn nhìn lại mặt mũi của mình, muốn biết chính mình có biến dễ coi một ít hay không. Trong một tháng này, nàng mỗi ngày đều phải múc hơn mấy thùng nước lên, nhưng mà nàng

vẫn không có hướng nước giếng liếc mắt một cái!

Nàng sợ nhìn nhiều sẽ mất cảm giác! Nàng muốn chờ sau một tháng hiện tại lại nghiêm túc nhìn một cái.

Bây giờ đã đến lúc rồi, lòng của nàng đang ép nàng đi tới, nhưng chân của nàng lại như nhũn ra.

Hít một hơi thật sâu, Tôn Nhạc nhắm mắt lại, đi nhanh hướng giếng nước sỏi bước.

Thẳng đến đụng phải tảng đá ven giếng cước bộ của nàng mới ngừng lại được, hai mắt mới chậm rãi mở ra.

Tôn Nhạc chậm rãi ngồi xổm xuống, chậm rãi thò đầu ra nhìn về phía mặt nước.

Trong mặt nước, một cô bé nhìn lại nàng.

Cô bé này hai mắt có điểm hào quang, sắc mặt phúng phính chút.

Những cái hố gồ ghề trên mặt hấn quả thật là màu sắc phai nhạt chút, độ sâu cũng bình phục chút!

Nàng thật sự là so với một tháng trước dễ nhìn hơn!

Tôn Nhạc chậm rãi tràn ra một cái tươi cười khoái hoạt. Theo nụ cười rạng rỡ của nàng, tiểu cô nương trong giếng nước cũng nhếch miệng cười.

Nhìn cái bóng trong nước, Tôn Nhạc vươn tay quơ quơ, khẽ gọi: “Hey, hết thấy đều sẽ chuyển biến tốt đẹp, đúng không! Ta sau khi lớn lên sẽ không đi tới chỗ nào người gặp người ghét, đúng không?”

Đối với Tôn Nhạc mà nói, nàng khát vọng mình có thể trở nên dễ coi, mục đích lớn nhất đó là cái này: không cần đi tới chỗ nào người gặp người ghét!

Một nữ nhân, ngày thường cực đẹp cùng xấu xí, đều khiến cho người ta nhớ kỹ, đều đưa tới rất nhiều người chú mục. Nàng không dám trông cậy chính mình trở nên cực đẹp, nàng chỉ khát vọng bộ dạng chính mình giống như thiếu nữ khác, bình thường, nhìn kỹ còn có mấy phần ánh sáng thanh xuân.

Ít nhất phải có bộ dáng kia, đời nàng về sau mới có thể thuận lợi chút, làm nhiều việc cũng sẽ thuận tiện chút.

Chậm rãi thẳng thân đứng dậy, Tôn Nhạc nhún mũi chân một cái, tại chỗ xoay tròn một vòng nàng cười không ra tiếng, cười một hồi lâu sau, nàng hướng mình trong nước giếng làm một cái mặt quỷ, sau đó chạy đến trong phòng lại luyện Thái Cực quyền.

Trong hai tháng này, việc nàng làm không nhiều lắm, bất quá chính là ăn no, sau đó đánh Thái Cực quyền. Giống như một trong các cơ thiếp của Ngũ công tử, các nàng không có nhiệm vụ thủ công gì phải làm. Nàng không nghĩ cũng không có thói quen giống như chúng nữ, nhàn rỗi không có việc gì liền đi thêu dệt áo tang, đánh Thái Cực quyền này là phương thức chủ yếu để nàng trải qua ngày thường nhàm chán.

Hiện tại Tôn Nhạc cảm thấy được thân thể của mình không hề gầy yếu, cũng không cứ cử động liền thở hồng hộc. Nàng hiện tại tuy rằng vẫn gầy, thể chất lại cùng nữ hài tử bình thường kém không xa. Điểm ấy hoàn toàn là nhờ quy luật âm thực cùng công lao đánh Thái Cực quyền, mà bộ mặt trở nên dễ nhìn, cũng chỉ có thể là hai nguyên nhân này.

Nghĩ tới những chuyện này, Tôn Nhạc lại quý trọng mỗi giây mỗi một khắc, hiện tại thời gian nàng luyện tập Thái Cực quyền, một ngày gần mười giờ.

Buổi sáng hôm nay, sau khi Tôn Nhạc ăn qua điểm tâm, lại khẩn cấp chạy đến trong phòng luyện tập Thái Cực quyền. Đang lúc nàng luyện tập rất hăng say, thanh âm không kiên nhẫn của Hề nữ tử bên ngoài phòng gõ truyền đến, “Đồ xấu xí, có người tìm ngươi!”

15. Chương 15: Phó Thác Của Phù Lão

Có người tìm ta? Tôn Nhạc lấy làm kỳ lạ.

Chẳng lẽ là thân nhân gì đó của thân thể này? Nghĩ đến đây, lòng của nàng thỉnh thoảng nháy động lên.

Nàng vội vàng đi đến phòng tắm, từ trong thùng gỗ múc một vốc nước rửa mặt, lại sửa sang áo tang lại một chút, xoay người đi ra.

Hề nữ đang đứng ở ngoài nhà gỗ, vẻ mặt phiền chán trừng mắt nhìn cửa, thấy nàng chạy ra, nàng giơ tay cầm lên, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, “Tại sao lại lề mề như vậy, đi nhanh một chút!”

“Vâng.”

Tôn Nhạc cúi đầu lúng ta lúng túng lên tiếng, thanh âm rất là nhát gan, bộ dạng có vẻ đối với hề nữ rất là kính sợ, nàng nhắm mắt theo đuôi ở phía sau Hề nữ.

Thái độ này của Tôn Nhạc, làm cho tâm tình bức dọc của Hề nữ nhất thời trở nên khá lên không ít. Nàng vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, thầm suy nghĩ: cái nha đầu này đã xấu lại yếu đuối, lần trước nàng có thể được Ngũ công tử ban thưởng, nhất định là A Phúc chỉ điểm. Coi bộ dáng này của hắn, làm sao có thể nghĩ ra được mưu kế hay ho gì? Hừ, cho dù là chính nàng nghĩ ra được, với cái diện mạo như thế này, chỉ sợ Ngũ công tử nhìn ăn cũng không ngon, càng không khả năng cho tới bên cạnh mình.

Ý nghĩ này, không chỉ là Hề nữ, ngay cả các tỷ tỷ kia của Tôn Nhạc đều có.

Hai nàng một trước một sau hướng cửa Tây viện đi đến.

Sau khi ra Tây viện, Hề nữ thân mình vừa chuyển, đi vào cái cửa hông thứ ba lúc nàng nhập môn từng đi qua.

Vừa muốn đi vào vườn hoa nhỏ bên cửa hông thì thân ảnh của Trần phó quản gia xuất hiện ở phía bên phải hai người. Hắn lập tức hướng hai nàng đi tới, kêu lên: “Thập bát cơ!”

Tôn Nhạc cùng Hề nữ đồng thời khom người cúi đầu kêu lên: “Trần phó quản gia”

Vốn là cơ thiếp của Ngũ công tử như Tôn Nhạc không cần phải khom người, bất quá Tôn Nhạc làm như vậy cũng không có ai nghĩ nàng làm sai : bộ dạng này của nàng làm cho tất cả mọi người thấy chính mình cao hơn nàng một bậc.

Trần phó quản gia đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hắn nhìn chằm chằm nàng liếc mắt một cái liền dời tầm mắt đi “Thập bát cơ người có một họ hàng xa gọi là Nhược nhi?”

Tôn Nhạc nhanh chóng ngẩng đầu lên. Trần phó quản gia nhìn đến mặt của nàng thì rất là phiền chán, nhíu mày. Nhìn thấy hắn nhíu mày Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu “Dạ”

Nắm tay nàng đặt ở bên chân nắm thật chặt bất an mà nghĩ: Nhược nhi làm sao vậy?

Trần phó quản gia hiển nhiên không có tâm tình cùng nàng nói nhiều: “Là như thế này Ngũ công tử lên tiếng bảo một người tên là Phù lão nhân trước khi chết đem Nhược nhi này gửi gắm cho người, muốn người chiếu cố hắn nhiều hơn một chút. Ngũ công tử đáp ứng rồi, bởi vậy hắn gọi ta tới truyền lời cho người. Hiện tại Nhược nhi kia sẽ ở trên núi phía sau Tây viện. Người bình thường có thể đi xem hắn. Ngũ công tử là thiện tâm bởi vậy đáp ứng việc này bất quá chính người phải biết rằng có chừng có mực mới tốt. Cứ như vậy đi, người có thể từ cửa hông đi ra ngoài”

Tôn Nhạc trong lòng kinh hãi, nàng tuyệt đối không ngờ Phù lão cư nhiên nhanh như vậy đã chết, hơn nữa hắn lại còn có năng lực tìm được Ngũ công tử, đem Nhược nhi phó thác ỉn!

Chẳng lẽ Phù lão không có phát hiện thân thể này của mình cũng chỉ là một cô bé sao? Lại còn là một tiểu cô nương ngay cả sinh tồn tối thiểu cũng thành vấn đề! Hắn làm sao có thể đem Nhược nhi phó thác ỉn đây?

Sau khi Trần phó quản gia đem sự tình giao cho nàng, Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu đáp: “Vâng” Lúc nàng ngẩng đầu lên, Trần phó quản gia đã đi xa rồi, mà hề nữ cư nhiên trong lúc bất tri bất giác cũng sớm rời đi.

Tôn Nhạc cất bước hướng cửa hông đi tới.

Lúc này, trước mặt nàng xuất hiện đôi mắt to quật cường kia của Nhược nhi, âm thầm thở dài một hơi, Tôn Nhạc thầm nghĩ: cũng không biết tiểu nam hài nóng tính này hiện tại thế nào? Phù lão cư nhiên đem

hắn phó thác ột người ngoài như ta, nhất định là không còn người nào khác có thể phó thác a, xem ra mạng đứa nhỏ này thực khổ.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, dưới chân không khỏi tăng nhanh cước bộ.

Nàng hiện tại thể chất tốt, chạy lên sơn đạo lần này nhanh rất nhiều, chỉ chốc lát công phu chạy nhanh, nàng hiện tại liền ra tới trên đường nhỏ quen thuộc phía sau núi kia.

Khi nàng đi vào chỗ bụi cỏ từ trên triền núi thì thấy một gian phòng cỏ tranh nho nhỏ xuất hiện ở trên triền núi!

Phòng cỏ tranh rất nhỏ, cực thấp, còn có chút lung la lung lay, làm cho Tôn Nhạc vừa thấy có điểm lo lắng. Nàng nhìn phòng cỏ tranh nho nhỏ kia, không khỏi đau lòng thay Nhược nhi.

Tôn Nhạc bộ pháp nhanh hơn, vội vàng xông lên triền núi. Nàng xông đến trên triền núi thì liền dựa vào hai đầu gối thở dốc.

Đúng lúc này, một cái thanh âm nam hài (bây giờ đều gọi trẻ bé là hài) trong ủy khuất còn mang theo tức giận từ phía sau nàng truyền đến, “Ai bảo ngươi tới ?”

Đúng là thanh âm của Nhược nhi.

Tôn Nhạc vội vàng quay đầu lại.

Hơn một tháng không gặp, tiểu nam hài mặt gầy một vòng, trong mắt to của hắn nước mắt chuyển động, môi lại cắn quá chặt không cho nó rơi xuống.

Đối diện Tôn Nhạc, Nhược nhi gân cổ lại hét lớn: “Ai kêu ngươi tới ? Cút cho ta!”

Tiếng quát mắng của Nhược nhi vừa mới ra khỏi miệng, Tôn Nhạc bước dài một bước vọt tới trước mặt hắn. Ở trong biểu tình kinh ngạc của Nhược nhi, Tôn Nhạc hai tay duỗi ra, mạnh mẽ mà đem hắn ôm vào trong lòng!

Một cái ôm này của nàng, Nhược nhi lúc đó mới nhất thời “Oa oa” khóc lớn lên. Tôn Nhạc ôm thật hắn chặt, vỗ lưng của hắn thấp giọng ôn nhu nói: “Là ta không đúng, là tỷ tỷ không đúng, là ta thất tín. Ngày đó ta vừa trở về đã bị người ta bắt được, những nữ nhân kia nói ta trèo tường, còn phạt ta! Các nàng nói rằng còn phát hiện ta bò tường nữa, sẽ đem ta nhốt vào trong lao. Ta sợ, liền không dám tới đây là tỷ tỷ không đúng, làm hại Nhược nhi chờ lâu”

Tại thời điểm Tôn Nhạc giải thích, tiếng khóc nhỏ Nhược nhi nhỏ lại một chút, hiển nhiên là muốn nghe nàng. Sau khi giải thích xong, tiếng khóc của hắn chỉ còn là khóc thút thít.

Trong nức nở, Nhược nhi nói: “Ngươi không đến, ta vẫn chờ..., một mực chờ..., sau đó gia gia lại ở bên ngoài làm việc thì mắc mưa, sau khi trở về liền nằm ở trên giường ô ô ô”

Nghe tiếng khóc của Nhược nhi, trong mắt Tôn Nhạc cũng là đau xót. Nàng gắt gao ôm Nhược nhi, cúi đầu nói: “Khổ thân Nhược nhi rồi, là tỷ tỷ không tốt về sau tỷ tỷ rồi cùng nhược nhi sống nương tựa lẫn nhau”

Nàng thốt ra lời này ra, Nhược nhi lại là “Oa oa” khóc lớn lên Tôn Nhạc ôm thật chặt.

Sau khi đi tới cái thế giới này, chỉ có Nhược nhi trước mắt này còn nói với nàng mấy câu, tôn trọng nàng, tính tình Nhược nhi tuy rằng không tốt, nhưng ở trong lòng Tôn Nhạc hắn đã là đệ đệ của mình rồi.

Lập tức, Nhược nhi nằm ở trên người nàng khóc lớn không thôi, Tôn Nhạc ôm hắn một câu lại một câu khuyên nhủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng khóc thút thít của Nhược nhi chậm rãi trở lại bình thường. Lại qua một hồi, hắn nằm ở trong lòng Tôn Nhạc mà ngủ.

Tôn Nhạc cúi đầu, nhìn đôi mắt đen sẫm của hắn: hài tử đáng thương, cũng không biết đã mấy buổi tối không có ngủ ngon!

Nàng đem hắn gắt gao ôm vào trong ngực, cúi đầu nói: “Nhược nhi, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau đi!”

16. Chương 16: Cát Nhà Trên Núi

Tôn Nhạc thấy Nhược nhi ngủ rất say, liền đem hần cẩn thận đặt ở trên mặt đất, xoay người đi vào phòng cỏ tranh.

Phòng cỏ tranh rất nhỏ, ước chừng chỉ hơn mười mét vuông.

Trong phòng cỏ tranh trừ bỏ một cái hố đất, trên hố đặt một cái giường phía trên có chiếu cỏ, gần bên hông cửa bày một cái nồi cùng bát đũa ra thì cũng không có gì khác.

Tôn Nhạc khẽ thở ra một hơi: Tạm tạm, còn có thể nấu ăn, cũng có giường ngủ.

Nàng đi trở về bên người Nhược nhi, nhìn trên mặt hần vẫn còn ngấn nước mắt, đang nặng nề ngủ, có ý muốn đem hần đưa về trên giường, nhưng mà khí lực của nàng thật sự quá nhỏ, căn bản là ôm hần không nổi.

Quên đi! Vẫn là tìm cách vì hần làm chút gì ăn a.

Nàng ngẩng đầu nhìn núi non cây cối mọc thành bụi, có chút lo lắng mà nghĩ: cũng không biết trên núi này có dã thú không? Nhược nhi ở nơi này thật sự không an toàn nha. Cũng không biết phòng cỏ tranh này là ai dựng lên cho hần, chẳng lẽ lúc người nọ làm không nghĩ tới điểm này?

Đến khi Nhược nhi từ trong mơ ngủ thanh tỉnh, ánh mắt còn không có mở, liền nghe đến một trận hương thơm thật cá.

Hần chậm rãi mở mắt ra, nhìn cái thân ảnh cách đó không xa bận rộn đi qua đi lại.

Tôn Nhạc nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng động lục cà lục cục, biết Nhược nhi đã tỉnh nàng cũng không quay đầu lại nói: “Đã tỉnh a? Đồ ăn đều chuẩn bị đầy đủ rồi, cơm chính là củ từ, đồ ăn chính là canh cá, hì hì, ta vừa rồi ở bên kia thấy được một ít cây đậu, đến sang năm chúng ta có thể có rất nhiều đậu ăn.”

Nàng nói tới đây, thấy phía sau vẫn không có phản ứng, không khỏi xoay đầu lại.

Vừa quay đầu nàng mới phát hiện Nhược nhi xoay lưng về hướng nàng. Thân mình khom thành hình con tôm, từ phía sau có thể nhìn đến lỗ tai nhỏ dính đầy bùn đất kia đỏ bừng.

A ha tiểu tử này vừa rồi khóc lớn một hồi hiện tại cũng biết thẹn thùng!

Tôn Nhạc trong lòng vui vẻ bất quá nàng cũng không dám đi khơi mào lửa giận của Nhược nhi. Quay đầu lại nàng nhìn cười thối lửa còn nói thêm: “Nhược nhi nơi này không ổn, vừa rồi lúc ta đánh cá thấy được một đôi mắt xanh lục nhạt. Cũng không biết là có sói hay là chó hoang dù sao ở lại sẽ cũng rất không an toàn. Cơm nước xong chúng ta sẽ đem nồi bát quay lại chỗ người ở trước đây, nơi này không thể ở lâu!”

Tôn Nhạc nói trăm nghìn thiệt (như đinh đóng cột)!

Nàng vừa nói xong Nhược nhi ở phía sau thầm thì: “Ta thích ở chỗ này!” Giọng nói của hần cũng rất kiên quyết.

Tôn Nhạc không khỏi có điểm nhưc đầu. Tuy rằng giao thiệp cùng tiểu tử này còn chưa nhiều bất quá nàng rất rõ tiểu tử này rất cố chấp quyết theo ý mình.

Nàng thở dài, có chút tức giận nói: “Nhược nhi có thể có nghe qua một câu: quân tử sao không nhìn được việc nhỏ? Nói cách khác, làm một đại nam nhân, biết rõ chuyện nguy hiểm thì không thể làm, đó là lấy sinh mệnh chính mình ra đùa giỡn! Mạng cũng không có, còn nói gì về sau, còn nói gì kiến công lập nghiệp hả?”

Sau khi nàng nói ra một câu này, phía sau thật lâu không ai hé răng.

Tôn Nhạc cười cười, biết hần có chút dao động rồi, liền chuyển tâm đốt lửa. Vừa nhóm lửa, nàng vừa nhìn ngọn lửa mà xuất thần: trong thế giới này, cũng không biết người nghèo có cơ hội kiến công lập nghiệp trở nên nổi bật hay không? Lời nói của ta có lẽ vô dụng đối với người khác, đối với tiểu hài Nhược nhi từ luôn đánh giá mình rất cao này nhất định là có tác dụng .

Lúc này, canh cá trong nồi nấu đã muốn sôi sùng sục rồi, Tôn Nhạc vội vàng đem rơm rạ che ngọn lửa lại, xuất ra cái bát đã rửa sạch sẽ múc canh cá ra rồi đem củ từ cũng từ trong đồng lửa xuất ra. Sau khi lột vỏ, Tôn Nhạc một tay bưng canh cá, một bên cầm củ từ đi tới trước mặt Nhược nhi.

Nàng đem hai bát để trước người Nhược nhi, ngồi xổm trước mặt hần cười nói: “Nhược nhi, ăn cơm đi ăn no cơm mới có khí lực nha”

Nhược nhi liếc nàng một cái, vươn tay cầm lấy củ từ chậm rãi gặm.

Gặm vài ngụm củ từ, hần lại uống một ngụm canh cá, dần dần, động tác của hần càng lúc càng nhanh, càng ngày càng lang thôn hồ yết.

Tôn Nhạc yên lòng, nàng xoay người đi hướng phòng cỏ tranh, bắt đầu cuộn chiếu cỏ lại, đem đồ đạc gì đó nhất nhất trói lại cất, xong chuẩn bị chuyển nhà.

.

Nhược nhi vừa ăn, vừa nhìn nàng vài lần. Một lát sau, thanh âm hần nhỏ như tiếng muỗi bay nói: “Thôn kia cách ngươi xa”

Thanh âm của hần rất nhỏ, cũng có chút mơ hồ không rõ, bất quá Tôn Nhạc vẫn là nghe hết.

Nàng đầu tiên là cười cười, dọn dẹp một chút, nàng bỗng nhiên hiểu ý tứ trong những lời này của Nhược nhi: thôn kia cách nàng quá xa, cho nên hần nhờ người ta ở trong này xây một cái phòng cỏ tranh, bởi vì nơi này gần nàng nhất!

Nàng hiểu được điểm này, không khỏi trong mũi thấy cay cay! Nàng vẫn biết Nhược nhi đối với nàng có loại tính ỷ lại kỳ quái, nhưng mà thật không ngờ tính ỷ lại của hần lại lớn như vậy!

Khóe miệng Tôn Nhạc khê cong, thầm suy nghĩ: loại cảm giác này thật sự tốt lắm, rất tốt! Được người ta coi trọng, được người ta tưởng nhớ, cảm giác bị người khác ỷ lại, tại sao lại cho người ta hạnh phúc như vậy, ngọt ngào như vậy?

Nàng kiếp trước là cô nhi, tính cách cũng có chút cô độc, vẫn là thui thủi một mình, cho tới hôm nay cảm nhận được loại cảm giác này, lập tức mắt cũng đỏ lên.

Nàng cúi đầu, thẳng đến đem chiếu cỏ cuộn một đoàn, đem đồ vật gì đó cũng thu thập xong, mới cúi đầu nói: “Gia gia của ngươi đã nói với chủ tử của ta, ta về sau có thể quang minh chính đại tới thăm ngươi cho dù ở xa một ít cũng không sao.”

Sau khi lời của nàng nói ra, Nhược nhi cũng không trả lời, chính là tiếng ăn canh vang hơi lớn

Chờ nhược nhi uống xong canh cá, lúc hần cầm lấy củ từ cuối cùng cắn, Tôn Nhạc liền đem hai cái chén cuối cùng tẩy sạch. Vừa rồi nàng đã bện hai cái giỏ mây, cầm chén a muối a để xuống trong rổ, còn có một trợ thủ đắc lực, ra hiệu Nhược nhi cầm chiếu, hai người liền hướng trên sườn núi đi đến.

Dưới sườn núi là một đường núi nhỏ nhỏ cỏ mọc thành bụi, hai người một trước một sau đi trong sơn đạo.

Nhược nhi cúi đầu đi phía trước, đi được một hồi, hần bỗng nhiên nói: “Ma lem, ngươi so với lần trước đẹp lên chút rồi.”

“Hả? Thật sao?”

Tôn Nhạc kinh hỉ hỏi lại.

Nhược nhi không để ý tới nàng.

Tôn Nhạc lập tức cười toe toét, chính nàng mặc dù có cảm giác, nhưng là trong tiềm thức luôn luôn có chút lo lắng đây chỉ là cảm giác của mình. Hiện tại thấy Nhược nhi nói như thế, lòng của nàng nhất thời bay bổng lên, đi đường cũng nhẹ nhàng phiêu phiêu, giống như muốn đăng vân giá vũ (cười mây đạp gió).

Nhược nhi nghe được Tôn Nhạc phía sau thỉnh thoảng truyền đến thanh âm cười ngây ngô, trong lòng cũng rất cao hứng. Bất tri bất giác, gương mặt tối tăm mà hần vẫn triển này giờ, nghe được nàng còn đang ngây

ngô cười, Nhược nhi hừ nhẹ một tiếng, “Người không cần cao hứng thành như vậy, cho dù người sau khi lớn lên còn xấu một chút, ta cũng sẽ cưới người!”

Dừng một chút, nhược nhi tăng thêm ngữ khí, “Cũng may mắn người bây giờ bộ dạng xấu xí nếu cơ ngữ công tử chạm qua người, ta liền không thể cưới người làm chính thê rồi!”

17. Chương 17: Ứng Đối Nguy Cơ.

Này! Tiểu tử thú vị này đang nói cái gì vậy?

Hắn như thế nào cái gì cũng đều biết? Trời ạ, tiểu hài tử xấu xa này!

Tôn Nhạc thật sự kinh ngạc nói không nên lời! Trong lòng của nàng, Nhược nhi còn là một đứa trẻ con không biết gì, hắn tuy rằng đã mười tuổi, mau mười một rồi, nhưng ở đây không giống với thế giới trước kia, thế giới này hoang vu lạc hậu, hắn một đứa bé trai sao có thể biết những việc này?

Tôn Nhạc thật sự rất là kinh ngạc, nửa ngày đều không có nói ra một lời.

Sau khi hai người lại đi được nửa giờ, Tôn Nhạc thấp giọng hỏi: “Những chuyện đó người là từ đâu mà biết đến?”

Nhược nhi hất đầu, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, “Những việc ta biết có rất nhiều”

Tiểu hài tử xấu xa ba hoa này!

Tôn Nhạc rang nhin mắt xúc động trợn trắng, nhẹ giọng hỏi: “Vậy những việc người biết là gì a?”

Nhược nhi buồn bực hờn dỗi trả lời: “Về sau người sẽ biết.”

Kiểu ngữ khí nói chuyện này, thật đúng là giống đại nhân vật! Tôn Nhạc lắc đầu bật cười, cũng không truy vấn thêm.

Chỗ thôn xóm của Nhược nhi, cách núi nhỏ ước chừng hai mươi dặm, hai cái hài tử cước lực cũng không tốt, đi hai giờ mới đến.

Đây là một thôn xóm gần thành trấn. Xa xa mà nhìn lại trong thôn xóm người đến người đi phi thường náo nhiệt.

Tôn Nhạc từ khi đến thế giới này, vẫn ở trong Cơ phủ địa phương nho nhỏ chưa hề ra bên ngoài. Nàng nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt này trong lòng không khỏi vui vẻ, thân thể vốn mệt mỏi cũng tràn ngập khí lực.

Tôn Nhạc đến gần thấy đại đa số thôn dân lui tới nơi này gương mặt xanh đen, vẻ mặt khốn khổ. Đại đa số người trong đó trên người đều không có một kiện áo tang đầy đủ, những phụ nhân tuy rằng ăn mặc đầy đủ một chút nhưng áo tang lại cũ nát nhúc nhích liền lộ ra da thịt khô héo bên trong.

Một đám tiểu hài tử đi ngang qua người lớn, đám tiểu hài tử cũng giống như người lớn sắc mặt xanh lét đen gầy, một bộ dáng cùng khổ. Gương mặt này của Tôn Nhạc tuy rằng xấu xí đi ở trong những người này cũng không đặc biệt chói mắt.

Nhược nhi từ sau khi đi trở về thôn xóm liền vẫn cúi đầu gắt gao ở bên cạnh Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc thấy bộ dạng này của hắn không khỏi có điểm kỳ quái. Nàng đang định mở miệng hỏi liền nghe được một tiếng cười thiếu niên có điểm khàn đục truyền đến “A xem ai đã trở lại? Đây không phải là Nhược nhi sao? Người lá gan không nhỏ a đã bị chúng ta đánh một trận còn dám trở về! Xem ra là thực sự không sợ chết rồi!”

Thanh âm kia hung bạo, mang theo vài phần sát khí.

Tôn Nhạc cả kinh, nàng vội vàng thuận theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy bốn năm người thiếu niên chen chúc nghênh ngang đi tới,

Thiếu niên mở miệng kia ước chừng mười lăm mười sáu tuổi. Gương mặt khô gầy, một đôi mắt tam giác không lớn đang gắt gao nhìn chăm chăm hai người. Người này môi có điểm méo, trên lông mày bên trái có một vết đao, trên thân thể trần trụi gồ ghề có những vết đao cùng vết sẹo đan xen làm cho người ta vừa thấy liên kinh sợ!

Tôn Nhạc hít mạnh một hơi!

Nhược nhi vốn đứng ở phía sau nàng, nghe được nàng hít không khí, hần thân mình vừa chuyển liền đứng ở phía trước Tôn Nhạc. Hần đem Tôn Nhạc che chở ở đằng sau, thân mình hoàn toàn chặn nàng, hần ngẩng đầu hung tợn nhìn chăm chăm vài cái thiếu niên, mím môi không nói một lời! Trên mặt Nhược nhi tràn đầy lệ khí, ánh mắt hung tợn kia có điểm giống như sói!

Động tác giữ gìn này của Nhược nhi vừa làm ra, trong lòng Tôn Nhạc tràn ngập ấm áp. Nàng liếc mấy thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đối diện một cái, lại nhìn thoáng qua Nhược nhi giống như một con sói nhỏ. Vươn tay bắt được tay áo của hần, thấp giọng nói: “Nhược nhi, hảo hần không chấp thiết thời trước mắt, trường hợp này giao cho tỷ tỷ đối phó đi”

Dứt lời, nàng vươn tay đem Nhược nhi kéo đến phía sau, chính mình đứng ở phía trước.

Chúng thiếu niên lúc này đã đi đến trước mặt hai người, thiếu niên mắt tam giác kia cười toe toét nhe hàm răng vàng đen, hướng về chúng thiếu niên phía sau cười nói: “A, tiểu tử đáng chết này lại còn mang về một nữ nhân! Chắc chắn, nữ nhân này cũng thật xấu, trong thôn tìm không ra nữ nhân xấu như nữ nhân này, ha ha ha ha.”

Hần cười như vậy, chúng thiếu niên đều phá lên cười.

Tôn Nhạc đến lúc này cũng đã nhìn ra, cừu hận giữa Nhược nhi cùng những thiếu niên này dường như rất sâu. Trong ánh mắt mấy thiếu niên quả thật có chứa sát khí! Mà Nhược nhi phía sau cũng trào ra một cổ huyết khí liều chết đánh cuộc!

Tôn Nhạc thế mới biết, vì sao Nhược nhi lại lên núi kia mà ở! Nguyên lai hần nơi này căn bản là ở không nổi nữa! Chính là đứa nhỏ này quá quật cường! Cư nhiên cũng không có đem chuyện này nói với mình, nếu sớm biết thế, nàng cũng không khuyên hần trở lại

Đợi tiếng cười của chúng thiếu niên dừng lại, Tôn Nhạc liền quay đầu hướng Nhược nhi cười nói: “Nhược nhi, trách không được Ngũ công tử bảo ngươi trở về ngươi lại không nguyện ý như thế, nguyên lai trong thôn này có người khi dễ ngươi à?”

Nàng nói tới đây, chậm chậm quay đầu lại hướng chúng thiếu niên, thanh âm lạnh lùng nói: “Ta còn tưởng rằng ở dưới sự thống trị thành chủ chúng ta, hương dân nơi này đều thực nghe lời! Thật không ngờ lần đầu đến lại gặp được loại sự tình này!”

Nàng gắt gao nhìn chăm chăm chúng thiếu niên, gần từng tiếng quát: “Như thế nào, các ngươi không cần đầu rồi? Dám hạ thủ với người mà Cơ phủ Ngũ công tử coi trọng ? !”

Vài câu quát mắng này của Tôn Nhạc, mười phần uy nghiêm, đáng vẻ kia mười phần cao cao tại thượng!

Nàng vốn là người của hai thế giới, so với những kẻ gốc nơi thôn dã này mà nói tất nhiên là khí độ bất phàm. Chúng thiếu niên đồng thời cả kinh, hai mặt nhìn nhau.

Mà tiếng quát mắng của Tôn Nhạc, cũng đưa tới người lớn chung quanh chú ý, bất tri bất giác, chung quanh của bọn hần đã bị vây bởi một vòng người.

Một người trung niên đi đến phía sau thiếu niên mắt tam giác kia, hần hung tợn quát: “Cả ngày chỉ biết gây chuyện! Còn không lui ra cho Lão Tử!”

Quát mắng xong, người trung niên quay đầu đánh giá Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc tuy rằng bày ra khí thế bất phàm, nhưng mà diện mạo cùng dáng người của nàng thật sự làm giảm khí thế nhiều rồi! Người phú quý bình thường, nữ tử nào không phải là bị nuôi trắng nõn, giống như tiên nhân trên trời? Nhưng tiểu cô nương trước mắt này lớn lên so với trong cô nương thôn còn xấu hơn.

Trong tim của hắn buồn bực, trong biểu lộ cũng chứa vài phần nghi hoặc cùng khinh thường hướng tới Tôn Nhạc nhếch miệng cười, người trung niên nói: “Nguyên lai cô nương là người của Cơ phủ a? Không biết cùng Cơ Ngũ công tử xưng hô như thế nào?”

Tôn Nhạc lạnh lùng nhìn hắn, hất cằm lên thản nhiên nói: “Người còn chưa xứng hỏi!”

Người trung niên nghe vậy biến sắc, hắn do dự nhìn Tôn Nhạc, nhất thời không biết làm thế nào cho phải

Hắn nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn về phía Nhược nhi đứng ở phía sau Tôn Nhạc, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhược nhi, người cũng không tệ nha, bắt quá đi ra ngoài nửa ngày liền cùng Cơ phủ nhờ vả chút quan hệ rồi!”

Người trung niên ngữ khí bán âm bất dương, mang theo vài phần ác ý. Tôn Nhạc vừa nghe, càng khẳng định Nhược nhi tuyệt đối không thể ở lại trong thôn này.

Tôn Nhạc thản nhiên nói tiếp: ” Có quan hệ với Cơ phủ là Phù lão!”

Sau khi nàng giả như vô tình nói ra những lời này, quay đầu nói với Nhược nhi: “Nhược nhi, di vật của gia gia người ta nghĩ cũng không có mấy thứ, chúng ta vẫn là quay về Cơ phủ đi”

Dứt lời, nàng xoay người rời đi, Nhược nhi theo sát phía sau.

18. Chương 18: Đánh Bạo Thỉnh Cầu

Người trung niên sau khi đợi cho bọn họ đi được ba bốn trăm thước, miệng hơi mở, cúi xuống phun ra một ngụm đàm “Phi” một tiếng, ” Nha đầu xấu xí giả thần giả quỷ ! Mẹ nó, tiện nghi cho tiểu tử này rồi!”

Đúng lúc này, mắt tam giác kia bu lại, nói: “Phụ thân, tiểu tử này cuốn trong tay là chiếu cỏ, trong giỏ xách ma lem kia chắc là nồi với bát. Bọn họ hẳn là chuẩn bị trở về đây ở, chỉ là thấy tình huống không tốt liền lấy Cơ phủ ra hù.”

Người trung niên cả giận nói: “Ta đương nhiên biết! Xấu nha đầu kia khí thế như vậy, có thể dễ dàng đắc tội sao? Cút mau ——”

Hai người Tôn Nhạc vẫn không có nói chuyện.

Thẳng đợi cho đến khi cách thôn rất xa, Tôn Nhạc mới thấp giọng nói: “Nhược nhi, đừng nóng vội, người trở về trong phòng cỏ tranh trên núi trước, ta đi về trước một chuyến.”

Nhược nhi nhìn nàng, sóng mắt chớp động, nửa ngày không nói gì.

Tôn Nhạc nhìn về phía hắn, kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhược nhi quay đầu đi, từ trong cổ than thở một câu, “Tỷ tỷ cũng là người phi thường a.”

Những lời này của hắn Tôn Nhạc không có nghe được.

Hai người lại đi hơn hai giờ mới về đến trên núi. Lúc này mặt trời đã muốn xuống núi, Tôn Nhạc có điểm sốt ruột, trên núi này rất không an toàn, nhất định phải tìm cách làm cho hắn tối hôm nay có thể theo mình ở cùng nhau.

Nàng vừa nghĩ, vừa vội vàng chạy về. Bởi vì sợ lãng phí thời gian, nàng cũng không có đi cửa hông, mà lại trèo tường đi vào.

Lúc này cũng là thời gian ăn bữa tối. Người tới đưa cơm đem phần của nàng đặt ở ngoài cửa đã đi rồi. Nàng đem thức ăn vào trong phòng xoay người liền hướng cửa Tây viện đi đến.

Ra khỏi cửa Tây viện Tôn Nhạc lập tức hướng chỗ sân của A Phúc đi đến.

Nàng hôm nay đi cả một ngày vốn đã mệt mỏi hiện tại không khỏi hơi thở gấp chân nhũn ra.

A Phúc bởi vì là tâm phúc của Ngũ công tử, nhà gỗ hắc ở ngay tại sau chính viện mà Ngũ công tử ở. Tôn Nhạc vội vàng đi rồi một hồi hai mắt nhìn đến một bóng người!

Một bóng người trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn mỹ như trăng sáng!

Ngũ công tử!

Cách hơn một tháng mới gặp lại Ngũ công tử, chân Tôn Nhạc có điểm như nhũn ra, trái tim của nàng lại không nghe sai khiến bang bang nhảy loạn.

Trong cổ họng nàng có một tia đắng chát.

Tôn Nhạc cúi đầu, gắt gao cắn môi dưới, thẳng đến cắn phát đau rồi, nàng mới thanh tỉnh một chút. Niềm vui sướng tỏa ra toàn thân khi nhìn thấy Ngũ công tử kia rốt cục bị đè xuống.

Một lát sau, Tôn Nhạc lại ngẩng đầu lên thì vẻ mặt đã bình tĩnh.

Cước bộ chân của hắn thông dong thanh thản, Tôn Nhạc cước bộ tăng nhanh đi tới gần hắn.

Đúng lúc này, một cái cô gái từ ngã rẽ trong rừng cây nhảy ra ngoài, nhảy đến bên người Ngũ công tử. Thiếu nữ này phấn điều ngọc mài, đúng là Tuyết Xu ngày đầu tiên nàng đến đã từng thấy qua.

Tuyết Xu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà lên, mắt to chớp chớp nhìn Ngũ công tử, nũng nịu yếu ớt kêu lên: “Ngũ ca ca, ca mới vừa nói hái hoa uội đội , tại sao lại nói xong lại không làm gì hết rồi?”

Cước bộ Ngũ công tử dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tuyết Xu. Hắn vừa xoay đầu, một luồng kim quang chiếu đến trên mặt hắn, kim quang kia ánh lên gương mặt tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn hoa lệ vô cùng, giống như vị thần trên trời! Nhìn nhìn, trong lòng Tôn Nhạc lại là đau khổ, đây là một loại khổ sở vì mong muốn không thể đạt được.

Ngũ công tử bình tĩnh nói : “Chính muội tự mang cũng giống nhau a”

“Đương nhiên không giống! Huynh là Ngũ biểu ca a! Không được không được, Tuyết Xu sẽ tới hái hoa cho huynh đội!” Tuyết Xu nhong nhèo, thanh âm thanh thúy như chuông bạc, biểu tình cực kỳ đáng yêu.

Ngũ công tử khoe miệng hơi mỉm cười, sau khi lộ ra một cái nhọt nhạt tươi cười, hắn xoay người hướng ngã ba đi đến.

Tuyết Xu cũng xoay người theo hắn. Ngay lúc nàng vừa quay đầu lại , nghiêng mắt nhìn cước bộ chần chờ do dự thì nàng nhìn thấy Tôn Nhạc, hai mắt sáng ngời, khanh khách cười nói: “Ngũ ca ca, nha đầu xấu xí kia tới tìm người nha!”

Thanh âm của nàng rơi xuống, Ngũ công tử cũng quay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc. Tôn Nhạc chống lại ánh mắt của hắn, tim bang bang nhảy dựng lên: ta hiện tại trở nên dễ coi một chút xíu, hắn, có thể chú ý tới hay không?

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ngũ công tử dừng ở trên người Tôn Nhạc, lúc đảo qua mặt của nàng thì trong ánh mắt của hắn hiện lên một chút kinh ngạc. Yên lặng đánh giá một lát, hắn mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Thanh âm của hắn đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, như vàng ngọc xô nhau, như tiếng suối chảy.

Tôn Nhạc đi đến cách hắn ước chừng năm thước thì dừng lại, mỉm cười cúi chào một cái, nói: “Ngũ công tử, đứa bé trai Phù lão nhờ vả kia hiện tại ở một mình tại phía sau núi. Nơi đó có sói hoang, một đứa bé như hắn sẽ rất nguy hiểm. Vừa rồi tôi bồi hắn trở về một chuyến trong thôn, trong thôn kia cũng có vài cái man phu (người đàn ông thô bạo) bắt nạt hắn, còn nói nhất định phải giết hắn.”

Nàng nói tới đây, Tuyết Xu nhẹ nhàng mà kêu một tiếng sợ hãi.

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên, ánh mắt cũng không nhìn về phía Ngũ công tử, mà là nhìn chỗ cổ áo của hắn, “Ngũ công tử, nhà gỗ kia của tôi vẫn còn phòng trống, có thể để cho đứa bé kia vào ở được không?”

Nàng nói tới đây, không khỏi có chút khản trương, tay nhỏ bé đặt ở bên chân cũng nắm thành nắm tay.

Ánh mắt Ngũ công tử đảo qua tay nàng, trầm ngâm.

Tuyết Xu ở một bên kêu lên: “Ngũ ca ca, như vậy cũng không hay a, người xấu xí này cũng coi như là tỳ thiếp của ngươi, nàng đem một cái nam hài vào ở cùng nhau giống cái gì đây? Người khác sẽ nói đó!”

Tôn Nhạc nghe vậy, trong lòng không khỏi phát lạnh, nàng lại cúi chào, nhẹ giọng nói : “Cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng tháp, ngũ công tử, van xin ngài!”

“Cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng tháp?” Ngũ công tử ánh mắt ngạc nhiên, tò mò hỏi: “Tầng tháp(nguyên văn : phù đồ) là cái gì?”

Tôn Nhạc mặt đỏ lên, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Đây là tôi nghe một cái lão nhân nói, tầng tháp là cái cầu ở âm phủ. Bảy tầng tháp chính là bảy cái cầu, một người sau khi xây bảy tầng tháp có thể đầu thai đến một gia đình tốt.”

Sau khi nànggiải thích , Ngũ công tử thật lâu cũng không có nói chuyện.

Ngay lúc Tôn Nhạc mặt nhìn mũi chân bất an chuyển động trên bùn đất thì thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mà dễ nghe của Ngũ công tử truyền đến, “Được rồi, về sau bảo hần chú ý một chút, đừng đi lung tung khắp các sân!”

“Hả? Dạ, Dạ! Sẽ không, nhất định sẽ không!”

Tôn Nhạc rất là kinh hỉ, nàng liên tục đáp lời. Ngũ công tử nhìn nàng một cái, nắm tay Tuyết Xu đi vào trong ngõ ba.

Tôn Nhạc đợi cho Ngũ công tử đi khỏi, lúc này mới ngẩng đầu lên khoe miệng của nàng hiện lên một chút tươi cười. Đến gương mặt xấu cũng toả sáng rạng rỡ, “Ngũ công tử kỳ thật rất dễ nói chuyện” nàng thầm suy nghĩ, “Nếu là tìm A Phúc, khẳng định không có dễ dàng như vậy.”

Nàng si ngốc nhìn hướng Ngũ công tử ly khai liếc mắt một cái, tiện đà hướng về phía sau núi phóng đi.

“Ngũ ca ca, “ Tuyết Xu cau mũi ngọc, không đồng ý nói, “Nàng vẫn là nữ nhân của ngươi, làm như vậy thật sự rất không ổn.”

Ngũ công tử nhìn mây bay nơi chân trời,bàn tay trắng nõn thon dài nâng trên một cây trúc, thản nhiên nói: ” Nữ nhân Tây viện đều không liên can đến ta! Nàng lại càng không liên can tới ta, ta đem nàng vào đây, chỉ là vì cho nàng một chén cơm ăn”

Khi Tuyết Xu nghe thấy Ngũ công tử nói ra ‘nữ nhân Tây viện đều không liên can đến ta’ thì sóng mắt chuyển chuyển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra một chút vui mừng.

19. Chương 19: Ở Cùng Nhược Nhi

Tôn Nhạc thật sự rất là hưng phấn, hưng phấn làm tan biến hết mọi mỗi một nàng nhanh chóng trèo qua tường vây, vọt tới trên núi phía sau.

Nàng vội vàng đi vào trên núi, xa xa nhìn đến Nhược nhi ôm đầu gối ngồi ở trước phòng cỏ tranh liền giương giọng kêu lên: “Nhược nhi “. Nàng thở hổn hển một hơi, hướng về phía Nhược nhi ngẩng đầu lên tiếng trả lời cười một cái thật to.

Nàng vẫn vọt tới trước mặt Nhược nhi, mới đỡ lấy hai đầu gối vừa thở dốc vừa nói: “Hần, hần đã đáp ứng, Nhược nhi, ngươi có thể không cần ngủ trên núi rồi!”

Tôn Nhạc chờ hô hấp bình tĩnh một chút, thấy Nhược nhi vẫn ngồi không nhúc nhích, vươn tay đem hần kéo lên, cười nói: “Tại sao ngươi không cười? Về sau chúng ta có thể ở cùng một chỗ rồi.”

Nhược nhi nhếch môi cười cười.

Tôn Nhạc mặc kệ Nhược nhi đang suy nghĩ cái gì, nàng đi vào trong phòng cỏ tranh của hần, lấy hai cái giỏ, đem chiếu nhét vào trong tay Nhược nhi dẫn đầu chạy hướng Cơ phủ.

Nàng đi rất nhanh, vừa đi vừa cười nói: “Sắc trời không còn sớm, người còn lè mè như vậy làm gì nha?”

Nhược nhi không trả lời.

Tôn Nhạc quay đầu, thấy Nhược nhi cúi đầu không nói một tiếng, cho là hấn vì ăn nhờ ở đậu mà tâm tình không tốt, liền dừng bước lại nhìn hấn, chờ hấn đi đến bên cạnh mình thì Tôn Nhạc cười híp mắt nói: “Nếu người thích, về sau chúng ta còn có thể thường thường chạy tới núi này mà.”

Lúc này, Tôn Nhạc cũng không có định mang theo Nhược nhi trèo qua tường vây nhập phủ, nàng muốn dẫn hấn theo cửa hông thứ ba đi vào. Nhược nhi về sau sẽ ở lâu với mình, phải làm cho những người trong phủ này biết, nàng là được lệnh Ngũ công tử mới dẫn hấn nhập phủ.

Đi vào cửa hông thứ ba thì Tôn Nhạc quay đầu đối Nhược nhi cười nói: “Đệ biết không? Ta lần đầu tiên tới Cơ phủ, chính là từ cửa này đi vào”

“Là lần giả cho Ngũ công tử đó sao?” Nhược nhi cuối cùng mở miệng.

Tôn Nhạc thật không ngờ hấn sâu sắc như vậy quay đầu nhìn hấn một cái cười nói: “Đúng vậy a.” Nghĩ đến Ngũ công tử thanh âm nàng không khỏi trầm xuống.

Nhược nhi đánh giá cửa hông nho nhỏ này trầm mặc một hồi lâu bỗng nhiên nói: “Tỷ không cần thương tâm. Về sau lúc ta cười tỷ nhất định sẽ thực náo nhiệt sẽ làm người trong thiên hạ đều hâm mộ tỷ.”

Tôn Nhạc buồn cười, nàng cong hai mắt nói: “Ồ! Nhược nhi của chúng ta khẩu khí rất lớn đây!”

Hai người vừa giỡn vừa một trước một sau vượt qua cửa đi vào trong hoa viên nhỏ.

Trong hoa viên nhỏ như trước có bốn năm cô gái ngồi. Các nàng vừa dệt áo tang vừa nói cười, đây là việc làm mỗi ngày của các nàng, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Các cô gái vừa nhìn đến Tôn Nhạc cùng Nhược nhi dẫn theo bao lớn bao nhỏ, đồng thời lấp bắp kinh hãi, các nàng mở to mắt, nháy cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm hai người.

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy các nàng, liền thấp đầu đi cước bộ của nàng cũng nhanh hơn, vội vàng hướng Tây viện đi đến. Nhược nhi theo sát phía sau nàng.

Vừa rẽ vào con đường nằm trong bóng rừng của hoa viên nhỏ, đằng trước đi tới ba thiếu nữ, đi tuốt ở đằng trước đúng là Thất cơ, cạnh nàng là Tam cơ cùng Hề nữ.

Ba thiếu nữ ngêngh diện thấy Tôn Nhạc cùng Nhược nhi, không khỏi hai mắt mở thật lớn. Thất cơ nhìn Tôn Nhạc cúi đầu đến gần, thanh âm cao vút kêu lên: “Thập bát cơ!”

Tôn Nhạc cước bộ khựng một chút, ngừng lại.

Thất cơ nhìn chằm chằm nàng, hướng Nhược nhi giương cằm lên, hỏi: “Hấn là ai vậy? Làm sao người dẫn theo một cái nam hài vào được?”

Tôn Nhạc hướng nàng cùng Tam cơ đồng thời cúi chào, té thanh té khí (nhẹ giọng) nói: “Bẩm Tam tỷ tỷ, Thất tỷ tỷ, hấn tên Nhược nhi, là đường đệ (em họ) của ta. Ta đã nói với Ngũ công tử chuyện Nhược nhi muốn ở cùng chỗ với ta, hấn đã đáp ứng rồi!”

Thất cơ ngẩn ra, Tam cơ cũng liếc mắt về phía Nhược nhi.

Thất cơ quay đầu nhìn về phía Tam cơ, cười lạnh nói: “Tam Cơ tỷ tỷ, người có nghe không? Thập bát cơ cư nhiên đem thân thích nhà mình đều đưa đến trong phủ, nàng còn có mặt mũi đi tìm Ngũ công tử nói! Cơ phủ nuôi một cái phế vật như nàng ngại còn không đủ, còn muốn tặng kèm một cái!”

Thanh âm Thất cơ cứng rắn, Tôn Nhạc liền cúi đầu nói: “Thất Cơ tỷ tỷ, sự tình không phải như thế. Đệ đệ của ta đây không có thân nhân, Ngũ công tử thương hại, sợ hấn bị người ta khi dễ, thế nên mới đáp ứng cho hấn vào phủ. ” dừng một chút, nàng lại bổ sung, “Kỳ thật, ngũ công tử để cho ta vào phủ, cũng là cho ta một miếng cơm ăn.”

Tôn Nhạc mở miệng lần này nói một tiếng là Ngũ công tử, đem hấn nâng lên cao cao, đem mình phóng thật thấp. Lần này nói thực là không chê vào đâu được! Thất cơ trừng mắt nhìn nàng, cũng không biết phải nói gì cho tốt.

Tôn Nhạc cúi đầu khê chào, thấp giọng nói: “Hai vị tỷ tỷ, chúng ta đi đây.”

Tam cơ gạt đầu nói: “Các người đi đi.”

Sau khi chờ bọn hấn đi vài bước, Tam cơ quay đầu lại kêu lên: “Thập bát, trông chừng đệ đệ của người, Tây viện dù sao cũng là chỗ ở của nữ quyến, nếu gây ra chuyện gì đến Ngũ công tử cũng không bảo vệ được các người!”

“Tạ Tam Cơ tỷ tỷ chỉ điểm.”

Sau khi hai người vào tây viện, đối diện lại gặp được vài cô gái, Tôn Nhạc lại là vừa giải thích cặn kẽ, vừa đi thẳng đến nhà gỗ của nàng. Đến nơi, Tôn Nhạc thở phào một hơi.

Bên ngoài nhà gỗ, theo thường lệ để một cái bát đầy đủ đồ ăn. Tôn Nhạc bưng nó phóng tới trong phòng sau đó nàng xách giỏ phóng tới trong phòng bếp, từ trong tay Nhược nhi cầm lấy chiếu cỏ trải ở giường đất bên ngoài. Vừa bận việc, nàng vừa cười mỉm nói: “Nhược nhi a, phòng ở này của tỷ tỷ có phải rất lớn hay không a? Hi hi, về sau hai người chúng ta ở nơi này, cũng sẽ náo nhiệt một chút.”

Nàng quay đầu, hướng về phía Nhược nhi vẫn trầm mặc không nói làm một cái mặt quỷ, chỉ vào phía sau nhà gỗ nói: “Biết không? Ta mỗi lần chính là từ chỗ tường vây này nhảy ra ngoài, nơi đó cách trên núi gần nhất đấy.”

Nhược nhi lúc này mới ngẩng đầu lên, hấn nhìn thấy Tôn Nhạc, bỗng nhiên nói: “Nguyên lai người ở nơi này cũng bị người ta khi dễ!”

Tôn Nhạc ngẩn ra.

Nàng cười chua xót nói: “Nhược nhi, lúc người ta ở vào thế yếu, thì nên học nhẫn nhịn.”

Nói tới đây, nàng quay đầu hướng về phía nhược nhi cười hi hi, “Tiểu tử này, đây lần đầu tiên nhìn thấy đệ thật sự trưởng thành, còn nói lại ta vài câu nữa.”

Nhược nhi cúi đầu không hé răng.

Tôn Nhạc nhìn hấn một cái, ôn nhu nói: ” Đói bụng rồi sao? Trong phòng có đồ ăn, đệ đi ăn đi”

“VẬY CÒN TỶ?”

Tôn Nhạc cười nói: “Đề lưu lại một nửa cho ta a!” Nói tới đây, nàng nhớ tới một chuyện, không khỏi lẩm bẩm: ” Một phần đồ ăn của đệ, cũng không biết Trần phó quản gia có thể phái người đưa tới hay không? Ai, bỏ đi, nếu bọn họ không đưa tới mà nói..., chúng ta sẽ lấy củ từ ăn. Lúc này trên đường trở về ta thấy được thiệt nhiều nấm hoang, vừa vặn hái trở về nấu súp uống.”

Nơi này mỗi một lần đưa thức ăn tới cũng không ít, chính mình bớt một chút, hoàn toàn có thể đủ hai người ăn rồi, Tôn Nhạc nghĩ nghĩ liền không để ý đến nữa.

Sau khi nàng đem hết thấy làm tốt, hai tay vỗ vỗ, quay đầu chống lại Nhược nhi mặt xám mày tro, “Tận cùng bên trong có một gian phòng tắm, ta đến giếng múc một chút nước đến. Đệ hảo hảo rửa một chút a, trong phòng ngủ của ta còn có hai bộ áo tang mới. Đệ trước tiên lấy một bộ mặc đi đệ cũng mệt mỗi một ngày rồi, nhanh chút cơm nước xong tắm rửa còn phải đi ngủ nha.”

20. Chương 20: Tuyệt Xu

Nhược nhi thật sự mệt mỏi, hấn ăn cơm tắm rửa xong liền ngủ thật say.

Tôn Nhạc theo thường lệ lại đánh mấy giờ Thái Cực quyền, trong lòng vui sướng cảm giác mồ hôi như mưa cũng đặc biệt tốt, huống chi, luyện tập thể này có thể khiến nàng trở nên dễ coi. Mãi cho đến khi đêm dài nhân tĩnh, Tôn Nhạc mệt mỏi một ngày mới nặng nề mà thiếp đi.

Đến ngày hôm sau, ngoài dự kiến của Tôn Nhạc là, phần điểm tâm rõ ràng tăng lên rồi, lúc đầu nàng còn tưởng rằng là ngoài ý muốn, nhưng mà lúc ăn cơm chiều cũng là như vậy, nàng không khỏi cao hứng mà nghĩ: là do Ngũ công tử nói đây.

Nàng chỉ cần nghĩ đến Ngũ công tử, liền có điểm thất thần, lần này cũng không ngoại lệ mà ngơ ngẩn cả người. Sau đó, nàng lại đánh Thái Cực quyền.

Nhược nhi ngồi ở trên giường đất, lẳng lặng nhìn chằm chằm từng Tôn Nhạc bước đánh các chiêu thức Thái Cực quyền, hẳn vẫn có chút buồn bực, cả người cũng không có linh động như khi mới gặp. Sau khi Nhược nhi đi vào nơi này, mấy ngày đều là ở trong nhà nửa bước không ra, Tôn Nhạc mỗi lần chộc hẳn nói chuyện hẳn cũng không có trả lời. Tôn Nhạc chú ý thấy, nhược nhi có khi ngồi chồm hổm trên mặt đất viết cái gì, mỗi lần nàng vừa đi đến gần, hẳn liền vội đem những chữ viết này đều lau đi. Điều này làm cho Tôn Nhạc âm thầm buồn cười, tiểu hài tử xấu xa này chẳng lẽ còn có cái bí mật gì sao?

Nàng nhớ tới ban đầu nhìn thấy bộ dạng nghịch ngợm kia của Nhược nhi, còn có điểm tưởng niệm. Nhìn bộ dạng ông cụ non im lặng này của hẳn, nàng thật sự có chút đau lòng. Có lẽ quá một thời gian sẽ ổn, Tôn Nhạc thầm nghĩ

Quả nhiên là như vậy sau khi qua mười ngày Nhược nhi bắt đầu khôi phục bộ dáng như cũ. Hẳn học Tôn Nhạc dậy thật sớm đi theo nàng trang mô tác dạng (làm bộ làm tịch). Sau khi đánh hai lần Thái Cực quyền, Nhược nhi nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: ” Quyền này có ích lợi gì? Mềm nhũn à?”

Tôn Nhạc cười nói: “Nó cùng loại quyền khác giống nhau có thể rèn luyện thân thể a. Đệ còn nhớ rõ không khi lần đầu chúng ta gặp mặt ta gây hơn a. Đi mấy chục bước liền muốn nghỉ ngơi một hồi, hiện tại tốt lắm ta từ nơi này chạy đến trên núi lại từ trên núi chạy về đây cũng không mệt đâu.”

Nhược nhi như có suy nghĩ gì gật gật đầu, thu quyền lui sang một bên ngồi xuống.

Tôn Nhạc trợn mắt nhìn hẳn hỏi: “Đệ không luyện tập sao?”

Nhược nhi chép miệng ” Biện pháp rèn luyện thân thể còn có rất nhiều à.”

Tôn Nhạc ghen một hồi, nàng còn nói thêm: “Nhưng này cái không giống. Nếu không ta dạy đệ phương pháp kết hợp với nó hiệu quả tốt lắm đấy.”

Nhược nhi lắc lắc đầu, không đợi nàng nói xong đã chạy vào trong nhà.

Tôn Nhạc thấy hẳn hoàn toàn không cảm thấy hứng thú, thì cũng không lại nói nữa.

Theo mặt trời mọc lên đằng Đông, theo khói bếp lượn lơ bay lên, Tôn Nhạc cũng thu công. Nàng dùng nước giặt tã sơ một cái, thay đổi một bộ áo tang hướng trong viện đi đến.

Sau khi Nhược nhi đến đây, đúng là náo nhiệt hơn không ít, nhưng cũng có chỗ không tốt. Thí dụ như nàng cũng đã không thể trần truồng đánh Thái Cực quyền rồi, còn có sau mỗi lần chảy mồ hôi đều phải tẩy trừ, bằng không Nhược nhi sẽ nói nàng thối. Làm như vậy hậu quả chính là, nàng không ngừng tắm rửa, không ngừng giặt quần áo, không ngừng không có y phục khô mà mặc.

Hiện tại đúng là tiết Trung thu, trong hoa viên lá sen điều tàn, lá khô cũng đều rụng xuống. Mà thời tiết thì đa số luôn âm mát, một cô không khí thuộc về mùa thu nghiêm nghị đập vào mặt.

Tôn Nhạc chậm rãi bước hướng cửa Tây viện đi đến, nàng nhớ rõ trong vườn hoa bên hông có vài cây hoa cúc muốn nở, cũng không biết mấy ngày trôi qua, nó đã nở ra hay chưa? Thời gian này vẫn ở trong nhà gỗ không có đi ra ngoài, nàng thật sự có điểm buồn chán.

Tây viện là chỗ ở của phụ nữ, phụ cận nó đồng thời sở hữu hai hoa viên, trừ bỏ cái vườn hoa nhỏ ngoài cửa hông thứ ba kia, còn có một cái chỗ này. Hoa viên này vị trí có hơi lệch, bình thường các nữ nhân Tây viện hiếm khi tới.

Tôn Nhạc vừa hướng hoa viên bên hông đi đến, vừa cúi đầu ngẫm nghĩ chuyện cây hoa cúc kia, không khỏi có điểm xuất thần. Thẳng đến nàng tiến vào trong hoa viên, nghe được phía trước truyền đến một trận thanh âm ồn ào náo động, nàng mới tỉnh táo lại.

Ngay lúc nàng ngẩng đầu thuận theo tiếng ồn nhìn lại, một tiếng cười nữ tử truyền đến, “Di, đây không phải là Thập Bát cơ sao? Vấn đề khó khăn lần trước của Ngũ công tử là do nàng đưa ra đáp án, nàng thật là thông minh a.”

Cô gái này có tiếng cười kiều mỹ, là thanh âm của Bát cơ.

Thanh âm của Bát cơ rơi xuống, Thanh âm vui vẻ của Tuyết Xu cũng truyền đến, “Vấn đề lần trước? Lần trước có cái vấn đề nan giải gì?”

Tôn Nhạc sợ hãi ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu, nàng liền đối diện với lên vài cặp mắt nhìn mình chằm chằm. Nàng không khỏi âm thầm kêu khổ: Đang yên lành ta lại đến xem hoa cúc cái gì? Cư nhiên gặp Tuyết Xu tiểu thư.

Ở bên cạnh Tuyết Xu tiểu thư, ngồi mười mấy cô gái, những cô gái này đều là cô nương trong Tây viện. Lúc này các nàng quay đầu, về mặt đùa cợt khinh thường nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Chúng nữ Tây viện, đều không được Ngũ công tử coi trọng, chỉ biết ở Tây viện ngồi ăn chờ chết. Những cô gái đáng thương này cho dù đối Tôn Nhạc không hề yêu thích, nhưng các nàng không quyền không thể cũng không dám làm gì nàng. Nhưng mà Tuyết Xu tiểu thư lại khác, nàng là quý nhân ở Cơ phủ a, xưa nay Tôn Nhạc vừa thấy nàng luôn lẫn rất xa, thật không ngờ lúc này lại vừa vụng chạm mặt.

Trốn tránh cũng vô dụng rồi, Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu, cước bộ nhanh hơn đi đến trước người Tuyết Xu, sau khi mỉm cười cúi chào, Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Tuyết Xu tiểu thư hảo, các vị tỷ tỷ hảo”

Sau Tôn Nhạc hành lễ xong, chậm rãi hướng một bên thối lui, một mực thối lui đến phía sau chúng nữ mới đứng lại.

Thất cơ nhìn bộ dạng nàng thấp mi liễm mục (bộ dáng phục tùng), không khỏi cười lạnh nói: “Thập Bát cơ, người không cần phải đứng phía sau như vậy, Tuyết Xu tiểu thư nghe thấy người tài trí đang rất tò mò ở đây.”

Tôn Nhạc cúi đầu không nói gì.

Tuyết Xu nghiêng đầu nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nhìn chằm chằm nàng một hồi liền dời ánh mắt, nhíu mày khinh thường nói: “Thập Bát cơ là nữ tử xấu nhất ta từng thấy, người xấu như vậy thật sự có tài trí?”

Lời nói không dám tin của Tuyết Xu vừa truyền ra, một trận cười khẽ liền truyền ra từ trong miệng chúng nữ.

Tôn Nhạc như trước cúi đầu không nói được một lời.

Tuyết Xu trầm ngâm một hồi, ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc kêu lên: “Người còn có thể giúp Ngũ ca ca giải quyết nan đề? Chuyện này thật sự thật là làm cho người ta giật mình. Như vậy đi Thập bát cơ, ta đưa ra một vấn đề khảo nghiệm người đi!”

Tuyết Xu nói tới đây, thấy Tôn Nhạc đứng ở nơi đó cũng không ngẩng đầu lên, người cũng không động dậy, không khỏi giận dữ nói: “Người đứng xa như vậy ta cũng khó mà nói, nhanh chút đến trước mặt ta đi.” Nói đến đây thì nàng nhìn lướt qua Thất cơ đứng ở phía trước, đang đắc ý dương dương tự đắc, về mặt châm biếm nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, cau mày nói: “Người gọi là Thất cơ à? Lui ra phía sau một chút, nhường chỗ cho Thập bát cơ!”

Thất cơ đột nhiên nghe thấy Tuyết Xu quát như vậy, mặt cười nháy mắt sưng đến đỏ bừng!

Tôn Nhạc vừa nghe tiếng quát của Tuyết Xu, trong lòng không ngừng kêu khổ! Thảm rồi, thất cơ nhất định sẽ trút giận lên mình!

Tiếng quát Tuyết Xu vang lên, nàng đành phải lê mề đi từ từ về phía vị trí của Thất cơ.

Tuyết thù thấy bộ dạng nàng chậm chậm, trong lòng có điểm không kiên nhẫn, nhíu lại đôi mày thanh tú nói: “Người chưa ăn cơm sao? Đi đường sao chậm như vậy? Nhanh một chút nha!” Thanh âm của nàng lại mềm mại lại du dương, mặc dù là đang hô hoán nghe qua cũng rất êm tai.

Tôn Nhạc không có biện pháp rồi, nàng đành phải cúi đầu chạy bộ đến.

21. Chương 21: Lấy Lòng Người!

Thất cơ trong tiếng cười trộm của mọi người liền đỏ mặt. Giống như Tôn Nhạc dự đoán, bị Tuyết Xu quát, nàng không dám tức giận với Tuyết Xu, liền quay đầu lấy một đôi mắt ăn thịt người gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc. Trong đôi mắt kia lửa giận bùng bùng, thực là hận không thể đem nàng chém hai đao!

Tôn Nhạc tuy rằng cúi đầu, lại tinh tường cảm giác được sự tức giận của Thất cơ.

Môi nàng bĩu một cái, lạnh lùng cười, âm thầm nghĩ: trước kia ta nhường nhịn người, đó là bởi vì ta quá yếu thế, không thể không ủy khuất cầu toàn. Hiện tại nếu người nhất định phải bắt nạt ta mà nói..., ta còn có thể dựa thế!

Nàng nghĩ đến đây, liền thông thả mà kiên định đi tới bên người Thất cơ.

Thất cơ bốc hỏa nhìn Tôn Nhạc nhích lại gần mình, cước bộ là một tắc cũng không chịu nhường.

Tuyết Xu càng tức giận, nàng trừng mắt Thất cơ quát: “Uy, bảo người tránh ra cơ mà, người còn đứng đó làm gì nha? Thật là!”

Thất cơ oán hận đi tới trước mặt Tôn Nhạc trừng mắt nhìn vài lần, lúc này mới đầu uấn éo lui xuống. Nàng vốn là muốn chạy ra, nhưng là nghĩ đến Tuyết Xu còn đang nhìn chính mình nhìn mình chăm chăm, chúng nữ cũng đều ở bên cạnh cười mình. Nếu thật sự dám vô lễ trước mặt Tuyết Xu, chỉ sợ chân trước mới đi, sau lưng Tuyết Xu đã đi đến trước mặt Ngũ công tử cáo trạng!

Tôn Nhạc giống như không có cảm thấy được lửa giận của Thất cơ, cúi đầu về mặt bình tĩnh đứng tại chỗ.

Thấy nàng đã đứng vững, Tuyết Xu hài lòng gật gật đầu, nàng nghiêng đầu suy nghĩ, nửa ngày mới nói lầm bầm: “Ta hỏi cái gì cho tốt đây?”

Tam cơ nhìn đến bộ dạng buồn rầu của Tuyết Xu, không khỏi cười ôn hòa nói: “Tuyết thù tiểu thư tại sao phải khó xử? Tùy tiện chọn một việc nhỏ hỏi một chút là được rồi”

Tam cơ ở trước mặt mọi người vẫn biểu hiện ôn hòa khôn khéo, Tuyết Xu mặc dù vẫn không đem các nàng để vào trong mắt, nghe được thanh âm ôn hòa này của nàng tâm tình cũng thật tốt.

Nàng cười cười nghĩ một lát đột nhiên hướng về phía Tôn Nhạc nói: “Di người nói ta hỏi người chuyện gì mới tốt?” Khi Tuyết Xu nói lời này thì bộ dáng rất đáng yêu, đầu nàng hơi nghiêng, ánh mắt chớp chớp, một bộ dáng thực tình quái.

Tôn Nhạc mím môi cười nàng nhẹ giọng trả lời: “Tôi từng nghe lão nhân trong thôn nói qua một người không có khả năng không có gì cả.” Trước vẻ mặt khó hiểu của nàng, Tôn Nhạc ngắc đầu lên từ từ nói: “Như thân thể của tôi, làm một nữ tử bộ dạng lại khó coi như vậy. Đây là trời muốn phạt tôi sau đó trời còn cảm thấy phạt tôi như vậy vẫn còn nhẹ nên lại làm cho tôi rất nghèo. Nhưng sau khi biến tôi thành hai bàn tay trắng lại cảm thấy tôi thực đáng thương, mềm lòng liền ban thưởng tôi một chút thông minh.”

Tôn Nhạc nói tới đây Tuyết Xu không khỏi khanh khách cười.

Nàng chớp mắt to tươi cười rạng rỡ nói: “Người người quái dị này còn có thể nói hay như vậy. Thật đúng là chơi vui a.”

Tuyết thù nói tới đây từ trên ghế đá nhảy xuống. Nàng dạo qua một vòng quanh Tôn Nhạc, khi nhảy đến trước mặt nàng lại hỏi: “Vậy theo người mà nói trời đối với ta như thế nào?”

Lúc này Tuyết Xu hoàn toàn không nhớ rõ Tôn Nhạc đã chuyển hướng đề tài.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn Tuyết Xu, thấp giọng nói : “Lấy tuyết làm làn da, lấy hoa làm gương mặt, tay mềm mại như cỏ, cười nói tự nhiên. Chỉ bằng diện mạo này của tiểu thư, đã khiến nữ tử trong thiên hạ ao ước muốn chết, huống chi tiểu thư vừa có thân thể bất phàm cùng người thương yêu của tiểu thư? Tiểu thư là được trời ưu ái a.”

Tuyết Xu hai mắt sáng trong vô cùng, hai gò má ửng hồng, nàng nghe Tôn Nhạc nói xong thì cực kỳ vui mừng.

Nàng nhìn Tôn Nhạc, che miệng cười đến hai mắt cong cong, “Người rất thú vị, rất thú vị. À đúng rồi, cái câu được trời ưu đãi hình dung rất khá nha, là người tự mình nghĩ ra sao?”

Tôn Nhạc đáp: “Tuyết Xu tiểu thư thông minh.”

Tuyết Xu khanh khách cười, nàng quơ quơ tay nhỏ bé, thả người lại nhảy lên ghế đá nghiêng đầu đánh giá Tôn Nhạc. Tuyết Xu thở dài: “Đáng tiếc bộ dạng người thật sự quá xấu rồi, xấu đến làm cho ta vừa thấy sẽ không thoải mái, bằng không ta nhất định phải đem người tới bên cạnh ta. Hi hi, nghe người nói chuyện tâm tình của ta đặc biệt tốt.”

Tuyết Xu nói tới đây, mặt Thát cơ xanh mét. Nàng oán hận trừng bóng lưng Tôn Nhạc, có điểm đau đầu mà nghĩ:” Đồ xấu xí thật đúng là vận khí quá tốt. Nàng cứ nhiên lấy lòng Tuyết Xu tiểu thư, về sau muốn đối phó nàng càng khó hơn.”

Tôn Nhạc nghe Tuyết Xu thở dài, nàng mím môi cười. Muốn lấy lòng Tuyết Xu, có rất nhiều biện pháp nhưng mà nàng vẫn cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt. Có thể ăn đầy bụng, cũng có nhiều thời gian luyện tập Thái Cực quyền, rất nhiều chuyện tốt quá hoá dở, nàng cũng không muốn thật sự bị Tuyết Xu tiểu thư đem tới bên người nàng.

Tuyết Xu thấy Tôn Nhạc lại cúi đầu không nói, mắt to chớp chớp, có chút chờ mong nói: “Uy , nha đầu xấu xí, người nói cho ta người muốn cái gì đi? Người nói thực xuôi tai, ta muốn khen thưởng người!”

Tôn Nhạc nghe vậy liền vội vàng khom người nói: “Đa tạ Tuyết Xu tiểu thư” nàng dừng một chút. Dưới ánh mắt Thát cơ, đến thời điểm cảm thấy được trên lưng mình có chút rét run mới mở miệng, “Tôi nghĩ muốn hai bộ áo tang, bốn đôi giày rơm!”

Tuyết Xu rất không vui mân mê môi, nàng giương cằm lên, ngữ khí không vui nói: “Người có phải nghĩ bốn tiểu thư rất keo kiệt hay không? Cứ nhiên chỉ cần một chút đồ vật như vậy?”

Tôn Nhạc vội vàng cười nói: “Tuyết Xu tiểu thư hiểu sai rồi, đây cũng không phải là vật nhỏ. Tôi nghe lão nhân trong thôn nói qua, một cái xấu nữ nếu thường mặc y phục đại mỹ nhân thưởng cho nàng, tự nhiên cũng sẽ từ từ trở nên dễ coi một chút. Cho nên hai thứ đồ tôi muốn này lại là vật báu vô giá.”

Tôn Nhạc nói vậy, lại làm cho Tuyết Xu khanh khách cười duyên không ngớt. Nàng cười đến tí mắt, hai mắt tỏa sáng hướng Tôn Nhạc nhìn trái nhìn phải một hồi. Nàng thật sự là rất muốn đem ma lem hiểu ý người này tới trong phòng mình hầu hạ, nhưng là vừa nhìn thấy mặt Tôn Nhạc, nàng lại cảm thấy không còn tí sức lực nào.

Tuyết Xu cười duyên nói : “Tốt a tốt a, nếu như vậy, ta liền đem hai thứ vật báu vô giá này thưởng nhiều cho người một ít!”

Nàng nói tới đây, thanh âm cao lên, “Người đâu, cho Thập Bát cơ nắm bộ, không đúng, mười bộ áo tang, hai mươi đôi giày rơm!” Nàng thả người nhảy xuống, đưa tay nhỏ bé trắng như ngọc vỗ vỗ ở trên vai Tôn Nhạc, đắc ý cười duyên nói : “Bốn tiểu thư cũng khá hào phóng đi? Hi hi”

Đúng lúc này, một thanh âm thị nữ theo cửa hoa viên truyền đến, “Tiểu thư người ở trong này a? Người trong nhà đến, đang tìm người đó.”

Tuyết Xu cao giọng đáp: “Đã biết, ta đến liền. “

Dứt lời nàng sôi nổi rời đi.

Khi tuyết thù rời đi hoa viên, Thất cơ đang gặt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, một ánh mắt nóng rực đâm vào lưng nàng đến phát đau. Tôn Nhạc cúi đầu, cước bộ bước nhanh, liền theo sau Tuyết Xu đi ra ngoài, mà không phải đợi nàng đi xa mới tự rời đi!

22. Chương 22: Sau Khi Được Tặng

Dựa theo quy củ, sau khi Tuyết Xu rời đi Tôn Nhạc mới đi, nhưng mà nàng vừa nghĩ tới những ánh mắt chán ghét này, liền không muốn ngây ngốc đứng tại chỗ, chờ Tuyết Xu vừa ly khai liền nhận hết đủ loại lời nói lạnh nhạt cùng công kích.

Tuyết Xu sôi nổi nhảy tới trước. Ra ngoài hoa viên, nàng nhìn lại, thấy Tôn Nhạc theo sát phía sau cũng ra hoa viên, không khỏi nở nụ cười.

Thị nữ kêu Tuyết Xu là người ở cùng nàng từ nhỏ đến lớn, ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, có một đôi mắt tròn to, bộ dáng có hai phần xinh xắn. Nàng thấy chủ tử nhìn đồ xấu xí kia cười vui đến như vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu thư, tại sao người thấy cái đồ xấu xí kia còn cười được nha?”

Tuyết Xu cười hì hì, “Hì hì, Lục Nhi người không biết đâu, ma lem kia lại rất biết cách ăn nói, làm cho ta rất là vui vẻ.”

Giọng nói hai nàng truyền đến trong tai Tôn Nhạc, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười tươi.

Tôn Nhạc theo đường rẽ đi vào Tây viện, đi tới trước nhà gỗ.

Nhược nhi nghe được tiếng bước chân của nàng truyền đến, liền từ trong nhà gỗ chạy ra, nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi có người tặng một đồng lớn áo tang cùng giấy đèn đây, chẳng lẽ Cơ phủ xảy ra đại hỷ sự (chuyện vui lớn) gì sao?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, nàng theo Nhược nhi trở lại trong phòng, quả nhiên, trong phòng chất một đồng áo tang cùng giấy. Áo tang cùng quần mười bộ, giấy rơm hai mươi đôi cũng không phải là số lượng nhỏ, chồng chất ở trong phòng liền chiếm một nửa không gian.

Nàng ngồi xổm xuống, đem áo tang cùng giấy rơm từng bộ thu hồi. Vừa thu thập, Tôn Nhạc vừa nói: “Những cái này là do Tuyết Xu tiểu thư ban thưởng. Nhược nhi, ta lần này đã đắc tội lớn với Thất cơ, chúng ta về sau nên cẩn thận một chút, không thể để nàng bắt được cái nhược điểm gì. “

Sau khi nàng nói vài câu, thấy Nhược nhi không trả lời, liền quay đầu nhìn về phía hắn.

Tôn Nhạc thấy Nhược nhi đứng ở đó cúi đầu trầm tư, không khỏi hỏi: “Nhược nhi, đệ nghe được lời của ta không?”

Nhược nhi ngẩng đầu nhìn về phía nàng gật gật đầu. Về mặt thành thật nói: “Ta nghe được. Không phải tỷ tỷ đã nói sao? Người đang lúc yếu thế sẽ giỏi về nhẫn nhịn, còn muốn giỏi về dựa thế ta biết phải làm sao a”

Tôn Nhạc mỉm cười đưa tay sờ sờ đầu hắn ” Nhược nhi của ta thông minh nhất.”

Tay của nàng vừa xoa tay phải Nhược nhi vội đem tay nàng đánh xuống dưới. Nhược nhi nhìn chăm chăm Tôn Nhạc thở phì phì nói: “Đại trưởng phu đỉnh thiên lập địa (đội trời đạp đất) không thể để nữ nhân dễ dàng sờ đầu!”

Tôn Nhạc mừng rỡ, nàng cười híp mắt nói: “Đệ còn là tiểu trưởng phu chờ đệ lớn lên thành đại trưởng phu ta sẽ không sờ đầu đệ nữa.” Vừa nói nàng lại vừa duỗi tay hướng Nhược nhi.

Nhược nhi mặt sừng đến đỏ bừng, tròn mắt hắn chuyển động khắp nơi lại nghĩ không ra làm như thế nào đến phản bác Tôn Nhạc. Thấy tay nàng dừng ở ngay trên đầu, hắn vội vàng lách thân mình nhỏ bé tránh ra.

Tôn Nhạc nhìn thấy hấn né tránh. Cười một tiếng dang hai tay ra liền hướng Nhược nhi đánh tới.

Nhược nhi cũng cười hì hì, đầu co rút lại liền trốn sau cái bàn. Tôn Nhạc hét lớn: “Xem ta bắt đệ!” Nói xong, thả người bỏ nhào về phía trước.

Nhược nhi oa oa kêu lên, hấn co rút thân mình lại lặn một vòng, cứ nhiên từ dưới chân bàn lặn đến đối diện, dùng cả hai tay chống thân, Nhược nhi đắc ý nói: “Tỷ bắt không đến, Tỷ bắt không được.”

Tôn Nhạc nhắc cằm, nói: “Ai nói ta bắt không được?” Thân mình vừa chuyển lại hướng hấn phóng tới.

Hai người cứ như vậy một đuổi một chạy làm ầm ĩ lên. Nhược nhi này sợ nhất là tịch mịch, lúc hấn nhàn rồi không có việc gì sẽ chạm vào Tôn Nhạc, chính là muốn nàng cùng mình làm ầm ĩ. Mà Tôn Nhạc tuy rằng tâm lý không còn nhỏ tuổi, nhưng nàng cũng rất hưởng thụ thời gian cùng Nhược nhi vui đùa ầm ĩ, tại thời khắc này nàng rất khoái nhạc, cảm giác mình không còn cô đơn nữa.

Thời gian vui chơi trôi qua thật nhanh, hai người mệt mỏi không thở nổi, mới té ngồi trên mặt đất người xem ta ta nhìn người cười to không thôi.

Tôn Nhạc vừa cười, vừa nhìn đồng áo tang cùng giày trong góc kia, trong lòng rất là thỏa mãn: cái này tốt lắm, về sau ta rút cuộc không cần buồn vì không có quần áo sạch thay rồi.

Sau khi chơi đùa, liền đến thời điểm Tôn Nhạc dạy học. Nàng dạy tự nhiên là mấy trăm chữ theo thể lệ mà Phù Lão kia dạy nàng nửa ngày, các kiểu chữ khác nàng phải nhìn thấy mới có thể nhớ viết như thế nào.

Hai người tới trong hậu viện, Tôn Nhạc dùng một cây nhánh cây gậy, trên mặt đất dùng thể chữ lệ viết một chữ “Thưởng”.

Sau khi viết xong, nàng ngẩng đầu nhìn Nhược nhi cũng ngồi chồm hổm trên mặt đất, nghiêm túc nói: “Nhược nhi, cái chữ này gọi là thưởng, ý của nó là có ân ban thưởng. Ý tứ bình thường của nó là người bề trên ban cho hạ nhân thứ gì đó. Đối với người bề trên mà nói, chữ thưởng này rất trọng yếu bởi vì chỉ có thưởng phạt công minh, hạ nhân mới tâm phục khẩu phục, người bề trên mới có thể thành lập uy danh của mình.”

Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “Như đệ với ta, hiện tại chính là hạ nhân, chúng ta có thể đứng ở Cơ phủ hay không, có thể điền đầy bụng hay không, thậm chí chúng ta có thể còn sống hay không, đều ở một câu của người bề trên! Dưới loại tình huống tuyệt đối yếu thế này, chúng ta nhất định phải lấy lòng người bề trên, để cho bọn họ ban thưởng cho chúng ta nhiều hơn. Đến khi tài sản tích lũy đến một trình độ nhất định, chúng ta không cần dựa vào bọn họ cũng có thể sinh tồn rồi, đến lúc đó, lúc không như ý chúng ta có thể ở rời đi chỗ này.”

Tôn Nhạc nói tới đây, không khỏi trong lòng một trận hoảng hốt: rời đi Ngũ công tử?

Nàng chưa sót mà nghĩ: Tây viện nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, ở trong này đau khổ trông ngóng, mong mỏi, chủ yếu là bởi vì rời đi Cơ phủ sẽ không có áo cơm, sẽ không có chỗ đi? Những nữ nhân ở trong này, không biết có mấy cái là vì quyến luyến hấn, ôm một ít hi vọng mà ở lại đây?

Nàng lắc đầu, oán hận mà nghĩ: Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, làm sao ngươi lại suy nghĩ lung tung rồi!

Nhược nhi bùi môi, đột nhiên không vui nhìn chằm chằm Tôn Nhạc đang ngẩn người, rất là mất hứng nói lảm bảm: “Lại thất thần rồi, lần nào cũng như vậy!”

Tôn Nhạc lúc này đã tỉnh lại, nghe Nhược nhi nói mặt hấn đỏ lên. Sau khi ho khan một tiếng, Tôn Nhạc nghiêm túc nói: “Tốt lắm, kế tiếp chính là thời gian đệ luyện tập, đem cái chữ thưởng này viết ba trăm lần đi.”

Nàng nói tới đây, liền đứng dậy đánh ra một thức Thái Cực quyền.

Nhược nhi đối với an bài của Tôn Nhạc, cũng không có dị nghị. Vì thế trong lúc Tôn Nhạc một lần lại một lần luyện tập Thái Cực quyền, Nhược nhi một lần lại một lần viết chữ “Thưởng”, nghĩ đến hàm nghĩa của chữ thưởng mà nàng vừa mới nói.

Hè nữ nhìn nhà gỗ nhỏ xuất hiện ở trong tầm nhìn, oán hận nói: “Thất Cơ tỷ tỷ, chúng ta nghĩ biện pháp gì đến báo thù đồ xấu xí này một chút cho tốt đây!”

Thất cơ mặt cười xanh mét, nàng oán hận trừng mắt nhìn nhà gỗ của Tôn Nhạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đương nhiên phải nghĩ cái biện pháp! Hừ, Ngũ công tử không để ý tới ta, Tuyết Xu khinh thị ta, nó một cái đồ xấu xí cũng dám khinh thường ta! Ta nhất định phải giáo huấn nó một chút, để cho nó biết sự lợi hại của ta!”

Nói tới đây, nàng nhíu mày, “Nhưng là đồ xấu xí cùng đứa bé trai kia vẫn ở trong phòng nửa bước không ra, muốn tìm sơ xuất của bọn họ thật đúng là có chút khó khăn.”

Hề nữ cười hắc hắc, nói: “Thất Cơ tỷ tỷ, tìm không thấy sơ xuất của nó, chúng ta chẳng lẽ không thể tạo ra một cái sao?”

23. Chương 23: Phiền Toái Tới Rồi

Đảo mắt thời gian lại qua vài ngày, chạng vạng hôm nay, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi ở hậu viện trèo cây. Sau ba tháng tĩnh dưỡng, thể cốt Tôn Nhạc đã khôi phục linh hoạt cùng nhẹ nhàng vốn có ở tuổi này. Hai tay nàng vươn ra, bầu vú trên vỏ cây, mới trèo vài bước, liền vèo một tiếng rơi xuống đất.

Tôn Nhạc lấy ống tay áo lau đi mồ hôi, càng vươn tay để lên cây. Thấy Nhược nhi bên cạnh còn không có động tĩnh, Tôn Nhạc nhíu mày cười hì hì nói: “Như thế nào không trèo? Có phải không biết hay không nha?”

Nhược nhi trừng mắt nhìn nàng một cái, cảm vừa nhắc, có chút khí thế nói: “Ai nói ta sẽ không? Hừ!” Dứt lời, hần khẩn trương nhìn chăm chăm thân cây, cánh tay nhỏ gầy hướng vỏ cây bám lấy, bầu vú, mũi chân trên mặt đất nhún nhún chừng vài cái, nhưng ngay cả một bước cũng không có đặt lên.

Mà lúc này đây, Tôn Nhạc đã vèo vèo vèo trèo khắp nơi, lúc này trước chân của nàng xuất hiện một chạc cây, chân trái Tôn Nhạc hướng chạc cây đáp xuống, thân mình lại hướng về phía trước lao ra một thước, trong nháy mắt liền leo đến chỗ giao nhau của hai nhánh cây.

Nàng cúi đầu, cười híp mắt nhìn Nhược nhi, “Hi hi, Nhược nhi ngoan, kêu một tiếng ‘ Hảo tỷ tỷ ’ ta liền nói cho đệ biết cách trèo cây!”

Nhược nhi đỏ mặt lên, trừng mắt nhìn nàng một cái, “Không thèm, không phải chỉ là trèo cây sao? Ta vừa nhìn là biết!”

Tôn Nhạc khanh khách cười, hướng về phía Nhược nhi làm một cái mặt quỷ thật to .

Nhược nhi thấy nàng xem thường mình, hai mắt như chơi trâu nhìn chăm chăm thân cây, hai tay gắt gao bắt tại trên vỏ cây, mũi chân cọ ở rễ cây không ngừng dùng sức hướng về phía trước.

Nhìn đến bộ dáng Nhược nhi kia ngay cả khí lực bú sữa cũng dùng tới , Tôn Nhạc cười hắc hắc, ngồi ở trên cây khô lúc lắc hai chân, một bộ bộ dáng rất đắc ý.

Đúng lúc này, một trận thanh âm sắc lạnh, the thé theo trước nhà gỗ của nàng truyền đến, “Đồ tốt như thế làm sao có thể đột nhiên không thấy? La muội, lại đây giúp ta một tay, ta không tin lúc soát không ra!”

Đó là thanh âm Hề nữ! Thanh âm của nàng nghiêm túc mà the thé, xa xa truyền đến. Ngay sau đó, Tôn Nhạc liền nghe được chỗ nhà gỗ của mình truyền đến một trận tiếng gõ cửa, cùng với tiếng bước chân phá cửa mà vào. Trong thanh âm kia, Hề nữ cao giọng quát: “Đồ xấu xí, nha đầu xấu, Thập Bát cơ, người lăn ra đây cho ta! Có phải người trộm vòng ngọc của tiểu thư nhà ta hay không?”

Thanh âm Hề nữ thập phần vang dội nó phá vỡ không gian yên tĩnh dẫn tới mọi người liên tiếp chú mục.

Tôn Nhạc mặt trầm xuống vèo vèo hai cái trượt đến dưới tầng cây. Nhược nhi thấy sắc mặt nàng không tốt vội vàng tiến lên giữ tay nàng lại.

Tay Tôn Nhạc ảm áp cúi đầu thấy là Nhược nhi liền hơi nhếch môi thấp giọng nói: “Nhược nhi có người muốn hại tỷ tỷ. Người ở lại chỗ này nhìn đến tình thế không tốt liền trèo ra bên ngoài tường trốn đi”

Nhược nhi lắc lắc đầu nhìn nàng nghiêm túc nói: “Ta là nam tử hán sao có thể thấy tai nạn liền trốn tránh lên? Tỷ tỷ nếu đã xảy ra chuyện gì ta nhất định phải giúp người gạt rửa nó!”

Tôn Nhạc trong lòng âm áp nàng ôn nhu nhìn Nhược nhi trầm nghĩ: cho dù người trong thiên hạ đều coi thường ta, khinh ta, chà đạp ta, không đếm xỉa đến ta ít nhất nhược nhi vẫn là ý lại ta, tín nhiệm ta, giúp đỡ ta.

Nàng hướng về phía Nhược nhi cười cười “Tỷ tỷ cũng chỉ là nói vậy thôi. Nhược nhi bất cứ âm mưu gì đều có sơ hở để lại. Chúng ta sẽ xem thật kỹ mưu kế các nàng có phải có lỗ hổng hay không. Nếu ai phát hiện trước cái lỗ hổng này thì một ngày không cần rửa chén được không?”

Nhược nhi hai mắt sáng ngời, vẻ mặt nóng lòng muốn thử, sự lo lắng mới vừa rồi ở trên mặt trong lúc vô tình đã biến mất, “Hảo!”

Tôn Nhạc cười, nắm tay hắc hướng phía trước đi đến.

Khi nàng đi vào nhà gỗ của mình thì bãi đất trước nhà gỗ đã chen chúc bảy tám cô gái, hơn nữa cách đó không xa còn có người đi đến gần.

Các thiếu nữ này đang xì xào bàn tán, các nàng nhìn thấy Tôn Nhạc cùng Nhược nhi đến gần, không khỏi đồng thời hướng bọn họ nhìn góc, trên mặt có ý cười, có mang theo một chút trào phúng, cũng có vẻ mặt hồ hững.

Ngay lúc Tôn Nhạc xuất hiện ở trên bậc thang nhà gỗ thì trong nhà gỗ phát ra một tiếng kêu bình tĩnh, “Tìm được rồi, hê nữ tỷ tỷ, tìm được rồi!” Trong tiếng kêu, một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi ôm một bó áo tang chạy ra.

Áo tang kia buộc rất chặt, tiểu cô nương đem nó quăng xuống đất. Sau khi rớt xuống làm văng một ít bụi mù, nàng ngồi chồm hồm xuống, đem nút buộc cột áo tang cởi bỏ, trở trái trở phải, theo trong tay áo ở giữa kiện áo tang móc ra một cái vòng ngọc tinh mỹ!

Hê nữ từ trong nhà gỗ bước ra, nàng vươn tay tiếp nhận vòng ngọc kia, ngẩng đầu trừng Tôn Nhạc, lạnh lùng quát: “Thập bát cơ, đây là có chuyện gì?”

Tôn Nhạc không trả lời.

Lúc này, một cái thanh âm nũng nịu đến chảy nước từ phía sau Tôn Nhạc truyền đến, “Hê nữ, nói cũng không có ích lợi gì, phải phải người đi tìm Trần phó quản gia”

Thất cơ dưới sự hộ tống của hai thiếu nữ hướng bên này đi tới, vẻ mặt nàng bình tĩnh, vừa nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, vừa nói: “Trần phó quản gia đã tới rồi! Thập bát cơ a Thập bát cơ, người thật đúng là lá gan càng lúc càng lớn rồi, thậm chí ngay cả đồ đạc của ta cũng dám trộm! Người cho là Cơ phủ không có quy củ sao?”

Tôn Nhạc vẻ mặt bình tĩnh nhìn phía trước.

Nhược nhi đứng ở phía sau nàng, cau mày đau khổ suy tư.

Ở một hồi công phu này, ngoài bãi đất đã đứng gần hai mươi cái cô gái Tôn Nhạc cho tới hôm nay chưa từng nhìn đến có nhiều cơ thiếp như vậy tụ họp cùng một chỗ. Nàng không khỏi trầm nghĩ: mười tám cơ thiếp của Ngũ công tử hẳn là đều đến đông đủ đi? Đáng tiếc, không ai hướng ta giới thiệu từng người, ai, nếu ở trước ngực mỗi người đều viết tên thì tốt rồi.

Nàng đến lúc này, còn rảnh rỗi suy nghĩ miên man.

Chúng nữ tụ cùng một chỗ, tiếng nói líu ríu liền không ngừng vang lên. Một đôi ánh mắt chăm chú nhìn vào trên người Tôn Nhạc, từng tiếng nói nhỏ không ngừng truyền vào trong tai nàng, “Bộ dạng xấu như vậy lại còn tay chân không sạch sẽ, thật sự là hết thuốc cứu!”

“Lần này, phân nửa là bị Trần phó quản gia đuổi ra khỏi phủ”

“Trước kia cũng có chuyện như vậy, nữ nhân kia dường như là bị bán” “Hi hi, Thập bát cơ bộ dạng xấu như vậy, ai muốn nàng nha? Ta nghĩ có khả năng nhất chính là bị đuổi ra phủ để nàng tự sinh tự diệt!”

“Đồ xấu xí này thật không biết xấu hổ, chính mình chạy đến nơi đây đến kiếm cơm ăn còn không tính, còn mang vào một cái tiểu nam nhân”

Nghe đến mấy cái thanh âm rất không nhỏ này, Tôn Nhạc chậm rãi cúi đầu xuống. Ánh mắt của nàng thoảng nhìn, liền nhìn đến Nhược nhi đứng ở phía sau mình mặt sưng đến đỏ bừng, trong ánh mắt lộ ra một chút âm tàn hận ý, mặt hận ý kia khiến ặt của hắn đều có điểm méo mó! Hắn hung tợn nhìn chằm chằm những nữ nhân đang chỉ chỗ không ngớt.

Tôn Nhạc hoảng sợ, vội vàng vươn tay gắt gao nắm lấy tay Nhược nhi. Vừa đụng đến tay hắn, Tôn Nhạc liền phát hiện ra lòng bàn tay của hắn lạnh như băng, hơn nữa còn có hơi run run, chủ nhân của nó hiển nhiên kích động phi thường.

Tôn Nhạc vội vàng gắt gao cầm tay hắn, chống lại ánh mắt Nhược nhi, Tôn Nhạc môi khẽ mở, nói ra một cái chữ “Nhẫn” không tiếng động. Ngay ngày hôm qua nàng mới dạy Nhược nhi hàm nghĩa chữ nhẫn này. Nhược nhi vừa thấy liền cúi đầu, chậm rãi chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

24. Chương 24: Tôn Nhạc Ứng Đối

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Những tiếng bước chân này có điểm hỗn loạn, hiển nhiên người đến không chỉ có một.

Tôn Nhạc cùng chúng nữ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy từ cửa Tây viện đi tới bốn năm người, đi tuốt ở hàng trước là Trần phó quản gia, mà ở phía sau hắn có A Phúc, Tuyết Xu, đi cuối cùng là hai hán tử trắng niên một béo một gầy.

Trần phó quản gia là một hán tử gầy cao tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt khô vàng, ánh mắt nhỏ lộ ra vài phần khôn khéo cùng hèn mọn.

Chúng nữ vừa nhìn thấy hai cái trắng hán kia, tiếng thầm thì không khỏi đột nhiên nhất dừng lại. Mà đứng Thất cơ đứng cách Tôn Nhạc năm thước đặc ý nghiêng mắt nhìn nàng, “Di, ngay cả gia pháp đường cũng phải người đến đây rồi, đồ xấu xí, lần này ngươi chết chắc!” Nàng mới nói xong những lời này, Hề nữ đứng ở sau lưng nàng liền kéo tay áo của nàng, Thất cơ ngăn ra, lại bồi thêm một câu, “Cư nhiên dám trộm bảo bối gia truyền của ta!”

Tôn Nhạc vẫn thực bình tĩnh như cũ.

Chúng nữ luôn luôn đánh giá nàng, nhìn thấy biểu tình nàng bình tĩnh vô ba thì các nàng đều thất vọng.

Chỉ chớp lát, Trần phó quản gia liền đi tới giữa chúng nữ, hắn lạnh lùng quét về phía Tôn Nhạc, quát: “Giới cho Thập bát cơ ngươi to gan lớn mật! Cư nhiên ở đây cũng dám trộm đồ! Người tới, đem nàng đưa đi gia pháp đường!”

Thanh âm của Trần phó quản gia vừa rơi xuống, hai cái trắng hán kia liền trong đám người kia đi ra, nhanh chóng hướng Tôn Nhạc đi tới.

Nhìn đến hai cái trắng hán hùng hổ đi tới, Tôn Nhạc thanh thanh kêu lên: “Chậm đã!”

Cước bộ hai người dừng một chút, Trần phó quản gia cũng cau mày trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt chán ghét, “Ngươi còn muốn nói cái gì?”

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn Trần phó quản gia thanh thanh hỏi: “Trần phó quản gia chẳng lẽ ở trong Cơ phủ xảy ra chuyện cũng không hỏi một chút nguyên do, nghe đôi bên nói rõ sự tình sao?”

Trần phó quản gia ngẩn ra.

Lúc này A Phúc cùng Tuyết Xu cũng tới trong đám người. Tuyết Xu hai mắt sáng nhìn một màn này vẻ mặt như xem kịch vui.

Mà A Phúc nhìn Tôn Nhạc thản nhiên nói: “Lão Trần nghe nàng nói một chút đi!”

Trần phó quản gia vội vàng đáp: “Vâng ạ, vâng ạ.”

Hắn xoay người nhìn về phía Tôn Nhạc, khi nhìn đếm mắt của nàng ánh mắt của hắn thực là cực kỳ chán ghét. Vội vàng chuyển khai tầm mắt Trần phó quản gia không kiên nhẫn nói: “Có lời gì cứ nói đi.”

Tôn Nhạc dời tầm mắt nhìn về phía chúng nữ, trong trẻo nói: “Ta muốn hỏi các vị tỷ tỷ, vừa rồi thị nữ của Thất cơ là Hề nữ cùng La muội có đến trong nhà gỗ của các tỷ điều tra?”

Nàng thốt lời này ra, mặt chúng nữ đồng thời biến sắc, Bát cơ khẽ kêu lên: “Thập bát cơ, người nói gì vậy? Người nghĩ rằng chúng ta cũng như người vậy là dân đen chưa từng gặp qua tiền a?”

Tôn Nhạc thản nhiên đứng vững nhìn chúng nữ, hỏi: “Nói cách khác, cũng không có người đến lục soát các tỷ?”

Chúng nữ không trả lời. Trần phó quản gia nhíu mày quát: “Các nàng đương nhiên không cần lục soát rồi, người thắc mắc vấn đề này sao?”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Tam cơ, hỏi: “Tam Cơ tỷ tỷ, vừa rồi các người luôn luôn ở đây, có phải nhìn đến La muội sau khi từ trong phòng ta xuất ra một bó áo tang này, liền trước mặt các người đem áo tang cởi bỏ này, xuất ra vòng ngọc phải không?”

Tam cơ gật gật đầu, nói: “Đúng là như vậy.”

Tôn Nhạc cười cười, nàng quay đầu nhìn về phía thất cơ, nói từng chữ từng câu: “Ta đây thực không hiểu rồi! Vì sao Thất Cơ tỷ tỷ khẳng định vòng ngọc của nàng là ta cầm như vậy? Chẳng những chỉ soát một mình phòng ta, hơn nữa La muội còn trực tiếp đem bó áo tang này đến trước mặt mọi người mở ra, từ bên trong xuất ra vòng ngọc?”

Nàng nói tới đây thì mọi người đã hiểu hơn phân nửa, một đám hai mặt nhìn nhau.

Mà sắc mặt Thất cơ lại trắng nhợt, miệng nàng hé ra định nói.

Tôn Nhạc xen ngang nói, “Chẳng lẽ là, Thất Cơ tỷ tỷ liệu sự như thần? Biết ta sẽ trộm vòng ngọc của nàng, hơn nữa để lại trong áo tang này?” Sau khi nàng nặng nề gằn chữ “Trộm”, lại bình tĩnh nói tiếp: “Hay là, Thất Cơ tỷ tỷ thấy được ta trộm vòng ngọc của nàng, vẫn nhẫn nhịn không có hé răng, thẳng đến nhìn đến ta giấu ở chỗ nào mới đến tìm nó?”

Tôn Nhạc nói tới đây, thanh âm đột nhiên cao lên, rõ rang lạnh lạnh quát: “Chuyện này, chỉ có một chân tướng, thì chính là, vòng ngọc này là Thất cơ hoặc thị nữ của nàng thừa dịp ta không chú ý phóng tới trong phòng của ta. Bởi vậy nàng không chút nghi ngại muốn lục soát phòng của tỷ tỷ khác, còn trực tiếp từ trong áo tang đem vòng ngọc móc ra!”

Câu hỏi của Tôn Nhạc, một câu tiếp một câu, khí thế bức người mà đến, làm cho đám người Thất cơ không còn lời nào để nói.

Đã nói đến nước này rồi, chúng nữ đứng một bên cho dù là đồ ngốc, cũng hiểu rõ sự tình rồi. Nguyên một đám các nàng nhìn về phía Thất cơ, biểu tình trên mặt phần lớn là vui sướng khi người gặp họa, cũng có vẻ mặt đồng tình.

Tôn Nhạc nói tới đây, cũng có chút buồn cười: Thất cơ này thật đúng là con nhóc ngốc, cư nhiên làm ra trò hề gây thơ như vậy đến hại người!

Nàng cũng không giấu lại, lúc này dân trí sơ khai, những nữ nhân này muốn chơi tâm kế như thế nào chơi qua được chính mình trải qua mấy ngàn năm âm mưu đây?

Ở trong một mảnh lặng ngắt như tờ, Tuyết Xu vỗ tay, khanh khách cười nói: “Hay quá, quả nhiên là hay ta nói nha đầu xấu xí, người thật đúng là thông minh mới một chút như vậy liền nhìn thấu hết.”

Tôn Nhạc hướng về phía Tuyết Xu mỉm cười vái chào.

Trần phó quản gia lúc này sắc mặt đã xanh mét, hắn oán hận trừng mắt nhìn Thất cơ, trong ánh mắt gần như toát ra lửa.

Tức giận thì tức giận, hắn cũng nhớ rõ phía sau mình còn có A Phúc cùng Tuyết Xu tiểu thư. Hắn lập tức xoay người, về mặt xấu hổ nói: “Tuyết Xu tiểu thư, Phúc đại ca, đều do ta hồ đồ, chỉ nghe lời một phía của Thất Cơ, suýt chút nữa oan uổng cho người tốt.”

Hai mắt A Phúc hướng Tôn Nhạc đánh giá, sau khi tươi cười một cái với nàng, nói với Trần phó quản gia: “Người về sau vẫn là cẩn thận một chút đi, lần này nếu thật sự oan uổng người ta, người cũng không xong đâu, chuyện nơi đây người xử lý đi, ta phải đi.” Dứt lời, hắn xoay người rời đi

Thái độ rời đi dứt khoát như vậy của A Phúc, đó là cấp Tôn Nhạc một cái tín hiệu: hắn vì bảo vệ nàng mà đến, thấy nàng không có việc gì tự nhiên cũng lui xuống.

Tuyết thù thấy A Phúc rời đi, liền hướng về phía Tôn Nhạc kêu lên: “Ma lem, người rất thú vị, về sau có chuyện vui như vậy nhớ gọi ta nha.”dứt lời, cũng sôi nổi rời đi.

Trần phó quản gia thấy hai người bọn họ ly khai, không khỏi thở ra một hơi. Hắn quay đầu lại hướng hai cái tráng hán của gia pháp đường cười nói: “Hai vị, nơi này không có chuyện gì rồi.”

Hai cái tráng hán gật gật đầu, xoay người đi nhanh.

Nhược nhi nhìn đến đây, ở phía sau Tôn Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi nói lầm bầm: “Nguyên lai gia pháp này chính là dùng cho tỷ tỷ, xú nữ nhân hãm hại người khác này không cần dùng đến gia pháp rồi!”

Tôn Nhạc cúi đầu không nói, nàng chỉ gắt gao nắm tay Nhược nhi.

Trần phó quản gia quay đầu chống lại ánh mắt chúng nữ, phát phát tay, nói: “Tất cả giải tán đi, giả tán đi, không có việc gì rồi.” Thấy chúng nữ cũng không có lên tiếng trả lời, trong ánh mắt lộ ra một tia trào phúng, hắn mới quay đầu nhìn Thất cơ, xanh mặt giận dữ quát: “Người nữ nhân ngu ngốc này! Về sau đầu óc thông minh một chút!”

Dứt lời, hắn nặng nề mà hừ một tiếng, nghênh ngang rời đi.

25. Chương 25: Ngũ Công Tử Có Lời Mời.

Trần phó quản gia vừa rời đi, Thất cơ dậm chân, oán hận liếc Tôn Nhạc một cái, cũng mang theo Hề nữ hai người ly khai. Nàng đi rồi, chúng nữ cũng không còn hứng thú ở lại, một đám lục tục giải tán, Tôn Nhạc nghe được có người nói: “Hiện tại Trần phó quản gia cũng dám ở trước mặt Tuyết Xu cùng A Phúc thiên vị Thất cơ rồi!”

“Đúng vậy.”

Thanh âm càng ngày càng nhỏ, dần dần lại khôi phục im lặng.

Nhược nhi đi đến trước mặt Tôn Nhạc, ngẩng đầu nhìn nàng nói: “Tỷ tỷ, hai cái sơ hở tỷ vừa mới nói kia trước khi tỷ tỷ mở miệng ta cũng đã nhìn ra” về mặt hắn xấu hổ, “Nhược nhi ngốc, chậm một bước so với tỷ tỷ, tỷ tỷ, ngày mai bắt ta rửa đi”

“Đương nhiên để cho đệ rửa!” Tôn Nhạc cười hì hì nói.

Tôn Nhạc đem vài món áo tang kia một lần nữa cột lại, ôm vào trong ngực hướng trong phòng đi. Khi cước bộ Tôn Nhạc mới dừng ở cửa cúi đầu nhìn về phía Nhược nhi, “Nhược nhi, đệ vừa rồi quá mức phần nộ rồi. Đệ phải biết rằng, phần nộ làm cho người ta mất đi lý trí, sẽ ảnh hưởng năng lực phân tích cùng phán năng lực đoán của đệ”

Nhược nhi cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Lời của các nàng làm cho ta nhớ tới mục ta.”

Những lời này của hắn thanh âm rất nhỏ, Tôn Nhạc không có nghe rõ. Nàng chỉ là mơ hồ nghe thấy Nhược nhi than thở, bất quá hiện tại nàng tâm thần bất an, cũng không có tâm tình cẩn thận truy vấn hắn.

Nàng vẫn ngồi ở ghế trên, thật lâu mới thở dài một hơi. Nhược nhi hiển nhiên cũng tâm thần bất an, thật lâu không nói gì.

Buổi tối hôm nay, Tôn Nhạc lại luyện Thái Cực quyền thật lâu.

Ngày hôm sau Tôn Nhạc suy nghĩ thật kỹ, cũng không có nghĩ ra một cái cơ quan đến khóa cửa. Nàng thử làm khóa, suy nghĩ cả nửa ngày cũng làm được nhưng không giống. Nàng cũng nghĩ chuyển một tảng đá lớn đến đặt ở ngoài cửa, hoặc là phóng một chén nước ở trên cửa, nhưng những ý tưởng này cũng không thực dụng.

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, đau đầu mà thầm nghĩ: về sau chú ý một chút đi.

Đảo mắt lại trôi qua hai ngày, hôm nay lúc Tôn Nhạc đang luyện tập Thái Cực quyền thì nghe được bên ngoài truyền tới tiếng kêu của một cô gái :“Thập bát cơ Tuyết Xu tiểu thư gọi người đi một chuyến.”

Tôn Nhạc ngẩn ra. nàng dừng động tác lại. Mồ hôi đầm đìa từ trong nhà gỗ đi ra chỉ thấy trên bãi đất đứng một thị nữ ước chừng mười bốn mười lăm tuổi có một đôi mắt tròn to, bộ dáng có hai phần xinh đẹp. Thị nữ này đúng là người bên cạnh Tuyết Xu mà nàng từng gặp qua.

Tôn Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi âm thầm nghĩ: cuối cùng không phải là người nào đó lấy danh nghĩa Tuyết Xu lừa ta đi ra ngoài để hãm hại ta.

Nàng hướng về phía thị nữ kia sợ hãi nói: “Tỷ tỷ ta toát mồ hôi rồi. Tắm rửa một cái trước mới đi được không?”

Thị nữ mắt tròn quay đầu nhìn về nàng liếc mắt một cái gật đầu nói:“Cũng tốt, người nhanh một chút.”

Tôn Nhạc liên tục gật đầu, “Vâng, ta sẽ rất nhanh.”

Một lát sau, Tôn Nhạc đã thay đổi một thân áo tang, đi theo phía sau thị nữ kia ra ngoài.

Hai người đi ra Tây viện, xuyên qua bóng rừng, lướt qua một tòa sân, lại vòng qua một đạo hành lang thật dài.

Tôn Nhạc còn cho tới bây giờ chưa ra khỏi phạm vi Tây viện, nàng tò mò nhìn quanh mọi nơi.

Nơi này phòng ốc phần lớn là nhà gỗ, hoa viên hành lang gì cũng rất nguyên thủy, phần lớn là cây cối tự sinh tự trưởng, tới gần chỗ người ở cỏ dại mới được bặt đi một ít.

Hai người tới trước một cái cổng vòm màu xanh ngọc bích, thị nữ mắt tròn nói: “Tiểu thư đang ở bên trong.”

Hai người vượt qua cổng vòm, đi vào trên một con đường đá vụn, đây là một hoa viên rất lớn, hai bên có đủ các loại hoa cỏ Tôn Nhạc chưa từng gặp qua, vào thời điểm thu tàn như vậy, còn có hoa tươi làm đẹp trong bụi cỏ.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, hơn trăm mét có một cái đình xuất hiện trước mắt, trong đình đài kia ngồi ba bốn người, đang ở đó nói giỡn không ngớt.

Tôn Nhạc xa xa vừa nhìn, liền bị một cái thân ảnh quen thuộc hấp dẫn ánh mắt.

Người nọ một thân cẩm y màu xanh nhạt, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người cao ngất, còn không phải là Ngũ công tử?

Vừa nhìn thấy Ngũ công tử, tim Tôn Nhạc liền bang bang nhảy lên vui sướng, nàng cúi đầu, khoe miệng hướng về phía trước giương lên, thầm suy nghĩ: đã lâu không nhìn thấy hắn thật không ngờ hôm nay cư nhiên có thể nhìn đến hắn, thật tốt!(Myu: sao giống ta yêu đơn phương hồi cấp 2 thế này T.T)

Đột nhiên trong lúc đó, một loại cảm giác hạnh phúc trào ra trong lòng nàng.

Tôn Nhạc bị loại hạnh phúc này của mình làm cho hoảng sợ. Nàng gắt gao cắn răng, một lần lại một lần tự nói với chính mình, mất thật lớn khí lực mới khiến cho tim của mình đập không còn gấp rút như vậy nữa.

Hai người tới trước bậc đình.

Đình đài xây ở trong một bãi cỏ hình tròn, bên trong bày biện một cái bàn, bốn cái ghế đá. Tuyết Xu đang ngồi bên cạnh Ngũ công tử, mà đối diện với bọn hắn, là hai nam tử tuổi còn trẻ diện mạo đoan chính, gương mặt trắng nõn, đang mặc áo tang. Hai người nam tử này diện mạo có điểm tương tự, hiển nhiên là hai huynh đệ.

Ánh mắt Tuyết Xu vừa nhấc, liền thấy được Tôn Nhạc, nàng khanh khách cười, từ trên ghế đá nhảy dựng lên, “Thập bát cơ đến đây? Ngũ ca ca, người không phải mới vừa khó xử sao? Tại sao không hỏi Thập bát cơ xem? Nàng thật sự rất là thông minh.”

Tuyết Xu mới mở miệng, Ngũ công tử và cả hai nam tử trẻ tuổi kia cũng đều nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cúi đầu, mỉm cười thu liễm, kêu lên: “Tham kiến Ngũ công tử, tham kiến biểu tiểu thư.”

Ánh mắt Ngũ công tử trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng ở trên người nàng, thanh thanh nói: “Không cần đa lễ, lại đây đi.”

“Dạ.”

Tôn Nhạc chậm rãi dịch chuyển lên phía trước.

Hai mắt Tuyết Xu sáng trong suốt nhìn nàng, cười híp mắt nói với Ngũ công tử nói: “Ngũ ca ca, nha đầu xấu này người tuy rằng có bộ dạng xấu, nhưng là thật sự rất thông minh cũng rất thú vị. Hi hi, ngày đó ca ca không có ở đây, không nhìn tới sắc mặt của người đàn bà Thất cơ kia, khúc khích, hai đêm này nàng nhất định tức giận đến ngủ không yên!”

Ngũ công tử sững nịch nhìn Tuyết Xu, vươn tay sờ sờ đầu nàng, “Muội chính là ham chơi.”

Thanh âm của hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng thật dễ nghe, như vàng ngọc va nhau, Tôn Nhạc thầm nghĩ: cũng không biết trên đời này, có thanh âm của người nam nhân nào dễ nghe hơn của Ngũ công tử không?

Nàng lại nghĩ lung tung: Ngũ công tử vóc người tuấn tú như vậy, tính tình lại tốt, gia thế lại tốt, trời cao đem tất cả ưu việt đều ột mình hắn, cũng không biết có nữ tử nào nhìn đến hắn lại có thể không động tâm hay không?

Nàng thật sự không có cách nào khác, khoảng cách gần Ngũ công tử như vậy, mũi của nàng dường như nghe thấy khí tức nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn, giống như cảm nhận được hô hấp ấm áp của hắn. Nhịp tim của nàng là dồn dập như thế, lòng của nàng là rối loạn như thế, cái loại cảm giác chua xót cùng ngọt ngào này trào vào trong lòng nàng, khiến cho nàng không thể không dùng suy nghĩ miên man đến đời đi lực chú ý.

Ngũ công tử liếc nàng một cái, thản nhiên nói: ” Lên đứng ở trên đình đi.” “Dạ.”

Tôn Nhạc chậm rãi dịch chuyển đến trên đình đài, đình đài không lớn, nàng xem xem, thấy thị nữ mắt tròn đứng ở phía sau Tuyết Xu, liền hơi mím môi, đè lại trái tim nhảy lên kịch liệt, đi đến phía sau Ngũ công tử bình tĩnh đứng.

Nàng dựa vào hắn gần như thế, gần đến có thể ngửi được mùi thơm ngát trên đầu hắn!

Ngũ công tử cũng không ngẩng đầu, lẳng lặng nói: “Thập bát cơ, lần trước ngươi giúp cho ta một cái đại ân, ta rất là cảm kích. Sau khi nghe xong lời nói của Tuyết Xu, ta xác định ngươi thực là một người thông minh. Hiện tại ta có một phiền toái nhỏ muốn hỏi ngươi, ngươi không cần khẩn trương, suy nghĩ một chút rồi trả lời ta.”

“Dạ.”

26. Chương 26: Vấn Đề Nan Giải

Ngũ công tử trầm ngâm một lát, thông thả, vừa sắp xếp từ ngữ vừa mở miệng nói : “Nếu có một người nam nhân, thê tử của hắn đã chết, mà một sủng thiếp của hắn muốn trở thành chính thê của hắn, có thể có biện pháp nào tốt không?”

Tôn Nhạc ngẩn ra, một hồi lâu không nói.

Ngũ công tử nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt có điểm chờ mong, “Hảo hảo suy nghĩ một chút.”

Tôn Nhạc nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi Ngũ công tử, kia nhà mẹ đẻ của sủng thiếp kia có địa vị không?”

Ngũ công tử thản nhiên nói: “Chỉ giống những người khác mà thôi.”

Tôn Nhạc nghĩ: nhà mẹ đẻ sủng thiếp bình thường, nói cách khác, địa vị nhà mẹ đẻ của sủng kia nam nhân đó không để vào trong mắt. Nàng hiểu được, nam nữ kết hôn ở thời đại này, thập phần chú ý thân phận địa vị. Một cái thiếp thất muốn phù chính (thời xưa từ thiếp lên làm vợ), nếu không thể dựa thế nhà mẹ đẻ, thì thập phần khó khăn.

Theo trong chuyện xưa Phù lão từng nói có thể biết được, nam nhân lúc thê tử của chính mình chết đi, bình thường đều là khác thú một nữ tử môn đăng hộ đối khác. Hơn nữa bình thường chính thê của nam tử kia vừa mới qua đời, người làm mối liền nói đuổi không dứt.

Lúc Tôn Nhạc trầm ngâm, vài người trong đình đều không nói chuyện.

Qua một hồi lâu, Ngũ công tử thấp giọng nói: “Người trở về trước đi, nếu như nghĩ được biện pháp tốt nhớ nói cho ta biết. Tốt nhất nhanh một chút.”

Tôn Nhạc mỉm cười cúi chào, cung kính đáp: “Vâng.”

Dứt lời, nàng chậm rãi lui ra.

Khi thân ảnh Tôn Nhạc đi vào trong bụi cây không còn thấy được nữa, một nam tử áo tang cười khổ nói: “Ngũ công tử cư nhiên lại kỳ vọng cao vào nha đầu xấu xí này? Việc này khó khăn như thế sợ là nàng không nghĩ ra được.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ngũ công tử truyền vào trong tai Tôn Nhạc “Đúng vậy a việc khó khăn này thật sự có điểm lớn. So với việc hỏi nàng lần trước còn khó khăn hơn nàng không nghĩ ra được cũng là bình thường.”

Tôn Nhạc chậm rãi bước đến Tây viện.

Khi nàng đi vào cửa Tây viện khi vừa vận mặt đối mặt đụng phải Thất cơ!

Thất cơ cùng Hề nữ ngẩng đầu gắt gao nhìn nàng.

Tôn Nhạc lần này không có cúi đầu hay nói giỡn hạ thấp chính mình. Người có âm mưu vỡ tan ngay tại trận còn không biết xấu hổ chẳng lẽ nàng lại cảm thấy hổ thẹn?

Nàng bình tĩnh nhìn về phía trước, lưng thưng hướng trong cổng vòm đi đến. Thất cơ cũng là cước bộ không ngừng, ngay tại lúc cước bộ hai người ngang qua nhau, Thất cơ lạnh giọng nói: “Ồ xấu xí! Lần này coi như ngươi mạng lớn! Tiếp theo không tốt vận như vậy đâu!”

Thanh âm của nàng trầm thấp, mang theo vài phần âm tàn.

Tôn Nhạc không có hé răng, nàng giống không có nghe được mà vững vàng về đi phía trước.

Khi nàng đi vào nhà gỗ nhỏ của mình thì Nhược nhi từ trong phòng chạy ra, hắn khẩn trương nhìn Tôn Nhạc, sốt ruột nói: “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhược nhi thở dài một hơi, “Vừa rồi sau khi thị nữ Tuyết Xu gọi tỷ rời đi, Thất cơ cùng Hề nữ đột nhiên đến đây, hai người bọn họ nhìn trong phòng một lần, không nói hai lời rồi rời đi. Ta nghĩ đến các nàng cùng thị nữ của Tuyết Xu iên hợp lại đối phó với tỷ.”

Tôn Nhạc nghe vậy cười cười, “Không phải đâu vừa rồi quả thật là Tuyết Xu gọi ta, Ngũ công tử có một chuyện muốn hỏi quan điểm của ta. Hơn nữa lúc ta vừa mới trở về, trên đường có gặp Thất cơ.” Nhược nhi trừng to mắt, “Ngũ công tử có việc hỏi quan điểm của tỷ? Chuyện gì?”

Tôn Nhạc cười cười, nàng đi thong thả trong phòng, vừa đi, nàng vừa đem những lời Ngũ công tử nói lặp lại một lần.

Lời của nàng vừa dứt, Nhược nhi liền méo mào nói: “Việc này sao có thể? Một nam nhân có địa vị cơ thiếp đông phải đến hàng trăm, một cái thiếp thất mà nhà mẹ đẻ không có thực lực hùng hậu muốn phù chính thì làm sao khả năng? Tỷ tỷ đừng suy nghĩ nữa, hẳn đây là cố ý làm khó dễ tỷ.”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu.

Nhược nhi thấy nàng lắc đầu, hai mắt mở thật lớn, hẳn lấy làm lạ mà nhìn Tôn Nhạc, kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ, chẳng lẽ người có thể nghĩ ra biện pháp?”

Tôn Nhạc nhẹ giọng nói: “Trên đời này rất nhiều chuyện không có khả năng, đối một cái góc độ có lẽ sẽ có thể tìm được biện pháp giải quyết. Việc này ta phải cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Nàng thấy biểu tình tự mình tìm phiền toái của Nhược nhi, không khỏi thở dài: “Nhược nhi, chúng ta bây giờ quá yếu thế rồi, con người Thất cơ vốn là không biết giấu diếm. Nếu dám nàng chạy đến chỗ chúng ta điều vô dương oai, thì chắc chắn nàng đã tìm được biện pháp đối phó chúng ta rồi! Nói không chừng ngày mai ngày mốt, ta lại bị nàng tính kế! Nhược nhi, loại cảm giác khó lòng phòng bị này thập phần không tốt, ta nhất định phải giúp Ngũ công tử nghĩ ra biện pháp. Chỉ có mượn thế Ngũ công tử, ta mới có thể nhất lao vĩnh dật(một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)! ”

Nhược nhi than thở, “Nhưng cái vấn đề này cũng quá khó đi.”

Lúc Tôn Nhạc trầm tư, thích làm việc nàng xoay người liền quét tước phòng. Gian phòng của nàng trống rỗng, chưa tới hai ba cái nàng liền làm xong rồi. Sau khi làm xong nàng lại giặt quần áo, giặt xong quần áo nàng đánh Thái Cực quyền.

Ở trong mồ hôi như mưa, một tia mạch lạc dần dần hiện hữu trong tâm trí nàng.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tôn Nhạc lại đứng lên đánh Thái Cực quyền. Khi nàng đánh tới động tác bạch hạc xoải cánh kia thì thân thể bỗng nhiên cứng đờ!

Một lát sau, tiếng cười của Tôn Nhạc truyền ra. Nhược nhi đang trong lúc ngủ mơ, bị tiếng cười nàng quấy nhiễu, không khỏi mở hai mắt mơ hồ ra nhìn về phía ngoài cửa.

Tôn Nhạc lấy một kiện áo tang, từ trong giềng múc ra một thùng nước. Sau khi xoay người đi vào trong phòng tắm một lát, nàng thanh thanh sở sở mà đi ra ngoài cửa Tây viện.

Sân Ngũ công tử ở, ngay phía trước nhà gỗ của A Phúc, chung quanh có một rừng trúc. Mặc dù Tôn Nhạc chưa từng tới, lỗ tai của nàng lại tự nhiên mà bắt hết thấy chuyện tình có liên quan đến Ngũ công tử.

Nàng đi qua đường đá vụn, xuyên qua rừng trúc, đi vào bên ngoài một cái cổng vòm màu đỏ thì nhìn thấy đến A Phúc đứng ở trong viện.

Tôn Nhạc nhẹ giọng kêu lên: “Phúc đại ca.”

A Phúc xoay người nhìn lại, nhìn thấy là nàng, A Phúc không khỏi kinh ngạc hỏi: “Người tới đây có chuyện gì?”

Tôn Nhạc cung kính trả lời: “Hồi Phúc đại ca, ta có việc hỏi bẩm Ngũ công tử.”

A Phúc đánh giá nàng một chút, trầm ngâm một lát. Thập bát cơ này hẳn tuy rằng chỉ giao tế hai ba lần, bất quá từ chút giao tế này thấy được nàng cùng nữ tử háo sắc trong Tây viện này bất đồng, là một người trầm ổn.

Hắn nghĩ đến đây, liền gật đầu, nói: “Vào đi”

Tôn Nhạc vái chào, chậm rãi bước tới trong sân. A Phúc mang theo nàng bỏ qua cho nhà gỗ trước viện, theo một con đường đá vụn hai bên gieo trồng hoa sen hướng phía sau đi đến.

Chỉ chốc lát, một cái sân trồng đủ loại trúc, hoa lan liền xuất hiện ở trước mặt Tôn Nhạc. Mặt sau rừng trúc, là một tròng phòng ốc từ cây trúc và gỗ hỗn hợp kiến thành. Phòng ốc xây thập phần tinh mỹ, bên trái của nó còn có một dòng nước nhỏ vòng qua.

A Phúc lững thững đi vào trước phòng, đến trong đám hoa lan rậm rạp, đầu hấn cúi thấp, cao giọng kêu lên: “Ngũ công tử, Thập bát cơ nói có chuyện tìm ngài.”

Thanh âm của A Phúc vừa rơi xuống, trong phòng liền truyền đến thanh âm của ngũ công tử trong sự trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo thần nhiên vui sướng, “Thập bát cơ đến đây? Rất tốt!”

27. Chương 27: Biện Pháp.

Chỉ trong chốc lát, Ngũ công tử chỉ mặc một chiếc áo đơn bằng lụa màu trắng đi ra cửa phòng. Loại áo tơ này tương đối mỏng, Tôn Nhạc có thể xuyên thấu qua áo đơn nhìn đến bộ ngực thon dài rắn chắc của Ngũ công tử, thậm chí hai điểm trên bộ ngực kia!(Myu: *xịt máu mũi*)

Mặt của nàng đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu.

Ngũ công tử nhìn thấy nàng đỏ mặt, cước bộ có chút dừng lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hấn đảo qua trên mặt nàng, thần nhiên nói: “Thập bát cơ, người theo ta vào đi.”

“Vâng.”

Ngũ công tử xoay người đi vào phía trong, Tôn Nhạc thả chậm cước bộ, lè mề một hồi lâu mới bước vào cửa phòng, quả nhiên, nàng mới vừa vào thiên điện, liền xuyên thấu qua màn trướng bằng lụa nhìn thấy một thị nữ đang giúp Ngũ công tử khoác thêm áo.

Tôn Nhạc cúi đầu, nhu thuận đứng ở ngoài thiên điện.

Sau Ngũ công tử phủ thêm áo khoác, thuận tay đem tóc dài bỏ ra sau. Hấn lập tức đi ra phía trước, lướt qua thiên điện hướng gian phòng phía sau đi đến, Tôn Nhạc theo sát sau hấn.

Phía sau Thiên điện là một gian thư phòng, trên tủ gỗ con bên trái bày biện cả ngàn cái thẻ tre, mà phía bên phải còn lại là một không gian ước chừng hơn trăm mét vuông. Ở cạnh tường bên kia bày biện một tràng chuông nhạc*, chuông nhạc kia rất lớn, ước chừng lấp đầy cả một mặt vách tường. Tôn Nhạc nhìn thứ đồ chơi cổ xưa này, trong lòng thực khát vọng có thể đi qua sờ một cái.

Bất quá ý niệm này chỉ là thoáng qua trong đầu, trên cơ bản có Ngũ công tử bên cạnh, nàng phải xuất ra năm thành tinh lực đến ứng phó trái tim mình đang bang bang nhảy loạn kia.

Ngũ công tử ngồi ở sạp thấp, hấn hướng tới cái sạp đối diện chính mình chỉ tay, ôn hòa nói: “Ngồi đi, hiện tại người không phải là cơ thiếp của ta, mà là một cái sĩ.”(Myu: giải thích chỗ này một chút cho các bạn không coi phim cổ trang. Người thời xưa phân thành bốn giai cấp là “ sĩ, nông, công, thương”. Trong đó “sĩ” tức các bậc chí sĩ ví dụ như quân sư, các nhà nho có địa vị cao nhất có quyền ngồi ngang hàng với chủ.)

Tôn Nhạc cúi đầu, chậm rãi đi đến sạp ngồi xổm xuống.

Ngũ công tử đánh giá nàng, thấy nàng tuy rằng vẫn cúi đầu biểu tình cũng là trấn định.

Hấn gật gật đầu nhắc bình rót một chén rượu đục vào trong bát. Hấn vươn tay thon dài trắng nõn đem bát sứ kia tự mình đưa đến trước mặt Tôn Nhạc “Đây là rượu cũng không biết người uống được không.”

Tôn Nhạc thấp giọng đáp: “Đa tạ Ngũ công tử.” Dứt lời hai tay nàng cầm bát sứ nho nhỏ nhấp một ngụm.

Ngũ công tử cũng tự châm ỳnh một chén rượu ôn hòa nói: “Người nói đi.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc thanh thanh nói nói : “Nàng kia muốn từ thiếp thành vợ nhưng nàng lại không có khả năng mượn thể lực nhà mẹ đẻ vậy đành phải mượn thể lực bên ngoài rồi!”

Ngũ công tử nghiêm túc nhìn chăm chăm nàng.

Tôn Nhạc ngẩng đầu chống lại hai mắt của hắn, ngay lúc bốn mắt nhìn nhau kia trong nháy mắt, nàng liền lập tức cúi đầu, tiếp tục nói: “Mặc dù nói là mượn thể lực bên ngoài, nhưng cũng không phải là muốn nàng xuất đầu lộ diện.”

Tôn Nhạc lẳng lẳng nói: “Chỉ cần một cái thuyết khách (người có tài thuyết phục) là xong việc!”

“Thuyết khách?”

Tinh quang trong mắt Ngũ công tử lóe lóe, “Nói rõ ràng một chút xem.”

Tôn Nhạc rử rử nói: “Thuyết khách kia trước tiên có thể đến gặp một nam tử so với người kia càng cường thế, háo sắc lại cùng hắn có chút giao thiệp. Ở nơi đó, ca tụng người thiếp kia là tươi đẹp cao quý vô song, xứng đáng làm chính thê của vương hầu mà không phải chỉ là cơ thiếp của người thường!”

Ngũ công tử nhíu mày, “Nói tiếp.”

Tôn Nhạc giương mắt nhìn về phía Ngũ công tử, lúc này đây nàng không có hoảng sợ tránh tầm mắt đi, mà là lẳng lẳng nói: “Nam nhân kia tất nhiên động tâm sau đó thuyết khách có thể trở về lại chỗ của người chồng, nói cho hắn biết bởi vì nàng thiếp kia xinh đẹp vô song, lần này mình đi chỗ nào cũng bị hỏi thăm!”

Tôn Nhạc cười nhẹ, “Nếu nữ tử thật sự là sủng thiếp của nam nhân kia, hắn tất nhiên sẽ không chịu để cho nữ nhân của mình dễ dàng rơi vào tay những nam nhân khác. Cho dù nam nhân kia không phải thực sự yêu thiếp thất của mình, hắn cũng sẽ không nguyện ý hai tay đem nữ nhân của mình đưa cho cừu địch, khiến cho người trong thiên hạ chê cười.

Nhưng mà hắn lại không có biện pháp tốt nào có thể tránh cho việc này phát sinh. Do đó, việc duy nhất hắn có thể làm chính là lập nàng này làm chính thê! Cho dù là quý tộc vương hầu, muôn thiếp của người khác chỉ là một câu, mà đoạt vợ người khác cũng là rất khó!”

Kỳ thật, khi Tôn Nhạc nói đến một nửa, lông mày cau chặt của Ngũ công tử đã thả lỏng, ngón tay thon dài của hắn ở trên mặt bàn không nhanh không chậm khẽ gõ, trong mắt tinh quang chớp động.

Sau khi Tôn Nhạc nói xong, lại cúi đầu xuống.

Ngón tay của Ngũ công tử, sau một lúc gõ rồi dừng lại, thanh thanh nói: “Biện pháp này cũng có thể sử dụng!”

Dứt lời, hắn đứng dậy nhìn Tôn Nhạc, “Người quay về trước đi”

“Vâng.”

Tôn Nhạc lên tiếng trả lời đứng lên, mỉm cười vái chào sau đó quay đầu rồi đi ra ngoài cửa.

Ngũ công tử đứng ở trong thư phòng, nhìn bóng lưng của nàng mà xuất thần. Sau khi chờ Tôn Nhạc rời đi, A Phúc đi đến bên người Ngũ công tử, “Ngũ công tử, Thập bát cơ rất thông minh.”

Ngũ công tử gật gật đầu, thản nhiên nói: “Nàng ta khác hẳn với người thường.”

A Phúc thấp giọng nói: “Ngũ công tử, về thân thế lai lịch của Thập bát cơ thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, trách không được nàng chẳng những biết chữ, còn thông minh dị thường.”

Dứt lời, A Phúc xuất ra hai cây trúc phiến đưa cho Ngũ công tử. Ngũ công tử đưa tay tiếp nhận, lẳng lẳng đọc.

Tôn Nhạc cũng vẫn không quay đầu lại. Thẳng đến khi đi ra chỗ sân của Ngũ công tử đi tới bên ngoài cổng vòm, nàng mới ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà quay đầu lại.

Nhìn một mảnh rừng trúc rậm rạp kia, Tôn Nhạc không khỏi lại duỗi tay đè lên ngực mình.

Khi Tôn Nhạc trở lại nhà gỗ của mình thì Nhược nhi đã sớm chờ nàng. Hắn đi đến trước mặt Tôn Nhạc, mắt to nháy nháy mắt chăm chăm nàng, một bộ dáng ‘ ta đang đợi người mở miệng ’.

Tôn Nhạc dở khóc dở cười, nàng đem lời mình nói cùng Ngũ công tử lập lại một lần.

Sau khi Nhược nhi nghe xong một lúc lâu cũng không có hé răng. Qua một hồi lâu, hắn bỗng nhiên nói: “Tỷ tỷ, ta tại sao lại kém xa tỷ như vậy? Có phải những nữ tử xấu xí như tỷ đều thông minh như vậy hay không?”

Trên trán Tôn Nhạc chảy xuống càng nhiều mồ hôi!

Nếu bình thường, nàng nghe thấy những lời nói không tự tin này của Nhược nhi đều hảo hảo mà an ủi hắn, nhưng bây giờ trong nội tâm nàng buồn bực, liền trở mình ném cho hắn một cái nhìn xem thường đứng dậy không để ý tới hắn.

Nhược nhi tựa hồ không có nhận thấy được Tôn Nhạc giận mình, mắt hắn chớp chớp, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu nhìn lên, Tôn Nhạc đã đến trong bãi đất vội vàng rút quần áo.

Nhược nhi nhảy cẫng đi đến phía sau nàng, hắn từ phía sau lén lút vươn đầu đưa mắt nhìn mặt của nàng, thấy nàng dẩu miệng, không khỏi cười ngây ngô một chút.

Hắn đứng ở nơi đó ngốc vù vù gãi đầu gãi tai, có ý muốn nói một câu xin lỗi với Tôn Nhạc, lại nói không nên lời. Hơn nữa hắn cũng không hiểu, xưa nay mình luôn gọi nàng là ma lem, nàng chưa bao giờ để ý, tại sao vừa rồi mình chỉ là hỏi một câu, nàng liền tức giận?

Trông mắt Nhược nhi lại chuyển vòng vo, nhưng không nghĩ được nên làm như thế nào. Một lát sau, hắn bước xa một cái vọt tới phía sau Tôn Nhạc, duỗi cánh tay liền ôm lấy nàng.

Tôn Nhạc mặc hắn ôm, nàng biết đây là phương thức làm nũng của Nhược nhi.

Nhược nhi ôm nàng một hồi lâu, đột nhiên kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ, tỷ cao lên!”

Tôn Nhạc quay đầu lại nhìn, ha ha đúng thật rồi. Nhớ lần đó khi vừa gặp Nhược nhi, mình cùng hắn cao bằng nhau, hiện tại chính mình so với hắn cao hơn một lóng tay! Thật đúng là cao lên.

Tôn Nhạc lập tức mặt mày hớn hở. Bất quá nàng vừa mới cao hứng, lại đến phiên Nhược nhi mất hứng. Tôn Nhạc phải mất thật lớn mồ hôi, mới khiến cho Nhược nhi tin tưởng nam hài tử là lớn chậm hơn một chút.

28. Chương 28: Chiêu Thứ Hai Của Thất Cơ

Lúc này chừng mười giờ sáng, Trần phó quản gia đã phái người đem bữa sáng đến. Sau khi hai người ăn xong, Tôn Nhạc thu thập sơ phòng ốc, liền luyện tập Thái Cực quyền.

Nàng chăm chú mím môi, luyện tập mỗi quyền mỗi thức. Lúc nàng luyện tập, Nhược nhi một mình chạy đến hậu viện, hai tay bám trên cành cây, luyện tập leo cây.

Tôn Nhạc luyện một chuyến rồi thu thế đứng vững, khoe mắt nàng thoáng nhìn, liền nghiêng mắt nhìn đến Nhược nhi giống như một con vẹt chạy quanh thân cây nhảy nhảy. Nhìn đến đây nàng không khỏi mím môi cười: Nhược nhi này, thực ra rất là kiên cường, xem hắn rất không cam lòng học leo cây cũng vì không muốn chịu thua mình.

Trong nháy mắt lại qua ba ngày.

Hôm nay, lại đến thời điểm Tôn Nhạc soi nước giếng. Nàng dậy thật sớm, sau khi luyện tập hai giờ Thái Cực quyền, mới vừa lau mồ hôi vừa đi vào bên giếng.

Lúc này mặt trời mới lên, trong trời đất mang theo một cổ không khí tươi mới nhàn nhạt. Trong những nhà gỗ bên cạnh đã thỉnh thoảng phát ra tiếng nói nhỏ, xem ra mọi người cũng đều rời giường.

Tôn Nhạc hai tay chống trên giếng, lẳng lặng nhìn chính mình trong nước.

Nữ hài trong mặt nước, mặt mũi của nàng đã trắng nõn hồng nhuận lên một ít, hơn nữa ánh mắt của nàng cuối cùng không ảm đạm như vậy rồi. Mái tóc khô vàng, rất thưa thớt của nàng cũng sáng bóng hơn, trên da đầu mọc ra một tầng tóc con mỏng khiến cho cả người nàng thoát nhìn đều thoải mái hơn.

Về phần gương mặt đó, cũng không biết là không phải bởi vì chính thể cải thiện, những cái hố gồ ghề trên gương mặt tựa hồ bình phục không ít, màu sắc xanh tím gần như đen trên những chỗ gồ ghề cũng giảm đi một nửa.

Khuôn mặt này của nàng, nhìn kỹ trong mặt nước đã không còn làm cho nàng nhìn thấy mà giật mình, cố gắng mà nhìn kỹ một hồi, còn có thể nhìn ra ngũ quan chính mình cũng không tệ, tuy nhiên chuyện này thật sự không dễ dàng chú ý tới.

Tôn Nhạc vươn tay xoa mặt của mình, theo động tác của nàng, trong mặt nước xuất hiện cánh tay giống như chân gà. Môi Tôn Nhạc giật giật, đối với chính mình trong nước nhẹ nhàng mà nói: “Tôn Nhạc, cố gắng lên!”

Ngay vào lúc này, một hồi tiếng bước chân truyền vào trong tai nàng. Đồng thời một cái tiếng cười quen thuộc truyền đến “Ồ ơ lại nhìn thấy đồ xấu xí tự soi mình! Ta nói đồ xấu xí a người thế này có cái gì đẹp mà soi ? Có soi bao nhiêu vẫn xấu như vậy thôi!”

Đây chính là thanh âm của Thất cơ.

Tôn Nhạc chậm rãi ngẩng đầu lên hai mắt chống lại Thất cơ cùng bốn năm thiếu nữ từ phía đối diện đi tới. Nàng khẽ chống hai tay chậm rãi xoay người rời đi.

Thất cơ thấy nàng không thềm quan tâm đến mình chuẩn bị rời đi, khuôn mặt không khỏi tức đến đỏ bừng. Hai mắt nàng ta bốc hỏa nhìn chằm chằm vào Tôn Nhạc nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ồ ơ mọi người xem a cái đồ xấu xí này tính tình càng ngày càng ghê gớm rồi! Nhìn xem nhìn xem, nếu ngày xưa nàng nhìn thấy ta lần nào không cúi đầu vãn an ? Lúc này lại rõ ràng một câu cũng không nói đã muốn bỏ đi!”

Thanh âm Thất cơ the thé mà chói tai truyền ra xa xa. Chỉ chốc lát từ tất cả nhà gỗ vài người liền vươn đầu ra. Mà Nhược nhi cũng đứng ở bên cạnh cửa chính khấn trương nhìn về phía bên này.

Tôn Nhạc dừng động tác lại đứng ở tại chỗ, nàng chậm rãi quay đầu lại đối diện với mặt Thất cơ .

Mỉm cười cúi nhẹ, Tôn Nhạc thanh thanh kêu lên: “Thất Cơ tỷ tỷ!”

Từ lần đầu tiên Tôn Nhạc gọi Thất cơ là tỷ tỷ bị nàng mắng, Tôn Nhạc một mực nhớ kỹ, cũng một mực tự nói với mình không được gọi nàng ta như vậy. Bởi vậy, thời khắc này nàng cố ý kêu lên Thất Cơ tỷ tỷ rơi vào trong tai Thất cơ thì rất chói tai.

Thất cơ miệng bĩu môi, khinh miệt liếc nàng. Nàng bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, thẳng đến khi cách nàng không đến nửa thước mới đứng lại.

Nàng hướng Tôn Nhạc nhìn nhìn, sau khi nghiêng mắt nhìn một hồi lập tức quay đầu với vài thiếu nữ sau lưng, cau mày một bộ chán ghét không chịu nổi thở dài: “Gương mặt này thật đúng là xấu a! Xấu đến làm cho người ta vừa nhìn liền chán ghét! Nhìn liền cảm thấy muốn ói! Ai ai!” Vừa nói, nàng vừa liên tục quạt chớp mũi, giống như trên người Tôn Nhạc có mùi gì lạ.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng, nhìn xuống mặt đất không có lên tiếng. Trong lòng nàng âm thầm trả lời: kỳ thật đã đỡ rồi, tuy vẫn là xấu, nhưng mà đỡ rồi, đã không xấu xí giống như lời người nói.

Sau khi Thất cơ liên tục làm nhục nàng vài câu, thanh âm trầm xuống, chậm rãi nói: “Thập bát cơ, ta tới là muốn nói cho người biết một sự kiện, Trần phó quản gia đã lên tiếng, người từ nay về sau sẽ do ta trông nom!”

Tôn Nhạc nhanh chóng ngẩng đầu lên!

Nàng hướng về vẻ mặt dương dương đắc ý của Thất cơ, trong lòng lập tức hiểu được: chẳng trách nàng chạy đến trong nhà gỗ của mình kiểm tra, thảo nào nàng trâng tráo với mình. Thì ra là có chuyện như vậy!

Thất cơ chống lại vẻ mặt kinh ngạc của Tôn Nhạc, đắc ý cười lạnh nói: “Nghe rõ chưa? Người từ nay về sau sẽ do ta quản!”

Tôn Nhạc lẳng lặng trả lời: “Ta không hiểu được!”

“Người nói cái gì?” Thất cơ giận dữ, nàng trừng mắt nhìn Tôn Nhạc nghiêm nghị quát: “Trần phó quản gia đã an bài người có nghe không?”

Tôn Nhạc đợi cho tiếng gầm gừ của Thất cơ hoàn toàn ngừng lại, mới lẳng lặng trả lời: “Hồi Thất Cơ tỷ tỷ, người cùng ta chỉ là tỷ muội trên danh nghĩa, địa vị vốn là ngang hàng, vốn không có chuyện ai trông coi ai! Hơn nữa, Trần phó quản gia cũng chỉ trông nom nhu cầu cuộc sống thông thường của chúng ta, hẳn cũng không có quyền ở trong tỷ muội chúng ta mà phân ra tam lục cửu đẳng (ba bảy loại)! ”

“Người!”

Bảy cơ tức giận ngực phập phồng không ngừng, nàng đưa tay chỉ vào chóp mũi Tôn Nhạc, nửa ngày mới quát lên: “Người, người thật to gan!”

Tôn Nhạc bộ dạng thấp mi liễm mục, không có trả lời.

Thất cơ hiển nhiên tức giận không nhẹ, mặt nàng đỏ bừng, ngực không ngừng phập phồng, hơi thở cũng có chút dồn dập.

Sau khi Nàng tại chỗ đi vài bước, bỗng dừng lại xông tới trước mặt Tôn Nhạc, vươn tay chỉ thẳng vào chóp mũi của nàng, “Giỏi lắm, thật đúng là long cánh cứng cáp rồi, lá gan cũng lớn nữa à! Người bây giờ đến Trần phó quản gia cũng không nhìn vào trong mắt rồi, tiếp qua một hồi, người có phải đến Ngũ công tử cũng không để ở trong mắt hay không? Trách không được người thân là cơ thiếp của Ngũ công tử, lại tự tiện mang theo một tiểu nam nhân trở về ở cùng một chỗ! Người cái đồ xấu xí này đã sớm to gan lớn mật rồi!”

Thanh âm Thất cơ vừa the thé vừa dứt khoát, một câu lại một câu. Khi nàng cùng Tôn Nhạc nã pháo, chúng nữ đã chậm rãi xông tới. Đến lúc này, nữ nhân đứng ở hai bên nàng chỉ trở nói thầm cũng gần hai ba mươi người. Xem ra nữ nhân tại Tây viện đều tới gần hết.

Thanh âm Thất cơ vừa dừng, Tôn Nhạc liền quát: “Thất Cơ tỷ tỷ, xin ăn nói thận trọng!” Nàng ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Thất cơ, “Nhược nhi chính là đã bẩm qua Ngũ công tử mới mang vào. Những lời này của Thất cơ tỷ tỷ đem Ngũ công tử đặt ở nơi nào?”

Tiếng quát của Tôn Nhạc vẫn bình tĩnh, nhưng thực sự vang dội. Những lời này nàng vừa nói ra, Thất cơ liền bị khí thế của nàng làm giật mình!

Tôn Nhạc nhìn thấy Thất cơ nhất thời á khẩu không trả lời được, liền thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Thất Cơ tỷ tỷ, nếu như không có gì nói nữa, vậy ta muốn trở về trong phòng.”

Thất cơ thấy nàng xoay người rời đi, không khỏi gào lên, rất là đáng ghét quát: “Người thực sự có can đảm không nghe lời Trần phó quản gia?”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía nàng, bình tĩnh trả lời: “Thất Cơ tỷ tỷ, Cơ phủ là ôn đại phủ (ý nói phủ lớn), nó có quy củ riêng của mình. Theo nguyên tắc Trần phó quản gia quả thật là không có quyền lợi đem những cơ thiếp của Ngũ công tử như chúng ta chia làm ba bảy loại! Nếu như tỷ tỷ nhất định phải kiên trì tới cùng mà nói..., ta muốn hỏi qua Phúc đại ca cùng Ngũ công tử sau đó lại đến trả lời tỷ tỷ!”

Tôn Nhạc nói mấy câu đó rất có khí phách, làm cho Thất cơ sững sờ nguyên tại chỗ nửa ngày không biết phản ứng như thế nào cho tốt.

29. Chương 29: Chiêu Thứ Ba!

Tôn Nhạc cũng không quay đầu trở lại trong phòng, Thất cơ kinh ngạc đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lòng bất ổn, nhất thời không nghĩ ra được chủ ý nào.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên người truyền đến một trận tiếng cười khê Thất cơ nhìn lại, thấy chúng nữ đều dùng một loại ánh mắt trào phúng nhìn nàng!

Loại ánh mắt này nàng xưa nay cũng đã từng gặp, nhưng đâu có nhiều như hôm nay? Lại không hề cổ kị như vậy?

Trong lòng Thất cơ rất là tức giận, lại nhất thời không biết làm thế nào cho phải. Nàng đương nhiên biết trước kia chúng nữ đối với chính mình bận tâm vài phần, đó là bởi vì Trần phó quản gia. Hiện tại đồ xấu xí Thập Bát cơ này trực tiếp đem mệnh lệnh của Trần phó quản gia quảng ra sau đầu, bởi vậy chúng nữ liền ở đó cười nhạo nàng.

Nàng mặc dù đầu óc ngu si, nhưng cũng biết những lời của Tôn Nhạc là thật. Nàng gắt gao cắn răng, oán hận mà nghĩ: Đồ xấu xí này làm sao mà lá gan lớn như vậy rồi? Đường như không bận tâm Trần phó quản gia chút nào?

Nàng đứng ở tại chỗ do dự không quyết, lại thấy mọi người tiếng cười nhạo khinh thường càng lúc càng lớn, Thất cơ rốt cục dậm chân, mang theo đám người Hề nữ xông ra ngoài.

Tôn Nhạc đứng ở cửa phòng ngủ, lặng lẽ nhìn bên ngoài.

Nhược nhi đi đến bên cạnh nàng, vươn tay kéo ống tay áo của nàng, không hiểu hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ không phải vẫn nói nên nhẫn nại đấy sao? Hiện tại vì sao lại không chịu nổi rồi?”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía hắn, nghiêm túc nói: “Nhẫn cũng phải xem tình huống. Từ sau lần trước Thất cơ hãm hại ta trộm cắp, ta cùng với Trần phó quản gia đã có mâu thuẫn không thể điều hòa. Mà loại mâu thuẫn này cũng không phải ta nhường nhịn lùi bước là có thể giải quyết. Việc hôm nay, ta nếu chấp nhận mệnh lệnh vô lý này, ta sẽ rơi vào trong tay hắn cùng Thất cơ, đến lúc đó bọn họ có thể lấy ra một ngàn cái một vạn cái sai sót để hãm hại ta.” Ánh mắt nàng lóe lóe, khê cười nói, “Hơn nữa, A Phúc không phải được ta cho ba lượng vàng sao? Ngũ công tử không phải mấy ngày trước mới hướng tahỏi mượn kè sao? Ta hoàn toàn có thể mượn thế bọn họ, đối kháng Trần phó quản gia này a.”

Nhược nhi gật gật đầu, hắn cúi đầu nghĩ nghĩ, một lát sau ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, bỗng nhiên nói: “Tỷ tỷ, ta cảm thấy tỷ so với phụ thân ta còn thông minh hơn.”

Tôn Nhạc lần đầu tiên nghe được Nhược nhi nhắc tới phụ thân của hắn, không khỏi tò mò nhìn về phía hắn, hỏi: “Phụ thân đệ? Hắn còn sống sao?”

Nhược nhi bĩu môi một cái không trả lời.

Tôn Nhạc kỳ quái nhìn hắn có điểm nghĩ mãi mà không rõ: bắt quá là hỏi hắn một câu phụ thân hắn còn tại thế hay không, Nhược nhi tại sao lại không nguyện ý trả lời?

Tôn Nhạc chưa bao giờ là một người thích bắt buộc người khác, thấy Nhược nhi không muốn hồi đáp cũng không để ý tới.

Nàng chuyển hướng chính giữa phòng ngủ đánh lên thức mở đầu Thái Cực quyền. Vừa luyện tập vừa cười nói: “Thật không nghĩ đến chủ ý mà Thất cơ suy nghĩ để đối phó ta lại là cái này. Chính là lúc này nàng thất bại nhất định sẽ lại suy nghĩ chủ ý quái gở gì đến.”

Tôn Nhạc vẫn chờ đợi Thất cơ xuất chiêu tiếp theo. Nhưng đến ngày hôm sau ngày thứ ba vẫn luôn bình tĩnh vô ba, chuyện này làm cho Tôn Nhạc có chút nghĩ không ra. Người luôn ở trong đám nữ tử không được sủng ái vẫn thực uy phong như Trần phó quản gia nay bị mình trước mặt mọi người quét hết uy phong, hắn không có khả năng đơn giản như vậy liền buông tha mình a!

Một ngày lại một ngày đi qua, trong nháy mắt đã một tháng trôi qua, ngay lúc Tôn Nhạc quên đi sự kiện kia. Hôm nay, nàng cùng Nhược nhi luyện chữ xong trở về đang trên đường liền nhìn đến bốn cô gái xa lạ đi về phía nhà gỗ của mình. Mà đi bên người các cô gái này đúng là gậy gò mà hèn mọn Trần phó quản gia

cùng với Thất cơ đang đắc ý dương dương tự đắc cao giọng cười nói. Đi theo sau bọn hắn là Tam cơ cùng chúng nữ chờ xem náo nhiệt.

Nhược nhi nắm tay nàng căng thẳng, cúi đầu nói với nàng: “Tỷ tỷ, nàng ta lại muốn làm gì?”

‘ Nàng ta ’theo lời Nhược nhi, đương nhiên là Thất cơ.

Khi Thất cơ nhìn đến hai người Tôn Nhạc đi tới thì cằm của nàng nhấc lên, trên gương mặt thanh tú lộ ra một tia biểu tình cực kỳ đắc ý. Bất quá nàng lần này cũng không lộ rõ như trước kia, nụ cười kia tuy rằng đắc ý, nhưng chỉ lưu động ở giữa lông mày.

Tôn Nhạc nắm tay Nhược nhi, lẳng lặng đi đến bãi đất trước nhà gỗ, đối mặt cùng đám người Trần phó quản gia.

Trần phó quản gia thần nhiên liếc nàng một cái, chỉ vào cô gái đi tuốt ở đằng trước, cao ráo mảnh mai, có chút diễm lệ nói với Tôn Nhạc: “Vị này là Thập cửu cơ, nàng từ hôm nay trở đi liền cùng người ở chung trong gian nhà gỗ này.” dừng một chút, hắn quay đầu hướng về cô gái diễm lệ kia, cười đến cực kỳ tha thiết, ” Thập Cửu cơ, đồ xấu xí này là do Ngũ công tử thiện tâm nhặt được ở bên ngoài, cô không cần quá để ý, thân phận của cô cùng nàng bất đồng, ở trong gian nhà gỗ này cô mới là chủ nhân.”

Cô gái diễm lệ kia nhấc cằm, vẻ mặt chán ghét đưa mắt nhìn nhà gỗ, không nhéo nói: ” Tròng nhà gỗ này á? Nhỏ như vậy lại còn có một kẻ xấu xí ở cùng? Không được! Người đem nàng tới chỗ khác đi, ta không thích người ngoài!”

Nói tới đây, cô gái diễm lệ quay đầu liếc về phía Tôn Nhạc, vừa nhìn thấy mặt của nàng thì cô gái diễm lệ hai mắt mở thật lớn, tựa hồ như nàng tới bây giờ mới nhìn rõ nàng, kinh ngạc hỏi: “Nàng, nàng chính là Thập Bát cơ? Nàng cũng là cơ thiếp của Ngũ công tử?”

Thanh âm của thiếu nữ diễm lệ vừa sợ hãi vừa nghi hoặc, hoàn toàn là không thể tin được.

Nàng vừa nói những lời này ra, đám người Thất cơ cùng Hề nữ liền ở bên cạnh nở nụ cười. Các nàng vừa cười, vừa hèn mọn học bộ dáng thiếu nữ diễm lệ đánh giá Tôn Nhạc.

Trần phó quản gia ở bên cạnh tha thiết đáp: “Đúng vậy a, Ngũ công tử nhà ta chính là tâm tính rất thiện lương. Hắn đáng thương đồ xấu xí này, liền ban cho nàng một chén cơm ăn. Nhưng nha đầu xấu xí này còn chưa thấy đủ, cô xem nam hài bên người nàng kia, đó cũng là cùng nàng ở đây ăn chùa ở chùa!”

Lời của Trần phó quản gia vừa rơi xuống, thân mình Nhược nhi run lên, tay nhỏ bé cũng trở nên lạnh như băng, lạnh như băng!

Tôn Nhạc biết lòng tự trọng của Nhược nhi kỳ thật mạnh phi thường, nàng vội vàng vươn tay gắt gao nắm tay hắn, gắt gao nắm.

Tôn Nhạc ở phía sau, trong lòng cũng chưa sót không thôi, nàng trăm ngàn lần không ngờ Trần phó quản gia sẽ dùng một chiêu như vậy !

Cô gái diễm lệ lại nhìn về phía Tôn Nhạc, chính là nhìn thoáng qua, nàng liền chán ghét dời đầu đi. Nàng chuyển hướng Trần phó quản gia, từ trên nhìn xuống, lấy một loại lời nói mệnh lệnh: “Ta không quản nhiều như vậy, dù sao đồ xấu xí này không thể trong phòng của ta!”

Thất cơ tiến lên từng bước, thân mật cười nói: “Thập cửu cơ muội muội, người cần gì suy nghĩ nhiều như vậy? Dem nha đầu xấu xí này trở thành thị nữ không phải được rồi sao? Nàng xuất thân là dân đen, đương nhiên cũng biết làm việc. Người xem nhà gỗ này đã bị nàng biến thành không dính một hạt bụi.”

Cô gái diễm lệ nghe xong những lời này, có vẻ có chút dao động, nàng cúi đầu trầm ngâm

Tôn Nhạc nghe đến đó, liền bước lên, bình tĩnh nhìn chúng nữ nói: “Không cần! Ta chuyển ra là được!”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, chúng nữ liền kinh ngạc quay đầu nhìn về phía nàng. Thất cơ khoa trương kêu lên: “Vậy sao được? Như vậy người sẽ không có chỗ ở a? Chẳng lẽ người chuẩn bị mang theo tiểu nam nhân này cùng nhau dãi nắng dầm mưa?”

Thất cơ vừa nói xong, Trần phó quản gia đã không chờ được nữa kêu lên: “Thật sao? Đây là chính người yêu cầu! Người đâu, đem tất cả đồ đạc của Thập Bát cơ ném ra!”

30. Chương 30: Hồi Báo

Tiếng quát của Trần phó quản gia the thé mà đặc ý, tiếng quát của hắn vừa rơi xuống, hai hán tử trẻ tuổi liền từ phía sau đám người đi tới, bước vào trong nhà gỗ.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng nhà gỗ bị hai người nặng nề mà phá ra, tiếp theo, một trận leng keng bang bang ồn ào liên tiếp từ trong nhà truyền ra.

Ngay lúc hai hán tử mang áo tang của nàng, chiếu cỏ trải trên giường ném ra cửa phòng thì một tiếng quát trầm ồm từ phía sau mọi người truyền đến, “Đã xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao lại tụ tập nhiều người như vậy?”

Đúng là thanh âm của A Phúc!

Thanh âm của A Phúc vừa truyền đến, chúng nữ đồng loạt nhường lối về phía hai bên, để cho hắn đi tới mà Tôn Nhạc lúc này cũng cúi đầu, khước miệng khẽ nhếch.

Từ lần trước Trần phó quản gia tìm đến gây phiền phức cho nàng, A Phúc lập tức đi theo đến đây, nàng đã sớm dự đoán được A Phúc nhất định luôn luôn chú ý động tĩnh bên này. Quả nhiên không có đoán sai, lần này đến thật đúng lúc?

Trần phó quản gia cùng Thất cơ cũng không nghĩ tới A Phúc sẽ đến vào thời điểm mấu chốt này. Công việc của Trần phó quản gia vốn là chủ quản cuộc sống của chúng nữ tử Tây viện, hắn có quyền phân phối chỗ ở cho chúng nữ. Chỉ cần Thập Cửu cơ vào ở, đến lúc đó dù A Phúc cùng Ngũ công tử có hỏi, hắn hoàn toàn có thể đem sự tình đổ lên trên người Tôn Nhạc cùng Thập Cửu cơ nói là vì các nàng không hòa hợp với nhau. Tới lúc đó, cùng lắm thì một lần nữa lại an bài cho Tôn Nhạc một chỗ ở. Nhưng mà nếu an bài chỗ ở cho Tôn Nhạc một lần nữa mà nói..., Tôn Nhạc kia chẳng phải nằm trong lòng bàn tay của hắn rồi sao.

Nhưng bây giờ A Phúc đã đến đây, hơn nữa còn đến ngay lúc này!

A Phúc bước đến trước mặt Trần phó quản gia, hắn nhìn thoáng qua Thập Cửu cơ, nghi hoặc hỏi: “Đây là?”

Trần phó quản gia cúi đầu khom lưng cười nói: “Đây là Thập Cửu cơ mới tới nàng là Thất tiểu thư của Trang phủ Thanh Thành phủ.”

Thập Cửu cơ trợn to hai mắt dài nhỏ vẻ mặt nghi ngờ đánh giá A Phúc. Thật sự không rõ thanh niên thoát nhìn không bắt mắt có đôi mắtếch này là loại người nào.

A Phúc gật gật đầu hắn liếc nhìn Tôn Nhạc một cái lại nhìn thoáng qua áo tang bị ném trên mặt đất, lại chuyển hướng về phía Trần phó quản gia.

“Không ổn nha! Thập Cửu cơ này vừa vào cửa Trần phó quản gia liền vì người ta mà đem đồ đạc của Thập Bát cơ ném người cũng đuổi đi ra? Ân tình người ta cứu mạng Ngũ công tử căn bản là không đáng nhắc tới sao? Thậm chí ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có?”

Ngữ khí A Phúc bất âm bất dương Trần phó quản gia nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trong lòng hắn A Phúc vẫn là tâm phúc của Ngũ công tử xử lý cũng là chuyện đại sự bên ngoài của Ngũ công tử, về phần những việc nhỏ của đám cơ thiếp không được coi trọng này A Phúc không thèm trông nom, cũng không nguyện ý trông nom. Mấy năm này những chuyện hắn xử lý ở Tây viện vốn không có người nhúng tay vào. Nền hắn thật sự không ngờ A Phúc bởi vì nha đầu xấu xí này mà ra mặt?

Gương mặt khô gầy của Trần phó quản gia căng đến đỏ bừng. Hắn liếm liếm môi có điểm khô nứt nửa ngày mới lên tiếng: “Do ta thấy Thập Cửu cơ thân phận cao quý chút cho nên cho nên..”

Hắn cho nên nửa ngày, cũng không nói ra được lý lẽ gì.

A Phúc lạnh lùng liếc hắt một cái, chuyển hướng hai hán tử thanh niên kia quát: “Đem những đồ đạc này đặt lại chỗ cũ!”

“Dạ”

Hai hán tử liền vội vàng khom người nghe lệnh, đem áo tang, chiếu cỏ cùng đồ đạc linh tinh của Tôn Nhạc trả về chỗ cũ.

A Phúc chuyển hướng Thất cơ, thản nhiên nói: “Thất cơ làm người lạnh lẽo, lại dễ ở chung. Như vậy đi, đem Thập Cửu cơ an bài đến trong phòng Thất cơ.”(Myu: kaka, mà ỷ hả bươi?)

“Hả?”

Thất cơ tuyệt đối không ngờ A Phúc có chiêu này, sắc mặt của nàng nhất thời tái đi! Nàng giương cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không dám tin.

Nàng ngẩng đầu nhìn A Phúc, thấy hán tử biểu tình kiên định, không khỏi dẫu môi, há mồm liền muốn phản đối! Vừa lúc đó, Trần phó quản gia trừng nàng một cái.

Thất cơ khép môi lại, câu kia phun đến trên miệng cũng không nói ra được rồi.

A Phúc chuyển hướng Trần phó quản gia, lạnh lùng nói: “Trần phó quản gia, Ngũ công tử tuy rằng bảo người quản lý chuyện trong viện, nhưng người phải nhớ kỹ bốn phạm của người! Người không được quên, những nữ tử trong Tây viện này đều là người của Ngũ công tử! Có đôi khi vẫn nên kiêng kỵ chút thì tốt hơn, Ngũ công tử thoát nhìn dễ nói chuyện, nhưng nếu phạm vào quy củ của Cơ phủ thì tuyệt đối không tha!”

Những lời này, ý nghĩa cũng rõ ràng rồi!

Sắc mặt Trần phó quản gia cùng Thất cơ đồng thời trắng bệch. Một đám chúng nữ bàng quan lại là mi phi sắc vũ (mở cờ trong bụng). A Phúc lần này nói cũng không nhẹ a, hoàn toàn là cảnh cáo hai người kia, Thất cơ dù sao cũng coi như là nữ nhân của Ngũ công tử, nàng cùng Trần phó quản gia sao có thể thân thiết như vậy? Việc này thực rất bất thường rồi!

Sau khi A Phúc nói tới đây, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, “Đừng tụ tập một chỗ, tất cả giải tán đi” dứt lời, hán tử nghênh ngang rời đi.

A Phúc đi rồi, nhưng Trần phó quản gia vẫn đứng đó. Sau một hồi lâu không thể động đậy, trên trán hán tử mồ hôi rơi như mưa, sắc mặt trắng xanh, môi run run, hiển nhiên đã bị kinh hãi quá lớn.

Thất cơ có chút ngây ngô, không có nhận thấy sự dị thường của hán tử, nàng ngẩng đầu lên mong chờ A Phúc rời đi nhanh chút. A Phúc vừa đi chân trước, sau lưng nàng liền chạy đến trước mặt Trần phó quản gia, vội vàng kêu lên: “Vậy phải làm sao bây giờ? Người nói phải làm sao bây giờ? Ta không muốn cùng nữ nhân khác cùng ở một phòng! Lão Trần, người mau nghĩ biện pháp nha!”

Thất cơ cứ thế nói, mà Trần phó quản gia lúc này đã sắc mặt xanh mét. Hán tử còn chưa mở miệng, Thập Cửu cơ làm cao đứng một bên kia cuối cùng từ trong hỗn loạn tỉnh táo lại, vừa thanh tỉnh, nàng lập tức rõ ràng tình cảnh của mình: dù cho xuất thân là một tiểu thư thì sao, cư nhiên thành phế phẩm không ai muốn rồi?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng căng đến đỏ bừng, bộ ngực vì tức giận mà phập phồng dồn dập. Ba thị nữ phía sau nàng nhìn thấy tiểu thư nhà mình tức giận, vội vàng tiến lên nhu nhu lưng, ần ần ngực, giúp nàng thuận khí.

Thất cơ còn đang trông mong nhìn Trần phó quản gia, nàng cắn môi dưới, thanh âm vừa vội vừa nhanh nói: “Rốt cuộc làm sao bây giờ, người mau nói đi? Nếu không thì, người nói một câu với A Phúc đi, hán tử không phải không thích trông coi nội viện đấy sao? Người đi nói với hán tử một tiếng đi. Thật là, đồ xấu xí kia bắt quá cho hán tử ba lượng vàng, hán tử cư nhiên liền thay nó xuất đầu rồi!”

Trần phó quản gia bỗng nhiên ngẩng đầu, “Người nói Thập Cửu cơ cho A Phúc ba lượng vàng?”

Thất cơ gật đầu nói: “Đúng vậy a, lần trước nàng giúp Ngũ công tử nghĩ ra một cái chủ ý gì, Ngũ công tử thưởng nàng ba lượng vàng, đồ xấu xí này liền cho A Phúc. Ba lượng vàng a, ta thực đau lòng thay nàng.”

“Câm miệng!”

Trần phó quản gia nghiêm mặt, nặng nề mà quát. Trên gương mặt khô vàng gầy yếu của hắn lộ ra gân xanh, “Người vì sao không nói sớm cho ta biết?”

Thất cơ kinh ngạc nhìn hắn, sợ đến lui về phía sau mấy bước, lắp bắp nói: “Này, này, người ta quên thôi mà.”

Trần phó quản gia thở hào hển dồn dập, hắn oán hận hướng xuống đất “Phi” một tiếng, nhổ một bãi đờm, “Ta thật sự là hồ đồ rồi! Lại vì giúp một nữ nhân ngu xuẩn, trì hoãn như người mà rước họa vào thân!” Trong tiếng nói căm hận, Trần phó quản gia nổi giận đùng đùng chạy ra ngoài.

31. Chương 31: Rất Xấu Cho Nên Rất Thông Minh.

Tôn Nhạc cùng Nhược nhi lúc này đã trở lại trong nhà gỗ, Nhược nhi vừa vào phòng, liền chạy đến cửa chính găt gao đóng lại. Thấy còn chưa đủ, lại chuyển một cái ghế chặn vào sau cửa.

Mà Tôn Nhạc, đã sớm đi vào phòng ngủ, từ cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Lúc bên ngoài trở nên đặc sắc thì Nhược nhi rầm rầm chạy tới sau lưng nàng, duỗi đầu nhìn ra ngoài.

Nhìn thấy Trần phó quản gia bên ngoài tức giận đến gần như muốn hộc máu, Nhược nhi đắc ý cười rộ lên, hắn oán hận nói: “Đáng đời! Hừ, xem bây giờ các người còn đắc ý không!”

Lúc này, Thất cơ đứng ở bên ngoài ngạc nhiên nhìn Trần phó quản gia giận dữ rời đi, sắc mặt của nàng trắng xanh, môi giật giật, do dự nửa ngày sau đó cúi đầu rời đi.

Thấy nàng xoay người, Thập cửu cơ kia cũng cắn răng, buồn buồn đi theo sau Thất cơ.

Nược nhi nhìn hai bóng lưng nữ nhân bực dọc rời đi, khanh khách cười nói: “Tỷ tỷ, nhà gỗ Thất cơ lúc này chắc náo nhiệt lắm, nói không chừng ở một hồi sẽ đánh nhau luôn, tỷ tỷ nói khi đó ai sẽ lợi hại hơn?”

Tôn Nhạc cười híp mắt nói: “Ta đánh giá Thập Cửu cơ này lợi hại hơn một chút.”

Nược nhi quay đầu hỏi: “Vì sao?”

Tôn Nhạc dẩu môi, “Đầu óc Thất cơ rất đơn giản.”

Nược nhi nhếch miệng nở nụ cười. Sau cười một lúc, bỗng nhiên nói: “Tỷ tỷ, A Phúc không tệ” Tôn Nhạc gật đầu nói: “Ừa, hắn có thể trở thành tâm phúc của Ngũ công tử, điều này chứng minh hắn vốn là người rất thông minh a.” Nói tới đây, chính nàng bỗng giật mình: người như A Phúc vậy, không có khả năng chỉ vì ba lượng vàng này chú ý mình, chẳng lẽ nói, mình rốt cục làm cho Ngũ công tử coi trọng rồi?

Tôn Nhạc nghĩ đến đây tim đột nhiên đập gia tốc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút ửng đỏ. Nàng nghiêng mặt qua cho gió lạnh bên ngoài có thể trực tiếp thổi tới trên mặt. Thổi một hồi Tôn Nhạc cảm thấy tâm bình tĩnh được một chút.

Ngày hôm nay Tôn Nhạc cùng Nhược nhi đều cực kỳ vui vẻ. Hai người vừa thấy đối phương sẽ thường thường ngây ngô cười một trận. Đoán tâm tình hiện tại của hai nữ nhân kia cùng Trần phó quản gia, sau mỗi lần như thế hai người đều cười to một trận.

Nhưng loại vui vẻ này khi cơm chiều đưa tới lại tiêu thất! Nguyên bản hai người có một chén lớn đồ ăn biến thành hai người một chén nhỏ hơn nửa một nửa còn là trấu gạo! Lại còn nửa chín nửa sống!

Nhìn một chén đen vàng hỗn hợp ngô cùng trấu gạo. Đồ ăn như thế này hai người thực sự không cười nổi.

Nược nhi hai mắt trừng trừng nhìn. Sau một hồi lâu vô lực hỏi: “Tỷ tỷ cái này làm sao bây giờ?”

Tôn Nhạc cũng hai mắt trừng trừng nhìn trong chén lắc lắc đầu nói: “Xem ra từ nay về sau khó mà ăn cơm no.”

Nàng ngẩng đầu, chống lại mắt to của Nhược nhi, nghĩ nghĩ rồi nói: “Không có gì phải sợ, cùng lắm thì chúng ta về sau lại tự nghĩ cách lấp đầy bụng.”

Nàng đem bát cơm phóng tới một bên, hai người đối với nó mắt to trừng mắt nhỏ, nhưng vẫn khó có thể nuốt xuống được. Cuộc sống ở Cơ phủ tuy rằng khó có thịt để ăn, nhưng ngô mì phổ cho các nàng vẫn là trắng sạch, đủ lượng, hai người ăn cũng vừa miệng chút. Hiện tại chất lượng giảm xuống nhiều như vậy, thật đúng là chỉ nhìn liền no rồi.

Tôn Nhạc đứng lên, vươn tay vuốt bụng nói: “Thời gian không còn sớm, xem ra chúng ta nên chuẩn bị kiểm ăn” nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Nhược nhi, ta nhớ lần trước dẫn đệ hồi phủ thì nhìn thấy bên phải trên sơn đạo có một rừng trúc?”

Nhược nhi ngây ngốc gật gật đầu, hần nhiên không rõ Tôn Nhạc lúc này nghĩ đến rừng trúc để làm chi?

Tôn Nhạc nhìn hậu viện, lẩm bẩm: “May mắn lần đó nói chuyện với Ngũ công tử, hẳn cho phép ta ngẫu nhiên có thể đi ra ngoài gặp đệ một chút tuy rằng bây giờ đệ vào phủ rồi, lời kia vẫn có thể lợi dụng.”

Nghĩ đến đây, nàng xoay người chạy đến trong phòng bếp, ở trong bếp lò phòng bếp, nàng vươn tay đào đào, lấy ra hai ba cái dao đá. Những dao đá này đều có chút hư hỏng, sau khi nàng lấy dao đá ra, lại từ bên trong lấy ra một miếng sắt.

Miếng sắt này lớn cỡ bàn tay, mặt trên gỉ sét loang lổ, nó làm thành hình dạng một cái dao phay, cạnh bên tương đối mỏng. Nó là vật phẩm lớn nhất trong những thứ Tôn Nhạc thu thập được mấy tháng này.

Dùng một kiện áo tang cũ nhất bao bốn thứ này lại, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi vươn đầu hướng ra phía ngoài xem xét, thấy không có người chú ý tới bên này, liền nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa phòng, chạy tới trong hậu viện.

Hai người tới chỗ tường vây thì một phiến lá vàng tự nhiên rơi xuống, đồng thời, một cổ gió lạnh lạnh cảm cảm thổi tới, cơn gió này lạnh như thế, khiến cho hai người đồng thời rùng mình một cái.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn bầu trời, lẩm bẩm nói: “Đúng rồi, ta cư nhiên quên mất, hiện tại hẳn là sắp lập đông? Thế này muốn bắt được chúng nó có thể có chút khó khăn.”

Nhược nhi duỗi đầu ra, tiến đến trước mặt nàng nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ đang nói một mình đấy à? Ta tại sao nghe không hiểu?”

Tôn Nhạc hướng hẳn cười hắc hắc, “Ta đang nói..., trời không tuyệt đường người!”

Nhược nhi ra sức gật gật đầu, hai mắt sáng trong suốt nhìn Tôn Nhạc, “Tỷ tỷ, ta phát hiện những lời tỷ nói, càng nghĩ càng thú vị.”

Tôn Nhạc đắc ý cười, nhú mày, “Đương nhiên rồi, tỷ tỷ người thực thông minh mà.”

Nhược nhi không hoài nghi chút nào gật mạnh đầu, “Ừa, tỷ tỷ xấu nhất mà, đương nhiên cũng thông minh nhất rồi.” Tôn Nhạc nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm, tay đang bám trên tường buông lỏng, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Nàng vội vàng vươn tay gắt gao vịn tường, vừa leo lên nàng vừa bốt thời giờ trừng mắt nhìn Nhược nhi vài lần. Bất quá Nhược nhi lúc này đang cố leo lên, cũng không có chú ý tới sắc mặt bất thường của nàng.

Áo tang kia sớm đã bị Tôn Nhạc ném tới trên đầu tường. Sau khi hai người trèo lên tường vậy, trước tiên đem bao áo tang kia vứt xuống, sau đó trượt xuống. Chân của bọn hắn vừa chạm đất, liền đồng thời thở ra một hơi: đã lâu không đi ra, cảm giác thật đúng là không tệ!

Mấy tháng không đi ra ngoài, cỏ cây phía sau núi đã sớm điêu tàn, cỏ dại nguyên lai cao bằng người cùng dây leo đã khô vàng hơn phân nửa nhờ vậy mà đi đường thuận lợi rất nhiều.

Tôn Nhạc mang theo Nhược nhi đi vào rừng trúc kia. Đây là một rừng trúc thưa thớt, cây trúc chỉ lớn nhỏ bằng ngón tay, lấy khí lực Tôn Nhạc cùng công cụ trong tay mà nói, cây trúc nhỏ này có thể sánh bằng một khối gỗ lim.

Tôn Nhạc đâm lên một cây trúc cao hai thước, xuất ra đao đá chém lên ước chừng chém gần ba mươi lần, nàng mới chém đứt cây trúc, công tác kế tiếp, đó là chặt nhỏ cây trúc ra, làm thành những phiến trúc nhọn.

Nhược nhi ngồi xổm bên cạnh nàng, nhìn nàng cầm đao sắt thuần thực phá vỡ tấm trúc, phân giải thành phiến trúc, tò mò hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ trước kia đã từng làm cái này sao?”

Tôn Nhạc cười nói: “Không có, bất quá ta đã nhìn lão nhân trong thôn làm.”

“Tỷ tỷ thật thông minh.” Nhược nhi nói, “Bất quá lão nhân trong thôn tỷ tỷ cũng thật thông minh, hẳn làm sao mà cái gì cũng biết vậy? Trong thôn ta ở không có lão nhân hiểu biết nhiều như vậy, ngay cả Phù gia gia cũng không bằng.” nói tới đây, Nhược nhi bổ sung một câu, “Tỷ tỷ, lão nhân trong thôn này của tỷ có phải cũng rất xấu hay không?” (Myu: Ha ha ta chịu hết nổi bạn Nhược nhi.)

Tôn Nhạc nghe vậy hai mắt tối sầm, nhất thời đao sắt trượt xuống phía dưới, chém trúng lưng ngón tay trở nàng, trong nháy mắt máu chảy như rót!

32. Chương 32: Kiểm Ăn

Nhược nhi thấy nàng chảy máu, hoảng sợ, hần vội vàng nhào lên, vươn tay gạt gao bịt miệng vết thương của nàng, kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ chảy máu!”

Tôn Nhạc vô lực rên rỉ: “Nhược nhi, chỉ cần đệ về sau không nói kiểu bộ dạng xấu là người thông minh nữa, tỷ tỷ sẽ không xảy ra chuyện.”

Nhược nhi không hiểu ngẩng đầu nhìn nàng, “Tại sao vậy? Những lời này không phải tỷ tỷ nói cho ta biết đấy sao? Tỷ nói với ta rằng đã nói như vậy với Tuyết Xu.”

Cơ bắp trên mặt Tôn Nhạc giật giật, thật vất vả mới nặn ra một nụ cười, “Ách, Nhược nhi, tỷ tỷ có khi cũng không phải mỗi câu nói ta đều là sự thật. Giống như một câu này, đây chẳng qua là vì đồ Tuyết Xu tiểu thư nên tùy tiện nói ra thôi.”

Nhược nhi sững sờ gật gật đầu.

Miệng vết thương trên ngón tay Tôn Nhạc kỳ thật rất cạn, dù sao đao sắt này cũng thực cùn. Máu chảy một chút cũng không chảy nữa, Tôn Nhạc không để ý đến nó, tiếp tục chặt trúc.

Đao trong tay nàng rất thật sự cùn rồi, hơn nữa lại không vừa tay, Tôn Nhạc ước chừng chém một giờ mới đem gốc cây trúc phá thành bảy tám chục thanh trúc nhọn.

Đem thanh trúc đặt ở trong áo tang gói lại, Tôn Nhạc dùng đao chém tới năm cây trúc, sau khi thu thập xong hết thấy, nàng xoay người đi vào sâu trong rừng.

Nhược nhi theo sát bên cạnh nàng, thấy nàng vẫn cúi đầu, chăm chú nhìn trên cỏ, không khỏi hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ đang nhìn cái gì nha?”

Tôn Nhạc đáp: “Ta đang nhìn có dấu chân cùng chất thải động vật hay không, ta muốn đặt một cái bẫy.” mới nói tới đó, nàng liền nhẹ giọng reo hò: “A, thấy được rồi.”

Ở đồng bùn đất phía bên phải của nàng, một dấu chân xuất hiện trước mắt nàng, dấu chân này có điểm mơ hồ không rõ, Tôn Nhạc lại không có kinh nghiệm săn thú, nhìn không ra là loại động vật nào.

Bất quá đối với nàng mà nói chỉ cần có động vật là được rồi.

Nàng đi vào giữa đồng bùn đất đem áo tang đặt ở trên xuất ra đao sắt liền dùng đao đào đất dưới chân lên. Cảm giác thật khác lạ bùn đất có vẻ hơi xốp lại mềm dẻo mắt liền đào ra một mảng lớn.

Tôn Nhạc dùng hai đến ba giờ rốt cục đào ra một cái hố cao bằng nàng. Nàng đem các thanh trúc nhọn cắm ở đáy hố sau đó lại đào trên vách động ra vài bậc thang trèo lên.

Ở trên mặt hồ trải lên một ít cành cây khô lại lấp chút bùn đất, một cái bẫy liền hoàn thành. Tôn Nhạc vỗ vỗ hai tay phủi một ít bùn đất rồi quay đầu nói với Nhược nhi: “Sắc trời không còn sớm. Ngày mai chúng ta lại đến làm vài cái bẫy như vậy nhất định có thể bắt được một ít dã thú.”

Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, thấy mặt trời vừa mới chuẩn bị xuống núi, còn khoảng một giờ trời mới tối hẳn liền dắt Nhược nhi chạy đến lùm củ từkia. Dùng dao sắt đào ra ba cụm, ba cụm củ từ cộng lại nặng chừng hai mươi cân. Tôn Nhạc dùng áo tang bao lấy củ từ cùng dao sắt, đào đá lại bó chặt thắt ở năm cây trúc nhỏ mà khiêng lên.

Tôn Nhạc cho tới nay đều không nghĩ tới việc bảo Nhược nhi làm việc. Nàng không hề nhận thấy được loại thái độ sùng nịch này của mình đối với hắn.

Nhược nhi chú ý tới, hắn hai mắt sáng trong suốt nhìn thân ảnh nho nhỏ của Tôn Nhạc, đi nhanh vài bước, vươn tay gắt gao nắm tay áo của nàng.

Tôn Nhạc lúc này cả người là bùn, trên mặt cũng dính đầy bùn đất, cả người vô cùng bẩn. Bởi vậy lúc vào phủ, nàng cũng không dám để cho người khác nhìn thấy, đến ngoài tường vây, nàng đầu tiên là lắng nghe động tĩnh bên trong một hồi lâu mới trèo tường, nhảy đến sân sau, cũng là rón ra rón rén đi về phía nhà gỗ.

Nàng chạy thẳng tới bên trong nhà gỗ, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi vươn tay đem gói áo tang chứa đầy củ từ và cả mấy cây trúc thả xuống đất. Tôn Nhạc chạy đến giếng nước múc ra một thùng nước liền vội vàng rửa ráy. Về phần Nhược nhi, hắn vẫn đứng bên cạnh nhìn, trên người cũng không dơ bẩn.

Khi nàng làm xong hết thấy thì sắc trời đã sớm tối đen, trong các nhà gỗ đều đốt đuốc.

Tôn Nhạc phân phó nhược nhi nhóm lửa trong phòng bếp, nàng đem toàn bộ củ từ rửa sạch, lột vỏ, cắt xong phóng tới trong nồi đất. Khi củ từ đỏ au chiếu vào trên mặt hai người thì hai người người xem ta, ta nhìn người, đều tươi cười rạng rỡ.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng không có chuyện gì đáng vui vẻ, nhưng hai người chính là tâm tình thực tốt lắm, phảng phất là loại cảm giác ấm áp này thực tốt, cũng giống như là cảm giác chờ mong củ từ nấu chín thực tốt.

Chỉ chốc lát sau, một trận mùi thơm ngát liền xông vào mũi. Tôn Nhạc đem bát sứ đến múc ra, nhìn đến ruột củ từ tuyết trắng phần nổi trong nước sôi sùng sục, nó phát ra mùi thơm ngát làm cho Tôn Nhạc cùng Nhược nhi liên tục nuốt nước miếng.

Sau khi Tôn Nhạc đem củ từ múc ra, trong nồi còn có một chút nước Tôn Nhạc đem chén ngô cùng trấu lúa mạch nửa chín nửa sống kia đổ vào trong nồi đất tiếp tục nấu lên.

Chỉ chốc lát, hai người liền vừa ăn củ từ, vừa ăn thêm ngô làm bữa tối.

Nhược nhi từng ngậm từng ngậm ăn, hắn vừa ăn vừa ngọng nghịu nói: “Tỷ tỷ, ta chưa từng ăn qua đồ ăn ngon như vậy.”

Tôn Nhạc cười hắc hắc.

Nàng cắn miếng củ từ không có mỡ, thầm suy nghĩ: nếu có thể bắt được một con thỏ hay gì đó.

Vừa nghĩ đến nơi đây, nước miếng nàng tràn lan như cổ đại, liên tục nuốt vài cái mới nuốt sạch sẽ. Nàng ngấm lại, sau khi mình đến cái thế giới này, vẫn chưa ăn được bữa thịt nào cho ra hồn! Phũ phàng như Cơ phủ vậy, cũng chỉ có hàng tháng mới có một bát mì trên để ba miếng thịt mỏng le mỏng lét! Vị thịt kia rất nhạt, Tôn Nhạc tới bây giờ cũng không biết là loại thịt gì.

Vào ban đêm, Tôn Nhạc không luyện tập Thái Cực quyền, nàng đem năm cây trúc nhỏ toàn bộ chặt thành thanh trúc nhọn mới đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, hai người dậy thật sớm, Tôn Nhạc dùng dao sắt mất bốn giờ, mới đào ra một cái hố cao bằng nàng lại chạy đến rừng trúc chém mười cây trúc.

Bấy nàng đào ra ngày hôm qua vẫn như trước, căn bản không có dấu vết động vật gì đi qua.

Sau khi chuẩn bị tốt hết thảy, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi về tới nhà gỗ ngoài nhà gỗ, có một chén cơm giống như chén hôm qua, xanh đen hỗn hợp, nửa chín nửa sống, ngô cùng trấu lúa mạch.

Củ từ hôm qua Tôn Nhạc đào về cũng đủ cho nàng ăn được chừng mười ngày, bởi vậy hai người nhìn đến chén cơm này cũng không để ý, bưng nó vào phòng bếp.

Ngay lúc hai người tiến vào phòng bếp thì tại tràng nhà gỗ phía trước vươn ra một cái đầu , “Di, đồ xấu xí kia tại sao không có phản ứng?”

Lầm bầm lầu bầu đúng là hề nữ nàng quan sát nửa ngày, cũng không thấy trong nhà gỗ truyền đến tiếng chửi rủa hoặc bực tức, ngẫu nhiên nghe được , cũng là tiếng cười của hai hài tử, nàng không khỏi có điểm buồn bực cũng có chút thất vọng.

Hề nữ lại nhìn một hồi, đến khi nhìn thấy phòng bếp hai người nổi lửa, bên trong ngẫu nhiên truyền đến đều là tiếng cười, điều này làm cho nàng thập phần khó hiểu. Hề nữ mê hoặc lắc lắc đầu, xoay người chạy về.

Sau Tôn Nhạc hai người ăn qua bữa sáng, nàng lại chặt năm cây trúc. Sau đó buổi chiều lại cùng Nhược nhi đi đến cái hồ buổi sáng mà đào sâu rộng thêm, thẳng đến mặt trời xuống núi mới trở về.

Ngày thứ ba, hai người tiếp tục làm bấy, chẻ tre. Tôn nhạc cũng không phải thợ săn, nàng chỉ từ trong TV mơ hồ xem được. Hiện tại về phần biện pháp này có hữu hiệu hay không, trong lòng của nàng cũng không biết.

Cuộc sống như vậy, liên tục đến ngày thứ sáu, khi đó, hai người ăn củ từ đến nổi miệng cũng nhạt như nước ốc rồi.

33. Chương 33: Bẫy Thú.

Đến ngày thứ bảy, mặt trời lên cao, trong thời tiết lộ ra một cổ khô nóng Tôn Nhạc cùng Nhược Nhi ở trong nhà gỗ học tập. Sau một lúc, lại cứ theo lệ thường đi tới phía sau núi.

Lúc này, sau khi bọn họ xem xét bảy cái bẫy rập, rốt cục ở chỗ cái bẫy thứ tám nhìn đến một lỗ thủng.

Tôn Nhạc mừng rỡ, nàng cùng Nhược nhi hai người hai mắt sáng lên. Sau khi cười ngây ngô hai cái, khăn cấp chạy về phía hồ bấy kia.

Ngã vào trong bấy là một con sói! Dưới bụng sói chảy ra một vũng máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, xem ra chết đã lâu. Bộ dạng con sói này da lông thưa thớt, hiển nhiên cũng là một con sói già.

Tôn Nhạc mừng đến cười tít mắt, nàng cùng Nhược nhi hai người hợp lực, mất thật lớn công phu mới đem con sói nặng gần tám mươi cân này kéo tới trên bờ.

Đem thây sói giấu kỹ, hai người cực kỳ nhanh chạy đến chỗ hồ bấy khác nhìn nhìn, gặp vài cái khác vẫn như trước, liền lại chạy lại bên cạnh thây sói.

Tôn Nhạc cùng Nhược nhi đem con sói chết đến dòng suối nhỏ, khi Tôn Nhạc ngồi dưới đất thở, nàng thấy Nhược nhi từ trong áo tang xuất ra đao sắt hướng sói kia đi tới.

Đây là lần đầu tiên Tôn Nhạc nhìn thấy Nhược nhi chủ động làm việc, không khỏi mở to mắt.

Nhược nhi đi đến bên cạnh thây sói, thuận thực cắt đầu sói cùng tứ chi, mở ngực phanh bụng. Động tác của hần gọn gàng linh hoạt, trong lúc vung đao không hề do dự. Tôn Nhạc nhìn nhìn, đột nhiên có một loại cảm giác Nhược nhi có thể cầm đao giết người!

Loại cảm giác này thật đúng là kỳ quái. Nhược nhi ở trước mặt nàng ôn thuần nhất gan như vậy làm sao lại có loại sát khí này?

Nhược nhi hiển nhiên trước kia đã làm việc này. Không đến nửa giờ hần đã đem toàn bộ những phần thịt có thể ăn bóc ra, ngay cả da sói hần cũng lột ra toàn bộ để ở một bên.

Sai khi hần làm xong cầm vài bó đem thịt sói cắt, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Nhược nhi chống lại hai mắt Tôn Nhạc trợn to không dám tin không khỏi nhấc cằm, rất là đặc ý cười: “Tỷ tỷ ta biết ngươi là nữ nhân. Những việc máu me này vẫn là để người đàn ông như ta đây làm thì tốt hơn.”

Tôn Nhạc vốn là thập phần ngạc nhiên cũng định ca ngợi hẳn nhưng nghe Nhược nhi tự đại mà nói như vậy nàng đỡ khóc đỡ cười nói: “Thật đúng là không biết Nhược nhi còn có khả năng như vậy? Trước kia lúc ta bận rộn đệ cũng đâu có đến giúp.”

Nhược nhi buồn bực trả lời: “Quân tử xa nhà bếp!”

Tôn Nhạc thật không ngờ hẳn lại nói ra một câu như vậy, nàng ghen chẹn họng, hỏi: “Vậy việc nhà nông thì sao?”

Nhược nhi hai mắt mở thật lớn, đúng lý hợp tình nói: “Những sự tình kia, quân tử cũng không làm.”

Tôn Nhạc tức giận cười châm biếm, bất quá tính cách của nàng vốn ôn hòa, đối với Nhược nhi lại sùng nịnh, nghe xong lời này cũng chỉ là lắc đầu cười không ngừng.

Tôn Nhạc đi đến bên cạnh thịt sói đã được xử lý tốt, cầm lấy áo tang cân nhắc, nuốt nước miếng, ước chừng phải sáu bảy mươi cân.

Nàng cùng Nhược nhi mỗi người cầm một tay áo tang, mang thịt sói, cầm da sói đi về. Tôn Nhạc vừa đi, vừa vui vẻ nói: “Tốt quá rồi, chúng ta có thịt ăn. Sau khi chúng ta trở về, ta liền hun khói toàn bộ thật tốt, đỡ phải bị hỏng mất.”

Tôn Nhạc nói tới đây, hai mắt hí thành một đường. Nhìn về phía những cái bẫy, nàng nuốt từng ngụm nước miếng, thì thào lẩm bẩm: “Có lẽ ngày mai lại có thu hoạch.”

Sau khi hai người trở lại nhà gỗ, Tôn Nhạc đem thịt sói lưu lại bốn năm cân thịt tươi, còn lại đặt trên bếp lò chậm rãi hun lên. Phòng bếp của nàng xây xa xôi khó thấy, một chút ít khói lửa căn bản là không khiến cho người khác chú ý.

Về phần thịt tươi này, Tôn Nhạc đem xào cùng củ từ mà ăn. Có thịt sói, nghĩa là có mỡ, có thịt để ăn! Đây đối với thân thể đang yếu thì của nàng cùng Nhược nhi mà nói là thập phần trọng yếu. Đáng tiếc là muối từ trong phòng cổ tranh của Nhược nhi lấy ra không nhiều lắm, không thể đem muối bôi ở trên thịt rồi hun khói.

Kể tiếp ước chừng còn nửa tháng, lúc này đã đến đông chí, Tôn Nhạc phỏng chừng qua nửa tháng này, thời tiết sẽ trở nên cực kỳ rét lạnh.

Bất quá vận khí của nàng thật không tồi, trong nửa tháng này, trong gần mười hố bẫy kia lại bắt được năm con thỏ, một con heo rừng. Heo rừng kia hẳn chỉ là heo con, ước chừng nặng hơn trăm cân, sau khi rút xuống trong bẫy bị mũi trúc nhọn đâm thương, chạy ra chừng bốn năm trăm thước mới vì đổ máu quá nhiều ngã xuống đất mà chết, vết máu trên mặt đất kia kéo rất dài. Khi hai người Tôn Nhạc đuổi tới thì nó vừa mới tắt thở. (Myu: ta cũng thích ăn thịt heo rừng lắm chẹp chẹp)

Cũng như vậy, mở ngực phanh bụng những động vật này đều về do Nhược nhi hoàn thành. Khi phòng bếp hai người chồng chất hơn trăm cân thịt để ăn thì Tôn Nhạc cùng Nhược nhi chỉ nhìn liền ngây ngô cười không ngớt: bọn họ chưa bao giờ giàu có như vậy!

Tôn Nhạc không biết, phía sau núi này thuộc sở hữu Cơ phủ, thợ săn trong thôn bên cạnh cũng không dám đến săn bắn, cho nên thực tiện nghi cho bọn họ.

Kể tiếp, Tôn Nhạc mang theo Nhược nhi đem kia mấy chục bụi củ từ đào về, tổng cộng mang trở về ba bốn trăm cân củ từ. Nàng tiện thể còn đem rau sam ở hậu viện đến rửa sạch phơi khô. Sau khi hoàn thành hết thấy thì sắc trời đột nhiên trở nên rét lạnh vô cùng. Gió Bắc gào thét, bầu trời một mảnh âm trầm, hai người mang giày rơm còn có chút rét run.

May mà Nhược nhi đem toàn bộ những da thú này xử lý phơi khô rồi, Tôn Nhạc đem củ khô trải trên giường, lại phủ chiếu lên trên, mà da thú thì bị nàng may thành chăn da thú, cho nàng cùng nNhược nhi mỗi giường một cái.

Sau đó, nàng dùng da sói vụn khâu loạn thử, cứ nhiên cũng làm ra hai đôi giày. Nàng cầm lấy mang vào chân, lại còn rất vừa chân. Tôn Nhạc mừng rỡ, kể tiếp nàng dùng thời gian mười ngày lại may ổi người một đôi.

Cho tới nay, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi dù lạnh cũng phân giường ngủ, tuy rằng hai người tuổi còn nhỏ, Tôn Nhạc cũng đem Nhược nhi trở thành đệ đệ, trong lòng cũng không chấp nhận. Bất quá danh phận của nàng thể này, hai người vẫn nên chú ý duy trì chút khoảng cách này.

Hôm nay, sau khi Tôn Nhạc đánh mấy giờ Thái Cực quyền, liền tắm sạch một cái nằm chết dí trên giường. Đây là thói quen kiếp trước của nàng, khi trời lạnh thích nằm ở trên giường ngẩn người như vậy.

Đúng lúc này, một cái thanh âm của nam tử từ bên ngoài truyền đến, “Thập bát cơ, đi ra một chút.”

Đây là thanh âm của A Phúc!

Tôn Nhạc ngẩn ra, vội vàng từ trên giường lăn lông lốc đứng lên.

A Phúc chấp tay sau lưng đứng ở bãi đất, khi hắn nhìn đến Tôn Nhạc đi ra, trên gương mặt gầy gò lập tức hớn hở rất thân thiết nói, “Thập bát cơ, Ngũ công tử đã trở lại, hắn gọi người đi gặp hắn!”

Từ lúc A Phúc đi vào Tây viện thì phía sau hắn liền thỉnh thoảng lộ ra một cái đầu. Chúng nữ trợ mắt nhìn bên này, nghe hai người nói chuyện. Hiện tại thanh âm A Phúc vừa rơi xuống, một trận nói nhỏ liền tấp nập vang lên.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn về phía A Phúc, lúc này, trong lòng của nàng hiện lên một ý niệm: chẳng lẽ, là vì chuyện mưu kế lần trước kia?

A Phúc nhìn gương mặt thắc mắc của nàng, tay phải duỗi ra ngoài, vẻ mặt tươi cười nói: “Thập bát cơ, thỉnh!”

Lấy địa vị của A Phúc, hắn khi nào thì khách khí như vậy với nữ nhân Tây viện? Trong khoảng thời gian ngắn, chúng nữ đều mở to mắt, không dám tin nhìn một màn này, ngay cả tiếng bàn luận xôn xao cũng biến mất.

34. Chương 34: Được Phép Có Tên Họ Rồi!

Trái tim Tôn Nhạc bang bang nhảy lên.

Nàng đương nhiên biết, thái độ này của A Phúc đại biểu cho cái gì! Nó có nghĩa chủ ý của nàng đã thành công, còn hàm nghĩa bất kể là Ngũ công tử hay là A Phúc, đều vài phần kính trọng nàng rồi!

Tôn Nhạc đè lại trái tim cấp tốc nhảy lên, cúi đầu, cung kính nói: ” Trước hết mời Phúc đại ca.”

A Phúc thưởng thức nhìn nàng một cái, quay đầu đi thẳng về phía trước, Tôn Nhạc theo sát sau hắn.

Chúng nữ trong Tây viện đã sớm đứng đầy trong viện, hai người đi xuyên qua bên người các nàng, A Phúc không thèm để ý tới, Tôn Nhạc vẫn không có ngăn đầu.

A Phúc mang nàng ra cửa Tây viện, đi thẳng tới chỗ rừng trúc hắn mới mở miệng nói: “Thập Bát cơ, người quả thật là một người thông minh.”

Tôn Nhạc vội vàng đáp: “Không dám.”

A Phúc cười cười, “Người ở trước mặt của ta không cần thiết phải khách khí như vậy đâu, gần đây Trần phó quản gia cùng đám người Thất cơ có đi tìm người gây phiền toái nữa không?”

“Không có ạ.” Tôn Nhạc vẫn cúi đầu như trước.

A Phúc thở dài: “Người cũng nên nhịn đi. Trần phó quản gia làm người như thế nào ta biết, hắn tuy rằng làm việc cần cù, vẫn là người bụng dạ hẹp hòi, sau này cho dù không dám làm gì người, trả thù vật nhất

định là có a. Những nữ nhân này gả đến Cơ phủ, Ngũ công tử vẫn luôn áy náy, hẳn vẫn cố ý tránh đi những chuyện có liên quan đến Tây viện. Cho nên, những hành vi của bọn họ cùng với Trần phó quản gia, chỉ cần không tạo thành hậu quả gì thì không có ai trông nom cả, chuyện này hi vọng người có thể hiểu. Về phần Thất cơ kia.” Nói tới đây, hẳn không kiên nhẫn nhịu mảy, “Thời gian này nàng cùng Thập Cửu Cơ ngày ngày khắc khẩu, vài lần âm ỷ đến chỗ Ngũ công tử. Mỗi lần đều là bị ta ngăn trở, hiện tại ta vừa nhìn thấy hai nữ nhân này liền phiền muộn.”

A Phúc rủ rỉ mà nói, dường như Tôn Nhạc đứng trước mặt hẳn cũng không phải Thập Bát cơ xấu xí tầm thường kia, mà là một người địa vị ngang bằng hẳn.

Tôn Nhạc lẳng lẳng lắng nghe. Sau khi nghe đến đó nàng khẽ cười nói: “Hai nữ nhân kia đều là người không biết nhường nhịn nhau.”

A Phúc thở dài: “Không chỉ là không biết nhường nhịn đâu? Các nàng là loại người không có lý cũng muốn chiếm ba phần tiện nghi! Hai nữ nhân này mỗi ngày ồn ào không ngừng, ta vốn là muốn đem các nàng tách ra, sau giận quá liền muốn cho các nàng chen chúc trong một phòng, khiến cho các nàng không được yên ổn! Ta đã phân phó xuống dưới về sau phạm là các nàng tìm ta đều nói ta không có ở đây! Ngũ công tử thì càng không cần phải nói.”

Tôn Nhạc nghe đến đó không khỏi phì cười ra tiếng.

Trong khi hai người cười nói chạy tới bên ngoài sân của Ngũ công tử.

Khi Tôn Nhạc nhìn đến mảnh sân đủ loại lan trúc, nhìn đến phòng ốc làm từ gỗ và trúc phía sau rừng trúc kia không khỏi có điểm hoảng hốt.

Căn phòng này cho dù nàng mệt đến cực điểm cũng sẽ ở trong giấc mộng đêm khuya nhìn thấy! Một lần lại một lần, một hồi lại một hồi! Đây là loại cảm giác thực làm cho người ta cảm thấy vô lực. Có khi, Tôn Nhạc cảm thấy đời người này có rất nhiều chuyện không do mình làm chủ. Giống như trái tim và vận mệnh vốn không thể bị chi phối vậy!

Lắc đầu, Tôn Nhạc nhìn mũi chân mình cười khổ thầm nghĩ: Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, người thật đúng là một kẻ không biết đủ!

Hai người đi qua rừng trúc, còn chưa có tới gần phòng của Ngũ công tử thì một trận tiếng cười truyền vào trong tai hai người.

Tiếng cười kia là do vài nam tử trẻ tuổi phát ra, trong đó một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng êm tai, như vàng ngọc va nhau, đúng là thanh âm của Ngũ công tử.

Tôn Nhạc nghe đến thanh âm đã lâu chưa nghe, trong lòng không khỏi say mê.

A Phúc lúc này dừng bước, hẳn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, “Ngũ công tử đang gặp bằng hữu. Thập Bát cơ, người ở đây chờ một chút, ta đi bẩm báo Ngũ công tử.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc nhìn bóng lưng A Phúc rời đi, trong lòng đau khổ; nếu ta diện mạo thanh lệ, thậm chí diện mạo dù bình thường, hẳn cũng sẽ đem ta đến trước mặt bằng hữu Ngũ công tử nói chuyện đi?

Tôn Nhạc nghiêng đầu xoa một cây nam trúc bên cạnh, móng tay trên thân trúc kia nhẹ nhàng vạch vạch, nhất thời suy nghĩ lung tung, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cũng không biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân hướng nàng truyền đến.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Ngũ công tử cùng A Phúc đi tới chỗ nàng, Ngũ công tử đang mặc quần áo tơ màu xanh, thân ảnh cao to giống như ngọc thụ lâm phong, làm cho người ta vừa thấy liền cảnh đẹp ý vui, tâm trí thần vãng (tâm trí hướng về).

Nàng vừa nhìn liền say mê, lập tức cảnh tỉnh chính mình. Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu, tiến lên hai bước.

Ngũ công tử chậm rãi đi đến trước mặt nàng, thản nhiên nói: “Thập Bát cơ, người rất không tồi. Mưu kế lần trước người nghĩ ra còn nhớ rõ không?”

Tôn Nhạc nhỏ giọng trả lời: “Nhớ rõ”

Khóe miệng Ngũ công tử giương lên, thanh âm có điểm du dương nói: “Nói thật với người, ái thiếp theo lời ta kia là của ta một tỷ trong gia tộc, nàng nguyên là ái thiếp của Triệu hầu, bất quá bây giờ là chính thê của Triệu hầu.”

Hắn ôn hòa nhìn Tôn Nhạc, “Chính là nhờ cái chủ ý kia khiến nàng thành công. Lần này, Cơ phủ chúng ta ở trước mặt bốn gia thật có thể diện. Hai lần đều là vì chủ ý của người mà thành công, ta rất vui.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, trong lòng bắn khoản một chút: có vẻ gia tộc này của Ngũ công tử cũng không đơn giản?

Nàng còn đang suy nghĩ tình thế, nghe thấy Ngũ công tử còn nói thêm: “Người muốn ban thưởng cái gì?”

Muốn ban thưởng cái gì?

Tôn Nhạc trong lòng biến chuyển thật nhanh, sau một lúc lâu nàng nhẹ giọng trả lời: “Ta nghĩ muốn năm lượng vàng, còn muốn tự do xuất nhập trong phủ.”

Khóe miệng Ngũ công tử giương lên, “Năm lượng? Không coi là nhiều! Ta cho người mười lượng đi, về phần tự do xuất nhập trong phủ, người không phải vẫn có sao?”

Tôn Nhạc cả kinh.

Đúng lúc này, A Phúc ở bên cạnh cười nói: “Có lẽ ý của Thập Bát cơ là muốn danh chính ngôn thuận đi.”

Ngũ công tử nói: “Danh chính ngôn thuận? Cái này không thể cho người.”

Khi Tôn Nhạc cảm thấy thất vọng thì Ngũ công tử còn nói thêm: “Vì bồi thường người, ta quyết định để người làm thị tỳ trong thư phòng cho ta. Về sau giờ Tỵ (từ 9 đến 11 giờ sáng) buổi sáng mỗi ngày, buổi chiều một canh giờ ở thư phòng ta, thời gian khác thì tùy ý, Thập Bát cơ, người nguyện ý sao?”

Tôn Nhạc vừa mừng vừa sợ, lòng của nàng bang bang nhảy loạn, gần như muốn nhảy tới cổ họng của nàng!

Chẳng lẽ nói, từ nay về sau mình có thể mỗi ngày đều nhìn thấy hắn?

Việc này chỉ cần nghĩ đến, nàng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cả người như phiêu đảng ở trong tầng mây, hạnh phúc đến nói không ra lời.

Ngay sau đó, lý trí của nàng nói cho nàng biết: cứ như vậy, mình sẽ giống như A Phúc, thành tâm phúc của Ngũ công tử rồi! Mình không còn là người để cho Thất cơ cùng Trần phó quản gia có thể chà đạp nữa! Mình không cần lo áo cơm! Hơn nữa, mình còn có mười lượng vàng! Mười lượng có thể đảm bảo mình cho dù có rời đi Cơ phủ cũng trải qua những ngày tháng an lành!

Tầng tầng lớp lớp suy nghĩ này, chỉ là thoáng qua một cái trong đầu. Tôn Nhạc đè lại tâm tình kích động, mỉm cười vái chào, “Vâng.”

Ngũ công tử nhận được lời hứa của nàng, có vẻ hết sức hài lòng, hắn hướng về phía nàng gật gật đầu, “Vậy tên người cũng phải sửa lại, người muốn lấy tên gì không?”

Sửa tên một chút?

Tôn Nhạc lập tức hiểu được, về sau chính mình đứng ở trong thư phòng Ngũ công tử, tất nhiên sẽ gặp những người có địa vị tương đương hắn, hắn đây là không muốn để cho người khác biết mình là cơ thiếp của hắn, dù sao cơ thiếp mình xấu xí sẽ trở thành trò cười cho người khác.

Tôn Nhạc trong lòng có điểm khổ sở, nàng nhanh chóng đề xuống, thấp giọng nói: “Ngũ công tử, gọi ta Tôn Nhạc đi”

“Tôn Nhạc? Ta nhớ kỹ rồi. Vậy người đi xuống trước đi, giờ Thìn (từ 7 đến 9 h sáng) ngày mai lại đến.”

“Vâng.”

35. Chương 35: Bất Đồng Rồi

Đưa mắt nhìn Ngũ công tử và A Phúc rời đi, Tôn Nhạc lúc này đã không còn đau khổ chút nào, chẳng những không có khổ sở, nàng còn phải mạnh mẽ kiềm nén, mới không vui mừng nhảy dựng lên ngay tại chỗ. Nàng xoay người liền hướng nhà gỗ của mình phóng đi. Tin tức tốt như vậy, nàng nhất định phải nói cho Nhược nhi, để cho hắn cũng vui mừng hả dạ.

Tôn Nhạc hai mắt cười đến loạn thành một đường.

Tôn Nhạc nhảy chân sáo về Tây viện.

Khi nàng vừa xuất hiện trong nhà gỗ Tây viện thì liền có vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Những ánh mắt này đủ loại cảm xúc hoặc kinh nghi, hoặc suy đoán, vừa nhìn thấy động tác nhảy chân sáo của Tôn Nhạc thì tất cả đều ngây dại.

Phía sau nàng, năm ba nữ nhân châu đầu ghé tai bàn luận.

Khi Tôn Nhạc đi đến bên ngoài nhà gỗ Thất cơ thì nàng nhìn thấy Thất cơ đẩy Tam cơ đi ra.

Tam cơ vừa ra cửa phòng, liền hướng Tôn Nhạc tươi cười một cái nàng giương giọng hỏi: “Thập Bát cơ, có chuyện gì vui sao? Tại sao người cười hơn hờ như vậy?”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía nàng, hai mắt sáng trong suốt. Nàng không cần quay đầu lại cũng biết, giờ khắc này, nữ nhân trong viện đều dựng lỗ tai lên, chờ câu trả lời của mình.

Tôn Nhạc miệng khê cong, khoái hoạt nói: “Là Ngũ công tử, hắn muốn ta trở thành thị tỳ trong thư phòng của hắn, còn đồng ý ta về sau không gọi Thập bát cơ nữa.” Tôn Nhạc trước vẻ mặt đồng loạt đổ kỵ của chúng nữ cười nói, : “Ta về sau đã gọi là Tôn Nhạc rồi, các vị tỷ tỷ không cần lại gọi ta là Thập Bát cơ nữa.”

Lời của nàng rõ ràng truyền ra.

Sau một hồi một hồi lâu cũng không một tiếng động nào vang lên chúng nữ một đám ngây ra như phỗng.

Thành thị tỳ trong thư phòng Ngũ công tử?

Còn sửa lại có tên có họ?

Trời ạ đồ xấu xí này gặp vận gì vậy? Cư nhiên lập tức biến thành người bên cạnh Ngũ công tử? Nàng dựa vào cái gì?(Myu: Dựa vào cái đầu các tỷ tỷ à.)

Chúng nữ phía sau bình thường vốn không để mắt đến nàng đột nhiên nghe được tuyên bố của Tôn Nhạc nhất thời tất cả đều tịt ngòi. Các nàng hai mắt nhìn nhau, câu chúc mừng kia nửa chữ cũng nhả không ra! Ngay cả Tam cơ cùng Lục cơ xưa nay ôn hòa cũng như thế.

Tôn Nhạc tất nhiên là tuyệt không để ý. Nàng sôi nổi nhảy đến nhà gỗ của mình. Trước cửa nhà gỗ Nhược nhi đứng dựa vào đó chờ nàng.

Tôn Nhạc bước xa một cái vọt tới trước mặt Nhược nhi, nàng vươn tay chụp bả vai Nhược nhi, sau đó mạnh mẽ mà kéo hắn đến ôm một cái!

Nàng là hưng phấn như thế, dùng là khí lực cũng mạnh như thế.

Tôn Nhạc gât gao ôm Nhược nhi, vui mừng, không ngừng kêu lên: “Nhược nhi, ta thật vui vẻ, ta thật vui vẻ!”

Nàng kêu vài câu ‘ta thật vui vẻ’, nhưng không nghe thấy Nhược nhi trả lời, không khỏi buông hắn ra nhìn lại mặt hắn.

Cặp mắt to kia của Nhược nhi tròn xoe nhìn nàng, môi dẩu lên, vẻ mặt rõ ràng là không vui.

Tôn Nhạc mở to mắt ngạc nhiên nói: “Ta thành thị tỳ trong thư phòng Ngũ công tử, Nhược nhi không cao hứng sao?”

Nhược nhi liếc mắt nhìn nàng, buồn buồn trả lời: “Tỷ thích Ngũ công tử như vậy ư?”

Tôn Nhạc giật mình, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy Nhược nhi dùng loại ngữ khí này nhắc tới Ngũ công tử.

Nhược nhi bĩu miệng lợi hại hơn nữa, trong mắt to của hắn lè quang chớp động, “Tỷ vui vẻ như vậy, cũng là vì tỷ có thể thường xuyên nhìn thấy hắn sao?”

Nhược nhi nói tới đây, thân mình xoay lại liền phóng về hướng hậu viện.

Tôn Nhạc run sợ một hồi lâu mới kịp phản ứng: thì ra, Nhược nhi là ghen tị?

Nàng nghĩ đến đây không khỏi buồn cười, đứng lên thấy Nhược nhi càng chạy càng xa, nàng vội vàng đuổi theo.

Khi nàng đi vào hậu viện thì Nhược nhi vù vù vài cái bò tới trên chạc một cây nhỏ ngồi. Từ sau lần đó hắn trèo cây thua Tôn Nhạc, Nhược nhi luôn luôn ngấm luyện tập trèo cây, hiện tại so với nàng còn thuần thục hơn.

Tôn Nhạc thấy hắn không có chạy xa, tâm tình cũng buông lỏng nàng đi đến dưới cây nhỏ Nhược nhi ngồi, dựa lưng vào thân cây ôm đầu gối ngồi xõm xuống.

Tôn Nhạc nhìn mây trắng bập bềnh ở chân trời, khoái hoạt, nhẹ nhàng mà nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ thật sự rất cao hứng.”

Nàng cong môi, hai mắt cười híp lại nói: “Trước kia tỷ tỷ sợ không có cơm ăn, lại sợ Trần phó quản gia trả thù. Hiện tại tỷ tỷ không còn sợ nữa! Nhược nhi, đệ biết không? Lần này Ngũ công tử còn thưởng ta mười lượng vàng, ngày mai ta hẳn là có thể lấy được mười lượng này, chúng ta có thể đi ra ngoài mua muối về, cũng có thể được ăn cháo ngon nhất không đúng, là cơm chúng ta có thể mỗi ngày được ăn cơm, ăn đến cả đời!”

Tôn Nhạc nói tới đây, nuốt nước miếng một chút, “Nhược nhi, đệ không biết tỷ tỷ biết làm rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon đâu, về sau tỷ tỷ có thể thường xuyên làm cho đệ ăn hơn nữa, cho dù tỷ tỷ thành thị tỷ trong thư phòng Ngũ công tử, mỗi ngày cũng chỉ ở đó có hai canh giờ, thời gian còn lại, tỷ tỷ vẫn là cùng Nhược nhi ở chung một chỗ.”

Khi Tôn Nhạc nói tới đây, trên đỉnh đầu truyền đến một trận bụng kêu ùng ục. Hai mắt Tôn Nhạc khê cong: tiểu tử này, bị lời của mình làm cho thêm ăn rồi đây.

Tôn Nhạc nghiêng đầu, tiếp tục nói: “Về phần Ngũ công tử, tỷ tỷ cho dù thích hắn thì thế nào? Đệ đừng quên, tỷ tỷ là một nha đầu xấu xí.”

Những lời này của nàng vừa mới nói xong, trên đỉnh đầu lay động chỉ thấy Nhược nhi hai chân bắt trên nhánh cây, cả người chống ngược xuống phía dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn thuận thế vừa vịn ngã trước mắt Tôn Nhạc!

Nhược nhi đem mặt tiến đến trước mắt Tôn Nhạc, hướng về phía nàng lè lưỡi thật dài, cao hứng tiếp lời: “Ta đã biết, tỷ tỷ bộ dạng xấu như vậy, Ngũ công tử hẳn căn bản là sẽ không nhìn trúng tỷ tỷ.”

Trước sắc mặt trắng xanh của Tôn Nhạc, Nhược nhi cứ thế đắc ý nói: “Trong thiên hạ, chỉ có ta mới không để ý gương mặt này của tỷ tỷ thôi.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, phỉu đất đứng lên. Nàng tức giận ngực phập phồng không thôi, qua thật lâu mới oán hận dậm chân, chạy đi.

Nhược nhi nhìn bóng lưng nàng chạy trốn, hì hì nở nụ cười. Tiếng cười đáng ghét kia thật lâu sau vẫn còn phiêu đảng trong tai Tôn Nhạc.

Vào ban đêm, Tôn Nhạc bị Nhược nhi đả kích nghiêm trọng vẫn luyện tập Thái Cực quyền, vẫn luyện tập, thẳng đến tất cả đèn đuốc đều tắt, trên bầu trời chỉ còn sao chớp động. Nàng vẫn còn trong bóng đêm từng bước luyện tập.

Nhược nhi nằm ngủ ở trên giường, đang đắp da thú ấm áp, hần nghe tiếng Tôn Nhạc hít thở, một lát sau đột nhiên mở miệng kêu lên: “A, thăm rồi!”

Tiếng kêu của hần sợ hãi làm cho Tôn Nhạc cả kinh, Tôn Nhạc vội vàng dừng động tác lại, “Nhược nhi, xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm Nhược nhi buồn buồn truyền đến, “Tỷ tỷ, chúng ta khổ cực lấy thịt để ăn như vậy có phải dư thừa rồi hay không?”

Tôn Nhạc nghe vậy không khỏi trong bóng đêm liếc mắt coi thường một cái, nàng tức giận trả lời: “Nơi này thịt để ăn luôn luôn hiếm hoi, cho dù là A Phúc, nhiều nhất cũng là hai ba ngày mới có một chút thịt để ăn, thịt của chúng ta sao lại lãng phí chứ?”

Nhược nhi hì hì cười, tiếng cười kia trong bóng đêm truyền ra rất rõ ràng, “Hì hì, ta đã sớm biết, tỷ tỷ, đây chính là lần đầu tiên tỷ nói chuyện với ta trong tối hôm nay nha!”

36. Chương 36: Thư Phòng

Giờ Tỵ là chín giờ sáng đến mười một giờ, Tôn Nhạc học những người khác ở Tây viện, trong phòng đặt một cái đồng hồ cát.

Nàng cứ theo lẽ thường vào rạng sáng bốn năm giờ đã ra khỏi giường, vẫn luyện tập đến gần tám giờ rưỡi, liền xoay người đi đến sân của Ngũ công tử

Lúc này nàng đi ở trong viện, thỉnh thoảng có người chăm chú nhìn nàng. Thần sắc những nữ nhân này khác nhau, phần lớn khi đối diện với ánh mắt của nàng thì lộ ra một nụ cười tươi. Đi ngang qua nhà gỗ Thất cơ, bên trong rít gào như sấm, Thất cơ và Thập Cửu cơ cùng với thị nữ của các nàng chửi nhau rất hăng say. Những tiếng thét chói tai cùng tiếng khóc kêu the thé kia, làm cho nàng vội vàng tăng nhanh cước bộ.

Tôn Nhạc đi vào trong sân của Ngũ công tử, trong sân thực yên lặng, chỉ có một thị đồng đang quét dọn lá rụng bên ngoài. Thị đồng nhìn đến Tôn Nhạc đã đến, chấp tay trước ngực cúi chào nói: “Cô nương là Tôn Nhạc? Hôm qua Ngũ công tử đã phân phó, cô nương có thể tự đi theo cửa hông đến trong thư phòng.”

Tôn Nhạc nhẹ giọng nói: “Đa tạ tiểu ca.”

Thị đồng kia tuổi xấp xỉ với nàng, bộ dạng ước chừng mười một mười hai tuổi, sau khi nghe được lời cảm ơn của nàng khẽ mỉm cười, ánh mắt của hần tò mò dừng ở trên mặt Tôn Nhạc, bắt quá chỉ nhìn lướt qua, hần liền vội vàng dời đầu đi.

Tôn Nhạc bình tĩnh nhìn về phía trước, cất bước đi lên cầu thang.

Khi nàng đi vào bên hông phòng thì khóe mắt nhìn xuyên qua màn lụa mờ ảo giữa gian nhà, bên trong có một đạo thân ảnh màu xanh cao to.

“Bang bang bang”, nhịp tim của nàng phi nhanh, đó là Ngũ công tử! Hần đang mặc quần áo dưới sự hầu hạ của hai thị nữ.

Tôn Nhạc chỉ nhìn lướt qua, hai gò má liền đỏ bừng nàng vội vàng nhìn dưới chân không chớp mắt, hai ba bước liền tiến vào trong thư phòng.

Thư phòng có điểm lộn xộn, bên trong khắp nơi có thể nhìn đến tro bụi. Xem ra, trước nàng hần là không có nữ tỳ quét tước qua thư phòng.

Tôn Nhạc đi đến trước tủ sách. Mỗi một giá sách đều dùng gỗ lim thật dày làm thành. Nhưng những giá sách gỗ lim thật dày cực rắn chắc này khi xếp chừng trăm quyển sách thẻ tre cũng làm cho người ta một loại cảm giác không gánh vác nổi.

Tôn Nhạc đem từng cái thẻ tre mở ra coi vài lần liền ước chừng biết đây là thuộc loại sách nào. Sau đó nàng liền dựa theo kinh sử tử tập (cách phân loại sách vở thời xưa: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập) đem thẻ tre một lần nữa xếp đặt lại.

Nàng vừa bày biện thẻ tre vừa dùng cái khăn lau đặt ở sau giá sách lau đi tro bụi trên giá sách. Sau khi chùi sơ một lượt các giá sách nàng bắt đầu thu dọn thư phòng.

Qua hơn một giờ, một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp truyền đến, Ngũ công tử đến!

Tôn Nhạc chỉ là nghe được tiếng bước chân của hắc trái tim liền đập nhanh. Nàng bắt đầu dĩ cười khổ một cái đi đến giá sách thứ hai tiền tiếp tục phân loại.

Chỉ chốc lát Ngũ công tử xuất hiện ở trong thư phòng. Hắc đưa mắt nhìn Tôn Nhạc rồi xoay người cầm lấy một cái thẻ tre không đi đến phía trước.

Tôn Nhạc vừa thấy hắc như vậy, biết hắc muốn viết chữ liền đi tới một bên mài mực.

Đây là lần đầu tiên nàng mài mực, bắt đầu điểm nhẹ hai cái, bắt quá nàng rất nhanh liền tìm được phương pháp rồi, thuần thục đem nghiền mực đã mài đặt ở bên cạnh Ngũ công tử.

Ngũ công tử nhắc bút lông, để tay ở trên thẻ trúc. Vài lần muốn động bút lại chậm chạp không xuống tay. Chỉ chốc lát, hắc thở dài một tiếng, đem bút để ở một bên.

Lại qua một lát, Ngũ công tử một lần nữa nhắc bút lông, hắc suy nghĩ một chút ngòi bút dưới tay chạy như bay.

Tôn Nhạc vẫn lặng yên đứng ở góc phía sau hắc, cúi đầu không nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong thư phòng chỉ có tiếng ngòi bút di động “soạt soạt” thỉnh thoảng truyền đến.

Khoảng một khắc đồng hồ, Ngũ công tử để bút xuống, hắc đem tấm trúc cầm lên nhìn nhìn, cũng không quay đầu lại nói: “Buổi chiều ta có vài cái bằng hữu sau giờ Ngọ sẽ đến đây, người đến sớm một chút.”

Tôn Nhạc thấp giọng đáp: “Vâng.”

Ngũ công tử đem tấm trúc viết xong để vào trong lòng, xoay người liền chuẩn bị rời đi, vừa đi đến cửa cước bộ của hắc ngừng một chút, quát: “Bảo, đem mười lượng vàng ra cho Tôn Nhạc đi.”

Một cái thanh âm thiếu niên trong trẻo truyền đến, “Dạ”

Ngũ công tử lúc này mới đi ra.

Mười lượng?

Tôn Nhạc kích động không thôi nàng hưng phấn mà nhìn cửa, tâm tình kích động vô cùng. Nàng biết, ở thời đại này, trăm lượng có thể cho thích khách hận nhất cắt lấy đầu của mình! Ngàn lượng là giao dịch giữa hai nước! Mười lượng này, nếu ở đời sau giá trị tuyệt đối không dưới trăm vạn!(myu: khoảng 3 tỷ vnd đó các tình iu ^^)

Nàng có mười lượng này, cho dù rời khỏi Cơ phủ cũng có thể trải qua cuộc sống tương đối khá.

Bất quá, hiện tại nàng căn bản cũng không có khả năng tự bảo vệ mình, cho dù có được mười lượng này, cũng tuyệt đối không thể rời đi Cơ phủ.

Ngay khi suy nghĩ luân chuyển trong đầu Tôn Nhạc thì một thiếu niên áo tang mười lăm mười sáu tuổi đi đến. Thiếu niên này một đầu tóc đen gắt gao buộc ở đỉnh đầu, lộ ra cái trán trơn bóng mà rộng lớn, hai mắt sáng ngời có thần, thoát nhìn sáng chói, làm cho người ta vừa thấy liền sinh hảo cảm, đây chắc là Bảo.

Bảo đi đến trước mặt Tôn Nhạc, cầm gói đồ trong tay đưa cho nàng, nói: “Chỗ này là mười lượng, người xem một chút đi.”

Tôn Nhạc vừa mở ra nhìn, lập tức bị kim quang vàng rực làm hoa mắt nàng đem gói đồ khép lại, khom người nói: “Đa tạ.”

Bảo gật gật đầu, cũng không nhiều lời liền rời đi.

Tôn Nhạc đem gói đồ kia để vào trong tay áo tang, nâng tay rời đi thư phòng hướng sân của mình trở về. Ngũ công tử bảo nàng buổi sáng chỉ cần một canh giờ, từ lúc Ngũ công tử rời đi thì đồng hồ cát kia chỉ đã đến giờ.

Trong lòng Tôn Nhạc có mười lượng vàng nặng trĩu, cả người đi trên đường đều là ngẩng đầu ưỡn ngực, thần thái trên mặt phấn khởi. (Myu: Giống ta lúc mới nhận lương kaka)

Khi nàng trở lại Tây viện thì tiếng nói chuyện náo nhiệt ồn ào náo trong Tây viện đột nhiên bớt đi rất nhiều, nguyên nhân vì các nữ nhân đang vui vẻ nói chuyện với nhau vô tình hoặc cố ý nhìn về phía nàng. Nhìn đến thần thái phấn khởi của nàng thì những nữ nhân kia cực kỳ mất tinh thần.

Tôn Nhạc đi đến ngoài nhà gỗ Thất cơ thì Thất cơ đang đứng dưới tàng cây đa trong viện, nàng vừa thấy Tôn Nhạc, sắc mặt liền xanh lét, “Phi” một tiếng nặng nề mà nhỏ một bãi đàm xuống đất!

Hơn nữa, hướng Thất cơ phun đàm đúng là hướng tới Tôn Nhạc!

Thất cơ vừa phun đàm, chúng nữ đều đồng loạt nhìn về phía bên này, biểu tình trên mặt là tự tiếu phi tiếu (cười mà không cười), một bộ dạng xem kịch vui. Thập Cửu cơ diễm lệ đứng ở cửa kia, lại hướng Thất cơ lộ ra một cái biểu tình xem thường.

Tất cả mọi người đang chờ phản ứng của Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cười nhẹ, giống như không có chuyện gì phát sinh, mặt không chút thay đổi đi thẳng về phía trước.

Trong sự thất vọng của chúng nữ, nàng đi tới trước nhà gỗ của mình.

Lúc này, Nhược nhi không đứng ở cửa nghênh đón nàng, Tôn Nhạc vội vàng đẩy cửa đi vào, tiến vào phòng, liền nhìn thấy Nhược nhi dùng một cái que dài viết trên một mâm cát, ở trên cát luyện chữ.

Hắn cầm que như cầm bút lông, vẽ một đường đều thập phần chăm chú, môi mân thật chặt, hai mắt chớp cũng không chớp, không hề nhận thấy Tôn Nhạc đến.

Tôn Nhạc thấy Nhược nhi cư nhiên biết chịu khó rồi, không khỏi mỉm cười, trong lòng rất vui vẻ.

Nàng nhẹ bước chân, chậm rãi đi tới phía sau Nhược nhi, chuẩn bị đi vào phòng ngủ của mình.

Mới vừa đi tới bên cạnh Nhược nhi, Nhược nhi cũng không quay đầu lại đã mở miệng, “Đã quay về?”

37. Chương 37: Khách Của Ngũ Công Tử

Giọng điệu này của Nhược nhi, đúng là thập phần chín chắn điềm tĩnh.

Tôn Nhạc chớp chớp mắt vài cái, nàng nghiêng thân về phía sau, đưa đầu đến trước mặt Nhược nhi, cười híp mắt nói: “A, Nhược nhi của ta đã trưởng thành, biết chịu khó rồi.”

Nhược nhi cũng không quay đầu lại, vẫn tiếp tục luyện chữ, “Tỷ tỷ thông minh như vậy, ta tự nhiên không thể quá kém.”

Tôn Nhạc nghe xong lời này rất là cao hứng, nàng thân mình xoay tròn nhảy tới phía sau Nhược nhi, đem mặt tiến đến bên mặt Nhược nhi, chu miệng ở trên má trái hắn “Chụt” một tiếng!

Nhược nhi bất ngờ không đề phòng bị đánh lén, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng. Hắn đưa tay ôm chỗ bị hôn, nhất thời đứng đó chân tay luống cuống.

Tôn Nhạc mừng rỡ, nàng duỗi hai tay ra, từ phía sau gắt gao ôm Nhược nhi kêu lên: “Nhược nhi, chúng ta có tiền.” Nói đến ba chữ cuối cùng thì nàng tự nhiên mà ép thanh âm tới cực thấp.

Nàng nói tới đây, vui sướng lặp lại: “Chúng ta có tiền rồi! Nhược nhi, chúng ta có thể mỗi ngày ăn cơm, mỗi ngày ăn thịt rồi!”

Nàng vừa nói vài lần, nhưng không được đáp lại, nhìn kỹ nhược nhi, “Nhược nhi, đệ không cao hứng sao?”

Nhược nhi liếc nàng một cái, “Chẳng qua là mười lượng mà thôi, nhìn tỷ cao hứng đến vậy. “ nói tới đây, từ trong lỗ mũi hắt hừ nhẹ một tiếng tỏ vẻ khinh thường

Tôn Nhạc cười nói: “Đệ này đúng là tiểu thí hài khoái lác!”

Tôn Nhạc tâm tình tốt không bị một chút đả kích. Sau khi đứng tại chỗ xoay tròn một vòng vui sướng hài lòng nói: “Nhược nhi hẳn là ăn điểm tâm rồi chứ? Ta còn chưa ăn nga, hay chúng ta ra bên ngoài ăn đi thuận tiện mua chút muối về.”

Nhược nhi nhìn về phía nàng kỳ quái hỏi: “Trong tay tỷ không phải là vàng sao? Làm sao có thể dùng ở địa phương nhỏ này?”

Tôn Nhạc nghe xong trầm nghĩ, đúng là hiện tại trong tay nàng có mười lượng nhưng mười lượng này làm sao có thể ở địa phương nhỏ này sử dụng? Ít nhất cũng phải đổi thành tiền mới được a.

Tôn Nhạc càng nghĩ càng sầu: mình và nhược nhi, hai hài tử nếu thực cầm vàng đi ra ngoài chỉ sợ ngay cả mạng cũng mất. Nói như vậy mười lượng này chỉ có thể cất giấu?

Tôn Nhạc Buồn rầu chống lại Nhược nhi đang nhìn mình cười hì hì hung hăng liếc hẳn một cái sau đó xoay người liền chạy tới giữa phòng ngủ.

Nếu vàng này không thể dùng, vậy đành phải giấu đi rồi. Sau khi Tôn Nhạc đi lòng vòng trong phòng, nhìn thấy bốn bề vắng lặng liền chạy tới hậu viện, tới gần chỗ tường vây đào một cái hố, đem vàng đặt ở trong một cái chén sứ chôn. Sau khi chuẩn bị cho tốt, nàng lại lấp đất, ở trên mặt giẫm bằng thật mạnh.

Nhược nhi đứng ở trong nhà gỗ, xuyên qua cửa sổ nhìn nhất cử nhất động của nàng. Thấy nàng cẩn thận như thế, hẳn không khỏi bĩu môi, rất là khinh thường nói lầm bầm: “Mới mười lượng mà thôi! Thật không có tiền đồ.”

Buổi chiều đảo mắt đã đến, Tôn Nhạc liền đi tới thư phòng sớm, nàng tiếp tục sửa sang thẻ tre, Lúc này Bảo đi đến, nhìn mấy cái điểm tâm bột mì nói với Tôn Nhạc: “Người không đói bụng sao? Những cái này cũng không hề nhúc nhích?”

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn về phía hẳn, “Cái đó, ta có thể ăn sao?”

Bảo nở nụ cười, “Đương nhiên, mấy cái này là chuẩn bị cho người nếu người không ăn ta phải đem đi rửa. “

Tôn Nhạc đã sớm đói bụng đến dạ dày phát đau, nàng vội vàng xông lên trước nói: “Ta ăn” Bảo cầm đĩa để lại chỗ cũ, xoay người rời đi. Tôn Nhạc thấy trong phòng không có người, nắm điểm tâm lên từng ngụm từng ngụm bắt đầu ăn nàng thật sự đói bụng là đến phát hoảng, nếu không ăn cơm thì té xỉu mất.

Điểm tâm bột mì nhào này toàn bộ làm từ gạo, mặt trên chỉ bỏ thêm chút muối, hương vị hết sức bình thường, nhưng Tôn Nhạc lại cảm thấy đây là món ăn tinh bột ngon nhất mà mình từng ăn từ khi xuyên qua tới nay.

Đang lúc nàng vỗ về bụng ăn no căng thì thanh âm của Bảo từ phía trước truyền đến, “Tôn Nhạc, Ngũ công tử cùng bằng hữu của hẳn đi về phía Nam đình rồi.” Tôn Nhạc vội vàng lên tiếng, xoay người đi đến Nam đình.

Nam đình, là đình xây hoàn toàn bằng đá. Nhà đá này là xây dựng dựa vào vách núi, thang lầu cũng tạc từ trên trên vách núi. Tôn Nhạc đi lên thì A Phúc cùng Tuyết Xu cũng đều đứng ở phía sau Ngũ công tử. Tôn Nhạc vốc người nhỏ, đứng ở phía sau ba người thì một cái góc áo cũng không lộ ra.

Mà ở đối diện Ngũ công tử, ba vị công tử thanh niên cùng ngồi. Ba vị công tử thanh niên này người mặc áo gấm, bên cạnh là ái thiếp xinh đẹp nô bộc tùy tùng, một đám thần thái hào hứng.

Diện mạo nhìn chung, chỉ là đoàn chính, ở giữa có một người hơi thanh tú.

Bốn vị công tử ngồi quanh một cái bàn đá, ghé được các thị tỳ đưa lên. Trên bàn có rượu ngon thơm ngát, từng khối thịt lớn phát ra quang mang vàng óng ánh .

Tôn Nhạc lặng yên không một tiếng động đi đến bên cạnh Ngũ công tử, đứng phía sau A Phúc .

Người công tử thanh niên mặt tròn hơi mập bên phải, cười lộ lên có hai cái lúm đồng tiền quơ quơ rượu trong tay, nhìn Ngũ công tử kêu lên: “Cơ ngũ, tiểu tử này suy nghĩ thật đặc biệt! Cứ nhiên vô thanh vô tức chạy đến nước Triệu, sau khi trở về thì một tỷ tỷ trong tộc người được Triệu hầu phong làm chính thất. Nói thực đi, tiểu tử người dùng biện pháp gì?”

Ngũ công tử thản nhiên trả lời: ” Ta há lại có thể chi phối được ý tứ của Triệu Hầu sao?”

Thiếu niên công tử thanh tú ngồi giữa cười nói: “Nói cũng đúng.”

Lúc này, công tử bên trái vóc dáng cao gầy, sắc mặt trắng xanh sưng phù vươn tay che miệng ngáp một cái, uể oải vô lực nói: “Cơ ngũ, tiểu tử người thật nhàm chán, mỗi lần đến chỗ này , người chẳng những không ý Cơ ca múa, còn đem chúng ta tới loại địa phương mặc danh kỳ diệu (không hiểu ra sao cả) này uống rượu.”

Hắn nói tới đây, hai mắt quét thẳng tới Tuyết Xu bên cạnh Cơ Ngũ công tử, lộ ra một nụ cười dâm dăng, “Bất quá thị tỳ bên cạnh người này diện mạo thật đúng là không tệ, thế nào, cho chúng ta chơi đùa đi?”

Lời của vị công tử cao to này vừa ra, Tuyết Xu tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nàng vọt lên trước, chỉ vào công tử vóc dáng cao gầy kia kêu lên: “Người, người nói cái gì? A Phúc, tiến lên chém đầu của hắn cho ta!”

Tiếng quát của Tuyết Xu vừa nhanh lại nghiêm túc, câu ‘ tiến lên chém đầu của hắn ’ kia tuyệt không giống như đùa. Tôn Nhạc không khỏi mở to mắt.

Ba vị công tử phía đối diện đồng thời biến sắc thì Ngũ công tử vươn tay đặt ở trên tay nhỏ bé của Tuyết Xu. Bàn tay thon dài như ngọc của hắn vừa để xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến tím hồng của Tuyết Xu nháy mắt liền khôi phục bình thường.

Ngũ công tử ra hiệu Tuyết Xu lui ra phía sau, hướng thanh niên cao gầy kia nói: “Thúc Hồ, đây là biểu muội của ta, người thất lễ rồi! Mau tạ tội đi”

Thúc Hồ từ lúc Tuyết Xu nhảy ra liền biết nói sai rồi, nghe vậy vội vàng đứng dậy, chắp tay trước ngực cúi đầu, “Thất lễ thất lễ, chớ trách chớ trách!”

Tuyết thù từ trong mũi nặng nề mà hừ một tiếng, nàng đột nhiên cất cao giọng, quát: “Tôn Nhạc, tiến lên đây rót rượu cho các vị công tử!”

Tôn Nhạc đứng ở phía sau mọi người, tuyệt đối thật không ngờ Tuyết Xu lại gọi mình lên, nàng do dự một chút, liền cúi đầu chậm rãi bước lên.

Từ lúc Tuyết Xu mở miệng, hai mắt chúng thanh niên công tử tỏa ánh sáng, vẻ mặt hưng phấn chờ mong nhìn về phía sau Ngũ công tử, bọn họ tất nhiên là biết, nàng gọi ra đây là thị tỳ thật sự.

Chờ Tôn Nhạc vừa đi ra, hai mắt ba vị công tử đồng thời trừng to như mắt trâu, há hốc mồm nửa ngày không phát ra được thanh âm nào! Ngón tay của thanh niên cao gầy kia chỉ vào Tôn Nhạc cũng run run.

38. Chương 38: Phát Biểu

Thanh niên cao gầy miệng rộng há thật lớn, lại há thật lớn, nửa ngày mới lắp bắp nói: “Cơ Ngũ, đây mà là thị tỳ của người?” Thanh âm của hắn vờn vờn xuống, liền bộc phát một trận cười ha ha!

Người cười hô hố là hai vị thanh niên công tử khác, thanh niên cao gầy kia vừa hỏi xong, cũng gia nhập đội ngũ cười to. Một đám bọn họ vừa cười to vừa gõ bàn đá bang bang, quả thực là cười đến chảy nước mắt.

Dưới sự dẫn dắt của ba người, chúng thị nữ người hầu phía sau bọn họ đều liên tiếp cười ha ha theo. Tuyết Xu bên cạnh Tôn Nhạc cũng khanh khách cười duyên không ngớt.

Tuyết Xu vừa cười duyên, vừa quay đầu lại hai mắt nhẹ nhàng nhìn Ngũ công tử, có chút đắc ý kêu lên: “Ngũ ca ca, một chiêu này của ta có được không? Ca xem bọn họ đều cười đến choáng váng.”

Nàng cười tươi như hoa, thanh âm yêu kiều ngọt ngào, lúc nói những lời này thật sự là cực kỳ đáng yêu.

Nhưng dần dần, nàng đã có chút cười không nổi.

Bởi vì Ngũ ca ca bên cạnh nàng gương mặt lạnh lùng, liếc cũng không liếc mắt nhìn mình một cái, vẻ mặt kia rõ ràng là đang tức giận.

Ngay lúc Tuyết Xu há to cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt khó hiểu, tiếng cười của mọi người ở phía đối diện đã chậm rãi dừng lại. Thiếu niên công tử thanh tú kia liếc mắt một cái liền cảm thấy vẻ mặt Ngũ công tử không tốt, hần vội vàng ngừng cười, hần vừa im miệng, nò bực phía sau cũng dần dần ngừng cười.

Đến cuối cùng, chỉ có công tử cao gầy kia còn cười không ngừng hần ôm bụng “Ôi ôi” cười, hồn nhiên không nhìn đến biểu tình hờn giận của Ngũ công tử.

Công tử cao gầy sau một lúc lâu cười không ngừng mới ngừng miệng, tiếng cười vừa dừng lại, công tử mặt tròn hơi mập kia mở miệng trước tiên, hần nhìn hướng Tôn Nhạc, đề cao thanh âm quát: ” Tiện tỳ này! Xấu như thế cư nhiên cũng dám xuất hiện ở nơi thanh nhã này?”

Tôn Nhạc vẫn lẳng lặng nhìn về phía trước, mặt không chút thay đổi, sau khi nghe tiếng quát của công tử mặt tròn hơi mập, ánh mắt nàng mỉm cười chuyển qua, đối diện hai mắt của hần lẳng lặng trả lời: “Trời đất từ hai khí âm dương mà sinh ra, tôi tuy rằng xấu xí, cũng là cha mẹ sinh thành, trời đất nuôi nấng, có cái gì mà không dám xuất hiện?”

Những lời này Tôn Nhạc trong trẻo nhẹ nhàng ôn hòa truyền vào trong tai mọi người. Mấy thanh niên công tử nhất thời mở to mắt không dám tin nhìn nàng!

Phải biết rằng lúc này dân trí cực thấp, tri thức bị một số ít quý tộc cầm giữ. Câu đầu tiên trong lời nói của Tôn Nhạc ‘trời đất từ hai khí âm dương mà sinh ra’ cũng không phải dân đen bình thường có khả năng nói ra! Hơn nữa nàng thái độ thông dong, biểu tình ôn hòa tự tại phần khí chất này lại càng không phải thị tỳ bình thường có thể có được.

Ngũ công tử phía sau cũng nghiêng đầu nhìn về phía nàng. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chớp động trong đó không phải không có kinh ngạc.

Thiếu niên công tử thanh tú kia trợn to hai mắt hướng nàng đánh giá, sau đó chuyển hướng Ngũ công tử cười nói: “Người ở đâu đào tạo ra một cái tiện tỳ như vậy?”

Ngũ công tử khước miệng giương lên thản nhiên trả lời: “Nàng có tài hoa đã ban cho tên. Gọi là Tôn Nhạc, nàng chính là sĩ mà không phải là dân đen!”

A?

Tuyết thù ở một bên kinh ngạc mở to mắt, phát ra một tiếng hô nhỏ.

Nàng hiện tại rốt cuộc hiểu rõ, lúc mình vừa rồi giấu cợt Tôn Nhạc, Ngũ công tử vì sao lại mất hứng, bởi vì hần đã đem Tôn Nhạc trở thành sĩ! Ở thời đại này, sĩ là đáng giá tôn kính, người có tài mới có thể đạt được danh hiệu này! Thực khách trong Cơ phủ có mấy trăm, nhưng được xưng tụng là sĩ bất quá là hai phần ba trong số đó. Tôn Nhạc chính là một thê thiếp thấp hèn, cư nhiên được Ngũ công tử đối đãi như sĩ! Còn đồng ý để nàng có tên!

Tôn Nhạc cũng ngẩng đầu nhìn về phía Ngũ công tử, nàng cho tới bây giờ, mới chính thức hiểu được nguyên nhân Ngũ công tử bảo nàng lấy tên khác!

Khoảnh khắc này, trong lòng của nàng thực ảm áp, đột nhiên trong lúc đó có thể hiểu được “Sĩ vi tri dĩ giả tử”* rồi.

Thanh niên công tử cao gầy kia đối với hết thảy đều không chút để ý, hần càng không ngừng đập bàn đá, oa oa kêu lên: “Cơ ngũ! Người thật đúng là không có nhân quan! Nữ nhân nha, có thể có năng lực thế nào? Bên người, đặt ở bên người nhất định phải là mỹ nhân! Là mỹ nhân! Có nghe hay không? Nếu không được

cũng là nữ nhân bình thường. ‘ Sĩ’ này của người a, làm cho người ta vừa thấy liền ăn không vô, ngủ gập ác mộng, sao có thể để ở bên người như thị tỳ?”

Tiếng kêu gào của công tử cao gầy hiển nhiên không được hai ba vị công tử khác để ở trong mắt, hai mắt thiếu niên công tử thanh tú kia còn đang nhìn chăm chăm Tôn Nhạc đánh giá

Tôn Nhạc cảm giác được ánh mắt sáng quắc của hắn bức tới, một cái ý niệm đột nhiên xuất hiện ở trong đầu: xem ra mặt mũi của ta thật là tốt hơn nhiều rồi, nếu trước kia người này làm sao có thể nhìn lâu như vậy mà không nôn mửa?

Thiếu niên công tử thanh tú nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, bỗng nhiên cười, “Thị tỳ xấu xí này của Cơ Ngũ, ta thật sự cảm thấy hứng thú. Nàng là một nữ nhân, lại xấu như vậy, phải làm ra công hiến rất lớn mới gì có thể được Cơ Ngũ coi thành ‘ sĩ ’? Nghĩ như vậy, ta thật sự tò mò a”

Lời của hắn khiến thanh niên công tử mặt tròn bên cạnh liên tục gật đầu.

Thiếu niên công tử thanh tú trầm ngâm một hồi, nhìn về phía Tôn Nhạc hỏi: “Người vừa rồi nhắc tới ‘ hai khí âm dương ’, kia. Theo quan điểm của người, người cùng bọn ta đều là do khí âm dương mà tạo ra, nhưng vì cái gì người lại xấu hơn cả người thường? Mà Ngũ công tử nhà người lại là đệ nhất mỹ nam Tề quốc?”

Ngũ công tử là đệ nhất mỹ nam Tề quốc?

Trái tim Tôn Nhạc nhảy dựng, nàng nhanh chóng đè xuống trái tim có điểm nóng nảy, đầu hơi thấp, lẳng lặng trả lời: “ Khí trong trời đất, khí âm dương, cũng có phân làm thiện ác “ nói tới đây, nàng lộ ra một nụ cười yếu ớt , “Như công tử, đó là khi trời đất tạo nên thì lấy tinh hoa làm cốt, lấy nước suối trong làm máu, lấy ánh sáng mặt trăng làm khí , lấy ngọc làm cơ thịt mà tạo thành.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tôn Nhạc lộ ra một nụ cười khổ, “Về phần tôi, đó là khi trời đất tạo ra con người thì tùy tay làm ra , sau khi nó làm ra lại đem tôi tùy tay quăng, liền khiến cho gương mặt tôi rơi xuống đất, thân thể rơi vào đầm lầy.”

Một câu của Tôn Nhạc vẫn chưa nói xong, một trận tiếng cười to đã vang lên. Bất quá trong tiếng cười lúc này, trong ánh mắt mọi người hướng Tôn Nhạc đã có một ít hảo cảm.

Tuyết Xu ở bên cạnh cười khanh khách, hồn nhiên quên mất Ngũ ca ca vừa rồi không để ý tới nàng, hắn vẫn còn đang tức giận.

Công tử mặt tròn kia cười đến thật vui vẻ, hai tay của hắn vươn ra, đồng thời vỗ bàn “Ba ba”. Vừa chụp bàn, hắn vừa hướng Ngũ công tử vui mừng mà nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế, trách không được cô gái này xấu như thế người cũng để ở bên người. Nàng tuy rằng diện mạo không đẹp, lời nói lại cực kỳ thú vị, cực kỳ thú vị, ha ha.”

Trong tiếng cười của mọi người, trong mắt Ngũ công tử ánh sáng lưu động, lẳng lặng đánh giá Tôn Nhạc một hồi. Khóe miệng của hắn khẽ nhếch, một chút ý cười ẩn ẩn hiện ra ở trên mặt, hiển nhiên tâm tình của hắn cũng rất tốt.

Công tử thanh tú kia chắc chắn liên hồi, “ ‘ Lấy tinh hoa làm cốt, lấy nước trong làm máu, lấy ánh trăng làm khí chất, lấy ngọc làm cơ thịt? ’ Thật mới mẻ a! Cơ Ngũ a Cơ Ngũ, thật không ngờ tiểu tử người thật có nhãn quang!”

Khóe miệng Ngũ công tử khẽ nhếch, đưa mắt nhìn Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc hiểu được ý tứ của hắn, liền lặng lẽ bước lên trước, châm rượu cho ba vị thanh niên công tử cùng với Ngũ công tử.

Bốn người lẳng lặng tiếp nhận rót rượu của nàng, Tôn Nhạc châm rượu xong , ống tay áo thu lại, thân mình hơi hơi lui về phía sau, đảo mắt lại ẩn đến phía sau Ngũ công tử.

* Giải thích câu này một chút.Câu này của Dư Nhượng.

Sách Sử ký ghi lại, Dư Nhượng vốn là người nước Tần đến nước Tấn. Trước ông theo hầu nhiều dòng họ nhưng đều chỉ là bậc khách thường, không ai biết tới. Sau các dòng họ này bị diệt, Dư Nhượng tới thờ Trí

Bá Dao, người đứng đầu họ Trí có quyền lực lớn nhất ở nước Tấn, và được Trí Bá Dao hết mực khoan đãi như bậc thượng khách.

Năm 455 TCN, Trí Bá đem quân đánh họ Triệu, một gia tộc lớn khác ở nước Tấn, nhưng bị Triệu Tương tử lập kế liên kết cùng họ Hàn và họ Ngụy đánh cho đại bại. Họ Trí bị diệt, phần đất của họ Trí bị ba họ còn lại chia nhau lập nên Tam Tấn, riêng Trí Bá Dao bị Triệu Tương tử giết rồi lấy đầu lâu sơn lại để làm đồ đựng rượu vì oán hận Trí Bá Dao.

Dự Nhượng biết tin chủ bị giết đành phải trốn vào núi và thề trả thù cho họ Trí, Sử ký đã ghi lại lời của ông như sau:

Nguyên văn phiên âm: "Ta hỡi! Sĩ vi tri kị giả tử, nữ vi duyệt kị giả dung. Kim trí bá tri ngã, ngã tất vi báo thù nhi tử, dĩ báo trí bá, tắc ngô hồn phách bất quý hĩ."

Nghĩa là: Than ôi! Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ! Người con gái làm dáng vì kẻ yêu mình. Nay Trí Bá biết ta, ta phải liều chết báo thù để đền ơn, có thể hồn phách ta mới khỏi xấu hổ.

Như vậy Tôn Nhạc ở đây có thể hiểu vì sao sĩ có thể vì chủ mà bán mạng. Họ chính là cảm động ân tình mà chủ đối đãi với mình.

39. Chương 39: Chợ

Tôn Nhạc mặc dù có tài, nhưng cũng không có khả năng khiến cho vài vị thanh niên tôn quý này đem nhiều tinh lực đặt ở trên người nàng, nàng lúc này thối lui là đúng thời điểm.

Đảo mắt, mấy người liền bắt đầu cao đàm khoát luận(bàn luận viển vông).

Theo lời nói của bọn họ, phần lớn là một ít chuyện giao du giữa các công khanh. Tôn Nhạc rất hứng thú với thế giới này, liền nghiêm túc lắng nghe.

Nghe như vậy được nửa giờ, công tử cao gầy kia liền náo loạn muốn xem mỹ nhân ca múa, Ngũ công tử đành phải mang bọn họ xuống đình, đi đến chủ viện.

Tôn Nhạc đi ở phía sau A Phúc, nhẹ giọng nói : "Phúc đại ca, ta lui được chưa?"

A Phúc gật gật đầu, "Lui đi."

"Vâng."

Sau khi Tôn Nhạc lui ra, cũng không lập tức trở về Tây viện, mà là đi vào thư phòng sửa sang lại một cái giá sách thẻ tre. Nàng sửa sang lại xong cầm thẻ tre lên xem.

Thẻ tre này, một quyển bất quá có mấy trăm chữ, Tôn Nhạc cũng không phải muốn tìm ý nghĩa sâu xa của kinh văn, nàng hiện tại chủ yếu là nhận biết chữ, nhận thức thẻ chữ lệ mà mình chưa từng nhận biết này.

Nàng nguyên bản nhận biết được một ít, chậm rãi vừa nhìn vừa xác minh, hai giờ sau, những chữ thẻ chữ lệ xa lạ trên quyển thẻ trúc nàng đã nhận thức được bảy tám phần mười.

Lúc này thời gian cũng đến, Tôn Nhạc đem thẻ tre cất kỹ, xoay người đi ra ngoài.

Nàng mới vừa đi ra sân liền ở trên đường gặp Ngũ công tử. Hai tròng mắt tuấn mỹ như trăng sáng, trong suốt như hồ nước của Ngũ công tử lẳng lặng nhìn nàng một hồi. Khi lướt qua Tôn Nhạc kính cẩn trang nghiêm đứng đó thì ôn hòa nói: "Hôm nay ngươi biểu hiện rất không tồi" hần từ trong tay áo lấy ra một đỉnh ngân lượng "Đây là thưởng cho ngươi!"

Tôn Nhạc cúi đầu tiếp nhận bình tĩnh trả lời: "Đa tạ ngũ công tử ban thưởng."

Ngũ công tử gật gật đầu, ánh mắt sáng kia rơi vào trên mặt của nàng "Không cần quá để ý. Khuôn mặt ngươi gần đây đã đẹp hơn rất nhiều. Tin rằng ngươi càng lớn sẽ càng tốt lên."

Hắn cứ nhiên để ý tâm tình của ta?

Tôn Nhạc cảm động nàng cúi đầu thanh âm khàn khàn trả lời: “Đa tạ công tử động viên!”

Thăng đến Ngũ công tử cùng A Phúc đi rất xa rồi, tìm Tôn Nhạc còn bang bang nhảy loạn. Trong mắt nàng có chút chua xót nhưng tâm tình cũng là hưng phấn vô cùng!

Ngũ công tử chú ý tới ta! Hắn chẳng những chú ý tới ta càng ngày càng dễ coi! Hắn còn an ủi ta nữa!

Hai mắt Tôn Nhạc gắt gao nhắm lại, môi của nàng mím thành một đường, khóe mắt có nước mắt chảy ra.

Cúi đầu, đưa tay áo lau đi nước mắt ở khóe mắt, Tôn Nhạc xoay người liền xông về nhà gỗ của mình.

Nàng thật sự rất cao hứng, nàng rất muốn la thật to, nói ọi người biết niềm vui của mình nhưng mà nàng không thể, nàng chỉ có thể đè lại tâm tình kích động.

Khi Tôn Nhạc xuất hiện ở Tây viện thì gương mặt đỏ lên, ánh mắt sáng trong suốt kia của nàng, lại hướng tất cả nữ nhân tuyên cáo nàng rất vui vẻ. Chúng nữ vẻ mặt ghen tỵ nhìn nàng như cơn gió cuốn qua sân, xông về nhà gỗ.

Tôn Nhạc vẫn chạy đến trước nhà gỗ của mình, mới đè lại ngực thở dốc.

Hiện tại đúng là lúc Văn Hà Mãn Thiên (Ánh nắng chiều đầy trời), Tôn Nhạc tiến đến bãi đất liền kêu lên: “Nhược nhi, Nhược nhi, bên ngoài rất đẹp, đệ ngồi ở chỗ này làm gì?”

Thanh âm của Nhược nhi không nhanh không chậm từ trong nhà truyền ra, “Lại có chuyện vui?”

Cửa lớn chỉ nha một tiếng, Nhược Nhi xuất hiện ở trước cửa, hắn nhìn vẻ mặt vui mừng của Tôn Nhạc, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, “Ngũ công tử lại nói cái gì? Coi tỷ mừng rỡ kìa!”

Tôn Nhạc hướng hắn nháy nháy mắt vài cái, nàng bước xa một cái vọt tới bên người Nhược nhi. Tay áo ở trước mặt hắn nhoáng lên một cái, làm cho đỉnh bạc kia hiện lên trước mắt Nhược Nhi!

“Hắc hắc,” Tôn Nhạc cười đến thấy lông mày không thấy mắt, “Nhược nhi, chúng ta có bạc rồi, đi, bây giờ đi chợ đi!”

Nhược nhi đã sớm ngồi đến phát buồn rồi, nghe vậy cũng vui vẻ, sự không hài lòng trên mặt toàn bộ tiêu thất.

Hai người ở trong nhà gỗ một lúc, thăng đến bên ngoài không hề có người nào vờn đầu vờn não nhìn lén, hai người mới vù vù trốn ra hướng hậu viện, đi tới chỗ tường vây.

Hai người từ sau khi có thêm thịt ăn, khí lực cũng tăng lên, tường đá hai thước kia, không cần tốn nhiều sức liền trèo qua.

Hai người tay nắm tay, sôi nổi chạy về phía chợ. Tôn Nhạc tuy rằng chưa từng đi qua, nhưng sớm đã từ trong lời nói chuyện của đám người A Phúc mà ước chừng được phương hướng.

Tôn Nhạc vừa đi, vừa đem chuyện ngày hôm nay nói với Nhược nhi.

Sau khi nàng nói xong, quay đầu hai mắt sáng trong suốt nhìn nhược nhi, chờ mong hắn khích lệ.

Nhược nhi giương đầu, hất cằm lên không vui nói: “Ta sau khi lớn lên so với Ngũ công tử có thể càng tuấn tú hơn!”

Tôn Nhạc thật không ngờ nói nửa ngày, phản ứng đầu tiên của hắn là thế này. Lập tức vừa tức giận lại vừa buồn cười, nàng liếc Nhược nhi một cái, hừ nhẹ nói: “Đệ mày rậm mắt to, khuôn mặt hơi cứng rắn, cho dù trưởng thành cũng không phải kiểu mỹ nam tử như Ngũ công tử!”

Nhược nhi nghe vậy không hài lòng rồi, lỗ mũi hắn hướng lên trời, liên tục hừ hừ vài tiếng.

Bên trong tiếng hừ hừ, Nhược nhi còn nói thêm: “Nam tử hán đại trượng phu, phải vũ dũng kiên cường, xinh đẹp đó là chuyện của đàn bà!”

Tôn Nhạc không khỏi nở nụ cười nàng vừa cười vừa duỗi ngón tay chọt chọt trên trán Nhược nhi , “A a, lời này thật đúng là xoay chuyển thật mau nha? Mới vừa rồi là ai nói ‘ hắn sau khi lớn lên so với Ngũ công tử có thể càng tuần tú ’ vậy a?”

Mặt Nhược nhi đỏ lên, con ngươi đảo một vòng, cười hì hì chuyển hướng đề tài nói: “Tỷ tỷ, ta vừa rồi ăn cơm thấy giống như lúc trước rồi, thậm chí phân lượng còn nhiều thêm chút. Xem ra Trần phó quản gia kia hơi lo sợ rồi.”

Tôn Nhạc ha ha cười, “Đương nhiên, hắn nhất định sẽ sợ, ta đánh cuộc hắn qua một hồi còn có thể lấy lòng ta nữa.”

Hai người giẫm trong ánh sáng mặt trời, tay nắm tay đung đưa, sôi nổi đi về phía trước.

Chợ nơi này, bình thường là áp dụng phương thức tập hợp bắt quạ ở bên cạnh Cơ phủ, bởi vì dân cư đông đúc, liền tự phát thành trấn nhỏ.

Nơi hai người đi tới đúng là cái trấn nhỏ kia.

Chỉ chốc lát công phu, trấn nhỏ xuất hiện ở trong tầm nhìn của hai người.

Trong trấn người đến người đi, xe bò cùng xe lừa kéo có thể thấy được khắp nơi, tiếng người nói cùng tiếng bò kêu hỗn loạn thành một đoàn, rất là náo nhiệt.

Tôn Nhạc ở Cơ phủ buồn bực mấy tháng, bây giờ nhìn đến cảnh tượng này, tâm tình rất là vui vẻ. Nhược nhi cũng là buồn đến hồng rồi, gương mặt tươi cười sáng lạn.

Hai người sôi nổi xâm nhập vào trong đám người.

Những quầy bán hàng rong ở đây, phần lớn không có cửa hiệu. Thói quen của bọn họ là dùng vải bố bày trên mặt đất, đem hàng hóa đặt ở trên vải bố . Cũng có một ít cửa tiệm cố định trên đầu dựng một cái lều cỏ, bên trong lều cỏ bày biện một cái bàn đá, trên bàn đá sắp xếp hàng hóa.

Mục đích lần này tới đây của Tôn Nhạc, thứ nhất là đi dạo một vòng quanh thị trấn của thời đại này, thứ hai đó là mua một ít muối. Năm sáu chục cân thịt trong phòng nàng tuy rằng đã hun khói, nhưng không có bỏ muối, nàng rất lo lắng để không được lâu. Nàng nhớ lại kiếp trước, chỉ biết là thịt trước khi hun khói phải ướp muối qua, nàng cũng không biết rằng thịt hun như vậy rồi còn có thể dùng muối ướp một lần nữa không. Nàng thật sự không nỡ để thịt này bị hỏng, cứ ướp muối lại một lần chắc sẽ không sai.

Hơn nữa, nàng tìm rất nhiều thứ thay thế để đánh răng, nhưng hiệu quả vẫn không cao, xem ra chỉ có thể dùng muối đến súc miệng.

Nam nữ lui tới trong chợ, đều là khô gầy như củi, sắc mặt khô vàng. Bộ dạng có vẻ mong nước một chút, hẳn là người phú quý hoặc nhà có tiền đi ra.

Bởi vì điều kiện vệ sinh ẩm thực không tốt, nam nữ nơi này vừa được bốn mươi tuổi, nếp nhăn liền mọc lan tràn, nhìn rất là già yếu, tuyệt đại đa số mọi người sống không đến sáu mươi tuổi.

40. Chương 40: Cảm Giác Hạnh Phúc.

Nược nhi đang đi, đột nhiên cúi đầu, trong nháy mắt giống như một con chuột chen vào giữa hai người lớn đang sóng vai đi tới. Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc cười hì hì không ngừng, trong tiếng cười, hân linh hoạt quẹo trái, quẹo phải, như một ngọn gió xuyên qua mọi thứ, đảo mắt liền chui ra thật xa.

Tôn Nhạc cười dài nhìn hắn, lắc đầu cự tuyệt đề nghị của Nhược nhi muốn nàng cũng làm như thế.

Nàng đi hơn mười mét, một hiệu bán muối xuất hiện ở trước mắt.

Tôn Nhạc vội vàng xoay người đi đến.

Lúc này muối vận chuyển rất khó khăn, mười phần trăm quý, canh giữ trong quầy bán muối là một tráng hán hơn hai mươi tuổi, hán ngẩng đầu liếc Tôn Nhạc một cái, vung tay lên liền quát: “Ồ đâu ra nha đầu xấu xí này? Đi ra đi ra!”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hán, nhú mày quát: “Đây là thái độ buôn bán của người sao?”

Tráng hán cả kinh, nâng mặt chữ điền lên nghiêm túc quan sát Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc mặt không chút thay đổi tiêu sái đến trước quầy đá, ” Muối chỗ các người chia làm mấy loại?”

Tráng hán ninh mày, không hiểu thăm nghĩ: chẳng lẽ thật đúng là đến mua muối?

Hán nhún vai trả lời: “Muối biển, muối mỏ.” nói tới đây hán không nhịn được vươn tay chỉ phía sau ” Muối này rất rẻ, người lấy không?”

Tôn Nhạc cúi đầu nhìn thấy trong bao toàn bộ đều là muối thô màu xanh đen. Những chỗ màu đen kia không biết là cát lẫn hay là cái gì trong đó, muối sợ chiếm chưa đến một nửa.

Tôn Nhạc ngẩng đầu đưa mắt nhìn tráng hán “Chỉ có loại này?” Trong biểu tình của nàng không dấu sự khinh thường.

Tráng hán nhìn chằm chằm hai mắt nàng ngữ khí ôn hòa một ít “Người muốn cái gì?”

Tôn Nhạc đáp: “Ta muốn một ít muối biển sạch sẽ.” Nàng nói tới đây từ trong tay áo đem đỉnh bạc chừng năm lượng kia để lên trên quầy đá.

Tráng hán nhìn đến bạc lúc này mới hiểu rõ. Hán đưa mắt nhìn Tôn Nhạc thấy nàng thần sắc bất động thái độ thập phần trấn định không khỏi thăm nghĩ: chẳng lẽ này nha đầu xấu xí thực sự có lai lịch?

Hán nghĩ đến đây, cũng không dám khinh Tôn Nhạc còn nhỏ, xoay người đem một cái bao con phía sau nhắc tới trên quầy đá, nói với Tôn Nhạc: “Muối biển bốn mươi đồng đao tệ (tiền thời Xuân thu) một lạng.”

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn muối biển trong bao kia, nhú mày nói: “Mặt hàng như vậy người cũng đòi bốn mươi đồng đao tệ một lạng?”

Một đồng còn được.

Tráng hán nói: “Vậy ba mươi tám đồng đao tệ một lạng đi, không bớt nữa đâu.”

“Ba mươi đồng đao tệ một lạng! Ta muốn ba lượng bạc muối biển!” Một lượng bạc có thể đổi một ngàn đồng đao tệ, ba lượng bạc mà nói có thể mua một trăm lạng muối biển.

Tráng hán do dự một chút, lắc đầu nói: “Vẫn là hơi thấp, ba mươi một đồng đao tệ đi, nếu đồng ý ta tặng người một cái giỏ trúc. Thật là không thể ít hơn nữa.” Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, cũng đáp ứng.

Khi nàng tiếp nhận muối biển cùng tiền thừa thì Nhược nhi đầu đầy mồ hôi chạy tới. Hán vừa nhìn thấy Tôn Nhạc hai mắt liền sáng ngời, vội vàng vọt tới trước mặt nàng, Nhược nhi nín lấy tay áo của nàng nói: “Tỷ tỷ!”

“Làm cái gì mà vui vẻ như vậy?”

“Hi, ta sợ lạc mất tỷ rồi chứ.”

Nhìn đến giỏ trúc trong tay Tôn Nhạc, Nhược nhi vội vàng vươn tay tiếp nhận mang trên lưng. Tôn Nhạc vô cùng vui vẻ nói: “Nhược nhi thật tốt, cũng bắt đầu chiều cổ tỷ tỷ rồi.”

Nhược nhi ném cho nàng một nụ cười vô cùng đắc ý.

Kế tiếp, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi chủ yếu chính là mua các loại gia vị cùng rau xanh có thể ăn, đồng thời còn mua một cái nồi đất lớn miệng rộng, đồng thời, còn mua chừng một lượng bạc gạo. Gạo ở thời đại này cũng là món ăn chính rất trân quý, một lượng bạc này mới mua được hai ba mươi cân. Cuối cùng, Tôn Nhạc do dự rất lâu, vẫn mua một mặt gương đồng. Bất quá nàng đem gương này bao bọc thật kỹ, chuẩn bị qua mấy tháng lại mở ra liếc mắt nhìn.

Chờ lúc mặt trời hạ đằng tây, giỏ trúc sau lưng Tôn Nhạc đã muốn chất đầy đủ thứ, trên lưng Nhược nhi cũng công một túi gạo, mà trong tay nàng cũng chỉ còn lại hai trăm đồng đao tệ.

Hai người thấy thời gian không còn sớm, vội vàng trở về Cơ phủ. Khi trèo qua tường vây đi vào nhà gỗ thì một vòng trăng rằm treo trên chân trời. Buổi tối này, Tôn Nhạc vội vàng đem tất cả thịt đều ướp muối thật tốt.

Sau khi chuẩn bị tốt, Tôn Nhạc nấu một tô cơm, cắt lấy một khối thịt heo rừng mập béo, lấy ra thêm một chút củ từ, sau đó dùng gia vị vừa mua chuẩn bị cho tốt, dùng tấm trúc làm vá xào, đặc ý mà xào một chén củ từ với thịt heo rừng*, lại lấy mỡ heo rừng xào một đĩa rau sam.

Đây là lần đầu tiên nàng xào đồ ăn.

Ở nơi này đồ sắt rất trân quý, căn bản cũng không có nồi sắt mà mua, mà như nồi đất thì rất dễ nứt.

Chỉ chốc lát, mùi thịt heo rừng liền nhẹ nhàng truyền ra xa xa.

Nhược nhi đứng ở bên cạnh Tôn Nhạc, ý vị mà nuốt nước miếng, Tôn Nhạc cũng không khá hơn chút nào, bụng nàng lúc này đã kêu như sấm.

Khi đem đồ ăn chín đặt tới trên bàn đá thì hai người mở to mắt nhìn cơm trong tay, lại nhìn tô thịt heo rừng kia, lại nhìn đĩa rau sam ngon lành bóng lưỡng, đột nhiên có một loại cảm giác muốn rơi lệ.

Hai người ăn thập phần dè dặt.

Lúc đồ ăn vào miệng, hai người thiếu chút nữa cắn nát đầu lưỡi, Tôn Nhạc cố gắng khống chế xúc động muốn cắn nuốt của mình, thầm suy nghĩ: nguyên lai có thể ăn được một bữa cơm thế này, lại hạnh phúc như vậy!

Nhược nhi càng ăn càng nhanh, Tôn Nhạc cũng vậy, càng về sau, hai người càng múa đũa như gió.

Chỉ chốc lát công phu, rau sam cùng thịt heo rừng trong nồi đã sạch bách, mà tô cơm chừng một cân gạo (1/2 kg) kia cũng ăn sạch sẽ.

Hai người nhìn nồi bát hự không, đồng thời thỏa mãn ợ một cái. Đúng lúc này, từ bãi đất truyền đến tiếng một nữ tử, “Tiểu thư, chúng ta vẫn là không nên đi vào!”

Thanh âm của nữ tử này có điểm quen tai, lại nghĩ không ra được.

Tôn Nhạc cùng Nhược nhi nhìn nhau, đồng thời đứng dậy.

Một thanh âm yếu ớt vang lên, “Vì sao không vào? Bỏn tiểu thư chỉ là muốn hỏi một chút Thập Bát cơ đang ăn cái gì, ta dùng bạc mua còn không được sao?”

Đây là thanh âm của Thập Cửu cơ.

Tôn Nhạc lúc này mới biết bát thịt heo rừng đã gây họa, thịt heo rừng mà nàng chuẩn bị toàn bộ đều bỏ vào trong phòng tắm, chúng nữ vẫn không biết hai hài tử các nàng có nhiều thịt trân quý như vậy để ăn.

Tôn Nhạc đứng dậy, thu hồi bát và nồi xoay người đi vào trong phòng bếp.

Lúc này, tiếng bên ngoài hẳn là là thanh âm của thị nữ, “Tiểu thư, nàng hiện tại có tên họ rồi, gọi là Tôn Nhạc, người không thể gọi nàng là Thập Bát cơ.” nghĩ nghĩ một lát, thị nữ nói: “Tiểu thư, ta đi hỏi một chút nha?”

Thập Cửu cơ ngạo mạn nói: “Đi thôi.”

Một trận tiếng bước chân truyền đến, chỉ chốc lát, thị nữ kia vừa vừa khẽ đẩy cửa vừa khẽ gọi: “Tôn Nhạc, Tôn Nhạc?”

Cửa phòng chi nha một tiếng mở ra, Tôn Nhạc đứng dậy.

41. Chương 41: Biến Hóa

Cửa phòng vừa mở, mùi thơm của thịt lan tỏa bốn phía, thị nữ kia kìm lòng không đậu nuốt một chút nước miếng. Nàng nhìn thấy Tôn Nhạc nghiêm mặt, có chút ngượng ngùng nói: “Là như thế này, ta vừa rồi ở bên ngoài ngồi được ở đây truyền đến từng trận mùi thơm đồ ăn nồng đậm, hết sức mê người, ta muốn hỏi người vừa rồi đang làm cái gì? Có thể mua một ít không?”

Tôn Nhạc từ lúc nghe được hai chủ tớ nói chuyện thì vẫn đang tự hỏi vấn đề này, có muốn lại đi xào một phần bán cho các nàng hay không? Đây chính là địa chủ có tiền a!

Tôn Nhạc còn đang do dự, Nhược nhi đã đi đến phía sau nàng nói: “Đó là ta một loại kỹ thuật tổ truyền của nhà ta, không thể bán.”

Tôn Nhạc căn bản không nghĩ đến Nhược nhi sẽ trả lời như vậy, nàng mở to mắt kinh ngạc nhìn hần.

Thị nữ kia cũng không nghĩ đến cái đáp án này, nàng giật mình ngay tại chỗ nhất thời không biết nói cái gì cho tốt.

Thập Cửu cơ đến, nàng vốn đứng ở ngoài cửa, lập tức hùng hục lao vào, cầm nhắc lên ngạo mạn nói: “Tiểu tử, đừng có mà không biết xấu hổ!”

Tôn Nhạc vốn đang có điểm trách cứ Nhược nhi tự chủ trương, vừa nghe những lời này của Thập Cửu cơ, không khỏi mặt trầm xuống, thản nhiên nói: “Hai vị mời trở về đi.” dứt lời, nàng vươn tay liền muốn đóng cửa.

Thập Cửu cơ tức giận đến gương mặt diễm lệ đỏ bừng, nàng vươn tay chỉ vào Tôn Nhạc, kêu lên: “Người đồ xấu xí này! Người đừng tưởng rằng mình làm thị tỳ bên người Ngũ công tử thì hay ho lắm!” Nàng còn định mắng tiếp, thị nữ bên cạnh kia đã cất giọng đánh gãy lời quát mắng của nàng, “Tiểu thư, tiểu thư, đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Kéo tay nàng đi ra ngoài.

Hai người vừa ra khỏi cửa Tôn Nhạc liền đem cửa phòng gắt gao đóng lại. Nàng cùng Nhược nhi đi trở về chỗ bàn đá thì bên ngoài còn thường thường truyền đến tiếng mắng, tiếng khuyên bảo của hai chủ tớ.

Nhược nhi nghe nghe, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, hai mắt sáng trong suốt nói: “Tỷ tỷ, ta phát hiện tỷ mạnh mẽ lên một chút nha.”

Tôn Nhạc cười cười, thấp giọng trả lời: “Tình huống bây giờ không như trước rồi, ta không cần chịu loại uất ức của cơ thiệp này nữa.” Nói tới đây, nàng nghiêng hướng Nhược nhi, không hiểu hỏi, “Nhược nhi, đệ vì sao không cho ta bán? Đệ có biết, có lẽ nó có thể đổi lấy rất nhiều vàng bạc đó.”

Khi Tôn Nhạc nói đến vàng bạc hai mắt không khỏi sáng lên.

Nhược nhi hừ nhẹ một tiếng nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới nàng.

Tôn Nhạc kêu lên: “Nhược nhi nhược nhi nói nha?”

Nhược nhi xoay lưng qua chỗ khác không để ý tới nàng.

Tôn Nhạc thực muốn hồ đồ rồi, nàng từ sau lưng hần vươn đầu xem xét sắc mặt Nhược nhi. Thực bình thường a, không giống như là tức giận, vậy hần đây là có ý gì?

Tôn Nhạc nghĩ một lát lại bảo nói: “Nhược nhi vì sao không giải thích một câu? Giải thích một câu đi!”

Nhược nhi phải đất đứng dậy, vọt tới trên giường của mình nằm xuống, còn đem da thú trùm lên trên mặt.

Tôn Nhạc thấy vậy không khỏi có điểm buồn cười, nàng lắc lắc đầu liền không truy vấn nữa

Thời gian bình tĩnh chậm rãi trôi qua, quả nhiên vào một buổi tối Trần phó quản gia cho người đưa tới một sạp đồ dùng trong nhà, như ghế và bàn nhỏ, còn có chăn, còn cấp Nhược nhi và nàng một ít quần áo cùng giày. Hiện tại thời tiết lạnh thấu xương, có mấy thứ này là có thể không sợ rét lạnh, Tôn Nhạc vội vàng tới chỗ hần bái phỏng, tỏ ý cảm tạ.

Tôn Nhạc mỗi ngày vẫn đi đến thư viện của Ngũ công tử hai lần như trước, bất quá nàng vẫn không gặp Ngũ công tử, cũng không biết hắn đi đâu rồi. Tôn Nhạc cứ thế tự đến, lúc ở thư phòng liền vội vàng phân loại, bận bịu đọc nội dung trên thẻ trúc.

Về phần thời gian ở nhà, nàng trừ bỏ mỗi ngày làm một chút cơm xào rau ra, đó là vội vàng luyện tập Thái Cực quyền. Nàng cho tới bây giờ, luyện tập Thái Cực quyền đã trở thành thói quen, chỉ cần một ngày luyện thiếu nửa canh giờ, trong lòng của nàng liền hoảng hốt, cảm thấy giống như mình có chuyện trọng đại gì chưa hoàn thành.

Ngũ công tử chừng hai ba tháng không có trở về, trong nháy mắt mùa xuân đã đến, trời đất một mảnh màu xanh tươi mới mà lúc này đây, Tôn Nhạc đã đem nội dung chính của toàn bộ thẻ tre trong thư phòng hắn thuộc nằm lòng.

Tôn Nhạc cùng Nhược nhi hai người đứng ở vách tường nhà gỗ đo chiều cao, Tôn Nhạc tươi cười rạng rỡ nói: “Nhược nhi, Đệ cao lên rất nhiều nha” quả thật, mỗi ngày ăn thịt như vậy, hiện tại Nhược nhi đã khôi phục thể trạng của nam hài tử mười một tuổi, còn có vẻ hơi tráng kiện.

Nhược nhi hai gò má ửng hồng tươi cười rạng rỡ, Tôn Nhạc thấy hắn cười đến vui mừng, liền xoay người chạy tới phòng ngủ.

Nàng vẫn đến bên giường, quỳ xuống chui dưới gầm lán mò tìm kiếm.

Nhược nhi rất tò mò, hắn chạy chậm theo sau Tôn Nhạc, cũng quỳ rạp trên mặt đất nhìn nàng.

Chỉ thấy Tôn Nhạc tìm một hồi lâu dưới đáy giường tối thui, rốt cục xuất ra một cái bọc nhỏ cột rất chặt chẽ.

Tôn Nhạc phủi bụi trên mặt vừa chui ra, liền thấy Nhược nhi nằm đối diện mình, không khỏi cười, “Nhược nhi, đệ làm gì vậy?”

Nhược nhi vội vàng đứng dậy, nhảy đến bên người nàng đoạt bọc nhỏ kia.

Tôn Nhạc giơ tay lên, đem bọc nhỏ giơ lên cao cao nói: “Đây là đồ dễ vỡ, đừng giành.” dứt lời, nàng xoay người vọt tới phía trước.

Đem bao đặt ở trên bàn, Tôn Nhạc vươn tay cởi bọc nhỏ kia, tay có chút run run, nàng không để ý tới Nhược nhi bên cạnh tò mò mà buồn bực, cắn răng tự nhủ: “Không được, vẫn nên rửa mặt một phen rồi nói sau.”

Nàng nghĩ đến đây, liền buông bọc nhỏ, người như một trận gió cuốn ra khỏi phòng.

Nhược nhi thấy nàng vừa đi, liền chạy đến khẩn cấp mở bọc nhỏ ra.

Tôn Nhạc vừa chạy đến ven nước giếng, liền nghe được trong phòng truyền đến tiếng cười dữ dội của Nhược nhi, “Oa ha ha ha, bất quá là một cái gương đồng Tỷ tỷ cư nhiên đem nó trở thành bảo bối cơ đấy!”

Tiếng cười của hắn thật sự rất vang dội, làm cho Tôn Nhạc có điểm xấu hổ, nàng đỏ mặt hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác chuyển tâm rửa mặt.

Nhược nhi lặn qua lộn lại gương đồng nhìn trong tay, thanh âm phóng rất là thấp không hiểu mà than thở, “Soi gương cũng không phải chuyện gì xấu, tỷ tỷ phải để ý tới như vậy, khẩn trương như vậy sao?”

Tôn Nhạc lúc này đã đi tới ngoài cửa, nghe được tiếng Nhược nhi tự thâm thì, miệng nàng dẩu lên, thâm nghĩ: tiểu hài tử xấu xa như ngươi này làm sao có thể hiểu được tâm tình của nữ hài tử?

Nàng thấy Nhược nhi để gương đồng xuống, hít sâu một hơi, mới bước đến gần nó.

Chậm rãi đi đến gần gương đồng, Tôn Nhạc hít sâu một hơi, vươn tay kiên định mà thông thả đem gương đồng nâng lên, quay về phía mặt mình.

Gương mặt một cô gái xuất hiện trong gương!

Cô gái mặt đỏ hồng, hai mắt sáng ngời, tóc khô vàng nhưng không hề thưa thớt.

Trên mặt của nàng, những chỗ gò ghề vẫn còn, bắt quá màu xanh tím gần như màu đen kia đã hầu như bình phục! Thoạt nhìn qua so với da tay không khác nhau bao nhiêu.

Chỉ là như vậy, mắt Tôn Nhạc đã đỏ lên, hai hàng nước mắt chậm rãi theo gò má chảy ra.

Rốt cục, mặt nàng thoạt nhìn không hề xấu rồi, không hề xấu đến làm cho người ta nhìn thì muốn ói rồi!

Bộ dạng nàng hiện tại, đi ở thị trấn bản cùng thì so với nữ hài tử xuất thân cùng khổ, vừa đen lại vừa gầy kia không còn xấu hơn nữa chứ?

Tôn Nhạc, cố lên! Cố gắng một phen nữa, người sẽ không kém nha đầu bình thường trong phủ! Chỉ cần cố gắng một chút nữa, tốt thêm một chút, sẽ không có ai chửi người là nha đầu xấu xí rồi!

42. Chương 42: Ứng Đối Tại Thư Phòng

Hơn nữa, Tôn Nhạc phát hiện trên người mình, màu da xanh tối trên tay chân cũng tốt lên không ít, dần dần trở nên bình thường.

Nhược nhi ngồi ở một bên cười híp mắt nhìn nhất cử nhất động của nàng, thấy sắc mặt nàng lộ vẻ vui mừng, không khỏi bĩu cái miệng nhỏ nhắn, “Một hồi khẩn trương, một hồi cười thành cái dạng này, thật sự là nghĩ mãi cũng không hiểu.”

Tôn Nhạc đột nhiên quay đầu nhìn hấn, hai mắt sáng trong suốt, “Nhược nhi, đệ không phát hiện ta dễ coi hơn à?”

Nhược nhi nghiêng đầu nghiêm túc nhìn nàng, trong sự chờ mong của Tôn Nhạc, sau một lúc lâu lắc lắc đầu, “Ta mỗi ngày đều nhìn tỷ, không có cảm giác.” Tôn Nhạc cực kỳ buồn bực, “Nhưng mà” thanh âm Nhược nhi cất cao, “Ta biết tỷ lại cao thêm, tỷ bây giờ so với ta ột hơn nữa đốt ngón tay.”

Hiện tại đổi thành Nhược nhi buồn bực, Tôn Nhạc cười hắc hắc hết sức vui sướng.

Tôn Nhạc vươn tay chống cằm, nhìn chính mình trong gương, càng xem càng thoải mái. Nàng trước kia vừa nhìn khuôn mặt này đã thấy khó chịu trong ngực, sau rất nhiều vất vả đã tốt hơn rồi, niềm vui trong lòng nàng thật là khó có thể hình dung.

Niềm vui của Tôn Nhạc vẫn kéo dài đến khi nàng đi vào trước sân của Ngũ công tử.

Trước sân, nàng liền nhìn thấy một cái xe bò sáng bóng đỗ trong sân, một tiểu đồng đang dắt con bò đi.

Ai đến đây vậy?

Tôn Nhạc còn đang kỳ lạ, A Phúc mấy tháng không gặp đứng bên phải sân hướng nàng vẫy tay cười nói: “A, Tôn Nhạc đến đây à? Thật đúng là nữ đại mười tám biến a! (Giống câu Cho dù có xấu như mà, đến khi mười tám cũng ra con người) Chẳng qua mấy tháng không thấy người, liền trở nên dễ coi rất nhiều, không còn là đồ xấu xí rồi!” Nói như thế, trong ánh mắt đánh giá nàng của A Phúc mang theo vài phần thăm dò.

Những lời này của A Phúc vừa nói ra, Tôn Nhạc vui mừng đến cười tít mắt. Ngay sau đó trong nội tâm nàng lộ một chút, vội vàng chạy chậm đến trước mặt A Phúc, “Phúc đại ca, người cùng Ngũ công tử đã trở lại?”

A Phúc cười cười “Đúng vậy a, đã trở lại. Năm này toàn là ở bên ngoài. Thật là có điểm nhớ nhà a.” Hấn nói tới đây thấy Tôn Nhạc thường thường liếc mắt về phía trong rừng trúc thì không khỏi nở nụ cười. Ngũ công tử từ xa nói với A Phúc: “A Phúc mang thẻ tre trên xe đến thư phòng đi.”

Dứt lời Ngũ công tử cùng Tuyết Xu tay nắm tay đi thẳng vào chỗ ngoặt từ đầu đến cuối hấn không có phát hiện Tôn Nhạc đã đến.

A Phúc quay đầu hướng Tôn Nhạc lên tiếng nói: “Tôn Nhạc người còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi qua giúp một tay.”

“Vâng.”

Sau khi Tôn Nhạc giúp khuôn thẻ tre đến thư phòng liền bắt đầu sửa sang lại thư phòng, đọc thẻ tre Ngũ công tử mang về.

Nàng đang xem hết sức nhập thần thì một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Tiếng bước chân thông dong ưu nhã kia vừa vào tai Tôn Nhạc liền lập tức biết Ngũ công tử đang tiến vào.

Nàng vội vàng buông thẻ tre, thối lui đến phía sau.

Ngũ công tử một thân áo tơ màu trắng, phong thần như ngọc, hần vừa tiến đến liền thấy Tôn Nhạc. Nhìn Tôn Nhạc, Ngũ công tử giật mình, ngạc nhiên nói: “Di, mặt của ngươi đã khá hơn nhiều a?”

Tôn Nhạc chớp chớp mắt: di, hần tại sao lại nói mặt của ta đã khá nhiều, giống như ta trước kia là vì sinh bệnh trúng độc mới xấu như vậy.

Ngũ công tử thấy nàng sưng sốt, cười cười đi đến giá sách. Hần lật ra hai cái thẻ tre, thuận tay buông lại chuyển tới giá sách phía sau.

Tôn Nhạc thấy hần đang tìm, liền nhẹ giọng nói: “Ngũ công tử, người muốn xem quyển nào?”

Ngũ công tử cau mày nói: “Tề địa chí”(Myu:Tề địa chí là sách ghi chép địa lý của nước Tề.)

Tôn Nhạc đi đến bên cạnh hần, từ trên giá sách xuất ra một quyển thẻ tre, “Ngũ công tử, đây ạ.”

Ngũ công tử tiếp nhận thẻ tre, nhìn qua liền cười nói: “Đúng là nó rồi, ngươi tìm thật mau nha.”

Tôn Nhạc ôn thuận đáp: “Bẩm Ngũ công tử, giá sách thứ nhất và thứ hai để các loại tạp ký Ngũ công tử thường xem, giá sách ba, bốn, năm sáu là kinh sử cùng các học thuyết.”

Nàng còn chưa nói hết lời, Ngũ công tử liền buông thẻ tre, rất hứng thú đánh giá nàng, “Ngươi cư nhiên nắm rõ trong lòng bàn tay, chẳng lẽ tất cả ngươi đều xem qua?”

Thấy Tôn Nhạc cũng không có phản đối, Ngũ công tử kinh ngạc nói: ” Thẻ tre trong thư phòng ta đây, ít nhất cũng có năm sáu ngàn sách, ngươi cư nhiên ở trong thời gian ngắn như vậy đều xem hết rồi?”

Tôn Nhạc đáp: “Chỉ là liếc mắt qua một cái, cũng không xem kỹ.”

Ngũ công tử nhìn chằm chằm nàng một hồi, gật đầu nói: “Ngươi quả nhiên thông minh.”

Dứt lời, hần liền không hề để ý tới Tôn Nhạc nữa, cầm thẻ tre đi đến trên sập ngồi xuống, nghiêm túc lật xem.

Tôn Nhạc thối lui đến góc sáng sửa bên cạnh hần lặng lẽ đứng yên.

Qua một hồi lâu, Ngũ công tử bỗng nhiên nói: “Tôn Nhạc, ngươi nói thái bình thịnh thế này có thể kéo dài năm mươi năm được không?”

Tôn Nhạc thật không ngờ hần sẽ hỏi vấn đề này, sau khi hơi trầm tư đáp:“Thiên Tử phân đất cho chư hầu trong thiên hạ đó là nguyên nhân làm náo loạn, mấy chục năm gần đây chư hầu các nơi đều tự đúc tiền, khai thác quặng đồng sắt, há lại có thể duy trì năm mươi năm thái bình an ổn sao?”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống đất, Ngũ công tử liền nhanh chóng quay đầu ngạc nhiên nhìn nàng.

Ánh mắt của hần sáng ngời, nhìn Tôn Nhạc cúi đầu xuống.

Ngũ công tử nhìn chằm chằm nàng một lát, dở khóc dở cười nói: “Lời này của ngươi thật đúng là rất khẳng định a. Sao không nói thật tường tận?”

Tôn Nhạc thu liễm ánh mắt, thanh thanh trả lời: “Bẩm Ngũ công tử, ta chỉ là từ ý tứ trong thẻ tre suy đoán một chút, chưa từng gặp qua chuyện đời, không thể nói tường tận được.”

Ngũ công tử gật gật đầu, thì thào lầm bầm: “Cũng đúng.”

Hần thở dài một tiếng, làm như vô tâm lại nhìn sách, sau đó đem thẻ tre đặt trên mặt bàn.

Ngũ công tử kinh ngạc nhìn giá sách trước mặt, mày nhíu lại, vẫn không có nói chuyện. Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực cũng không nói chuyện.

Sau một trận im lặng khó chịu, Ngũ công tử cúi đầu nói: “Lúc này đây, ta đã đi qua ba nước Tề, Lương, Triệu, mặc dù chỉ là đi qua dừng lại, cùng quyền quý địa phương gặp gỡ vài lần mà thôi, nhưng cũng cảm thấy một ít chỗ không đúng. Nhóm chư hầu đó ai cũng nuôi môn khách, nhiều người nuôi tử sĩ đến mấy ngàn, một lời không hợp liền lấy đầu người, làm cho lòng người hoang mang.”

Thanh âm của Ngũ công tử trầm thấp, êm tai mà nói Tôn Nhạc lắng lắng nghe.

Ngũ công tử càng nhăn mày chặt hơn, sau khi tạm dừng một chút còn nói thêm: “Loại sự tình này, ta hỏi qua môn khách thuộc hạ của phụ thân, bọn họ đều nhìn mãi đến quen rồi, Tôn Nhạc, người nói cảnh thái bình này còn có thể kéo dài bao lâu?”

Bộ dạng Tôn Nhạc vẫn phục tùng liêm mực như cũ, cực kỳ bình tĩnh nói: “Chuyện này phải hiểu cá tính của nhóm chư hầu mới có thể nói rõ. Nếu như không có người đánh vỡ thế cục cân bằng, có lẽ có thể chống đỡ thêm hai mươi năm.”

“Hai mươi năm?” Ngũ công tử khẽ nói: “Tại sao lại là hai mươi năm?” Hắn nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, ánh mắt cấp bách.

Tôn Nhạc nhìn Ngũ công tử có điểm kinh hoàng, nghĩ nghĩ trả lời: “Ngũ công tử, Tôn Nhạc chưa từng ra khỏi gia môn, đối với thế sự biết không nhiều lắm, chỉ là nói vô căn cứ công tử xin chớ để ý suy luận của Tôn Nhạc.”

Ngũ công tử nghe nàng vừa nói như thế, miễn cưỡng cười cười, “Người luôn cường điệu mình không biết thế sự, thôi được, lần tới có chuyện gì, người liền cùng ta đi đi. Lấy sự thông minh của người, có lẽ ở thời điểm mấu chốt có thể giúp ta một tay!”

“Lột mắt xanh của công tử, Tôn Nhạc nào dám không tòng mệnh!”

“Trở về đi, đầu xuân rồi, đúng là thời điểm xảy ra nhiều việc, có lẽ qua nửa tháng người sẽ có cơ hội xuất môn.”

43. Chương 43: Thập Cửu Cơ.

Đúng lúc này, giọng mũi của một cô gái từ ngoài cửa truyền vào, “Thả ta đi vào! Thả ta đi vào! Ta muốn gặp mặt Ngũ công tử!”

Thanh âm của cô gái kia có điểm quen tai, Tôn Nhạc đang suy nghĩ, nghe được Ngũ công tử bên cạnh quát: “Người nào! Làm gì tranh cãi âm ỉ không ngớt như thế?”

Thanh âm của hắn cao quý mà uy nghiêm, vừa truyền ra bên ngoài tiếng kêu đó ngừng một chút.

Nhưng vừa im lặng không đến một lát, thanh âm nữ kia đột nhiên cao vút, kêu lên: “Cơ ngũ! Người tại sao lại quá đáng như thế? Ta đến trong phủ người cũng gần nửa năm, nửa năm qua này, ta chưa hề gặp mặt người! Làm sao người có thể như vậy?”

Nói tới đây, cô gái kia anh anh khóc ồ lên.

Tôn Nhạc lúc này đã nghe rõ, cô gái đang khóc kia đúng là Thập Cửu cơ.

Nàng quay đầu, thấy Ngũ công tử nhíu mày, biểu tình có điểm nghi hoặc, liền thấp giọng nói: “Nàng là Thập Cửu cơ, hình như là nữ nhi của Trang địa chủ gì đó.”

Ngũ công tử lúc này mới chợt hiểu ra, hắn hừ nhẹ một tiếng, “Tại sao để nàng náo loạn đến nơi đây? Tôn Nhạc, người đi đuổi nàng một chút!”

Tôn Nhạc ngẩn ra, thấp giọng đáp: “Vâng.”

Nàng chậm rãi đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa âm thầm kêu khổ: đuổi một chút! Ngũ công tử nói thật đúng là đơn giản! Thập Cửu cơ nếu dễ dàng đuổi đi như vậy nàng cũng không làm cho A Phúc đau cả đầu a.

Nàng đi rất chậm, càng không ngừng suy tư. Mà tiếng khóc của Thập Cửu cơ ngoài cửa đã càng ngày càng thê lương. Tôn Nhạc tuy rằng có chút khôn vặt, nhưng đối với loại trường hợp này một chút ý tưởng cũng không có.

Khi Tôn Nhạc xuất hiện ở cửa phòng, Thập Cửu cơ đang bị hai cái kiếm khách khóa trái tay gắt gao giữ nguyên tại chỗ không cho nàng lao đến phía trước làm loạn. Nàng nước mắt giàn giụa, tóc rối loạn, hoa dung thất sắc.

Thập Cửu cơ vừa nghe đến tiếng bước chân liền nhanh chóng ngẩng đầu lên. Khi nàng vừa thấy người đến không phải Ngũ công tử mà là Tôn Nhạc trong ánh mắt không khỏi lộ ra vô cùng mất mát.

Tôn Nhạc lập tức đi đến trước mặt nàng. Thập Cửu cơ thấy nàng đến gần hai chân hướng về sau loạn đá một trận, hai tay bị bắt chéo sau lưng kêu khàn cả giọng” Nha đầu xấu xí Ngũ công tử đâu? Ta muốn gặp Ngũ công tử! Đồ xấu xí như ngươi dựa vào cái gì tới gặp ta?”

Trong tiếng gào thét của Thập Cửu cơ Tôn Nhạc đi đến trước người nàng nửa thước thì đứng lại. Nàng lẳng lặng nhìn chằm chằm Thập Cửu cơ không nói một lời.

Có lẽ là ánh mắt Tôn Nhạc quá mức bình tĩnh, bình tĩnh đến làm cho Thập Cửu cơ hoảng hốt. Có lẽ là trong ánh mắt Tôn Nhạc mang chút thương hại, thương hại đến làm cho nàng chịu không nổi.

Thập Cửu cơ chậm rãi đình chỉ thét chói tai cùng giấy dựa, nàng ngẩng đầu lên mang theo gương mặt xanh tím. Hai mắt hung tợn trừng Tôn Nhạc ” Nha đầu xấu xí” nàng vốn là muốn kêu ‘ Đồ quái dị ’ nhưng bộ dáng hiện tại của Tôn Nhạc đã không thể nói là rất xấu cho nên hấn gọi một nửa thì sửa lại “Ngươi nhìn chằm chằm ta làm gì? Ta muốn gặp là Ngũ công tử. Ngươi còn không cút ngay cho ta!”

Tôn Nhạc chống lại hai mắt ửng đỏ của nàng, lẳng lặng nói với một thị nữ phía sau: “Đi lấy gương đồng đến đây!”

“Dạ.” thị nữ kia chạy như bay, chỉ chốc lát liền cầm một cái gương đồng tới.

Đang lúc mọi người nghi hoặc nhìn nàng, Tôn Nhạc đem gương đồng đưa đến trước mặt Thập Cửu cơ, từ từ nói: “Thập Cửu cơ, nhìn xem ngươi này! Nhìn xem ngươi bây giờ thành cái dạng gì rồi!”

Thập Cửu cơ uốn éo đầu, quật cường không nhìn tới kính trước mặt, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta dù có xinh đẹp, có đáng yêu thì thế nào? Năm năm rồi! Gần nửa năm rồi! Trong nửa năm này ta mỗi ngày sáng vấn tóc lên, đêm hạ xuống, chính là ngóng trông hấn có thể đến nhưng rồi sao? Nhưng ta còn không bằng nha đầu xấu xí như ngươi! Ít nhất ngươi còn có thể đứng ở bên cạnh hấn nhìn hấn!”

Thanh âm của Thập Cửu cơ trong thê lương mang theo thâm tình, làm cho người ta nghe xong trong lòng chua xót Tôn Nhạc cay đắng mà nghĩ: Ngũ công tử a Ngũ công tử, nợ tình của ngươi cũng thật nhiều a!

Tôn Nhạc lẳng lặng chờ Thập Cửu cơ nói xong, đợi lúc nàng nghỉ thở, Tôn Nhạc chậm chậm thu hồi gương đồng, “Không sai, ngươi rất đẹp, gia thế không tồi, nhưng là Ngũ công tử đem ngươi gặt ở một bên nửa năm, cũng không thêm liếc mắt tới một cái! Thập Cửu cơ, ngươi có nghĩ tới hay không, trong Tây viện nữ tử si mê hấn có ai kém xinh đẹp hơn ngươi? Ngươi tại sao không ngấm lại biện pháp khác, từng bước làm cho Ngũ công tử nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa? Từng bước tiếp cận hấn, làm cho hấn chú ý ngươi khác xa những người khác? Ngươi ở nơi này lôi kéo chữ bấy, chẳng lẽ đây là phương thức làm ột người nam nhân thích ngươi?”

Buổi nói chuyện này Tôn Nhạc nói hết sức êm tai, làm cho Thập Cửu cơ nghe đến sững sốt.

Tôn Nhạc vừa chậm rãi nói, vừa âm thầm bật cười trong lòng: xem ra hiệu quả không sai, có lẽ có thể khuyên nàng trở về.

Tôn Nhạc hiện tại trong đầu chỉ thâm nghĩ mau mau đuổi Thập Cửu cơ đi rồi, dù sao về sau nếu nàng lại đến, thì A Phúc sẽ ứng phó.

Thập Cửu cơ kinh ngạc nhìn nàng, nàng nhìn thập phần chăm chú, vẻ mặt như có điều gì suy nghĩ. Qua thật lâu, Thập Cửu cơ sâu kín thở dài: “Người là nói, bắt chước như người?”

Tôn Nhạc ghen hòng, nàng trừng mắt nhìn, sau một lúc lâu mới cười nói: “Ta bộ dạng xấu xí, cũng không có xinh đẹp thông minh như người, biện pháp có thể dùng còn nhiều mà, không cần bắt chước ta.”

Thập Cửu cơ lẳng lặng nhìn chăm chăm hai mắt nàng, chậm rãi quay đầu lại. Thấy nàng quay đầu, hai cái kiếm khách buông lỏng tay, để cho Thập Cửu cơ đi ra ngoài.

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy Thập Cửu cơ rời đi, không khỏi thở ra một hơi thật dài nàng mím môi nhìn bóng lưng Thập Cửu cơ, khẽ nói với chính mình nói: “Si người khổ! Cầu không được là khổ nhất! Đời người vốn đã nhiều đau khổ, hà cớ gì? Hà cớ gì?”

Thanh âm của nàng vừa mới rơi xuống, một cái thanh âm vui mừng phía sau truyền đến, “Si người khổ? Cầu không được là khổ nhất? Tôn Nhạc, hai câu này hàm ý thật sâu xa, những lời người vừa mới nói, không giống người độ tuổi như người có thể nói ra được!”

Đúng là thanh âm của Ngũ công tử.

Tôn Nhạc vừa nghe, thân mình không khỏi cứng đờ.

Lúc này Ngũ công tử chậm rãi đi đến cạnh nàng, hắn đưa mắt nhìn Thập Cửu cơ dần dần ẩn vào trong rừng trúc, quay đầu chống lại Tôn Nhạc cúi đầu không nói, nói: “Người tuổi còn nhỏ, không thể tưởng được lại nói ra lời lão khí hoành thu(ông cụ non) này. Tôn Nhạc, người cư nhiên ở đây dạy Thập Cửu cơ làm sao tiếp cận ta?”

Tôn Nhạc vội vàng nhỏ giọng đáp: “Mắng nàng hung hăng đã kích nàng cũng như không.”

Ngũ công tử liếc nàng một cái, không trả lời liền xoay người rời đi.

Tôn Nhạc đợi đến sau khi hắn rời đi, mới xoay người đi về. Đến khi đi ra sân của Ngũ công tử thì nàng lấy tay áo lau lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ: làm loại sự tình này thật đúng là mệt người.

Tôn Nhạc trở lại Tây viện thì chúng nữ Tây viện thường thường vươn đầu chào hỏi nàng, biến hóa này là mấy tháng gần đây mới có. Có lẽ những nữ nhân này rất cực cũng nghĩ thông suốt: Tôn Nhạc người này bộ dạng không đẹp, tính cách cũng không gây chuyện, lại là người bên cạnh Ngũ công tử, thật sự không cần phải đem nàng trở thành kẻ địch! Như vậy không có lợi.

Khi Tôn Nhạc trở lại bãi đất trước nhà mình thì vừa vặn nghiêng mắt nhìn đến chỗ tường vây chạy vào một cái thân ảnh nho nhỏ. Thân ảnh kia giống như con khỉ, động tác lưu loát, thuần thục đến cực điểm, hiển nhiên đã trèo tường vô số lần, còn không phải là Nhược nhi?

Tôn Nhạc cười cười, Nhược nhi này nửa tháng gần đây thường xuyên đi ra ngoài tường, hỏi hắn lại cái gì cũng không nói, cũng không biết làm sao.

44. Chương 44: Yêu Cầu Của Thập Cửu Cơ

Nhược nhi rón ra rón rén chạy vào cửa phòng, hai mắt hắn vừa chuyển, liền nhìn đến Tôn Nhạc đứng ở trong phòng ngủ sửa sang giường.

“Tỷ tỷ!” Nhược nhi vọt tới trước mặt Tôn Nhạc lớn tiếng kêu lên.

Trong âm thanh của hắn tràn ngập vui mừng, Tôn Nhạc xoay đầu lại nhìn hắn, cao thấp đánh giá, cười nói: “Đã thành khỉ bùn rồi, còn không mau đi tắm rửa?”

Nhược nhi hai mắt sáng trong suốt nhìn nàng, thanh âm vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, sau khi ta lớn lên cưới tỷ làm chính thê nha!”

Hắn đột nhiên nói vậy, Tôn Nhạc không khỏi lắp bắp kinh hãi. Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm Nhược nhi, sau một lúc lâu nhìn chăm chăm bật cười nói: “Tại sao đệ đột nhiên nói đến chuyện này?”

Nhược nhi hai mắt thập phần sáng ngời hắn chép miệng, “Ta rất chân thành, hơn nữa ta cũng sẽ làm được! Tỷ tỷ, tỷ về sau sẽ rất vui mừng.” Hắn gật gật đầu, thập phần nghiêm túc nói, “Sẽ phi thường, phi thường vui mừng!”

Tôn Nhạc buồn cười liên tục gật đầu, “Tốt tốt, ta nhất định sẽ rất vui mừng. Nhược nhi chuẩn bị sau khi lớn lên sẽ thú ta mà, hi hi.”

Nhược nhi thực nghiêm túc gật gật đầu “Ừa, tỷ vui mừng là được rồi. Bất quá tỷ tỷ ta biết tỷ thích Ngũ công tử nhưng tỷ cũng không thể để cho hắn đụng tỷ nha, bằng không ta sẽ thực phiền toái.”

Khóe miệng Tôn Nhạc giương lên cười nói: “Hảo hảo, ta sẽ không để cho hắn chạm vào ta.” nói tới đây thanh âm nàng thấp xuống cười khổ nói: “Bộ dạng ta xấu như vậy cũng chỉ có Nhược nhi của ta mới có thể lo lắng có nam nhân khác nhìn trúng ta”.

Nhược nhi méo máo nói: “Những người đàn bà trong này đều nói tỷ càng ngày càng dễ coi.”

Tôn Nhạc nghe xong trong lòng vui vẻ nàng cười đến tít mắt “Thực sao? Thực sao? Các nàng đều nói cái gì?” Nàng thật sự cười đến vô cùng vui mừng. Mấy cái răng trắng sáng trong suốt ở dưới thái dương phát ra hào quang.

Nhược nhi nhìn thấy nàng vui thành cái dạng này hừ nhẹ một tiếng, lỗ mũi hướng lên trời không để ý tới nàng.

Tôn Nhạc đi đến trước mặt hắn tươi cười rạng rỡ đem mặt tiến đến trước mặt Nhược nhi “Nhược nhi nói đi, tỷ tỷ thích nghe mà.”

Nhược nhi duỗi tay ra, bá một cái ở trên mặt của nàng ấn một cái dấu tay bùn, “Đừng làm rộn, lớn như vậy còn náo loạn!” Hắn thực nghiêm túc nói ra những lời này, thân mình co rụt lại, liền chạy tới ngoài cửa.

Tôn Nhạc chờ thẳng đến thân ảnh của hắn ra cửa phòng thì mới nghiêng mắt nhìn đến cái móng vuốt đen thùi lùi kia, lúc này mới nhớ lại một thân bùn đất kia lập tức nàng đưa tay sờ trên mặt, sau khi lấy ra một đồng bùn không khỏi cả giận nói: “Nhược nhi, ta muốn giết người!”

Nàng phúi bùn đất xuống, khí thể hùng hực cửa chạy về phía ngoài cửa, liền nhìn đến Nhược nhi múc một thùng nước vào phòng. Nhược nhi dẫn theo nước giếng cùng Tôn Nhạc mắt to trừng mắt nhỏ, “Tỷ tỷ, ta còn chưa có chính thức cưới tỷ, mà tỷ đã chuẩn bị hầu hạ ta tắm rửa à?”

Hắn nhìn thấy Tôn Nhạc mở to mắt ngốc vu vu đang nhìn mình, hiển nhiên bị lời của mình làm cho kinh sợ. Nhược nhi mừng rỡ, hắn vừa xoay người khiêng thùng nước tiếp tục đi vào trong phòng, vừa phân phó nói: “Tỷ tỷ, hôm nay ta thật cao hứng, ta muốn ăn thịt! Ta còn muốn ăn đồ ăn tỷ xào!”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn hắn tiến vào phòng tắm, dấu môi buồn bực nói: “Không làm! Không xào! Không xào đâu!” Nói là nói vậy, nàng vẫn là xoay người đi đến phòng bếp.

Nhược nhi buông thùng nước, quay đầu lại hướng về phía bóng lưng của nàng làm một cái mặt quỷ.

Thịt heo rừng đã bị hai người ăn hơn phân nửa, thịt sói cũng còn thừa không bao nhiêu, mà gạo, đã sớm ăn sạch sẽ rồi. Nhìn chỗ thịt, Tôn Nhạc đã có điểm bị xuân về hoa nở này làm cho phát sầu. Mùa xuân đến cái gì cũng tốt, chính là chỗ thịt muối này không bảo tồn cho tốt được, động một chút là sinh giòi.

Tôn Nhạc lúc này chuẩn bị xào thịt thỏ, nàng vẫn muốn tìm được hạt tiêu, nhưng tìm khắp vẫn không thấy tuy rằng lấy được một ít ớt, vị cũng không bằng hạt tiêu kia.

Hiện tại thời gian còn sớm, Tôn Nhạc nghĩ đến thời tiết bây giờ đúng là xuân về hoa nở, liền nhảy đến hậu viện tìm kiếm rau xanh hoặc gia vị có thể ăn.

Mùa xuân rồi, đất đai một mảnh xanh mơn mớn, cỏ dại nguyên bản cao gần bằng người chỉ còn lại có một chút khô vàng úa tàn, bị che ở dưới cỏ non lay động.

Tôn Nhạc vừa hành tẩu trong rừng cây hậu viện, vừa nghĩ : năm ngoái nhiều lần muốn tiến vào nhìn một cái, nhưng căn bản đi không được nửa bước, hiện tại tốt rồi, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

Trong rừng cây cỏ xanh rất nhiều, chỉ chốc lát Tôn Nhạc đã phát hiện một đồng lớn đồng lớn đồ ăn “Tiết tháng ba, ăn cải xào trứng gà”, rau cải đúng là vừa mới chui ra khỏi mặt đất, non tơ ngon mắt. Tôn Nhạc mặt mày hớn hở mà nghĩ : xem ra tháng này có thêm nhiều rau xanh ăn.

Nàng nhớ rõ mùi thơm của cải thìa, làm iệng người ta đầy mùi thơm, điểm không tốt duy nhất là rất hao mỡ, không thể thường ăn a.

Đầu heo rừng kia, nàng rán được không ít mỡ để lại xào rau.

Nàng nghĩ đến đây, nước miếng bắt đầu tràn đầy miệng.

Tôn Nhạc lại vòng vo một hồi, thấy được mấy đám hoa cúc nhỏ. Loại hoa cúc nhỏ này ăn cũng rất ngon.

Rừng cây hậu viện diện tích không lớn, nàng đi không đến mười phút liền đi hết, phát hiện có bốn loại cỏ dại có thể lấy làm rau xanh. Sau khi đi dạo xong, nàng nhảy cẫng đi chỗ mọc đầy rau cải, ngồi xổm xuống nhổ lên.

Nàng nhổ một bó to rau cải, tinh tế nhặt lựa sạch sẽ, đem lá ngắt xuống để xào thức ăn, đem phần rễ cây rửa sạch phơi khô lưu lại.

Tay chân nàng nhanh nhẹn, khi Nhược nhi tắm rửa xong thì nàng đã đem mì phở Cơ phủ đưa tới hâm lại một lần nữa rồi, thịt cũng xào chín, đang xào rau cải.

Mùi thơm ngát của rau cải trộn lẫn với mùi thịt, nhẹ nhàng truyền ra xa xa.

Theo hai loại mùi đồ ăn này truyền xa, một đám cô gái từ trong nhà gỗ vươn đầu ra nhìn qua bên này.

Thị nữ mặt tròn cẩn thận nhìn thoáng qua tiểu thư nhà mình, thấp giọng nói: “Tiểu thư, chúng ta quay về đi, lần trước đứa bé trai kia đã nói, đồ ăn này không thể truyền ra ngoài.”

Trên gương mặt diễm lệ của Thập Cửu cơ mang theo vài phần kiên quyết, nàng nháy cũng không nháy mắt nhìn hai người Tôn Nhạc ở trong phòng bếp bận rộn, thấp giọng nói: “Ta biết rồi.”

“Vậy, chúng ta đi chứ?”

“Không đi! Ta có biện pháp.”

Tôn Nhạc lúc này đem rau xanh xào thật tốt, nàng đem hai bát sứ đặt trên bàn, bồi thêm một chén cơm nữa cho Nhược nhi, lại chậm rãi bắt đầu ăn.

Nhược nhi vẻ mặt tươi cười, hạnh phúc hân hân vừa ăn hai bát sáng trong suốt vừa nhìn Tôn Nhạc, thâm suy nghĩ : tay nghề này của tỷ tỷ sợ là thiên hạ vô song! Cho dù là bọn họ, cũng chưa hưởng thụ qua mỹ vị ta hưởng thụ giờ phút này!

Hai người đều đang lớn, tuy rằng cố gắng khắc chế tốc độ ăn cơm, bắt quá vài khắc chung đã ăn hơn phân nửa.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, chỉ chốc lát, tiếng bước chân kia dừng lại ngoài cửa phòng, thanh âm của Thập Cửu cơ truyền đến, “Tôn Nhạc, ta có việc tìm người.”

Tôn Nhạc vừa ngẩng đầu, cửa chỉ nha một tiếng, Thập Cửu cơ đã đi vào.

Nàng đứng ở cửa, hai mắt nhìn chằm chằm hai loại đồ ăn trên bàn, gương mặt với nói Tôn Nhạc: “Tôn Nhạc, người đi ra một chút.”

Tôn Nhạc để chén cơm xuống, đi đến trước mặt nàng, “Chuyện gì? Nói đi.”

Mười chín cơ mày liễu cau lại, “Lời hôm nay người nói ta sau khi trở về nghĩ nghĩ, cảm thấy có đạo lý. Ta nghĩ học tập người.” Thấy Tôn Nhạc muốn mở miệng, nàng lại tiếp tục nói, “Nhưng ta không phải muốn học chiêu số xu nịnh lấy lòng của người, ta muốn người đem cách làm những thức ăn này nói cho ta biết!”

Nàng vươn tay hướng tới đĩa thịt thỏ cùng rau cải chỉ chỉ, yết hầu bỗng nhúc nhích một cái.

45. Chương 45: Uy Hiếp

Tôn Nhạc có điểm buồn cười: Thập Cửu cơ này nói chuyện kiểu gì vậy? Có việc cầu người còn mang thái độ cao cao tại thượng?

Nàng nào biết đâu rằng, những nữ nhân này cho tới bây giờ đều cho rằng nàng xuất thân thấp hèn, tuy rằng nàng biết chữ, còn có tên họ, nhưng nàng vẫn là dân đen! Đối với thân phận của này Tôn Nhạc, các nàng là muốn kính cũng kính không nổi.

Thập Cửu cơ chỉ vào hai loại đồ ăn kia, rất tự nhiên nói: “Người làm ra đồ ăn đặc biệt thơm, ta muốn sau khi học được đem nó cho Ngũ công tử ăn, hẳn nhất định sẽ nhìn ta với cặp mắt khác xưa! Tôn Nhạc, đến lúc đó ta thành chủ mẫu của người, sẽ hồi báo người!”

Thấy Tôn Nhạc không mở miệng, nàng lại tăng thêm một câu, “Đương nhiên, hiện tại ta cũng không học không của người, ta nguyện ý xuất ra năm lượng vàng đến học tay nghề này của người!”

Thập Cửu cơ nói đến đây, cũng chỉ có những lời này vào trong tai Tôn Nhạc. Tôn Nhạc vừa nghe đến có năm lượng vàng, hai mắt không khỏi sáng ngời. Thập Cửu cơ thấy Tôn Nhạc có điểm tâm động, cảm gương lên, mũi thon hướng lên trời nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Nhược nhi nhìn thấy bộ dạng này của Thập Cửu cơ, không khỏi hừ một tiếng, “Tỷ tỷ sẽ không dạy! Người vẫn là trở về đi.”

Thập Cửu cơ trừng mắt nhìn Nhược nhi một cái, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, cảm khế nâng vế mặt ngạo mạn nói: “Người nói sao?”

Tôn Nhạc lẳng lặng trả lời: “Lời Nhược nhi nói chính là lời ta nói..., Thập Cửu cơ mời người trở về đi.”

Dứt lời, tay nàng ấn lên cửa chuẩn bị đóng lại.

Trong sự bình tĩnh có coi thường này của Tôn Nhạc, khiến cho Thập Cửu cơ mười phần tức giận. Nàng hít sâu một hơi, “Tôn Nhạc, năm lượng vàng đã là không ít, người muốn bao nhiêu?”

Tôn Nhạc chống lại cặp mắt của nàng, lắc đầu lẳng lặng nói: “Vàng cho ta, ta cũng không dùng được, lời nói của Nhược nhi chính là lời ta nói..., người vẫn là tìm cách khác đi.”

Thập Cửu cơ nhìn chằm chằm Tôn Nhạc vì nàng cự tuyệt lần nữa mà rất là căm tức. Nàng thở dài một hơi đè nén lửa giận nói: “Tôn Nhạc người rốt cuộc muốn thế nào?”

Nhược nhi phui đất chạy đến trước mặt hai người oang oang nói: “Tỷ tỷ ta chính là muốn người rời đi!” Dứt lời tay của hắn để lên cửa dùng sức đẩy!

Thập Cửu cơ tức giận đến xanh mặt. Nàng tiến lên nửa bước dùng thân mình chặn cửa phòng khiến cho nó không đóng được. Nàng chuyển hướng Tôn Nhạc lạnh mặt nói: “Tôn Nhạc người không cần quá kiêu ngạo rồi!”

Tôn Nhạc cười cười “Ta không kiêu ngạo. Thập Cửu cơ người muốn đứng vậy đứng đi.” Dứt lời nàng nắm tay Nhược nhi đi đến bàn nâng bát cơm lên lại bắt đầu ăn.

Thập Cửu cơ cắn răng thấp giọng quát: “Tôn Nhạc người đang ăn là thịt thỏ chứ gì? Thịt này ở đâu ra?”

Nhìn thấy Tôn Nhạc cùng Nhược nhi ngẩng đầu nhìn mình. Lòng mày Thập Cửu cơ nhíu lại “Các người thời gian trước ăn không ít thịt heo rừng. thịt sói phải không? Mấy thứ đó ở đâu ra? Người đừng nói với ta đây là các người mua được! Tôn Nhạc các người là từ phía sau núi này tự bắt đến phải không? Cừu phủ cũng ít thịt để ăn vì sao không đi phía sau núi mà săn dã thú? Người hiểu được duyên cớ trong chuyện này sao?”

Thập Cửu cơ nói tới đây, cảm vừa nhấc, cực kỳ ngạo mạn nói: “Người xuất thân dê tiện như người vậy, làm sao lại hiểu được đạo lý này? Ta cho người biết! Tất cả dã thú phía sau núi này, cũng là vì cuộc săn bắn mùa thu mà để lại! Đến kỳ săn bắn, thành chủ các nơi sẽ đến, bốn gia Cơ phủ sẽ đến, ngay cả Tề hầu cũng

tới! Tôn Nhạc, nếu ta đem chuyện người một mình săn bắn phía dã thú sau núi báo lên, người sẽ nhận được kết cục gì?”

Thập Cửu cơ nói tới đây, hất cằm lên dương dương đắc ý nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, chờ nàng thất kinh lúng túng.

Bất quá làm nàng thất vọng là, Tôn Nhạc cũng không có thất kinh, mà là vẻ mặt bình tĩnh.

Tôn Nhạc đang suy nghĩ, Thập Cửu cơ này nói nghe qua rất hợp lý, nàng đã từng đọc trên thẻ tre, hội săn bắn mùa thu xác thực là một cái hoạt động giải trí trọng yếu của giới quý tộc này.

Nhưng mà, tầm quan trọng của nó cũng vển vển chỉ thế thôi, bởi vì các nơi đều phải cử hành loại hoạt động săn bắn này, theo lời Thập Cửu cơ bốn gia Cơ phủ sẽ đến, Tề hầu sẽ đến hoàn toàn không đáng tin. Đều là săn bắn, bọn họ ở phía sau núi của mình săn bắn hay tới chỗ khác cũng giống nhau thôi.

Còn nữa, đã biết thịt để ăn phải để dành ủa thu, đến bây giờ gần bốn năm tháng, cơ thiếp các phòng cũng không phải không biết mình có thịt để ăn, vì sao các nàng chưa bao giờ nói gì? Thập Cửu cơ trước kia cũng không nói, cho tới bây giờ muốn uy hiếp mình mới lấy ra nói?

Xem ra việc này cũng không nghiêm trọng như vậy.

Tôn Nhạc chìm trong suy tư một hồi, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng Thập Cửu cơ.

Hai mắt nàng sáng ngời lẳng lặng yên nhìn Thập Cửu cơ dương dương đắc ý, đến khi Thập Cửu cơ mất hứng, giận dữ trừng mắt nhìn nàng, Tôn Nhạc mới chầm chậm nói: “Một khi đã như vậy, vậy người mau đi tố cáo đi!”

A?

Mười chín cơ hiển nhiên không ngờ lại nhận được đáp án này, nàng mở to mắt ngạc nhiên nhìn Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc lúc này đã quay đầu đi, há miệng cắn thịt thỏ.

Thập Cửu cơ không dám tin trừng mắt nhìn Tôn Nhạc một hồi lâu, thấy nàng thủy chung không hề để ý tới mình, liền nặng nề mà hừ một hồi, xoay người dùng dằng dặc chạy đi.

Nhược nhi thấy nàng đã đi xa, liền đóng cửa phòng một lần nữa. Hắn ngồi trở lại chỗ cũ, nhìn Tôn Nhạc thần định khí nhàn thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, chẳng qua là cái hội săn bắn nho nhỏ mà thôi, nào có nghiêm trọng như vậy.” Tôn Nhạc gật gật đầu, nhẹ giọng trả lời: “Việc này có thể lớn có thể nhỏ, ta phải tìm cơ hội nói một câu với Ngũ công tử mới được.”

Ngày hôm sau, Tôn Nhạc cứ theo lẽ thường luyện qua Thái Cực quyền, sau khi tắm rửa sạch sẽ liền đi đến sân của Ngũ công tử.

Mùa xuân rồi, nơi nơi cỏ xanh kéo dài, đi ngang qua trong rừng trúc thì thấy một lùm măng non mọc lên. Tôn Nhạc nhìn măng này, đành phải nuốt một chút nước miếng: đã lâu không có ăn qua măng rồi, hương vị kia thật sự rất thơm a.

Nàng đi vào trong thư phòng thì Ngũ công tử đã sớm ngồi đó cầm bút viết cái gì. Tôn Nhạc rón ra rón rén đi đến bên cạnh hắn.

Phía sau, chén trà còn chưa đựng đến, hương hun tuy ít, Ngũ công tử cũng không thích. Lúc Tôn Nhạc ở cạnh Ngũ công tử, thường có cảm giác không biết làm gì cho tốt.

Ánh nắng xuyên thấu qua rừng cây qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào, ở bên trong một vệt nắng, vô số tro bụi đang khiêu vũ bay bay, Tôn Nhạc nhìn đám bụi này, nhất thời xuất thần.

Mãi cho đến bên người truyền đến “Bá” tiếng buông bút lông vang lên, nàng mới giật mình tỉnh lại.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử đang ngồi trong ánh nắng, lông mao bên miệng Ngũ công tử thần nhiên phản quang, thoạt nhìn gương mặt cực kỳ tuấn mỹ cũng có vẻ sinh động hơn.

Ngũ công tử đem bút lông ném tới đằng trước, thở dài một tiếng, vươn tay nhu nhu cái trán.

Tôn Nhạc đi đến phía sau hắn, thấp giọng nói: “Ngũ công tử, có cần xoa bóp vai không?” (Myu: Thừa cơ ăn đậu hủ hả tỷ)

Ngũ công tử quay đầu nhìn nàng một cái, đang muốn gật đầu, đảo mắt lại lắc đầu nói: “Không cần, xoa bóp vai là những chuyện thị nữ làm, người là sĩ, không cần tự hạ mình!”

Thanh âm của hắn trong trẻo ôn hòa, làm cho Tôn Nhạc trong lòng ấm áp.

Tôn Nhạc thấy hắn hình như tâm tình không tốt, nhẹ giọng nói: “Ngũ công tử, hiện tại đúng là lúc xuân về hoa nở, cỏ mọc chim bay, sao không cưỡi ngựa du xuân?”

Ngũ công tử đánh giá nàng, “Cỏ mọc chim bay, cưỡi ngựa du xuân? Lời này thật hay!”

Tôn Nhạc thấy hắn hình như có điểm hứng thú, cười nói: “Đa tạ Ngũ công tử khích lệ, đáng tiếc hiện tại đúng là mùa xuân, đúng là thời điểm động vật sinh sản đời sau, bằng không sẵn một hai con heo rừng để ăn, lạc thú vô cùng. Nhớ mùa thu năm trước tôi dùng bẫy đặt sau núi bắt được một con heo rừng.”

46. Chương 46: Phải Đi Xa Nhà

Ngũ công tử cười cười, “Xuân sinh hạ trường (mùa xuân sinh ra, mùa hạ lớn lên), mùa xuân đúng là không thích hợp đi săn.” Hắn nhìn về phía Tôn Nhạc, biểu tình thần nhiên nhìn không ra cảm xúc, “Thật không ngờ người một cô bé con, cư nhiên cũng cảm thấy hứng thú với việc đi săn?”

Tôn Nhạc mím môi đáp: “Tôi nghe lão nhân nói qua, thiếu niên đang tuổi lớn là lúc cần ăn thịt, bộ dạng mới có thể cao lớn cường tráng, liền suy nghĩ làm một ít món ăn thôn dã để ăn.”

Những lời này nàng nói thật sự rõ ràng, sau khi nói xong, Tôn Nhạc mí mắt vi liễm, ngực bang bang nhảy dựng lên.

Sau một trận trầm mặc, Ngũ công tử từ từ nói: “Ăn thịt phát triển thân thể? Rất tốt nhưng phía sau núi là chỗ săn bắn của gia tộc, về sau không thể đi.”

Tôn Nhạc mừng rỡ, nàng mỉm cười cúi đầu, đáp: “Vâng” nàng thầm suy nghĩ: ai cũng nói Ngũ công tử làm người khoan dung tốt bụng, quả là như thế. Hắn vừa nghe ta nói ăn thịt phát triển thân thể, liền tha thứ tội của ta, hắn, hắn thật sự là một người tốt.

Ngũ công tử đem thẻ tre để xuống, đứng dậy, “Đi theo ta.”

“Vâng.”

Lúc hai người đi ra, thị nữ đứng ở hai bên đều khom mình hành lễ.

Ngũ công tử chậm rãi bước đi thong thả, Tôn Nhạc cúi đầu theo phía sau. Hai người lẳng lặng yên đi, đi vào rừng trúc, ngũ công tử xoa một cây bích trúc, nhìn núi đằng xa thất thần một hồi, “Tôn Nhạc, người nói vui mừng lớn nhất đời người là cái gì?”

Tôn Nhạc khẽ ngẩng đầu đáp: “Ồ có nhà trúc, ăn có thịt, ra có xe, không có tai nạn hiểm họa, có bạn chí thân là đủ.”

“Ồ có nhà trúc, ăn có thịt, ra có xe, không có tai nạn hiểm họa?” Ngũ công tử khẽ thì thầm khoe miệng hắn cong lên “Chuyện này cũng không dễ dàng” hắn nhìn Tôn Nhạc “Tôn Nhạc có ý chí của trượng phu a!”

Tôn Nhạc cúi đầu xuống.

Ngũ công tử thấy nàng có điểm không được tự nhiên thần nhiên nói: “Dung mạo người đã có chuyển biến tốt đẹp, lớn lên mấy tuổi có lẽ sẽ động lòng người một chút. Đến lúc đó ta giúp người tìm một người tốt về làm vợ hắn. Về phần niềm vui như lời người nói đó là việc của nam nhân.”

Lời nói này của Ngũ công tử thể hiện rõ tình cảm quan ái của một chủ nhân. Tôn Nhạc cúi đầu không nói. Tâm tư nàng phập phồng nhất thời nói không nên lời là khổ sở hay là ngọt ngào.

Đúng lúc này một trận tiếng bước chân từ cửa hông truyền đến, hai người quay đầu nhìn thấy A Phúc vội vàng mà đến.

A Phúc bước đến trước mặt Ngũ công tử, hơi khom người, cao giọng nói: “Ngũ công tử, Phủ chủ gọi người nhanh chóng đến đó.”

Ngũ công tử giờ ồng tay áo lên, xoay người nói: “Vây đi thôi”. A Phúc theo sát phía sau.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn hai người rời đi, xoay người đi vào trong thư phòng. Nàng vẫn bận bịu đến thời gian quy định mới rời thư phòng trở lại trong Tây viện.

Trong phòng gỗ, Nhược nhi lại đi mất. Tôn Nhạc lại chậm rãi đánh Thái Cực quyền. Lúc đầu nàng còn suy nghĩ bẽ bộn, nghĩ đến chuyện lập gia đình theo lời Ngũ công tử .., bất quá không đến hai phút, nàng liền tâm như chỉ thủy.

Xế chiều Ngũ công tử không có ở đó, Tôn Nhạc xem sách một hồi liền trở lại trong phòng tiếp tục luyện tập Thái Cực quyền. Nàng luyện đến mồ hôi đầm đìa, nhìn phòng gỗ trống rỗng, đột nhiên thầm nghĩ: thời gian này Nhược nhi luôn xuất quỷ nhập thần, cũng không biết đang làm những gì? Ai, không phải là có người nào đó tìm được hắc chức? Nếu nói như vậy, hắc chức phải là qua không bao lâu nữa sẽ rời đi?

Nàng vừa nghĩ tới Nhược nhi rời mình mà đi, chính mình lại một người ở trong gian phòng trống rỗng này, cảm thấy thật mất mát.

Lắc đầu, Tôn Nhạc đem những suy nghĩ lung tung rối loạn này đá đến sau đầu, lại nghiêm túc luyện tập Thái Cực quyền.

Bây giờ, nàng căn bản là ba ngày soi gương một lần, nhìn dung nhan trong gương đồng kia càng ngày càng vừa mắt, Tôn Nhạc có khi cũng kỳ quái: ta luyện tập Thái Cực quyền, rõ ràng chỉ là khỏe mạnh cơ thể, nó làm sao có thể cải thiện gương mặt ta lớn như vậy? Chẳng lẽ thật sự là?

Tôn Nhạc căn bản không tin chuyện nữ nhân đến tuổi mười tám thì thay đổi kia. Nàng biết rõ, bộ dạng này khuôn mặt này của nàng, là như cây cối bị phá hỏng rồi, nếu như là thay đổi bình thường cũng không thể nào lớn như vậy, rõ ràng như vậy.

Cuộc sống lại bình thản lãnh đạm trôi qua nửa tháng. Hôm nay, Tôn Nhạc sáng sớm lại luyện Thái Cực quyền, đang chuẩn bị đến giếng nước tắm rửa, thanh âm của A Phúc từ ngoài cửa truyền đến, “Tôn Nhạc, có ở đây hay không?”

Tôn Nhạc vội vàng đáp: “Ở đây.”

A Phúc kêu lên: “Ngũ công tử bảo người nhanh chóng đến, hắc ở ngoài cửa chính chờ người.”

Tôn Nhạc vội vàng lên tiếng nhưng trong lòng buồn bực mà nghĩ : Ngũ công tử ở ngoài cửa chính chờ ta? Chẳng lẽ là phải ra khỏi nhà rồi?

Nghĩ đến phải xa nhà, trong lòng của nàng không khỏi mong đợi. Sau khi mức nước giếng tắm rửa sạch sẽ, Tôn Nhạc mặc vào bộ áo tang mới tinh cùng giày rơm, chuẩn bị một cái bọc nhỏ đựng y phục, đem đao tề còn lại kia lưu lại, ở trên bùn đất phòng bếp dùng cục đá viết một câu: Nhược nhi, ta có thể sẽ cùng Ngũ công tử đi xa nhà, một mình ở nhà cẩn thận.

Khi xuất môn nàng vài lần muốn lấy một đỉnh vàng đã chôn ra mang theo, lại nghĩ thời gian rất gấp rút rồi đành từ bỏ.

Đại môn Cơ phủ, ở cuối chủ cách Tây viện Tôn Nhạc ở chừng hai ba dặm. Tôn Nhạc đi một hồi lâu mới đuổi tới cửa, nàng ngẩng đầu nhìn cửa đá hình vòm thật lớn, cao chừng ba trượng xây bằng ma thạch kia, nơi này nàng chưa bao giờ tới, còn tưởng rằng sẽ không có cơ hội đến đây.

Ngoài cửa lớn là bãi đất rộng chừng mấy trăm mét vuông, hiện tại ở đó có hai mươi chiếc xe ngựa cùng xe trâu. về phần xe lừa theo sau còn có chừng trăm cỗ xe.

Ngựa ở thời đại này là vật phẩm trân quý, người giàu có bình thường khó thấy. Hiện tại đứng ở phía trước có năm chiếc xe ngựa, mỗi chiếc xe ngựa đều có hai tuấn mã cao lớn.

Trên hai mươi cỗ xe bò kia, đều ngồi một ít người học thức uyên bác, trên người những người này đều có một loại khí chất của bậc túc nho uyên bác, làm cho người ta vừa thấy đã cảm thấy như nhìn lên núi cao.

Ngay bên cạnh xe ngựa cùng xe bò, có mười mấy thanh thiếu niên, những người này người thì mang vác đồ đạc, người thì sửa sang hành lý. Tôn Nhạc chỉ đưa mắt nhìn, liền phát hiện trong xe lừa này ngồi một ít hoa thơm cỏ lạ, diện mạo mỗi người cũng không thua kém chư nữ mỹ lệ trong Tây viện.

Tôn Nhạc còn nhỏ, lại là nữ hài tử, trong bãi đất ngẫu nhiên có người nhìn nàng, nhưng chỉ nghiêng mắt nhìn thoáng qua liền quay đầu đi.

Tôn Nhạc lọt vào đám người, cẩn thận tìm kiếm thân ảnh của A Phúc cùng Ngũ công tử.

Nàng tìm một hồi lâu, mới ở sau lưng chiếc xe ngựa thứ ba thấy được A Phúc đang cúi đầu bận rộn.

Tôn Nhạc trong lòng vui vẻ, nàng nhanh chóng nhảy đến phía sau A Phúc, trong trẻo kêu lên: “Phúc đại ca?”

A Phúc xoay đầu lại, “Sao bây giờ mới đến? Đoàn xe sẽ lập tức xuất phát.”

Đúng lúc này, rèm xe ngựa xốc lên, gương mặt tuấn dật trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra, người này tóc đen phát phơ, hai tròng mắt như sao, còn không phải là Ngũ công tử? Ngũ công tử nhìn Tôn Nhạc, gật đầu nói: “Đến rồi à? Lên đây đi.”

Tôn Nhạc mở to mắt, vẻ mặt không dám tin: Ngũ công tử muốn ta lên xe ngựa của hắn?

Ngũ công tử thấy nàng chần chờ, thản nhiên nói: “Người là thư phòng thị tỳ của ta, đương nhiên phải hầu hạ ta.”

Tôn Nhạc nghe vậy khẽ đáp lời, đi đến bên cạnh xe ngựa dẫm lên mép cửa trèo về phía trước. Trong hơn nửa năm này, nàng thường xuyên luyện tập Thái Cực quyền, lại am hiểu trèo cây, thân thủ cũng không phải như trước kia. Đạp mép cửa một cái, Tôn Nhạc liền nhảy vào trong xe ngựa.

47. Chương 47: Hội Nghị Năm Nước

Trong xe ngựa, Ngũ công tử dựa nửa người trên ghế nhìn thẻ tre trong tay. Hai thiếu nữ sinh đôi thanh lệ ngồi phía sau hắn, một trái một phải xoa nắn bả vai cho hắn. Lư hương được khảm ở giữa xe lượn lờ bay ra một làn khói mỏng.

Mà bản thân Ngũ công tử, mặc áo trong màu xanh nhạt, bên ngoài tùy ý khoác một kiện áo choàng màu xanh.

Lúc này trong xe, tràn đầy một cỗ hơi thở phú quý an nhàn.

Tôn Nhạc thấy thế, chậm rãi thối lui đến vách tường xe ngựa, im lặng ngồi xỏm xuống.

Chỉ chốc lát sau, màn xe lại mở ra, A Phúc cũng vào trong.

A Phúc đi đến bên trái Tôn Nhạc cũng ngồi xỏm xuống, “Ngũ công tử, phải lên đường rồi.”

Ngũ công tử gật gù đầu, cũng không nói lời nào.

Chỉ chốc lát, bên ngoài có người hét to một tiếng, xe ngựa liền dừng lại.

Xe ngựa dừng lại có điểm lợi hại, Ngũ công tử buông thẻ tre, lưng tựa về phía sau, dựa vào sập nhắm mắt dưỡng thần.

A Phúc quay đầu nhìn Tôn Nhạc cười nói: “Tôn Nhạc có phải là lần đầu tiên ngồi xe ngựa không?”

Tôn Nhạc đáp nhẹ: “Vâng.”

A Phúc khen: “Người không tồi nha, mặc kệ ở địa phương nào đều thực an tĩnh.” Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Tạ Phúc đại ca khích lệ.”

A Phúc ha ha cười nói: “Đây không tính là khích lệ. Nếu không bởi vì điểm này của người Ngũ công tử cũng sẽ không gần đến giờ xuất hành thì nghĩ tới chuyện bảo người cùng đi.” Nói tới đây hắn dừng một chút “Lúc này gọi người đi là tham gia hội nghị năm nước.”

” Hội nghị năm nước?”

Tôn Nhạc kinh ngạc hỏi.

A Phúc gật đầu nói: “Đúng là, Tề quốc chúng ta cùng Lương, Trần, Yến, Triệu bốn nước, sĩ tử tài trí tụ tập các nơi cũng tụ hội một lần.”

Đối diện với ánh mắt sáng trong suốt của Tôn Nhạc, A Phúc nở nụ cười, “Cảm thấy hứng thú phải không? Lần tụ hội này sẽ rất náo nhiệt, ba năm mới có một lần. Tiểu nha đầu vận khí không tệ, lần này có thể mở rộng tầm mắt.”

Tôn Nhạc kinh hãi đáp: “Vâng.”

A Phúc nở nụ cười.

Lúc này, Ngũ công tử thản nhiên mở miệng, “Tôn Nhạc, đọc cho ta nghe” dứt lời, hắn đem thẻ tre ném tới.

Tôn Nhạc vươn tay tiếp nhận, mở thẻ tre ra chậm rãi đọc lên.

Nội dung cuốn thẻ tre này là một ít lý luận quan hệ giữa Âm Dương Ngũ Hành cùng trị quốc an bang. Có điểm giống ngôn luận của các nhà âm dương thời Chiến quốc mà Tôn Nhạc trước kia đã học qua, nhưng đơn giản thô thiển hơn nhiều lắm.

Tôn Nhạc từ khi biết hết thể chữ lệ thường dùng, thường ngày vô tình hay cố ý sẽ cùng Ngũ công tử nói chuyện với nhau một ít. Nội dung nàng nói chuyện, thường có một chút chữ theo thể lệ nàng nhận biết, nhưng không thể phát âm chuẩn xác. Sau khi giảng co nhiều lần như vậy, hiện tại đã có thể đem tất cả chữ thể lệ đều nhận ra, phát âm chuẩn xác.

Có lẽ là do tác dụng tâm lý, thanh âm của Tôn Nhạc lúc này thanh thúy hơn, không phải hèn nhát bỉ ổi yếu đuối như lúc mới tới kia.

Thanh âm thanh thúy của nàng từ trong xe ngựa sang sang truyền ra, tiếng cười một thanh niên từ bên cạnh truyền đến, “Ngũ đệ, người làm cái gì vậy? Ngồi ở trên xe ngựa cũng bảo mỹ nhân đọc sách cho người a.”

Trong tiếng cười, A Phúc vội vàng nghiêng mình tìm tòi, đem rèm xe xốc lên.

Một chiếc xe ngựa đang chạy song song cùng xe ngựa của bọn họ, trong xe , một thanh niên vận hắc y ôm một cô gái xinh đẹp, đang nhìn qua bên này.

Diện mạo người thanh niên này cùng Ngũ công tử có ba phần tương tự, bất quá không giống Ngũ công tử trong trời nhưng lạnh lùng như ánh trăng ở chỗ, thanh niên này mày rậm mắt to, hai mắt như điện, mũi ưng, lộ ra vài phần âm tàn cùng khôn khéo. Lúc này cô gái trong lòng hái một quả nho nhét vào trong miệng hắn, thanh niên vừa ngậm, ánh mắt kia lại nhìn hướng mọi người.

Thanh niên liếc mắt một cái liền thấy được Tôn Nhạc cầm trong tay cuốn trúc, nghiêng mắt nhìn đến nàng thì trong mắt của hắn lộ ra một chút thất vọng, “Lại là nha đầu xấu xí! Ta nói lão Ngũ a, nữ nhân xấu như vậy người cũng mang theo bên người sao?” Ngũ công tử cũng không trả lời.

Thanh niên kia cũng chỉ là thuận miệng nói, hắn chuyển hướng song xu sau lưng Ngũ công tử (Myu:song xu là hai cô gái đẹp mà ta thấy để nguyên văn hay hơn ^^), chỉ nhìn một cái hai mắt liền sáng choang, “Giỏi cho người lão ngũ! Ta đã sớm nghe người ta nói qua, người rời nhà nửa năm mang trở về một cặp nữ nhân tư sắc tuyệt hảo, hôm nay vừa thấy quả nhiên phi phàm.”

Hắn nói tới đây, không khỏi hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt đặt ở trên người song xu kia nháy cũng không nháy. Thẳng đến nhìn chằm chằm một hồi lâu, thanh niên mới lên tiếng: “Lão Ngũ, tiểu mỹ nhân này của ngươi giá bao nhiêu có thể đổi lấy?”

Ngũ công tử thần nhiên trả lời: “Tam ca, ngươi đừng hi vọng, ta sẽ không đổi.”

Tam công tử bị hắn quyết đoán trả lời làm ghen hòng, sau một lúc lâu mới khẽ hừ thật mạnh, đem rèm xe kéo xuống

Ngũ công tử nhìn về phía Tôn Nhạc, “Tiếp tục đọc.”

Tôn Nhạc khẽ lên tiếng, tiếp tục đọc lên.

Nàng mới đọc năm câu, Ngũ công tử đột nhiên đánh gãy lời nàng, hỏi: “Tôn Nhạc, theo ý ngươi Tam ca của ta đây là người ra sao?”

Thanh âm của Tôn Nhạc không khỏi ngừng một chút, nàng nhẹ giọng trả lời: “Là người có chí lớn.”

Ngũ công tử nghe vậy khoe miệng không khỏi khẽ cong, hai mắt hắn sáng trong suốt nhìn Tôn Nhạc, “Có gì nói ra lời ấy?”

Tôn Nhạc đáp: “Hắn vừa rồi đầu tiên là liếc mắt nhìn người đọc sách là tôi.”

Trong ánh mắt Ngũ công tử lộ ra một chút khen ngợi, hắn thở dài nói: “Tôn Nhạc thật không hổ là người thông minh. Tam ca ta đây cả ngày tận tình tửu sắc, dù hắn như thế nhưng không thể gạt được ánh mắt của ngươi!”

Tôn Nhạc biểu tình bình tĩnh như trước, cúi đầu không nói.

A Phúc ở một bên nở nụ cười, “Đây là Ngũ công tử nhân lực hơn người. Ai ngờ đến bé gái bình thường xấu xí như thế cư nhiên sẽ là một sĩ tử tài trí? Ngũ công tử, lúc này chúng ta nhất định có thể ở trước mặt bốn gia nở mày nở mặt!”

Khoe miệng Ngũ công tử khẽ nhếch, không có trả lời.

Về mặt Tôn Nhạc bình tĩnh, nhưng trong lòng đang kích động: Ngũ công tử lần này xuất hành thì ra còn có nhiệm vụ.

Nàng bác giác đưa mắt nhìn song nữ xinh đẹp, thầm suy nghĩ: cũng không biết hai cô gái này, có phải lễ vật hắn mang tặng bốn gia hay không?

Tôn Nhạc vừa nghĩ như thế, trong lòng không khỏi có điểm không thoải mái. Bất quá nàng luôn luôn không muốn uống công suy đoán, loại không thoải mái này chỉ ngẫu nhiên trỗi lên liền bị đè xuống.

Xe ngựa còn đang lắc lư, hơn nữa lắc thật sự kịch liệt, Tôn Nhạc phe phẩy đầu, liền có cảm giác đầu choáng váng không khỏe, chẳng lẽ là say xe rồi? Tôn Nhạc thầm suy nghĩ: nàng cũng không muốn việc này phát sinh. Người như nàng, ngay lúc này không thể sinh bệnh làm cho người ta phiền toái.

Đúng lúc này, Ngũ công tử thấp giọng nói: “Hát một khúc nghe chút đi.”

Song xu đồng thời đáp: “Dạ.”

Các nàng đang muốn mở miệng, chỉ nghe một trận tiếng ca dễ nghe từ bên ngoài truyền đến, “Cảo châm nay ở đâu? Trên núi cao trùng điệp, khi nào thì phá kính bay lên trời.”

Tiếng ca này thật phần dễ nghe êm tai, thực là vang xa mười dặm, thật lâu không dứt. Hai nàng nghe xong không khỏi có điểm không mở miệng nổi. Ngũ công tử khoát tay áo, ý bảo các nàng không cần hát nữa.

Hắn nghiêng tai lắng nghe một hồi, hướng A Phúc hỏi: “Thanh âm này có điểm quen tai.”

A Phúc cung kính đáp: “Ngũ công tử quên mất rồi sao? Nàng là người tốt nhất nước Tần mang đến Tần xu, nàng này kỹ thuật ca múa kinh người, người đem nàng hiến cho Phủ chủ. Hiện tại chắc là bị đặt ở phía sau cùng các mỹ nhân khác chuẩn bị hiến cho bốn gia.”

Lúc này, tiếng ca lại vang lên, “Dây tơ hồng bay theo làn gió, rễ cây không đoạn tình mãi không rời, người có tình sao lại đi xa?”

Khúc ca này giống như khúc trước, là một khúc nhạc tương tự nhưng Tôn Nhạc rõ ràng nghe được từ trong đó nỗi bi thương ly biệt.

48. Chương 48: Nguyên Nhân Gây Xấu Xí

Xe ngựa không nhanh không chậm lẩn đi, trong xe ngựa chỉ có tiếng đọc sách của Tôn Nhạc lạnh lạnh truyền ra. Tiếng đọc sách này xen lẫn trong tiếng ồn ào cùng tiếng kêu la chung quanh, có vẻ rất không thu hút.

Ngũ công tử nhìn Tôn Nhạc thần sắc không thay đổi, chậm rãi nhớ kỹ thể tre, trong mắt bình tĩnh lạnh nhạt.

Có lẽ là do tâm tư không hề nghĩ đến việc không thoải mái nữa, dần dần, chứng choáng váng đầu cùng không khoẻ của Tôn Nhạc đều tiêu thất.

Thể tre cũng không dày, nàng đọc nửa giờ liền đọc hết hai phần ba, lúc này ngũ công tử ra hiệu bảo nàng dừng lại.

Ngũ công tử xoay người nhìn ra phía ngoài xe ngựa, rèm xe này mới vừa rồi sau khi bị A Phúc xốc lên, vẫn không có thả xuống. Tôn Nhạc lén lút liếc mắt về phía Ngũ công tử, hắn lúc này, hơi nghiêng người cong khuỷu tay, từng đợt từng đợt ánh mặt trời chiếu vào trên mặt của hắn, có vẻ rực rỡ loá mắt, ngũ quan tuần mỹ kia nhìn từ một bên, giống như núi cao sông dài linh khí bức người.

Tôn Nhạc vừa đưa mắt nhìn, liền vội thu hồi ánh mắt của mình.

Đúng lúc này, A Phúc đột nhiên nói với nàng : “Tôn Nhạc, ta càng nhìn càng cảm thấy mặt ngươi thật sự đã khá nhiều lắm, ngươi là dùng cái biện pháp gì?”

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn về phía A Phúc “Phúc đại ca, ngươi vì sao lại nói khá lên nhiều? Tôi là trời sinh ra đã xấu a.”

A Phúc nghe vậy ngẩn ra hắn nhếch miệng cười nói: “Đương nhiên không phải, mặt ngươi này là do khi mẫu thân ngươi mang thai trúng độc mà gây nên. Thần y Tần Càng nói độc này của ngươi không những hủy dung nhan của ngươi còn có thể khiến cho thể chất ngươi yếu nhược không chịu nổi, khó có thể sống đến trưởng thành. Thật không nghĩ đến Tần Càng phán đoán suy luận cũng có lúc sai lầm.”

Tôn Nhạc nghe đến đó tâm tình bắt đầu nhảy dựng lên.

Nàng vẫn muốn biết thân thể cơ thể này của mình nhưng vẫn không dám hỏi cũng không có chỗ hỏi. Hiện tại lời này của A Phúc thật không đơn giản a! Khi nàng còn trong bụng mẹ trúng độc cư nhiên có thể mời được thần y còn có thể truyền đến tai A Phúc. Điều này chứng minh cái gì? Điều này chứng minh thân thể này của nàng nhất định rất có lai lịch!

Tôn Nhạc nhìn A Phúc kinh ngạc nói: “Phúc đại ca ngươi nói cái gì? Tôi đây là khi còn trong bụng mẹ bị hạ độc ư?”

A Phúc thấy nàng vẻ mặt không rõ nói: “Ngươi không biết? Khi ngươi bị đuổi ra khỏi nhà cũng gần mười tuổi rồi chứ? Cư nhiên lại không biết? A đứng rồi ngươi từ nhỏ không gặp người khác khó trách không biết.”

Hắn nói tới đây, liền liếc Ngũ công tử một cái, quay đầu nhìn Tôn Nhạc thì đã là vẻ mặt không muốn nhiều lời, “Chuyện này đã qua, đã qua rồi Tôn Nhạc, ngươi chỉ cần nhớ kỹ Ngũ công tử mới là chủ tử của ngươi là được.”

Tôn Nhạc cúi đầu đáp: “Dạ.”

A Phúc không muốn nói nữa, Tôn Nhạc cũng nhanh chóng chìm vào suy tư.

Căn cứ theo như lời A Phúc nói mà phán đoán, tựa hồ đã biết khối thân thể thật sự có lai lịch, hơn nữa nàng là bị đuổi đi! Khi nàng bị đuổi khỏi nhà mới mười tuổi!

Đúng rồi, Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, người nếu quả thật là xuất thân dân đen, chuyện người biết chữ sẽ làm cho tất cả mọi người nổi lên lòng nghi ngờ. Chuyện người biết chữ Ngũ công tử chỉ là hơi kinh ngạc, sau lại không hề nghi vấn qua. Điểm ấy đã nói rõ ràng hẳn có khả năng đã sớm biết lai lịch của người.

Đang lúc Tôn Nhạc không ngừng suy tư thì A Phúc còn nói thêm: “Đúng rồi, vừa rồi ta không phải hỏi người độc của người vì sao mà tốt sao? Như thế nào lại kéo đến thân thể của người vậy? Tôn Nhạc, người vẫn chưa trả lời nha.”

Tôn Nhạc nhìn về phía A Phúc, nhẹ giọng nói: “Tôi mỗi ngày luyện quyền nên mới khá.”

Tôn Nhạc mỗi ngày luyện tập Thái Cực quyền, hơn nữa luyện thời gian dài như vậy. Dần dà, người ở Tây viện và A Phúc tất cả đều biết bắt quả bọn hắn thấy quyền kia mềm nhũn, rõ ràng chính là vũ đạo nha, căn bản là không để trong lòng.

Lúc này cũng như vậy, A Phúc gật gật đầu, nói: “Nguyên lai vũ đạo kia của người tác dụng lớn như vậy nha? Trách không được người vẫn kiên trì bắt quả Tôn Nhạc người trước kia vì sao không luyện, nếu trước khi đến Cơ phủ đã luyện tập mà nói..., khả năng độc của người đã sớm phá giải rồi.”

Tôn Nhạc trong lòng lộ một chút, Nàng từ miệng A Phúc nghe được nghi vấn.

Nàng lập tức chua sót cười, cúi đầu nói: “Sau khi ta đến Tây viện, có áo cơm, cảm thấy nhiều thời gian rảnh rồi lúc này mới dám luyện tập.”

A Phúc nghe vậy lại gật đầu một cái, không biết có tin hay là không.

Bất quá, sau khi lấy được đáp án của Tôn Nhạc, hắn liền không hề hỏi nữa, trong xe ngựa lại khôi phục bình tĩnh.

Ở bên trong xe ngựa lay động, Tôn Nhạc nghiêng mắt nhìn Ngũ công tử ngã người ra sau nằm giữa ở trong lòng thiếu nữ bên trái, nhắm mắt nghỉ ngơi, nàng liền quay đầu nhìn về phía ngoài xe ngựa.

Xe ngựa lúc này hẳn là ra khỏi địa bàn Cơ phủ, hành tẩu ở trên quan đạo có thể cho hai chiếc xe ngựa đồng hành. Trên quan đạo bụi màu vàng tung bay.

Đoàn xe quanh co khúc khuỷu mà đi, Tôn Nhạc nhìn về phía sau cũng không thấy các xe ngựa khác. Lúc này gần xe ngựa của bọn họ, đó là một ít xe bò. Trong xe bò ngồi là các bậc chí sĩ kiến thức uyên bác, hấp dẫn ánh mắt Tôn Nhạc.

Những chí sĩ uyên bác phần lớn ngồi ổn thỏa trên xe bò, trong tay cầm thẻ tre rung đùi đắc ý xem, cũng không biết lay động như vậy bọn họ xem có được chữ nào? Xe bò bọn họ ngồi, chỉ có nóc, bốn phía trống không.

Tôn Nhạc nhìn bộ dạng bọn họ tự đắc xa xa, không khỏi có điểm hâm mộ bởi vì dạ dày nàng hiện tại lại có cảm giác muốn ói rồi.

Đúng lúc này, thanh âm của Ngũ công tử từ bên cạnh truyền đến, “Người nhìn là Mộc Tử, hẳn là môn khách cao cấp nhất trong Cơ phủ ta, hẳn kiến thức rộng rãi, danh tiếng vang khắp nước Tề.”

Lại là Ngũ công tử giải thích cho nàng.

Tôn Nhạc vội vàng thu hồi ánh mắt, thấp giọng cung kính đáp: “Đa tạ Ngũ công tử.”

Ngũ công tử hai mắt giống như nhắm mà không phải nhắm, thoải mái mà tựa vào trong lòng thiếu nữ, “Người không cần khách khí như thế Tôn Nhạc, người là một cái ‘ sĩ ’ rồi, nếu người không phải một nữ nhân, người sẽ là đệ nhất môn khách của ta.”

Tôn Nhạc cúi đầu như trước cảm kích nói: “Đa tạ ngũ công tử coi trọng.”

Ngũ công tử lắc lắc đầu, giống như cảm khái nàng đa lễ, hai mắt hắn nhắm lại không thèm nhắc lại.

A Phúc ở một bên nói: “Tôn Nhạc, lúc này đây năm nước tụ hội, sẽ có rất nhiều chí sĩ tài trí siêu quần tham gia, người đến lúc đó chú ý nhiều một ít, thay Ngũ công tử suy nghĩ nhiều hơn là được.”

Tôn Nhạc vội vàng đáp: “Vâng!”

Nàng thấy bên trong xe lại trầm lặng, liền tiếp tục quay đầu lại nhìn về phía Mộc tử, cùng với chủ nhân trên mấy cỗ xe bò phía sau Mộc Tử.

Hai bên con đường phía sau còn có chừng năm mươi tráng niên cỡi lừa, những người này cùng với xe bò xếp thành hai đội đi tới, từng cái đều là đang mặc áo tang, hình thể cường tráng, hông đeo trường kiếm, biểu tình lạnh lùng.

Tôn Nhạc nhìn những kiếm khách áo tang này, thầm nghĩ: khi ta đi lên cũng không có nhìn đến bọn họ, xem ra là lúc sau mới đến.

Một đám áo tang kiếm khách này mặt không chút thay đổi, lạnh lùng mà trầm ổn Tôn Nhạc nhìn mấy lần, liền đón nhận vài đôi mắt giống như hàn quang!

Nàng vội vàng quay đầu, nhìn về xe ngựa đi ở phía trước.

Xe ngựa đi ở trước mặt bọn họ, đúng là Tam công tử. Mà Tam công tử lúc này đang cùng thị nữ trong lòng cười hì hì đùa giỡn.

49. Chương 49: Tranh Giành Vị Trí Thừa Kế Cơ Thị.

Tôn Nhạc liếc hần một cái, liền lướt qua Tam công tử nhìn về phía chiếc xe ngựa thứ ba.

Màn xe chiếc xe ngựa thứ ba rút ra, bên trong ngồi là một thiếu niên khuôn mặt gầy, làn da đen, hai hàng lông mày như đao. Tuổi thiếu niên này xấp xỉ với Ngũ công tử, diện mạo không giống như Ngũ công tử cùng Tam công tử. Tuy rằng không giống, bất quá Tôn Nhạc chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền cảm giác được hần nhất định cũng là huynh đệ của Ngũ công tử. A Phúc thấy nàng nhìn chằm chằm thiếu niên kia đánh giá, liền nhẹ giọng giải thích: “Đó là Thập Cửu công tử! Diện mạo của hắn giống Phủ chủ nhất, từ nhỏ giỏi võ, rất được Phủ chủ sủng ái.”

“Vâng.”

A Phúc từ từ nói: “Tam công tử, Ngũ công tử chúng ta, còn có vị Thập Cửu công tử này, đều là người Phủ chủ yêu thích, đồng thời, cũng là người bốn gia chú ý đến. Tôn Nhạc, người đọc sách thật nhiều, nên biết họ Cơ là thiên hạ đệ nhất họ! Thế lực Cơ gia tuy rằng không phải ai cũng biết, tuy nó không thể so với vương hầu một quốc gia. Nhưng Phủ chủ chúng ta cũng là đứng đầu một thành, con cháu được xưng là công tử! Loại vinh quang này cũng không tầm thường! Lần này bốn gia cố ý ở trong họ tộc các nơi tuyển chọn một người thừa kế, ở trận đấu tài trí năm nước, người xuất chúng nhất định sẽ được bốn gia coi trọng, đến lúc đó người cần phải biểu hiện tốt một chút!”

A Phúc nói thật hòa hoãn, Tôn Nhạc nghe xong trong lòng lại nổi lên sóng lớn, nàng thấp giọng nói: “Tôn Nhạc chỉ là một bé gái xấu xí, có thể được Ngũ công tử coi trọng như thế, tự nhiên toàn lực ứng phó. Chỉ sợ là Tôn Nhạc trí tuệ có hạn, làm cho công tử thất vọng rồi!”

Ngũ công tử nhắm hai mắt lại, thản nhiên nói: “Người không cần phải coi nhẹ mình!”

Tôn Nhạc đáp: “Vâng!”

Nàng ngẩng đầu nhìn Ngũ công tử, nhẹ nhàng, kiên định nói: “Công tử đã coi trọng, Tôn Nhạc tất đem hết toàn lực!”

Ngũ công tử khoé miệng giương lên, không nhắc lại nữa.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn phía sau Ngũ công tử, hai cô gái vẻ mặt đơn thuần xinh đẹp, thầm suy nghĩ: những lời này của Ngũ công tử, tuyệt không tránh các nàng, xem ra các nàng thật sự là người bên cạnh Ngũ công tử.

Nàng nghĩ vậy thì trong lòng không khỏi có điểm cảm thấy chua chát.

Nàng vội vàng cúi đầu đem sự không thoải mái vừa trào ra nuốt xuống thầm suy nghĩ: Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, Ngũ công tử thân phận như thế bên cạnh hắn làm sao có thể thiếu mỹ nhân? Người không thể còn vọng tưởng tuyệt đối không thể vọng tưởng.

Tôn Nhạc bắt buộc chính mình ngẩng đầu lên lại nhìn ra phía ngoài. Ánh mắt nàng xuyên thấu qua Thập Cửu công tử nhìn về phía xe ngựa thứ hai.

Chiếc xe ngựa kia cách đã xa hơn nữa màn xe không cuốn lên nên Tôn Nhạc căn bản nhìn không được gì.

Bất quá không cần nàng nhìn tiếng A Phúc lại từ bên cạnh truyền đến” Xe ngựa đầu tiên là Phủ chủ, xe thứ hai là Tứ lão gia. Tứ lão gia là người kiếm tiền giỏi nhất trong chúng lão gia. Hắn đi xa thấy nhiều hiểu biết rộng.”

A Phúc nói tới đây dừng một chút còn nói thêm: “Nhóm Kiếm khách cỡi lừa là tử sĩ nuôi trong phủ mỗi một người đều là người dũng mãnh kiếm thuật cao cường lấy một địch mười bọn họ chỉ nghe mệnh lệnh của Phủ chủ. Trong xe bò phía sau cũng giống như vậy đều là thực khách của Phủ chủ là những người nhiều mưu trí. Tôn Nhạc ngươi còn có chỗ nào không rõ sao?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu.

A Phúc gật gật đầu, chậm rãi dựa vào vách xe một chút, hai mắt nhắm lại dưỡng thần.

Tôn Nhạc làm sao ngủ được? Xe này càng lung lay lợi hại, trong dạ dày của nàng càng quay cuồng. Lập tức, Tôn Nhạc liền đem ánh mắt đặt ở cảnh sắc hai bên đường.

Đoàn xe hành tẩu thật sự chậm, địa phương đoàn xe thật dài đi qua, người qua đường đều tránh đi.

Tôn Nhạc thật đúng là lần đầu tiên ra ngoài, nàng tròn to hai mắt, rất hứng thú đánh giá người đi đường nhìn thấy trên đường.

Những người qua đường này phần lớn là mặc áo tang, có ý quan chính tề. Có người ngồi một chiếc xe lừa xuất hành, cũng có người cưỡi con lừa ngẫu nhiên có thể nhìn đến một ít người đi bộ, phần lớn đều vội vàng, vẻ mặt phong trần.

Hơn nữa, lấy ánh mắt Tôn Nhạc xem xét, phần lớn những người này sắc mặt xanh lét vàng vọt, có vẻ suy dinh dưỡng, hơn nữa đều thấp lùn.

Những người này nhìn đến một đoàn xe dài này thì đứng ở bên đường tỉ mỉ quan sát. Bất quá những người cỡi lừa hoặc ngồi xe lừa này, đang nhìn đến xe ngựa chỉ có hai con ngựa kéo thì sẽ lộ ra một cái biểu tình coi thường.

Tôn Nhạc biết, điều này là do số lượng ngựa đại biểu thân phận địa vị. Một đội này của bọn họ chỉ có hai con ngựa kéo xe, điều này nói rõ thân phận địa vị chủ nhân cũng không cao, ít nhất thua xa vương hầu. Xem ra, những người này phần lớn là một ít thực khách chuẩn bị đầu quân vào vương hầu, tranh thủ kiếm tiền đồ phú quý.

Hai mắt sáng trong suốt của Tôn Nhạc quan sát hết thấy chung quanh, trên mặt bất tri bất giác đã dần theo ý cười.

Ở bên trong xe ngựa lay động, thời gian trôi qua thật nhanh, đến trưa thì đoàn xe tạm dừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút dùng cơm xong lại xuất hành.

Người hầu trong phủ mang ra, người người đều thực nhanh nhẹn tháo vát, như A Phúc, động tác xếp nồi nấu cơm hết sức nhanh chóng.

Tôn Nhạc đi theo bên cạnh hắn, xếp củi chuẩn bị mấy thứ linh tinh hết sức bận bịu.

A Phúc vừa đem một vài miếng thịt khô, gạo gì đó để vào trong một cái nồi nấu lên, vừa hướng Tôn Nhạc cười nói: “Tôn Nhạc, nghe người ta nói phòng của người thường xuyên bay tới từng đợt mùi thơm đồ ăn cực kỳ mê người, về sau có cơ hội có thể làm một chút để cho ta nếm thử.”

Tôn Nhạc đáp nhẹ nói : “Vâng.”

A Phúc nhìn nàng một cái, cười đến thập phần hữu hảo, “Tôn Nhạc, người thật sự là không tệ.”

Tôn Nhạc ngồi xổm đất chỗ ông táo, cổ phồng má hướng củi thổi vài ngụm hơi dài, thẳng đến ngọn lửa trung tâm càng thêm hồng nhiệt rồi, nàng mới nhẹ giọng trả lời: “Phúc đại ca quá khen!”

A Phúc ha ha cười, hẩn mở nắp nồi sứ ra, bỏ một nhúm muối vào.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn những thứ quay cuồng trong nồi kia, đồ ăn không giống đồ ăn, cháo không giống cháo, trong dạ dày không khỏi càng khó chịu. Nàng thầm suy nghĩ: cứ nhiên mặc kệ thịt a rau a gạo a đều bỏ vào trong nồi, thật sự là lãng phí.

Nàng vừa nghe mùi vị liền no rồi, trong lòng lại thương tiếc nguyên liệu nấu ăn này, không khỏi có điểm hối tiếc.

Ở bên cạnh hai người Tôn Nhạc, cũng có năm sáu cái lò đồng thời đốt , Tôn Nhạc thoáng liếc mắt đánh giá một cái, liền phát hiện những người hầu kia giống như A Phúc, đem tất cả nguyên liệu nấu ăn đều vứt vào trong một cái nồi nấu một mạch.

Nàng xem vài lần, liền có điểm nhìn không được, vội vàng quay đầu hướng trong rừng cây phía sau nhìn lại.

Trong rừng cây ngoài ba trăm mét, một trận tiếng ca phiêu đăng mà đến. Ngũ công tử cùng hai vị công tử cùng với Phủ chủ và các thực khách ngồi xổm ở trên bàn tiệc vải bố, lưng dựa sập, vừa vươn tay cầm lấy điểm tâm ăn, vừa thưởng thức vũ đạo của chúng nữ.

Song nữ kia vẫn ngồi chồm hổm ở phía sau Ngũ công tử, một cái cho hẩn ăn điểm tâm, một cái còn lại là giúp hẩn ẩn xoa bóp vai. Ngũ công tử khép hờ hai mắt, giương khóe miệng, một bộ dáng thực thoải mái thực hưởng thụ.

Nhìn đến Ngũ công tử như vậy, Tôn Nhạc thầm nghĩ: hẩn hình như không giống lúc bình thường.

50. Chương 50: Chú Ý

Chỉ chốc lát, cơm đã nấu xong, Tôn Nhạc trước tiên bới một chén đi qua dâng cho Ngũ công tử.

Ngũ công tử quay đầu, chán ghét nhìn thoáng qua bát sứ trong tay Tôn Nhạc đang ngồi xổm, lắc đầu nói: “Cầm đi đi, ta nhịn đói hai ngày còn không muốn ăn nó.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc cung kính đáp, nàng chậm rãi lui về phía sau vài bước, lại đứng dậy.

Nói tới cũng rất kỳ quái, từ sau khi Nhược nhi biểu hiện tham muốn chiếm giữ mảnh liệt đối với đồ ăn nàng làm, Tôn Nhạc cũng không có ý định làm nó đến dâng cho Ngũ công tử .

Đương nhiên, trong chuyện này cũng có nỗi lo lắng của riêng nàng. Sau khi nàng đọc không ít sách trong thư phòng, cũng biết một việc, như chính mình một khi biểu hiện ra tài hoa trên phương diện này với Ngũ công tử, chỉ sợ từ nay về sau cũng chỉ là một đầu bếp nữ rồi! Hơn nữa rất có thể, mình sẽ bị Ngũ công tử xem như lễ vật hiến ột vị đại nhân nào đó.

Chuyện như vậy, Tôn Nhạc tuyệt đối sẽ không cho phép nó phát sinh.

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc bỗng nhiên cảm giác được, có lẽ Nhược nhi cự tuyệt mình trao đổi mấy lượng vàng với Thập Cửu cơ kia, lý do chính là lo ngại chuyện này!

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi lắc lắc đầu: Nhược nhi không giống người khôn khéo như vậy, hẳn sẽ không nghĩ xa như vậy.

Nghĩ đến Nhược nhi Tôn Nhạc không khỏi có điểm nhớ hẳn: cũng không biết sau khi mình rời đi hẳn có chiếu cố bản thân hay không? Có thể ăn không ngon ngủ không yên hay không?

Nàng đối Ngũ công tử tuy rằng vẫn có cảm tình khó nói rõ. Nhưng nàng dù sao cũng là người của hai thế giới nàng biết rõ mình hẳn là nên lưu một con át chủ bài! Dù sao đi nữa chỉ có mình mới giúp được mình!

Mùi cơm chín lúc này đều đã phiêu đẳng khắp nơi.

Tôn Nhạc cúi đầu lẳng lặng nuốt vào một bát món thập cẩm phần mình. Bát quá nói thật bát thập cẩm này cũng không khó ăn lắm.

Sau khi mọi người dùng qua cơm liền xuất phát một lần nữa. Đoàn xe lại kích khởi lên mùi dặm bụi vàng.

Đi như vậy vài chục dặm thì trời về chiều, ngẩng đầu nhìn lại hai bên quan đạo mờ mịt là bình nguyên bằng phẳng căn bản nhìn không có nửa điểm người ở xem ra chỉ có thể ở trong lều.

Trên bình nguyên cỏ dại mọc lan tràn, may mà hiện tại đúng là thời tiết đầu mùa xuân, một mảng lớn cỏ xanh mượt lay động trong bùn đất, tràn ngập sức sống.

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy đám cỏ này, hai mắt liền theo thói quen tìm kiếm loại nào có thể ăn được.

Lúc này, đám người A Phúc dưới sự trợ giúp của nhóm kiếm khách đã dựng lều lên.

Mà đám người Ngũ công tử, thì ngồi ở vãi bố trải trên mặt đất thưởng rượu, hóng gió, xem ca múa.

Khi một luồng ráng chiều cuối cùng tan đi, từ đằng Đông dâng lên một vòng trăng rằm thì khắp nơi đã đầy lên lửa trại. Ở bên ngoài các vị chủ tử cùng thực khách Cơ phủ, đã tạo nên một vòng hỏa diễm, làm cho bầu trời cũng đỏ theo.

Ngũ công tử cùng các huynh đệ hẳn cùng ngồi một chỗ, đang thưởng thức vũ đạo của sáu thiếu nữ. Song xu lúc này ngồi xổm phía sau hẳn, vì hẳn không nhanh không chậm đám bóp bả vai.

Cô gái nhảy múa trong tiếng đàn cổ, Tôn Nhạc nhìn mấy lần, liền phát hiện các nàng chính là không ngừng đong đưa thân thể của mình, tuy không thể nói là tuyệt đẹp, nhưng động tác nguyên thủy mang theo vài phần mê hoặc, thoát nhìn có hương vị khác biệt.

Tôn Nhạc cùng A Phúc và đám người hầu ngốc chung một chỗ, lẳng lặng nhìn một mảnh bầu trời đêm này. Tôn Nhạc thỉnh thoảng lại nhìn nhóm kiếm khách này một cái, thầm nghĩ: bọn họ cùng lắm chỉ là bảo tiêu, vị trí lều trại này, không có nghiến cứu vấn đề công thủ. Vừa nghĩ đến chuyện này, nàng liền lắc lắc đầu.

Trên bầu trời đầy sao chớp động, thỉnh thoảng có một trận gió lạnh thổi tới. Đây là đầu mùa xuân, gió còn mang theo một tia hàn ý, Tôn Nhạc xoa xoa chân, đến gần đám lửa một chút

Trên cỏ mang chút khí lạnh, Tôn Nhạc đi mấy chục bước, giấy rơm liền có điểm ẩm lạnh, nàng nhìn bầu trời mênh mông trên đỉnh đầu kia, bỗng nhiên thầm nghĩ: Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, nếu có cơ hội, người vẫn nên rời đi Cơ phủ, rời đi Ngũ công tử. Sa vào loại vô vọng này sẽ khiến người trở nên không vui. Tuy rằng, người vốn là không có bao nhiêu chuyện đáng để vui sướng.

Đúng rồi, chờ thân thể này của ta lớn lên một chút, đối với thế giới này quen thuộc hơn một chút, sau khi hiểu rõ quy tắc của nó hơn, ta liền mang theo Nhược nhi rời đi thôi. Trong tay ta lúc này đã có mười lượng vàng, đến lúc đó mua một căn nhà gỗ nhỏ, làm chút ít buôn bán, hẳn là có thể vượt qua cuộc sống thực thụ thái.

Nghĩ đến đây, nàng khổ sở cười rộ lên: trước đó không lâu ta còn nói với Ngũ công tử, đại loạn sắp xảy ra! Đại loạn rồi, ta còn nói chuyện trải qua cuộc sống thực thái gì nữa?

Nàng đi qua đi lại, bất tri bất giác đã đi tới phía sau đồng lửa bên cạnh chúng công tử.

Đúng lúc này, một cái thanh âm kiều mỵ từ phía trước truyền đến, "Nha đầu xấu xí kia, người tới đây một chút."

Tôn Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua ánh lửa hừng hực, cặp mắt của nàng tương đối cùng hai mắt của mỹ nhân bên người Tam công tử. Tôn Nhạc chống lại mắt phượng của mỹ nhân, đưa tay chỉ vào mình ngạc nhiên nói: “Người gọi tôi?”

“Đương nhiên!” Mỹ nhân cười tủm tỉm, nàng nhìn Tôn Nhạc từ trên xuống dưới, “Trừ người ra, nơi này còn có một nha đầu xấu xí sao? Lại đây đi.”

Tôn Nhạc dưới sự đánh giá của mỹ nhân, chậm rãi cúi đầu xuống, nàng đem đầu thấp đến lồng ngực, nhẹ giọng nói: “Vâng” sau đó, nàng đi từng bước một đến hướng Tam công tử cùng mỹ nhân kia.

Cúi đầu lễ mễ đi đến bên cạnh hai người, Tôn Nhạc mỉm cười vái chào, chậm rãi tựa vào vải bố quỳ xuống.

Mỹ nhân kia nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của nàng, thấy vậy cười nói với Tam công tử bên cạnh: “Phu quân, nha đầu xấu xí này lá gan rất nhỏ đây.”

Tam công tử “Ừ” một tiếng, quay đầu đưa mắt nhìn về phía Tôn Nhạc, liền không cảm thấy hứng thú dời ánh mắt đi.

Mỹ nhân kia kêu Tam công tử là ‘phu quân’, hiển nhiên là cơ thiếp của hắn. Mỹ nhân đối với Tôn Nhạc vẫn là cảm thấy thực hứng thú, nàng nghiêng đầu đánh giá Tôn Nhạc, cảm thấy anh đào đỏ au lại hỏi: “Nghe nói người bây giờ là ‘sĩ’ của Ngũ công tử rồi, nói xem, nha đầu xấu xí người làm chuyện gì, cư nhiên có thể được Ngũ công tử thăng lên làm sĩ?”

Tôn Nhạc cúi đầu như trước, nàng mềm yếu trả lời: “Tôi chỉ là đúng dịp cứu Ngũ công tử.”

Mỹ nhân bưng tỉnh đại ngộ, nàng nhìn Tôn Nhạc gật đầu nói: “Cũng chỉ có lý do này. Bất quá cũng thật kỳ quái, người một cái nha đầu vừa nhỏ lại yếu như vậy, làm sao có thể cứu Ngũ công tử?”

Chuyện này Tôn Nhạc cũng muốn biết.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, hướng tới Ngũ công tử phía trước cách đó không xa nhìn thoáng qua, nhẹ giọng trả lời: “Cô nương hình như đối với công tử nhà ta rất hứng thú? Hắn đang ở phía trước đây.”

Những lời này của nàng trong bông có kim, nhưng thanh âm thực sự quá hèn nhất bỉ ổi. Mỹ nhân kia không khỏi ngẩn ra, cao thấp đánh giá nàng không ngớt, mà Tam công tử lúc này cũng quay đầu nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Sau một lúc lâu, mỹ nhân khề hừ thật mạnh, không vui quát khê: “Người bất quá là một cái tiện tỳ.” Nàng vừa nói đến đây, Tam công tử bên cạnh liền trừng nàng một cái! Mỹ nhân lập tức vội vàng ngậm miệng.

Tôn Nhạc lúc này nhẹ giọng nói: “Phu nhân, ta phải đi làm việc.” dứt lời, nàng chậm rãi lui về phía sau.

Mỹ nhân kia vừa thấy nàng phải đi, không khỏi có điểm gấp quất khê: “Người gấp cái gì? Người còn chưa nói cho ta biết Ngũ công tử nhà người là nghe chủ ý của ai, dùng cái biện pháp gì, khiến cho Triệu hầu lập thiếp làm vợ?” Tiếng quát khê của mỹ nhân kia vừa vội vừa nhanh, nàng một câu vừa nói xong, liền nhận lấy ánh mắt bất mãn của Tam công tử!

Ánh mắt này rất tức giận, khiến cho nàng trong lòng không khỏi hoảng hốt, cũng không còn tâm tư chú ý tới Tôn Nhạc rồi đi.

51. Chương 51: Thăng Tiến Hàm Đan

Nguyên lai đây mới là mục đích bọn họ gọi mình! Tôn Nhạc lập tức rõ ràng rồi. Nàng không trả lời, vẫn cúi đầu như cũ chậm rãi đứng thẳng người.

Thanh âm câu nói cuối cùng của mỹ nhân kia lớn một chút, vừa vặn lúc này tiếng nhạc tạm dừng, lập tức nó tĩnh tường truyền đến tai Ngũ công tử.

Ngũ công tử từ từ xoay đầu lại, hần lẳng lẳng nhìn chăm chăm Tam công tử, khóe miệng khê nhếch, cười nhạt nói: “Tam ca, có chuyện gì hỏi đệ là được rồi, làm gì thông qua cơ thiếp đến hỏi người khác?”

Những lời này của Ngũ công tử thanh âm cũng không lớn, bất quá Thập Cửu công tử ngồi ở gần đó cũng nghe đến hần quay đầu lạnh lùng liếc hai ca ca một cái, đôi mày như đao khinh thường nhần lại, hừ nhẹ một tiếng liền không hề để ý tới.

Sau khi Ngũ công tử bắt âm bắt dương nói ra những lời này, đưa tay hướng Tôn Nhạc vẫy vẫy. Tôn Nhạc hiểu được ý tứ của hần, lập tức lặng lẽ chạy đến phía sau cạnh Ngũ công tử, ngồi xuống bên cạnh Song Xu.

Tam công tử ngáp một cái, sau khi vươn cái lưng mệt mỏi, mới thờ ơ trả lời Ngũ công tử: “Đây là nàng tự chủ trương, về phần bản công tử! Hừ, nha đầu xấu xí này của ngươi để cho ta vừa thấy liền ghê tởm, đau cả mắt, ăn không vô!”

“Phải vậy không?” Ngũ công tử cười lạnh một tiếng, quay đầu lại.

Lúc này, tiếng nhạc lại nổi lên.

Tôn Nhạc cúi đầu ngồi xổm, ánh lửa bập bùng chiếu trên mặt của nàng. Cô gái bên trái trong song xu liếc nhìn nàng, khanh khách cười nói: “Tỷ tỷ, Tôn Nhạc dưới loại tình huống buổi tối này mà nhìn, tuyệt không xấu, chẳng những không xấu, ngũ quan của nàng còn rất đẹp nữa.”

Một câu này của nàng, dẫn tới Ngũ công tử cùng hữu xu đồng thời nhìn nàng.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, mặc kệ ba ánh mắt dừng ở trên mặt mình.

Ngũ công tử chỉ nhìn lướt qua liền dời tầm mắt đi.

Ngũ công tử tuy rằng chuyển ánh mắt đi, song xu vẫn đánh giá Tôn Nhạc không ngớt. Tôn Nhạc cúi đầu tránh được ánh nhìn sáng ngời chăm chú của các nàng. Ngay tại lúc cúi đầu khóe mắt nàng nhìn đến tay nhỏ bé nhích lại gần của tả xu.

Trên tay nhỏ bé trắng nõn mịn màng kia lại có vết chai mỏng hơn nữa tập trung ở ngón trỏ ngón giữa cùng ngón tay cái. Trong khoảnh khắc nhìn thoáng qua đó Tôn Nhạc lập tức phản ứng: một đôi song sinh này hơn phân nửa cũng là kiếm khách! Là một cao thủ mang công phu!

Nàng lập tức rõ ràng rồi vì sao Ngũ công tử không gần nữ sắc lại mang theo các nàng bên người như hình với bóng.

Ngồi ở chỗ này thật là không thú vị, Tôn Nhạc liền hướng Ngũ công tử cáo lui chậm rãi đi ra. Tôn Nhạc cảm thấy cả người khoan khoái rất nhiều.

Tôn Nhạc vừa mới đi đến bãi cỏ A Phúc liền nhanh chóng nghênh đón nàng. Hần đi đến trước mặt Tôn Nhạc nhìn nàng thân thiết hỏi: “Tam công tử vừa rồi đã nói gì với ngươi?”

Tôn Nhạc nhẹ giọng nói: “Cũng không có nói gì, hần chỉ là muốn biết tôi ở bên người Ngũ công tử là cái vị trí gì, cũng muốn biết bên cạnh Ngũ công tử có sĩ tử mưu trí hay không.”

A Phúc gật gật đầu, hần nghiêm túc nói: “Thì ra là hỏi cái này? Xem ra Tam công tử đúng như lời Ngũ công tử, không phải cái loại người chỉ biết tử sắc rồi, nếu không hần tại sao chú ý Ngũ công tử như vậy?”

Vào ban đêm, Tôn Nhạc cùng các thị tỳ ngủ chung một lều. Trông mấy chục ngày kế tiếp, đoàn xe hơn phân nửa là cắm trại ở dã ngoại. Nơi này người ở thưa thớt, trừ bỏ một ít thành lớn, hiếm thấy chỗ có thể tá túc. Cứ như vậy ngồi xe ngựa xóc nảy, ăn món tả pín lù, hương vị gì cũng không thấy, ngay cả Tôn Nhạc đều có một loại cảm giác mỗi mệt.

Cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, Tôn Nhạc luyện quen Thái Cực quyền vào buổi tối còn có thể tránh ở trong bóng đêm luyện tập một hồi, đến ban ngày chính là không có việc làm, điều này làm cho cuộc sống của nàng thập phần khổ sở.

May mắn, đoàn xe đi hai tháng sau, cũng chạy tới mục đích, thủ phủ nước Triệu thành Hàm Đan.

Hàm Đan trong các quốc gia, đã nổi danh là chốn phồn hoa. Đoàn xe vừa tiến vào biên giới Hàm Đan, trên quan đạo liền thỉnh thoảng có thể gặp phải xe ngựa đẹp đẽ quý giá, đoàn xe khổng lồ mà trong tuyệt đại đa số tình huống, Cơ phủ gặp đều phải né tránh một bên, để cho bên này đi trước!

Đoàn xe bọn hắn bây giờ đứng hầu ở bên đường gần một canh giờ. Đoàn xe đối phương chừng năm sáu chục chiếc xe ngựa, mấy trăm cỗ xe bò cùng xe lừa, hơn mấy trăm kiếm khách, từ đầu tới đuôi, ước chừng kéo dài mười dặm.

Đoàn xe này là do kiếm khách mở đường, kết thúc, đi lẫn bên trong. Đội xe ngựa của bọn họ phía trên theo huy ấn Yến quốc, vừa thấy cũng biết là sứ giả Yến quốc.

Chủ nhân ngồi ở trong xe ngựa này, một đám vệ binh vào tự đắc đánh giá Cơ phủ bên cạnh, vừa nhìn vừa chỉ trỏ không ngớt.

Ngồi bên trong, Tôn Nhạc thỉnh thoảng có thể nghe được từng câu truyện cười, “Đây là tiểu phủ Tề quốc chăng? Chắc chắn, các người có nhìn mấy cái xe đằng sau không? Cứ nhiên không nhìn thấy được một cái mặt hàng tốt!”

“Ha ha, công tử người không biết rồi, Tề quốc lấy đâu ra mỹ nhân? Muốn nói đến mỹ nhân, chỉ có Yến chúng ta, cùng với Triệu là nhiều hơn.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, không khỏi cũng có chút cảm thấy hứng thú. Nàng sớm đã nghe nói qua, Yến Triệu có nhiều mỹ nhân, ở thời đại này phủ đệ khá xuất sắc như Ngũ công tử, muốn ở Yến Triệu mang hai mỹ nhân xuất sắc trở về, căn bản là làm không được.

Bỗng nhiên, một tiếng cười có điểm thô khan truyền đến, “Tề quốc mặc dù không có mỹ nữ, mỹ nhân cũng vẫn có! Các người nghe qua Tề quốc đệ nhất mỹ nam chưa? Nghe nói họ Cơ, người nào gặp qua cũng rất là cảm thán đấy!”

Tôn Nhạc ở trong tiếng bò kêu ngựa hí, trong tiếng bánh xe di chuyển, ngừng thần lắng nghe bên ngoài, đột nhiên nghe một câu như thế, trong lòng không khỏi đột nhiên nhảy dựng, quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử hiển nhiên cũng nghe thấy, khuôn mặt tuần tú của hắn lạnh xuống, trầm giọng nói: “Đem rèm xe treo nên!”

“Vâng!”

Tôn Nhạc cùng A Phúc đồng thời lên tiếng, tiến lên kéo toàn bộ màn xe trái phải hai bên xe ngựa xuống.

Màn xe tuy rằng kéo xuống, tiếng cười hi hi ngoài xe ngựa không ngừng truyền đến, “Thật sao? Đẹp đến như vậy sao? Chắc chắn, lần này hội nghị năm nước, hẳn hẳn là sẽ đến?”

“Nghe nói là sẽ đến. Cơ phủ kia cùng phủ bên đường này giống nhau, là một phủ nhỏ nhỏ, nếu nhà hắn không có một cái Tề quốc đệ nhất mỹ nam, căn bản không có ai lưu ý đến đâu. Cơ Ngũ công tử kia, lần trước ta xa xa nghiêng mắt nhìn thấy, tiểu tử đó bộ dạng thật đúng là không tầm thường, mỹ nam tử trong thiên hạ, hẳn dư sức xếp trong năm người đầu tiên!”

Thanh âm đầu tiên sợ hãi nói: “Xuất sắc như thế? Vậy ta nhất định phải gặp mới được.”

Tiếp theo lại là một trận cười to.

Trong tiếng cười này, mặc dù không có một câu làm nhục Ngũ công tử, nhưng Ngũ công tử nghe xong lại cực kỳ tức giận, lông mi như kiếm nhọn kia nhú chặt thành một đoàn, môi mỏng khê mím, trên khuôn mặt tuần tú mang theo ba phần sát khí!

Song xu phía sau hắn vội vàng ấn lên bờ vai của hắn, nhẹ giọng nói: “Những người này cứ nhiên đem công tử nhà ta cùng những mỹ nữ kia đặt ngang hàng! Thật sự đáng chết!”

“Đúng vậy, chờ công tử thành người thừa kế Cơ tộc, trong thiên hạ ai dám bắt kính với công tử liên cái đầu lưỡi của hắn!”

Thanh âm Song xu mềm mại dễ vỡ êm tai, như tiếng chuông bạc, nói đến cắt đầu lưỡi, giết người ác như vậy cũng tự nhiên như uống nước, Ngũ công tử nghe xong sắc mặt chậm rãi chuyển biến tốt đẹp một ít.

52. Chương 52: Thành Hàm Đan

Tiếng cười đùa bên ngoài dần dần đi xa, qua hơn nửa giờ, Ngũ công tử từ từ nhắm hai mắt ra lệnh: “Mở rèm xe ra đi.”

“Vâng!”

Tôn Nhạc hạ thấp người tiến lên, đem rèm xe kéo lên một lần nữa.

Lúc này, đi qua đúng là đội xe lừa của đối phương.

Tôn Nhạc còn có điểm cảm thấy hứng thú, trong đội xe lừa này ngồi đều là mỹ nhân các phủ nuôi dưỡng. Đoàn xe đối phương nếu là người Yến, nàng muốn nhìn xem mỹ nhân trong đội xe này có phải xuất sắc như vậy thật không .

Tất cả mọi người đều cảm thấy thực hứng thú giống như Tôn Nhạc, trong khoảng thời gian ngắn, vô số đầu người từ trong xe vươn ra, hướng đội xe lừa xem xét.

Xe lừa của đối phương chừng trăm cỗ, gần hai trăm mỹ nhân mặc hoa phục, ngồi ổn định.

Mỹ nhân trong xe lừa này diện mạo xinh đẹp, cùng cô gái Tề quốc trán rộng, khỏe đẹp sinh động bất đồng ở chỗ, một đám mỹ nhân này lộ vẻ mọng nước chút như cô gái trước kia Tôn Nhạc gặp qua ở Tô Hàng, toàn thân đều chảy xuôi một chút khí chất kiều mỹ mọng nước.

Loại kiều mỹ ướt át này, bất cứ nữ tử nào Tôn Nhạc gặp ở Cơ phủ đều không bằng. Như Song Xu phía sau Ngũ công tử, đặt ở Tề quốc đó cũng là nhất đẳng mỹ nhân, so sánh với các cô gái này, tư sắc cũng bất quá là hạng trung mà thôi.

Trang phục của người Yến cũng khác Tề quốc, đai lưng chúng nữ buộc ở dưới ngực, đuôi quần áo kéo thật dài, nổi bật lên bộ ngực cao vút, dáng người có vẻ thướt tha mềm mại. Về phần quần áo trên người các nàng, đó là muôn hồng nghìn tía, cực kỳ tươi đẹp.

Tôn Nhạc nhìn đến đây, bỗng nhiên thầm nghĩ: ở trong Tây viện, chúng nữ phần lớn mặc áo tang, xem ra thực lực Cơ phủ thật đúng là cũng bình thường thôi.

Hai trăm cô gái mười lăm đến mười tám tuổi một đường quanh co khúc khuỷu mà đến khiến người xem hoa cả mắt Tôn Nhạc quay đầu lại nhìn Ngũ công tử.

Lúc này Ngũ công tử lưng dựa vách xe giống như mọi người lặng yên thưởng thức mỹ nhân.

Tôn Nhạc liếc mắt nhìn hắn một cái liền cúi đầu xuống nàng nhìn đường vân trên ván xe thầm suy nghĩ: Tôn Nhạc a Tôn Nhạc ngươi thực sự nên chết tâm rồi! Thiên hạ này mỹ nhân nhiều bao nhiêu? Lấy tài mạo của Ngũ công tử hắn là muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu! Ngươi là thực sự hắn nên hết hy vọng đi.

Hết hy vọng cũng không dễ dàng, bất quá Tôn Nhạc cảm giác cảm tình mình đối Ngũ công tử đã chậm rãi che dấu ở trong lòng rồi! Nàng hiện tại sẽ không dễ dàng vì một ít việc nhỏ liên quan đến hắn mà dao động cảm xúc.

Ngũ công tử nhìn mỹ nhân bên ngoài thấp giọng thở dài: ” Mỹ nhân Yến Triệu quả nhiên danh bất hư truyền!”

Trong thanh âm của hắn mang theo thở dài.

A Phúc ở một bên thở dài nói : “Nhìn đến những giai nhân này, ta đối với mỹ nhân nhà mình đều không có chút tin tưởng. Ai da, bọn gia làm sao có khả năng nhìn trúng?”

A Phúc ca thán đến đây, lại cảm khái lắm bầm nói: ” Chọn lựa lẽ vật lần này, thật đúng là một chuyện làm cho người ta đau đầu! Cho dù là dùng thực lực toàn phủ, sợ cũng lấy không ra lẽ vật tốt như vậy nha.”

Ngũ công tử gật gật đầu, hần thản nhiên nói: “Đúng là như thế! Nếu lẽ vật không cách nào làm cho bọn họ tâm động, vậy bằng tài trí của mình đi!”

Ngũ công tử nói tới đây, trong lòng càng chua xót, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

A Phúc cười khổ, ” Thực khách trong phủ chúng ta, bao gồm cả Mộc tử so với những người đó mà nói thật đúng là không coi vào đâu! Ai ——”

A Phúc cuối cùng lại là một tiếng thở dài, hần nghĩ đến mọi người khi xuất phủ nói ra lời thề son sắt, nhưng dù sao cũng chỉ là lời hay ý đẹp mà thôi. Bọn họ muốn mỹ nhân không có mỹ nhân, muốn trí sĩ không có trí sĩ! Lấy cái gì đi so với người ta?

Hần đưa mắt nhìn Tôn Nhạc, thấy nàng cúi đầu, trên gương mặt xấu xí vẫn còn mang sắc xanh đen, không khỏi lắc lắc đầu: không có được nhân tài chân chính, Ngũ công tử cũng là không có cách nào mới đem nàng đến. Tuy rằng lúc trước chủ ý của nàng hai lần đứng dịp được việc, chính là ai da! Làm sao có thể trông cậy quá nhiều vào nàng?

Tôn Nhạc cũng không biết A Phúc suy nghĩ cái gì, nàng ngẩng đầu lại nhìn ra phía ngoài, hai mắt sáng trong suốt có điểm hưng phấn. Đoàn xe kia lại qua nửa giờ mới lọc cọc đi hết. Chờ bọn hắn vừa đi xong, đoàn xe Cơ phủ một lần nữa khởi động, hướng về trong thành Hàm Đan chạy tới.

Lúc này, trên hai bên đường, thỉnh thoảng có một ít dân chúng nghèo khổ, cùng sĩ tử mặc áo tang hướng đoàn xe đánh giá. Mọi người chỉ trở đoàn xe, nói giỡn không ngớt.

Càng đến gần thành Hàm Đan, đám người xem chen chúc bên đường càng nhiều lên. Tôn Nhạc thậm chí nhìn đến có không ít người bán hàng rong ở bên đường dựng sạp.

Tôn Nhạc nhìn những người bán hàng rong cũng không rao hàng này, âm thầm buồn cười: bọn họ hẳn cảm với náo nhiệt quá a, đúng là thời nào cũng có người thích xem náo nhiệt.

Ngoài thành Hàm Đan, đoàn xe ước chừng xếp xa hai ba mươi dặm đường, hơn nữa phía còn có đoàn xe Cơ phủ thêm vào. Thật vất vả mới vào được cửa thành thì sắc trời đã muốn dần dần tối, một vòng mặt trời đỏ au dần dần chìm vào trong đường chân trời.

Hai bên cửa thành Hàm Đan, hai hàng năm mươi binh lính mang khôi giáp bằng đồng đứng nghiêm! Những binh lính này một đám cầm trường thương trong tay, mặt không chút thay đổi.

Những binh lính này cũng không ngăn trở đoàn xe tiến vào, bọn họ đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, nếu như nói là thủ vệ cửa thành, càng giống như là một loại trang trí.

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên, tò mò nhìn hai bên ngã tư đường.

Hai bên ngã tư đường đều là một ít phòng ở bằng gỗ, tuyệt đại đa số là kết cấu hai tầng, cũng có một số rất ít làm thành ba tầng. Những phòng ở này gắt gao dựa vào nhau, một căn hợp với một căn, bên ngoài đều dùng vải bố cờ xí viết chữ rượu, gạo, vải, tiền.

Mà qua ba bốn trăm mét, Tôn Nhạc liền nhìn thấy một tràng cờ xí nhuộm thành màu đỏ, lầu các cũng sơn thành màu đỏ. Trên tiểu lâu tinh xảo này đứng một ít cô gái bôi phấn bột, thoa son thật dày. Các cô gái này đứng trên lan can, cười khanh khách nhìn đoàn xe.

Xem ra, Hồng lâu này là kỹ viện.

Đang lúc Tôn Nhạc hướng các nàng chăm chú đánh giá, có mấy cái kỹ nữ ánh mắt thoáng nhìn, cứ nhiên thấy được Ngũ công tử ngồi trong xe ngựa, tựa vào trên vách xe. Lập tức, mấy người nữ tử kia cười vui, các nàng đưa bàn tay mềm, chỉ trở Ngũ công tử không ngớt. Có một người thậm chí còn vươn thân mình, ánh mắt chuyên chú nhìn hắn.

Bị chúng nữ đánh giá Ngũ công tử hiển nhiên cũng đã nhận ra, mày của hắn hơi hơi nheo lên.

May mắn, chỉ chốc lát xe ngựa liền chạy qua chúng nữ, lưu lại tiếng chúng nữ ôi ôi tiếc hận.

Xe ngựa chạy qua phố chính ở cửa thành, đi vào đường cái phía tây, hướng về một cái phủ đệ ở đường cái phía tây chạy tới.

A Phúc nhìn đoàn xe nối liền không dứt hai bên quan đạo, đặc ý lắc lắc đầu nói: ” Đại phủ này khinh thường chúng ta! Hừ, nhưng bọn họ đến trong thành Hàm Đan này, còn vì chuyện ăn ở hao hết tâm lực, làm sao giống chúng ta, hết thấy đều do Triệu vương hậu tự mình an bài!”

A Phúc đặc ý, hiển nhiên mọi người Cơ phủ cũng đặc ý, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười nói trong đoàn xe vang dội rất nhiều.

53. Chương 53: Triệu Vương Hậu

Phủ đệ Triệu vương hậu an bài ọi người Cơ phủ, ở phố xá sầm uất trung tâm thành Hàm Đan , hơn nữa phủ đệ thật lớn, kiến tạo có chút tinh xảo hoa lệ. Tại thời điểm sứ giả năm nước tề tụ, thành Hàm Đan một phòng cũng khó tìm, đám người Cơ phủ được mở mày mở mặt rồi.

Mà chỗ ở của Ngũ công tử cũng đặc biệt bất đồng, Triệu vương hậu cố ý chỉ định sân cho hắn. Sân kia mặc dù không có to như chính viện, lại cực kỳ tinh xảo tú nhã, chỗ xử lý bên trong đình đài lầu các có thể thấy hao tổn một chút tâm tư, cảm A Phúc lại càng hướng lên trời.

Phòng Tôn Nhạc, là nằm ở chỗ sương phòng thứ ba đếm ngược lại, có điểm xa.

Nàng vừa về tới gian phòng của mình, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi thật to. Sương phòng là bố cục năm gian nhà giữa, nhà bên, phòng ngủ, nhà kê cùng phòng tắm, không có phòng bếp. Tôn Nhạc bởi vì thân phận thấp kém, cho nên cũng không có thị nữ hầu hạ.

Tôn Nhạc đi một vòng quanh sân, sau khi múc một chút nước giếng tắm giặt sạch sẽ, ăn một chút đồ ăn đưa lên, liền đánh Thái Cực quyền.

Trên đường mấy tháng này, nàng không có hảo hảo luyện tập Thái Cực quyền, thật đúng là cảm thấy bối rối trong lòng.

Lúc Tôn Nhạc luyện tập Thái Cực quyền, bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, tiếng sáo nhạc từng trận vang lên.

Nàng vừa luyện chưa tới một canh giờ, A Phúc đi tới ngoài cửa phòng kêu lên: “Tôn Nhạc.”

“Vâng.”

“Tối hôm nay Triệu vương hậu mở tiệc đón gió tẩy trần (bày biện thết đãi người từ xa đến) cho chúng ta, người nhanh chóng đến.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc vội vàng tắm sạch thay áo tang mới bước nhanh đi vào ngoài sương phòng của Ngũ công tử

Khi nàng đi vào một thị đồng đang đứng ở cửa, hắn liếc nhìn Tôn Nhạc nói : “Người là Tôn Nhạc phải không? Ngũ công tử nhà ngươi bảo người tiến đến Thu Vân các ở chủ viện, yển hội cử hành ở đó.”

Tôn Nhạc tạ ơn xoay người đi đến sương phòng chính.

Tôn Nhạc vốn nghĩ đến Triệu vương hậu thiết yến thể nào cũng sẽ ở trong cung Triệu vương bằng không cũng sẽ có địa phương khác thật không ngờ ở trong phủ này.

Lúc này nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác: xem ra Tề quốc Cơ phủ địa vị vẫn còn quá thấp cho nên Triệu vương hậu ban thưởng yển cũng chỉ có thể im ắng như vậy gần như là lên lút cử hành a.

Trong chủ viện đèn đuốc sáng trưng, tiếng nhạc rộn rã mùi rượu cùng mùi thịt xa xa nhẹ nhàng truyền lại đây. Đoạn đường này Tôn Nhạc cũng không có thật sự ăn qua một bữa cơm ngon lập tức nuốt vài ngụm nước miếng, bụng cũng ục ục kêu lên.

Nàng tiến chủ viện, liền nhìn thấy Thu Vân các. Thu Vân các là một lầu gỗ nhỏ cao hai tầng, kiến trúc thập phần tinh mỹ, nó ở trên một mặt hồ rất lớn, bốn phía đều có cầu đá tương liên.

Lúc này trong Thu Vân các bóng người dày đặc, tiếng cười không ngừng, Tôn Nhạc cước bộ nhanh hơn đi lên cầu đá.

Ngoài Thu Vân các, năm sáu chục kiếm khách toàn thân khôi giáp, thắt lưng đeo trường kiếm canh giữ ở bốn cửa ra vào. Những người này thân hình cao lớn uy vũ, trên người có một cổ sát khí hung hãn mà người Cơ phủ không có, hiển nhiên đúng là Triệu vương hậu mang đến.

Những người này nhìn thấy Tôn Nhạc đến gần, đồng loạt đem kiếm rút ra, trong tiếng “Loong coong ——” kim thiết vang lên chói tề, một vệ sĩ tiến lên, lớn tiếng quát: “Người là người phương nào?”

Tôn Nhạc vẫn chưa trả lời, một nam hầu đứng ở một bên lập tức cung kính nói: “Nàng là một cái thị tỳ bên người Ngũ công tử phủ ta.”

Thanh kiếm vệ sĩ kia thu hồi, lui về phía sau, “Vào đi.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc đáp nhẹ một tiếng, nàng cúi đầu lướt qua đám vệ sĩ, đi đến trong Thu Vân các.

Tôn Nhạc vừa đi, vừa thầm suy nghĩ: bất quá chỉ là một yến hội bình thường mà thôi, tại sao phòng thủ nghiêm cẩn như vậy? Chẳng lẽ có người ám sát Triệu vương hậu sao?

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi lắc lắc đầu bởi vì nàng hiểu rõ rồi, thế tất một vương hầu mà thôi, dưới loại thời kì yên bình này có ai giống trống khua chiêng đi ám sát nàng? Giải thích duy nhất đó là, sau khi Triệu vương hậu từ thiếp biến thành vợ, có điểm đặc ý vênh váo, mượn cơ hội này hiển lộ uy phong tới mọi người.

Yến hội cử hành ở lầu hai, lầu một đã đèn đuốc sáng trưng, thị nữ qua lại không ngớt.

Tôn Nhạc còn nhỏ chân nhẹ, đi khi ở trên thang lầu không có nửa điểm thanh âm phát ra, khi nàng xuất hiện nơi cửa phòng thì không có người nào quay đầu lại.

Trên lầu các phi thường náo nhiệt, ở giữa bày hơn trăm cái sập, bên trong đèn đuốc sáng trưng, từng khối thịt lớn, cơm trắng sáng ngời, hấp dẫn đại bộ phận lực chú ý của Tôn Nhạc. Nàng nuốt nước miếng vài cái, mới có tinh lực nhìn hướng chủ tọa phía trước.

Người ngồi ghế chủ tọa trước mắt, là một cô gái duyên dáng sang trọng, ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Cô gái này lớn lên rất là đầy đặn xinh đẹp. Cái đẹp của nàng tươi tắn, là đặc trưng của cô gái Tề quốc khỏe mạnh cùng diễm lệ. Cô gái này có một đôi mắt rất lớn, bộ ngực cao ngất, trán thật rộng hạ xuống một chuôi trần trụi.*

Nàng ăn mặc thập phần hoa lệ, trên áo màu đỏ thêu tăng lớn chim xanh, áo trong ba tầng áo ngoài ba tầng, tầng tầng châu sức, ngọc trai bảo thạch trên quần áo này dưới ánh đèn phát ra quang mang chói lọi, vô cùng chói mắt. Chói mắt đến nỗi Tôn Nhạc chỉ liếc nàng một cái, căn bản không có biện pháp tinh tế thưởng thức cái đẹp của nàng, liền có cảm giác nhức mắt.

Về phần Ngũ công tử, lúc này hẩn an vị ở ghế bên phải Triệu vương, một thân trường bào trắng thuần thêu hoa mai, hợp với gương mặt tuần tú kia, có vẻ càng phát ra vẻ đẹp như ngọc khác.

Mà giữa hai hàng chỗ ngồi, một đội vũ nữ đang nhảy múa trong tiếng nhạc không ngừng, mỹ nhân ca múa không ngớt.

Tôn Nhạc thu hồi ánh mắt, theo vách tường cúi đầu hướng sập A Phúc đi đến.

Chỗ A Phúc ngồi là cuối cùng hàng thứ nhất bên trái, Tôn Nhạc chỉ chốc lát liền chạy tới bên cạnh hẩn, cẩn thận ngồi xuống sập bên cạnh hẩn.

A Phúc có điểm hưng phấn, hai mắt hấn sáng trong suốt quay đầu nhìn Tôn Nhạc, “Ha ha, người mới đến nha? A, vị kia chính là Triệu vương hậu, nàng đối với công tử nhà ta rất coi trọng, mới vừa rồi còn liên tục cùng hấn nói chuyện. Bất quá cái này cũng có thể lý giải, dù sao hậu vị của nàng vẫn là công tử nhà ta giúp nàng đoạt tới!”

Tôn Nhạc lung tung đáp lời, ngẩng đầu nhìn phía trước. Trong ánh đèn, biểu tình Ngũ công tử có điểm thần nhiên, nhìn không ra thực vui mừng. Mà hai vị công tử cùng với bốn người Phủ chủ ngồi sập bên trái hàng thứ nhất thì tươi cười rạng rỡ. Bên cạnh bọn hấn đều không có mang theo cơ thiếp, đúng rồi, tối hôm nay trừ bỏ mỹ nhân ca múa kia, nữ tử ở đây chỉ có mình và Triệu vương hậu.

Ngay lúc Tôn Nhạc lảng lảng đánh giá bọn họ thì Tam công tử đứng dậy, bước đi đến trước chỗ ngồi Triệu vương hậu, khom người, nâng cốc cao cao trên đỉnh đầu, cung kính nói: “Cơ Tam lại kính nương nương một ly, chúc nương nương thiên thu vạn tuế, dung nhan bất lão, vĩnh viễn được Vương sủng ái!”

Lời Tam công tử nói, hiển nhiên hợp ý Triệu vương hậu, nàng lập tức thần nhiên cười, vươn bàn tay mềm mọng sơn đỏ tiếp nhận rượu của hấn châm, nũng nịu nói: “Ôi, bất quá hai năm không gặp, Cơ Tam có thể nói những lời như vậy rồi?”

Tam công tử cung kính nói: ” Những câu Cơ Tam nói đều là lời tâm huyết!”

54. Chương 54: Triệu Vương Hậu Hành Động

Triệu vương hậu cười dài một ngụm uống xong, đảo mắt liếc về phía Ngũ công tử, “Nhưng mà Ngũ đệ, người vì sao không nói một câu xuôi tai cho ta nghe?”

Ngũ công tử nghe vậy đứng lên, hấn cúi đầu hướng Triệu vương hậu thi lễ, thấp giọng nói: “Nương nương phú quý đã là cực hạn, Cơ Ngũ cũng không biết nói cái gì cho phải. Nương nương, ta vẫn là ngồi lại chỗ cũ thôi.”

Triệu vương hậu cười nhẹ nhàng nhìn hấn, “Ngũ đệ tựa như thân đệ đệ của ta, ngồi ở chỗ này có gì không tốt?”

Ngũ công tử đang định đáp lời, chỉ nghe một trận tiếng bước chân truyền đến.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vệ sĩ vội vã đi đến. Hấn đến chỗ cách Triệu vương hậu hai mươi bước quỳ xuống, cao giọng nói: “Bẩm Vương Hậu, Vương có lệnh, Yến sứ đã đến, đang ở Vương Cung thiết yến, thỉnh Vương Hậu nhanh chóng trở về.”

Triệu vương hậu ngẩn ra, nàng áy náy nhìn về phía đám người Ngũ công tử, ưu nhã đứng dậy, “Các vị tộc nhân, Vương có lệnh, ta phải đi trở về!”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng xoay người đi thẳng về phía trước. Theo bước chân của nàng, tiếng vàng ngọc vang nhỏ truyền ra.

Thẳng đến Triệu vương hậu đi được vài bước, mọi người Cơ phủ lúc này mới kịp phản ứng: Triệu vương hậu thân làm hậu một nước, ngay cả mở tiệc chiêu đãi tộc nhân cũng bị kêu đi giữa chừng? Triệu vương làm sao không nể tình như vậy! Đây rõ ràng là nàng tìm một lý do mà thôi! Nàng vốn muốn qua loa lấy lệ với mọi người Cơ phủ thôi!

Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người Cơ phủ không khỏi biến đổi

Trong một trận trầm mặc Tam công tử dẫn đầu bước ra chấp tay trước ngực cung kính nói: “Dạ. tạm biệt nương nương.”

Ngũ công tử theo sau cũng kịp phản ứng, hấn cũng thấp giọng nói: “Đa tạ nương nương ban thưởng yến.”

Ở trong mớ ‘ đa tạ nương nương ban thưởng yến ’ lộn xộn Triệu vương hậu dưới sự hộ vệ của trăm vệ sĩ nghênh ngang rời đi Thu Vân các.

Tôn Nhạc im lặng đi đến bên cạnh A Phúc cúi đầu không nói.

Ngũ công tử cùng A Phúc đi phía trước nàng mặt đều rầu rĩ không vui.

Ba người vừa về tới sân, Song Xu liền đón chào. Tả Xu thấy khuôn mặt tuần tú của Ngũ công tử hơi trầm xuống một bộ dáng mất hứng không khỏi lo lắng hỏi hân: “Công tử đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Ngũ công tử hiển nhiên không muốn nói chuyện, hân khoát tay áo, bước đi vào.

Tôn Nhạc biết hân hiện tại rất không thoải mái, liền im lặng đi theo vào đường phòng, nàng liền lặng yên không một tiếng động đứng ở phía sau Ngũ công tử.

Theo tiếng tả xu đóng cửa lớn ‘ chi nha ’, Ngũ công tử mặt lạnh hừ một tiếng!

A Phúc lúc này cũng là vẻ mặt xanh mét, hân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quả thật, quả thật là không biết tốt xấu! Lúc trước nàng thân là Triệu Cơ thì đối với công tử nhà ta tôn kính bậc nào? Đối với người đến từ Cơ phủ ta thân thiết cỡ nào? Khi đó nàng khóc rống náo loạn, nói trong hậu cung bị người đồ kỵ như thế nào, bị người khi nhục ra sao! Lúc ấy công tử thành công đem nàng từ cơ thiếp biến thành vợ thì nàng vui mừng đến quỳ trên mặt đất cảm tạ công tử. Hiện tại thì tốt rồi! Bất quá mấy tháng mà thôi! Nàng liền trở mặt rồi!”

A Phúc nói tới đây, liền học học mà thở hổn hển.

Ngũ công tử vẻ mặt phẫn nộ, bạc môi của hân mím chặt.

Qua một hồi lâu, hân ngẩng đầu nhìn hướng Song Xu, “Các người cũng là nữ nhân, biết Triệu vương hậu đang suy nghĩ gì sao?”

Song Xu căn bản không rõ ràng căn nguyên lắm, không khỏi mở to mắt không hiểu nhìn Ngũ công tử.

Ngũ công tử cười khổ một cái, hân không có tâm tình giải thích cho hai nàng, mà A Phúc vẫn còn trong cơn phẫn nộ, cũng không có chú ý tới hai nàng không rõ đầu đuôi.

Ngay khi Tôn Nhạc do dự giải thích cho hai nàng hay không, Ngũ công tử nhớ đến nàng, hân xoay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc, “Tôn Nhạc, người nói Triệu vương hậu tại sao lại làm như thế?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu chống lại hai mắt của hân, lẳng lặng trả lời: “Nàng chỉ là muốn nói ọi người, nàng hiện tại đã là Triệu vương hậu rồi! Là Triệu vương hậu Cơ phủ chúng ta cần lấy lòng xu nịnh rồi! Mà không phải sủng cơ vương hậu trước kia cùng mọi người ăn cùng ngồi cùng bàn. “

Ngũ công tử cùng A Phúc cũng không nghĩ tới điểm này, hai người không khỏi ngạc nhiên!

A Phúc nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt ếch vốn đã lồi càng trũng lớn, “Ý người là, hành động của nàng lần này là thị uy, thể hiện lập trường sao? Nữ nhân này! Chẳng lẽ nàng hoàn toàn quên mất ban đầu là cầu công tử nhà ta như thế nào?”

Ngũ công tử phát phát tay, ý bảo A Phúc không cần phải nói.

Tôn Nhạc nhẹ giọng đáp: “Không sai, nàng là thị uy. Lần này bốn gia đầu tiên đem chuyện khảo hạch người thừa kế cùng hội nghị năm nước hợp cùng một chỗ, nàng biết là mọi người nhất định sẽ khuất phục bởi vì Cơ phủ các nơi đều đã nghĩ đến chuyện lấy lòng người bản địa như nàng! Có sự tương trợ của nàng, người bình thường cũng có thể chiếm được tiện nghi.”

Ngũ công tử nghe vậy cúi đầu rơi vào trầm tư, một lát sau, hân nhìn về phía Tôn Nhạc, ánh mắt khô phục trong trẻo, “Theo ý người, chúng ta nên ứng đối như thế nào?”

Tôn Nhạc bình tĩnh nói: “Triệu vương hậu muốn chúng ta tôn kính nàng, chúng ta liền tôn kính ngày mai đem lễ tới tặng nàng.”

Ngũ công tử thở dài một tiếng, hân vỗ về trán của mình.

Lại qua một hồi, Ngũ công tử buồn bực hờn dỗi nói: ” Vậy ngày mai ta đi thử xem.”

Tôn Nhạc nhìn hân, nhẹ giọng nói: “Công tử không cần đi, việc này để Tam công tử làm không còn ai tốt hơn.”

Ngũ công tử nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng. A Phúc kêu lên: “Tôn Nhạc, người hiểu Tam công tử lắm sao?”

Thanh âm của hắn vừa rơi xuống, Ngũ công tử lại xua tay đánh gãy lời hắn, “Tôn Nhạc nói đúng, Triệu vương hậu cho dù định ra oai, đối với ta vẫn còn kiêng nể chút. Nàng ta hiểu được phong cách hành sự từ trước đến nay của ta, đột nhiên thay đổi ngược lại sẽ sinh hiểm nghị. Tam ca hôm nay ở trước mặt nàng cực kỳ tha thiết, làm loại sự tình này thực phù hợp.”

Lúc hắn nói chuyện, mày nhíu lại, hiển nhiên cũng nghe vào tất cả lời Tôn Nhạc nói.

Đúng lúc này, một trận thanh âm nam tử vang dội từ bên ngoài truyền đến, “Ngũ công tử, Phủ chủ mời người đi một chuyến!”

Ngũ công tử đáp: “Ừ.”

Đáp lời xong, hắn chuyển hướng mấy người, “Phụ thân lúc này bảo ta tiến đến, cũng hẳn là vì thương lượng việc của Triệu vương hậu, mọi người trước tiên giải tán đã.”

Dứt lời, hắn bước đi ra cửa.

Đám người Tôn Nhạc thẳng đến Ngũ công tử đi xa, mới nhất nhất tản ra.

Đến lúc tản ra thì A Phúc vẫn còn lửa giận, thỉnh thoảng lại nói thầm, “Sớm biết rằng nàng biến thành như vậy, lúc trước đã không giúp nàng rồi!” “Hừ, nữ nhân không biết nặng nhẹ này đi chết đi!”

Tôn Nhạc lắc đầu, bước nhanh về phòng gỗ của mình.

Trong phòng gỗ của nàng không có đốt lửa, bị vây trong một mảnh trong tối đen. Tôn Nhạc nhìn phòng ốc mờ mờ kia, không khỏi có điểm sợ hãi. (Myu:*hắc hắc* có người sợ ma giống ta.)

Nàng quay trở về, lấy một cây đuốc trong tay Song Xu, lúc này mới đi hướng phòng gỗ.

Đem đuốc cắm ở mái hiên nhà phòng gỗ Tôn Nhạc vội vàng rửa mặt súc miệng. Sau khi làm xong hết thấy, nàng đứng ở bãi đất, chậm rãi đánh Thái Cực quyền.

Thái Cực quyền luôn có thể làm cho lòng nàng yên tĩnh, rất nhanh, trong đầu của nàng trống rỗng, chỉ có tiếng hít thở theo quy luật kia lẳng lặng vang lên

Lúc này đây, nàng ước chừng luyện hai canh giờ, đến nửa đêm nàng lại tắm rửa một phen, đem hai bộ áo tang toàn bộ giặt sạch hong khô, lúc này mới nằm ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm sau khi nàng dùng qua cơm liền đến ngoài sương phòng Ngũ công tử báo cáo, bất quá thị đồng nói cho nàng biết, Ngũ công tử mang theo Song Xu đã sớm xuất môn tiếp khách. Tôn Nhạc đành phải trở về.

55. Chương 55: Thị Tỳ

Sau khi trở lại phòng ở, nàng tiếp tục luyện Thái Cực quyền.

Trên đường mấy tháng này không có luyện tập, nàng cảm thấy mình giống như đang mắc nợ cái gì. Dần dần, theo mặt trời lên cao, không khí cũng hơi nóng lên.

Ngũ công tử ra khỏi cửa lần này, ước chừng là một ngày, Tôn Nhạc cũng luyện Thái Cực quyền một ngày, nàng cũng muốn ra cửa tham quan thành Hàm Đan, bất quá Ngũ công tử không ở đây, nàng chưa được phê chuẩn, liền không nghĩ tự ý chạy ra.

Triệu vương hậu ban cho bọn họ ở tạm phủ đệ này, đồng thời an bài mười mấy nha hoàn đến hầu hạ. Người những nha hoàn này hầu hạ tự nhiên là Ngũ công tử cùng đám chủ tử.

Tối gần chạng vạng, Tôn Nhạc luyện Thái Cực quyền một ngày có chút mệt mỏi, liền chậm rãi dạo chơi trong sân.

Hiện tại mùa xuân đã gần qua, đã là thời điểm xuân hạ tương giao, cây cối ngày thường cực kỳ sum xuê, các loại hoa dại đều nở ra. Tôn Nhạc mới vừa đi tới sương phòng Ngũ công tử, liền nghe được trong rừng liễu phía sau phát ra một trận tiếng nữ tử cười nhẹ. Trong tiếng cười, bốn năm nữ tử ăn vận kiêu thị nữ ở trong bóng liễu như ẩn như hiện.

Những cô gái này không nhận thấy được Tôn Nhạc tới gần, các nàng cứ thế đùa giỡn, “Nghe nói Cơ Ngũ công tử này chính là Tề quốc đệ nhất mỹ nam! Tối hôm qua ta vội vàng nhìn thoáng qua, lập tức ngay cả mắt cũng quên chớp.”

“Hi hi, thật sự dễ coi như vậy sao. Triệu quốc chúng ta tuy nhiên mỹ nữ , nhưng mỹ nam tử tựa hồ so ra cũng còn kém hẳn.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, không khỏi cười khở lắc lắc đầu, nàng xoay người bước đi.

Trong phủ đệ này khắp nơi đều đủ loại liễu. Liễu rủ khắp nơi theo gió phiêu lãng làm cho người ta có một loại cảm giác mềm mại.

Nàng mới đi ra không đến một trăm bước, tiếng một nữ tử kêu khê truyền đến “Này, tiểu nha đầu phía trước dừng một chút.” Nàng ta quát một tiếng thấy Tôn Nhạc không thèm quan tâm liền vội vàng hô: “Chính là người! Dừng lại một chút!”

Ngay sau đó phía sau Tôn Nhạc truyền đến một trận dồn dập tiếng bước chân, nàng kia vừa chạy vừa thở “Người là nha đầu phòng nào? Tại sao vô lễ như vậy? Hừ người coi chừng ta gọi người đến bán người!”

Chờ nàng ta chạy đến phía sau, Tôn Nhạc chậm chậm dừng bước quay đầu nhìn lại.

Đuổi theo là một nữ tử mười mấy tuổi diện mạo đoan chính. Mà ở sương phòng Ngũ công tử cũng đứng bốn cô gái diện mạo đoan chính. Các nàng đứng là mấy người trong rừng liễu lúc nãy, đang nhìn qua bên này.

Những cô gái này vừa nhìn thấy Tôn Nhạc nghiêm nghị đều nhất tề ngẩn ra. Bỗng dưng chúng nữ hi hi ha ha cười thành một đoàn

Nữ tử mau chóng đuổi đến kia cũng là một trận buồn cười, nàng ngừng cước bộ một chút, đưa tay chỉ vào Tôn Nhạc, ôm bụng cười đến thập phần vang dội, “Ồi ha ha, đây là nha đầu trong phòng nào? Làm thế nào xấu như vậy a? Ta nói, người không phải là người Cơ phủ mang đến chứ?”

Trong tiếng cười, Tôn Nhạc lẳng lặng đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn chằm chằm các nàng, không nói một lời.

Nữ tử đuổi theo này sau một lúc cười cợt, thấy Tôn Nhạc biểu tình lạng lừng, trong ánh mắt không hề gợn sóng, không khỏi thu nộ cười lại. Tuy rằng nàng thu nộ cười lại, mấy nữ nhân phía sau nàng kia vẫn chưa chịu im miệng, các nàng vừa cười hi hi vừa chạy tới. Một cô gái diện mạo thanh tú trong đó hô to gọi nhỏ nói: “Thổ muội, thì ra người không phải nữ tử có bộ dạng xấu nhất, nha đầu này so với người còn xấu hơn chục lần khúc khích.”

Thiếu nữ tên Thổ muội, đúng là cô gái gầy yếu đen đúa chạy ở cuối hàng kia, cô gái kia lỗ mũi có điểm hướng lên trời, hai lỗ tai cũng to, thoạt nhìn có điểm không vừa mắt.

Chúng nữ hi hi ha ha chạy đến phía sau nàng kia, thấy nàng ta không nói lời nào, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?” “Nhan tử, người không phải là bị nha đầu xấu xí này dọa sợ đến choáng váng chứ?” “Đúng vậy đúng vậy, tại sao người không nói?”

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn chằm chằm nhóm nữ tử này, thẳng đến giọng nói, tiếng cười giỡn của các nàng ngừng lại, mới đề cao thanh âm lạnh giọng quát: “Nguyên lai thị tỷ trong phủ Triệu hầu vô lễ như vậy!”

Thanh âm của nàng lại lạnh vừa trầm, cứng rắn phá đi tiếng cười hi hi khó chịu của chúng nữ, bị nàng vừa nói như thế, nhất thời toàn bộ tươi cười cứng lại trên mặt!

Trong lời nói Tôn Nhạc có vài phần uy nghiêm, biểu tình kia lại như từ trên cao nhìn xuống!

Chúng nữ hai mặt nhìn nhau, Tôn Nhạc lạnh lùng lướt qua mặt của cô gái thứ nhất, lại chuyển tới mặt của cô gái thứ hai, ánh mắt của nàng bình tĩnh vô ba, , làm cho chúng nữ đều cảm giác được sự không tầm thường của nàng. Nhất thời, các nàng đều có điểm không được tự nhiên.

Tôn Nhạc lạnh lùng nhìn chằm chằm chúng nữ, từ từ nói: “Tùy ý cười hì hì, chửi bới khách! Ngôn ngữ vô phép, hành vi vô lễ! Các ngươi thật đúng là không biết trời cao đất rộng!”

Tôn Nhạc nói tới đây thì chúng nữ đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh các nàng đều biết, Tôn Nhạc thốt ra lời này, liền nghe ra nàng thuộc loại người được dạy dỗ cẩn thận địa vị vô cùng inh, bình thường lại lịch bất phạm, cho dù là thực khách cũng được chủ phủ rất kính trọng. Nếu nói với chủ phủ một lời, muốn nắm bắt các nàng thật đúng là tiện tay mà thôi!

Tôn Nhạc thấy các nàng biết sợ rồi, thản nhiên nói: “Lần này vô lễ cho qua, không thể có thêm lần nữa!”

Thanh âm của nàng thản nhiên mà đến, chúng nữ trong lòng còn kính sợ nàng không hẹn mà cùng đồng thời khẽ chào, đáp: “Dạ.”

Tôn Nhạc phất áo tang một cái, xoay người nhanh chóng rời đi.

Thẳng đến nàng khi đi xa, chúng nữ mới lau mồ hôi lạnh, người nhìn ta, ta nhìn người chậm rãi tán đi.

Tôn Nhạc tiếp tục đi về phía trước, khi nàng đi qua một đạo hành lang gấp khúc thật dài, đi về trên đường lớn phía chủ viện thì liền nghe được phía trước truyền đến giọng nói đặc ý của mỹ nhân bên người Tam công tử kia, “Triệu vương hậu lưu phu quân nhà ta tham gia yến hội rồi! Ta đã nói rồi, chỉ có phu quân nhà ta mới có thể xử lý tốt chuyện như vậy, hẳn đi chưa đến một ngày, tin tức tốt đã không ngừng truyền đến rồi. Phu quân còn nói, Triệu vương hậu đã đồng ý, chuyện của chúng ta chính là chuyện của nàng rồi, nàng còn nói, hội thi tài trí năm nước lúc này đây, nhất định phải tìm cách để cho phu quân ta tạo lập danh tiếng!”

Thanh âm của mỹ nhân kia thập phần vênh váo tự đắc, giống như vị trí người thừa kế bổng gia đã là vật trong bàn tay Tam công tử. Tôn Nhạc cười lắc đầu, thầm nghĩ: cũng không biết Tam công tử lòng dạ thâm sâu đem nữ nhân nông cạn này theo bên người làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn đối gạt người khác, khiến ọi người cho rằng hẳn thật sự là một kẻ tửu sắc ngu xuẩn mà khinh thường?

Một câu của mỹ nhân kia vừa dứt, bên người truyền tới thanh âm một nữ tử có điểm sắc nhọn, bất mãn, “Triệu vương hậu sở dĩ trở thành Vương Hậu, vốn chính là công lao của phủ ta, nàng hẳn là nên nhớ ơn báo đáp, đem hết toàn lực tương trợ cho việc của phủ ta. Hiện tại chúng ta bỏ ra nhiều như vậy, nếu không có một chút hiệu quả, đó mới là nghĩ không thông!”

Câu nói này lập tức đập tắt đáng về bề bề vừa rồi của mỹ nhân kia , nàng nửa ngày mới hô lên hai chữ “Ngươi, ngươi”.

Tôn Nhạc nghe đến đó, đã hiểu được, đêm qua ngũ công tử tuy rằng làm như không hoàn toàn tin tưởng theo lời mình, nhưng vẫn đem ý tưởng của mình hành động. Xem ra hôm nay Tam công tử thực hiện kế sách nịnh bợ đã có tác dụng.

Tôn Nhạc vừa nghĩ, vừa rẽ vào một chỗ ngoặt, hướng chỗ hẻo lánh im lặng đi đến.

Theo mặt trời dần dần chìm về phía tây, trong rừng cây chim kêu chiêm chiếp, rất là náo nhiệt. Dưới chân Tôn Nhạc hoa cỏ màu xanh rơi thật dày, ngẩng đầu nhìn đàn chim vui gáy, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh bình tĩnh.

56. Chương 56: Vào Triệu Vương Cung

Tôn Nhạc đi vào một hoa viên nhỏ, tìm một cây cây liễu lớn, dưới cây liễu này có một băng ghế đá cùng mấy tảng đá, Tôn Nhạc đem lá rụng và tro bụi trên mặt ghế đá phủ đi, ngồi lên trên.

Nàng lặng yên nhìn hồ nước lớn phía trước, lại nghĩ tới Nhược nhi, nàng lúc trước cũng không nghĩ một lần xuất môn lâu như vậy, cũng không biết sau khi mình đi rồi, Nhược nhi có chiếu cố bản thân hay không?

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc lắc đầu, có điểm bật cười thầm nghĩ: ta sắp thành bà mẹ già rồi, ở chỗ này lo lắng! Nàng làm người của hai thế giới, đều không hề vướng bận, Nhược nhi là nàng duy nhất có thể nhớ

đến, có khi Tôn Nhạc nghĩ, nếu như mình không thèm nhớ đến Nhược nhi, không lo lắng Nhược nhi nữa, mình chẳng phải sẽ càng tịch tịch?

Nàng ngồi ở trên ghế đá suy nghĩ lung tung một hồi, thấy sắc trời về chiều, liền chậm chậm xoay người đi về.

Khi nàng đi vào sân ngoài chỗ ở thì xa xa nhìn đến A Phúc ở trong sân đi tới đi lui, Tôn Nhạc kinh ngạc, không khỏi bước nhanh hơn.

A Phúc nghe được tiếng bước chân của nàng, vội vàng ngẩng đầu nhìn. Vừa thấy người tới đây là nàng, không khỏi cực kỳ oán giận, “Tôn Nhạc, người vừa chạy đi đâu? Mau mau, đi tắm thay quần áo! Quần áo ta cho người ta đem tới trong phòng của người rồi, người có thể không mặc, người, người, lại đây, đi hầu hạ Tôn Nhạc.”

A Phúc kêu, đúng là nữ tử đoan chính cùng xấu nữ Thổ muội buổi chiều đã cười nhạo nàng kia, hai nàng đồng thời cúi người, đáp: “Dạ” Các nàng vừa đáp lời, vừa cẩn thận nhìn Tôn Nhạc, chậm chậm tới gần nàng.

Tôn Nhạc liếc các nàng một cái, biểu tình bình tĩnh, giống như cũng không có chuyện gì phát sinh qua. Biểu tình này của nàng, làm cho gánh nặng trong lòng hai nàng liền được giải khai, cước bộ cũng tăng nhanh vài phần.

A Phúc ra mệnh lệnh xong, thấy Tôn Nhạc còn không nhúc nhích, không khỏi vội la lên: “Người còn sững sờ ở nơi này làm gì?”

Tôn Nhạc cười cười hỏi: “Phúc đại ca ta đây chuẩn bị thay quần áo đi gặp người nào vậy?”

A Phúc phát phát tay “Còn có thể là ai? Đương nhiên là Triệu vương hậu. Tối hôm qua Triệu vương hậu muốn gặp người một lần nhưng chưa được. Hiện tại Ngũ công tử đã ở trong cung Triệu vương hấn bảo ta trở về mang người vào.”

“Vâng.”

Khi Tôn Nhạc đi vào bên ngoài phòng gỗ thì hai thị tỳ đã giúp nàng múc nước giếng đổ trong thùng tắm đồng thời các nàng còn thả hoa, vơ tay thử thêm nước ấm.

Tôn Nhạc thấy vậy cười cười phát tay nói: “Không cần.”

Nàng đi đến bên cạnh đưa tay cầm lấy đặt la y đặt ở trên nhìn nhìn. La y này màu xanh, áo ngoài hai tầng, chất liệu dày mà thô ráp, xếp nó vào tơ lụa hấn là hạng thấp nhất. Bên cạnh la y bày một đôi giày thêu.

Tôn Nhạc buông nó ra, quay đầu đối với hai nàng đứng trong phòng, không biết làm thế nào cho phải nói: “Đều đi ra ngoài đi, nếu cần ta tự nhiên sẽ gọi các người.”

“Dạ.”

Hai nàng lên tiếng, đồng thời lui về đi ra ngoài.

Tôn Nhạc cởi bỏ áo tang, nhảy tới trong thùng tắm, vừa vào bồn tắm, nàng liền phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái! Tối thế giới này vài tháng rồi, đây là lần đầu tiên nàng tắm nước nóng, tuy rằng thời tiết bên ngoài cũng không lạnh, căn bản không dùng cũng được, nhưng khi nàng ngâm mình ở bên trong, thì có một loại cảm giác tốt đẹp như trở lại kiếp trước.

Nếu là trong cung ời, Tôn Nhạc liền rất cẩn thận gội đầu cùng thân thể thật sạch sẽ. Sau đó, nàng cầm lấy la y tinh tế quan sát một hồi. La y này dây buộc rất nhiều, hơn nữa vạt áo hơi dài nàng dùng một khắc đồng hồ mới chuẩn bị cho tốt. Lúc này, mấy sợi tóc vàng thừa thớt cũng đã gần khô.

Đợi nàng mặc quần áo cùng giày thêu tử tế thì Tôn Nhạc không khỏi có điểm cảm khái, y phục và giày không biết là ai đưa tới, cư nhiên lớn nhỏ hoàn hảo.

Nàng không biết, người từ trong cung đã bồi dưỡng nhãn lực về phương diện này, dùng để hầu hạ khách nhân tôn quý, có vài thị tỳ chỉ liếc mắt nhìn người một cái, liền có thể biết hấn mặc quần áo thích hợp gì, lớn nhỏ bao nhiêu.

Mặc xong, Tôn Nhạc chỉ nha một tiếng đem cửa phòng mở ra.

Hai nàng đang đứng ở ngoài cửa, tự cùng một chỗ thấp giọng nói gì đó, vừa nghe cửa phòng mở, vèo một tiếng đồng thời tách ra, khẩn trương nhìn Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc liếc các nàng một cái, thản nhiên nói: “Dem đầu ta búi sơ lên đi, đơn giản chút.”

“Dạ.”

Hai nàng lên tiếng, đi tới phía sau nàng tỉ mỉ làm cho nàng một cái búi tóc. Tôn Nhạc soi gương đồng, tóc búi lên như vậy cứ nhiên cũng không có vẻ ít, dù sao cũng giống nhân sĩ chuyên nghiệp.

A Phúc sớm đưa xe ngựa đến bên ngoài phòng gỗ của Ngũ công tử, Tôn Nhạc vừa đến, hần liền vội đi lên, “Mau lên xe ngựa đi.”

Tôn Nhạc đáp lời, cùng A Phúc trước sau trèo lên trên xe ngựa.

Xe ngựa chỉ nha chỉ nha chạy về phía cổng vòm.

A Phúc ngồi xuống ổn định, liền nói với Tôn Nhạc: ” Sau khi Triệu vương hậu từ Ngũ công tử biết rằng người nghĩ ra chủ ý, liền vẫn muốn gặp người một lần. Vừa rồi khi ta cùng với Ngũ công tử ở trên đường liền bị nàng mời đến trong cung, tới bây giờ Ngũ công tử cùng Tam công tử còn bị lưu lại dự yến.”

Một hơi nói tới đây, A Phúc hiển nhiên cũng hiểu được mình có điểm gấp gáp, liền cười cười, nói chậm lại: “Người là đứa nhỏ trầm ổn, người nên biết, có đôi khi vinh quang của chủ tử so với chính mình xuất đầu quan trọng hơn. Cho nên nếu dám người Triệu vương hậu hỏi cái gì, người nhất định phải đem công lao đẩy lên trên người Ngũ công tử. Tuy rằng Ngũ công tử chúng ta làm người khoan dung, đối với chuyện này không quá để ý, nhưng đây vẫn là bổn phận của người làm thị tỳ, biết không?”

Tôn Nhạc an tĩnh đáp: “Vâng.”

A Phúc gật gù đầu, “Người đứa nhỏ này ta hiểu được, vẫn thực trầm ổn bất quá người chưa từng gặp qua trường hợp gì lớn, lát nữa phải chú ý không được thất thố!”

“Vâng.”

” Trong cung Triệu vương cũng không thiếu sứ giả cùng khách quý, bọn họ có thể sẽ cười người bộ dạng xấu, người cũng không thể làm cho Ngũ công tử mất mặt, biết không?”

“Vâng.”

Bên trong A Phúc không ngừng dặn dò, xe ngựa lung la lung lay chạy nhanh đến ngã tư đường.

Bây giờ sắc trời bắt đầu tối, nhưng trong thành Hàm Đan vẫn là người đi đường nối liền không dứt. Trong cửa hàng lại sớm cấm đuốc lên, đóng một cái tây một cái sáng lên, làm cho đô thị phồn hoa trong bóng đêm thêm một phần hương vị đặc biệt.

Ở ngã tư đường, thỉnh thoảng có thể nhìn đến kiếm khách áo tang đeo kiếm mà đi. Những kiếm khách này phần lớn là về mặt cao ngạo, khi nhìn người mười phần tàn bạo.

A Phúc thấy nàng đánh giá những kiếm khách đó, không khỏi hạ thấp thanh âm, “Đừng nhìn, những người này chọc không được.”

“Vâng.” Tôn Nhạc lên tiếng trả lời thu hồi ánh mắt.

Thành Hàm Đan ở trung tâm ngã tư đường, đều là dùng đá tảng lót đường xe ngựa đi trên đó, bớt lay động rất nhiều.

Mà ở ngã tư đường như vậy, người đi đường đặc biệt nhiều, Tôn Nhạc nghiêng mắt nhìn, cứ nhiên nhìn đến không ít cô gái mặc hoa phục ở trong đám người cười hì hì đùa giỡn. Nàng thoáng nhìn, thật đúng là nhìn đến vài cái cô gái bộ dạng xinh đẹp tuyệt trần.

Xe ngựa trong tiếng chỉ nha chỉ nha, chuyển qua ngã tư ba đường , sau khi chạy nửa canh giờ, dần dần đi vào một cái đại đạo thập phần rộng lớn và im lặng. Ở cuối đại đạo , một tòa kiến trúc tinh mỹ và to lớn cũng xuất hiện ở trước mắt nàng. Tôn Nhạc biết, đến Triệu vương cung rồi!

57. Chương 57: Gặp Lại Triệu Vương Hậu

Triệu vương cung đất đai cực kỳ rộng lớn, ở bên trong đèn đuốc sáng trưng, vô số sân tinh xảo hoặc to lớn tọa lạc trong đó. Tôn Nhạc liếc mắt nhìn phòng ốc san sát một cái. Xe ngựa hai người đi đến cửa hông, cửa hông là cổng vòm bằng đá cẩm thạch cao gần sáu trượng. Hai bên cổng vòm, hai đội vệ sĩ mang khôi giáp cầm trường thương trong tay, không nhúc nhích canh giữ ở đó.

Xe ngựa đi vào ngoài cổng vòm thì đám vệ sĩ vèo một tiếng đồng thời giơ thương lên! Trường thương tương giao, hàn quang chói mắt, một tiếng quát chói tai truyền ra, “Có bằng chứng gì quá quan không?”

“Có, có” A Phúc vội vàng từ trong lòng lấy ra một cái thiết bài đưa ột vệ sĩ.

Vệ sĩ kia nhìn lướt qua thiết bài, gật gật đầu, chỉ nghe vù vù vài tiếng, tất cả trường thương nhanh chóng thu hồi, hai đội vệ sĩ lại khôi phục bộ dạng mặt không chút thay đổi ban đầu.

Xe ngựa tiếp tục hướng phía trước chạy đến, lướt qua cổng vòm, một cái quảng trường thật lớn xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc. Trong quảng trường kia hơn mười cỗ xe ngựa đẹp đẽ quý giá ngừng lại.

A Phúc bảo người chặn ngựa đưa xe ngựa chạy nhanh đến sau chúng xe ngựa rồi dừng lại, cùng Tôn Nhạc nhảy xuống xe ngựa đi vào bên trong.

Đi qua quảng trường, là một hoa viên, đi qua hoa viên chừng năm trăm mét, vòng vào một hồi, vòng qua vô số sân rộng mênh mông, đi tới phía trước một phủ đệ to lớn.

Trước phủ đệ này cũng là một cái quảng trường, trong sân rộng cũng ngừng lại hơn mười chiếc xe ngựa. Đi qua quảng trường, đó là một tòa kiến trúc toàn bộ từ làm từ cẩm thạch trắng, nó có bảy tám cây cột đá lớn, toàn bộ cũng làm từ cẩm thạch. Bên trong rừng liễu đèn đuốc thấp thoáng, hoa mỹ nói không nên lời.

Tôn Nhạc âm thầm sợ hãi thán phục không thôi.

Bất quá nàng chính là thường thức nhìn vài lần, liền thu hồi ánh mắt. A Phúc ở bên vanh xem xét phản ứng của nàng, trong ánh mắt hiện lên một chút vừa lòng. Chính là trong sự hài lòng này, dẫn theo một điểm kinh ngạc, lấy cách nhìn của A Phúc, Tôn Nhạc chỉ là một tiểu cô nương chưa trải việc đời, tuy rằng nàng vẫn có sự trầm ổn vượt tuổi, nhưng hẳn không nghĩ đến, nàng lại trầm ổn đến như thế! Cứ nhiên nhìn thấy Vương Cung một quốc gia to lớn nguy nga như thế cũng chỉ tỏ thái độ bình thường!

Trước tòa nhà cẩm thạch nhiều đội cung nữ thái giám đi qua. Những người này trong tay hoặc cầm đèn lồng hoặc cầm khay đang bệ bộn bận rộn không ngớt. Hơn nữa những cung nữ thái giám này một đám gương mặt thanh tú đáng người thon dài làm cho người ta vừa thấy liền có một loại cảm giác ngưỡng vọng.

Đương nhiên Tôn Nhạc là người của hai thế giới nàng sẽ không ngưỡng vọng.

A Phúc tự nhiên mà cúi đầu giảm nhẹ cước bộ hướng về phòng cẩm thạch đi đến.

Đi vào phòng thái giám cung nữ bận rộn thấy được Tôn Nhạc, bọn họ tò mò đánh giá nàng chỉ là chưa có nghị luận nói nhỏ mà thôi.

Tôn Nhạc mặt không chút thay đổi, mắt không chớp đi theo phía sau A Phúc thẳng về phía trước.

Lướt qua một cái đường phòng thật lớn cực cao hai người tới trên một hành lang thật dài.

Vừa vào hành lang, một trận tiếng nhạc liền truyền đến bên tai không dứt, A Phúc thấp giọng nói: “Sắp đến rồi.”

Hai người cước bộ nhanh hơn, ở bên trong cung nữ chú mục, nhanh chóng đi đến bên ngoài một cái cung điện rèm bằng ngọc, lụa mỏng làm trướng.

Tiếng nhạc đúng là từ trong điện này truyền ra.

Ngoài cửa điện có một thái giám đứng, A Phúc tiến lên từng bước, thấp giọng nói với hắn một câu, sau đó cúi đầu lui ra phía sau hai bước.

Thái giám kia đi vào, chỉ chốc lát, một tiếng nói có chút the thé truyền đến, “Tuyên Tôn Nhạc, A Phúc tấn kiến!”

A Phúc hướng Tôn Nhạc ra hiệu, cúi đầu đi đến cửa.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, quang hoa rực rỡ, Tôn Nhạc cùng A Phúc cúi đầu nhìn mũi chân, chậm rãi bước vào bên trong.

Trong điện ghế chủ tọa cùng khách quý, chỉ có mười mấy cái sập, Ngũ công tử cùng Tam công tử đều ở trong đó. Tôn Nhạc tuy rằng cúi đầu, nhưng vẫn là có thể liếc mắt một cái liền thấy rõ tình cảnh trên sập.

Nàng cùng A Phúc, chậm rãi bước hướng sập của Ngũ công tử.

Chỉ chốc lát, Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, đi đến phía sau Ngũ công tử chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, A Phúc cũng ngồi bên trái nàng.

Lúc này, âm nhạc trong điện hơi dừng lại, trên ghế chủ tọa, thanh âm quen thuộc của Triệu vương hậu mang theo ngữ khí kiêu căng nói: “Người chính là Tôn Nhạc? Ngẩng đầu lên.”

Tôn Nhạc thuận theo ngẩng đầu lên.

Lúc này trong điện đèn đuốc sáng trưng, chỗ nàng ngồi tuy rằng hơi xa, nhưng vẫn rõ ràng rành mạch.

Triệu vương hậu vẫn mặc y phục giống tối hôm qua, chính là kiểu dáng quần áo có hơi khác. Cả người nàng quang hoa lóng lánh, đem hai mắt Tôn Nhạc bị chói đến độ thấy không rõ mặt mũi của nàng.

Triệu vương Hậu vừa thấy được dung nhan Tôn Nhạc, không khỏi hít vào thở ra một hơi, nàng thất thanh kêu lên: “Cư nhiên, xấu như vậy?”

Sau khi nói xong, nàng chuyển hướng Ngũ công tử, có chút không tin hỏi: “Cư Ngũ, chính là đưa bé gái xấu xí này ra chủ ý cho người?”

Cư Ngũ ôm quyền đứng lên, cung kính trả lời: “Vâng.”

Triệu vương hậu hai mắt mở thật lớn, nàng hướng Tôn Nhạc nghiêm túc đánh giá vài lần, đánh giá xong, nàng lắc lắc đầu, vỗ về ánh mắt nói: “Ta chưa từng gặp qua người có thể xấu thành cái dạng này! Nữ nhân xấu như vậy, cho dù có tài năng thì thế nào? Cư Ngũ, bảo nàng ngồi nghiêng một điểm, chớ tổn thương mắt của ta!”

Lời này của Triệu vương Hậu vừa ra, bạc môi của Ngũ công tử cong lên, nhưng không có nói thêm cái gì.

Mà Tôn Nhạc phía sau, đã ẩn mình ra sau lưng hắn, chỉ đảo mắt, nàng liền làm ình giấu ở phía sau Ngũ công tử và mọi người, khiến cho Triệu vương hậu thấy không rõ nàng.

Không thấy được Tôn Nhạc rồi, Triệu vương hậu không khỏi thở ra một hơi, nàng vỗ về bộ ngực no đủ trắng nõn cảm khái nói: “Thật quá xấu rồi! Cư Ngũ, ta bây giờ thật sự tin, người đúng như thể nhân truyền lại không coi trọng bề ngoài người khác.”

Ngũ công tử khẽ khom người, thần nhiên trả lời: “Nương nương quá khen.”

Tôn Nhạc giấu ở phía sau hắn, nghe được Triệu vương hậu lần nữa cảm khái nàng quá xấu, không khỏi buồn bực dẫu miệng: ta kỳ thật, đã đẹp mặt rất nhiều!

Nàng cũng biết, Triệu vương hậu cũng không phải kinh ngạc. Thật sự là loại người xuất thân như các nàng, người hầu hạ bên cạnh, hằng ngày đối mặt đều là mỹ nữ tuấn nam tuyển chọn cẩn thận, cẩn bản không có gặp qua người xấu xí chân chính.

Triệu vương hậu bây giờ đối với Tôn Nhạc là một chút hứng thú cũng không có, nàng vỗ vỗ chường, khẽ kêu: “Lại tấu nhạc đi!”

Chúng nhạc công đáp: “Dạ!”

Vừa lúc đó, một cái thanh âm nam tử trong trẻo từ ngoài cửa điện truyền tới, “Nghe nói Cư Ngũ mỹ danh khắp thiên hạ mang đến một bé gái cực xấu? A, điểm này làm ta thực cảm thấy hứng thú, thật muốn gặp.”

Thanh âm vừa rơi xuống, bốn thanh niên nam tử vận hoa phục đội mũ quan xuất hiện ở cửa đại điện! Nhìn kỹ, diện mạo bốn người này hơi tương tự, tựa hồ là huynh đệ.

Những thanh niên nam tử này xuất hiện, làm cho tiếng nhạc lại ngừng. Bọn họ bước đi đến trước Triệu vương hậu, hướng nàng chấp tay trước ngực hành lễ: “Vương Hậu nương nương an.”

Thanh niên mấy người kia hiển nhiên có chút cao quý, cho dù Triệu vương hậu cũng có chút kính sợ. Nàng co thân mình lại, trên gương mặt tươi tắn xinh đẹp lộ ra nụ cười, “Nguyên lai là các vị công tử. Người tới, ban tọa!”

Nàng một tiếng thét ra lệnh, chúng cung nữ thái giám liền bận rộn, khiêng sập, dời bàn.

58. Chương 58: Kinh Sợ

Thanh niên mở miệng đầu tiên kia ước chừng mười mấy tuổi, gương mặt dài, mi dài mắt phượng, hai lông mày cơ hồ dính vào nhau, làn da trắng nõn, hai mắt sáng ngời, mi mắt có điểm lạnh nhạt, vành mắt thâm quầng. Đầu hấn đội kim quan, mặc áo kép màu sẫm, ngoại bào màu tím nhạt, là một nam tử diện mạo tuấn lãng.

Sau khi hấn cùng với Triệu vương hậu hành lễ, liền quay đầu. Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ngũ công tử, đánh giá không ngớt! Ánh mắt kia có chút vô lễ!

Ngũ công tử ngẩng đầu lên, cùng người nọ hai mắt tương đối!

Người tới nhìn chằm chằm, bỗng nhiên lộ ra hàm răng trắng như tuyết hướng về phía Ngũ công tử cười, chỉ là nụ cười này có chút ý vị thâm sâu. Ánh mắt của hấn chuyển hướng phía sau Ngũ công tử, ngạc nhiên nói: “Di, không phải nói có một bé gái vô cùng xấu xí sao? Tại sao không thấy?”

Những lời này của hấn vừa ra, ánh mắt toàn trường đều tụ về hướng phía sau Ngũ công tử.

Trong ánh mắt mọi người, Tôn Nhạc không đợi người khác ra lệnh, liền cúi đầu chậm rãi đứng dậy phía sau, tìm đập nàng như trống, những cách xử sự xưa nay đã từng gặp trong sách nhất nhất chảy qua lòng nàng. Đồng thời, một loại cảm giác bản năng bất an khiến nàng cảnh giác.

Thanh niên kia liếc mắt quét nàng một cái, ánh mắt nhìn hướng Ngũ công tử, miệng lại ra lệnh: “Ngẩng đầu lên?”

Tôn Nhạc cũng không ngẩng đầu, mà là tiếp tục cúi đầu, lẳng lặng trả lời: “Không dám! Ta sợ dung nhan thô lậu bẩn mắt công tử!”

“Nga?” Thanh niên công tử kia nghe nàng vừa nói như thế, có chút hứng thú, hấn đem tầm mắt từ trên mặt Ngũ công tử dời đi, nhìn về phía Tôn Nhạc.

Đối với Tôn Nhạc cúi đầu thanh niên công tử cười nhạo nói: “Chẳng lẽ mặt ngươi so với một đầu thừa thốt lông vàng này còn khó coi hơn sao?”

Thanh niên công tử nói xong trong điện truyền ra một trận cười.

Tôn Nhạc cúi đầu như trước lẳng lặng trả lời: “Đúng là như thế!”

“Nga? Chuyện này bản công tử thực cảm thấy hứng thú.” Hấn hướng Tôn Nhạc đến gần quát: “Ngẩng đầu lên!”

Tôn Nhạc thanh thanh đáp: “Công tử đã có lệnh ta không dám không theo!” Dứt lời nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu thanh niên công tử hít một hơi khí lạnh! Mà một trong ba công tử đứng phía sau hấn, công tử sắc mặt tái nhợt có điểm mặt mày kia hét lên một tiếng vội vàng quát: “Người tới, người tới, đem

nha đầu xấu xí vô cùng này ném ra chém cho bản công tử! Mau mau! Chớ tổn thương mắt bản công tử! Mau!”

Tiếng quát công tử kia vừa ra, sắc mặt Ngũ công tử liền biến đổi, hấn quát: “Chậm đã!” Hấn ngẩng đầu yên lặng chống lại kia công tử trắng béo hô quát không thôi, cao giọng nói: “Cửu vương tử, sao có thể vì người ta xấu liền dễ dàng tru diệt?”

Công tử trắng béo kia liên tục vẫy tay, ôm ánh mắt nói: “Nàng làm tổn thương mắt bản công tử ! Nàng làm bản công tử đêm nay gặp ác mộng đó là tội đáng chết!”

Trắng béo công tử vừa nói như thế, hai vệ sĩ liền nhanh chóng đến gần Tôn Nhạc.

Ngay lúc bọn họ tiếp cận gần Tôn Nhạc thì Tôn Nhạc bỗng nhiên cười ra tiếng.

Tiếng cười của nàng vang dội mà thanh thúy, ở trong trường hợp này đặc biệt hiếm thấy. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người kinh ngạc nhìn về phía nàng, ngay cả Ngũ công tử cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn tuần lãng công tử mở miệng đầu tiên kia, thần nhiên nói: “Nguyên lai thân là vương tử tôn quý, nói lời cũng không hề có giá trị gì, giống như là đánh rắm!”

Nàng rõ ràng nhằm vào công tử tuần lãng, lập tức mặt hấn trầm xuống, nhìn chằm chằm Tôn Nhạc nguy hiểm quát: “Người tiện tỳ này, ngươi nói cái gì?”

Tôn Nhạc thần nhiên nói: “Tôi vừa rồi đã hướng các công tử nói trước, tướng mạo ta xấu xí, sợ làm bản mắt công tử! Tôi đã thưa với công tử hai lần, cũng vì công tử ra mệnh lệnh mới ngẩng đầu lên. Chỉ là tôi không ngờ rằng, công tử tuy rằng thân phận tôn quý, lời nói ra một chút uy tín cũng không có! Người nói không giữ lời, vậy lời đó không phải giống như đánh rắm sao?”

Nàng thần nhiên nói những lời này ra, lại vô cùng có khí phách!

Đây là một thời đại coi trọng nhất là hứa hẹn! Ở thời đại này, giữ lời thậm chí là tiêu chuẩn chủ yếu cần nhắc nhân phẩm một người. Công tử thanh niên kia ghen hòng ngay tại chỗ, hấn bị những lời của Tôn Nhạc làm cho cứng đờ! Hấn vạ lắm không thể gánh vác hậu quả nói không giữ lời!

Đúng lúc này, hai cái vệ sĩ kia cũng đi tới phía sau Tôn Nhạc, bọn họ vươn tay cánh tay muốn kéo nàng ra, đột nhiên, công tử tuần lãng nổi giận!

Hấn hung hăng trừng mắt nhìn hai cái vệ sĩ kia, cũng trừng mắt nhìn công tử trắng béo kia một cái, quát lên: “Ai cho các người chạm vào nàng? Mau mau lui ra!”

Hai cái vệ sĩ liền vội vàng khom người đáp: “Dạ!”

Công tử tuần lãng nhìn chằm chằm Tôn Nhạc một hồi, đột nhiên ha ha nở nụ cười. Vừa cười, hấn vừa hướng Ngũ công tử đang thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: “Trách không được nha đầu xấu như vậy Cơ Ngũ người cũng mang theo bên người, nguyên lai gan dạ sáng suốt như thế này! Không tệ, tương đối khá!”

Sau khi tán vài tiếng không tệ, hấn chuyển hướng Tôn Nhạc, cười híp mắt nói: “Ta nói nha đầu, ngươi rất không tồi, bản công tử thực coi trọng ngươi. Nếu không, ngươi theo bản công tử đi! Bản công tử thân là Triệu vương tử, có khi là cơ hội đạt vinh hoa phú quý của ngươi!”

Tuần lãng công tử vừa nói lời này ra, sắc mặt Ngũ công tử trầm xuống.

Mà A Phúc thì ở một bên cúi đầu phát ra một tiếng kinh hô, trong tiếng kinh hô, A Phúc bất an nhìn về phía Tôn Nhạc. Được đại vương tử một quốc gia, hơn nữa là người rất có thể trở thành thái tử tự mình mời, đây là vinh hạnh đặc biệt hiếm thấy! Hấn thật lo lắng Tôn Nhạc sẽ đáp ứng. Tôn Nhạc đáp ứng rồi, Ngũ công tử sẽ rất là mất mặt!

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn Đại vương tử, nàng thật sự hiểu được, trong ánh mắt hấn nhìn mình có chán ghét! Lần đầu tiên nhìn thấy Ngũ công tử thì hấn cũng từng dùng ánh mắt chán ghét nhìn Tôn Nhạc, nhưng là, đó là dưới tình huống Tôn Nhạc hoa mắt mê mẩn hấn mới có ! Hơn nữa sau này Tôn Nhạc cũng biết, Ngũ công tử chán ghét tất cả những ánh mắt bởi vì bề ngoài của hấn mà chú ý hấn!

Đại vương tử chán ghét mình, lại muốn đem mình tới bên người, chẳng lẽ, là bởi vì mình mới vừa nói hấn đánh rầm, hấn canh cánh trong lòng rồi?

Tôn Nhạc biết mình suy đoán này cũng không thái quá, bởi vì đại vương tử diện mạo tuy rằng tuấn lãng, nhưng hai hàng lông mày gần một đường, ánh mắt mang theo âm trầm, là một người lòng dạ hẹp hòi! Hơn nữa, hấn một vương tử, bị một cái xấu tỳ trước mặt mặt mọi người nhạo báng một phen, trong lòng hấn có cảm giận cũng là bình thường.

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Tôn Nhạc liền chuyển rất nhiều ý niệm. Nàng thấy đại vương tử chờ mình đáp lời, liền cúi đầu nhẹ giọng trả lời: “Tôn Nhạc chịu ơn tri ngộ của Cơ Ngũ công tử, ơn đức như tái sinh, không dám tự ý rời hấn mà cầu phú quý!”

Đại vương tử thật không ngờ nàng lại cự tuyệt, sau khi giật mình ha ha cười, hấn phát phát tay, “Nguyên lai nha đầu ngươi còn là một người tri ân đồ báo? Thôi thôi.” Nói tới đây, hấn liền không hề để ý tới Tôn Nhạc. Với hấn mà nói, thân phận hấn cao quý như vậy, cùng một cái xấu nữ nói nhiều như vậy mà nói..., còn nói ra lời chào, này đủ để cho thấy sự rộng lượng cùng phong phạm vương giả của hấn. Người trong thiên hạ ca ngợi, cũng đủ để triệt tiêu nỗi xấu hổ hấn mới vừa rồi bị một cái tiện tỳ xấu xí chèn ép.

59. Chương 59: Quyết Định

Đại vương tử quay đầu nhìn Ngũ công tử, hấn cười khanh khách tới gần từng bước, thanh âm trong trẻo nói: “Cơ Ngũ, huynh đệ chúng ta đã sớm nghe qua đại danh của ngươi a! Người chẳng những diện mạo tuấn mỹ như ngọc, thật không ngờ tài trí cũng kinh người! Nhớ ngày đó Triệu vương hậu bắt quả là một sủng cơ, địa vị thậm chí còn ở dưới mẫu thân ta, tiểu tử ngươi mưu lược triển khai diệu kế, liền làm cho phụ vương lập nàng là vương hậu rồi! Bởi vì một kế này, Cơ Ngũ ngươi coi như là có tài trí xứng với mỹ mạo của ngươi.”

Một câu cuối cùng của Đại vương tử, ngữ khí nhấn mạnh, nghe qua mang ý trêu đùa khuôn mặt tuấn tú Ngũ công tử lập tức tái xanh!

Đại vương tử thấy sắc mặt hấn không tốt, không khỏi cười lên ha ha. Hấn hướng Ngũ công tử cao thấp đánh giá, tiếng cười không ngớt, “Nay Ngũ công tử diễm danh lan xa thiên hạ, sứ giả tới lần này có không ít người hỏi đầu!”

Hấn nói ra một câu này, không chỉ là Ngũ công tử, ngay cả A Phúc cùng Triệu vương hậu sắc mặt cũng biến hóa!

Những lời này, đã là khiêu khích!

Dựa theo quy tắc, loại vũ nhục tính là khiêu khích này, bên thế lực bị khiêu khích sẽ đưa ra quyết chiến vũ lực, lấy kiếm luận sinh tử! Đương nhiên, kết cục người quyết đấu đều là kiếm khách bọn họ nuôi!

Nhưng là, Ngũ công tử chính là xuất thân từ tiểu phủ, bên người nào có kiếm khách hạng nhất? Trận khiêu chiến này, hấn chỉ cần nhắc tới sẽ là tổn thất thảm trọng.

Đại vương tử có chuẩn bị mà đến, hấn sau khi nói xong lời này liền cười dài nhìn Ngũ công tử, chờ hấn tức giận!

Ngũ công tử hít một hơi thật sâu, hai mắt khép hờ, khi hấn mở mắt ra thì đã là vẻ mặt bình tĩnh, “Lần này hội nghị trí giả năm nước, Triệu quốc chính là chủ nhà đứng đầu, đại vương tử cũng là chủ nhân!”

Ngũ công tử cười lạnh nói: “Nhưng lời nói vừa rồi của Đại vương tử đó là đạo đãi khách sao?”

Hấn cư nhiên không cùng Đại vương tử tranh giành khí phách!

Lập tức đám người Triệu vương hậu nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đại vương tử bị Ngũ công tử nói đến cứng đờ. Sau một lúc lâu mới từ trong mũi phát ra một tiếng hừ nặng, cười lạnh hai tiếng hân hướng tới Ngũ công tử đánh giá từ trên xuống dưới. Sau một lúc lâu bỗng nhiên vùng ống tay áo xoay người rời đi.

Hắn vừa đi ba vị vương tử khác cũng đành phải đi theo. Chỉ là bọn hắn lúc rời đi liên tiếp nhìn lại Ngũ công tử hiển nhiên hứng thú càng dày đặc.

Chính là yến hội đang vui mà bị vài vị vương tử náo loạn một hồi như vậy. Hương vị mất ráo lập tức mọi người liền trước sau cáo từ rời đi.

Tôn Nhạc ngồi ở trên xe ngựa, cúi đầu nhìn mũi chân mình, không nói một lời.

Khi xe ngựa chạy nhanh ra Triệu cung thì sắc mặt Ngũ công tử đã chuyển biến tốt đẹp, hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, thấp giọng hỏi: “Vừa rồi may mà ngươi tỉnh táo! Tôn Nhạc, lúc này tiến cung chắc đã làm ngươi sợ.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng lên tiếng, nói: “Tôi thật không ngờ bọn họ cư nhiên vì tâm tình mà giết người!” Nàng vẫn còn tưởng rằng, hiện tại thế giới này vẫn còn hòa bình nàng thật đúng là thật không ngờ, những kẻ bề trên kia hoàn toàn dựa vào vui buồn bản thân mà hành động!

Tôn Nhạc a Tôn Nhạc, ngươi còn muốn mua một căn phòng nhỏ, trải qua ngày tháng yên vui, nhưng loại thế giới này làm sao có ngày tháng yên vui của người?

Ngũ công tử gật gù đầu, nhẹ giọng nói: “Ta lần trước đến, chưa có gặp qua loại sự tình này.” dừng một chút, hắn cười khổ nói, “Về sau ngươi xuất môn liền đội mũ sa* đi.”

“Vâng.”

A Phúc hiển nhiên vẫn còn khiếp sợ, hắn lúc này thở ra một hơi dài, có điểm vô lực nói: “Ngũ công tử, Hàm Đan này thật đúng là một cái địa phương đáng sợ! Ta thấy Đại vương tử kia đối với công tử không có hảo ý, hắn sẽ không động tay chân gì đến hãm hại mình chứ?”

Lời này cũng chính là nỗi lo lắng của mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong xe ngựa không ai hé răng.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn bên ngoài màn xe, hiện tại đã là chín giờ, nhưng ở ngã tư đường vẫn là người đến người đi, vô số cây đuốc cùng đèn lồng hoà lẫn, làm cho thành trì cổ kính này tăng thêm một phần ý nhị mà Tôn Nhạc chưa từng được chứng kiến.

Tôn Nhạc cắn môi, lẳng lặng thưởng thức hết thấy trước mắt, lúc này, trong đầu của nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vừa rồi bị vũ nhục, tính mạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc ,một lần lại một lần luân chuyển trong đầu nàng!

Qua một hồi lâu, thanh âm của Tôn Nhạc trong xe ngựa nhẹ nhàng mà vang lên, “Ngũ công tử, từ ngày mai trở đi, tôi nghĩ thường thường đi ra bên ngoài, nhìn một cái.”

Nàng đang nhìn cảnh sắc bên ngoài xuất thần thì đột nhiên nói một câu như vậy. Lập tức khiến Ngũ công tử cùng A Phúc ngẩn ra.

A Phúc nhăn mặt nói: “Tôn Nhạc, ngươi hồ đồ sao? Kinh nghiệm vừa rồi ngươi đã quên rồi sao? Tại sao còn nói muốn ra ngoài đi lại?”

Ngũ công tử chỉ lẳng yên nhìn chăm chú vào nàng, “Vì sao?”

Ánh sáng đèn lồng朦胧 lung chiếu vào trên mặt Tôn Nhạc, ánh lên cặp mắt cực kỳ trong trẻo của nàng, nàng đối diện Ngũ công tử cùng A Phúc, thấp giọng trả lời: “Tôi chỉ là muốn biết, phía sau còn có bao nhiêu nguy cơ như vậy?”

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, lẳng lặng, tục như thường ngày.

Nhưng nàng nói ra một câu, Ngũ công tử cùng A Phúc đều kinh hãi, đây là lời nói của một bé gái mười hai mươi ba tuổi sao? Hai người nhìn nàng từ trên xuống dưới, trầm suy nghĩ: Tôn Nhạc cũng thực phi thường!

Ngũ công tử chống lại vẻ mặt bình tĩnh mà kiên quyết của nàng, gật đầu nói: “Được, nhớ đội mũ sa.”

“Tạ Ngũ công tử.”

Trong xe ngựa lại khôi phục an tĩnh.

Tôn Nhạc nghiêng đầu, nhìn về một cái đèn lồng phía trước năm mươi mét, đèn lồng dưới gió nhẹ hiu hiu, nhẹ nhàng mà đung đưa trái phải. Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn nó, trong lòng thầm nghĩ: Tôn Nhạc, ngày mai sẽ là một ngày mới!

Vào lúc ban đêm trở lại trong phủ, Tôn Nhạc ước chừng luyện một giờ Thái Cực quyền, mới đi ngủ trước nửa đêm.

Ngày hôm sau nàng dậy sớm, dưới bầu trời còn lấp lánh sao lại luyện Thái Cực quyền.

Khi nàng luyện đến thời điểm dùng bữa sáng, Thổ muội mang theo một người thái giám trung niên hướng phòng gỗ của nàng đi tới. Thổ muội xa xa vừa nhìn thấy Tôn Nhạc, liền chỉ chỉ nàng cho thái giám kia.

Thái giám kia xa xa ngắm Tôn Nhạc, gật gật đầu.

Tôn Nhạc trong lòng thầm kỳ quái, nàng xông về phía trước vài bước đi đến trước mặt hai người, vừa muốn mở miệng, thái giám kia đã cầm gói đồ trong tay nhét cho nàng, cất giọng nói: “Ngươi là Tôn Nhạc? Vương Hậu có lệnh, tối hôm qua ngươi bị làm kinh sợ, một lượng vàng này là thưởng cho ngươi!”

Tôn Nhạc vừa tiếp nhận, thái giám kia liền giống như nàng có bệnh dịch, quay đầu bước đi, Thổ muội nhìn thoáng qua Tôn Nhạc, chần chờ một chút liền đuổi theo.

Tôn Nhạc nhìn hai người nhanh chóng rời đi, thản nhiên cười cười.

Nàng biết, thái giám này thể hiện rõ không coi trọng nàng, bất quá thái giám đại diện này một chút địa vị cũng không có, nàng không cần để ý chuyện này nhiều lắm.

Nàng cúi đầu nhìn túi gấm đen nho nhỏ trong tay, đưa tay sờ mó, một đỉnh vàng xuất hiện ở trên lòng bàn tay của nàng.

Tôn Nhạc đem một lượng vàng này một lần nữa thả lại túi gấm đen, bước đi hướng sương phòng Ngũ công tử.

Khi nàng đi vào ngoài đình thì Ngũ công tử đang ở dưới bóng cây liễu nhìn hồ nước phía trước xuất thần. Hắn nghe được tiếng bước chân, chậm rãi quay đầu.

Tôn Nhạc cúi đầu đi đến phía sau hắn, nhẹ giọng nói: “Bẩm ngũ công tử, vừa rồi Triệu vương hậu phái thái giám thưởng tôi một lượng vàng, nói là an ủi tôi.” Dứt lời, nàng đem túi gấm màu đen kia hai tay dâng lên.

Ngũ công tử không có tiếp nhận, hắn thản nhiên nhìn lướt qua, có điểm không vui nói: “Tối hôm qua khi nguy hiểm không thấy nàng nói nửa câu, hiện tại cũng chỉ là xuất ra một lượng vàng. Nữ nhân này, ta có chút hối hận rồi!”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói: “Công tử để ý làm gì? Đại ân công tử giúp nàng, cho dù nàng muốn quên, bổn gia cũng không quên được, người trong thiên hạ càng quên không được! Nàng càng vô lễ, càng bị thế nhân khinh thị.”

Ngũ công tử lặng yên nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch, “Nói có lý. Trợ giúp nàng, người nổi danh thiên hạ là ta.” Dừng một chút, hắn còn nói thêm, “Tôn Nhạc, ngươi bất cứ lúc nào đều có thể không kiên nhẫn nóng nảy như thế chẳng, thực là khó có. Hơn nữa, tối hôm qua ngươi ứng đối tốt lắm, phi thường tốt! Ta đã gặp nhiều người, người như ngươi lại không nhiều!”

“Tạ công tử khách lệ.”

*Mũ sa: Là cái mà cô gái trong hình đội đấy ạ.

60. Chương 60: Cô Gái Gặp Trên Đường Hàm Đan

Ngũ công tử giương môi lên, ” Vàng này là thưởng cho người, nhận lấy đi.” Hắn nói tới đây, lại dặn dò: ” Khi ra ngoài nhớ đội mũ sa.”

Sau khi Tôn Nhạc nghe câu này, trong lòng không khỏi thở dài: lại là đội mũ sa, gương mặt của ta đây a, thật đúng là có lỗi với bộ mặt thành phố.

Nàng khom người đáp: “Vâng.”

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc chậm chậm đi ra ngoài, sau khi đi ra vài chục bước, cước bộ ngừng một chút, nàng lặng lẽ quay đầu lại nhìn về phía Ngũ công tử.

Lúc này Ngũ công tử, lại quay đầu ngắm hồ nước núi xa kia, hắn đứng bên cây liễu, cạnh dòng nước xanh, đẹp như một bức tranh.

Tôn Nhạc vừa nghĩ đến đây, liền cười khổ một cái, nhanh chóng xoay đầu lại bước đi.

Nàng không trở về phủ, mà đến chỗ A Phúc mượn mũ sa trực tiếp ra cửa phủ.

Thành Hàm Đan là chỗ nổi tiếng phồn hoa trong thiên hạ, cũng là thành thị lớn nhất Tôn Nhạc nhìn thấy sau khi xuyên qua đến thế giới này, người nàng vẫn chưa ra khỏi cửa, tâm tình đã có điểm kích động.

Ra cửa hông bên trái phủ vượt qua chưa đến ba trăm mét, chính là một đường cái lát đá tảng. Mấy đường cái lát đá trong thành Hàm Đan, tập trung giới quyền quý cả thành, nơi này phi thường náo nhiệt, hơn nữa người hành tẩu cũng là áo mũ chỉnh tề. Tôn Nhạc vốn còn nhỏ, lại mang cái một mũ sa so với đầu của nàng còn lớn hơn, giữa ngã tư đường không ít người mang mũ sa, nhưng như nàng vậy cũng là hiếm thấy. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng đưa tới vài ánh mắt chú mục.

Tôn Nhạc lặng lẽ theo con phố đi tới. Hai mắt tò mò đánh giá bốn phía quan sát đám người.

Trên đường cái, người đi đường cỡi lừa hoặc cưỡi ngựa chiếm đa số. Cỡi lừa tuy rằng đang mặc áo tang cũng không kể là đeo kiếm hay là đội mũ quan, cả đám đều khí vũ hiên ngang. Về phần người cưỡi ngựa còn lại là áo tơ hoa phục, người hầu thành đàn, hiển nhiên là con cháu giới quý tộc.

Giữa ngã tư đường cũng có thể nhìn đến một đám cô gái xinh đẹp. Những cô gái này cũng là đang mặc cẩm y hoa phục cưỡi tuần mã, mang trên mặt vẻ yêu kiều trời sinh. Các nàng không kiêng nể gì, ở ngã tư đường phóng ngựa băng băng cùng thiếu niên nam tử bên người cưỡi hì hì.

Tôn Nhạc đi chưa đến năm trăm mét liền thấy được hai hiệu cầm đồ bất quá nàng không dám đi vào. Lắc lắc vàng trong tay áo nàng âm thầm lắc đầu nghĩ: dù sao cũng không cần phải mua cái gì. Vậy tiền này liền giữ đi.

Khi Tôn Nhạc đứng ở trước một hiệu cầm đồ hết nhìn đông tới nhìn tây một giọng nói ngọt ngào từ phía sau truyền đến “Người là ai? Tuổi còn nhỏ như vậy tại sao cũng đội mũ sa?”

Thanh âm này thình lình vang lên hơn nữa ngay phía sau Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc quay đầu, đối diện một cô gái so với mình cao hơn không bao nhiêu, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, cô gái bên ngoài khoác áo choàng đỏ thắm thêu tiên hạc sông dài, gắn kim tuyến, bên trong là một kiện áo lót màu xanh biếc, cần cổ đeo vòng ngọc bích thượng đẳng, da thịt trắng nõn lộ ra ngoài kia giống như có thể véo ra nước.

Thiếu nữ trong tay dắt một con ngựa cao lớn, phía sau nàng đi theo hai kiếm khách áo tang.

Lúc này, cô gái đang tò mò trên dưới đánh giá Tôn Nhạc, nhìn áo tang giấy rơm của nàng thì chép miệng. Tuy rằng bĩu môi, nhưng cô gái vẫn nhìn Tôn Nhạc như cũ, hiển nhiên vẫn là tò mò.

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn cô gái chậm rãi nói: “Vậy người là ai? Vì sao tuổi còn nhỏ cũng đội mũ sa?”

Cô gái thật không ngờ nàng có thể trả lời như vậy, không khỏi ngẩn ra.

Tôn Nhạc hướng nàng cao thấp đánh giá một hồi lâu, bỗng nhiên cười nói: “A, ta hiểu được, ngươi là bộ dạng thật đẹp, cho nên muốn dùng mũi sa che lấp mặt mũi của ngươi, đúng hay không?”

Cô gái nghe vậy mừng rỡ, cười đến mắt cong cong nói: “Đúng rồi đúng rồi a, nhưng cũng không đúng ” nàng hướng Tôn Nhạc để sát vào một chút, lén lút nói vào tai nàng: “Ta là sợ người khác nhận ra.”

Tôn Nhạc nghe vậy liên tục gật đầu, cũng lén lút nói với cô gái: “Nơi này không ai nhận ra ta, ta sợ để người ta thấy mình bộ dạng không tốt sẽ giễu cợt, liền che lại.”

Cô gái nghe vậy lại hướng nàng bắt đầu cao thấp đánh giá, ánh mắt của nàng đảo qua cổ Tôn Nhạc lộ ra ngoài, lại đảo qua tay chân của nàng, nửa ngày có điểm ấp a ấp úng nói: “Da của ngươi, thật là khó coi.”

Tôn Nhạc cười cười, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì , ta sau khi lớn lên sẽ trở nên đẹp mặt!”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!”

Cô gái hoài nghi nghiêng đầu đánh giá Tôn Nhạc không ngớt.

Đúng lúc này, ánh mắt thiếu nữ hướng bên cạnh thoáng nhìn, bỗng nhiên khanh khách cười lên.

Tiếng cười của nàng thanh thúy mà vang dội, xa xa vang ra, dẫn tới mọi người quay đầu nhìn lại. Tôn Nhạc cũng kinh ngạc theo ánh mắt thiếu nữ nhìn hướng bên phải.

Chỉ thấy giữa con đường bên phải, một cái hán tử thân vận áo tang, sắc mặt đỏ dẫn đi tới. Hán tử kia hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, ngày thường cao lớn oai hùng, trong mày rậm có cỗ uy nghiêm. Bất quá vẻ mặt hán tử hiện tại, trong ánh mắt lộ ra một cỗ tro tàn cùng đau xót, hiển nhiên cực kỳ tuyệt vọng.

Cô gái khanh khách cười duyên (Myu: vô duyên thì có chứ cười duyên nổi gì >.<), vừa=“” cười,=“” một=“” bên=“” vô=“” hai=“” tay=“” khoái=“” hoạt=“” kêu=“” lên:=“” “ai=“” nha=“” nha,=“” người=“” thấy=“” được=“” không?=“” thấy=“” không?=“” người=“” này=“” thật=“” ngộ=“” nha,=“” chân=“” của=“” hán=“” mang=“” giày,=“” nhưng=“” trên=“” mặt=“” đường=“” hán=“” đi=“” qua=“” năm=“” dấu=“” ngón=“” chân=“” đều=“” hiện=“” ra.=“” khanh=“” khách,=“” thật=“” sự=“” là=“” chơi=“” vui=“”>

Tôn Nhạc nghe vậy cúi đầu, quả nhiên, hán tử áo tang phía trên mang một đôi giày rơm giày hoàn hoàn chỉnh chỉnh, nhưng mỗi bước hán đi, một cái dấu chân trần liền tinh tường khắc ở trên mặt tảng đá!

Tiếng cười to, vỗ tay không kiêng nể gì của cô gái, dẫn tới mọi người bốn phía liên tiếp chú mục, cũng dẫn tới vài cái hán tử đi theo phía sau đại hán khoảng trăm mét trùng mắt tương đối!

Cô gái tựa hồ một chút cũng không có cảm giác được không tốt, nàng hãy còn vỗ tay, cười híp mắt kêu lên: “A a, thật thú vị nha! Thật chơi vui nha, không được, ta phải đem người này bắt trở về, bảo hán mỗi ngày đùa như vậy cho ta xem!”

Lời này của cô gái vừa ra, mấy người đại hán kia sắc mặt đại biến ngay lập tức. Bọn họ đồng thời bắt tay đặt trên chuôi kiếm, hai mắt lạnh như băng nhìn cô gái, bước đi đến chỗ nàng!

Hai hán tử áo tang ở phía sau cô gái nhìn thoáng qua nhau, đồng thời tiến lên từng bước, đứng ở bên cạnh cô gái!

Ngay lúc khí thế giương cung bạt kiếm, cô gái tươi cười rạng rỡ chuyển hướng Tôn Nhạc kêu lên: “Uy, người cảm thấy người này chơi có vui không?”

Tôn Nhạc nhìn cô gái khoái hoạt, cười cười, thanh âm cất cao, trong trẻo vang vang nói: “Ngươi nói sai rồi, cái này không gọi chơi vui, cái này gọi là không giống người thường! Có phong thái đặc biệt!”

Thanh âm của Tôn Nhạc trong trẻo vang vang, xa xa truyền ra, mấy người đại hán mặt lạnh đầy sát khí kia đồng thời ngẩn ra, dừng bước, cả đại hán vẻ mặt đỏ dẫn đi về phía trước cũng chậm rãi quay đầu kinh ngạc nhìn nàng.

Tôn Nhạc giống như không nhìn tới bọn họ chú ý mình, với cô gái mở to mắt, tò mò hỏi, lại vang vang trả lời: “Tiểu tỷ tỷ, người xem trên đời này, có thể có người nam nhi nào có thể lững thững mà đi giày rơm vẫn thẳng tắp, dấu chân trên mặt đất cũng thẳng tắp? Đây chính là phóng đảng không kèm chế được, cầu thả mà đi tự do tự tại!”

Lời này của Tôn Nhạc vừa ra, tất cả mọi người ngẩn ra! Chuyển mắt, có mấy người cười trộm. Lời Tôn Nhạc nói cực kỳ thú vị, nghe qua thập phần chính nghĩa, nghĩ lại lại có điểm buồn cười, thực là làm cho người ta càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười.

Bất quá những người này đảo mắt chống lại gương mặt uy nghiêm nghiêm nghị của đại hán áo tang thì cười thế nào cũng không dám làm càn!

61. Chương 61: Quen Biết

Đại hán mặc áo tang kia kinh ngạc quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, chỉ một lát, vẻ mặt của hắn đã khôi phục bình thường, hai mắt trong trẻo.

Đại hán giương hai mắt sáng rực nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, đột nhiên, đầu hắn ngẩng đầu lên, ngửa mặt lên trời cười ha ha!

Tiếng cười của đại hán cực kỳ trong trẻo, giống như tiếng chuông cổ, truyền ra xa xa!

Theo nụ cười này của hắn, mọi người xem náo nhiệt chung quanh cũng cười theo, mà cô gái lại càng vỗ tay không ngừng, cười không ngừng.

Vài hán tử áo tang đứng phía sau đại hán kia, gương mặt lạnh như băng đồng thời buông lỏng, bọn họ cảm kích nhìn Tôn Nhạc, trong mắt tinh quang chớp động!

Trong lúc cười to, đại hán vung song chưởng, vù vù như gió đi về phía Tôn Nhạc! Tôn Nhạc mắt vừa nhấc, liền nhìn đến trong đám người có không ít người sắc mặt biến hóa, gắt gao nhìn bên này.

Chỉ chớp lát, đại hán liền đi tới trước mặt Tôn Nhạc, hắn cúi đầu nhìn Tôn Nhạc, “Cầu thả mà đi, tự do tự tại? Ha ha ha ha! Tiểu cô nương, Nghĩa mẫu xấu hổ a!”

Đại hán mặt chữ điền, mày rậm mắt to, hai mắt như điện, trong uy nghiêm lộ ra một cổ khí chất nghiêm nghị làm cho người ta vừa thấy liền sinh lòng tín nhiệm.

Sau khi hắn nói liên tục hai câu ‘xấu hổ’, nhìn chăm chăm Tôn Nhạc hỏi: “Người tên là gì?”

Tôn Nhạc thanh thanh đáp: “Tôi gọi là Tôn Nhạc!”

“Tôn Nhạc? Hào! Nghĩa mẫu nhớ kỹ! Tự do tự tại phải không? Ha ha ha ha.”

Ngửa mặt lên trời cười to đại hán không coi ai ra gì xoay người bước đi. Tôn Nhạc chú ý tới khi hắn đi qua mọi người bao gồm một ít kiếm khách áo tang đều tự nhiên mà tách ra nhường đường cho hắn đi trước!

Đại hán đi rất xa tiếng cười trong sáng của hắn vẫn không ngừng mà truyền đến. Mấy hán tử vẫn đi theo hắn kia vội vàng nhanh hơn cước bộ đuổi theo đại hán. Lúc bọn họ rời đi đều hướng về phía Tôn Nhạc gật gật đầu.

Tôn Nhạc lặng lẽ nhìn bọn họ rời đi khóe miệng hơi hơi mang ý cười.

Lúc này cô gái lại bu lại kêu lên: “Di, người rất biết cách nói chuyện. Người xem không phải mọi người đều cười rộ lên đấy sao!” Nói tới đây nàng vỗ tay cười vui “Thật không ngờ đi ra ngoài chơi vui như vậy. Các ca ca cũng thật là xấu!”

Chống lại cô gái ngây thơ tươi cười, hai kiếm khách mặt đỏ phía sau nàng nhất tề cười khở.

Đúng lúc này, một thanh niên vội vàng từ trong đám người chen lại đây, thanh niên nhanh chóng vọt tới trước mặt cô gái, kéo cánh tay nàng về phía mình, thấp giọng cả giận nói: “Thư nhi, làm sao muội có thể ngây thơ như thế? Cư nhiên ở trên đường cái suông sã giẫm cợt người khác? Muội, muội không biết muội vừa rồi thiếu chút nữa gây ra đại họa sao?”

Thanh âm của thanh niên vừa vội vừa giận, liên tục mắng, mắng đến cô gái vốn đang cười vui ngây dại, sửng sờ không nhúc nhích.

Người thanh niên này một thân cẩm bào xanh nhạt, diện mạo anh tuấn, mày rậm mắt to, khí vũ bất phàm.

Thanh niên nói tới đây, đem Thư nhi kéo về phía sau, hướng vài cái vệ sĩ theo sát sau lưng mà thấp giọng quát: “Lập tức mang nàng về! Lần này nhất định phải nhốt nàng mười ngày nửa tháng mới được!”

Thư nhi nghe vậy kinh hãi, nàng vội vàng quay đầu kêu lên: “Thất ca, ta không cần, ta không cần.” Trong tiếng nàng hô to gọi nhỏ, vài cái vệ sĩ đã đi lên trước chế trụ hai cánh tay của nàng!

Thanh niên không để ý đến Thư nhi, hất quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Sau một lúc lâu nhìn chằm chằm nàng, thanh niên hướng nàng vãi chào thật sâu, cất cao giọng nói: “Tiểu cô nương, chuyện vừa rồi đa tạ người giải vây rồi.”

Tôn Nhạc ngẩng đầu chống lại hai mắt ẩn giấu chút hoài nghi của thanh niên, trong trẻo, ra vẻ không hiểu nói: “Đại ca ca, người nói gì vậy nha? Giải vây cái gì? Ta nghe không rõ đâu!”

Thanh niên nghe vậy nhú mày, khi hất nhìn Tôn Nhạc từ trên xuống dưới, Thư nhi đã ở một bên vừa khóc lại náo loạn lên. Thanh niên thở dài một hơi, hướng tới Tôn Nhạc vội vàng nói: “Bất kể như thế nào, chuyện của xá muội hôm nay đa tạ người!”

Dứt lời, hất quay đầu lại quát khê Thư nhi hai tiếng, lại hướng về phía Tôn Nhạc phất phất tay, mang theo bọn thuộc hạ vội vàng rời đi.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn bọn họ đi xa, cười nhẹ, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Cách hiệu cầm đồ ước chừng không đến hai trăm thước, là một cụm nhà đá thật lớn, cụm nhà đá này xây ở giữa phố, nằm trong một cái quảng trường chừng hai trăm mét vuông, mặt sau quảng trường là một căn lại một căn nhà đá .

Ngoài sân rộng ngựa, lừa, xe bò đông nghịt, nhà đá cao lớn sừng sững, nhưng không có khắc chữ gì, Tôn Nhạc nghe bên trong truyền đến tiếng hô quát hoà cùng tiếng đàm luận, còn có tiếng binh khí giao tranh, không khỏi có điểm tò mò.

Nàng đang đứng ở ngoài nhà đá tò mò nhìn vào bên trong thì mấy chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy nhanh đến. Nhìn xe ngựa chạy nhanh này đến gần, Tôn Nhạc vội vàng tránh về một bên. Ngay khi nàng tránh về một bên thì vài cái thanh niên mặc áo tang cũng vọt đến một bên giống nàng.

Xe ngựa kia ngừng lại trên quảng trường, chỉ chốc lát, từ trong xe ngựa nhảy xuống vài kiếm khách áo tang, còn có một công tử mặc cẩm y. Nhìn cẩm y công tử kia dưới sự hộ vệ của kiếm khách áo tang đi vào trong nhà đá. Tôn Nhạc không khỏi tự nhủ: “Kỳ quái, đây là địa phương nào nha?”

Thanh âm của nàng rơi xuống, bên cạnh truyền tới thanh âm ồm ồm của một thanh niên, “Đây là Chư Tử đài!”

“Chư Tử đài?”

Tôn Nhạc quay đầu, không hiểu nói. Thanh niên kia là một tráng hán hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, trên gương mặt đỏ thắm mang vài phần kiên cường, hất mặc áo tang, hông đeo trường kiếm, là một kiếm khách.

Thanh niên áo tang tựa hồ một chút cũng không cảm thấy tiểu cô nương này quan tâm Chư Tử đài có cái gì kỳ quái, hất nhú mày dừng ở nhà đá nghiêm túc nói: “Không sai, nó chính là Chư Tử đài nổi danh trong thiên hạ. mặc kệ ngươi là có học vấn độc đáo, hay có nghi nan khó hiểu, hoặc là kiếm pháp không tệ, thậm chí là muốn cùng người luận bàn tỷ thí, cũng có thể đến Chư Tử đài! Nơi này là chỗ có tài năng và học vấn mới có thể đến.”

Thanh niên áo tang nói tới đây, mày rậm hơi nhú, ánh mắt nhìn vào Chư Tử đài nóng rực vài phần! Hắn gắt gao nhìn chăm chăm nhà đá vang lên tiếng kim thiết kia, thì thào nói: “Đại trưởng phu sống trên đời, có thể nào trước khi lâm trận đã e ngại? Thôi thôi! Vào đi thôi!”

Nói tới đây, hắn cũng không thèm nhìn tới Tôn Nhạc một cái, cắn răng liền đi nhanh vào nhà đá.

Tôn Nhạc nhìn bóng lưng quyết tuyệt của thanh niên áo tang, giờ mới hiểu được, hắn sở dĩ giải thích với một tiểu cô nương, chẳng qua là muốn thông qua cuộc nói chuyện giảm bớt một ít áp lực thôi.

Nàng ngẩng đầu, nhìn nhà đá trong Chư Tử đài, lại lắng nghe một hồi, liền đi tiếp về phía trước.

Phố trái đá là địa bàn giới quý tộc, Tôn Nhạc đi qua mấy cái phố lót đá, ước chừng đi được nửa canh giờ, nàng chuyển mình, hướng về ngã tư đường bùn đất xa hai trăm thước phía bên phải đi đến.

Nàng lần này chỉ là muốn quen thuộc thành Hàm Đan một ít, gần đây quan sát quan sát qua nhân tình người nơi này rồi, nàng không chớp mắt, lại thập phần cẩn thận, thật yên lặng đi dạo ba canh giờ như vậy, dạo gần thành một phần năm thành Hàm Đan, mới xoay người đi trở về Cơ phủ.

62. Chương 62: Lễ Vật Của Đại Vương Tử

Tôn Nhạc lập tức trở lại trong nhà gỗ, tìm được chỗ đem vàng giấu kỹ.

Lúc này đã là thời gian ăn cơm chiều, người ở thời đại này, bình thường đều là một ngày hai bữa, Tôn Nhạc đi dạo một ngày, bụng thật sự cực đói.

Người đưa cơm và đồ ăn tới cho nàng là Thổ muối, khi Thổ muối gặp nàng đã không khấn trương nữa, bắt quả trong ánh mắt nàng nhìn Tôn Nhạc đã dẫn theo một phần kính nể cùng hâm mộ.

Tôn Nhạc nhìn phần cơm, đây là một đĩa nhỏ đậu nành, trên đậu nành có vài cục thịt nhỏ làm ra vẻ cùng một nhúm rau xanh. Nàng nhìn lại nhìn, nhẹ giọng hỏi: ” Cơm chiều hôm nay chỉ có đậu nành?”

Thổ muối đáp: “Không phải, cơm chiều hôm nay làm bớt chút.”

Tôn Nhạc gật gật đầu.

Thổ muối cẩn thận nhìn nàng một cái, sau một lúc lâu lại lúng ta lúng túng nói: “Chỉ có người cùng chúng ta ăn giống nhau.”

Tôn Nhạc ngẩn ra.

Nàng lẳng lặng nhìn đĩa đậu nành kia, sau một lúc lâu nhẹ giọng nói: “Mấy ngày trước cũng như thế?”

“Dạ.”

Tôn Nhạc gật gật đầu.

Thổ muối thấy nàng biểu tình không thay đổi, thật sự nhìn không ra đang suy nghĩ gì liền cúi đầu lúng ta lúng túng cáo lui một tiếng ra ngoài.

Tôn Nhạc vươn tay cầm đĩa đậu nành kia qua chậm rãi bắt đầu ăn.

Đậu nành này là đậu nành kiếp trước nàng thường ăn bất quá trước kia nàng làm đồ ăn vặt nhưng bây giờ thì làm món chính. Loại đậu nành này nấu lên ăn ở trong miệng không có mùi vị gì cả còn thật là khó ăn.

Tuy rằng khó ăn Tôn Nhạc vẫn là chậm rãi ăn. Sau khi dùng qua cơm Tôn Nhạc triển khai thể đứng lại từng chiêu từng thức luyện tập Thái Cực quyền.

Dần dần, bóng đêm càng ngày càng đậm, dần dần, trong thiên địa mưa bụi bay bay, vô số cây đuốc cùng đèn lồng tỏa sáng, đồng thời lấp đầy trong thiên địa, còn có từng trận tiếng nhạc cùng mùi rượu thịt.

Tôn Nhạc buổi tối không có ăn no, giờ phút này nghe một ít mùi thịt, bụng không khỏi ừng ực kêu lên.

Tôn Nhạc vô lực lắc lắc đầu, vươn tay vỗ vỗ trên bụng mình, thấp giọng nói: “Bụng a bụng, người có ăn đã là hạnh phúc so với rất nhiều người, tại sao người còn không biết đủ? Còn muốn ăn cá ăn thịt?”

Nhưng cái vỗ này của nàng, càng làm bụng ừng ục vang lợi hại hơn.

Một buổi tối nà, nàng theo thường lệ luyện tập Thái Cực quyền thẳng đến nửa đêm mới đi vào giấc ngủ. Này ngày hôm sau trời mới vừa tờ mờ sáng lại rời khỏi giường, một lần nữa luyện tập.

Loại phương pháp hít thở này thực thần kỳ, đặc biệt sử dụng cùng Thái Cực quyền thì có thể làm cho nàng luyện mấy canh giờ cũng không có cảm giác mệt mỏi bất quá nếu luyện một mình cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Bữa sáng là mì phở, như cũ là Thở muối đưa tới. Sau khi Tôn Nhạc dùng qua cơm liền hướng phòng Ngũ công tử đi đến.

Tôn Nhạc vừa mới đi đến bên ngoài sân của Ngũ công tử, liền nghe được bên trong giọng nói oanh oanh yến yến của nữ tử liên tiếp vang lên, có vẻ thập phần nóng nảy.

Tôn Nhạc vội vàng đi vào bên trong cổng vòm, vừa ra cổng vòm, nàng liền nhìn đến dưới một lùm cây liễu, phần hồng xanh biếc đứng ba cô gái xinh đẹp. Những cô gái này người người diện mạo xinh đẹp, tư sắc còn trên cả Song Xu.

Tôn Nhạc chớp mắt, thấy được Ngũ công tử đứng ở cây đa bên cạnh, nhú mày, vẻ mặt khó xử nhìn mấy thiếu nữ này.

Tôn Nhạc cước bộ nhanh hơn, lạnh tay lạnh chân đến bên cạnh người Ngũ công tử.

Khóe mắt Ngũ công tử瞥 đến Tôn Nhạc, hắn cũng không quay đầu lại nói: “Tôn Nhạc, tất cả những cô gái này đều do Đại vương tử Triệu quốc đưa tới, nói là vì nhận lỗi chuyện đêm đó!”

Hắn nói tới đây, cười khổ một cái, quay đầu đối với Tôn Nhạc nói: “Đại vương tử đưa tới thì luôn miệng nói những người này là do Triệu vương tử chọn lựa, người người đều là tiểu mỹ nhân ngàn dặm chọn một. Tôn Nhạc, người nói Đại vương tử hành động như thế, đến tốt cùng có dụng ý gì?”

Tôn Nhạc lặng lẽ nhìn các cô gái, tất cả tư vị đồng thời trôi lên trong lòng.

Nàng nghe được câu hỏi của Ngũ công tử, gắt gao mấp máy môi, quay đầu nhìn về phía hắn, mí mắt vi liễm, nhẹ giọng trả lời: “Ngũ công tử vì Triệu vương hậu mà đắc tội đại vương tử, việc này kỳ thật có thể bỏ qua. Mặc kệ hành động lần này của Đại vương tử mang ý gì, Ngũ công tử sao không vui vẻ nhận? Cùng yêu chiều chuộng chúng nữ?”

Mấy lời cuối cùng của Tôn Nhạc, nói ra có điểm khó khăn, nàng không có cách nào không gian nan, lúc nói lời này, nàng thậm chí có một loại cảm giác mất mát, một loại là lý trí của nàng bảo nàng nói ra những lời này, một loại khác là tình cảm của nàng, tình cảm của nàng quá mất mát! Chỉ trích nàng! Tôn Nhạc thốt ra lời này, A Phúc nhanh chóng quay đầu kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt là không dám tin.

Tôn Nhạc nuốt một chút nước miếng, còn nói thêm: “Ngũ công tử cùng Đại vương tử, cũng không có thù hận chân chính. Nay ngũ công tử thanh danh vang xa, hắn muốn kết giao công tử về tình về lý đều bình thường, theo tôi đoán, Đại vương tử có thể là muốn lấy lòng công tử.”

Đêm hôm trước lúc Đại vương tử vừa bị Tôn Nhạc chỉ trích, đảo mắt liền hướng nàng nói ra lời lung lạc. Hiện tại hướng ngũ công tử chủ động lấy lòng cũng là chuyện đương nhiên.

Ngũ công tử nhú mày, hắn nhìn mấy cô gái này, sau một lúc lâu mới cúi đầu hỏi: “Người tin rằng hắn là muốn thu nạp ta?”

Tôn Nhạc nhẹ giọng trả lời: “Vâng.” dừng một chút, nàng thấy Ngũ công tử có điểm do dự, còn nói thêm: “Công tử muốn thành đại sự, làm ọi việc đều thuận lợi mới tốt.”

Ngũ công tử mím môi, nghĩ nghĩ, nửa ngày sau hắn nhẹ giọng nói: “Cùng yêu ân sủng chúng nữ? Không thể!”

Tôn Nhạc mừng rỡ trong lòng!

Ngũ công tử cười khỏ một cái, cúi đầu giải thích: “Ta có một muội tử, nàng yêu thích ta, mà huynh trưởng phụ thân của nàng có sức ảnh hưởng ở bốn gia. Vào thời điểm hiện tại, không thể phát sinh loại chuyện này.”

Sự mừng rỡ của Tôn Nhạc mới vừa trôi lên, nghe vậy lại là một trận giật mình kinh ngạc.

Nàng ngơ ngác nhìn các thiếu nữ này, hai mắt có điểm đắm đắm, trong đầu ong ong một mảnh. Nàng cho tới bây giờ, mới biết Ngũ công tử lại còn có một tình nhân đang chờ hắn! Hơn nữa Ngũ công tử đối với nàng có chút để ý! Tuy rằng nghe khẩu khí Ngũ công tử, hắn đối muội tử kia lợi dụng lớn hơn tình cảm, nhưng mà, nhưng mà.

Tôn Nhạc, người tại sao còn chưa chịu hiểu ra, chưa bỏ xuống được đây? Tôn Nhạc! Người nhất định phải buông! Nhất định phải!

Tôn Nhạc chậm rãi cúi đầu, cúi đầu.

Lúc này, Ngũ công tử thở dài một tiếng, sau một lúc lâu còn nói thêm: “Có thể có phương pháp gì không?”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà đáp: “Xin để tôi suy nghĩ.”

Ngũ công tử gật gù đầu, vài tiếng bước chân từ sau vang lên, đồng thời, tiếng nói trêu tức của Tam công tử truyền đến, “A, Ngũ đệ của chúng ta thật là diễm phúc a, cứ nhiên khiến Triệu quốc Đại vương tử lấy mỹ nhân đem đến tặng! Chậc chậc chậc, Thập Cửu đệ, ta và người từ nay về sau chỉ có thể theo bước lão Ngũ rồi!”

Hắn vừa chậc chậc liên hồi, đôi mắt cũng đang nhìn chăm chăm các cô gái này cao thấp đánh giá, bộ dạng mê đắm kia, giống như hận không thể hưởng thụ diễm phúc. Chính là vài cô gái dưới con mắt háo sắc đánh giá của Tam công tử, rụt rè thẹn thùng cười, sóng mắt lại liên tiếp hướng Ngũ công tử đưa tình.

Tôn Nhạc chậm rãi lui về phía sau vài bước, đem mình ẩn ra sau A Phúc.

Lời mà Tam công tử nói, làm cho Thập Cửu công tử bất mãn hừ một tiếng, lông mày như đao của hắn nhíu lại, vẻ mặt địch ý nhìn chăm chăm Ngũ công tử! Tam công tử chỉ bằng một câu, liền làm cho Thập Cửu công tử nổi lên địch ý ngay!

Ngũ công tử hồn nhiên không nhìn đến hai huynh đệ bất mãn, hắn quay đầu nhìn về phía phía sau bọn họ.

Đi ở phía sau hai huynh đệ còn có hai cái thực khách, một cái trong đó chính là Mộc Tử.

Ngũ công tử vừa nhìn thấy Mộc Tử, khuôn mặt tuần tú lập tức vui mừng, hắn đi nhanh đến hướng Mộc Tử, vài chào thật sâu, nhẹ giọng nói: “Mộc công đến đây? Kính xin Mộc Công chỉ dẫn ta!”

Mộc công ngẩng đầu mỉm cười, híp hai mắt lại đánh giá các cô gái này, vẻ mặt như có gì suy nghĩ.

Ngũ công tử lúc này đưa tay phải chỉ vào trong phòng mình, thanh thanh nói: “Tam ca, Thập Cửu đệ, Mộc công, Lưu công, thỉnh!”

Dứt lời, hắn mang theo mọi người đi nhanh vào trong phòng.

Tôn Nhạc cúi đầu, im lặng theo sau A Phúc cũng đi vào.

63. Chương 63: Mộc Công Đề Nghị

Ngũ công tử, Tam công tử, Thập Cửu công tử, còn có hai vị thực khách ngồi xuống ghế.

A Phúc đi tới, đem cửa phòng và màn cửa sổ bằng lụa mỏng đóng lại. Tôn Nhạc thì im lặng đứng phía sau Ngũ công tử.

Sau khi một thị tỳ nâng cốc châm rượu, Ngũ công tử mở miệng, hắn đem ân oán đêm đó của mình cùng Đại vương tử nói một lần, đương nhiên, hắn bớt đi tình cảnh có liên quan đến Tôn Nhạc.

Sau khi nói sơ qua, hần thở dài một hơi nói: ” Những mỹ nhân bên ngoài đó, cũng là Đại vương tử ban tặng, Mộc công, Lưu công, các người cảm thấy Đại vương tử đây là cái dụng ý gì? Ta nên ứng đối như thế nào mới tốt?”

Mộc công hơi trầm ngâm, một lát sau vỗ về râu dài nói: “Ngũ công tử, Đại vương tử đây là không có hảo ý a!”

Ngũ công tử ngẩng ra, thân trên hơi nghiêng về phía trước, ” Xin Mộc công nói rõ hơn.”

Mộc công trầm giọng nói: “Đại vương tử đem đó thái độ ác liệt như thế, làm sao có thể giải quyết được? Đây rõ ràng là lấy mỹ nhân mở đường, chỉ sợ phía sau hần sẽ chơi đùa thêm một bước, phát triển thủ đoạn mới đến đây!”

Ngũ công tử nhíu mày, “Ta còn là không rõ ý Mộc công.”

Mộc công từ từ nói: “Những mỹ nhân đó, sợ là gian tế Đại vương tử phái tới bên Ngũ công tử, mỹ nhân bên gối là khó đề phòng nhất a!”

Tôn Nhạc nghe đến đó, hai mắt nhìn dưới mặt đất âm thầm buồn cười: lấy địa vị Ngũ công tử ngày hôm nay, làm sao có thể đáng cho Đại vương tử phái gian tế?

Ngũ công tử nghe vậy, không khỏi mím nhanh bạc môi, sau một lúc lâu thấp giọng nói: “Kính xin Mộc công chỉ bảo ta!”

Mộc công cười nói: “Việc này không khó những mỹ nhân đó nếu là không có ý tốt mà đến công tử không bằng ngày mai trả họ về là được!”

Ngũ công tử nghe vậy có điểm do dự. Lúc này Lưu công ở bên cạnh cũng nói: ” Lời ấy của Mộc công thực có đạo lý Ngũ công tử người sao không chấp nhận?”

Ngũ công tử gật gật đầu.

Tôn Nhạc đứng ở phía sau lặng lẽ nhìn một màn này. Nàng nhìn hướng Tam công tử cùng Thập Cửu công tử. Về mặt Thập Cửu công tử là lãnh đạm thờ ơ ngón tay phải của hần đang khẽ gõ trên mặt bàn vài lần. Mà Tam công tử lại là mang trên mặt nụ cười lười biếng từ biểu tình nhìn không thấu hần đang nghĩ gì.

Ngũ công tử chấp tay hướng Mộc công nhiên tỏ ý nói : “Đa tạ Mộc công chỉ bảo.”

Nói tới đây hần vừa cười nói: “Khó được Mộc công cùng Lưu công đến. Thời gian này ta ở trong sách học được luận hợp chất Ngũ Hành giản đơn biến thành hợp chất phức tạp. Có không ít nghi vấn: trên thể trúc nói xuân tính mộc, hạ tính hỏa, cuối hạ tính thổ, thu tính kim, đông tính thủy còn nói hạ đến cực âm sinh đông, đông đến cực dương sinh hạ. Vậy hạ vốn cực dương âm từ đâu đến? Đông vốn cực âm dương từ đâu đến? Hạ cùng cuối hạ vì sao trong ngũ hành lại phân thành hai hàng?”

Mộc công vỗ về chòm râu, nhíu mày trầm tư.

Sau một lúc lâu, Lưu công một bên chấp tay trước ngực nói: “Trời đất cùng vạn vật tương hỗ lẫn nhau! Ngũ Hành cũng thế! Ngũ Hành vốn như vậy, một năm cũng chỉ có bốn mùa, tự nhiên chọn ở giữa cuối hạ một phân thành hai, ứng với ý trời!”(myu: Cha này bí rùi mang ý trời ra nói :)))

Tôn Nhạc nghe đến đó, khòe miệng bĩu xuống dưới.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, kể tiếp Ngũ công tử cùng mọi người thảo luận, đều là dọc theo đường đi nàng đọc trên thẻ trúc mối liên hệ giữa Âm Dương Ngũ Hành cùng trị quốc. Hơn nữa đạo lý bọn họ thảo luận có chút thật sự gượng ép khó có thể lọt tai, nàng nghe một hồi liền ngán ngấm vô vị.

Trước mặt mọi người bàn tán nhưng chuyện viễn vông thì A Phúc kéo kéo tay Tôn Nhạc, ý bảo nàng đi theo mình ra ngoài.

Tôn Nhạc khẽ gật đầu, hai người lén lút lui ra.

Vừa ra phòng gỗ, A Phúc liền hướng Tôn Nhạc cười nói: “Ồ trong phòng thật là không thú vị? Vẫn là đi ra thoải mái hơn hiện tại ta đi an bài nơi ăn chốn ở của những mỹ nhân này, Tôn Nhạc, người trở về phòng trước đi.”

Tôn Nhạc ngẩn ra, nàng nghĩ mãi mà không rõ A Phúc gọi mình đi ra, chỉ là vì để ỉnh trở về, không khỏi kinh ngạc nhìn hần.

A Phúc chống lại ánh mắt của nàng, lập tức minh bạch ý tứ của nàng rồi. Hần trầm tư một hồi, có chút ngưng ngừng thở dài: “Tôn Nhạc, người đừng lấy làm phiền lòng. Người đứng ở trong phòng, hai vị công tử cùng thực khách đều thường thường nhòm lên, sau khi liếc mắt một cái bọn họ liền nhú mày một chút, xem ra người có điểm vướng mắt bọn hần a. Ngũ công tử đang cao hứng, ta không muốn làm cho bọn họ mất hứng thú!”

Tôn Nhạc thấp liềm mày, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Vâng.”

“Đi thôi!”

“Vâng!”

Tôn Nhạc quay đầu, chậm chậm đi về phía phòng gỗ của mình.

Nàng vừa rồi luôn luôn lắng nghe, thật đúng là không có chú ý tới sự tồn tại của mình chướng mắt những người này. Đôi môi của nàng gât gao mân thành một đường, nhìn bóng mình thật dài, không khỏi thất thần.

Tôn Nhạc sau khi trở lại phòng mình, liền lại luyện tập Thái Cực quyền. Nàng luyện một lần lại một lần, luyện một hồi lâu, có khi nàng nhìn thấy chim bay, nhìn gió cuốn lá rụng, nhìn mây trôi, động tác trong lúc đó sẽ tự nhiên mà thêm một ít biến hóa, tuy rằng những biến hóa này cũng không thành thực, bất quá Tôn Nhạc luôn luyện hai mươi tư kiểu kia hết lần này đến lần khác, thật sự có điểm ngán, cũng vui vẻ thêm vào giác ngộ lung tung của mình. Dần dần, chiêu thức của nàng đã không chỉ là hai mươi tư thức, biến thành hai mươi sáu thức.

Tôn Nhạc vẫn luyện đến lúc xế chiều, mới tắm sạch một cái, đem quần áo đều tẩy sạch, sửa sang lại phòng, quay đầu hướng phòng Ngũ công tử đi đến.

Lần này đến ngoài cổng vòm thì sân Ngũ công tử một mảnh im ắng, xem ra những mỹ nhân này đã an trí nơi khác, chỉ còn chờ ngày mai trả về.

Tôn Nhạc đi đến bên ngoài thì cửa phòng mở ra. Tôn Nhạc chậm rãi bước vào.

Ngũ công tử tựa vào trên ghế, nghiêm túc liếc nhìn thẻ tre trong tay. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu vào trên mặt của hần, trên người, trong phòng, có vẻ thập phần an nhàn.

Song Xu không ở đây, Tôn Nhạc tăng tiếng bước chân thêm một chút.

Ngũ công tử nghe được tiếng bước chân, đem thẻ tre thu lại, quay đầu nhìn.

Nhìn thấy là nàng, Ngũ công tử thu hồi ánh mắt, cầm lấy thẻ tre lại lật lên xem.

Tôn Nhạc đi đến bên cạnh hần ngồi xổm trên sập, nàng lẳng lặng nhìn Ngũ công tử, nhẹ giọng nói: “Ngũ công tử, buổi sáng hôm nay lời Mộc công nói, tôi có cái nhìn khác.”

Ngũ công tử “Nha” một tiếng, hần buông thẻ tre, quay đầu nhìn về phía nàng, nhẹ giọng hỏi: “Người không đồng ý cách nhìn của Mộc công?”

Tôn Nhạc gật đầu.

Ngũ công tử giương giương khóe miệng lên, hần đem thẻ tre để trên sập, từ từ nói: “Tôn Nhạc, Mộc công chính là nhân vật nổi danh tại Tề quốc ta!”

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liềm mực, bình tĩnh nói: “Tôi không biết công tử có cảm thấy không, Đại vương tử dựa vào cái gì muốn cài gian tể ở bên người công tử?”

Ngũ công tử ngẩn ra, hần nhú mảy một lát, “Này Tôn Nhạc người có điều không biết rồi! Đại vương tử muốn trở thành Triệu vương, mà bây giờ nhi tử của Triệu vương hậu Thập Bát vương tử cũng muốn trở thành Triệu vương. Cuộc tranh giành vương vị này cực kỳ tàn khốc, hần tự nhiên muốn từ trên người ta xuống tay!”

Hần nói tới đây, hướng Tôn Nhạc ôn hòa nhìn, “Tôn Nhạc, người tuổi còn nhỏ quá, có thật nhiều việc vẫn không rõ, sau này nên tận tâm hướng Mộc công học tập mới tốt.”

Tôn Nhạc cúi đầu đáp: “Ngũ công tử, nhưng Tôn Nhạc vẫn kiên trì cách nhìn của mình như trước, cảm thấy hành động lần này của Đại vương tử là muốn lung lạc Ngũ công tử mà không có toan tính khác!”

Ngũ công tử nghe vậy lắc lắc đầu, hần phát tay nói: “Tốt lắm, ta đã biết.”

“Vâng”

Trong một trận trầm mặc, Ngũ công tử bỗng nhiên nói: “Tôn Nhạc, trong phủ gửi thư, nói là nam hài trong phòng người kia đã đi rồi!”

Nhược nhi đi rồi?

Tôn Nhạc cả kinh! Nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hướng Ngũ công tử.

Ngũ công tử ôn hòa nhìn nàng, nói: “Đứa bé kia đã đi mấy tháng rồi, tính ngày, là lúc chúng ta xuất phát đồng thời hần cũng ly khai. Hần trước khi đi nhấn lại nói, hần đã về nhà, bảo người không cần lo lắng, hần còn nói, chờ thời cơ đến hần sẽ đến tìm người!”

Tôn Nhạc kinh ngạc nghe, trong đầu còn có chút không kịp phản ứng: Nhược nhi đi rồi? Hần cứ như vậy về nhà? Nhà của hần ở đâu? Nàng lúc này mới nhớ tới, mình cùng hần ở chung lâu như vậy, cứ nhiên không biết nhà hần rốt cuộc ở nơi nào, trong nhà còn có người nào!

Trong phòng an tĩnh lại, Tôn Nhạc sau khi định thần lại, ngẩng đầu thấy Ngũ công tử biểu tình kiên quyết, biết ý hần đã định, liền hướng hần cáo lui rồi đi.

64. Chương 64: Đại Vương Tử Cho Mời

Tôn Nhạc cẩn thận đóng cửa phòng Ngũ công tử lại, nàng chậm rãi bước ra cổng vòm, vừa đi vừa suy nghĩ : Nhược nhi cứ nhiên cứ như vậy liền đi rồi? Cũng không biết hần nói thời cơ đến, sẽ là lúc nào?

Nghĩ đến Nhược nhi, nàng không khỏi một trận hoảng hốt. Mấy tháng này Nhược nhi mặc dù không ở cạnh nàng, nhưng nàng cảm giác, hần vẫn đang chờ mình. Bây giờ đột nhiên nghe được hần đã sớm rời đi, Tôn Nhạc không khỏi buồn bã mất mát, giống như thân nhân rời xa rồi, cũng không biết khi nào gặp lại, trong lòng trống rỗng thật khó chịu.

Tôn Nhạc chậm rãi đi thẳng về phía trước, hốt hốt hoảng hoảng đi đến trước phòng gỗ của mình thì nàng lắc đầu, bắt buộc suy nghĩ của mình chuyển tới chuyện vừa rồi nói cùng Ngũ công tử. Nàng thầm nghĩ: hiện tại thân thể Triệu vương còn tốt lắm, chuyện tranh giành vương vị này căn bản còn chưa đến lúc.

Việc Cơ phủ chọn người thừa kế cũng là ẩn mật, chư hầu cũng không biết. Vì vậy Ngũ công tử ở trong mắt Đại vương tử, cũng chỉ là một trong đám nhi tử của thành chủ nhỏ nhỏ thôi, cho dù ở Tề quốc, hần có điểm tài trí, đối với Đại vương tử mà nói, cũng là không đáng hần an bài mấy mỹ nhân làm gian tế!

Ngũ công tử hiện tại cùng Triệu vương hậu có bất hòa, hơn nữa vẻ đẹp, danh tiếng, tài trí của hần, đều đủ để khiến Đại vương tử lung lạc hần.

Nàng nghĩ đến đây, âm thầm lắc lắc đầu.

Tôn Nhạc tuy rằng nghĩ đến đạo lý rõ ràng, nhưng vẫn không đủ tự tin. Bởi vì nàng không dám xác định ý nghĩ của mình nhất định là chính xác, cũng sẽ không có dũng khí hướng Ngũ công tử kiên trì lần nữa.

Đảo mắt năm ngày trôi qua đến lúc này, sứ giả các nơi cùng tộc nhân họ Cơ , cũng đều chạy tới Hàm Đan.

Chạng vạng hôm nay, sau khi Tôn Nhạc ở bên ngoài đi dạo hai ba canh giờ, trở lại trong phòng tắm rửa, liền hướng sân Ngũ công tử đi đến. Nàng mới vừa đi tới ngoài cổng vòm, Thổ muội xa xa nhìn đến nàng liền vội vàng chạy tới.

Thổ muội chạy đến trước mặt Tôn Nhạc vội vàng khẽ chào kêu lên: “Người đã về rồi? Vừa rồi Ngũ công tử tìm người nói muốn đi cái gì yển hội đó.”

Tôn Nhạc vội vàng nhanh hơn cước bộ, vừa sải bước đi về phía trước vừa hỏi Thổ muội “Ngũ công tử đâu rồi? Đang ở đây?”

“Còn ở đây hần nói muốn tắm rửa thay quần áo vẫn kéo tới nay đã một canh giờ.”

Tôn Nhạc nhú mày âm thầm cảm thấy sự tình không tầm thường. Cũng không biết là ai mời cư nhiên làm cho Ngũ công tử tắm rửa thay quần áo đến chừng đó thời gian?

Nàng bước đi đến ngoài phòng Ngũ công tử “Công tử, Tôn Nhạc cầu kiến!”

Thanh âm Tôn Nhạc rơi xuống trong phòng liền truyền đến tiếng A Phúc “Tôn Nhạc đã trở lại!”

Thanh âm của A Phúc vừa rơi xuống đất, một trận tiếng bước chân vang lên, Ngũ công tử mặc ngoại bào màu lam nhạt, nội y màu xanh nhạt, thắt lưng đeo ngọc bích đã mang theo A Phúc cùng Song Xu đi ra.

Tôn Nhạc vội vàng nhìn Ngũ công tử, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ thản nhiên của hần, trong ánh mắt mang theo một chút ẩn ẩn bất an.

Ngũ công tử nhìn Tôn Nhạc, từ từ nói: “Triệu Đại vương tử điện hạ thiết yển ời!”

Nguyên lai là chuyện này!

Tôn Nhạc lẳng lặng đối diện Ngũ công tử, bình thản nói: “Đại vương tử điện hạ chính là quý trọng người, công tử đã đáp ứng?”

Ngũ công tử cười khổ một cái, “Không sai, yến tiệc này ta đây cũng không thể không đi.”

Tôn Nhạc cũng là một trận cười khổ: vốn là, Đại vương tử lần trước lấy lòng nếu Ngũ công tử chấp nhận, có lẽ tình huống sẽ bất đồng. Bất quá lúc này đi, có lẽ thật đúng là Hồng Môn Yến* rồi!

*Mình xin giải thích một chút về Hồng Môn Yến cho các bạn chưa biết. Sau khi Tần thủy hoàng thống nhất sáu nước là thời Hán Sở tranh hùng của hai phe Hạng Vũ và Lưu Bang. Theo kế của Phạm Tăng, Hạng Vũ mời Lưu Bang dự Hồng Môn Yến định kế tội chống đối và giết chết. Sau này những bữa tiệc mà cực kỳ hung hiểm với người được mời thì thường so sánh với Hồng Môn Yến.

Ngũ công tử đưa mắt nhìn Tôn Nhạc áo tang giấy rơm, hỏi: “Vì sao không đổi áo tơ lần trước?”

Tôn Nhạc nhẹ giọng đáp: “Tôi ngày thường khó coi, dù cho quần áo đẹp đẽ cũng không làm cho người ta coi trọng.”

Ngũ công tử lắc lắc đầu, phát tay nói: “Đi thôi.”

Năm người đi ra cửa phủ, cửa phủ đã chuẩn bị tốt một chiếc xe ngựa cùng một chiếc xe bò, Ngũ công tử cùng Song Xu ngồi trên xe ngựa phía trước, mà Tôn Nhạc cùng A Phúc lên xe bò.

Xa giá chậm rãi khởi động, lái vào trong phố lát đá.

A Phúc nhìn Tôn Nhạc nhìn bên ngoài xuất thần, nhẹ giọng hỏi: “Tôn Nhạc, người sợ ư?”

Tôn Nhạc quay đầu lại hướng hần cười, lắc đầu nói: “Không sợ.”

A Phúc lấy làm kỳ lạ, hần kinh ngạc nói: “Người cư nhiên không sợ?”

Tôn Nhạc đáp: “Dù sợ cũng không có cách gì, liền không sợ vậy!”

A Phúc cười cười, lắc đầu nói: “Làm sao có thể nghĩ không sợ sẽ không sợ ? Người đứa nhỏ này nguyên lai đang gắng gượng chống đỡ a”

Tôn Nhạc cười cười, không nói gì.

Chiếc xe ở trong đám người chậm rãi chạy qua, Tôn Nhạc phát hiện, so sánh với mấy ngày hôm trước, hai ngày này xa giá xuất hiện trên đầu đường rõ ràng nhiều hơn lên. Những xe ngựa xe bò đó có khắc huy chương các quốc gia các phủ này, thành đối tượng chú mục cùng chỉ trở của người qua đường.

Tôn Nhạc nhìn đầu đường càng ngày náo nhiệt, nghe tiếng cười cùng tiếng đùa giỡn trong đám người truyền đến, không khỏi có một loại ảo giác hoảng hốt, giống như chính mình đang ở diễn một hồi phim ảnh, đến khi mọi người giải tán, chính mình vẫn là Tôn Nhạc đi làm công thể kỷ hai mươi mốt kia.

Xe ngựa chậm rãi chạy nhanh, không quá nửa giờ, Tôn Nhạc liền phát hiện xe ngựa cũng không phải hướng Triệu vương cung chạy tới. Nàng có điểm kinh ngạc, cũng có chút tò mò, không khỏi chuyển hướng A Phúc hỏi: “Phúc đại ca, Triệu Đại vương tử thiết yến ở nơi nào?”

A Phúc cũng vươn đầu hướng ra phía ngoài nhìn chung quanh, nghe vậy cũng không quay đầu lại đáp: “Là phủ Từ phu nhân phố đông.”

” Phủ Từ phu nhân?”

Tôn Nhạc ngạc nhiên nói.

A Phúc gật đầu nói: “Không sai, đúng là phủ Từ phu nhân. Từ phu nhân chính là mỹ nhân nổi danh Triệu quốc, nàng tuy là Triệu quốc thất công chúa, mỹ danh lại lan xa, giao du rộng lớn, lúc này đây hội nghị năm nước, đám sứ giả đều thích ở phủ Từ phu nhân ước hẹn. Bây giờ Triệu Đại vương tử mời công tử nhà ta gặp mặt ở đó, có lẽ cũng không mang ác ý.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, không khỏi có điểm tò mò, Từ phu nhân mỹ danh vang thiên hạ, có người nói nàng là một trong thiên hạ ngũ đại mỹ nhân. Bất quá cũng có người nói, mỹ danh của nàng thật ra là bởi vì nàng quá mức phóng đãng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc không khỏi có điểm mong đợi.

Xe ngựa xe bò dần dần lái vào phố đông, phố đông là địa phương các đám quyền quý gia thể hiển hách bọn họ tập trung, ở trong này, một phủ thường chiếm chừng diện tích chừng mười dặm (gần 5 km) bởi vậy phố đông tuy rằng lát đá, ngã tư đường vừa rộng lại dài, người đi đường lại rất ít, không thấy cửa hàng bảo buôn bán, chỉ có một ít xe ngựa, ngay cả xe bò cũng rất hiếm khi xuất hiện.

Kiến trúc nơi này, phần lớn là gạch xanh ngói xanh, ở dưới ánh vàng rực rỡ phía tây chiếu rọi xuống, kiến trúc cổ xưa, đầy rêu xanh này làm cho Tôn Nhạc sinh ra một loại cảm giác ‘ không biết thân này đang ở nơi nào ’.

Xe bò chậm rãi mà đi, chỉ chốc lát, xe ngựa đi ở phía trước rẽ vào một chỗ ngoặt. A Phúc ngừng đầu ngẩng ngắm, cười nói: “Hẳn là đến rồi.”

Theo xe bò dần dần chạy nhanh đến, một trận tiếng nhạc phiêu nhiên bay lại, kèm theo tiếng nhạc, còn có tiếng ca Triệu nữ giống như tiếng nữ nôm.

Dần dần, trong tầm nhìn của nàng xuất hiện một cái đường tắt. Đường tắt này quá rộng, có thể đủ dung năm chiếc xe ngựa chạy song song, dài chừng một dặm.

Trong đường tắt, xe ngựa Ngũ công tử liền đứng ở trong đó, bọn họ còn chưa có xuống dưới, hiển nhiên đang chờ bọn Tôn Nhạc.

Xe bò tăng nhanh tốc độ, chỉ chốc lát liền tới phía sau xe ngựa.

Khi Tôn Nhạc nhảy xuống xe bò thì Ngũ công tử đã bước đi đến phía trước.

Đi qua đường tắt thật dài, xuất hiện ở trước mặt mọi người là một cái cổng vòm gạch xanh cao chừng ba thước. Hai bên cổng vòm, đứng hai hàng thị nữ.

Những thị nữ đó diện mạo xinh đẹp, trường bào phần hồng ánh lên gương mặt như hoa. Chúng thị nữ nhìn đến bọn họ đi tới, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử.

Các nàng chống lại gương mặt tuấn mỹ của Ngũ công tử thì nhất thời đều là cười thần nhiên. Chúng nữ tuy rằng cười đến như hoa, nhưng không có một người mở miệng.

Ngũ công tử dưới ánh nhìn chăm chú đánh giá của chúng nữ, biểu tình lạnh lùng, không chớp mắt đi về phía trước. Thì một cái tiếng cười nam tử trong trẻo truyền đến, “Lại không biết thiên hạ quả nhiên có trượng phu không thích nữ sắc a?” Đúng là thanh âm của Triệu đại vương tử.

65. Chương 65: Phũ Từ Phu Nhân

Thanh âm của Đại vương tử rơi xuống, một cái giọng nữ mềm mại mà có hai phần lười biếng cười nói: “Đại mỹ nam dương danh thiên hạ nguyên lai còn là một chàng thiếu niên! Hì hì, người ta sợ là thẹn thùng đi?”

Cô gái này vừa nói ra, thị tỳ đứng ở hai bên đồng thời che miệng cười duyên. Theo nụ cười này của chúng nữ, một tác vuông nơi đây tựa như hoa xuân đồng loạt nở rộ, nhất thời làm cho người ta hoa cả mắt.

Ngũ công tử không hề động dung, hẩn ngẩng đầu nhìn người phía trước.

Đứng ở trên cầu thang cẩm thạch là bảy tám người, những người này đều là một ít nam tử trẻ tuổi anh tuấn, bộ mặt nghiêm nghị đứng ở phía sau, mà ở phía trước mấy thanh niên nam tử này, đứng một nam một nữ, người nam kia diện mục tuấn lãng, tuy rằng cười cũng là biểu tình âm lãnh, đúng là Đại vương tử. Mà bên người Đại vương tử, đứng một cái cô gái hai mươi lăm tuổi, dáng người đầy đặn, làn da trắng nõn giống như có thể nặn ra nước.

Cô gái này mày lá liễu, mắt phượng, môi nhỏ bôi son đỏ hồng tỏa sáng, góc trên mắt phải trắng nõn của nàng mọc lên một viên nốt ruồi.

Diện mạo mà nói, cô gái này bất quá chính là trên mức trung bình, Nhưng nàng có một loại mị lực từ trong tỏa ra ngoài, giờ tay nhắc chân đều nở rộ phong tình, như một đóa hoa đang thời khắc nở tươi đẹp nhất, không có lúc nào là không bày ra sức quyến rũ nữ tính của nàng.

Hơn nữa, y phục của nàng mặc hơi có bất đồng với người đương thời, trên người vận trường bào màu xanh nhạt, trên trường bào thêu đầy hoa phượng tiên cùng tiên hạc. Trường bào kia bó chặt, lộ ra vòng eo mảnh khảnh của nàng, đồng thời cổ áo hơi thấp, bày ra non nửa chỗ trắng nõn mịn màng trước ngực. Ở thời đại này, nàng ăn mặc như vậy có lực hấp dẫn trí mạng.

Xem ra, đây là Từ phu nhân.

Giờ phút này, Từ phu nhân đang đứng ở trên bậc thang, cười nhẹ nhàng nhìn chằm chằm Cơ Ngũ công tử đánh giá. Làn thu ba của nàng dong đưa, ánh mắt hơi mang ý khiêu khích. Tôn Nhạc đi ở phía sau, xem xét nàng liền cảm thấy thú vị.

Ngũ công tử thản nhiên đi đến trước mặt Đại vương tử cùng Từ phu nhân, hướng tới bọn họ chấp tay trước ngực kêu lên: “Đại điện hạ an, Từ phu nhân an.”

“Ôi! Làm gì đa lễ như vậy?” Từ phu nhân hướng Ngũ công tử quăng một cái mị nhãn. Nhân cơ hội tới gần hẩn hai bước vươn tay ngọc trắng trơn mềm mại hướng mu bàn tay Ngũ công tử vuốt ve.

Ngũ công tử hiển nhiên thật không ngờ Từ phu nhân ở trước mặt công chúng lại cư xử như vậy. Khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, cước bộ thối lui về phía sau, hai tay buông lỏng đồng thời thân mình rất tự nhiên nghiêng nghiêng. Hẩn ở cục diện này chỉ bằng vài động tác nhẹ nhẹ cực kỳ xảo diệu tránh được tay Từ phu nhân tự nhiên đến không ai nói được gì.

Từ phu nhân khẽ vỗ không trúng, không khỏi oán nhìn chằm chằm Ngũ công tử.

Ngũ công tử tránh ánh mắt của nàng.

Đại vương tử thấy vậy cười lên ha hả. Hẩn bước đi đến trước mặt Ngũ công tử cười dài nói: “Thực di chuyện này người ta cũng không cảm kích rồi? Ha ha, mấy ngày trước ta đưa cho Cơ Ngũ ba mỹ nhân xinh đẹp nhưng hẩn là đều mang trả lại cho ta!”

Đại vương tử nhướng mày, cười dài, bắt âm bắt dương nói đến đây, tay phải hướng trong phòng duỗi ra, khách khí nói: “Cơ Ngũ công tử, mời vào bên trong!”

Ngũ công tử cười cười, chấp tay trước ngực nói : ” Trước hết mời Điện hạ, mời Từ phu nhân!”

Tôn Nhạc đi theo phía sau A Phúc, cúi đầu đi vào bên trong, khi nàng đi qua Đại vương tử thì Đại vương tử liếc nhìn một cái liền dời tầm mắt đi.

Đi qua cầu thang bạch ngọc, đi ngang qua hành lang bằng ngọc khắc hoa quanh co khúc khuỷu, một tòa cung điện xuất hiện ở trước mặt mọi người, ngoài cung điện vệ sĩ nghiêm nghị mà đứng, bên trong tiếng nhạc từng trận, hương thơm phiêu đảng, vừa liếc mắt, là có thể nhìn đến thân ảnh mỹ nhân phần hồng xanh biếc phiêu nhiên mà qua lại bên trong, rất là mê lòng người.

Từ phu nhân vừa cười nói tự nhiên, vừa hướng về phía Ngũ công tử nhiều lần đưa đẩy làn thu ba. Bất quá sau khi nàng bị Ngũ công tử cự tuyệt, thân mình đầy đặn kia cũng không tới sát hần nữa.

Bên cạnh Tôn Nhạc, A Phúc nhìn Từ phu nhân, lén lút liếc mắt nhìn chúng thủ vệ thị tỳ theo sát ở sau người một chút, lại liếc mắt nhìn thân ảnh xinh đẹp lay động đi tới đi lui trong cung một cái, thực là nhìn đến hai mắt có điểm đăm đăm, một bộ mê mẩn tâm thần.

Mọi người đi vào trong cung điện, trong cung điện đèn lồng vô số, chiếu lên đại điện phảng phất hư ban ngày, trong đại điện có thể chứa hơn một ngàn người, trên trăm cái cô gái xinh đẹp mặc y phục mùa hạ mỏng manh, đang xếp đặt các sập. Mỗi một động tác của các nàng, đều tuyệt đẹp mà tự nhiên, giống như đang múa nhìn vào liền cảnh đẹp ý vui.

Mọi người đi vào thì chúng nữ kỳ thật đã chuẩn bị thỏa đáng.

Đại vương tử bước đi hướng ngay giữa đại điện phía trước, hần vừa đi, vừa hướng Ngũ công tử bên người cười nói: “Cơ Ngũ công tử, lúc này đây vì mở tiệc chiêu đãi người, ta đã mời không ít nhân vật nổi tiếng sứ giả nha. Trong những người này, có không ít là đã sớm quý trọng sự tao nhã cùng tài trí của công tử, ha ha ha ha.”

Trong tiếng cười lớn của Đại vương tử, sắc mặt Ngũ công tử lạnh nhạt như trước, chính là trong ánh mắt ẩn giấu sự khó chịu.

Đại vương tử dẫn đầu, ngồi vào sập chủ vị bên trái. Sau khi hần ngồi vào chỗ của mình, Từ phu nhân cười nói tự nhiên cùng với Đại vương tử ngồi xuống, nàng giơ chén rượu trong tay lên, tay ngọc khẽ nâng, ống tay áo tỏa hương, hướng tới Ngũ công tử nghiêng một cái, cười khanh khách nói: “Cơ ngũ công tử, thiếp thân trước hết mời người một ly!”

Khóe miệng Ngũ công tử giương giương lên, lúc này, Tả Xu đứng ở phía sau hần tiến lên từng bước, ngồi chồm hổm trên mặt đất châm rượu cho hần.

Từ phu nhân giống như lúc này mới nhìn đến Song Xu, sóng mắt nàng dừng ở trên mặt Tả Xu, lại chuyển tới tóc của nàng, cổ, bộ ngực, thắt lưng cùng cái hông. Ánh mắt của nàng sáng quắc, nhìn không chút nào kiêng kị, sau khi đánh giá Tả Xu xong, Từ phu nhân ngẩng đầu nhìn hướng Hữu Xu, đồng dạng đem từ đầu đến chân nàng tinh tế đánh giá một lần.

Sau khi đánh giá một lần, Từ phu nhân mím môi cười, sóng mắt lưu chuyển, ” Thị nữ sinh đôi này tuy rằng diện mạo bất quá chỉ hạng trung, chỗ khó có được là song sinh. Chính là Cơ Ngũ công tử, tại sao các nàng đi theo công tử lâu ngày như vậy sao vẫn là tấm thân xử nữ?”

Cơ Ngũ sắc mặt không thay đổi, hần chậm rãi nâng chén tới gần bên môi, thần nhiên trả lời: “Từ phu nhân có điều không biết, song nữ này tuy là thị tỳ của Cơ Ngũ, thực ra là nghĩa muội Cơ Ngũ trân quý vẫn còn ngại không đủ, sao dám khi dễ?”

“Phải vậy không?”

Từ phu nhân cười duyên.

Ở trong tiếng cười duyên của Từ phu nhân, Đại vương tử cũng là một trận cười ha ha, bất quá hần cười to thấp phần kiều ngạo, hơn nữa trong kiều ngạo mang theo ác ý nào đó. Chỉ nghe Đại vương tử cười một

trận thống khoái, miệng chặc chặc, thân trên nghiêng hướng Ngũ công tử, nhếch miệng cười hỏi: “Cơ Ngũ tuần mỹ còn trẻ, cũng không thích nữ sắc, chẳng lẽ, ngươi thích chính là nam sắc?”

Đại vương tử câu hỏi này vừa rơi xuống, hần lại là một trận cười to.

Hần vừa nói ra những lời này, sắc mặt Ngũ công tử, A Phúc cùng Song Xu đều đại biến, có vẻ rất giận dữ! Song Xu lại tức giận đến mặt đỏ bừng, Hữu Xu đứng ở phía sau hần nghiêng răng nghiêng lợi vọt tới trước nửa bước, lại cứng rắn ngừng chân lại. (Myu: Đây là hậu quả của tội ko nghe lời vợ keke)

Mà tay Ngũ công tử nâng chén tới gần bên môi, đã hơi run rẩy, run run làm rượu trong chén không ngừng xao động, xao động làm cho người ta có một loại cảm giác, một giây sau chén rượu này lập tức vỡ vụn!

Tôn Nhạc nhìn về phía Ngũ công tử, thấy hần đã tức giận đến sắc mặt trắng bệch, mà chung quanh cũng chỉ có chính mình còn bình tĩnh, liền chậm rãi tiến lên từng bước, đi đến cạnh Tả Xu ngồi chồm hổm, sau đó vũng vàng chầm một chén rượu. Nàng đem chén rượu này đưa đến bên môi Ngũ công tử, đưa tay phải ra tự nhiên mà cầm qua chén rượu run run đang đưa trong tay hần kia đặt ở trên bàn, thanh âm thanh bình nói: “Đại vương tử bất quá là nói đùa thôi! Công tử người đừng tưởng thật.”

66. Chương 66: Khách Quý Đầy Đình

Thanh âm của Tôn Nhạc, bình thản ôn hòa, thanh thúy tự nhiên vang lên trong điện. Trong thời gian ngắn tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Ngũ công tử yên lặng nhìn về phía nàng, sắc mặt trắng bệch chậm rãi bình hoãn, chậm rãi thả lỏng. Cổ tay Tôn Nhạc nhấc lên, chén rượu cầm trong tay chậm rãi chảy vào trong môi của hần, chén rượu rất nhỏ, Ngũ công tử một ngụm liền uống xong.

Tôn Nhạc đem chén rượu không thả xuống, quay đầu hướng về đại vương tử thi lễ, thanh âm trong trẻo, nghiêm túc nói: “Đại diện hạ chính là người tôn quý, nhất ngôn ký xuất (một lời nói ra), liền giá trị ngàn vàng! Điện hạ sao có thể nói đùa với công tử nhà ta như thế? Công tử nhà ta đường đường là nam nhi, hần sở dĩ không gần nữ sắc, thứ nhất là bởi vì khi còn bé từng có danh y bảo cho hần, muốn hần trước khi mười tám tuổi cấm dục tu thân, nói là như thế mới có thể hưởng hết tuổi thọ. Thứ hai, công tử nhà ta có một người trong lòng, nàng lấy nguyệt làm mặt, lấy hoa làm dung nhan, thế gian hiếm có, yêu mỹ nhân như vậy, hần làm sao lại nguyện ý tiếp cận nữ tử khác?”

Thanh âm của Tôn Nhạc, thanh thanh lảnh lảnh, bình thản công chính, nói đến tất cả mọi người tròng mắt lú lười.

Ngũ công tử nghe được, trong ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc đã bắt tri bắt giác thêm một chút ôn nhu như nước, một chút cảm kích, bắt tri bắt giác, một loại ấm áp chưa từng có chảy qua trái tim của hần.

Đại vương tử trầm mặt, thờ ơ lắng nghe. Ánh mắt của hần lóe lên, bên môi lộ ra một mặt cười lạnh. Hần vài lần chuẩn bị nói, lại nghĩ đến lời Tôn Nhạc ‘người tôn quý, nhất ngôn ký xuất, liền giá trị ngàn vàng’, lời kia ra đến khóe miệng liền thể nào cũng nói không ra nữa.

Sau khi nói cho hết lời Tôn Nhạc im lặng, chậm rãi lui về phía sau hai bước, lại đứng dậy, một lần nữa lui về phía sau Ngũ công tử.

Từ phu nhân thẳng đến sau khi Tôn Nhạc đi ra mới chú ý tới nàng, nàng vẫn mở lớn cái miệng anh đào nhỏ nhắn, không dám tin tròng mắt nhìn mặt xấu của Tôn Nhạc. Sau khi nàng tròng mắt nhìn, đột nhiên tỉnh táo lại, vừa thanh tỉnh, nàng liền vội vàng chuyển khai tầm mắt, ống tay áo đưa lên, che trên nửa mặt, làm như không muốn làm cho ánh mắt mình nhìn đến Tôn Nhạc, nhìn đến khuôn mặt xấu làm cho nàng khó chịu.

Tôn Nhạc thấy thế, lại hướng phía sau A Phúc thối lui, thẳng đến từ góc độ của Từ phu nhân nhìn nàng, không bao giờ nhìn đến chính mình nữa mới thôi.

Từ phu nhân thấy thế thở ra một hơi thật dài. Nàng hạ ống tay áo, trên mặt lại lộ ra tươi cười quyền rũ. Nàng hướng về phía Ngũ công tử ném hai cái mị nhãn yêu kiều hỏi: " Những lời nha đầu đáng ghê tởm của Ngũ công tử này là thật? Người còn có một người trong lòng lấy hoa làm dung mạo, lấy nguyệt làm mặt sao? Nàng đẹp hơn cả thiếp thân ư?"(Myu:Bà tự tin hơi quá rồi đó bà già, huh.)

Tôn Nhạc nghe được nàng dùng hai chữ ‘ đáng ghê tởm ’ để hình dung mình không khỏi cực kỳ buồn bực: kỳ thật ta chỉ là xấu mà thôi căn bản không đến mức buồn nôn!

Từ phu nhân quả nhiên là cái nữ nhân thích hư danh, cư nhiên mới mở miệng hỏi là chuyện này! Đại vương tử ở bên cạnh không kiên nhẫn nhử mảy, hần ngửa đầu uống xong một chén rượu chậm rãi nói: “Cơ ngũ thị tỳ này của người xấu thì xấu nhưng thật ra lá gan có thể nói cũng rất lớn.” Hần mới nói được tới đây một trận tiếng xe ngựa di động cùng tiếng nói tiếng cười từ ngoài điện vang đến. Tiếng cười nói kia càng ngày càng vang càng ngày càng nhiều dần tới Đại vương tử ngay cả nói cũng còn chưa nói hết liền hướng cửa nhìn. Chỉ chốc lát một thanh âm nam tử trong trẻo từ ngoài điện truyền đến“Tại sao đến đây còn không thấy dung nhan của Từ phu nhân?”

Thanh âm của nam tử thanh thanh lẳng lẳng truyền đến.

Từ phu nhân nhẹ nhàng đứng lên. Đại vương tử cũng đứng lên hai người dắt tay nhau đi đến cửa đại điện.

Bọn họ đi ra Ngũ công tử liền đứng lên mang theo bọn Tôn Nhạc hướng mấy cái sập góc xa bên phải ngồi xuống. Khuôn mặt tuần tú của hần vẫn hơi trầm xuống như cũ môi mím thành một đường.

Ngoài điện một trận tiếng hàn huyền náo nhiệt vang ra, một đám người tấp nập đi đến.

Đi đầu, là bảy tám thiếu niên công tử vận hoa phục, những công tử này ăn vận khác nhau, từ trang phục, có Tề có Yến cũng có Triệu. Tiêu sái đi sau các vị công tử, là mười mấy cái thanh niên hai mươi tuổi, những thanh niên này hoặc làm vận áo dài đội mũ cao, một bộ chi sĩ học rộng biết nhiều, hoặc trẻ tuổi tuần lẳng, xem ra là đều là thanh niên tuổi trẻ anh tuấn các nơi. Sau người thanh niên, lại tới bảy tám người trung niên bụng no ruột phình, khí độ bất phàm nữa.

Nhìn đến bọn họ đi tới, chúng nữ trong đại điện đều vây lại, trong tiếng cười oanh oanh yến yến, người càng ngày càng nhiều.

Chỉ chốc lát công phu, trong đại điện liền đi vào ba bốn mươi người rất có thân phận. Hơn nữa những người này phía sau đều dẫn theo một ít kiếm khách, thực khách cùng thị tỳ, cộng lại liền có mấy trăm. Đại điện sức chứa hơn một ngàn người nhất thời đầy một nửa, tụ tập dưới một mái nhà sơn son thiếp vàng là chúng con cháu nhà giàu hào hoa phú quý.

Trong tiếng cười hi hi, ngoài điện lại có người tới rồi, lúc này đây truyền đến là một mảnh tiếng cười duyên, Tôn Nhạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài điện xuất hiện mười mấy cô gái xinh đẹp khác nhau, hoặc mập hoặc gầy, hoặc mỹ miều hoặc tươi đẹp phong tư bất đồng.

Những cô gái xinh đẹp này không giống với các thị tỳ kia, vừa thấy chính là nữ nhi quyền quý. Các nàng vừa xuất hiện, nhất thời cả phòng sáng bừng lên, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Phía sau các thiếu nữ, đồng dạng đi theo một ít thiếu niên vận hoa phục, cùng với kiếm khách áo tang.

Đang lúc mọi người đều ngồi xuống thì Ngũ công tử cúi đầu mỉm cười, nói khẽ với mấy người: “Vừa rồi Đại vương tử là có ý định nhục nhã ta. Lát nữa lại gặp bất cứ tình huống gì, các người cũng không thể xúc động! Phải học theo Tôn Nhạc, biết không?”

Những cửa lời này hần, thật ra là hướng về phía Song Xu mà nói.

Song Xu đồng thời cúi đầu đáp: “Dạ.”

Ngũ công tử tuy rằng ngồi ở chỗ xa xôi, bất quá diện mạo hần xuất sắc như thế, cho dù ở góc ánh sáng không lớn, nhưng cũng không thể che hết sự tao nhã của hần.

Những cô gái quý tộc là lần đầu tiên phát hiện sự tồn tại của hần, trong khoảng thời gian ngắn, các nàng liền tiếp nhìn bên này, mắt nhìn Ngũ công tử thấp giọng hỏi không ngớt.

Chống lại ánh mắt chúng thiếu nữ, bạc môi Ngũ công tử khẽ mím, mí mắt vi liễm, biểu tình có một chút không được tự nhiên.

Tôn Nhạc thấy được hấn che dấu ngượng ngùng, bỗng nhiên thầm nghĩ: bộ dáng bây giờ của Ngũ công tử, thật là, thật là giống một cái thiếu niên bình thường, hấn còn thẹn thùng nữa.

Theo các thiếu nữ hướng hấn liên tiếp trông lại, chúng con cháu quý tộc cũng đã phát hiện tồn tại sự của Ngũ công tử, dần dần , người nhìn bên này càng ngày càng nhiều, mà ở trong những ánh mắt này, ở bên trong mấy người quyền quý kia, cũng có hai cặp mắt thâm tà hướng Ngũ công tử đánh giá không ngớt.

Tôn Nhạc ngồi chồm hổm ở phía sau Ngũ công tử, đem những ánh mắt này đều thu vào đáy mắt, thấy vậy nàng âm thầm cảnh giác.

Lúc nà, toàn bộ những khách nhân đã ngồi xuống, mà nhóm thị tỳ cũng đi ra, trên mỗi sập đều bày biện các bầu rượu, các khối thịt lớn cùng điểm tâm để ăn.

Trước sập của Ngũ công tử cũng giống như thế, hai cái thị nữ mỹ mạo bày biện điểm tâm cùng thịt để ăn kia không ngừng ngắm hấn, biểu tình ngượng ngùng, sóng mắt như nước.

Đại vương tử cùng Từ phu nhân đi đến ghế chủ tọa ngồi xong, bọn họ vừa ngồi xuống, Đại vương tử liền kinh ngạc kêu lên: “Cơ Ngũ, người chính là chủ khách ta mời đến tiệc tối nay, tại sao ngồi vào cái xó kia rồi?”

Thanh âm của Đại vương tử rơi xuống, Từ phu nhân cũng cười nhẹ nhàng, kiều mị nói: “Bên này bên này, Cơ Ngũ công tử vẫn là ngồi vào nơi này đi”

Thanh âm của Hai người rơi xuống, mọi người trong điện đồng thời nhìn về phía Ngũ công tử !

67. Chương 67: Làm Khó Dễ

Tên Cơ ngũ, những người này cũng có nghe thấy, trong khoảng thời gian ngắn, vô số cặp mắt lóe tinh quang hướng tới hấn cao thấp đánh giá không ngớt! Tiếng cúi đầu thăm thì, tiếng cười khẽ lại vang bên tai không dứt!

Mấy trăm ánh mắt nhìn về phía góc, nhìn về phía Cơ Ngũ công tử.

Cơ Ngũ công tử chậm rãi đứng dậy, hấn hướng tới Đại vương tử cùng Từ phu nhân trên ghế chủ tọa vái chào, cao giọng nói: “Đa tạ Đại vương tử cùng Từ phu nhân coi trọng, bất quá Cơ Ngũ chỉ là người thường, không đảm đương nổi.”

Hấn đứng lên như vậy, quang mang đèn lồng cùng lửa khói chiếu vào trên mặt của hấn, nhất thời ngũ quan của hấn rõ ràng xuất hiện trong mắt mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt nhìn hấn càng thêm nhiệt tình.

Ngũ công tử bộ dạng phục tùng liễm mục, sau khi nói xong câu nói kia liền ngồi xuống. Nhìn đến hấn muốn ngồi xuống, Từ phu nhân ưu nhã đứng lên, tay ngọc của nàng bưng một cái bầu rượu, lắc hông hướng Ngũ công tử đi tới.

Ngũ công tử nhìn đến Từ phu nhân vung tay áo theo làn gió thơm tiêu sái đến gần, biểu tình có chút không được tự nhiên, cũng có chút không kiên nhẫn. Tôn Nhạc thấy hấn mân nhãn bạc môi, một bộ dáng nhẫn nại, không khỏi hơi tiến lên, nhẹ giọng nói: “Ngũ công tử, lúc này đã tránh né không được, sao không chủ động nghênh tiếp? Công tử là người có chí lớn, không thể mãi bị động!”

Ngũ công tử nghe vậy rùng mình!

Hấn không có quay đầu, chỉ khẽ gật đầu, bạc môi vốn mân nhãn chậm rãi buông lỏng, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng chậm chậm trôi lên một chút cười nhạt.

Trong sự chú mục của mọi người, trong khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của Từ phu nhân, Ngũ công tử từ từ đứng lên. Hắn ngẩng đầu hai tròng mắt trong trẻo nhìn về phía Từ phu nhân, nhìn phía Đại vương tử, nhìn phía mọi người. Hắn giơ chén rượu lên hướng tới Từ phu nhân nhoáng lên một cái, cao giọng nói: “Cơ Ngũ đến từ tiểu phủ Tề quốc sau khi đi vào Triệu có thể được phu nhân coi trọng, cũng có thể ở phủ phu nhân hội kiến cùng các bậc đệ nhất tài tuấn các nơi thật sự là vinh hạnh. Một chén rượu này xin kính phu nhân!”

Dứt lời đầu hắn hướng lên, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch!

Đôi mắt đẹp của Từ phu nhân nhẹ nhàng dừng ở trên khuôn mặt tuấn tú của Ngũ công tử. Nghe được hắn nói mấy câu này xong không khỏi nhoẻn miệng cười, nàng vốn rất đẹp nụ cười này thật cực kỳ chói mắt sáng rõ. Trong đại điện tiếng cười lại vang dội hai phần. Từ phu nhân cười xong tay ngọc thon thon giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tư thế Từ phu nhân uống rượu cực đẹp. Một luồng rượu từ môi đỏ mọng của nàng chảy qua cằm ngọc chảy về phía cổ khi chảy về phía kia bán cầu tròn xoe kia ánh mắt trong đại điện nhất thời nóng bỏng bảy phần! Trong khoảng thời gian ngắn ngay cả Tôn Nhạc cũng cảm giác được chúng nam nhân kia nóng rực chăm chú nhìn.

Từ phu nhân là đối diện với Ngũ công tử. Những hành vi đó của nàng tự nhiên nhất nhất thu vào đáy mắt hắn. Ánh mắt ngũ công tử vì liềm cực kỳ nhanh hiện ra một chút chán ghét.

Từ phu nhân uống rượu xong Ngũ công tử cầm lấy một chén rượu khác đi nhanh đến hướng Đại vương tử.

Ngũ công tử diện mạo tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, dáng người cao to, khí chất như ngọc, lúc này từ lúc trong góc đi ra, nhất thời vô số hai mắt đều nhìn hướng hắn. Đặc biệt là các thiếu nữ cùng vài kẻ dị thường ham thích nam tử, quả thực là ánh mắt sáng quắc, tia sáng kỳ dị gợn gợn.

Ngũ công tử đi đến trước Đại vương tử, cao giọng nói: “Điện hạ chính là người lòng tại núi sông, yêu sĩ trọng hiền. Danh tiếng người trong thiên hạ đều biết! Cơ Ngũ mời người một ly!”

Đại vương tử yên lặng nhìn Ngũ công tử, nghe vậy cười cười, hắn giơ lên chén rượu lên, thờ ơ hướng Ngũ công tử quơ quơ, uống một ngụm, từ đầu đến cuối, giữa lòng mày tối tăm kia cũng không có tiêu tan. Tôn Nhạc nhìn đến đây, âm thầm thở dài: Ngũ công tử vẫn là có chút ngay thẳng thanh cao, mấy câu này, nguyên bản có thể nói càng dễ nghe hơn.

Ngũ công tử thấy Đại vương tử uống xong chén rượu này, liền xoay người lui về.

Hắn vừa thối lui đến một nửa, một cái tiếng cười nam tử khàn khàn truyền đến, “Chậm đã!”

Ngũ công tử ngẩn ra, dừng bước.

Chỉ nghe chỗ sập bên trái hàng thứ ba, một thanh niên hai mươi tuổi đứng lên. Thanh niên này đội quan ngọc, gương mặt hẹp dài, sắc mặt có điểm khô vàng, mắt cũng có chút sưng phù, cả người lộ ra một loại suy sút do tửu sắc quá độ.

Trong tay công tử thanh niên bưng chén rượu, lúc đứng lên thân mình còn quơ quơ. Hắn hơi nghiêng đầu, đánh giá Ngũ công tử từ trên xuống dưới, ánh mắt không kiêng nể gì, nói: “Cơ ngũ? Tề quốc đệ nhất mỹ nam? Quả nhiên đáng về mê người a!”

Thanh niên công tử lời này vừa ra, một trận tiếng cười vang lên tứ phía!

Ngũ công tử nghe vậy sắc mặt trầm xuống!

Tôn Nhạc lo lắng nhìn hắn, nàng cho tới bây giờ mới hiểu được, Ngũ công tử vì sao vẫn chán ghét người khác đàm luận bề ngoài của mình! Nghĩ đến hắn những năm gần đây, trải qua ánh mắt cùng loại, nghe qua những lời tương tự thật sự nhiều lắm! Cho nên hắn đối người chú ý bề ngoài mình có bản năng chán ghét!

Thanh niên công tử kia dương cằm, híp híp mắt đánh giá Ngũ công tử, kêu gào lên: “Ta là thái tử Lương quốc, đối tiểu mỹ nhân từ trước đến nay là săn sóc ôn nhu Cơ Ngũ, không bằng ngươi theo ta đi!” Hắn tựa hồ không nhìn tới mặt Ngũ công tử nháy mắt xanh mét, tiếp tục nói: “Cái loại tiểu gia tộc này của người, sợ là ngay cả thịt cũng ăn không đủ no đi? Theo bản thái tử, có khi là thời điểm ngươi nở mày nở mặt!”

Đại diện rất lớn, đỉnh diện rất cao! Trong diện người cũng rất nhiều!

Nhưng là lúc thanh niên công tử mở miệng, tất cả thanh âm đều chậm rãi biến mất. Chỉ có tiếng kêu gào chói tai của thái tử Lương quốc ở trong diện truyền ra, truyền ra.

Gương mặt tuần mỹ của Ngũ công tử đã trở nên xanh mét một mảnh, cả người hắn đều run run, răng nanh gắt gao cắn môi dưới!

Song Xu phía sau hai gò má tức giận đến đỏ bừng! Các nàng vèo một tiếng đồng thời đứng lên, đi nhanh đến hướng Ngũ công tử, Tôn Nhạc cùng A Phúc cũng theo sát sau đó, đứng ở bên cạnh Ngũ công tử.

A Phúc cũng phần nộ dị thường, Song Xu vừa đứng đến bên cạnh Ngũ công tử, liền đồng thời đi ra từng bước, che ở hai bên trái phải của hắn. Tay phải các nàng đồng thời đặt tại bên hông, tựa hồ tuyệt không nhớ rõ, bên hông của mình cũng không có mang theo trường kiếm!

Phía sau, chỉ có Tôn Nhạc ở trong lúc đó lơ đãng đưa mắt nhìn quanh. Nàng đầu tiên là nhìn về phía Đại vương tử, sau đó nhìn về phía Từ phu nhân phía sau. Đại vương tử, tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng khóe miệng hắn khẽ nhếch, trong ánh mắt mang theo một chút lãnh ý. Mà Từ phu nhân còn lại là lười biếng híp mắt yên lặng nhìn Ngũ công tử, về mặt kia, có khoái hoạt chờ xem náo nhiệt, cũng hiện ra một chút hứng thú nồng đậm.

Tôn Nhạc đột nhiên hiểu được! Yếu hội tối hôm nay, quả thật chính là Hồng Môn Yến! Bất kể là lời nói bắt đầu của Đại vương tử, vẫn là lấy lòng của Từ phu nhân, thậm chí kiểu làm khó dễ này của Lương quốc thái tử, sợ là đều cố ý mà đến!

Trong cặp mắt cá vàng sừng phù của Lương quốc thái tử ý dâm lan tràn, mấy câu nói này cũng không phải làm bộ! Xem ra, hắn thật sự động sắc tâm với Ngũ công tử rồi!

Mắt thấy Song Xu mặt đỏ lên, tròng mắt muốn nứt ra nhìn chằm chằm thái tử Lương quốc, mắt thấy sẽ không nhịn được nữa! Tôn Nhạc lẳng lặng tiến lên, nàng đi vào giữa Song Xu, phía sau Ngũ công tử, kéo ống tay áo của hắn!

68. Chương 68: Cầm Phẫn

Bất quá Tôn Nhạc vốn là còn nhỏ không thấy được, hơn nữa có Ngũ công tử cùng Song Xu che lại, lực chú mọi người ý chỉ đặt ở trên người Ngũ công tử, một chút cũng không có chú ý tới sự di động của nàng.

Tôn Nhạc kéo ống tay áo Ngũ công tử, Ngũ công tử cả người đang phát run, Tôn Nhạc giật hai cái, hắn một chút cũng không cảm giác được.

Tôn Nhạc thấy thế, lại giật hai cái thật mạnh!

Song Xu vốn là cực kỳ tức giận, thân là thần tử, chủ lại bị sỉ nhục! Các nàng vì Ngũ công tử chịu khinh bỉ mà cảm động lây, đã sớm không thể chịu được. Nhưng vừa nghĩ tới Ngũ công tử vừa rồi cố ý giao thiệp, liền đau khổ nhẫn nại. Lúc này nhìn đến Tôn Nhạc đứng dậy, các nàng nhìn nhau, chậm rãi buông lỏng tay đặt ở bên hông ra.

Tôn Nhạc lần này kéo mạnh, rốt cục làm cho Ngũ công tử quay đầu. Ngũ công tử cúi đầu nhìn đến là Tôn Nhạc, khuôn mặt tuần tú của hắn vốn xanh mét, hàm răng cắn chặt, lúc này chống lại ánh mắt Tôn Nhạc bình tĩnh, bao dung như biển rộng, lại như bầu trời không trung suốt an hòa, không khỏi tỉnh táo!

Dần dần, sắc mặt xanh mét của hắn chậm rãi trở nên bình ổn một chút.

Tôn Nhạc nhìn thấy sắc mặt Ngũ công tử chuyển thành bình thản, liền bất động thanh sắc lui về phía sau từng bước, một lần nữa ẩn mình đi.

Ngũ công tử từ từ ngẩng đầu lên, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm thái tử Lương quốc!

Ngũ công tử lạnh lùng nhìn chăm chăm, hai mắt nháy cũng không nháy !

Lương quốc thái tử mặc dù là thái tử một quốc gia nhưng chỉ là kẻ tửu sắc vô năng. Lúc này bị hấn nhìn như vậy không khỏi có điểm chột dạ. Lập tức Lương quốc thái tử ngửa cổ lên hướng về phía Ngũ công tử cả giận nói: “Người nhìn ta làm cái gì?”

Ngũ công tử bỗng nhiên nở nụ cười!

D diện mạo hấn vốn cực kỳ tuấn mỹ khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng không hay cười. Hiện tại đột nhiên cười như vậy tựa như vàng trắng phá tan mây mù khiến mọi người nhất thời đều ngơ ngẩn. Đôi mắt đẹp của các cô gái quý tộc gợn sóng ánh mắt ngập nước dõi theo hấn.

Ngũ công tử ngửa đầu cười to một trận. Trong tiếng cười lớn hấn vang vang nói: “Cơ Ngũ đã sớm nghe nói qua Lương hầu là minh chủ đương thời coi trọng chí sĩ tài trí. Cơ Ngũ tuy rằng bất tài nhưng cũng vẫn muốn thấy phong phạm của Lương hầu. Lần này nghe được Lương quốc thái tử cũng sẽ tham gia hội nghị năm nước Cơ Ngũ thực là mong chờ! Ha ha ha chính là Cơ Ngũ vạn lần không ngờ nguyên lai thái tử Lương quốc không hơn gì cái loại này! Tham gia yến hội như vậy câu nói đầu tiên không phải cầu sĩ mà là cầu sắc! Cơ Ngũ cảm thấy buồn thay cho Lương hầu!”

Sau khi vang vang nói ra những câu ra này hấn quay đầu hướng tới Từ phu nhân Đại vương tử vừa chấp tay trầm giọng nói: “Hai vị là chủ nhà lại tùy ý người khác khi nhục ta như thế! Cơ Ngũ không chịu nổi vì vậy xin cáo lui!”

Dứt lời áo bào Ngũ công tử giương lên xoay người liền đi ra ngoài.

Hấn đi lần này, Song Xu cùng Tôn Nhạc, A Phúc tự nhiên theo sát phía sau.

Những lời này của Ngũ công tử nói thập phần hay, hấn đầu tiên là khích lệ phụ vương Lương thái tử Lương hầu, sau đó nói thẳng Lương quốc thái tử là vô dụng. Cứ như vậy, kiêu khách cùng trí sĩ đứng ở sau thái tử Lương quốc có điểm khó xử nhất thời cũng không biết có nên thay chủ tử xuất đầu hay không.

Đại vương tử cùng Từ phu nhân hoàn toàn thật không ngờ Ngũ công tử sẽ có thái độ này, hấn cư nhiên không có giận dữ như trong tưởng tượng! Bọn họ suy nghĩ rất nhiều cái phương pháp xử lý, đều là nhằm vào sau khi Ngũ công tử bị chọc giận sử dụng mới tốt.

Mọi người trong đại điện, đặc biệt là các thiếu nữ, trong ánh mắt nhìn về phía Ngũ công tử đã mang theo một chút ngưỡng mộ cùng vui mừng. Những người trong điện này đều là đại nhân vật thân phận không đơn giản, nay bọn họ đối Ngũ công tử sinh ra hảo cảm, nếu muốn làm khó dễ nữa sẽ không dễ dàng.

Lập tức, Đại vương tử mày cau thành nút kết!

Lúc hấn và Từ phu nhân còn đang do dự, Ngũ công tử vốn có ý định rời khỏi đã chạy đến cửa đại điện. Từ phu nhân đột nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng đuổi theo, nàng vừa truy, vừa nũng nịu kêu lên: “Cơ Ngũ công tử làm gì phải tức giận? Lương thái tử bất quá là nói chơi mà thôi. Cơ Ngũ công tử đừng bước, xin đừng bước!”

Tôn Nhạc theo sát ở phía sau Ngũ công tử, nàng vẫn lẳng lặng đem phản ứng của mọi người bốn phía thu vào đáy mắt, lúc này thấy Ngũ công tử thật muốn lao ra, nàng vội vàng đi nhanh hai bước, đi vào sau Ngũ công tử phía kéo kéo ống tay áo của hấn, cúi đầu nói: “Ngũ công tử, hiện tại người vẫn không thể đi!”

Ngũ công tử ngẩn ra! Cước bộ không khỏi chậm lại.

Tôn Nhạc nâng hai mắt bình tĩnh mà trong trẻo lên nhìn hấn, nhẹ giọng nói : “Ân oán cũ với Đại vương tử còn chưa giải quyết, lại sinh hiềm khích cùng Lương thái tử! Công tử sao không lưu lại, thừa cơ hội này kết vài bằng hữu, xâm nhập vào trong vòng giao du của bọn họ, cũng vì khi đối phó Đại vương tử cùng Lương thái tử được một ít giúp đỡ? Huống chi, công tử còn muốn được bốn gia coi trọng mà!”

Lúc này Từ phu nhân đã vội vàng tới rồi, Tôn Nhạc thấy không có thời gian nói thêm cái gì, liền cúi đầu, gắt gao thêm một câu nữa: “Nơi này quý nữ không ít, các nàng đã sinh ra hảo cảm với công tử, họ đều là những người có thể mượn thế lực.”

Dứt lời, Tôn Nhạc cúi đầu lui về phía sau nửa bước, ẩn vào trong A Phúc cùng Song Xu.

Ngũ công tử tim đập mạnh và loạn nhịp đứng tại chỗ, hần thu hồi ánh mắt đặt trên mặt Tôn Nhạc, sau khi nhú mày suy nghĩ, chậm rãi hơi nhếch môi.

Tôn Nhạc đứng trong mọi người nhìn Ngũ công tử, nhìn thấy biểu tình này của hần, biết hần rất cực quyết định không rời đi nữa.

Nàng mặt mày vi liễm, cúi đầu xuống nghĩ ngợi: Ngũ công tử này, tính cách của hần căn bản không khéo đưa đẩy. Chẳng những không khéo đưa đẩy, ở sâu trong nội tâm của hần, sợ là còn chán ghét loại trường hợp xã giao này, chán ghét loại náo nhiệt này, hần căn bản là không phải một người có dã tâm! Hơn nữa hần cũng rất giữ mình trong sạch, cũng không phải người mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì, cứ nhiên làm cho hần buộc chính mình bò lên trên đây?

Tôn Nhạc cũng là từ chính mình mà nói, bởi vì vấn đề xuất thân cùng tính cách của nàng, nàng đối với chuyện giao tiếp cũng không cảm thấy hứng thú. Nếu có khả năng, nàng kỳ thật nguyện ý giống như kiếp trước, sinh hoạt im lặng không tranh sự đời.

Đám người Từ phu nhân đuổi sát ra nhìn đến Ngũ công tử đứng lại rồi, không khỏi đồng thời thở ra một hơi. Từ phu nhân cười híp mắt đi đến bên cạnh hần, mềm mại nói: “Cơ Ngũ công tử cần gì tức giận? Đây chỉ là một hồi hiểu lầm, một hồi hiểu lầm mà thôi.”

Nàng vừa nói, vừa vươn tay nhỏ bé trắng nõn nắm tay phải Ngũ công tử!

Khi Từ phu nhân vươn tay, Ngũ công tử theo bản năng muốn bỏ ra, tay hần vừa hơi động một chút, ánh mắt liền nghiêng qua nhìn đến Tôn Nhạc cúi đầu liễm mục trong đám người, lập tức động tác của hần không khỏi dừng lại.

Từ phu nhân một tay chụp lên bàn tay của hần, thấy hần cứ nhiên không có bỏ ra, không khỏi vui vẻ ra mặt! Đôi mắt đẹp của nàng lẫn lẫn gợn sóng nhìn Ngũ công tử, trên mặt xinh đẹp duyên dáng cực kỳ thoải mái. Nàng nắm tay hần vừa đi vào trong điện, vừa cười duyên nói: “Hôm nay các vị khách quý tề tụ, thiếp thân rất vui vẻ. Nguyên nô! Đi đến trong hằm nguyệt tử xuất ra hai vò! Thiếp thân muốn cùng các vị say một phen!”

Ngũ công tử lúc này đã bình tĩnh trở lại, hần tùy ý Từ phu nhân nắm tay, tùy ý Từ phu nhân dựa vào hần thở khí như lan cười nói. Trong ồn ào náo động, hai mắt trong suốt như nước kia giống như vô tình hay cố ý, nhất nhất xẹt qua mọi người trong điện, từ trên mặt Lương thái tử, chuyển qua Đại vương tử, dần dần chuyển hướng chúng quý nữ.

69. Chương 69: Hoa Thơm Cỏ Lạ Vây Quanh.

Ngũ công tử chỉ nhìn lướt qua một lần, liền đem vẻ mặt của mọi người thu vào đáy mắt, hần thâm nghĩ: Tôn Nhạc nói không sai, trong này có không ít người đối với ta sinh ra hảo cảm.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng hần rất cực yên ổn một nửa.

Mọi người chuyển hướng trong điện, Ngũ công tử vừa mới vào trong điện, liền bị Từ phu nhân cứng rắn kéo đến tới sập bên trái hàng thứ hai gần ghế chủ tọa. Đám người Tôn Nhạc thấy vậy, cũng chỉ lặng lẽ bước đuổi theo, lẳng lặng ngồi xổm ở phía sau Ngũ công tử.

Ánh mắt Từ phu nhân vừa phiêu đến Tôn Nhạc, nàng sẽ cực kỳ nhanh hiện lên một chút chán ghét. Trong sự chán ghét, nàng vội vàng quay đầu sang chỗ khác, tựa hồ chỉ cần không cẩn thận nhìn đến Tôn Nhạc, nàng sẽ thập phần khó chịu.

Chỗ ngồi hiện tại của Ngũ công tử, là chỗ bắt mắt nhất đại điện. Ánh lửa sáng ngời chiếu lên hần, khiến cho cả người hần như một viên minh châu, rực rỡ chói mắt.

Ngũ công tử vừa ngồi xuống, một cô gái mười lăm mười sáu tuổi, dáng người cao gầy, gương mặt dài, diện mạo tú nhả khẽ cười hướng hần đi tới. Thiếu nữ vận y phục kiểu Yên nữ, màu tím nhạt thêu Phụng tiên.

Áo bào buộc dưới ngực, nổi bật lên bộ ngực của nàng, dáng người lại càng thon dài, tuy rằng áo bào rộng thùng thình không hiện rõ vòng eo, theo bước đi của nàng, đường cong thắt lưng uyển chuyển kia vẫn mơ hồ thấy được.

Cô gái bước nhỏ vài cái liền nhảy tới trước mặt Ngũ công tử, một đôi mắt hạnh của nàng mở thật to, nghiêm túc nhìn chăm chăm Ngũ công tử, chỉ là trong sóng mắt kia ẩn ẩn chảy một chút ngượng ngùng.

Cô gái vừa xuất hiện ở bên cạnh Ngũ công tử, Từ phu nhân vốn tới gần hần liền hơi hơi hướng một bên nhường lại, cùng Ngũ công tử giữ vững một chút khoảng cách.

Cô gái nhìn nhìn, cắn cắn môi dưới, sóng mắt lặn tẩn nói: “Cơ ngũ, người rất thú vị, hi hi, ta chưa từng gặp qua nam tử như người vậy.”

Nàng nói tới đây nghiêng đầu suy nghĩ còn nói thêm: “Ta là nói ta chưa từng gặp qua nam tử không háo sắc như người vậy đâu. Hi hi thật tốt.”

Khi cô gái nói đến hai chữ ‘thật tốt’ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên. Động tác chân tay cũng có chút luống cuống, tựa hồ chính mình tiết lộ cái bí mật gì.

Cơ Ngũ lẳng lẳng nhìn cô gái trong ánh mắt mang theo khó hiểu.

Cô gái lại cắn cắn môi có điểm hờn dỗi nói: “Ta nghe Đại vương huynh mới vừa nói người cự tuyệt ba mỹ nhân hần tặng cho người. Hi hi hi hi.” Khi nàng nói tới đây sóng mắt utor át muốn chảy ra nước. Hai gò má lại ửng đỏ một mảnh, nàng liếc Ngũ công tử một cái. Tựa hồ không dám cùng hai mắt trong trẻo của hần nhìn nhau, vội vàng cúi đầu ngay cả nói cũng chưa có nói xong liền không lên tiếng.

Thiếu nữ này lần này tỏ thái độ như thế rõ ràng bất luận kẻ nào vừa thấy liền biết nàng sinh ra hảo cảm với Cơ Ngũ.

Tôn Nhạc lẳng lẳng quan sát phản ứng mọi người. Thấy vậy trong lòng mỉm cười thả lỏng, chỉ là khi vừa thả lỏng trong lòng liền có điểm chua xót.

Triệu đại vương tử ở bên cạnh nhìn đến muội tử đối Cơ Ngũ lộ ra tình ý tiểu nữ nhi, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: “Bát muội, tiểu tử này đã có người trong lòng!”

Lời này của Triệu đại vương tử thật sự rất rõ ràng rồi!

Lập tức mặt Bát công chúa đỏ bừng một mảnh. Nàng hung hăng trừng Đại vương tử một cái, cổ ngẩng lên, môi giật giật, thanh âm rất nhỏ, nhưng Tôn Nhạc nghe được rõ ràng, “Có người trong lòng thì thế nào?”

Bát công chúa hiển nhiên vẫn có chút mất hứng, nàng lại hung hăng trừng mắt nhìn Đại vương tử một cái, vươn tay chụp vào ống tay áo Ngũ công tử. Ngay tại lúc tay nhỏ bé của nàng đụng phải tay Ngũ công tử thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đỏ lên, lông mi thật dài chớp vài cái, xấu hổ quay về phía Ngũ công tử nói: “Đi thôi, chúng ta đến một bên nói chuyện đi!” Thanh âm tuy rằng mang chút mệnh lệnh, nhưng trong ngữ điệu lại ẩn ẩn lộ ra khẩn trương cùng chờ mong.

Ngũ công tử cũng có chút không được tự nhiên, khóe mắt hần liếc Tôn Nhạc, thấy nàng cúi đầu liễm mục như trước, liền thu hồi ánh mắt gật gật đầu.(Myu: Sao giống xin phép mama thế này T.T)

Bát công chúa nhìn thấy Ngũ công tử gật đầu, không khỏi vô cùng vui mừng, nàng kêu lên một tiếng vui vẻ, hai mắt sáng trong suốt nhìn hần, nắm tay hần liền đi đến một bên góc.

Ngũ công tử mới vừa đi ra vài bước, bốn năm cô gái liền vây quanh thân thể của hần, khi hần cùng Bát công chúa đi vào góc sáng sủa thì tất cả quý nữ đều vây lại. Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười lú riu không dứt bên tai.

Song Xu vốn là luôn bảo hộ bên người Ngũ công tử, gặp loại tình huống hiện tại này đã có điểm không biết làm thế nào cho phải. Hai người bước lên một chút, lại chân chờ, sau khi nhìn thoáng qua nhau đều quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt của các nàng, lẳng lẳng lắc lắc đầu.

Song Xu thấy nàng lắc đầu, liền dừng bộ pháp.

Ngũ công tử bị chúng nữ hương diễm bao vây, xuyên thấu qua ngọn đèn, ả ả có thể nhìn đến gương mặt hắn có điểm ửng đỏ, biểu tình cũng có chút không được tự nhiên. Tôn Nhạc thậm chí vài lần nhận được ánh mắt cầu cứu hắn quảng đến. (Ngũ ca: Tôn Ngộ Không, cứu ta. Bầy yêu nữ này sắp làm thịt thầy rùi >.<)

Ở phía sau, Tôn Nhạc lắc đầu ngăn trở Song Xu tiến lên. Nàng lặng yên nhìn một màn này, ánh mắt trong lúc lơ đãng chuyển hướng về phía Đại vương tử cùng Từ phu nhân.

Bất kể là Triệu đại vương tử, vẫn là Lương thái tử sắc mặt đều có điểm không tốt, thậm chí Từ phu nhân cũng có chút rầu rĩ. Bọn họ mặc dù biết Cơ Ngũ xuất chúng, chúng nữ tất sẽ yêu thích, nhưng cũng không thể tưởng được chúng nữ cư nhiên thích hắn như vậy!

Nhìn đến vẻ mặt mấy người không vui, Tôn Nhạc cười lạnh trong lòng: Ta trước mặt mọi người, thận trọng chỉ ra Ngũ công tử không hảo nữ sắc, giữ mình trong sạch quả là rất có tác dụng! Mặc kệ mấy lời ta giải thích phía sau có người nghe vào trong tai hay không, chỉ cần thốt ra lời này. Trong cảm nhận chúng quý nữ, Ngũ công tử không thể nghi ngờ là nam nhân thể gian ít có! Nữ nhân trong thiên hạ, đặc biệt loại quý nữ này cả ngày thấy phụ huynh mình hoang đường vô sỉ, đối với kiểu nam tử như vậy, làm sao không quý trọng cho được?

Bất quá, đối với Ngũ công tử đang bị chúng nữ bao vây, những kẻ học rộng hiểu nhiều vẫn có chút khinh thường. Một đám bọn họ dời tầm mắt, nói chuyện thảo luận với nhau.

Lúc này, đại diện đã thành cái chợ, náo nhiệt vô cùng, ồn ào náo động. Tôn Nhạc ngồi lẳng lẳng, lắng nghe. Nàng nghe được a, hiện tại đúng là thời điểm Chư Tử trăm nhà bắt đầu nở rộ, những lý luận mấy kẻ sĩ đang ngồi tranh luận này đang đều hiểu rõ.

Cũng không biết qua bao lâu, chúng nữ nhất tề cười hì hì một trận, ở trong tiếng cười dễ nghe của các nàng, Ngũ công tử đi ra.

Ngũ công tử lúc này, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, tóc cũng có chút hỗn độn, hắn vội vàng hướng đám người Tôn Nhạc đi tới, kiêu đi lại kia, rất có cảm giác bỏ trốn mất dạng.

Ở phía sau Ngũ công tử, là chúng nữ ôm bụng cười, cười hì hì, hoặc đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nhìn theo hắn.

Ngũ công tử hai ba bước cũng đi đến sập của mình ngồi xổm xuống.

Hắn vừa ngồi xuống, Song Xu liền tiến lên, thay hắn đem áo choàng xả loạn sửa sang lại, dùng ngón tay chỉnh lại đầu tóc.

Đúng lúc này, một người có ba chòm râu dài, một bộ chí sĩ uyên bác nhìn Ngũ công tử, khoe miệng hắn bĩu xuống dưới, khe hở thật mạnh, lấy một loại ngữ khí cực kỳ khinh thường nói: “Đồ hôi sữa, trẻ con chỉ biết dựa vào phụ nhân, cư nhiên cũng muốn đi hội nghị trí giả năm nước? Buồn cười! Thật là tức cười!”

70. Chương 70: Vấn Đề

Thanh âm của người trung niên này không nhỏ, nhưng cũng không lớn, chỉ có hơn mười người chung quanh nghe được rõ ràng. Trong chốc lát, hơn mười ánh mắt đều hướng về Ngũ công tử.

Ngũ công tử ngẩng đầu nhìn chằm chằm người kia, thanh âm trong trẻo nói: “Vậy theo ý người, người nào mới xứng đi hội nghị trí giả này?” Hắn lạnh lùng nói: “Chỉ dựa vào một mặt của ta, liền kết luận ta miệng còn hôi sữa, dựa vào phụ nhân, chỉ sợ cũng là hạng người ngu dốt thiên cận rồi?”

Những lời này của Ngũ công tử cũng khá sắc bén, nói chuyện vang vang có lực! Hoàn toàn tương phản với bộ dáng thiếu niên mang chút ngượng ngùng lúc trước.

Kẻ sĩ Trung niên thật không ngờ thiếu niên thoát nhìn hờn nhiên này, miệng lưỡi còn rất bén nhọn, không khỏi ngẩn ra.

Lúc này, ngồi ở phía sau người trung niên một kẻ mặt vàng gầy yếu tiếp lời, hần đánh giá ngũ công tử, cười nói: “Ngũ công tử tuy rằng nổi danh thiên hạ, nhưng cũng là ‘mỹ’ danh lại không biết Cơ Ngũ công tử còn có gì mới có thể để cho ta nhìn với cặp mắt khác không?”

Những lời này cũng rất không khách khí, trong giọng nói của kẻ sĩ gầy yếu mặt vàng hơi mang ý đùa cợt. Thanh âm của hắn đã không hề nhỏ rồi, cả điện vốn ồn ào náo động, tiếng hắn vừa ra, nhất thời an tĩnh không ít, ngay cả chúng nữ ở góc sáng sửa líu ríu, nhìn Ngũ công tử cũng đành chỉ nói chuyện, chăm chú lắng nghe.

Ngũ công tử lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ sĩ mặt vàng, thản nhiên nói: “Cơ Ngũ có gì khác, bọn người đến lúc sẽ tự biết!”

Lời này của hắn vừa ra, bọn người kẻ sĩ mặt vàng cười một trận. Tiếng cười đồng loạt phát ra, làm cho Ngũ công tử vốn biểu tình thản nhiên sắc mặt lại biến đổi.

Ngũ công tử mân nhanh bạc môi, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Lúc này Đại vương tử ngồi ở chủ tọa nở nụ cười “Các vị yên lặng một chút! Như vậy đi không bằng ta ra một cái đề tài các vị đáp lại thế nào?”

Thanh âm Đại vương tử vừa rơi xuống, tên râu dài ba chòm kia lập tức đứng dậy vái chào thật mạnh cao giọng nói: “Đại vương tử tài trí vô song ra đề mục tất nhiên là không còn gì tốt hơn!”

“Dạ kính xin đại vương tử ra đề mục!”

“Đại vương tử chính là chủ nhà đứng đầu ở đây ra đề mục là thích hợp nhất.”

Tiếng nịnh hót không ngừng truyền ra, Đại vương tử mặt mang ý cười rất là đắc ý lắng nghe. Chờ mọi người nói xong an tĩnh lại, ánh mắt của hắn nhất nhất đảo qua mọi người. Sau một lát trầm ngâm nói từng chữ từng câu: “Trời đất lúc bắt đầu đã xếp đặt người có mệnh trời làm thiên tử, như vậy thiên tử có thể vĩnh tồn không? Nếu như có thể vĩnh tồn vì sao có thể thay đổi triều đại?”

Thanh âm Đại vương tử cũng không lớn chậm rãi nói, ngữ khí cũng bình thản nhưng những lời này của hắn vừa ra kẻ sĩ đều ngẩn ra. Dần dần cả kia chút con cháu vương thất cũng đành chỉ ồn ào náo động. Cuối cùng ngay cả chúng quý nữ cũng không nói nữa cả điện trở nên cực kỳ im lặng!

Đại vương tử nhìn mọi người trong điện đột nhiên trở nên vô cùng an tĩnh, trên mặt cực kỳ nhanh hiện lên một chút cuồng nhiệt, trong ánh mắt tinh quang liên tục chớp động!

Ngũ công tử vừa nghe xong lời nói của Đại vương tử, trong lòng liền lộp cộp một chút, hắn không khỏi hơi hơi nghiêng đầu liếc về phía Tôn Nhạc. Hắn nhớ rõ, cách đây không lâu, khi ở Cơ phủ hắn đã từng hỏi qua Tôn Nhạc, từ ngày hôm nay có thể có năm mươi năm Thái Bình ư? Nhớ rõ Tôn Nhạc ngay lúc đó đã trả lời, nhiều nhất chỉ có hai mươi năm, nếu có người đánh vỡ cân bằng sợ là hai mươi năm cũng chưa tới.

Giờ này khắc này, Tôn Nhạc vẫn cúi thấp gương mặt xấu xí của nàng như cũ, im lặng không chút nào thu hút. Nhưng khơi dậy trong lòng Ngũ công tử từng đợt sóng to không dứt.

Lời này của Đại vương tử cũng không đơn giản, tất cả mọi người đang ngồi nghe được rõ ràng! Hắn hỏi đúng là chuyện Chu thiên tử là theo thiên mệnh mà thành đế, như vậy, thiên mệnh này có một cái thời gian quy định hay không? Nếu như nói không có đi, Thương triều trước kia thay thế Hạ triều, đương kim Chu triều thay thế Thương triều, đều chứng minh rằng Thiên Tử cũng là có thể bị thay thế! Mà nếu như nói có, vậy hắn là có một thuyết pháp đi?

Ngũ công tử vạn lần thật không ngờ, Đại vương tử âm trầm trước mắt này, lại có dã tâm phế Chu thiên tử, tự lập làm đế! Hắn hiện tại cư nhiên trước mặt mọi người hỏi đã chứng minh hắn ủng hộ học thuyết này!

Cứ như vậy, thiên hạ còn có hai mươi năm Thái Bình sao?

Trầm mặc, vô cùng trầm mặc.

Đại vương tử lẳng lặng đảo qua chúng kẻ sĩ trầm mặc, dần dần, khóe miệng của hắn hiện lên một mặtcười lạnh, “Như thế nào, các vị đều là chí sĩ tài trí, cư nhiên đối với vấn đề này không thể trả lời sao?”

Sau khi Đại vương tử nói ra những lời này, mọi người vẫn là một trận trầm mặc.

Lại qua sau một lúc lâu, Đại vương tử cười cười, thanh âm vang vang đánh vỡ bình tĩnh, “Nếu các vị trả lời không được, vấn đề kia liền đại biểu một đề của Triệu quốc, lưu đến hội nghị trí giả đi.”

Ánh mắt của hắn đảo qua Ngũ công tử, “Ta đây liền hỏi một vấn đề khác là được”

Mọi người nhất tề thở ra một hơi, rốt cục ngừng đầu nhìn hướng Đại vương tử.

Đại vương tử đưa mắt nhìn Ngũ công tử, lại nhìn về phía mọi người, bưng lên chén rượu chậm rãi uống một hớp.

Hắn chậm rãi buông cốc, từ từ nói: ” Một vấn đề của ta đây, thực ra là muốn hỏi Cơ Ngũ công tử.”

Đại vương tử đột nhiên đem đề tài chuyển đến trên người Ngũ công tử, mọi người không khỏi đều quay đầu nhìn hướng Ngũ công tử.

Ngũ công tử mân nhanh bạc môi, ngừng đầu đón nhận ánh mắt Đại vương tử.

Đại vương tử chống lại ánh mắt hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra cảnh giác của hắn, cười cười, thản nhiên, có điểm đùa cợt nói: “Nghe nói Tề vương Hậu là Cơ Ngũ công tử khuyên lập, đồng dạng, Triệu vương hậu ta có thể được lập cũng là công lao của Cơ Ngũ công tử. Cơ Ngũ công tử tuổi tuy rằng không lớn, lại có vẻ tinh thông việc trong nhà?”

Đại vương tử vừa phun ra câu ‘tinh thông việc trong nhà’ này, trong đại điện tiếng cười liền liên tiếp truyền đến.

Những lời này hoàn toàn là châm chọc, ánh mắt Cơ Ngũ công tử lập tức vi liễm, chính là bất cứ ai cũng có thể nhìn đến sắc mặt của hắn có điểm không tốt.

Đại vương tử lẳng lặng đánh giá hắn, sau khi chờ mọi người cười xong còn nói thêm: “Bởi vậy, ta lần này muốn hỏi Ngũ công tử, cũng là việc có liên quan đến chuyện trong nhà. Ta có một sủng cơ, nàng là người trong lòng lúc ta còn thiếu niên kết bạn, thập phần xinh đẹp, lại khéo hiểu lòng người, đã sinh hạ cho ta một đứa con, cho tới nay cùng ta thập phần tương đắc. Nhưng trước đó không lâu, ta ở trong phòng của nàng tìm ra một người nộm trù ếm!”

Đại vương tử nói tới đây thì thanh âm trầm xuống, đã ẩn ẩn mang theo vài phần thương tâm cùng khó hiểu, “Không còn cách nào khác, ta chỉ đành đem nàng nhốt lại. Theo đạo lý, từ địa vị cùng tính cách hắn là nàng không thể làm ra loại chuyện này, cũng không cần làm loại chuyện này. Ta tuy rằng không tin nàng muốn hại ta, nhưng bằng chứng nan giải, hiện nay thời hạn xét xử của nàng sắp tới gần, ta còn tìm chưa thấy người hại nàng, cũng nghĩ không ra phương pháp cứu nàng. Ta muốn hỏi Ngũ công tử đối với chuyện lần này có ý kiến gì không?”

Đại vương tử nói tới đây thì biểu tình đã muốn biểu lộ rõ, trong thanh âm mang theo phiền muộn cùng bi thương.

Bất quá loại biểu lộ về mặt này của hắn, chỉ sĩ bên cạnh cũng là khinh thường, cả đám người này đều lộ ra thần sắc bất mãn tựa hồ cảm thấy Đại vương tử dưới loại tình huống này, trước mặt bọn hắn đây đưa việc phụ nhân rất là bất kính đối với bọn họ .

Ngũ công tử lẳng lặng nghe xong, hắn vừa rồi mới bị Đại vương tử trào phúng, đối với bi thương của hắn cũng không có cảm giác.

71. Chương 71: Rời Khỏi Bàn Tiệc.

Khi Đại vương tử nhìn về phía hắn thì khóe miệng Ngũ công tử khẽ nhếch, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “Việc này Đại vương tử không phải đã nói rồi sao? Sủng cơ này không có lý do hại người, vậy hơn phân nửa không phải nàng gây nên. Chỉ cần xem việc này xảy ra ai được lợi nhiều nhất là được.”

Đại vương tử lúc này không có tâm tư để ý biểu tình lạnh lùng của Ngũ công tử, hần nghe đến đó, lông mày nhíu lại, thanh âm đề ột chút: “Người cũng cho rằng Hưu cơ hại nàng?”

Ngũ công tử thần nhiên, đang lúc mọi người chú mục đứng dậy. Khi đèn đuốc chiếu rọi lên gương mặt sáng trong như ánh trăng của hần, như có như không, trong thời gian ngắn, nhóm quý nữ lại bất tri bất giác đến gần nhìn hần mắt nháy cũng không nháy.

Ngũ công tử tựa hồ không cảm giác được ánh mắt của mọi người, hần lắc lắc đầu, biểu tình lạnh lùng cao giọng nói: “Đại vương tử, Cơ Ngũ cũng không biết trong nhà người có những người nào, đã có chuyện gì xảy ra, cũng không có quyền nói cái gì Hưu cơ hại người. Hơn nữa, nếu Đại vương tử cùng mọi người cũng đều hoài nghi Hưu cơ này, nàng ta cũng coi như không phải người được lợi nhiều nhất!”

Ngũ công tử nói tới đây, khoe miệng khe nhếch lên, trên mặt trời lên một chút cười lạnh, biểu tình như phiền chán, “Khi ích lợi tới, dù là cha mẹ huynh muội cũng có thể hãm hại!” Thanh âm rơi xuống, vẻ mặt hần đã mỗi một.

Những lời này của Ngũ công tử vừa bật thốt lên, Đại vương tử không khỏi ngắc đầu, kinh ngạc nhìn chăm chăm Ngũ công tử, miệng thì thào thì thầm: “Khi ích lợi tới, dù là cha mẹ huynh muội cũng có thể hãm hại? Cha mẹ huynh muội?”

Nghiền ngẫm nghiền ngẫm, hần dường như hiểu rõ cái gì rồi, một đường lông mày kia đột nhiên sáng sủa không ít, trong ánh mắt chăm chú nhìn Ngũ công tử, rốt cục ôn hòa một ít. Những ngày qua, hần thật sự buồn rầu, tuy thực khách trong phủ nhiều kẻ thông minh, tuy nhiên cũng không muốn làm chút việc phụ nhân tranh sủng này, mỗi lần hần hỏi đều là không ai trả lời.

Đại vương tử vẫn sứt đầu mẻ trán, sau khi hỏi qua một ít ý kiến của hạ nhân cùng cơ thiếp, nghi vấn đều chỉ hướng Hưu cơ nhưng bản năng hần cảm giác được không phải Hưu cơ gây nên, sau đó, cũng thật sự tìm không thấy bất cứ chứng cứ gì chứng minh là Hưu cơ làm. Hiện tại những lời này của Ngũ công tử tuy rằng đơn giản, cũng là một lời thức tỉnh người trong cuộc!

Hần vốn cũng là vì nhục nhã Ngũ công tử, mới tìm loại gia sự phụ nhân này hỏi hần. Thật không ngờ hần quả thật thức tỉnh chính mình, lập tức trong lòng âm thầm có chút ý tưởng bất đồng.

Ngay khi Đại vương tử còn đang cúi đầu trầm ngâm thì Ngũ công tử đã hướng hần, hướng Từ phu nhân vái chào thật sâu, cao giọng nói: “Đại diện hạ, Từ phu nhân, Cơ Ngũ mặc dù được hai vị thịnh tình ời, nhưng lại bị chế ngạo lần nữa Cơ Ngũ đã không chịu nổi nữa, xin được ra về!”

Nói tới đây ống tay áo hần vung lên xoay người liền đi!

Hành động này của hần thập phần đột ngột nhất thời làm kinh ngạc tất cả mọi người! Lương quốc thái tử kia hai mắt mở thật lớn, hần còn có mấy lời nói, mấy hành động chưa kịp làm mà!

Trong sự ngạc nhiên của mọi người Ngũ công tử đi nhanh như gió ra ngoài. Song Xu cùng đám người Tôn Nhạc theo sát sau đó.

Lúc này đây Tôn Nhạc không có gọi Ngũ công tử lại. Mãi cho đến khi bọn họ ra ngoài điện, mọi người trong điện còn chưa có tỉnh hồn lại. Khi bọn hần xuống đến quảng trường thì phía sau truyền đến tiếng chúng nữ kêu gọi.

Ngũ công tử cũng không quay đầu lại. Hần chẳng những không quay đầu lại ngược lại dưới chân càng nhanh thêm, quả thực là dưới chân như gió bỏ trốn mất dạng.

Chỉ chốc lát công phu, đoàn người liền tới đến trước xe ngựa của bọn họ.

Cơ Ngũ lên xe ngựa, hần hướng Tôn Nhạc nhắc cầm, “Người cũng lên đây đi.”

“Vâng.”

A Phúc nhìn đến Tôn Nhạc lên xe ngựa Ngũ công tử, chân chờ một chút, xoay người đi đến xe bò.

Xe ngựa rời đi.

Ngũ công tử ngồi xuống trên xe ngựa, liền gắt gao nhắm hai mắt lại, hẩn tự tay xoa ấn mi tâm, về mặt mỗi một cùng bất lực.

Tôn Nhạc nhìn hẩn một cái, chậm rãi cúi đầu.

Song Xu không nói gì, chỉ là ngồi chồm hồm bên cạnh hẩn, một trái một phải xoa ấn bả vai cho hẩn.

Ngũ công tử vẫn không có nói chuyện.

Xe ngựa lung la lung lay chạy lên ngã tư đường. Mọi người đuổi cũng chỉ là đuổi tới ngoài điện, cũng không có một đường đuổi theo, xe ngựa này vừa ra phạm vi phủ Từ phu nhân, Song Xu liền thở ra một hơi thật dài.

Ngũ công tử vẫn đóng chặt hai mắt lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hẩn có điểm khàn khàn mở miệng, “Tôn Nhạc, ta phải làm thế nào, mới có thể không bao giờ chịu loại nhục nhã này nữa?”

Tôn Nhạc ngẩn ra!

Ngũ công tử chậm rãi mở hai mắt ra, hẩn dừng ở Tôn Nhạc, cười khổ nói: “Những năm gần đây, ta vẫn hiểu được một chuyện, ta nhất định phải cường đại, nhất định phải đủ cường đại! Bao gồm bốn gia chọn người thừa kế lần này, ta sở dĩ tranh giành, cũng không phải bởi vì thích cái vị trí kia! Ta chỉ là, nhất định phải có đầy đủ sức mạnh để làm ình không cần phải chịu nhục nhã như thế! Nhưng mà, mỗi lần làm, ta cuối cùng là phát hiện chuyện này cũng không dễ dàng, rất không dễ dàng!”

Thanh âm của Ngũ công tử rất thấp, rất trầm, êm tai mà nói.

Tôn Nhạc chưa từng nghĩ đến, trong lòng hẩn lại là nghĩ như vậy! Hẩn một người nam nhân, lại phải thừa nhận áp lực khổng lồ đến từ bề ngoài như thế!

Tôn Nhạc nhìn Ngũ công tử, nhẹ nhàng mà nói: “Công tử đêm nay đã làm tốt lắm rồi, chờ công tử thành hiền sĩ nổi tiếng thiên hạ, sẽ không có người dám nhục nhã công tử nữa.” Nói tới đây, nàng không khỏi cười khổ thầm nghĩ: nếu muốn không chịu bất cứ nhục nhã gì đến từ người bề trên, sợ là trở thành hiền sĩ còn chưa đủ a.

Ngũ công tử hiển nhiên cũng có ý tưởng giống nàng, hẩn lộ ra một nụ cười khổ giống Tôn Nhạc.

Lại là một trận trầm mặc.

Ngũ công tử mở mắt ra, nghiêm túc dừng ở Tôn Nhạc, dừng ở cặp mắt của nàng. Ánh mắt hẩn lúc này có điểm kỳ quái, tựa như khó hiểu, cũng tựa như cảm khái.

Ngay khi Tôn Nhạc bị hẩn nhìn đến ngượng ngùng, Ngũ công tử nhẹ giọng nói: “Tôn Nhạc, ta cứ nhiên cho tới bây giờ mới phát hiện, ánh mắt của người có thể làm cho ta bình tĩnh trở lại!”

Lời này của Ngũ công tử vừa ra, Song Xu đồng thời quay đầu nhìn Tôn Nhạc. Các nàng đối với Tôn Nhạc liên tục gắt đầu, hiển nhiên rất đồng cảm.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực thầm nghĩ: đúng vậy a, ta cũng thật không ngờ a.

Nàng thật không nghĩ đến, khi đó nàng kéo ống tay áo Ngũ công tử thì chính là muốn khuyên hẩn tỉnh táo lại. Nhưng nàng thật không ngờ không cần mình mở miệng, ngũ công tử chỉ liếc mắt nhìn mình một cái, liền dần dần khôi phục bình tĩnh. Sau đó vài lần, hẩn lại liên tiếp nhìn mình, từ trên người mình tìm sự ủng hộ.

Mắt nhìn vách tường xe ngựa, Tôn Nhạc ở phía sau, chậm rãi trào ra một chút thỏa mãn cùng đắc ý, bất quá cảm xúc này chỉ xuất hiện trong một cái chớp mắt, liền bị nàng nặng nề mà đè ép xuống.

Ngũ công tử lúc này cúi đầu thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này của hẩn, trầm thấp mà vô lực, đã tràn ngập mỗi một.

Trong xe ngựa lại khôi phục im lặng.

Trên đường Hàm Đan, tuy rằng đêm đã khuya dòng người vẫn như nước lũ tràn về.

72. Chương 72: Gặp Lại

Trong phòng tối như mực, Tôn Nhạc dùng đá lấy lửa châm một cây đuốc, sau đó đem cây đuốc cắm ở trên bãi đất. Nàng liền đứng dưới ánh lửa, chậm rãi luyện tập Thái Cực quyền.

Không biết tại sao, nàng hiện tại vừa về tới trong phòng, trở lại trong phòng tối như mực, lạnh tanh này, sẽ nghĩ đến Nhược nhi. Mỗi lần nghĩ tới chẳng biết lúc nào gặp lại Nhược nhi, trong lòng của nàng liền có điểm buồn phiền, sẽ cảm thấy rất lạnh lẽo.

Tôn Nhạc không thích cảm giác như thế. Nàng là người của hai thế giới, đều cô đơn không có người vương bận. Mặc dù có ấm áp nhưng bây giờ nàng cảm giác càng tịch mịch hơn.

Chậm rãi luyện Thái Cực quyền, từng chiêu từng thức vung lên, tâm tình của nàng lại dần dần bình tĩnh.

Ngày hôm sau Tôn Nhạc dậy sớm như thường lệ, sau khi luyện tập Thái Cực quyền thật lâu, liền tới trong sân Ngũ công tử trình diện.

Bất quá lúc này Ngũ công tử đã xuất môn giao thiệp, Song Xu cũng đi theo.

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, mang mũ sa lên liền đi ra ngõ tư đường Hàm Đan.

Mấy ngày nay, sứ giả từ các quốc gia đều tiến đến, chí sĩ tài trí trong thiên hạ đều tới giúp vui, thành Hàm Đan càng ngày càng náo nhiệt. Tôn Nhạc đi ở trên đường, thường thường sẽ có người đi sát qua bên người nàng, đẩy thân mình nho nhỏ của nàng ra vài bước. Mà tiếng ngựa hí, tiếng bò và lừa kêu, còn có tiếng huyền áo của con người, khiến cho Tôn Nhạc đi tới, có cảm giác về tới thế kỷ hai mươi mốt.

Tôn Nhạc lặng yên đi ở ở ngõ tư đường, mấy ngày qua, nàng sớm dạo lần thành Hàm Đan, cũng biết rõ ràng ước chừng bố cục cùng vị trí trong thành, cùng với một ít tập quán sinh hoạt của người Triệu.

Người Triệu hào sảng trong sáng nơi nơi có thể nhìn đến tiệm rượu, có thể nhìn đến người hô bằng hữu uống rượu. Tôn Nhạc giật giật tay áo lúc này trong tay áo nàng còn mang theo một lượng vàng. Đây là thói quen nàng kiếp trước đi dạo phố mà dưỡng thành. Trên người không mang theo ít tiền đi trên đường sẽ cảm thấy sẽ rất bất tiện.

Nàng đi rất chậm, nhìn thực cẩn thận. Chỉ chốc lát công phu nàng đi vào một cái quán con làm tượng đất, chủ tiệm là một lão giả hần thuần thực xoa xoa bunn, dần dần dưới tay hần một hình người xoay tròn mà xuất hiện.

Tôn Nhạc thấy thú vị liền tinh tế chăm chú nhìn.

Đúng lúc này khước mắt nàng nhìn đến một đại hán áo tang hướng mình bước đến!

Đại hán này hai hàng lông mày cao ngất, cái trán cũng rất cao, miệng rộng, toàn bộ khuôn mặt có một loại phong cách cổ xưa. Bên hông hần mang kiếm trong lúc hành tẩu làm cho người ta có một loại khí chất đầm máu phẳng phát như là một con hổ chậm rãi bước trong rừng.

Một người như vậy cư nhiên hướng nàng đi tới. Tôn Nhạc không tự chủ được cơ bắp căng thẳng!

Đại hán áo tang kia đi lại như gió hướng tới Tôn Nhạc, hần cũng không như Tôn Nhạc hi vọng lướt qua nàng rời đi, mà là đi đến trước mặt nàng lập tức dừng lại.

Đại hán áo tang hai tay chấp lên, cao giọng nói: “Cô nương là Tôn Nhạc?”

Tôn Nhạc ngẩn ra: chẳng lẽ ở đây, còn có người nhận biết ta sao?

Nàng gật đầu nói: “Vâng.”

“Rất tốt!” Đại hán khách khí nói: “Đại ca của ta ời!”

Tôn Nhạc mở to mắt, nàng hơi giật mình, liền cúi đầu nói: “Xin dẫn đường.”

“Mời!” Đại hán vung tay lên, ý bảo Tôn Nhạc đi theo hần.

Hai người một trước một sau đi tới, đại hán kia chỉ đi không đến năm mươi bước, liền dẫn Tôn Nhạc hướng một nhà tửu lâu đi đến.

Tôn Nhạc ngẩng ra, nàng theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn hướng lầu hai.

Trên tửu lâu bằng gỗ, gần lan can bạch ngọc, một cái thanh niên áo tang hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi uy nghiêm đang ung dung uống rượu. Hắn cảm thấy ánh mắt Tôn Nhạc quăng đến, không khỏi cúi đầu nhìn nàng!

Thanh niên này ánh mắt sắc bén, như tên như điện! Bốn mắt nhìn nhau, Tôn Nhạc trong lòng buông lỏng: thì ra là hắn!

Người thanh niên này đúng là người đi chân trần trên đường mấy ngày trước đây nàng gặp được! Ngày đó hắn tuy chật vật nhưng khí độ bất phàm, hôm nay hắn một thân áo tang như trước, nhưng cái loại uy nghi trời sinh, khí độ hào phóng trời sinh này, làm cho người ta vừa thấy liền mến phục!

Thanh niên chống lại ánh mắt Tôn Nhạc, mỉm cười, chén rượu trong tay hướng nàng quơ quơ, ý bảo nàng tiến lên.

Tôn Nhạc thu hồi ánh mắt, đi theo đại hán kia vào trong tiệm rượu.

Tôn Nhạc mới từ trong thang lầu vươn đầu lên, thanh niên áo tang liền đi nhanh tới hướng nàng. Hắn đi lại như gió, trong tiếng bước chân “Bịch bịch bịch”, không gian tửu lâu nho nhỏ này hắn đi vài bước liền tới.

Thanh niên áo tang lập tức đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hắn cách nàng ba bước thì đứng lại, nhìn nàng mỉm cười nói: “Ngày đó nghĩa mỗ được một lời của cô nương đánh thức, cảm kích không thôi. Thật không ngờ hôm nay thấy được cô nương, bởi vậy bảo huynh đệ dưới quyền đi mời cô nương tới, đường đột kính xin cô nương không lấy làm phiền lòng!”

Thanh âm của hắn vang vang truyền ra, hùng hậu mà vang dội, lộ ra một cỗ hào khí đặc biệt.

Tính tình Tôn Nhạc cho tới bây giờ quen cẩn thận chặt chẽ, lúc này nghe này tiếng cười sáng khoái của thanh niên áo tang này, nhìn hai mắt hắn sáng ngời, thẳng thắn, đột nhiên trong lòng một trận thả lỏng. Nàng lúc này, có một loại cảm giác, giống như mình ở trước mặt người này, có thể không cần phân tâm phòng bị một chút nào, không cần lại nơm nớp lo sợ khắp nơi! Không cần trước khi nói một câu phải suy nghĩ ba bốn lần!

Tôn Nhạc ngẩng đầu, cười nhẹ nhàng nhìn thanh niên áo tang so với mình cao chừng hai cái đầu này, “Quân vốn là thượng phụ quang minh chính đại, làm việc đương nhiên sẽ không lừa dối!”(* quân: anh; ông; tôn xưng với người khác)

Lời này của Tôn Nhạc vừa ra, thanh niên ngửa đầu cười ha hả.

Tiếng cười của hắn thập phần vang dội, thẳng đến chấn động lầu gỗ rung rung, tro bụi tuôn rơi.

Trong tiếng cười lớn, thanh niên áo tang vươn tay hướng trên vai của nàng vỗ, ngay khi bàn tay của hắn muốn hạ xuống, động tác của hắn mềm nhẹ vài phần, nhẹ nhàng mà đặt tay ở trên vai của nàng, thanh niên áo tang cười sang sảng nói: “Hảo! Hảo! Tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, nói lời lại đặc biệt làm cho lòng người sang khoái! Cùng ta uống một chén!”

Dứt lời, thanh niên áo tang nhẹ nhàng đẩy nàng, mang theo nàng đi vào tới mấy sập gần cửa sổ.

Tôn Nhạc đi đến sập ngồi xổm xuống, cặp mắt của nàng vẫn sáng trong suốt.

Thanh niên áo tang ngồi xong, bưng bầu rượu rót ỉnh một chén rượu, đang chuẩn bị rót cho Tôn Nhạc thì hắn giật mình cười, “Ha ha, thiếu chút nữa quên ngươi là một cái tiểu cô nương rồi!”

Tôn Nhạc hai mắt sáng ngời nhìn hắn, thanh âm trong trẻo nói: “Ta tuy rằng còn trẻ, nhưng cũng uống rượu!”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Hảo, hảo!”

Thanh niên áo tang nói xong rót đầy chén rượu cho Tôn Nhạc, hấn vừa rót rượu, vừa nói: “Cô nương còn tuổi nhỏ, vì sao vẫn đội mũ sa?”

Tôn Nhạc mấp máy môi, cúi đầu trả lời: “Vì tướng mạo quá mức xấu xí, khó coi!”

Thanh niên áo tang ngẩn ra, hấn dừng lại động tác rót rượu, ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, ôn hòa nói: “Vậy sao? Lấy xuống cho ta nhìn một cái được không?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn thanh niên áo tang.

Ánh mắt thanh niên áo tang thực thản nhiên, thực bình tĩnh, giống như nói với nàng ‘uống một chén nha.’

Nhưng mà ánh mắt như thế thật sự làm cho người ta thực thối lỗi, làm cho Tôn Nhạc đột nhiên cảm thấy, vấn đề tướng mạo của nàng, căn bản không phải là chuyện gì to tát! Căn bản không đáng nhắc tới!

Tôn Nhạc vươn tay, chậm rãi tháo mũ sa xuống.

Thanh niên áo tang tỉ mỉ quan sát nàng, nhìn chăm chăm mặt của nàng.

Sau vài lần đánh giá nàng, thanh niên áo tang lắc đầu bật cười, hấn nhắc bầu rượu rót ỉnh một chén, thanh âm vang vang cười nói: “Đâu đến nỗi nào? Khó trách mọi người nói, nữ nhân chính là thích chú ý một ít chi tiết nhỏ, người thông minh bất phàm như tiểu cô nương đây, cư nhiên cũng tránh không được thể tục, ha ha ha ha.”

Hấn là thật sự cảm thấy buồn cười, cười không ngừng một hồi lâu mới dừng lại. Hấn ngừng ý cười, vì đột nhiên cảm thấy không ổn, sợ tổn thương Tôn Nhạc nên mới ngừng.

73. Chương 73: Nguyên Do.

Tiếng cười của thanh niên áo tang dừng lại, nhìn về phía Tôn Nhạc.

Khi hấn cười to, Tôn Nhạc lập tức cầm bầu rượu rót ỉnh một chén. Nàng bưng chén rượu, nhấp một miếng nho nhỏ, mảy mảy nhúu chặt lại cắn thận nuốt xuống, vừa nuốt xong, nàng lại nhúu mảy nhấp một miếng. Nàng vừa uống, vừa mặt ủ mảy chau.

Nàng như vậy, làm cho thanh niên áo tang lại cười một trận. Hấn vừa cười, vừa vươn tay thay Tôn Nhạc rót rượu, nói: “Tiểu cô nương uống rượu như vậy, sợ là tất cả đệ tử lưu linh đều nổi giận ha ha ha.”

Tôn Nhạc uống liền ba ngụm mới dừng lại, nàng nghe vậy cười nói: “Rượu này so với rượu thường mạnh hơn nhiều lắm, tôi muốn biết nó có công dụng gì, nên chịu đựng thưởng thức ba ngụm.”

Thanh niên áo tang nhúu mảy nói: “Đây chính là rượu ta cố ý mang đến vậy cô đã nhận ra công dụng kỳ diệu của nó rồi?”

Tôn Nhạc lắc đầu, “Chính là có cảm giác đặc biệt cay lại chua xót yểu hầu.”

Thanh niên áo tang cười lên ha ha.

Hấn nhìn Tôn Nhạc vui mừng mà nói: “Cô tiểu cô nương này thật là không giống các cô nương khác.”

Hấn nghiêm mặt mà nhìn Tôn Nhạc, chấp tay trước ngực thi lễ, cao giọng nói: “Tôn Nhạc, lần này Nghĩa mỗ là cố ý cảm tạ cô mà đến. Lời cô nói lần trước làm cho Nghĩa mỗ hiểu ra, giải quyết được lo lắng nhiều ngày. Ân đức của một lời này, Nghĩa mỗ cảm kích không thôi! Cô nương có điều gì cần, cứ việc nói, nếu Nghĩa mỗ có khả năng, tất đem hết toàn lực!”

Quả nhiên là vì việc này.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn thanh niên áo tang nhẹ nhàng cười, cao giọng nói: “Trượng phu sinh trên đời nên sáng khoái mà đi! Những lời tôi nói ngày ấy sao có thể tính chuyện ân nghĩa!”

Nàng nói tới đây liếc mắt nhìn thanh niên áo tang có điểm buồn buồn nói: “Nghĩa công tử đem việc nhỏ ấy phân chia rõ ràng như thế rất không thú vị!”

Lời Tôn Nhạc vừa rơi xuống đất, thanh niên áo tang đầu tiên là ngẩn ra đảo mắt liền cười lên ha ha.

Tiếng cười hân thập phần vang dội lại chấn động xà ngang khiến bụi tuôn rơi. Vừa cười to hân vừa nặng nề mà vỗ trên bàn một trận. Trong tiếng bát đĩa bầu rượu kịch liệt lay động lớn tiếng nói: “Hảo! Nói cho cùng! Nghĩa mỗ quả thật cũng quá gò bó không thú vị rồi!”

Hắn cười ha ha cầm chén rượu cực lớn trong tay đưa tới trước mặt Tôn Nhạc lớn tiếng nói: “Tôn Nhạc đến, chúng ta cạn một chén!”

Tôn Nhạc mỉm cười, vươn chén rượu nho nhỏ trong tay mình cùng chén rượu thật lớn của hắn cùng vào nhau. Chén rượu của nàng nhỏ nhất, là cái loại chén ngọc chỉ đựng hơn một ngụm rượu mà quý tộc sử dụng, mà chén rượu của thanh niên áo tang lại thật lớn, là chén sứ lớn có thể chứa đủ một hai cân rượu. Một lớn một nhỏ này vừa cùng, thanh niên áo tang lại sững sốt, đảo mắt cười càng lớn tiếng hơn.

Tôn Nhạc vốn cẩn thận, giờ phút này nghe được tiếng cười to này của hắn, trong lòng cũng buông lỏng. Vừa thoải mái tâm thần, nàng liền không để ý rượu cay, ngửa đầu cầm chén trong tay uống một hơi cạn sạch!

Thanh niên áo tang thấy hào sảng nàng như thế, ngẩng đầu cũng uống cạn! Sau khi hắn vài lần uống một hơi cạn sạch, vừa nâng cốc để xuống thật mạnh thì lại phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc bị rượu xông đến đỏ bừng, miệng mở rộng cố gắng thở phì phò, thập phần chật vật.

Hắn nhìn đến bộ dạng này của Tôn Nhạc, lại nhớ đến phong phạm tiểu đại nhân khi nàng nói chuyện làm việc, lại là một trận buồn cười.

Tôn Nhạc nhìn thấy nét tươi cười của hắn, không khỏi ngẩng cổ, quạt cường trừng mắt nhìn hắn nói: “Huynh cười cái gì? Tiểu nhị, lấy hoàng rượu! Nghĩa đại ca, tôi uống hoàng rượu này, huynh uống rượu của huynh, bảo đảm huynh uống một ly ta cũng có thể uống một chén!”

Nàng nói ra thật hào khí, nhưng thanh niên áo tang liếc chén cái ngọc nho nhỏ của nàng kia, lại nghiêng mắt nhìn cái bát lớn của mình, liền lại cảm thấy buồn cười. Lúc này tiểu nhị đã lấy hoàng rượu ủ từ nếp trong ấm ra.

Tôn Nhạc một tay tiếp nhận bình rượu trong tay tiểu nhị, rót ỉnh một chén nhỏ. Cứ như vậy, nàng uống một chén, thanh niên áo tang uống một bát lớn, hai người cứ như vậy đối ẩm cùng nhau.

Sau khi uống mấy chén, Tôn Nhạc nhìn thanh niên áo tang, không khỏi hỏi: “Nghĩa đại ca, ngày ấy huynh buồn bực không vui như thế, lại không biết là gặp chuyện gì thương tâm?”

Thanh niên áo tang vừa mới ngửa đầu uống xong, nghe nàng hỏi như vậy, nụ cười trên gương mặt đoan chính uy nghiêm nháy mắt thu lại, một chút đau đớn toát ra.

Hắn cười khổ một cái, ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Nhạc, chống lại ánh mắt Tôn Nhạc.

Ánh mắt Tôn Nhạc bao dung mà bình thản, giống như có thể cất chứa vạn vật, thanh niên áo tang nhìn nhìn, không khỏi thở dài một tiếng, “Nữ nhân của ta đã chết! Nàng là ôm hài tử của ta cùng nhau nhảy xuống hồ mà chết! Ta đây rời nhà bảy năm, quả thật không ngờ, nàng cứ nhiên một ngày trước khi ta trở về nhà liền ôm con ta nhảy hồ tự vẫn!”

Tôn Nhạc lắng lắng nghe.

Ánh mắt thanh niên áo tang đỏ lên, cúi đầu nói: “Năm đó, mặc dù là nàng cưỡng ép mang thai hài tử của ta, nhưng khi đó ta cũng còn trẻ không hiểu chuyện, vừa thành thân liền bỏ lại nàng đi rất xa được bảy năm rồi, trong bảy năm này, ta luôn nghĩ, phụ mẫu ta đã già, nhà có thừa tiền, cũng đủ cuộc sống nàng cùng đứa nhỏ rồi, nên vẫn chưa có về nhà. Ta lần này về nhà, là muốn cùng nàng hảo hảo sống. Nào biết đầu rằng, tính tình của nàng cứ nhiên cương liệt như vậy! Kiên cường như vậy! Nàng hận ta rời nhà bỏ con, hận ta hờ hững đối với nàng, cứ nhiên sau khi nhận được thư ta muốn về nhà, lựa chọn không phải là cùng

ta hảo hảo sống, mà là ôm con của chúng ta cùng nhau tự sát! Nữ nhân này thật sự tàn nhẫn, nàng nhẫn nại bảy năm, ngay khi ta về nhà mới ôm đứa nhỏ tìm cái chết! Nàng cứ nhiên dùng cái chết đi trả thù ta! Nàng cứ nhiên nhẫn tâm đem nhi tử chúng ta giết đi!”

Thanh niên áo tang nói tới đây, mắt hồ rưng rưng, thanh âm cũng mang theo một phần ghen ngào.

Tôn Nhạc thấy thế, nhẹ nhàng vươn tay nhỏ bé đặt trên bàn tay ngăm đen cứng rắn của hắn.

Tay nhỏ bé của nàng vừa mới đặt lên, thanh niên áo tang liền khóc rống ra tiếng.

Nam nhân luôn cười lớn này, thời điểm khóc lên thực im lặng, cổ nén nước mắt. Nhưng đúng là loại im lặng này, làm cho Tôn Nhạc trong lòng đau xót, đôi mắt cũng đỏ theo.

Thanh niên áo tang tiếp tục nói: “Khi đó, ta thật sự hận chính mình! Ta vừa hận ta vừa hận nàng! Ta nghĩ không rõ rốt cuộc ta sai ở chỗ nào! Năm đó là ta không thể chịu đựng được loại tính cách quyết liệt này của nàng, không thể tha thứ hành vi nàng thừa dịp ta say rượu mang thai hài tử của ta, còn lấy đứa nhỏ trong bụng ép ta thành thân! Năm đó ta thực không cách nào chịu được nàng mới ngay cả nhà cũng không cần đã bỏ đi. Hiện tại ta đã trở về, nàng lại lấy loại hành vi này đến báo thù ta, rời xa ta.”

Hắn nói tới đây thì thanh âm rõ ràng bình thản một ít, lệ ý trong ngữ điệu đã dần dần biến mất. Tôn Nhạc thấy thế, chậm rãi kéo tay của mình ra.

Thanh niên áo tang đưa mắt nhìn tay nhỏ bé của nàng, tiếp tục nói: “Khi đó, ta đã dần dần chùng nua thảng, mỗi ngày sống không bằng chết, như cái xác không hồn mà sống. Thẳng đến ngày ấy nghe xong lời của tiểu cô nương, cô nói, đại trượng phu hành tẩu, phóng đảng không kèm chế được, cầu thả mà đi tự do tự tại!”

Thanh niên áo tang nhắc đầu, nhìn Tôn Nhạc, trong mắt hồ vẫn đang ửng đỏ của hắn, cũng đã khôi phục trong trẻo, “Đúng là một câu nói kia của cô đánh thức ta! Ta đường đường là trượng phu, sao có thể bị một người con gái uy hiếp? Nam nhi sống ở thế gian, vốn là chuẩn bị tùy thời buông tha tính mạng! Tại thế gian này, sinh mệnh nguyên bản tựa như chuyện vặt! Ta há có thể vì vợ chết, con chết, liền dần dần làm buồn lòng huynh đệ bằng hữu quan tâm?”

Hắn nói tới đây, vươn tay rót ỉnh một chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch!

74. Chương 74: Nhân Tình

Theo tiếng uống rượu “Ừng ục ục” của thanh niên áo tang, hai dòng rượu rời khỏi môi của hắn, chảy qua cằm của hắn, chảy qua kết hầu nơi cổ hắn.

Uống một hơi cạn sạch, thanh niên áo tang cầm chén rượu trong tay quăng xuống đất “Choang” một tiếng, chén sứ đập nát, tiểu nhị cả kinh vội vàng chạy lên lau.

Tôn Nhạc hướng về phía tiểu nhị đang bỏ chạy lắc lắc đầu, ý bảo hắn không cần ngạc nhiên, sau đó thấp giọng bảo tiểu nhị lấy thêm vài cái chén rượu lớn đến.

Sau khi tiểu nhị cầm chén rượu qua, thanh niên áo tang liền uống hết bát này đến bát khác

Hắn vốn đã uống không ít, rượu hắn mang đến lại mạnh vô cùng, sau vài bát lớn, gương mặt đen của hắn đỏ lên lộ ra vài phần men say, trong mắt cũng có chút mờ mịt.

Tôn Nhạc thấy hắn dần dần say hơn, liền mang mũ sa lên rón ra rón rén đi xuống lầu hai.

Tiểu nhị đang ở dưới bậc thang đợi hầu, nhìn thấy Tôn Nhạc xuống dưới, vội vàng nghênh đón. Tôn Nhạc hỏi: “ Quý nhân trên lầu đã thưởng tiền chưa?”

Tiểu nhị nhìn nhìn trước cửa, sau khi xem xét nửa ngày hướng Tôn Nhạc lắc đầu nói: “Không có, vị quý nhân này còn dẫn theo hai cái huynh đệ, bất quá bây giờ bọn họ cũng không ở đây. Có phải hấn uống xong rồi không?”

Tôn Nhạc lắc đầu, từ trong tay áo xuất ra một lạng vàng, “Dem tiền rượu của quý nhân thanh toán đi, thuận tiện lại an bài cho hấn một gian phòng thượng đẳng đi.”

Tiểu nhị nhận được một lạng vàng này lập tức mừng đến liên tục đáp: “Thưa vâng.”

Chỉ chốc lát Tôn Nhạc tiếp nhận mấy đĩnh bạc lớn tiền thừa tiểu nhị đưa, xoay người đi ra ngoài tửu lâu.

Một hồi công phu này Tôn Nhạc kỳ thật suy nghĩ: lấy tính cách thanh niên áo tang hấn sợ là người cực không muốn nợ nhân tình! Lại càng không nguyện ý thiếu nàng một cái tiểu cô nương chút tiền rượu ấy. Hơn nữa hấn chỉ cần tỉnh lại hoặc là huynh đệ hấn tới, tiền rượu này cũng được thanh toán thôi, cần bản không cần nàng phải quan tâm.

Nhưng nàng cố tình thay hấn thanh toán chút tiền ấy sẽ làm cho hấn thiếu mình một cái nhân tình!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây nhện không được cười cười không ra tiếng.

Hiện tại trong lòng Tôn Nhạc có một chút bạc vụn đã có thể mua một ít đồ vật này nọ. Nghĩ đến đây tâm tình nàng rất tốt, cước bộ nhẹ nhàng dạo ở trong thành Hàm Đan.

Trong thành Hàm Đan, cửa hàng mặt tiền cũng không nhiều, cho dù có cũng là một ít muối lương thực linh tinh liên quan đến cuộc sống. Tôn Nhạc đi một hồi, cơ hồ đều không có nhìn đến một cửa tiệm bán thoa cài tóc, ngẫu nhiên có, cũng là quán nhỏ buôn bán bày biện trên đường, thủ công thập phần thô ráp, Tôn Nhạc cũng không thích.

Nghĩ đến cái thoa, nàng không khỏi vỗ về một lớp lông vàng thừa thớt dưới mũ sa của mình, mới vuốt hai cái, nàng mất hứng mà thầm nghĩ: thân thể ta đây tuổi còn nhỏ, hơn nữa, diện mạo ta hiện tại cũng quá xấu rồi, dùng thoa cài chỉ làm người ta cười nhạo.

Tôn Nhạc sau khi ở trên đường vòng vo một lúc lâu, cũng có chút mệt mỏi, liền đi trở về.

Nàng vừa mới đi tới chỗ cửa, liền nhìn đến ngoài cửa lớn đậu hai cỗ xe ngựa đẹp đẽ quý giá, vài con ngựa tuyết trắng cao to hướng về phía mọi người phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Ngựa gặp qua trong Cơ phủ cũng không ít, nhưng cũng chưa từng gặp qua ngựa có thần thái như vậy, chính tề như vậy. Bốn con ngựa lớn tuyết trắng vừa xuất hiện lập tức thỉnh thoảng có người quay đầu hướng bên này xem xét. May mắn những người đó đều là người trải đời, không đến mức vậy lại xem.

Ở trên xe ngựa, đều ngồi một cái người đánh xe. Hai bên mỗi chiếc xe, đều đứng năm vệ sĩ mang khôi giáp! Trong khoảng thời gian ngắn, một cỗ khí thế sâm nghiêm yên lặng chảy xuôi trong không khí.

Tôn Nhạc nhìn thấy hai chiếc xe ngựa kia, nhìn thấy màn xe màu hồng bay hương kia, gió thổi qua, còn có thể nhìn đến bên trong màn xe là hơn mười chuỗi ngọc trai lớn nhỏ trang trí!

Tôn Nhạc mở to mắt, thầm nghĩ: Chẳng lẽ là vị quý nữ nào đến tìm Ngũ công tử a?

Nàng còn ở chỗ này suy nghĩ, một người từ cửa hông vườn đầu ra dò xét, đầu hấn vừa chuyển, liền thấy được Tôn Nhạc đứng trong góc nhỏ, thập phần mờ nhạt.

Người này đúng là A Phúc.

A Phúc nhìn thấy Tôn Nhạc, mừng rỡ trong lòng, hấn vội vàng bước nhanh hướng Tôn Nhạc chạy tới, hấn chạy có điểm gấp, khi đi tới trước mặt Tôn Nhạc liền thở gấp. A Phúc bắm lấy eo, vẻ mặt đau khổ đối diện với Tôn Nhạc kêu lên: “Người lại đi ra ngoài dạo chơi rồi? Ngũ công tử phải ta đi chung quanh tìm người.”

Tôn Nhạc cùng hấn vừa đi tới cửa hông, vừa nói: “Gấp lắm sao?”

A Phúc nở nụ cười: “Còn không phải sao! Thập bát công chúa và Tô Tú kia đều không phải quý nữ bình thường, thân phận các nàng tôn quý, lại đối với Ngũ công tử nhà ta tuyệt không kiêng kị, Thập bát chúa kia vừa tới liền nắm tay Ngũ công tử. Làm sao cũng không chịu thả ra, cả người đều đổ lên trên người của

hắn, các nàng quần quít lấy Ngũ công tử nói không ngừng. Ngũ công tử gấp đến ra mấy thân mồ hôi rồi, hắn vài lần lấy có tiểu tiện chạy ra ngoài tìm được ta, bảo ta liều mạng tìm người nghĩ biện pháp!”

A Phúc nói tới đây, không khỏi sờ sờ đầu của mình, rất có điểm cao hứng nói: “Hiện tại tốt lắm, người cuối cùng đã trở lại. Công tử sẽ không lại nổi giận với ta nữa!”

Tôn Nhạc nín cười, vừa đi vào bên trong, vừa nghĩ ngợi nói: thiếu niên khác với chuyện cùng mỹ nhân như Thập bát công chúa nói chuyện là cầu còn không được, chỉ có Ngũ công tử lại sầu lo đến khổ.

Hai người từ cửa hông tiến vào, vòng qua vườn hoa nhỏ đi vào sân. Tôn Nhạc cước bộ vừa chuyển, cư nhiên lập tức đi đến hướng nhà gỗ của nàng. A Phúc vốn vui vẻ xoa xoa tay chuẩn bị tránh ra, chỉ chớp mắt nhìn đến phương hướng Tôn Nhạc không đúng, không khỏi vội vàng đứng lại kêu lên: “Tôn Nhạc, người định đi đâu vậy?”

Cước bộ Tôn Nhạc ngừng một chút.

A Phúc trừng lớn một đôi mắt ếch, hắn hai ba bước vọt tới trước người Tôn Nhạc, nhìn chăm chăm nàng nói: “Tôn Nhạc, Ngũ công tử bảo người đi vào mà, người có nghe chăng?”

Tôn Nhạc liếc nhìn A Phúc đang rống rống, nén cười nói: “Ta tắm rửa thay quần áo rồi vào.”

A Phúc không yên tâm nhìn chăm chăm nàng, phát phát tay, “Động tác nhanh một chút. Ta theo Ngũ công tử lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn đến hắn sốt đầu mồ hôi trán như vậy. Nhóc nha đầu người chủ ý nhiều, lại là nữ tử, việc này dù sao cũng phải do người chia sẻ thôi!”

Tôn Nhạc đi thẳng tới gian phòng của mình thì còn có chút buồn cười. Nàng múc ra một thùng nước giếng, gở xuống mũ sa cực kỳ nhanh tắm rửa.

Sau khi tẩy trừ thay quần áo, nàng thay áo tang mới, chải vuốt dung nhan thật tốt liền hướng sân Ngũ công tử đi đến.

Trước sân Ngũ công tử, Song Xu đang đứng ở dưới một gốc cây đa lớn, một bộ dáng không có việc gì. Các nàng vừa nghe đến tiếng bước chân Tôn Nhạc, liền đồng thời ngẩng đầu nhìn.

Tôn Nhạc nhìn Song Xu một bộ mèo con bị vớt bỏ, không khỏi lại muốn cười.

Song Xu nhìn Tôn Nhạc chậm rãi đến gần, đồng thời chép miệng. Tả Xu không đợi nàng mở miệng đã nói: “Thập bát công chúa kia thật đáng ghét, cư nhiên chúng ta cũng đuổi ra ngoài”

Hữu Xu cũng nói: “Đúng vậy! Ngũ công tử rõ ràng không tình nguyện, nhưng các nàng chính là không thèm quan tâm đến lý lẽ, còn nói cái gì muốn cùng công tử nói chuyện riêng, không thể để cho chúng ta nghe.”

Song Xu mới nói được tới đây, trong phòng Ngũ công tử liền truyền đến một trận tiếng cười như chuông bạc. Trong tiếng cười thanh thúy dễ nghe kia tràn đầy sung sướng, xa xa mà phiêu đảng ra.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn hướng phòng tiếng cười kia truyền ra, không khỏi giật mình, nàng nhìn màn cửa sổ bằng lụa mỏng ẩn hiện bóng người kia, nhất thời thật là có điểm không biết có nên đi vào hay không.

75. Chương 75: Mỹ Nam Như Rượu Ngon

Lúc này, Tả Xu đã nhận ra Tôn Nhạc do dự, nàng bỗng nhiên cất cao giọng, thanh thanh kêu lên: “Tôn Nhạc, người đã đến rồi nha?” Tiếng kêu này của nàng thập phần vang dội đột nhiên, vang lên bên tai Tôn Nhạc, dọa nàng nhảy dựng.

Tôn Nhạc vội vàng quay đầu nhìn về phía Tả Xu, đã thấy trên gương mặt xinh xắn của Tả Xu hiện lên thần sắc ngưng trọng. Thấy biểu tình của nàng, Tôn Nhạc lập tức rõ ràng rồi, nàng đây là nói cho Ngũ công tử trong nhà, mình đã đến.

Quả nhiên, thanh âm của Tả Xu rơi xuống, trong phòng liền truyền đến tiếng quát trong sáng dễ nghe của Ngũ công tử, “Tôn Nhạc, tại sao không vào?”

Tôn Nhạc cười khổ một cái, nàng đưa mắt nhìn về phía Tả Xu đang làm mặt quỷ, lắc lắc đầu, chậm rãi bước thẳng về phía trước.

Ngũ công tử vừa nói xong, đó là tiếng cửa phòng mở ra ‘ chi nha ’, Tôn Nhạc vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến Ngũ công tử có điểm chật vật đứng ở cửa.

Gương mặt tuần mỹ của hắn ngượng đến hồng hồng, tóc có điểm loạn, áo bào cũng có chút lồi thoi, nhìn kỹ, bên tai tựa hồ còn có một dấu môi đỏ mọng.

Hai mắt Tôn Nhạc yên lặng nhìn cái dấu môi đỏ mọng kia, một lát sau nàng cúi đầu, đem trái tim nhảy loạn mạnh mẽ đè xuống!

Ngũ công tử nhìn đến Tôn Nhạc, giống như thở ra một hơi.

Cước bộ Tôn Nhạc nhanh hơn, nàng cúi đầu bước nhẹ đến trước người Ngũ công tử, hơi thi lễ nhẹ giọng kêu lên: “Ngũ công tử an.”

Thanh âm nàng vừa rơi xuống, tiếng kêu sợ hãi của Thập Bát công chúa liền từ trong phòng truyền ra “Cơ Ngũ nàng đó là cái bé gái đáng ghê tởm ngươi mang theo bên người sao? Nghe nói Thập Cửu đệ còn từng bị nàng dọa sợ đây.”

Thập Bát công chúa nhô đầu ra tinh tế nhìn Tôn Nhạc. Hai mắt sau khi xem xét nàng miệng bĩu ra ngẩng đầu nhìn hướng Ngũ công tử cười nói: “Cơ Ngũ cũng chỉ có nam tử kỳ lạ như ngươi mới không để ý bên người có tỷ nữ xấu như vậy.”

Khi Thập bát công chúa những nói lời này thì thanh âm mềm nhũn nhìn về phía Ngũ công tử. Trong sóng mắt nhận nhạo như mặt nước mang theo một cổ vui mừng từ sâu trong nội tâm lộ ra.

Ngũ công tử nghe vậy thản nhiên nói: “Tôn Nhạc mặc dù xấu cũng là người có thể tín nhiệm được.”

Thập bát công chúa nào có tâm tư cùng hắn thảo luận về Tôn Nhạc bé gái xấu xí thấp hèn này? Nghe vậy tay nhỏ bé quơ quơ không chút để ý nói: “Vậy sao? Cơ Ngũ ngươi còn đứng ở bên ngoài làm gì? Tiến vào nha.” Âm cuối những lời này của nàng kéo dài mềm nhũn như nỉ non làm cho người ta vừa nghe liền mặt đỏ tim đập.

Ngũ công tử nghe vậy khuôn mặt tuần tú xoát một chút lại đỏ lên. Tuy hắn đỏ mặt nhưng trong sóng mắt thanh tịnh như nước ẩn mang theo một chút sốt ruột không được tự nhiên. Khi ánh mắt kia nhìn Tôn Nhạc trong ánh mắt toát ra một cổ xin giúp đỡ.

Thập Bát công chúa cười khanh khách nhìn khuôn mặt tuần tú đỏ bừng của Ngũ công tử, trong đôi mắt đẹp quang mang chớp động, hiện ra một vẻ mặt chơi thật vui.

Tôn Nhạc thấy thế, âm thầm hít một hơi, nàng bước nhẹ đi đến bên cạnh người Ngũ công tử. Đúng lúc này, Thập bát công chúa kéo cánh tay Ngũ công tử, kéo đến trong phòng, một cô gái mặt tròn đầy đặn ngồi ở trên sập, vẻ mặt tao nhã mỉm cười nhìn bọn họ.

Khi Thập bát công chúa bịch một tiếng đem cửa đóng lại thì mới phát hiện Tôn Nhạc cứ nhiên cũng vào được, còn đứng ở phía sau Ngũ công tử.

Lông mày Thập Bát công chúa lập tức dựng lên, cực kỳ không vui quát Tôn Nhạc: “Ngươi tiến vào làm gì?”

Tôn Nhạc mỉm cười vái chào, cúi đầu trả lời: “Bẩm Thập Bát công chúa, ta là thị tỳ của Ngũ công tử, ở bên người phụng dưỡng mới đúng phận sự.” Nói tới đây, nàng xoay người liền hướng quầy đặt rượu.

Thập bát công chúa bình tĩnh cười, nén giận nhìn nàng chằm chằm, thấp giọng quát: “Nơi này không cần cái gì thị tỳ! Cút ngay đi cho bản công chúa!”

Lúc nàng quát khê, Tôn Nhạc đã từ trên quầy lấy ra một cái vò rượu. Nàng bộ dạng phục tùng liêm mực, tựa hồ không có nhận thấy được phần nộ của Thập bát công chúa.

Tôn Nhạc đi đến phía trước, nhấc vò rượu rót vào mấy cái chén không. Thập bát công chúa đứng ở bên cạnh, thấy nàng không thèm quan tâm đến mình, quả nhiên là to gan lớn mật! Không khỏi mặt tức giận đến đỏ bừng, cất bước liền hăm hăm đi tới hướng nàng.

Thập Bát công chúa vừa cất bước, Tôn Nhạc nâng bình rót rượu ồ ồ vào chén liền thanh thanh mở miệng, “Tôi rót là danh rượu Tề quốc Tề Dương xuân. Rượu này tính ôn, nhạt mà tinh khiết, khi ngã vào trong chén ánh ra thanh quang thần nhiên, trong suốt mà tao nhã, như thượng đẳng mỹ nhân.”

Tôn Nhạc nói tới đây thì Thập Bát công chúa đã vù vù vọt tới phía sau nàng, nàng nghe được Tôn Nhạc êm tai mà nói, cước bộ không khỏi ngừng một chút, nghiêm mặt nghiêng mắt nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Ánh mắt Tôn Nhạc vi liễm như trước, lẳng lặng chạy đến dòng rượu, dòng rượu như một sợi tơ từ trong bầu chảy vào chén, dưới ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu rọi, thanh quang trên dòng rượu cứ nhiên lóe ra quang mang bảy màu.

Khóe miệng Tôn Nhạc mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh tiếp tục nói: “Thượng thức Tề Dương xuân thì không thể quá mức gấp gáp. Gấp thì không thể cảm nhận được sự thuần hậu của nó, càng không cách nào cảm nhận hương vị còn lưu lại sau khi nhắm nháp.”

Tôn Nhạc nói tới đây, buông vò rượu xuống, hai tay nâng cốc rượu lên, bộ dạng phục tùng liễm mục đưa đến trước mặt Thập bát công chúa, nhẹ giọng nói: “Công chúa điện hạ là người tôn quý, sợ là không có nhắm nháp qua loại Tề Dương xuân nhạt mà tinh khiết này? Rượu này tính yên, thuần hậu lâu dài, có phong cách khác, như gió nhẹ thổi qua, lướt qua mặt thuyền, non xanh nước biếc nghênh tiếp! Đáng tiếc nơi đây què mùa, sợ là không cách nào làm cho công chúa tận hưởng.”

Thập bát công chúa kinh ngạc nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nàng cũng không phải kẻ ngu dốt, trên thực tế, nơi này không ai là kẻ ngu dốt tự nhiên nghe rõ ý trong lời nói Tôn Nhạc.

Không chỉ là Thập bát công chúa, Tô Tú một bên cùng Ngũ công tử đều nhìn về Tôn Nhạc. Ngũ công tử có chút buồn bực trừng mắt Tôn Nhạc, có vẻ không vui.

Thập bát công chúa chậm rãi vươn tay tiếp nhận chén rượu trong tay Tôn Nhạc, nàng xem xem rượu trong tay, lại nhìn Ngũ công tử vẻ mặt bất khoái một chút, lại nhìn hướng Tô Tú.

Tô Tú nhẹ nhàng đứng lên, nàng cười nói tự nhiên nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “Nghe nói bé gái xấu xí bên người Ngũ công tử rất có tài, hôm nay vừa thấy, quả nhiên bất phàm!”

Sau khi nàng cười khanh khách nói xong lời này, chuyển hướng Thập Bát công chúa hé miệng cười nói: “Xấu nữ này nói không sai, Công Chúa Điện Hạ, có một số việc nóng nảy cũng không thành, sao chúng ta không đi về trước?”

Thập bát công chúa vốn đã bị Tôn Nhạc nói đến ngẩn ra, một đôi mắt đẹp thỉnh thoảng lại liếc về phía Ngũ công tử, vẻ mặt trầm tư. Bấy giờ nghe đến Tô Tú vừa nói như thế, miệng bĩu ra hừ nói: “Đi thì đi!”

Dứt lời, nàng xoay người liền hướng cửa phóng đi, cửa vừa mở ra, Thập bát công chúa quay đầu lại, đôi mắt đẹp nhẹ nhàng nhìn về phía Ngũ công tử.

Nàng dừng ở Ngũ công tử, trong đôi mắt đẹp ba quang lan tỏa, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng ngậm lại mở, mở lại nhắm, nhiều lần mới thấp giọng nói: “Cơ Ngũ, ta không phải cố ý, ta, ta thực thích mới chọc người, người, người đừng không vui.” Nàng nói tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn xoát đỏ bừng một mảnh, sau khi lại hướng Ngũ công tử liếc mắt đưa tình một cái, mới quay đầu nhanh chóng rời đi.

Tô Tú đi ở phía sau, nàng hướng Ngũ công tử mỉm cười vẫy chào, sau khi liếc mắt cao thấp đánh giá Tôn Nhạc một cái, hướng nàng gật đầu cười cười, mới đi nhanh vài bước đuổi theo.

76. Chương 76: Ngũ Công Tử Nổi Giận

Thân phận Thập bát công chúa không tầm thường, Ngũ công tử tuy rằng vẫn trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, hận không thể lập tức mắng nàng vài câu, lúc này cũng đành phải nén lửa giận tiễn đưa các nàng lên xe ngựa.

Xe ngựa hai nàng vừa rời phủ, Ngũ công tử liền trầm mặt, hằm hằm đi trở về trong viện.

Hắn tiến sân, liền nổi giận dùng đũa phóng vào gian phòng của mình. Mới vừa đi vài bước, cước bộ hắn ngừng một chút, quay đầu lại trừng mắt nhìn Tôn Nhạc rón ra rón rén, lăm la lăm lét chuẩn bị bỏ chạy, quát khê: “Người còn dám trốn?”

Sau khi hắn cắn răng bật ra mấy chữ này, ở trong sự ngạc nhiên của Song Xu cùng chúng tỷ nữ, vươn tay một phát bắt được cánh tay Tôn Nhạc, kéo nàng bước đi vào trong phòng.

Tôn Nhạc thể chất yếu nhược thân nhỏ, bị Ngũ công tử một trảo này, tựa như Lão Ưng bắt gà con, có vẻ thập phần chật vật lại cổ quái.

Chúng nữ miệng mở rộng, ngốc vu vu nhìn một màn này. Song Xu lại hai mắt nhìn nhau, ở trong mắt các nàng, tính cách Ngũ công tử vẫn là ôn hoà hiền hậu, ít khi có thời điểm phát hỏa các nàng thật đúng là nghĩ mãi mà không rõ, Tôn Nhạc làm chuyện gì, làm cho Ngũ công tử vốn ôn hòa tức thành cái dạng này.

Tôn Nhạc bị Ngũ công tử cầm lấy cánh tay, giống như gà con bị kéo đi tới trước, gót chân nàng không chạm đất, bộ pháp lão đạo chật vật.

Dù là như vậy, Tôn Nhạc lại buông mắt cố nén cười. Nàng vừa nín cười, vừa không hiểu thâm nghĩ: ta làm sao vậy? Từ khi gặp qua Nghĩ đại ca liền vẫn muốn cười. Nàng biết, chính mình vừa rồi nếu muốn, vẫn có biện pháp ung dung đuổi hai vị quý nữ đi. Nhưng nàng chính là nổi tính gần bướng, bất tri bất giác cư nhiên sử dụng loại biện pháp chọc giận Ngũ công tử này đến trợ giúp hắn.

Hơn nữa, hiện tại nàng cũng không có một chút hối hận!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây vội vàng đem ý cười nuốt vào thay bằng vẻ mặt sầu khổ.

Ngũ công tử một cước đá văng cửa lớn ra đem Tôn Nhạc quăng vào phòng! Hắn như gió lốc xông tới sau đó tiện đà đá một cái đóng cửa phòng lại.

Bịch bịch vài bước Ngũ công tử vọt tới trước sập cầm lấy chén rượu liền há mồm to uống. Mới uống hai cái hắn ngửa đầu đau đớn uống, động tác cứng đờ mắt nhìn ‘ Tề Dương xuân ’ trong tay thì đột nhiên buông lỏng. “Xoảng” chén rượu vỡ vụn rượu văng khắp nơi.

Ngũ công tử cắn răng vào một tiếng quay đầu trừng mắt nhìn Tôn Nhạc cúi đầu thành thật đứng ở trong góc nhỏ, cả giận nói: “Tề Dương xuân? Tính ôn? Nhạt mà tinh khiết, trong suốt mà tao nhã như thượng đẳng mỹ nhân? Nó còn có tính yên lặng thuần hậu lâu dài, có phong cách khác lạ như gió lạnh từ từ thổi qua mạn thuyền, khiến non xanh nước biếc ngênh đón mà thưởng thức?”

Ngũ công tử một hơi nói tới đây há mồm to thở dốc hai cái nhìn chằm chằm Tôn Nhạc thấp giọng gầm hét lên: “Người, người, người thật to gan! Người cư nhiên đem ta so sánh với cái quỷ Tề Dương xuân này!”

Hắn dồn dập thở hào hển, thở phì phì cả giận nói: “Giỏi cho người Tôn Nhạc! Người, người thật đúng là dám nói! Cái gì cũng dám nói! Cư nhiên đem ta đường đường là nam nhi so với rượu! Còn nói cái gì nhạt mà tinh khiết, trong suốt mà tao nhã còn muốn cho non xanh nước biếc..” hắn nói tới hai chữ ‘ thưởng thức ’ kia thực có điểm nói không được nữa. Hơn nữa hắn một hơi nói ra nhiều lời như thế khuôn mặt tuần tú giận đến đỏ bừng nghẹn lại!

Tôn Nhạc ở bên trong tiếng rít gào của Ngũ công tử, rất là phối hợp rụt rè thành một đoàn, cúi đầu một bộ dáng đáng thương!

Ngũ công tử nhìn thấy bộ dạng này của nàng, lửa giận đầy bụng đã phát tiết một nửa. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi hừ hai tiếng thật mạnh, nặng nề mà đặt mông ngồi xuống trên sập! Thở hổn hển cầm chén rượu qua không ngừng há to mồm uống. Sau khi hắn uống vài ngụm, liếc mắt một cái nhìn tới rượu trong tay, nghĩ đến từ Tôn Nhạc dùng hình dung, liền lại là một trận chán ghét, lập tức liền “Cộp” một tiếng, nặng

nề mà nâng cốc lại thả vài lần! Hắn thở hổn hển mấy hơi, trong cơn giận dữ, nhịn không được lại đem chén rượu nâng lên buồn bực uống .

Tôn Nhạc cẩn thận xuyên thấu qua lông mi, lén lút nhìn về phía Ngũ công tử. Chống lại gương mặt hân phần nộ đỏ lên, nàng vội vàng thu liễm ánh mắt.

Trong phòng trở nên thực im lặng, chỉ có tiếng Ngũ công tử há to mồm uống rượu ‘ùng ục’, còn có tiếng thở của hắn.

Lại qua một hồi lâu.

Tiếng thở Ngũ công tử chậm rãi bình tĩnh lại, chỉ có tiếng ‘ ùng ục ’ thường thường truyền đến. Tôn Nhạc lại lặng lẽ giương mắt nhìn về phía Ngũ công tử. Lúc này, Ngũ công tử, thần sắc giận dữ trên mặt đã đánh tan hơn phân nửa.

Tôn Nhạc thấp mắt, trầm suy nghĩ; Ngũ công tử tính tình thật tình khiết thiện lương, thật đúng là không dễ nổi cáu. Hắn phát hỏa lớn như vậy, sau khi vừa nói thông suốt liên tiêu tan hơn phân nửa.

Lúc này, Ngũ công tử nâng cốc thật mạnh hạ xuống trên mặt bàn. Vừa để xuống, “Cộp” một tiếng. Sau đó thấp giọng cả giận nói: “Thật là, thật đúng là chỉ có phụ nhân cùng tiểu nhân là không thể ở gần!”

Gầm lên xong, hắn quay đầu hướng về phía Tôn Nhạc trợn mắt nói: “Còn thất thần làm gì? Đi ra ngoài!”

Tôn Nhạc vội vàng vái chào, thấp giọng đáp: “Vâng.” sau đó cúi đầu, vội vàng vọt ra.

Khi nàng lao ra khỏi phòng quá gấp gáp, suýt nữa đụng phải Song Xu may mắn Song Xu phản ứng linh mãnh, phân hai bên trái phải nhường lối.

Hai nàng tò mò nhìn bộ dạng vội vàng chật vật kia của Tôn Nhạc luôn luôn trầm ổn, vẻ mặt khó hiểu. Tả Xu vừa nhìn nhìn vào trong phòng, vừa kéo ống tay áo Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Công tử hắn làm sao vậy? Vì sao phát hỏa lớn như vậy với người?”

Tôn Nhạc kéo ống tay áo về, thấp giọng trả lời: “Ta vừa rồi khi kích hai vị quý nữ đi thì nói một ít lời Ngũ công tử không thích nghe.” Nàng nói tới đây, cuối cùng đem tay áo giật trở về. Tay áo vừa quay về, Tôn Nhạc liền không đợi Song Xu hỏi lại, vội vàng xông về trước, đi như bay, chỉ chốc lát công phu liền chỉ để lại một đạo tàn ảnh.

Song Xu ngạc nhiên nhìn nhau, đồng thời nhìn về hướng Tôn Nhạc ly khai, lại nhìn phía bên trong gian phòng, nhất thời không biết có nên lập tức đi vào hay không.

Tôn Nhạc vẫn rời khỏi sân Ngũ công tử, về tới ngoài nhà gỗ của mình thì cước bộ mới chậm lại

Phòng gỗ vẫn trống rỗng như cũ, trừ bỏ tiếng cười vui rất xa, thì đó là tiếng côn trùng kêu, tiếng gió thổi. Tôn Nhạc chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng híp mắt, nhìn từng đợt từng đợt ánh mặt trời theo lá cây xuyên thấu qua, thì thào lẩm bẩm: “Tôn Nhạc, người thật đúng là nhàm chán, ngay cả Ngũ công tử cũng dám trêu đùa rồi!”

Nàng nói tới đây, lắc lắc đầu, trầm suy nghĩ: tính tình Ngũ công tử thật đúng là tốt! Những lời mình nói kia chân chính phạm vào kiêng kị của hắn. Hắn nổi giận nửa ngày, cũng chỉ là mắng một câu ‘ chỉ có phụ nhân cùng tiểu nhân là không thể gần ’

Chậm rãi từ trong bóng râm chuyển nhập trong phòng của mình, nàng lẳng lặng đi đến phòng ngủ, cầm lấy gương đồng úp ở trên mặt bàn. Gương đồng bởi vì lâu rồi không ai dùng, trên mặt kính tích một tầng bụi. Tôn Nhạc lấy tay áo lau tro bụi đi, nhìn chằm chằm khuôn mặt xấu xí quen thuộc trong gương đến phát ngốc

Nhìn nhìn, ý cười không biết vô tình hay cố ý còn lưu lại ở khóe môi dần dần nhạt đi, dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Hai ngày sau, Ngũ công tử cũng không vì việc này tức giận nữa. Dù sao, bất kể là Ngũ công tử hay là Tôn Nhạc đều rất rõ ràng, lời nói kia của Tôn Nhạc, vẫn là giúp Ngũ công tử một cái đại ân. Nàng đánh thức hai vị quý nữ, làm cho các nàng hiểu được ở trước mặt người trong lòng, lấy quyền áp người, lấy thể cường bức, hoặc ép quá nhanh chỉ hoàn toàn phản tác dụng.

Có lẽ là Thập bát công chúa nói gì đó, trong hai ngày này, quý nữ khác cũng không thấy tới cửa cầu kiến. Khó được ngày thanh nhàn làm cho Ngũ công tử dần dần đánh tan buồn bực.

77. Chương 77: Hồ Lạc Nhận

Ngày thứ ba, buổi sáng Tôn Nhạc cứ theo lẽ thường luyện qua Thái Cực quyền, lại đến trong sân Ngũ công tử báo cáo.

Khi nàng bước vào cửa viện thì Ngũ công tử đang ngửa đầu nhìn lá cây sum xuê đến xuất thần, hẳn nghe được tiếng bước chân của Tôn Nhạc, cũng không quay đầu lại nói: “Đến rồi? Chúng ta đi thôi.”

“Đi?” Tôn Nhạc ngạc nhiên nói: “Đi đâu ạ?”

Ngũ công tử vẫn không trả lời, phía sau nàng truyền đến tiếng cười của Song Xu, “Đương nhiên là đi chơi nha.” “Tôn Nhạc, người đến thành Hàm Đan lâu như vậy, nhất định còn chưa tới hồ Lạc Nhận?”

Đi chơi? Cùng Ngũ công tử?

Hai mắt Tôn Nhạc sáng ngời.

Ngũ công tử ngẩng đầu liếc nàng một cái, đưa tay tiếp nhận mũ sa Tả Xu đưa đội lên, đồng thời, khuỷu tay phải Tôn Nhạc bị người đụng đụng. Nàng nhìn lại, chỉ thấy Hữu Xu cũng đưa mũ sa lại cho nàng

Tôn Nhạc tiếp nhận mũ trong tay Hữu Xu đội lên, nàng nhìn Ngũ công tử cũng đội mũ sa, không khỏi trầm nghĩ; sở dĩ Ngũ công tử mang mũ sa, cũng là bởi vì rất tuần tú. Nếu là có người đồng thời gỡ mũ sa của hai chúng ta xuống, chỉ sợ tim chịu không được sai biệt quá lớn này.

Nàng nghĩ đến đây, chính mình đã có điểm thực buồn cười, sau khi xuyên qua lâu như vậy, Tôn Nhạc đã hơi tiếp nhận sự thật mình là một cái xấu nữ rồi. Hơn nữa, gương mặt từ từ sáng ngời trong gương đồng, khiến cho nàng đối với chuyện này cũng không kiên dè nữa.

Lần này bọn họ xuất hành dùng là xe bò. Hai con bò lớn sáng bóng kéo xe phẳng phẳng chạy tới ngã tư đường từ từ của dần dần về phía Tây.

Chưa tới một canh giờ, xe bò liền rời đi chính phố người đến người đi, lái vào ngoại ô Hàm Đan khắp nơi là ruộng đồng mênh mông.

Thời tiết đã sớm vào hạ hiện tại mặt trời sáng choang treo trên bầu trời. Gió thổi qua mang theo một cổ hương thơm cỏ cây mát mẻ đập vào mặt. Chỉ là trong hương thơm này không khỏi bí mật mang theo mùi khai trên thân bò.

Tôn Nhạc thời gian này đi dạo vẫn luôn là ở trên đường chính, loại địa phương xa xôi như thế này nàng còn chưa có tới. Nàng ngồi sát vào màn xe, vươn đầu hưng trí bừng bừng quan sát cảnh sắc bên ngoài.

Ngũ công tử vẫn nhắm nửa con mắt lúc này mở mắt ra hướng Tôn Nhạc tinh tế đánh giá, đang nhìn nhìn hẳn bỗng nhiên mở miệng nói: “Tôn Nhạc người hai ngày này hình như khoái hoạt hơn chút ít.”

Tôn Nhạc ngẩn ra quay đầu lại nhìn Ngũ công tử, tròn mắt hỏi: “Tôi khoái hoạt lên chút ít?”

Tả Xu ở phía sau Ngũ công tử cười nói: “Quả thật như thế, thời gian trước người cứ luôn cúi đầu không nói, nay trên mặt thỉnh thoảng có tươi cười.”

Tôn Nhạc nghe vậy không khỏi xoa mặt mình, trầm nghĩ: chẳng lẽ ta thật sự vui vẻ hơn so với trước kia?

Lúc này Ngũ công tử nhắm hai mắt lại, Tôn Nhạc liền tiếp tục quay đầu nhìn ra phía ngoài.

Xe bò chạy qua một con đường bùn đất không rộng lắm, hai bên đường đều là lúa mạch tươi tốt, xanh mơn mớn, gió thổi qua, lúa mạch non giống như con sóng khẽ nhấp nhô.

Đường bùn đất có điểm không được bằng phẳng, xe bò đi trên đó lắc lư kịch liệt

Ngay khi dạ dày Tôn Nhạc lại bắt đầu quay cuồng thì trước mắt xuất hiện một cái đường bùn đất lớn chính tề nhiều lắm, bọn họ rốt cục chính thức lên đến quan đạo.

Hồ Lạc Nhạn ngay gần thành Hàm Đan, bởi vậy xe bò mới vừa lên đại lộ, đi chưa đến nửa giờ, phía trước xuất hiện một bãi cỏ xanh lớn, cuối mặt cỏ là ngọn núi liên miên xanh biếc, dáng núi thực bằng phẳng, nhưng ở dưới chân những ngọn núi thanh nhã kia, hồ nước như như một cái đai lưng vờn quanh.

Xem ra, đây chính là hồ Lạc Nhạn.

Ở trên bãi cỏ xanh bên ngoài hồ Lạc Nhạn, cũng đậu chừng mười chiếc xe ngựa cùng xe bò. Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, có thể nhìn đến thuyền lá nhỏ trong hồ nước đục đưa rong chơi. Trên thuyền con thỉnh thoảng có tiếng cười vui truyền ra.

Xe bò của bọn hắn vừa lái vào mặt cỏ, A Phúc liền vươn đầu ra kêu lên: “Đánh xe, chuyển hướng chỗ ngọn núi thứ ba bên trái, thuyền con của chúng ta sắp đặt ở đó. “

“Dạ!”

Trong tiếng kêu sang sảng, xe bò chuyển hướng bên trái chạy tới.

Chỉ chốc lát, xe bò ngừng lại Tôn Nhạc cùng A Phúc dẫn đầu nhảy xuống, sau đó là Song Xu đỡ Ngũ công tử xuống xe.

Tôn Nhạc vừa đứng ở trên cỏ, hai mắt liền sáng trong suốt đánh giá bốn phía. Cỏ này rất bông, thực nhuyễn mềm, rõ ràng là cỏ dại tự sinh tự trưởng, lại chính tề cao chỉ có gần bằng bàn tay, thật dày trải trên mặt đất, giống như một tầng thảm trong cửa hang. Tôn Nhạc dùng chân dẫm ở trên cỏ dùng sức bước lên, thầm suy nghĩ: cỏ này thật đúng là đẹp, chút cỏ trong công viên kiếp trước bất quá cũng như thế mà thôi.

Lúc này, A Phúc đã chạy bước nhỏ đi tới, hắn hướng Ngũ công tử nói: “Bẩm Ngũ công tử, hết thấy đã an bài thỏa đáng.”

Ngũ công tử gật gật đầu, lưng thưng đi đến phía trước, Tôn Nhạc vội vàng đuổi theo. Sau khi đi mấy chục bước, một màu xanh biếc xuất hiện. Chiếc thuyền lá nhỏ này giống như cái bè Tôn Nhạc kiếp trước nhìn thấy ở trên TV. Hình dạng thuyền rất bình thường, từ hơn mười cây trúc lớn gặt gao buộc chặt mà thành. Trên bè thả chút ghế gỗ, ghế gỗ thô lậu bị cố định chặt trên bè.

Ngũ công tử dẫn đầu đi lên bè, khi tất cả mọi người ngồi vững thì a Phúc chạy đến mặt sau bè dùng sức đẩy, bè liền thuận thế rẽ vào trong nước.

Mới vừa vào, A Phúc thả người nhảy lên bè, hắn cầm lấy một cây trúc ở đuôi bè khua trong nước vài cái, chống vài cái, bè liền vững vàng rong chơi vào chỗ sâu trong nước.

Tôn Nhạc lúc này mới hiểu được, vì sao Ngũ công tử đi tới đâu đều thích mang theo A Phúc, nguyên lai hắn còn là một người đa tài.

Thuyền trong nước nhẹ nhàng trôi đi, hồ Lạc Nhạn này thể nước bình hoãn, thỉnh thoảng có nước tràn lên mặt thuyền, thấm ướt giấy rơm của Tôn Nhạc.

Bên hồ Lạc Nhạn núi xanh nhiều vẻ tú lệ, ảnh của núi ánh vào trong nước, nước không sâu, nước gợn trong suốt có thể thấy được bùn cát cùng cá bơi dưới đáy hồ, tình cảnh này, thật đúng là đẹp không sao tả xiết. Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn, nàng nhìn thân ảnh tóc dài vận trường bào đứng cách đó không xa, có điểm không biết thân này đang ở nơi nào.

Song Xu cùng Ngũ công tử lúc này đã ngồi trên ghế gỗ, Song Xu từ trong bọc đồ mang đến xuất ra bầu rượu, điểm tâm, thậm chí còn có một cây đàn cổ.

Các nàng đem đàn này đặt ở một cái ghế gỗ lớn phía trước Ngũ công tử, ngửa đầu hướng hắn nhẹ giọng hỏi: “Công tử muốn tự đàn?”

Ngũ công tử gật gật đầu, hai tay của hắn đặt trên đàn, ngón tay khê cong, một luồng thanh âm du dương từ từ vang lên.

Đây là lần đầu tiên Tôn Nhạc nghe Ngũ công tử khảy đàn.

Nàng lẳng lặng nhìn ảnh ngược trong hồ, trong ảnh ngược, Ngũ công tử đội mũ sa thân hình cao to, theo gợn nước nhộn nhạo, bóng dáng của hắn thỉnh thoảng tan ra, hợp lại, lại tan ra.

Tiếng đàn từ từ truyền ra, trong veo, phong cách cổ xưa, mang theo một loại xa xôi cùng thần bí. Tôn Nhạc nghe nghe, không khỏi có điểm ngây ngốc.

Cũng không chỉ có nàng, Song Xu ngồi trên ghế gỗ một bên, hai cặp mắt không nháy nhìn Ngũ công tử, vẻ mặt như si như say.

A Phúc lẳng lặng chèo thuyền. Hắn đưa mắt nhìn mọi người, chống lại Tôn Nhạc nhìn hồ nước xuất thần thì hắn không khỏi thầm nghĩ: Tôn Nhạc tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn có thể ức chế tình cảm của mình, cho tới bây giờ Ngũ công tử cũng không biết tâm tư của nàng, cũng hơi khó cho nàng rồi.

Bè lẳng lặng phiêu dăng trên mặt nước, chậm rãi, phía trước xuất hiện ba cái bè. Ba cái bè kia, ngồi trên đó rõ ràng là kẻ sĩ áo tang nón cao áo dài, tuổi từ hai mươi đến chưa tới bốn mươi.

Những người này lúc này đều nhìn Ngũ công tử, một đám bọn họ rung dao đầu hoảng não (gật gù đắc ý) lắng nghe tiếng đàn, vẻ mặt say mê.

78. Chương 78: Nửa Ngày Rảnh Rỗi

Tiếng đàn Ngũ công tử rất tinh mịch, giống như tiếng chim hót trong thâm sơn, cũng giống như là mặt trời lặn trắng lên, một loại cảm giác yên tĩnh xa xưa tràn ngập trong không khí.

Loại yên tĩnh này, vào lúc này giờ phút này nghe phảng phất như là vang lè trong trời đất, giống như tiếng đàn này cũng là một bộ phận của tự nhiên, từ xưa tới nay vẫn tồn tại.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng đàn từ từ ngừng lại.

Sau khi Ngũ công tử ngồi thẳng thân hình, tiếng đàn vẫn phiêu dăng ở trong đất trời như cũ, thật lâu không dứt.

Cũng không biết qua bao lâu, một trận tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên, tiếng vỗ tay này bắt đầu là một cái, dần dần, biến thành ba cái, bốn cái. Ngũ công tử không nhận thấy có người tiếp cận, nghe tiếng vỗ tay không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Trong đó một cái kẻ sĩ râu dài chừng ba mươi tuổi nhìn đến hắn xoay đầu lại, liền đứng dậy chấp tay trước ngực cung kính nói: “Tiếng đàn trong núi, tinh mịch như hư không! Vừa rồi nghe được hiền sĩ tấu, cực kỳ cao khiết, nhất thời dưới sự kích động quá nhiều hiền sĩ, kính xin miễn tội.”

Ngũ công tử chấp tay trước ngực cao giọng trả lời: “Tiếng đàn cao khiết, cũng cần người cùng nhau thưởng thức! Chư vị quá khen.”

Bên trong ánh mắt tán thưởng của mọi người và chúng kẻ sĩ, thuyền con nhẹ nhàng trôi ra. Tôn Nhạc lẳng lặng ngồi trên một cái ghế gỗ, đem thân hình mình ẩn ở phía sau Ngũ công tử.

Nàng nhìn Ngũ công tử, nhìn dáng vẻ của hắn, hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không muốn có ý kết giao. Loại thái độ sơ đạm vô cầu này của hắn, khiến cho kẻ sĩ này có ý thân cận, lại không biết nói cái gì mới tốt.

Tôn Nhạc mím môi cười cười cảm thấy như vậy không tồi, rất nhiều việc cố ý mà cầu thì tự dưng trở nên thừa thãi.

Lúc này thuyền nhẹ nhàng vòng quanh một vòng đi tới dưới chân núi. Dưới chân núi này có một lỗ thủng cực lớn làm nước chảy qua đã hình thành dòng xoáy vội vàng dững mãnh lao vào bên trong. Bè đã bị dòng xoáy kia hấp dẫn cũng không khỏi tự chủ gia tốc nhằm phía vách núi!

Tôn Nhạc mở to mắt nhìn lỗ thủng kia đang chuẩn bị nhắc nhở A Phúc. A Phúc đã lấy thanh trúc chống mạnh lên thạch bích. Lực chống quá mạnh làm bè vốn nhẹ bắn nhanh ra lẳng không mà bay lên!

Khi bè bay lên có điểm chênh nghiêng thân mình Tôn Nhạc đổ về phía sau. Hai tay muốn bắt cái gì lại không có chỗ nào có thể nắm không khỏi khẽ gọi ra tiếng. Đúng lúc này một cái bàn tay to nắm chặt tay của nàng.

Tôn Nhạc gắt gao nắm cái tay lớn kia. “Bùm” một tiếng giòn vang bọt nước văng khắp nơi. Bè phiêu phiêu đung đưa trở về trên mặt nước, chính là một kích này bắn ra đúng là trong nháy mắt liền cách thạch bích chừng hơn mười thước xa.

Sau khi bè trở lại mặt nước thì lại ổn định chạy tới phía trước.

Lúc này, Tôn Nhạc mới giựt mình định hồn lại, bàn tay to bị nàng nắm thật chặt cũng tại lúc này lỏng dần rồi rời ra.

Tôn Nhạc thuận mắt nhìn lại, lại chống lại khuôn mặt tuấn tú của Ngũ công tử, cùng với bàn tay thon dài trắng trẻo hần vừa mới thu hồi kia.

Cư nhiên là Ngũ công tử xuất thủ tương trợ!

Tim Tôn Nhạc bang bang nhảy dựng lên, nàng không muốn mình lại miên man suy nghĩ, liền cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Đa tạ Ngũ công tử.”

Ngũ công tử bị Song Xu gắt gao bảo vệ nhìn nàng khéo miệng hướng về phía trước khẽ cong, thần nhiên cười nói: “Tôn Nhạc cũng có thời điểm kích động? Nhưng cũng không tệ.”

Dứt lời, hần thu hồi ánh mắt, quay đầu đi.

Tôn Nhạc mở to mắt, không hiểu nhìn Ngũ công tử bên cạnh, buồn bực thầm nghĩ: vì sao ta có thời điểm kích động lại không tệ?

Nàng nghĩ một lát cũng nghĩ không ra cái lý do gì.

Lúc này, A Phúc nơi đầu thuyền cười ha hả nói: “Tôn Nhạc, ngươi không phải cả ngày khiêu cái gì vũ sao? Tại sao một chút công dụng cũng không có? Chẳng lẽ thật là vũ đạo?”

Khuôn mặt nhỏ của Tôn Nhạc đỏ lên, nàng rũ mắt xuống, âm thầm nghĩ: đúng vậy a, ta hoảng cái gì chứ? Vừa rồi bè bay lên thì ta rõ ràng cảm giác được thân mình rất nhẹ, trong cơ thể có thừa lực trào ra, tựa hồ có thể làm rất nhiều việc. Vẫn là do hoảng loạn rồi, xem ra sau này phải rèn luyện năng lực phản ứng của thân thể nhiều hơn mới được.

Bè vòng qua chân núi này, trước mắt liền một mảnh trống trải chỉ thấy một cái hồ lớn ước chừng trăm dặm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Nhìn ánh mặt trời chiếu xuống, trong hồ lớn ba quang lóe ra, may mắn trên bầu trời còn có mây trắng lượn lờ, thường thường che khuất ánh mặt trời, hồ nước mới không quá chói mắt.

Trong hồ lớn, hơn mười cái bè đồng thời phiêu đảng trong đó, trên bè ầm ầm có tiếng sáo trúc truyền đến, đồng thời còn có tiếng ca nữ tử bất quá này đó tiếng nhạc này vừa truyền tới, liền lộ vẻ tà âm, khác hẳn với thanh âm phiêu nhiên không có trên cõi trần mà Ngũ công tử vừa rồi sở tấu.

Ngũ công tử ngẩng đầu, ngẩng nhìn cuối hồ nước mờ mịt, sau một lúc lâu thấp giọng thở dài: “Nếu có thể sống quãng đời còn lại như thế, cũng là phúc lớn trong đời người.”

Tôn Nhạc nghe vậy ngạc nhiên ngẩng đầu, nàng đúng là thật không ngờ, Ngũ công tử cư nhiên lại nổi lên loại ý niệm ẩn cư này trong đầu.

Sau khi Ngũ công tử nói ra những lời này, lại nghĩ đến cái gì, tự lắc lắc đầu.

Bè tiếp tục rong chơi tiến về phía trước, lúc này, A Phúc bỗng nhiên nói: “Ngũ công tử, tôi muốn hát.”

Ngũ công tử ngẩng đầu nhìn hần, gương môi cười nhạt, “Tùy ý người thôi.”

A Phúc nhếch miệng cười hắc hắc, hần đem cây trúc để xuống bè, uốn ngực ngựa đầu, thả lỏng yết hầu hát lên, “Non xanh trùng trùng điệp điệp, mây bay vờn quanh, từ biệt đến nay đã ba nghìn dặm, muối ở nơi nào còn nhớ ta chăng?”

Yết hầu A Phúc thô khàn mà mười phần trung khí, trong tiếng ca kia cũng dẫn theo vài phần hùng hậu cùng cảm giác quê cha đất tổ. Tiếng ca của hắn cũng không êm tai, như là ngựa cổ họng rống to, tuy vậy nghe một lúc, lại có khác một phen tình thú khác với tiếng ca nữ tính mềm mại kia, làm cho người ta cảm thấy mới mẻ.

Tiếng ca xé toang bình tĩnh, phá lên tận trời, phiêu đảng ra xa xa bốn phía.

Trong khoảng thời gian ngắn, núi kêu cốc ứng, khắp nơi đều là tiếng vọng tiếng ca của hắn.

Tôn Nhạc nhìn A Phúc, tiếng ca này của A Phúc, ẩn mang ý tương tư, chẳng lẽ hắn ở gia tộc còn có người thân yêu?

Ngũ công tử mỉm cười hỏi: “A Phúc nhớ nhà?”

A Phúc cười hắc hắc, lại nghiêm mặt gật gật đầu.

Ngũ công tử đang chuẩn bị lại giễu cợt hắn hai câu, bỗng nhiên một cái tiếng nói nam tử thanh niên có điểm chói tai cả giận nói: “Nơi phong nhã, mỹ nhân ca múa tỏa hương, tại sao có loại Hai lúa này ngâm nga lung tung? Làm hỏng cả nhã hứng!”

Lời này từ bên trái truyền đến, mọi người quay lại nhìn, chỉ thấy một con thuyền lớn bất tri bất giác đã tiến lại gần. Trong đó ngồi năm sáu người, trừ bỏ hai cái áo tang kiêu khách, thanh niên nói chuyện ngồi ở giữa, bên cạnh hắn là hai cô gái xinh đẹp, đang trái ôm phải ấp cảm tức hướng mọi người.

Ngũ công tử thấy vậy hừ nhẹ một tiếng, hắn thấy A Phúc đang muốn mĩa mai trả lời lại, không khỏi thấp giọng quát: “Chèo ra xa đi!”

A Phúc vội vàng quay đầu đáp: “Dạ.”

A Phúc trả lời, cảm thấy vẫn có chút không thoải mái, liền chống thuyền, xa xa trôi ra. Thanh niên kia quát mắng xong, thấy mọi người không dám đáp lại, không khỏi đắc ý cười lên ha hả. Tiếng cười kiêu ngạo kia không ngừng quanh quẩn giữa sơn cốc, dẫn tới A Phúc ném đi mấy cái nhìn xem thường.

Ngay khi bọn họ chèo thuyền đi, trên đò truyền tới tiếng cười lạnh của một thanh niên kẻ sĩ, “Nguyên lai nơi non xanh nước biếc này cứ nhiên thành nơi mỹ nhân ca múa? Loại tà âm này của người, thua xa tiếng ca của người xa hương!”

Lời này của kẻ sĩ thanh niên vừa ra, thanh niên kia không khỏi giận tím mặt. Khi hắn mĩa mai trả lời lại, Tôn Nhạc bọn họ đã trôi ra xa.

A Phúc sau một lúc nghiêng tai lắng nghe lời lẽ bên kia giao phong, hướng về phía Ngũ công tử vui tươi hơn hớn nói: “Ngũ công tử, có người tán thưởng ta đấy! Ha ha ha.”

Ngũ công tử nghe vậy mỉm cười, quay đầu lại nhìn về phía cảnh đẹp.

Tiếng chửi bậy càng lúc cách càng xa, Tôn Nhạc nhìn dáng vẻ Ngũ công tử cực nhàn nhã, thâm suy nghĩ: sau nửa ngày nhàn nhã này, chỉ sợ Ngũ công tử lại sắp bị cuốn vào chuyện thế tục mà hắn không thích rồi.

79. Chương 79: Ngũ Hành Diễn Sinh Luận

Tôn Nhạc suy nghĩ không sai, bình ổn vĩnh viễn chỉ là tạm thời, trong sự yên ổn, một mạch nước ngầm khác bắt đầu khởi động hội nghị năm nước như lửa sém tới lòng mây rồi!

Mọi người vừa về tới trong phủ, Ngũ công tử liền bị Phủ chủ kêu đi, sau khi hắn trở về liền vào thư phòng, hơn nữa gần gũi đến nhiều canh giờ.

Buổi chiều hôm nay, Tôn Nhạc sau khi luyện một hồi Thái Cực quyền liền đến thư phòng Ngũ công tử, Ngũ công tử đang viết trên thẻ trúc. Viết lĩnh ngộ của hắn về Ngũ Hành diễn sinh luận. Ngũ Hành diễn sinh luận Ngũ công tử thăng đến trên đường tới Hàm Đan mới tiếp xúc, bất quá mấy tháng công phu, hắn đã

tinh tiến không ít. Đặc biệt mấy ngày gần đây, Tôn Nhạc nhìn hẩn viết trên thẻ trúc, đúng là gần đến chỗ trọng tâm.

Tôn Nhạc đứng ở bên cạnh Ngũ công tử , vừa lẳng lẳng liếc nhìn thẻ tre trong tay, vừa chờ đợi Ngũ công tử phân phó.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ngòi bút Ngũ công tử ma sát trên thẻ trúc truyền đến. Về phần Tôn Nhạc lật thẻ tre xem, nàng rất cẩn thận chú ý, cơ hồ không có âm thanh truyền ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngũ công tử đem bút để xuống bên cạnh, Tôn Nhạc vội vàng thu hồi thẻ tre, tiến lên vài bước lại mài mực cho hẩn.

Ngũ công tử nhìn mấy chữ trên thẻ tre, cười khổ nói: ” Ngũ Hành diễn sinh luận này, ta mỗi lần nhìn đến, đều tựa hồ hiểu được cái gì rồi, lại luôn nắm bắt không được. Sắp đến đại hội trí giả năm nước rồi, ta thật sợ mình không ứng phó qua nổi.”

Ngũ công tử vốn là không thích nhiều lời, từ sau lần tham gia yến hội của Từ phu nhân, hẩn ở trước mặt Tôn Nhạc giống như buông lỏng rất nhiều. Không có việc gì cũng hướng nàng nói vài lời trong lòng.

Tôn Nhạc đứng bên cạnh hẩn, lẳng lẳng nghiêng mắt nhìn thẻ trúc, nhẹ giọng hỏi: “Ngũ Hành diễn sinh luận, có phải là chỉ mộc hỏa thổ kim thủy tương sinh tương khắc không?”

Ngũ công tử nghe vậy sửng sốt, hẩn ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, ngạc nhiên nói: “Người thậm chí ngay cả ngũ hành diễn sinh luận cũng biết? Mộc hỏa thổ kim thủy tương sinh tương khắc? Không tệ, không tệ! Câu nói đầu tiên đã điểm trúng trọng tâm của nó!” Hẩn vội vàng cúi đầu, đem những lời này của Tôn Nhạc ghi vào trên thẻ trúc.

Nhớ hết xong, Ngũ công tử ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, “Người còn chưa có nói cho ta biết, người là làm sao mà biết Ngũ Hành diễn sinh luận này.”

Tôn Nhạc vừa mài mực vừa cười nói: “Công tử quên rồi sao? Không phải ở trên xe ngựa người bảo tôi đọc cho người nghe đấy thôi.”

Ngũ công tử bất ngờ cười” Tôn Nhạc người thật là thông minh hơn người. Người nói một chút quan điểm của người về Ngũ Hành diễn sinh này xem?”

Hẩn nói tới đây thấy Tôn Nhạc mở to mắt vẻ mặt không hiểu nhìn mình liền đem thẻ tre để xuống, đứng lên chậm rãi đi thông thả ra hai bước thở dài: “Ngũ Hành diễn sinh mộc hỏa thổ kim thủy là có thể ứng đối biến hóa của vạn vật trong thiên địa. Theo lý thường vì trời người là một thể nếu nó có thể đại biểu biến hóa vạn vật trong thiên địa thì sự cường thịnh suy bại của con người nó cũng có thể lý giải. Biến hóa ở giữa ta hơi hiểu rồi nhưng mà không biết làm thế nào hình dung nói thành lời?”

Hẩn nói tới đây hai mắt trong trẻo nhìn chăm chăm Tôn Nhạc có điểm hưng phấn mà nói: “Tôn Nhạc ta cảm giác được một khi ta hoàn toàn hiểu được điểm này bằng vào nó ta có thể ở giữa các nước có một chút địa vị! Mà bốn gia cũng nhất định sẽ thay đổi cách nhìn về ta!”

Hẩn nói tới đây vươn tay xoa nắn cái trán rất có điểm chán nản nói: “Ta hiện tại có chút hối hận trước kia vì sao không chuyên tâm nghiên cứu và thảo luận cái này? Hiện tại đại hội năm nước như lửa sém lông mày, ta sợ là không có thời gian hiểu rõ nó. “

Tôn Nhạc nhìn Ngũ công tử mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Khi thấy Ngũ công tử ngẩng đầu nhìn mình thì ánh mắt nàng hướng thẻ tre lướt qua, bỗng nhiên cười nói: “Ngũ Hành thảo luận, thu thuộc kim, kim mang sát tính, Đại Chu chúng ta cũng không phải là thuộc kim sao? Cờ dùng màu vàng, sĩ tốt dùng thương vàng nhưng mà nếu nói như vậy, sát tính của kim tận thì chẳng phải là lúc quá cường thịnh chuyển nhược sao, có thể biến hóa giống như trong thiên địa, đến phiên đông thuộc thủy thay thế? “

Lời này của Tôn Nhạc nói thập phần tùy ý, chẳng những tùy ý còn gượng ép! Nói cái gì ‘ Cờ Đại Chu dùng màu vàng, sĩ tốt dùng thương vàng đó là thuộc kim ’ nhưng mấy lời tùy ý này của nàng, gây thơ gượng ép gần như hồ ngôn loạn ngữ, lại như lời điện trên chín tầng trời, chấn động Ngũ công tử trừng lớn hai mắt, sửng sốt, ngẩn người nhìn chăm chăm nàng, nửa ngày vẫn không nhúc nhích!

Ngũ công tử thẳng tắp trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, trong ánh mắt của hắn quang mang chớp động, tâm tư hoàn toàn không ở trên người Tôn Nhạc. Mối hận mấp máy không thôi, sau một lúc lâu Tôn Nhạc nghe được hắn tự nhủ: “Chu thuộc kim, sát khí tận hiện thời là lúc cường thịnh chuyển nhược, đông thuộc thủy sẽ thay thế? Chu thuộc kim? Đông thuộc thủy? Mộc hỏa thổ kim thủy, kim tận thủy sinh, trong cái chết có sự sống?”

Hắn càng nói càng nhanh, càng nói hai mắt càng tỏa sáng, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng!

Vừa nói xong, hắn bắt đầu đi thông thả trong phòng, càng bước hắn càng chuyển nhanh, càng chuyển càng nhanh, trong chuyển động thì miệng còn thì thào nói nhỏ.

Tôn Nhạc nhìn đến hắn đã hoàn toàn mê mẩn, liền cúi đầu, chậm rãi lui ra ngoài. Nàng một mực thối lui đến cửa thư phòng, nhẹ nhàng mà mở cửa phòng ra, vọt nhanh ra ngoài cửa, đem cửa phòng đóng lại.

Sau khi đóng cửa, nàng cũng không có rời đi, mà là bước nhẹ đến dưới đại thụ trong viện, yên lặng chờ Ngũ công tử trong phòng phân phó.

Hiện tại đúng là lúc nắng hè chói chang, áo tang trên người nàng không hút mồ hôi, hơn nữa mặc lên người thô ráp, vừa cử động thì làn da có điểm ngứa. Tôn Nhạc đi đến chỗ lá đại thụ xum xuê, nhìn vỏ cây đại thụ xù xì mà phát ngốc.

Lần này ngốc là hơn nửa ngày, trong phòng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng bước chân Ngũ công tử, tiếng thì thào nhưng hắn vẫn không có kêu Tôn Nhạc đi vào mài mực.

Tôn Nhạc cũng vui vẻ thoải mái, cúi đầu dùng chân gầy gầy con kiến. Mấy con kiến xếp thành từng đội từng đội, mang một ít đồ vật gọn gàng ngăn nắp bỏ về phía rễ cây, xem ra dưới rễ cây có hang ổ của bọn nó. Tôn Nhạc nhìn thấy thú vị, mỗi lần đều nhằm lúc chúng nó trở về hang đem đồng bùn gầy cao cao, còn dùng mũi chân tạo một cái rãnh đến thêm khó khăn cho bước đi của chúng nó.

Ngay khi nàng chơi hết sức hứng thú, tiếng Song Xu nói nhỏ truyền đến, trừ bỏ tiếng Song Xu thấp giọng, còn có tiếng A Phúc nói chuyện. Chỉ chốc lát công phu, A Phúc cùng Song Xu liền đi vào sân.

A Phúc vẻ mặt vội vàng, mà Song Xu cũng là một thân đầy mồ hôi, trong tay của các nàng, còn cầm một thanh kiếm. Tôn Nhạc tò mò nhìn các nàng, thầm suy nghĩ: đây là lần đầu tiên gặp các nàng cầm kiếm, còn có vẻ rất hiền ngoan oai hùng.

Bọn họ vừa tiến đến, A Phúc liền nghênh cổ chuẩn bị kêu to. Tôn Nhạc thấy vậy vội vàng lắc đầu.

A Phúc nghiêng mắt nhìn đến Tôn Nhạc lắc đầu, không khỏi ngừng lại. Hắn cùng với Song Xu bước đến trước mặt Tôn Nhạc, A Phúc nhìn nhìn trong thư phòng, chuyển hướng Tôn Nhạc hỏi: “Ngũ công tử bề bọn nhiều việc?”

Tôn Nhạc gật đầu, nhẹ giọng nói: “Công tử vừa rồi ngộ ra cái đạo lý gì, đang suy nghĩ, chúng ta không thể quấy rầy hắn.”

A Phúc gật gù đầu, nói: “Cũng là người ý tứ.”

Dứt lời, hắn liếc về phía trong thư phòng, cau mày nói: “Nhưng mới rồi Triệu vương hậu phái người tới thông tri, bảo buổi tối hôm nay thiết yến đãi tộc nhân, đến lúc đó các người trong gia phái Cơ tộc sẽ đến đầy đủ. Hiện tại thời gian không còn sớm, phải gọi Ngũ công tử sớm chuẩn bị mới tốt a.”

80. Chương 80: Cơ Tộc Hội Hợp

Người trong Cơ tộc đều đến đây?

Tôn Nhạc nhìn về phía A Phúc có điểm lo lắng, nhẹ giọng nói: “Chờ một chút đi! Hiện tại cách giờ thiết yến còn đến hai canh giờ.” A Phúc nhìn bóng người ẩn ẩn trong thư phòng thỉnh thoảng đi tới đi lui, thở dài: “Cũng chỉ có thể đợi.”

Lúc này, Tả Xu ở bên cạnh nói: “Phúc đại ca, Tôn Nhạc, chúng ta đi tắm rửa.” “Đúng vậy a, vừa luyện kiếm trở về, trên người đều là mồ hôi.”

A Phúc ở bên cạnh vẫy tay, “Nhanh đi, nhanh đi.” Song Xu đi rồi, A Phúc quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, “Thời gian không còn nhiều lắm, ta cũng phải đi chuẩn bị một chút, Tôn Nhạc, người ở chỗ này chờ, công tử đi ra liền đem tin tức nói cho hần biết.”

“Vâng!”

Một lúc lâu sau Ngũ công tử ra cửa phòng, nét mặt hần toả sáng, đi lại kiên định có lực, Tôn Nhạc nhìn thấy khi hần đi ra cửa phòng đem một quyển thẻ tre để vào trong tay áo.

Tôn Nhạc thế mới biết, nguyên lai Ngũ công tử ở bên trong viết này nọ, chỉ là không có gọi nàng đi vào mài mực.

Ngũ công tử vừa ra, chúng thị tỳ liền vây lại, Tôn Nhạc cũng nhanh chóng tiến lên hai bước, nói cho hần việc Triệu vương hậu thiết yến. Sau đó chúng thị tỳ liền vội vàng giúp hần tắm rửa thay quần áo, Tôn Nhạc cũng trở về trong phòng một lần nữa tắm giặt thật sạch.

Ngũ công tử mấy ngày nay đã sớm phái người đưa cho nàng hai bộ áo bào tơ lụa, bất quá nàng cũng không có mặc.

Nàng diện mạo đã xấu lại quê mùa mặc áo tang làm cho người ta cảm thấy tự nhiên chút. Nếu mặc vào áo tơ lụa không chỉ là các quý nhân ngay cả nàng nhìn vào nước giếng cũng thấy thực không được tự nhiên, thực chói mắt.

Sau khi mọi người chuẩn bị thỏa đáng liền ngồi trên xe ngựa xuất phát. Lúc này đây xuất phát là cả phủ, cả Phủ chủ cùng Tam công tử, Thập Cửu công tử đều ở trong đó ngay cả thực khách cũng đi vài nhân vật chủ chốt.

Đoàn xe chậm rãi đi trên đường bất quá cũng không gây chú ý. Bây giờ là lúc chiều tối, sứ giả từ các quốc gia tề tụ, hiện tại đi lại ở ngã tư đường đa số là đoàn xe, người qua đường ngược lại có vẻ ít ỏi.

Lúc này, nơi Triệu vương hậu thiết yến là ở trong cung Triệu vương.

Tôn Nhạc cùng đám người A Phúc vẫn ngồi ở trong xe ngựa Ngũ công tử. Xe ngựa bọn họ di chuyển theo đoàn xe Ngũ công tử vẫn nhìn bên ngoài màn xe. Hai mắt sáng trong, nét mặt toả sáng, cả người đều tản ra một loại tự tin cùng khoái hoạt.

Tôn Nhạc nhìn hần hơi hơi trồi lên một chút tươi cười.

Dọc theo đường đi thực thuận lợi, có lẽ Triệu vương sớm có an bài, nơi đoàn xe đi qua đám vệ sĩ ngay cả tra xét cũng không tra, chỉ thấy trên xe ngựa có huy chương Cơ phủ liền cho đi.

Xe ngựa theo thiên môn thứ hai mà vào, đi vào một quảng trường lớn. Nơi người trong Cơ tộc tụ hội này gọi là điện Tuyên Đức, điện Tuyên Đức là một tòa cung điện cực kỳ to lớn làm bằng gỗ, bên trong khắc hoa, thêm bằng ngọc kiến trúc cực kỳ tinh mỹ.

Xe ngựa dừng trên quảng trường trước chủ điện, lúc này trong quảng trường, ngừng lại nhiều loại xe ngựa, chừng trên trăm cỗ xe. Mà đại điện sau quảng trường, sớm đã đèn đuốc sáng trưng, ca múa không dứt, tiếng cười nói, tiếng đàn sáo từng đợt từng đợt bay tới.

Cơ thành chủ đi ở phía trước, hần nhìn tình hình náo nhiệt bên trong, không khỏi hừ nhẹ một tiếng, có chút bất mãn nói: “Không phải nói cuối giờ Dậu mới mở yến sao? Chẳng lẽ chúng ta đã tới chậm?”

Thập Cửu công tử đứng ở bên cạnh hần, cùng một dáng người cao to như cây tùng, hai hàng lông mày như đao cùng một kiểu. Sau khi hần nghe được lời phụ thân nói, tiếp lời ngạo nghễ nói: “Tới chậm thì đã sao?”

Cơ thành chủ ha ha cười, vươn tay vỗ vỗ bả vai nhi tử, nói: “Không sai, tới chậm thì đã sao?”

Tam công tử đi ở phía sau Cơ thành chủ quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử, cười nói: “Lão Ngũ, nghe nói người lần trước ở Triệu vương cung thật là chặt vật, ngay cả thị tỳ xấu xí kia thiếu chút nữa cũng bị Thập Cửu vương tử giết đi. Ha ha, sau này làm việc, người cũng phải cẩn thận mới tốt a.”

Hắn cười đến thực ôn hòa, ngữ khí cũng tựa hồ là nhắc nhở, nhưng ánh mắt kia nhìn thế nào cũng làm cho người ta không thoải mái. Ngũ công tử hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: “Tam ca vẫn là tự lo thân mình đi!”

Khi hai huynh đệ nói chuyện với nhau, Cơ thành chủ đã dẫn đầu đi thẳng về phía trước, hắn đi lần này, mọi người vội vàng cất bước đuổi theo.

Một đội người này chậm rãi đến ngoài điện Tuyên Đức, lúc này Cơ thành chủ cước bộ hơi chậm lại, nghiêng mắt nhìn Tam công tử, Tam công tử vội vàng tiến lên vài bước, đi tới một tên thái giám đứng gần vệ sĩ hai bên điện Tuyên Đức nói một câu.

Thái giám kia sau khi hướng Tam công tử nịnh nọt nở hai nụ cười, ngẩng đầu ưỡn ngực, hít dài một hơi, âm thanh cất cao, “Tề quốc thành Cơ phủ đến ——”

Tiếng quát thật dài của Thái giám ở trong điện vang vọng không thôi, trong thời gian ngắn, trong đại điện vốn ồn ào náo nhiệt, ca múa không ngớt thoáng an tĩnh một lát.

Ngay khi Cơ thành chủ mang theo mọi người đi vào trong điện thì tiếng cười duyên của Triệu vương hậu từ điện truyền đến, “Mau mời, mau mau mời vào.”

Dứt lời, nàng từ ghế chủ tọa khom người, ưu nhã đứng lên. Triệu vương hậu ý vào thân phận mình, khi những người trong tộc nhân đến thì nàng tuy rằng cười hòa ái dễ gần, nhưng chung quy thái độ vẫn mang theo vài phần xa cách, đừng nói là ra cửa đón chào, ngay cả loại đứng lên chào này cũng không có. Nay nàng này vừa làm ra thái độ này, chúng tộc nhân Cơ họ không khỏi liếc nàng một cái, đồng thời nhìn hướng cửa.

Một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt búp bê lấy cùi chỏ dựa vào thanh niên bên cạnh, thấp giọng nói: “Thất ca, Triệu vương hậu đối Tề quốc Cơ phủ này thái độ bất đồng chút, chuyện này coi như bất lợi với chúng ta nha.”

Thất ca kia là thanh niên một mặt chữ điền hai bốn hai lăm tuổi, hắn quay đầu lại thấp giọng nói: “Triệu vương hậu vốn chỉ là Triệu Cơ, hậu vị của nàng, vẫn là nhờ Ngũ công tử lấy mỹ danh truyền xa thiên hạ kia trợ giúp nàng có được! Nàng này tính tình bạc bẽo, đối với đại ân lần này cũng có ý xem thường, ra cửa đón chào cũng không nguyện ý, Tề quốc Cơ phủ sợ là đã sớm hối hận.”

“Thì ra là thế.”

“Trách không được.”

” Nữ tử bạc bẽo như thế, cư nhiên cũng xứng là vương hậu?”

“Cũng không thể nói như vậy, hiện tại chúng ta nên cảm thấy may mắn vì nàng bạc bẽo vô lễ, bằng không Tề quốc Cơ phủ có thể đã khó đối phó hơn rồi!”

“Quả thật như thế!”

Trong thời gian ngắn, trong vô số tiếng nói nhỏ, ánh mắt mọi người nhìn Triệu vương hậu, đã hơi hơi mang theo một phần khinh thường.

Triệu vương hậu đứng ở ghế chủ tọa, trong điện đèn đuốc sáng trưng, thật sự chói mắt, nàng còn tưởng rằng những ánh mắt đó nhìn về phía mình là tôn trọng nghênh tiếp. Lập tức nụ cười trên gương mặt tươi đẹp càng vui vẻ hơn.

Cơ thành chủ dẫn đầu bước chân vào trong đại điện.

Theo bọn họ tiến trong điện, ánh mắt của mọi người liền từ trên thân Triệu vương hậu chuyển hướng về phía bọn họ.

Người trong Cơ tộc trải rộng các nước, hiện tại đứng ở trong điện ít nhất cũng có bảy tám nhà. Cơ thành chủ một bước vào trong điện, hai mắt liền hướng trên mặt chúng tộc nhân đảo qua, tìm kiếm có người bổn gia đang ở đây hay không. Trong điện hơn trăm mấy cái sập, hắn liếc mắt một cái đảo qua cũng không có nhìn đến.

Cái thoáng nhìn này chính là chuyện xảy ra trong vài giây đồng hồ, Cơ thành chủ lược lược đảo qua, đã có vài vị tộc nhân quan hệ không tệ đi tới, cười hớ hớ cùng hân chào hỏi.

Trong mọi người Tề quốc Cơ phủ, Ngũ công tử tuần mỹ trong treo nhưng lạnh lùng như mặt trăng có vẻ thập phần chói mắt, trong thời gian ngắn, cũng có hơn phân nửa ánh mắt dừng lại trên người hắn.

Trong những người này, có khi là từ lâu đã nghe tiếng vẻ đẹp của hắn, có cũng người đã biết hắn. Những ánh mắt gần nhất ở hàng đầu này hoặc thưởng thức hoặc bình luận, đều đối với hắn đánh giá không ngớt.

Tôn Nhạc đi ở bên cạnh A Phúc, đang lẳng lặng quan sát mọi người. Trong điện đèn đuốc sáng trưng, Ngũ công tử phảng phất là một viên minh châu chói mắt nhất, tập trung đại đa số sự chú ý. Người đứng bên cạnh hắn, tất cả sẽ tự động mờ nhạt đi, hướng chỉ là Tôn Nhạc vốn cực kỳ không thuận mắt. Bởi vậy ánh mắt của nàng lẳng lặng từ trên mặt, trên người mọi người xẹt qua, nhưng không có bất luận kẻ nào nhận thấy được.

81. Chương 81: Mỹ Nam Doanh Thập Tam

Khi Cơ Tam công tử, Cơ Thập Cửu công tử nhất nhất đi vào bên trong đám tộc nhân, cùng họ nói giỡn thì Ngũ công tử đi hơi chậm một chút, hắn mới cất bước, bả vai liền bị người ta nặng nề mà vỗ một cái, một tiếng cười sang sảng từ phía sau truyền đến, “Giỏi cho người Tiểu Ngũ! Năm trước người còn chưa là gì, nhưng bây giờ thanh danh đại chấn rồi! Ca ca người vừa đến, khắp nơi liền nghe được danh tiếng của tiểu tử người đầu tiên! Con bà nó, ngay cả đạo cái Hồng lâu, những kỹ nữ cũng không khi nào dừng thảo luận về tiểu tử nhà người nhân tài xuất chúng như thế nào, bất đồng với các nam nhân khác như thế nào!”

Tiếng cười sang sảng này vừa ra, A Phúc đứng ở bên người Tôn Nhạc vội vàng lui về phía sau mấy bước, thối lui đến phía sau Tôn Nhạc, làm cho thân ảnh mình giấu giữa mọi người.

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn về phía A Phúc, đã thấy hắn co đầu rút cổ như có điểm sợ hãi Tôn Nhạc không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Người họ tiếp tục vỗ bả vai Cơ Ngũ, thở một hơi thật dài còn nói thêm: “Tiểu Ngũ a Tiểu Ngũ, hiện tại người thành tình lang tốt nhất trong cảm nhận của những nữ nhân kia rồi! Con bà nó, sinh ra có một bộ tú da đẹp thật đúng là chiếm tiện nghi nha!”

Người này vừa nói, vừa “Ba ba ba” vỗ bả vai Cơ Ngũ, sức tay hắn thập phần lớn, mỗi lần vỗ một cái Tôn Nhạc liền nhìn đến Ngũ công tử nhíu mày, vài chục cái này ba ba ba đánh xuống dưới, khuôn mặt tuần tú của Ngũ công tử đều co lại thành một đoàn, nghe răng nhếch miệng thấp giọng kêu đau không ngớt! Nhiều lần Ngũ công tử vươn tay ra, muốn đẩy bàn tay to vỗ trên vai kia ra, nhưng mỗi một lần tay hắn vừa nhấc, tay của người kia liền làm như vô ý vung lên, đem tay Ngũ công tử hẩy ra.

Người này vỗ chừng mười bảy mười tám cái, nhìn thấy Ngũ công tử bị đau không chịu được, không khỏi mừng rỡ, lúc này mới chịu dừng động tác chụp vai lại, hai tay chống thắt lưng đắc ý cười lên ha ha.

Người này ước chừng hai mươi lăm tuổi, gương mặt hơi đen, khuôn mặt hình chữ nhật, ngũ quan đoan chính, hợp với bộ áo màu xanh nhạt, cũng coi như là một công tử văn nhã. Nhưng gương mặt đắc ý kia đem toàn bộ hương vị đặc trưng của hắn che giấu mất dạng.

Bên cạnh thanh niên, cũng đứng một nam tử tuần nhã. Nam tử tuần nhã này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tuổi tuy nhỏ, nhưng khí chất lộ ra trên người hắn, lại làm cho người ta không có cách nào đem hắn xem thành thiếu niên. Nam tử này một thân áo bào dài màu xanh, dáng người thon dài, tuần mi bạc môi, hai mắt giống như bầu trời nửa đêm, sâu không lường được. Màu da của hắn hơi nâu, hai mắt cũng nghiêm nghị có thần, trong đó có tinh quang chớp động. Nếu như nói Ngũ công tử như là một vòng trăng sáng trên bầu trời, thì nam tử tuần nhã này tựa như một gốc thanh trúc trên ngọn núi.

Bất quá, nam tử tuần nhã này tuy rằng cũng là mỹ nam, nhưng vẻ tuấn tú của hắn cho dù không bằng Ngũ công tử chói mắt như vậy, lại tựa như là danh kiếm đem hào quang thu vào trong, càng nhìn kỹ càng cảm giác được hắn không giống người thường.

Ngũ công tử tay dè bả vai cơ hồ bị vỗ đến sưng vù, quay đầu nhìn. Vừa thấy, hai mắt của hắn không khỏi bị nam tử tuần nhã một bên hấp dẫn. Hắn cười nhẹ nhàng hai mắt đánh giá nam tử tuần nhã, quay đầu hướng tộc huynh vừa rồi vỗ vai mình hỏi: “Yến Tứ ca, vị kia là bằng hữu của huynh?”

Yến Tứ nhếch miệng cười, tùy tiện nói: “Hắn nha? Hắn là vi huynh ở trên đường nhặt được! Đến, ta giới thiệu hai vị một chút”

Yến Tứ hướng Ngũ công tử chỉ một cái cười nói với nam tử tuần nhã kia: “Đây là Tề quốc Cơ ngũ bất quá mọi người trong điện này đều họ Cơ. Người cũng có thể gọi hắn Tề Ngũ tựa như ta đây Yến Cơ Tứ kêu Yến Tứ. Lão Ngũ, người kia là Doanh Thập Tam từ Tần sang đây xem náo nhiệt. Khi ta ở trên đường dừng tới tiểu tử này, tài sản trên người hắn đều bị người ta trộm đi hết! Đây cũng là một tiểu tử không biết xấu hổ nhìn đến Yến Tứ ta dễ nói chuyện, liền ngăn đón ngựa của ta muốn ta làm cha mẹ cung cấp ăn mặc cho hắn Ha ha ha ha.”

Ở trong tiếng cười lớn của Yến Tứ. Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn về phía Doanh Thập Tam tuần nhã này. Khí chất của Doanh Thập Tam hết sức kỳ lạ, có chỗ bất đồng với vương công quý tộc Tôn Nhạc gặp trên đường. Nhưng cụ thể có cái gì bất đồng Tôn Nhạc cũng là nói không nên lời.

Doanh Thập Tam sau khi làm lễ ra mắt cùng Cơ Ngũ công tử chấp tay trước ngực cười nói: “Đại danh Ngũ công tử mấy ngày nay trong thành Hàm Đan quả thật hết sức phổ biến.”

Yến Tứ ở bên cười lớn tiếp lời nói: “Đúng vậy đúng vậy! Có điều là ‘phạm chỗ nào có nữ nhân thì có tên Cơ Ngũ’ Ta nói Cơ Ngũ nha người tốt cuộc làm cái gì khiến cho nữ tử toàn thành đều mê mẩn tiểu tử người?”

Thanh âm Yến Tứ thập phần khích lệ lại vang dội. Vốn trong đại điện đã sớm ồn ào náo động một mảnh, tiếng cười to của hắn ở trong đó cũng không thấy chói tai nhưng thỉnh thoảng có người nhìn bên này. Quắc mắt nhìn trừng trừng về phía hắn và Cơ Ngũ bất quá Yến Tứ không chút nào chú ý giống như không có cảm giác.

Cơ Ngũ cảm giác thấy bất quá hắn cũng không thêm để ý.

Tôn Nhạc chú ý tới, từ sau khi nhìn thấy Yến Tứ này, khoe miệng Cơ Ngũ công tử luôn giương lên, giữa lông mày có một vẻ thả lỏng cùng khoái hoạt. Xem ra Yến Tứ này thật sự là bạn tốt tri giao của hắn.

Yến Tứ sau khi cười vài tiếng, vươn tay lại hướng trên vai Cơ Ngũ vỗ tới. Cơ Ngũ nhìn đến tay hắn đánh tới, vội vàng lui về phía sau từng bước, thấp giọng phẫn nộ quát: “Yến Tứ ngươi tên hỗn đản này! Bờ vai của ta bây giờ còn tê rần đây này! Người lại còn muốn đánh thêm vài cái sao?” Hắn hiện tại ngay cả từ ‘ca’ cũng tiết kiệm.

Yến tứ nhếch miệng cười, tay hắn để xuống phía dưới. Ngũ công tử nhìn đến hắn không hề vươn về phía bả vai mình, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng lúc hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, cánh tay phải Yến Tứ giơ lên, vô cùng nhanh chóng ôm cổ Ngũ công tử!

Động tác này của hắn cực kỳ nhanh chóng.

Ngũ công tử căn bản còn chưa kịp phản ứng liền bị hắn ôm lấy cổ, hắn đem Cơ Ngũ hướng dưới nách mình nhấn xuống (Myu: đã bôi Rexona chưa đây T.T), đè nặng Cơ Ngũ hít không khí kêu đau hừ hừ cười lạnh, “Chụp tê bờ vai của ngươi rồi? Con bà nó, tiểu tử ngươi lần trước nói cũng không nói một tiếng liền chuẩn êm về nhà! Chuẩn về nhà cũng thôi đi, còn thuận tay bưng của ta hai cái bình rượu ngon trân quý! Khoản sổ sách này ta đã sớm muốn quên đi, tiểu tử ngươi còn dám nói ta đã chụp tê rần bờ vai ngươi! !”

Yến Tứ vừa quát mắng, vừa mang theo đầu Ngũ công tử, sức tay hắn thật lớn, người cũng cao lớn uy vũ hơn so với Ngũ công tử. Một kẹp đầu Ngũ công tử này, hai tay Ngũ công tử dù vừa chụp vừa đánh cũng không mấy may làm gì được hắn, càng giãy không ra.

Yến Tứ cũng không để ý tới Ngũ công tử đang phát mình không thôi, giống như một quyền lại một quyền dừng ở trên người mình kia là gãi ngứa. Hắn quay đầu hướng Doanh Thập Tam nói: “Lần trước từng rượu

ta nói kia đó là bị tiểu tử này trộm đi rồi! Con bà nó, nếu hần là người yêu rượu cũng bỏ qua, nhưng hần không phải! Hần sợ dĩ tổn công đi trộm rượu của ta, chỉ bởi vì đó là đồ ta trân quý! Doanh Thập Tam, người nói tiểu tử này có nên đánh hay không?”

Ngũ công tử vốn là thiếu niên xinh đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng, không dính bụi bặm thế tục, nhưng một cái thiếu niên xinh đẹp này lại bị Yến Tứ kẹp ở dưới nách, tóc rối bù hoa chân múa tay thực chất vật, đối lập với bộ dáng cao không thể chạm của hần trước kia. Lập tức, Tôn Nhạc cùng Song Xu đều trừng lớn mắt, ngốc vù vù nhìn một màn này. Đặc biệt là Song Xu, ngây ngốc đến quên chức trách của mình, cũng không nghĩ tới tiến lên giúp Ngũ công tử thoát ly bề khổ.

Tôn Nhạc mỉm cười nhìn bị Ngũ công tử khi dễ thống khổ không chịu nổi, thầm suy nghĩ: nguyên lai Ngũ công tử cũng có lúc nghịch ngợm! Nàng khó được nhìn thấy Ngũ công tử chật vật không chịu nổi như vậy, không biết tại sao, lại tuyệt không nghĩ tiến lên trợ giúp hần một phen.

Ngũ công tử từ chối nửa ngày cũng không giãy ra, chợt nhớ tới Song Xu, liền hướng các nàng quát: “Còn thất thần làm gì?”

Song Xu ngẩn ra, lập tức tỉnh táo lại. Yến Tứ nhìn đến các nàng đi lại, ha ha cười, tay phải buông lỏng ra. Ngũ công tử vừa được tự do, liền nhanh chóng lui về phía sau hai bước.

Bất quá lúc này, khuôn mặt tuần tú của hần đã nghẹn đến mức đỏ bừng, cả người thở hồng hộc, tóc rối bù, áo bào cũng không chỉnh tề. Song Xu vội vàng tiến đến bên cạnh hần, vì hần sửa sang lại áo bào và tóc.

Song Xu này vừa lên trước, liền đem Tôn Nhạc và A Phúc lộ ở trước mắt Yến Tứ cùng Doanh Thập Tam, hai người dời lực chú ý từ trên người Ngũ công tử, hướng tới bọn họ bắt đầu đánh giá. Ánh mắt Yến tứ còn đặt ở trên người Song Xu, còn đang hướng các nàng hí hửng mắt háo sắc cao thấp đánh giá không ngớt thì lực chú ý của Doanh Thập Tam đã chuyển đến trên mặt, trên người Tôn Nhạc.

Hần đưa mắt nhìn Tôn Nhạc, trong ánh mắt biểu lộ một chút kinh ngạc cùng điều tra. Ngay khi hần nhìn chính mình thì Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu, một bộ dáng yếu đuối nhu thuận thành thật.

Lúc này, ánh mắt Yến Tứ cuối cùng từ trên người mỹ nhân chuyển khai , liếc mắt một cái nhìn đến A Phúc.

Hần vừa thấy A Phúc, mày rậm lập tức dựng thẳng, ánh mắt cũng trừng lớn như chuông đồng. Hần hàm hàm nhìn chăm chăm A Phúc, quát: “Chính là người tên tiểu tặc trộm gà trộm chó này! Mau mau trả rượu cho ta!”

Tiếng hét to của hần vừa truyền ra, A Phúc vội vàng rút đầu lại, mặt cười hắc hắc nói: “Tứ công tử cần gì tức giận? Cái này, rượu chính là việc nhỏ, việc nhỏ mà thôi. Người nhìn xem, mọi người đều nhìn bên này rồi.”

Lời nói của A Phúc làm cho Yến Tứ nhíu mày, hần nhìn lướt qua hai bên trái phải, quả nhiên phát hiện tất cả mọi người đều nhìn qua bên này, lập tức hừ nhẹ một tiếng.

Triệu vương hậu còn đứng ở ghế chủ tọa, gương mặt còn mang ý cười của nàng có điểm cứng nhắc. Nàng vốn nghĩ đến đám người Ngũ công tử sau khi đi vào đầu tiên sẽ hướng chính mình thi lễ, nào biết đầu rằng bọn họ giống như không có nhận thấy được sự hiện hữu của mình, cùng người bên ngoài bắt đầu hàn huyên.

Vốn là, loại hành vi này ở thời đại này cũng không tính thất lễ, hết thấy lễ nghi cũng còn mới nảy sinh, giữa người và người cũng không có nhiều quy củ phiền phức như đời sau vậy. Trọng yếu nhất là, cả điện này mọi người đều là người Cơ tộc, luận về thứ bậc, Triệu vương hậu vốn vẹn là một văn bối, còn chưa tới phiên người ta hướng nàng hành lễ.

Bất quá Triệu vương hậu từ sau khi làm Vương Hậu, vẫn tự mình rất cao, lập tức trên gương mặt cứng nhắc điểm lệ đã hơi xanh, biểu tình cũng có chút không tốt.

Triệu vương hậu không phải một người giỏi về giả bộ, vẻ mặt của nàng ngay tại chỗ rơi vào rồi trong tâm mắt không ít người. Cơ thành chủ cũng nhìn vào trong mắt, hần âm thầm hừ một tiếng, nghĩ ngợi: nữ nhân ngu xuẩn! Ngũ nhi của ta có thể làm cho người lên được địa vị cao, cũng có thể khiến người hạ vị! Hừ, chờ đến hội nghị năm nước lần này, nhất định phải bảo Ngũ nhi cho người nữ nhân ngu xuẩn này biết một chút nặng nhẹ!

Thần sắc biến hóa của mọi người trong điện, bất tri bất giác đều rơi vào trong mắt Tôn Nhạc.

Ánh mắt của Doanh Thập Tam sau khi quét qua Triệu vương hậu cùng mọi người một cái, đang muốn dời tầm mắt, bỗng nhiên cảm giác được có người cũng như mình chú ý Triệu vương hậu, không khỏi theo ánh mắt nhìn lại.

Này vừa nhìn, hần lại chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn xấu xí bình thường của Tôn Nhạc, cùng với hai mắt ẩn chứa suy nghĩ vô tận trên khuôn mặt nhỏ nhắn xấu xí kia.

Bốn mắt nhìn nhau, Tôn Nhạc vội vàng bộ dạng phục tùng liêm mực, cúi đầu xuống.

82. Chương 82: Triệu Vương Hậu Chú Ý

Nhìn đến Tôn Nhạc xấu xí bình thường còn có vẻ hèn nhất bỉ ổi, trong ánh mắt Doanh Thập Tam quang mang chớp động, môi khẽ nhếch rồi quay đầu đi.

Mọi người Cơ phủ sau một trận hàn huyên, đã theo sự phân biệt các phủ ngồi xuống. Đương nhiên, Yến Tứ phóng đảng bất kham không để ý đến chuyện đó, hần kéo Ngũ công tử đến một góc.

Thẳng đến sau khi ngồi xuống, vẫn còn tiếng hàn huyên truyền đến.

Triệu vương hậu thân là chủ nhân yến hội, lúc này đã ngồi trở về trên ghế. Nàng đợi ọi người trong điện an tĩnh một chút, mới ho một tiếng, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, thanh thanh kêu lên: “Hiện tại ngay cả Tề quốc Cơ phủ cũng đến, các tộc nhân hần là đến đông đủ rồi chứ?”

Nàng nói đến ‘ Tề quốc Cơ phủ ’ thì có ý cần nặng âm, đôi mắt đẹp rõ ràng có sự khó chịu kia hướng đám người Ngũ công tử nghiêng mắt nhìn. Trong ánh mắt, giống như đang ám chỉ bọn họ hần là nên xin lỗi lấy lòng ngay tại chỗ, làm tiêu lửa giận của nàng.

Ánh mắt như thế, đang ngồi đại đa số đều là cáo già, mỗi người nhìn đều hiểu được. Trong thời gian ngắn, sự khinh thường trong mắt mọi người càng thêm rõ ràng ngay cả khuôn mặt tuần tú của Ngũ công tử cũng lạng lạng. Bất quá góc bọn ngồi ánh sáng hơi tối, người ngoài thấy không rõ biểu tình của Ngũ công tử.

Triệu vương Hậu sau khi thể hiện sự bất mãn của mình, tay trắng nòn nà vung lên, quát: “Thượng yến! Tấu nhạc!”

Thanh âm của Triệu vương hậu vừa rơi xuống, một đội cung nữ bưng hộp đựng thức ăn, quanh co khúc khuỷu xếp thành hàng dài, đi xuyên qua sập mọi người. Chuông nhạc từ phía dựa vào tường điện, cũng bị nhạc công cung đình nhẹ nhàng gõ lên. Tiếng nhạc du dương truyền ra, mọi người chậm rãi khôi phục im lặng.

Sau khi trên sập mỗi người đều bày rượu và thức ăn xong, chúng cung nữ lui về phía sau, chỉnh tề dựa vào vách tường đứng hầu ở hai bên trái phải.

Triệu vương hậu lúc này đã tươi cười sáng lạn hơn, nàng đắc chí vừa lòng quét mắt tộc nhân cả điện, tựa hồ cảm nhận quyền uy tuyệt đối của chủ nhân.

Tay ngọc giơ chén ngọc lên, Triệu vương hậu thanh thanh nói : “Chư vị tộc nhân khó có dịp tụ hội, ta mời các vị một ly!”

Dứt lời nàng dẫn đầu uống cạn rượu trong chén.

Chúng tộc nhân cũng đều giơ chén rượu trong tay lên uống một hơi cạn sạch.

Triệu vương hậu thân nhiên cười còn nói thêm: “Lúc này đây tụ hội chắc các vị cũng biết là vì cái gì! Bảy ngày sau là đại hội trí giả năm nước. Chư vị đang ngồi tuy rằng cũng chỉ là sứ giả các quốc gia chư hầu. Nhưng xưa nay hội nghị trí giả vốn không luận thân phận mà chỉ luận học vấn.

Nếu vị nào ở ngày đó có thể bỗng nhiên nổi tiếng, vậy hẳn sắp sửa hưởng thụ không chỉ là ánh mắt chú ý của người trong thiên hạ!” Nàng nói tới đây thanh âm thả chậm một chút, nói rõ từng chữ từng câu: “Hắn còn được bốn gia chú ý! Thậm chí trở thành thiếu tộc trưởng của thiên hạ đệ nhất thế gia vọng tộc!”

Triệu vương hậu nói tới đây thì gương mặt diễm lệ đã hồng hồng. Hai mắt sáng trong suốt có vẻ thực hưng phấn, mà hưng phấn không chỉ là nàng mà là tất cả mọi người trong điện. Mặc kệ lúc này là cái biểu tình gì nghe đến đó một đám cũng tinh thần phấn chấn sĩ khí mười phần!

Triệu vương hậu hiển nhiên thực hưởng thụ loại cảm giác chỉ một câu nói đầu tiên có thể kích khởi hào khí của mọi người này. Ánh mắt nàng từ trên mặt mọi người đảo qua một cái chậm rãi chuyển đến Tề quốc Cơ phủ một chút, lại quét qua Ngũ công tử.

Triệu vương hậu đang đánh giá mọi nơi, một thiếu niên vọt đứng lên, chỗ thiếu niên này ngồi là vị trí Triệu quốc, hiển nhiên là người của Triệu Cơ phủ.

Thiếu niên ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, tuổi xấp xỉ với Ngũ công tử, bất quá bộ dạng lại cực kỳ bình thường, chỉ có một đôi mắt to đen nhánh quay tròn chuyển động, có vẻ linh mãnh mà khôn khéo.

Thiếu niên hướng về phía Triệu vương hậu chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Vương Hậu tỷ tỷ, không biết người bốn gia đã đến chưa? Đến là những người nào? Bây giờ đang ở đâu nghỉ ngơi?”

Thiếu niên này vừa mới mở miệng, nói đúng vào điều mà mọi người nóng lòng muốn biết. Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều nhìn hướng Triệu vương hậu. Đám người Cơ thành chủ, Ngũ công tử cũng ngừng đầu lên, khẩn trương nhìn về phía Triệu vương hậu.

Đặc biệt Cơ thành chủ, trong ánh mắt nhìn về phía Triệu vương hậu ngoài khẩn trương còn có điểm tức giận. Mấy ngày hôm trước, hắn không ngừng phái người đến hỏi Triệu vương hậu chuyện có liên quan đến người của bốn gia, nhưng Triệu vương hậu lại một chữ cũng không nói, việc này làm hắn rất khó chịu. Xem ra, nếu Triệu vương hậu này ngay cả điểm ấy cũng không thể cung cấp cấp cho người của Tề quốc Cơ phủ, thì nàng đối với chính mình, đối với Cơ phủ không còn nửa điểm ý nghĩa.

Triệu vương hậu rất là hưởng thụ ánh mắt hiện tại chúng tộc nhân quăng đến, nàng chậm rãi đưa ánh mắt xẹt qua trên mặt mọi người, chậm rãi xẹt qua người tới từ bốn gia. Cũng vì cung cấp hết thủy phương tiện cho người tới từ bốn gia, đặc biệt việc khảo sát người thừa kế, hiệp trợ cung cấp nhiều phương diện, là nghĩa vụ chủ nhân của nàng, cũng là điều kiện tiên quyết để bảo vệ sĩ diện của nàng ở trước mặt tộc nhân.

Ánh mắt lẳng lặng thưởng thức vẻ mặt của mọi người, sau một trận yên lặng, Triệu vương hậu rốt cục cười cười, quay đầu nói với thiếu niên kia: “Triệu thất đệ, làm gì gấp gáp như vậy? Bọn họ muốn hiện thân thì tự nhiên sẽ hiện thân, mời uống một ly!”

Dứt lời, nàng lại đem chén ngọc giơ lên trước mặt, giơ chén lên trước Triệu Thất, hướng tới mọi người, đặc biệt hướng tới Tề quốc Cơ phủ quơ quơ vài cái, sau đó Triệu vương hậu thản nhiên cười, giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Mọi người lúc này đã rất thất vọng.

Tại chỗ ngồi của Tề quốc Cơ phủ, nét mặt Tam công tử đã đầy vẻ giận dữ, hắn bực bội nhìn chằm chằm Triệu vương hậu, buồn buồn nói: “Ngũ đệ còn nói cái gì sau khi dâng lễ là có thể được nàng tương trợ! Cái rắm! Cái gì cũng không có!”

Âm thanh của Tam công tử vừa rơi xuống, Mộc công ở phía sau tiếp lời nói: “Tam công tử nói lời ấy sai rồi. Lòng người khó dò, Ngũ công tử kiến nghị tặng lễ vật cho nàng cũng không sai. Bây giờ là thời cơ phi thường, chúng ta cũng không mong nàng kính trọng Tề quốc Cơ phủ chúng ta vài phần, chỉ cầu nàng không ở trước mặt bốn gia cố ý chửi bới là tốt lắm rồi.”

Mộc công vừa nói như thế, mọi người liên tiếp gật đầu.

Triệu vương hậu hưởng thụ nhìn vẻ mặt ửng đỏ của mọi người, nụ cười trên gương mặt diễm lệ càng thêm sáng lạn. Nàng rất vui vẻ, vừa rồi bị vắng vẻ, hiện tại cuối cùng đã trả thù được.

Sau khi lặng yên thưởng thức vẻ mặt của mọi người một hồi, ánh mắt Triệu vương hậu chuyển hướng về phía Ngũ công tử.

Nàng nhìn Ngũ công tử, ánh mắt không hề chớp. Lực chú ý của mọi người vốn đều tập trung vào Triệu vương hậu, hiện tại cả đám đều theo ánh mắt của nàng nhìn về phía Cơ Ngũ.

Cơ Ngũ thẳng lưng lẳng lặng đón nhận ánh mắt Triệu vương hậu. Mà ở bên cạnh hắn, Yến Tứ bất mãn nói lầm bầm: “Lại tới nữa! Lão Ngũ, chỉ cần chỗ nào có nữ nhân, tiểu tử ngươi chính là giấu cũng giấu không được!”

Ngồi ở phía sau Yến Tứ, Doanh Thập Tam nghe vậy mỉm cười, hắn nhích thân ra sau sập, lười biếng bưng chén rượu lên thưởng thức một ngụm rượu, vô cùng hứng thú nhìn một màn này.

Triệu vương hậu nhìn chăm chú vào Ngũ công tử, bỗng nhiên mỉm cười, trên gương mặt diễm lệ giống như một đóa hoa đang nở. Nàng hé môi đỏ mọng, thanh âm thanh thúy nói, “Tề quốc Ngũ đệ tuy rằng đến không lâu, cũng là thanh danh đại chấn. Chẳng những làm cho Thập Bát công chúa vốn được bề hạ sủng ái ái mộ không thôi, ngay cả đại vương tử cũng có chút coi trọng. Bất quá Ngũ đệ nha, thanh danh đó cũng có điểm bất lợi đối với ngươi.”

Thanh âm của Triệu vương hậu yêu kiều mà mềm mại, có vẻ thập phần thân thiết, đặc biệt một câu cuối cùng.

Nhưng khi nàng nói ra hai chữ ‘bất quá’, mọi người rõ ràng cảm thấy hưng phấn lên, mà Ngũ công tử và người của Tề quốc Cơ phủ còn lại là rùng mình.

Đang lúc mọi người chú ý, Triệu vương hậu cười một tiếng, tiếp tục nói: “Lời đồn đãi gần đây, đều nói Ngũ đệ ngươi tinh thông gia sự, đây cũng không phải là lời hay đâu.”

Chữ ‘đâu’ của nàng kéo vừa dài vừa mềm mại, làm cho Tôn Nhạc nghe được có điểm ngứa ngáy. Mà câu ‘tinh thông gia sự’ vừa nói ra, quả nhiên, trong điện trước sau vang lên một trận tiếng cười.

Khuôn mặt tuấn tú của Ngũ công tử trầm xuống, có điểm tức giận nhú mào. Triệu vương hậu vội vàng đề cao thanh âm nói, “Ngũ đệ chính là người thông minh, làm sao có thể làm cho loại thanh danh này truyền đến thiên hạ đều biết, đúng không nha? Ngũ đệ nha, chỗ này của ta có một vấn đề thập phần nan giải, nếu ngươi có thể đáp, những lời đồn đãi kia sẽ tự sụp đổ, không biết Ngũ đệ có hứng thú đáp hay không?” Nàng chuyển hướng mọi người trong điện, cười nói: “Đương nhiên, các vị đang ngồi cũng có thể đáp.”

Sau khi Triệu vương hậu nói ra những lời này, liền dù bận vẫn ung dung nhìn Ngũ công tử, chờ câu trả lời của hắn.

Mà trong điện, tiếng bàn luận xôn xao nổi lên bốn phía. Triệu vương hậu mặc dù là một phụ nhân vô tri, bất quá nàng hiện tại dù sao cũng là Vương Hậu một quốc gia, bên người tất có sĩ tử tài trí. Ngay cả bọn hắn cũng nói thập phần nan giải, vấn đề kia hẳn là thực sự khó khăn.

Tất cả mọi người trong Tề quốc Cơ phủ ngẩng đầu nhìn Triệu vương hậu, thật sự không rõ nàng dưới loại tình huống này, trường hợp này hướng Ngũ công tử chất vấn, rốt cuộc là có ý gì. Chẳng lẽ, nàng sinh lòng thù hận với Ngũ công tử, không làm hắn xấu mặt thì không được?

Tôn Nhạc đã lẳng lặng đánh giá Triệu vương hậu, nàng thấy, Triệu vương hậu cho tới nay, vẫn có hảo cảm với Ngũ công tử. Vốn là, bất kỳ một nữ nhân nào, đối mặt thiếu niên ôn lương tuấn mỹ như Ngũ công tử vậy, rất khó không sinh ra hảo cảm. Nhưng mà, nàng tại sao muốn trước mặt mọi người làm khó hắn như vậy?

Đột nhiên, tim Tôn Nhạc thành thịch nhảy dựng lên! Chẳng lẽ, lần chất vấn này cũng không phải ý tứ của Triệu vương hậu, mà là ý của người phái tới từ bốn gia?

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, ngẩng đầu nhìn Triệu vương hậu, Triệu vương hậu vẫn còn nhìn chằm chằm Cơ Ngũ công tử, trên gương mặt diễm lệ kia của nàng có chút xin lỗi, mà trong ánh mắt sáng ngời kia, nhìn về phía Ngũ công tử cũng thập phần ôn hòa. Tôn Nhạc sau khi nhìn nàng vài lần, trong lòng đã hiểu được, chính mình đoán không sai.

Ngũ công tử thật không ngờ Triệu vương hậu sẽ ở trường hợp này khó xử mình, lập tức tức giận không thôi. Khuôn mặt tuấn tú của hắn trầm xuống, bạc môi bĩu một cái, khe khom người liền chuẩn bị đứng lên cự tuyệt.

Tôn Nhạc nhìn đến động tác của hắn, thân trên hơi nghiêng về phía trước, ở phía sau Ngũ công tử cúi đầu nói một câu, “Ngũ công tử, vấn đề này Triệu vương hậu đại diện bốn gia hỏi ra! Công tử không thể khinh cử vọng động (hành động thiếu suy nghĩ)!”

Thanh âm của Tôn Nhạc rất nhỏ, rất nhẹ, bất quá Ngũ công tử vẫn nghe được. Nhưng là, không chỉ là hắn nghe rõ, ngay cả Yến Tứ đang xem náo nhiệt, cùng với Doanh Thập Tam thưởng rượu, vẻ mặt lưỡi biếng cũng nghe đến. Hai nam nhân kinh ngạc quay đầu, đồng thời nhìn Tôn Nhạc. Đặc biệt là Doanh Thập Tam, hần lẳng lẳng đánh giá Tôn Nhạc, trong ánh mắt có kinh ngạc, cũng có tò mò, còn có một phần cân nhắc.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt hai người, cúi đầu, thân mình co lại về phía sau, làm mình tránh ở bên cạnh A Phúc, tránh được ánh mắt hai người. Nàng không phải e ngại hai người đã phát hiện cái gì, mà là cảm thấy dưới loại tình huống này, trong trường hợp này, biểu hiện dị thường của hai người sẽ làm cho càng nhiều người chú ý đến chính mình.

Hiện tại Tôn Nhạc còn không có khả năng tự bảo vệ mình, nàng còn không muốn để mình bộc lộ tài năng, bại lộ trước mắt mọi người.

83. Chương 83: Ngũ Công Tử Nổi Danh Thiên Hạ

Ngũ vừa nghe được Tôn Nhạc nói như thế, thân mình không khỏi cứng đờ, chậm rãi ngồi xuống.

Lần này, ánh mắt Yến Tứ cùng Doanh Thập Tam nhìn về phía Tôn Nhạc càng thêm tràn ngập ý điều tra : bé gái xấu xí này cư nhiên chỉ bằng một câu, liền làm cho Cơ Ngũ không tự chủ được nghe theo nàng, chẳng lẽ, tiểu nha đầu này là một nhân tài sao?

Ngũ công tử chỉ dùng một hồi công phu, liền hoàn toàn tĩnh tâm lại.

Hắn ở bên trong ánh mắt chú mục của mọi người, mỉm cười nâng đầu, đón nhận ánh mắt Triệu vương hậu, chắp tay trước ngực nói: “Dạ, kính xin Triệu vương hậu ra đề mục!”

Tiểu tử này cư nhiên không kinh ngạc không tức giận! Cư nhiên có thể bảo trì bình thản như thế!

Trong thời gian ngắn, ánh mắt mọi người nhìn về phía Cơ Ngũ công tử, đã thêm không ít ánh mắt ngưng trọng quan sát kỹ.

Triệu vương hậu chống lại khuôn mặt tuấn tú trong bình tĩnh lộ ra trầm ổn của Ngũ công tử, không khỏi cười sáng lạn, nàng hắng giọng một cái, trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: “Cơ Ngũ đệ nghe kỹ, ngày xưa Ân Trụ Vương có một câu, nói là “Ta sinh ra không mang thiên mệnh.” Thiên hạ của Ân Thương nếu đến từ mệnh trời, vì sao nó lại bị Đại Chu thay thế được? Nếu như nói Đại Chu cũng là do thiên mệnh mà thay thế được Ân Trụ, cục diện đương thời vì sao lại do chư hầu làm thế lực chính, Thiên tử suy thoái?”

Mấy lời này Triệu vương Hậu nói rất chậm, gần từng tiếng nặng nề mà cần ra. Giọng điệu nói chuyện của nàng, giống như không phải đặt câu hỏi, mà là đang đọc thuộc lòng.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong điện đều hiểu rõ! Vấn đề này có lai lịch lớn!

Quả thật, vấn đề này có lai lịch lớn, nó cư nhiên giống như vấn đề thời gian trước ở trong phủ Từ phu nhân thì Triệu đại vương tử nêu ra “Trời đất lúc bắt đầu, quân vương là theo mệnh của trời đất làm thiên tử. Như vậy, thiên tử có thể vĩnh viễn tồn tại ư? Nếu như có thể vĩnh tồn, Nhà Thương vì sao có thể bị thay bởi Đại Hạ?” Hai vấn đề này hoàn toàn tương đồng!

Bất quá điểm khác với vấn đề của Đại vương tử là, vấn đề Đại vương tử rõ ràng đem dã tâm của hắn hoàn toàn lộ ra trước mặt thế nhân, mà Triệu vương hậu thì lấy một loại tư thái thảo luận về thế cục hiện tại mà hỏi ra.

Trong thời gian ngắn tất cả mọi người an tĩnh lại.

Bản chất vấn đề này là đại biểu sự thất bại về việc thay đổi người lãnh đạo đương thời của giới vương quyền.

Những kẻ có dã tâm gia sâu sắc này thấy được vương triều Đại Chu suy bại. Bọn họ khát vọng có thể thay Chu thiên tử mà có được thiên hạ! Nhưng là trong nội tâm bọn họ vẫn có sự sợ hãi đối với mệnh trời. Bọn họ cẩn thận tìm kiếm thiên mệnh, mãnh liệt khát cầu một trí giả có thể cho bọn họ một đáp án, có thể làm cho bọn họ hiểu được ý nguyện của trời đất! Có thể cung cấp cho dã tâm bọn họ một loại lý luận căn cứ!

Một vấn đề như vậy đã không phải do một phụ nhân vô tri như Triệu vương hậu có khả năng hỏi ra.

Trong thời gian ngắn vô số cặp mắt hoặc đổ kỵ hoặc may mắn đều tụ tập đến trên người Ngũ công tử. Những người đó đổ kỵ là bởi vì bọn họ nghĩ người khiến cho Triệu vương hậu hỏi ra vấn đề này hơn phân nửa chính là người bốn gia bốn gia phái tới. Chỉ mặt gọi tên Ngũ công tử hỏi như vậy tất nhiên là bởi vì cực kỳ chú ý hắn.

Mà may mắn là vì vấn đề này thật sự quá kinh người. Ngày hôm nay Chu thiên tử tuy rằng suy thoái nhưng vẫn còn tại vị! Ngũ công tử nếu quả thật cấp ra đáp án hoàn mỹ chỉ sợ sẽ trở thành mục tiêu của nghìn người!

Mỗi người vào thời khắc này ngực đều thành thịch chực nhảy lên, vấn đề này quả thật là một cơ hội, nhưng là nó lại một cơ hội hàm chứa nguy hiểm thật lớn. Nếu như mình đứng ở lập trường Ngũ công tử, phải trả lời như thế nào mới tốt?

Mọi người mới nghĩ như vậy, lập tức đều tỉnh lại lại! Vấn đề này cũng không phải là vấn đề bình thường, những năm gần đây mặc dù không có ai can đảm hỏi thẳng ra, nhưng trí giả hiền sĩ trong thiên hạ lại có người nào không nghĩ đi nghĩ lại, đau khổ theo đuổi? Vấn đề này căn bản không có người có thể đưa ra đáp án hoàn hảo, mà Ngũ công tử chỉ là một chàng thiếu niên, hắn cho dù thông minh, chỉ sợ cũng không trả lời được vấn đề này.

Ngũ công tử ngẩng đầu yên lặng cùng hai mắt Triệu vương hậu nhìn nhau.

Trên thực tế, giờ này khắc này, lồng ngực của hắn là bang bang đập không ngừng. Hắn mặc dù yên lặng nhìn Triệu vương hậu như vậy, nhưng ánh mắt không có tiêu cự.

Yết hầu của hắn có điểm phát khô, cả người đều bị vây trong một loại trạng thái mê muội. Ngay vừa rồi lúc ra cửa, hắn mới được Tôn Nhạc nhắc nhở đem vấn đề này sửa sang lại ạch lạch. Hiện tại, cho dù người trong thiên hạ đều không thể trả lời vấn đề này, hắn lại có thể!

Nhưng mà, hắn có nên đáp hay không? Nếu đáp rồi, hắn sẽ đem mình đặt trên đầu sóng ngọn gió! Thiên hạ đại loạn thì thôi, bởi vì chỉ cần thiên hạ đại loạn, hắn dựa vào hiểu biết của mình có thể trở thành thượng khách của bất kỳ một vương hầu có dã tâm bưng bưng nào! Nhưng mà, nếu thiên hạ không có đại loạn thì sao? Chính mình sẽ trở thành cái gai trong mắt những người trung thành với Chu thiên tử rồi!

Đây là một quyết định liên quan đến cả đời! Một khi chọn lựa rồi hắn muốn tránh cũng không thể tránh! Hắn chỉ cần đem những gì mình chuẩn bị nói ra, nhất định sẽ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió!

Ngũ công tử chỉ là con cháu quý tộc thuần lương, cuộc đời hắn còn chưa gặp qua thời điểm khó quyết định như vậy!

Tôn Nhạc ngồi ở phía sau Ngũ công tử, lặng lẽ nhìn hắn, lặng lẽ chờ câu trả lời của hắn.

Nàng biết, lúc này Ngũ công tử tất nhiên là đang băn khoăn dūr dūr. Bất quá, lúc này nàng sẽ không thay hắn quyết định. Đây là một canh bạc liên quan đến cả cuộc đời, Ngũ công tử lại không phải một người có dã tâm, vận mệnh của hắn như thế nào, đến và đi như thế nào, phải do chính hắn làm chủ!

Tất cả mọi người đang nhìn Ngũ công tử, ngay cả Doanh Thập Tam này giờ thờ ơ dựa vào sập thưởng rượu, cũng ngồi thẳng người, hai mắt nhìn chăm chăm Ngũ công tử!

Bất quá, khác mọi người là, lúc Doanh Thập Tam đang ngó chừng Ngũ công tử, thỉnh thoảng bót thời giờ nhìn Tôn Nhạc một cái. Hắn đương nhiên cái gì cũng nhìn không ra, tỷ nữ xấu xí bên Ngũ công tử này, vẫn lẳng lặng cúi đầu, giống như căn bản cũng không cảm giác được mạch nước ngầm bắt đầu khởi động trong điện.

Ổ trong một trận trầm mặc, Ngũ công tử đứng lên.

Bộ dạng Ngũ công tử vốn phong thần tuấn lãng, giờ này khắc này, vô số đèn đuốc chiếu vào trên gương mặt sáng như nước của hắn, chiếu vào ánh mắt trong suốt và thâm thúy kia, trong thời gian ngắn, thiếu niên xưa nay xinh đẹp thuần lương này, đúng là có vẻ tỏa sáng chói mắt, rung động lòng người.

Tôn Nhạc ngồi xổm ở phía sau Ngũ công tử, nàng không có cách nào nhìn đến mặt Ngũ công tử, cũng không có cảm giác được ánh sáng làm người ta hoa mắt kia. Nhưng mà, nàng có thể cảm giác được rõ ràng, giờ này khắc này, Ngũ công tử thập phần tự tin! Tự tin khiến cho thân hình cao to của hắn thẳng tắp, khiến cho khí chất luôn luôn văn nhược của hắn hiện ra một loại thâm trầm.

Cơ Ngũ như vậy, làm cho tất cả mọi người giật mình trong lòng, đồng thời, một cái ý niệm trôi lên trong đầu mọi người: chẳng lẽ, đứa trẻ miệng còn hôi sữa này, thật đúng là có ý tưởng sâu xa gì sao?

Ngũ công tử lẳng lặng nhìn về phía trước, nhìn Triệu vương hậu, sau khi hắn nhìn quét qua mọi người, thanh giọng nói : “Khi Trời đất tạo lập, đều có thứ tự! Cơ Ngũ bất tài, xin trình bày với bốn gia Ngũ Hành diễn sinh luận.”

Ngũ công tử nhắc tới năm chữ ‘ Ngũ Hành diễn sinh luận ’ thì tất cả mọi người lộ ra một tia khó hiểu. Tuy rằng Ngũ Hành diễn sinh luận, đã lưu truyền rộng rãi, thiên hạ hiền sĩ hiếm người không biết Ngũ Hành diễn sinh luận này, xét đến cùng bất quá là một học thuật chung chung, dựa theo thiên văn. Tuy rằng những năm gần đây có người đem nó gắn với lý luận trị quốc, bất quá chỉ là dính dáng lung tung, cơ bản cũng không thoát khỏi học thuật thiên văn. Cơ Ngũ vào lúc này nhắc tới nó, thì liên quan gì đến vấn đề Triệu vương hậu yêu cầu?

Tiếng nói Ngũ công tử vừa dứt, mọi người liền hai mắt nhìn nhau, xì xào bàn tán. Tôn Nhạc lắng nghe vài câu, giờ mới hiểu được nguyên lai ở đây, Ngũ Hành diễn sinh luận còn chưa dùng vào chính trị!

Trên đường tới đây, nội dung trên thẻ tre Ngũ công tử cho nàng xem nói một ít chuyện cực kỳ đơn giản về mối liên quan giữa Ngũ hành với việc trị quốc, cũng là thông qua thiên văn ẩn dụ mà thành. Căn bản là không phải ‘ Ngũ đức chung thủy thuyết ’ lưu truyền rộng rãi đời sau mà nàng biết.

Thẻ tre Ngũ công tử đưa cho nàng xem lúc này, lại là sáng chế đầu tiên ở cái thế giới này!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tôn Nhạc sáng quắc nhìn về phía Ngũ công tử, có điểm kích động thầm nghĩ: sáng lập học thuyết, giải quyết sự tình, thì ra Ngũ công tử có thiên phú ở phương diện này! Hắn cư nhiên bất phàm như thế!

Loại kích động này, là kích động khi chứng kiến thời khắc lịch sử sắp sửa diễn ra!

Tiếng bàn luận xôn xao của mọi người, khi ánh mắt trong trẻo của Ngũ công tử nhìn quét qua dần dần ngừng lại.

Chờ mọi người hơi im lặng chút, khóe miệng Ngũ công tử hiện lên một nụ cười sáng ngời. Ánh mắt của hắn lấp lánh mà nhìn mọi người, thanh giọng nói : “Không sai, đúng là Ngũ Hành diễn sinh luận! Trời sinh vạn vật, đều bị quy về Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành! Mà mộc khắc thổ, thay mặt thổ, kim khắc mộc, thay mặt mộc, hỏa khắc kim, thay mặt kim, thủy khắc hỏa, thay mặt hỏa, thổ khắc thủy, từ thổ bắt đầu, trải qua mộc, kim, hỏa, thủy, lại về thổ.”

Thanh âm của hắn lạnh lạnh vang trong điện, “Bất quá, Cơ Ngũ nghĩ, trời cùng người tương ứng, trời cùng đất tương ứng! Vạn vật trong trời đất, cùng vạn vật trong nhân gian, đều tương hỗ lẫn nhau! Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ có thể là diễn sinh luận của vạn vật tự nhiên trong trời đất.”

Cơ Ngũ công tử nói tới đây, thanh âm đột nhiên cất cao, lạnh lạnh nói: “Phàm là lúc đế vương sắp sửa hưng thịnh, trong thiên địa tất có điềm báo tương ứng. Lúc Hoàng đế xuất hiện, trời đương nhiên đã dự đoán trước, hoàng đế viết: “Thổ khí thắng!” Bởi vì thổ khí thắng, Hoàng đế lấy màu vàng làm màu cao quý, lấy màu vàng làm cờ! Đến vua Vũ, trời dự báo bằng cách cây cỏ đã vào đông mà không chết, Vũ viết: “Mộc khí thắng” nên lấy màu xanh làm màu tôn quý, lấy màu xanh làm cờ! Đến thời Thang vương, trời dự báo bằng lưỡi dao cắm trong nước, Thang viết: “Kim khí thắng”. Đến thời Văn vương, trời cao tạo lửa, chim lửa bay vòng quanh Hàm Đan, Văn vương viết: “Hỏa khí thắng, nên lấy màu đỏ làm màu quý, lấy màu đỏ làm cờ, việc lạ sinh lửa.”*

(*Chú thích về bốn vị vua ở đoạn trên:

-Hoàng đế còn gọi là Hiên Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hóa của Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Chữ hoàng ở đây hàm nghĩa sắc vàng, là màu biểu trưng cho hành thổ. Hiểu nôm na “Hoàng Đế” là “Vua Vàng”, khác với hoàng trong hoàng đế là danh xưng của các vua Trung Quốc kể từ thời nhà Tần.

-Theo truyền thuyết, vua Vũ là vị vua đầu tiên của nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc, được coi là người sáng lập ra triều đại này. Ông được nhớ tới nhiều nhất với tư cách là người đã có công phát triển kỹ thuật trị thủy chinh phục các sông ngòi Trung Quốc.

-Vua Thang hay còn gọi là vua Thành Thang là vị vua đầu tiên của nhà Thương (nhà Thương diệt vong vì Trụ Vương, ông này chắc ai cũng biết^^), là vua hiền đã diệt vua Kiệt bạo ngược của nhà Hạ.

-Văn vương tức Chu Văn Vương (, 1090 TCN – 1050 TCN), họ Cơ, tên Xương, người đất U là người đã xây nền móng triều đại nhà Chu của Trung quốc.)

Những lời Ngũ công tử vừa nói ra, nói đến mọi người mê muội không thôi. Trong thời gian ngắn, trong điện lặng ngắt như tờ, từng lời từng chữ của Ngũ công tử, đều ở trong lòng mọi người quanh quẩn không thôi.

Cơ Ngũ công tử chậm rãi nói tới đây, ánh mắt sáng ngời nhìn Triệu vương hậu, “Vừa rồi Vương Hậu hỏi, Ân Trụ Vương có nói qua “Ta sinh ra không mang thiên mệnh.” Thiên hạ của Ân Thương nếu là do nhận thiên mệnh, vì sao nó lại bị Đại Chu thay thế? Theo Cơ ngũ, Ân Trụ tuy rằng nhận được thiên mệnh, nhưng hẳn không thể tôn kính đạo đức bảo vệ dân, sẽ mất đi lòng tin của dân, trên trời cũng sẽ căn cứ dân tâm ủng hộ hay phản đối, đem thiên mệnh từ Ân Trụ thu hồi lại, chuyển giao cho Đại Chu.”

Cơ Ngũ nói tới đây, miệng hơi khô, Yến tứ bên cạnh nghe đến hoa mắt thần mê vội vàng bưng chén rượu lên đưa tới trong tay hắn.

Ngũ công tử ngửa đầu nâng cốc rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó nâng cốc để xuống, tiếp tục lạnh lạnh nói: ” Vấn đề thứ hai vừa rồi Vương Hậu hỏi: nếu như nói Đại Chu cũng là nhận thiên mệnh mà thay thế Ân Trụ, thế cục hiện thời vì do chư hầu làm chủ, thiên tử vì sao lại suy thoái?

Về phần vấn đề này, đó là trọng điểm Cơ Ngũ muốn nói hôm nay! Thế gian đến nay, hỏa đức đã cạn! Thiên mệnh đã đổi! Hỏa cùng tất có thủy lên thay!”

Ngũ công tử nói tới đây, mỉm cười với một phòng tộc nhân hoặc đang ngạc nhiên hoặc trầm tư, nói: ” Vấn đề của Vương Hậu, Cơ Ngũ đã trả lời, kính xin Vương Hậu chỉ giáo!”

Triệu vương hậu ngạc nhiên nhìn Ngũ công tử chậm rãi mà nói, thần thái sáng láng. Nàng đầu óc ngu si, đối với cái đại sự thiên hạ này cũng không hiểu ra làm sao, ngay cả mấy lời Cơ Ngũ vừa nói cũng không hiểu được, làm sao có thể chỉ giáo cái gì? Bởi vậy, nàng đứng ngây một lúc lâu, mới lúng ta lúng túng nói: “Tề Ngũ đệ mời ngồi, mời ngồi.”

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn Ngũ công tử ngồi thẳng tắp, lúc này, ánh mắt một phòng người nhìn về phía Ngũ công tử, tất cả đều thay đổi. Ở thời đại này, hiền sĩ có tri thức vốn cực trân quý, mà loại hiền sĩ có thể nói ra lý luận long trời lở đất, luôn được thế nhân nhìn lên kính ngưỡng!

Khóe miệng của nàng hiện lên một nụ cười thần nhiên, trong lòng có điểm vui vẻ. Ngày đó nàng ở trong thư phòng nhắc tới, “Ngũ Hành thảo luận, thu thuộc kim, kim mang sát tính, Đại Chu chúng ta cũng không phải là thuộc kim sao? Cờ dùng màu vàng, sĩ tốt dùng thương vàng nhưng mà nếu nói như vậy, sát tính của kim tận thì chẳng phải là lúc quá cường thịnh chuyển nhược sao, có thể biến hóa giống như trong thiên địa, đến phiên đông thuộc thủy thay thế? “

Một câu này tuy rằng đơn giản, đối với Ngũ công tử mà nói lời này như sấm vang chớp giật, làm cho hắn hiểu ra, bởi vậy có buổi nói chuyện hôm nay. Bất quá, lời Tôn Nhạc nói cũng chỉ có tác dụng là gợi ý. Đối lại người khác, cho dù nàng nói rõ ràng ra, sợ cũng không thể nhờ vậy mà sáng tạo ra một loại học thuyết !

Tôn Nhạc rất rõ ràng, Ngũ công tử nói lần này cũng không đơn giản, nó chính là lý luận để âm dương gia đời sau dựa vào mà thành danh, chỉ đạo thiên hạ thay đổi triều đại “Ngũ đức chung thủy thuyết” Chẳng

qua, ở thời không nguyên bản, người sáng tạo nó là Trâu Diễn, mà ở cái thời này, đưa ra lý luận này lại là Tề Cơ Ngũ!

Ngũ công tử chỉ bằng một cái "Ngũ đức chung thủy thuyết" này, liền có thể nhận được sự tôn sùng cùng tôn kính của những kẻ có dã tâm trong thiên hạ! Chỉ sợ từ sau hôm nay, trong thiên hạ không còn có người nào dám hơi bất kính với hắn rồi!

Tôn Nhạc không giống mọi người, nàng biết thiên hạ này nhất định sẽ đại loạn! Nàng biết chắc đối với các kẻ có dã tâm gia lớn mà nói, đều quý trọng bộ lý luận này của Ngũ công tử! Với hình thức nổi danh này, sự lo lắng về đủ loại nguy của Cơ Ngũ công tử cùng mọi người căn bản là dư thừa!

Ngồi trong mọi người, tuyệt đại đa số đều là hiền sĩ đương thời, bọn họ cũng rất mau đã hiểu giá trị trong lời nói của Ngũ công tử.

Sau khiếp sợ lúc ban đầu, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. Bọn họ vừa nói nhỏ, vừa đánh giá Cơ Ngũ công tử. Ngay cả những người của Tề quốc Cơ phủ, Tam công tử cùng Thập Cửu công tử, bọn người Cơ thành chủ đều thỉnh thoảng nhìn hướng hắn. Trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Ngũ công tử, không đơn giản, có khiếp sợ, cũng có mê mang. Đối với bọn hắn, Ngũ công tử là trong vòng một đêm biến thành một người khác rồi!

Tam công tử sắc mặt phức tạp nhìn Ngũ công tử, hắn đột nhiên phát hiện, bây giờ mình cùng đệ đệ xưa nay thoát nhìn yếu đuối vô năng này, đã có khác biệt như trời với đất!

Đương nhiên, cũng có khối người rất hoài nghi cũng không chấp nhận những lời này của Ngũ công tử. Lúc này, một thanh niên công tử hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi đứng lên, sau khi hắn hướng về phía Ngũ công tử chấp tay trước ngực hành lễ, sẽ mở miệng chất vấn.

Bất quá, miệng của hắn còn chưa có mở, trên ghế chủ tọa Triệu vương hậu hơi nghiêng người, hướng về một bên phía sau điện liếc qua. Sau đó, nàng quay đầu ho khan vài tiếng. Nàng khụ từng tiếng, sau khi cắt đứt câu hỏi của người thanh niên công tử kia, chậm rãi đứng dậy.

Ánh mắt Triệu vương hậu phức tạp nhìn chằm chằm Ngũ công tử, thanh âm có điểm khàn khàn nói: "Hôm nay chất vấn coi như xong rồi, chư vị tộc nhân mời trở về đi."

A?

Mọi người đứng là cao hứng, vạn lần thật không ngờ Triệu vương hậu lại hạ lệnh trục khách. Trong thời gian ngắn, thiếu niên công tử còn bất mãn đều nhìn Triệu vương hậu. Bất quá, bất mãn cũng chỉ có bọn họ, mọi người ngồi ở bên người bọn họ, cả đám đều cúi đầu trầm tư, thì thào tự nói không ngớt, hiển nhiên còn đắm chìm trong lời nói của Ngũ công tử.

84. Chương 84: Thiên Hạ Du Hiệp Nghĩa Giải

Vương Hậu đã hạ lệnh trục khách, mọi người liền không thể không giải tán. Nhưng tiếng xì xào vẫn tiếp tục truyền ra, mọi người vẫn còn đắm chìm trong những lời kinh động lòng người của Ngũ công tử.

Yến Tứ cố ý cùng đám người Ngũ công tử rời đi, bất quá Doanh Thập Tam cũng có chút thất thần, hắn do dự một chút, nhìn thoáng qua bộ dáng hoảng hốt kia của Doanh Thập Tam, vẫn là quay người dắt hắn rời khỏi.

Ngũ công tử ngồi xuống xe ngựa, liền nhắm mắt dưỡng thần, bất quá hai gò má ửng đỏ kia của hắn vẫn thể hiện sự phấn khởi trong lòng. Song Xu cùng A Phúc đều hưng phấn không thôi, ba người long lanh nhìn chằm chằm Ngũ công tử, đều là một biểu tình vô cùng vinh dự.

Tôn Nhạc lại quay đầu nhìn người đến người đi ngoài màn xe, lòng nàng tĩnh lặng, vui mừng lúc đầu nhanh chóng tiêu tan hơn phân nửa. Bên ngoài ánh sáng của những ngọn đuốc cùng đèn lồng đều mang màu đỏ,

nhuộm lên người đi đường và bầu trời đêm đều là một mảnh đỏ tươi. Nhìn một ít gương mặt hoặc bình tĩnh hoặc vui mừng trước mắt, Tôn Nhạc lẳng lặng thầm nghĩ: từ ngày mai trở đi, hết thấy đều đã thay đổi.

Nàng biết, Ngũ công tử thành danh, đại biểu sẽ có một loại cuộc sống khác ngênh đón nàng.

Nghĩ đến ngày mai, trong ánh mắt Tôn Nhạc luôn luôn trầm tĩnh cũng có một chút mê mang.

Ngay lúc nàng vô ý nhìn quét qua chung quanh thì một đôi ánh mắt như chim ưng đâm vào mắt nàng, làm cho nàng sợ hãi cả kinh!

Tôn Nhạc vội vàng quay đầu, lập tức liền đối diện với gương mặt của một nam tử áo tang uy nghiêm đang mỉm cười !

Là hán! Là hán tử họ Nghĩa kia!

Trong lòng Tôn Nhạc lập tức buông lỏng, hướng về phía thanh niên áo tang chớp chớp mắt phải!

Mắt của nàng nháy như vậy, thanh niên áo tang không khỏi cười lên ha hả. Tiếng cười của hắn vang dội mà hào sảng, đặc biệt bây giờ đang là ban đêm, quả thực là phá vỡ yên tĩnh, truyền ra xa xa, dẫn đến người qua đường, mọi người xung quang đều quay đầu nhìn hắn.

Áo tang thanh niên đối với ánh mắt chú mục của mọi người hồn nhiên không chú ý. Hắn vừa cười to vừa vung tay bước đi đến hướng Tôn Nhạc.

Đám người Ngũ công tử sớm đã bị tiếng cười hắn làm bừng tỉnh. Lập tức nhìn đến một đại hán trong uy nghiêm lộ ra sát khí đi tới hướng xe ngựa, tất cả không khỏi giật mình. Không chỉ là bọn họ, Tôn Nhạc cảm giác được Cơ thành chủ cùng Tam công tử, Thập Cửu công tử trong xe ngựa phía trước đều lộ đầu nhìn bên này.

Tôn Nhạc âm thầm kêu khổ: nàng vẫn ra hiệu nhưng Nghĩa đại ca này lại tựa hồ như không biết ra hiệu như thế là có ý gì.

Áo tang thanh niên đi như gió, hai ba bước nhảy qua liền đi tới bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc. Hắn cũng không có bảo dừng xe mà là vừa đi cùng bọn họ vừa hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực hành lễ cất cao giọng nói: “Tiểu cô nương, Nghĩa mỗ còn chưa có tạ ơn tiền rượu của cô!”

Vốn mọi người còn tưởng rằng đại hán áo tang này là hướng về phía Ngũ công tử mà đến. Bây giờ hắn mở miệng như vậy nhất thời hơn mười ánh mắt đều hướng về phía Tôn Nhạc. Khi nhìn thấy nàng là một bé gái xấu xí bình thường, trên mặt mỗi người đều lộ ra một chút kinh ngạc, chỉ có ánh mắt Tam công tử lộ ra vẻ trầm tư.

Tôn Nhạc không cần quay đầu lại nàng cũng biết chủ nhân những ánh mắt dính trên người mình này đang suy nghĩ cái gì. Nàng không khỏi hướng về phía áo tang thanh niên cười khổ nói: “Nghĩa đại ca, bất quá là chút tiền rượu mà thôi. Đâu đáng giá đại ca giống trống khua chiêng cảm tạ như thế?”

Khi nàng đang nói đến bốn chữ “Giống trống khua chiêng” thì cố ý cắn nặng âm, cái miệng nhỏ nhắn cũng hơi hơi bĩu lên vô cùng rõ ràng hướng thanh niên áo tang biểu đạt sự bất mãn của nàng.

Thanh niên áo tang hiểu nàng đang bất mãn, hắn nhìn Tôn Nhạc, cười híp mắt nói: “Tiền rượu quả thật là việc nhỏ, cũng không đáng Nghĩa mỗ giống trống khua chiêng như thế nhưng Nghĩa mỗ nghĩ đến tiểu cô nương rõ ràng thông minh hơn người, khéo hiểu lòng người, lại cứ làm cho Nghĩa mỗ liên tục thiếu cô hai lần nhân tình thì trong lòng không thoải mái. Nghĩa mỗ này bình sinh không có gì ham mê, nhưng có một chút chuyện, là nếu như mình không thoải mái, vậy nhất định phải làm cho cái người khiến cho ta không thoải mái kia cũng không thống khoái!”

Mấy lời này hắn chậm rãi mà nói, lúc nói còn cười tủm tỉm.

Nhưng Tôn Nhạc nghe xong, lại há rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không dám tin!

Thanh niên áo tang chống lại biểu tình như thế của Tôn Nhạc, không khỏi mừng rỡ, hắn ngừng cước bộ một chút, cười lên ha hả.

Hắn đứng ở giữa đường, ngửa đầu cười to, cũng không đuổi theo xe ngựa nữa.

Xe ngựa Tôn Nhạc dần dần đi xa, thẳng qua một hồi lâu, Tôn Nhạc còn ngốc vù vù nhìn thanh niên áo tang đứng ở giữa đường kia, nhìn thân ảnh cao lớn vĩ đại kia!

Dần dần, thân ảnh kia càng ngày càng xa, càng ngày càng xa thẳng đến thân ảnh kia không nhìn thấy nữa, nàng vẫn còn như nghe được tiếng cười to sang sảng Tôn Nhạc từ trong kính ngực phục hồi tinh thần lại, chậm rãi quay tầm mắt lại.

Tầm mắt của nàng vừa chuyển, liền đối diện với ánh mắt nhìn chăm chú của đám người Song Xu, A Phúc, còn có Ngũ công tử. Không chỉ là như thế, nàng có thể tinh tường cảm giác được, ánh mắt đám người Tam công tử, Thập Cửu công tử, Cơ thành chủ nhìn về phía mình cũng có chút biến hóa.

Tôn Nhạc có chút ngượng ngùng hướng về phía đám người Ngũ công tử cười cười, cúi đầu.

Nhưng lúc này nàng cúi đầu cũng chẳng có tác dụng, hai mắt mọi người vẫn sáng ngời nhìn chăm chú nàng như cũ.

Tôn Nhạc vẫn cúi đầu, mặc cho ánh mắt mọi người như lửa, cháy sạch làm đau da nàng, nàng vẫn không khuất phục! Vẫn không ngẩng đầu lên!

Rốt cục, ở trong một trận trầm mặc, thanh âm của Tả Xu vội vàng truyền đến, “Tôn Nhạc, ngươi cư nhiên quen biết Nghĩa Giải?”

Nghĩa Giải?

Tôn Nhạc lúc này rốt cục ngẩng đầu rồi, nàng không hiểu nhìn Song Xu, tò mò hỏi: “Ngươi biết sao?”

Hữu Xu ngồi chồm hổm ở phía sau Ngũ công tử, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, tiếp lời nói: “Đương nhiên biết Nghĩa Giải là nhân vật người trong thiên hạ không ai không biết, ngươi cư nhiên không biết lại quen được với hắn?”

Tôn Nhạc cười khổ: ta mới xuất môn chưa bao lâu nha, lại có rất ít người nói chuyện với ta. Về những nhân vật trong thời đại này, ta đương nhiên không biết.

Nàng thực là tò mò, nhện không được lại hỏi: “Nghĩa Giải rốt cuộc là nhân vật như thế nào?”

Tả Xu trong trẻo nói: “Hắn là du hiệp trứ danh nhất trong thiên hạ “

“Du hiệp? Mặc gia* du hiệp?”

(Mặc gia là một trường phái triết học Trung Quốc cổ đại do các đệ tử của Mặc Tử phát triển. Nó phát triển cùng thời với Nho giáo, Đạo giáo, Pháp gia và là một trong bốn trường phái triết học chính trong thời Xuân Thu và Chiến quốc.)

Hữu Xu tiếp lời nói: “Không sai, hắn đúng là đứng đầu Mặc gia du hiệp, nghe nói địa vị hắn còn có trên người đương kim chấp chưởng Mặc gia. Nghĩa Giải này giao du rộng lớn, trong thiên hạ vô luận là hiền sĩ công tử, hay là thương nhân, hắn đều có giao du. Người này rất trọng lời hứa, một lời nói ra liền giá trị ngàn vàng. Tôn Nhạc, thật không nghĩ đến ngươi cư nhiên lại kết bạn với nhân vật như vậy, còn làm cho hắn thiếu người hai cái nhân tình!”

Tôn Nhạc nghe đến đó, tim thỉnh thoảng nhảy dựng lên nàng đã sớm hoài nghi thanh niên áo tang thân phận bất phàm, hiện tại theo như lời Hữu Xu nói phần lớn nằm trong dự kiến của nàng.

Đúng lúc này, Tả Xu nghiêng đầu đánh giá Tôn Nhạc, không phải không có âm mưu nói: “Tôn Nhạc, ngươi thật đúng là may mắn nha. Cư nhiên có thể làm cho Nghĩa Giải trước mặt mọi người tuyên bố thiếu người hai cái nhân tình. Về sau nếu ngươi gặp nguy cơ không giải quyết được, không ngại mượn tên tuổi hắn, có lẽ có thể chuyển nguy thành an đây.”

Tả Xu nói tới đây, Tôn Nhạc nghe xong trong lòng vui vẻ: tối hôm nay Ngũ công tử tuy rằng dương danh, nhưng vẫn là làm cho những người trung với Chu vương bất mãn. Ta đây là sợ những người đó phải thích khách tới, hoặc trực tiếp lấy kiếm khách khiêu chiến hắn, có mấy lời đêm nay của Nghĩa đại ca, chẳng phải là nói tánh mạng của chúng ta lại thêm một phần cam đoan? Trời cư nhiên đối với ta cũng không bạc!

Đương nhiên, Tôn Nhạc cũng biết, phần cam đoan này hơn nửa là nhằm vào chính nàng, về phần Ngũ công tử có thể dính vào hay không, lại là một chuyện khác.

Nghĩ đến Ngũ công tử, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn. Vừa vặn lúc này, hai mắt sáng ngời của Ngũ công tử đang dừng ở nàng, bốn mắt nhìn nhau. Nháy mắt, Tôn Nhạc bị ánh sáng trong mắt Ngũ công tử đâm vào, tim lại đập nhanh hơn, nàng vội vàng cúi đầu, tránh ánh nhìn chăm chú của hắn.

85. Chương 85: Ai Nha Nha, Mỹ Nhân Nặng Tình Làm Sao Cự Tuyệt?

Công tử hai mắt sáng ngời nhìn Tôn Nhạc, vẻ mặt như có gì suy nghĩ sau một lúc mới dời tầm mắt.

Xe ngựa còn đang lung lay, chậm chạp lăn bánh.

Vào cửa phủ, Ngũ công tử liền bị Cơ thành chủ kêu đi, mà đám người Tôn Nhạc tất nhiên là trở lại trong phòng. Chính là lúc nàng rời đi, đám người Cơ thành chủ nhìn chằm chằm bóng dáng thật nhỏ của nàng một hồi lâu.

Tôn Nhạc vừa về tới trong phòng gỗ của mình, liền nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Trên bầu trời vắng trắng tỏa sáng, rất ít sao, Tôn Nhạc ngửa đầu nhìn phía chân trời một hồi, phát giác một lúc, liền chậm rãi tập Thái Cực quyền dưới ánh trăng.

Đánh Thái Cực quyền, thật là biện pháp dễ dàng làm cho lòng người bình tĩnh, chỉ chốc lát, nàng liền khôi phục trạng thái tâm như chỉ thủy.

Buổi tối nay, nàng luyện đến khuya.

Ngày hôm sau nàng theo thường lệ dậy thật sớm. Hôm nay trời đầy mây, trên bầu trời phủ kín một tầng mây đen, gió phương nam từ từ thổi tới, đảo qua khí nắng nóng mấy ngày trước.

Tôn Nhạc luyện nửa canh giờ Thái Cực quyền nàng tắm rửa sau đó đi đến sương phòng Ngũ công tử báo cáo thì mới biết được Ngũ công tử tối hôm qua một đêm không ngủ, mới vừa vào ngủ không lâu.

Tôn Nhạc lại đi trở về.

Nàng rảnh rồi, sẽ luyện tập Thái Cực quyền, luyện đến thời điểm ăn điểm tâm, nàng vừa dừng động tác lại, liền nghe được một trận tiếng bước chân nặng nề Bịch bịch bịch, chỉ thấy Thổ muội mang theo hộp đựng thức ăn chậm rãi chạy lại đây.

Thổ muội vừa chạy đến trước mặt Tôn Nhạc, vội vàng ngừng cước bộ một chút, hai mắt nàng sáng trong suốt nhìn Tôn Nhạc, lấy tay áo lau đi mồ hôi trên trán, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Tôn Nhạc liếc nàng một cái liền cầm quần áo chuẩn bị đi giặt.

Lúc này Thổ muội mở miệng, nàng đem hộp đựng thức ăn để xuống trước mặt Tôn Nhạc thanh thúy kêu lên: “Tôn Nhạc đây là bữa sáng của ngươi.”

Thanh âm nàng có điểm cao giọng và hưng phấn.

Tôn Nhạc ngẩng đầu lại nhìn nàng một cái tiếp nhận hộp đựng thức ăn, mở ra.

Vừa mở ra Tôn Nhạc cũng giặt mình.

Trong hộp cơm là một cái đĩa đầy cơm tẻ, trên mặt cơm còn đặt hơn mười khối thịt dê lớn, mấy khối thịt dê đó lấp đầy hộp đựng thức ăn, thậm chí còn nhiều hơn cả cơm.

Thổ muội hai mắt long lanh nhìn Tôn Nhạc, vẻ mặt chờ mong nàng hỏi.

Tôn Nhạc làm sao phải hỏi, nàng chỉ liếc mắt nhìn một cái là hiểu rõ nguyên do biến hóa này rồi.

Thổ muội đợi một hồi, cũng không thấy Tôn Nhạc mở miệng, cứ thế nở nụ cười, vui vẻ nói: “Tôn Nhạc, vừa rồi ta nghe bọn họ đều đang nói về người cùng Ngũ công tử. Người xem người xem, đồ ăn có phải so với trước kia tốt hơn rất rất nhiều hay không?”

Nàng nhìn chừng hơn nửa bát thịt dê kia, không khỏi ‘ ừng ực ’ một tiếng nuốt nước miếng.

Tôn Nhạc cười cười, hướng Thổ muội gật đầu nói: “Đúng là nhiều hơn.”

Thổ muội nghe vậy, trên mặt như tràn ra một đóa hoa.

Tôn Nhạc nhìn thấy bộ dáng vinh quang kia của nàng, khóe miệng hơi mỉm cười, cúi đầu chậm rãi ăn đồ ăn.

Thổ muội đứng nguyên tại chỗ một hồi, mới quay đầu cười híp mắt chạy về. Bất quá, nàng vừa chạy vừa không khỏi thầm nghĩ: Tôn Nhạc tuổi so với ta còn nhỏ hơn mấy tuổi, tính cách là thì im lìm. Người ta cấp đồ ăn kém như thế nàng cũng không giận, hiện tại thay gạo cơm cùng khối thịt lớn ngon như vậy nàng cũng không vui mừng.

Tôn Nhạc sau khi dùng cơm lại ở trong phòng luyện tập Thái Cực quyền. Nàng chỉ cần dừng lại, sẽ suy nghĩ miên man, chỉ có thời điểm luyện tập Thái Cực quyền, mới có thể khiến cho lòng nàng bình tĩnh như nước.

Nàng vừa luyện, vừa thầm nghĩ đến chuyện lần trước ở hồ Lạc Nhạn, nghĩ ngợi: cũng không biết phải làm như thế nào, mới có thể rèn luyện năng lực phản ứng thân thể của ta?

Nàng còn suy nghĩ, bên ngoài lại là một trận tiếng bước chân truyền đến, chỉ chốc lát, thanh âm của A Phúc từ bên ngoài vọng vào, “Tôn Nhạc, có người tìm người.”

Có người tìm ta?

Tôn Nhạc ngẩn ra, nàng thu thế đứng lại, mở cửa phòng đi ra ngoài.

A Phúc đứng ở trên bãi đất, bên cạnh hắn, đứng một cung nữ răng trắng môi hồng. Cung nữ này một thân cung trang, đang gắt gao nhìn Tôn Nhạc mồ hôi đầm đìa.

Nàng tò mò hướng tới Tôn Nhạc cao thấp đánh giá vài lần, mở miệng hỏi: “Người chính là Tôn Nhạc?”

Thanh âm của cung nữ trong vắt, thấp phần êm tai.

Tôn Nhạc đáp: “Ta là Tôn Nhạc.”

Cung nữ kia gật đầu nói: “Rất tốt, công chúa nhà ta nói, Tôn Nhạc mấy ngày trước đây nói qua, nơi đây quê mùa, không phải nơi phong nhã bởi vậy nàng đặc biệt tuyển chọn một chỗ có non xanh nước biếc, cũng chuẩn bị thuyền nhỏ tốt nhất, vẫn đợi cho đến hôm nay, rốt cục thời tiết cũng là gió thổi hây hây.”

Trong ánh mắt trầm lớn của Tôn Nhạc, cung nữ nhẹ nhàng khẽ chào, thanh giọng nói : “Nay công chúa đã chuẩn bị rượu nhạt thượng đẳng, chỉ đợi Cơ Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc cô nương đến! Công chúa nói, ngày tốt cảnh đẹp, giai nhân làm bạn, lần này sẽ không ủy khuất Cơ Ngũ công tử.”

Tôn Nhạc nghe đến hai mắt đăm đăm, nàng ngốc vù vù nhìn cung nữ đứng đắn trước mặt, nghe xong, đột nhiên trên trán hiện ra mấy đường hắc tuyến .Nàng chỉ cần tưởng tượng, cũng có thể biết Ngũ công tử nghe kiểu nói như thế, sẽ tức giận với mình ra sao!

Nàng quay đầu nhìn A Phúc bên cạnh, vừa nhìn, vừa vặn chống lại ánh mắt xem thường của A Phúc, ánh mắt xem thường kia rõ ràng là đang nói: xem người lần này làm sao cho ổn thỏa!

Cung nữ kia khẽ chào xong, nghiêng đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, chống lại gương mặt nàng có điểm rầu rĩ, không khỏi cau mày mắt hững hờ nói:” An bài của công chúa nhà ta người còn không vừa lòng?”

Tôn Nhạc nghe vậy, cái trán lại chảy ra một chuỗi mồ hôi lạnh.

86. Chương 86: Hồ Minh Nguyệt Cùng Đài Chư Tử

Thập Bát công chúa suy nghĩ thực chu đáo, xe ngựa cung nữ người hầu đều đã chuẩn bị sẵn sàng, bất quá Ngũ công tử vẫn không ngồi xe ngựa của nàng.

Tôn Nhạc cùng Ngũ công tử ngồi trên xe ngựa Ngũ công tử, hướng về địa phương Thập Bát công chúa ước định chạy đến. Thập Bát công chúa luôn nói chỉ cần Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc đến thôi, Ngũ công tử dù nghe vậy, vẫn mang theo Song Xu cùng A Phúc như cũ.

Cứ như vậy, hai chiếc xe ngựa Thập Bát công chúa phái tới ở phía trước mở đường, xe ngựa Ngũ công tử theo sát phía sau, đi lên ngã tư đường.

Nơi Thập Bát công chúa ước hẹn, cũng không phải hồ Lạc Nhạn Tôn Nhạc nghĩ đến, mà là Hồ Minh Nguyệt ở trong thành. Hồ Minh Nguyệt tuy rằng cực kỳ rộng lớn, nó vẫn là ở trong thành, cách không xa có đài Chư Tử lớn nhất thành, nơi đó cả năm người đến người đi, cực kỳ náo nhiệt.

Ngũ công tử sau khi lên xe ngựa, liền vẫn nhắm mắt không nói, Tôn Nhạc thấy hắn rất cục không dùng ánh mắt giết người nhìn mình chằm chằm, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bên trong xe ngựa lay động, bên ngoài tiếng người đi đường ồn ào náo động thỉnh thoảng truyền vào trong tai, Tôn Nhạc xuyên thấu qua màn xe đánh giá người đi đường, đang lúc hứng thú thì bên tai truyền đến thanh âm của Ngũ công tử, “Tôn Nhạc, người có biện pháp gì làm cho các quý nữ đó không dây dưa ta nữa không?”

Tôn Nhạc quay đầu lại, hai mắt Ngũ công tử nửa khép như trước.

Tôn Nhạc trầm ngâm một hồi, cười khổ nói: “Ngũ công tử người là rồng trong biển người, dẫn tới mỹ nhân ái mộ là hợp tình hợp lý.

Biện pháp khiến cho các nàng không dây dưa ta nữa thì có, nhưng từng cái biện pháp đều bất lợi cho công tử.”

Ngũ công tử mở mắt ra, vẻ mặt như có gì suy nghĩ.

Tôn Nhạc nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Trải qua chuyện tối hôm qua, Ngũ công tử danh chấn thiên hạ, được các chư hầu quốc gia tôn sùng là thượng khách chính là chuyện sớm muộn mà thôi. Đến lúc đó trường hợp như vậy càng ngày càng nhiều, làm thế nào còn phải do chính công tử giao thiệp cho chu toàn mới ổn.”

Nàng rũ mắt xuống bỗng nhiên thầm nghĩ: chẳng lẽ cảm tình ta đối với hắn thực sự buông ra rất nhiều sao, tại sao bây giờ nói đến chuyện này cũng không còn sót ruột nữa?

Ngũ công tử nghe vậy gật gật đầu, cúi đầu thở dài một tiếng “Trên đời việc đáng sợ nhất đó là bị nữ nhân dây dưa không rõ.” Một câu hắn nói tới đây còn kèm theo một bộ biểu tình khiếp sợ.

Tôn Nhạc thật không ngờ Ngũ công tử sợ hãi với sự mến mộ của phụ nữ như thế, không khỏi có điểm buồn cười.

Ngũ công tử lắc lắc đầu đem những chuyện này đá đến một bên. Hắn ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Nhạc đột nhiên hỏi: “Tôn Nhạc làm sao người quen biết với Nghĩ Giải?”

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, nàng đã sớm biết Ngũ công tử sẽ hỏi chuyện này.

Lập tức nàng đem tình huống vài lần gặp mặt của mình cùng Nghĩ Giải nói ra. Đương nhiên lúc nói nàng cố ý đem sự sắc sảo của mình giấu bớt đi một ít.

Dù là như thế, sau khi nàng nói xong, đám người Ngũ công tử vẫn nhìn chằm chằm nàng. Sau một lúc lâu, Ngũ công tử mới nhìn nàng, cúi đầu như cảm khái nói: “Lúc cùng Tôn Nhạc nói chuyện, quả thật cảm giác cứ như tắm gió xuân, cũng khó trách Nghĩ Giải coi trọng người như thế. Tài trí xuất sắc của người, quả thật có thể làm cho người ta bỏ qua diện mạo của người.”

Đây là ca ngợi!

Đây là lời ca ngợi trắng trợn nhất mà Tôn Nhạc nghe được! Một lời khẳng định lớn nhất!

Trong thời gian ngắn, Tôn Nhạc giật mình, một tia ngọt ngào khoái hoạt chậm rãi chảy qua lòng của nàng, chậm rãi lưu chuyển toàn thân nàng! Lúc này, từ khi xuyên không tới đây, những ủy khuất trong viện cũng thế, áp lực mà diện mạo xấu xí mang đến cũng thế, lại như mây trôi tiêu tán hầu như không còn.

Bất tri bất giác, khóe miệng Tôn Nhạc nhếch lên, nhếch lên. Nàng không muốn mình quá mức vui sướng, vội vàng cúi đầu xuống mắt xem mũi mũi nhìn tim, chậm rãi làm cho tim khôi phục đến trạng thái tâm như chỉ thủy.

Biểu hiện của Tôn Nhạc, Ngũ công tử nhìn hết vào trong mắt. Hai mắt hấn sáng ngời sau khi nhìn chăm chăm nàng vài lần, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Có xe ngựa Thập Bát công chúa phái tới mở đường, người đi đường đều tránh đi nhường đường, không đến nửa canh giờ, bọn họ liền tới bờ Hồ Minh Nguyệt.

Ngũ công tử được Song Xu đến đỡ lập tức xuống xe, Tôn Nhạc cùng A Phúc theo sát phía sau.

Hồ Minh Nguyệt chia làm ba cái hồ nước lớn nhỏ, ba cái hồ nước này, theo thứ tự là trăng khuyết, hình bán nguyệt cùng hình trăng tròn. Giữa hồ cùng hồ có con kênh tương liên, cầu đá tương thông.

Mà vây quanh Minh Nguyệt Hồ, phải có đến trăm tòa kiến trúc. Đặc biệt sườn đông hồ nước là đài Chư Tử, đài chủ cao tới ba tầng, mỗi một tầng có cao hai ba trượng, tầng tầng lớp lớp có hai mươi sáu tòa.

Ngũ công tử vừa xuống xe ngựa, liền quay đầu nhìn về phía đài Chư Tử kia. Không chỉ là hấn, đám người Tôn Nhạc cũng chăm chú nhìn đài Chư Tử, nơi này, là nơi vài ngày sau cử hành hội nghị trí giả năm nước.

Lúc này, trên quảng trường lát đá bên ngoài đài Chư Tử, thỉnh thoảng có kiếm khách áo tang, hiền sĩ nón cao ra vào.

Cung nữ kia thấy mấy người nhìn chăm chăm đài Chư Tử mà đánh giá, duyên dáng chạy lại gần nói: “Cơ Ngũ công tử, công chúa nhà ta ở bờ Hồ Nguyệt Nha (trăng khuyết) chờ người đã lâu.”

Nhìn thấy Ngũ công tử rốt cục nhìn về phía mình, nàng nhẹ nhàng khẽ chào, “Cơ ngũ công tử mời.”

Xe ngựa liền dừng ở bờ hồ, Ngũ công tử cùng đám người Tôn Nhạc thì dưới sự dẫn dắt của cung nữ bước đi đến hướng hồ Nguyệt Nha.

Bờ hồ mọc đầy liễu xanh, gió nam nhẹ thổi, cành liễu thật dài phiêu lãng trên dòng nước, trường bào Ngũ công tử bị gió vung lên, tóc dài cũng bị gió thổi qua hai gò má. Hấn tuấn lãng như thế, cùng nhau đi tới hấp dẫn không ít ánh mắt chú mục.

Người qua đường bên bờ hồ, đều là một ít con cháu quý tộc, hiền sĩ kiếm khách. Những người này lúc nhìn đến Ngũ công tử thì đều tinh tế đánh giá, thẩm thì, thậm chí có người dừng bước lại nhìn hấn.

Xuyên qua rừng liễu, đi chưa tới một trăm bước, hồ Nguyệt Nha liền xuất hiện trước mắt mọi người, đồng thời xuất hiện ở trước mắt, còn có mấy cái bè dừng ở bờ hồ, một cái thuyền hoa, cùng với Thập bát công chúa trang phục lộng lẫy, giống như tiên nữ hạ phàm kia!

Thập Bát công chúa đứng ở đầu thuyền hoa, lo lắng nhìn bên này, mà phía sau của nàng, đứng bảy tám quý nữ mỹ lệ.

Nhóm quý nữ đều vận trang phục đẹp đẽ, các nàng trang điểm xinh đẹp như thế, trên bờ hồ, trong mấy cái bè, mười mấy thanh niên công tử đang liên tiếp nhìn hướng chúng nữ!

Ngũ công tử duỗi đầu ra, liền thấy được tình cảnh này, lập tức cước bộ của hấn dừng một chút, mặt hiện lên vẻ do dự.

Không chỉ mặt hấn hiện lên vẻ do dự, trong lòng Tôn Nhạc lúc này cũng bắt đầu bồn chồn. Nàng nhìn chung quanh vài lần, thế nhưng phát hiện càng ngày càng nhiều người nhìn, đi tới bên này.

Nhưng mà, không đến lượt Ngũ công tử rút lui có trật tự, Thập Bát công chúa trông mòn con mắt liếc mắt một cái liền thấy được hấn. Lập tức nàng lúm đồng tiền như hoa, vươn tay ngọc nhỏ bé trắng nõn liên tục vẫy, hét lớn: “Cơ Ngũ, ta ở trong này, đến đây nha.”

Tiếng kêu của Thập Bát công chúa thập phần vang dội, trong thời gian ngắn, vô số người theo thanh âm của nàng nhìn về hướng đám người Ngũ công tử.

Thập Bát công chúa sau khi kêu một tiếng, quay về phía sau liên tục quát: “Mau mau, đem thuyền chạy đến phía trước Cơ Ngũ đi.”

“Dạ!”

Vài tiếng đáp lời, thuyền hoa dần dần lái tới hướng Ngũ công tử.

Thập Bát công chúa đứng ở đầu thuyền, hai mắt sáng trong suốt nhìn Ngũ công tử, trên khuôn mặt mỹ lệ nhuộm một chút khoái hoạt đỏ ửng.

87. Chương 87: Gió Nổi Lên

Thân phận Thập Bát công chúa dù sao cũng không bình thường, tuy rằng nàng nghe lời Tôn Nhạc, cố ý ước hẹn ở nơi thanh sơn thủy tú này, nhưng vẫn không thoát được xa hoa cùng náo nhiệt. Theo một tiếng quát to này của nàng, chúng quý nữ cùng chúng công tử đều nhìn về hướng Ngũ công tử, ngay cả hai bên bờ cũng có không ít người nhìn hẩn. Ngũ công tử từ trước đến nay không thích loại náo nhiệt này, lập tức nhíu mày, rất là do dự.

Khi hẩn chần chờ, thuyền hoa đã đến trước mặt, thuyền hoa vừa mới cập bờ, mũi chân Thập Bát công chúa liền điểm một cái, nhảy lên bờ. Động tác nàng nhảy nhẹ nhàng mà có lực, bất quá không hề giống tập qua võ công.

Thập Bát công chúa nhảy cẫng đi đến trước mặt Ngũ công tử, hai mắt nàng long lanh nhìn hẩn, hai gò má ửng đỏ, trong biểu lộ thể hiện niềm vui sướng vô hạn.

Nàng đi thẳng tới cách Ngũ công tử chừng cánh một tay mới dừng lại, hơi hơi ngửa đầu, Thập Bát công chúa hơi thở như lan nhìn Ngũ công tử, hai mắt rạng rỡ lấp lánh.

Ngũ công tử chống lại ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú của Thập Bát công chúa, có điểm không được tự nhiên. Bất quá lúc này, hẩn cúi đầu tất nhiên là không được, lập tức lông mày Ngũ công tử không tự chủ được nhíu lại, môi khẽ mở chuẩn bị nói chuyện.

Nhưng môi Ngũ công tử vừa mới động, Thập Bát công chúa đã mở miệng, nàng cúi đầu, hai gò má đỏ hồng, tay nhỏ bé xoắn ngọc bội bên hông mình, nhẹ nhàng, cúi đầu hỏi: “Thơ ta gửi cho công tử, công tử có nhận được không?”

Thanh âm của Thập Bát công chúa cũng không lớn, nhưng đám người Tôn Nhạc vẫn có thể nghe được. Lập tức, hai mắt Tôn Nhạc trợn thật lớn, có điểm không dám tin nhìn về phía Thập Bát công chúa: lời này, cho dù nàng có hàm hồ, dù thế nào cũng phải đợi đến khi hai người một mình ở chung mới hỏi chứ? Thập Bát công chúa này thật đúng là một người nóng nảy.

Thanh âm của Thập Bát công chúa vừa rơi xuống đất, Ngũ công tử liền kinh ngạc nhìn nàng, bỗng nhiên trong lúc đó, khuôn mặt tuần tú của hẩn trở nên đỏ bừng!

Có dũng khí, Thập Bát công chúa không then thùng, hẩn lại then thùng không thôi.

Thập Bát công chúa sau khi đem ngọc bội bên hông chơi một lúc lâu cũng không nghe được Ngũ công tử trả lời liền ngẩng đầu nhìn hẩn. Vừa vặn chống lại khuôn mặt tuần tú đỏ bừng của hẩn.

Lần này Thập Bát công chúa cũng không mắc cỡ, hai mắt nàng lấp lánh nhìn Ngũ công tử khoe miệng cong cong lộ ra hàm răng nhỏ.

Mười tám công chúa lúc này tươi cười là ngọt ngào cùng hài lòng như vậy. Nàng thấy căn bản không cần Ngũ công tử trả lời, chỉ cần biểu tình giờ khắc này của hẩn đã cho nàng câu trả lời thuyết phục nhất.

Hồ nước nhộn nhạo, cành liễu giương nhẹ, gió phương nam hây hây, một nam một nữ này đều là mỹ nhân hiếm thấy. Lần này hai người nhìn nhau đều mang thần sắc ngượng ngùng thật đúng là đẹp đến nói không nên lời.

Tôn Nhạc đứng ở một bên nhìn đến đây tim không khỏi lại có điểm chua xót. Nàng vội vàng bộ dạng phục tùng liêm mục đem cảm xúc của mình giấu đi.

Nhưng mà lúc này người đang nhìn bọn hắn có khoảng năm sáu chục người!

Ngay khi Ngũ công tử đối diện với ánh mắt lạnh lạnh kia của Thập Bát công chúa, cái trán lại bắt đầu chảy mồ hôi thì đột nhiên, trong đám người truyền tới một tiếng cười lạnh trong trẻo, “Người chính là Cơ Ngũ?”

Thanh âm này vang dội, trong lạnh lùng mang theo sát khí!

Nhất thời, tất cả tình ý mập mờ nháy mắt đều tiêu thất. Cơ Ngũ công tử bỗng dưng chuyển đầu, nhìn về phía thanh âm kia truyền đến.

Trong đám người, một thanh niên mang nón cao của hiền sĩ, thắt lưng lại đeo trường kiếm ngẩng đầu đi ra. Thanh niên này ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, gương mặt tròn. Thanh niên này diện mạo hết sức bình thường, đi trong đám người sẽ lập tức biến mất không thấy gì nữa, nhưng khi Tôn Nhạc nhìn vào trong ánh mắt hơi đục ngầu của thanh niên kia thấy được một chút sát khí! Trong nội tâm nàng rung mình, hai mắt nhanh chóng bắt đầu đánh giá mọi nơi.

Thanh niên đeo kiếm từ trong đám người đi ra, lập tức hướng Ngũ công tử đi tới. Nhìn đến hắn đến gần, Song Xu đồng thời mở to mắt, chân trái bước lên trước một bước, chắn phía trước Ngũ công tử!

Thanh niên đeo kiếm thấy vậy hắc hắc cười lạnh.

Hắn vừa cười lạnh vừa đi tới, thẳng đến cách Ngũ công tử chỉ có chừng năm thước mới đứng lại. Thanh niên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Ngũ công tử, khinh bạc nói: “Bất quá là một cái tiểu bạch kiếm (mặt trắng nhỏ) dựa vào lời nói kiếm ăn! Loại người dựa vào bề ngoài lấy lòng mọi người vô năng như ngươi, cũng xứng nói lời ‘thiên mệnh đã sửa’ sao?”

Thanh niên vừa nói ra, tất cả mọi người bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai, hắn là vì việc này mà đến!

Tôn Nhạc trầm nghĩ: thật không có nghĩ đến, Ngũ công tử tới hôm qua mới nói như vậy, hôm nay liền có người đến tính toán sổ sách rồi.

Nghĩ vậy thì nàng hai mắt nhanh như chớp nhìn quanh.

Ngũ công tử cười khổ.

Thập Bát công chúa thân là công chúa Triệu vương sung ái nhất, luôn luôn quen được nuông chiều, nàng đang cùng Ngũ công tử ‘liếc mắt đưa tình’, làm sao chịu được người này tùy ý phá rối? Lập tức lông mày nàng dựng thẳng, không đợi Ngũ công tử mở miệng, liền vọt xoay người, bước lên trước, chắn đến phía trước Ngũ công tử.

Tay phải Thập Bát công chúa duỗi ra, ngón trỏ chỉ hướng thanh niên đeo kiếm, lớn tiếng quát: “Người là người phương nào? Cư nhiên dám vũ nhục Cơ Ngũ như thế? Người đâu, bắt hắn cho bản công chúa!”

Từ lúc Thập Bát công chúa nhảy lên bờ, bốn áo tang kiếm khách liền đuổi theo phía sau.

Lúc này nàng vừa quát như vậy, bốn người kia đồng thời bước ra hai bước, tay phải vung lên, một tiếng “keng” vang lên, trường kiếm ra khỏi vỏ!

Bốn người đồng thời bước lên, đồng thời rút kiếm, tiếng kim thiết va nhau đồng thời vang lên, theo bốn đạo hàn kiếm phát ra quang mang dày đặc, đám người lập tức trở nên an tĩnh lại.

Bốn thanh trường kiếm đồng thời chỉ hướng thanh niên đeo kiếm kia, không chờ bọn họ tiến lên bắt người, thanh niên đeo kiếm kia hất đầu, ngửa mặt lên trời cười ha hả!

Tiếng cười dài của hắn thập phần vang dội, truyền ra xa xa, vọng lại nhiều tiếng vang không dứt.

Sau khi cười to vài tiếng, thanh niên đeo kiếm nghiêng mắt, liếc cũng không liếc về phía kiếm khách áo tang từng bước đến gần mình, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Ngũ Công Tử, đề cao thanh âm nói : “Quả nhiên là một cái tiểu bạch kiếm dựa vào phụ nữ kiếm cơm ăn, là thứ vô năng dựa vào bề ngoài lấy lòng mọi người! Ô hay! Hạng người như người vậy, thật là vũ nhục những kẻ mang danh hiền sĩ!”

Nói tới đây, thanh niên đeo kiếm lại ngửa đầu cười ha hả!

Lời này nói quá nặng!

Khuôn mặt tuần tú của Ngũ công tử xoát một cái xanh mét, hắn cũng không thèm nhìn tới Thập Bát công chúa một cái, quát lạnh nói: “Công Chúa Điện Hạ, đây là việc của Cơ Ngũ, kính xin Công Chúa Điện Hạ đem vệ sĩ của người thu hồi đi!”

Mấy lời này Ngũ công tử nói lạnh như băng, Thập Bát công chúa cũng không phải kẻ ngu ngốc, nàng vừa nghe liền biết Ngũ công tử thật sự nổi giận rồi. Nàng lập tức vội vàng quát: “Tất cả lui ra!”

Sau khi quát xong, nàng lo lắng nhìn Ngũ công tử, khẽ cắn môi đỏ mọng, bất an nói: “Người, người phải cẩn thận.” vừa nói, nàng vừa thối lui.

Nàng tuy rằng là công chúa cao quý, nhưng cũng biết, tại đây trong mắt những chí sĩ này, một nữ nhân như nàng không có phân lượng gì. Nàng biết, thanh niên đeo kiếm nói như vậy, là muốn chèn ép Ngũ công tử tránh cũng không thể tránh! Minh quả thật không thể giúp hắn xuất đầu rồi!

Khuôn mặt tuần tú của Ngũ công tử xanh mét trừng mắt nhìn thanh niên đeo kiếm, lạnh lùng hỏi: ” Ý người muốn như thế nào?”

Thanh niên đeo kiếm lại cười lên ha hả tay phải hất vung ra, trường kiếm rời vỏ.

Đem mũi kiếm lạnh lẽo chỉ hướng Ngũ công tử, thanh niên đeo kiếm cười lạnh nói: “Không có gì! Người tiểu tử này hồ ngôn loạn ngữ, bẻ cong thiên mệnh, muốn lấy đầu người tể kiếm mà thôi!”

Lời này của thanh niên đeo kiếm vừa ra, sắc mặt mọi người nhất thời đại biến, Thập Bát công chúa càng kinh hãi thất sắc.

Ngũ công tử cũng không nghĩ thanh niên này cứ nhiên hướng mình rút kiếm ra, hắn âm thầm thở dài một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nói cái gì cho phải.

Lúc này, hắn vốn là nên sợ hãi, nhưng không biết tại sao, hắn cứ nhiên đã không có ý sợ hãi, có lẽ từ tối hôm qua lúc nói ra những lời kia, hắn đã biết sẽ có ngày hôm nay, chính là hắn không nghĩ đến, một ngày này lại tới nhanh như vậy!

Thanh niên đeo kiếm thấy Ngũ công tử cứ nhiên không có lời nào để nói, không khỏi lại là một trận cười to.

Ngay khi hắn ha ha cười lớn, bỗng dưng, “Ha ha ha ha” một trận tiếng cười trong trẻo của cô gái nhập vào trong đó.

Tiếng cười này xuất hiện đột ngột như thế, trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đồng thời theo tiếng cười kia, sắc mặt thanh niên đeo kiếm trầm xuống, quay đầu nhìn lại.

Đã thấy bên cạnh Ngũ công tử, một tiểu cô nương diện mạo xấu xí chậm rãi bước ra. Tiểu cô nương tiến lên vài bước, đến song song mà đứng cùng Ngũ công tử mới dừng lại cước bộ.

Cô bé này, dĩ nhiên là là Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc ở bên trong sự kinh ngạc của mọi người, hướng về Ngũ công tử cười híp mắt vỗ tay nói: “Công tử gia, người này thật kỳ quái a. Hắn rõ ràng mặc nón cao áo bào hiền sĩ mới có thể mặc, nhưng khi khó chịu với ngôn luận của công tử, cứ nhiên không dám cùng công tử ở đại Chư Tử, dưới ánh mắt của người trong thiên hạ lấy biện luận tranh cao thấp, ngược lại giơ trường kiếm lên với một hiền sĩ như công tử, hành động theo kiểu kiếm khách.

Khanh khách, chuyện này quá buồn cười a?”

Tôn Nhạc vừa nói, vừa cười khanh khách, trong tiếng cười kia còn có mấy phần ngây thơ, lời nàng nói trong sáng lại vang dội, truyền ra xa xa.

Lời của nàng vừa rơi xuống, mọi người vây xem không khỏi xì xào bàn tán. Trong tiếng nói nhỏ, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền đến, “Tiểu cô nương này nói đúng a, thật đúng là có điểm buồn cười.” “Đúng vậy a, người này quả thật cũng có chút buồn cười nha.”

Thập Bát công chúa một bên liền cảm kích liếc Tôn Nhạc một cái, thanh âm cất cao, trong trẻo kêu lên: “Này có cái gì buồn cười, người này rõ ràng là hạng người vô năng, chỉ dám lấy loại phương pháp này tới giả dối mà thôi!”

Thập Bát công chúa nói tới đây, tay phải vung lên, hướng tới vệ sĩ của mình quát lớn: “Người đâu, đem cái tên lừa đời lấy tiếng này bắt lại cho bản công chúa!”

Sau khi hét xong, Thập Bát công chúa hướng tới thanh niên đeo kiếm kia hất đầu, khinh miệt nói: “Thôi đi! Ta cho ngươi một cơ hội! Ngươi muốn so kiếm cũng được, tùy từng của ta sẽ phụng bồi ngươi! Nếu ngươi muốn cùng Ngũ công tử tranh cao thấp, hiện tại là có thể đi đài Chư Tử, trước mặt mọi người trong thiên hạ xác minh một phen!”

Tôn Nhạc mới mở miệng, thanh niên đeo kiếm liền giật mình cứng đờ tại chỗ. Hắn vốn không am hiểu biện luận, ý tưởng tìm Ngũ công tử phiên toái cũng không có suy nghĩ kĩ càng. Nay Tôn Nhạc ngôn từ thao thao, Thập Bát công chúa gắt gao bức bách, hắn thực sự đờ ngay tại chỗ, trong đầu thành hồ nghi, cũng không biết phải ứng biến như thế nào mới tốt.

Tôn Nhạc quan sát lâu ngày, nàng biết lời Ngũ công tử nói tới hôm qua, nhất định sẽ thu nhận không ít kẻ đối địch. Đối với loại người này, lỡ mãng mượn tay Thập Bát công chúa đuổi giết cũng không tốt.

Lập tức, nàng lặng yên không một tiếng động kéo kéo ống tay áo Ngũ công tử.

Đã bị biến hóa nhanh chóng này biến thành đầu vầng mắt hoa Ngũ công tử vẫn ngẩn ngơ tại chỗ, cảm giác được ống tay áo bị kéo, liền quay đầu nhìn lại. Hắn chống lại hai mắt trong sáng của Tôn Nhạc thì Tôn Nhạc lắc lắc đầu, sau đó buông lỏng ống tay áo của hắn ra.

Hai người ở chung lâu ngày, bất tri bất giác, Tôn Nhạc có rất nhiều ý tưởng không cần nói rõ Ngũ công tử cũng có hiểu được. Huống chi, Ngũ công tử vốn cũng là người thông minh. Lập tức, hắn liền rõ ràng vì sao Tôn Nhạc lắc đầu.

Vì thế, khi Thập Bát công chúa vẫy tay ra lệnh kiếm khách áo tang tiến lên bắt người thì Ngũ công tử mở miệng. Hắn thần nhiên nói: “Chuyện thiên hạ, người trong thiên hạ nói! Thập Bát công chúa, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, ống tay áo hắn vung lên, xoay người liền hướng thuyền hoa đi đến. Mà ở phía sau hắn, Thập Bát công chúa vẻ mặt kinh hãi, tất cả buồn bực của nàng cũng thế, hay là ý tưởng muốn bắt người nọ cho hả giận cũng thế, đều ở câu ‘ chúng ta đi thôi ’ của Ngũ công tử tan thành mây khói rồi, còn lại, chỉ có đầy bụng vui mừng cùng lảng lảng.

88. Chương 88: “tôn Nhạc Là Cơ Thiếp Của Ta.”

Mọi người đưa mắt nhìn thân ảnh Ngũ công tử rời đi, tiếng bàn luận xôn xao thỉnh thoảng truyền đến, ‘ chuyện thiên hạ, người trong thiên hạ nói ’, lời này cũng có vài phần đạo lý.”

“Lại không biết rốt cuộc hắn nói cái gì mà ‘ bề cong thiên mệnh ’ nhỉ?”

“Tiểu cô nương kia rất xấu xí, bất quá nàng xấu thì xấu, nhưng mấy câu kia nói thật là đúng lúc nha.”

“Không tệ không tệ, là một tiểu cô nương thông minh.”

Tôn Nhạc đi phía sau Ngũ công tử, tiếng mọi người nói nhỏ nhất nhất truyền vào trong tai nàng, nàng lẳng lẳng đi tới, thầm nghĩ: xem ra khi ta nói mấy lời kia ra về ngày thơ một chút cũng có tác dụng, mọi người

nói đến ta, cũng chỉ là đánh giá ‘ là một tiểu cô nương thông minh.’ Đương nhiên, Tôn Nhạc biết, sự sắc sảo lộ ra trong lời nói của mình vừa rồi, không thể gạt được ánh mắt của người thông minh.

Mọi người lên thuyền hoa, theo người chèo thuyền dùng mái chèo vẽ một cái, thuyền hoa lay động đi vào trong hồ nước.

Thuyền hoa rất lớn, chúng quý nữ đã ngồi hết lên sập, nhìn đến Thập Bát công chúa và Ngũ công tử tiến vào, chúng nữ ra hiệu bảo Thập Bát công chúa đi qua, cả đám đều tò mò đánh giá Ngũ công tử.

Nhiều mỹ nhân nhìn chăm chăm Ngũ công tử như vậy, cho dù là người có da mặt dày cũng chịu không nổi, huống chi là Ngũ công tử? Tôn Nhạc nhìn đến chỗ sau cổ hần lại bắt đầu chảy mồ hôi.

Thập Bát công chúa chống lại ánh mắt của các vị bạn tốt, không khỏi rất là đắc ý, nàng kiêu ngạo mà ngẩng đầu, đi nhanh hai bước, vươn tay nhắm hướng tay Ngũ công tử. Ngũ công tử đi ở phía trước, hần giống như cảm thấy động tác của Thập Bát công chúa, cước bộ lập tức nhanh hơn, thân ảnh nhoáng lên một cái, cơ hồ là trong lúc lơ đãng liền tránh được cánh tay nàng vươn tới.

Bàn tay Thập Bát công chúa đến một nửa liền rơi xuống khoảng không, nàng lập tức giận dữ mím môi đỏ mọng, hung hăng nhìn chăm chăm Ngũ công tử liếc một cái. Nhưng người ta căn bản không có quay đầu lại, cũng không có cố ý tránh nàng, Thập Bát công chúa cũng không thể nào nổi giận.

Trong khoang thuyền nhiều người như vậy, Thập Bát công chúa bận tâm mặt mũi, vẫn là không dám quá mức chủ động. Lập tức, nàng bước đến ghế chủ tọa ngồi xong, khi nàng lại ngẩng đầu thì trên gương mặt mỹ lệ kia đã là một nụ cười nhẹ nhàng.

Ngũ công tử mang theo bọn người Tôn Nhạc ngồi xuống một góc xa dựa vào cửa khoang thuyền. Hần vừa ngồi xuống liền thẳng lưng, bộ dạng phục tùng liêm mực dù là như thế hơn mười ánh mắt vẫn là không hề chớp gắt gao theo dõi hần.

Thập Bát công chúa cười khanh khách nói: “Chư vị, vị công tử này là Tề quốc Cơ Ngũ công tử.”

Một cái mỹ nhân thanh tú khéo môi có một nốt ruồi tròn tròn, nhìn chăm chăm vào Ngũ công tử. Nàng sau khi nghe Thập Bát công chúa giới thiệu lúc này tò mò cười nói: “Cơ Ngũ công tử có thể nói cho ta biết vừa rồi người nọ vì sao nói người ‘ bẻ cong thiên mệnh ’ được không?”

Cô gái thanh tú này vừa hỏi xong, chúng nữ ngay cả mắt cũng không nháy toàn tâm toàn ý chờ đáp án của Ngũ công tử.

Nguyên lai lời Ngũ công tử nói tối hôm qua tuy rằng chấn động thiên hạ. Nhưng những lời này cũng không rơi vào tai các quý nữ chỉ biết sống phóng túng này. Bởi vậy các nàng hiện tại rất là tò mò.

Ngũ công tử mỉm cười ngẩng đầu chống lại ánh mắt chúng nữ, thản nhiên nói: “Bất quá chỉ là một lời nói đùa, chư vị coi trọng rồi.” Hần thản nhiên nói đến đây liền ngừng miệng một bộ dáng không muốn nói nữa, xem ra cách hần đối ứng với các mỹ nhân này có điểm không được tự nhiên.

Thập Bát công chúa thấy thế, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, mắt nàng quay tít một vòng nhìn về phía Tôn Nhạc, lập tức cười híp mắt nói: “Vừa rồi may mắn Tôn Nhạc chạy trốn, bằng không hậu quả khó liệu. Tôn Nhạc, ngươi nếu có yêu cầu gì? Đừng ngại nói với ta.”

Một câu này, Thập Bát công chúa đã lấy ngữ khí nữ chủ nhân ra nói chuyện, xem ra trong lòng của nàng, Ngũ công tử đã là sủng vật trong lòng của nàng.

Tôn Nhạc không dám nhìn Ngũ công tử, nàng biết, hiện tại sắc mặt Ngũ công tử khẳng định rất khó coi.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng mà trả lời: “Tạ Thập Bát công chúa khích lệ, bất quá việc này là phận sự của Tôn Nhạc.”

Nàng nói là bổn phận của mình, nhưng cũng có ý cự tuyệt Thập Bát công chúa. Lòng này Thập Bát công chúa dựng thẳng, có điểm không vui nhìn chăm chăm nàng.

Khi Thập Bát công chúa nghiêng mắt nhìn đến khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Ngũ công tử, sự hờn giận lại tăng thêm vài phần.

Lúc này, thân mình Ngũ công tử hơi ngửa ra phía sau, trong ánh mắt khó hiểu của A Phúc cùng Song Xu, hần tới gần Tôn Nhạc, cúi đầu nói một câu, “Tìm cách khiến nàng không dây dưa ta nữa đi.”

Hả?

Tôn Nhạc ngẩn ra, nàng ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Ngũ công tử.

Bất quá lúc này, Ngũ công tử đã ngồi thẳng người. Tôn Nhạc nhìn chăm chăm cái gáy Ngũ công tử, âm thầm kêu khổ không ngừng: Ngũ công tử, ta gọi là Tôn Nhạc, ta không phải là thần tình yêu (Cupid)! Thập Bát công chúa đã động tình với người, loại trò chơi ái tình này ta còn chưa có tìm được then chốt của nó.

Lực chú ý của Thập Bát công chúa vẫn đặt ở trên người Ngũ công tử, thấy hần sau khi lặng lẽ cùng Tôn Nhạc nói một câu, Song Xu cùng A Phúc bên cạnh hần đều là vẻ mặt ngẩn ngơ, không khỏi tâm ngứa ngáy khó gãi, nàng rất muốn biết Ngũ công tử nói những gì, có phải là đang nói mình hay không, lại không dám hỏi. Nàng mấp má môi đỏ mọng, tròn mắt đi lòng vòng, bỗng nhiên cười nói: “Bên ngoài gió thổi hây hây, hồ xanh nước biếc tôn nhau, Tôn Nhạc, ngày tốt cảnh đẹp như thế người có thích không?”

Lời này thốt ra, chúng nữ đều ngạc nhiên!

Thập Bát công chúa là thân phận bậc nào? Nàng là nữ nhi Triệu vương sủng ái nhất, đường đường là công chúa một quốc gia, nhưng dạng thân phận như nàng, cư nhiên hướng một cái bé gái xấu xí đề tiện hèn hạ hỏi nàng ‘có thích không’?

Trừ bỏ số ít quý nữ, những người khác đều không biết, những lời này của Thập Bát công chúa rõ là hỏi Tôn Nhạc, trên thực tế cũng là đang hỏi Ngũ công tử, vừa dò xét khẩu khí Tôn Nhạc, muốn thông qua miệng nàng biết ý của Ngũ công tử.

Khóe mắt Tôn Nhạc nhìn đến Ngũ công tử nghe vậy thì thân thể cứng đờ, một cổ hàn khí từ trên người của hần bùng bùng toát ra. Nàng sợ tới mức vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng trả lời: “Bẩm Thập Bát công chúa, trong khoang thuyền hoa thơm nở rộ, hương nồng bức người, Tôn Nhạc nhát gan, chỉ cảm thấy khản trương.”

Lời này của Tôn Nhạc vừa ra, một cái tiếng cười truyền đến, theo tiếng cười kia, chúng nữ đều cười duyên không ngớt, ngay cả Thập Bát công chúa vốn có điểm khó chịu nghe vậy cũng khanh khách cười duyên.

Tôn Nhạc lời này nói trực tiếp lại thú vị, nàng đem chúng nữ làm đóa hoa, lại nói thẳng chính mình nhát gan khản trương.

Chúng quý nữ bị nàng tăng bốc nho nhỏ một chút, trong lòng đều sinh ra hảo cảm.

Đám người Thập Bát công chúa vừa nghe liền hiểu được, Tôn Nhạc lời này tuy là nói mình, trên thực tế cũng là đại diện Ngũ công tử đáp lời. Các nàng nhìn qua qua, tỉ mỉ quan sát Ngũ công tử, nhìn thấy chớp mũi hần chảy ra mồ hôi sáng trong thì không khỏi che miệng lại cười duyên một trận.

Người thông minh như Thập Bát công chúa cũng không ít, trong thời gian ngắn, lại có năm sáu cái cô gái vừa đánh giá Ngũ công tử, vừa khanh khách cười.

Trong tiếng cười của chúng nữ, trong ánh nhìn chăm chú, Ngũ công tử lại càng không tự nhiên. Hần cúi đầu, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm xuống đất, tựa hồ chuẩn bị ở trên thuyền xuyên ra một cái hố.

Thập Bát công chúa sau khi cười vài tiếng, bỗng nhiên nhớ lại lời mà Tôn Nhạc nói lần trước, liền ngừng cười. Nàng liếc mắt nhìn chung quanh một cái, âm thầm có điểm hối hận: đúng nha, vì sao ta lại hẹn nhiều người như vậy đến đây, nếu chỉ có ta cùng với hần. Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ của Thập Bát công chúa đỏ lên.

Thập Bát công chúa suy nghĩ một hồi, chậm rãi đứng dậy, nàng lập tức đi đến trước sập Ngũ công tử, nhìn hần nhẹ giọng nói: “Nếu không quen đông người, Cơ Ngũ, chúng ta đi ra ngoài được không?”

Thanh âm của nàng ôn nhu, ánh mắt như nước.

Ngũ công tử miễn cưỡng ngẩng đầu lên, gật đầu nói: “Cũng được.”

Thập Bát công chúa được hân đồng ý, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức toả sáng. Tay nhỏ bé của nàng duỗi ra, chuẩn xác nắm lấy tay Ngũ công tử, nhảy cẫng đi ra ngoài khoang thuyền.

Hai người bọn họ vừa ra khoang thuyền, Tôn Nhạc cùng Song Xu cũng đứng dậy đuổi theo. Mà ở phía sau các nàng, chúng quý nữ vừa hướng Ngũ công tử chỉ trỏ, nhỏ giọng nói giỡn, vừa đi theo ra thuyền hoa.

Tôn Nhạc vừa ra cửa khoang, mới phát hiện thuyền hoa đã đến giữa hồ bán nguyệt, sóng xanh nhộn nhạo, núi xa như tranh vẽ. Nhưng mà, ở chung quanh thuyền hoa, cư nhiên cũng có bảy tám chiếc thuyền đi theo, trong những thuyền này có thuyền hoa, có thuyền con. Trừ hai chiếc thuyền con trống, trên những thuyền khác đều ngồi đầy người, đều là các công tử quý tộc.

Mấy công tử quý tộc đó nhìn đến nhóm quý nữ đi ra, đồng thời quay đầu nhìn lại, trên mặt một đám đều mang theo nụ cười lấy lòng. Đặc biệt có hai công tử, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai tay Ngũ công tử cùng Thập Bát công chúa, trong ánh mắt kia mang theo hận ý dày đặc!

Ngũ công tử âm thầm thở dài một tiếng, lui về phía sau, trong lúc lơ đãng buông lỏng tay ra. Tay Thập Bát công chúa trống không, quay đầu nhìn Ngũ công tử, Ngũ công tử hơi hơi quay đầu, tránh ánh mắt của nàng.

Thập Bát công chúa nhìn chăm chăm Ngũ công tử, vẻ mặt thắc mắc. Nhưng Ngũ công tử vẫn tránh ánh mắt của nàng, nàng muốn hỏi cũng không được. Đầu Thập Bát công chúa vừa chuyển, hai mắt nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc luôn luôn quan sát phản ứng của mọi người, giờ phút này chống lại ánh mắt của Thập Bát công chúa, không khỏi tiến lên nửa bước, môi rung rung, nhẹ nhàng mà nói: “Công Chúa Điện Hạ mỹ lệ vô song, có rất nhiều nam nhân quý mến, công tử nhà ta gia thế chỉ bình thường thôi.”

Thập Bát công chúa hiểu rõ rồi.

Nàng quay đầu nhìn về phía mọi người, đôi mi thanh tú hơi nhíu tròng mắt vừa chuyển, liền đối diện với vài ánh mắt nịnh nọt lấy lòng, cũng nhận ra trong những người này, có hai kẻ bám đuôi mà nàng có điểm chán ghét. Nhìn những tên đồ đệ của tửu sắc không khác gì phụ huynh mình, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, một tầng ý tứ khác trong những lời Tôn Nhạc nói trôi lên trong óc nàng: Cơ Ngũ dù có tài, có vĩ đại, nhưng hân dù sao chỉ xuất thân từ một gia đình nhỏ của Tề quốc. Phụ vương chắc chắn sẽ không nguyện ý để cho hân lấy ta, chuyện này, phải làm sao mới tốt?

Cho tới nay, nàng luôn tùy hứng làm việc, nàng đối Cơ Ngũ có hảo cảm, nhưng cũng không có nghĩ đến chuyện sau này. Hiện tại tình cảm với Ngũ công tử ngày càng sâu đậm, loại lo lắng này liền bất tri bất giác trôi lên trong lòng nàng.

Ngũ công tử lui về phía sau hai bước, một mực thối lui đến mép thuyền hân mới dừng lại nhìn Thập Bát công chúa kinh ngạc không nói, thần sắc lo lắng, Ngũ công tử nhích lại gần Tôn Nhạc, thấp giọng hỏi: “Người đã nói cái gì?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mà trả lời: “Ngũ công tử, nữ nhân không nên trở thành phiền não của người! Công tử hiện thời không giống với ngày xưa, về sau công tử trở thành thượng khách tại các quốc gia thì cho dù đồng thời lấy vài cô công chúa cũng bình thường thôi.” Nàng nhìn chăm chú vào chỗ sâu trong núi, chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, giống như chính mình thành một nhánh lục bình phiêu dạt trên đời này: có lẽ, khi đó chính là lúc mình rời đi? Chỉ là không biết, thiên hạ này to lớn như thế, chính mình nên chạy đi đâu?

Ngũ công tử nhìn Tôn Nhạc, trong mắt lóe ánh sáng, “Tôn Nhạc, lời ta nói tối hôm qua, thật sự sẽ được thể nhân coi trọng?” Thanh âm của hân có chút khẩn trương, có điểm chờ mong, còn có hưng phấn.

Tôn Nhạc gật gật đầu, trả lời: “Vâng”

Câu trả lời này vừa ra, Ngũ công tử lập tức trở nên phấn chấn gấp trăm lần! Thân thể của hân cũng đồng thời thẳng tắp, nét mặt và cả người toả sáng!

Lúc này bọn họ cũng không có phát hiện, vì sao Tôn Nhạc chỉ bằng một câu khẳng định, đối với Ngũ công tử lại có tác dụng lớn như vậy.

Ngay khi hai người đứng trong góc thấp giọng nói chuyện, Thập Bát công chúa đã không muốn suy nghĩ nhiều nữa xoay đầu lại, nàng nhìn Ngũ công tử, mang chút ngưỡng ngừng nói: “Cơ Ngũ, nơi đó có thuyền con kìa, chúng ta lên đi.”

Nàng nói tới đây, thấy Ngũ công tử tựa hồ có điểm không rõ, liền giải thích: “Người không phải ngại trong khoang thuyền không khí khẩn trương sao? Chúng ta lên thuyền con đi, chỉ có hai người chúng ta, được không?” Nói tới đây, nàng vừa vội vừa gấp thêm một câu, “Cơ Ngũ, người phải tin tưởng ta, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào tới tìm người phiền toái. Hừ! Bọn họ không dám đâu!”

Hai người kia chỉ dám dùng ánh mắt hung hăng trừng Ngũ công tử, nhưng ngay cả dũng khí đáp lời Thập Bát công chúa cũng không có, càng khỏi nói tới việc hướng Ngũ công tử đưa ra lời khiêu chiến, xem ra bọn họ quả thật không dám!

Ngũ công tử nhìn Thập Bát công chúa đôi mắt đẹp lặn tẩn sóng, vẻ mặt chờ đợi đang nhìn mình, nghĩ đến mấy lời Tôn Nhạc nói vừa rồi, liền gật đầu. Thập Bát công chúa thấy hắn gật đầu, không khỏi mừng rỡ, lúc này Ngũ công tử nói: “Người của ta cũng cùng đi theo.”

Dứt lời, hắn không đợi Thập Bát công chúa liền dẫn đầu hướng đầu thuyền nhỏ mà đi tới.

Thập Bát công chúa ngẩn ngơ, bước nhanh đi đến phía sau Ngũ công tử, “Không được, chỉ đem một mình Tôn Nhạc thôi!”

Ngũ công tử quay đầu nhìn Tôn Nhạc một chút, gật đầu nói: “Cũng được.”

Thập Bát công chúa mừng rỡ.

Tôn Nhạc lẳng lặng ngồi xổm trên sập sớm đã chuẩn bị tốt trên thuyền con, nhìn một đôi bích nhân ngồi ở trước mặt mình, nàng bộ dạng phục tùng liêm mực, rót ỉnh một chén hoàng rượu.

Dưới sự yêu cầu của Thập Bát công chúa, thuyền con như mũi tên chạy băng băng, Tôn Nhạc không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm giác được ánh mắt gắt gao chăm chú vào trên người Ngũ công tử càng ngày càng xa, dần dần không hề cảm thấy nữa.

Khi thuyền con bỏ lại thuyền hoa chạy ra xa xa thì Ngũ công tử không tiếng động mà thở dài một hơi.

Thấy công chúa tuy rằng ngồi xổm trên sập mình, đôi mắt cũng không ngừng nhìn về phía Ngũ công tử, thân thể mềm mại của nàng không rõ vô tình hay cố ý dựa vào Ngũ công tử.

Ngũ công tử sau khi né tránh vài lần, lại bởi vì thuyền con thật sự quá nhỏ, tránh né cũng không có chỗ thoát được, liền miễn cưỡng để cho Thập Bát công chúa tựa trên người mình.

Thập Bát công chúa dựa vào Ngũ công tử một chút, liền cảm thấy mỹ mãn. Nàng cúi đầu mắc cỡ đỏ mặt, hạnh phúc xoắn mười ngón tay ngọc nộn của mình. Bất đồng ở chỗ, Ngũ công tử thì cả người cứng ngắc, giống như đầu gỗ.

Tôn Nhạc nâng lông mi lên, lẳng lặng nhìn chằm chằm hai người gấn bó vào nhau một cái, chậm rãi rũ mắt xuống: Tôn Nhạc, Ngũ công tử không phải một nửa của người! Về sau tình hình như vậy sẽ càng ngày càng nhiều, người còn hy vọng sao?

Thập Bát công chúa nhìn dòng nước biếc phía trước, cảm giác được thân nhiệt của Ngũ công tử xuyên thấu qua quần áo truyền đến, tâm hồn thực là như say. Nàng giật giật có mỗi điểm khô khốc, tìm đại một chuyện hỏi: “Cơ Ngũ Ca, Tôn Nhạc thông minh như vậy, còn biết chữ, nàng ở trong nhà người nguyên lai là thân phận gì nha?”

Thanh âm của Thập Bát công chúa vừa yêu kiều lại mềm mại, lười biếng, có sự ngọt ngào đặc trưng của tiểu nhi nữ. Nhưng là một câu ngọt ngào này vừa hỏi ra, nàng cùng Tôn Nhạc đều nhìn đến thân hình Ngũ công tử giật giật!

Biến hóa này của Ngũ công tử, chẳng những khiến Thập Bát công chúa rất là kỳ quái, ngay cả Tôn Nhạc cũng giương mắt nhìn hắn.

Ngũ công tử thẳng lưng, trong sự chú ý của hai nàng, mắt nhìn phía trước từ từ nói: “Tôn Nhạc? Nàng là cơ thiếp của ta!”

Ầm!

Giống như là một đạo sấm sét kinh khủng từ trên trời giáng xuống, nổ đến Tôn Nhạc mắt nảy đom đóm! Thân mình nàng ngã qua một bên, sau một lúc lâu mới làm cho chính mình ngồi thẳng người lại.

Trời ạ, Ngũ công tử đây là có ý gì?

Hắn không phải đã sớm nói rồi sao? Từ ngày đó mình đem tên từ Thập Bát cơ đổi thành Tôn Nhạc đã nói, mình đã là một cái sĩ của hắn.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, đầu óc không khỏi có điểm hồ đồ, nàng cẩn thận hồi tưởng đến lời Ngũ công tử nói ngày đó, thật đúng là không nhớ ra được, Ngũ công tử có phải từng nói qua hay không, chính mình không còn là cơ thiếp của hắn. Coi như là có đi? Ở trong trí nhớ của nàng vẫn là có!

Những lời này của Ngũ công tử, dùng một loại ngữ khí tường thuật sự thật nói ra, tự nhiên như vậy, bình thản như vậy. Nhưng càng như vậy, Tôn Nhạc càng cảm thấy bối rối.

Nàng tuy rằng vẫn thích Ngũ công tử, nhưng mà, nàng cho tới bây giờ cũng không dám tơ tưởng đến hắn, muốn cùng hắn có cái dạng quan hệ thân mật gì. Ở trong tiềm thức Tôn Nhạc, chính mình còn nhỏ, căn bản không cần phải nghĩ đến chuyện hôn nhân đại sự này. Hơn nữa, nàng là từ thời đại văn minh tới, cho dù phải gả, nàng cũng sẽ gả một nam nhân chỉ lấy một mình mình, mà không phải trở thành thê tử của một nam nhân thê thiếp thành đàn, càng không có khả năng trở thành một trong các tiểu thiếp của hắn!

Lúc Tôn Nhạc cả kinh đầu choáng mắt hoa, Thập Bát công chúa quay đầu ngoác vù vù nhìn Ngũ công tử, nàng thật sự là kinh hãi, ngay cả mình khi nào thì thẳng eo, rời khỏi người Ngũ công tử cũng không chú ý tới.

Nàng ngạc nhiên nhìn Ngũ công tử vẻ mặt trầm tĩnh, không giống nói đùa, bỗng nhiên khi khi một tiếng bật cười. Nàng sau khi cười hai tiếng cảm thấy không ổn, vội vàng đưa tay che miệng nhỏ của mình lại, hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm vui mừng mà nói: “Cơ Ngũ, người nói Tôn Nhạc là cơ thiếp của người? Khanh khách, nàng cư nhiên sẽ là cơ thiếp của người?” Nàng vừa nói, vừa nín cười, nhưng mà nhin quá sức chịu đựng, khóe mắt đều có nước mắt chảy ra, “Cơ Ngũ, xấu như Tôn Nhạc thực hiếm thấy lắm à nha, người lại còn nói nàng là cơ thiếp của người? Người thật sự tuyệt đối không ghét bỏ, không ghê tởm sao?”

Thập Bát công chúa nói tới đây, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Bất quá Tôn Nhạc lúc này đã khôi phục bình tĩnh, cúi đầu lẳng lặng. Thập Bát công chúa nhìn nàng vài lần, cố nén cười hỏi: “Tôn Nhạc, nguyên lai người xấu như vậy nhỏ như vậy đã có một cái phu quân anh tuấn như vậy rồi nha? A, đúng rồi, Tôn Nhạc của chúng ta thực thông minh mà, tuy rằng xấu xí một chút. Hi hi, như vậy cũng tốt, ta đỡ phải lo lắng người sau khi lớn lên không có nam nhân nào muốn nữa.”

Mấy lời này Thập Bát công chúa nói trong trêu lại du dương, liên tiếp nói. Địa vị cơ thiếp bình thường thật là bé nhỏ không đáng kể, cho nên nàng hoàn toàn không vì lời của tuyên bố Ngũ công tử mà sinh ra nửa điểm ghen tỵ. Ngược lại bởi vì có ý muốn hòa hảo nên cười không ngớt.

Trong tiếng cười của Thập Bát công chúa, Ngũ công tử cũng quay đầu lẳng lặng nhìn Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cảm giác được Ngũ công tử quay đầu, liền ngẩng đầu lên, lẳng lặng đón nhận ánh mắt của hắn! Nàng cần hiểu rõ, Ngũ công tử tại sao lại nói lời như vậy! Rõ ràng trong cảm nhận của hắn, đám nữ nhân trong Tây viện kia đều là một ít người ngoài, rõ ràng đối với hắn mà nói, nữ nhân đều là phiền toái, đáng ghét, rốt cuộc là xuất phát từ mục đích gì, khiến cho Ngũ công tử trước mặt của mình, trước mặt Thập Bát công chúa, nói thẳng mình là cơ thiếp của hắn?

Chẳng lẽ, thật sự đơn giản chỉ vì mình thông minh?

89. Chương 89: Chọc Giận Công Chúa.

Cặp mắt công tử vô cùng trong suốt, hần lẳng lẳng nhìn Tôn Nhạc, khi đối diện ánh mắt Tôn Nhạc hần giống như hiểu rõ nàng suy nghĩ cái gì, lập tức, khoe miệng hần khê cong, sau khi đưa mắt nhìn nàng quay đầu nói với Thập Bát công chúa còn đang buồn cười: ” Khi ở chung với Tôn Nhạc như tắm gió xuân, hết sức thoải mái tự tại, chỉ cần một điểm này là có thể làm cho người ta bỏ qua diện mạo của nàng.”

Đây là câu trả lời của hần!

Ngũ công tử sau khi nói xong câu đó, quay đầu lại nhìn về cảnh non xanh nước biếc phía trước, khôi phục về mặt không chút thay đổi.

Nhưng phía sau hần, Thập Bát công chúa vẫn còn kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, nàng nhìn mặt xấu của Tôn Nhạc, như có gì suy nghĩ nói nhỏ: “Như tắm gió xuân, thoải mái tự tại? Trách không được nàng bộ dạng xấu như vậy người thời khắc nào cũng mang theo bên người, như hình với bóng.”

Thanh âm của nàng rất nhỏ, rất thấp, trong ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc mơ hồ có ghen tuông.

Tôn Nhạc cúi đầu, lẳng lẳng nhìn bọt nước tuôn ra trên cây trúc, lúc này, trong nội tâm nàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng mà, cũng không biết vì sao, hôm nay chiếm được khẳng định của Ngũ công tử với mình, nàng cũng không có bao nhiêu vui mừng, càng không vì vậy thay đổi suy nghĩ từ trước tới nay của mình.

Có lẽ, là bởi vì mình quá tham rồi! Chính mình tuy rằng xấu xí đến nước này, vẫn đang tìm cái ‘ hai người một đời một kiếp ’ như cũ.

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi cười khổ một cái.

Cẩn cẩn môi, Tôn Nhạc cực lực đem những suy nghĩ lung tung này đè xuống, hiện tại nàng còn nhỏ, căn bản không cần phải lo lắng chuyện này.

Sau một trận trầm mặc, Thập Bát công chúa nũng nịu nở nụ cười, nàng nhìn mặt bên Ngũ công tử tuấn mỹ như núi sông, cười khanh khách nói: “Chúng ta không nói chuyện Tôn Nhạc nữa. Cơ Ngũ, nơi này núi xanh nước biếc, người thích không? Hay là, ta khảy đàn cho người nghe nha?”

Trên thuyền con, các loại đàn quân cờ linh tinh đã sớm đặt trong một cái rương gỗ cố định, Thập Bát công chúa dứt lời, liền chuẩn bị cúi người người đi lấy đàn.

Ngũ công tử lắc lắc đầu “Không cần, ta muốn thanh tịnh một hồi.”

Thập Bát công chúa nghe vậy bĩu miệng. Nàng trừng mắt nhìn Ngũ công tử, thanh âm có điểm cất cao giận dữ nói: “Người vẫn chưa nghe qua tiếng đàn của ta làm sao mà biết nó sẽ không làm người cảm thấy thanh tịnh? Cơ Ngũ người đừng khinh thường người khác!”

Dứt lời Thập Bát công chúa xoay đầu thở phì phì nhìn về phía hồ nước nhộn nhạo một bên.

Ngũ công tử nào có kinh nghiệm giao tiếp cùng nữ hài tử? Thập Bát công chúa nổi giận vô cớ chẳng những không khiến cho hần cảm thấy thú vị ngược lại làm cho hần nhú mày, chân tay luống cuống, một bộ dáng không biết làm thế nào cho phải.

Tôn Nhạc ngồi ở phía sau hai người nhìn thấy Ngũ công tử không được tự nhiên, khê khom người nhẹ giọng nói : “Gió nhẹ hiu hiu, hồ nước nhẹ nhàng lay động, những tiếng động tự nhiên này mới thật là thanh tịnh. Thập Bát công chúa người đừng hiểu lầm, công tử nhà ta tại nơi thiên nhiên rộng lớn này ngay cả tiếng đàn của mình cũng thấy khó có thể lọt tai. Tuyệt không có ý ghét bỏ.”

Mấy lờ này Tôn Nhạc nói chỉ là tìm một bậc thang hạ cho Thập Bát công chúa, tác dụng trấn an cũng không có bao nhiêu.

Thập Bát công chúa hơi giận nổi, nàng buồn buồn trừng mắt liếc Ngũ công tử, thấy biểu tình hần vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ, không khỏi buồn bã mất mác thăm nghĩ: có lẽ trong lòng của hần, ta cũng không bằng cả nha đầu xấu xí Tôn Nhạc này!

Nàng nghĩ đến đây, lại khó chịu liền oán hận quát người chèo thuyền: “Đưa chúng ta trở về!”

“Dạ!”

Người chèo thuyền đẩy mái chèo lại, thuyền con đung đưa chạy về.

Khi thuyền con trở về thì Thập Bát công chúa lặng lẽ ngắm Ngũ công tử, vừa thấy, nàng nhất thời thất vọng đến cực điểm: Cơ Ngũ cư nhiên nhẹ nhàng mà thở ra một hơi!

Thập Bát công chúa thất vọng, trong lòng liền cảm thấy buồn khổ không chịu nổi. Nàng bỗng nhiên hướng về phía người chèo thuyền quát lớn: “Bảo người nhanh chút! Có nghe hay không? Nhanh chút! ! Còn chậm như vậy, cần thận đầu của người!”

Người chèo thuyền hoảng hốt, liên tục đáp: “Dạ, dạ!”

Khi hần liền tiếp đồng ý, thuyền con thẳng như mũi tên bắn đi nhằm vào bờ. Bất quá sau một hồi, thuyền con liền tới cạnh thuyền hoa, Thập Bát công chúa cũng không quay đầu lại, thả người liền nhảy tới trên thuyền hoa. Chúng quý nữ nghe được tiếng bước chân, vừa muốn đi ra đón chào, liền nhìn đến Thập Bát công chúa vẻ mặt xanh mét vọt vào.

Tôn Nhạc thấy người chèo thuyền có điểm không biết làm sao, liền nhẹ giọng nói : “Đưa chúng ta lên bờ đi!”

“Dạ”

Chỉ chốc lát, hai người liền nhảy lên bờ sông, Ngũ công tử cũng không đợi A Phúc cùng Song Xu xuống thuyền hoa, cất bước liền hướng chỗ xe ngựa đi đến.

Tôn Nhạc nhìn thuyền hoa xa xa hai trăm thước, nhìn đến A Phúc cùng Song Xu đã lên một chiếc thuyền lá nhỏ, lái vào bờ, lúc này mới quay đầu lại đi nhanh vài bước đuổi kịp Ngũ công tử.

Hai bên liễu xanh phe phẩy, bên bờ người đi đường không nhiều lắm, Ngũ công tử đi tới đi tới, vẻ mặt thoải mái mà nói với Tôn Nhạc: “Cuối cùng cũng có thể trở về, ở cùng mấy quý nữ đó, thật là làm người ta không thoải mái.” Hần nói tới đây, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, “Tôn Nhạc, người có biện pháp nào, làm ta miễn đi những phiền não này?”

Khóe miệng Tôn Nhạc khẽ cong, bất tri bất giác đã tràn ra một nụ cười tươi sáng lạ, nàng chống lại hai mắt trong suốt của Ngũ công tử, nói: ” Tài năng của công tử, khi thành thượng khách của các quốc gia, nếu không thoải mái, đến lúc đó trực tiếp cự tuyệt là được, chắc những vương hầu này cũng sẽ không vì loại việc nhỏ này làm cho công tử khó xử.”

Nàng rũ mắt xuống, nghĩ nghĩ, cảm thấy phiền não do Thập Bát công chúa này, thật đúng là chính mình đưa đến trên người Ngũ công tử liền nói thêm: “Về phần Thập Bát công chúa, nàng là người tôn quý, tâm cao khí ngạo, nàng sẽ chịu không nổi công tử cố ý lãnh đạm.”

Về mặt Ngũ công tử như có gì suy nghĩ.

Hần trầm tư một chút, bỗng nhiên cười nói: “Tôn Nhạc, trước kia lúc người nói đến những nữ nhân này, luôn bảo ta thích ứng, luôn nói về sau còn sẽ càng nhiều. Vì sao bây giờ lại muốn ta trực tiếp cự tuyệt?”

Hần nói tới đây, cũng không biết nghĩ tới điều gì, lập tức cúi đầu, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Ánh mắt của hần sáng ngời như thế, giống nhau cất giấu tin tức nào đó, Tôn Nhạc không muốn chính mình miên man suy nghĩ, bởi vì nàng vẫn cảm thấy, sau khi chính mình mặc danh kỳ diệu (không sao nói rõ được) thăm mền Ngũ công tử, rất hay tự mình đa tình, cũng rất dễ dàng suy nghĩ miên man.

Tôn Nhạc cúi đầu tránh đi ánh nhìn chăm chú của Ngũ công tử, nhẹ giọng trả lời: ” Hiện tại Tôn Nhạc biết công tử cũng không thích, tự nhiên toàn lực cố gắng.”

“Chỉ vì như thế?”

“Dạ.”

Trong trầm mặc, một trận dồn dập tiếng bước chân từ sau truyền đến, đồng thời, tiếng kêu Tả Xu truyền đến, “Công tử, chúng ta đến rồi.”

Trong tiếng kêu, ba người vọt tới phía sau bọn họ.

Song Xu đi vào bên cạnh Ngũ công tử, trong lúc lơ đãng chen chúc đẩy Tôn Nhạc ra, khiến cho nàng lui ra phía sau hai bước, không hề gần sát với Ngũ công tử nữa. Ngũ công tử liếc Tôn Nhạc một cái, lại liếc Song Xu cái, ngẩng đầu nhìn phía trước.

Tả Xu tò mò hỏi: “Tôn Nhạc, chuyện gì xảy ra, làm cho Thập Bát công chúa tức giận như thế?”

Tôn Nhạc cười cười, nói: “Nàng không hiểu sao tự nhiên lại tức giận, nguyên nhân ta cũng không biết.”

Tôn Nhạc đáp như vậy, ba người càng tò mò hơn bất quá bọn họ thấy mặt Ngũ công tử lộ vẻ không vui, liền không dám hỏi nữa.

Xe ngựa của bọn họ dừng ở phía trước, khi đi vào bên cạnh xe ngựa thì Ngũ công tử vốn chuẩn bị đặt chân lên xe ngựa đã có điểm do dự, hắn quay đầu hướng đài Chư Tử nhìn lại.

A Phúc thấy vậy hỏi: “Công tử là muốn đi đài Chư Tử?”

Ngũ công tử gật gật đầu. Hắn vừa gật đầu, Song Xu đều là vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Tôn Nhạc đứng ở phía sau, nhẹ giọng nói: “Chư Tử đài hiện tại không thể đi.”

Bốn người vô cùng kinh ngạc, đồng thời nhìn nàng, Tôn Nhạc đón nhận ánh mắt Ngũ công tử, nhẹ giọng nói: “Trước khi thăm dò phản ứng của nhóm vương hầu đối với lời nói tối hôm qua của công tử, công tử vẫn là nên ru rú trong nhà mới an toàn.”

Lời này của Tôn Nhạc vừa ra, mọi người run sợ, cảnh tượng lúc này thanh niên đeo kiếm kia khiêu chiến nhất thời đều trôi lên trong lòng. Ngũ công tử gật gật đầu, xoay người leo lên xe ngựa.

90. Chương 90: Rèn Luyện

Sau khi về phủ, Ngũ công tử phân phó A Phúc: “Từ giờ trở đi ta không gặp người nào cả.”

Bọn người A Phúc liền hiểu được, Ngũ công tử là muốn trước đại hội cẩn thận chỉnh sửa lại toàn bộ lý luận của mình một phen, lúc này liên tục đồng ý.

Bấy giờ vẫn là ban ngày, mây đen buổi sáng đang dần dần tan đi, bầu trời sáng lên rất nhiều tuy rằng vẫn còn mấy cụm mây trắng che ánh nắng, nhưng thời tiết rõ ràng nóng bức hơn chút ít.

Tôn Nhạc đứng dưới cây đa trước phòng mình, xuyên qua tầng lá rậm rạp nhìn trời xanh mây trắng. Bầu trời trong suốt như thế, trong suốt giống như một khối ngọc bích tinh khiết nhất, từng đợt từng đợt mây trắng phập phều, thật nhân nhã tự tại.

Nhìn nhìn, một trận gió phương Nam thổi tới, thổi vào lá cây xôn xao trên đỉnh đầu, một mảnh lá cây lẳng lẳng rơi trên đầu Tôn Nhạc, nó rất nhẹ, theo gió Nam thổi, thỉnh thoảng xoay tròn trên không.

Dần dần, tấm lá cây kia xoay tròn đến trước mắt Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhìn này tấm lá cây tự nhiên bay xuống này, hữu chừng phát một cái, thân mình vừa chuyển, nhất chiêu Thái Cực quyền Lãm tước vĩ xuất ra. Một chiêu này hoàn toàn là tùy ý mà ra, theo tay phải nhẹ nhàng phiêu phiêu xuất, một cỗ lực đạo không rõ vô tình hay cố ý chém ra, cuốn tấm lá cây kia bay quanh tay nàng thuận thế quay tròn đạo qua một vòng.

Trời, chẳng lẽ ta có nội lực rồi sao?

Tôn Nhạc mừng như điên một trận nhưng theo nàng vui vẻ như vậy, lực đạo đột nhiên tới kia liền biến mất không còn dấu vết, lá cây cũng lững lờ rơi xuống bụi cỏ trên mặt đất.

Tôn Nhạc nhìn lá cây thỉnh thoảng lay động hai cái kia, vui mừng mà nghĩ: vừa rồi ta rõ ràng cảm thấy, động tác bàn tay ta sinh ra một loại lực đạo vô hình, lực đạo kia khiến cho tám lá cây này xoay tròn! Ta, ta không phải thật sự đã có nội lực?

Tôn Nhạc sau khi xuyên qua, cũng từng hỏi Song Xu chuyện của kiếm khách, từ trong miệng của các nàng có thể biết, kiếm thuật là có, lực đạo cũng là có, bất quá cái loại nội lực giống như người đời sau nói, đi khắp quanh thân, tuần hoàn không thôi này các nàng cũng không biết.

Tôn Nhạc nhìn chằm chằm tám lá cây kia thầm suy nghĩ: nhưng mà vừa rồi lực đạo của ta rõ ràng rất là giống nội công trong truyền thuyết.

Nàng nghĩ một lát cũng không thể hiểu rõ liền luyện Thái Cực quyền một lần nữa.

Lúc này luyện tập nàng vẫn kết hợp loại phương pháp hô hấp và còn cẩn thận cảm giác thân thể của mình có phản ứng gì nhưng mà luyện năm sáu lần trước sau như một vẫn chỉ có cái loại cảm giác thực thoải mái này.

Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể lại xuất ra được nội công? Tôn Nhạc âm thầm suy nghĩ.

Nàng nghĩ một lát rồi xoay người đi đến tiểu hoa viên phía đông sương phòng. Trong tiểu hoa viên trống rỗng chỉ có vài nha đầu đang châu đầu ghé tai thầm thì. Mấy nha đầu đó vừa nhìn thấy Tôn Nhạc đi tới liền ngừng châu đầu tràn đầy tò mò đánh giá nàng.

Tôn Nhạc không để ý đến các nàng, nàng trực tiếp lướt qua các nha đầu từ cửa hông tiểu hoa viên đi vào hậu viện trong phủ.

Hậu viện cây cối mọc thành bụi, sớm hoang vắng lâu ngày. Bên trong cây cối dày đặc, lá rụng cỏ dại thành một tầng thật dày.

Theo bóng rùng cách hai ba trăm thước, một mảnh đá tảng lộn xộn hoang vu xuất hiện trước mắt nàng.

Tôn Nhạc đứng trên một tảng đá lớn, tạo giá thức bắt đầu luyện Thái Cực quyền. Nàng vừa triển khai giá thức, chân phải mới bước lên một bước, dưới chân liền sụt xuống, cả người muốn ngã sấp!

Nguyên lai nàng dẫm lên một cái hố.

Tôn Nhạc thu chân lại, một lần nữa khởi động giá thức.(Myu: Ta nghĩ giá thức đây là thế tấn khi bắt đầu một bài quyền. Thôi thì cứ để nguyên văn nhé.)

Lúc này đây, nàng hoàn toàn chuyên tâm, muốn thực hiện chiêu thức đầy đủ, vừa muốn duy trì tiết tấu hô hấp, còn phải chú ý dưới chân. Luyện tập như vậy mệt chết đi được, sau khi triển khai giá thức mười lần, cũng không có hoàn thành thức thứ nhất Thái Cực quyền mà lúc này, Tôn Nhạc bởi vì liên tiếp gián đoạn, ngực có điểm bức bối buồn bực không chịu nổi.

Tôn Nhạc dừng động tác lại, quay đầu thầm nghĩ: cũng không biết làm sao, mới có thể rèn luyện năng lực phản ứng thân thể của ta? Nàng còn nhớ rõ ngày đó ở hồ Lạc Nhạn, lúc nguy cấp, nàng rõ ràng cảm thấy thân thể có thừa lực, nhưng không kịp phản ứng. Còn có, nàng vừa rồi cũng cảm thấy chính mình có nội lực, nhưng mà, rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể khiến thân thể mình trở nên ‘ không chút nghĩ ngợi ’ là có thể nhanh chóng phản ứng?

Tôn Nhạc kiếp trước chỉ là một con một sách thích xem sách, thậm chí ngay cả TV cũng xem không nhiều lắm, lúc này, nàng thật đúng là nghĩ không ra biện pháp hay nào. Nàng vốn nghĩ đến, ở trên đám loạn thạch này luyện tập Thái Cực quyền, có thể gia tăng năng lực phản ứng của mình nhưng bây giờ xem ra không thể làm như vậy.

Thôi được, hay là đi hỏi Song Xu đi.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, quay đầu đi về.

Trở lại vườn hoa nhỏ thì mấy người nha đầu kia vẫn còn ở đó, các nàng nhìn thấy Tôn Nhạc đã trở lại, vội vàng phân tán ra. Tôn Nhạc đi nhanh lướt qua các nàng, thẳng hướng sân Ngũ công tử đi đến.

Mới vừa đi tới trước gian phòng của mình, đột nhiên, một trận gió Nam vù vù thổi tới. Gió Nam thập phần cuồng mãnh, cuốn cuộn thổi lá rụng, tro bụi, vật thể linh tinh lên, nhắm về phía Tôn Nhạc. Tôn Nhạc theo phản xạ nhú hai mắt lại, vươn cánh tay che mắt.

Nhưng mà cánh tay của nàng mới chắn trước mắt, trong lòng Tôn Nhạc đột nhiên nhảy dựng!

Đứng rồi, có biện pháp rồi!

Vèo một tiếng, Tôn Nhạc lại phóng hướng tiểu hoa viên!

Lúc này đây, mấy tiểu nha đầu kia đều trừng lớn mắt, vẻ mặt mạc danh kỳ diệu nhìn Tôn Nhạc, thật sự không rõ nàng đi tới đi lui là muốn làm gì.

Khi Tôn Nhạc vọt tới hậu viện hoang vu kia thì quả nhiên, mỗi khi gió Nam thổi, tro bụi lá rụng hoang tàn liền bị cuốn lên!

Tôn Nhạc đứng đó, quay mắt về phía sân tràn ngập tro bụi, mở to hai mắt đánh Thái Cực quyền trong lòng trầm nghĩ: nếu lúc ta luyện, có thể không dính vào mấy thứ tro bụi lá rụng này, có phải đại biểu nội công của ta có thể hình thành vòng bảo hộ trên người ta hay không?

Nàng nghĩ đến đây, trong lòng thực gấp đến không kịp chờ.

Tôn Nhạc hiện tại nóng lòng, thực ra là vì vừa rồi trong lúc vô ý chém ra được nội kình.

Đối với Tôn Nhạc mà nói, mục đích chính nàng luyện tập Thái Cực quyền là mỹ dung, tiếp theo là khi luyện tập chính mình thật sự thực thoải mái, thực bình tĩnh. Về phần luyện cái này có thể biến thành võ lâm cao thủ hay không, nàng cũng không quá để ý. Tôn Nhạc kiếp trước không phải một người thích vận động, đời này tuy rằng thế giới không yên ổn, nhưng nàng nghĩ, chính mình một nữ hài tử không có sự phụ chỉ dạy, cho dù đem Thái Cực quyền luyện đến nhuần nhuyễn, chẳng lẽ có thể trở thành cao thủ, còn có thể đối kháng với những kiếm khách này?

Bởi vậy, nàng hoàn toàn có thể hướng Song Xu lãnh giáo kiếm thuật, càng có thể hướng các nàng hỏi làm thế nào rèn luyện thân kinh phản ứng của mình, nhưng nàng vẫn không có mở miệng bởi vì Tôn Nhạc căn bản không cho rằng mình học được thì có chỗ nào tốt.

Giờ khắc này cũng giống như vậy, Tôn Nhạc đối với việc đứng trước gió cuốn lá khô tro bụi mà luyện tập Thái Cực quyền này, chỉ cảm thấy thú vị, chỉ cảm thấy mình lại tìm được một cái phương thức mới mẻ. Về phần kết quả luyện tập như thế nào, trong lòng nàng hoàn toàn không quá để ý.

Dưới dạng tâm lý đó, Tôn Nhạc một lần lại một lần luyện tập Thái Cực quyền, nàng rất nhanh liền toàn tâm chìm vào bên trong loại trống vắng này, tâm như chỉ thủy, không đau khổ không vui sướng.

Mãi cho đến khi luyện ba lần, nàng mới nhớ lại mục đích mình ở nơi này luyện tập, mới cúi đầu nhìn xuống.

Tro bụi lá rụng vung vãi khắp nơi, nào có vòng bảo hộ gì?

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, trầm suy nghĩ: cần gì trông nom nó có vòng bảo hộ hay không, ta cứ luyện là được.

Lúc này đúng là lúc gió Nam từ từ thổi tới, Tôn Nhạc quay mặt về hướng Nam, đối diện với lá rụng tro bụi tiếp tục luyện Thái Cực quyền.

Tuy rằng nàng mỗi lần cúi đầu nhìn về phía mặt đất, lá rụng vẫn dày thêm, nhưng Tôn Nhạc không chú ý tới, mỗi một trận gió Nam xoắn lấy lá rụng, thổi tới trước người của nàng thì tay nàng sẽ vô ý vung lên. Lá rụng xoay tròn, thân thể của nàng lại không rõ vô tình hay cố ý quay về tránh chiếc lá tới gần.

Những động tác này, là khi nàng toàn tâm luyện tập, tâm như chỉ thủy mà làm ra. Tựa như là hành động tránh đi lá rụng của nàng vừa rồi, hoá khởi động nội công, rèn luyện thân kinh phản ứng, đủ loại ý tưởng đó, đã cắm vào trong tiềm thức của nàng, khiến cho nàng dù đang luyện, thân thể không tự giác tùy tâm mà chuyển động.

Luyện tập Thái Cực quyền thật sự là một chuyện vui sướng, Tôn Nhạc vẫn luyện đến lúc ăn cơm chiều, sau khi trở về ăn một bữa đầy bụng xong, lại chạy đến đây tiếp tục luyện tập.

Ngũ công tử nói muốn đóng cửa khổ tứ, còn muốn hoàn toàn không gặp người ngoài. Tôn Nhạc mỗi ngày đến sân của hắn báo cáo thì đều nhìn đến tiếng thì thảo nói nhỏ từ trong thư phòng truyền ra, thỉnh thoảng, tiếng nói nhỏ này trở thành tiếng kêu nhỏ vui mừng, hoặc là tiếng thở dài.

Ngũ công tử nếu đóng cửa khổ tứ, Tôn Nhạc tự nhiên lại tới chỗ hoang vắng kia tiếp tục luyện tập Thái Cực quyền của nàng.

Ngoài cửa lớn Cơ phủ ngừng ba cỗ xe ngựa đẹp đẽ quý giá, Triệu đại vương tử ngồi trong xe ngựa, nhìn quần gia hướng chính mình vội vàng chạy tới.

Quần gia chạy chậm đến trước xe ngựa của hắn, chắp tay trước ngực nói: “Hồi bẩm Đại điện hạ, Cơ Ngũ chúng thật là đóng cửa khổ tứ bên trong, nói là ai tới cũng không gặp!”

Hắn tử trung niên này nói tới đây, cẩn thận ngẩng đầu nhìn Đại vương tử, hỏi: “Đại điện hạ, muốn tìm Cơ thành chủ không?”

Triệu đại vương tử lắc lắc đầu, hắn vuốt vuốt bảo kiếm trong tay, thực hiện hoà cười nói: “Không cần, ba ngày sau chính là đại hội năm nước, ta sẽ tuyên bố vấn đề kia trước mặt mọi người, Cơ Ngũ không chịu gặp khách, hơn phân nửa là đang suy nghĩ làm thế nào ứng đối chất vấn trên đại hội năm nước.”

Hắn phát phát tay, “Lên xe đi.”

“Dạ.”

Theo xe ngựa khởi động, Đại vương tử xuyên qua màn xe nhìn cây cối thấp thoáng trong phủ đệ, hài lòng cười nói: “Cơ ngũ này cũng không tệ lắm, hắn chẳng những có tài, hơn nữa còn có tâm. Bốn điện hạ thật không nghĩ đến, có thể cấp ra một cái đáp án vừa lòng cho nghi vấn của ta, sẽ là Cơ Ngũ dung mạo như xử nữ này.”

Trong xe ngựa chỉ có hắn cùng với quần gia hai người, hắn lần này dương dương đắc ý nói, tất nhiên là nói cho quần gia nghe.

Lập tức quần gia vội vàng đáp: “Dạ, dạ Đại điện hạ biết dùng người người cả thiên hạ đều biết, Cơ Ngũ coi như có chút ánh mắt.”

Quần gia vừa vỗ mông ngựa(tâng bốc) Đại vương tử liền sáng khoái, hắn ngửa đầu cười lên ha hả. Trong tiếng cười lớn của hắn, xe ngựa càng chạy càng xa.

Tôn Nhạc rất nhanh liền từ miệng A Phúc biết được, mấy ngày qua, chẳng những Triệu quốc Đại vương tử đã tới, Triệu vương cũng phái người tới, mà sứ giả các quốc gia khác như Lương Yển, cũng tấp nập phái người tới cửa báỉ phòng.

Mà những người này, sau khi nghe Cơ Ngũ muốn đóng cửa trầm tư, không ai bởi vậy mà tức giận, bọn họ ngược lại còn ngăn Cơ thành chủ chuẩn bị cưỡng ép triệu Cơ Ngũ tiến đến gặp mặt khách quý.

Thời gian trôi qua như bay, nháy mắt vài ngày trôi qua, ngày mai sẽ là hội nghị trí giả năm nước! Vào ban đêm, Ngũ công tử vẫn đóng cửa khổ tứ rất cực cũng ra cửa phòng.

91. Chương 91: Cơ Ngũ Công Tử Tại Đại Hội Năm Nước.

Đài Chư Tử trong thành Đông, tiếng trống lừng lẫy trong thiên hạ .

Sáng sớm hôm đó, mọi người trong Cơ phủ liền trang phục long lẫy hướng đài Chư Tử thẳng tiến. Trong Cơ phủ cũng không phải mỗi người đều có tư cách đến, như Ngũ công tử, chỉ dẫn theo một mình Tôn Nhạc, các công tử khác cũng vậy, phía sau chỉ mang theo một tùy tùng, Cơ thành chủ cũng chỉ có một thực khách là Mộc công đi theo.

Cứ như vậy, đội ngũ Tề quốc Cơ phủ, tổng cộng chỉ có năm chiếc xe ngựa.

Mọi người chờ mong sự kiện này đã lâu, mỗi người lúc này đều có điểm khẩn trương. Ngoại trừ Ngũ công tử, Tam công tử cùng Thập Cửu công tử cũng nóng lòng muốn thử.

Lần trước trên đại hội tộc nhân, tuy rằng chỉ có một mình Cơ Ngũ nổi bật, nhưng tất cả mọi người hiểu được, tài hoa Ngũ công tử biểu hiện, là về phương diện khai tông lập phái học thuật, nhưng loại tài năng này, cũng sẽ không trở thành điều kiện duy nhất cạnh tranh vị trí người thừa kế bốn gia. Dù sao một người đủ tư cách thừa kế, còn cần tài quản lý khéo léo nữa. Cho nên, cơ hội của bọn hắn cũng không vì danh tiếng của Ngũ công tử mà giảm bớt.

Đương nhiên, bốn gia đem cửa khảo nghiệm thứ nhất thiết lập ở đại hội trí giả năm nước, xem ra cũng có ý khảo nghiệm học vấn. Cửa ải này, chỉ sợ là không người nào có thể sánh cùng Ngũ công tử.

Mỗi một vị công tử đều cố ý ăn diện, Ngũ công tử cũng thế, hắn mặc một kiện ngoại bào xanh nhạt, trên áo bào dùng tơ vàng thêu đầy Mẫu Đơn và tiên hạc, áo màu xanh nhạt, hoa văn màu vàng, trong thời gian ngắn, Ngũ công tử có vẻ phú quý thêm mười phần.

Mà nội bào của hắn, vẫn là mặc áo tơ màu xanh nhạt hắn thích nhất. Màu xanh nhạt kia nổi bật lên dung nhan tuấn nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn. Khiến hắn càng thêm xuất trần, đúng là loại mười phần phú quý này cùng khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần hợp cùng một chỗ, khiến cho phong thái Ngũ công tử càng thêm bức người, làm cho người ta muốn mà không dám đụng.

Tôn Nhạc vẫn là một thân áo tang, thân thể này của nàng chỉ có mặc áo tang mới thích hợp.

Mọi người ngồi trong xe ngựa, hướng về phố đông chậm rãi đi đến. Không ai nói chuyện, toàn bộ đoàn xe đều là im lặng một mảnh, Tôn Nhạc nhìn lại, chỉ thấy trên mặt của mọi người, đều mang theo vài phần khẩn trương.

Ngũ công tử cũng có chút khẩn trương, lưng của hắn thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú căng cứng, mắt xem mũi mũi nhìn tìm ngồi im lặng.

Khi tiến vào phố đông cảnh sắc rực rỡ biến đổi. Trên cả con đường chỉ nhìn đến xe ngựa cùng xe bò, xe lừa, người đi đường rất ít. Ngẫu nhiên nhìn đến vài người cũng là gắt gao hành tẩu hai bên ngã tư đường.

Xe ngựa bọn họ vừa lái vào nơi này tốc độ liền thả chậm.

Một hàng xe dài kéo từ đầu phố Đông, liếc mắt một cái cũng không trông thấy điểm cuối.

Sắp hàng một canh giờ xe ngựa Cơ phủ mới lái vào trong quảng trường trước đài Chư Tử.

Tôn Nhạc đi theo phía sau Ngũ công tử nhảy xuống xe ngựa. Trong quảng trường này xe ngựa san sát nhiều không đếm xuể, chỉ cần nhìn đám xe ngựa này cũng làm cho lòng người chột dạ. Nàng nhìn hướng Ngũ công tử quả nhiên bạc môi hắn mân càng chặt hơn.

Cơ thành chủ chỉ vào một tòa nhà đá lớn phía trước đài Chư Tử quay đầu nói: “Chính là chỗ đó, chúng ta vào đi thôi.”

Mọi người chỉnh tề đáp: “Dạ.”

Đài Chư Tử có hơn mười tòa nhà đá, trước mỗi một tòa nhà đá đều đậu chỉ chút xe ngựa. Mà những chiếc xe ngựa này lại đậu nhiều nhất ở Chủ Điện. Lúc này Tôn Nhạc đã biết, xe ngựa đậu trước mấy căn nhà đá khác, hơn phân nửa là một ít người muốn xem náo nhiệt nhưng không được vào cửa.

Phải biết rằng, hội nghị trí giả năm nước lần này, phạm là người đi vào đều có thân phận đặc biệt. Bốn gia Cơ tộc có thể đưa tộc nhân của mình vào danh ngạch loại hội nghị này, đã dùng mảnh khoé phi thường.

Tôn Nhạc theo sát phía sau Ngũ công tử, hướng về Chủ Điện đi đến. Ngoài Chủ Điện, trên trăm vệ sĩ Triệu quốc khôi giáp hạng nặng, cầm trường thương trong tay canh giữ tại các thông đạo.

Đi vào bên trong Chủ Điện, đập vào mắt Tôn Nhạc là một mảnh đầu người đông nghìn nghịt, nàng liếc sơ qua, những đầu người này ít nhất cũng hơn một ngàn người.

Tề quốc Cơ phủ là gia đình nhỏ, Cơ thành chủ mang theo các con tự nhiên đi về phía góc xa xôi bên phải tìm chỗ, thời đại này lấy bên trái là bên quý.

Vốn là, đám người giống bọn họ hoàn toàn không gây sự chú ý. Nhưng mà, trong đội ngũ không thu hút, cũng bởi vì có Ngũ công tử là hạc trong bầy gà mà có vẻ chói mắt hơn. Mọi người di chuyển dẫn theo vô số ánh mắt nhìn qua, ánh mắt của bọn họ, không ngoại lệ đều dừng trên người Ngũ công tử.

Một trận tiếng nói nhỏ truyền vào tai Tôn Nhạc, “Thiếu niên này là ai? tuấn mỹ như thế?”

“Ngoại trừ Tề quốc đệ nhất mỹ nam Cơ Ngũ, còn có thể là ai?”

“Cơ Ngũ? Là cái kia Cơ Ngũ thanh danh đang lan truyền xôn xao đó sao?”

“Ừ.”

“Đại ca, hẳn là Cơ Ngũ rồi, theo truyền thuyết Cơ Ngũ người đẹp như ngọc, bên người đi theo một bé gái xấu xí rất có tài trí.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, đầu có điểm choáng váng: tại sao luôn như vậy? Vừa nhắc tới ta liền muốn thêm cái về bé gái xấu xí vào?

Nàng mím cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên cảm thấy danh tiếng như vậy một chút thú vị cũng không có, nghĩ đến đây, nàng liền co lại bên cạnh người Ngũ công tử.

Ngũ công tử cảm giác được sự kỳ quái của nàng, cúi đầu nhìn nàng một cái, chống lại biểu tình Tôn Nhạc, hiểu rõ sự không thoải mái của nàng rồi. Tay trái hắn duỗi ra, nhẹ nhàng mà cầm tay phải Tôn Nhạc, cúi đầu nói: “Đừng để ý, bất quá là một đám người nông cạn mà thôi.”

“

Tay nhỏ bé của Tôn Nhạc bị bàn tay to của hắn nắm chặt như vậy, một trận cảm giác ấm áp như nước vọt khắp toàn thân, Tôn Nhạc sợ mình thất thố, vội vàng cúi đầu đáp: “Vâng.”

Ngũ công tử gật gù đầu, nhẹ nhàng buông lỏng tay nàng ra.

Tôn Nhạc đang nhìn tay phải của mình, trên bàn tay kia giống như còn lưu lại hơi ấm! Đáng chết, lại suy nghĩ lung tung rồi!

Tôn Nhạc hít một hơi, làm ình nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Trên các sập ở góc bên phải, sớm đã ngồi đầy người, Tôn Nhạc vừa quan sát, cư nhiên đều là tộc nhân Cơ phủ! Mọi người không hẹn mà cùng chọn vị trí này.

Yến Tứ ngồi trong góc quay đầu, xa xa hướng về phía Ngũ công tử vẫy tay, mà bên cạnh hắn, Doanh Thập Tam cũng quay đầu, nhìn về phía Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc.

Ngũ công tử hướng về phía Yến Tứ mỉm cười, chấp tay trước ngực ra ý chào.

Sau khi Tề quốc Cơ phủ ngồi xuống, tiếng la hét ầm ĩ trong điện sau một hồi mới dần dần chuyển thành im lặng.

Tôn Nhạc nhìn vào trong đại điện, Triệu, Tề, Lương, Trần, Yến sứ giả năm nước đều ngồi một chỗ, các đoàn sứ giả đó đều có nhân số trên trăm. Ngoại trừ những người này, đó là một ít quý tộc rải rác, cùng với chúng tộc nhân Cơ phủ ở góc bên phải.

Tất cả mọi người ngồi chồm xồm trên sập, phía trước bọn họ bày biện rượu ngon, điểm tâm, cháo nóng hầm hập cùng khối thịt dê lớn nấu chín rục.

Đại điện rất cao, chỗ rẽ bốn bên đều có mở cửa sổ, nhờ như vậy trong điện tuy rằng ngồi hơn một ngàn người, nhưng cũng không có vẻ chật chội oi bức.

Ở phía trước đại điện, là một bãi đá hình vuông cao hai thước, rộng chừng trên trăm mét. Trên thạch đài bày biện các loại nhạc khí như chuông nhạc, đàn cổ, khèn, đàn tranh. Phía bên phải bãi đá mở một cánh cửa, trong cửa bóng người ẩn ẩn.

Mà ở gần bãi đá nhất, cùng sập của sứ giả các quốc gia gắt gao liền nhau, đó là chỗ ngồi của đám người Triệu vương, Triệu vương hậu, đại vương tử. Lúc này bọn họ đều đã an tọa, phía sau bọn vương tử, Tôn

Nhạc còn thấy Từ phu nhân. Ánh mắt của nàng vừa chuyển, nhìn đến bên trong một ít sứ giả Lương quốc, ngồi ở chỗ thu hút chú ý nhất là Lương thái tử.

Triệu vương hơn bốn mươi tuổi, có điểm mặt giả, trên gương mặt mặt trắng mang màu xanh đen, chỉ ngồi như vậy, trán của hắn liền thỉnh thoảng thấm mồ hôi, hốc mắt hãm sâu biến thành màu đen, làm cho người ta vừa thấy liền biết thân thể đã bị tử sắc làm cho hao tổn, nhưng mà một người như vậy, khi hai mắt khép kín, ánh mắt như điện, thoát nhìn cả người khi nhắm mắt hơi già cả.

Lúc này, một người từ trong cửa nhỏ sau bãi đá đi ra.

Người này vừa đi ra, người cả điện lập tức trở nên cực kỳ im lặng, ngay cả tiếng ho khan cũng không nghe thấy.

Người này ước chừng ba bảy ba tám tuổi, nón cao đai rộng, gương mặt hình chữ nhật trắng nõn đoan chính, ba chòm râu dài, hắn tuy rằng thân thể nhỏ bé nhưng có một loại khí chất tài hoa nho nhã lịch sự, cũng có một loại thần thái tôn quý. Hai loại khí chất này hợp làm một thể, khiến ọi người cả điện tự nhiên đều yên lặng.

Người này lập tức đi đến giữa bãi đá, Tôn Nhạc nghe được bên người truyền tới một tiếng cúi đầu nói nhỏ, “Vị này là Ly tử? Quả nhiên bất phàm Thiên hạ đệ nhất hiền sĩ Ly tử cũng tới?”

Ly tử? Tôn Nhạc cũng đã nghe qua, người nọ là đại biểu đương thời của Nho gia, hắn là người đầu tiên đem chữ Nho này cùng các loại tôn xưng khác phân ra, trở thành một loại học phái độc lập. Rất nhiều lý luận của hắn đều được chư hầu đương thời coi trọng, ngay cả khi Chu vương triều dần suy tàn cũng tôn sùng là thượng khách.

Lý luận của hắn Tôn Nhạc cũng xem qua, cùng Nho gia Khổng Tử nàng biết rõ có chỗ rất tương tự, đương nhiên, lý luận Ly tử chỉ thô thiển, càng đơn giản, cũng chỉ bằng một chút lý luận bên ngoài của Nho gia mà nàng biết.

Cũng chính vì sự tồn tại của Ly tử này, khiến cho Tôn Nhạc rất là hoang mang, nàng bây giờ thật sự không hiểu, chính mình rốt cuộc rơi xuống thế giới nào?

Ly tử đi đến trước thạch đài, hai mắt sáng ngời đánh giá mọi người, cao giọng nói: “Chư vị hiền sĩ, hôm nay chính là hội nghị trí giả năm nước ba năm một lần. Hội nghị trí giả lần này cũng giống như trước kia, trong vòng hai ngày, các quốc gia ra một đề, tất cả hiền sĩ đang ngồi đều có tư cách phát biểu.”

Ly tử hiển nhiên không phải một người thích nói nhảm, hắn chậm rãi nói tới đây, liền hướng về phía Triệu vương thất gật gật đầu, cất cao giọng nói: “Triệu quốc chính là chủ nhà đứng đầu, đề thứ nhất kính xin Triệu quốc ra.”

Dứt lời, ổng tay áo hắn giương lên, lui về phía sau vài bước, từ bậc thang trên bãi đá đi xuống, hướng tới hàng sập thứ nhất bên trái ngồi xuống.

Cửa thứ nhất là do Triệu quốc ra đề mục?

Trong thời gian ngắn, vô số ánh mắt đều hướng về Ngũ công.

Đặc biệt là mọi người trong Cơ tộc, bọn họ liền tiếp nhìn Ngũ công tử chăm chú. Cơ thành chủ có điểm phần khởi, hắn nhìn chăm chăm ngũ công tử, hạ giọng nói: “Ngũ nhi, nổi danh thiên hạ là do giờ khắc này, tự giải quyết cho tốt.”

Cơ Ngũ nhìn về phía trước, nhẹ giọng đáp: “Dạ.”

Tôn Nhạc chú ý thấy, có lẽ là do việc đã tới trước mắt, giờ khắc này ngũ công tử chẳng những không khấn trương, trong ánh mắt sáng trong suốt kia biểu lộ đầy đủ sự hưng phấn của hắn.

Ly tử vừa tuyên bố, Triệu đại vương tử cùng nhóm quân sư phía sau liền châu đầu ghé tai thăm thỉ.

Trên mặt những người này, cũng lộ ra một chút phần khởi, cũng có vài người thỉnh thoảng nhìn về phía góc chỗ Ngũ công tử ngồi. Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn nhóm người kia, thầm nghĩ: hắn là Triệu đại vương tử sẽ đem đề tài hắn hỏi trong phủ Từ phu nhân nói lên lần nữa? Theo lần mở miệng này của hắn, sóng gió giấu

dưới vẻ thái bình sẽ hiện rõ gương mặt dữ tợn ra! Có lẽ ngày hôm nay, sẽ trở thành trong một mục trên sách lịch sử, bởi vì nó biểu hiện một thời đại đại loạn đã đến!

Cảm giác được điểm này cũng không chỉ là Tôn Nhạc, cơ hồ mỗi vị hiền sĩ đang ngồi đều cảm thấy! Trong thời gian ngắn, trong đại điện gia tăng vài phần áp lực! Rất nhiều người cả hô hấp cũng có ý ngừng lại.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Triệu đại vương tử đứng lên.

Đại vương tử hôm nay, đầu hấn vẫn đội kim quan như trước, mặc nội bào màu đen, ngoại bào màu tím nhạt, mặt dài mi dài mắt phượng, lông mày gần như dính vào nhau kết hợp với hai mắt độ sáng kinh người kia, càng thêm vài phần uy phong.

Đại vương tử bước đi đến trước thạch đài, hấn đứng ở giữa thạch đài, hai mắt sáng ngời sau khi nhìn quét qua mọi người, thanh âm từ từ đề cao nói: “Vấn đề Triệu quốc ra là: lúc thiên địa bắt đầu, đế vương là tuân theo thiên mệnh làm thiên tử. Như vậy, thiên tử có thể vĩnh tồn ư? Nếu như có thể vĩnh viễn tồn tại, Thương vì sao có thể thay thế Đại Hạ?”

Hấn sau khi vang vang đem vấn đề từng đưa ra trong phủ Từ phu nhân trôi qua nhắc lại một lần nữa, dừng một chút còn nói thêm: ” Hội nghị trí giả năm nước đến nay đã có bảy lần, trong bảy lần này, nan đề các quốc gia đưa ra bình thường không có ai có thể trong hai ngày ngắn ngủi đáp được, cũng từ hội nghị năm nước lần đầu tiên cho đến hôm nay cũng không có ai đưa ra đáp án cho vấn đề Triệu quốc ra. Vấn đề này, mấy ngày trước ta đã sớm tuyên cáo người đời, cho các chư vị hiền sĩ sớm có thể cân nhắc.”

Đại vương tử dừng dừng, hấn gương mặt sáng ngời nhìn về phía Cơ tộc, nhìn về phía Ngũ công tử tuy rằng ngồi trong góc, lại chói mắt như trắng rằm. Theo ánh mắt Đại vương tử nhìn về phía Cơ Ngũ, trong thời gian ngắn, vô số ánh mắt đều theo đó mà nhìn về hướng hấn. Trong những ánh mắt này, biết Ngũ công tử, cùng lý luận của hấn vẹn vẹn là thiếu sót, đa số mọi người cảm thấy mờ mịt.

Quay mặt về phía mấy trăm người, Ngũ công tử thẳng lưng, bộ dạng phục tùng liêm mực.

Thanh âm Đại vương tử cất cao, vang vang nói: “Quốc gia của ta đưa ra cái vấn đề khó khăn này, trong mấy ngày ngắn ngủi gần đây đã có một vị hiền sĩ đưa ra một cái đáp án không tệ.”

Thanh âm Đại vương tử vừa rơi xuống, lại cất cao, lạnh lạnh truyền ra trong đại điện, “Xin mời Tề quốc Cơ Ngũ công tử lên đài diễn thuyết!”

Những lời này của Đại vương tử vừa ra, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử.

Trong thời gian ngắn, vô số tiếng thì thầm kinh ngạc khó hiểu không ngừng truyền đến, “Hấn là Tề quốc Cơ Ngũ? Rõ ràng là một thiếu niên lông còn chưa đủ dài!”

” Thiếu niên đẹp đẽ như thế, chẳng lẽ còn có tài năng kinh thế?”

“Ồ hay! Bất quá là đứa trẻ không biết gì!”

Mọi người nhìn chăm chú, vô số tiếng bàn luận xôn xao, tiếng cười nhẹ, nhát nhát đều truyền vào trong tai Ngũ công tử.

Bất quá Ngũ công tử lúc này, đã bỏ qua tất cả khản trương cùng bất an lúc trước, lưng hấn thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú mang theo đồ ỉn thần nhiên, hai mắt sáng kinh người.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, hấn chậm rãi khom người, chậm rãi đi ra khỏi sập đến đại điện cách đó hơn trăm mét, Ngũ công tử từng bước một đi thẳng về phía trước, hơn một ngàn ánh mắt không nháy dừng phía sau hấn, cái loại vẻ đẹp phiêu nhiên thoát tục này của Ngũ công tử, cùng cái khí chất phú quý hợp cùng một chỗ, càng khiến người ta chú mục. Theo từng bước chân hấn lướt qua mọi người, mỗi người đều tựa hồ bị sự tao nhã cùng tự tin của hấn trấn áp. Đại điện ồn ào náo động không thôi dần dần im lặng như lúc ban đầu.

Ngũ công tử đi nhanh sải bước đến thạch đài, hấn xoay người, hai mắt sáng ngời đối diện cùng mọi người.

Một lát sau, hấn hơi hơi ngẩng đầu, cao giọng nói: “Chư công, “ thanh âm của hấn thanh mà lạnh, như vàng ngọc va nhau, dễ nghe êm tai nói không nên lời, không ngừng vang vọng trong đại điện, ” Vấn đề của Triệu là, lúc thiên địa bắt đầu, đế vương là tuân theo thiên mệnh làm thiên tử. Như vậy, thiên tử có thể

vĩnh tồn ư? Nếu như có thể vĩnh viễn tồn tại, Thương vì sao có thể thay thế Đại Hạ?” Hai vấn đề này thực tế là một. Cơ Ngũ xin trả lời. Đúng, thiên tử có thể vĩnh tồn!”

Hắn vang vang nói đến đây, bên trong một mảnh lặng ngắt như tờ, lại quả quyết nói: “Nhưng có vẫn có chuyển đổi!”

Mọi người đều xôn xao!

Ngũ công tử hai mắt trong trẻo nhìn chăm chú vào mọi người, thẳng đến trong điện thoáng im lặng, hắn mới tiếp tục nói: “Sự vĩnh tồn này, là thiên mệnh vĩnh tồn, thiên mệnh vĩnh viễn tồn tại! Nhưng thiên tử vẫn có chuyển đổi. Trên trời sẽ căn cứ dân tâm ủng hộ hay phản đối, đem thiên mệnh chuyển giao cho tân vương triều! Như Ân Trụ trước kia, hắn tuy rằng được thiên mệnh, nhưng hắn không thể kính đức bảo dân, sẽ mất đi dân tâm, dân tâm một khi mất, thiên mệnh cũng mất! Thiên mệnh liền đem tôn vị từ chỗ Ân Trụ thu hồi lại, chuyển giao Đại Chu.”

Tiếng xôn xao dần dần dừng lại, mọi người lại châu đầu ghé tai thảo luận.

Tiếng thảo luận sau một lát, chậm rãi chuyển thành im lặng.

Ngũ công tử lẳng lặng nhìn về phía trước, lúc mọi người khá im lặng, hắn nhất nhất nhìn quét qua mọi người thanh giọng nói: “Thiên địa lúc sơ khai, đều có tuần tự! Cơ Ngũ bắt tài, từ Ngũ Hành diễn sinh luận trong Cơ tộc mà ngộ ra thiên ý. Trời sinh vạn vật, đều bị quy về Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành! Mà mộc khắc thổ, thay mặt thổ, kim khắc mộc, thay mặt mộc, hỏa khắc kim, thay mặt kim, thủy khắc hỏa, thay mặt hỏa, thổ khắc thủy, từ thổ bắt đầu, trải qua mộc, kim, hỏa, thủy, lại về thổ.”

Thanh âm hắn vang lên, “Cơ Ngũ nghĩ, trời cùng người tương ứng, trời cùng đất tương ứng! Vạn vật trong trời đất, cùng vạn vật trong nhân gian, đều tương hỗ lẫn nhau! Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ có thể là diễn sinh luận của vạn vật tự nhiên trong trời đất.”

Cơ Ngũ công tử nói tới đây, thanh âm đột nhiên cất cao, lẳng lẳng nói: “Phàm là lúc đế vương sắp sửa hưng thịnh, trong thiên địa tất có điềm báo tương ứng. Lúc Hoàng đế xuất hiện, trời đương nhiên đã dự đoán trước, hoàng đế viết: “Thổ khí thắng!” Bởi vì thổ khí thắng, Hoàng đế lấy màu vàng làm màu cao quý, lấy màu vàng làm cờ! Đến vua Vũ, trời dự báo bằng cách cây cỏ đã vào đông mà không chết, Vũ viết: “Mộc khí thắng” nên lấy màu xanh làm màu tôn quý, lấy màu xanh làm cờ! Đến thời Thang vương, trời dự báo bằng lưỡi dao cắm trong nước, Thang viết: “Kim khí thắng”. Đến thời Văn vương, trời cao tạo lửa, chim lửa bay vòng quanh Hàm Đan, Văn vương viết: “Hỏa khí thắng, nên lấy màu đỏ làm màu quý, lấy màu đỏ làm cờ, việc lạ sinh lửa.”*

Nói tới đây, thanh âm của hắn nhỏ lại, ngược lại gần từng tiếng nói: “Thế gian đến nay, hỏa đức đã cạn! Thiên mệnh đã đổi! Hỏa cùng tất có thủy lên thay!”

Mấy lời Ngũ công tử nói lúc sau, đều từng nói qua khi chúng tộc nhân Cơ phủ tụ hội, lúc này hắn chỉ là thuật lại mà thôi.

Đang ngồi đều là hiền sĩ kiệt xuất năm nước. Trong bọn họ có người đã sớm nghe qua Cơ Ngũ từng nói về vấn đề này, nhưng cụ thể là nói như thế nào, đương nhiên vẫn không biết, hơn nữa là chưa từng có nghe qua nhân tài nói.

Giờ phút này Ngũ công tử lại đưa ra lý luận của hắn, trong thời gian ngắn, mỗi người trong đại điện mặt lộ thần sắc kinh hãi, tiếng rù rì thầm thì nhất thời không dứt.

Lúc này tiếng thầm thì thật sự rất vang dội rồi, hơn nữa rất nhiều người đều mắt mờ mắt vĩa, xem ra cần một ít thời gian làm cho những người chưa từng nghe qua lý luận này tiêu hóa. Triệu đại vương tử đứng dậy, lạnh lạnh nói: “Chư vị có lẽ cần nghỉ ngơi trước, sau nữa canh giờ sẽ chất vấn!”

Hắn tuyên bố xong, nhìn về phía đứng Ngũ công tử ở trước thạch đài, vẫy tay kêu lên: “Cơ Ngũ, lại đây nghỉ ngơi nhé.”

Ngũ công tử cũng có ý này, lập tức đáp: “Vâng.”

Sau khi đồng ý, hắn bước đi đến sập Triệu vương thất ngồi xuống. Hắn không có chú ý tới, sập Triệu Đại vương tử an bài cho hắn, rất gần Ly tử, coi như hai người cùng trình độ.

Mà điểm này, Tôn Nhạc lại chú ý tới. Nàng biết, vương hầu có dã tâm này, sau khi nhận được lý luận lần này của Ngũ công tử sẽ coi như là chí bảo, nhất định sẽ tận hết sức lực tăng bốc hấn.

Hai mắt nàng hướng trong điện dạo qua một vòng, trong lòng căng thẳng: xem ra phái bảo vệ vương triều vẫn là không ít, giữa một điện, lại có nhiều người mắt lộ ra sát khí với Ngũ công tử như vậy!

Trong tiếng nói nhỏ, Đại vương tử quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử, hần đầu tiên là rót rượu, cười nói: “Cơ Ngũ công tử quả nhiên tài học bất phàm, lần trước được một lời của công tử, ta cuối cùng tìm ra người hãm hại ái cơ. Vẫn không có cơ hội tạ ơn công tử, mời uống chén này!”

Đại vương tử như thế rõ ràng là lấy lòng, Ngũ công tử có thể nào cự tuyệt? Lập tức hần bưng chén rượu của mình lên, trong triều nói: “Đại vương tử quá khen, lần đó Cơ Ngũ chính là thuận miệng nói, quả thật không dám nhận.”

Đại vương tử ha ha cười, cười xong, hần thở dài một tiếng nói: “ Một đám thực khách này của ta tự mình là siêu phàm, biết rõ ta suy nghĩ đến khổ nhưng không chịu nói giúp nữa chữ. Nếu ngày đó Ngũ công tử không nói cho bản nhân ‘ dù là cha mẹ huynh muội cũng có thể hãm hại ’, ta thế nào cũng không thể hoài nghi đến muội tử của ái cơ kia của ta. Ai, lúc trước nếu ái cơ không mãi nhờ vả, ta cũng sẽ không thu cô muội muội này của nàng. Trăm triệu lần không ngờ, tiểu nữ tử xưa nay ôn nhu thuần lương, lời còn chưa nói hết nước mắt đã rơi này cứ nhiên ngoan độc như thế! Vì đoạt sủng lại đi hãm hại chị ruột! Nói xấu Hư cơ! Kế một mũi tên trúng hai con chim này của nàng, nếu không có một lời của công tử sợ đã thành công rồi!”

Đại vương tử nói tới đây, hiển nhiên lòng còn sợ hãi, lắc đầu liên tục, sắc mặt ảm đạm.

Ngũ công tử nghe đến đó, bộ dạng cũng phục tùng liêm mực, trên mặt lộ ra một chút chua xót. Đại vương tử nhìn đến biểu tình này của hần, ngạc nhiên nói: “Cơ ngũ công tử chẳng lẽ cũng bị thân nhân hãm hại?”

Ngũ công tử mân nhanh bạc môi, cũng không trả lời.

Hần như vậy nghĩa là thừa nhận. Đại vương tử rất là kỳ quái, thầm suy nghĩ: Quái, Tề quốc Cơ phủ bất quá chỉ là một phủ nhỏ nhỏ, cũng không có bao nhiêu lợi ích có thể tranh, lại không biết là vì cái chuyện gì làm cho bọn họ có thể cốt nhục tương tàn?

Hần nghĩ đến đây, nghiêng mắt nhìn đến Ngũ công tử dưới đèn đuốc chiếu rọi xuống, gương mặt óng ánh như ngọc, trong lòng đột nhiên nảy dựng: chẳng lẽ, có nhân vật quyền quý nào thích chuyện Long Dương(đồng tính) nhìn trúng hần, mà thân nhân của hần vì ích lợi liền đem hần bán đứng?

Đại vương tử càng nghĩ như vậy, càng cảm thấy có nhiều khả năng

Ngũ công tử cảm giác được ánh nhìn chăm chú sáng quắc của Đại vương tử, ngẩng đầu lên cùng hần bốn mắt nhìn nhau, từ từ hỏi: “Điện hạ vì sao nhìn Cơ Ngũ như thế?”

Đại vương tử ngần ra, vội vàng ha ha cười. Hần vừa cười, vừa che dấu uống một hớp rượu, thẳng đến nuốt vào ngụm rượu kia mới trả lời: “Không có gì! Hai lần trước ngôn ngữ của bản nhân đối Ngũ công tử có nhiều chỗ bất kính, nay trong lòng bất an, muốn hướng công tử tạ lỗi!”

Ngũ công tử bị câu xin lỗi này của Đại vương tử làm cho kinh sợ, hần thầm nghĩ: Lần trước Tôn Nhạc nói Đại vương tử đưa ba cái mỹ nhân cho ta, là vì lấy lòng. Hiện tại hần đường đường là một vương tử, cũng có thể giáp mặt hướng ta nói xin lỗi, xem ra lời nói Tôn Nhạc không hề sai nha. Xem ra, tài của Mộc công, chưa chắc hơn Tôn Nhạc!(Myu: Huh, còn phải hỏi.)

Ngũ công tử nghĩ đến đây, vội vàng chấp tay trước ngực trả lời: “Đại điện hạ quá khen. Việc ngày xưa, Cơ Ngũ cũng có chỗ không đúng, may mắn điện hạ đại nhân đại lượng chưa từng so đo.”

Đại vương tử được câu trả lời này của hần, không khỏi ha ha cười.

Trong tiếng cười lớn, hần tự tay vỗ một cái thật mạnh ở trên vai Ngũ công tử, thản nhiên nói: “Cơ Ngũ người đẹp như ngọc, cũng có ý chí trượng phu! Chuyện trước kia, thật là bốn vương tử không đúng. Cơ ngũ, nghe nói Thập Bát muội của ta đối với người có chút khác thường?”

Đại vương tử nói tới đây, cười dài nhìn Ngũ công tử.

Ngũ công tử vừa nghe hần nhấc tới Thập Bát công chúa, liền rùng mình, đồng thời, hần cũng chú ý tới, Triệu vương ngồi ở phía trước, lúc này vô tình hay cố ý nghiêng về phía sau, hiển nhiên là muốn lắng nghe câu trả lời của hần. Mà mọi người ngồi bên cạnh Đại vương tử, cũng có vài cái quay đầu nhìn bên này.

Quả nhiên, lúc Ngũ công tử âm thầm cảnh giác, Đại vương tử cười híp mắt nói: Cô muội muội kia của ta, là công chúa phụ vương ta sủng ái nhất, là mỹ nhân nổi danh Triệu quốc ta. Thế nào, Cơ Ngũ công tử có hứng thú hay không? Có muốn ta thay người nói một câu với phụ vương hay không?”

Hần nói lời này, vẫn chỉ là tùy ý, nhưng tiếp theo hần còn nói thêm: “Thập Bát muội thân là công chúa phụ vương ta sủng ái nhất, cưới nàng có rất nhiều cái lợi. Cơ ngũ công tử đến lúc đó mỗi sáng có thể ôm mỹ nhân, (myu: hay là bị mỹ nhân cưỡng X T.T) có thể được Triệu quốc ta toàn lực cung phụng. Ngũ công tử tài mạo như thế, sợ là cũng trêu chọc không ít người nhàm chán?”

Đại vương tử nói xong một câu cuối cùng thì biểu tình vốn không kiên nhẫn của Ngũ công tử tiêu tan không ít, bờ môi của hần gắt gao mím lại, lông mày thanh tú cũng nhíu nhíu, vẻ mặt suy ngẫm.

Đại vương tử cười hớ hớ tiếp tục nói: “Ngũ công tử một khi trở thành muội phu của ta, trong thiên hạ sợ là không có người nào, không có một kẻ quyền quý nào có can đảm này, dám mạo hiểm đắc tội Đại Triệu ta. Bất chấp nguy hiểm mà trêu chọc Ngũ công tử người. Ha ha, Ngũ công tử nghĩ có đúng không?”

92. Chương 92: Trong Phú Quý Có Nguy Cơ

Vương tử nói tới đây, liền gắt gao nhìn chăm chăm Ngũ công tử, chờ câu trả lời của hần. Mọi người cũng thế, bất quá không giống như bọn hần cùng Đại vương tử định liệu trước, rằng Ngũ công tử nhất định sẽ đáp ứng, biểu tình hần bây giờ hoàn toàn khác.

Giờ khắc này, Ngũ công tử cũng là suy nghĩ bay tán loạn.

Hần trước đó không lâu, vì muốn đoạt được vị trí người thừa kế bổn gia còn có ý mượn thế lực người khác, vì chính mình an bài một cuộc sống an toàn vững vàng.

Bất quá ý nghĩ bây giờ của hần đã hoàn toàn bất đồng.

Lúc này nghe được câu hỏi Đại vương tử, lời Tôn Nhạc nói với hần mấy ngày trước lần lượt chảy qua trong đầu, ‘Ngũ công tử, nữ nhân không nên trở thành phiên muện của người’ đến lúc đó nhóm chư hầu sẽ đem người tôn sùng là thượng khách, người muốn lấy vài cái công chúa cũng có thể, ‘nếu người không thích, trực tiếp cự tuyệt là được, sẽ có không ai vì việc này mà đắc tội người’

Trong lúc vô tình, Ngũ công tử đã phi thường tín nhiệm Tôn Nhạc, lời nàng nói, hần đều ghi tạc trong lòng. Giờ khắc này, hành vi Đại vương tử đối với mình rõ ràng đúng là lấy lòng, chính là thu mua. Ngũ công tử tâm tư như điện: nếu ta đã dựa vào năng lực chính mình để mưu sinh, vì sao còn muốn tiếp nhận nữ nhân mình không thích? Ta vẫn không thích xu nịnh quyền quý, vậy cứ theo lời Tôn Nhạc, không đi xu nịnh là được!

Ngũ công tử nghĩ đến đây, liền nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn hướng Đại vương tử, hần đang chuẩn bị trực tiếp cự tuyệt, đột nhiên nghĩ đến hành vi xưa nay của Tôn Nhạc, liền mở miệng nói: “Đại điện hạ yêu mến, Cơ Ngũ thực không dám nhận. Lời điện hạ nói quá mức trọng đại, xin cho Cơ Ngũ cân nhắc mấy ngày?”

Đại vương tử ngẩn ra, một lát sau ha ha cười, nói: “Quả thật là đại sự, vậy bản nhân sẽ chờ hai ba ngày đi, hi vọng đến lúc đó Ngũ công tử sẽ suy nghĩ thông suốt.”

Hần tuy rằng cười, thanh âm đã có điểm khó nghe, hiển nhiên đối với chữ ‘cân nhắc’ của Ngũ công tử rất không hài lòng.

Ngũ công tử làm sao quản được hần hài lòng hay không? Thấy Đại vương tử nói như thế, liền thở dài một ngụm, khi ngẩng đầu lên đã đem chuyện này ném ra sau đầu.

Nửa canh giờ đảo mắt đã trôi qua rồi, Đại vương tử nhìn nhìn đồng hồ cát, thấy thời gian đã đến, đứng dậy cao giọng nói: “Chư vị có thể bắt đầu chất vấn rồi!”

Những lời này của Đại vương tử vừa nói ra. Mọi người trong điện đồng loạt nhìn về phía Ngũ công tử

Ngũ công tử thản nhiên đứng dậy bước đi đến trong thạch đài. Lúc này hai mắt Ngũ công tử sáng ngời, biểu tình thông dong hơn nữa khí chất xuất trần tuấn mỹ kia làm ọi người thấy hần liền cảm giác toàn bộ đại điện trở nên cực kỳ sáng ngời.

Lúc này Ngũ công tử quả thật đã không hề khẩn trương, phải biết rằng Âm Dương Ngũ Hành ở đây đã thịnh hành hai trăm năm. Nó đã thấm thấu đến các ngành các nghề, thấm thấu đến ý thức mỗi người. Cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thấy nó đương nhiên chính là ý trời, chính là thiên kinh địa nghĩa(hiển nhiên phải thế).

Mà truyền thuyết Âm Dương Ngũ Hành có một trọng điểm đó là lời Ngũ công tử vừa mới nói ‘trời cùng đất tương ứng, trời cùng người tương ứng’ Nếu trời cùng đất cùng người tương ứng, như vậy trên trời dự báo vương triều thay đổi cũng là chuyện đương nhiên !

Cho nên sau khi Ngũ công tử đưa ra lý luận của hần không ai nghi ngờ lời nói hiển nhiên ‘trên trời dự báo vương triều thay đổi’ này.

Vấn đề của mọi người chính là: hần một đứa trẻ con dựa vào cái gì có thể nhìn thấu thiên ý? Dựa vào cái gì có thể biết các đại vương triều trước kia đều thuộc về các thuộc tính trong ngũ hành? Dựa vào cái gì dám nói những lời ‘Thế gian đến nay, hỏa đức đã cạn! Thiên mệnh đã đổi! Hỏa cùng tất có thủy lên thay!’ này?

Ngũ công tử mới vừa đứng trên thạch đài, một hiền sĩ nón cao vóc dáng thấp bé, làn da đen thui đứng dậy, hần hướng về phía Ngũ công tử trên đài chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Xin hỏi Ngũ công tử, lời người nói có tên không?”

Mắt Ngũ công tử nhìn hần, thông dong cười nói: “Thưa có! Cơ Ngũ bất tài, xin đặt tên là ‘ngũ đức chung thủy thuyết’”

Ngũ đức chung thủy thuyết?

Trong đại điện lại thêm một trận tiếng xầm xì.

Tất cả mọi người không ai kinh ngạc bằng Tôn Nhạc, nàng không dám tin nhìn Ngũ công tử, ngờ ngác mà nghĩ: nguyên lai lịch sử quả nhiên có quán tính cường đại! Ngũ công tử hần cư nhiên đem cái này cũng đặt tên là ‘ngũ đức chung thủy thuyết’!

Sau khi hiền sĩ vóc dáng thấp bé kia ngồi xuống, một thanh niên đứng dậy.

Thanh niên này cả Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc đều biết , hần chính là cái thanh niên đeo kiếm kia nói Ngũ công tử ‘bể cong thiên mệnh’ mà hướng hần đưa ra khiêu chiến, thề phải lấy đầu của hần!

Lúc này thanh niên một thân áo tang, nón cao đai rộng, trên người cũng không có mang theo kiếm, một bộ dáng điển hình của hiền sĩ.

Hần này vừa đứng lên, một trận tiếng cười nho nhỏ truyền ra.

Những người cười đó, đã tận mắt thấy hần ở trước mặt Ngũ công tử bêu xấu, mọi người cho rằng hần sau một phen mất mặt kia, sẽ không dám đến lại, thật không ngờ hần chẳng những đến đây, còn đường đường chính chính chuẩn bị hướng Ngũ công tử chất vấn!

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy người này đứng ra, liền lẳng lặng đánh giá hần, cùng với người xung quanh hần hần, cùng sự biến hóa về mặt của mọi người. Nàng muốn biết những người có địch ý với Ngũ công tử, có hình thành một đội ngũ hay không. Nàng đánh giá mọi nơi, càng nhìn càng kinh hãi: lại có nhiều người lộ sát khí như vậy, về mặt không chấp nhận được Ngũ công tử sống đến ngày mai!

Nàng sau khi quét mắt vài lần, quay đầu qua Song Xu cùng A Phúc bên người thấp giọng nói: ” Lời nói của công tử, đã đắc tội không ít người. Các người nhanh chóng ra ngoài. A Phúc, huynh đi gọi tới toàn bộ kiếm khách áo tang trong phủ hộ tống công tử trở về.” nói tới đây, nàng nhìn hướng Song Xu, “Hữu Xu tỷ tỷ xin đến trong cung Triệu vương, thỉnh Triệu vương hậu phái kiếm khách tương trợ. Nếu nàng không

chịu, người liền nói thẳng: trong thiên hạ đều biết Hậu vị của Vương hậu đến từ Tề quốc Cơ Ngũ! Không biết Vương Hậu có từng tương báo chưa? Tề quốc Cơ Ngũ đã không phải đứa trẻ con ngày xưa, ngày khác lúc tên hần liệt vào hàng chư tử, Vương Hậu không sợ người trong thiên hạ nhạo báng ư?”

Tôn Nhạc giao phó đến đây, chuyển hướng Tả Xu, môi nàng giật giật, do dự một hồi mới nói.

93. Chương 93: Vấn Đề.

Ngũ công tử ở trên kia, nào đâu biết rằng gia nhân của hần vì hần mà sầu lo?

Hần lúc này, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng, hai mắt hần sáng trong nhìn mọi người, thần thái hưng phấn.

Bất tri bất giác, mọi người chất vấn đã chấm dứt. Trận chất vấn này ước chừng dùng nửa canh giờ, trong nháy mắt đã đến giữa trưa, mọi người cũng có điểm ỉu rũ.

Ngũ công tử sau khi thi lễ, trong sự chú mục của mọi người chậm rãi đi xuống, lúc này, sứ giả vài quốc gia đều thỉnh hần ngồi trên ghế đầu, bất quá đều bị Ngũ công tử cự tuyệt. Hần sau khi nhất nhất hoàn lễ, liền trong sự chú mục của ngàn người thần nhiên đi trở về chỗ ngồi của Cơ tộc.

Mà Ly tử sau khi Ngũ công tử xuống, đi lên đài tuyên bố nghỉ ngơi một lúc. Sau đó Yến quốc sứ giả sẽ ra đề mục.

Yến Tứ nhìn Ngũ công tử đến gần, liền qua xê dịch bên cạnh, nhường sập của mình cho hần ngồi.

Ngũ công tử ngồi xổm xuống, hần hiển nhiên còn có chút hưng phấn, ánh mắt vẫn lấp lánh như cũ.

Hần vừa quay đầu lại nhìn Tôn Nhạc, Cơ thành chủ ngồi ở trước mặt hần đã mở miệng, “Ngũ nhi, lúc này người rất không tồi!”

Cơ Ngũ quay đầu đáp nhẹ: “Phụ thân quá khen!” Hai mắt của hần sáng trong suốt, khoe miệng khê nhếch, hiển nhiên được phụ thân tán thưởng làm cho hần rất vui vẻ.

Cơ thành chủ nhìn Ngũ nhi tử thần thái hân hoan, tuần mỹ như ngọc, nhớ tới một việc trước kia, trong lòng có điểm ỉu ỉu đau xót, đánh giá hần vài lần, sau một lúc lúng ta lúng túng còn nói thêm: “Đã đổi bụng chưa? Dùng cơm đi.”

Cơ thành chủ xem ra rất ít biểu hiện tình thương của cha trước mặt Ngũ công tử, giờ khắc này trong loại lời nói quan tâm này của hần nghe thế nào đều có điểm khác thường. Tôn Nhạc nghĩ như vậy, Ngũ công tử lại càng nghĩ như vậy. Hần cúi đầu đáp: “Dạ.”

Vừa trả lời hần vừa từ trên sập nhật lên một khối cao đậu bỏ vào trong miệng chậm rãi nhai.

Tộc nhân chung quanh đều nhìn chăm chăm Ngũ công tử, vẻ mặt muốn cùng hần lôi kéo làm quen. Biểu tình Ngũ công tử không yên hần cảm thấy ánh nhìn chăm chú của mọi người thì đơn giản chỉ cúi đầu xuống tránh đi những ánh mắt nhiệt tình đó.

Từ góc độ của Tôn Nhạc có thể nhìn đến sau cổ Ngũ công tử lại bắt đầu chảy mồ hôi. Nàng lẳng lặng nhìn Ngũ công tử suy nghĩ: Ngũ công tử cho dù vừa mới dương danh. Hần từ trước tới nay cũng vẫn không thích cùng người giao tế.

Chúng tộc nhân nhìn thấy Ngũ công tử cúi đầu lặng yên ăn không lên tiếng, đợi một hồi cũng dần dần vô vị, một đám liền quay đầu lại nói nhỏ với nhau. Bọn hần vừa nói nhỏ vừa thỉnh thoảng nhìn hướng Ngũ công tử.

Ngũ công tử từ trong sự chú mục của mọi người mà chạy trốn ra ngoài, nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Đầu hần vừa chuyển, hai mắt sáng trong nhìn Tôn Nhạc. Hần vốn có rất nhiều lời muốn nói cùng Tôn Nhạc

nhưng vừa há miệng liền cảm giác được ánh mắt mọi người chung quanh vẫn còn dừng trên người mình. Hắn liền ngừng miệng thu hồi ánh mắt.

Ngũ công tử quả thật là đói bụng. Hắn lại từ trên sập cầm một khối bánh gạo nhét vào miệng. Bánh gạo này làm từ gạo cùng kê hợp chế mà thành nhất, khi ăn liền rơi ra bột phần. Yến Tứ bên cạnh cười híp mắt nhìn hắn thẳng đến khi Ngũ công tử nhai thêm vài cái sẽ nuốt, hắn đột nhiên trừng mắt nhìn về phía Doanh Thập Tam bên người.

Trong nháy mắt biểu tình hắn rất là láu cá. Tôn Nhạc không khỏi nghiêm túc nhìn về phía Yến Tứ. Quả nhiên, Yến Tứ nhìn đến Ngũ công tử chuẩn bị nuốt xuống một mồm đầy bánh gạo thì bỗng nhiên mở miệng kêu lên: “Tề Ngũ đệ, Tứ ca chúc mừng ngươi! Xem ra sau này vi huynh phải gọi ngươi Cơ tử rồi!”

Yến Tứ khi nói đến hai chữ ‘ Cơ tử ’ thì nặng nề mà cắn nặng âm!

Ngũ công tử một ngụm điểm tâm vừa nuốt đến trong cổ, đột nhiên nghe xưng hô ‘ gà con ’ như thế, nhất thời một hơi dâng lên, điểm tâm ngậm trong miệng phun hết ra ngoài!

(Myu:Chữ cơ và chữ kê trong tiếng TQ đều phát âm là Ji nên cơ tử đồng âm với kê tử nghĩa là gà con >.<>)

Lập tức, hai tay Ngũ công tử gắt gạo ôm miệng mình. Phản ứng này của hắn hết sức nhanh chóng, tay đưa lên thập phần đúng lúc, bởi vậy hắn phun cũng toàn bộ phun đến trong lòng bàn tay, cuối cùng không hề thất thoát. Chỉ là vừa phun như vậy, khuôn mặt tuần tú của hắn đã đỏ bừng, liên tục ho khan không thôi.

Yến Tứ thấy thế mừng rỡ, vỗ đùi cười ha ha. Khi hắn cười to lên, chung quanh cũng truyền đến một trận tiếng cười khe khẽ không lớn không nhỏ.

Tôn Nhạc nhìn thấy Ngũ công tử ho khan không ngừng, vội vàng từ trên sập rót một chén trà đưa tới bên môi Ngũ công tử, dứt cho hắn chậm rãi nuốt xuống. Ngũ công tử sau khi nuốt xuống một chén nước, mặt đỏ lên cuối cùng ho chậm lại chậm một ít.

Thấy vậy, Tôn Nhạc lại rót một chén trà cho hắn uống. Đợi hắn uống xong, nàng đưa tay từ trong lòng Ngũ công tử lấy ra một khối khăn tay, trước tiên lấy tay khăn giúp hắn lau đi nước trà trên khóe môi. Sau đó, Tôn Nhạc lại cúi đầu cẩn thận lau đi cặn bã trong hai tay hắn.

Doanh Thập Tam lẳng lặng nhìn động tác liên tiếp này của Tôn Nhạc, hắn lắc đầu liên tục, khe khẽ nói thầm: “Rõ ràng là có tài quốc sĩ, cư nhiên cam chịu làm việc của nô tỳ. “

Tiếng Doanh Thập Tam nói thầm rất nhỏ, bất quá hắn cùng Tôn Nhạc dựa vào rất gần, Tôn Nhạc nghe được thập phần rõ ràng.

Lập tức, khóe miệng Tôn Nhạc cong cong, nàng thu hồi khăn tay, bộ dạng phục tùng liêm mực ngồi trở lại sập của mình, nhưng trong lòng nghĩ: cho dù Tôn Nhạc thân là nam tử, cũng sẽ không bởi vì ngươi tùy tiện tiện nói một câu mà đem tánh mạng tiền đồ ra đánh bạc!

Ngũ công tử phun lần này, lập tức liền đem hình tượng cao lớn hắn vừa mới dựng xóa bỏ sạch sẽ, làm cho trong ánh mắt mọi người chung quanh nhìn về hướng của hắn đều là tự tiếu phi tiếu(cười như không cười). Ngũ công tử chống lại ánh mắt của mọi người, khuôn mặt tuần tú càng đỏ hơn, hắn hằm hằm trừng mắt liếc Yến Tứ, cúi đầu quát: “Có cơ hội lại tính sổ với ngươi!”

Yến Tứ hãy còn mặt mày hớn hở, hắn nghe được những lời này của Ngũ công tử mày rậm dựng lên, ai nha liên tục, “Gì gì, vi huynh chính là thiết tình tôn kính ngươi, tiểu tử ngươi tự mình suy nghĩ lung tung, cũng đừng đổ lên trên người ta.”

Từ trong mũi Ngũ công tử phát ra tiếng hừ nhẹ, ném cho Yến Tứ một cái liếc mắt xem thường.

Một canh giờ đảo mắt đã trôi qua, Yến quốc sứ giả sắp ra đề mục rồi, Yến quốc Cơ thị đã ngoác Yến Tứ tiến đến.

Yến Tứ cùng Doanh Thập Tam vừa rời khỏi, chỗ Ngũ công tử liền có vẻ vắng vẻ. Đồng thời, mọi người cũng hết sức chăm chú nhìn lên trên thạch đài, một lòng tìm cơ hội được xuất đầu, cũng không còn ai để ý Ngũ công tử.

Ngũ công tử thở dài một hơi, thân mình hắt hơi ngưỡng ra sau, sau khi nhìn lướt qua hai bên trái phải, liền sát vào Tôn Nhạc lén lút nói: “Tôn Nhạc, danh xưng ‘ Cơ tử ’ thật là khó nghe, có thể nào chọn cái khác tốt hơn không?”

Tôn Nhạc nhìn hẩn thận trọng nhích lại gần mình như vậy, nghĩ hẩn muốn nói điều gì quan trọng, nào biết đầu rằng hẩn vừa mở miệng lại nói chuyện này.

Lập tức, hai mắt nàng trợn mắt, khóe miệng bắt đầu không thể không chế cong lên.

Thấy chính mình sắp cười ra tiếng, Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu, hít sâu một hơi mới trả lời: “Còn nhớ tổ tiên công tử là Chu Công Đán có một họ khác là Thúc, công tử cũng có thể lấy họ này.”

Ngũ công tử nghe vậy mừng rỡ, hai mắt hẩn sáng lấp lánh nhìn về phía Tôn Nhạc, cười nói: ” Họ này rất tốt. Thúc tử? Rất tốt!”

Tôn Nhạc thầm nghĩ: Thúc tử đương nhiên dễ nghe hơn so với Cơ tử.

Trên thạch đài, Yến sứ đã đứng lên. Đây là một hiền sĩ chừng ba mươi tuổi, mặt trắng râu mỏng, hẩn nhìn mọi người, sau khi đợi cho trong đại điện im lặng một chút, lạnh lạnh mở miệng nói: “Vào thuở hồng hoang, người theo âm dương nhị khí trong trời đất mà thành. ta muốn hỏi đang chư vị ngồi, con người mới sinh ra, vốn mang tính thiện? Hay mang tính ác?”

Yến sứ vừa ra vấn đề này, tiếng nói nhỏ nổi lên bốn phía, không ít người sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng. Thập Cửu công tử ngồi ở phía trước lại nhẹ giọng nói : “Vấn đề này tại sao lại dễ dàng như thế?”

Đại đa số mọi người đang ngồi cảm thấy đề này rất là dễ dàng, trong thời gian ngắn, vô số người thẳng lưng chuẩn bị thể hiện hiểu biết.

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn chằm chằm Yến sứ trên đài cao, vô cùng kinh dị: con người phân làm tính thiện ác, là đại biểu cho thủ pháp của Pháp*gia hoàn toàn bất đồng với Nho gia. Thật không nghĩ đến, cư nhiên ở đây nghe được vấn đề này!

(*Pháp gia: Pháp gia là một trường phái tư tưởng có mục đích tiếp cận tới cách phân tích các vấn đề pháp luật đặc trưng ở lý lẽ logic lý thuyết nhắm vào việc đưa ra văn bản pháp luật ứng dụng, ví dụ như một hiến pháp, pháp chế, hay quy tắc dựa trên phong tục tập quán , hơn là nhắm tới xã hội, kinh tế, hay chính trị.)

Trong nội tâm nàng kích động không thôi.

Lúc này, một trận tiếng ồn ào náo động vang lên, Tôn Nhạc vừa nhìn, đã thấy năm sáu hiền sĩ đồng thời đứng lên chuẩn bị hồi đáp vấn đề này.

Năm sáu người này sau khi nhìn nhau, những người lớn tuổi đều chậm rãi ngồi xuống, chỉ còn hiền sĩ chừng hai mươi tuổi kia đứng. Tôn Nhạc ở phía sau, chỉ có thể nhìn đến hiền sĩ này có vóc người cao to.

Hiền sĩ nhìn Yến sứ chấp tay trước ngực thi lễ, lạnh lạnh nói: “Nhân chi sơ, tự nhiên là tính thiện.”

Yến sứ cất cao giọng nói: “Kính xin nói rõ.”

Người hiền sĩ cao to há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Tôi cảm thấy người hướng thiện.”

Hẩn thốt ra lời này, trong đại điện một trận tiếng cười khê truyền đến. Bất quá tiếng cười khê này cũng không lớn, tất cả mọi người đều giống như hiền sĩ thanh niên này, cảm thấy vấn đề này thật là đơn giản nhưng mà muốn nói cho thật rõ ràng, cũng là nghĩ nửa ngày cũng không ra nổi. Mọi người vừa nghĩ như thế, liền cảm thấy trong câu nói của hiền sĩ thanh niên thật là nhiều điểm vô lý .

Yến sứ quét mắt nhìn hiền sĩ thanh niên kia một cái, đề cao thanh âm hỏi: “Còn có người nào muốn giải đáp?”

Lúc này năm sáu người vừa rồi đồng thời đứng lên biến mất dạng, những lời này của Yến sứ vừa hỏi ra, trong đại điện sau một lúc lâu cũng không có thanh âm truyền đến, mỗi người đều đầu đầu suy nghĩ.

Tôn Nhạc nhìn về phía Ngũ công tử, thấy hẩn mắt nhìn phía trước, miệng thì thảo cái gì, nàng lắng tai nghe, cũng là cái gì ‘ hỏa, thay tân theo lời ngũ đức chung thủy thuyết..”

Mọi người trong Cơ tộc cũng đều nhíu mày khổ tư, mỗi người cũng biết, hiện tại đó là thời cơ rất tốt để xây dựng danh tiếng.

Tôn Nhạc lẳng lẳng đánh giá mọi người, nàng mặc dù biết rõ chuyện có thể nói, lại hoàn toàn không muốn ra mặt trả lời.

Trong một trận trầm mặc, trong góc phía trước, một người từ Triệu quốc Cơ tộc đứng lên. Đó là một công tử thanh niên hai mươi ba hai bốn tuổi, ngũ quan chỉ là đoan chính, làn da đen, cả người lộ ra một phần giản dị, hồn nhiên không giống như các công tử khác phú quý bức người.

Đám người Tam công tử nhìn đến hắn đứng lên, hai lỗ tai đồng thời dựng lên, khẩn trương lắng nghe.

Chỉ thấy người thanh niên này hướng Yến sứ chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Ta cho rằng tính người vốn ác!”

Hai mắt Yến Sứ sáng ngời nhìn hắn, hỏi: “Có thể nói rõ chứ?”

“Vâng.”

Người thanh niên cất cao giọng nói: “Con người bản tính vốn thích tranh đoạt, phàm là người giỏi về tranh đoạt, giỏi về tâm cơ, bình thường sẽ dễ dàng sinh tồn sống cuộc đời thoải mái. Người còn có lỗ tai, con mắt, lỗ tai là để cho người ta nghe thanh âm tuyệt vời, âm nhạc êm tai, con mắt là để cho người ta hưởng thụ dung mạo mỹ lệ, bởi vậy mới yêu thích mỹ nhân, ca nhạc không dứt. Cho nên ta nghĩ, con người bản chất vốn là ác!”

Yến sứ nghe đến đó, hơi hơi gật đầu, thấy hắn dừng lại, liền lại hỏi: “Còn có gì để nói ư?”

Thanh niên lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Theo thanh niên này ngồi xuống, lại là một trận tiếng ồn ào xì xầm truyền đến. Tôn Nhạc nhìn thấy, người trong Cơ tộc, ánh mắt đổ kỵ vốn tụ tập trên người Ngũ công tử, phần lớn chuyển đến trên người thanh niên kia.

Tôn Nhạc tất nhiên là biết, mấy lời của thanh niên này vẫn rất là có đạo lý. Hắn khai thông ý nghĩ của mọi người, người phía sau chỉ cần nhằm vào tính người vốn ác mà nói, phần lớn chỉ có thể trở thành bổ sung cho lời nói này của hắn. Mọi người là đồ kỵ sự nổi bật của hắn.

Quả nhiên, lại có người đứng lên, lúc này lời người nọ nói cũng là tính người vốn ác, lý lẽ cũng không khác với thanh niên Triệu quốc Cơ thị.

Lần này, Tam công tử cũng đứng lên trả lời một lần, bất quá nội dung hắn trả lời cũng không thoát ly khỏi con đường của thanh niên này.

Thẳng đến cuối cùng, về nhân tính thiện ác, vẫn là ý kiến của tộc nhân Cơ họ khiến người ta chú ý.

Vấn đề Yến sứ kết thúc thì vẫn vang lên tiếng thì thầm thêm một lúc lâu.

Lúc này đã đến thời gian dùng bữa tối, Yến sứ xuống đài, Ly tử liền tuyên bố nghỉ ngơi nửa canh giờ, sau khi dùng cơm lại do Tề quốc ra đề mục. Thanh âm của Ly tử vừa rơi xuống, tiếng chuông nổi lên bốn phía, một đội cung nữ bưng hộp đựng thức ăn, trong tiếng chuông cổ, tiếng nhạc du dương vòng vo mà đến. Những cung nữ này tay áo nhẹ bay, hương thơm bốn phía, lần lượt dừng trước từng cái sập bày rượu ngon và thức ăn cơm canh.

Những cung nữ này khi bưng cơm, không biết là vô ý hay cố tình đều vòng tới trước sập Ngũ công tử. Chúng nữ một đám thu ba như nước, liên tiếp phao đến hướng Ngũ công tử.

Mà cung nữ đưa cơm cho Ngũ công tử, gương mặt thanh tú hàm chứa xuân tình, hai mắt đặt trên người Ngũ công tử, cơ hồ ngây ngốc cả người, nàng ta không rõ vô tình hay cố ý, thân mình nghiêng về hướng Ngũ công tử, hộp đựng thức ăn trong tay bưng nửa ngày cũng luyến tiếc chưa chịu để xuống.

Biểu tình này của chúng nữ, mọi người tự nhiên đều thu vào đáy mắt. Tam công tử cười lạnh một tiếng, Yến Tử thì lại liên tục thở dài.

Về phần bản thân Ngũ công tử, thân hình liên tục ngã về phía sau, để tránh thân thể mềm mại hương thơm bốn phía của cung nữ kia, hấn vẫn ngã vẫn ngã, thẳng đến toàn thân đều dựa vào Tôn Nhạc, chen chúc lên sập của nàng.

Mà trên khuôn mặt tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng của hấn, cũng chảy ra vài giọt mồ hôi.

Thật là có điểm chặt vật.

Trong thời gian ngắn, tiếng cười khê bốn phía tựa hồ lớn hơn. Trong tiếng cười này, Yến Tứ đưa tay áo chụp nửa mặt của mình, liên tục thở dài: “Ồ hay!Ồ hay! Nhất gan như thế, thật sự là làm mất mặt nam nhân chúng ta!”

Người Yến Tứ mắng đương nhiên là Ngũ công tử!

Ngũ công tử bớt thời giờ hướng hấn hung hăng quăng vài cái nhìn coi thường, tay phải vèo một cái vươn ra, mạnh mẽ đem hộp đựng thức ăn trong tay cung nữ, chậm chạp không chịu buông kia đoạt lấy, nhú mày quát: “Đa tạ ban cơm, mời trở về đi!”

Cung nữ kia ngẩn ra, gương mặt thanh tú đỏ lên, nàng có điểm nổi giận đưa tay áo che lại nửa mặt, khom người lui về phía sau.

Cung nữ kia vừa mới rút đi, Yến Tứ dẫn đầu phát ra một trận cười ha ha. Lúc này, chúng tộc nhân đều cười ha hả theo. Mọi người vừa cười, vừa thầm nghĩ: Tề quốc Cơ Ngũ này ở trước mặt nữ nhân e lệ đến thế, sao có thể có thể đảm nhiệm vị trí người thừa kế bốn gia? Trong thời gian ngắn, mọi người chỉ cảm thấy lo lắng trong lòng tiêu tan hết, ánh mắt nhìn về phía Ngũ công tử cũng ôn hòa hơn.

Mọi người vừa ăn cơm vừa nói cười, thường thường nói hai câu về vấn đề vừa rồi của Yến tứ, trong nháy mắt, nửa canh giờ đã qua, đến phiên Tề quốc sứ giả ra đề mục.

Tề tứ là một công tử mới hơn hai mươi tuổi, gương mặt trắng nõn, ngũ quan thanh tú, bất quá lộ ra một loại ngạo khí, xem ra hơn phân nửa là nhi tử của Tề hầu rồi.

Tề vương tử bước đi đến thạch đài, hai mắt hấn sáng ngời quét qua mọi người, sau khi chờ trong điện khá im lặng, liền cao giọng nói: ” Vấn đề của Tề quốc ta là: con người khi sinh ra có phú quý nghèo hèn, vậy tài năng cũng theo đó mà phân chia sao?

Thanh âm của Tề vương tử rơi xuống, một trận tiếng nói nhỏ nổi lên bốn phía. Vấn đề này của hấn rất đơn giản, hấn là cái đơn giản nhất trong ba cái vấn đề hôm nay, chung quy mà nói, ý hấn là, một người sinh ra liền sắp xếp sẵn hấn là phú là quý hay là nghèo hèn rồi, như vậy, có phải người càng phú quý lại càng thông minh hay không?

Tôn Nhạc nhìn về mặt Tề vương tử cao ngạo, lẳng lặng thầm nghĩ: xem ý tứ của Tề vương tử này, sợ là cho rằng một nhân tài thân phận cao quý mới có thể có tài hoa xuất chúng? Loại người tự mình siêu phàm, không ai bì nổi như hấn, làm sao có thể có loại tư tưởng tiêu trừ giai cấp, ‘ trọng hiền ’ ‘ trọng tài ’ của Mặc gia?

Trong tiếng nói nhỏ, Tam công tử đứng lên đầu tiên, hấn hướng về phía Tề vương tử chấp tay trước ngực, cung kính nói: “Tính mạng con người phụ thuộc vào thiên mệnh, Phú Quý nghèo hèn đều do trời định sẵn, ta nghĩ đến, tài đức cũng vì trời xanh ưu ái mà ban cho quý nhân.”

Tề vương tử nghe đến đó, mỉm cười, hướng về phía Tam công tử liên tiếp gật đầu.

Đây cũng là khẳng định câu trả lời của Tam công tử!

Trong thời gian ngắn, trong đại điện vang lên một trận tiếng ồn ào náo động bất mãn, Tôn Nhạc nghe được bên người truyền tới một thanh âm, “Tề vương tử này thật là buồn cười, nếu trong lòng hấn sớm có đáp án, cần gì lại phải hỏi mọi người?”

Lại nói Tam công tử chiếm được sự khẳng định của Tề vương tử, không khỏi vô cùng đắc ý, nét mặt hấn toả sáng, dương dương tự đắc. Sau khi hướng trái phải quét một lần, còn cố ý dừng lại trên mặt Ngũ công tử cùng Triệu tộc nhân lúc này đã trả lời một vấn đề, cuối cùng mới chậm chậm ngồi xuống.

Tôn Nhạc nhìn Tam công tử đắc ý vênh váo, cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười, thầm suy nghĩ: khó trách tục ngữ nói: ở lâu mới biết lòng người. Tam công tử thường ngày có vẻ còn là một người thông minh có tâm tư, nào biết đâu rằng hắn xét đến cùng cũng chỉ là hạng người nông cạn.

Nàng cũng biết, Tam công tử thời gian gần đây bị hào quang của Ngũ công tử che lấp, thật sự là ủy khuất quá lâu, bởi vậy lúc này mới khắc chế không được đắc ý trong lòng.

Tam công tử vừa mới ngồi xuống, một hiền sĩ áo tang đứng lên. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Tề vương tử trên đài cao, lớn tiếng nói: “Tề sứ nếu trong lòng sớm có đáp án, cần gì phải hỏi lại bọn ta?”

Người này tiếng nói sang sảng, chấn rung đỉnh tầng tro bụi tuôn rơi. Hơn nữa những lời này của hắn cũng là khí thế bức người, ngay cả chấp tay trước ngực hành lễ cũng chưa làm liền mở miệng chất vấn, gương mặt thanh tú của Tề vương Tử đồ lên, trong ánh mắt thêm vài phần giận dữ.

Hiền sĩ áo tang kia tựa hồ không nhận thấy được Tề vương tử bất mãn, thẳng thắn lạnh lùng nói: “Con người là do âm dương nhị khí trong trời đất mà thành, tuy là sinh trong phú quý, học thức tu dưỡng cũng là đến từ tu luyện của bản thân. Chí sĩ mặc dù nghèo hèn, nếu như có thể được sư môn đào tạo, cũng có thể trở thành hiền sĩ. Tích xưa có kể =Phó Thuyết bất quá chỉ là một nô lệ, lại có thể phụ trợ Vô Đỉnh trở thành hùng chủ một đời. Thôi đi! Lời Công tử nói đã đầy thành kiến, niềm tin cũng lệch lạc, người như thế làm sao xứng đại diện Tề quốc ra đề?”

Hiền sĩ áo tang nói tới đây, cười lạnh vài tiếng, trước gương mặt căm tức đến đỏ bừng của Tề vương tử, nghênh ngang ngồi xuống.

Hắn tuy rằng ngồi xuống, nhưng Tề vương tử lại đứng trên thạch đài thở hổn hển, trong ánh mắt căm tức kia sát khí dày đặc. Hiền sĩ áo tang kia tựa hồ tuyệt không sợ hãi, hai tay của hắn ôm ngực khép hờ hai mắt, mà ở phía sau hắn, sáu bảy kiếm khách áo tang đồng thời rút trường kiếm ra chậm rãi lau chùi, thân kiếm hàn quang lờ lờ. Trong thời gian ngắn, trong đại điện trở nên lạnh lẽo, một cổ sát khí vô hình tràn ngập.

Tề vương tử sau khi trừng mắt nhìn hiền sĩ áo tang kia vài lần, rốt cục thở ra một hơi dài, cao giọng nói: “Các vị còn có gì nói không?”

Lúc này, tất cả mọi người biết, mình coi như muốn nói cũng không thoát được ý kiến của hai người trước. Thêm nữa, một đám nhìn thấy bầu không khí này, nào dám tùy tiện mở miệng?

Sau một trận trầm mặc, Tề vương tử lại hỏi một lần. Thẳng đến sau khi hắn hỏi ba lần, Ly tử mới đứng lên. Hắn hướng về phía mọi người chấp tay trước ngực nói: “Hôm nay đã hỏi ba câu, sắc trời không còn sớm, chư vị có thể trở về.”

Dứt lời, trường bào hắn vung lên, dẫn đầu đi ra sau thạch đài.

Ly tử đi lần này, mọi người cũng đều đứng lên, chậm rãi hướng cửa đại điện đi đến.

Tôn Nhạc chậm rãi đứng lên, chỉ khoảng nửa khắc này, có hơn mười đạo ánh mắt lộ sát khí quét về phía Ngũ công tử.

Bên ngoài sắc trời đã tối, một luồng ánh sáng cuối cùng trải về phía tây, trong trời đất tràn ngập một tầng hoàng hôn. Tôn Nhạc nhìn đến Ngũ công tử nhích người đi ra ngoài điện, vội vàng tiến lên vài bước đi theo phía sau hắn.

Tôn Nhạc thầm suy nghĩ: cũng không biết chuyện giao cho Song Xu cùng A Phúc làm đến đâu rồi?

94. Chương 94: Tính Toán Không Bỏ Sót.

Góc cả phủ ngồi, nguyên bản là chỗ dễ dàng đi ra ngoài nhất. Bất quá bọn hắn vừa đi, liền thấy xe ngựa của quý tộc khác đã hầu ở một bên buộc phải nhường đường, liền đi chậm lại.

Khi đám người Tôn Nhạc đi ra đại diện thì xe ngựa bên ngoài đã tấp nập chạy ra khỏi đài Chư Tử, giữa trời chiều, một hàng dài xe ngựa dần dần kéo đến ngã tư đường xa xa.

Mà xe ngựa đậu ở trên quảng trường đài Chư Tử, chỉ còn hai cỗ xe. (Myu: chương 91 ghi là năm cỗ xe, chương này tác giả lại ghi là hai cỗ).<>

Cơ thành chủ đi đến đội xe ngựa nhà mình thì giật nảy người, hần kinh ngạc nhìn gần hai trăm kiếm khách hai bên xe ngựa, phát hiện phần lớn những người này cư nhiên là mặt lạ hoắc.

Hần ngạc nhiên quay đầu, mà Tam công tử cùng Thập Cửu công tử cũng hai mặt nhìn nhau.

Ngũ công tử cũng từ trong suy nghĩ tỉnh táo lại, hần kinh ngạc nhìn A Phúc cùng Hữu Xu đứng cạnh chúng kiếm khách áo tang, quay đầu hướng Tôn Nhạc, “Đây là vì cớ gì?”

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, nhẹ nhàng nói: “Công tử hôm nay nổi danh thiên hạ, bọn họ đến đây thì đội ngũ có vẻ uy vũ chút.” Dừng một chút, nàng chỉ vào mấy kiếm khách lạ mặt nói: “Những người kia là do Triệu vương hậu phái tới trợ uy cho công tử.”

Cơ thành chủ đang cau mày bước đến chỗ A Phúc, nghe được Tôn Nhạc phía sau trả lời như vậy, cước bộ không khỏi ngừng một chút. Hần gật gật đầu, nói: “Không sai, nên như thế!”

Tam công tử ở một bên cười lạnh nói: “Mặc dù là nên như thế, bất quá một cái thị tỳ nho nhỏ cũng dám tự chủ trương, lá gan cũng quá lớn a!” Hần nhìn chằm chằm Tôn Nhạc mà cười lạnh.

Ngũ công tử nhìn thoáng qua Tôn Nhạc cúi đầu không nói. Nhíu mày nói: “Tam ca nói lời ấy sai rồi. Thân là thị tỳ vốn là phải biết sẵn sóc chu đáo. Lúc nào cũng phải biết phân ưu cho chủ tử. Chẳng lẽ người của Tam ca chuyện gì cũng phải do huynh tự mình dặn dò sao?”

Tam công tử hừ một tiếng. Đang muốn cãi lại. Cơ thành chủ ở một bên đã quát: “Tam tử, đủ rồi!” Thanh âm hần hơi trì hoãn.” Nha đầu xấu xí này không có làm sai. Nay Tề quốc Cơ phủ chúng ta đã làm cho người trong thiên hạ nhìn với cặp mắt khác xưa. Có chút phô trương cũng là không thể thiếu.”

“Đi thôi!”

“Dạ.”

A Phúc cùng Hữu Xu ngạc nhiên nhìn một màn đấu võ mồm này. Thẳng đến khi xe ngựa của Cơ thành chủ cùng hai vị công tử rời đi. Bọn họ mới phản ứng lại. Hai người đi đến bên cạnh Ngũ công tử. Hướng tới Tôn Nhạc lén lút hỏi: “Vì sao không nói rõ?”

Ngũ công tử ngẩn ra. Vội vàng hướng Tôn Nhạc thấp giọng hỏi: “Nói rõ chuyện gì?”

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, nhẹ giọng trả lời: “Tai vách mạch rừng.”

Ngũ công tử lại càng khó hiểu.

A Phúc hai người nghe được câu trả lời của Tôn Nhạc, lập tức hiểu ngay. Trên quảng trường này khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, khẳng định những kẻ có ý xấu đã trà trộn vào gần đây cũng nghe được. Xem ra hành động của Tôn Nhạc lần này là không muốn cho đối phương biết mình đã có phòng bị. Vạn nhất đối phương biết có biến lúc đó điều chỉnh, đã trở tay không kịp.

Ngũ công tử tuy rằng đầy bụng khó hiểu, nhưng hần nhìn đến bộ dáng Tôn Nhạc, giống như không muốn ở trong này nói thêm gì nữa, liền dẫn đầu nhảy lên xe ngựa.

Tôn Nhạc đi ở phía sau A Phúc, nàng nhìn hướng Hữu Xu, “Tả Xu không tới sao?”

“Vâng.”

“Có chú ý tới người khả nghi nào không?”

Hữu Xu thấp giọng nói: “Có.”

Ánh mắt Tôn Nhạc đảo qua xe, cúi đầu nói: “Xe cũng đã kiểm tra rồi ư?”

“A?”

Hữu Xu lập tức tỉnh táo lại, nàng lui ra phía sau vài bước, từ trên lưng rút trường kiếm ra, ép thân xuống quét dưới xe.

Tôn Nhạc lúc này đã nhảy lên xe ngựa. Chỉ chốc lát, Hữu Xu cũng lên xe ngựa, nàng hướng về phía Tôn Nhạc lắc lắc đầu, ý bảo xe ngựa không có gì dị thường.

Ngũ công tử sớm đã nôn nóng rồi, nhìn đến Tôn Nhạc lên xe, liền khẽ khom người, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Hai mắt Tôn Nhạc sáng ngời nhìn về phía hắn, khẽ cười: “Lát nữa công tử tự biết.” Sau khi nàng trả lời những lời này, vươn đầu về phía trước nói với người đánh xe: “Chậm rãi mà đi, bảo trì khoảng cách cùng xe ngựa phía trước!”

“Dạ!”

Tôn Nhạc quay đầu về thì nhìn thấy Ngũ công tử còn đang nhìn mình chằm chằm, khuôn mặt tuấn tú có chút buồn bực, miệng hơi chu ra, hiển nhiên đối với câu trả lời của Tôn Nhạc hết sức bất mãn.

Hắn như thế này, thật giống đứa bé!

Tôn Nhạc âm thầm buồn cười. Nàng giấu ý cười, nhìn về phía Ngũ công tử nói: “Tôi hoài nghi dọc theo con đường này sẽ có người gây bất lợi cho công tử.”

Nháy mắt hai mắt Ngũ công tử mở thật lớn, hắn há miệng thở dốc, gương mặt chậm rãi trắng bạch, nhất thời tim đập như trống.

Dần dần, trái tim bối rối của hắn dưới đôi mắt bình tĩnh mà lạnh nhạt kia của Tôn Nhạc, trở nên vững vàng trở lại.

Ngũ công tử hít một hơi thật dài, nhìn chằm chằm Tôn Nhạc hỏi: “Việc này không phải việc nhỏ, người, người xác định?”

Hai mắt Tôn Nhạc quét qua ngoài màn xe, nghe vậy nói: “Hi vọng sẽ không phát sinh.”

Ngũ công tử trầm mặc.

Xe ngựa chậm rãi chạy tới trước, bắt tri bắt giác, đã rút ra một khoảng cách với xe ngựa của đám người Tam công tử ở phía trước. Lúc này tuy rằng trời đã về chiều, trên đường đúng là lúc mỗi người vội vàng hồi phủ, theo người đi đường vây quanh, xe ngựa của đám người Ngũ công tử lại càng rút lại rất xa.

Ngoài xe ngựa, kiếm khách áo tang của Cơ phủ tuyệt đại đa số đều đuổi theo xe ngựa phía trước, chỉ có không đến mười người kiếm khách xen lẫn trong kiếm khách Triệu vương hậu phái tới, cùng nhau hành tẩu hai bên xe ngựa của Ngũ công tử, một đám mặt không chút thay đổi.

Ước chừng một trăm sáu mươi kiếm khách áo tang canh giữ ở hai bên xe ngựa, trong thời gian ngắn, chiếc xe ngựa này của Ngũ công tử ở trong bóng đêm có vẻ vô cùng chói mắt.

Tam công tử quay đầu nhìn hai đội kiếm khách thật dài kia, trong ánh mắt không dấu nổi sự tức giận.

Trên thực tế, không chỉ là hắn, ngay cả Cơ thành chủ cũng liên tiếp quay đầu, nhìn xe ngựa chậm rãi đi dưới sự bảo vệ của kiếm khách kia.

Xe ngựa không nhanh không chậm chạy tới trước, trong lòng Ngũ công tử lại càng khẩn trương, vừa hi vọng mình may mắn một chút, trong lòng bất ổn liền không có tâm tình nói chuyện, chỉ là càng không ngừng nhìn lung tung ra phía ngoài.

Dần dần, xe ngựa đi ra phố Đông, đi tới bên trong phố nam. Phố Nam là chợ trung tâm, hai bên ngã tư đường là phòng gỗ để buôn bán san sát nhau, phòng ở cũng cao chưa tới ba thước, hơn nữa trước mỗi nhà gỗ đều để lung tung bàn đá tử gỗ, hiển nhiên đến buổi tối, những bàn đá tử gỗ đó đều trống không, tuy vậy, chen chúc làm cho ngã tư đường thập phần chật hẹp, chỉ có thể chứa hai chiếc xe ngựa song song cùng đi. Hiện tại vừa mới về chiều, khắp nơi đều đốt lửa lên, một trận gió phương Nam thổi tới, khiến cho ánh lửa chớp động. Bên trong ánh lửa sáng tắt, sóng nhiệt hôi hổi kia cũng bức vào trong xe ngựa.

Vừa tiến vào ngã tư đường này, Tôn Nhạc liền thầm nghĩ: nơi này, thực là chỗ mai phục tốt, đối phương nếu muốn đột kích phải là ở đây. Nàng thấp giọng quát: “Hữu Xu, bảo hộ công tử.”

“Dạ!”

Hữu Xu xoẹt một tiếng, trường kiếm liền cầm nơi tay.

Khóe mắt Tôn Nhạc nhìn quét qua mọi nơi, nghiêng mắt nhìn đến trên nóc nhà bên trái đằng trước có hàn quang chột lóe!

Trong nội tâm nàng căng thẳng, cao giọng quát: “Phía trước có mai phục!”

Tiếng quát vừa ra, nàng giơ bàn con trên xe ngựa lên che ở đỉnh đầu.

Tiếng quát của Tôn Nhạc vừa ra, tất cả kiếm khách đồng thời ngẩng đầu nhìn lên! Mà A Phúc đứng ở bên người Tôn Nhạc, sau một hồi run run rột cục cũng học nàng giơ bàn lên che trên đỉnh đầu. Bàn gỗ kia nặng hơn mười cân, A Phúc cao gầy giơ nó lên cũng không ngừng run rẩy, lưng la lung lay căn bản là bưng không xong.

Cũng vào lúc tiếng quát của Tôn Nhạc vừa thốt ra, từ trên phòng ốc hai bên truyền ra một tiếng rít! Trong tiếng kêu, một nam tử cao giọng quát: “Cơ Ngũ! Tiểu tử ngươi dám bẻ cong thiên mệnh, hủy vương uy ta! Nay ta thề lấy đầu của ngươi!”

Tiếng quát lạnh lạnh truyền ra, trong tiếng quát, trên nóc nhà hai bên, trên trăm đạo hàn quang lần lượt giao thoa! Sát khí dày đặc!

Người đi đường ở ngã tư vốn đã không nhiều lắm rồi, lúc này thấy tình hình này, không khỏi nhìn nhau lúng túng, một đám thét chói tai lui hướng nhà gỗ hai bên.

Người nọ vừa quát xong, ba đạo hàn quang từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp đâm về phía đỉnh xe ngựa! Cùng lúc đó, người đánh xe trước xe ngựa phát ra một tiếng kêu thảm thiết cấp bách!

Quả nhiên, những người này nếu muốn động thủ, sẽ đỉnh từ xe ngựa mà đâm xuống! Không biết tại sao, tại thời điểm khẩn cấp này, Tôn Nhạc chưa từng chân chính thấy máu tươi lại tâm như chỉ thủy. Nàng quát Hữu Xu: “Che chỗ đỉnh đầu công tử!”

Không cần nàng mở miệng, Hữu Xu từ lúc thấy nàng cùng A Phúc dùng bàn con che trên đỉnh đầu của mình thì đã cảnh giác rồi. Lập tức, mũi kiếm nàng hướng lên trên!

“Rầm” một tiếng, một cỗ lực cực mạnh nặng nề mà từ đỉnh xe ngựa truyền đến, trong nháy mắt, ba đạo trường kiếm hàn quang lấp lánh như tia chớp, từ trên đâm vào trong xe ngựa!

Trong đó một đạo hàn quang, xoẹt một tiếng đụng phải bàn con trên đỉnh đầu Tôn Nhạc vài lần, đâm sâu gần nửa tấc. Mà hai đạo hàn kiếm còn lại, cũng đồng thời đâm về phía Ngũ công tử, cùng trường kiếm sớm có chuẩn bị của Hữu Xu tương giao trực diện!

Ba người trên xe ngựa, hiển nhiên thật không ngờ người bên trong xe sớm có phòng bị. Trường kiếm đâm vào đỉnh đầu Tôn Nhạc kia, vì đâm vào bàn mà chỉ mắc kẹt rút hai lần cũng rút không ra. Mà hai đạo trường kiếm giao đầu cùng Hữu Xu thì lực lượng ngang nhau!

Biến hóa này, như là tia lửa xẹt qua!

Ba kiếm cùng đánh ra thì sắc mặt Ngũ công tử trắng bệch, nhưng vẫn trấn định ngồi tại chỗ, về phần A Phúc là cực kỳ kinh hoàng, hai tay của hắn giống như bị co rút, căn bản không ngừng run rẩy, mắt thấy ba đạo hàn quang chớp động, hắn hét lên một tiếng, cả người tê liệt ngã xuống co lại thành một đoàn, mà bàn con trong tay hắn thì bị ném tới một bên.

Đây chỉ là chuyện phát sinh trong nháy mắt, ba người trên mui xe một kích không trúng, thân hình liền bị kiếm hãm, mà chỉ khoảng nửa khắc này, năm sáu cái kiếm khách canh giữ ở hai bên xe ngựa đồng thời hướng bọn họ phát ra công kích!

“Leng keng bang bang” trong tiếng kim loại vang lên, ba kiếm khách bị bắt rút trường kiếm của mình về, cùng kiếm của bọn kiếm khách thủ vệ giao thủ. Mà đỉnh xe ngựa, trừ bỏ vài cái lỗ nhỏ chói lọi, không còn trường kiếm đâm xuống nữa.

Trong thời gian ngắn, Hữu Xu thở ra một hơi thật dài, Tôn Nhạc cũng mềm nhũn ngồi xuống.

Lúc này, chúng kiếm khách đã vây quanh hai vòng bên cạnh xe ngựa, cùng chùng trảm thích khách đánh nhau trực diện. Tôn Nhạc xuyên thấu qua màn xe có thể nhìn đến, những thích khách đó đều bịt kín miệng vải đen trên mặt, cách ăn mặc cũng có sự nhất trí, xem ra đã sớm có chuẩn bị nha.

Đúng rồi, Ngũ công tử sau khi từ Hồ Minh Nguyệt trở về, vẫn đóng cửa không ra, những thích khách này sợ là khi đó đã động sát cơ, nhưng cho tới hôm nay mới tìm được cơ hội.

Thủ lĩnh thích khách đứng trên phòng gỗ, lạnh lùng nhìn một màn này, sắc mặt hắc xanh mét, ừ ồ quất quất khê: “Tại sao đột nhiên, bên người Cơ Ngũ lại có thêm rất nhiều kiếm khách?”

Một cái hán tử nhỏ gầy cúi đầu đáp: “Cái này, trước khi tan yến còn chưa từng thấy những kiếm khách đó.” Hán tử nhỏ gầy kia cẩn thận nhìn thoáng qua thủ lĩnh, lúng ta lúng túng nói: “Ta, chúng ta cũng là thắng đến vừa rồi mới biết được trong đội ngũ Tề quốc Cơ phủ có hơn hai trăm kiếm khách như vậy.”

Thủ lĩnh kia âm trầm nhìn hai đám người chém giết hăng say ở ngã tư đường, mặt lạnh quất: “Xem ra hán đã sớm có phòng bị, lần tấn công này xem như bỏ đi.”

Hán nói tới đây, ngón trỏ vừa để xuống trên môi, bỗng dưng một tiếng rít phá không mà đến, truyền ra rất xa!

Theo tiếng tiếng huyết gió sắc lạnh, the the này truyền ra, chúng thích khách che mặt đồng thời múa vài cái động tác đẹp mắt, nắm chặt cơ hội nhảy về phía sau, đảo mắt liền biến mất trong bóng đêm.

Những kiếm khách áo tang này chỉ là hộ vệ, lúc này thấy bọn họ tự động tán đi, đó là cầu còn không được. Bởi vậy, cũng không có nửa người nghĩ tới chuyện đuổi theo, một đám cầm trường kiếm trong tay nhìn theo bọn họ biến mất.

Sau khi chúng thích khách giải tán, một cái kiếm khách Cơ phủ đi đến bên ngoài xe ngựa nói: “Bẩm Ngũ công tử, thích khách đã lui, người đánh xe đã chết.”

Người đánh xe đã chết?

Tôn Nhạc nhìn thấy Ngũ công tử sắc mặt tái nhợt, nhất thời nói không ra hơi, liền thấp giọng nói: “Mang theo người đánh xe, làm phiền các hạ tạm thời đánh xe.”

Kiếm khách kia kính trọng nói: “Dạ!”

Hán tôn kính nhìn thoáng qua bên trong xe, âm thầm hạ quyết tâm: Ngũ công tử chẳng những tài học cao tuyệt, còn có tài Đại Tướng, người hiếm thấy như thế, đi theo hán nhất định có thể thành công danh!

Hán nghĩ đến đây, liền thả người nhảy lên xe ngựa, đem thi thể người đánh xe đã bị trường kiếm đâm thủng đặt tới một bên, hú lên một tiếng xe ngựa nhanh chóng hướng phủ chạy tới.

Xe ngựa vừa di chuyển, A Phúc liền úp sấp vào cửa sổ xe không ngừng nôn mửa, Ngũ công tử cũng là cả người mềm nhũn, ngồi trên mặt đất.

Tôn Nhạc cũng hai chân như nhũn ra, đầu văng mắt hoa, nàng ngồi dưới đất, lại phát hiện đầu óc của mình vẫn thanh tỉnh vô cùng, chẳng những ý nghĩ thực thanh tỉnh, vừa rồi kia tình cảnh nháy mắt ba kiếm đâm vào, còn một lần lại một lần hiện lên trong đầu nàng, có một ý niệm như một bức tranh từ trong đầu đồng thời hiện lên: nếu thân mình của ta linh hoạt một chút, trong tay có đồ vật để đỡ, kỳ thật có thể chấn quay về toàn bộ ba kiếm này!

Ý nghĩ này thập phần đột nhiên, giống như là bị người ta rót vào trong đầu của nàng. Tôn Nhạc lắc đầu, nhìn A Phúc nôn mửa không thôi trầm nghĩ: ta cũng vậy quá lạnh lùng tỉnh táo rồi. Thật là kỳ quái, vì sao ta càng ngày càng thanh tỉnh? Chẳng lẽ, ta còn có thiên phú luyện võ hay sao?

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi thâm buồn cười.

Xe ngựa vội vã chạy băng băng, dọc theo con đường này đều thực im lặng. Dần dần cửa lớn Cơ phủ xuất hiện trong tầm nhìn.

Nhìn đến cửa lớn quen thuộc kia, bốn người trong xe ngựa đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua cửa lớn, quay đầu hướng đám người Ngũ công tử nói: “Công tử, vừa rồi Tôn Nhạc đã nói rõ, những kiếm khách đó là tới vì công tử trợ uy. Lát nữa đám người thành chủ có hỏi, kính xin công tử che dấu giúp ta một chút.”

Ngũ công tử lúc này đã buông lỏng không ít, hẳn vừa buông lỏng, cả người liền có điểm buồn ngủ vô lực. Thân thể hẳn ngửa về phía sau, hai mắt cũng gần như nhắm lại. Nghe Tôn Nhạc nói như thế, hẳn mở mắt ra, “Vì sao?”

Câu hỏi này vừa ra, hẳn lập tức rõ ràng rồi: Tôn Nhạc đây là không muốn khiến người ta chú ý, nếu bị thế nhân biết nàng là một nữ tử yếu nhược lại có tài năng như thế này, chỉ sợ từ nay về sau không có ngày an ổn, có người muốn thu mua, người ám sát sợ là cũng có. Hơn nữa, hơn nữa, chỉ sợ đến lúc đó nàng sẽ bị bức ép rời đi mình.

Bởi vậy, hai chữ ‘ vì sao ’ kia vừa mới phun ra miệng, hẳn liền thấp giọng ra lệnh với A Phúc cùng Hữu Xu: ” Lời Tôn Nhạc nói đã nghe rõ?”

Hai người đồng thời đáp: “Dạ!”

Được hai người đồng ý, Ngũ công tử còn có chút lo lắng, hẳn nhìn chằm chằm Hữu Xu phân phó: “Đem lời này truyền uội tử người.”

Hữu Xu nghiêm nghị đáp: “Dạ!”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn Ngũ công tử, trong bóng đêm, hai mắt nàng sáng ngời lại trong suốt, Ngũ công tử đối diện cùng ánh mắt của nàng, không biết tại sao, cứ nhiên cúi đầu, tránh ánh nhìn chăm chú của nàng.

Tôn Nhạc lúc này tâm tư như điện chuyển, còn đang bối rối lo lắng không biết có sơ hở nào không. Liền không có chú ý tới điểm khác thường này của Ngũ công tử.

Dần dần, xe ngựa chạy nhanh đến trước cửa phủ, theo xe ngựa dừng lại, kiếm khách đánh xe kia cung kính kêu lên: “Ngũ công tử, đã đến.”

Ngũ công tử ừ một tiếng, Tôn Nhạc nhìn đến hẳn hạ thấp người chuẩn bị xuống xe, liền đi theo phía sau hẳn thấp giọng nói: “Công tử, những kiếm khách đó hoặc có thương tích hoặc suýt chết, còn có, người đánh xe đã chết kia cũng phải có chút gì tỏ lòng thành.”

Ngũ công tử gật gù đầu, hẳn dẫn đầu nhảy xuống xe, lưng thưng đi đến trước chúng kiếm khách, hướng về phía kiếm khách lái xe kia nhẹ giọng nói: “Người làm rất tốt.”

Kiếm khách kia lập tức nét mặt toả sáng.

Ngũ công tử quay đầu hướng về phía những kiếm khách còn lại chấp tay trước ngực nói : “Chuyện tối nay, Cơ ngũ tạ chư vị giúp đỡ. A Phúc!”

“A? Dạ, dạ.” A Phúc sắc mặt tái nhợt, tay chân như nhũn ra đang luống cuống từ trên xe ngựa trèo xuống, nhìn thấy Ngũ công tử gọi mình, vội vàng ngóc vù vù đáp lời.

Ngũ công tử trừng mắt nhìn A Phúc một cái, quay đầu đối với chúng kiếm khách cao giọng nói: “Ôn cứu giúp, Cơ Ngũ không dám quên, A Phúc, đi tìm cha ta lấy ba mươi lượng vàng ra! Ta muốn đáp tạ chư vị! Nhớ kỹ, người bị thương được gấp đôi!”

Nói chung, những kiếm khách đó đều nhập vào các gia môn, đó là bảo tiêu các nhà nuôi, lúc nguy nan ra tay, là chức trách của bọn hắn. Cho dù vì vậy mà chết, cũng không có nửa người dám từ chối, trong lòng bọn hắn, cũng không nghĩ nhờ vậy đạt được ban thưởng cái gì.

Bởi vậy, những lời này của Ngũ công tử vừa nói ra, chúng kiếm khách đều là vui mừng hớn hở ra mặt. Ba mươi lượng vàng quả thật không ít, phân đến mỗi người số lượng cũng rất khả quan, trong thời gian ngắn,

mọi người cảm động đến rơi nước mắt nhìn Ngũ công tử, có mấy kẻ hận không thể tiến lên nạp bái, từ nay về sau thề sống chết luôn đi theo!

Bên trong một đám vui vẻ ra mắt, A Phúc đã liêu xiêu chạy tới trong sân.

Ngũ công tử nhìn thấy mười mấy cái kiếm khách máu chảy đầm đìa, cảm thấy không đành lòng, đi lên thăm hỏi từng người. Chúng kiếm khách lúc trước cũng chỉ biết hấn tài học siêu quần, giờ phút này nhìn thấy hấn bình dị gần gũi như thế, lại cảm động không thôi.

Trong bầu không khí cảm động, một cái kiếm khách áo tang cao gầy sau một lúc lâu do dự, vẫn đi tới trước mặt Ngũ công tử.

Ngũ công tử thấy hấn tử cao lớn khỏe mạnh này vẻ mặt phun ra nuốt vào, không khỏi ôn hòa nói: “Có việc sao? Có gì cứ nói.”

Hấn tử cao lớn môi giật giật, cúi đầu chấp tay trước ngực, lúng ta lúng túng nói: “Cơ Ngũ công tử, Vương Hậu có chuyện bảo ta chuyển cáo công tử.”

Triệu vương hậu dặn dò?

Ngũ công tử ngẩn ra, hỏi: “Mời nói.”

Hấn tử cao lớn vẻ mặt xấu hổ, rất là do dự một hồi, mới ấp a ấp úng nói: “Vương Hậu nói: Cơ Ngũ, vốn không có sự tương trợ của người, vị trí Vương Hậu này sớm muộn cũng là của ta! Việc này coi như ta đã trả lại nhân tình cho người, về sau nếu người lấy chuyện xưa ra nói, đừng trách ta trở mặt vô tình!”

Sắc mặt Ngũ công tử trầm xuống!

Tôn Nhạc đứng ở phía sau Ngũ công tử, nghe vậy cười nhẹ.

Sau một lúc lâu, Ngũ công tử mới phát phát tay, thấp giọng nói: “Xin chuyển lại Triệu vương hậu, Cơ Ngũ rõ rồi.”

“Dạ.”

Đúng lúc này, đám người A Phúc cùng Cơ thành chủ vội vàng vàng chạy tới. Cơ thành chủ vừa chạy ra, liền vọt tới trước mặt Ngũ công tử hỏi han, sau khi biết được hấn không có bị thương, liền vội vàng dắt hấn đi vào trong phủ.

Mà phía sau bọn họ, A Phúc cùng vài cái người hầu vội vàng phân phát tiền thưởng cho các vị kiếm khách.

Ngũ công tử bị Cơ thành chủ cùng với người bên cạnh lôi kéo rời đi. Mà Tôn Nhạc thì bị vắng vẻ một bên.

Tôn Nhạc vừa đi vào cửa lớn, liền lẳng lặng đi về gian phòng của mình. Lúc này mọi chuyện đã qua, Tôn Nhạc mới phát hiện theo gió phương Nam thổi tới, cả người mình lạnh lẽo, đúng là bất tri bất giác là đã đổ một thân mồ hôi.

Tôn Nhạc sau khi trở lại phòng của mình, cảm giác tay chân có điểm như nhũn ra, cả người không có một chút khí lực. Tôn Nhạc trầm suy nghĩ: xem ra chính mình cũng không có dũng mãnh phi thường như vậy a. Trong bóng đêm, Tôn Nhạc nghĩ về một ngày vừa qua này, nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi có điểm vui sướng, trong vui sướng lại có điểm nghĩ mà sợ, nàng trầm nghĩ: nếu chính mình không đem cái bàn đặt trên đỉnh đầu chống đỡ, lúc này mình đã thành một khối tử thi rồi!

Đảo mắt nàng lại đắc ý trầm nghĩ: hắc hắc hắc, ở hiện đại thì ta làm sao cũng không ngờ chính mình còn là một người rất giỏi cơ đấy? Đúng rồi, cái gọi là loạn thể tạo anh hùng, có khi thiên phú của một người không có trải qua nguy cơ bức bách, sẽ không chịu hiển lộ. Mình ở xã hội hiện đại cái loại thời đại thái bình này, sẽ không đối bụng, càng không có ăn bữa hôm nay lo bữa mai hay nguy hiểm tánh mạng, hơn nữa chính mình cũng có tính trợ lý nước chảy bèo trôi, cho dù có tài cũng không có cơ hội triển lãm a.

95. Chương 95: Tôn Nhạc Và Cơ Ngũ

Hai chân Tôn Nhạc như nhũn ra, toàn thân vô lực, tâm tư phập phồng, cũng không có khí lực luyện Thái Cực quyền nữa, liền múc một chút nước giếng tắm giặt sạch sẽ.

Sau khi tắm xong, nàng cũng không vội vã đi vào giấc ngủ, mà là im lặng ngồi trong phòng, chờ Ngũ công tử phân phó. Theo phán đoán của nàng, hôm nay xảy ra đại sự như vậy, trong lòng Ngũ công tử chắc chắn thập phần lo sợ không yên, nhất định sẽ tìm đến nàng thương lượng hành động mai sau.

Quả nhiên, nàng ngồi không đến một khắc đồng hồ, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu của Thổ muội, “Tôn Nhạc có ở đây không? Ngũ công tử gọi người đến kìa.”

Tôn Nhạc đứng dậy, im lặng đẩy cửa phòng ra.

Trong bãi đất ánh trăng như rửa, chiếu lên mặt đất một mảnh bạc trắng, thân ảnh Thổ muội yếu đuối nhỏ nhắn, hai mắt rưng rờ nhìn nàng.

Tôn Nhạc chậm rãi đi ra, bình tĩnh nói: “Đi thôi.”

“Dạ.” Thổ muội vội vàng chạy theo.

Thổ muội đi phía sau Tôn Nhạc, hai mắt tò mò lại tôn kính nhìn bóng lưng nho nhỏ của Tôn Nhạc. Nhìn nhìn, nàng bỗng nhiên trầm nghĩ: Tôn Nhạc hình như cao lớn một ít rồi, không nhỏ gầy như trước nữa.

Đi dưới ánh trăng sáng, nhìn thân ảnh của mình trên mặt đất kéo thật dài, bóng cây lắc lư nhảy múa, Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng.

Khi nàng đi đến sân Ngũ công tử thì hai cái thân ảnh giống nhau như đúc đang đứng ở trong sân thềm thì nói nhỏ, Tôn Nhạc vừa nhìn, đúng là Song Xu!

Song Xu nghe được tiếng bước chân. Đồng thời quay đầu về hướng nàng. Thấy là Tôn Nhạc. Tả Xu vội vàng tiến lên hai bước. Vọt tới trước mặt nàng tràn đầy hồ thẹn nói: “Tôn Nhạc. Ta, ta không có tìm được Nghĩa Giải.”

Tôn Nhạc nhẹ giọng nói: “Không sao. Đã bình an rồi.”

Tả Xu cắn chặt môi dưới. Lắc lắc đầu.”Ta thật khờ. Nếu tìm không thấy nên lập tức quay lại bảo hộ công tử. Nếu không nhờ Tôn Nhạc người thông minh. Lúc này đây ta thật sự là không thể tha thứ ừnh.”

Tôn Nhạc cười nói: “Làm gì phải thế? Công tử không bị tổn thương một cọng lông tóc. Người không cần tự trách.”

Trong thư phòngNgũ công tử, đèn đuốc vẫn sáng trưng. Có thể là nghe được tiếng Tôn Nhạc, Ngũ công tử ở bên trong quát khẽ: “Tôn Nhạc, Tiến vào thôi.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc sau khi lên tiếng, lại hướng về phía Tả Xu ôn hòa cười cười, cất bước vào trong thư phòng.

Ngũ công tử chỉ vận một thân áo trong màu xanh nhạt, có lẽ vừa mới gội đầu, tóc dài đen nhánh rối tung trên bờ vai, thường thường còn có giọt nước từ trán của hắn, mép tóc, chảy về phía gò má, cần cổ như ngọc của hắn.

Tình cảnh này, thực là mê người.

Tôn Nhạc vội vàng cúi đầu xuống, âm thầm quở trách chính mình: Tôn Nhạc, người thật sự là một cái sắc nữ!

Ngũ công tử giương mắt lẳng lặng nhìn Tôn Nhạc, thấy nàng cúi đầu không nói, không khỏi thở dài: “Tôn Nhạc, ở trước mặt của ta, người không cần lúc nào cũng cúi đầu như vậy.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc đáp lời, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn về phía Ngũ công tử. Bước đến sập đối diện hắn ngồi xổm xuống.

Ngũ công tử cầm lấy bầu rượu, rót một chén rượu ình cùng Tôn Nhạc. Hắn nâng cốc, ngón trở thon dài vỗ về ven chén ngọc, ánh mắt nhìn rượu nhận nhạo trong chén ngọc, nhẹ nhàng mà nói: “Tôn Nhạc, hôm nay nếu không có người ở đây, Cơ Ngũ đã chết không toàn thây rồi! Một chén này, Cơ Ngũ mời người!”

Dứt lời, hắn bưng chén ngọc lên uống một hơi cạn sạch!

Tôn Nhạc lấy ống tay áo che miệng, cái miệng nhỏ uống xong rượu của mình.

Chén rượu của nàng vừa đặt xuống, Ngũ công tử lại rót cho nàng cùng mình một chén rượu.

Hắn nâng bình để xuống thật mạnh, thở dài một tiếng, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Tôn Nhạc, người lúc ấy có sợ hãi không?”

Tôn Nhạc đáp nhẹ nói : “Sợ, khi trở về mồ hôi đã ra ẩm ướt cả y phục.”

Ngũ công tử nghe vậy nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng của hắn. Biểu tình hắn vốn buồn bực, nụ cười này như mặt trăng ra khỏi mây mù, cực kỳ động lòng người, chẳng những động lòng người, trong vẻ mặt của hắn còn mang theo vài phần vui vẻ trẻ con.

Trong lúc cười khê, ánh mắt Ngũ công tử nhìn về phía Tôn Nhạc, ha ha nói: “Người cũng sợ hãi sao? Rất tốt!”

Vì sao ta sợ hãi lại rất tốt? Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn Ngũ công tử, nàng lập tức trầm nghĩ, lần đó ở hồ Lạc Nhạn du ngoạn thì hắn tựa hồ cũng đã nói lời giống như vậy.

Ngũ công tử hiển nhiên không nghĩ giải thích duyên cớ trong chuyện này với nàng, tay hắn men theo hoa văn trên chén ngọc, xoa xoa bên mép chơi đùa, sau một lúc lâu trầm mặc, Ngũ công tử thở dài: “Tôn Nhạc, về sau, làm thế nào cho phải?”

Tôn Nhạc hiểu được Ngũ công tử đang sợ cái gì, hắn là suy nghĩ, chính mình tối hôm nay tránh được ám sát, vậy sau này thì sao? Về sau làm sao bây giờ?

Khóe miệng Tôn Nhạc khê nhếch, bộ dạng phục tùng liêm mực nói:“Công tử không cần quá lo!”

Ngũ công tử nhanh chóng ngừng đầu nhìn về phía nàng.

Tôn Nhạc không nhìn hắn, nàng vẫn nhìn cái bàn như cũ, lẳng lặng nói:“Công tử ‘ Ngũ đức chung thủy luận ’ vừa ra, trong thiên hạ người muốn công tử chết mặc dù có, nhưng vương hầu hiểu được tầm quan trọng của lý luận này mà muốn bảo hộ càng nhiều hơn! Về sau, vương hầu các quốc gia sẽ tranh nhau lấy lòng công tử, đến lúc đó kiếm khách bên người công tử tiền hô hậu ủng, thích khách nhiều hơn nữa cũng không đến gần công tử được!”

Nàng rủ rỉ nói đến đây, khóe miệng lại giương lên, khê cười: “Theo thời gian qua đi, danh tiếng công tử xâm nhập vào lòng người, bọn thích khách này sẽ cảm thấy cho dù giết chết công tử cũng là việc vô bổ, đến lúc đó công tử sẽ hoàn toàn bình an.”

“Thật sao?”

“Vâng ạ!”

Ngũ công tử thở ra một hơi thật dài.

Tâm tư hắn hiển nhiên rất căng thẳng, theo hơi thở dài này, tối tắm trên mặt Ngũ công tử được quét sạch, khuôn mặt tuần tú toả sáng, thần thái phấn chấn. Hắn bưng chén ngọc lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, uống xong, hắn vươn tay áo lau đi rượu trên khóe miệng, đem chén ngọc để xuống bàn con thật mạnh, vui vẻ nói: “Cùng Tôn Nhạc nói chuyện, luôn làm cho lòng người vui sướng.”

Câu nịnh hót này nói vừa ra, hắn cũng không biết là nghĩ tới điều gì, khuôn mặt tuần tú hơi hơi ửng đỏ.

Hắn cẩn thận liếc nhìn Tôn Nhạc, thấy nàng không có chú ý, liền lại hỏi:“Vay ngày mai thì sao?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn Ngũ công tử, thản nhiên nói: ” Vị trí người thừa kế bốn gia đối với công tử mà nói, đã có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ngày mai công tử không đi cũng được.”

Ngũ công tử gật mạnh đầu, nói: “Rất tốt, ta cũng nghĩ như thế.”

Với Ngũ công tử mà nói, hẳn vừa nghĩ tới ngày mai ra ngoài lại sẽ gặp thích khách như vậy, lòng liền sinh ý sợ hãi, hiện tại được Tôn Nhạc khẳng định, thì trong lòng buông lỏng.

Không chỉ là Ngũ công tử, như bọn người Cơ thành chủ sau khi biết chuyện hẳn bị hơn trăm kẻ ám sát vây giết, cũng rất là khẩn trương, thương lượng hơn nửa ngày, cuối cùng mới quyết định Tam công tử cùng Thập Cửu công tử hai người mang theo Mộc Công, dưới sự bảo hộ của mười người kiếm khách trong gia đình đi tới đài Chư Tử.

Trong thư phòng đèn lồng bị gió phương Nam thổi qua nhẹ nhàng lắc lư, Ngũ công tử sau khi buông một cái túi lớn trong lòng xuống, người cũng thư thái rất nhiều. Hắn ngửa ra phía sau, làm ỳnh tựa trên sập, dưới ánh đèn lồng mờ ảo, đánh giá Tôn Nhạc đối diện.

Cô bé trước mặt này, tuy rằng so với trước kia thuận mắt một chút, nhưng vẫn xấu xí. Cũng không biết vì sao, gương mặt xấu kia, hiện tại hẳn mỗi khi nhìn thì trong lòng ảm áp.

Ngũ công tử thuở nhỏ giống như phấn điêu ngọc mài, thập phần xinh đẹp, bởi vậy từ nhỏ rất có duyên với người khác phái. Có lẽ là do tính cách hẳn, cho tới nay, những nữ nhân có hảo cảm với hẳn phần lớn là một ít mỹ nhân chủ động, cá tính rất mạnh. Ngẫu nhiên gặp được cái loại cô gái đẹp cá tính không mạnh, như Tuyết Xu biểu muội vậy, cũng là đối với hẳn quá mức ý lại, thường xuyên làm nũng.

Không biết tại sao, đối với những nữ tử như vậy, Ngũ công tử từ trước đến nay là tránh không kịp, cho dù miễn cưỡng ở chung, cũng là cảm giác thấy tinh bì lực tẫn(cạn kiệt sức lực), thập phần mệt nhọc. Chỉ có khi đối mặt Tôn Nhạc diện mạo xấu xí, tuổi còn nhỏ trước mắt này thì hẳn mới cảm thấy bình thản, cảm thấy thoải mái. Như khi hẳn ở một mình đối diện với non sông tươi đẹp mà đánh đàn, có một loại cảm giác yên tĩnh, hoàn toàn thả lỏng lưu chuyển toàn thân, thực là như tắm gió xuân.

Lúc này cũng như vậy, Tôn Nhạc vẫn mang bộ dạng phục tùng liêm mục ngồi ở đối diện với hẳn, làn da gồ ghề, xanh đen không đều đặn, tóc hoe vàng rất thưa thớt, thân hình nhỏ gầy khô héo, nhưng hẳn chính là cảm giác được bình thản cùng thoải mái, giống như có thể ngồi như vậy vĩnh viễn.

Ngũ công tử vừa chậm rãi thưởng thức rượu trong chén ngọc, vừa nhìn Tôn Nhạc như có gì suy nghĩ.

Ánh mắt Ngũ công tử, không có tính xâm lược, Tôn Nhạc cảm giác được tầm mắt của hẳn vẫn dừng trên người mình, nhưng cũng không khó chịu. Nàng cúi đầu, lẳng lặng nhìn từ rượu trong chén. Trong thư phòng, chảy xuôi theo một loại hơi thở im lặng mà tự tại.

Ngũ công tử uống từng ngụm từng ngụm rượu, chợt nhớ tới lời Triệu vương tử nói ở đài Chư Tử hôm nay, liền buông chén ngọc, nói với Tôn Nhạc: “Hôm nay Đại vương tử nói với ta, có ý đem Thập Bát công chúa gả cho ta.”

Hắn nói tới đây, không biết tại sao cố ý dừng lại một chút.

Tôn Nhạc cúi đầu như trước, mặt xấu vẫn bình tĩnh vô ba.

Ngũ công tử nhìn chằm chằm nàng, hỏi: “Tôn Nhạc, ngươi không hiểu kỳ câu trả lời của ta sao?”

Tôn Nhạc chậm rãi ngẩng đầu chống lại hai mắt của hẳn, khoe miệng giương nhẹ, cười yếu ớt nói: “Công tử tất muốn cự tuyệt.”

“Vì sao lại nói như thế?” Ngũ công tử khẽ nhíu mày, nói: “Ngươi không biết là có Triệu vương thất giúp đỡ, ta có thể trải qua cuộc sống an nhàn mình muốn sao?”

Tôn Nhạc cười cười, hai mắt sáng lấp lánh nhìn Ngũ công tử, “Ngũ công tử đã dương danh thiên hạ, sao lại nguyện ý nhờ phụ nhân che chở?” Ngũ công tử ha ha cười, hẳn vừa cười vừa vỗ bàn bang bang rung động, “Hay, hay, người hiểu ta cũng chỉ có Tôn Nhạc!”

Ngũ công tử hiển nhiên thập phần vui vẻ, hẳn vọt từ trên sập đứng lên, đi lại trong phòng. Vừa đi, hẳn vừa cười ha ha. Cười cười, Ngũ công tử nói: “Tôn Nhạc, ta hiện tại rất hưng phấn! Hưng phấn vô cùng nha! Ta Cơ Ngũ không thích tụ tập cùng mọi người, cũng không giỏi xu nịnh lấy lòng! Sở trường duy nhất, chính là đọc sách. Từ khi ta trưởng thành cho tới nay, thường xuyên vì diện mạo khổ sở, vì thân phận khổ sở, cho đến hôm nay, ta mới cảm nhận được vui vẻ tự do theo ý mình! Ha ha ha ha.”

Sau một lúc cười to, tiếng cười Ngũ công tử ngừng lại, hần chợt nhớ tới lời mình muốn hỏi Tôn Nhạc còn chưa có nói.

Hần quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, trên khuôn mặt tuần tú hơi hơi ửng hồng, ý cười vẫn lưu chuyển trong đôi mắt lấp lánh như cũ, “Tôn Nhạc, về chuyện Thập Bát công chúa, ta nên trả lời đại vương tử như thế nào cho tốt?”

Tôn Nhạc mỉm cười nói: “Việc này là do Triệu hầu bảo Đại vương tử lấy lòng công tử. Bọn họ nhất định cũng là muốn mưu đồ thiên hạ, định lệnh công tử tạo thế cho họ thống nhất thiên hạ. Nếu như thế, công tử có thể trực tiếp trả lời: công tử nói, chỉ có vương hầu có lòng dạ bao dung mới có thể làm cho thế nhân kính phục.”

Tôn Nhạc mỉm môi nói: “Chỉ một câu này thôi, bọn họ sẽ hiểu rõ rồi.”

Ngũ công tử trầm tư một lát, đáp: “Đúng là như thế! Như Cơ Ngũ ta thành thực khách của hạng vương hầu nào, ‘ngũ đức chung thủy thuyết’ của ta sẽ vì vị tân thiên hạ cộng chủ đó tạo thế?”

96. Chương 96: Vương Hầu Lấy Lòng

Phiền não trong lòng công tử vơi đi hơn nửa, liền đi lại trong phòng. Hần vừa lắc lắc cùi chỏ, đá đá chân, cảm giác như mình nhẹ nhàng đến có thể tung bay.

Tôn Nhạc mỉm cười nhìn Ngũ công tử ở đó đi tới đi lui, trong lòng lại nghĩ: đến lúc này, chuyện Ngũ công tử gặp nạn đã truyền đến trong tai sứ giả các quốc gia và Triệu hầu, tại sao tới bây giờ bọn họ còn chưa có động tĩnh gì?

Theo Tôn Nhạc suy đoán, vương hầu các quốc gia nếu muốn lấy lòng phải hành động trong hai ngày này.

Dưới ánh sáng đèn lồng đỏ sậm, khuôn mặt tuần tú toả sáng của Ngũ công tử là động lòng người như vậy, thân ảnh cao to kia là tuyệt đẹp như vậy. Tôn Nhạc nhìn nhìn, phát hiện tim mình lại bắt đầu đập nhanh lên, nâng vội vàng cúi đầu, nín thở ngưng thần, làm cho tim mình bình tĩnh lại.

Hai người trong thư phòng, một người ngồi yên, một người đi lòng vòng, một người tâm như chỉ thủy, một người thường thường ngậy ngậy cười hai tiếng, nhưng thật ra cực kỳ hòa thuận.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân từ ngoài sân truyền tới, tiếng bước chân kia hỗn độn khác nhau, hiển nhiên người tới không chỉ có một. Ngũ công tử ngẩn ra, dừng bước nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôn Nhạc chậm rãi đứng dậy, lui về phía sau, đi thẳng tới góc phía sau Ngũ công tử mới đứng lại. Nàng cúi đầu nhìn dưới đất, thầm nghĩ: rốt cuộc đã tới!

Trong tiếng ồn ào náo động, tiếng bước chân ở trong sân đột nhiên ngừng lại, sau đó, tiếng một nam tử kêu lên: “Cơ Ngũ công tử, Triệu hầu biết công tử hôm nay suýt nữa bị tiểu nhân ám sát, đặc biệt bảo chúng tôi tiến đến tương trợ!”

Người tới thanh âm lạnh lạnh, mười phần trung khí. Bởi vì đây là phủ đệ Triệu vương hậu ban tặng, người hầu trong phủ đều là người của vương thất, những người này ra vào cực kỳ tự do, thế nên không cần người Cơ phủ thông báo một tiếng liền trực tiếp đi tới trong sân Ngũ công tử.

Ngũ công tử liếc mắt nhìn Tôn Nhạc một cái, trong ánh mắt không phải không có kinh ngạc: Tôn Nhạc vừa rồi mới nói, vương hầu các quốc gia sẽ đến lấy lòng ta, thật không ngờ đêm nay Triệu hầu đã phái người đến đây.

Hần vừa cất bước đi ra phía cửa. Một nam tử khác lạnh lạnh kêu lên: “Cơ Ngũ công tử. Triệu hầu biết công tử tình cảnh gian nan. Đặc biệt ban thưởng trăm lượng vàng ròng.”

Thanh âm người này càng vang dội hơn người trước. Nhưng ba chữ ‘ trăm lượng vàng ’ kia mới vừa ra khỏi miệng. Tôn Nhạc liền nghe được bốn phía truyền đến ầm ầm tiếng hô nhỏ. Xem ra, có không ít người đến giúp vui.

‘ Chi nha ’ một tiếng. Ngũ công tử mở cửa phòng , đi ra.

Thân ảnh tuấn mỹ cao to của hắn vừa xuất hiện. Hai mươi người Triệu vương thất phái tới liền nhất tề nhất chấp tay trước ngực. Cao giọng kêu lên: “Bái kiến Cơ Ngũ công tử!”

Loại chào này, cũng là một loại lễ ngộ đặc thù.

Ngũ công tử đứng dưới đèn lồng trên mái hiên nhìn về phía trong viện. Trong sân, chính tề bày biện năm sáu cái rương, toàn bộ mấy cái rương đều mở rộng. Trong đó một cái đầy hoàng kim ánh vàng rực rỡ, hào quang kia làm cho người ta hoa cả mắt.

Mà bên trong mấy cái hòm gỗ lớn khác, lại là một ít gấm vải tơ lụa, xanh tím lam đỏ các màu. Vải tơ dưới ánh sáng của cây đuốc, phát ra màu sắc rực rỡ, lấp lánh như ngọc lưu ly.

Mà ở phía sau mấy cái hòm gỗ lớn, đứng mười người kiếm khách. Những kiếm khách đó mang một màu áo tang , người người cao lớn uy vũ, lưng đeo trường kiếm, trên người tản ra một cỗ sát khí nghiêm nghị.

Bên cạnh đám kiếm khách, mười mấy hán tử đứng hỗn độn, những hán tử đó mặc gấm đẹp, quần áo trang sức khác nhau, xem ra thân phận cũng khác nhau.

Mấy hán tử này, người đứng bên cạnh đám kiếm khách, kẻ đứng bên cạnh mấy cái thùng.

Hán tử đứng bên cạnh chúng kiếm khách thấy Ngũ công tử nhìn về phía mình, liền chấp tay trước ngực, chỉ vào mười người kiếm khách kia nói với Ngũ công tử: “Ngũ công tử, mười người này đều là kiếm khách hạng nhất của Đại Triệu ta, trong đó có ba người đã đến tiêu chuẩn Kiếm Sư.” Hắn chỉ vào ba cái kiếm khách đứng ở giữa, tiếp tục nói: “Triệu hầu sau khi biết công tử gặp chuyện, lòng như lửa đốt, cố ý đem những kiếm khách này ban cho công tử.”

Là ban thưởng mà không phải ượng, nguyên lai mười người đều là Triệu hầu tặng cho Ngũ công tử. Tôn Nhạc đã sớm đi ra, tránh phía sau Ngũ công tử tinh tế đánh giá mười người kia, thầm suy nghĩ: lại còn có ba người là Kiếm Sư! Xem ra Triệu hầu hẳn là phải bỏ cả tiền vốn ra a!

Ngũ công tử đột nhiên được cái lễ vật lớn thế này, không khỏi ngây ngẩn cả người, hắn từ trước đến nay không giỏi ứng đối trường hợp như vậy, đứng đấy nửa ngày, mới chấp tay trước ngực đáp: “Đa tạ ý tốt của Triệu hầu.” Hắn lại nhìn về phía mười vị kiếm khách, chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Đa tạ chư vị đến tương trợ Cơ Ngũ! Cơ ngũ tất không dám bạc đãi!”

Thái độ này của hắn, khiến cho chúng kiếm khách thực vừa lòng. Mười người cười cười, đồng thời hướng hắn chấp tay trước ngực hoàn lễ.

Lúc này, hán tử đứng trước rương gỗ chấp tay trước ngực nói: “Cơ Ngũ công tử, nơi này có trăm lượng vàng, hai mươi trương gấm, hai mươi trương tơ, mười trương lụa, thỉnh công tử tiếp nhận.”

Ngũ công tử lúng ta lúng túng nói lời cảm tạ, cũng lấy ra mười lượng vàng tạ ơn mười người kia thì bên ngoài lại là một trận ồn ào náo động truyền đến. Trong tiếng ồn ào náo động, một thanh âm lạnh lạnh xướng lên, “Cơ Ngũ công tử, Tề Thất vương tử biết được Ngũ công tử hôm nay gặp nạn, đặc biệt đến tương trợ!”

Trong tiếng xướng, một trận tiếng bước chân chính tề truyền đến.

Tiếng bước chân kia mới đi đến cửa sân, bên ngoài lại truyền tới một tiếng xướng, “Cơ Ngũ công tử, Yến hầu biết Ngũ công tử gặp nạn, đặc biệt đến tương trợ!”

Trong nháy mắt, tiếng xướng đã càng ngày càng nhiều. Trong tiếng xướng, Cơ thành chủ cùng đám người Mộc công đã nghe tiếng mà đuổi tới. Ngũ công tử nhìn thấy bọn họ đến, không khỏi thở ra một hơi, len lút lau đi mồ hôi trên trán.

Trong lúc mọi người ồn ào, Tôn Nhạc lặng yên không một tiếng động đi ra sân của Ngũ công tử, nàng vừa rồi chỉ đưa mắt nhìn, liền phát hiện lễ vật vương hầu các quốc gia đưa tới cơ bản là giống nhau, cơ hồ đều là đưa tới kiếm khách cùng hoàng kim.

Vương hầu các quốc gia đồng thời phái người đến, làm cho sân Ngũ công tử phi thường náo nhiệt.

Cơ thành chủ vừa tới, liền tiếp nhận công tác tiếp đãi giúp Ngũ công tử, trong toàn bộ sân có thể nghe được tiếng cười to hào sảng mang theo đặc ý của hắn.

Ánh trăng trải dài ngàn dặm, Tôn Nhạc lẳng lặng đi trở về phòng gỗ của mình.

Dần dần, tiếng cười vui cùng ồn ào náo động đều đã ném ra phía sau, trước mắt Tôn Nhạc, chỉ có chỗ nàng ở cái gian phòng nhỏ cô tịch kia.

Trải qua một hồi náo loạn như vậy, Tôn Nhạc có điểm buồn ngủ, mỗi một tới cực điểm rồi, thân thể cũng có điểm cạn kiệt tinh lực. Nàng đơn giản đứng ở bãi đất đánh Thái Cực quyền.

Trăng sáng cao cao trên bầu trời, bóng người nhẹ múa. Luyện tập một lúc lâu sau, Tôn Nhạc liền về tới trong phòng.

Ngày hôm sau, trời còn mờ tối Tôn Nhạc đã tỉnh. Nàng xoay người nhảy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nghĩ: không biết hôm nay hội nghị năm nước ra đề gì?

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền nhớ lại tối hôm qua chính mình mới cùng Ngũ công tử nói qua, hội nghị năm nước hôm nay có thể không tham gia.

Tôn Nhạc lắc đầu bật cười, ở trong giếng nước rửa mặt xong, đi vào bãi đất hoang, liền thần nhiên đối diện với ánh sáng rạng đông, với gió phương nam nhẹ thổi cuốn tro bụi lên, lại luyện tập Thái Cực quyền.

Lúc này, nàng luyện đã có điểm thất thần, Tôn Nhạc dừng động tác lại, kinh ngạc mà nghĩ. Một màn trên xe ngựa ngày hôm qua, lúc ba kiếm kia đâm đến, chính mình thật sự có cảm giác có thể ứng phó được.

Nghĩ một lát, nàng lắc đầu, tiếp tục luyện tập

97. Chương 97: Thành Vì Tôn Nhạc, Bại Cũng Vì Tôn Nhạc

Tôn Nhạc luyện đến khi mặt trời mọc lên ở phương đông mới về đến phòng, sau khi tắm rửa sạch sẽ một cái liền hướng sân của Ngũ công tử đi đến. Nàng hôm nay đi có hơi sớm.

Nàng mới đi ra khỏi cửa phòng vài chục bước, một trận tiếng bước chân dồn dập bịch bịch bịch truyền đến, tiếng bước chân kia dồn dập mà hỗn độn khí thế hung hãn!

Hơn nữa, tiếng bước chân kia đúng là hướng Tôn Nhạc chạy đến.

Tôn Nhạc dừng bước lại, nhìn về hướng thanh âm truyền đến.

Chỉ chớp lát, một cái cô gái ăn vận đẹp đẽ quý giá mang theo bốn cung nữ xuất hiện trên đường, cô gái đi tuốt ở hàng trước kia mười lăm mười sáu tuổi, dáng người cao gầy, mặt dài, diện mạo tú nhả, đúng là Thập Bát công chúa!

Thập Bát công chúa vừa nhìn thấy Tôn Nhạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tinh xảo kia nhanh chóng trỗi lên một chút lửa giận. Hai mắt nàng bốc hỏa, nghiêng rằng, hừng hực nhắm về phía Tôn Nhạc.

Thập bát công chúa vừa xông đến trước mặt Tôn Nhạc, một câu cũng không nói, tay phải giương lên, vèo một tiếng, chưởng phong vù vù hướng về phía mặt Tôn Nhạc!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tôn Nhạc trường kỳ rèn luyện Thái Cực quyền. Hiệu quả lập tức hiển hiện ra rồi, nàng không chút nghĩ ngợi bước về phía sau mấy bước, thân mình hướng lên, như tia chớp tránh được một chưởng này của nàng!

Thập Bát công chúa một chường đánh ra thất bại. Gương mặt thanh tú lập tức giận đến đỏ bừng. Nàng hướng chúng cung nữ phía sau phẫn nộ quát: “Còn thất thần làm gì? Đi lên bắt người quái dị này lại cho ta!”

Tiếng quát này vừa ra. Mấy người cung nữ kia vội vàng chạy tới hướng Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc thấy vậy vèo một tiếng. Thân mình co rụt lại. Từ bên trái Thập Bát công chúa vèo ra phía phía sau nàng.

Ngay khi nàng xông qua bên người Thập Bát công chúa, mắt Tôn Nhạc quét về phía cổ Thập Bát công chúa. Một cái ý niệm như tia chớp xuất hiện ở trong đầu nàng: ta đây chỉ cần chuyển thân vừa nhấc cổ tay là có thể chế trụ cổ nàng ta rồi!

Đương nhiên, đây chỉ là một cái ý nghĩ. Tôn Nhạc giống như vượn nhảy lên chạy ra Thập Bát phía sau công chúa, cao giọng quát: “Chậm đã! Thập Bát công chúa vì sao tức giận vô cớ?”

Thập Bát công chúa nghe được Tôn Nhạc hỏi. Nổi giận ùng ùng xoay người nhìn về phía nàng. Vươn ngón trỏ chĩa vào nàng cả giận nói: “Vô cớ tức giận? Người lại còn nói bản công chúa vô cớ tức giận? Tôn Nhạc, tiện nhân vô cùng xấu xí tâm địa ác độc này! Nếu không phải người bày mưu đặt kế, Cơ Ngũ làm sao cự tuyệt huynh trưởng ta cầu thân?”

Nàng liền tiếp nói tới đây, liền chống tay lên thắt lưng thở dốc.

Mấy cung nữ tuy rằng nhận được mệnh lệnh phải bắt được Tôn Nhạc, lúc này thấy Thập Bát công chúa quát mắng hăng say như thế, liền dừng bước, chờ mệnh lệnh kế tiếp của nàng.

Tôn Nhạc nghe đến đó, lập tức hiểu được: đích thị là đêm qua Ngũ công tử đã cự tuyệt lời cầu hôn với Triệu sứ rồi, bởi vậy Thập Bát công chúa hôm nay liền náo loạn tới cửa.

Thập Bát công chúa thở dốc một hồi thì bình tĩnh lại, ngẩng đầu oán hận trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, trong mắt hạnh nước mắt lưng tròng, “Người đừng cho ta là kẻ ngu! Cơ Ngũ đối với người nói gì nghe vậy, việc này nhất định là người xúi giục! Hơn nữa, hơn nữa, nếu không phải người nói cái gì, phụ vương ta cũng sẽ không bảo ta quên chuyện này đi! Đại vương huynh ta cũng sẽ không đột nhiên không thèm nhìn đến ta nữa! Cơ Ngũ là một người thành thật, chỉ có người mới quỷ kế đa đoan. Tôn Nhạc, ta hận không thể đem người băm thây vạn đoạn!”

Nàng nói tới đây, hai hàng nước mắt từ hai gò má chảy xuống, Thập Bát công chúa không muốn ở trước mặt Tôn Nhạc rơi lệ, oán hận lấy khăn tay ra lau nước mắt trên mặt, ghen ngào nói: “Người đồ xấu xí này! Người muốn độc chiếm Cơ Ngũ, liền đem hết mưu ma chước quỷ đến chia rẽ chúng ta, ta, ta chết cũng sẽ không bỏ qua!”

Thập Bát công chúa nói tới đây, không khỏi vươn tay ôm cái miệng nhỏ nhắn, không thể ức chế ô ô khóc ò lên, nước mắt tung bay, như mưa rơi xuống.

Tôn Nhạc nhìn thấy thế trên người mồ hôi lạnh đầm đìa.

Thập Bát công chúa hùng hổ mà đến như vậy, vốn đã hấp dẫn không ít người chú ý, bắt tri bắt giác, trong rừng cây, sau vách tường, trong cửa sổ, thò ra một đám đầu người.

Tôn Nhạc vẫn nhìn, nhìn, thẳng đợi cho Thập Bát công chúa khóc xong, ở đó bắt đầu nắc nứ, nàng mới từ từ mở miệng, “Công chúa có thân thể tôn quý, có dung mạo như hoa nguyệt, lại nói bị cái người xấu xí như tôi đây đoạt người trong lòng của công chúa, lời này truyền đi, chỉ sợ người trong thiên hạ đều cười lời công chúa nói quá mức buồn cười!”

Lời này cũng có đạo lý.

Thập Bát công chúa chậm rãi phục hồi tinh thần, nàng nhìn hướng Tôn Nhạc, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, những cái hồ gồ ghề trên khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức rõ ràng, tóc vàng thưa thớt trên đầu thập phần buồn cười. Tiểu cô nương xấu như vậy, cho dù Cơ Ngũ không coi trọng bề ngoài, sợ cũng không có khả năng thực sự động tình với nàng?

Tôn Nhạc lắng lặng nhìn Thập Bát công chúa, thấy nàng bình tĩnh một chút, liền nói thêm: “Ngũ công tử làm người, ôn nhu lương thiện, không thích nhiều lời, nhưng cũng là người có chủ kiến, công chúa cho là hấn cự tuyệt Đại vương tử cầu hôn, thật sự là vì Tôn Nhạc xúi giục sao?” Dừng một chút, Tôn Nhạc từ từ nói: “Công chúa hết lần này đến lần khác trêu chọc hấn, Ngũ công tử đường đường là đại trưởng phu, thật sự có thể vô cảm ư?”

Tôn Nhạc nói tới đây, hướng tới Thập Bát công chúa chấp tay trước ngực, thở dài nói: “Công chúa thân thể bất phạm, cho tới bây giờ muốn cái gì nhất định phải có được, nhưng tình yêu nam nữ không giống như những thứ tầm thường.”

Nàng nói tới đây, xoay người liền đi ra ngoài.

Một đám người hầu xem náo nhiệt nhìn đến Tôn Nhạc đi tới, vội vàng làm chim tước tản ra.

Thập Bát công chúa kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh nhỏ bé của Tôn Nhạc đi đến hướng cổng vòm. Phía sau nàng cung nữ đứng gần nhất, đó là người lần trước đọc diễn cảm thơ tình cho Ngũ công tử nghe. Cung nữ kia tiến lên từng bước, nhìn Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Công chúa, để cho nàng đi như vậy sao?”

Thập Bát công chúa đã có điểm mất hồn lạc phách, nàng thì thảo luận bầm: “Luôn trêu chọc hấn, thật sự có thể vô cảm ư? Trêu chọc hấn?” Nàng hoàn toàn không nghe được câu hỏi của cung nữ phía sau, chỉ một lần lại một lần lặp lại lời Tôn Nhạc nói.

Thẳng một lát sau, Thập Bát công chúa mới rùng mình một cái, bỗng dưng tỉnh táo lại, nàng gấp giọng nói: “Đúng rồi, Tôn Nhạc nếu biết nguyên nhân, nàng khẳng định có biện pháp! Không được, ta phải tìm được nàng, mời nàng giúp ta một phen. Người đâu, nhanh đi bắt Tôn Nhạc trở về! Có nghe hay không? Nhanh chóng lên!”

“Dạ.”

“Thưa dạ.”

Chúng cung nữ vội vàng lên tiếng, liền đuổi theo hướng Tôn Nhạc rời đi.

Lại nói Tôn Nhạc vừa đi ra khỏi cổng vòm, cước bộ liền gia tốc, thân ảnh nhoáng lên một cái, cả người như mũi tên nhắm phía sân Ngũ công tử. Ngoài sân Ngũ công tử, mười mấy kiếm khách vương hầu các quốc gia đưa tới giống như bảo tiêu đứng trong sân không nhúc nhích. Ngũ công tử đang ngồi trong thư phòng nhìn chăm chăm thể tre trống thật lâu không hạ bút được. Hấn nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Này vừa nhìn, hấn liền ngạc nhiên chống lại Tôn Nhạc chạy trốn đầu đầy mồ hôi.

Tôn Nhạc vừa xông vào thư phòng, liền khẩn cấp phanh lại một cái. Nàng vội vàng ngẩng đầu, vừa vặn chống lại hai mắt Ngũ công tử tròn to, khó hiểu. Lập tức, Tôn Nhạc hướng hấn cười hắc hắc, ở trong sự chú mục kinh ngạc của Ngũ công tử, thuận tay đóng cửa lại, chạy chậm một đường liền vọt đến phía sau hấn.

Ngũ công tử chậm rãi buông bút lông trong tay ra, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc co đầu rụt cổ, cố gắng đem chính mình co lại thành một đoàn, tránh ở phía sau mình, ngạc nhiên nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Tôn Nhạc vẻ mặt đau khổ trả lời: “Thập Bát công chúa tìm tới cửa.”

“A?”

Ngũ công tử lập tức hiểu được, “Nàng trách cứ người?”

“Vâng ạ.”

“Việc đó cùng việc người hiện tại né tránh có gì can hệ?”

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, hướng về phía mặt đất quăng một cái liếc mắt xem thường, bĩu miệng trả lời: “Nàng chắc chắn phải người bắt tôi, bảo tôi thay nàng tìm cách để tới gần công tử. Vì vậy, hiện tại chỉ có phía sau công tử là an toàn nhất, nàng cùng người của nàng tất sẽ không dám đến đây.”

Ngũ công tử hoàn toàn rõ ràng rồi.

Hắn dứt khoát buột thẻ tre ra, quay đầu chuyên tâm nhìn Tôn Nhạc.

Nhìn nhìn, khoe miệng hắn khẽ nhếch, cười nhẹ nhàng, trong mắt ba quang lưu động. Sau một lúc lâu, Ngũ công tử cúi đầu hỏi: “Người vì sao phải trốn? Vì sao không muốn giúp nàng?”

Vô nghĩa! Ta đương nhiên muốn trốn! Nếu người không muốn, ta liền không thể giúp nàng! Tôn Nhạc lại hướng xuống đất hung hăng quăng vài cái xem thường, sau một lúc lâu mới bĩu môi buồn buồn trả lời: “Nàng ngang ngược như thế, Tôn Nhạc cũng không phải người hầu nhà nàng!”

Ngũ công tử nghe câu trả lời này của nàng, không biết tại sao có chút không vui, nhưng hắn nhìn kỹ lại, nhìn thấy xưa nay bình tĩnh tự kiềm chế như Tôn Nhạc lại có vẻ mặt buồn bực cùng trẻ con hiềm thấy, không khỏi vui lên.

Hắn ha ha cười cười, lắc đầu nói: “Vậy người chuẩn bị trốn đến khi nào?”

Tôn Nhạc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cẩn thận phân tích tính cách Thập Bát công chúa một chút, sau một lúc lâu thở dài một tiếng, “Sợ là có nửa ngày.”

Ngũ công tử nghe vậy lại cười ha ha.

Hắn hai mắt lấp lánh lẳng lặng nhìn Tôn Nhạc, bỗng nhiên nói: “Nếu ngày sau liên tiếp gặp nàng ta, Tôn Nhạc chẳng phải là lúc nào cũng trốn?”

Tôn Nhạc ngẩn ra, sững sờ ngẩn đầu nhìn hướng Ngũ công tử, chống lại hai tròng mắt sáng ngời của hắn, Tôn Nhạc đột nhiên cảm giác được người trước mắt này rất vui sướng khi người gặp họa! Rất đắc ý!

Nàng chậm rãi híp hai mắt, sau khi lại tỉnh tề đánh giá biểu tình Ngũ công tử, gương cổ nói: “Công tử như lúc nào cũng đội mũ sa, mắt lạnh đối diện với thu ba, cúi đầu cam chịu người ta khinh bạc, Tôn Nhạc hẳn là sẽ vô lo!”

A?

Ngũ công tử đầu tiên là há miệng nhìn Tôn Nhạc, tiếp theo hắn lập tức hiểu được Tôn Nhạc đang giễu cợt chính mình, lập tức khuôn mặt tuần tú trầm xuống, tròng mắt liếc nàng một cái, oán hận quay đầu đi!

Hắn sau khi quay đầu đi, còn có chút không cam lòng, lại xoát một tiếng tròng Tôn Nhạc, thở phì phì nói: “Người của Thập Bát công chúa mà tìm được, ta liền đem người đưa đến trong tay các nàng!”

Lời này của hắn, đặc tính trẻ con.

Tôn Nhạc có điểm muốn cười.

Ngay khi một người muốn cười, một người còn thở phì phì, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân. Tôn Nhạc vội vàng quay đầu lại, xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn bóng người mơ hồ bên ngoài!

Trời ạ, thật đúng là vài cái cung nữ thiếp thân của Thập Bát công chúa! Các nàng thật sự tìm đến đây!

Tôn Nhạc tuy nghĩ rằng Thập Bát công chúa lúc này sẽ không muốn gặp lại Ngũ công tử, người của nàng cũng xấu hổ không dám hướng Ngũ công tử đòi mình, nhưng nàng lại cảm thấy Thập Bát công chúa làm người rất lỗ mãng tùy hứng, vạn nhất người của nàng không biết xấu hổ thì làm sao bây giờ?

Tốt nhất, vẫn là đừng cho các nàng nhìn thấy mình ở đây.

Tâm tư Tôn Nhạc như điện xẹt, cơ hồ là tiếng bước chân vừa truyền đến, nàng liền nghĩ đến điểm này. Lập tức, thân mình nàng chợt lóe, trốn qua bên cạnh Ngũ công tử, đồng thời thân thể của nàng co lại, làm cho thân ảnh thon dài của Ngũ công tử kín kẽ ngăn trở mình.

Tôn Nhạc vừa mới giấu kỹ, bỗng dưng, Ngũ công tử cất bước hướng kệ sách dựa vào tường. Thư phòng này vì muốn sáng sủa, cửa sổ màn bằng lụa mỏng dựa vào sân mở thật lớn, cơ hồ khoét hơn phân nửa vách tường, chỉ cần nhìn từ bên ngoài, là có thể biết bên trong có người nào.

Bởi vậy, Ngũ công tử đi lần này, Tôn Nhạc liền giấu thân không được. Lập tức, cước bộ nàng nhẹ nhàng, theo bước đi của Ngũ công tử mà đi lại.

Tư thế nàng đi cực kỳ thú vị, nửa thân mình rút lại, hai mắt nhìn chăm chăm bên ngoài, ánh mắt chú ý đến động tĩnh của Ngũ công tử, hần tiến thì tiến, hần ngừng thì ngừng.

Ngũ công tử cười dài nhìn Tôn Nhạc, hai mắt rạng rỡ tỏa sáng. Hần cố ý đi vài bước, liền dừng một cái, lại đi hai bước, lại dừng một cái. Sắp sửa đi đến trước giá sách, hần dường như nhớ tới cái gì, đột nhiên thân mình xoay tròn, chuyển hướng bàn con đi đến.

Tôn Nhạc lúc đầu còn nhắm mắt theo đuôi, sau khi theo hai bận cảm giác không được bình thường, lập tức quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử. Ngũ công tử đang cười nhẹ nhàng, vô cùng hứng thú nhìn chăm chăm vẻ mặt của nàng, nhìn thấy nàng đột nhiên quay đầu, vội vàng nhấc đầu lên, khuôn mặt tuần tú làm ra vẻ nghiêm túc.

Nhưng Tôn Nhạc vẫn thấy biểu tình cười trộm trên mặt hần.

Lập tức nàng hiểu được, miệng liền bĩu ra, tròn mắt lưu lưu chuyển động. Ngũ công tử cầm lấy nước trà trên sập uống một ngụm, sau đó hai mắt sáng trong suốt nhìn hướng Tôn Nhạc, đối diện ánh mắt này của nàng, hần vội vàng giật giật khóe miệng, khuôn mặt tuần tú vặn vẹo, lại giả bộ như không có việc gì.

Tôn Nhạc hừ nhẹ một tiếng, hai mắt nàng bỗng nhiên ngưng tụ, nhìn chăm chăm lưng Ngũ công tử, tiến lên từng bước đưa tay vuốt ve. Ngũ công tử thấy động tác của nàng, theo phản xạ nhìn về phía sau lưng mình.

Đúng lúc này, khóe mắt Tôn Nhạc nhìn đến mấy người cung nữ kia sau khi liếc nhanh mấy lần, liền có vẻ hậm hực xoay người hướng nơi khác tiếp tục tìm kiếm. Nàng thở ra một hơi thật dài.

Lúc này, Ngũ công tử đang xem xét sau lưng mình, hỏi: “Có chuyện gì?”

Thanh âm ấm áp của hần vang lên ngay trên đỉnh đầu Tôn Nhạc, nàng thậm chí nghe được tiếng hít thở tinh tế của hần.

Tim Tôn Nhạc đột nhiên nhảy dựng lên cực kỳ nhanh.

Tuy rằng tim đập nhanh, Tôn Nhạc lại đáp: “Không có gì, đùa tí thôi!” Sau khi nói xong, nàng nhanh chóng lui về phía sau hai bước, cách Ngũ công tử xa một chút.

Nàng lại còn nói: không có việc gì, ta đùa người thôi!

Khuôn mặt tuần tú của Ngũ công tử giật giật.

Hần tức giận nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, sau một lúc lâu mới cắn răng oán hận nói: “Tôn Nhạc đáng ghét!” Tôn Nhạc nghe được tiếng hần nghiến răng kèn kẹt, chợt nhớ tới hần vẫn là chủ tử của mình, lập tức thả người nhảy dựng, như một con chuột cực kỳ nhanh nhảy nhảy đi ra ngoài. Ngũ công tử thấy nàng mới vừa rồi còn nói muốn ở nửa ngày, bây giờ chỉ chớp mắt liền rời đi, không khỏi đối tức giận thành kinh ngạc.

Chỉ thấy Tôn Nhạc nhảy rất nhanh, cư nhiên vọt tới trong phòng ngủ của hần. Ngũ công tử ần ần nghe được nàng phân phó với nhóm thị tỳ: “Nếu có ai hỏi, nói tôi chưa từng tới đây.”

Ngũ công tử hướng tới phương hướng Tôn Nhạc rời đi trừng mắt nhìn vài lần, thì thào lẩm bẩm: “Càng lúc càng lớn gan rồi!”

Lúc này Tôn Nhạc không có đoán trúng, người của Thập Bát công chúa ở trong Cơ phủ tìm nàng một vòng, ngày người chưa tới một canh giờ liền âm ục rời đi.

Các nàng vừa đi khỏi, Tôn Nhạc liền từ phòng ngủ Ngũ công tử đi ra.

Khi nàng đi ra thì Ngũ công tử đã sớm rời khỏi thư phòng. Tôn Nhạc xoay người đi ra ngoài, mới vừa đi tới trong sân, một trận tiếng bước chân vang lên, Ngũ công tử xuất hiện dưới cổng vòm.

Tôn Nhạc nhìn thấy Ngũ công tử mày nhíu lại, trong biểu lộ có điểm giận dữ, liền đuổi theo cước bộ của hần quay người trở về thư phòng. Tôn Nhạc lẳng lặng đi phía sau hần, bộ dạng phục tùng liêm mực.

Ngũ công tử đi thẳng đến trong thư phòng, mới nặng nề mà vỗ một cái trên bàn con, thấp giọng cả giận nói: “Thật sự là khinh người quá đáng!”

Tôn Nhạc nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Ngũ công tử quay đầu nhìn về phía nàng, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh nói: “Vừa rồi Triệu vương hậu phái người đến đây.”

Ồ?

Ngũ công tử cắn chặt răng, oán hận nói: “Nàng nói, tối hôm qua nàng cũng không có nói như vậy, đồng thời, nàng còn đem đầu kiếm khách truyền lời tối hôm qua kia đưa đến đây, nói hết thảy đều là do người nọ tự chủ trương!”

Nói đến đầu người, Mặt ngũ công tử trắng bạch.

Tôn Nhạc cúi đầu cười nhẹ: Triệu vương hậu này, mình là một kẻ ngu dốt nhưng luôn coi người khác như tên ngốc!

Ngũ công tử tiếp tục nói: “Giao độc vô tình, không biết xấu hổ thì thôi, sau đó nàng cứ nhiên ném ra mười lượng vàng, liền ra lệnh cho ta cùng Thập Bát công chúa kết giao nhiều hơn, còn nói ta không biết nặng nhẹ, được người tôn quý như Thập Bát công chúa ái mộ cũng không biết quý trọng, thật sự ngu không ai bằng, bảo ta nhanh đi Vương Cung hướng Thập Bát công chúa bồi tội!”

Ngũ công tử nghiêng răng nghiêng lợi nói hoàn một đoạn này xong, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, “Tôn Nhạc, có thể có biện pháp đem vị trí vương hậu của nàng đoạt đi? Phụ thân ta sớm đã cảm hận! Ta cũng thống hận!”

Làm cho Triệu vương hậu xuống đài?

Tôn Nhạc cúi đầu trầm tư.

Ngũ công tử ngồi xổm trên sập, sau khi rót ỉnh một chén rượu uống một hơi cạn sạch, oán hận nói: “Tối hôm qua kiếm khách kia còn vì ta đâm máu chiến đấu hăng hái, hôm nay lại là đầu rơi xuống đất! Phụ nhân giao độc vô tình như thế, sao xứng là vương hậu? Tôn Nhạc, ta thật sự hối hận thì đã muộn! Nếu như không phải ta trợ giúp nàng đi lên, kiếm khách kia cũng sẽ không gặp họa hôm nay!”

Tôn Nhạc nghe được hần tự trách như thế, không khỏi nhẹ giọng trả lời: “Lời ấy sai rồi, đổi lại người khác làm hậu, chưa chắc đó là hạng người lương thiện. Lần trước Thập Cửu vương tử thấy tôi tướng mạo xấu xí, liền cho người tru diệt tôi. Trong lòng bọn hần, mạng người vốn hèn hạ.”

Ngũ công tử nghe vậy, không khỏi giật mình.

Hần ngơ ngác nhìn chăm chăm rượu trong tay phát ngốc nửa ngày, mới thở dài một tiếng thật mạnh, thấp giọng nói: “Đúng là như thế.”

Tôn Nhạc nhìn mặt đất, trong lòng thầm nghĩ: làm cho Triệu vương hậu hạ vị?

Ngũ công tử uống rượu một ngụm tiếp một ngụm, vẻ mặt ủ dột. Sau khi hần uống một bình, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, cả người đã có điểm say ngà ngà.

Sau khi lại uống một ít chén rượu, Ngũ công tử nặng nề đem chén ngọc để xuống bàn con, chần chẹn ngọc vỡ vụn, hần buồn buồn nói: “Tôn Nhạc, thế đạo như thế này thật không thú vị, khi đắc ý người người cười đón chào, thất ý người lại trở mặt vô tình! Ai, như thế còn không bằng trở về đi!”

Tôn Nhạc lắng lắng nghe, nàng biết, Ngũ công tử chỉ luẩn quẩn trong lòng, liền bực tức vài câu mà thôi. Thiếu niên hăng hái như hần vậy, sao có khả năng khi mọi chuyện đều như ý nghĩ đến việc trở về?

Ngũ công tử sau khi thì thào tự nói vài câu, đầu trầm xuống, liền ghé vào bàn con mà ngủ. Tôn Nhạc cẩn thận nâng khuỷu tay hần dậy, chuẩn bị đưa hần đến trong phòng ngủ nghỉ ngơi. Vừa mới động, Ngũ công tử liền rên rĩ ra tiếng, nhíu mày hất tay ra.

Thấy thế, Tôn Nhạc đành phải để hần như vậy, nàng xoay người đi đến phòng ngủ Ngũ công tử, xuất ra một kiện áo dài choàng trên người hần. Hiện tại đúng là giữa hè, hần dựa vào bàn ngủ như vậy kỳ thật cũng không lạnh.

Tôn Nhạc còn tưởng rằng Ngũ công tử sẽ ngủ thật lâu, nào biết rằng, không đến một khắc đồng hồ hần liền tỉnh táo lại, hần vừa thanh tỉnh, choáng váng vì rượu trên mặt liền tiêu tan hết. Tôn Nhạc vội vàng đem khăn mặt ướt, ngồi chồm hồm trước mặt hần lau sạch mặt cho hần.

Nước lạnh lên mặt, hai mắt Ngũ công tử lập tức trong trẻo như cũ, hần nhìn về phía Tôn Nhạc, thấp giọng nói: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Một khắc đồng hồ.”

“Người đi đi, nếu nghĩ được biện pháp tốt liền tới báo ta.”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn Ngũ công tử, nhẹ giọng nói: ” Biện pháp làm cho Triệu vương hậu hạ vị ? Đã có.”

“Có rồi?”

Hai mắt Ngũ công tử mở thật lớn, vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, “Tại sao nhanh như vậy đã có?”

Tôn Nhạc mỉm môi cười.

Ngũ công tử phát phát tay, nói: “Nhanh nhanh nói đi.”

Tôn Nhạc nhíu mày nói : “Việc này rất đơn giản.” Chống lại Ngũ công đang thành thật lắng nghe, Tôn Nhạc rủ rủ mà nói, “Triệu vương hậu ở trong cung Triệu vương cũng không cần cơ, người duy nhất nàng cậy vào, chỉ có công tử người! Công tử sao không phái A Phúc tìm Triệu đại vương tử, đem hành vi lần trước của Triệu vương hậu, lời nói tối hôm qua, hành động hôm nay toàn bộ báo cho hần biết? Triệu đại vương tử sớm đã ghét Triệu vương hậu, đến lúc đó tất sẽ dẫn A Phúc tiến vào bầm bả Triệu hậu.”

Ngũ công tử lắng lắng chờ câu dưới của nàng.

Hần chờ chờ, Tôn Nhạc lại ngừng miệng. Ngũ công tử kinh ngạc nói:“Xong rồi?”

Tôn Nhạc cười nói: “Vâng a.” Thấy Ngũ công tử thật sự không rõ, nàng nhẹ giọng nói : “Triệu hậu chỉ tại thiên hạ, lời của công tử rất được lòng hần, tối hôm qua công tử gặp chuyện là người của hần đuổi tới đầu tiên. Nhưng tối hôm qua hần lấy lòng, cũng không thắng được các vương hậu khác. Triệu hậu lúc này tất nhiên đang nghĩ cách lại lấy lòng công tử, mà A Phúc đem việc làm của Triệu vương hậu nói với hần, hần tất nhiên hiểu được công tử đã rất chán ghét Triệu hậu, hần triệt hạ Triệu hậu có thể lấy lòng công tử. Vả lại, Triệu hậu là nhận được đại ân của công tử, lại bạc tình vô lễ như thế, thế nhân nghe thấy thì sẽ khinh khi cả Triệu hậu, đối với Triệu hậu chỉ tại thiên hạ mà nói, điều này là tối kỵ.”

Tôn Nhạc lắng lắng nhìn Ngũ công tử, nhẹ giọng nói : “Chỉ cần nói, Triệu vương hậu tất bị phế truất!”

Ngũ công tử nghe đến đó, gật đầu nói: “Rất đúng.”

Hần lắng lắng nhìn Tôn Nhạc, hai mắt Ngũ công tử sáng như thế, trong trẻo như thế, nhìn nàng chuyên chú.

Tôn Nhạc bị hần nhìn đến quỳnh lên, cúi đầu lúng ta lúng túng nói:“Công tử nhìn tôi có chuyện gì?”

Ngũ công tử thở một tiếng thật dài.

Tôn Nhạc nghe được tiếng hần thở dài, không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

Ngũ công tử chống lại hai mắt Tôn Nhạc, nở nụ cười khổ, “Tôn Nhạc, lúc ấy vì một lời của người, Triệu hậu từ Cơ thành hậu, hôm nay cũng vì một lời của người, hậu vị nàng khó bảo toàn. Tôn Nhạc, tài trí người thật đáng sợ nha!”

“Tài trí đáng sợ?”

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn Ngũ công tử, không biết tại sao, nghe được lời bình như vậy, trong lòng nàng một chút cao hứng cũng không có, chẳng những cao hứng không nổi, ngược lại có điểm lo sợ không yên.

Ngũ công tử cảm thấy nàng lo sợ không yên, lập tức cười nói: “Chớ có suy nghĩ lung tung. Ta chỉ là phát hiện, Tôn Nhạc thực là tài năng quốc sĩ!”

Tôn Nhạc cúi đầu, lẳng lặng nhìn dưới mặt đất, nhẹ giọng nói : “Tôn Nhạc chỉ là một bé gái xấu xí có một chút tài mọn, công tử xem trọng rồi.” Nàng cúi đầu thầm nghĩ: Triệu vương hậu ngu xuẩn lại tự cho là thông minh, làm việc sơ hở khắp nơi mới để mình dễ dàng áp chế, nếu thay đổi một cái nữ nhân làm việc không có sơ sót, muốn kéo nàng hạ vị phải tốn nhiều công sức.

Ngũ công tử cười cười, hắn cũng không biết nghĩ tới điều gì, nụ cười này có điểm miễn cưỡng.

Hắn lẳng lặng nhìn mặt xấu của Tôn Nhạc, sau khi xem xét, đột nhiên nói: “Tôn Nhạc, người lại trở nên đẹp mặt chút ít.”

Tôn Nhạc mừng rỡ, nàng vội vàng ngẩng đầu, hai mắt sáng trong suốt liên tục hỏi: “Thật sao, thật sao?”

Ngũ công tử miễn cưỡng cười, nhìn thấy nét mặt nàng đột nhiên trở nên toả sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn chấn nhẹ giọng nói : “Xấu đã khiến người ta chú mục như thế, huống chi không xấu? Ai!”

Hắn thở một tiếng thật dài.

Trong tiếng thở dài, ngũ công tử vẻ mặt buồn bã đứng lên, chậm rãi bước đi ra ngoài. Tôn Nhạc nhìn Ngũ công tử có điểm cô đơn, nhìn bóng lưng của hắn thầm suy nghĩ: công tử đã có loại tình cảm không thể bỏ với ta, hắn sợ ta vứt bỏ hắn mà đi. Hay là.

Tôn Nhạc che ngực mình, thầm suy nghĩ : Tôn Nhạc, người chớ có suy nghĩ miên man, công tử chỉ tiếc sự thông minh của người, hắn là sợ bên người thiếu một người ra chủ ý a.

98. Chương 98: Ly Biệt

Tối hôm đó, Ngũ công tử liền phái A Phúc đến tấn kiến Triệu Đại vương tử, bảo hắn theo phân phó của Tôn Nhạc mà làm việc.

A Phúc sau khi trở về, quả nhiên hết thảy như Tôn Nhạc sở liệu, Đại vương tử dẫn hắn đi gặp Triệu vương, Triệu vương lập tức giận dữ, trước mặt A Phúc liền hạ chiếu lấy tội danh “Bạc tình vô lễ, tri ân không báo” cách chức Triệu vương hậu làm cơ, nhốt vào lãnh cung.

Đứng trong ánh sáng lập lờ của cây đuốc, Ngũ công tử lẳng lặng lắng nghe A Phúc kể những chuyện đã trải qua, khi A Phúc mặt mày hớn hờ nói hết , Ngũ công tử cúi đầu thở dài một hơi.

Tiếng thở dài này của hắn, cắt đứt lời A Phúc nói. A Phúc kinh ngạc nhìn về phía Tôn Nhạc, dùng ánh mắt hỏi: công tử làm sao vậy?

Tôn Nhạc nhợt nhạt cười, Ngũ công tử lại thở dài: “Nàng này thực đáng giận, nhưng nghĩ tới nàng giờ phút này đứng trong lãnh cung, lấy nước mắt rửa mặt, tình cảnh vô cùng tuyệt vọng, lại vui vẻ không nổi.”

Ngũ công tử nói tới đây, hướng về phía Tôn Nhạc cùng A Phúc cười khổ nói: “Tốt lắm, không nói chuyện này nữa.” Hắn phát phát tay, vô lực nói: “Ta đã mệt rồi, đều trở về đi.”

“Đạ.”

Tôn Nhạc trở lại trong phòng của mình, nhìn bầu trời đầy sao, nghĩ: hội nghị năm nước cuối cùng cũng kết thúc, lần này đến Hàm Đan gần mấy tháng, cũng không biết khi nào có thể trở về Tề quốc Cơ phủ.

Kỳ thật, Tôn Nhạc cũng không biết, Tề quốc Cơ phủ còn có cái gì có thể làm ình lưu luyến? Nhược nhi sớm đã đi rồi.

Ngày hôm sau. Tôn Nhạc dậy thật sớm. Sau khi ở bãi đất hoang ngoài hoa viên luyện tập nửa canh giờ Thái Cực quyền, liền tắm rửa sạch sẽ một phen, dùng qua bữa sáng, lại hướng sân Ngũ công tử đi đến.

Nàng mới đi đến trong bóng rừng, liền nhìn đến A Phúc cúi đầu, rầu rĩ đi tới. Tôn Nhạc kêu: “A Phúc.”

A Phúc ngẩng đầu, nhìn thấy là nàng, nặn ra một cái tươi cười nói: “Tôn Nhạc, ta đang tìm người đây.”

“Tìm tôi? Là Ngũ công tử có phân phó sao?”

A Phúc lắc lắc đầu. Hắn thở dài một tiếng, nói: “Ngũ công tử đi rồi.”

“Đi rồi?”

Tôn Nhạc cả kinh, nàng mở to mắt không hiểu hỏi: “Đi nơi nào?”

Lúc này, lòng của nàng xoắn lại.

A Phúc thở dài một tiếng, lại uể oải cúi đầu, nói: “Sáng sớm liền bị người bốn gia phái tới mang đi, ai, lúc ấy Ngũ công tử luôn nói muốn mang người cùng đi, nhưng người của bốn gia căn bản không đáp ứng. Con bà nó, bốn gia Cơ tộc này quả thật rất cao, trong mười người lại có hai Đại Kiếm Sư!” Hắn nói tới đây, rốt cục có điểm hưng phấn, “Tôn Nhạc người không biết, ta là lần đầu tiên nhìn đến Đại Kiếm Sư đó! Con bà nó, bốn gia cư nhiên phái hai cái Đại Kiếm Sư tới đón Ngũ công tử đi. Nói muốn dẫn hắn đi làm một ít chuyện gì đó.”

Tôn Nhạc vội la lên: “Làm chuyện gì? Có nói rõ không?”

A Phúc trừng mắt một đôi mắt éch, “Nói rõ cũng sẽ không nói với ta a! Thành chủ còn có khả năng.” Hắn lại thở dài một tiếng, sự thích thú vừa mới hiện lên không còn một mảnh.

Tôn Nhạc trong lòng vừa cô đơn lại cảm thấy bất lực, nàng vội vàng hỏi: “VẬY, Song Xu thì sao?”

A Phúc lại trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Ngũ công tử ngay cả người cũng không mang đi, Song Xu đương nhiên còn ở đây!” Nói tới đây, thanh âm của hắn thoắt cất cao lên, “Đáng cao hứng là, lần này Tề quốc Cơ phủ ta có Ngũ công tử được bốn gia nhìn trúng, Cơ phủ các nơi khác cũng bị mang đi ba người. Bọn họ cùng với Ngũ công tử, bốn người này hẳn là đã qua cửa chọn người thừa kế thứ nhất của bốn gia.”

Tôn Nhạc hốt hoảng nhìn A Phúc, nhìn cái miệng của hắn khê mở khê đóng, lỗ tai nàng đã nghe không đến thanh âm của A Phúc, trong lòng chỉ có một ý tưởng: từ biệt lần này, lại không biết khi nào mới gặp lại? Có lẽ khi gặp lại thì hết thấy đều đã thay đổi.

A Phúc sau khi nói một lúc, quay đầu đi về, hắn vừa đi vừa nói thầm: “Thật là kỳ quái, công tử nhà ta rõ ràng không hợp yêu cầu của người thừa kế nhà. Tại sao cả hắn cũng bí mật mang đi? Ai ai, hiện tại chư hầu trong thiên hạ đều chú ý tới công tử nhà ta, hắn đi lần này cũng thật không đúng lúc nhà.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, thầm suy nghĩ: không đúng, Ngũ công tử đi lần này là đúng thời điểm! Học thuyết của hắn cũng chưa thành thực, hơn nữa hiện tại nhóm vương hầu dị tâm vừa lên. Quá một hai năm có lẽ mới có lợi cho Ngũ công tử.

Nàng buồn bã mắt mắt nhìn thân ảnh A Phúc dần dần biến mất, tự dưng cảm thấy gió phương nam thổi vào người mang theo hương vị mùa thu có phần lạnh lẽo.

Ngũ công tử đi rồi, mọi người Tề quốc Cơ phủ cũng hoàn toàn bị vắng vẻ. Hai ngày sau, Cơ thành chủ hạ lệnh quay về. Khác lúc đến là, quay về lần này, trong đội ngũ Tề quốc Cơ phủ thiếu các mỹ nhân dùng làm lễ vật, thêm mười mấy kiếm khách hạng nhất, còn nhiều thêm số lượng lớn tiền tài.

Từ sau lần đó Nghĩa Giai trước mặt mọi người của Cơ phủ thể hiện giao tình không giống bình thường cùng Tôn Nhạc, Cơ thành chủ tính cả Tam công tử cùng Thập Cửu công tử, khi đối mặt nàng đều biểu hiện ra một loại xa cách cùng e sợ.

Tôn Nhạc biết, Nghĩa Giai tương đương với đại ca xã hội đen trong xã hội hiện đại, hơn nữa còn là đại ca số một số hai trong thiên hạ.

Mọi người có thái độ như vậy cũng là chuyện đương nhiên.

Đoàn xe dần dần chạy nhanh cách xa thành Hàm Đan, chạy lên quan đạo. Khác với lúc đến là, lúc này quay về, đoàn xe Tề quốc Cơ phủ cho dù gặp xe của vương hầu, cũng có thể không cần nhường đường.

Lộ trình quay về bởi vì tất cả mọi người đều ngồi xe hoặc cưỡi lừa mà đi, tốc độ đoàn xe nhanh hơn rất nhiều. Tôn Nhạc cùng A Phúc, Song Xu có vẻ ảm ức ngồi bên trong xe ngựa thuộc về Ngũ công tử, nhìn tro bụi tung bay đầy trời mà ngẩn người.

Tro bụi theo đoàn xe chạy mà bay lên, hình thành một con rồng dài. Bên trong hàng dài, Tôn Nhạc chợt thấy một kỵ sĩ vội vã mà đến. Thân ảnh kỵ sĩ kia ở trong tro bụi khi ẩn khi hiện, tuy rằng cách rất xa, đám người Tôn Nhạc vẫn có thể tinh tường cảm giác được sự cấp bách của kỵ sĩ kia.

Kỵ sĩ kia dần dần tiến gần, thân ảnh dần dần hiện ra. Chậm rãi, khuôn mặt của hắn cùng thân ảnh xuất hiện ở trước mắt đám người Tôn Nhạc.

Người đến là một cô gái, diện mạo tú nhả, trên khuôn mặt mang theo lo âu khổ sở, đúng là Thập Bát công chúa!

Nàng cứ nhiên đuổi tới!

Trong lòng Tôn Nhạc cả kinh, yên lặng nhìn về phía Thập Bát công chúa càng đuổi càng gần.

Ngay khi Thập Bát công chúa sắp sửa đuổi tới, nàng ngừng lại tại chỗ cách xe ngựa chừng một trăm thước. Thập Bát công chúa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tú nhả lên, kinh ngạc xe ngựa nhìn Ngũ công tử, nhìn Tôn Nhạc, dần dần, nước mắt nàng rơi như mưa. (Myu: đọc đến đoạn này ta thấy thật tội cho Thập Bát công chúa, nàng thật lòng yêu Cơ Ngũ. Dù cách theo đuổi của nàng hơi sai nhưng cũng đã cố gắng phấn đấu vì hạnh phúc T.T)

Thẳng đến đoàn xe chạy thật xa, thẳng đến thân ảnh Thập Bát công chúa không hề thấy được nữa, trước mắt Tôn Nhạc, còn hiện lên hình bóng nàng nước mắt rơi như mưa.

Lộ trình lần này, dùng thời gian nửa tháng rốt cục về tới Tề quốc Cơ phủ.

Vừa về tới trong phủ, Tôn Nhạc liền vội nhằm phía Tây viện, trong ánh mắt trợn trừng của chúng nữ ở Tây viện, xông ào vào nhà gỗ của mình.

Trong nhà gỗ thực sạch sẽ, hiển nhiên lúc mình không ở đây thường xuyên có người quét tước. Tuy rằng sạch sẽ, Tôn Nhạc vừa bước vào cửa liền cảm giác được cái loại trống rỗng, không có sinh khí này. Cước bộ nàng ngừng một chút, động tác thẳng hướng mà vào kia rốt cuộc không tiếp tục nổi nữa: mặc dù chỉ mấy tháng mà thôi, nơi này tại sao lại làm cho người ta cảm thấy xa lạ như thế?

(Kết quyển thứ ba, lời tác giả:)

Quyển kế tiếp, Tôn Nhạc trưởng thành, thành một cô gái mười lăm tuổi diện mạo bình thường, lúc này, nàng sẽ chu du thiên hạ, viết một đoạn đời người tung hoành thuộc về những người có trí tuệ.

Ha ha, trong sự tính toán của ta, Tôn Nhạc thuộc loại tưng hoành* gia trong bách gia Chư Tử, cũng chính là nhân tài như Tô Tần Trương Nghi **vậy. Đương nhiên, khả năng viết văn của ta có hạn, khẳng định không viết ra được hai người”Khuyh nguy chi sĩ” đáng sợ như Tô Trương, ta chỉ có thể nói ta cố gắng hết sức viết ra một nhân vật trí tuệ.

(*Tưng hoành: Một trường phái du thuyết thời chiến quốc, theo suy nghĩ của ta thì đại loại là mượn thể nước này chống nước kia .

**Trương Nghi, Tô Tần:là hai nhà du thuyết nổi tiếng trong Lịch Sử thời Chiến Quốc , sử dụng tài chính trị và tài thuyết phục của mình mà gây dựng sự nghiệp.)

Mặt khác, nữ chủ không có dã tâm, tính cách cực kỳ lạnh nhạt, khi nàng ra tay, đều là bị ép buộc. Về phần chuyện tình cảm của Tôn Nhạc, ha ha, xem thì biết.

99. Chương 99: Tôn Nhạc Mười Lăm Tuổi

Thời gian qua nhanh như điện.

Trong nháy mắt, đã hai năm trôi qua, tính toán một chút, Tôn Nhạc xuyên qua đến thế giới này đã gần ba năm rồi, nàng cũng từ tiểu cô nương mười một mười hai tuổi, trưởng thành một cô gái mười bốn mười lăm tuổi, có thể xuất giá.

Ngũ công tử rời đi hai năm qua, Tôn Nhạc vẫn lẳng lặng ở trong nhà gỗ của nàng, luyện Thái Cực quyền, đến thư phòng Ngũ công tử xem thẻ tre. Những thẻ tre đó, có non nửa là hai năm trước từ trong thành mang đến, hơn phân nửa khác, là bọn người Cơ thành chủ trong hai năm qua thu được.

Cơ thành chủ thấy, nhà mình xuất hiện một đứa con đứng hàng Chư Tử, thư phòng của hắn tự nhiên không thể keo kiệt. Bởi vậy, tàng thư có giá trị trong Cơ phủ, cơ hồ đều đã đưa tới thư phòng Ngũ công tử.

Mà Tôn Nhạc không biết an trí như thế nào, cũng tự nhiên mà vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức thị tỳ thư phòng của nàng. Trong hai năm này, nàng vẫn duy trì thói quen khi Ngũ công tử còn ở đây, mỗi ngày bỏ hai canh giờ ở thư phòng, xem sách, quét tước sửa sang. Thời gian còn lại, nàng dùng để luyện tập Thái Cực quyền.

Thành tích luyện tập thập phần rõ rệt, Tôn Nhạc hiện tại, trên mặt không hề có gờ ghề, màu da tím ám xanh đen cũng đã đánh tan, tóc khô vàng thưa thớt biến thành đen không ít, cũng dày lên rất nhiều. Mà thân hình của nàng càng giống cái cây không ngừng vươn lên, đã đạt đến chiều cao giống các thiếu nữ cùng tuổi khác.

Giống như trải qua hai năm, độc tố trong cơ thể nàng toàn bộ đã thanh đi.

Nhưng Tôn Nhạc vẫn chỉ là một cô gái diện mạo bình thường, bởi vì sắc mặt nàng tuy rằng không hề xanh đen, lại vẫn héo vàng như cũ, mặc kệ bổ bao nhiêu thịt để ăn, môi vẫn không có huyết sắc, tóc cũng như thế, tuy rằng đen không ít, nhưng không có sáng bóng.

Về phần thân hình của nàng, giống như cây trúc, thường thường thẳng thẳng, hoàn toàn không có phát dục. Giống như độc tố của nàng tuy rằng thanh đi, nhưng cảm giác dinh dưỡng không đầy đủ vẫn tồn tại như cũ.

Thời gian hai năm, trong Tây viện đã xảy ra rất nhiều chuyện, Thập Cửu cơ sau khi Ngũ công tử rời đi một năm tự động hiến thân ột quý nhân đến Cơ phủ làm khách, bị quý nhân mang đi làm cơ thiếp. Thất cơ cùng Trần phó quản gia tư thông, đồng thời bị xử tử. Bát cơ xinh đẹp thì trở thành lễ vật bị Tam công tử đưa cho người khác.

Cơ thiếp còn lại vẫn trước sau như một ở trong Tây viện, đếm từng ngày mặt trời lên, mặt trời lặn, không rõ tương lai. Đương nhiên, từ hai năm qua người đến Tề Cơ phủ bái phỏng càng ngày càng nhiều, danh tiếng của Cơ Ngũ công tử càng ngày càng vang dội. Chuyện này làm cho chúng nữ thấy được một mảnh kim quang sáng lạn.

Về phần biểu muội Tuyết Xu của Ngũ công tử, vào năm ngoái được mười lăm liền lập gia đình. Nàng một mực chờ đợi Ngũ công tử trở về, nhưng vẫn không đợi được. Thẳng đến đêm trước ngày lập gia đình, nàng còn cố ý chạy đến Cơ phủ đi vào trong sân Ngũ công tử khóc lớn một hồi.

Hôm nay, Tôn Nhạc đang đối diện với thân ảnh tiểu cô nương trong nước giếng nhộn nhạo xem xét. Gương đồng kia quá nhỏ, chỉ có thể nhìn đến gương mặt, muốn xem toàn thân chỉ có thể chiếu nước giếng. Nàng nhìn thập phần chuyên chú. Chỗ cách nàng không xa, thỉnh thoảng vươn ra một cái đầu nhìn về hướng nàng, một đám che miệng cười trộm không ngớt.

Bất quá các nàng cũng chỉ dám cười trộm. Tôn Nhạc bây giờ là người ngay cả Cơ thành chủ cũng không dám khinh thị, không dám tùy ý xử trí. Huống chi là các nàng?

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Tôn Nhạc ngẩng đầu. Đối diện với A Phúc chạy đến đầu dãy mô hôi, mặt lại tươi cười rạng rỡ. A Phúc vừa xông vào Tây viện liền nhìn đến Tôn Nhạc. Hắn vội vàng vẫy tay kêu lên: “Tôn Nhạc, Tôn Nhạc. Có chuyện đáng mừng nha!”

Chuyện đáng mừng?

Tôn Nhạc khó hiểu nhìn hắn.

A Phúc vẫn vọt tới trước mặt Tôn Nhạc mới dừng lại, hần chạy quá mau rồi, vừa dừng lại liền ôm lấy thắt lưng thở dốc không thôi. Thẳng một lát sau mới ngẩng đầu hướng Tôn Nhạc cười nói: “Tôn Nhạc, người đoán là việc vui gì?”

Tim Tôn Nhạc bang bang rạo rức, chính là lần này trong lòng đập rộn thêm một phần mờ mịt.

Nàng cắn cắn môi dưới, chống lại khuôn mặt tươi cười của A Phúc, cúi đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Có phải Ngũ công tử đã trở lại hay không?”

A Phúc mở to mắt nhìn Tôn Nhạc từ trên xuống dưới, thở dài nói: “Thật sự là cái gì cũng không thể gạt được người nha!”

Ngũ công tử sao đã trở lại thật sao?

Hai mắt Tôn Nhạc có điểm đăm đăm.

Hai năm rồi, hần đã trở lại.

Tôn Nhạc không có thực kích động, thời gian hai năm quá mức dài lâu, nàng cảm giác được lòng mình đã không có kích động vội vã như hai năm trước. Có lẽ, rốt cục đã trưởng thành chăng? Cái loại cảm tình mong lung, cực kỳ khát vọng này ở trong thời gian như nước lũ, rốt cục trầm tĩnh hơn phân nửa.

Tôn Nhạc cúi đầu thở ra một hơi.

A Phúc cười đến tí mắt, hần vui sướng hài lòng nói: “Chuyện này tốt lắm, Ngũ công tử đã trở lại. Cũng không biết hai năm qua, hần biến thành bộ dáng gì rồi?”

Hần thật sự có điểm hưng phấn, cứ thế sau một lúc cười ngây ngô, lại thì thào nói: “Ngũ công tử cũng gần mười tám rồi, lúc này đây trở về sợ là lập tức sẽ thành thân.”

Thành thân? Ngũ công tử muốn thành hôn?

Đúng rồi, hần sắp được mười tám rồi, ở thời đại này, tuổi của hần thực tại không coi là nhỏ. Tôn Nhạc trầm nghĩ, quả nhiên, như nàng nghĩ, lúc này, trong lòng tuy rằng buồn bực không chịu nổi, nhưng cũng không có bao nhiêu khổ sở đau thương.

Cứ như vậy, hai người một cái ngây ngô cười lảm bảm lâu bầu, một cái cúi đầu trầm tư. Thẳng qua một trận, A Phúc mới nhìn Tôn Nhạc kêu lên: “Ai nha, quên chính sự mất tiêu. Tôn Nhạc, người muốn đi nghênh đón công tử với ta không?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn A Phúc, nhẹ giọng hỏi: “Là thành chủ phân phó?”

A Phúc lắc lắc đầu, nói: “Thành chủ không có nói tới người.”

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, lặng lẽ nói: “Nếu thành chủ không có phân phó, tôi đây sẽ không đi.”

“Tốt lắm.” A Phúc cười hớ hớ nói.

“Vậy ta đi đây. Thời gian không còn sớm, còn muốn đón Ngũ công tử quay về cùng nhau dùng cơm tối.” Dứt lời, hần cười hớ hớ chạy ra ngoài.

Tôn Nhạc nhìn thân ảnh A Phúc biến mất nhanh như chớp, suy nghĩ một hồi, lại nhìn về thân ảnh của mình trong nước giếng. Nàng vừa nhìn, vừa bối rối nghĩ nghĩ: nhớ kiếp trước xem phim Trương Tam Phong thì thấy hần dùng nước luyện Thái Cực quyền, cũng không biết thật sự có thể làm thế không.

Nàng sau một lúc xem xét thất thần, bên tai nghe được một trận tiếng cười nhẹ, “Nhìn kìa, Tôn Nhạc lại đang soi nước giếng.”

“Hi hi, nàng dù soi thế nào, cũng không đẹp bằng tỷ tỷ.”

“Đó là đương nhiên.”

“Bất quá Tôn Nhạc này thật sự biến hóa rất lớn, nàng hiện tại tuyệt đối không xấu rồi.”

“Đúng nha đúng nha.”

“Tam Cơ tỷ tỷ, vừa rồi A Phúc nói, Ngũ công tử đã trở lại, có phải là thật hay không?” Thanh âm này có điểm hưng phấn.

Tôn Nhạc nghe đến đó, khoe miệng giương giương lên, xoay người đi vào trong phòng gỗ.

Mấy canh giờ này, Tôn Nhạc vẫn có chút đứng ngồi không yên, có nhiều lần hướng ra ngoài nhìn nhìn, nghiêng tai lắng nghe có tiếng cười vui truyền đến hay không.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua thật chậm, chậm đến làm cho Tôn Nhạc đối với bản thân lắc đầu, có điểm bất đắc dĩ thâm nghĩ: cuối cùng cũng không thể hoàn toàn buông ra nha.

Rốt cục, một trận ồn ào náo động từ bên ngoài truyền đến. Tôn Nhạc từ trong phòng gỗ đi ra thì thấy nữ nhân Tây viện đều đi ra, một đám gom lại lo lắng nhìn hướng cửa ngoại viện ngoài cổng vòm.

Chúng nữ châu đầu ghé tai, đều là vẻ mặt cấp bách, hận không thể lập tức đi đến Tiền viện nghênh đón Ngũ công tử. Nhưng là nghĩ đến thân phận của mình, cuối cùng lại không dám.

Các nàng nhìn đến Tôn Nhạc đi tới, một đám đều tránh ra. Để nàng xuyên qua đám người, đi hướng sân Ngũ công tử.

Đi ngang qua bóng rùng, đi vào một mảnh rừng cây thưa thớt, Tôn Nhạc đứng lại.

Nơi này nàng trong hai năm qua mỗi ngày đều đến báo cáo, nhưng hôm nay chủ nhân của nó đã trở về rồi, có phải hết thấy đều đã đổi thay không?

Đội ngũ của Ngũ công tử, hiển nhiên còn ở trong chủ viện. Trong sân của hắc người đến người đi, nhưng chỉ là một ít người hầu đang bận rộn: vội vàng thay bộ đồ trà mới, trải chăn mới.

Tôn Nhạc vừa đi vào cổng vòm, liền nhìn đến trong sân Song Xu giống như nàng, đứng ngây ngốc, nhìn mọi người đến đến đi đi.

Tôn Nhạc có điểm kỳ quái, Song Xu là thị tỳ thiếp thân của Ngũ công tử, tại sao cũng rảnh rỗi như mình?

Song Xu nghe được tiếng bước chân, đồng thời quay đầu nhìn lại, thấy là Tôn Nhạc, hai nàng đồng thời nhoẻn miệng cười. Tả Xu kêu lên: “Tôn Nhạc, ngươi cũng tới?”

Tôn Nhạc cười lại nói: “Các ngươi tại sao không đến Tiền viện?”

Nụ cười trên mặt Tả Xu chậm rãi mất đi, nàng cùng Hữu Xu đồng thời cúi đầu xuống. Tả Xu bĩu môi, buồn buồn nói: “Ngũ công tử đã không cần chúng ta nữa.”

Tôn Nhạc kinh ngạc hỏi: “Vì sao?”

Tả Xu bĩu miệng, trong thanh âm dẫn theo một chút khóc nức nở, “Bên người hắc lần này có một Đại Kiểm Sư bảo hộ.”

Hữu Xu cũng đỏ hồng mắt nhìn Tôn Nhạc, bất lực nói: “Ngày hôm qua thành chủ bảo chúng ta đến, nói Ngũ công tử gọi thư rồi, lần này sẽ đem chúng ta gả cho người khác.”

Tôn Nhạc ngẩn ra.

Song Xu đồng thời nhìn về phía nàng, vẻ mặt chờ mong. Tả Xu sau một lát do dự, cúi đầu nói: “Tôn Nhạc, ngươi thông minh như vậy, có thể có biện pháp làm Ngũ công tử thay đổi chủ ý không?”

Tôn Nhạc cười khổ một tiếng.

Hữu Xu khéo hiểu lòng người chút, nàng ở một bên giáo huấn muội muội: “Tôn Nhạc cũng giống như chúng ta, hai năm rồi cũng không gặp công tử mà.” Miệng nàng mấp máy hai cái, đang chuẩn bị nói: có lẽ công tử đã không hề coi trọng nàng nữa. Nhưng mà nàng nghĩ đến tài trí Tôn Nhạc biểu hiện ra, lại cảm thấy điều đó không có khả năng, liền đem lời còn lại nuốt trở về.

Tôn Nhạc nhìn Song Xu lã chã chực khóc, nhưng trong lòng ẩn ẩn biết Ngũ công tử suy nghĩ cái gì: Song Xu tuổi không nhỏ rồi, thoáng một cái qua hai năm, chỉ sợ cũng mười bảy rồi? Ở thời đại này, các nàng cũng sắp thành gái lỡ thì. Ngũ công tử nếu không muốn thu nhận các nàng, đương nhiên phải vì nàng an bài một hôn sự.

Kỳ thật, Song Xu cũng biết ý Ngũ công tử, chính là các nàng gần gũi với hắn thời gian dài, càng phát hiện nam nhân ôn lương tinh khiết như Ngũ công tử vậy không thể có, một lòng chỉ mong Ngũ công tử có thể thu nhận mình. Rốt cuộc phẩm tính phu quân của các nàng như thế nào còn không biết, trong lòng rất thấp thỏm lo âu.

Tôn Nhạc ôn nhu nhìn Song Xu, nhẹ giọng nói : “Ngũ công tử không phải đã trở về sao? Lấy tính cách của hắn, tất sẽ giúp các ngươi an bài thỏa đáng. Cho dù gả các ngươi đi, phu quân của các ngươi cũng hắn là người tinh khiết thiện lương đáng tin cậy mà hắn lựa ra. Cần gì phải lo lắng?”

Hai nàng còn đang luyến tiếc Ngũ công tử, rơi lệ hết sức thê lương, Tôn Nhạc lại trực tiếp nói ra sự bất an các nàng che dấu. Trong lòng Song Xu đồng thời bình tĩnh lại, nhưng là đảo mắt lại cảm thấy biểu hiện chính mình có vẻ không đủ trung trinh.

Khuôn mặt nhỏ của Hữu Xu đỏ lên, Tả Xu lén lút liếc Tôn Nhạc một cái, bĩu môi rầu rĩ nói: “Tôn Nhạc, người chính là quá thông minh, vừa nói đã nói đến đáy lòng người khác.”

Tôn Nhạc nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của Song Xu, mỉm cười. Đúng lúc này, một trận ồn ào náo động truyền đến. Xa xa truyền đến thanh âm vui mừng của A Phúc: “Công tử, lần này cuối cùng người đã trở lại.”

100. Chương 100: Ngũ Công Tử Cầu Hôn

Ngũ công tử tới!

Trong lòng Tôn Nhạc thỉnh thoảng nhảy dựng, nàng cúi đầu, lặng yên không một tiếng động lui về phía sau vài bước, một mực thối lui đến cạnh cây đa trong sân, sau Song Xu.

Tiếng ồn ào náo động càng ngày càng vang dội, trong tiếng bước chân hỗn độn, đoàn người xuất hiện ở cổng vòm.

Đi tuốt ở hàng trước là một nam tử cực kỳ tuấn mỹ thanh tú! Đúng là Ngũ công tử.

Ngũ công tử vừa bước vào cổng vòm, liền ngẩng đầu kinh ngạc đánh giá căn phòng mình từ biệt hơn hai năm.

Hai năm rồi, Ngũ công tử thật sự trưởng thành.

Thân hình của hắn thon dài, so với trước kia lại cao thêm hai thốn, hơn nữa, không hề gầy như trước.

Hắn vẫn tuấn mỹ như trước, trong mặt mày thêm một phần thành thực cùng trầm ổn. Phần thành thực trầm ổn này, khiến cho hắn càng thêm khác người, càng thêm chói mắt.

Tôn Nhạc chỉ nhìn chăm chú hai mắt trong suốt như trước kia. Thầm suy nghĩ: Ngũ công tử vẫn là Ngũ công tử. Thời gian hai năm cũng không làm cho hắn lỗi đời.

Cặp mắt kia vẫn tinh thuần như thế, trong trẻo như thế, giống như là minh châu không nhiễm bụi trần.

Ngũ công tử đang ngơ ngác nhìn sân mình ở nhiều năm. Ánh mắt quét liên tục cũng không có quét tới hướng Song Xu cùng Tôn Nhạc. Chỉ là một mực nhìn chằm chằm phòng ở kia.

Hắn chậm rãi nhấc chân, từng bước một đi về phía phòng. Hắn cất bước thật sự nhẹ, thật cẩn thận, tựa hồ là sợ đánh thức cái gì.

Lúc này, ánh mắt Tôn Nhạc đã chuyển đến phía sau Ngũ công tử.

Phía sau hắn, đứng một người thanh niên hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, diện mạo thanh tú.

Người thanh niên này một thân áo tang, lưng đeo trường kiếm, ngũ quan trắng nõn, mắt hạnh, mày dài, môi dày, ngũ quan thực thanh tú.

Đương nhiên, hắn vốn vẹn là thanh tú mà thôi, dưới hào quang của Ngũ công tử, không có nữ nhân chú ý tới hắn.

Nhưng là Tôn Nhạc chỉ nhìn liền có điểm mở mắt không ra.

Người thanh niên này, tuy rằng thanh tú như thế, đôi môi lại nhếch thành một đường, lộ ra vài phần lạnh lùng.

Chuyện này cũng vẫn bình thường.

Tôn Nhạc hơi hơi nhíu mày, hai mắt chăm chú nhìn vào trên người thanh niên kia, ẩn ẩn cảm giác được, thanh niên này phảng phất là một bảo kiếm bao bọc bởi vỏ kiếm! Sự sắc sảo đều bị nội liễm, chỉ giờ tay nhắc chân, đều không cẩn thận tiết lộ ra một tia năng lượng thật lớn của hắn!

Đúng rồi! Song Xu mới vừa nói qua, bên người Ngũ công tử có một Đại Kiếm Sư! Chẳng lẽ là hắn?

Nhất định là hắn!

Nếu thanh niên này thật là Đại Kiếm Sư, thì càng đáng sợ. Ở cái thế giới này, kiếm khách nhiều đếm không xuể, mà từ kiếm khách đến Kiếm Sư, đã là vạn dặm mới tìm được một, mà Đại Kiếm Sư, lại cường giả cao nhất trong Kiếm Sư, phía trên nó chỉ có tông sư. Theo Tôn Nhạc biết, cấp bậc Đại Kiếm Sư này, một nước chư hầu không vượt quá mười người.

Thanh niên trước mắt này còn trẻ tuổi như thế, cũng đã thành một cái Đại Kiếm Sư, vậy hắn nhất định là kỳ tài luyện võ chân chính.

Tôn Nhạc sau khi nhìn chăm chăm thanh niên kia liền trầm tư suy nghĩ.

Nàng không chú ý tới, nháy mắt ngay khi nàng cúi đầu, thanh niên kia cực kỳ nhanh nhìn lướt qua phương hướng của nàng. Cái nhìn này bình thản tùy ý, Song Xu đứng phía trước ở Tôn Nhạc, một chút cũng không có cảm giác được sự uy sát.

P phía sau thanh niên kia, là A Phúc cùng mấy người thượng vàng hạ cám.

Ngũ công tử lúc này đã lững thững bước chân vào phòng ngủ của mình, nhìn đến hắn vào phòng, thanh niên Kiếm Sư kia liền dừng bước lại, lẳng lặng hầu dưới bậc thang.

A Phúc đứng trong mọi người, hai mắt đảo qua chung quanh, hắn liền thấy được Song Xu cũng nhìn thấy Tôn Nhạc. Lập tức hắn vội vàng chạy đến bên cạnh ba nữ nhân, cười dài nói: “Các người tới rồi sao? Ha ha, Ngũ công tử có phải thành đại trượng phu rồi hay không?”

Song Xu đồng thời che miệng cười khẽ.

Khóe miệng Tôn Nhạc giương lên.

A Phúc dùng tay áo lau lau mồ hôi trên trán, cười nói: “Đoạn đường này chạy tới chạy lui, thật mệt chết ta.”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hướng Ngũ công tử, nàng vừa ngẩng đầu, khó khăn lắm mới chống lại hai mắt thanh niên Kiếm Sư kia, nháy mắt, bốn mắt nhìn nhau!

Lần này, cả hai người đều không tránh đi!

Đôi mắt yên tĩnh của Tôn Nhạc, đối diện cùng ánh mắt bình thản của người thanh niên, thẳng một lát sau, Tôn Nhạc mới cúi đầu.

Nàng vừa cúi đầu, thanh niên Kiếm Sư kia cũng dời tầm mắt đi, quay đầu nhìn về trong phòng Ngũ công tử.

A Phúc ở một bên thấy một màn như vậy, hắn kéo kéo ống tay áo Tôn Nhạc, cúi đầu nói: “Người này rất ít để ý tới người bên ngoài, Tôn Nhạc, làm sao người khiến cho hắn chú ý rồi?”

Tôn Nhạc lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Ta cũng không biết.”

Tả Xu che miệng cười nói: “Tôn Nhạc tỷ tỷ xưa nay đều thích cúi đầu , lúc này tại sao cùng người đầu mắt vậy?”

Tôn Nhạc nhợt nhạt cười, trong nội tâm nàng âm thầm trả lời: đó là bởi vì, trước mặt người này dễ dàng cúi đầu, sẽ chỉ làm hấn khinh thị người!

Đây là một người bất phàm, Tôn Nhạc trong lúc vô tình, cư nhiên bị hấn khơi dậy lòng háo thắng.

Đương nhiên, tính cách Tôn Nhạc vốn cực kỳ lạnh nhạt, lòng háo thắng này chỉ dấy lên một lát như vậy, lại tan thành mây khói.

Lúc này, Ngũ công tử từ trong phòng ngủ đi ra, lững thững đi ra hậu viện.

Nhìn đến hấn đi ra, A Phúc vội vàng đi theo. Thanh niên Kiếm Sư kia vẫn không nhúc nhích đứng thẳng tắp ở đó.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn đội ngũ đi đến hậu viện, nhìn Ngũ công tử xoa xoa rưng rưng, nhìn hấn lưu luyến không thôi.

Lúc này, trong sân lại lén lút thêm vào mấy người phụ nhân, những người này đều từ Tây viện. Các nàng tò mò nhìn về phía Tôn Nhạc, hiển nhiên có điểm không rõ, tại sao nàng không đi theo bên người Ngũ công tử.

Ngũ công tử sau khi dạo qua một vòng trong hậu viện, lững thững hướng thư phòng đi đến.

Ngũ công tử đi vào cửa thư phòng thì hướng mọi người phát phát tay, ý bảo bọn họ không cần đi theo. Sau đó hấn bước vào.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn về phía trước, chờ Ngũ công tử phân phó.

Quả nhiên, Ngũ công tử thấy thư phòng sạch sẽ chỉnh tề, không nhiễm một hạt bụi, sau khi lật tới lật lui thể trúc một hồi, giường giọng kêu lên: “A Phúc, Tôn Nhạc có ở đây không?”

“Ở đây.”

Tôn Nhạc cất bước đi vào thư phòng, nàng lẳng lặng lướt qua thanh niên Kiếm Sư kia, đi tới cửa thư phòng.

Ngũ công tử đang liếc nhìn thể tre, hấn xem rất chân thành, ánh sáng mặt trời sáng ngời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trên mặt, trên người của hấn, giống như cho hấn thêm một tầng ngân quang.

Gương mặt vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như cũ, càng thêm tuấn mỹ.

Tôn Nhạc cảm giác chính mình ần ần có điểm vui mừng, nhưng tâm tình cũng không quá kích động, cúi mặt, không tiếng động nói với bản thân: Tôn Nhạc, người rốt cục bắt đầu buông ra.

Nàng lặng lẽ chạy đến cách Ngũ công tử ba thước, khẽ gọi: “Công tử, Tôn Nhạc đến đây.”

Ngũ công tử thu hồi thể tre, chậm rãi quay đầu nhìn về phía nàng.

Vừa nhìn tới mặt Tôn Nhạc, Ngũ công tử không khỏi lộ ra một chút kinh ngạc. Hấn hướng tới Tôn Nhạc sau một phen tinh tế đánh giá từ trên xuống dưới, giường môi cười nói: “Tôn Nhạc, người dễ nhìn hơn! Hiện tại, người đã không xấu.”

Tôn Nhạc nhợt nhạt cười, nhẹ giọng đáp: “Vâng ạ.”

Ngũ công tử đem thể tre thả lại giá sách, xoay người quay mặt về phía nàng. Sau khi lại hướng nàng cao thấp đánh giá vài lần, Ngũ công tử lại cười nói: “Hơn nữa cao lớn hơn, Tôn Nhạc, người bây giờ là một đại cô nương.”

Tôn Nhạc lại nhợt nhạt cười, đáp: “Vâng ạ.”

Ngũ công tử gặp lại Tôn Nhạc, vẫn có chút vui vẻ. Hấn bước đi đến sập gần cửa sổ ngồi xổm xuống, hướng về phía Tôn Nhạc nói: “Ngồi đi.”

“Dạ.”

Tôn Nhạc ngồi xuống đối diện Ngũ công tử, lẳng lặng nhận sự chú mục của hắn.

Ngũ công tử lại nhìn chăm chăm Tôn Nhạc một hồi lâu, cười nói: “Hiện tại như thế này thoát nhìn thật thoải mái nha. Ta rời khỏi hai năm, khi trở về ngay cả Tôn Nhạc cũng không xấu rồi, cũng nhiều năm qua rồi.”

Khóe miệng Tôn Nhạc khẽ nhếch, không có đáp lời.

Ngũ công tử từ trên bàn nâng bình rượu lên, rót một chén rượu ỉnh cùng Tôn Nhạc, hắn vừa nhấp nhẹ rượu, vừa nhìn chăm chăm Tôn Nhạc lắc đầu cười nói: “Trong hai năm này, ta mỗi lần vừa nghĩ tới Tôn Nhạc, trong đầu hiện lên đó là bộ dạng hai năm trước của ngươi. Nay nhìn thấy dung nhan ngươi tốt lên, thật đúng là vừa mừng vừa sợ.”

Vừa mừng vừa sợ?

Vì sao dung mạo của ta đại biến ngươi lại vừa mừng vừa sợ?

Tôn Nhạc khó hiểu nghĩ ngợi.

Ngũ công tử đem ly rượu uống cạn, cũng không vội vàng buông chén. Ngón tay thon dài như ngọc của hắn chuyển động quanh mép chén rượu, thường thường xuyên qua chén rượu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Nhìn nhìn, hắn cúi đầu nói: “Tôn Nhạc, sao ngươi không nói gì với ta?”

Tôn Nhạc giương mắt chống lại hai tròng mắt trong trẻo của Ngũ công tử, nhẹ giọng nói: “Không biết nói từ đâu.”

Khóe miệng Ngũ công tử giương lên, nói: “Ta cũng thế.”

Hắn buông chén, hai mắt nhìn chăm chăm cái bàn, sau khi trầm tư chốc lát, bỗng nhiên nói: “Tôn Nhạc, ngươi mười lăm rồi?”

Tôn Nhạc mở to mắt nhìn Ngũ công tử, gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Ngũ công tử không ngắt đầu, tròng mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm chén rượu trên bàn như cũ, lại trầm ngâm một hồi mới mở miệng nói: “Mười lăm rồi, là đại cô nương rồi, có thể lập gia đình.”

Có thể lập gia đình??

Tôn Nhạc cả kinh: Ngũ công tử lúc này nhắc tới chuyện này, là có ý gì?

Lòng của nàng lại bắt đầu thành thịch nhảy dựng lên.

Ngũ công tử sau khi nói xong câu kia, lại là một trận trầm mặc. Trong thư phòng im lặng không tiếng động, chỉ có tiếng hít thở tinh tế của hai người. Tôn Nhạc cảm giác được lòng mình bang bang nhảy lên, nàng nhìn Ngũ công tử, chờ câu tiếp theo của hắn, nhưng cái câu tiếp theo kia cũng chậm chạp không đến.

Trong sự im lặng, tiếng nói nhỏ tiếng hỏi tiếng nghị luận ngoài cửa thật vang dội.

Ngũ công tử rũ mắt nhìn chén rượu trên bàn như trước, hắn chậm rãi đưa tay, cầm bình rượu lên lại chậm rãi nâng bình ngả vào trong chén. Động tác của hắn cực kỳ thông thả.

Tôn Nhạc nhìn ra hắn cũng có chút khấn trương, liền cúi đầu không hề nhìn chăm chú hắn nữa.

Tiếng dòng rượu chảy vang lên trong thư phòng.

Thẳng đến rượu trong chén bắt đầu tràn ra, Ngũ công tử mới buông bình rượu. Lúc này, hắn không có rót rượu cho Tôn Nhạc, mà là bưng chén rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch!

Rượu từ cằm chảy về phía cổ về phía hầu kết của hắn, sau khi uống một hơi cạn sạch, Ngũ công tử nâng cốc chén nặng nề mà đặt ở trên bàn con. Sau đó ngắt đầu nhìn Tôn Nhạc, biểu tình kiên định.

Hắn nhìn Tôn Nhạc, từ từ, nói từng chữ từng câu: “Tôn Nhạc, ngươi gả cho ta được không?”

ẦM!

Tôn Nhạc kinh hãi!

Nàng hoảng sợ ngẩng đầu, không dám tin chống lại hai mắt của Ngũ công tử .

Lúc Ngũ công tử chống lại hai tròng mắt của nàng, ánh mắt vi liễm, thấp giọng tiếp tục nói: “Ta lấy lễ lấy vợ cưới người.”

Tim Tôn Nhạc bang bang nhảy lên.

Lúc này , trước mắt nàng mờ ảo, trong đầu nàng ông ông o o, nàng tinh tường nghe được tiếng tim đập của mình.

Ở trong đủ loại kích động khó có thể hình dung, Tôn Nhạc cảm thấy một cổ vui sướng, nhưng mà, cùng với sự vui sướng còn có một nỗi mờ mịt.

101. Chương 101: Quyết Định Của Tôn Nhạc

Chậm rãi rũ mắt xuống, chậm rãi chờ đợi tim mình đập bằng phẳng lại, trước mắt chuyển thành trong trẻo, trong đầu chuyển thành thanh tĩnh.

Thẳng qua một hồi lâu, nàng rốt cuộc tìm được thanh âm của mình, “Công tử hình như còn chưa nói hết?”

Ngũ công tử đối diện với vẻ mặt bình tĩnh, nhìn không ra cảm xúc, cười khổ nói: “Thật sự là cái gì cũng không thể gạt được Tôn Nhạc.”

Hắn trầm ngâm một hồi, từ từ nói: ” Lời ta vừa mới nói, cũng không phải tùy tiện nói ra . Trong hai năm qua ta luôn luôn nghĩ đến vấn đề này, cũng chuẩn bị lần này trở về liền nói rõ với người. Tôn Nhạc, Cơ Ngũ bản tính thanh lãnh, so sánh với trượng phu đương thời, cũng yếu hơn chút, nhưng cũng không phải quá yếu đuối. Điểm khác giữa Cơ Ngũ với các trượng phu khác là không khinh khi nữ tử, đặc biệt là với Tôn Nhạc.”

Ngũ công tử nói tới đây, Tôn Nhạc khẽ gạt đầu.

Ngũ công tử thấy vậy môi cong cong, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng, “Người nguyện ý?”

Tôn Nhạc lẳng lẳng chống lại hai mắt Ngũ công tử, nhẹ giọng hỏi: “Tôn Nhạc còn có chỗ khó hiểu.”

“Nói đi.”

“Công tử đối Tôn Nhạc căn bản không có tình yêu, tại sao lại có ý niệm này. Vả lại công tử cưới Tôn Nhạc, dùng cái gì đối mặt cha mẹ? Dùng cái gì đối mặt thế nhân? Công tử không sợ người trong thiên hạ chê cười ư?”

Ngũ công tử cười cười, nói: “Tôn Nhạc tài trí hơn người, cùng người ở chung thập phần thoải mái dễ chịu, hơn nữa thiết lập mọi việc cho ta đều đặc biệt thuận lợi. Trong hai năm qua tuy rằng xa cách, nhưng Cơ Ngũ mỗi khi nhớ tới, liền cảm khái không thôi, cảm giác giống như thiếu cái gì. Vả lại Cơ Ngũ từ trước đến nay không thích cùng ở chung với nữ tử, cưới người cũng có thể giải quyết xong tâm sự nỗi đôi tông đường.”

Tôn Nhạc nghe được một câu cuối cùng, rũ mắt xuống. Lúc này, trái tim bang bang nhảy loạn kia của nàng đã không hề kích động nữa.

Ngũ công tử không nhận thấy được biểu tình Tôn Nhạc biến hóa. Tiếp tục nói: “Về phần đối mặt cha mẹ thế nhân. Việc này cũng không khó. Tôn Nhạc đến lúc đó tự biết.”

Tự biết?

Trong đầu Tôn Nhạc linh quang chợt lóe, bỗng nhiên nghĩ đến thân thể thần bí kia của chính mình. Đúng rồi. Ngũ công tử là biết thân thể của mình. Có lẽ xét về mặt gia thế, mình vẫn có thể xứng đôi hần.

Ngũ công tử nói tới đây. Hai mắt lấp lánh phát sáng nhìn Tôn Nhạc. Lại hỏi: “Người có bằng lòng hay không?”

Tôn Nhạc cúi đầu, cũng không có trả lời ngay.

Nàng biết, Ngũ công tử đã ỉnh sự kính trọng lớn nhất. Dựa theo lẽ thường, mặc kệ thân thế của mình cao quý bao nhiêu, nàng dù sao trên danh nghĩa cũng là cơ thiếp của Ngũ công tử rồi, hơn nữa vài năm trước cũng đã là vậy. Dưới tình huống như vậy, Ngũ công tử cho dù không cưới mình làm vợ, chỉ ỉnh danh phận cơ thiếp này, mình và thể nhân cũng không có lời nào để nói. Về sau mình có nhận tổ quy tông rồi, cũng đành phải thừa nhận sự thật này, cũng đành phải tiếp tục làm cơ thiếp của Ngũ công tử, cùng lắm thì chính là một cơ thiếp địa vị tương đối cao.

Ngũ công tử thấy nàng thật lâu không đáp, không khỏi có hơi thất vọng, cũng có chút khản trương, hần nhìn Tôn Nhạc, lại hỏi: “Tôn Nhạc, ngươi đang nghĩ cái gì vậy?”

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, lẳng lặng đáp: “Tôn Nhạc suy nghĩ, hôm nay công tử cưới Tôn Nhạc, ngày sau công tử như gặp được người hết lòng thương yêu, thì làm thế nào cho phải?”

Thanh âm của nàng rơi xuống, Ngũ công tử đó là ha ha cười.

Trong tiếng cười, hần không chút để ý nói: “Hết lòng thương yêu? Lời này thật là hoang đường! Nữ nhân có gì đáng giá cho trượng phu hết lòng thương yêu? Tôn Nhạc ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Nguyên lai đối với Ngũ công tử mà nói, hần hoàn toàn không tin trên đời này còn có tình yêu tồn tại. Lại càng không tin tưởng sẽ có một nữ nhân đáng giá cho hần nóng ruột nóng gan.

Tôn Nhạc hiểu được rồi.

Ngũ công tử càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, sau khi ha ha hai tiếng, còn nói thêm: “Cơ Ngũ cảm thấy Tôn Nhạc bình tĩnh hơn người, thật không ngờ cũng như Tuyết Xu cùng Thập Bát công chúa, tin tưởng mấy thứ này.”

Tôn Nhạc cười nhẹ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, lẳng lặng chống lại gương mặt tuấn mỹ kinh người kia, cố chấp nói: “Nhưng Tôn Nhạc vẫn muốn hỏi, hôm nay công tử cưới Tôn Nhạc, ngày sau gặp người thương yêu, thì xử trí như thế nào?”

Chống lại cặp mắt của nàng, kinh ngạc phát hiện nàng thật sự rất muốn biết đáp án, cũng thật sự nghiêm túc.

Hần đỡ khóc đỡ cười.

Trong tiếng cười khẽ, hai tròng mắt trong suốt như hồ nước ban đêm của Ngũ công tử kia, nhộn nhạo ý cười ảm áp cùng vui đùa.

Hần lắc lắc đầu, rất là thờ ơ cười nói: “Chuyện này có gì khó xử? Cưới luôn là được rồi, trượng phu lại không giới hạn chỉ có một vợ.”

Tôn Nhạc hoàn toàn rõ ràng rồi.

Nàng cúi đầu, khóe miệng hơi hơi giương giương lên: nếu hai năm trước hần nói như vậy, Tôn Nhạc, người có phải sẽ trần trọc hay không, khó có thể chọn lựa lấy hay bỏ? Nhưng mà, lời này hai năm sau nói, lòng của người cuối cùng lạnh lẽo, phai nhạt đi rồi?

Tôn Nhạc vẫn duy trì mỉm cười trên khóe miệng, biểu tình cười yếu ớt, nhẹ nhàng mà nói: “Tôn Nhạc không muốn!”

“Tôn Nhạc không muốn!”

Nàng lại còn nói chính mình không muốn!

Ngũ công tử hoàn toàn kinh hãi, đây là đáp án hần vạn lần không ngờ !

Hần kinh ngạc ngẩng đầu, ngốc vù vù, không hiểu nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, muốn từ trên mặt nàng tìm được chứng cứ là đang nàng nói đùa.

Tôn Nhạc cảm thấy ánh nhìn chăm chú của hần, cũng ngẩng đầu lên, lẳng lặng đối diện cùng Ngũ công tử.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngũ công tử há miệng thở dốc, lại tìm không thấy thanh âm của mình.

Hắn kinh ngạc, không dám tin trừng mắt nhìn Tôn Nhạc một hồi lâu, mới khàn giọng nói: “Người nói cái gì?”

Tôn Nhạc lẳng lẳng nhìn thẳng hắn, nhẹ giọng trả lời: “Hồi công tử, Tôn Nhạc không muốn.”

Ngũ công tử chậm rãi vươn tay ngọc trắng thon dài, chậm rãi ấn lên trán của mình.

Hắn ấn ấn cái trán, nhăn hai hàng lông mày lại, buông thổng mắt thấp giọng nói: “Người nói thật sao?”

“Vâng ạ.”

Ngũ công tử buông cái tay đặt trên trán xuống, ngẩng đầu yên lặng chống lại hai mắt Tôn Nhạc, nhú mày hỏi: “Vì sao?”

Hỏi xong, hắn lại tăng thêm ngữ khí lại hỏi: “Vì sao không muốn?”

Không đợi Tôn Nhạc trả lời, hắn như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó, mở to mắt nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, gấp giọng hỏi: “Người mới vừa nói thật lòng yêu thương, chẳng lẽ, trong hai năm này Tôn Nhạc người có nam tử người yêu thương rồi sao?”(Myu:Thế mà bày đặt nói không có ai đáng để ca nóng ruột nóng gan. Xìiiii)

Tôn Nhạc lắc lắc đầu.

Thấy nàng lắc đầu, Ngũ công tử khẽ thở ra một hơi, nhưng lông mày của hắn càng khóa chặt hơn rồi, biểu tình lại khó hiểu.

Tôn Nhạc chống lại Ngũ công tử nghi hoặc không thôi, thật sự không thể hiểu được, hạ mi cúi mắt, lẳng lẳng nói: “Ngũ công tử, Tôn Nhạc chỉ là một nữ tử bình thường, công tử tuy rằng không tin tình yêu, nhưng Tôn Nhạc lại muốn thử xem, có thể vào một ngày nào đó gặp được một người mình thật lòng thương yêu hay không.”

Nàng nói tới đây, chậm rãi, nói từng chữ từng câu: “Bất kể như thế nào, Tôn Nhạc hiện tại vẫn là thị tỳ thư phòng của công tử như cũ.”

Bát cơm này cũng chưa thể đánh mất đâu.

Ngũ công tử còn có chút ngốc vu vu, hiển nhiên còn chưa có từ trong tuyên ngôn của Tôn Nhạc tỉnh táo lại.

Hắn kinh ngạc ngồi tại chỗ, sau một lúc lâu cũng không có nói chuyện.

Thẳng qua một hồi lâu sau, Ngũ công tử mới thở dài một tiếng, “Cũng thể thôi, việc này ngày sau lại bàn. Chỉ là, “hắn thở dài một tiếng, thì thào nói, “Ta sắp mười tám rồi, ai.”

Sau khi thở dài một tiếng, hắn ngẩng đầu chống lại Tôn Nhạc, lắc lắc đầu, thật sự không rõ được ý nghĩ của nàng.

Ngũ công tử sau khi lại nhú mày suy ngẫm, dường như nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nói với Tôn Nhạc: “Vậy người có nguyện ý cùng ta cùng rời đi Cơ phủ?”

Tôn Nhạc cười nhẹ, trả lời: “Tôn Nhạc là thị tỳ thư phòng của công tử, đương nhiên luôn theo bên cạnh.”

Chiếm được câu trả lời của nàng, Ngũ công tử gật gật đầu. Hắn lại đưa tay trái xoa cái trán, tay phải quơ quơ, “Đi ra ngoài trước đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

“Dạ.” Tôn Nhạc đáp lời, chậm rãi thối lui ra khỏi thư phòng.

102. Chương 102: Cơ Lạc

Tôn Nhạc vừa ra khỏi thư phòng, liền đối diện với một đám ánh mắt rất hiếu kỳ kinh ngạc. Những người này thấy nàng cùng Ngũ công tử nói chuyện một canh giờ, cả đám đều rất là khó hiểu. Trong những ánh mắt này, chỉ có thanh niên Kiếm Sư kia là tự tiểu phi tiểu.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt như thế của hắn, âm thầm cảm tức: người này cứ nhiên nghe lén ta cùng Ngũ công tử nói chuyện! Hắn nghe được thì thôi, chuyện vốn không có gì ám muội, nhưng hắn lại còn tự tiểu phi tiểu đánh giá ta như vậy!

Tôn Nhạc tuy rằng cảm tức, mặt lại không chút thay đổi, ánh mắt bình thản như cũ. Dưới tình huống không biết tính cách đối phương, nàng cũng không muốn vì loại chuyện nhỏ nhặt này đắc tội một cái Đại Kiếm Sư thực lực sâu như thế!

Song Xu nhìn đến Tôn Nhạc đi tới, vội vàng xông tới, tò mò hỏi: “Tôn Nhạc, người cùng công tử nói cái gì vậy? Tại sao nói chuyện lâu như vậy?” “Đúng nha đúng nha, công tử đối với người thật tốt, hắn trở lại liền cùng người tán gẫu lâu như vậy. “

Nghe được khẩu khí hơi ghen tuông của Tả Xu, Tôn Nhạc cười khổ một cái. Nàng nhẹ giọng nói : “Chính là một ít chuyện bình thường.”

“Ta biết rồi, công tử có phải hỏi chuyện hai năm qua không?” Tả Xu tự cho là đúng hỏi, nàng chép miệng, buồn buồn nói, “Công tử vào lâu như vậy, ta còn chưa nói một câu với hắn nữa.”

Tôn Nhạc nghe Tả Xu đưa nhỡ này tức tối oán giận, sau khi cười cười chậm rãi đi ra phía ngoài.

Ngũ công tử ở thư phòng gây người nửa canh giờ mới đi ra. Hắn vừa ra tới, Cơ thành chủ liền phái người tới gọi hắn, đoàn người lại chậm rãi đuổi tới chính viện.

Tôn Nhạc không cùng đi. Nàng ở mặt ngoài tuy rằng bình tĩnh nhưng những lời Ngũ công tử mới vừa nói trên thực tế cho nàng một đòn thật mạnh, nàng cần yên lặng một chút.

Đứng ở hậu viện nhà gỗ của nàng, Tôn Nhạc nhìn tường vây thấp bé mà nàng trước kia luôn cùng Nhược nhi leo ra. Thầm suy nghĩ: Ngũ công tử sắp được mười tám. Qua không bao lâu, hắn sẽ bị buộc phải thành thân .

Tôn Nhạc vừa nghĩ tới Ngũ công tử sẽ thành thân. Đợi cho hắn thành thân rồi, mình thực sự muốn nghĩ cũng không có quyền lợi suy nghĩ. Vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng liền có điểm buồn bực, có điểm loạn, cũng có chút đau thương.

Nàng đi lại trên cỏ thơm um tùm, không khỏi thầm nghĩ: yêu cầu của ta có phải thực sự quá cao? Ta lần này bỏ lỡ hắn, về sau có phải sẽ tuổi già cô đơn cả đời hay không?

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, tự lắc lắc đầu. Âm thầm nói với chính mình: đời người tựa như chơi cờ. Có khi đi nhầm một nước cờ liền sai lầm cả đời. Bất kể như thế nào ta muốn kiên trì suy nghĩ của ta. Loại trò chơi mang tên tình yêu này, chiếm được là rất may, không chiếm được tuổi già cô đơn thì có làm sao?

Tôn Nhạc tính tình lạnh nhạt. Nàng tuy rằng khát vọng tình yêu nhưng thực sự nghĩ không ra chính mình làm sao cùng một người nam nhân sống cả đời.

Ngay khi nàng ở trong hậu viện đi tới đi lui, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tiếp theo, A Phúc ở bên ngoài kêu lên: “Tôn Nhạc, Tôn Nhạc!”

Tôn Nhạc dừng bước lại, lạnh lạnh kêu lên: “Ở đây.”

“Mau ra đây, Ngũ công tử gọi người đi qua.”

Di, nhanh như vậy ta liền phát huy công dụng rồi?

Tôn Nhạc bước nhanh đi tới trong bãi đất. A Phúc vừa nhìn thấy nàng, trong cặp mắt ếch kia liền tràn đầy hâm mộ, “Vẫn là Tôn Nhạc tốt nhất, công tử trở lại liền nói chuyện với người một canh giờ, hiện tại vừa đến chủ viện lại bảo ta tới kêu người qua đó.”

Tôn Nhạc cười cười, hỏi: “Lần này ngoại trừ Ngũ công tử, bốn gia không có khách quý theo tới sao?”

A Phúc rất là kinh ngạc, hấn ngạc nhiên nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, sau một lúc lâu nặng nề mà thở dài một hơi, “Người thật đúng là liệu sự như thần! Vốn là không ai cùng tới, nào biết đâu rằng Ngũ công tử chân trước mới trở về, sau lưng liền có một đại mỹ nhân đuổi tới.”

A Phúc nói tới đây, hai mắt lóe sáng, vẻ mặt phơi phới nhếch miệng nói: “Mỹ nhân kia thật đúng là đẹp nha! ***, những năm gần đây A Phúc ta đi theo Ngũ công tử vào Nam ra Bắc, nhưng chưa từng thấy mỹ nhân như vậy.”

Hắn cứ thế nói đến đây, chợt nhớ tới Tôn Nhạc đối Ngũ công tử hình như có cảm tình đặc thù, liền vội vàng ngậm miệng, quay đầu nhìn về hướng nàng.

Có mỹ nhân theo tới rồi?

Tôn Nhạc có điểm muốn cười, nhưng thật sự là cười không nổi.

Mỹ nhân này tới thật là đúng lúc nha, xem ra, hơn phân nửa là phía sau có bóng dáng những người khác.

A Phúc nhìn Tôn Nhạc, thấy trên mặt nàng nhìn không ra vui buồn, âm thầm nói : Tôn Nhạc này, hiện tại càng xem không hiểu .

Đang lú lú hấn nghĩ như vậy, Tôn Nhạc mở miệng, ” Mỹ nhân này là người của bốn gia ?” Nàng nói tới đây, chợt nhớ tới Ngũ công tử từng nói qua, bốn gia có một nữ tử có tình ý với hắn, liền sửa miệng hỏi, “Có phải chính là người Ngũ công tử từng nói qua hay không?”

A Phúc gật gật đầu, có điểm cảm xúc nói: “Thật sự là nữ nhân tới tuổi mười tám thì đại biến, hai năm trước nàng cũng không có đẹp như vậy. Lấy cái nhìn của A Phúc ta, nàng bây giờ cuối cùng có thể xứng đôi công tử chúng ta.”

Xứng đôi Ngũ công tử? Vậy nhất định là một đại mỹ nhân.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, gần nửa canh giờ liền chuyển đến chủ viện.

Cơ phủ trong hai năm qua mở rộng không ít, cũng xây dựng thêm đình viện, chủ viện lại gia tăng một ít đình đài lầu các, tuy rằng thua xa lâm viên Tô Hàng ngàn năm sau, nhưng cũng có vẻ tinh mỹ hơn.

Vừa đi vào phạm vi chủ viện, một trận tiếng nhạc cùng mùi rượu thịt theo cơn gió xa xa bay tới.

Hai người đi qua một ngã rẽ, liền nhìn đến trong hoa viên phía trước có mười mấy tỷ nữ diện mạo tú lệ thật chỉnh tề, người ôm hòm, người nâng cái giỏ nhỏ, bưng hòm gỗ lớn đi đến tiểu lâu bằng gỗ phía bên trái.

A Phúc hai mắt tròn tròn nhìn chăm chăm những tỷ nữ đó, một lúc lâu sau thở dài: ” Tỷ nữ bên người mỹ nhân đều là đẹp như vậy nha.”

Những tỷ nữ đó nhìn đến hai người Tôn Nhạc cùng A Phúc, đều là đưa mắt nhìn liền không hề để ý tới. Tôn Nhạc chú ý thấy, các nàng đối hạ nhân khác trong Cơ phủ cũng là thái độ như thế, thoát nhìn có vài phần cao ngạo.

Chỉ chốc lát, hai người tới bên trong ‘ Hòa viên ’. trong đó tiếng nhạc tung bay, tiếng người, tiếng cười từng trận không ngừng vang vọng ra bên ngoài.

Mấy nô bộc và thị tỷ mang theo hộp đựng thức ăn, dẫn theo bầu rượu tiến vào liên tục.

A Phúc mang theo Tôn Nhạc đi vào ngoài gian sương phòng thứ nhất trong Hòa viên, nhẹ giọng nói với Tôn Nhạc: “Ngũ công tử đang ở bên trong. Trừ hắn ra, còn có thành chủ đại nhân cùng Tam công tử, còn có đại mỹ nhân kia. Người bây giờ vào đi thôi.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc đáp lời, cất bước lên thang lầu. Sương phòng này không lớn, chỉ có thể chứa hai ba mươi người, Tôn Nhạc vừa bước vào trong sương phòng, trong sương phòng liền tối sầm lại, bốn người ngồi ở trên sập đều quay đầu nhìn nàng.

Tôn Nhạc đi vào, liền cảm giác được một cô gái cái cực đẹp hai mắt tỏa sáng hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Người thiếu nữ này ngồi ở sập phía bên phải Ngũ công tử, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặt trái xoan, mắt to, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, làn da trong trắng nõn nê ra đỏ ửng, mềm mại giống như có thể nặn ra nước.

Cô gái là loại hình xương nhỏ thịt nhiều, mi mục như vẽ, xinh đẹp thập phần ôn nhã mà sạch sẽ, nàng ngồi ở bên người Ngũ công tử đồng dạng như ngọc tinh thuần, liền như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, vô cùng xứng đôi.

Ngay khi Tôn Nhạc nhìn về phía cô gái kia, mấy người cũng nhìn về phía nàng. Nhìn thấy là Tôn Nhạc, Cơ thành chủ cùng Tam công tử nhìn thoáng qua liền không hề để ý tới. Nhưng mỹ nhân ngồi đối diện Ngũ công tử kia lại tò mò hướng nàng đánh giá.

Nàng vẫn nhìn Tôn Nhạc, thẳng đến nàng cúi đầu lặng yên không một tiếng động đi đến phía sau Ngũ công tử, đứng bên cạnh thanh niên Kiếm Sư, nàng mới chớp chớp mắt to, ôn nhu nói: “Ngũ Ca, nàng ta là Tôn Nhạc?”

Cơ Ngũ công tử tất nhiên là nhìn đến Tôn Nhạc đi vào, hẩn gật gật đầu, trả lời: “Không sai.”

Trong mắt to ngập nước của mỹ nhân đầy tò mò, nàng sau khi nhìn chăm chăm Tôn Nhạc mấy lần, hướng về phía nàng ôn nhu cười nói: “Tôn Nhạc, ta từng nghe Ngũ Ca nhắc tới người, hẩn nói người thông minh bất phàm, ở chung làm cho người khác rất là thả lỏng.”

Tôn Nhạc mỉm cười cúi chào, bộ dạng phục tùng liêm mục trả lời: “Thực là quá khen.”

Mỹ nhân vẫn nhìn chăm chăm nàng, giống như Tôn Nhạc trước mắt rất đáng để nàng tìm tòi nghiên cứu.

Nàng lắc lắc đầu, cười nói: “Không đâu. Tính Ngũ Ca ta biết rất rõ, hẩn chưa bao giờ dễ dàng khen người. Nếu hẩn nói người như thế, người tất có chỗ hơn người.”

Tôn Nhạc thấp mi cúi mắt như trước, nhẹ giọng trả lời: “Không dám.”

Mỹ nhân thấy Tôn Nhạc không thích nói nhiều, sau khi hướng về phía nàng triển khai một cái nụ cười sáng lạn, rốt cục dời ánh mắt đi.

Tôn Nhạc nhìn về phía Ngũ công tử, chỉ thấy hẩn biểu tình thần nhiên, nhìn không ra là vui hay là giận.

Quái.

Tôn Nhạc không tin Ngũ công tử ở trước mặt nữ tử còn có thể bình tĩnh như thế, liền hướng hẩn nhìn kỹ lại.

Quả nhiên, một bên trán hẩn có một giọt mồ hôi nhỏ nhỏ dưới ánh mặt trời!

Xem ra hẩn vẫn là khẩn trương nha.

Thật không ngờ qua hai năm, Ngũ công tử vẫn là Ngũ công tử, trong thời gian ngắn, Tôn Nhạc có điểm muốn cười.

Cơ thành chủ vẻ mặt hài lòng nhìn một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trước mắt, hẩn ho nhẹ một tiếng, sau khi dẫn tới mọi người chú ý hướng mỹ nhân kia hỏi: “Lạc nhi, lúc này con tới, phụ thân con có dặn dò gì không?”

Lời này Cơ thành chủ là nói từ từ, hơn nữa ngữ điệu rất nặng.

Đang ngồi đều là người thông minh, Ngũ công tử cúi đầu uống một hớp rượu, mà mỹ nhân Lạc nhi kia thì hai gò má đỏ bừng. Nàng xấu hổ mang e sợ nhìn về phía Ngũ công tử, thấy biểu tình trên khuôn mặt tuần tú của hẩn là thần nhiên, nhìn không tới chút vui mừng, không khỏi buồn bã.

Tôn Nhạc nhìn thấy tình cảnh này, đã hiểu nguyên nhân Ngũ công tử cố ý bảo A Phúc tìm đến mình. Hẩn là không biết làm sao đối mặt loại tình huống này, hi vọng chính mình có biện pháp giải vây.

Cơ thành chủ cũng nhìn thấy Ngũ công tử lãnh đạm, hẩn nhú mày, từ từ nói: “Ngũ tử, người năm nay cũng mười tám rồi!”

Những lời này ngữ khí có điểm nặng, bộc lộ sự bất mãn của thành chủ.

Ngũ công tử rũ mắt xuống, lẳng lặng nói: “Tiểu nhi biết.”

Ngũ khí của hắn có điểm không kiên nhẫn, hiển nhiên là không muốn mọi người lại nhiều lời với cái đề tài này.

Cơ thành chủ rất là bất mãn, tay hắn vung lên, đang chuẩn bị thét ra lệnh, Lạc nhi vội vàng nhẹ giọng cười nói: “A thúc, Lạc nhi từ xa mà đến, còn chưa có hảo hảo mà đi tham quan.”

Thanh âm của nàng kiều nhuỷ, giống như làm nũng.

Cơ thành chủ nhìn về phía nàng, thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ mỹ lệ của nàng ẩn ẩn có bất an, liền đem ý tưởng chuẩn bị ngay tại chỗ bắt ép Ngũ công tử đáp ứng hôn sự thu trở về, vẻ mặt hiền lành cười nói: “Đúng rồi, quên là Lạc nhi mệt nhọc.”

Cơ thành chủ chậm rãi đứng dậy, hướng về phía Ngũ công tử quát: “Ngũ tử, hảo hảo chiêu đãi Lạc nhi đi.” Hắn xoay người nhanh chóng rời đi. Tam công tử đi phía sau, sau khi nhìn lướt qua Lạc nhi cùng Ngũ công tử, đi nhanh đuổi theo.

Cơ thành chủ vừa đi, Ngũ công tử tựa hồ cũng cảm thấy được thả lỏng, hắn nhìn thoáng qua mỹ nhân Lạc nhi đang ôn nhu chờ mong nhìn mình, đưa tay xoa nắn mi tâm một chút, vẻ mặt mỗi mét.

Lạc nhi nhìn đến bộ dáng này của Ngũ công tử, ánh mắt như nước nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Ngũ Ca mệt mỏi? Hôm nay sắc trời đã tối, ngày mai Ngũ Ca lại mang Lạc nhi đi tham quan nha.”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng khẽ chào, ôn nhu nói: “Lạc nhi cáo lui.”

Dứt lời, Lạc nhi xoay người thối lui.

Ngũ công tử tiến lên từng bước, sau khi đưa Lạc nhi ra sân. Xoay người liền hướng gian phòng của mình đi đến.

Hắn bước đi phía trước, Tôn Nhạc bước nhỏ theo sau, hai người một trước một sau mà đi, vẫn không có nói chuyện.

Đi thẳng tới trước sân Ngũ công tử ở, Ngũ công tử mới dừng cước bộ lại, hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, từ từ nói: “Tôn Nhạc, chuyện ta nói hôm nay, mong rằng ngươi có thể suy nghĩ.”

Dứt lời, hắn đi nhanh bước vào cổng vòm, biến mất trước mắt Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhìn bóng lưng hắn biến mất, sau khi ngẩng người một trận, xoay người rời đi.

103. Chương 103: Thịnh Cầu Của Tam Cơ

Ngũ công tử hồi phủ, Cơ phủ liền trở nên náo nhiệt. Vào ban đêm tiếng khèn vang vọng suốt đêm.

Đến ngày hôm sau, trong sân Ngũ công tử đã trở nên cực kỳ náo nhiệt, nguyên lai, kiếm khách chư hầu các quốc gia ban cho bọn họ, đã bị Cơ thành chủ đồng loạt an bài vào trong sân của hắn rồi, tuy rằng Ngũ công tử cự tuyệt lần nữa, nhưng Cơ thành chủ vẫn cảm thấy như vậy mới đủ phô trương.

Mà Cơ Lạc, cũng chính là mỹ nhân kia, mỗi một lần Ngũ công tử lệnh Tôn Nhạc tiến đến, đều có thể gặp nàng ở đây.

Theo tin tức Ngũ công tử hồi phủ truyền ra, quý nhân lân cận đều tới cửa bái phỏng, ngay cả nữ nhân Tây viện cũng tìm cách xuất hiện ở gần sân Ngũ công tử, trăm phương nghìn kế muốn cùng hắn gặp mặt một lần.

Sáng sớm ngày thứ ba, Tôn Nhạc đang ở trong hậu viện luyện tập Thái Cực quyền. Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng mà truyền đến, tiếng bước chân này lộn xộn mà nhỏ, hiển nhiên là cước bộ của nữ tử.

Tôn Nhạc chậm rãi thu thế, quay đầu nhìn về phía thanh âm truyền đến. Chỉ chớp lát, một cái đầu đưa ra ngoài, gương mặt dịu dàng quen thuộc kia của Tam cơ xuất hiện trước mặt Tôn Nhạc.

Tam cơ vừa mới thò đầu ra, hai mắt liền đối diện với Tôn Nhạc.

Gương mặt nàng không khỏi đỏ lên, vội vàng cúi đầu đi đến trước mặt nàng.

Hai tay của nàng đặt bên cạnh thân mình, động tác có điểm cứng nhắc, có vẻ thập phần không được tự nhiên. Tôn Nhạc nhìn nàng ở trước mặt mình cứ nhiên khấn trương như thế, thấp thỏm lo âu như thế, tâm thần không khỏi hoảng hốt một trận, hai năm trước, nàng ở trong phủ này là nhận hết chế ngạo, chịu hết xem thường. Tam cơ này tuy rằng không ra mặt trào phúng kích thích nàng, nhưng cũng là kẻ mất lạnh xem cuộc vui, chưa từng đối xử tốt với mình.

Qua hai năm, hết thủy liền chuyển biến một cái long trời lở đất. Nhìn Tam cơ như vậy, Tôn Nhạc thực sự có một loại cảm giác thế sự xoay vần.

Hai tay Tam cơ gắt gao tựa vào sườn váy, ngón tay cứng nhắc. Nàng bước nhỏ đi đến trước mặt Tôn Nhạc. Cổ lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Lộ ra một cái tươi cười mà nói : “Tôn Nhạc, sao mới sớm như vậy người đã luyện khiêu vũ nha?”

Khóe miệng Tôn Nhạc khẽ nhếch, nhẹ giọng nói : “Tam Cơ tỷ tỷ là có chuyện tìm Tôn Nhạc? Sao không nói thẳng?”

Mặt Tam cơ đỏ lên.

Nàng giương mắt cẩn thận đánh giá Tôn Nhạc. Thấy nàng không vui không giận, thật sự là từ ngoài mặt nhìn không ra cảm xúc .

Nàng cắn cắn môi. Sau một lúc lâu do dự, rốt cục lúng ta lúng túng nói: “Là như thế này. Tôn Nhạc người cùng Ngũ công tử quan hệ tốt lắm. Vậy có thể nói với hắn một chút hay không? Làm cho hắn đến Tây viện ngồi một chút?”

Lại là muốn mình dẫn mối.

Tôn Nhạc thâm buồn cười.

Nàng biết, những nữ nhân trong Tây viện này từ sau khi Ngũ công tử về nhà, cả đám đều kích động không thôi, mặt đầy cảnh xuân, cả ngày trang điểm xinh đẹp. Xưa nay dù không có việc gì, các nàng vẫn tìm đủ lý do chạy vào trong sân Ngũ công tử. Nhưng sau khi các nàng thấy hiện tại của Ngũ công tử trở nên phòng bị nghiêm ngặt, không dễ được đi vào, lúc này liền đem ánh mắt bỏ vào trên người mình.

Tam cơ thấy Tôn Nhạc chậm chạp không trả lời, nôn nóng nói: “Nếu, nếu công tử không muốn đến Tây viện. Tôn Nhạc người có thể, có thể hay nhắc tới ta với hắn không?”

Một câu cuối cùng, thanh âm của nàng hơi nhỏ, nhưng càng kiên quyết. Xem ra, những lời này mới là trọng điểm.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hướng Tam cơ đang trông mong mà nhìn chính mình, vẻ mặt chờ mong cùng hi vọng, bỗng nhiên trong lòng đau xót: những nữ nhân này, nếu Ngũ công tử cả đời không để ý tới các nàng, các nàng có phải sẽ sống quãng đời còn lại ở nơi này hay không? Sẽ vẫn chờ đến khi tóc bạc trắng vẫn khát vọng thân ảnh kia đi qua trước phòng của mình?

Nàng lúc này đã biết, nữ nhân trong Tây viện này, phần lớn là do người khác đưa tặng, là nữ tử có vận mệnh đáng thương. Ngũ công tử lúc ấy nhận lấy các nàng, một mặt là không thể cự tuyệt, cũng là đáng thương những nữ nhân này, vì thế ban cho các nàng một chỗ an thân.

Kỳ thật, cho tới bây giờ, cho dù các nàng muốn đi, hoặc muốn hứa hôn, chỉ cần cùng Ngũ công tử nói một câu, Ngũ công tử sẽ không chút chần chừ mà đáp ứng. Nhưng những nữ nhân này cũng không biết là luyện tiếu cuộc sống an ổn trước mắt, hay không nỡ bỏ Ngũ công tử. Cả đám đều chưa bao giờ cầu rời đi. Cho dù Ngũ công tử hỏi qua các nàng vài lần, cũng không có hai người muốn rời đi.

Các nàng biết rõ Ngũ công tử sẽ không tiếp nhận mình, nhưng vẫn là ôm một ít hi vọng, ở trong cuộc sống yên tĩnh an ổn, khát vọng có thể đứng bên cạnh hắn.

Tam cơ khấn trương nhìn Tôn Nhạc, nhìn thấy nàng thật lâu cũng không nói chuyện, không khỏi lại lo sợ không yên. Nàng nháy mắt, trong mắt sự hi vọng cùng nỗi sợ hãi bị cự tuyệt là rõ ràng, trực tiếp như thế khiến Tôn Nhạc trong lòng mềm nhũn.

Nàng thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Cũng được, ta thay ngươi nói một câu đi.” Nói tới đây, Tôn Nhạc thâm suy nghĩ: kỳ thật, nói cũng vô ích thôi.

Tam cơ mừng rỡ, hai mắt sáng ngời, tươi cười rạng rỡ nhìn Tôn Nhạc. Nàng vội vàng khẽ chào, khoái hoạt nói: “Cám ơn Tôn Nhạc, cảm ơn Tôn Nhạc. Tôn Nhạc, Tam Cơ tỷ tỷ đã sớm biết ngươi thiện tâm, từ cái ngày ngươi vào cửa, ta liền biết ngươi là cô nương tốt thiện lương rồi.”

Tam cơ liên tục khen tặng, Tôn Nhạc cười nhẹ, bày ra giá thức lại luyện tập Thái Cực quyền.

Tôn Nhạc đây là đuổi khách.

Tam cơ vội vàng nói một tiếng từ biệt, nét mặt phơi phới xoay người rời đi.

Tôn Nhạc thật không ngờ, mình thuận miệng đáp ứng, liền mang đến vô tận phiền toái. Hai ngày sau, mỗi ngày đều có mấy cơ thiếp tìm đến nàng nói chuyện phiếm, hoặc tìm nàng khóc kể. Mà Tôn Nhạc vừa đem chuyện Tam cơ nói cùng Ngũ công tử, lại bị hắn nhìn chăm chăm một trận, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu, “Tôn Nhạc, ngươi biết rõ ta căn bản không muốn, vì sao còn muốn nhắc tới việc này? Chẳng lẽ ngươi lo lắng khi ta mười tám tuổi không lấy được nữ nhân?”

Tôn Nhạc nhất thời ghen hờn, lập tức nàng nặn ra một cái tươi cười, chật vật lui trở về.

Khi Tôn Nhạc đem câu trả lời của Ngũ công tử nói cho Tam cơ thì Tam cơ lên tiếng khóc lớn. Tiếng khóc thét kinh thiên động địa kia, cùng ánh mắt phẫn hận chỉ trích của Tam cơ làm cho Tôn Nhạc một khắc đồng hồ cũng chịu không nổi, thật sự cực kỳ khó chịu, nàng vội vàng giống như chạy trốn về phòng của mình, sau đó không bao giờ để ý tới bất cứ nữ nhân Tây viện khóc cầu nào nữa.

Tuy rằng không để ý tới, nhưng mỗi ngày ra ra vào vào, nhìn về phía ánh mắt khát vọng mà chỉ trích của mấy oán phụ thì Tôn Nhạc cũng chịu không nổi nữa, lần đầu tiên trong đời nàng khát vọng Ngũ công tử lên đường như vậy.

Kỳ thật cũng không cần Tôn Nhạc phải sốt ruột, Ngũ công tử vốn không thích mấy hoạt động xã giao này, mà Cơ thành chủ xuất phát từ suy tính nào đó, luôn động một chút là gọi hắn tiến đến đãi khách. Như thế qua bảy ngày, Ngũ công tử đã không thể nhịn được nữa, vì thế hắn thông tri Tôn Nhạc, nói là chuẩn bị lên đường. Cũng không biết hắn cùng với Cơ thành chủ nói cái gì đó, Cơ thành chủ thực sáng khoái liền đồng ý cho hắn khởi hành.

Đội ngũ của Ngũ công tử lần này ra ngoài, xe ngựa chỉ có bốn cỗ, trong đó cỗ xe thứ ba là Cơ Lạc.

Mà đội ngũ cưỡi lừa lại kéo khá dài, năm mươi kiếm khách do vương hầu các quốc gia ban cho, hơn nữa thêm người thanh niên Đại Kiếm Sư kia, trong đoàn người chậm rãi di chuyển có một phen sát khí lạnh lùng.

Một ngày này rời đi, Tôn Nhạc là lặng lẽ chuẩn bị ra ngoài, nàng có điểm sợ hãi nhìn đến ánh mắt thê lương bi thương của chúng nữ Tây viện.

104. Chương 104: Tiến Về Phía Trước

Trong xe ngựa Ngũ công tử, ngồi cùng hắn là Tôn Nhạc, A Phúc còn có Song Xu. Ngũ công tử mang theo Song Xu, là chuẩn bị tự mình đem các nàng đưa đến nhà chồng, cũng chính là chỗ Yến Tứ. Đường nhiên, muốn gặp Yến Tứ không cần cố ý chạy tới Yến quốc, Yến Tứ đã trên đường tới đây, sẽ cùng Ngũ công tử gặp gỡ trên đường đi.

Song Xu kể từ khi biết mình sẽ gả cho Yến Tứ, trong lòng cũng bình tĩnh hơn. Yến Tứ diện mạo không tệ, cá tính hào sảng, quan trọng hơn, hắn cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, là bạn tốt Ngũ công tử tin tưởng nhất. Chuyện chung thân phó thác cho người như thế, so với gả cho người xa lạ tốt hơn gấp trăm lần.

Đoàn xe chậm rãi đi tới, xe ngựa Ngũ công tử cùng xe ngựa Cơ Lạc cũng song song mà đi, màn xe hai xe đều mở ra rồi, Tôn Nhạc thảnh thơi nhìn đến Cơ Lạc hướng bên này nhìn nhìn. Mỗi khi chống lại ánh mắt Tôn Nhạc thì Cơ Lạc đều ôn nhu cười, có vẻ thập phần hữu hảo.

Tôn Nhạc xuyên thấu qua màn xe, nhìn con đường mờ mịt bụi màu vàng phía trước, hoảng hốt mà nghĩ: thật không ngờ chỉ chớp mắt đã tới đây hơn ba năm rồi, nếu trí nhớ trước kia không thật sự khắc sâu, thì ta đã nghĩ chuyện cũ trước kia là một hồi mộng.

Đang lúc Tôn Nhạc miên man suy nghĩ, Ngũ công tử ở một bên nói: “Tôn Nhạc, Triệu vương hậu trước đây người còn nhớ không? Một năm rưỡi trước, nàng vượt qua bao trắc trở, khiến người nhà nàng tìm được ta, dâng trăm lượng vàng cầu ta lại trợ giúp nàng một phen, lại đưa nàng lên vị trí Vương Hậu.”

Còn có chuyện như vậy?

Tôn Nhạc kinh ngạc quay đầu, khẽ cười nói: “Đã hạ vị, sao lại có thể trở lên? Nàng cũng quá ngây thơ rồi.”

Ngũ công tử gật gật đầu, thở dài nói: “Đúng vậy. Nàng ta thực ngốc, cũng thực đáng thương.”

Hữu Xu một bên khẽ gọi: “Hi hi. Nàng không phải đã nói sao? Cho dù không có công tử ra tay. Nàng cũng có thể ngồi trên vị trí Vương Hậu. Tại sao còn muốn van cầu công tử nữa?”

A Phúc ở một bên hừ nói: “Đây là cái nàng xứng đáng được nhận! Vừa được như ý liền kiêu ngạo không ai bì nổi. Khi thất ý mới biết cúi đầu. Có ngày hôm nay cũng đáng đời nàng!”

Ngũ công tử nhìn về phía Tôn Nhạc, từ từ nói: “Người nhà nàng tìm được ta nói trong đó năm mươi lượng vàng là cho Tôn Nhạc.”

Năm mươi lượng vàng?

Đây cũng không phải là một số lượng nhỏ nha. Không chỉ không nhỏ, còn thật lớn! Nó tương đương với năm trăm vạn *ở kiếp trước Tôn Nhạc thậm chí còn nhiều hơn, nếu chiếu theo sức mua đến luận có thể đạt đến ngàn vạn. (* khoảng 15 tỷ VNĐ)

A Phúc cùng Song Xu nghe thế há hốc mồm, tim không khỏi thình thịch nhảy dựng lên. Ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc cũng đã tràn ngập hâm mộ.

Tôn Nhạc cười nhẹ, nàng chống lại ánh mắt Ngũ công tử, nhẹ giọng nói: “Công tử đã thay Tôn Nhạc từ chối?”

Ngũ công tử nghe vậy ha ha cười, hắn cười đến cực kỳ trong sáng, cũng cực kỳ vui vẻ, trong tiếng cười, Ngũ công tử than nhẹ nói: “Tôn Nhạc dù sao cũng là Tôn Nhạc, này chỉ là năm mươi lượng vàng làm sao khiến cho người tâm động? Không sai, ta lúc ấy đã cự tuyệt rồi, vàng cũng không có nhận lấy.”

Lời này của Ngũ công tử vừa ra, Song Xu cùng A Phúc cũng rất là tiếc hận.

Tôn Nhạc vẫn bình tĩnh như cũ, nàng bộ dạng phục tùng liễm mực, âm thầm mà nghĩ: năm mươi lượng vàng kia cũng không phải là vật dễ tới tay. Không nói tới Triệu vương hậu người này trở mặt vô tình, nếu thượng vị chẳng lẽ không báo “ân”, chính là thủ đoạn trả thù của vài vị vương tử, Tôn Nhạc nhỏ nhỏ cũng ăn không tiêu.

Ngũ công tử về mặt thưởng thức nhìn Tôn Nhạc, khóe miệng giương nhẹ.

Tiếng cười vừa rồi của hắn, cực kỳ trong trẻo, dẫn tới Cơ Lạc thảnh thơi nhìn qua bên này. Theo hai chiếc xe ngựa tới gần, Cơ Lạc cười nói: “Ngũ Ca, chuyện gì mà vui như thế?”

Ngũ công tử nhìn về phía Cơ Lạc, cười nhạt nói: “Việc nhỏ thôi.”

Nụ cười của Cơ Lạc có điểm âm đạm, nàng mím môi, chậm rãi lui đầu trở về trong xe ngựa.

Ánh mắt nàng ngơ ngác nhìn phía trước, thì thảo nói: “Vì sao một nha đầu bình thường như thế lại làm cho người nhớ đến hai năm? Khi đối mặt nàng còn ôn nhu như thế? Ngũ Ca, ta vĩnh viễn không biết phải làm như thế nào mới có thể khiến cho người nghiêm túc liếc ta một cái.”

Trong xe ngựa Cơ Lạc, bốn thị tỳ thiếp thân của nàng ngồi cạnh. Cô gái mười tuổi tú lệ ngồi ở đối diện nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tôn Nhạc, nói với cơ Lạc: “Bất quá chỉ là một cơ thiếp tầm thường, nếu cô nương nguyện ý, ta liền gỡ đầu của nàng xuống cho cô nương vui vẻ.”

Cơ Lạc ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn cô gái kia, không có trả lời.

Lúc này, một cô gái khác nói: ” Cơ thiếp kia là chuyện nhỏ, chủ yếu là Ngũ công tử yêu thích khó đoán, cô nương không biết làm sao, mới có thể khiến cho hắn chú ý.”

Cô gái tú lệ bĩu môi , “Chuyện nào có đáng gì? Hắn không phải sắp đến tuổi thành hôn sao? Xin Trưởng lão cùng Cơ thành chủ lập hôn ước trước là được.”

Trong xe ngựa Cơ Lạc tiếng nói nhỏ không ngừng, xe ngựa vẫn vững vàng chạy tới phía trước như cũ.

Lúc này Tôn Nhạc đã biết, chỗ đi chính là Đô thành Tề quốc Lâm, đồng thời, nàng cũng biết được Tề vương ở đó đã xây xong một tòa Tắc Hạ cung, mời hiền sĩ nổi tiếng trong thiên hạ, đãi ngộ cũng cực kỳ tốt, Ngũ công tử cũng là người bị mời.

Đối với đám người Tôn Nhạc cùng Song Xu mà nói, bọn họ đều tò mò Ngũ công tử hai năm qua sống thế nào. Nhưng Song Xu cùng A Phúc liên tiếp hỏi vài lần, Ngũ công tử cũng không nói nữa chữ, khiến mọi người càng hiếu kỳ.

Chỗ Ngũ công tử cùng Yến Tứ hội họp, đó là Đô thành. Không chỉ là hắn, sau khi Tề vương đại tu Tắc Hạ cung, mời hiền sĩ nổi tiếng trong thiên hạ, hiện tại ở đó đã thành nơi tụ hội của thiên hạ hiền sĩ, phi thường náo nhiệt, ngay cả Ngũ công tử khi nói đến đó, trong giọng nói cũng rất là hưng phấn.

Từ Cơ phủ đến đó cũng không xa, cưỡi ngựa cũng chỉ là một hai ngày lộ trình, về phần ngồi xe ngựa, cũng chỉ có bốn năm ngày mà thôi.

Đoạn đường này, có một ít núi non hiểm trở trùng điệp, Tôn Nhạc có mấy lần nhìn đến trên đỉnh núi hai bên có đạo tặc ẩn nấp, bất quá những người này nhìn thì nhìn, nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Phải biết rằng, đoàn người bọn họ kiếm khách nhiều như thế, xe ngựa lại ít, vừa thấy cũng biết là không có gì béo bở rồi. Hơn nữa những kiếm khách đó gọn gàng ngăn nắp, khí thế bất phàm, làm cho những người đó căn bản không dám vọng động.

Điều khiến Tôn Nhạc sợ hãi than là, bất quá hai năm không có ra cửa, thiên hạ này lại có thêm nhiều đạo tặc như vậy.

Đoàn xe sau khi chuyển qua một khe núi, lái vào một cái quan đạo thập phần rộng rãi. Quan đạo này có thể cho năm chiếc xe ngựa chạy song song, hai bên đều là giải đất bình nguyên trống trải, đi qua một đoạn bình nguyên này, liền chính thức tiến vào thành, chỉ còn khoảng nửa ngày lộ trình.

Tôn Nhạc nhìn thấy, chúng kiếm khách rõ ràng buông lỏng một chút, tay giữ trên vỏ kiếm cũng rời đi.

Sau khi ở trong quan đạo đi bốn mươi dặm, một trận thanh âm “Leng keng đình đang” truyền đến, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ba chiếc xe ngựa từ trên một cái ngã ba bên trái chạy nhanh lại đây.

Mấy xe ngựa đó toàn bộ tối như mực, phía trước xe ngựa hai bên treo một chuỗi lục lạc, theo xe ngựa chạy nhanh, lục lạc kia không ngừng lay động, truyền ra thanh âm dễ nghe .

Đám người Tôn Nhạc chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Khi đoàn xe lại chạy nhanh thêm chừng mười dặm, từ ngã rẽ phía bên phải lại tới một chiếc xe bò. Trên xe bò kia ngồi một nam nhân vóc dáng cao gầy đầu mang nón cao, rung đùi đắc ý liếc nhìn thế tre, sau xe bò là một đồng thể tre thật cao.

Lúc này đã gần đến Lâm, trên quan đạo người đi đường càng ngày càng nhiều, xe bò cùng xe ngựa cũng càng ngày càng nhiều.

105. Chương 105: Vị Khách Cỡi Lừa Lỗ Mãng

Đoàn xe vẫn luôn vén rèm một đường thẳng tiến, chạy nhanh đến gần Lâm thành thì người đi trên đường càng nhiều đến không xuể, lúc này, một người thanh niên mặc áo tang, đầu đội nón cao của hiền sĩ liền há to mồm, ngốc vù vù nhìn Cơ Lạc trong xe ngựa, vẻ mặt hoa mắt thần mê.

Bên người thanh niên kia, là một thiếu niên tuần tú mười bảy mười tám tuổi, thiếu niên kia rõ ràng trấn định hơn so với bạn hắn, hắn nhìn Cơ Lạc tuy rằng ngẩn ngơ, vẫn là rất nhanh liền dời ánh mắt đi, bắt quá con mắt của hắn vừa mới dời, liền đối diện với Ngũ công tử, lần này, thiếu niên lại càng ngây dại.

Trong một đám người đi đường ngây ra như phỗng, xe ngựa phi nhanh chạy qua, đem bọn họ để ra xa xa phía sau, chỉ để lại bụi mù đầy trời.

Đi vào ngoài Lâm thành thì một trận tiếng ca từ phía trước truyền đến, “Cho tới bây giờ người lưu danh, đều là người đọc sách.” Trong tiếng ca, một con lừa nhỏ nhỏ xuất hiện trong tầm nhìn mọi người, làm cho đám người Ngũ công tử giật mình là, hiền sĩ đội trúc quan ngồi ở trên lưng lừa kia, lại ngồi một bên cười con lừa.

Người này nghiêng về một phía cỡi lừa, vừa không coi ai ra gì nhìn thể tre trong tay .

Xe ngựa của đám người Ngũ công tử, đang phi nhanh chạy qua người nọ thì khéo mắt người nọ đảo qua, liếc mắt một cái nhìn đến Song Xu, nhất thời cả người đều ngây ngẩn choáng váng, nửa ngày đều giương miệng rộng không nhúc nhích nhìn hướng Song Xu, thẳng đến xe ngựa chạy thật xa, Tôn Nhạc mới nghe được người nọ hát vang nói : “Có mỹ nhân, tay nắm tay mềm, có hai mỹ nhân, khó mà nhìn quanh. . . .”

Song Xu tất nhiên là biết người nọ vì chính mình mà hát, nhất thời cười nhẹ nhàng, nhưng người nọ hát cái gì ‘ có hai mỹ nhân này, khó mà nhìn quanh’ lại làm cho các nàng đỏ khóc đỏ cười. Người này cứ nhiên hát cái gì ‘ gặp một đôi mỹ nhân, đôi mắt của ta cũng mở không ra’ loại lời nói đùa này thật sự là rất vô vị.

Ngũ công tử nhìn hán tử gầy hai bảy hai tám tuổi kia, cười nói: “Người này thật ra là một người hay ho.”

Không chỉ là Ngũ công tử cười, trong kiếm khách cũng có mấy người đang nhìn chằm chằm nam tử cỡi lừa bật cười.

Trong tiếng cười, người đi đường càng ngày càng nhiều, đoàn xe đã càng chạy càng chậm.

Mọi người ở đây nhìn chằm chằm Lâm thành xa xa xuất hiện trong tầm nhìn mà xuất thần. Đột nhiên. Lại một cái thanh niên cỡi lừa khoan thai đi đến bên cạnh xe ngựa bọn họ, xâm nhập vào giữa xe ngựa Cơ Lạc cùng Ngũ công tử.

Thanh niên này ước chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, gương mặt dài, bộ dạng cũng là thanh tú. Chỉ là một đôi lông mày hơi xệ làm cho hắn thêm một phần ủ rũ cùng cổ quái khôn kể.

Thanh niên kia đi giữa hai xe ngựa, cũng không để ý ánh mắt chúng kiếm khách bốn phía dày đặc phóng tới.

Cứ thế mãnh liệt mà xem xét Cơ Lạc.

Hắn xem xét Cơ Lạc một hồi, lại xem xét Ngũ công tử một hồi. Hắn xem xét thập phần chuyên chú. Ánh mắt kia làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Lạc ửng đỏ. Lông mày Ngũ công tử nhíu lại mặt nhăn nhó.

Ngay khi Ngũ công tử suýt nữa tức giận người nọ thở ra một hơi thật dài, xúc động nói: “Ông trời bất nhân nha! Khắp nơi có thể thấy mỹ nhân như ngọc lại đem ta tạo thành cục đá nha!”

Tiếng thở dài này vừa ra, sắc mặt nén giận của Ngũ công tử lập tức ngẩn ngơ, hai mắt có điểm choáng váng. Mà Cơ Lạc đã muốn cười ra tiếng.

Không chỉ là nàng, ngay cả bọn người Tôn Nhạc cũng là một trận cười khê.

Người nọ nghe được tiếng cười của đám người Tôn Nhạc, lại hướng mọi người xem xét. Lúc này, hẳn sau khi xem xét Cơ Lạc cùng Ngũ công tử, không biết nghĩ sao, ánh mắt đảo qua quét đến Tôn Nhạc.

Có thể là ý cười nhẹ nhàng trong mắt Tôn Nhạc làm cho hắn chú ý, cũng có thể có thể là hắn cảm thấy Tôn Nhạc không giống người thường. Thanh niên này cứ nhiên hai tay nhắc lên từng sớ nói với Tôn Nhạc: “Cô nương, làm cát đá bên cạnh mỹ ngọc, mắt cá bên cạnh minh châu, cảm giác có ổn không?”

Lúc này đến phiên Tôn Nhạc trợn mắt.

Ngay khi nàng choáng váng muốn hôn mê, tiếng cười khê của chúng nữ bên Cơ Lạc theo cơn gió rong trêu truyền đến. Tôn Nhạc hơi ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt cười nhạo của chúng thị tỳ phía sau Cơ Lạc. Về phần Cơ Lạc, nàng cúi đầu cười yếu ớt, Tôn Nhạc cũng không chú ý tới thần thái của nàng.

Tôn Nhạc chuyển mắt, thấy thanh niên kia còn đang sững sờ chờ mình trả lời, không khỏi ung dung cười nói: “Người mỹ ngọc, ta cũng mỹ ngọc, Người minh châu, ta cũng minh châu. Quân đường đường trượng phu, hà tất tự khinh mình đến thế này?”

Nàng là nói: người khác là mỹ ngọc, ta đây cũng là mỹ ngọc, người khác là minh châu, ta đây cũng là minh châu, người đường đường là một nam tử hán, làm sao một chút tự tin cũng không có?

Câu trả lời này của Tôn Nhạc, hiển nhiên hoàn toàn vượt ra ngoài dự đoán của thanh niên kia. Đường nhiên, ngoài ý muốn không chỉ là hắn, Cơ Lạc cũng ngây người, thanh niên Đại Kiếm Sư kia cũng quay đầu lại hướng Tôn Nhạc đánh giá.

Thanh niên cời lờ sau một lúc ngẩn ngơ, hẳn hướng tới Tôn Nhạc cao thấp đánh giá vài lần, bỗng nhiên ha ha cười, trong tiếng cười lớn, hẳn hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, cất cao giọng nói: “Ta là Tần quốc Tri Mộc, năm nay hai mươi hai tuổi, vợ trước đã qua đời, nhà có một nam một nữ, cô nương đã có phu quân chưa? Ta nguyện ý cầu thân!”

Người này, người này cứ nhiên trước mặt mọi người hướng Tôn Nhạc cầu hôn! Hơn nữa cô nương hẳn cầu thân dung mạo cũng không đẹp!

Loại náo nhiệt này cũng không thường thấy, trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đi ở trước sau trái phải đều nhìn về bên này, Cơ Lạc cùng thanh niên Đại Kiếm Sư kia lại là tự tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, chờ nàng phản ứng.

Tôn Nhạc cũng ngẩn ra, nàng thật không ngờ gặp đến chuyện như vậy. Lập tức, nàng nhợt nhạt cười, đảo mắt nhìn về phía Ngũ công tử, trong biểu lộ của Ngũ công tử có chút khó chịu, lạnh lạnh hỏi: “Công tử, có người chọn trúng Tôn Nhạc, làm thế nào cho phải?”

Ngũ công tử giương mắt liếc nàng một cái, quay đầu nhìn thanh niên kia, thản nhiên nói: “Ta là phu quân của nàng!”(Myu: ở đâu có mùi giấm chua ấy nhỉ??)

A?

Đáp án này của công tử, hiển nhiên vượt ra ngoài dự liệu của mọi người.

Trong thời gian ngắn, mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn, ngay cả A Phúc cùng Song Xu đều là vẻ mặt kinh ngạc, ngốc vù vù liếc mắt nhìn Tôn Nhạc, lại liếc mắt nhìn Ngũ công tử, lại nhìn Tôn Nhạc. A Phúc môi giật giật, thì thào lẩm bẩm: “Đây là chuyện phát sinh khi nào?”

Song Xu cũng là hai mắt nhìn nhau, Tả Xu hướng tỷ tỷ bất mãn ai oán nói: “Công tử nặng bên này nhẹ bên kia!”

Lời này Tả Xu nói có điểm kỳ quái, trong thời gian ngắn, A Phúc cùng Tôn Nhạc lại đồng loạt nhìn về phía nàng.

Sắc mặt Cơ Lạc lại là trắng nhợt, nàng không dám tin nhìn chăm chăm Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc.

Nhìn chăm chăm hai người Tôn Nhạc cũng không chỉ có Cơ Lạc, thanh niên cời lờ kia cũng như thế. Hắn nhìn thoáng qua Ngũ công tử, lại nhìn thoáng qua Tôn Nhạc, lại liếc mắt nhìn Ngũ công tử một cái, bỗng nhiên ngẩng đầu, yên lặng nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cô nương, phu quân này của ngươi giống như ngọc bích, hoa mỹ vô song, người đứng bên cạnh hắn, chẳng phải là giống như nước

bùn cùng với hoa sen? Cô nương có vẻ thông minh, tại sao lại không tự hiểu lấy như thế? Đáng tiếc! đáng tiếc!”

Thanh niên cỡi lừa này vừa rung đùi đắc ý, vừa cảm khái liên tục, hắn cũng không trông nom ánh mắt Tôn Nhạc trừng đến, lập tức nói không ngừng.

Lúc này, lại là một trận tiếng cười khê .

Tôn Nhạc nghe người này thì thảo không ngớt, nói không ngừng, trong lòng có điểm để ý, không khỏi oán hận mà nghĩ : ta là một cô nương tuổi còn trẻ, cho dù bây giờ còn chưa đẹp, nhưng cũng đừng đem ta so sánh với nước bùn nha! Ta hiện tại là nước bùn, vậy hai năm trước ta là cái gì? Người này rõ là ăn nói không suy nghĩ, thật sự là đáng giận!

Nàng nghe được tiếng cười chung quanh càng đến càng lớn, không khỏi càng phát hỏa. Lập tức, thanh âm nàng cất cao, lạnh lạnh nói: “Đánh xe, chạy mau chút!”

“Dạ!”

Người đánh xe tuân lệnh, liên tục huy động roi ngựa, rốt cục hai ba cái liền đem thanh niên kia đá ra xa xa. Tôn Nhạc sau khi hô một tiếng, liền vội vàng cúi đầu xuống, nàng cũng biết hiện tại tất cả mọi người là dùng ánh mắt gì nhìn mình, nào dám ngẩng đầu?

Phản ứng này của Tôn Nhạc, lại làm cho Ngũ công tử vui lên. Hắn cười khê một tiếng, đưa tay kéo màn xe xuống.

Theo bên trong xe ngựa tối sầm lại, ánh mắt của mọi người rốt cục bị rèm xe chặn lại, mà Tôn Nhạc rốt cục cũng ngẩng đầu lên.

Song Xu hiển nhiên đối Tôn Nhạc còn có chút bất mãn, Tả Xu chép miệng, sau khi lén lút nhìn thoáng qua Ngũ công tử, hướng về phía Tôn Nhạc hỏi: “Tôn Nhạc, công tử tại sao lại nói hắn là phu quân của người?”

Câu hỏi này có điểm khí thế bức người.

A Phúc cũng kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, chờ phản ứng của nàng.

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua Ngũ công tử dựa vào vách xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần, không nói một lời, thậm suy nghĩ: nói là hắn nói, một đám nhìn chằm chằm ta làm gì?

Bất quá những lời này nàng cũng không có nói ra.

Nàng cũng không có giải thích với Song Xu cùng A Phúc, bởi vậy Tôn Nhạc cúi đầu, lẳng lặng nhìn sàn xe, cũng không trả lời.

Nàng không muốn hồi đáp, ba người cũng không còn biện pháp. Trong thời gian ngắn, bên trong xe ngựa khôi phục bình ổn.

Sau khi im lặng mà không nhanh không chậm tiến tới, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, đồng thời, một tiếng hét lớn từ phía trước truyền đến, “Tất cả người đi đường cùng xe xếp hàng, để kiểm tra!”

Cuối cùng đã tới cửa Lâm thành.

Tôn Nhạc cùng A Phúc đồng thời kéo rèm xe ngựa ra, thăm dò nhìn ra phía ngoài.

Dưới tường thành cao tới ba trượng, từ đá tảng hợp thành, có thể đủ chứa ba chiếc xe ngựa cùng đồng hành, hai bên cửa thành, đứng hai mươi mấy vệ sĩ. Những vệ sĩ này cầm trường thương trong tay, đang kiểm tra người đi đường lui tới .

Ngũ công tử nhìn đến tình hình này, không khỏi ngạc nhiên nói: “Xảy ra chuyện gì? Tại sao lại muốn tra xét người qua đường?”

Kinh ngạc giống Ngũ công tử hiển nhiên có khối người, thỉnh thoảng có thể nghe được có người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” “Không biết.” “Nghe nói là Hầu phủ bị trộm.”

“Bị trộm vật gì?”

“Cái này cũng không biết.”

Trong tiếng nghị luận ồn ào lộn xộn, người đi đường cùng xe xếp thành một loạt, chậm rãi chạy tới trước.

Ngũ công tử nhũ mày, thấp giọng nói: “Tề hầu đang suy nghĩ cái gì? Đang lúc hiền sĩ nổi tiếng đến đây, hấn vì việc bị trộm nhỏ xíu này mà biến thành thần hồn nát thần tính*?”

(* sợ bóng sợ gió. Câu này do tích: thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tần đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tần truy đuổi)

Không có người trả lời câu hỏi của hấn.

Cái những vệ sĩ kia gọi là kiểm tra, đó là cầm một bức họa đối chiếu với mọi người, thấy không phải thì cho qua. Tôn Nhạc liếc nhìn, trên bức họa kia vẽ một khuôn mặt tầm thường, ngũ quan đầu đầu cũng thấy, ngoại trừ có thể thấy được đó là một nam tử, rốt cuộc nhìn không ra cái khác, còn tưởng thật sự là tranh trù tượng.

Lâm thành rất lớn, lớn hơn những thành Tôn Nhạc từng qua. Tề quốc bởi vì gần bờ biển, cho tới nay sản vật thập phần phong phú, chỉ cần dựa vào muối biển cũng có thể thu được số lượng lớn tiền tài, bởi vậy quốc gia cũng rất giàu có. Bất quá cũng là vì gần bờ biển, hiền sĩ trong thiên hạ cũng không thích đến nơi xa xôi này. Nếu lần này Tề hầu không mở rộng Tắc Hạ cung, cũng đưa ra bài danh luận dùng phương thức khơi dậy tâm tư tranh cường háo thắng của chí sĩ thiên hạ thì Lâm thành lúc này căn bản sẽ không náo nhiệt như thế.

Cơ phủ ở Lâm thành cũng có chỗ ở, lập tức đoàn xe trực tiếp chạy thẳng đến biệt viện Cơ phủ trong Bắc phố.

106. Chương 106: Gặp Gỡ Yến Tứ

Tôn Nhạc vẫn là lần đầu tiên đến Lâm Thành, nàng lảng lảng đánh giá khắp nơi.

Ngã tư đường ở Lâm thành rất rộng, đủ cho bốn chiếc xe ngựa chạy song song, người đi đường cũng không nhiều, xe ngựa chạy trên đường cũng không gặp trở ngại, Tôn Nhạc còn chưa thấy rõ cái gì, xe ngựa đã lái vào biệt viện Cơ phủ.

Biệt viện Cơ phủ lúc trước thành lập thì chỉ là thuận tiện cho bọn người Cơ thành chủ thỉnh thoảng ghé qua làm việc. Bởi vậy biệt viện cũng không lớn, tổng cộng chỉ khoảng hai mươi tòa nhà gỗ.

A Phúc vừa xuống xe ngựa, liền vội vàng phân công chỗ ở của những kiểm khách cùng đám người Cơ Lạc.

Về phần Ngũ công tử tự nhiên là tiến vào một gian nhà gỗ lớn nhất, hấn đi nhanh về phía trước vài bước, đột nhiên cước bộ dừng lại, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, “Tại sao còn không đi?”

Tôn Nhạc vội vàng đuổi theo hai bước, bên cạnh nàng, Song Xu cũng đi theo.

Lúc này, Ngũ công tử ngay cả thiếp thân thị tỳ cũng không mang, bởi vậy Song Xu cũng kiêm nhiệm chức thị tỳ. Về phần Tôn Nhạc, theo đạo lý nàng cũng được phân đến một chỗ ở, nhưng bởi vì Ngũ công tử trên đường nói một câu ‘ta chính là phu quân của nàng’, khiến cho A Phúc nghĩ nghĩ một hồi, liền không hề an bài chỗ ở cho nàng. Bởi vì nàng làm cơ thiếp của Ngũ công tử, tự nhiên là Ngũ công tử ở đâu nàng liền ở đó.

Trong biệt viện thị tỳ nô bộc đầy đủ mọi thứ, mọi người vừa vào ở liền đến thời gian dùng cơm.

Tôn Nhạc sau khi dùng qua hai chén cháo. Liền đi vào hai gian phòng nhỏ Ngũ công tử chỉ cho nàng ở Ngay trong phòng luyện tập Thái Cực quyền.

Luyện Thái Cực quyền, thời gian luôn trôi qua nhanh chóng. Trong nháy mắt trời liền tối. Dần dần, bên ngoài lửa tắt nập được nhóm lên. Đồng thời, từng đợt mùi rượu cũng bắt đầu bay tới.

Trong mùi rượu còn xen lẫn tiếng chuông nhạc cùng tiếng đàn du dương. Tôn Nhạc rửa sạch xong thay đổi một thân quần áo sạch đi ra cửa phòng. Chỉ thấy trong sương phòng tiếp khách của Ngũ công tử tiếng cười truyền ra, thị tỳ ra vào không thôi.

Tôn Nhạc vẫn chưa đến gần liền nghe được trong sương phòng truyền đến tiếng cười to lạnh lạnh của Yến Tứ: “Giỏi cho người Tiểu Ngũ vô thanh vô tức liền đến Lạc muội tử cũng dụ dỗ đến đây. Lạc muội tử chính là đệ nhất mỹ nhân trong Cơ tộc ta. Không đúng. Là Việt quốc đệ nhất mỹ nhân. Tiểu tử ngươi không sợ những hán tử ghen tuông kia chém đầu của ngươi sao?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, thầm nghĩ: Thì ra Cơ Lạc là Việt nữ! Nói như vậy, bốn gia Cơ tộc cũng là ở Việt Quốc?

Yến Tứ nói đến đây lại cười ha ha một hồi. Trong tiếng cười lớn của hắn, Cơ Lạc mang theo ngượng ngùng kêu lên: “Yến Tứ ca, huynh còn nói bậy ta sẽ không để ý tới huynh nữa.”

“Rồi, rồi, ta sẽ không nói bậy, ta không nói bậy. Ha ha ha ha.” Yến Tứ lại là cười to một hồi.

Nghe tiếng cười sang sảng của Yến Tứ, Tôn Nhạc chợt nhớ tới trước người lần trước luôn cùng hắn ra vào Doanh Thập Tam, thầm nghĩ: cũng không biết Doanh Thập Tam có đến hay không?

Nàng lúc này đã đi tới ngoài sương phòng, khi nàng xuất hiện ở cửa ra vào sương phòng thì trong sương phòng đèn đuốc sáng trưng, mấy người đang nói chuyện với nhau thật vui, cũng không chú ý tới nàng tiến đến.

Tôn Nhạc cúi đầu xuống, lặng yên không một tiếng động đi đến sau lưng Ngũ công tử ngồi xổm xuống. Nàng vừa ngồi xuống, liền cảm giác được có người dùng hai con ngươi sáng quắc nhìn chăm chú chính mình, Tôn Nhạc vừa nhấc đầu, liền đối mặt Cơ Lạc ôn nhu mỉm cười.

Ngồi ở đối diện chỉ có Yến Tứ, lúc này, Song Xu đã một trái một phải ngồi chồm hổm đến bên cạnh Yến Tứ. Tôn Nhạc thật không ngờ, chỉ một chút thời gian như vậy, Ngũ công tử đã đem Song Xu giao cho Yến Tứ rồi, nàng còn tưởng rằng sẽ có cái nghi thức gì.

Nghĩ đến nghi thức, Tôn Nhạc không khỏi nở nụ cười khổ: Song Xu vốn là người bốn gia dùng làm lễ vật đưa cho Ngũ công tử, lúc này Ngũ công tử đem các nàng chuyển giao ột nam nhân tin cậy, coi như là rất chiếu cố các nàng rồi, về phần đón dâu, trừ phi cưới vợ, cơ thiếp vào cửa còn có cái nghi thức gì? Chính cô ta lúc trước đến trong phủ Ngũ công tử, thì chỉ là ngồi xe bò, trước ngực mang theo một đóa khiên ngư đầy sao.

Yến Tứ không chú ý tới Tôn Nhạc đã đến, cũng hoàn toàn không nhớ rõ, hiện tại thiếu nữ tướng mạo bình thường ngồi xổm sau lưng Ngũ công tử, sẽ là bé gái xấu xí mà nhanh trí hai năm trước.

Hắn sau khi ngừng đầu uống xong một chén rượu, cười nói với Ngũ công tử: “Tiểu Ngũ, ngươi cũng đã biết lần này Tắc Hạ Cung xây dựng thêm vì sao hấp dẫn người trong thiên hạ xem chứ?”

Ngũ công tử vừa nghe hắn nói như vậy, thật là có điểm không rõ, lập tức ngược mắt hỏi: “Vì sao?”

Yến Tứ vỗ tay cười, vui tươi hơn hỏi: “Đó là bởi vì, Tô cơ một trong tam đại gia thiên hạ đáp ứng lời mời đi vào Lâm thành.”

Ngũ công tử nhíu mày nhìn hắn, vẻ mặt không đồng ý, “Huynh cho rằng trượng phu trong thiên hạ ai cũng háo sắc như huynh ư?”

Yến Tứ cười hắc hắc hai tiếng, thân thể nghiêng nghiêng về phía trước, tiến đến trước mặt Ngũ công tử thấp giọng nói: “Tiếp theo Tô cơ, chính là Trĩ tài nữ cùng Tô cơ dương danh thiên hạ một đạo tiền đến. Người suy nghĩ một chút, sắc đẹp trong thiên hạ ở đây chiếm ba phần, có người trượng phu nào có thể không tâm động?”

Yến Tứ nói đến đây, như là nghĩ tới điều gì, hướng về phía Ngũ công tử nhếch mi trộn mắt nói: “A, ta quên, Ngũ đệ ta chính là một nam tử đặc biệt giai nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.”

Hắn nói đến đây, quay đầu đối với Cơ Lạc cười đến miễn cưỡng nói: “Lạc muội tử, ngươi cũng đã biết tiểu tử này chính là có tiếng chung tình. Người trong thiên hạ cũng biết, trong lòng của hắn bởi vì có người muội

muội nghiêng nước nghiêng thành này, cho nên đối với bất kỳ nữ nhân nào cũng không động tâm.”

Yến Tứ thốt ra lời này, Cơ Lạc lập tức tươi cười rạng rỡ, đôi mắt của nàng nhẹ nhàng nhìn về phía Ngũ công tử, chính là khi chống lại dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng kia thì nụ cười của nàng liền chậm rãi giảm đi.

Trong mắt Cơ Lạc thêm một vòng u sầu, nàng nhìn sang Tôn Nhạc yên tĩnh không tiếng động mà ngồi chồm hổm trên mặt đất, khẽ cười nói: ” Lời mà Yến Tứ ca nói, Lạc nhi đã nghe qua. Nghe Ngũ Ca nói, lời này cũng không phải hấn nói, mà là Tôn Nhạc nói. Tôn Nhạc, đúng không?”

Tôn Nhạc nghe vậy cười khở một cái, nàng bộ dạng phục tùng liêm mực, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Cơ Lạc ánh mắt như nước, nàng cười dịu dàng nhìn Tôn Nhạc, nói: “Lại không biết lời kia của Tôn Nhạc từ đâu mà đến?” Nàng liếc mắt thoáng qua Ngũ công tử, trầm giọng nói: “Lạc cho rằng, lời này cũng không phải là Ngũ Ca nguyện ý.”

Tôn Nhạc âm thầm kêu khổ: bắt đầu tính nợ cũ rồi đây.

Nàng lúc ấy nói lời kia thì một là giải vây, hai là nghĩ cách làm cho Ngũ công tử giành được chúng nữ hảo cảm, ba là làm cho Cơ Lạc sau khi nghe được câu nói kia, tâm hồn thiếu nữ sẽ mừng thầm, trợ giúp Ngũ công tử giành vị trí người thừa kế. Nhưng nàng nào biết đâu rằng thế sự hay thay đổi, lúc ấy lời nói được cho là rất tốt giờ lại thành cái dạng này.

Yến Tứ lúc này quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, vẻ mặt ngạc nhiên, ngay khi Cơ Lạc chăm chăm nhìn vào Tôn Nhạc, chờ nàng trả lời thì Yến Tứ đột nhiên hú lên quái dị, hô to nói: “Trời ạ, người là bé gái xấu xí năm đó sao? Người rõ ràng tuyệt không xấu, dù là thật, cũng thật không tưởng tượng được.”

Ngũ công tử một bên trừng mắt nhìn Yến tứ, nói: “Có gì phải ngạc nhiên? Nữ đại mười tám biến, đây là chuyện hợp tình hợp lý.”

Yến Tứ cười hắc hắc, hấn tự tay gãi da đầu của mình, hai mắt còn chăm chú nhìn vào trên người trên mặt Tôn Nhạc, vừa xem vừa lắc đầu liên tục, vẻ mặt không dám tin.

Đối với Tôn Nhạc, hấn là ấn tượng rất sâu, bởi vì hảo bằng hữu của hấn, Doanh Thập Tam lòng tại thiên hạ rõ ràng thập phần chú ý tiểu cô nương này. Tuy hấn một mực không đồng ý, nhưng hấn cũng tin tưởng ánh mắt Doang Thập Tam, Tôn Nhạc đã lọt vào trong mắt của hấn, như vậy nhất định có chỗ hơn người.

Bị Yến Tứ cắt ngang, câu hỏi của Cơ Lạc liền không giải quyết được gì. Cơ Lạc cũng chỉ đành thu hồi ánh mắt, mỉm cười mà ngồi.

Kế tiếp, Yến Tứ thao thao bất tuyệt chính là một trận lộn xộn, từ trong lời nói của hấn có thể biết, bây giờ Lâm thành quả nhiên là vô cùng náo nhiệt, cơ hồ là trung tâm chú ý của thể nhân , vô số người lộn xộn tuôn tới, hiện tại chỉ là mới bắt đầu.

Hai năm qua, Ngũ công tử cũng không có đi lại trên thế gian, hấn mặc dù không có xuất hiện, bất quá ‘Ngũ đức chung thủy thuyết’ của hấn dưới sự sử dụng của người có tâm, vẫn là càng ngày càng vang dội, càng ngày càng dẫn tới thể nhân chú mục. Lúc này Ngũ công tử được mời tới Tắc Hạ cung xem như lần đầu tiên hấn sau hai năm chính thức tái nhậm chức, ý nghĩa cực phi phàm.

Tôn Nhạc ngồi chồm hổm sau lưng Ngũ công tử, ngoại trừ Cơ Lạc thỉnh thoảng liếc nàng, nàng cơ hồ là một người tàng hình.

Tuy nhiên ánh mắt Cơ Lạc vô tình hay cố ý luôn chăm chăm vào nàng, Tôn Nhạc cũng không để ý chút nào. Nàng đã sớm đói bụng, liền múc vài khối thịt dê, cùng cháo gạo chậm rãi bắt đầu ăn. Trên bàn này thực phẩm không ít, ngoại trừ hai thứ này còn có hai loại rượu, vài đĩa điểm tâm. Tôn Nhạc lẳng lặng ăn, vẻ mặt vui sướng.

Cơ Lạc nhìn qua Tôn Nhạc bình tĩnh như nước, ánh mắt càng phức tạp.

Mà một bên, Ngũ công tử cùng Yến Tứ lâu ngày gặp lại, càng nói càng hăng say, thao thao bất tuyệt, Yến Tứ thỉnh thoảng cười ha ha một hồi, Ngũ công tử cũng thỉnh thoảng cười nhẹ hai tiếng, một trận nói chuyện thẳng đến màn đêm đã sâu mới chấm dứt.

Ngày hôm sau, Tôn Nhạc dậy thật sớm như thường lệ, dưới tia nắng ban mai nhàn nhạt luyện tập nửa canh giờ Thái Cực quyền.

Khi nàng tắm rửa xong, thu thập gọn ghẽ, Ngũ công tử sớm được Yến Tứ kéo đi chơi đùa.

Tôn Nhạc đành phải quay về, nàng có điểm do dự, không biết nên ở trong phòng tiếp tục luyện tập Thái Cực quyền, hay là đến Lâm thành dạo chơi. Sở dĩ do dự, là vì thời gian này nàng luyện Thái Cực quyền có tiến bộ thật lớn, làm cho nàng có điểm mê muội, nhưng nàng vừa mới tới đây, có điểm hiếu kỳ. Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, khi đi vào ngoài sân nhỏ trong hoa viên thì xa xa nhìn đến Cơ Lạc cùng bốn thị tỳ đi tới hướng nàng.

Thấy các nàng đến gần, Tôn Nhạc nhớ ánh mắt Cơ Lạc luôn đánh giá mình, liền có điểm muốn tránh đi. Lập tức thân thể nàng lóe lên, trốn vào trong rừng cây một bên, ẩn thân sau hai cây đa cao lớn.

Tiếng bước chân càng ngày càng vang, càng ngày càng gần, chỉ chốc lát, năm người Cơ Lạc lướt qua vị trí nàng ẩn thân, tiến nhập sân của Ngũ công tử. Tôn Nhạc xa xa nghe được thanh âm ôn nhu của Cơ Lạc truyền đến, “Ngũ Ca có ở đây không?”

“Hồi cô nương, công tử sáng sớm đã cùng Yến Tứ công tử ra cửa.”

“Ồ.” Thanh âm Cơ Lạc có vẻ hơi thất vọng. Một lát sau, thanh âm mềm mại của nàng lần nữa truyền ra, “Tôn Nhạc có đây chứ?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, cười khổ một cái: quả nhiên hỏi đến mình.

“Tôn Nhạc mới vừa rồi còn ở đây.”

“Như vậy a? Ta chờ một chút.”

Còn muốn chờ?

Tôn Nhạc có điểm chóng mặt, lập tức rón ra rón rén đi qua con đường nhỏ trong rừng cây, chạy ra bên ngoài.

Chỉ chốc lát công phu, nàng liền tới cửa lớn.

107. Chương 107: Sở Nhược Vương.

Nhạc vẫn duy trì thói quen kiếp trước, khi ra khỏi cửa đều bỏ theo ít tiền trong ngực. Lúc này cũng vậy, nàng sớm đem mười lượng vàng Ngũ công tử thường trước kia lấy ra một, đổi thành đao tẹ cùng bạc. Hiện tại trong tay áo nàng chứa những thứ này.

Lâm thành rất lớn, hơn nữa bởi vì Tề nhân cũng khá giả, phòng gỗ nhà đá hai bên đường đều xây cao lớn uy vũ, có hơn một nửa là hai tầng.

Một thân áo tang giấy rơm, Tôn Nhạc dung mạo không đẹp sau hai năm lần nữa bước trên chốn phồn hoa này, trong lòng rất là buồn lổ. Bởi vì khi nàng đi tới, rõ ràng không ai hướng nàng liếc mắt một cái!

Rất cục, rất cục không hề xấu đến đâm vào mắt người!

Tôn Nhạc trong lòng hết sức cao hứng, nàng trước kia ở thành thì vừa lộ mặt không đến nỗi vạn người chú mục, ít nhất cũng là trăm người ghé mắt. Hiện tại tốt rồi, nàng giống như là người tàng hình, cũng không hù ngà bất cứ kẻ nào, đồng thời bọn đang đồ tử hạo sắc cũng sẽ không liếc qua nàng.

Tuy rằng, đang đồ tử không thèm nhìn mà lướt qua như vậy, dường như cũng không phải chuyện rất vinh quang, lại càng không đáng để nàng kiêu ngạo đắc ý. Nhưng Tôn Nhạc vẫn là cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Hai mắt nàng sáng lên, nhẹ nhàng mà thở ra một hơi thật dài, nhìn người trên đường lui tới, nhin không được nhẹ nhàng cười.

Lâm thành không có đài Chư Tử, chỉ có một Tắc Hạ cung vừa xây dựng thêm, đã dẫn người trong thiên hạ tới ghé mắt. Bất quá Tắc Hạ cung cách phố chính cũng hơi xa, dùng xe ngựa cũng phải đi đến ba canh giờ, đi bộ như nàng vậy căn bản là đi không đến, cho nên nàng cũng không nghĩ đến chuyện mau mau đến xem.

Theo hiền sĩ các nơi tràn vào, hiện tại trong Lâm thành nhiều nhất là một ít hiền sĩ đeo trúc quan. Thế gian này vật chất thiếu thốn, dù là kẻ có tiền bình thường, một năm có thể ăn thịt no nê đã rất là rất giỏi rồi. Bởi vậy những người đọc sách này dù đeo quan, phần lớn cũng làm từ trúc. Ngẫu nhiên có thể nhìn đến người dùng ngọc quan, thì không phải là nhà cực giàu thì là con cháu quyền quý.

Tôn Nhạc đi một hồi, cảm thấy hơi đói rồi, liền cất bước tẩu lâu phía trước khoảng trăm mét, có một mảnh gấm phát phơ trên viết chữ ‘thực’.

Tẩu lâu cũng có hai tầng. Trong đại sảnh tầng thứ nhất đã ngồi hơn mười hiền sĩ mang trúc quan. Những người này từ các nơi chạy đến phong trần mệt mỏi vừa ăn vừa cất giọng trợ trợ tán gẫu.

Tôn Nhạc đi đến một sập trong góc ngồi xổm xuống. Hướng tiểu nhị muốn một phần bánh, một bầu rượu, một đĩa đậu cao xong liền chậm rãi ăn.

Nàng ăn rất chậm, rất thanh nhã, vừa ăn vừa thỉnh thoảng đánh giá mọi người chung quanh.

Đúng lúc này, một thanh niên bước đến. Thanh niên này hai mươi tuổi, làn da ngăm đen mà rắn chắc. Đôi mắt lóe sáng, bộ dáng thập phần tinh anh.

Thanh niên này vừa tiến đến. Trong tiệm có mấy người đồng thời hướng hắn mời: “Tri bách sự(biết trăm chuyện)tiểu tử ngươi đến đây à?”

“A ha. Rốt cục cũng đợi được tiểu tử ngươi rồi. Nói nhanh lên. Hiện tại lại có chuyện gì thú vị đã xảy ra”

“Tri ca, người một tháng này không tới, chúng ta đều buồn bực hoảng hốt.”

Trong ba bốn tiếng chào hỏi, thanh niên lộ ra hàm răng trắng như tuyết, liên tục vỗ tay trước ngực nói: “Đa tạ chư vị đã nhớ.”

Hắn đi vào một bàn trước Tôn Nhạc thì một hiền sĩ chừng ba mươi tuổi đưa bầu rượu qua nhét vào trong tay Tri bách sự. Tri bách sự rất vui mừng, sau khi cười ha ha một hồi, nhắc bình rượu kia ngẩng đầu lên nâng ly.

Dòng rượu vàng đục rót vào giữa cổ họng của hắn, Tri bách sự uống như nước phá bờ, đảo mắt bầu rượu liền thấy đáy.

Đem bầu rượu không để xuống trên bàn, Tri bách sự vỗ tay trước ngực cười sang sảng nói: “Đa tạ thịnh tình của chư vị.”

Nói đến đây, hắn ho một tiếng.

Mọi người thấy hắn thanh giọng, biết hắn sắp nói ra suy nghĩ của mình, trong nhất thời, hơn mười người đều đình chỉ nói chuyện, hơn mười ánh mắt đồng thời nhìn hướng hắn.

Tri bách sự sau khi ho một tiếng, cao giọng nói: “Chư vị nói đúng, gần đây xác thực đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa!”

Đại sự kinh thiên động địa?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đồng loạt thấy hào hứng lên, cả đám đều nhìn hướng Tri bách sự, đại sảnh lầu một trở nên lặng ngắt như tờ.

Tôn Nhạc thấy mọi người thận trọng như thế, biết lời Tri bách sự này nói khẳng định có vài phần đáng tin cậy, lập tức cũng quay đầu, tò mò nhìn về phía hắn, chờ hắn nói tiếp.

Tri bách sự hai mắt đảo qua mọi người, đột nhiên thanh âm hơi thấp, con mắt chuyển động linh hoạt hỏi: “Chư vị có biết Sở hay không?”

Sở ? Người nơi này đều là hiền sĩ biết chữ, làm sao có thể ngay cả địa danh cũng không biết? Tất cả mọi người không tiếp lời, chờ câu dưới của hắn.

Tri bách sự cười hắc hắc, mặt mày hớn hở nói: “Sở nhiều núi, dân phong dũng mãnh mà cách Trung Nguyên khá xa, từ trước đến nay là nơi Nam Man hội tụ. Từ sau khi Đại Chu ta được thiên hạ, Sở chính là do hơn mười vị Sở tù trưởng cùng nhau thống trị. Những Sở tù trưởng này chính là những kẻ liều lĩnh một phương, Thiên Tử từ trước đến nay cũng không trông nom.”

Tri bách sự nói đến đây, hít một hơi thật sâu, trợn to mắt nói ra: ” Đại sự kinh thiên động địa ta mới vừa nói, chính là từ Sở này phát sinh .”

Lúc nói chuyện Tri bách sự có điểm ra vẻ thần bí, cũng không biết vì sao, những người quen thuộc hẳn không ai mở miệng chất vấn. Tôn Nhạc chú ý tới, lúc này trên lầu hai đi xuống năm sáu người khách, bọn họ yên tĩnh đi xuống, yên tĩnh ngồi ở sập lắng nghe Tri bách sự nói chuyện.

Một hiền sĩ bên trái lúc này lại đưa một bình rượu lớn cho Tri bách sự, Tri bách sự một bả lấy qua, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tất cả mọi người nhìn hẩn, nhìn hẩn một phen uống ừng ực.

Tri bách sự sau khi ực một cái uống cạn, duỗi tay áo đem rượu bên miệng lau đi, nhìn mọi người lần nữa nói: “Trong hơn mười vị Sở tù trưởng này, Xuất hiện một nhân vật rất giỏi! Vị Sở tù trưởng mới này, nghe nói đến nay mới mười lăm sáu tuổi, hẩn vào một năm trước vô thanh vô tức, cũng không biết dùng cái biện pháp gì, tiêu diệt mười mấy Sở tù trưởng khác rồi! Chính hẩn thành người đầu tiên thống nhất đất Sở!”

“A?”

“Có chuyện cỡ này phát sinh sao? “

“Một năm trước, Sở tù trưởng này chẳng phải là mới mười bốn mười lăm tuổi, tuổi nhỏ như thế, đã giỏi như vậy sao? Thật là đáng sợ!”

Mọi người đều nghị luận.

Tôn Nhạc chú ý tới, trong tiếng nghị luận của mọi người, căn bản không có tiếng nghị vấn truyền ra.

Tri bách sự đợi đến tiếng nghị luận ngừng, mới cười hắc hắc, con mắt quay tít một vòng, lớn tiếng nói: ” Sở thật sự hoang xa, lại là chỗ Nam Man tụ tập, bất kể là Thiên Tử hay là thế nhân, đều không có hứng thú với chỗ kia. Chính là bởi vì không có hứng thú, nên chuyện một cái tiểu tử lông cũng chưa dài đủ nhất thống Sở, lại cho tới hôm nay mới truyền ra.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, lắc đầu trầm suy nghĩ: ngày hôm nay một việc nhỏ lông gà vỏ tỏi cũng sẽ truyền đi khắp nơi thế nhân đều biết rõ. Thiếu niên Sở tù trưởng kia nhất thống Sở chuyện lớn như thế, rõ ràng dấu điểm một năm đều không có truyền ra, thực sự là giữ công tác bí mật làm tốt lắm nha!

Lúc này, Tri bách sự hít sâu một hơi, biểu lộ trở nên nghiêm túc.

Mọi người biết rõ Tri bách sự, hẩn biểu lộ như thế, liền đại biểu hẩn có chuyện trọng đại muốn nói.

Trong thời gian ngắn, tất cả thanh âm đều biến mất, mọi người chuyên chú theo dõi hẩn, biết trăm Tri bách sự tuyên bố chuyện trọng đại.

Tri bách sự hít sâu một hơi, nói ra: “Chuyện Sở quốc này sở dĩ truyền ra, đó là bởi vì thiếu niên Sở tù trưởng này làm một đại sự kinh thiên động địa!”

Trong sự lặng ngắt như tờ, Tri bách sự nói từng chữ từng câu: “Thiếu niên Sở tù trưởng này công nhiên hướng Chu thiên tử thỉnh phong! Hẩn muốn Chu thiên tử phong chính mình làm vương!”

Mọi người bắt đầu ồn ào lên. Người người cũng biết, nước chư hầu trong thiên hạ này sở dĩ hình thành, là vì sau khi Chu thay thế Thương mà được thiên hạ, vì ban thưởng công thần mà thiết lập. Nói cách khác, năm trăm năm này, ngoại trừ Chu Vũ Vương nhất thống thiên hạ, không còn có vị một chu thiên tử khác lại ngăn chư hầu, hiện tại thủ đô tất cả chư hầu có mấy trăm năm lịch sử, lai lịch rất không tầm thường.

Hẩn một cái Sở tù trưởng nho nhỏ, căn bản cũng không phải là người thượng đẳng, càng chưa có làm công tích kinh thiên động địa gì, lại dám hướng Chu thiên tử thỉnh phong, thật sự quá buồn cười.

Bởi vậy, tiếng cười trong hành lang là càng lúc càng vang lên, tiếng khịt mũi cũng không thiếu. Cả đám đều cảm thấy việc này thật sự buồn cười.

Bất quá, về mặt Tri bách sự lại nghiêm túc như cũ. Vài người quen thuộc với hắn, biết rõ lời của hắn vẫn chưa nói xong, nghị luận hai câu liền đình chỉ. Mà những người hiền sĩ mới tới, thì vẫn châu đầu kề tai nói không ngừng.

Mắt thấy tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, càng ngày càng to, Tri bách sự thanh giọng ho một tiếng, tiếng hắn ho tuyệt không vang dội, nhưng tiếng ho này vừa ra, tạp thanh lập tức dừng lại. Cả những người nói chuyện với nhau thật vui kia được người ngoài nhắc nhở cũng an tĩnh lại, nguyên một đám quay đầu nhìn hướng Tri bách sự.

Khi một đám đã yên tĩnh, Tri bách sự nói ra: “Chuyện này vẫn chưa hết. Vấn đề là, sau khi Chu thiên tử cự tuyệt hắn thỉnh phong, năm này thiếu niên Sở tử trưởng rõ ràng lập tức tự mình phong vương! Hắn phong mình là ‘Sở Nhược vương’, còn hướng thiên hạ tuyên bố: Chu vương nhờ truyền ngôi mà được thiên hạ, hắn cũng muốn thử xem vương vị kia nặng bao nhiêu!”

Khi Tri bách sự nói ra hai câu này của Sở Nhược vương, trong thời gian ngắn, tất cả mọi người trong đại sảnh á khẩu không trả lời được, đầu văng mắt hoa nửa ngày không cách nào thanh tỉnh. Vương vị kia là biểu tượng của Thiên tử, ngoại trừ Thiên Tử không người nào dám đụng tới, hắn trước mặt mọi người tuyên bố muốn xưng vương, đó là chí hướng nhắm tới vị trí thiên tử nha.

Tri bách sự nhìn mọi người, tiếp tục cao giọng nói: “Sở Nhược vương này hắn chẳng những đem mình phong làm vương, còn đang ở trong đất Sở phân phong chư hầu! Chư vị, Sở tử trưởng này là đã đem mình xưng ngang hàng cùng Chu thiên tử nha!”

Tri bách sự nói đến đây, liền ngồi xuống sập ở một bên, bưng một bầu rượu lên lần nữa nâng ly.

Trong hành lang rất yên tĩnh, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ có tiếng Tri bách sự uống ừng ực truyền đến.

Chuyện này, cả mấy người vốn đang giễu cợt kia cũng không nỡ nụ cười nổi. Tất cả mọi người đều cảm thấy tình thế nghiêm trọng! Sở Nhược vương này cả gan làm loạn như thế, làm càn như thế, nhưng là sẽ khiến cho thiên hạ chấn động a! Chẳng lẽ, lập tức sẽ phát sinh chiến sự rồi sao?

Tôn Nhạc cũng nghe đến trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ: Sở Nhược vương này tuy còn trẻ, nhưng lại là một kiêu hùng không sợ trời không sợ đất. Hơn nữa, hắn mười bốn tuổi liền bắt đầu từng bước nhất thống Sở, loại tài trí này, cũng quá mức rợn cả người đi? Không thể tưởng được trong thiên hạ lại có nhân vật như vậy! Chỉ sợ chỉ có Khang Hi đế Thanh triều so sánh được với hắn! Trên đời này, thật là có người thông minh như thế nha.

Ai, hắn làm như vậy, thiên hạ lập tức sẽ nổi lên chiến sự.

Lúc này, một hiền sĩ râu dài bốn mươi mấy tuổi đột nhiên hỏi: “Sở Nhược vương này cả gan làm loạn như thế, vì sao lại đặt tên mình là ‘Nhược vương’?” (Nhược nghĩa là yếu đuối)

Tri bách sự lắc đầu, nói: “Ta chỉ biết, lúc ấy thuộc hạ của hắn cũng không đồng ý hắn lấy tên này. Nhưng Sở Nhược vương vẫn kiên trì, mọi người cũng hết cách.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, không khỏi thầm nghĩ: Nhược vương? Di, Nhược nhi cũng có chữ nhược.

Nàng chỉ là thoáng nghĩ qua, liền đem hắn vung đến sau đầu.

108. Chương 108: Hình Như Có Công Phu Rồi

Sau khi Tri bách sự ném ra cái tin tức kinh thiên động này, tất cả mọi người trong hành lang đều an tĩnh lại.

Trong lòng Tôn Nhạc cũng cảm thấy phiền muộn, tuy nàng đã sớm cảm giác được loạn thế sắp đến, chính là thật không ngờ lại tới nhanh như vậy! Lại dùng phương thức như vậy mở màn.

Nàng ngơ ngác nhìn dòng người bên ngoài lui tới, trầm suy nghĩ: chiến tranh xảy ra, thế gian loạn lạc, nhân mạng sẽ nhẹ như cỏ rác. Ta phải làm thế nào cho tốt?

Vốn là, nàng luôn ảo tưởng vào một ngày nào đó, tìm được một địa phương thích hợp, hoặc có một cơ hội thích hợp, liền rời xa tất cả, qua một cuộc sống ngồi xem mây đến mây đi. Nàng tuy cảm giác được đại loạn sắp đến, nhưng vẫn cảm thấy đại loạn còn xa, ít nhất còn có thể làm lành vượt qua vài năm thái bình mới loạn lạc.

Nhưng thế sự khó liệu, đại loạn đã như lửa sém đến lông mày!

Kế tiếp, Tôn Nhạc có điểm hoảng hốt, Tri bách sự lúc này cũng uống đến say mềm, bên người hắn, bốn năm người say ngã trái ngã phải. Những chuyện này là do cảm giác được đại loạn sắp đến, trong nội tâm hoảng sợ nên dùng rượu giải buồn.

Tôn Nhạc chậm rãi đứng lên, ném cho tiểu nhị mười cái dao tẹ, xoay người đi ra phía ngoài.

Bên ngoài mặt trời cao cao như trước, người đến người đi rầm rĩ không ngừng, cực kỳ náo nhiệt, nhưng Tôn Nhạc đi tới, lại chỉ cảm thấy trên người lạnh lẽo.

Nàng sau khi ở trên đường tùy ý vòng vo một lúc, trong vòng một canh giờ này, nàng căn bản là hốt hoảng, ánh mắt mờ mịt một mảnh, cái gì cũng không có nhìn đến, liền bước thấp bước cao trở về.

Ngoài biệt viện Cơ phủ, đậu vài chiếc xe ngựa, xem ra có người tới gặp Ngũ công tử. Tôn Nhạc tâm thần bất định, liền tránh đi chỗ nhiều người, theo con đường nhỏ trong bóng rừng đi về hậu viện biệt viện.

Hậu viện biệt viện cũng là một ngọn núi. Trong loại thành thị lớn này chỗ như vậy rất dễ dàng tìm được. Cơ thành chủ lúc trước xây biệt viện vì tiết kiệm tiền, liền tuyển cái chỗ xa xôi này. Về sau Lâm thành xây dựng thêm cái địa phương xa xôi này cũng dần dần thành trung tâm.

Tôn Nhạc đi vào phía sau núi, đi đến rừng trúc ngồi xuống trên một tảng đá lớn. Phía trước rừng trúc khoảng hai mét chính là một con suối nhỏ. Con suối thanh tịnh nhẹ nhàng chảy qua trên đá vụn. Thỉnh thoảng có hai con cá chơi đùa trong đó. Dòng suối chảy qua đường núi xuyên qua rừng, vượt qua khe núi mà đi.

Tôn Nhạc ôm đầu gối mà ngồi, nhìn dòng suối chảy xuất thần. Dòng suối lạnh mà trong veo, u tĩnh không tiếng động. Tôn Nhạc nhìn một chút liền thở dài.

Dòng suối này thanh tịnh như thế một năm lại một năm chảy. Mặc kệ thế đạo này là đen là trắng, cũng không trông nom thế nhân này đẹp hay xấu. Hắn cũng chảy như vậy, bằng phẳng, trầm tĩnh mà ôn nhuận.

Nhìn một chút, Tôn Nhạc tâm niệm vừa động, trầm suy nghĩ: nước chảy mặc kệ vận mệnh phía trước an bài là nham thạch hay rừng trúc, là đồng bằng hay sườn núi hiểm trở, hắn đều không tiếng động yên tĩnh chảy qua, cũng không sợ hãi. Tôn Nhạc, người cũng có thể làm được! Người cũng có thể không đếm xỉa vận mệnh an bài, bất chấp hiểm trở!

Với lại, Tôn Nhạc người đã là người của hai thế giới rồi!

Nàng nghĩ tới đây, tâm tình rốt cục chậm rãi bình tĩnh lại.

Tôn Nhạc đứng lên, đi đến bên hông bãi đất hoang rừng trúc, khởi giá thức lần nữa luyện tập hái Cự quyền.

Trải qua hai năm luyện tập, Tôn Nhạc sớm đã bắt được luồng khí vô hình hai năm trước nàng cảm giác được, cũng có thể tự do khống chế luồng khí này, thậm chí có thể khống chế lực đạo lưu động trong cơ thể mình.

Bởi vậy, theo quyền thức nàng triển khai, lá trúc, tro bụi đều bay xuống, bay đến trước người của nàng liền bị một đạo khí vô hình vô chất ngăn lại. Những lá trúc tro bụi kia không ngừng xoay tròn trên không trung, xoay tròn, theo quyền thức của nàng hoặc sang trái hoặc sang phải, hoặc chuyển vòng tròn, nhưng hết lần này tới lần khác sẽ không rơi xuống!

Đặc biệt khiến Tôn Nhạc mừng thầm chính là, trong hai tháng này, mỗi lần nàng luyện tập Thái Cực quyền thì chung quy cảm giác được chính mình tựa hồ nắm giữ cái gì tương đối cao thâm.

Như hiện tại, khi nàng đang luyện, trong lúc nàng huy động hai tay, sẽ hình thành một đạo dòng xoáy vô hình. Cái dòng xoáy này nàng hoàn toàn có thể thao túng, có thể xoay chuyển chúng nó, hơn nữa càng ngày càng thuần thực. Nàng thậm chí có thể theo tâm ý của mình mà khiến cho lá cây tro bụi tụ tán, trở thành tên bắn ra hay là phóng tới bầu trời như mưa bồ nhào đầu đổ xuống.

Cảm giác như vậy rất mỹ diệu, đã mỹ diệu, lại có một loại cảm giác nắm trong tay cái gì.

Lúc này Tôn Nhạc đã cảm giác được, chính mình có thể đã có nội công mà kiếp trước từng nghe nói qua.

Có lẽ, mình trong lúc vô tình đã có thêm một phần năng lực mưu sinh thời loạn thế.

Trong Cơ phủ, Tôn Nhạc cố tình muốn tìm người thỉnh giáo, hỏi qua vài cái kiếm khách tuy nhiên họ cũng không biết nội công là gì. Tôn Nhạc vẫn muốn, nếu như gặp lại Nghĩa Giải, nhất định phải hướng hắn hỏi một chút đây là chuyện gì xảy ra.

Tôn Nhạc luyện tập hai canh giờ, lúc này lại đến thời gian dùng bữa tối. Mà tâm tình của nàng đã hoàn toàn bình tĩnh, liền xoay người đi về.

Chỉ chốc lát, Tôn Nhạc liền tới sân trước nàng cùng Ngũ công tử ở .

Nàng còn chưa vào cửa, A Phúc liền thấy nàng, hướng Tôn Nhạc bước đi.

A Phúc đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hỏi: “Người đi đâu vậy? Cơ cô nương tìm người, Ngũ công tử cũng tìm người.”

Tôn Nhạc cười yếu ớt nói: “Ngũ công tử tìm tôi có chuyện gì?”

A Phúc thở dài một tiếng, cùng nàng sóng vai đi vào sương phòng, nói: “Nói là cái gì chuyện về Sở Vương a, thiên hạ đại loạn. Vì việc này, Ngũ công tử cùng Yến Tứ chơi cũng chưa có chơi đã trở về.”

Tôn Nhạc nhìn về phía sương phòng tiếng người huyên náo, thấp giọng hỏi: “ Những người nào đến đây vậy?”

A Phúc cau mày nói: “Bất quá là một ít hiền sĩ ngưỡng mộ công tử.”

Hắn nói đến đây, nhìn về phía Tôn Nhạc bất an mà hỏi thăm: “Tôn Nhạc, người cảm thấy quả thực sẽ có chiến tranh sao? Ai, ta nghe Yến Tứ công tử nói, Tề hầu đối với chuyện này thập phần mưu cầu danh lợi, chỉ sợ sẽ dẫn đầu xuất binh.”

Trong nội tâm Tôn Nhạc lộ cộc, thầm nghĩ: Yến Tứ cũng nói như vậy, xem ra tin tức này đã lộ ra ngoài rất nhiều rồi.

A Phúc mày nhíu lại cực kỳ căng thẳng, vẻ mặt lo lắng cùng bất an, “Nếu như Tề hầu muốn đánh Sở quốc, cũng không biết đối với những người như chúng ta có thể có ảnh hưởng hay không? Ai, thật sự không thích chiến tranh.”

Tôn Nhạc nhẹ giọng hỏi: “Triệu hầu thì sao? Triệu hầu có tin tức gì truyền ra?”

A Phúc không hiểu nhìn về phía Tôn Nhạc, không rõ đang yên lành sao nàng lại nhắc đến Triệu hầu?

Tôn Nhạc suy nghĩ, hai năm trước Triệu hầu đã lộ ra dã tâm, cũng không biết lúc này hắn sẽ ứng đối như thế nào?

Nàng vừa nghĩ đến đây, trong nội tâm liền âm thầm lắc đầu: ta đây là làm sao vậy? Đại sự trong thiên hạ này có quan hệ gì đến ta đâu?

Vô tình, nàng cảm giác mình hẳn là nên thu thập tin tức các phương diện, tốt nhất là nắm giữ như Tri bách sự kia, như vậy mới ở trong các loại nguy cơ cùng thế sự biến hóa cảm thấy chủ động

Nhưng ý niệm này trong đầu chỉ là một cái thoáng qua, Tôn Nhạc lại cảm thấy chính mình rất là nhàm chán, nàng vốn rất lạnh nhạt, lại rất lười nhác, chỉ thích nước chảy bèo trôi. Những sự tình kia vẫn là để cho người có dã tâm có khát vọng đi duy trì a, về phần chính mình, chỉ cần giữ cho an ổn là được rồi.

109. Chương 109: Hỏi Thăm Nghĩa Giải

Tôn Nhạc cùng A Phúc mới vừa đi tới dưới mái hiên, một mỹ nhân từ phía sau cổng vòm chạy ra, nàng đúng là Cơ Lạc. Lúc này, bên người Cơ Lạc không thấy thị tỳ.

Cơ Lạc gương mặt hồng hồng xinh đẹp như một đóa Phù Dung tươi đẹp đang nở. Nàng liếc nhìn Tôn Nhạc, trong ánh mắt lộ ra một vòng kinh hãi, lập tức bước nhanh đến gần Tôn Nhạc, cười nói: “Tôn Nhạc, người đã trở lại?”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng khẽ chào, bộ dạng phục tùng liêm mực nói: “Vâng, nghe nói cô nương có việc cần tìm?”

Cơ Lạc trực tiếp đi đến trước mặt nàng mới đứng lại, nàng nhìn Tôn Nhạc, cười dịu dàng nói: “Đúng nha đúng nha, đang có một chuyện.”

Nàng chống lại ánh mắt hỏi thăm của Tôn Nhạc, không biết lại vì sao có điểm do dự. Cơ Lạc rũ mắt xuống, sau một lúc lâu do dự nói: “Tôn Nhạc, nghe nói người quen Nghĩa Giải?”

Nghĩa Giải? Tại sao lại nhắc đến hắn?

Cơ Lạc chống lại ánh mắt không hiểu của Tôn Nhạc, trong ánh mắt mỹ lệ ngập nước, cười dịu dàng, “Người quen sao?”

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, lẳng lặng đáp: “Quen.”

“Thật tốt quá.” Cơ Lạc vui vẻ nói: “Người có biện pháp tìm được hắn không? Trong tin tức gia tộc đưa đến đây, nói có việc muốn nhờ hắn. Ta nhớ có người đã từng nói, người cùng Nghĩa Giải quen biết, hắn còn nói thẳng chính mình thiếu nhân tình của người, bởi vậy liền nghĩ tới người đây.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, khóe miệng không khỏi khẽ nhếch, âm thầm buồn cười: Nghĩa Giải cho dù thiếu nhân tình của ta, cùng Cơ tộc có quan hệ gì đâu? Có liên quan gì tới người? Ta cùng với hắn vốn là tình quân tử nhạt như nước, trừ phi vạn bất đắc dĩ, ta tuyệt đối không muốn đi tìm hắn tương trợ.

Nàng thấp mi cúi mặt chờ sau khi thanh âm Cơ Lạc dừng lại, liền từ từ nói: “Cơ cô nương nói quá lời. Nghĩa giải là người phương nào? Hắn thiếu nợ ta, bất quá là một bữa cơm một câu nhân tình. Căn bản không cần phải báo đáp. Vả lại, Tôn Nhạc cũng không có biện pháp tìm được hắn.”

Dứt lời, Tôn Nhạc hướng Cơ Lạc nhẹ nhàng khẽ chào. Trực tiếp lướt qua nàng đi vào sương phòng.

Cơ Lạc nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tôn Nhạc. Không thấy nàng tiến lên nói cái gì nữa. Trên mặt ý cười cũng y nguyên, ánh mắt kia càng ôn hòa như xưa. A Phúc một bên thấy một màn như vậy, thầm suy nghĩ: Tôn Nhạc thật sự là một điểm mặt mũi cũng không cho Cơ cô nương. May mắn Cơ cô nương tính tình tốt, không đi so đo.

Trong mắt A Phúc, trong mắt Cơ Lạc, trong mắt thế nhân, nếu Tôn Nhạc là cơ thiếp của Ngũ công tử, là dân dưng được Ngũ công tử đề bạt. Nàng liền kém một bậc. Theo ý nào đó mà nói, nàng thậm chí có thể nói là tài sản riêng của Cơ phủ. Sự tồn tại của bốn gia Cơ tộc đối với nàng mà nói là cao cao tại thượng.

Nhưng Tôn Nhạc là từ hiện đại đến, vẫn cho rằng người người ngang hàng. Cho dù ngẫu nhiên cúi đầu, cũng là vì tình thế mà cúi đầu, không phải cúi đầu bởi thân phận hoặc địa vị. Bởi vậy, hành vi nàng cho rằng rất bình thường, thậm chí còn còn có chút khiêm tốn trong mắt người khác lại là mạo phạm.

Trong sương phòng, bảy tám người thanh niên đang đàm luận khí thế ngất trời. Tôn Nhạc vô thanh vô tức đi vào không có nửa người chú ý tới.

Tôn Nhạc cúi đầu ngồi xổm sau lưng Ngũ công tử.

Ngồi ở đối diện Ngũ công tử, lại là người Tôn Nhạc đã từng nhận biết, từng xuất hiện tại đại hội trí giả năm nước Tề vương tử.

Hai năm không thấy, thiếu niên tuổi đôi mươi ngày xưa cũng đã lớn, trên gương mặt thanh tú thiếu một phần cao ngạo, nhiều hơn một phần nội liễm.

Ngồi ở bên cạnh Tề vương tử là một thanh niên mặt chữ điền giống như là đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu hướng Tề vương tử hỏi: “Lục điện hạ, hai ngày này người đi đường xuất nhập đều phải kiểm tra, lại không biết muốn tra người phương nào?”

Tề Lục vương tử nói: “Là một tên trộm vặt.” Hần nói đến đây, thanh âm có chút buồn bực, trên mặt cũng thêm một phần tức giận, “Tên trộm kia thật to gan, rõ ràng trộm được đồ trong phủ của ta, còn từ bên người ái cơ của ta trộm đi thanh thiên bạch ngọc song long bội ta thích nhất! Tắc Hạ cung xây dựng thêm tuy đưa tới vô số hiền sĩ, nhưng trộm vặt cũng tới không ít, thật làm cho người ta nghĩ tới liền căm tức!”

Thì ra là vì việc này liền ở cửa thành bày trận, kiểm tra người đi đường!

Ngũ công tử nhíu mày, trầm suy nghĩ nói: Tề hầu một lòng muốn cho thế nhân nhìn Tề bằng cặp mắt khác, nhưng lại ngay cả loại hành vi làm cản này của nhi tử cũng không trông nom.

Hần không biết, Lục vương tử rất được Tề hầu yêu thích, của thành này chính là thuộc sự quản lý của Lục vương tử, Lục vương tử hôm nay dưới loại tình thế này thiết lập kiểm tra người qua đường, Tề hầu cũng không hay biết.

Lời này của Lục vương tử vừa ra, đám người Tôn Nhạc cũng đã biết thiếu niên trước mắt này, tính nét vẫn như hai năm trước.

Lục vương tử nói đến đây, cơn giận trên mặt vẫn còn sót lại không tiêu. Một hiền sĩ chừng ba mươi tuổi ngồi phía bên phải hắn thấy hắn rầu rĩ không vui, liền khẽ cười nói: “Lục điện hạ, đêm qua cô nương mới tới Xuân Nhật các, quả nhiên là làm cho người ta yêu thích? Ai, thân phận như chúng ta, trăm cầu cũng không được thấy, nhưng Lục điện hạ chỉ là một câu, cô nương kia liền vội vàng ngã tới. Vẫn là điện hạ oai hùng hơn người a.”

Vừa nhắc tới nữ nhân, các nam nhân đang ngồi đều tinh thần đại chấn. Lục vương tử ha ha cười, xoa xoa cằm của mình đắc ý nói: “Những nữ nhân này, còn không giống nhau sao! Nằm dưới cổ tay bốn vương tử, các nàng tự nhiên là ngoan ngoãn nghe lời.”

“Đúng a đúng a, Lục vương tử uy phong hơn người.”

“Lục điện hạ cũng không phải là người bình thường, kỷ lục đêm hôm đó chế ngự bảy nữ nhân đến nay cũng chưa có người phá vỡ.”(Myu:Tôm, ta ói.)

“Bội phục bội phục!”

Trong tiếng một đám nịnh hót, trên gương mặt thanh tú của Lục vương tử hào quang rực rỡ, vô cùng phần khởi, quét sạch cơn giận vừa rồi.

Ngũ công tử nghe nghe, đã cúi đầu xuống, lộ ra một vẻ chán ghét phiến muộn.

Tôn Nhạc xem xét hắn, chậm rãi cất bước lui ra.

Nàng thật sự quá tầm thường, hơn nữa trong sương phòng thỉnh thoảng có thị tỳ xuất nhập, lần này một lần vào một lần ra cơ hồ không có người thứ hai biết.

Tôn Nhạc trực tiếp đi ra sân, nàng vừa ra cổng vòm, liền nhìn đến A Phúc đang cùng người thanh niên Kiểm Sư kia nói chuyện.

Tôn Nhạc hướng hai người đến gần một chút, khẽ gọi: “A Phúc.”

A Phúc nghe tiếng quay đầu lại, thấy là Tôn Nhạc, vội vàng hướng nàng bước đến.

Tôn Nhạc nhìn A Phúc, nhẹ giọng nói: “Khách đến thật là không thú vị, Ngũ công tử đã có chút phiền chán, người đi giúp hắn giải vây a, ân, người kêu một tiếng, nói Cơ thành chủ phái người đến, nói có chuyện gấp thông tri.”

A Phúc nghe xong nở nụ cười, “Tốt, ta đây phải đi.” Hắn nói đến đây, vừa nhìn Tôn Nhạc cười, “Tôn Nhạc, người thật khéo hiểu lòng người.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng cười, nhẹ giọng nói: “Người quá khen.”

A Phúc ha ha cười, nhanh chóng đi vào sương phòng.

Khi hắn đi đến ngoài sương phòng thì Tôn Nhạc nhìn đến A Phúc kéo kéo trường bào, lắc lắc cánh tay, sau khi làm hai cái động tác chuẩn bị, hắn đột nhiên cước bộ nhấc tới, vội vàng vọt vào bên trong, hắn vừa xông, vừa vội vàng kêu lên: “Công tử, công tử, thành chủ phái người tìm đến công tử, người tới quá gấp, kính xin công tử nhanh chóng tiến đến.”

Ngũ công tử đang ngồi hết sức bất an, đột nhiên nghe được A Phúc nói như vậy, trong nội tâm không khỏi buông lỏng. Đồng thời, hắn nghe ngữ khí A Phúc dè chừng như thế, trong nội tâm lại cả kinh.

Hắn vội vàng xoay người hướng mọi người chắp tay trước ngực nói: “Chư vị, Cơ Ngũ có việc đi ra ngoài một chút, thất lễ.”

Tề Lục vương tử phát phát tay, nói: “Không sao, không sao, chúng ta đang muốn rời đi.”

Ngũ công tử theo A Phúc vội vàng đi ra. Ngũ công tử vừa đi, vừa vội la lên: “A Phúc, người có biết là đã xảy ra chuyện gì không?”

A Phúc ha ha cười, hắn quay đầu làm mặt quỷ nhìn thoáng qua đằng sau, thấy những người kia còn chưa có đi ra, liền nhìn Ngũ công tử chớp mắt vài cái, lén lút nói: “Không có gì. Tôn Nhạc nói công tử ở trong không thoải mái, bảo tôi gọi công tử đi ra.”

Ngũ công tử nghe vậy ha ha cười, “Vẫn là Tôn Nhạc hiểu ta!” Hắn quay đầu quét bốn phía, tìm kiếm thân ảnh Tôn Nhạc.

A Phúc ở một bên cũng tìm kiếm, hắn quét một vòng, kinh ngạc nói: “Mới vừa rồi còn ở chỗ này, tại sao không thấy?”

Lại nói lúc A Phúc hô to gọi nhỏ vọt tới trong sương phòng thì thanh niên Kiếm Sư kia nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, hướng nàng bước tới.

Tôn Nhạc cảm giác được hắn tới gần, trong lòng căng thẳng.

Không biết tại sao, thanh niên Kiếm Sư này cho Tôn Nhạc một cảm giác như là một con cạp thu liễm mũi nhọn, thật là kinh tâm, nàng mỗi lần nhìn thấy, cũng không khỏi tự chủ phòng bị. Thậm chí Tôn Nhạc có khi nghĩ mãi mà không rõ, từ khi nào, cảm giác chính mình trở nên linh mãnh như vậy rồi?

Nàng hông biết, loại phòng bị trong tâm này của nàng, là vì công phu nàng tiến nhanh kéo theo một loại hành vi bản năng. Cái này tựa như cao thủ gặp nhau, những người công phu thấp, tự nhiên sẽ sợ hãi đối với người công phu cao hơn mình. Mà nội công mấy năm này Tôn Nhạc tu tập ra lại đặc biệt không giống người thường, cái này làm cho cảm giác của nàng cực kỳ linh mãnh, nàng trong vô thức có thể tình tường cảm giác cường đại uy hiếp đến từ người trước mặt này! Giống như một khi đối phương ra tay, nàng liền không thể trốn chạy!

Loại phản ứng theo bản năng này, cùng đối phương là tốt xấu, có rắc tâm hay không không liên quan chút nào. Hắn thuần túy là một loại phản ứng bài xích đồng loại.

Thanh niên Kiếm Sư đi đến trước mặt Tôn Nhạc, nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc từ từ nói: “Người quen Nghĩa Giải?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu chống lại hai mắt lạnh lùng mà bình thản của hắn, đáp: “Không sai.”

Khóe miệng Thanh niên Kiếm Sư khẽ cong lên, “Nếu như hắn tới tìm người, xin báo cho ta, ta nghĩ cùng hắn đánh một trận!” Hắn nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc, “Người cũng có thể nói cho hắn biết, nói Trần lập ước chiến hắn!”

Thì ra hắn chỉ là muốn cùng Nghĩa Giải đánh một trận.

Tôn Nhạc hiểu được, nàng thả lỏng đề phòng trong lòng, nhàn nhạt nói: “Đến lúc đó rồi nói sau.” Nàng tuy gặp Nghĩa Giải vài lần, lại không rõ hắn có thích loại khiêu chiến này hay không. Hơn nữa, dùng thanh

danh Nghĩa Giải mà nói, Trần Lập hướng hấn khiêu chiến, có khả năng rất lớn là đem hấn trở thành bàn đạp. Tôn Nhạc cảm thấy mình không có nghĩa vụ, cũng không tất yếu đi làm loại người trung gian này.

Trần Lập nhìn chằm chằm vào Tôn Nhạc, nhàn nhạt nói: “Cũng tốt.”

Dứt lời, hấn xoay người bỏ đi.

Tôn Nhạc mãi cho đến thân ảnh của hấn không hề thấy được nữa, lúc này mới chậm rãi đi ra ngoài. Nàng vừa rời đi, A Phúc liền cùng Ngũ công tử đi ra.

Tôn Nhạc đi đến sân trong hoa viên bên cạnh. Thời đại này đại bộ phận hoa viên, ngoại trừ một ít cây gỗ, lại không thấy tân trang, cũng không có thêm bố trí khác, nhiều nhất chính là phái người quét quét lá rụng, thả mấy tảng đá để cho người ta làm ghế ngồi.

Mấy tảng đá lớn được nô bộc quét rất là sạch sẽ, Tôn Nhạc đi đến bên cạnh một tảng đá, đạp lên nó.

Đứng trên tảng đá, ngắm nhìn đình viện khoáng đạt. Tôn Nhạc suy nghĩ: một ngày hôm nay, Cơ Lạc cùng Trần Lập đều tìm ta hỏi chuyện Nghĩa Giải, cũng không biết lần này hấn có đến Lâm thành hay không?

110. Chương 110: Thuật Tinh Tượng* Và Lời Tiên Đoán.

Trên trời không thấy trăng, chỉ có đầy sao chi chít trang trí. Trên bầu trời, Tôn Nhạc lơ mơ có thể nhận ra dải ngân hà, cũng có thể mơ hồ thấy được sao Ngưu Lang Chức Nữ.

Nhớ trước kia nàng từng xem qua trên sách khoa học thường thức, con người nhìn những vì sao, đã là chuyện hơn một ngàn vạn năm trước**. Có lẽ sau khi người nhìn một vì sao, nó đã thành khối bụi trong ngân hà.

(**Vì mỗi ngôi sao cách trái đất hơn ngàn vạn năm ánh sáng nên cái chúng ta thấy được là hình ảnh ngàn vạn năm trước truyền đến. Có khi trên thực tế ngôi sao đã biến mất.)

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, trong nội tâm không khỏi có điểm chua xót, cảm thấy đời người vô thường, tánh mạng đảo mắt đã mất đi.

Nhìn nhìn, Tôn Nhạc lại muốn nói: cũng không biết những vì sao ta nhìn bây giờ, có phải giống như đức những vì sao đã nhìn kiếp trước?

Nàng vừa miên man suy nghĩ, vừa dạo chơi về hướng sương phòng Ngũ công tử. A Phúc nói Ngũ công tử có chuyện tìm nàng, nhưng nàng nửa ngày cũng chưa gặp mặt Ngũ công tử, hiện tại nhớ lại, liền vội vàng chạy tới.

Tinh quang chiếu rọi xuống, đình viện phi thường thanh tịnh, Ngũ công tử không thích tiếng nhạc âm ỉ, cũng không thích đèn đuốc náo nhiệt, thậm chí không thích nhiều người hầu hạ mình.

Tôn Nhạc đi vào trước thư phòng cùng phòng ngủ của Ngũ công tử, bên trong có một cái đèn lồng ánh sáng u ám chớp động. Trong ánh đèn lúc mờ lúc tỏ, không thấy tiếng người, lại càng không thấy bóng người nào.

Chẳng lẽ Ngũ công tử ra ngoài?

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

Ngay khi nàng xoay người, ánh mắt của nàng thoáng nhìn. Cứ nhiên nhìn đến trên nóc phòng ngủ Ngũ công tử ngồi một người. Người nọ đang ngẩng đầu nhìn trời! Tuy rằng ánh sao lấp lờ. Nhưng Tôn Nhạc vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra. Mặt bên mơ hồ tuấn mỹ đúng là Ngũ công tử!

Quái. Hấn tại sao lại chạy lên nóc nhà rồi?

Tôn Nhạc ngốc vu vu nhìn Ngũ công tử, muốn lại gần hấn nói cái gì đó nhưng lại không muốn đánh gãy sự trầm tư của hấn. Nàng đang hết sức suy tư, trên nóc nhà xuất hiện một cái thân ảnh.

Thân ảnh kia cao ngất lạnh lùng, đúng là Trần Lập!

Trần Lập vẫn đeo kiếm như cũ, như một cây thương đứng trên nóc nhà, lẳng lặng nhìn về phía Tôn Nhạc. Hắn đứng ngược sáng, Tôn Nhạc nhìn không tới khuôn mặt cùng ngũ quan của hắn. Dù là như thế, hai mắt sáng như sao kia lại làm cho người ta không dám bỏ qua!

Bốn mắt đối diện.

Tôn Nhạc cũng không dời tầm mắt, Trần Lập cũng vẫn cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng.

Cũng không biết nhìn nhau bao lâu, Trần Lập bỗng nhiên thản nhiên mở miệng, “Tôn Nhạc cô nương có muốn đi lên xem không?”

Thanh âm của Trần Lập thực bình thản, nhưng vang lên trong yên tĩnh, vẫn kinh động Ngũ công tử. Ngũ công tử cúi đầu liếc mắt một cái liền thấy được Tôn Nhạc, hắn lập tức nói: “Trần Lập, dẫn Tôn Nhạc lên.”

Trần Lập nhận lời thập phần sáng khoái, hắn thả người nhảy, nhẹ nhàng lửng không bay lên, chớp mắt liền dừng trước người Tôn Nhạc.

Nhìn chăm chú Tôn Nhạc gần trong gang tấc, Trần Lập hai mắt chói lọi như sao, “Đi thôi.” Dứt lời, hắn cũng không cho Tôn Nhạc nói gì, tay phải nâng cùi chỏ nàng, thả người nhảy liền hướng nóc nhà bay đi.

Tôn Nhạc đột nhiên mất trọng lượng, theo bản năng muốn kêu ra tiếng. Nhưng ngay khi nàng chuẩn bị kêu ra tiếng, một dòng nước ấm nước vọt khắp toàn thân, đồng thời, nàng chỉ cảm thấy chính mình cả người đều lướt nhẹ, trong cơ thể có lực đạo vô cùng mạnh mẽ, tựa hồ có thể nhảy rất cao, có thể không mượn ngoại lực gì liền nhảy ra thật xa.

Còn không đợi nàng suy nghĩ cẩn thận loại cảm giác kỳ quái này, Trần Lập đã đem nàng bỏ vào bên cạnh người Ngũ công tử, chính mình lui xuống, thân ảnh kia dần dần ẩn trong bóng đêm.

Đây là nhà gỗ, trên nóc nhà dùng là ngói xanh, có điểm nghiêng, cũng có chút trơn trượt. Tôn Nhạc thử bước từng bước, lại phát hiện bước chân của mình thập phần ổn định, chẳng những ổn định, hơn nữa rơi xuống không tiếng động.

Như vậy rất thú vị!

Tâm tình hưng phấn lên, đi lại trên ngói xanh mấy bước. Càng đi lại thì nàng càng cảm thấy cả người mình nhẹ nhàng phiêu phiêu, tràn đầy sức lực. Nàng hít sâu một hơi, đang chuẩn bị lại đạp vài bước xem cảm giác ra sao, Ngũ công tử mở miệng, “Tôn Nhạc, người biết xem tinh tượng không?”

Tinh tượng? Đây chính là thứ cực kỳ thần bí. Lực chú ý của Tôn Nhạc lập tức bị hấp dẫn, nàng nhẹ nhàng phiêu phiêu, bước đến hướng Ngũ công tử, sau đó thập phần thoải mái tự tại tại ngói xuống phía sau hắn. Hai mắt nàng sáng trong suốt nhìn về phía Ngũ công tử, lắc đầu nói: “Tinh tượng? Tôn Nhạc không biết.”

Ngũ công tử ngẩng đầu lên nhìn Ngân Hà, nghe vậy thấp giọng nói: “Người có biết ta đây hai năm qua đã đi đâu không?”

Đi đâu? Hắn không phải giữ bí mật không chịu nói sao? Tôn Nhạc càng tò mò hơn. Nàng nghiêng nhìn đầu mặt bên trong treo nhưng lạnh lùng mà mơ hồ dưới ánh sao kia của Ngũ công tử, tò mò hỏi: “Công tử đi đâu?”

Ngũ công tử cười nhẹ, khóe môi cong cong, từ từ nói: “Ta ở trong thư phòng bốn gia, khổ công nghiên cứu bản bí mật ‘Ngũ Hành diễn sinh luận’ cùng ‘Tinh tượng thuyết’ của Khâu công để lại mà bốn gia lưu giữ.”

Ngũ công tử quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, mỉm cười nói: “Bốn gia nghĩ, ta nếu có thể trên cơ sở của Khâu công sáng tạo ra ‘ngũ đức chung thủy luận’, như vậy ta hẳn là có tư cách xem di bản của Khâu công mà bốn gia bí mật cất giấu nhiều năm. Cái gọi là thiên địa âm dương, phải biết âm dương, tất tiên biết thiên địa! Thiên ý như thế nào, thế sự như thế nào, thậm chí một người trên đời, trên tinh tượng này đều có biểu hiện. Ta khổ công nghiên cứu hai năm, thẳng đến gần đây mới nắm giữ không sai biệt lắm, lúc này mới đi ra thế gian trở tài!”

Ngũ công tử thở ra một hơi, tự tin cười nói: “Cho tới bây giờ, ta mới có tự tin đứng vào hàng Chư Tử.”

Thì ra hai năm qua Ngũ công tử nghiên cứu Khâu công đi bản.

Tôn Nhạc biết, nguyên bản phương hướng nghiên cứu chủ yếu của âm dương gia là thiên tượng cùng vu thuật. Cái mà bọn họ gọi là biết ý trời, cũng phần lớn là từ đó mà ra.

Đột nhiên, Tôn Nhạc cảm thấy vô cùng may mắn, ‘ngũ đức chung thủy thuyết’ của Ngũ công tử vừa ra lò liền bị bốn gia mang đi. Bằng không, sẽ phải giao tế cùng hiền tài vương hầu các quốc gia một thời gian, chỉ sợ mọi người lập tức sẽ phát hiện hắn cũng không phải một âm dương gia đủ tư cách, hiểu biết không sâu về thuật tinh tượng vốn liên quan chặt chẽ với Âm Dương Ngũ Hành. Như vậy thế nhân sẽ nghi ngờ, sẽ cảm thấy hắn nếu không biết tinh tượng, cũng không thể từ tinh tượng trong thiên địa lĩnh ngộ đến ý tứ của trời đất, vậy “Ngũ đức chung thủy thuyết” của hắn cũng không có sức thuyết phục.

Tôn Nhạc vừa nghĩ đến đây, liền lập tức lĩnh ngộ sở dĩ người của bốn gia tại cái thời điểm đó mang hắn đi, cũng là thấy được điểm này. Quả nhiên, thế gian hiền tài vô số, chính mình vẫn thua xa.

Ngũ công tử lại ngẩng đầu nhìn về phía trời sao trên đỉnh đầu.

Hắn nhìn thực xuất thần, hai mắt rạng rỡ phát sáng, bộ dạng trầm mê kia cứ như đức Phật hóa thân giữa quần tinh, đức Phật thật sự khám phá ra sự huyền bí của vũ trụ.

Lúc Tôn Nhạc vừa nghĩ như vậy, thanh âm của Ngũ công tử từ từ truyền đến, “Vào ba tháng trước, ta từng cùng Tề hầu nói qua một câu, “Đêm nay xem tinh tượng, có Phá Quân Tinh phạm Tử Vi Đế Tinh, thiên hạ sắp đại loạn!”

Tôn Nhạc hoảng sợ quay đầu!

Nàng tròn to hai mắt, kinh ngạc, không dám tin nhìn chằm chằm Ngũ công tử, hai mắt tròn lên, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, một bộ dáng kinh ngạc tới cực điểm.

Tôn Nhạc vẫn luôn bình tĩnh, bình thản, cho dù có kinh ngạc, cũng chưa từng kinh ngạc ngay cả nói cũng nói không được như bây giờ!

Nàng chính là gốc vù vù nhìn Ngũ công tử, trong đầu ong ong thành một mảnh: hắn, hắn cư nhiên ở ba tháng trước liền từ trong tinh không thấy được chuyện Sở Nhược Vương! Phá Quân Tinh là ngôi sao đại diện Chiến thần tử vong chiến tranh giết chóc, là tử thần cường thế mà đằng đằng sát khí, Tử Vi Tinh lại là đại biểu cho Thiên Tử, những chuyện này đời sau cũng thịnh hành lưu truyền, Tôn Nhạc cũng biết. Hắn nói toạc Phá quân Tinh xâm phạm Tử Vi Tinh, ảnh hưởng công lao sự nghiệp đế vương Tử Vi Tinh, chuyện này cũng quá đúng! Thì ra ba tháng trước hắn đã biết rồi, trên đời này thì ra thật sự có tinh tượng thuyết, thật sự có thuật tiên đoán!

Ngũ công tử xoay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau cùng Tôn Nhạc gốc vù vù, kinh ngạc kinh dị. Tinh tượng thấy trong ánh mắt nàng kinh hãi cùng ý kính trọng, Ngũ công tử đột nhiên cảm thấy cực kỳ thỏa mãn!

Loại thỏa mãn này thật sự tốt lắm, làm cho Ngũ công tử trong thời gian ngắn hùng hực hào khí!

Tôn Nhạc thẳng qua một lúc lâu sau mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Nàng cúi đầu, nhìn bóng cây phía dưới nhảy múa vòng quanh, nhất thời cảm xúc phập phồng, nàng chưa từng kính trọng Ngũ công tử giống như lúc này, cho rằng hắn là một thiên tài như thế! Tinh tượng từ xưa đến nay cực kỳ huyền ảo, nàng xem qua trong sách lịch sử, thiên tài có thể từ tinh tượng chuẩn đoán chính xác như Ngũ công tử vậy có thể nói là trăm năm khó gặp một người!

Trong trầm mặc, gió thổi lá cây ào ào rung động.

Thẳng qua một trận, Tôn Nhạc mới thấp giọng hỏi: ” Chuyện Sở Nhược Vương kia xuất hiện, Tề vương có động thái gì chăng?”

Nàng vừa thanh tỉnh, lập tức liền rõ ràng nguyên nhân Ngũ công tử nhắc tới việc này với mình.

Ngũ công tử gật gật đầu, từ từ nói: “Không sai, hắn đã chuẩn bị hao phí ngàn vàng, xây cho ta một tòa đài chiêm tinh cao chừng mười trượng. Hơn nữa, lúc này khi hành lễ tại Tắc Hạ cung thì hắn sẽ tuyên bố trước mặt mọi người ta là người tế rượu cho Tắc Hạ cung, hưởng thụ vinh hạnh đặc biệt của Chư Tử!”

Ngũ công tử lẳng lặng nhìn phía trước, thấp giọng nói: “Tôn Nhạc, bốn gia có người nhắc nhở ta, về sau thân phận ta đã khác rồi, cần giữ một khoảng cách với thế nhân. Đặc biệt nhân vật như Tề vương Lục tử vậy, về sau ta không thể để cho bọn họ tùy thời muốn cầu kiến liền cầu kiến.”

Tôn Nhạc gật gật đầu, cái này nàng hiểu được, không phải là bất cứ người nào thành danh rồi, đều cần bảo trì cảm giác thần bí, bảo trì tính chất siêu nhiên đó sao? Ngũ công tử nếu đứng hàng Chư Tử, về sau ngay cả Hầu vương muốn gặp hẳn đều phải hạ mình mời theo lễ, huống chi chỉ là một vương tử nhỏ nhỏ? Quả thật không thể để cho nhân vật như Lục vương tử vậy muốn đến là đến.

Ngũ công tử quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “Việc này hành xử như thế, Tôn Nhạc có ý kiến gì không?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, nàng nhìn Ngũ công tử, thấp giọng nói: “Lời bốn gia thật có đạo lý, công tử chấp hành là được.”

Ngũ công tử do dự một chút, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Việc này, ta nghĩ để Tôn Nhạc thay ta làm.”

Ha ha, thì ra là chọn trúng ta, muốn ta làm người đại diện cho hẳn nha. Tôn Nhạc bật cười thầm nghĩ.

Trong ánh mắt trong sáng của Ngũ công tử, Tôn Nhạc lắc lắc đầu, nàng vừa lắc đầu, Ngũ công tử không khỏi rất là kinh ngạc.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt kinh ngạc của Ngũ công tử, rũ mắt xuống nói: “Ngũ công tử, Tôn Nhạc chỉ là một nữ tử!”

Ngũ công tử mỉm cười, hẳn chuyển mắt một chút, nghĩ đến Tôn Nhạc tài trí như thế, rêu rao quá mức quả thật sẽ dẫn tới thế nhân ghét mất. Hẳn cũng là vừa nghĩ tới đề nghị của bốn gia, liền nghĩ đến Tôn Nhạc có thể làm, nhưng không nghĩ kỹ Tôn Nhạc bất quá là một nữ tử, rêu rao như thế đối với nàng không có lợi.

“Cũng được.” Ngũ công tử nhẹ giọng trả lời.

Hắn nhìn Tôn Nhạc nhỏ gầy bên cạnh, không khỏi thân thiết hỏi: “Lạnh ư?”

Sau khi hỏi xong, thanh âm hẳn nhắc cao, “Trần Lập, đưa chúng ta đi xuống đi.”

“Dạ!” Trần Lập lên tiếng trả lời, thân hình thực là như quỷ mỹ, cũng không biết hẳn vừa rồi ngồi xổm ở đâu, Ngũ công tử vừa gọi như vậy hẳn liền nhảy ra.

Lời tác giả:

Trong quyển sách này nữ chủ sẽ không có công phu tuyệt thế.

111. Chương 111: Mạng Người Như Cỏ Rác

Trạm kiểm soát thiết lập ở cửa thành rất cực trịệt hời.

Lâm thành náo nhiệt hơn và mạch nước ngầm cũng bắt đầu khởi động, khi càng ngày càng nhiều người biết chuyện Sở Nhược vương, hiền sĩ trong thiên hạ liền đem càng nhiều sự chú ý đặt trong chuyện này.

Đối với thế nhân dùng tín nghĩa làm tiêu chuẩn hành động mà nói, Sở Nhược vương làm những chuyện như vậy thật kinh thiên động địa, kinh thế hãi tục, càng không thể tha thứ. Bởi vậy, hai ngày này Tôn Nhạc cùng Ngũ công tử mặc kệ đi tới chỗ nào, nghe được thấy được đều là chuyện Sở Nhược vương.

Theo thời gian diễn ra lễ tại Tắc Hạ cung càng ngày càng gần, Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc đều muốn đi đến trên đường, nhìn các hiền sĩ mới đến.

Ngũ công tử bởi vì bề ngoài quá mức chói mắt, thời gian này hẳn một mực đeo mũ sa.

Hôm nay cũng như vậy, Ngũ công tử đeo mũ sa ngồi ở sập trong góc một tửu lâu, chậm rãi thưởng thức hoàng rượu, lắng nghe mọi người chung quanh nói chuyện, mà ở phía sau hẳn là Tôn Nhạc ngồi xổm bộ

dạng phục tùng liêm mục. Về phần Trần lập, hán như trước lưng đeo trường kiếm, ngồi chồm hổm trên một cái sập cách Ngũ công tử năm thước lặng yên mà uống rượu.

Lúc này, một hồi tiếng cười to ồm ồm truyền đến, tiếng cười kia chẳng những ồm ồm, còn có chút khàn khàn, hết sức chói tai khó nghe.

Mọi người vốn đều lẩm bẩm, yên tĩnh dùng cơm, đột nhiên tiếng cười kia lọt vào tai, không khỏi đều hướng người nọ nhìn lại.

Cười to chính là một hán tử chừng ba mươi tuổi hèn mọn bỉ ổi. Hán tử kia hết sức hèn mọn bỉ ổi xấu xí, đầu trộm mắt chuột, làn da khô vàng, hai mắt lồi ra, một hàm răng vừa đen vừa to. Hơn nữa, tay trái người này rõ ràng có vấn đề, tựa hồ khớp xương không thể duỗi hẳn ra. Nhưng một hán tử cực kỳ xấu xí thế này, lại đeo nón hiên sĩ, nhìn người khinh khỉnh mặt ngẩng lên trời.

Hán tử kia quàng quạc cười to, hướng về phía một hán tử mặt đen mập ngồi đối diện hán nói: “Nghĩa thành quân thực là người đáng tin! Hấn, ta vừa trở thành thực khách của hấn, khi mới xuất hiện trong Quân phủ của hấn, một cái Mỹ Cơ của hấn thấy ta ngày thường khó coi, ngay tại chỗ hì hì cười không ngừng, còn chĩa vào người của ta bảo ‘thật là khó coi! Kể xấu như thế sao dám vào nơi thanh nhã? ’ Bà nội nó, đại ca người tại chỗ bước đi đến trước mặt Nghĩa thành quân, nói với hấn ‘ Hồ mỗ không chịu nhục nổi, thỉnh ban cơ chết! ’ ha ha ha, huynh đệ người không có ở đó, Nghĩa thành quân do dự nửa ngày cũng không có đáp ứng ta, sắc mặt của hấn chính là hết sức khó coi nha, đại ca người tại chỗ liền phẩy tay áo bỏ đi. Kết quả như thế nào? Kết quả ngày hôm sau Nghĩa thành quân liền phái người đem đầu Mỹ Cơ hấn đưa đến chỗ ở của ta! , Nghĩa thành quân người này cầu sĩ hơn háo sắc, thật là đại trượng phu!”

Tiếng cười hán tử họ Hồ này thập phần khó nghe. Thanh âm cũng rất vang dội. Mỗi chữ mỗi câu của hán tinh tường truyền đến trong tai Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hán tử họ Hồ này. Ngạc nhiên theo dõi hán thầm nghĩ: người này cư nhiên có thù tất báo như thế! Nghĩa thành quân vì dựng nên cái danh trọng sĩ thật là cam lòng cắt thịt nha!

Lúc Tôn Nhạc kinh ngạc mọi người cũng ong ong nói chuyện với nhau: thiên hạ lại có người trọng hiên như thế đáng giá bán mạng vì hấn.

Ngũ công tử cũng một mực nghiêm túc lắng nghe. Hấn nghe xong một hồi, thân thể nhích lại gần phía sau, thấp giọng nói với Tôn Nhạc: ” Nghĩa thành quân thật là trọng hiên!”

Khóe miệng Tôn Nhạc cong lên, bộ dạng phục tùng liêm mục, nhàn nhạt nói: “Thông qua loại thủ đoạn này để được hiên sĩ, nhiều nhất bất quá thu hút được một số hạng người trộm gà bắt chó! Quốc sĩ chính thức sẽ không vì chuyện đơn giản như vậy liền lựa chọn Quân chủ như thế.”

Ngũ công tử khẽ giật mình. Hấn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Ngay khi Ngũ công tử nhìn về phía Tôn Nhạc thì hán tử mặt đen mập ngồi đối diện hán tử họ Hồ vèo một tiếng đứng lên, hấn đẩy bàn ra “Phanh ’ một tiếng, sau đó quay đầu trừng con mắt vàng khè to như chuông đồng đối diện với Tôn Nhạc!

Tôn Nhạc cả kinh, thậm kê không tốt: người này nghe được lời mình nói! Thanh âm của mình nhỏ như thế, cẩn thận như thế, cư nhiên còn để cho người này nghe được! Xem ra người này không phải tai mất linh mãnh lắm, thì chính là tuyệt đỉnh cao thủ!

Hán tử mặt đen mập trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, khi dẫn tới mọi người liên tiếp chú mục thì toét miệng rộng ra cười hắc hắc, chỉ vào Tôn Nhạc nói với hán tử họ Hồ : “Hồ ca, có nhìn đến cô nương kia không? Nàng lại nói thuộc hạ Nghĩa thành quân chẳng qua là một ít hạng người trộm gà bắt chó!”

Hán tử mặt đen mập vừa nói lời này ra, mọi người đều xôn xao. Trong thời gian ngắn, mọi người đều quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc!

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn về phía trước, nàng vừa thấy hán tử mặt đen mập đằng kia nhìn mình, liền biết chuyện mình gặp hôm nay là tránh cũng không thể tránh. Việc cấp bách chỉ có nhanh chóng tỉnh táo lại, tùy cơ ứng biến!

Hán tử họ Hồ nghe được một câu kia của hán tử mặt đen mập, gương mặt cực kỳ xấu xí vắn vẹo, hán chăm chú trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, chăm chăm từ trên sập đứng lên, sau đó chăm chăm đi về phía Tôn Nhạc. Trong quá trình này, hán một mực trừng mắt nhìn Tôn Nhạc.

Hán tử họ Hồ đi đến trước mặt Tôn Nhạc, sau lưng hán, hán tử mặt đen mập kia theo sát. Hán đi đến trước mặt Tôn Nhạc, nghiêng mắt, nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc cười lạnh nói: “Người nói cái gì? Người đang ở đây nói cái gì?”

Hán tử mặt đen mập đứng phía sau hán, hai người một trước một sau đứng trước sập Tôn Nhạc, chặn đường đi của nàng, lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào nàng, tựa hồ một giây sau, một người trong đó sẽ chém ra một kiếm! Ngũ công tử nhìn đến loại tình huống này, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng đứng dậy hướng Trần Lập đi đến. Trần Lập phụng mệnh bảo vệ mình, mà Tôn Nhạc thì không ở trong danh sách bảo hộ của hán, Ngũ công tử vội vàng đi cầu hán hỗ trợ.

Mà lúc này, hán tử mặt mập cười khan một tiếng, nói: “Làm gì nhiều lời? Một kiếm là được rồi!” Dứt lời, tay phải hán duỗi ra sau lưng, vèo một tiếng rút ra một thanh trường kiếm, mũi kiếm tỏa ra hào quang lạnh buốt chia thẳng vào Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc chậm rãi giương mắt nhìn về phía người tới, khi hán tử mặt đen mập rút kiếm, nàng đã nhìn ra thân thủ của hán, người trước mặt này cũng không phải tuyệt đỉnh cao thủ, hán chỉ là tai mắt đặc biệt linh mẫn, rõ ràng nghe được thanh âm mình tận lực đè thấp.

Lúc này trách cứ bản thân cũng vô ích, lần sau phải thận trọng hơn!

Tôn Nhạc nhàn nhạt nhìn lướt qua hán tử mặt đen mập, cười lạnh nói: “Thì ra một lời không hợp liền xuất kiếm giết người không chỉ là đạo lý của du hiệp, hiện tại cũng thành phong cách của hiền sĩ rồi!” Nàng nói lời này tự nhiên là khiến hán tử họ Hồ không dám dùng vũ lực giải quyết vấn đề.

Họ Hồ sững sờ, hán quay đầu nói với hán tử mặt đen mập: “Hiền đệ thu kiếm.” Tiếng quát này vừa ra, Ngũ công tử mới vừa đi tới trước mặt Trần Lập liền dừng bước, hán thở dài một hơi, đưa tay lau đi mồ hôi chảy đến trên cằm, quay đầu nhìn hướng ba người Tôn Nhạc.

Hán tử Họ Hồ sau khi phân phó hán tử mặt đen mập bỏ đi, hán quay đầu nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc, cười lạnh nói: “Tài ăn nói cũng không phải là tệ!”

“Không dám!” Tôn Nhạc cười đến phong đạm vân nhàn, nàng lẳng lặng nhìn hán tử họ Hồ, nhàn nhạt nói: “Quân đã là hiền sĩ, có từng lập thuyết?”

Lập thuyết, là tạo ra ngôn luận của một nhà, thành lập tên một phái riêng của mình.

Hán tử họ Hồ khê giạt mình: lập thuyết dễ vậy sao?

Tôn Nhạc mỉm cười lần nữa, lại hỏi: “Quân có từng ra một chủ ý, trợ Nghĩa thành quân mưu thành một chuyện?”

Hán tử Họ Hồ lần nữa khê giạt mình: thực khách trong Nghĩa thành quân phủ có hơn hai ngàn, hán nào có cơ hội xuất đầu?

Tôn Nhạc lạnh lùng nở nụ cười, “Như vậy, quân từng hiến kế hoặc phối hợp lập kế sách?”

Hán tử Họ Hồ nghe đến đây mặt xấu cũng đỏ lên, hán tuy trở thành môn hạ thực khách vài cái chủ tử, cũng tự cho là tài trí bất phàm, nhưng ba cái vấn đề Tôn Nhạc yêu cầu này hán là một chữ cũng đáp lại không được!

Lúc này, chung quanh truyền ra một tiếng xích cười, sau ba cái cái vấn đề của Tôn Nhạc, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía hán tử họ Hồ này cũng thay đổi, trong ánh mắt nguyên một đám đều tràn đầy khinh thị. Thậm chí có người nói nhỏ: “Nghĩa thành quân lỗ vốn rồi! Lấy đầu Mỹ Cơ đổi một kẻ tài trí tầm thường!”

“Đúng, đúng, thật là người không biết thế!”

Dần dần, tiếng nghị luận này càng ngày càng vang, càng ngày càng vang.

Hán tử họ Hồ mặt càng xanh lét rồi, chẳng những xanh, trong xanh còn lộ ra trắng, mang theo đen thui. Hấn cắn răng, sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, đột nhiên vọt một tiếng phóng ra ngoài. Hấn đi lần này, hấn tử mặt đen mập giật mình, nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, do dự một lúc cũng vội vàng đuổi theo ra ngoài.(Myu: Hai tên này thật tệ, ăn quyết không giả tiền kia >.<)

Hai người này vừa đi như vậy, Tôn Nhạc không khỏi thở ra một hơi dài, nàng ngồi vào trên sập, phát hiện toàn thân mình sớm đã ướt đầm, lúc này mới cảm giác được toàn thân lạnh tê tê.

Mà quanh người Tôn Nhạc, mọi người nhát tề miệng nói thao thao: “Cô nương này giỏi ăn nói thật!” “Há chỉ là giỏi ăn nói thôi sao! Nàng này rất nhanh trí!” “Đáng tiếc tướng mạo bình thường một chút, bằng không ta còn thật muốn hưởng chủ nhân của nàng cầu nàng đi.”

Bên trong sự nghị luận cùng dò xét của mọi người, Tôn Nhạc hai mắt không có tiêu cự nhìn chăm chăm vào mặt đất, nàng thầm suy nghĩ: xem ra nguy hiểm thật là khó lòng phòng bị ! Tôn Nhạc, người phải hảo hảo, nghiêm túc nghiên cứu Thái Cực Công của người rồi!

Cho tới nay, nàng luyện tập Thái Cực quyền đều có điểm tùy ý, có điểm lười nhác, chưa bao giờ chủ động đi xâm nhập tìm kiếm công phu. Thẳng đến lúc này, nàng mới chánh thức cảm thấy Thái Cực quyền không nên chỉ làm một vũ đạo loại tập thể hình mỹ dung, hấn chủ yếu chính là một loại công phu! Một loại thủ đoạn lớn trong loạn thế mà giữ mình!

Ngũ công tử đi đến bên cạnh của nàng, vươn tay đặt trên bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng. Tay của hấn vừa nhấn một cái , Tôn Nhạc liền cảm thấy, tay của hấn so với mình còn lạnh hơn.

Ngũ công tử nhìn Tôn Nhạc, trong hai mắt lộ vẻ lo lắng, “Vừa rồi giật mình chết ta.” Hấn nói đến đây, vừa trầm thấp ôn nhu mà hỏi thăm:“Người có khỏe không?”

Tôn Nhạc nhẹ gật đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Dạ ổn.”

Ngũ công tử nói: “Chúng ta trở về đi.”

Dứt lời, hấn buông tay đặt trên bàn tay nhỏ bé của Tôn Nhạc ra, xoay người đi ra ngoài. Cước bộ của hấn quá chậm, hiển nhiên đang chờ Tôn Nhạc. Tôn Nhạc chậm rãi đứng lên, theo tới sau lưng Ngũ công tử.

Sau lưng bọn hấn, Trần Lập đã bắt tri bắt giác buông bầu rượu xuống đi theo.

Tôn Nhạc đi sau lưng Ngũ công tử, hai mắt nàng trong lúc vô tình thoáng nhìn, thấy phần gáy Ngũ công tử che kín một tầng mồ hôi đầy đặc, tại sau gáy thậm chí còn có chỗ ẩm ướt.

Mồ hôi cùng vết ẩm ướt này vốn là không có, thì ra, Ngũ công tử mới vừa rồi là thật sự vì chính mình mà thót tim!

Tôn Nhạc trong lòng ấm áp, bắt tri bắt giác, khoe miệng của nàng có chút giương lên, trong lòng cũng hiện lên một vòng vui sướng cùng khoái hoạt. Nàng lúc này, trực giác được cước bộ cũng nhẹ nhàng rất nhiều. Chỉ là Tôn Nhạc một mực cưỡng chế dùng lý trí lệnh chính mình không được phép suy nghĩ miên man, bởi vậy có chút cảm giác mơ hồ khê phỏng lên trong lòng, liền bị nàng hung hăng ép xuống.

112. Chương 112: Tề Cung Dạ Yến

Tề vương vì Ngũ công tử xây dựng đài chiêm tinh cũng không phải chuyện một hai ngày, theo chuyện Sở Nhục Vương lưu truyền rộng rãi, tất cả mọi người trong thiên hạ đối với chuyện lần này thập phần phần uất, nhóm hiền sĩ vốn tuôn ào ào tới từ từ giảm bớt. Những người này đều cảm thấy Tề hầu đối với việc Sở Nhục Vương quá mức để ý, chỉ sợ sẽ có biến cố, vì an toàn cho sinh mệnh, một bộ phận người lựa chọn buông tha tham gia sự kiện lần này.

Tuy rằng vắng vẻ một ít, nhưng Tắc Hạ cung xây dựng thêm đối với hiền sĩ thiên hạ mà nói, ý nghĩa dù sao cũng phi phàm, đây là lần đầu tiên trên phương diện ý nghĩa chân chính có nơi cho hiền sĩ tụ hội. Ở trong

này, người trong lòng có nghi vấn hoặc có tài năng nổi bật, có thể trước mặt các hiền sĩ cùng thể hệ tranh cao thấp, tiến tới dương danh thiên hạ, huống chi, Tề vương ra điều kiện lại hậu đãi như vậy, vì tầng tầng duyên cớ, những hiền sĩ chỉ tại trời cao cũng không bởi vậy mà lùi bước.

Cơ phủ biệt viện, mấy ngày sau khi Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc nói chuyện với nhau, liền tới một vị Lưu quản gia. Lưu quản gia này là bốn gia phái tới, từ sau khi Lưu quản gia đến, trong biệt viện hết thầy trở nên gọn gàng ngăn nắp, mà Tề Lục vương tử người như vậy đến định ngày hẹn Ngũ công tử thì hẳn luôn luôn dùng các loại lý do làm cho đối phương muốn giận cũng giận không nổi từ chối ngay ngoài cửa.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng hết thầy, trong ba ngày gần đến lễ tại Tắc Hạ cung, Tề vương bắt đầu mở tiệc chiêu đãi các vị hiền sĩ. Mở tiệc chiêu đãi chia làm ba buổi, buổi đầu tiên, mở tiệc chiêu đãi đều là người nổi danh thiên hạ lập ra học thuyết riêng một nhà như Ngũ công tử.

Mà lần mở tiệc chiêu đãi này, đúng là cái đám người Ngũ công tử cần có, bọn họ đang lo tìm không thấy cơ hội gặp gỡ hiền sĩ nổi tiếng thiên hạ. Huống chi, yến hội như vậy, mỹ nhân cũng không phải ít! Nghe nói cái gì một trong mấy đại danh cơ đại mỹ nhân cùng một đại tài nữ khác cũng chạy tới, có lẽ tối hôm nay là có thể nhìn thấy.

Trong xe ngựa.

Tôn Nhạc xuyên qua màn xe lẳng lặng đánh giá bên ngoài, ban đêm tại Lâm thành, cũng giống các thành thị khác phi thường náo nhiệt, ở ngã tư đường khắp nơi đều đốt đuốc, so sánh với ánh lửa của cây đuốc, ánh sáng của đèn lồng có vẻ u ám hơn.

Xe ngựa ở trên đường đá xanh càng không ngừng đi tới, chạy nhanh chạy nhanh, những chỗ đường rẽ không ngừng chạy ra một chiếc xe ngựa, hoặc, một chiếc xe bò xe lừa, thậm chí là hiền sĩ cỡi lừa.

Khi xe ngựa đi tới gần Tề hầu cung thì toàn bộ trên đường chính có thể chứa bốn chiếc xe ngựa chạy song song này, cơ hồ đều là hiền sĩ đội nón cao.

Giữa đoàn một sắc hiền sĩ, chợt có vài quý công tử phía sau đi theo thị tỳ cùng kiếm khách áo tang, đều có vẻ thập phần khiến người ta chú ý, Ngũ công tử cũng như thế.

Trong màn đêm, thỉnh thoảng có người liên tiếp nhìn hướng ba người Ngũ công tử trong xe ngựa.

Tề hầu cung bởi vì gần bờ biển, nơi đây mưa to gió lớn. Bởi vậy toàn bộ cung điện đều là dùng đá tảng xây thành. Đá tảng vốn là vật thô ráp mà tính Tề nhân lại thích tinh mỹ. Bởi vậy, đá tảng toàn bộ cung điện đều rất nhỏ. Chẳng những nhỏ, hơn nữa ngoài tảng đá vẽ đầy các loại đồ án. Trong bóng đêm, Tôn Nhạc cũng nhận không ra đồ án khắc cực kỳ trừu tượng này vốn là những thứ gì.

Vì nghênh đón các vị hiền sĩ đến. Toàn bộ trên con đường chính dẫn đến Tề cung đều cắm đầy các ngọn đuốc bốc cháy hừng hực. Lúc này lại là lúc gió Nam vù vù thổi tới. Ngọn đuốc trong gió nhẹ rung động, ánh sáng đỏ rực cả một góc trời. Xa xa nhìn lại như một con hỏa long dài có vẻ thập phần nguy nga.

Mà ở hai bên Hỏa Long, là một loạt quân sĩ khôi giáp hạng nặng. Những quân sĩ đó thân hình oai hùng cường tráng, mặt không chút thay đổi, đứng như một cây trường thương, rất là uy phong. Đặc biệt giữa bầu trời ngập tràn ánh lửa, trường kiếm bên hông bọn họ lạnh lẽo tỏa hàn quang dày đặc càng làm cho lòng người sinh kính sợ.

Cảnh sắc như vậy, trong mắt Tôn Nhạc không coi vào đâu. Nhưng đối với những người như Ngũ công tử mà nói cũng là kỳ cảnh. Trong thời gian ngắn. Chúng hiền sĩ đều có điểm hoa mắt thần mê, đến tiếng hô hấp cũng tựa hồ cố ý áp chế.

Mọi người bắt đầu nghiêm túc. Trên con đường, chỉ còn lại dòng xe mệnh mệnh vô bờ chạy dọc theo con hỏa long. Theo càng chạy càng gần, chúng hiền sĩ đột nhiên cảm thấy khi mình đi giữa hai đội quân sĩ nghiêm nghị, cái loại cảm giác này cũng không tệ.

Sau khi đội xe ngựa chạy qua đường chính, tiến nhập vào trong một quảng trường lớn, chúng hiền sĩ xuống xe, cất bước hướng đại điện hội hiền phía trước quảng trường đi đến.

Hội hiền đại điện này cũng giống Tắc Hạ cung, mới xây dựng không lâu. Cả tòa nhà làm từ đá cẩm thạch, kiến trúc thật lớn cắm đầy cây đuốc thiêu đốt hừng hực. Trong quảng trường, hỏa diễm đỏ tươi, kiến trúc

trang nghiêm mà to lớn, mang đến cho tất cả mọi người một loại cảm giác ấn tượng sâu sắc.

Tôn Nhạc đi theo phía sau Ngũ công tử nhảy xuống xe ngựa, bọn họ vừa xuống xe, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Tham dự yến hội này, đều là một ít hiền sĩ râu dài phiêu phiêu, nón cao đai rộng, bọn họ đột nhiên nhìn thấy Ngũ công tử trẻ tuổi như vậy, còn tuấn mỹ bất phàm, trong thời gian ngắn mắt đều có điểm choáng váng.

Bất quá há hốc mồm cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, chỉ chốc lát Tôn Nhạc liền nghe được vài thanh âm truyền đến, “Ta nghĩ kẻ này đích thị là Tề quốc Cơ Ngũ!”

“Thì ra là hán!”

“Lấy tài của Tề quốc Cơ Ngũ, cũng đủ phân lượng. Kẻ này sau khi tự nghĩ ra một cái ‘ngũ đức chung thủy thuyết’ liền không thấy bóng dáng, thật không ngờ sẽ ở nơi đây gặp lại.”

“Ta không tin một đứa trẻ con như vậy lại có kiến thức kinh người, lát nữa, ta có thể hướng hán thỉnh giáo một phen.”

Xe xếp trong sân rộng tuy nhiều, nhưng hiền sĩ kì thực bất quá hơn mười người. Bốn phần năm cỗ xe là thị tỳ hạ nhân của các vị hiền sĩ.

Trong lúc mọi người nghị luận, Ngũ công tử biểu tình lạnh nhạt. Hán hướng về phía những hiền sĩ nhìn chằm chằm mình chấp tay trước ngực thi lễ, trong ánh mắt của một đám hiền sĩ, hán vừa thi lễ vừa chậm rãi đi tới.

Tôn Nhạc chú ý thấy, Ngũ công tử tuy rằng luôn luôn đi về phía trước, nhưng hán đi quá chậm, hơn nữa hán thật cẩn thận luôn nhường đường cho bất kỳ một hiền sĩ nào lướt qua mình.

Cứ như vậy, Ngũ công tử xếp hàng sau chúng hiền sĩ, chậm rãi đi tới trước hội hiền đại diện.

Chúng hiền sĩ vừa tới dưới cầu thang cất bước hướng về phía trước thì một trận cười ha ha truyền đến, trong tiếng cười lớn, một hán tử bốn mươi mấy tuổi, chòm râu dày mà đen ngắn, gương mặt ngăm đen mặt mày đoan chính, đội hầu quan bước ra.

Xem ra, đây là Tề vương.

Tề vương cười lớn, hào sảng nói: “Chư vị có thể tới, Tề cung thật sự là đến vách tường cũng sáng rực! Chư vị mời!”

Tề hầu tự mình ra nghênh đón, mặc dù nằm trong dự liệu của chúng hiền sĩ, bất quá vẫn làm bọn hán cảm thấy thoải mái. Lập tức, nhóm hiền sĩ hướng Tề vương chấp tay trước ngực hoàn lễ, cả đám trong tiếng cười lớn của Tề vương, đi vào hội hiền đại diện.

Cất bước vào cửa lớn, một đại diện ước chừng cao hai ba trượng, có thể chứa ngàn người liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Tề vương dẫn mọi người đi qua chính điện này, đi vào thiên điện bên cạnh nó, thiên điện nhỏ hơn, chỉ có thể chứa không đến hai trăm người. Bên trong sập đều xếp vòng quanh trái phải thiên điện, trên bàn đều đã bày xong rượu và thức ăn, những rượu và đồ ăn này còn nóng hổi hấp tỏa hương ngào ngạt, hiển nhiên là vừa mang lên. Ở một bên thiên điện, một thiếu niên trắng nõn mười lăm mười sáu tuổi đang nhảy múa gõ chuông nhạc. Mà giữa điện, mười mấy cung nữ eo nhỏ vẩy vẩy tay áo đủ màu, nhanh nhẹn xoay tròn.

Bọn họ nhìn thấy mọi người đi tới, đồng loạt dừng động tác nhảy múa lại, thối lui đến bên cạnh chỗ đặt chuông nhạc.

Tề vương bước đi đến hướng bên trái, ngồi xuống trên sập chủ vị đối mặt cùng các sập khác.

Dưới sự dẫn dắt của hán, chúng hiền sĩ cũng đều chọn xong vị trí ngồi. Hai mắt Tôn Nhạc đảo qua, nàng lập tức chú ý thấy, có mấy hiền sĩ đều giành vị trí gần chủ sập.

Ngũ công tử bề ngoài bình ổn yên lặng ngồi xuống một cái sập ở trong góc, hai mắt hán quét về phía mấy người hiền sĩ giành chỗ ngồi bất mắt nhất kia, miệng bĩu bĩu.

Tôn Nhạc đã ngồi xuống sau lưng Ngũ công tử.

Tề vương nhìn thấy mọi người đã ngồi xong, ha ha cười, giơ chén rượu nhỏ miệng vuông* trong tay lên cao giọng nói: “Chư vị đều là hiền sĩ dương danh thiên hạ, hôm nay có thể đến đông đủ, là vinh hạnh của Tề quốc! Mời uống chén này!”

Chúng hiền sĩ hai tay nâng chén, cùng Tề vương uống một hơi cạn sạch.

Tề vương buông cốc, vỗ vỗ trán ồm ồm nói: “Chư vị cũng biết việc Sở Nhược tự lập là vương?”

Tề vương vừa nói lời này ra, mọi người đều sợ hãi, không ai nghĩ đến hần mới mở miệng liền nhắc tới việc này.

Tề vương hí hóp mắt nhìn phản ứng của mọi người, qua một lúc lâu, thanh âm hần cất cao nói: “Xem ra chư vị đã biết. Vị Sở Nhược này, chẳng những tự lập là vương, còn dám hỏi vương vị! Việc như thế, thực là mấy trăm năm qua ít thấy. Việc này có thể nói là kinh thế hãi tục!”

Hần nói tới đây, chậm chậm đứng lên. Đột nhiên, hần hướng về phía góc Ngũ công tử ngồi chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Nhưng tất nhiên mọi người không biết, việc kinh thế như vậy, ba tháng trước, có một hiền sĩ đức cao vọng trọng đã từ trong tinh tượng quan sát ra!”

Ồ ——

Đám người như nổ tung, vô số – thanh âm truyền ra. Trong thời gian ngắn, vô số tiếng nghị luận truyền đến, “Vị hiền tài nào cư nhiên có thể hiểu được thiên ý?” “Là ai?” “Không biết người này hôm nay đến ư?” “Theo hướng Vương thi lễ, hần là ở ngay trong chúng ta.”

Ngũ công tử hiển nhiên cũng có chút giật mình.

Tôn Nhạc cũng không nghĩ đến, Tề vương cư nhiên ngay từ đầu liền đem Ngũ công tử đẩy ra. Xem ra, hần đối với Ngũ công tử là phi thường coi trọng nha.

Bên trong, mọi người ồ lên, thỉnh thoảng lại nhìn quét khắp nơi.

Tinh tượng?

Đây là việc của âm dương gia.

Bọn họ sau khi liếc nhanh mấy lần, cơ hồ là đồng thời nghĩ tới lý luận của Ngũ công tử. Trong khoảng thời gian ngắn, chúng hiền sĩ đồng loạt nhìn về phía Ngũ công tử, bọn họ vừa nhìn, lập tức toàn bộ mọi người trong đại điện hướng bên này nhìn chăm chú.

Lúc này, Tề vương hướng về phía phương hướng Ngũ công tử chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Cơ Ngũ công tử tuy rằng còn trẻ, tài hoa lại kinh thế hãi tục! Lại là người Tề quốc ta, giữa các vị hiền sĩ, cũng có thể xem là phó chủ nhân, nên ngồi ghế chủ tọa! Mời!”

Dứt lời, Tề vương hướng một cái sập không trước mặt mình đưa tay lên, ý bảo Ngũ công tử đi sang ngồi.

Ngũ công tử trong sự chú mục của mọi người, biểu hiện thập phần bình tĩnh, hơn nữa trong sự bình tĩnh này còn có chút hưng phấn. Hần đứng lên, hướng tới chúng hiền sĩ xung quanh chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Cơ Ngũ bắt tài, xin nhận.”

Dứt lời, hần phát trường bào một cái, đi nhanh về phía sập đầu tiên bên trái.

Hần đi lần này, Tôn Nhạc cùng Trần Lập tự nhiên theo sát ở phía sau.

Theo ba người tiêu sái chuyển động, hàng trăm ánh mắt gắt gao nhìn bọn hần chầm chầm, trong ánh mắt đó, còn có một chút đổ kỵ. Tôn Nhạc tuy rằng tinh tường cảm thấy, lúc này, nàng cũng nghĩ Ngũ công tử không thể khiêm tốn. Bởi vì Tề vương đã đem hần trở thành hiền sĩ thống lĩnh Tề quốc mà hướng mọi người giới thiệu. Mặc kệ tài ba của hần, chỉ theo lời Tề vương, là phó chủ nhân, hần cũng có thể ngồi ghế trên.

Sau khi Ngũ công tử ngồi vào sập đầu tiên phía bên trái, đối diện cùng Tề vương. Tôn Nhạc cùng Trần Lập đã ở phía sau hần ngồi xuống.

Ba người ngồi xuống xong, Tề vương lại ha ha cười, hần vỗ tay cười to nói: ” Trước khi chư vị tới đây, hẳn là nghe qua đại danh Tô cơ rồi chứ?”

Thanh âm của Tề vương vừa rơi xuống, quả nhiên thấy chúng hiền sĩ mới vừa rồi còn vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn chằm chằm Ngũ công tử đánh giá không ngớt, nghị luận không ngớt đảo mắt liền trở nên cực kỳ hưng phấn.

“Ha ha “ trong tiếng cười lớn, Tề vương tiếp tục nói: ” Tên Tô cơ mọi người đều đã biết, vậy Trĩ tài nữ thì sao?” Ánh mắt mọi người sáng choang, cả đám đều đem Cơ Ngũ ném ra sau đầu. Tề vương nhìn thấy thần thái mọi người như thế, không khỏi lại là một trận cười to, hai tay của hần hợp lại, cao giọng nói: “Trĩ tài nữ chẳng những tài trí kinh người, tài học của nàng còn không thua một vị cao hiền nào. Lần này vì cố ý mời nàng đến, ta đã hao hết tâm tư. Người tới, ời Trĩ tài nữ, nói tất cả hiền tài trong thiên hạ đều mong chờ được diện kiến tài nữ?”

Thanh âm của Tề vương vừa rơi xuống, một cái thanh niên nón ật trắng chẳng biết vào lúc nào từ trong góc đứng ra lên tiếng trả lời, chấp tay trước ngực cao giọng đáp, lui thân đi vào trong hậu điện.

Tất cả mọi người có điểm hưng phấn.

Đang ngồi tuy rằng đều là hiền sĩ nổi danh thiên hạ, nhưng bọn họ lại là nam nhân. Chỉ cần là nam nhân, hiếm có ai nghe đến tên Trĩ tài nữ mà không động dung. Truyền thuyết nàng này chẳng những dung mạo là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, tài trí cùng kiếm thuật đều bất phàm. Nàng du lịch các nước, làm mê mẩn vô số vương tôn công tử, cho tới hôm nay vẫn không một người lọt vào mắt xanh của nàng.

Có thể được mỹ nhân như thế ái mộ, đây chính là việc sẽ làm cho nam nhân khắp thiên hạ đều đổ kỵ.

Hiền tài đang ngồi bên trong, chỉ có Ngũ công tử không hưng phấn. Tôn Nhạc ngồi xổm phía sau hần, luôn đánh giá chúng hiền. Trong các hiền sĩ, Ly tử lần trước chủ trì đại hội cũng ở trong đó.

Tất cả hiền sĩ này, đều có một nhà học thuyết, Tôn Nhạc trong mấy năm này, đối với học thuyết của bọn họ cũng biết một hai, cơ hồ có thể nói, mười mấy người trước mắt, đại biểu cho năm sáu lưu phái, tuy rằng còn chưa có thành hình, cũng đã có bộ dạng của Chư Tử bách gia.

Ngoại trừ Ly tử đại biểu Nho gia, còn có người ngồi phía sau cùng, đề xướng ‘bất chúc người thượng cổ, vô vi mà trị thiên hạ ’ đại biểu Đạo gia Nam tử. Về phần mấy người giành chỗ ngồi kia, ngồi trên hai ghế bên trái là người của Danh gia. Mà thanh niên khuôn mặt giản dị tự nhiên ngồi bên cạnh bọn hần, lại đề xướng ‘lấy trọng hình trị quốc ’ một trong những nhân vật đại biểu Pháp gia Trình tử.

Tôn Nhạc ung dung thản nhiên, đem cử chỉ của mọi người nhất nhất thu vào đáy mắt. Lúc nàng đánh giá mọi người, mọi người cũng tiếp tục đánh giá Ngũ công tử.

Về mặt mọi người hướng về hần vẫn là vừa sợ vừa nghi, hiển nhiên không tin thiếu niên tuổi trẻ như thế sẽ có tài năng kinh thế như vậy.

Nhưng bọn hần đánh giá thì đánh giá, tại lúc tiểu mỹ nhân sẽ xuất hiện này, thì sẽ không có người hướng Ngũ công tử đưa ra nghi vấn

Đúng lúc này, một trận tiếng ngọc va nhau vang nhỏ truyền đến.

Tiếng ngọc vang nhỏ thập phần du dương êm tai, nó mềm nhẹ như nước chảy, tựa như một cô gái tuyệt mỹ đang bước chậm nhảy múa. Mọi người đồng thời ngồi thẳng tắp, vẻ mặt say mê nhìn về phía thanh âm truyền đến.

Có mấy người trẻ tuổi một chút thậm chí còn hô hấp thật sâu, hiển nhiên mỹ nhân mặc dù chưa đến, hương thơm cũng đã nhập phổi.

Tiếng ngọc vang nhỏ càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, chỉ chốc lát, nó ngừng lại sau bức rèm che thông vào hậu điện. Lúc mọi người ngẩng đầu lên mong ngóng không thôi, một giọng nữ ôn nhu mà vui mừng, tuyệt vời giống như dòng nước trong chảy qua truyền đến, “Thiếp Trĩ thị ra mắt chư vị tài cao.”

“Gặp qua Trĩ tài nữ.”

“Gặp qua gặp qua.”

“Tuy rằng chưa từng gặp tài nữ, cũng là nghe danh đã lâu, ngưỡng mộ không thôi.”

Tiếng mọi người trả lời chẳng những loạn thất bát tao, còn rất có vài phần háo sắc. Thấy vậy, Ngũ công tử khẽ rũ mắt xuống, giống như vài người lớn tuổi, trên mặt không chút biểu tình.

Chờ tiếng trả lời của mọi người khá an tĩnh một ít, Trĩ tài nữ nhẹ nhàng cười.

Téng cười của nàng, giống như Ngọc Thạch đánh nhẹ, nước chảy nhẹ nhàng rong chơi, vô cùng dễ nghe, trong thời gian ngắn, tất cả mọi người lộ ra bộ dạng hoa mắt thần mê, càng lộ vẻ khẩn cấp trông chờ.

Tôn Nhạc cũng giống mọi người, nhìn về phía cửa Trĩ tài nữ sẽ xuất hiện. Trong lòng của nàng vẫn đang suy nghĩ: tướng mạo tuyệt mỹ, tài trí hơn người? Nàng lắc lắc đầu, cảm giác được, nếu là mình, sẽ không thích loại náo nhiệt ồn ào náo động này, loại cảm giác vạn chúng chú ý này. Nàng tình nguyện lẳng lặng đứng sau người khác, lẳng lặng nhìn.

Trĩ tài nữ cười khẽ một tiếng, ngân nga nói: “Thiếp từ lúc đến đây, sớm đã nghe danh Cơ Ngũ công tử. Thiếp bắt tài, muốn hỏi Cơ Ngũ công tử một câu.”

Trĩ tài nữ vừa nói những lời này ra, xoát xoát xoát, vô số ánh mắt sáng quắc trừng hướng ngũ công tử. Lần này, sự ghen tỵ trong những ánh mắt này càng thêm rõ ràng.

Ngũ công tử tất nhiên là cảm thấy những ánh mắt giống như hàn tên phóng tới đó, hần lộ ra một nụ cười khổ bất đắc dĩ. Tôn Nhạc nhìn đến , sau cổ của hắn lại bắt đầu chảy mồ hôi lấp lánh.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Ngũ công tử chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng Trĩ tài nữ, hỏi: ” Mời Tài nữ nói.”

Trĩ tài nữ ngân nga nói: “Thiếp muốn hỏi, Cơ Ngũ công tử từng đi chu du thiên hạ chưa?”

Lại là một vấn đề như vậy?

Ngũ công tử có điểm không hiểu, hần thành thật đáp: “Thiên hạ to lớn như thế, Cơ Ngũ cũng không thể đi hết. Cơ ngũ chỉ là đã đến Đô thành vài quốc gia mà thôi.”

Trĩ tài nữ ồ một tiếng, nàng tiếp tục nói: “Cơ Ngũ công tử ngộ đạo chính là thuật Âm Dương Ngũ Hành. Âm dương gia luôn luôn từ thiên tượng trên trời, mà đoán ý trời. Việc thiếp muốn hỏi ngũ công tử đó là, theo cái nhìn công tử, thiên hạ này, có một chỗ nào có rồng ẩn mình hay không?”

Mọi người lần này đều hiểu được.

Rõ ràng Trĩ tài nữ là hỏi, Trung Nguyên đại địa có một chỗ nào thể trở thành kinh đô của Tân thiên hạ cộng chủ không. Cũng có nghĩa là hỏi, các quốc gia trong thiên hạ có một quốc gia nào thay thế được Chu thiên tử, có khả năng trở thành thiên hạ cộng chủ kế nhiệm?

Vấn đề này thật khó trả lời nha!

Đang lúc mọi người trầm tư, Trĩ tài nữ khẽ cười một tiếng, uyển chuyển có điểm ngậy thơ nói: “Nếu như công tử trả lời vấn đề này khiến thiếp hài lòng, thiếp liền đi ra cùng chư vị gặp mặt.”

Lời này vừa ra, ngay cả Tề vương cũng nhìn về phía Cơ Ngũ.

Ngũ công tử cảm giác được ánh mắt mọi người vây lấy hần đến phát đau, âm thầm cười khổ: được Trĩ tài nữ này coi trọng, cũng không phải chuyện dễ chịu gì, thoáng chốc, đã chân chính bị vây trên đầu sóng ngọn gió rồi.

Bất quá từ trước khi đến trong lòng hần đã có chuẩn bị, biết rằng chính mình từ nay về sau không khỏi bị vây trong ánh mắt thế nhân, lập tức cũng không hoảng loạn. Hần rũ mắt xuống, thần nhiên nói: “Tài nữ nói quá lời. Cơ Ngũ tuy rằng có biết âm dương, nhưng cũng không dám nói chính mình đã hoàn toàn lĩnh ngộ ý trời. Có một nơi nào có rồng đang say ngủ, còn phải để Cơ Ngũ đi khắp, lại căn cứ theo thiên tượng, nhân sự tinh tế suy tính mới nhìn rõ, nói rõ.”

Lời này hần trả lời thật sự bình thản, cũng rất công chính. Nhưng thật quá bình thản, quá công chính rồi, thiếu niên tuấn mỹ như thế, đối diện với câu hỏi của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân còn có thể bình thản công chính như thế, thực là làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa. Trong thời gian ngắn, mọi người đồng

thời thầm nghĩ: Cơ Ngũ tuy rằng còn trẻ, đã có phong thái đỉnh đặc của hiền sĩ, xem ra hẳn cũng không hẳn là có tiếng không có miếng.

Trĩ tài nữ cũng bị sự bình tĩnh của hắn làm cho ngây ngẩn cả người, nàng sau khi giật mình, nhẹ giọng cười nói: " Lời Cơ Ngũ công tử nói thật đúng. Thiếp gặp nhiều người vậy, hiếm thấy nam nhân như công tử, xin được diện kiến."

Dứt lời, tiếng ngọc va nhau lại vang lên, một trận làn gió thơm xuyên thấu qua bức rèm che nhẹ nhàng bay lại. Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn vung mở bức rèm che.

113. Chương 113: Xưng Thúc Tử Rồi.

Tay nhỏ bé cực kỳ trắng nõn, mọng nước tràn đầy sức sống mà thon dài, đốt ngón tay nhỏ nhỏ. Chỉ xem cái tay này, mọi người liền tim đập rộn lên, lập tức ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chỗ bức rèm che, ngay cả thở cũng không có ai dám thở gấp.

Bức rèm che nhoáng lên một cái, một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Mỹ nhân này có một bộ lông mi dày hơn nữ nhân bình thường, môi dày, làn da nàng trắng nõn như đậu hủ, hai tròng mắt nhìn quanh thu ba long lanh, dáng người cực kỳ đầy đặn hoàn mỹ.

Đây là theo mắt nữ nhân như Tôn Nhạc còn trong mắt của một đám nam nhân, mỹ nhân trước mắt vừa xuất hiện, lửa khói hồi hồi trong đại điện lập tức trở nên sáng rực như ban ngày. Bọn họ còn chưa thấy rõ dung nhan mỹ nhân, liền bị diễm quang của nàng làm cho hoa mắt.

So với mỹ nhân này mà nói, Cơ Lạc đã là u ám không bắt mắt. Lúc này, ngay cả Cơ Ngũ công tử từ trước đến nay không ham nữ sắc cũng bị choáng váng, ngẩng đầu yên lặng đánh giá Trĩ tài nữ trước mắt, bất quá chỗ bất đồng với bộ dáng hảo sắc của các nam nhân khác là, hai mắt của hắn vẫn trong trẻo như cũ.

Mọi người chỉ lo si ngốc nhìn Trĩ tài nữ, đến khi nào thì nàng ngồi xuống trên sập cũng không phát hiện. Về phần bốn thiếu nữ đeo kiếm đi theo Trĩ tài nữ, càng không có ai chú ý tới.

Trĩ tài nữ lúc này đang xẹt qua trên mặt từng người, khi quét đến trên mặt Ngũ công tử thì nàng hơi dừng dừng, sau đó lại dời ánh nhìn về phía người khác.

Sau khi nàng dò xét hết mọi người trong điện, chậm rãi giơ chén rượu trong tay lên, chén rượu màu xanh, bàn tay ngọc nhỏ bé trắng nõn giao nhau, nhất thời mọi người đều say.

Trĩ tài nữ giơ chén rượu lên hướng mọi người nói: "Chư vị đều là cao hiền các nơi, thiếp sớm đã sớm nghe danh, hôm nay nhìn thấy, hết sức vinh hạnh. Mời uống!"

Chúng nam nhân vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức đều lâng lâng. Nhất tề giơ chén rượu lên hướng Trĩ tài nữ ra hiệu.

Trong ánh mắt lửa cháy bừng bừng, động tác bối rối của những người này, Cơ Ngũ bộ dạng phục tùng liêm mục, vẻ mặt bình tĩnh càng thu hút người.

Trĩ tài nữ vừa nhìn về phía Ngũ công tử, khóe miệng khẽ cong, lông mi thật dài của nàng rủ xuống. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện ra một cái bóng hình cung, mắt nhìn rượu lay động trong tay, ngân nga nói : "Thiếp mời Cơ Ngũ công tử uống chén này." Dứt lời, nàng nâng cốc hướng Ngũ công tử nhoáng lên một cái. Sau đó ngẩng cằm hoàn mỹ mà tinh xảo lên, nhấp một ngụm rượu.

Cặp môi đỏ mọng, chén màu xanh, rượu vàng. Trong thời gian ngắn, bộ dạng mỹ nhân uống rượu này làm ọi người lại si ngốc một trận. Trong ánh mắt nhìn về phía Ngũ công tử càng nhiều đổ kỵ.

Trĩ tài nữ sau khi uống rượu trong chén, nâng hàng mi dày lên đánh giá Ngũ công tử: "Nghe nói công tử từng đêm xem thiên tượng. Từ ba tháng trước liền kết luận sẽ xuất hiện Phá Quân Tinh xâm phạm Tử Vi Tinh. Còn có việc này sao?"

Ngũ công tử bộ dạng phục tùng liêm mục, giống như lãnh đạm trả lời: “Đúng vậy.” Ngay lúc hai người từng câu từng chữ nói chuyện với nhau, người danh gia cùng pháp gia ngồi ở hàng phía trước đều có điểm kích động.

Ngũ công tử lãnh đạm như thế bên cạnh mọi người càng nổi bật không chịu nổi. Chỉ có Tôn Nhạc biết rõ, Ngũ công tử đây là không được tự nhiên.

Khóe miệng Trĩ tài nữ khẽ nhếch, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện ra một nụ cười. Nàng vốn cực kỳ mỹ lệ, nụ cười này, tựa như trăm hoa đua nở, trong thời gian ngắn, mọi người cũng đều ngây dại đến choáng váng, mấy người càng kích động, một lòng muốn ở trước mặt nàng thi triển sở trường càng si ngốc ngơ ngác, đem những lời đã sớm chuẩn bị tốt toàn bộ vút lên chín tầng mây.

Tôn Nhạc ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, nàng phát hiện Trĩ tài nữ trước mắt này, xác thực là rất có hứng thú với Ngũ công tử, nhưng hứng thú của nàng, lại không quan hệ đến tình yêu nam nữ.

Lông mi thật dài của Trĩ tài nữ vừa phẩy phẩy, nàng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng mà nói: “Ba tháng trước, thiếp từng thấy qua Sở Nhược kia.”

A?

Chúng nhân ngạc nhiên, đến Tôn Nhạc cũng ngốc vu vu nhìn về phía nàng, không hiểu thâm nghĩ: nàng vì cái gì tại loại trường hợp này nhắc đến việc này? Quái, nữ nhân này suy nghĩ cái gì đây?

Trĩ tài nữ dường như không có phát giác được sự ngạc nhiên của mọi người. Nàng ngược mắt nhìn về phía mọi người, sau khi đảo qua một đám biểu lộ kinh ngạc thì lại là thần nhiên cười.

Sau khi một lần nữa làm ọi người ngây người, Trĩ tài nữ khẽ mở cặp môi đỏ mọng, nhẹ giọng nói: “Sở Nhược thật không giống một thiếu niên. Theo thiếp chứng kiến, người này thật oai hùng. Lúc ấy thiếp thân thấy, liền nghĩ người này sẽ làm nên chuyện, thật không ngờ Cơ Ngũ công tử từ trên tinh tượng cũng thấy được điểm này, thiếp thân bội phục.”

Mấy lời này của nàng, càng nói càng mềm nhũn, tuy nhiên câu chữ nghe lên cũng không dị thường, nhưng từ giọng nói mà nghe, nàng đối Sở Nhược vương tựa hồ không có một chút ác cảm. Chẳng những không có ác cảm, chỉ sợ còn không thiếu hảo cảm. Tôn Nhạc nhìn vương vật tuyệt mỹ động lòng người trước mắt này, cực kỳ hiếu kỳ: cũng không biết Sở Nhược vương là cái dạng thiếu niên gì? Rõ ràng có thể làm nữ tử như Trĩ tài nữ vậy sinh ra hảo cảm đối với hắn?

Mọi người đang ngồi đều là người có khát vọng, nghe được Trĩ tài nữ nhắc tới Sở Nhược Vương, không khỏi đều lộ ra vẻ mặt trầm tư. Lý tưởng trước mặt, cuồng nhiệt của những nam nhân này đối với Trĩ tài nữ tựa hồ thấp xuống một chút.

Lúc này, Ly tử dẫn đầu quát: “Sở nhược vương này bất quá là một cuồng đồ kiêu ngạo, chỉ là một thiếu niên, liền dám đòi vương vị! Ý muốn độc bá Trung Nguyên, người không gia thế tổ tông như vậy, làm sao xứng với chữ hùng?”

Thanh âm Ly tử vừa rơi, Trình tử Pháp gia đã mở miệng, thanh âm Trình tử rất chất phác, lúc nói chuyện mỗi chữ mỗi câu đều thật là chậm rãi, “Lời ấy sai rồi! Hôm nay vương thất suy thoái, chư hầu là thế lực chính, trong số vương hầu các quốc gia người muốn rục rịch cũng không phải là số ít.” Hắn nói đến đây, nhìn chằm chằm Ngũ công tử, tiếp tục nói: “Đại hội năm nước lần trước, vấn đề Triệu vương tử hỏi Cơ Ngũ công tử kia, còn không phải là có ý nhòm ngó ngôi báu sao? Sở Nhược vương này bất quá là kẻ dẫn đầu làm loạn mà thôi, nhân vật như vậy, xác thực có thể gọi là người oai hùng.”

Từng chữ từng câu hắn nói ra, hai mắt đều liên tiếp nhìn hướng Trĩ tài nữ, một bộ ý tứ ‘ta đứng bên phía tài nữ’.

Trình tử nói đến đây, quay đầu nhìn về phía Ngũ công tử, chấp tay trước ngực nói: “Xin hỏi Cơ Ngũ công tử, Sở có Tử Vi hoàng khí không?”

Hắn lại trực tiếp hỏi Ngũ công tử, Sở Vương có thể trở thành thiên hạ cộng chủ hay không?

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều cả kinh, đồng loạt trừng hai mắt nhìn về hai người Ngũ công tử cùng Trình tử.

Ngũ công tử hướng về phía Trình tử chấp tay trước ngực hoàn lễ, lạnh nhạt nói: “Loạn tượng vừa sinh, thiên hạ các nước đều có hoàng khí xuất hiện, Sở cũng không ngoại lệ.”

Thiên hạ vừa mới đại loạn, hoàng khí còn chưa có định chủ nhân cuối cùng, hần trả lời những lời này cũng hợp tình hợp lý.

Ngũ công tử nói đến ‘ thiên hạ các nước đều có hoàng khí xuất hiện ’ thì tinh quang trong mắt Tề vương mãnh liệt, hần vốn một mực lắng nghe, đột nhiên chen vào nói: “Cơ Ngũ công tử mới được liệt vào hàng Chư Tử, các vị có thể xưng hô hần là Thúc tử.”

Đây cũng là chính danh rồi!

Lúc này dù người hồ đồ cũng rõ ràng, bữa yến hội đêm nay, chính là Tề vương vì Ngũ công tử mà tổ chức. Hần vừa tiến đến liền hướng mọi người tuyên bố Ngũ công tử từng ra lời tiên đoán với thế cục ngày hôm nay, lúc này lại hướng mọi người đang ngồi thận trọng đưa ra chuyện hần đứng hàng Chư Tử. Những chuyện này chính là giúp hần tạo thế nha.

Hiền sĩ đang ngồi đều là đại hiền dương danh thiên hạ, tuyên bố với bọn họ, chẳng khác gì là tuyên bố trước mặt người trong thiên hạ.

Trong thời gian ngắn, mọi người đều châu đầu ghé tai thăm thài.

Trong tiếng nghị luận, vài tiếng ho vang lên, vẫn là Trình tử, hần đang mở miệng định chất vấn, Trĩ tài nữ đã ra cười tiếng, bàn tay nhỏ bé của nàng hợp lại, ngân nga nói: “Thiếp rất may! Được tham dự thịnh hội.”

Nàng nói cái này, vừa đúng cắt đứt Trình tử, cũng biểu lộ sự ủng hộ của nàng. Trình tử nhú mày, lại ngậm miệng.

Tề vương thấy không có người phản đối, ha ha cười, trong tiếng cười, hần chuyển hướng Ngũ công tử nói: “Vừa rồi Thúc tử có nói, Sở quốc cũng có hoàng khí xuất hiện, chuyện này bản hầu cũng không rõ. Thiên hạ không phải do người có đức tiếp nhận sao? Sở nhược vương lớn lối hồ đồ như thế, chẳng lẽ hần cũng là tuân mệnh trên trời?”

Ngũ công tử cười cười, hướng về phía Tề vương chấp tay trước ngực trả lời: “Hiện tượng thiên văn như bàn cờ, có khi cần Phá Quân Tinh xung phong liều chết một phen, thế cục mới có thể chuyển thành rõ ràng.”

Lời này vừa ra, Tề hầu bưng tỉnh đại ngộ.

Không chỉ là Tề hầu, ngay cả trong đám người bên cạnh cũng có không ít người gật đầu.

Những lời này của Ngũ công tử, làm ọi người, kể cả Trĩ nữ lại rơi vào trầm tư.

Tôn Nhạc lắng lắng nhìn Ngũ công tử, lúc này, một cái ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu của nàng: hôm nay Ngũ công tử đứng hàng Chư Tử rồi, hần, sợ là không cần mình nữa a?

Loại cảm giác này đột nhiên xuất hiện, khiến nàng ngoài vui mừng cho Ngũ công tử, cũng thêm một phần buồn vô cớ. Loại buồn vô cớ cùng mất mát này không giải thích được, tựa như là cái loại cảm giác một người một mực ý lại vào mình, dần dần có thể độc lập, dần dần không hề quay đầu lại.

Lúc này, Trình tử đột nhiên nói : “Theo ý Thúc tử, Sở Vương là người dẫn đầu hiến dâng tính mạng đến phá vỡ cục diện. Cái loại người này, nếu giết đi có phạm vào thiên ý không?”

Ngũ công tử khẽ giật mình, hần không biết trả lời thế nào.

Tề vương cũng giật mình, hần như là hiểu ra cái, trên mặt lập tức phờ phợt.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Ngũ công tử trầm tư một chút, lắc đầu nói: “Sẽ không.” Thấy Tề vương lập tức ngẩng đầu nóng rực nhìn mình chăm chú, Ngũ công tử cân nhắc câu chữ: “Loạn tượng mới phát sinh thì trong thiên địa nhiều sát khí. Ngườigiết Phá Quân khẳng định cũng sẽ nhận hết loại sát khí này.”

Ý tứ của những lời này của Ngũ công tử là, nếu như hiện tại đi công kích Sở Nhược vương, tuy rằng người đánh sẽ được thiên mệnh ban thưởng công đức, chỉ là khó tránh khỏi sẽ phải chịu sát khí đánh sâu vào, người đánh cũng sẽ tổn hao nhiều thực lực.

Lông mày Tề vương lại nhíu chặt.

Trình tử còn định hỏi tiếp, Trĩ tài nữ lúc này thở dài nói: “Loạn thế phát sinh, mạng người không bằng cỏ rác. Nữ tử như chúng ta, càng mệnh bạc như nước, cũng chỉ có trượng phu, mới có thể không sợ ngược lại còn rất là trông mong. Ai.”

Thanh âm nàng tóe điểm mềm yếu, câu này vốn là lời thở dài rất thất vọng đau buồn, từ trong miệng của nàng thốt ra, lại như lời nỉ non nói nhỏ, trong thời gian ngắn, mọi người đang hùng tâm tráng chí lại là trong lòng mềm nhũn, con mắt lần nữa đồng loạt nhìn về phía nàng, trong mắt lộ ra vô cùng si mê.

Trình tử dẫn đầu an ủi: “Trĩ tài nữ làm gì đau buồn? Tài nữ tài mạo như thế, coi như là người trong thiên hạ đánh thành một đoàn, cũng sẽ không có nửa người cam lòng thương tổn người.”

Tiểu tử này nói chuyện từng chữ từng chữ, tựa hồ đang an ủi, nhưng lời này nói như vậy thật là có điểm ôn nhu tình ý.

Lúc này Tề hầu cũng cười, “Trĩ tài nữ nếu như sợ tình đời phức tạp, sao không ở lại trong nội cung Tề hầu ta hưởng phúc an nhàn?” Hắn nói đến đây, cảm giác được ánh mắt hiền sĩ dò xét mình có điểm khác thường, lập tức hiểu được, chính mình hôm nay là muốn nạp hiền cùng biểu hiện yêu hiền, mỹ nhân này vẫn là tạm thời để ở một bên mới tốt.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng bổ sung: “Loại thời đại này tài nữ chạy đông chạy tây quá mức không an toàn, nếu như không muốn ở trong nội cung Tề hầu cùng đám công chúa bọn họ trò chuyện, cũng có thể đến Tắc Hạ cung.” Vừa nói như vậy, lời của hắn lập tức từ háo sắc Trĩ nữ biến thành mền tài Trĩ nữ.

Trĩ tài nữ thấp giọng trả lời: “Tạ Tề hầu coi trọng.”

Trĩ tài nữ đáp lời xong, trong đại điện lại trở nên an tĩnh.

114. Chương 114: Trĩ Tài Nữ Chú Ý Tôn Nhạc

Tôn Nhạc lẳng lặng ngồi phía sau Ngũ công tử, trầm mặc không hé răng đánh giá mọi người, đột nhiên thầm nghĩ: tại sao không thấy đại biểu Mặc gia?

Nàng là từ Nghĩa Giai mà nghĩ tới Mặc gia, theo đạo lý, Mặc gia ở thời đại này có thể tính là thiên hạ đệ nhất lưu phái, xây dựng thêm Tắc Hạ cung đại sự như vậy, cư nhiên Mặc gia không có người tham gia, thật là có điểm không hợp tình hợp lý.

Ngay lúc Tôn Nhạc suy nghĩ, đột nhiên, đôi mắt sáng của Trĩ tài nữ chuyển qua phía sau Ngũ công tử, thanh thanh hỏi: “Xin hỏi Thúc tử, cạnh người có một xấu nữ gọi là Tôn Nhạc phải không?”

A?

Tôn Nhạc kinh hãi!

Nàng hoảng sợ ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Trĩ tài nữ.

Trên thực tế, không chỉ là nàng, ngay cả Ngũ công tử cũng là vẻ mặt kinh ngạc, mà chúng hiền sĩ cũng là vẻ mặt không hiểu nhìn Trĩ tài nữ, không rõ nàng vì sao cảm thấy hứng thú với một nữ tử? Hơn nữa còn là một xấu nữ?

Ngũ công tử nhíu mày, không hiểu hỏi: “Tài nữ vì sao sinh ra hứng thú với Tôn Nhạc?”

Trĩ tài nữ thần nhiên cười, nàng hạ lông mi thật dài xuống, ánh mắt quăng vào dòng rượu nhộn nhạo trong chén mình, nhẹ nhàng mà u oán nói: “Thiếp từng nghe một người nói qua, thiên hạ này, có một nữ tử thông minh không thua gì thiếp, cho nên thiếp thật là tò mò.”

Nàng nâng ánh mắt lên, lại nhìn về phía sau Ngũ công tử, khi chuyển tới Tôn Nhạc thì dừng lại một chút, nhưng không dừng lại nhiều lắm.

Bởi vì trỉ tài nữ nghe được rằng Tôn Nhạc là một bé gái cực kỳ xấu. Dựa theo thời gian suy tính, nữ tử ngồi phía sau Ngũ công tử này tuy rằng tuổi tác làm cho người ta hoài nghi. Nhưng mà nàng ta cũng tuyệt đối không xấu a.

Ánh mắt Trỉ tài nữ chuyển qua trên người Tôn Nhạc lại nhìn về phía Ngũ công tử hỏi: “Thúc tử có thể cho biết không?”

Ngũ công tử hơi hơi do dự một chút, không tự chủ nghiêng đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Hắn tính cách thuần lương, không giỏi giả bộ. Vừa nhìn mọi người nhất thời đều hiểu được cô gái lúc này ngồi ở phía sau hắn, dung mạo tầm thường, không hề đặc sắc đó là người theo như lời Trỉ tài nữ thông minh không thua kém nàng Tôn Nhạc.

Một nữ nhân dù thông minh nếu nàng không có dung mạo xinh đẹp tương xứng, liền không đáng nhắc tới. Đây là chuyện mọi người đang ngồi nghĩ. Bởi vậy bọn họ sau khi nhìn lướt qua Tôn Nhạc, liền không để ở trong lòng.

Trỉ tài nữ giật mình.

Nàng kinh ngạc nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, hướng tới nàng tinh tế, từ trên xuống dưới đánh giá. Ánh mắt Trỉ tài nữ ôn hòa mà có lễ, tuy rằng đánh giá không ngớt lại không làm cho người ta sinh ra ác cảm.

Dưới ánh mắt Trỉ tài nữ, Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, biểu tình lạnh nhạt. Tuy rằng cúi đầu, Tôn Nhạc lại có thể tinh tường cảm giác được, Trỉ tài nữ đối với mình thực cảm thấy hứng thú, loại hứng thú này của nàng, thậm chí không dưới Ngũ công tử!

Trình tử vẫn đem lực chú ý đều đặt ở trên người Trỉ tài nữ, một bộ hoa mắt thần mê, sắc không say mà người tự say, lúc này thấy nàng chú ý Tôn Nhạc như thế, liền quay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc. Hắn nhìn thoáng qua, tò mò hỏi: “Nàng này có chỗ gì thông minh, thế nhưng có thể làm Trỉ tài nữ danh khắp thiên hạ cảm thấy hứng thú như vậy?”

Lời này của hắn, đương nhiên là hỏi Trỉ tài nữ.

Trỉ tài nữ cười cười, lắc đầu nói: “Thiếp cũng không biết.” Đang lúc mọi người khó hiểu, nàng yếu ớt bổ sung một câu, “Bất quá người nói lời này cũng không phải hạng người ăn nói lung tung.”

Trỉ tài nữ sau khi trả lời Trình tử xong, hơi hơi hất cằm lên, hướng Tôn Nhạc bộ dạng vẫn phục tùng liêm mực, hoàn toàn không nhìn về phía mình tràn ra một nụ cười mỉm sáng lạn, làm cho chúng nam nhân tim đập rộn lên, hô hấp dồn dập thì nàng ngân nga nói: “Tôn Nhạc cô nương có thể giải nghi hoặc này giúp thiếp không?”

Tôn Nhạc từ lúc nàng nói mình thông minh, đầu liền không ngừng chuyển động, nàng thật sự không rõ, người hướng Trỉ tài nữ ca ngợi mình là ai? Nghe ngữ khí Trỉ tài nữ, người này ở trong cảm nhận của nàng địa vị tuyệt đối không thấp, chẳng lẽ là Doanh Thập Tam? Hoặc là Nghĩa Giải?

Nàng đang cân nhắc, nghe được câu hỏi của Trỉ tài nữ, lập tức bộ dạng phục tùng liêm mực như trước, nhẹ nhàng mà nói: “Trỉ đại gia quá khen, Tôn Nhạc chỉ là có một chút thông minh nhỏ ứng đối chuyện tầm thường, tài trí cũng không thể so sánh với tài nữ không thua kém các bậc mảy râu khắp thiên hạ.”

Trỉ tài nữ nghe được nàng nói như thế, khóe miệng hơi cong, sau khi lộ ra một cái tươi cười quyến rũ, nàng nhẹ giọng nói: “Muội muội quá khiêm nhường.”

Vừa nói, nàng vừa đánh giá Tôn Nhạc. Tôn Nhạc có thể cảm giác được, trong ánh mắt của nàng có nghi hoặc, có mê mang, hiển nhiên nàng thật sự cũng không hiểu, Tôn Nhạc trước mắt này diện mạo cực kỳ bình thường, chẳng lộ ra nửa điểm tài giỏi của chi sĩ tài trí, có gì đáng giá để nàng coi trọng.

Nàng nhìn nhìn, rốt cục lắc lắc đầu, đưa ánh mắt từ trên người Tôn Nhạc dời đi.

Lúc này, Tề hầu vỗ hai tay, quát: “Tấu nhạc! Khiêu vũ!” Vừa quát xong, chuông nhạc lại vang lên, chúng vũ kỹ vờn eo giương tay áo phiêu đảng trong làn gió thơm.

Tiếng nhạc vang lên, chúng hiền sĩ tựa hồ không còn câu nệ. Trong thời gian ngắn, một cỗ hơi thở tươi đẹp ầm ập bắt đầu lưu chuyển.

Tề hầu đưa mắt nhìn mọi người, thấy chúng nam nhân một đám mê mẩn háo sắc với Trĩ tài nữ, lại thường thường liếc về phía eo nhỏ cùng bộ ngực của chúng nữ đang khiêu vũ trong điện, xem ra đều là sắc tâm trời dậy rồi.

Hắn ha ha cười, với nói mọi người: “Đáng tiếc Tô cơ phải hai ngày nữa mới có thể đuổi tới, bằng không tới hôm nay, các vị thật đúng là mãn nhãn nha.”

Chúng nam nhân ha ha cười theo. Từ sau khi Trĩ tài nữ xuất trường, bọn họ bị nét mặt nàng làm kinh sợ, rất là thận trọng, lúc này Tề hầu nói một câu, làm cho chúng nam nhân tâm tình buông lỏng. Ngay sau đó, lá gan cũng bắt đầu lớn lên.

Tề hầu chuyển hướng Trĩ tài nữ cười nói: “Trĩ tài nữ là lần đầu tiên tới Tề quốc? Cảm thấy phong cảnh Tề quốc ta như thế nào?”

Trĩ tài nữ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Tề quốc màu mỡ dồi dào, người cũng thông minh, tất nhiên là tuyệt hảo.”

Nàng nói tới đây, không khỏi chuyển hướng Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc cười nói: “Bên người Thúc tử, ngay cả một tiểu cô nương cũng tài danh lan xa, thiếp không dám không phục.”

Mọi người ha ha cười.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mục như trước, tựa hồ không có nghe được Trĩ tài nữ khen ngợi.

Trĩ tài nữ thấy nàng như thế, sóng mắt vừa chuyển, đưa tay che cái miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp cười nói: “Thiếp có một chuyện muốn nhờ thúc tử, người có thể đồng ý không?”

Nàng nói những lời này, đã mềm nhuyễn lại nhu mì, nũng nịu mang theo vài phần làm nũng, làm cho người ta vừa nghe liền tâm động. Mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, lấy ngữ khí như vậy muốn nhờ, cho dù là thần tiên cũng sẽ tâm động.

Tôn Nhạc trong lòng thất kinh: Trĩ tài nữ từ sau khi xuất hiện, cử chỉ đoan trang có lẽ, ứng đối tuần tự, làm sao lại thể hiện bộ dáng nữ nhi thế này? Cũng không biết nàng tìm Ngũ công tử muốn nhờ chuyện gì?

Trong lúc Tôn Nhạc trầm tư, chúng nam nhân đều say ngây ngốc, bọn họ một đám nhìn về phía Ngũ công tử, hận không thể thay hắn đáp ứng.

Trong ánh mắt có điểm lo lắng của Tôn Nhạc, khuôn mặt tuấn tú của Ngũ công tử đỏ hồng lên, hắn cúi đầu tránh đi làn thu ba của Trĩ tài nữ, thấp giọng nói: “Tài nữ mời nói.” Ngũ công tử vừa thốt lời này ra, trong sóng mắt Trĩ tài nữ hiện lên một chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía hắn thận trọng hai phần. Mà giữa chúng hiện một bên, vài vị lớn tuổi lại tán thưởng không thôi nhìn hắn!

Dưới sự mê hoặc, hắn lại còn có thể bình tĩnh như thế! Trong thời gian ngắn, Tôn Nhạc trong lòng bình tĩnh lại.

Thấy Ngũ công tử cũng không có nhiệt huyết sôi trào lập tức đáp ứng mình, Trĩ tài nữ có hơi thất vọng. Nàng nhẹ nhàng thở dài, u oán nói: “Thúc tử có thể đem Tôn Nhạc tặng cho thiếp hay không? Thiếp tất nhiên sẽ hậu báo công tử!” (Myu: Con %&#%!. Ta xúc động quá rồi, bình tĩnh*vuốt vuốt ngực*)

Oanh!

Tôn Nhạc bị nổ đến đầu váng mắt hoa! Nàng không dám tin nhìn chằm chằm Trĩ tài nữ, lần đầu tiên nổi lên cảnh giác, phòng bị sâu sắc với tài nữ này. Mà Ngũ công tử cũng kinh hãi, hắn hoảng sợ ngẩn đầu, không dám tin nhìn vào mắt Trĩ tài nữ đối diện mình!

Mà chúng nam nhân chung quanh cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, bọn họ lại nhìn về phía Tôn Nhạc, trong lòng âm thầm đánh giá giá trị của nàng. Vừa đánh giá đồng thời, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Ngũ công tử thật sự đã tràn ngập đồ kỵ: thiếp tất nhiên sẽ hậu báo, lời này thật là động lòng người nha. Hậu báo của một mỹ nhân tuyệt sắc kiêm đại tài nữ như vậy, chỉ là ngấm lại cũng khiến cho người ta máu sôi sôi trào! Cơ Ngũ này, thật đúng là rất có điểm phúc rồi!

Trong suy nghĩ của mọi người ở đây, Tôn Nhạc bất quá là một cái tỳ thiếp của Thúc tử, đổi một tỳ thiếp không chút bắt mắt như vậy, được Trĩ tài nữ đại danh鼎鼎 vui mừng, vụ mua bán này thật sự quá lời đi!

Tôn Nhạc choáng váng vù vù nhìn về phía Ngũ công tử, nàng lần đầu tiên ý thức được, chính mình cư nhiên vẫn là vật phẩm sở hữu của Ngũ công tử, của Cơ phủ, là vật phẩm sở hữu tiêng bọn hắn có thể tùy ý chuyển nhượng mua bán!

115. Chương 115: Đáp Hay

Lúc này, cơ hồ sự chú ý của mọi người đều vô ý hay cố ý rơi vào trên người Ngũ công tử, đều mong chờ câu trả lời của hắn.

Đương nhiên, không ai cho rằng Ngũ công tử sẽ cự tuyệt.

Cơ Ngũ chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc.

Khi chống lại hai con người trong trẻo như gương của Tôn Nhạc thì hắn nhẹ nhàng cười.

Nụ cười này, làm cho Tôn Nhạc trong lòng bình tĩnh lại. Nàng cười lại, thầm suy nghĩ: ta tại sao đến Ngũ công tử cũng không tin? Tôn Nhạc, người quá thiếu tự tin rồi.

Ngũ công tử quay đầu chống lại hai mắt Trĩ tài nữ, ánh mắt hắn trong trẻo mà bình tĩnh, hắn nhàn nhạt trả lời: “Tôn Nhạc đã như người trong gia đình ta, Trĩ đại gia nói quá lời!”

Thanh âm của hắn có điểm khó chịu, dĩ nhiên là muốn khiển trách!

Hắn rõ ràng đang trách móc Trĩ tài nữ

Mọi người thực sự kinh ngạc. Bọn họ nhìn nhìn Ngũ công tử, lại nhìn Tôn Nhạc một chút. Tôn Nhạc ngồi ở sau lưng Ngũ công tử thật sự không bắt mắt. Bọn họ nhìn thoáng qua, liền đem sự chú ý bỏ vào trên người Ngũ công tử.

Khuôn mặt nhỏ mỹ lệ của Trĩ tài nữ đỏ lên. Nàng không được tự nhiên đứng lên, hướng về phía Ngũ công tử nhẹ nhàng khẽ chào, yếu ớt nói: “Thiếp thân nói không suy nghĩ. Thúc tử chớ để trong lòng.”

Ngũ công tử chấp tay trước ngực đáp lễ.

Lúc này trong nội tâm Tôn Nhạc một mảnh trong trẻo lạnh lùng!

Nàng vốn một mực thờ ơ. Đến lúc này, đầu óc nàng đã khôi phục mười phần thanh tỉnh. Nàng cảnh giác nhìn bốn phía, đột nhiên phát hiện, chính mình đã thành trung tâm chú mục của mọi người! Đặc biệt là Tề vương, trong ánh mắt quét về phía nàng như có điều gì suy nghĩ! Những người này có thể sẽ đem mình trở thành vật phẩm nịnh nọt Trĩ tài nữ không?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng cả kinh!

Tôn Nhạc bỗng nhiên ngẩng đầu.

Quả nhiên, Tề hầu nhìn thoáng qua Trĩ tài nữ, chuyển hướng Ngũ công tử nhàn nhạt nói: “Thúc tử làm người thật thuần hậu, tỳ thiếp chính là tỳ thiếp, sao có thể xưng là người nhà?” Hắn nhìn về phía Tôn Nhạc, biểu lộ lạnh lẽo, quát: “Người tên là Tôn Nhạc?”

Tim Tôn Nhạc nhảy dựng! Đến rồi! Nếu lúc này Tề hầu bắt buộc Ngũ công tử đem mình chuyển tặng cho Trĩ tài nữ, sự tình có thể rắc rối to! Không thể để cho hắn nói ra!

Tôn Nhạc nhẹ nhàng khẽ chào, chậm rãi đứng lên, nhẹ giọng đáp: quay đầu nhìn về phía Trĩ tài nữ, lạnh lạnh nói: “Tôn Nhạc có thể biết, Trĩ đại gia thay mặt ai mà yêu cầu Tôn Nhạc?” Nói đến đây, khóe miệng

Tôn Nhạc khẽ cong, lộ ra một nụ cười có điểm nghịch ngợm , “Lại không biết người này có phải là người trong lòng Trĩ đại gia hay không?”

A? Trĩ đại gia có người trong lòng?

Thanh âm Tôn Nhạc vừa rơi xuống, Tề vương, Trình tử cùng các nam nhân rất có hứng thú với Trĩ đại gia đều xoay quay đầu nhìn về phía Trĩ đại gia, chờ câu trả lời của nàng.

Trĩ đại gia ngẩng đầu yên lặng nhìn về phía Tôn Nhạc, đôi mắt nàng mở thật lớn, tựa hồ cho tới bây giờ, nàng mới dám xác định nữ tử dung mạo xấu xí, không hề có chỗ xuất sắc trước mặt, chính là Tôn Nhạc! Chỉ có Tôn Nhạc kia, mới có thể dùng một câu nói hời hợt, liền đẩy mỗi họa đi, giải cứu mình từ trong nguy cơ ra.

Ở đây không thiếu người thông minh tuyệt đỉnh, có không ít người cũng nhìn ra chỗ thông minh của Tôn Nhạc. Nhưng bọn họ vừa đối diện với gương mặt bình thường không có gì đặc sắc của Tôn Nhạc, liền không có hứng thú dời ánh mắt đi.

Trình tử cười cười, thật thà phúc hậu nói: “Xin hỏi là anh kiệt phương nào, lại có thể chiếm được tâm hồn thiếu nữ của đại gia?”

Trĩ đại gia mỉm cười, sóng mắt nàng đảo qua Tôn Nhạc, nhìn thấy Tôn Nhạc lại yên tĩnh ngồi trở lại chỗ cũ, nụ cười kia càng thêm sáng lạn hai phần.

Nàng dùng một nụ cười hoa mỹ, khi làm ọi người hoa mắt thần mê, khẽ mở cặp môi đỏ mọng, thở dài nói: “Thiếp nào có người trong lòng?”

Một câu nhỏ ra, mọi người nhất tề thở ra một hơi, trong ánh mắt nhìn về phía nàng lại nóng lên ba phần.

Tề vương xoa chòm râu, nhìn chằm chằm vào Trĩ tài nữ cao giọng nói: “Trĩ đại gia nếu như nguyện ý, nam nhân trong thiên hạ người nào không muốn lấy? Giống như bản hầu cũng ao ước đã lâu! Chỉ cần đại gia nói một câu, bản hầu nguyện ý dọn ra một thê vị.”

Tề vương nói đến đây, ánh mắt đảo qua mọi người, hắn rất sợ chúng hiền nhân cho là hắn chỉ trọng sắc không trọng tài, liền vẽ rắn thêm chân tăng thêm một câu, ” Tài mạo song toàn như Trĩ tài nữ vậy, ngoài phụ trợ quốc sự, còn tuyệt sắc quyến rũ, chính là có một không hai a! Ha ha ha.”

Trong tiếng cười lớn của Tề vương, Trĩ tài nữ mỉm cười, nhàn nhạt đáp: “Tạ Tề vương ưu ái, nhưng thiếp không dám nhận ý tốt của người.”

Trình tử ở một bên thở dài: ” Ánh mắt Trĩ đại gia thật cao. Ai, nếu như đại gia nguyện ý, ta nguyện dùng vị trí chính thê hứa hôn!”

Trĩ tài nữ mỉm cười, biểu lộ trong triều nhưng lạnh lùng cũng không đáp lời.

Một hiền sĩ thanh niên ngồi bên cạnh Trình tử nhìn thấy hắn bị vắng vẻ, ha ha cười, cao giọng nói: “Nếu như đại gia nguyện ý, ta cũng nguyện chỉ lấy một mình đại gia làm vợ!”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều nhìn về phía hiền sĩ thanh niên kia, Trình tử cười lạnh nói: “Xin hỏi Võ nho, nếu như vậy, vợ cả của nhà ngươi xử trí thế nào?”

Võ nho là thanh niên hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, khuôn mặt chữ điền, có vài phần tuấn lãng, Tôn Nhạc biết rõ hắn, người này là đại biểu danh gia ?

Võ nho cười ha ha, cao giọng nói: “Mụ già ngu si, làm sao có khả năng so sánh với Trĩ đại gia? Đến lúc đó truat phé làm thiếp là được!”

Võ nho vừa nói lời này ra, Tôn Nhạc cùng Trĩ đại gia đồng thời rũ mắt xuống. Mà chúng nam tử cùng bọn Ly tử, đều lộ vẻ mặt khinh thường. Ly tử cả giận nói: “Tình nghĩa phu thê nói bỏ là bỏ, người như thế, lời nói có gì đáng tin?”

Võ nho nhìn chằm chằm Ly tử, quát: “Đại trượng phu làm việc, vốn là tùy cơ ứng biến, hạng người như bọn ngươi luôn mồm nhân nghĩa trách nhiệm, câu nệ thủ cựu, lại là chính trực sao?”

Ly tử tức giận đến nghẹn lời. Hấn vốn không phải người giỏi ăn nói, Võ nho nói một câu, liền làm hấn nghẹn cứng không còn gì để nói.

Nam tử bên cạnh Ly tử, thấy vậy lắc đầu: cùng người Danh gia đấu võ mồm, cũng không phải là ý kiến sáng suốt! Phải biết rằng, Danh gia, vốn lợi dụng lẫn lộn đen trắng, lật ngược phải trái mà thành danh.

Võ nho thấy không có ai trách vấn mình nữa, đầu vừa chuyển, đối mặt Ngũ công tử, hấn chấp tay trước ngực, cao giọng nói: “Thiên hạ thanh thiếu niên đều ái mộ Trĩ đại gia, Thúc tử tài tuần như thế, vì sao lại thờ ơ với mỹ nhân tuyệt sắc? Chẳng lẽ lại vú già bình thường phía sau người, có cái mị thuật gì khác sao?”

Hấn nói đến đây, ngửa đầu cười ha hả!

Người này nói chuyện thật sự là vô lễ!

Lông mày Tôn Nhạc nhăn lại.

Trong ánh mắt của mọi người, hai mắt Ngũ công tử giống như nhắm mà không phải nhắm, cũng không nhìn về hướng Võ nho, lại càng không phản ứng với câu hỏi của hấn.

Ngũ công tử tỏ thái độ như vậy, làm ọi người càng chú ý.

Võ nho thầm giận, thanh âm hấn cất cao, kêu lên: “Thúc tử vì sao không trả lời?”

Ngũ công tử không thèm để ý tới.

Võ nho giận quá thành cười, hấn ha ha nói: “Chẳng lẽ Thúc tử có ham mê khác, không dám trả lời?”

Hấn đây là thâm trào phúng Ngũ công tử thích chuyện Long Dương.

Rốt cục, Ngũ công tử giương mắt lên, hấn lạnh lùng liếc mắt nhìn Võ nho, nhàn nhạt nói: “Ta tranh cãi với người, thì sẽ hèn mọn giống người, làm ơn đừng nói nữa!”

Lời ấy rất hay!

Tôn Nhạc hai mắt cười dịu dàng nhìn về phía Ngũ công tử, một hồi tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên. Hơn nữa tiếng vỗ tay này càng ngày càng vang, đầu tiên là Ly tử cùng Trình tử, sau đó là Nam tử, cuối cùng đến Trĩ đại gia cũng vỗ tay cười khẽ.

Vào ngồi xuống, Võ nho tức giận đến khuôn mặt tuần tú đỏ bừng! Hấn vọt đứng lên, trợn mắt trừng mắt nhìn mọi người, muốn xoay người rời đi, lại không biết nghĩ tới điều gì, lửa giận của hấn chậm rãi giảm đi, hấn thậm chí còn chậm rãi trôi lên một nụ cười mỉm, lại thần nhiên tiếp tục ngồi.

Một hồi biện luận, Võ nho thảm bại.

Ánh mắt Trĩ tài nữ vừa chuyển hướng về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cảm giác được ánh mắt nàng, âm thầm nhíu mày: cũng không biết là cái duyên có gì, làm cho nàng cảm thấy hứng thú đối với ta như thế?

Lúc này, Tề vương thở dài: ” Sở Nhược rõ ràng chỉ dùng thời gian một năm, liền thu phục được chúng tù trưởng đất Sở rồi, chư vị có biết hấn dùng cái biện pháp gì?”

Hấn mặc dù nói là chư vị, ánh mắt lại chuyển hướng Trình tử. Đang ngồi tuy đều là tuần kiệt đương thời, nhưng chân chính biết được những bố cục chiến sự này, chỉ có Pháp gia Trình tử mới biết chút râu ria. Nói thực ra, chuyện cổ này hấn là nên hỏi người tung hoành binh gia.

Trình tử hơi nhíu lông mày, nói: “Người trong thiên hạ đều nghị luận việc này. Theo cái nhìn của ta, Sở Nhược mười một hai tuổi mới về đến Sở, mười lăm tuổi liền động thủ thu phục chúng tù trưởng, ba năm này, hấn hấn là dùng pháp luật tàn khốc thống trị các địa phương, dùng nghiêm hình luyện binh, dùng thưởng phạt dạy người! Chỉ có như thế, mới có thể trong thời gian ba năm ngắn ngủn đạt được thành tựu lớn như vậy.”

Tề vương rơi vào trầm tư.

Trình tử nói đến đây, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng Tề vương, cao giọng nói: “Người bản tính ham ăn biếng làm, nếu như không lấy cái chết đến bức hiếp bọn họ! Dùng cực hình đến dọa bọn họ, dùng quy củ thúc đẩy bọn họ, sao có thể chỉ trong vài năm luyện thành binh lực bất bại?”

Tề vương ngẩng đầu nhìn Trình tử, có vẻ có điểm ý động .

Trình tử đang muốn nói thêm mấy lời, khiên cho Tề vương theo chủ trương của mình. Tề vương đột nhiên nói với mọi người: “Sở Nhược vô đạo, ta muốn chinh phạt hắn, có ổn không?”

Rốt cục nói đến chính đề!

Chúng hiền đã sớm cảm giác được Tề vương lần này sẽ lợi dụng chuyện Sở Nhược vương xuất đầu, bây giờ vừa nghe hắn nói như vậy, lập tức người người nghiêm nghị, người người nâng lưng lên nhìn về phía Tề vương.

Tề vương chuyển hướng Ngũ công tử, nói: “Thúc tử có nguyện ý cho ta một quẻ?”

Hắn đây là muốn Ngũ công tử dùng quẻ tính toán quyết định này là lành hay dữ.

Ngũ công tử cúi đầu đáp: “Được thôi! Xin nguyện ý, sau khi tám xong lại gieo quẻ!”

Tề vương nói: “Chuyện này cũng hợp tình hợp lý.”

Ly tử đứng lên, chấp tay trước ngực nói: “Vương xuất binh vì nhân nghĩa, dùng đại nghĩa mà phạt vô đạo, tất thắng!”

Tề vương mừng rỡ, liên tục chấp tay trước ngực trả lời: “Đúng!”

Nam tử ở một bên chấp tay trước ngực nói: “Không bằng phái thuyết khách, trước dùng đạo lý khuyên nhủ Sở Nhược, nếu như có thể thuyết phục, thiên hạ chẳng phải là bớt đi can qua?”(Can qua: Chiến tranh)

Lời này của Nam tử cũng không hợp toan tính trong lòng Tề vương rồi, sở dĩ Tề vương muốn đánh Sở Nhược vương, lý do lớn nhất là muốn mượn trận chiến này đạt được càng nhiều lợi ích.

Lời nói của Nam tử vừa rơi xuống, Võ nho ở bên cạnh lập tức đáp: “Võ nho nguyện ý đi thuyết phục.”

Tề vương thấy hai cao hiền đều có mục đích này, lập tức rơi vào trầm tư, sau khi nghĩ nghĩ hắn cười nói: “Tốt! Xin tặng ba trăm lượng vàng.” Hắn đây là đồng ý cách làm của Võ nho cùng Nam tử.

Nam tử đứng dậy, hướng về phía Tề vương chấp tay trước ngực nói: “Vâng!”

Tề vương ha ha cười, trong tiếng cười, hắn nhìn về phía mọi người nói: “Thúc tử từng nói, Phá Quân Tinh sát khí quá nặng, người xuất binh sẽ phải nhận hết công kích. Như thế, ta định cùng vài quốc gia hợp công Sở Nhược, được không?”

“Được!”

“Như thế rất tốt!”

Mọi người không hẹn mà cùng lên tiếng trả lời, khiến cho Tề Vương cực kỳ vui mừng, hắn lần nữa ngửa đầu cười lên ha hả. Trong tiếng cười lớn của Tề vương, lòng mảy Trĩ tài nữ có chút nhú lại. Bất quá chỉ là trong đảo mắt, nàng liền cười đến thản nhiên như trước.

116. Chương 116: Tin Tức Của Nhược Nhi

Tề vương sau khi hỏi vài câu về việc chinh chiến, hai tay hợp lại, cười nói: “Khiêu vũ !”

Trong điện vũ nữ vốn đang nhảy, chuông nhạc vang lên, hắn vừa kêu một tiếng khiêu vũ này ra, chừng ba mươi thiếu nữ vận cung trang lắc mông , từ cửa hông nhảy múa tiến ra.

Những cô gái đó người người diện mạo xinh đẹp thanh lệ, đều là tiểu mỹ nhân ngàn dặm chọn một. Các nàng mặc trang phục các quốc gia, khi khiêu vũ thì mỹ nhân bay tứ tung, vừa nhảy, vừa hướng chúng hiền sĩ tới gần.

Tề vương cười ha ha, hân hướng về phía mọi người nói: “Chư vị, đây đều là tiểu mỹ nhân các quốc gia ngàn dặm chọn một, đều là tấm thân xử nữ, ha ha, những mỹ nhân này sớm đã qua dạy dỗ, mỗi người đều tinh thông thuật phòng the. Các vị cứ việc chọn lựa. Ha ha ha.”

Trong tiếng cười to của Tề vương, chúng nam nhân hớn hở ra mặt, Trĩ tài nữ vẻ mặt nhìn quen lắm rồi, nhưng Ngũ công tử lại bắt đầu đỏ mặt. Tề vương cũng hiểu Ngũ công tử, hân đưa mắt nhìn, âm thầm lắc đầu, cười nói: “Thức tử nếu không khoẻ, có thể lui ra trước.”

Ngũ công tử lên tiếng đáp lời đứng lên, chấp tay trước ngực nói :“Vâng”

Hân bộ dạng phục tùng liêm mực, cũng không nhìn chúng nữ một cái, mang theo Tôn Nhạc cùng Trần Lập liền xoay người rời đi.

Chúng mỹ nhân từ lúc tiến vào trong điện, xoát xoát đều bị Ngũ công tử hấp dẫn, đôi mắt đẹp thường thường liếc về phía Ngũ công tử, chỉ hy vọng ông trời thương tiếc, có thể ột vị công tử như vậy nhìn trúng mình. Nào biết đâu rằng, chính yển còn chưa bắt đầu, hân đã lui ra. Trong thời gian ngắn, chúng nữ đều có điểm u oán.

Tài nữ như có gì suy nghĩ nhìn bóng dáng Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc. Thật lâu cũng không dời ánh mắt.

Công tử vừa đi ra khỏi đại điện hội hiền, liền thở ra một hơi thật dài, lắc đầu nói: “Cùng người giao tiếp thật đúng là mệt.”

Hân hướng Tôn Nhạc, cau mày nói: ” Trĩ tài nữ kia đối với người thật là chú ý cũng không biết vì sao?”

Tôn Nhạc lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

Ngũ công tử sau một lúc lâu trầm tư, thở dài một tiếng nói: “Đi đi!”

Xe ngựa lái vào giữa ngã tư đường. Gió thổi qua, những ngọn lửa giữa phố liền hừng hực rung động. Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Phong ba nổi lên rồi!”

Mấy lần yển hội kế tiếp, Tôn Nhạc đều không có tham gia, nàng lúc này cảm thấy, Ngũ công tử cũng không phải cần mình như vậy, nàng cũng không muốn lại gặp Trĩ tài nữ, lại trở thành trọng điểm bị mọi người chú ý, liền chuẩn bị nghỉ ngơi vài ngày, khiến ọi người vốn không lưu bao nhiêu ấn tượng với mình hoàn toàn quên sạch.

Ngày mai sẽ là ngày làm lễ tại Tắc Hạ cung.

Tôn Nhạc một mình đi dạo ở trong hoa viên, bây giờ là thời khắc xuân hạ tương giao, lá cây sum xuê, gió phương nam thổi khiến toàn thân mát mẻ.

Hoa viên không lớn, thỉnh thoảng có người hầu lui tới, bắt quá các nàng xa xa nhìn đến Tôn Nhạc, cũng là sau khi vội vàng thi lễ liền tránh ra. Tôn Nhạc tuy rằng danh không nổi tiếng không vang, bắt quá những người này cũng biết địa vị nàng ở trong cảm nhận của Ngũ công tử.

Tôn Nhạc đi tới đi tới, nghe được một trận tiếng cười duyên truyền đến. Nàng thoát đầu còn tưởng rằng là Cơ Lạc, lập tức nhớ lại Cơ Lạc hai ngày trước đã bị người của bốn gia mang đi.

Tôn Nhạc chán đến chết sau khi dạo qua một vòng trong hoa viên, bước đi hướng ngã tư đường. Lâm thành theo ngày hành lễ Tắc Hạ cung tới gần, hôm nay náo nhiệt ồn ào náo động cực kỳ, ngay cả đám cô gái trong khuê phòng đều chạy ra, Tôn Nhạc đi ở ngã tư đường, thỉnh thoảng có thể nghe được từng đợt tiếng cười vui cùng đánh chửi.

Nhìn một ít cô gái diễm lệ như hoa, Tôn Nhạc đột nhiên cảm giác được, chính mình coi như vẫn ngăn cách với thế nhân bên ngoài .

Tôn Nhạc đi dạo một hồi, ngẩng đầu nhìn đến trong một nhà đánh cờ tụ tập đông đảo hiền sĩ, cực kỳ náo nhiệt, liền bước đi vào bên trong.

Cờ quán lấy bình phong ngăn cách, ngăn thành hơn mười sương phòng lớn nhỏ. Ở giữa sương phòng lớn nhất, hai kỳ thủ đang chơi cờ, mà bên cạnh bọn họ, là đầy một vòng người chen chúc đang xem cuộc chiến.

Tôn Nhạc vòng vo một hồi, chậm rãi đi vào trong một sương phòng trống, sương phòng này ở bên trái căn thứ ba, bình phong nó đặc biệt thấp bé, chỉ tới đầu gối người ta, bất luận kẻ nào liếc mắt một cái đều có thể nhìn đến mấy chồng sách dạy đánh cờ.

Tôn Nhạc đến gần nhìn, lập tức hiểu được, mấy chồng sách này là một đồng tàn phổ thượng cổ, hai quân cờ đen trắng chém giết mà lại tương sinh, khó hoà giải, rõ ràng đã xâm nhập vào trong đối phương, lại từ phía không còn đường có thể đi, không có quân cờ nào có thể xuống. Tàn phổ này lúc ấy đại danh đỉnh đỉnh, rất nhiều cờ quán đều thích mang nó lên cùng thế nhân ngâm nga thưởng thức.

Tôn Nhạc đã sớm nghe nói qua tàn phổ này, nhưng vẫn chưa xem kỹ. Nàng đối với cờ vậy chính là chỉ hiểu sơ da lông, xem cũng không ra trò trống gì. Tuy rằng xem không ra, nàng vẫn đứng đó lẳng lặng nhìn, vừa xem xét, vừa cảm giác phần nào nhiệt này.

Đang lúc nàng xem không chuyển mắt, một thanh âm từ phía sau nàng truyền đến, “Cô nương xem thật tình như thế, có thể có kiến giải gì chăng?” Trong khi nói chuyện, một thanh niên xoay người đi đến trước mặt nàng.

Thanh niên này cao lớn cường tráng, có hương vị của kiếm khách, lại đội trúc quan. Khuôn mặt hấn hình chữ điền, mày rậm mắt to, ánh mắt thập phần có thần.

Tôn Nhạc liếc thanh niên một cái, chỉ là liếc nhìn, nàng liền phát hiện ngón trỏ cùng ngón cái của thanh niên này kết mấy vết chai rất dày, hiển nhiên quả thật là kiếm khách.

Tôn Nhạc nhíu lông mày, nhẹ giọng trả lời: “Không có kiến giải, chính là nhìn xem mà thôi.”

“Vậy a?” Thanh niên nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng: “Tôn Nhạc là người thông minh như thế, cũng không có giải thích sao?”

Hắn nhận biết ta!

Nhạc trong lòng sợ hãi cả kinh.

Nàng ngẩng đầu đánh giá người tới, thanh niên ở trong sự đánh giá của nàng, ánh mắt không nhường chút nào sáng ngời tương đối cùng nàng.

Khóe miệng Tôn Nhạc khẽ nhếch, hỏi: “Tôn giá là ai?” (Tôn giá: tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện)

Thanh niên cười nói: “Người qua đường.” Thấy Tôn Nhạc nhíu mày, hắn còn nói thêm: “Cô nương là khó hiểu, vì sao ta kêu tên cô nương lên?”

Chuyện này còn phải nói? Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

Thanh niên sáng ngời có thần nhìn nàng, từ từ nói: “Vừa rồi ở ngã tư đường, ta đã nhận ra cô nương, sở dĩ ở trong này, thực ra là theo đuôi cô nương mà đến. Cô nương có muốn tới nơi yên lặng, nghe ta nói rõ?”

Khóe miệng Tôn Nhạc khẽ cong, ung dung nói: “Ta và người mới quen biết, ta há lại vì một lời của người mà đi theo?”

Thanh niên nghe vậy, cười lên ha hả.

Tiếng cười to của hắn thập phần vang dội, dẫn tới mọi người ghé mắt. Thanh niên vội vàng thu lại thanh âm, cười nói: “Hắn quả nhiên nói không sai, cô nương nhìn thì bình thường, kì thực tâm lý phòng bị rất nặng, tâm tư lại cẩn thận.”

Tôn Nhạc vẫn lẳng lặng nhìn hắn như cũ, chờ thanh niên nói tiếp.

Chống lại đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của Tôn Nhạc, thanh niên không khỏi ho khan hai tiếng. Hắn cười khổ nói: “Cô nương ngẫm lại xem, trên đời này người hiểu cô nương như thế có mấy người?”

Tôn Nhạc vẫn nhìn hắn như cũ.

Mắt của nàng cực kỳ bình tĩnh, thấy thế, lại làm cho thanh niên cảm thấy chật vật hai phần. Hắn nhìn không được sờ sờ đầu, thở dài: “Tốt thôi, người nọ muốn sau khi ta gặp cô nương, cùng cô nương nói một câu: cũng không biết lúc người trở về, thịt muối có thối chưa?”

Nhược nhi?

Nhược nhi!

Tôn Nhạc kinh hãi!

Đôi mắt nàng tức thì mở thật lớn, vẻ mặt khiếp sợ vui mừng nhìn thanh niên trước mắt, cúi đầu, vội vàng hỏi: “Hắn ở đâu?” Thấy thanh niên không đáp, nàng tiến lên từng bước, lại hỏi: “Người nói lời này đang làm gì?”

Tôn Nhạc vẫn cực kỳ bình tĩnh, lúc này lại kích động hưng phấn không thôi. Thanh niên nhìn Tôn Nhạc thay đổi thái độ, hai gò má xúc động đến đỏ bừng, hai mắt sáng lên, đặc ý cười, nói: “Thì ra Tôn Nhạc cô nương cũng không phải người làm từ băng. Nếu cô nương đã biết tục danh của hắn, sao không đi theo ta?”

Dứt lời, thanh niên giương ống tay áo lên, dẫn đầu đi ra.

117. Chương 117: Lăn Gặp Lại Kinh Hãi

Tôn Nhạc cất bước đi theo.

Trong nội tâm nàng cực kỳ kích động, đột nhiên nghe được tin tức của Nhược Nhi khiến nàng hưng phấn đến trong lòng bang bang nhảy rộn, cả người đều giống như trở nên nhẹ nhõm, bước chân càng thêm khẩn cấp.

Chỗ thanh niên kia đi, là một tửu lâu. Tửu lâu này nằm bên trái cách cờ quán trăm mét, bên cạnh một căn phòng đá, toàn bộ tửu lâu này làm bằng gỗ khiến tiểu lâu có vẻ đặc biệt tú nhã.

Lúc Tôn Nhạc đi vào đại sảnh dưới lầu trống rỗng có vẻ rất lạnh lẽo, nàng không khỏi ngẩn ra.

Thanh niên kia đang cất bước đi lên thang lầu, nhìn thấy Tôn Nhạc chần chờ, vội nói: “Tửu lâu này sớm được ta bao trọn, người người muốn gặp ở ngay trên lầu.”

Nhược nhi ở ngay trên lầu?

Trái tim Tôn Nhạc bang bang nhảy kịch liệt, trong thời gian ngắn, ngay cả ánh mắt nàng đều có điểm ướt. Nàng tựa hồ nhìn đến tiểu tử kia hướng chính mình vẫy tay, kêu tỷ tỷ.

Tôn Nhạc nén lại tâm tình kích thích, cước bộ nhanh hơn đuổi theo.

Tôn Nhạc vừa lên lầu, liền khẩn cấp nhắm phía thanh niên kia bước tới, cúi đầu, vội vàng hỏi: “Hắn ở đâu?” Thanh âm nàng ắt thấp, tựa hồ như sợ đánh thức cái gì.

Thanh niên cước bộ ngừng lại, quay đầu nhìn. Hắn còn chưa có quay đầu. Tiếng một nữ tử đã từ phía sau Tôn Nhạc truyền đến. “Tôn Nhạc cô nương. Ngưỡng mộ đã lâu!”

Thanh âm này vừa truyền ra. Tôn Nhạc toàn thân rùng mình!

Trái tim nhảy cực kỳ nhanh, cõi lòng đầy chờ mong cùng khẩn trương cũng trầm xuống!

Tôn Nhạc chậm rãi quay đầu lại.

Đứng ở sau lưng nàng là một cô nương xinh đẹp mười mấy tuổi. Cô nương có một đôi mắt to long lanh nước, mày rậm hình kiếm, môi dày đỏ mọng, dáng người cao thon đầy đặn.

Nàng có điểm quen mặt!

Đúng rồi, nàng là một trong các tỷ nữ vẫn đi theo bên người Trĩ tài nữ!

Tỳ nữ này hai tay ôm ngực, như một người nam nhân liếc xéo Tôn Nhạc, khóe miệng cong lên cười trào phúng.

Tim Tôn Nhạc chìm đến đáy cổ!

Quả nhiên, nàng là không mang ý tốt mà đến!

Vốn là, Tôn Nhạc là người cực kỳ bình tĩnh, nếu thanh niên kia không nói ra sự tình chỉ có nàng cùng Nhược nhi mới biết, nàng vạn lần sẽ không khinh suất tùy ý như thế theo tới đây.

Việc đã đến nước này, hối hận đã muộn, cẩn thận ứng đối, bình tĩnh xử lý mới là ý hay .

Tôn Nhạc nhanh chóng làm inh khôi phục tâm như chỉ thủy.

Gợn sóng trong ánh mắt nàng chỉ là một cái thoáng qua, lại khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng đánh giá người thiếu nữ trước mặt này, Tôn Nhạc quay đầu nhìn về thanh niên dẫn mình tiến đến kia, lạnh lùng nói: “Lén lút làm việc sau lưng chủ, chính là chuyện đại kị! Các người nếu quen biết với Nhược nhi, cũng biết hẳn cùng ta là loại quan hệ nào?”

Nàng nói tới đây, cảm hơi nhắc, có vẻ khí thế hơn.

Tỳ nữ cao gầy từ trong mũi ra một tiếng hừ nhẹ, nàng hướng Tôn Nhạc đánh giá từ trên xuống dưới vài lần, cười lạnh nói: “Ta nếu dám gọi người tới, thì đã suy nghĩ kỹ hết cả rồi!”

Nàng vừa nói lời này ra, Tôn Nhạc thầm kêu không tốt: quả nhiên, hôm nay không ổn rồi.

Hai mắt tỳ nữ cao gầy còn đang đánh giá Tôn Nhạc, nàng cố ý dừng lại trước ngực phẳng lì của Tôn Nhạc một lát, lắc đầu nghi hoặc nói: “Ta thật sự là không rõ, nữ nhân không hề có tướng mạo như người vậy, làm sao đáng giá hẳn để ý như thế!”

Tỳ nữ cao gầy vừa nói, vừa chậm rãi rút trường kiếm trên lưng ra, mũi kiếm chỉ hướng Tôn Nhạc. Nàng vốn cách Tôn Nhạc cực kỳ gần, kiếm này vừa giương lên, cơ hồ là thẳng tắp chỉ kém vài tấc là đâm vào con mắt Tôn Nhạc.

Tỳ nữ cao gầy tựa hồ muốn nhìn đến biểu tình thất kinh của Tôn Nhạc, nàng vừa chậm rãi di động trường kiếm, vừa nghiêng đầu đánh giá Tôn Nhạc, cười lạnh nói: ” Không ngờ nữ nhân bình thường như thế, lại làm tiểu thư nhà ta đối với người nhớ mãi không quên, còn muốn quen biết người một chút. Hừ, cái gì thông minh tuyệt đỉnh, cái gì tài học bất phàm, chẳng phải ta dùng một kiếm là đơn giản gỡ được đầu người xuống sao?”

Tôn Nhạc tâm như điện chuyển, nàng vào lúc tỳ nữ cao gầy nói chuyện, hết sức suy nghĩ đã rõ ràng rất nhiều chuyện. Đồng thời, nàng cũng cảm giác được, tỳ nữ trước mặt này mặc dù đối với mình rất có sát ý, lại tựa hồ như cũng không nghĩ lập tức lấy tánh mạng mình đi, nàng như mèo bắt được chuột, không thể chờ đợi được mà muốn trêu chọc một phen.

Khi mũi kiếm của tỳ nữ cao gầy chìa tới, Tôn Nhạc vội vàng giơ cái cầm lên, tránh được thế kiếm của nàng, rất kỳ quái, Tôn Nhạc phát hiện mình bây giờ tâm phẳng lặng như mặt nước, rất bình tĩnh, rất thông dong, cứ như không cảm thấy sợ hãi.

Nàng khẽ ngẩng đầu, hai mắt chăm chăm nhìn hướng tỳ nữ cao gầy, đột nhiên cười nói: “Trì tài nữ danh khắp thiên hạ, không biết khuyên đảo bao nhiêu đàn ông trong thiên hạ, thì ra nàng lại yêu Nhược nhi so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi ? Hì hì, không tệ, rất không tệ, Nhược nhi của ta thật bản lĩnh nha, rõ ràng đem Trì tài nữ mê đến thần hồn điên đảo, mê đến liều lĩnh đi diệt trừ bất kỳ một nữ nhân nào có uy hiếp tới nàng! Thật thú vị!”

“Câm miệng!”

Tỳ nữ cao gầy gầm lên!

Nàng trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, tức giận đến hai gò má đỏ bừng, bộ ngực phập phồng không ngừng, “Người nữ nhân ngu xuẩn này, người hiểu được cái gì? Tiểu thư nhà ta chính là người tựa thiên tiên, nàng mới khinh thường ra tay với nữ nhân như người! Hừ, chỉ là ta thật sự không quen nhìn, người như người vậy có

cái gì đáng giá khiến tiểu thư nhà ta khó xử thương tâm ? Hôm nay lấy đi đầu của ngươi, nàng sẽ không tiếp tục phiền não!”

Thì ra tỳ nữ này nhằm vào mình cũng không phải chủ ý của Trĩ tài nữ. Nhược nhi a Nhược nhi, đệ bây giờ rốt cuộc là thân phận gì, thậm chí ngay cả Trĩ tài nữ cũng để bụng như vậy? Xem ra, người nàng trước mặt tán dương ta chính là ngươi, trách không được Trĩ tài nữ chú ý ta như thế.

Tôn Nhạc khoe miệng giật giật, đợi đến tiếng hét phần nộ của tỳ nữ cao gầy dừng lại, nàng vừa cười hì hì nói: “Không tệ, không tệ, giết ta, tiểu thư nhà ngươi bây giờ sẽ không có phiền não bất quá ngươi nghĩ Nhược nhi nhất định sẽ bỏ qua à? Hẳn nhất định sẽ tinh tế truy cứu nguyên nhân cái chết của ta. Đúng rồi, khi ngươi mời ta đi thì trong cờ quán cũng không ít người, các người muốn cùng nhau đi diệt khẩu hay không? Nếu như không đi, chỉ sợ cuối cùng có một ngày sự tình bại lộ. Tới lúc đó, tiểu thư nhà ngươi cùng Nhược nhi hài tử cũng sinh, mĩ mạo của nàng cũng tàn phai. Lại không biết nàng phải làm sao đối mặt phu quân giận chó đánh mèo cùng oán hận?”

Tỳ nữ cao gầy nghe vậy khẽ giật mình!

Thanh niên mặt chữ điền đứng ở sau lưng Tôn Nhạc cũng khẽ giật mình.

Hai người nhìn lẫn nhau, mặt hiện lên vẻ chần chờ. Cùng lúc đó, mũi kiếm tỳ nữ cao gầy chỉ hướng Tôn Nhạc cũng nghiêng một cái.

Thời cơ khó có!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân hình Tôn Nhạc nhoáng một cái, hai chân bắt động, thân hình như dương liễu trong gió thổi nhoáng lên một cái! Hai người chỉ cảm thấy hoa mắt, khi nhìn rõ lại thì bóng dáng Tôn Nhạc trước mắt đã mất đi!

Lại nhìn kỹ, Tôn Nhạc đã xuất hiện bên cửa sổ chéo phía hai người!

Hai người tuyệt đối không nghĩ tới, Tôn Nhạc lại có thân thủ như thế!

Bất quá bọn hắn cùng Tôn Nhạc bất đồng, hai người này đều là cao thủ đệ nhất thân kinh bách chiến. Hiện Tôn Nhạc vừa thoát đi, cước bộ đồng thời xê dịch, trong tiếng quát chói tai, song kiếm đồng thời công kích, mũi kiếm theo tiếng thổi mạnh gió gào thét, một kiếm chỉ huyết Thái Dương Tôn Nhạc, một kiếm khác chỉ hướng bụng nàng ~!

Hai kiếm cùng xuất , nhanh như thiểm điện! Mà chỗ công đều là chỗ Tôn Nhạc sơ hở!

Tôn Nhạc làm gì có kinh nghiệm giang hồ? Hai người này phản ứng chu đáo chặt chẽ mà nhanh chóng như thế, làm cho lòng nàng cả kinh, nàng vội vàng lui về phía sau, thân thể hơi hơi ngửa ra sau, trong nguy hiểm tránh được thế công hai kiếm.

Tuy tránh được hai kiếm này, nhưng không cách nào khống chế cơ thể, chỉ có thể trong thời gian ngắn nhất làm ra quyết sách có lợi nhất. Ngay sau đó hai người đồng thời liên thanh hô quát, một kiếm thẳng hướng cổ họng nàng, một kiếm thẳng đến đầu gối của nàng. Hai kiếm này hoàn toàn phong kín đường đi của nàng, đồng thời, kiếm chiêu cực kỳ âm độc, hơn nữa còn nhanh như thiểm điện. Trong nháy mắt này, Tôn Nhạc tâm như điện chuyển, hiện lên năm sáu loại biện pháp tránh né, lại phát hiện thân thể của mình không nghe sai sử, căn bản là làm không được!

Ngay một khắc hai kiếm nhất tề xông đến, Tôn Nhạc chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, đột nhiên, một tiếng hét lớn như sấm nổ từ thang lầu truyền đến, “Bọn ngươi thật to gan!”, theo sát tiếng hét lớn, là hai tiếng xé gió.

Phá không gào thét mà đến, tới cũng nhanh mà còn rất mạnh. Hai kiếm vừa mới đụng đến làn da Tôn Nhạc, hai đồ vật mang theo một cổ đại lực đã nhất tề đụng trúng thân kiếm!

Thân kiếm hai người nặng nề rung động, chuôi kiếm rời tay.

Đồng thời, hai người lui ra phía sau một bước, nhất tề oa một tiếng, học ra một ngụm máu tươi.

Một người bước dài xông lên, như làn gió xoáy đến trước mặt Tôn Nhạc. Hai tay của hắn duỗi ra, chăm chú ôm eo Tôn Nhạc, vội vàng kêu lên: “Sao rồi, tỷ tỷ, tỷ có sao không? Có bị thương ở đâu không?” Tôn Nhạc

tìm được đường sống trong chỗ chết, người còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, liền rơi vào rồi trong một lồng ngực rộng lớn. Nàng ngốc vù vù mở to mắt, nhìn chăm chăm thanh niên nam tử trước mặt xem trên xem dưới mình, thỉnh thoảng kiểm tra tay chân, vẻ mặt lo âu, giương cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày nói không ra lời.

Người nam nhân trước mắt này, bộ dạng thoát nhìn ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, thân hình cao gầy, khuôn mặt hình chữ nhật, làn da màu đồng, hai mắt như điện, bộ dạng hắc thực tuần lãng, không đúng, dùng tuần lãng hình dung căn bản không đủ. Bất luận kẻ nào nhìn đến người nam nhân này, trước tiên bị hai mắt của hắc định trụ. Ánh mắt của hắc rất sáng chói rất sâu, giống nhau một cái động tối, có thể khiến cho bất cứ người nào nhìn đến hắc đều quên diện mạo của hắc, chỉ nhớ kỹ đôi mắt mười phần uy hiếp này. Tôn Nhạc ngốc vù vù nhìn hắc, nhìn lông tơ mềm mượt quanh môi hắc, nhìn mày kiếm đen dày của hắc, không rõ vô tình hay cố ý, nàng tránh ánh mắt của hắc. Nhìn nhìn, Tôn Nhạc đỏ rút một hơi, lắp bắp kêu lên: “Người, người, người chính là Nhược nhi? Người, người lại là ~ Nhược nhi!” Nàng thật sự rất hoảng hồn rồi, ngay cả nói cũng nói không nên lời. Cả người đều mất đi sự bình tĩnh thông dong xưa nay, giương cái miệng nhỏ nhắn bộ dạng thập phần ngu dần. Thanh niên lúc này đã kiểm tra xong tứ chi thân thể nàng, hắc sau khi ngẩng đầu nhìn đến biểu tình ngốc ngu si kia của Tôn Nhạc, ha ha cười. Cười cười, hắc hướng Tôn Nhạc chớp chớp mắt phải, cười híp mắt nói: “Đúng vậy a, ta chính là Nhược nhi, tỷ tỷ, ta tới đón tỷ! Nhược nhi của tỷ tới đón tỷ!” Tôn Nhạc nghe vậy, khoe miệng liên tục giật giật vài cái. Thanh niên thấy vậy nhú mày. Hắc vừa chau mày, một cỗ sát khí lạnh lùng liền hùng hực dâng lên trong phòng. Tựa hồ trong nháy mắt này, ngay cả không khí cũng lạnh đi vài độ. Tôn Nhạc vội vàng rũ mắt xuống, cúi đầu. Thanh niên cảm thấy được Tôn Nhạc không thoải mái, lập tức lại ha ha cười, hắc mặt mày hơn hở đánh giá Tôn Nhạc, một bàn tay vòng quanh eo thon của nàng như trước, nhìn chăm chăm mặt của nàng, khoái hoạt nói: “Tỷ tỷ, tỷ quả nhiên không xấu. Hi hi, Nhược nhi tới đón tỷ, đến cưới tỷ đây, tỷ tỷ, tỷ có cao hứng hay không?” Hắc thật sự là Nhược nhi! Tôn Nhạc thầm nghĩ: hắc thật sự thật là Nhược nhi! Là Nhược nhi của ta. Tôn Nhạc chớp mắt mấy cái, đánh giá nam nhân trước mặt mười phần uy sát, tuần lãng bất phàm, gờ tay nhắc chân liền có loại khí phách cùng uy nghiêm này, khóc không ra nước mắt: Nhược nhi của ta nha, tại sao nháy mắt liền biến thành cái dạng này rồi? Đây, đây, đây cũng không phải là Nhược nhi trong tưởng tượng của ta nha! Nhược nhi của ta rõ ràng nho nhỏ, đối với ta cực kỳ ỷ lại, là một nam hài tử bình thường ! Hắc làm sao có thể biến thành bộ dáng này? Đây, này, có thể đổi một người khác không? Nhược nhi nhú mày nhìn bộ dạng Tôn Nhạc mặt ủ mày chau, hơi hơi quay đầu, thấp giọng hướng phía sau hỏi: “Thất lão, người nói tỷ tỷ của ta có phải nhìn thấy ta trưởng thành, vui mừng đến choáng váng hay không. Tại sao nàng cười lại giống như là khóc?”

Hắc vừa nói lời này ra, khoe miệng mấy người đứng ở phía sau hắc đồng thời giật giật: người ta rõ ràng là muốn khóc mà?

118. Chương 118: Vẫn Là Cổ Nhân Sao?

Tôn Nhạc bị Nhược nhi ôm chặt eo, cảm giác được cánh tay hắc mạnh mẽ mà có lực cùng hơi thở nam tính của hắc, chỉ cảm thấy như hồn còn ở trong mộng: một nam nhân thành thực như vậy, lại là Nhược nhi của nàng?

Nàng chỉ là ngẫm lại, hai mắt liền có điểm đăm đăm.

Lúc này, Nhược nhi cúi đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, hắc tự tay vén tóc rơi trên trán Tôn Nhạc, tỉ mỉ quan sát mặt mũi của nàng, nhìn nhìn, hắc đưa tay vuốt ve hai má Tôn Nhạc, thở dài: “Tỷ tỷ, tỷ bây giờ so với trước kia xinh đẹp nhiều lắm, nếu trước đó không biết, ta thực nhận không ra đâu.”

Tôn Nhạc lúc này cũng đã tỉnh táo lại, nàng ngược mắt đánh giá thanh niên thành thực trước mắt này, cúi đầu nói: “Ta cũng vậy, nhận không ra Nhược nhi rồi.”

Nược nhi nghe vậy ha ha cười, hắc ngẩng cằm lên, lỗ mũi hướng lên trời, đắc ý nói: “Đó là bởi vì ta trưởng thành đại nam nhân! Tỷ tỷ, ta bây giờ là không phải dễ nhìn lắm sao? Có phải so với tỷ cao lớn hơn không?”

Tỷ thấy được ta hiện tại, có cảm thấy rất vui vẻ, rất hài lòng hay không?”

Nhược nhi liên tiếp nói ra mấy câu hỏi này, bất kể là Tôn Nhạc đang bị hấn ôm, hay là mọi người phía sau hấn, đều là liên tiếp rơi ra một đồng hắc tuyến.

Lời này có điểm trẻ con, đây cũng không phải chỗ kỳ quái. Buồn cười là, một thanh niên trong uy nghiêm lộ ra sát khí cùng cao quý như vậy, nói ra loại lời nói của hài tử này, thật là làm cho người ta choáng váng.

Bất quá, Nhược nhi trẻ con này mới là Nhược nhi nha. Tôn Nhạc thầm suy nghĩ cười, nàng cười khanh khách nhìn Nhược nhi, vẻ mặt ôn nhu nói: “Nhược nhi, làm sao đệ đến đây? Còn khéo như vậy?”

Những lời này của Tôn Nhạc đã nhắc nhở Nhược nhi.

Lông mày hấn hơi nhíu! Chậm rãi buông cánh tay đang ôm eo Tôn Nhạc ra, quay đầu nhìn về phía tỷ nữ kia.

Cơ hồ là trong nháy mắt, nhiệt độ trong phòng trở nên đông lạnh.

Nhược nhi âm u nhìn chăm chăm tỷ nữ kia, lạnh lùng thét lên: “Tể cơ, Là ai làm sai người động sát tâm với tỷ tỷ ta?”

Hấn nói rất bình hoãn nhưng cũng cũng rất là âm trầm!

Nhược nhi lúc này đã cùng vừa rồi khác biệt tưởng như hai người! Một loại uy áp vô hình tràn ngập toàn bộ phòng. Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn Nhược nhi, nhìn đại nam nhân đột nhiên trong lúc đó lại trở nên cực kỳ xa lạ này. Đột nhiên phát hiện, có loại người trời sinh liền vô cùng uy nghiêm, cao quý bất phàm. Hấn thậm chí không cần phải nói thêm cái gì, liền có thể làm người ta run sợ từ sâu trong linh hồn!

Tỷ nữ cao gầy vốn bị phản kích đánh ối ra máu. Nàng lúc này, khóe miệng vẫn mang theo vết máu. Sắc mặt nàng trắng bệch chống lại hai mắt Nhược nhi, đột nhiên tất cả dũng khí cùng can đảm đều từ trên người trôi đi mất.

“Bùm” một tiếng hai đầu gối tỷ nữ cao gầy mềm nhũn, quỳ đến trước mặt Nhược nhi! Thanh niên mặt chữ điền cách nàng xa một thước kia lúc này cũng là hai đùi run run, mặt trắng như tờ giấy!

Nhược nhi lạnh lùng nhìn chăm chăm tỷ nữ cao gầy, trên khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình.

Tỷ nữ cao gầy kia nghiêng đầu muốn tránh đi ánh mắt của hấn, lại không biết vì sao, nàng thủy chung không thể giãy ra. Nàng há miệng thở dốc, trên gương mặt dính bụi đầy tuyết vọng cùng sợ hãi, “Không, không có ai, là tự ta muốn giết nàng!”

“Phải không?”

Nhược nhi lạnh lùng cười, hấn từ từ nói: “Còn chủ tử của người thì sao?”

“Không ——, không quan hệ đến tiểu thư! Hết thấy đều không quan hệ đến tiểu thư, là nô tỳ tự chủ trương! Nô tỳ, nô tỳ thấy Vương người chỉ nhớ kỹ nữ nhân này, nô tỳ khó chịu! Là lỗi một mình nô tỳ, đại vương, người trăm ngàn lần không thể trách cứ tiểu thư nhà ta!” Tỷ nữ cao gầy liên tục kêu lên, nàng càng nói càng sợ, chống lại hai mắt lạnh như băng không chút tình cảm nào kia của Nhược nhi, mồ hôi lạnh của nàng chảy xuống ròng ròng, đột nhiên ý thức được, chính mình đã mang lại cho tiểu thư nhà mình một cái phiền toái cực kỳ lớn!

Nhược nhi lạnh nhạt đưa mắt nhìn tỷ nữ thét chói tai không ngớt, thần nhiên quát: “Giết bọn họ!”

“Dạ!”

Một người mặt đen trong đám năm người lên tiếng trả lời đứng ra. Đứng ở phía sau Nhược nhi, có năm nam tử. Những người này đều là một ít nam tử trung niên ba bốn mươi tuổi, Tôn Nhạc nhận biết, hấn tử đứng thứ hai đếm ngược, cao gầy mà sắc mặt khô héo, hai mắt đục ngầu giống như dầu gỗ, đó là đại cao thủ vừa rồi chấn động trường kiếm trong tay, một phân thành hai đánh bay binh khí tỷ nữ cùng tên mặt chữ điền! Bởi vì trong tay hấn còn nắm một đoạn chuôi kiếm, vừa vụn với hai đoạn thân kiếm rơi trên mặt đất!

Người trung niên mặt đen bên phải kia sau khi lên tiếng trả lời đứng ra, lưng thưng đi về phía trước. Hắn đi thực tùy ý, mà lúc này, tỳ nữ cao gầy kia còn đang thét chói tai, thanh niên mặt chữ điền kia đang há to mồm đặt mông ngồi ngay đó liền chuẩn bị bò qua hướng Tôn Nhạc. Hai người này vốn cũng là cao thủ trong giới kiếm khách, nhưng bọn họ căn bản còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy tay phải người trung niên kia tùy tiện tiện chém ra một chưởng, bàn tay này của hắn chém ra thì cách tỳ nữ cao gầy chừng hai thước, cách thanh niên mặt chữ điền này chừng năm thước!

Nhưng mà, Tôn Nhạc lại tinh tường nhìn đến, chưởng phong hắn tùy tiện tiện chém ra này, nhẹ nhàng băng quét, tự nhiên mà vỗ vào trên đỉnh đầu hai người!

Chỉ nghe “Bành bạch” hai tiếng vang nhỏ!

Khóe miệng hai người đồng thời đổ máu, ngã xuống đất!

Nhược nhi nhìn lướt qua thi thể té trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Mang xuống xử lý.”

“Dạ!”

“Đem đầu Tề cơ đưa cho Trĩ cơ!”

“Dạ!”

Nhược nhi liên tiếp phát ra mệnh lệnh, mọi người nhất nhất run sợ tuân theo.

Tôn Nhạc đứng ở một bên, nàng cứng họng, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này. Lòng của nàng bang bang nhảy rộn, nhất thời trăm ngàn loại tư vị trào ra, nhất thời trong đầu tựa hồ trống rỗng.

Nàng kinh ngạc nhìn Nhược nhi đứng ở trước người mình, thật sự là trong lòng rối loạn, khó mà nói rõ.

Trong nháy mắt, hai người trung niên kéo hai cổ thi thể, nhanh chóng biến mất trước mắt Tôn Nhạc.

Nhược nhi sau khi xử lý việc này, hắn quay đầu, lẳng lặng nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc tương đối.

Nhược nhi nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, ánh mắt diệt hết lạnh lùng. Hắn ôn nhu, lo lắng nhìn Tôn Nhạc, nhìn ánh mắt của nàng, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, tỷ có phải sợ ta rồi không?”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, rất thấp, có điểm bất lực. Giống như vài năm trước hắn trông mong nhìn Tôn Nhạc, quần quýt lấy nàng khi muốn đi ra ngoài chơi.

Tôn Nhạc trong lòng mềm nhũn, nàng cắn cắn môi, dùng sức đem mớ suy nghĩ lung tung lộn xộn này ném đi, đối diện với Nhược nhi nhẹ nhàng mà nói: “Không, ta làm sao có thể sợ hãi Nhược nhi của ta?”

Nhược nhi nhướn miệng cười.

Lúc hắn cười thời, tất cả lãnh sát cùng uy nghiêm trong ánh mắt đều biến mất không thấy, chỉ có tính trẻ con thuộc về độ tuổi của hắn.

Nhược nhi vươn cánh tay, tự nhiên mà ôm eo Tôn Nhạc, hắn nhìn Tôn Nhạc, nhìn mặt của nàng, nghiêng đầu cao thấp đánh giá, bỗng nhiên cười nói: “Tỷ thật sự biến dễ nhìn nha.” Nói tới đây, hắn đột nhiên cúi đầu, cực kỳ nhanh ở trên mặt Tôn Nhạc chụt một cái!(Myu: Nhược huynh thật là tuổi trẻ tài cao nha!! Nhược nhi:*cười gian*)

Động tác hắn lần này, cực kỳ nhanh chóng. Tôn Nhạc căn bản không kịp phản ứng, môi hắn đã rời đi, tiếp tục nghiêng đầu cười híp mắt nhìn Tôn Nhạc, chờ phản ứng của nàng. Trong mắt của hắn, lộ ra một tia đắc ý cùng tinh nghịch.

119. Chương 119: Thổ Lộ Hết Tình Cảm Ly Biệt

Tôn Nhạc dờ khóc dờ cười nhìn cái vẻ mặt đắc ý kia, vươn tay đẩy khuôn mặt của hắn, than thở: ” Người nha!”

Trong mắt nàng ý cười nhẹ nhàng, cảm giác mê mang cùng lung tung vừa rồi lập tức đều tiêu thất, Tôn Nhạc không phải người thích miên man suy nghĩ, nàng đã hiểu rõ ràng: mặc kệ Nhược nhi biến thành cái dạng gì, hắn ở trước mặt nàng vẫn là Nhược nhi trước kia, chỉ cần như vậy là đủ rồi!

Thế đạo hỗn loạn như vậy, một thiếu niên biến thành sói cũng tốt, biến thành hổ cũng tốt, thậm chí thành rắn cũng tốt, những điều này cũng hợp tình hợp lý. Nàng căn bản không cần để ý, nàng chỉ cần nhớ rõ, người này đối với nàng thủy chung vẫn như cũ là đủ rồi!

Tay Tôn Nhạc phủ đến hai má Nhược Nhi thì tay Nhược Nhi đột nhiên duỗi ra, dè tay nhỏ bé của nàng xuống. Hắn chuyên chú nhìn Tôn Nhạc, trong ánh mắt long lanh chớp động, gắt gao nhìn chăm chăm nàng một hồi, Nhược nhi cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi rất nhớ người.”

Nhược nhi vừa làm ra biểu tình này, mọi người phía sau hắn nhìn nhau. Chỉ là nhìn một cái, bọn họ liền đồng loạt cúi đầu, đồng loạt lui về phía sau, chỉ chốc lát công phu, toàn bộ lầu hai chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, nàng phát hiện trong mắt có điểm chua xót, mắt của nàng có điểm đỏ lên.

Bàn tay phải Tôn Nhạc bị Nhược nhi đặt trên mặt có thể cử động, nàng liền huy động một ngón trở vuốt ve nơi khóe mắt hắn, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ cũng vậy, tỷ tỷ rất nhớ đệ.”

Hốc mắt Tôn Nhạc càng đỏ hơn, hai giọt nước mắt từ trên gương mặt của nàng chảy xuống, trong nước mắt, Tôn Nhạc lộ ra một nụ cười tươi, cười nói: “Ta đi không lâu, liền biết đệ rời khỏi, lúc ấy trong lòng tỷ tỷ trống không, vô cùng trống vắng. Nhược nhi, gặp lại đệ thật là tốt.”

Nhược nhi mỉm cười.

Hắn ôm Tôn Nhạc, cước bộ đi tới bên cạnh mấy cái sập. Tôn Nhạc nhìn thấy hắn ngồi xổm trên sập, đang chuẩn bị cất bước hướng cái sập đối diện hắn. Nào biết đâu tay phải Nhược nhi duỗi ra nặng nề mà kéo tay trái nàng.

“Phanh” một tiếng. Thân mình Tôn Nhạc nghiêng một cái, nặng nề mà ngã trên đùi hắn. Nhược nhi ha ha cười. Trong tiếng cười lớn, hai tay của hắn đồng thời vươn ra, cực kỳ nhanh đem eo nàng nhốt lại. Cánh tay vừa dịch chuyển, liền đem thân mình nàng nhẹ nhàng tự nhiên vừa chuyển, làm cho Tôn Nhạc hoàn toàn ngồi ở trên đùi hắn. Thân mình tựa vào trong ngực của hắn!

Cánh tay Nhược nhi căng thẳng, sau khi chặt chẽ đem Tôn giữ trong lòng, ngạc nhiên kêu lên: “Di, Tỷ tỷ làm sao tỷ chủ động yêu thương nhưng nhớ ta rồi? Có phải phát hiện Nhược nhi hiện tại bộ dạng thực tuần tú hay không, thành một tuần tiểu hỏa rồi nên tỷ tỷ người động tâm?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc đỏ lên!

Nàng bị Nhược nhi gắt gao ôm, không cách nào giãy ra, chỉ có thể quay đầu cho hắn một cái liếc mắt. Có điểm xấu hổ, có điểm buồn cười, cũng có chút không được tự nhiên nói: “Mau thả ta ra.”

“Không thả!” Nhược nhi cười híp mắt nói: “Tỷ tỷ là của ta, ta không thả đâu.”

Vừa nói, hắn vừa đưa đầu qua đặt ở cổ Tôn Nhạc, chẳng những chà chà, còn hít một hơi thật sâu.

Động tác hít vào này của hắn, làm cho da gà Tôn Nhạc vèo một chút toàn bộ xuất hiện. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc vốn có điểm ửng đỏ, lại càng hồng thấu: nàng là người của hai thế giới, còn chưa từng cùng nam nhân nào thân mật như vậy!

Cảm giác được phía sau hô hấp ấm áp của Nhược nhi phun trên cổ, Tôn Nhạc chỉ cảm thấy tâm bất đầu rối loạn.

Nàng cắn cắn môi dưới, đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền vội vàng mở miệng hỏi: “Nhược nhi, đệ chính là Sở Nhược Vương?” Những lời này vừa hỏi ra, trong lòng nàng vốn lung tung trở nên cực kỳ bình tĩnh.

Đầu Nhược nhi ở cổ của nàng tiếp tục cọ, mái tóc và lông tơ cọ Tôn Nhạc thực sự rất ngứa, muốn cười. Hắn vừa cọ, vừa không chút để ý nói: “Đúng nha, ta chính là Sở Nhược Vương!”

A!

Tôn Nhạc vèo một tiếng quay đầu lại, nàng gắt gao nhìn chăm chăm Nhược nhi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm Nhược nhi, cúi đầu, hơi giận nói: “Đệ, đệ cư nhiên chính là Sở Nhược Vương?”

Nàng nói tới đây, hai mắt nhanh chóng hướng bốn phía quét mắt vài cái, thấy bốn bề vắng lặng, lúc này mới hoàn toàn buông lỏng, lại nhìn về phía Nhược nhi, nhíu mày nói: “Nhược nhi, đệ cũng đã biết trong thiên hạ có bao nhiêu người muốn giết đệ? Đặc biệt là Tề vương! Hắn là một lòng chỉ muốn lấy đầu đệ xuống! Tại sao còn công khai như vậy chạy đến đây?”

Nhược nhi nghe ngữ khí Tôn Nhạc thực nghiêm túc, hơn nữa còn hơi giận, hắn hiểu Tôn Nhạc, biết lúc này, tốt nhất là nghiêm túc trả lời vấn đề của nàng.

Lập tức, hắn rút đầu ra khỏi cổ nàng, giương mắt chống lại gương mặt lo lắng của Tôn Nhạc, hắn cười nhẹ, lộ ra một hàm răng trắng như tuyết ngạo nghễ nói: “Tỷ tỷ, Người xem thường Nhược nhi rồi! Ta nếu đã dám đến! Tất có thể an toàn trở ra!”

Hắn lạnh lùng cười, ung dung nói: “Ta Sở Nhược lần này đi ra, chính là muốn nhìn một chút trong thiên hạ có bao nhiêu nhân vật anh hùng! Hừ, chỉ là Tề vương, bất quá là một loại côn trùng mà thôi, cần gì phải e ngại!”

Tôn Nhạc nhất thời không biết nói cái gì cho tốt.

Tính cách của nàng quen cẩn thận, cho dù có nắm chắc chín phần, nếu không ai bức bách, nàng cũng sẽ không ra tay. Nhược nhi trước mắt xem ra bất kể là tính cách hay là cách làm việc đều hoàn toàn khác với mình. Bất quá Tôn Nhạc vẫn tự hiểu, cũng không cho là mình luôn luôn đúng, bởi vậy nàng trầm ngâm.

Thấy nàng trầm ngâm, Nhược nhi nhẹ nhàng nói.

Tỷ tỷ?”

“Ừa?”

“Nếu lần này Nhược nhi không tới, tỷ tỷ người chẳng phải là bị Tề cơ tiện tỳ kia giết mất sao? Tỷ tỷ, Nhược Nhi cảm thấy thập phần may mắn vì mình đã quyết định đến.”

Thanh âm của hắn thực ôn nhu, ôn nhu như nước.

Tim Tôn Nhạc ấm áp, nàng than nhẹ một tiếng, nói: “Nhược nhi, thanh niên mặt chữ điền kia tại sao lại nói với ta: ‘khi người trở về, thịt muối có bị thối không’, cũng là bởi vì một câu này, ta mới không suy nghĩ nhiều liền đi cùng hắn đến chỗ nguy hiểm chết người này!”

Lông mày Nhược nhi hơi nhíu, một cỗ khí đông lạnh lại xuất hiện lần nữa.

Sau một lúc lâu, hắn từ từ nói: “Tỷ không cần lo lắng, việc này ta chắc chắn sẽ cho tỷ tỷ một câu trả lời thỏa đáng!” Khi nói chuyện, trong đôi mắt hắn sát khí chợt lóe!

Tôn Nhạc thấy thế liền không hỏi nữa, nàng vươn tay nhỏ bé, vuốt ve lông mày nhăn thành hình chữ Xuyên () của Nhược nhi, nàng vừa vuốt ve, vừa yêu thương nhìn hắn, thấp giọng nói: “Những năm gần đây đệ sống ra sao? Cư nhiên thành Sở Nhược Vương?”

Tôn Nhạc mới nói tới đây, tay nàng bỗng cứng đờ: vừa rồi nàng bị niềm vui sướng khi gặp lại làm cho hồ đồ, giờ khắc này, nàng bỗng nhiên nhớ lại, khi Nhược nhi ở bên người mình thì chỉ là một tiểu nam hài bình thường, thường thường phạm phạm, không hề có chỗ xuất chúng!

Nhưng một tiểu nam hài bình thường, không chút nào xuất chúng như vậy, cư nhiên rời đi mình bất quá trong thời gian hai ba năm, đầu tiên là nhất thống Sở, sau đó là nhóm ngó vương vị, làm ra những đại sự khiến thế nhân khiếp sợ!

Nếu như nói tính cách thay đổi, cũng sẽ không ở trong thời gian ngắn ngủn hai ba năm trở nên khác biệt như thế!

Khả năng lớn nhất, cũng là duy nhất có thể xảy ra chính là, trước kia khi ở chung cùng mình thì Nhược nhi vẫn che dấu cá tính của hần! Hần vẫn ngụy trang ngây thơ bình thường cùng mình ở chung!

Cho tới nay, trí nhớ mình về Nhược nhi, cũng không phải bộ mặt thật của hần!

Tôn Nhạc càng nghĩ, càng kinh hãi, đồng thời, lòng của nàng lại bắt đầu loạn thành một đoàn.

Nhược nhi tựa hồ không phát hiện sự không ổn của nàng, hần cười chua xót, thở dài một hơi, “Nói thì dài dòng, tỷ tỷ, những chuyện cũ đó về sau ta có thời gian, lại cẩn thận nói với tỷ đi. Ai, đây là một thể đạo cầm thú! Nếu người không muốn bị ăn, bị giết, đầu tiên phải đem mình biến thành sói, thành hổ!”

Hần một hơi nói tới đây, thanh âm đột nhiên khàn khàn.

Nhược nhi ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, nở nụ cười, “Tỷ tỷ, ta bình sinh thời điểm hoan hỷ vui vẻ nhất, đó là lúc cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ. Nhược nhi cho dù làm Sở Vương, mỗi đêm khuya khi tỉnh mộng cũng nhìn thấy tỷ tỷ.”

Những lời này hần nói rất nhẹ, rất chậm rãi, Tôn Nhạc nghe nghe, trong lòng lại mềm nhũn. Tôn Nhạc nhắm hai mắt lại, nặng nề mà thở dài một hơi trong lòng, cười khổ thầm nghĩ: bất kể thế nào, ta đối Nhược nhi là ngay cả tức giận cũng tức giận không nổi. Cho dù hần giấu giếm ta, ta cũng không thể tức giận.

Nàng lắc đầu, quyết định không nghĩ nữa.

Lúc này, Tôn Nhạc cảm thấy được cánh tay Nhược nhi ôm bên hông mình buông lỏng một chút, nàng thử thăm dò giật giật, sau khi thấy hần không có ngăn trở, liền đứng lên.

Chậm rãi đi đến đối diện Nhược nhi, Tôn Nhạc ngồi xổm trên sập.

Nàng nhắc bình rượu lên, rót cho Nhược nhi cùng mình một chén rượu. Rượu từ từ chảy vào trong chén, phát ra tiếng vang nhỏ dễ nghe, Tôn Nhạc nghiêng bình rượu, bộ dạng phục tùng liêm mực. Trong nội tâm nàng có nhiều lời muốn nói lắm, nhưng suy nghĩ trong đầu lại xoắn thành một đoàn. Có thể là chuyện suy nghĩ quá nhiều, nên không biết bắt đầu từ đâu.

Nhược nhi vươn tay bưng chén rượu lên, ngửa đầu uống một ngụm.

Dòng rượu màu vàng theo cằm, chảy qua hầu kết nơi cổ của hần, thấm vào giữa cổ áo hần. Tôn Nhạc nhìn nhìn, theo phản xạ liền muốn xuất ra khăn tay giúp hần lau sạch sẽ, nhưng tay vừa đụng tới khăn tay trong tay túi áo, động tác của nàng ngừng một chút. Cuối cùng ngón tay giật giật, cũng không có đem khăn tay lấy ra.

Nhược nhi một ngụm uống xong, nâng cốc hướng trước mặt Tôn Nhạc để xuống. Tôn Nhạc tự nhiên mà lại rót rượu cho hần.

Nhược nhi lại cầm lấy chén rượu, hần lần này không lập tức uống ngay, mà nhìn rượu nhện nhạo trong chén nhúu mày trầm ngâm.

Tôn Nhạc cũng bưng chén rượu của mình lên, nàng nhìn rượu đục vàng, nghĩ nghĩ, lại hỏi : “Nhược nhi, đệ là từ khi nào thì phát hiện ra ta?”

Nhược nhi ha ha cười, hần cầm chén rượu trong tay đổ vào họng, ừng ực một tiếng nuốt vào, nói: “Khi tỷ cùng Ngũ công tử tham gia yến hội của Tề vương thì ta đã biết rồi.”

Tim Tôn Nhạc đột nhiên nhảy dựng, nàng cúi mặt, nhẹ giọng hỏi: “Trì tài nữ nói cho đệ?”

Nhược nhi nghe vậy cười nói: “Trì cơ? Cũng không sai.”

Nhược nhi cứ nhiên kêu Trì tài nữ là Trì cơ! Bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì? Đột nhiên, lòng Tôn Nhạc có điểm phiền muộn, mày của nàng vô thức vo thành một nắm.

Lúc này, Nhược nhi không chút để ý tiếp tục nói: “Bất quá cũng không phải bản thân nàng, cạnh nàng có người của ta, các nàng khi trở về nói về tỷ, người của ta nghe được.”

Tôn Nhạc hiểu rõ một chút rồi.

Nàng hiểu rồi, quan hệ của Trĩ tài nữ cùng Nhược nhi cũng không thân cận như vậy. Điều này làm cho phiền muộn trong lòng nàng giảm bớt.

Tâm tình Tôn Nhạc buông lỏng, nàng đang tự hỏi thì một trận tiếng bước chân từ chỗ thang lầu truyền đến.

120. Chương 120: Nỗi Lòng

Tiếng bước chân bình tĩnh, Nhược nhi lại tựa hồ như cảm giác được cái gì, quay đầu lại.

Chỉ chốc lát, người trung niên như đầu gối kia đi tới. Hắn lập tức đi đến trước mặt Nhược nhi, chấp tay trước ngực nói: “Bẩm đại vương, gần đây có người đáng ngờ lảng vảng.”

Tôn Nhạc vừa nghe vậy, vội vàng lo lắng nhìn về phía Nhược nhi.

Khóe môi Nhược nhi ngoéo một cái, thản nhiên nói: “Biết rồi.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, cười nói: “Tỷ tỷ, đi theo ta đến nơi khác nói chuyện nhé?” Thanh âm của hắn bình thản, có một loại uy nghiêm không cho người ta cự tuyệt. Tôn Nhạc đột nhiên hiểu được, Nhược nhi đây là muốn mình bây giờ cùng hắn rời đi.

Cứ như vậy rời đi sao? Cứ như vậy rời đi Ngũ công tử, rời đi Cơ phủ sao?

Tôn Nhạc có điểm mờ mịt, nàng thật đúng là không muốn cứ như vậy mà rời đi. Nghĩ sơ qua, Tôn Nhạc liền lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta không thể cứ như vậy mà rời đi.”

Nhược nhi nhìn nàng chằm chằm.

Nhìn nhìn, hắn thấy người trung niên kia còn đứng hầu, liền phát phát tay ý bảo hắn đi xuống.

Người trung niên kia vừa rời khỏi, Nhược nhi liền đứng lên, hắn đi đến trước mặt Tôn Nhạc, nắm tay Tôn Nhạc, cúi đầu hỏi: “Tỷ tỷ, mấy năm này, tỷ cùng Cơ Ngũ, có, có thể có?”

Hắn nói chuyện có điểm ấp a ấp úng, giống như khó mở miệng.

Tôn Nhạc ngẩn ra, nhìn lên biểu tình Nhược nhi trong bất an mang theo phần giận. Nàng đột nhiên hiểu được: Nhược nhi là lo lắng mình cùng Ngũ công tử có quan hệ da thịt.

Nhưng mà, có quan hệ da thịt thì sao?

Trong nháy mắt này, trong lòng Tôn Nhạc cũng có chút bất mãn. Đồng thời, nàng cũng lần đầu tiên thẳng thắn đối mặt vấn đề này: Nhược nhi đối với mình, tựa hồ không chỉ là loại tình cảm tỷ đệ. Chẳng lẽ, lời hắn nói trước kia, hắn vẫn tưởng là thật?

Vừa nghĩ như thế, Tôn Nhạc lại có điểm buồn cười.

Trong trầm mặc, nàng vẫn lẳng lặng lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Không có.”

Nhược nhi nhướn miệng cười.

Tôn Nhạc cười khổ nói: “Nhược nhi, đệ quan tâm việc này làm chi?” Nàng dừng một chút, thấp giọng thở dài: “Nhược nhi, ta là tỷ tỷ của đệ.”

“Không phải!”

Nhược nhi chém đinh chặt sắt nghiêm túc nói: “Tôn Nhạc, người của ta đã sớm điều tra qua rồi, số tuổi của nàng trên thực tế so với ta còn nhỏ ba tháng, nàng không phải tỷ tỷ của ta.”

Hắn nói tới đây, thanh âm ôn hòa chút, “Bất quá, ta thích gọi nàng là tỷ tỷ.”

Tỷ tỷ, gọi nàng là tỷ tỷ Nhược nhi nguyện ý, nhưng Nhược nhi hi vọng tỷ tỷ hiểu được, tỷ không chỉ là tỷ của ta, còn là nữ nhân của ta! Thê tử ta đã sớm lựa chọn ! Vài năm trước chúng ta đã nói rõ rồi, chẳng lẽ tỷ tỷ muốn đổi ý?”

Hắn nói xong một câu cuối cùng thì không tự chủ tăng thêm ngữ khí, Nhược nhi nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, cười híp mắt nói: “Tỷ tỷ, ta sẽ không cho tỷ cơ hội đổi ý.”

Một câu này, chém đinh chặt sắt, vô cùng nghiêm túc, từng câu đều mang theo một loại kiên quyết cùng chân thật đáng tin!

Tôn Nhạc giật mình!

Nàng bị sự kiên quyết trong giọng điệu này của Nhược nhi làm cho giật mình!

Nàng kinh ngạc nhìn Nhược nhi, môi run run, thầm nghĩ: quên đi, Tôn Nhạc ta vô đức vô mạo, Nhược nhi chính là khi còn nhỏ có một loại thói quen ỷ lại mới nói ra những lời như vậy, qua một thời gian hắn sẽ quên.

Nghĩ đến đây, nàng liền buông tha suy nghĩ tranh luận cùng hắn.

Tôn Nhạc thấp mắt cúi mắt, khẽ thở dài: “Việc này sau này hãy nói đi. Nhược nhi, các người đi trước đi, tỷ tỷ trước tiên quay về trong Cơ phủ biệt viện. Chúng ta sẽ tìm cách liên lạc lại.”

Dừng một chút, nàng yếu ớt nói: “Chính là nếu người của đệ tới tìm ta, ta làm sao tin tưởng hắn?”

Tôn Nhạc thốt ra lời này, rõ ràng nghĩ tới thanh niên mặt chữ điền lúc trước lừa nàng đến muốn giết nàng. Không chỉ nàng nghĩ tới người nọ, Nhược nhi cũng nghĩ đến hắn.

Lập tức, khóe mắt Nhược nhi giật giật, hắn trầm ngâm một hồi, từ từ nói: “Tỷ tỷ, ta sẽ không dễ dàng phái người tiến đến. Nếu phái người đến, vậy hắn sẽ hỏi: tỷ tỷ, có nhớ rõ lời hứa hẹn của Nhược nhi không?”

Hứa hẹn của Nhược nhi?

Tim Tôn Nhạc đột nhiên nhảy dựng, chẳng lẽ là cái câu tiểu tử này từng nói lấy nàng làm chính thê kia?

Nàng cười khổ một cái, thật không ngờ, cách liên hệ Nhược nhi nói cho nàng lại là một câu như vậy, đây là một loại tuyên cáo a! Nhược nhi vẫn là không yên lòng, hay là đang hướng nàng tuyên cáo quyết định của mình nha!

Tôn Nhạc gật gật đầu, nàng nhìn Nhược nhi thật sâu, xoay người đi xuống dưới lầu, mới đi hai bước, Nhược nhi liền kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Cước bộ Tôn Nhạc ngừng một chút.

Nược nhi cũng bước tới, chỉ là nhìn nàng buồn buồn kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ nói đi thì đi! Tỷ cũng không luyến tiếc Nhược nhi như Nhược nhi luyến tiếc tỷ tỷ!”

Nghe một chút, lời nói này thật đúng là ủy khuất!

Tôn Nhạc có điểm buồn cười.

Nàng quay đầu lại, ôn nhu nhìn đại nam hài này, cười nói: “Tỷ tỷ đương nhiên luyến tiếc Nhược nhi rồi, nhưng bây giờ là thời điểm phi thường nguy hiểm, tỷ tỷ càng sợ Nhược nhi bởi vì sơ sẩy mà tạo thành thương tổn.”

Nàng biết, Nhược nhi là đang trách nàng không muốn lập tức rời Ngũ công tử đi cùng hắn, nhưng Tôn Nhạc lại cố tình làm bộ như không hiểu được.

Tôn Nhạc vừa nói ra, Nhược nhi càng buồn bực.

Tôn Nhạc cười cười, nàng vừa quay đầu lại đi, đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng lại quay đầu hướng Nhược nhi nói: “Nhược nhi, Tề vương cố ý cùng vài quốc gia khác kết minh cùng nhau tấn công Sở quốc của đệ, đệ, nên đề ý.”

Mây Nhược nhi cau lại một cái.

Hắn tiến lên từng bước, nhìn Tôn Nhạc hỏi: “Lời này ta đã nghe qua, tỷ tỷ xác định, Tề vương cũng không phải tùy tiện nói?”

Tôn Nhạc lắc đầu, quả quyết nói: “Khẳng định không phải, tỷ tỷ hoài nghi hắn đã sớm cùng các nước liên hệ chuyện cùng nhau tiến công rồi.”

Nhược nhi trầm ngâm.

Tôn Nhạc nhìn khuôn mặt hắn tuyệt không có chút trẻ con nào, thấp giọng thở dài: “Nhược nhi, chuyện đệ nhóm ngó vương vị, đã đặt đệ lên đầu sóng ngọn gió! Muốn tranh giành thiên hạ, cũng không phải người xuất đầu trước tiên: mà là người thắng cuối cùng!”

Nhược nhi bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc!

Hắn nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, qua sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Tỷ tỷ, Nhược nhi lúc ấy nói lời kia, cũng là không còn sự lựa chọn!”

Lòng Tôn Nhạc thư thái một chút, nàng từ lúc gặp lại Nhược nhi, liền biết hắn không phải người lỗ mãng, hơn nữa lúc hắn giết người thật quyết đoán thập phần lưu loát, lòng lập tức liền có nghi vấn. Lúc này nghe được hắn nói như thế, cảm thấy yên tâm rất nhiều.

Tôn Nhạc hướng về phía Nhược nhi ôn nhu nhìn một cái, nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ đi đây.”

Nhược nhi lẳng lặng nhìn thân ảnh của nàng biến mất trong tầm nhìn, vẫn không nhúc nhích.

Chỉ chốc lát, một bóng người vèo một tiếng, xuất hiện ở phía sau hắn. Người này một thân áo tang, đầu đội đầu lạp. Hắn cũng nhìn chăm chăm phương hướng Tôn Nhạc rời đi, cổ họng khàn khàn mở miệng nói: “Đại vương, nàng này rất có kiến thức.”

Khóe miệng Nhược nhi khê cong, cười nói: “Tỷ tỷ của ta, vốn là bất phàm!”

Đầu hắn cũng không quay lại ra lệnh: “Đi đi!”

“Dạ!”

Tôn Nhạc chậm rãi đi ra từ lâu này, khi nàng bước ra cửa lớn từ lâu, ánh sáng mặt trời chói chang lập tức khiến nàng choáng váng một trận thì Tôn Nhạc vội vàng vươn tay che trước mắt.

Nàng vừa che mắt, vừa thầm suy nghĩ: Nhược nhi, cùng ta ở chung lâu như vậy, Nhược nhi ngây thơ bốc đồng đơn giản kia, lòng dạ của hắn cư nhiên sâu như vậy a! Hắn trước kia ở trước mặt của ta vẫn luôn ngụy trang. Tôn Nhạc, trong lòng ngươi không thoải mái, vì sao cũng không dám hỏi hắn? Nếu Nhược nhi có thể giải thích một câu, tùy tiện giải thích một câu, lòng ngươi đã dễ chịu chút. Nhưng mà, nhưng mà, ngươi vì sao lại rút lui? Vì sao ngươi lại chịu đựng sự không thoải mái, chờ hắn chủ động nói ra hả? Aiii.

121. Chương 121: Trĩ Tài Nữ Đích Thân Tìm Hiểu

Tôn Nhạc tiến vào từ lâu kia, bất quá là chuyện chưa đến hai canh giờ, nhưng trong hai canh giờ này, lòng của nàng lại vẫn quay cuồng như bị vây trong sóng to gió lớn.

Khi nàng đi ra thì trong đầu còn có chút mê muội. Đầu óc của nàng nhất thời bị nhét vào rất nhiều thứ, nàng bây giờ, đã không có biện pháp bình tĩnh suy ngẫm.

Tôn Nhạc đi vào biệt viện Cơ phủ thì trong biệt viện hết thấy vẫn như trước, trước sân của Ngũ công tử xe ngựa như nước, vị quản gia mới tới kia đang ứng đối có trật tự.

Tôn Nhạc lặng yên không một tiếng động đi đến chỗ phía sau núi, ngồi xuống trên một tảng đá to bằng phẳng, trước mắt là dòng nước trong veo lượn lờ trôi, thỉnh thoảng có một con cá bạc bơi qua bơi lại vòng quanh lá trúc trong nước.

Cảnh vật này như mây trôi trên bầu trời, tự do tự tại.

Tôn Nhạc hai tay ôm đầu, nhìn lên núi xanh xa xa.

Núi xa mờ ảo, trên núi mây trôi quẩn quanh. Tôn Nhạc chỉ cảm thấy mê mang một trận. Nàng hiện tại có điểm không biết lựa chọn như thế nào mới tốt, cùng Nhược rời đi sao?

Về tình về lý, nàng nhất định phải nói qua với Ngũ công tử, sau khi được hắc đồng ý mới đi. Nhưng mà, nhưng mà, ai da. Lời này nàng làm sao mà nói được ra miệng? Hơn nữa, cho dù Ngũ công tử chấp nhận, chính nàng cũng sẽ không bỏ được nha.

Hơn nữa, lần này gặp Nhược nhi, cái loại cảm giác này tuy rằng cực kỳ quen thuộc, nhưng cũng đồng thời quá xa lạ. Nhược nhi biến hóa quá lớn! Thật sự là quá lớn! Tôn Nhạc khi đứng trước mặt hắn, không biết tại sao, lại cảm thấy một chút khản trương.

Nghĩ đến đây, mặt Tôn Nhạc đỏ lên. Nhược nhi tiểu gia hỏa kia, cánh tay khi ôm người ta thật mạnh mẽ mà có lực, quả thật là một đại nam nhân. Làm sao còn giống như một tiểu hài tử chỉ mười lăm mười sáu tuổi?

Loại cảm giác xa lạ cùng quen thuộc lần lượt thay đổi này. Làm cho Tôn Nhạc luôn luôn không thích biến hóa, cảm thấy một chút bất lực.

Nhưng mà nếu mình lưu lại, mình cùng Ngũ công tử là cái dạng quan hệ gì? Hơn nữa, mình ở nơi này thủy chung có điểm danh bất chính, ngôn bất thuận. Lần trước Trĩ tài nữ thiếu chút nữa đem mình đoạt đi. Nếu nàng thông qua Tề vương, thông qua Cơ thành chủ, hoặc thông qua bốn gia tạo áp lực. Tôn Nhạc không dám tin tưởng Ngũ công tử có nguyện ý đối kháng cùng bọn họ hay không? Nếu hắc nguyện ý lấy địa vị hắc cùng danh vọng của hắc lúc này. Ai cũng không thể miễn cưỡng hắc được. Chỉ là hắc vì sao phải kiên quyết như vậy chứ? Dù sao Ngũ công tử cũng là một người hiền hoà mà dễ nói chuyện a.

Tôn Nhạc không ngừng miên man suy tư. Đủ loại suy nghĩ ùn ùn kéo đến.

Nàng suy nghĩ kỹ nửa ngày, cũng không ra được chủ ý. Mất thấy thời gian không còn sớm, liền nhích người trở về.

Một đêm vô thanh vô tức mà trôi qua.

Một ngày này, là ngày hành lễ tại Tắc Hạ cung. Sáng sớm trời mới vừa tờ mờ sáng, Tôn Nhạc còn đang luyện tập Thái Cực quyền của nàng thì nghe thấy bên ngoài đã ồn ào náo động.

Nhìn đèn lồng chiếu sáng nơi nơi, Tôn Nhạc lại luyện tập Thái Cực quyền.

Mấy ngày hôm trước, nàng từng có một loại ảo giác xem chính mình như một cao thủ, nhưng ảo giác này, ngày hôm qua khi gặp phải tình huống sống chết trước mắt hết thảy đều tan vỡ! Ngay lúc đó Tôn Nhạc đã rõ mình bây giờ chủ yếu là thiếu kinh nghiệm thực chiến, xem ra, thỉnh thoảng phải cùng người khác tập luyện một chút.

Tôn Nhạc vừa luyện một hồi, một trận tiếng bước chân truyền đến, ngay sau đó, thanh âm của A Phúc truyền đến, “Tôn Nhạc, người lại đang luyện khiêu vũ rồi? Nhanh đi tắm rửa, chúng ta sẽ phải đến tham gia lễ ở Tắc Hạ cung.”

Tôn Nhạc thu thế, mỉm cười nhìn A Phúc dần dần đến gần.

A Phúc vừa hướng nàng đến gần, vừa cười nói: “Ngũ công tử đêm qua nghỉ đêm tại Tề cung, trong xe ngựa chúng ta không có công tử, chỉ sợ chiếm không được vị trí trung tâm ở Tắc Hạ cung. Bất quá có thể nhìn đến cảnh tượng công tử nhà ta đứng dưới ánh mắt ngưỡng mộ của thế nhân, cho dù đứng xa một chút A Phúc cũng thật sự vui vẻ.”

A Phúc nói tới đây, cười hớ hớ xoa xoa tay, vẻ mặt say mê, hắc lúc này đã đi đến trước mặt Tôn Nhạc.

Hắn thấy biểu tình Tôn Nhạc vẫn thản nhiên như vậy, không khỏi có chút buồn bực nói: “Thật không biết người đang nghĩ cái gì? Tuổi còn nhỏ, liền không đau khổ không vui buồn, may mắn Ngũ công tử là người tốt như vậy, nếu đổi thành nam nhân khác, người chỉ sợ đã bị đuổi tới góc xó xinh quét rác rồi.”

Tôn Nhạc ngược mắt nhìn A Phúc, ánh mắt trong trẻo.

A Phúc nói xong, bị nàng nhìn như vậy, bỗng nhiên trong lòng lộn xộn một chút, không khỏi nhớ tới đủ chỗ hơn người của nàng. Vừa nghĩ tới chuyện này, hấn lại vì mấy lời mình mới vừa nói mà vô cùng ngượng ngùng.

Tôn Nhạc thấy vậy, mỉm cười, nàng nhìn ánh mặt trời vừa mới dâng lên tại chân trời, khẽ cười nói: “Phúc đại ca tại sao tới sớm như vậy? Xem lễ cũng có giờ giấc, không phải đến buổi trưa mới bắt đầu sao?”

A Phúc ôi một tiếng, vỗ đầu mình một cái, kêu lên: “Chỉ nhớ nói chuyện với người thôi, lại quên nói cho người biết, có người tìm người đây.”

“Ai vậy?”

A Phúc thần bí nhìn chung quanh một cái, hướng Tôn Nhạc chớp mắt vài cái, hưng phấn mà hạ giọng nói: “Người ta là vụng trộm đến đây, xe ngựa của nàng đứng ở ngoài cổng vòm, nàng muốn tới nói với người một tiếng mới đi vào. Ai nha, ta nói nàng là cái thân phận gì nha? Tôn Nhạc người là cái thân phận gì nha? Nàng muốn gặp người, cần nghiêm túc như vậy, để ý như vậy sao? Phái đưa thị tỳ tới gọi người một tiếng, người còn không đi ra tham kiến rồi sao? Thật là.”

A Phúc vừa nói, vừa vô cùng vinh hạnh nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, hướng tới nàng cao thấp đánh giá, tựa hồ như nàng chiếm được một cái tiện nghi thật lớn.

Tôn Nhạc hiểu được rồi.

Nàng rũ mắt xuống, thần nhiên nói: “Có phải Trĩ tài nữ hay không?”

“Di? Người cư nhiên đoán trúng?” A Phúc vừa xoa tay, khẩn cấp nói: “Nàng là đại quý nhân đó, bây giờ đang ở ngoài cổng vòm chờ. Hay là, người tự mình đi nghênh đón nàng vào?”

Tôn Nhạc thần nhiên giã giạt khóe miệng, rũ mắt xuống, nói: “Không cần, làm phiền Phúc đại ca đi nói một tiếng, Tôn Nhạc không dám gặp nàng!”

Hả?

A Phúc giật mình! Hấn trừng to mắt không dám tin nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc liếc A Phúc một cái, nói: “Nếu nàng muốn nói thêm cái gì, Phúc đại ca không ngại nhấc với nàng Tôn Nhạc trời sanh tính tình lãnh đạm, không thích phiền toái, xin nàng tự giải quyết cho tốt!”

Nói tới đây, Tôn Nhạc hướng A Phúc mỉm cười vái chào, cất bước đi vào trong phòng.

Thẳng đến khi nàng vào phòng, cửa phòng nhẹ nhàng bị đóng lại, A Phúc mới trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn. Hấn gốc vù vù nhìn phòng Tôn Nhạc, lại nhìn về phía cổng vòm, khó hiểu lắm bầm nói: “Đã xảy ra chuyện gì? Tôn Nhạc nha đầu kia lúc nào cũng làm ta không hiểu nổi nàng.” Hấn dù sao cũng là người thông minh, tuy rằng kính yêu Trĩ tài nữ, nhưng lại cảm giác được trong giọng nói Tôn Nhạc không ổn, liền lắc lắc đầu, về mặt không hiểu đi trở về.

Tôn Nhạc cũng không trông nom A Phúc là làm sao nói với Trĩ tài nữ, nàng đứng ở trong phòng tiếp tục luyện tập Thái Cực quyền.

Tôn Nhạc kiếp trước diện mạo là kiểu thanh lệ, mặc dù không thể nói là rất đẹp, nhưng đi trên đường vẫn hấp dẫn không ít người. Nàng cho tới bây giờ vẫn cho rằng, một nữ nhân, lúc tuổi còn trẻ nếu như có chút thanh xuân động lòng người, cũng rất là đáng giá, như vậy lúc lớn tuổi, cũng có một đoạn hồi tưởng về thanh xuân tươi đẹp.

Nhưng dung mạo đời này của nàng thực sự quá thô lậu, xấu xí đến mỗi khi có một nam tử nhìn về hướng nàng, nàng liền cảm thấy đối phương nhất định là bởi vì chính mình bộ dạng quá xấu mà chú ý. Trí nhớ tuyệt vời kiếp trước vẫn còn, đối lập với đời này như thế làm cho người ta khó mà chịu được, loại đối lập này thật sự quá mạnh mẽ, cho nên nàng kiên trì, một ngày lại một ngày, một năm rồi lại một năm luyện tập Thái Cực quyền, mơ ước có một ngày mình có thể khôi phục sự thanh lệ kiếp trước. Huống chi, luyện tập Thái Cực quyền cũng có nhiều ưu việt khác.

Luyện một lúc lâu sau, Tôn Nhạc ngừng lại, mặc áo tơ Ngũ công tử phái người đưa tới, xoay người đi ra ngoài.

Khi nàng đi vào trong viện thì A Phúc đã gọi người chuẩn bị xe ngựa, sắp xuất phát. Hắn nhìn đến Tôn Nhạc đi tới, vội vàng tiến lên, tiến đến trước mặt nàng thấp giọng nói: “Vừa rồi Trĩ đại gia cũng không nói gì đã đi rồi, ta nghe ngữ khí nàng có điểm bất an. Tôn Nhạc, có vấn đề gì không?”

Hắn là người thông minh, cũng không nhiều lời, chỉ là thân thiết hỏi Tôn Nhạc có cần lo lắng không.

Tôn Nhạc lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Đừng lo.”

A Phúc cười.

Ở ngã tư đường xe ngựa chen chúc chật như nêm cối. Vừa nhìn, đều thấy là đi về hướng Tắc Hạ cung. Đám người Cơ thành chủ, sáng sớm liền bị đặc sứ Tề vương đến đón đi, hiện tại người Cơ phủ đi, đều là thân phận như A Phúc và Tôn Nhạc vậy.

Chen chúc ở ngã tư đường, xe ngựa tiến lên cực kỳ thông thả, A Phúc thỉnh thoảng vươn đầu nhìn phía trước, lo lắng cảm giác không ngớt, ” Tốc độ chậm như vậy, khẳng định không kịp đến xem lễ, Tôn Nhạc, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Sớm biết thế này, tối hôm qua hẳn là đi theo công tử đến trước. Ai.”

Tôn Nhạc mỉm cười lắng nghe.

Đầu nàng cũng duỗi ra ngoài cửa sổ xe nhìn về phía trước.

Nhìn nhìn, đột nhiên, một bóng người xuất hiện trong tầm nhìn của nàng!

Người này một thân quần áo vải bố, hán tử kia hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, trông rất cao lớn oai hùng, trong mày rậm có cỗ uy nghiêm, chính là Nghĩa Giải!

Trên lưng Nghĩa Giải đeo trường kiếm, trên đầu lại đội nón lá nửa đỉnh đầu.

Kỳ lạ, lấy thân phận của hắn, vì sao xuất hiện ở nơi này?

Tôn Nhạc trầm nghĩ, nàng đoán Nghĩa Giải không muốn bại lộ thân phận, liền dời ánh mắt đi.

Ánh mắt của nàng vừa mới chuẩn bị dời, bỗng dưng, Nghĩa Giải xoay một cái quay đầu lại, cùng nàng bốn mắt nhìn nhau!

Lần này vừa nhìn nhau, hai người đều ngẩn ra. Đột nhiên, Nghĩa Giải hướng về phía Tôn Nhạc chớp chớp mắt phải.

Tôn Nhạc mí mắt cười, cũng hướng về phía hắn chớp chớp mắt phải.

Nàng vừa làm động tác này, Nghĩa Giải mỉm cười nâng nón lá, lộ ra gương mặt hướng nàng cười to. Sau khi xa xa hướng nàng chấp tay trước ngực, thân mình hắn chợt lóe, liền biến mất trong đám người, Tôn Nhạc rốt cuộc tìm không thấy.

Tôn Nhạc mỉm cười thu hồi ánh mắt, nàng vừa mới chuẩn bị đem đầu lúi vào bên trong xe, đột nhiên, một giọng nữ cực kỳ êm tai ở phía sau từ từ truyền đến, “Tôn Nhạc?”

Thanh âm này vừa truyền đến, cơ hồ là trong nháy mắt, khiến mọi người nghe được đều ngây dại. Trong thời gian ngắn, vô số người quay đầu, theo chỗ thanh âm kia truyền đến nhìn lại.

Vừa nhìn, mọi người đều như si như say!

Theo sát ở phía sau xe ngựa Tôn Nhạc, là một chiếc xe ngựa sơn thành màu trắng, trong xe ngựa, một cô gái đội mũ sa vươn đầu ra, nhìn về phía Tôn Nhạc.

Thiếu nữ này tuy rằng đội mũ sa, nhưng dung nhan như ẩn như hiện kia của nàng, liền có thể làm cho người ta cảm giác được nàng có mỹ mạo kinh người! Nàng đúng là Trĩ tài nữ!

Trĩ tài nữ cười khanh khách nhìn Tôn Nhạc, nàng tựa hồ căn bản không nhận thấy được, mình đã thành trung tâm vạn chúng chú ý.

Tôn Nhạc từ trước đến nay không thích gây náo động, thấy nàng như vậy, vô số ánh mắt cũng tụ tập đến trên người mình, lập tức nhú mào.

Nàng lần này nhú mào kỳ kỳ, nhưng mà không biết tại sao, Trĩ tài nữ lại tựa hồ như cảm thấy. Lập tức, nàng hướng Tôn Nhạc xin lỗi thề lưỡi, trừng mắt nhìn, sau đó nhanh chóng lùi đầu về!

Trĩ tài nữ vừa lộ mặt, một trận tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên, “Đó là Trĩ tài nữ!”

“Nghe nói nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân?”

“Đệ nhất mỹ nhân hẳn là không phải, bất quá thì rất ít người dám so sánh với mỹ mạo của nàng.”

Trong tiếng nghị luận, một tiếng rống to đột nhiên truyền đến, “Các huynh đệ lên a..., đem Trĩ tài nữ kéo xuống, mọi người xem cho rõ!” Tiếng hét này vừa ra, đám người tựa như bị thiêu đốt. Trong nháy mắt dòng người như nước dâng mãnh lao tới xe ngựa của Trĩ tài nữ.

Thấy tình hình này, xa phu trên xe ngựa Trĩ tài nữ quát một tiếng, liên tục huy động roi thúc ngựa gia tốc, vừa đúng lúc này, phía trước hai mươi mét xuất hiện một ngã rẽ, lập tức xe ngựa kia liền quay đầu ngựa lại lái vào trong ngã rẽ, biến mất hút.

Tôn Nhạc nhìn phương hướng Trĩ tài nữ biến mất, nhú mào trầm tư: đang êm đẹp, nàng tại sao lại gọi ta một tiếng? Lúc Tôn Nhạc trầm tư, A Phúc ngơ ngác nhìn phương hướng Trĩ tài nữ rời đi, thở dài: “Tôn Nhạc, Trĩ đại gia đối với ngươi thập phần coi trọng nha!”

Tôn Nhạc nghe vậy, có điểm phiền chán thở dài: “Chính là quá coi trọng rồi.”

122. Chương 122: Nước Cờ Ứng Đối Ngươi Cơ Của Tôn Nhạc

Xe ngựa của Tôn Nhạc sau khi bị Trĩ tài nữ kêu to một tiếng, liền thường thường có người nhìn về hướng nàng. Những người này, sau khi đối diện với diện mạo bình thường không bắt mắt của nàng liền dời ánh mắt đi, cũng đánh giá nàng rất tí mĩ, Tôn Nhạc thậm chí thỉnh thoảng nghe được có người đang hỏi lại lịch của mình.

Cứ như vậy, xe ngựa không nhanh không chậm chậm rãi chạy về phía trước.

Bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc, một thanh niên áo tang cời lờ giữ khoảng cách nhất định với xe ngựa cùng đồng hành. Đây là thanh niên gầy gò, vẻ mặt xanh xao. Nhưng mà một thanh niên cực kỳ không bắt mắt như vậy, Tôn Nhạc lại ẩn ẩn cảm giác được hắn không giống người thường, có lẽ là do tinh quang ngẫu nhiên lộ ra trong đôi mắt đục ngầu khép kín kia, có lẽ là hắn vừa hết nhìn đông tới nhìn tây, dáng người vẫn vững như Thái Sơn ngồi trên lưng lừa. Tóm lại, Tôn Nhạc chỉ liếc mắt, liền không dám khinh thường người này.

Thanh niên này từ sau khi nhìn đến Trĩ tài nữ, liền vẫn có điểm thất hồn lạc phách, cũng không biết hắn xuất phát từ cái ý tưởng gì, cứ nhiên tốn bao công sức đi đến bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc.

Thanh niên này thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn về phía ngã tư đường Trĩ tài nữ biến mất, hắn sau khi xem xét vài lần, thở dài một tiếng, chuyển hướng Tôn Nhạc trong xe ngựa nói: “Cô nương, bị tuyệt đại giai nhân kêu to tên như thế cảm giác có phải tuyệt không thể tả không?”

Tôn Nhạc liếc hắn, thu hồi ánh mắt thản nhiên trả lời: “Tôi là nữ tử.”

Thanh niên quay đầu hướng Tôn Nhạc nhìn lại, hắn liếc mắt đánh giá một cái, rất chân thành gật đầu nói: “Ta đương nhiên biết ngươi là nữ tử!”

A Phúc từ một bên đuổi đầu ra, hướng về phía thanh niên kia nói: “Ý của nàng là, nàng chỉ là một nữ tử, đương nhiên sẽ không đối với nữ tử khác cảm thấy tâm động!”

Thanh niên xanh xao ngẩn ngơ, hắn rất là nghiêm túc suy nghĩ, gật mạnh đầu, “Đúng vậy. Rất có đạo lý!”

Sau khi gạt đầu mạnh vài cái , hấn hướng Tôn Nhạc nói: “Cô nương, thân là mỹ nhân tuyệt sắc, hưởng thụ hết sự yêu mến của nam nhân trong thiên hạ, Trĩ đại gia nhất định rất thích thú với chuyện đó phải không?”

Tôn Nhạc liếc mắt nhìn hấn một cái, thản nhiên trả lời: “Tôi không phải nàng! Không biết nàng nghĩ gì.”

Thanh niên xanh xao lại ngẩn ngơ. Hấn rất nghiêm túc nghĩ nghĩ. Nửa ngày sau, hấn lại gạt mạnh đầu nói : “Đúng vậy. Rất có đạo lý.”

Sau khi nói xong, hấn lại hướng Tôn Nhạc hỏi: “Cô nương, lại không biết loại nam tử nào mới có thể được mỹ nhân như Trĩ đại gia ái mộ?”

Loại nam tử nào?

Tim Tôn Nhạc nhảy dựng. Trong đầu không tự chủ được hiện lên bộ dáng của Nhược nhi.

Nàng vừa thanh tỉnh liền đối diện với ánh nhìn chăm chú của thanh niên xanh xao kia. Lập tức nàng lại thản nhiên trả lời: “Việc này chỉ có Trĩ đại gia mới có thể trả lời người.”

Thanh niên xanh xao lại suy tư, sau đó lại gạt gạt đầu.

Sau khi suy nghĩ, hấn lại chuyển hướng Tôn Nhạc, hỏi, “Cô nương.... .”

“Ngừng!”

Tôn Nhạc đột nhiên quát bảo hấn ngưng lại, hướng về phía hấn chấp tay trước ngực nói: “Huynh đài, vấn đề của người quá mức thâm ảo, tiểu nữ ngu muội, tất cả đều không thể trả lời.” Dứt lời, nàng vươn tay kéo màn xe.

Ngay khi nàng đưa tay phải ra muốn kéo màn xe xuống, thanh niên xanh xao kia nhìn chăm chăm tay phải của nàng, lấy một loại thanh âm cúi đầu lẩm bầm cắn môi nói: ” Một bàn tay như vậy, cũng có người ra ba mươi lượng vàng để lấy?”

Cái gì?

Tôn Nhạc kinh hãi!

Đồng thời, động tác của nàng cũng cứng đờ!

Ngay lúc Tôn Nhạc kinh ngạc, mở to mắt trừng thanh niên xanh xao kia thì con lừa của thanh niên xanh xao chui qua hướng bên cạnh, lẩn vào trong dòng người nườm nượp phía trước, đảo mắt bóng dáng liền mất hút trong dòng người.

A Phúc nhìn đến Tôn Nhạc vẫn ngơ ngác không nhúc nhích, không khỏi đưa đầu qua kinh ngạc hỏi: “Tôn Nhạc, người đang nhìn cái gì?”

“Tôn Nhạc?”

Tôn Nhạc ngẩn ra, nàng chậm rãi hạ tay xuống, nhẹ giọng trả lời: “Không có gì.”

A Phúc nhìn thoáng qua sắc mặt có điểm trắng của nàng, ngạc nhiên nói: ” Sắc mặt người không tốt, xảy ra chuyện gì sao?”

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, lạnh lùng cười, “Có người ra giá ba mươi lượng vàng, muốn phé đi tay của ta!”

A Phúc kinh hãi, hấn vội vàng nhìn về phía Tôn Nhạc, khẩn trương hỏi: “Người nào?” Dừng một chút, hấn lại hỏi: “Người làm sao mà biết được?”

Tôn Nhạc thản nhiên mỉm cười, chính là nụ cười này có điểm tái nhợt, “Tôi tự nhiên biết!”

Nàng trầm suy nghĩ : Giới cho Trĩ tài nữ! Người thích Nhược nhi cũng được, có mưu đồ với hấn cũng tốt, những chuyện đó cùng ta có quan hệ gì đâu? Cừu nhiên hết lần này đến lần khác khi dễ ta!

Vừa rồi thanh niên xanh xao kia liên tục nói vài câu liên quan đến Trĩ tài nữ, sau đó liền nhắc tới chuyện có người ra giá ba lượng vàng phé bỏ tay nàng, ám chỉ rõ ràng như vậy, Tôn Nhạc làm sao có thể nghe không hiểu?

Nàng rũ mắt xuống, tâm như điện chuyển, không ngừng suy tư đối sách.

Nàng lúc này đã hiểu, Trĩ tài nữ vì sao đột nhiên kêu mình một tiếng, nàng làm như vậy có lẽ là muốn đem mình chỉ cho người muốn động thủ xem. Đương nhiên, nếu nàng không muốn bị bại lộ trước mặt Nhược nhi, như vậy hành vi giống như lấy lòng nàng lần này, nhất định còn có ý định sâu xa.

Người kia, có lập tức động thủ không! Hơn nữa bọn họ cho dù muốn động thủ, cũng sẽ đem sự tình biến thành giống như ngoài ý muốn. Chỉ có như vậy, Trĩ tài nữ mới không bị Nhược nhi trách cứ! Nhưng bọn họ cũng sẽ không đợi lâu đâu, xưa nay mình cùng Ngũ công tử cùng ra cùng vào thì bên người có Trần Lập bảo vệ, những người đó muốn xuống tay, tất sẽ thừa dịp Trần Lập không ở gần mình!

Ai, quả nhiên là sắc có thể hại người! Nam sắc của Nhược nhi không ngờ cũng khuynh đảo thế gian nữ nhân như thế nha, tại sao phiền toái hần mang đến lại to lớn như thế? Nữ nhân ác độc kia, vì sao muốn phế tay phải của mình? Mà không phải như lần trước sai khiến tỷ nữ của nàng, đoạt mạng của mình luôn?

Còn có, thanh niên xanh xao kia là ai?

Chẳng lẽ là người Nhược nhi phái tới? Không đúng, hần không phải, nếu như là người Nhược nhi phái tới, lấy cá tính của hần, chỉ sợ việc này hần cũng sẽ không nói cho ta biết liên tự mình xử lý. Đúng, có lẽ hần là người của Nghĩa Giai đại ca!

Lúc Tôn Nhạc không ngừng suy tư thì A Phúc đã là vẻ mặt suy sụp lo lắng nhìn nàng chăm chăm, hần muốn nhìn ra phía ngoài, nhìn xem ai có vẻ muốn gây bất lợi cho Tôn Nhạc, có liên lụy đến mình hay không, nhưng mà, hần lại không dám nhìn, sợ mình không cẩn thận làm người ta tức giận. Bởi vậy, hần núp ở trong góc, thân mình co lại thành một đoàn, không thể khống chế mà run rẩy.

“Cạch cạch cạch” tiếng răng va vào nhau truyền đến, Tôn Nhạc nhìn lại, nhìn thấy A Phúc đã sợ hãi tới cực điểm.

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, ánh mắt của nàng vừa chuyển, đột nhiên ngay lúc đó thanh niên cỡi lừa xanh xao kia lại xuất hiện ở trong tầm nhìn.

Tôn Nhạc chớp mắt, đột nhiên vươn đầu kêu lên: “Chạy nhanh!”

Người đánh xe đáp ứng, xe ngựa liền gia tốc.

Chỉ chốc lát, xe ngựa liền vọt tới phía sau thanh niên xanh xao kia. Thanh niên xanh xao giống như cảm giác được bọn họ tới gần, liên tục đá bụng con lừa, liên tục gia tốc kéo giãn khoảng cách.

Tôn Nhạc liếc mắt một cái, nàng từ trong xe vươn đầu ra, đối với bóng dáng gầy yếu của thanh niên xanh xao cười trên lưng lừa, kêu lên tiếng: “Vị đại ca cỡi lừa kia, tôi đã biết cái biện pháp gì có thể được lòng của Trĩ đại gia rồi!”

Bóng lưng xanh xao cứng đờ!

Mà ở bên cạnh con lừa, một đám nam nhân đều nghiêng tai lắng nghe. Trong thời gian ngắn, vô số ánh mắt bao hàm tình cảm mãnh liệt nóng bỏng nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, chờ câu tiếp theo của nàng.

Tôn Nhạc cũng không phụ hy vọng của mọi người, nàng hướng về phía thanh niên xanh xao vẫn chưa chịu quay đầu lại kêu lên: “Vị đại ca kia, tôi Tôn Nhạc nha, có cừ oán với Trĩ tài nữ! Nàng thập phần chán ghét tôi, trước đó không lâu còn phái thị tỳ thân tín của nàng muốn lấy đầu của tôi, chính là sáng sớm hôm nay, còn đến chỗ ở của tôi cảnh cáo tôi, nói một ngày nào đó muốn đánh tôi tàn phế! Không phải phế đi tay của tôi chính là phế đi chân của tôi, hoặc là khiến tôi không thể xuống giường!”

Thanh âm của Tôn Nhạc cũng không thấp!

Nàng vừa nói những lời này ra, nhất thời một trận tiếng ồn ào vang lên. Một thiếu niên phía sau nàng hét lớn: “Nữ tử được gọi là Tôn Nhạc kia, người dựa vào cái gì nói Trĩ đại gia muốn giết người?” Hần liếc xéo Tôn Nhạc, cười lạnh nói: “Chỉ bằng người, có tài đức gì đáng giá Trĩ tài nữ ghi nhớ?”

Tôn Nhạc cười khổ một cái, nàng hướng về phía bóng lưng thanh niên xanh xao phía trước kiên quyết không quay đầu lại kia mà chỉ, cao giọng nói: “Vấn đề này, đại ca phía trước biết rất rõ! Mọi người có thể đi hỏi hần tình hình thực tế như thế nào!”

Tôn Nhạc nói tới đây, thở một tiếng thật dài, đột nhiên đầu co rút lại, trốn vào trong xe ngựa, còn thuận tay kéo màn xe xuống!

Mà ngoài xe ngựa, là một đám người chen chen chúc chúc nghi hoặc không hiểu, còn có vài ánh mắt trừng hướng thanh niên xanh xao kia!

Thanh niên xanh xao kia từ lúc Tôn Nhạc nói ra câu sau cùng, liền ngây ra như phỗng, hần lẳng lẳng quay đầu, lại chống lại màn xe ngựa quá dày! Ánh mắt thanh niên xanh xao liếc trái, quẹo phải, lại cụp xuống, chống lại ánh mắt nghi ngờ tò mò của mọi người, bỗng nhiên nở nụ cười khổ: tiểu nha đầu này! Đầu óc xoay chuyển thật đúng là quá mau! Nàng ra một chiêu đánh rắn động cỏ này đã đem tai họa đẩy đi, thật đúng là làm cho không ai có thể chống đỡ nha.

Trong xe ngựa, A Phúc kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, ngơ ngác nói: “Tôn Nhạc, người nói gì tại sao ta nghe không hiểu?”

Tôn Nhạc cười nhẹ, từ từ nói: “Trĩ tài nữ muốn động tôi, nhưng nàng chỉ dám lén lút lút lút! Bởi vì nàng biết, nếu bị người ta biết, nàng sẽ chết không có chỗ chôn thân! Nhưng nàng càng muốn ám sát tôi, tôi càng muốn biến thành mọi người đều biết! Tôi muốn nói cho nàng biết, nếu tôi có gì không may xảy ra, tất bị người nọ hoài nghi là nàng sai khiến!”

Nói tới đây, Tôn Nhạc không khỏi đang nhớ lại thanh niên xanh xao kia, nói vậy giờ phút này, hẳn ta đang bắt đắc dĩ tới cực điểm. Hắc hắc, ta chính là muốn cáo mượn oai hùm! Ta chính là muốn Trĩ tài nữ biết, Tôn Nhạc ta nhìn bình thường, nhưng cũng là người có bối cảnh, có người bảo hộ! Chỉ có như vậy, nàng mới không dám lại hạ độc thủ!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, không khỏi vui lên. Đặc biệt nghĩ đến bộ dáng thanh niên xanh xao giờ phút này mặt ủ mày chau, lại vui vẻ vô cùng.

Nhưng dù vui sướng, nàng lại cúi đầu thở dài: Trĩ tài nữ này thật sự là đáng giận, hết lần này đến lần khác bức bách! Tôn Nhạc, người không thể ngày ngày để phòng, xem ra phải hảo hảo mà nghĩ biện pháp đối phó.

Tôn Nhạc biết, đối phó Trĩ tài nữ cũng không phải chuyện đơn giản, nàng du lịch các nước nhiều năm, nhưng vẫn không có vương hầu nào dám cường thế hiếp bức nàng, có thể thấy được hậu phương của nàng tuyệt đối không đơn giản. Hơn nữa, nàng dựa vào tài trí nổi tiếng, nổi danh như thế, nhất định có lý do của nó.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tôn Nhạc vươn tay xoa nắn hai bên lông mày .

Những phiền toái này, đều là từ Nhược nhi mà xuất hiện, bất quá Tôn Nhạc hiểu được, nàng bây giờ cũng không phải muốn tránh liên tránh né được, từ vài năm trước, từ khi nàng bắt đầu có liên quan với Nhược nhi, liền quyết định phiền toái ngày hôm nay!

Nếu tránh không khỏi, chính diện tiếp chiêu là được! Tôn Nhạc chậm rãi thẳng lưng, lại vén rèm xe lên nhìn ra phía ngoài.

123. Chương 123: Cải Trang Gặp Lại Nhược Nhi

Một cô gái đội mũ sa, không lộ ra dung nhan đứng trên lầu các, nhìn chằm chằm xe ngựa.

Phía sau cô gái đi ra một người trung niên nam tử, hẳn đi đến phía sau cô gái, thấp giọng nói: “Đại tiểu thư, Hồ khách phái người đến hỏi, còn muốn động thủ với Tôn Nhạc này không?”

Môi thiếu nữ vốn mím thành một đường, nghe vậy mím càng chặt hơn, nàng có điểm giận dữ quát: “Động thủ? Làm sao mà động thủ?”

Trước tiên cứ bảo hắn trở về đi. Người đi nói cho hắn biết, mấy ngày nay chẳng những không thể động thủ, Tôn Nhạc này gặp nguy hiểm gì còn phải ra tay trợ giúp một phen! Hừ, nàng mà có cái gì không may xảy ra, Sở Vương tuyệt đối sẽ không buông tha cho ta!”

Nàng nói tới đây, chán nản thở dài, hai mắt nhắm lại thật lâu.

Thăng qua một hồi lâu, mới thở dài nói: “Còn phải nghĩ biện pháp.” Nàng nhìn chăm chú xe ngựa càng chạy càng xa kia, lạnh lùng cười, “Quả nhiên thông minh! Dễ dàng liền làm cho ta không thể cự quạ! Quả nhiên bất phạm!”

Tôn Nhạc lẳng lặng ngồi ở trong xe ngựa, chỗ Tác Hạ cung xây dựng có điểm xa, càng tới gần, đường cũng trông trải hơn.

A Phúc ngồi yên lặng, thỉnh thoảng lại nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, một lát sau, hần thấp giọng hỏi: “Tôn Nhạc, làm sao người có cơ hội đắc tội người khác?”

Hần không có nói ra danh hào Trĩ đại gia, hẳn là trong lòng vẫn chưa chịu tin tưởng.

Tôn Nhạc cười khỏ nói: “Họa phúc không phải muốn tránh né là có thể hoàn toàn tránh được.”

A Phúc hiển nhiên có điểm nghe không hiểu. Hắn nói: “Tiểu nhân vật như ta vậy. Tuyệt đối không có thích khách nhòm ngó. Tôn Nhạc người so với Phúc đại ca thông minh chút, quả nhiên phiền toái cũng nhiều chút.” Hắn nói tới đây, rung đùi đắc ý cười hắc hắc: “Cho nên nha, người ngốc một chút cũng có chỗ tốt a.”

Tôn Nhạc nghe vậy cũng nhovn miệng cười.

Lúc này, phía trước mười dặm, trên bình nguyên xuất hiện một tòa kiến trúc thật lớn lại tinh mỹ. Bên ngoài tòa kiến trúc kia toàn bộ do các tảng đá cao lớn xếp chồng lên mà thành. Tôn Nhạc cách xa mười dặm cũng có thể nhìn đến tấm bia đá cao chừng bốn trượng, rộng hai trượng, đặt ở chỗ bắt mắt nhất kia. Trên tấm bia đá khắc ba chữ to “Tác Hạ cung”. Từng cái chữ to đều lớn gần một trượng. Chữ là thể chữ lệ trong phong cách cổ xưa thô lương lộ ra một loại thanh tú.

Chẳng cần nói đến tòa kiến trúc hay quảng trường lát đá xanh phía sau tấm bia đá, chỉ bằng tấm bia đá cao lớn chọc trời này đã làm cho tất cả mọi người cảm thấy được một loại khí thế oai hùng làm cho người ta không thể không ngưỡng mộ.

Chung quanh tấm bia đá chật ních người đến xem lễ. Xa xa Tôn Nhạc chỉ thấy đám trúc quan cao cao kia như chiếc đũa, liếc mắt một cái là thấy đếm không nổi rồi.

Lúc này, trong xe ngựa trước sau Tôn Nhạc đã có người nhảy xuống xe, nhanh chóng hướng tấm bia đá kia đi đến. Tôn Nhạc nhìn nhìn, nàng đột nhiên nghĩ đến với địa vị của Ngũ công tử hiển nhiên đã ngồi trên ghế cao quan sát rồi. Nghĩ đến đây, nàng quay đầu đối với A Phúc cười nói: “Tôi đi xuống xem xem.”

A Phúc gạt đầu, sau đó lại hỏi nàng: “Đi xuống? Đi xuống người xem không tới đâu.”

Tôn Nhạc cười cười, lập tức nhảy xuống xe.

Tôn Nhạc thân thủ nhanh nhẹn, ở trong đám người vòng vo hai ba bận, một hồi liền biến mất trước mắt A Phúc. A Phúc nhìn chăm chăm bóng lưng Tôn Nhạc, thì thào nói: “Ta thật sự là càng ngày càng xem không hiểu nàng!”

Bốn phía Tôn Nhạc, phần lớn là một ít người thường không mời mà đến. Ngay chỗ phía trước cách tấm bia đá gần một dặm, mười mấy vệ sĩ võ trang đầy đủ cầm thương thủ vệ, phàm là người đeo quan bện họ không thềm nhìn tới liền thả người đi vào, mà không có mang quan, thì liền bị trường thương cản lại, chặn ở bên ngoài.

Tôn Nhạc thật không ngờ gặp phải chuyện như vậy. Con người nàng đảo một vòng, bỗng nhiên tính bướng bỉnh nổi lên thân mình lập tức chọt lóe, liền chui vào trong đám người.

Phu Hòa là một vệ sĩ chỉ mới hai mươi tuổi, trẻ tuổi mà kiếm thuật bất phạm, rất được Tề vương coi trọng, bởi vậy mới có thể được canh giữ ở trường hợp trọng yếu như lễ mừng Tác Hạ cung xây dựng thêm.

Nhưng lúc này Phu Hòa thực bất đắc dĩ, hần trừng lớn một đôi mắt bò, ngốc vù vù đánh giá thiếu niên nhỏ trước mắt này, thiếu niên trước mắt này chừng mười bốn mười lăm tuổi, dáng người thon dài mà gầy yếu, hẳn cũng đang trừng mắt cùng Phu Hòa tương đối!

Phu Hòa trừng mắt, vươn tay chỉ hướng cái quan làm từ vải bố, nhánh cây làm khung trên đỉnh đầu thiếu niên, nhíu mày nói: “Tiểu công tử, quan này, loại quan này của người không thể đi vào!”

“Vì sao không thể đi vào?” Thanh âm của thiếu niên có điểm du dương, trên gương mặt bình thường nhìn kỹ thì vẫn có thể nhìn ra hai phần thanh tú, hai mắt hấn lúc này mở thật lớn, tay nhỏ bé chỉ trên đỉnh đầu mình, chậm rãi nói: “Đầu ta đang mang, là quan, phải không?”

“Phải, nhưng là.”

Phu Hòa nửa ngày cũng nói không ra nửa câu sau. Hấn nhin không được lắc lắc đầu, thầm nghĩ: thiên hạ này quan thù quan gỗ đều không thiếu, nhưng chưa từng có quan làm từ vải bố nhánh cây. Này, cái này cũng kêu là quan sao?

Thiếu niên không đợi hấn suy nghĩ cẩn thận nửa câu sau, lại hỏi: “Tề vương có lệnh, phàm là người mang quan có thể đi vào, phải không?”

“Đúng vậy. Nhưng mà.”

Thiếu niên cười hắc hắc, đưa tay đẩy trường thương trong tay Phu Hòa, cứ thế đi vào trong, hấn vừa đi vừa cười híp mắt nói: “Đại ca, nói ‘ Đúng vậy ’ là được rồi, đoạn sau không cần phải nói.”

Hấn lướt qua Phu Hòa, hai tay của hấn chấp lại, cười nói: “Đa tạ.”

Dứt lời, dưới vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của Phu Hòa, hấn phát trường bào một cái, nghênh ngang xâm nhập vào trong đám hiền sĩ phía trước.

Thiếu niên đi vào trong đám hiền sĩ, tựa như gà con rơi vào bầy hạc rất là bất mắt.

Đương nhiên, bất mắt thì bất mắt, ngũ quan thiếu niên thật sự rất tầm thường, ánh mắt mọi người dời đi, liền không thể nhớ lại khuôn mặt của hấn.

Thiếu niên chống lại ánh mắt của mọi người thảnh thơi quảng đến, trong những ánh mắt này có khinh thường, có buồn cười, trong đủ loại ánh mắt, hấn không coi ai ra gì nhanh chóng đi thẳng về phía trước, vừa đi, hấn vừa thảnh thơi vươn tay xoa vải bố quan mà mình trong lúc cấp bách làm ra, thì thào nói: “Quan cứ như muốn rớt, quan này mà rớt xuống, chỉ sợ những người này sẽ lập tức đem ta ra đánh.”

Hắc hắc, mọi người chú ý như thế này nhưng không có ai có thể nhận ra ta.

Thiếu niên này, chính là Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc thật đúng là hiếm có lúc nổi tính nghịch ngợm lên như vậy, nàng vừa rồi nhập vào trong đám người, gạt một thiếu niên đổi một thân nam trang. Bằng tài trí của nàng, làm loại sự tình này thật là dễ dàng.

Nàng vừa thay nam trang, liền phát hiện cho dù Trĩ tài nữ đứng ở trước mặt mình, sợ là nhất thời cũng đoán không ra mình chính là Tôn Nhạc. Loại biến hóa này làm cho Tôn Nhạc mừng rỡ, cũng khiến cho nàng thêm phần nghịch ngợm, hành động khác với hành vi cẩn thận chặt chẽ lúc bình thường.

Tôn Nhạc xen lẫn giữa chúng hiền sĩ, hướng về Tắc Hạ cung đi đến.

Sau khi Tắc Hạ cung xây dựng thêm, Tôn Nhạc thấy, nó có điểm giống một học viện sơ khai nhất. Toàn bộ kiến trúc Tắc Hạ cung, ngoại trừ bỏ điện luận đạo luận tài, còn có khu nhà gỗ có thể ấy trăm người ở lại. Tôn Nhạc biết, ở bên trong khu nhà gỗ này, có một tòa tiểu lâu Tề vương tặng cho Ngũ công tử.

Thiên hạ hiền sĩ nói nhiều kỳ thật cũng không nhiều, Tôn Nhạc tính toán một chút, hiền sĩ lúc này xuất hiện ở Tắc Hạ cung, chỉ có chưa đến một ngàn người. Đương nhiên, với thời đại này mà nói, một ngàn hiền sĩ này đã rất là kinh người.

Lướt qua quảng trường sau tấm bia đá, trên hàng ghế ở tòa điện lớn nhất, lúc này đã ngồi hàng chục người, trong hàng chục người này, Ngũ công tử một thân áo bào trắng, tuấn mỹ như ngọc, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, như một viên ngọc trai rực rỡ nhất, hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tôn Nhạc đã lâu không có đứng ở trong đám người nhìn Ngũ công tử như vậy.

Nàng lẳng lẳng nhìn hấn, nhìn nhìn, nàng cúi đầu thở dài một tiếng. Có thể là ánh mắt của nàng quá mức chuyên chú, cũng có thể là quan vãi bố của nàng cũng rất bắt mắt, ngay lúc nàng xem xét thập phần chuyên chú, Ngũ công tử chuyển đầu, cũng nhìn về hướng nàng. Bốn mắt nhìn nhau, Tôn Nhạc nhìn thấy Ngũ công tử nhú mày!

Không biết có phải hấn nhận ra mình rồi không?

Tôn Nhạc nổi máu nghịch lên, bỗng nhiên hướng về phía Ngũ công tử làm một cái mặt quỷ!

Ngũ công tử ngẩn ra, hấn nghiêm túc nhìn về phía Tôn Nhạc.

Cũng không thể để hấn nhận ra! Tôn Nhạc biết, Ngũ công tử đối với mình thật sự quá quen thuộc, mình giả dạng dấu điểm được người khác, nhưng muốn giấu giếm hấn thì thật không dễ dàng.

Nghĩ đến đây, đầu nàng co rút lại, lui ra phía sau vài bước, làm cho thân thể một hiền sĩ cao lớn chắn trước mắt.

Đúng lúc này, một bàn tay dừng ở trên vai của nàng!

Tôn Nhạc cả kinh.

Bàn tay kia chụp ở trên vai của nàng, đồng thời, thanh âm một thanh niên từ phía sau nàng truyền đến, “Tiểu huynh đệ thật đúng là một người thú vị! Nhưng quan này của ngươi hơi nghiêng rồi.”

Miệng Tôn Nhạc khê cong, quay đầu hướng thanh niên hiền sĩ trắng trẻo mà mi thanh mục tú này, cười nói: “Nghiêng thì nghiêng thôi.”

“Ha ha ha.” Thanh niên sĩ nghe vậy ha ha nở nụ cười, “Quả nhiên thú vị.”

Quả nhiên? Vì sao dùng tới hai chữ quả nhiên?

Tôn Nhạc ngẩn ra. Đúng lúc này, bả vai bên kia của nàng cũng mọc thêm một bàn tay, ngay khi cánh tay này xuất hiện thì thanh niên trắng nõn kia vội vàng ngậy ngó cười hắc hắc, vội vàng buông cánh tay khoát lên trên vai Tôn Nhạc của mình xuống.

Cánh tay đặt ở trên vai Tôn Nhạc kia thì dựa thế co lại, đem Tôn Nhạc ôm vào trong ngực. Giống như ôm một cái tiểu đệ nghịch ngợm, người tới đỡ quan vãi bố của nàng, cười nhẹ nói: “Vẫn là tỷ tỷ của ta thông minh, cứ nhiên dùng loại biện pháp này dụ ta đến gặp lại.”

Tôn Nhạc bởi vì Nhược nhi tới gần như thế mà có khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng ửng hồng, dưới ánh mặt trời thế này càng thêm một phần xinh đẹp. Đầu nàng không nâng lên, khóe miệng khê cong, “Ta nghĩ Nhược nhi to gan lớn mật, tự nhiên sẽ không bỏ qua trận xem lễ hôm nay.”

Nhược nhi ha ha cười.

Hấn ngẩng đầu lên, hai tròng mắt đen thui lúi lỏi nhìn chăm chăm chư vị cao hiền trên đài, sau khi đánh giá một phen, hấn thấp giọng thở dài: “Tề vương vẫn là nhà giàu xài sang, phương pháp chiêu hiền nạp sĩ như thế thật là không tệ.”

Nói tới đây, hấn cười cười, ngạo nghễ nói: “Bất quá bản thân hấn chỉ là hạng người bình thường, tuy trọng tài cũng không dùng tài, không đáng sợ!”

Tôn Nhạc chú ý tới, ngay khi tay Nhược nhi ấn lên bả vai của mình, bốn phía trước sau có mười mấy người tiến vào. Mười mấy người này vừa vặn bao quanh bảo hộ hai người bọn họ ở bên trong.

Nhược nhi cười một hồi, cầm đặt trên đỉnh đầu Tôn Nhạc, buồn buồn nói: “Tỷ tỷ, tỷ còn không chuẩn bị theo ta quay về Sở quốc sao? Tỷ tỷ, Nhược nhi không thích tỷ ở đây bên cạnh hấn đâu.”

Tôn Nhạc cười khổ, bộ dạng Nhược nhi uy nghiêm cao quý như thế, lại nói ra lời nói trẻ con như vậy..., thật đúng là khiến nàng dở khóc dở cười.

Tôn Nhạc đưa tay phải ra nắm bàn tay của hấn, thấp giọng nói: “Nhược nhi, Trĩ tài nữ là người của đệ?”

Nhược nhi liền giật mình, thản nhiên trả lời: “Ta cùng với nàng, có chút giao dịch.”

Tôn Nhạc thấp mi cúi mặt.

Lúc này, Nhược nhi trầm giọng hỏi: “Lời tỷ nói trên đường, là sự thật sao? Nàng muốn thương tổn tỷ?”

Tôn Nhạc gật đầu.

Nhược nhi cười lạnh, cười lạnh xong, hắn cúi đầu nói: “Bất quá bây giờ vẫn không thể động tới nàng, tỷ tỷ, ta sẽ phái người bảo hộ tỷ.”

Nói đến đây, hắn nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nhẹ nhàng mà hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ có tức giận không?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, ngẩng đầu chống lại khuôn mặt tuần tú của Nhược nhi. Nàng vừa mới ngẩng đầu, liền bị lông mày nhấc lại cùng gương mặt mười phần uy sát làm cho nỗi lòng lại hỗn loạn, nàng vội vàng rũ mắt xuống, ánh mắt nhìn vạt áo Nhược nhi nói: “Nhược nhi chí dưới trời, vốn sẽ gặp rất nhiều chuyện thân bất do kỷ (không do bản thân quyết định), tỷ tỷ làm sao lại trách móc?”

Nhược nhi ha ha cười, hắn đưa tay xoa hai má Tôn Nhạc, nói: “Chỉ có tỷ tỷ hiểu ta nhất.”

124. Chương 124: Lời Nói Bông Đùa.

Bàn tay của Nhược nhi, thô cứng mà ôn hậu, mang theo một cỗ hơi thở nam tính đặc trưng.

Bị tay hắn khê vỗ như vậy, Tôn Nhạc bỗng nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

Nàng đưa tay kéo bàn tay hắn ra, nhẹ giọng nói: “Tất cả mọi người đang nhìn kia.” Vừa mới dứt lời, nàng liền nghiêng mắt nhìn đến thanh niên mặt trắng vừa rồi quàng vai mình kia nhanh chóng lui về phía sau nửa bước, hắn chẳng những rời khỏi, còn liên tiếp ngẩng đầu trông về phía xa, một bộ dáng ‘ta đây không rảnh rồi chú ý các người’.

Nhược nhi nghe được Tôn Nhạc nói như thế, không khỏi cười, “Thì sao?” Hắn nói tới đây, cúi đầu thấy Tôn Nhạc rất không tự nhiên, ha ha cười, buông tay đang ôm eo nàng ra, bàn tay phủ ở trên mặt cũng buông xuống.

Nhược nhi vừa thả tay xuống, Tôn Nhạc liền thở ra một hơi. Nàng vừa mới thở dài, liền nhìn đến Nhược nhi tự tiểu phi tiểu nhìn mình chằm chằm, lập tức, mặt Tôn Nhạc lại đỏ lên.

Tôn Nhạc vội vàng cúi mắt xuống, tránh đi sự đánh giá của Nhược nhi, nàng liền vội vàng hỏi: “Nhược nhi, ngày hôm qua không phải nói có người chú ý tới các người sao? Tình huống như thế nào?”

Nhược nhi vừa nghe đến Tôn Nhạc nhắc tới việc này, quả nhiên dời lực chú ý đi, khoe miệng hắn khê cong lên, thần nhiên nói: “Hình như người của Tề vương đã phát hiện một ít dấu hiệu.” Hắn nhẹ nhàng bâng quơ nói đến đây, cúi đầu thấy vẻ mặt Tôn Nhạc lo lắng cùng ân cần, không khỏi đưa tay nắm tay nhỏ bé của nàng, nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng cho ta, hết thấy đều nằm trong dự liệu của ta mà.”

“Được thế là tốt rồi.”

Tôn Nhạc thấp giọng trả lời.

Khi hai người đang nói chuyện, một trận ồn ào náo động từ phía trước truyền đến, trong tiếng ồn ào náo động, thanh âm của Nhược nhi từ trên đỉnh đầu Tôn Nhạc truyền đến, “Đã đến giờ hành lễ Tắc Hạ cung.”

Tôn Nhạc vội vàng ngẩng đầu nhìn. Nhưng trước mặt nàng đứng mấy hàng hiền sĩ cao lớn, Tôn Nhạc vừa ngẩng đầu, trừ bỏ một đồng thể tre dăng đến tận trời ra thì gì cũng không thấy được.

Nhược nhi thấy nàng như vậy cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ thấp bé như thế sao có thể nhìn thấy, không bằng để ta ôm tỷ xem nhé?” Mặt Tôn Nhạc đỏ lên khê hừ một tiếng, giận dữ nói: “Đệ buông tay thì ta có thể thấy được ngay.”

Nhược nhi đang gắt gao cầm lấy tay của nàng. Nàng bỏ thế nào cũng không thoát. Định bụng tiến lên xem cho rõ nhưng căn bản là không thể bước đi, bị Nhược nhi kéo lại ở chỗ này đũa cột.

Nhược nhi cúi đầu vui vẻ nhìn gương mặt ửng đỏ của Tôn Nhạc, thầm nghĩ: trước kia tại sao ta không phát hiện. Khi tỷ tỷ mặt đỏ cư nhiên lại xinh đẹp như thế?

Tôn Nhạc cảm giác được ánh mắt gắt gao nhìn của Nhược nhi thì mặt càng đỏ hơn. Nàng vội vàng quay đầu đi chỗ khác tránh ánh nhìn chăm chú của hắn.

Lúc này, Nhược nhi nhắc đầu nhìn trên đài thì thào nói: “Cơ Ngũ cư nhiên được coi trọng như thế. Tế rựu? Tỷ tỷ, hắn có hôm nay, có phải là nhờ sự trợ giúp của tỷ hay không?”

Tôn Nhạc nghe được Nhược nhi nhắc tới chuyện của Ngũ công tử, không khỏi càng cảm thấy hứng thú, nàng vội vàng ngẩng đầu, ước lượng chân của mình, nhưng con gà con cho dù nhón cao bao nhiêu, vẫn là con gà, không thể thành tiên hạc được. Tôn Nhạc nhón lên dù cao thêm một chút, nhưng thứ nhìn đến vẫn là một rừng thẻ tre từ từ lắc lư.

Nhìn không tới phía trước, Tôn Nhạc cũng không nhảy đông nhảy tây, nàng đứng yên, lắc đầu nói: “Không, ta không giỏi đến vậy.”

Nhược nhi nhìn nàng chằm chằm, cười nhẹ nói: “Tỷ tỷ của ta từ trước đến nay luôn rất giỏi,” hắn nói tới đây, trong mắt quang mang chớp động, bỗng nhiên thấp người tiến đến bên tai Tôn Nhạc, thấp giọng nói: “Ba năm rồi, tỷ tỷ vẫn bị nam sắc của Cơ Ngũ khuynh đảo, không kềm chế được sao? Tỷ tỷ, Nhược nhi lớn lên cũng không tệ, tỷ có muốn cẩn thận xem xét đánh giá lại hay không? So sánh với Cơ Ngũ một phen?”

Khi hắn nói lời này thì trong thanh âm mang theo nồng đậm ý cười, dùng từ cũng có chút trêu tức, mặt Tôn Nhạc xoát một chút càng đỏ hơn.

Khuỷu tay nàng hướng ra phía sau nhẹ nhàng chọt một cái, sau khi Nhược nhi làm bộ làm tịch hô đau, Tôn Nhạc thấp giọng quát: “Đừng có nói bậy.”

Nàng tuy rằng nói như thế, nhưng tâm tình Tôn Nhạc vẫn có chút rối loạn, nàng nghe được, lời này của Nhược nhi ở ngoài mặt là trêu tức, trên thực tế lại phi thường nghiêm túc. Hắn đang nói thật với nàng.

Nhược nhi nghiêng đầu, thưởng thức hai gò má ửng đỏ của Tôn Nhạc, chờ biểu tình Tôn Nhạc lại khôi phục bình tĩnh, hắn lại vỗ vỗ cằm thì thào nói: “Tỷ tỷ, tỷ nói nếu ta dùng số tiền lớn làm hậu lễ đem Cơ Ngũ mời tới Sở, lại hạ cho hắn chút thuốc gì đó, để hai mỹ nhân đến phá thân xử nam của hắn, tỷ nói tỷ có thể một cước đá văng tiểu bạch kiểm này ra hay không a?”

(Myu:Tiểu bạch kiểm là mặt trắng nhỏ nhưng để vậy kỳ kỳ nên ta giữ nguyên văn nhé)

Bụp một tiếng, Tôn Nhạc mặt đỏ tới gáy!

Nàng ngẩng đầu, sau khi quăng qua hai cái nhìn xem thường, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhược nhi, đệ học mấy trò bậy bạ này từ chỗ nào hả?”

Nhược nhi không đáp, hắn thở dài một tiếng, vươn tay vỗ về trán của mình, oán giận liên hồi, “Thảm, quá bi thảm! Tiểu bạch kiểm Cơ Ngũ kia thật sự cướp mất hồn vía của tỷ tỷ ta rồi, con bà nó, không thể dễ dàng tha cho hắn được! Lần khác nhất định phải chọn năm sáu đại mỹ nhân cho hắn ném thử, cho tiểu tử này khỏi phải không biết trời cao đất rộng mà muốn cướp tỷ tỷ của ta!”

Trong tiếng oán giận của Nhược nhi, khuỷu tay Tôn Nhạc liên tục đâm về sau, nàng vừa liên tục chọt, tiếng kêu thảm thiết của Nhược nhi liên xen lẫn trong tiếng oán giận, rất là náo nhiệt.

Mười mấy người đứng ở xung quanh Nhược nhi kia, lúc này đều mặt không thay đổi nhìn chằm chằm phía trước, tựa hồ đang tập trung tinh thần thưởng thức nghi thức của buổi lễ, nhưng nếu như nhìn kỹ mà nói..., sẽ phát hiện bọn họ người người hai mắt đăm đăm.

Hai người đùa giỡn một hồi, Nhược nhi đưa mắt nhìn về hướng bên trái cách mấy chục thước, bỗng nhiên dùng tiếng kêu lại, hắn đưa tay đỡ bả vai Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, ta tạm lui. Tỷ cũng đổi lỗi ăn mặc này đi.”

Tôn Nhạc nhìn hẩn, liên tục gật đầu, thấp giọng nói: “Cẩn thận thì hơn.”

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn đám người Nhược nhi ung dung bình tĩnh chen chúc trong dòng người từng bước thối lui, dần dần biến mất trong tầm nhìn của nàng, không khỏi có điểm buồn bã mất mát.

Nhìn thân ảnh càng chạy càng xa kia, Tôn Nhạc thật sự có một loại xúc động, muốn vọt tới trước mặt Nhược nhi, muốn cùng hẩn rời đi. Nhưng mà, nàng vừa nghĩ tới vô số phiền toái theo đó mà đến, vừa nghĩ tới Ngũ công tử trên đài, liền lại có điểm do dự.

Chần chờ một chút, Tôn Nhạc lắc đầu, dứt bỏ lựa chọn khó có thể quyết định này, cũng xâm nhập vào trong đám người, chuẩn bị đổi lại tương mạo vốn có của nàng.

Một khắc đồng hồ sau, khi Tôn Nhạc tái xuất hiện thì đã khôi phục khuôn mặt nữ tử bình thường đến cực điểm kia. Vừa rồi Tôn Nhạc soi trong nước giếng, phát hiện dung mạo hiện nay của mình, thay nam trang còn có thể nhìn đến hai phần thanh tú, vừa đổi lại nữ trang, liền lại thập phần tầm thường.

Khi nàng một lần nữa xâm nhập vào trong dòng người thì trong đám người lại truyền tới một trận tiếng cười cùng tiếng ồn ào náo động. Tôn Nhạc vội vàng nhanh chân hơn, chen chúc tới trước mọi người.

Ngay khi nàng rút cục cũng chen đến trước mọi người, có thể tinh tường nhìn lên trên đài thì một trận tiếng cổ nhạc mãnh liệt vang lên, trong tiếng cổ nhạc, Tề vương cao giọng quát: “Thiên Địa Huyền Hoàng, đạt giả vi tôn! Lễ hoàn ——”

Cư nhiên lễ hoàn rồi, Tôn Nhạc vô cùng thất vọng. Nàng nhìn Ngũ công tử trên đài cao đội quan làm bằng vàng ngọc đại biểu thân phận tể rượu mà Tề vương ban cho, nhìn thân ảnh hẩn lồi lạc mà đứng trong đám hiền sĩ, ý nghĩ trống rỗng thật lâu.

125. Chương 125: Thổ Lộ.

Tề vương vừa quát câu lễ hoàn này ra, phía sau Tôn Nhạc truyền đến một trận thầm thì nói nhỏ.

Tôn Nhạc đem tầm mắt từ trên người Ngũ công tử dời đi, chuyển hướng bốn phía. Nàng vừa mới chuyển qua bên trái, liền nhìn đến A Phúc đang ở đó vươn đầu vươn cổ nhìn.

A Phúc đang vươn đầu vươn cổ nhìn nhìn, bỗng nhiên liếc mắt một cái nghiêng mắt nhìn đến Tôn Nhạc. Hẩn vội vàng trốn to cặp mắt ếch kia, vươn tay hướng Tôn Nhạc vẫy vẫy.

Tôn Nhạc giương môi cười yếu ớt, bước đi tới hướng của hẩn.

Chỉ chốc lát, Tôn Nhạc đi tới trước mặt A Phúc, A Phúc thấp giọng nói: “Vừa rồi ngươi đi đâu? Ta vẫn tìm kiếm ngươi đó.”

Tôn Nhạc cười nói: “Là Ngũ công tử bảo huynh tìm ta?”

“Đúng vậy.” A Phúc cười nói. “Tôn Nhạc đúng là thông minh”

A Phúc sau khi khen ngợi Tôn Nhạc một câu, đắc ý cười ha ha nói: “Tôn Nhạc. Ngũ công tử về sau có thể đến ở Tắc Hạ cung này. Hắc hắc. Thiên hạ hiền sĩ nhiều như thế, công tử nhà ta lại là người tể rượu. Chuyện này thật đúng là vinh quang nha!” Tôn Nhạc cười cười.

A Phúc cùng Tôn Nhạc hai người theo cửa hông đi tới tiểu mộc lâu trong Tắc Hạ cung mà Ngũ công tử được ban. Đoạn đường này những mộc lâu mà họ nhìn thấy hiển nhiên đều được thợ thủ công nổi danh thiết kế. Bất kể là chính thể hay là chi tiết đều có vẻ thập phần tinh mỹ. Đặc biệt những tiểu mộc lâu này, vô cây bên ngoài chúng nó còn chưa bóc đi, thậm chí có thể nhìn đến các cành mây leo xanh tươi quấn quanh. Trong phong cách cổ xưa có hơi hướng tự nhiên.

Nếu Ngũ công tử ở nơi này thì Tôn Nhạc cùng A Phúc tự nhiên cũng sẽ ở nơi này. Bất quá theo Tôn Nhạc nghĩ, lấy tính cách Ngũ công tử thích yên tĩnh, không nhất định thích ở đây. Dù sao hẩn hiện tại cũng là

trung tâm chú ý của thiên hạ hiền sĩ. Hẳn ở Tắc Hạ cung thì có muốn thanh tịnh cũng không thanh tịnh nổi.

Nơi này thật đúng là xây dựng theo kiểu cách u nhã rất khác biệt. Tôn Nhạc hài lòng nhìn quanh mọi nơi.

Theo một con đường nhỏ rải cát đá, băng qua bóng rừng trải dài, A Phúc hướng tới tiểu mộc lâu thấp thoáng ở trong bụi cây phía trước mà chỉ: “Đến rồi.”

Cước bộ Tôn Nhạc nhanh hơn đi thẳng về phía trước.

Khi hai người Tôn Nhạc vừa mới bước vào cổng vòm thì liền nghe được bên trong truyền đến một trận tiếng cười vui của nữ tử. Tiếng cười khanh khách kia vô cùng vui mừng, thanh âm rất tinh tường, chính là Cơ Lạc.

Kỳ lạ, chẳng phải nàng đã đi rồi à? Tại sao lại tới đây?

Trong tiếng cười, Cơ Lạc cùng bốn thị tỳ đi ra, các nàng liếc mắt một cái liền thấy được hai người A Phúc cùng Tôn Nhạc, mấy thị tỳ chỉ đưa mắt nhìn bọn họ, liền không hề để ý đến. Nhưng Cơ Lạc dừng cước bộ lại, nhìn chằm chằm Tôn Nhạc kêu lên: “Tôn Nhạc, các người mới đến nha?” Nàng cười nói, “Ta đã sớm vào ở đây rồi. Thấy tiểu lâu này quá đơn giản, mới gọi người chuẩn bị sửa soạn lại cho tốt đây.”

“Tham kiến Cơ Lạc tiểu thư.”

A Phúc cùng Tôn Nhạc đồng thời cúi người thi lễ.

Cơ Lạc tựa hồ không nhìn tới A Phúc hướng mình hành lễ, nàng nhảy đến trước mặt Tôn Nhạc, cười híp mắt nói: “Đừng nhiều lễ nghi như vậy.”

Nàng nói tới đây, nghiêng đầu cười nói: “Tôn Nhạc, nghe nói ngay cả Trĩ đại gia cũng khen ngợi ngươi, là sự thật sao?” Khi nàng nói lời này thì tuy rằng cười, nhưng nụ cười kia đã có điểm miễn cưỡng, hơn nữa trong giọng nói cũng có chút khấn trương.

Tôn Nhạc lập tức hiểu được, nàng bây giờ là đem Trĩ đại gia trở thành tình địch. Trách không được nàng vừa rồi nhìn đến mình thì cũng không phòng bị như lần trước, thì ra nàng đã đem lực chú ý bỏ vào trên người Trĩ đại gia.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mực, nhẹ giọng trả lời: “Trĩ đại gia cũng không phải người tầm thường, cho dù nàng hỏi tôi, lực chú ý cũng không ở trên người Tôn Nhạc.”

Nụ cười trên mặt Cơ Lạc cứng đờ.

Môi nàng rung động vài cái, cúi đầu nói: “Tôn Nhạc ngươi cảm thấy nàng thích Ngũ Ca sao?”

Tôn Nhạc vẫn cúi đầu như trước, nàng thần nhiên trả lời: “Tôn Nhạc không biết.”

Cơ Lạc ừ một tiếng, nàng nhú đầu lông mày, bộ dáng cực kỳ phiền não. Tôn Nhạc phục tùng liêm mực đưa mắt nhìn xuống mặt đất, âm thầm buồn cười: Cơ đại tiểu thư sợ là đêm nay ngủ không được rồi.

Cơ Lạc cắn môi dưới tâm tư suy nghĩ bay đến tận đâu tận đâu, khi hai người A Phúc cùng Tôn Nhạc lại hướng nàng cúi người thi lễ, liền lướt qua nàng đi vào trong tiểu lâu.

Trong tiểu lâu, ngoại trừ phòng của Ngũ công tử cùng một ít căn phòng cho khách nhân ra, còn lại đều là phòng tốt, đặc biệt những phòng gần phòng ngủ của Ngũ công tử cơ hồ đều bị Cơ Lạc cùng nhóm thị tỳ của nàng giành lấy. A Phúc may mắn, còn một căn phòng nằm ngay ngoài rìa mà nam nhân có thể ở. Mà Tôn Nhạc chỉ có thể ở góc khuất nhất chọn lấy một gian sương phòng nhỏ nhỏ.

Ngũ công tử thẳng đến khi chạng vạng mới trở về, hẳn trở lại, Tôn Nhạc liền nghe được trong viện tiếng cười vui không ngừng. Trong tiếng cười vui đó, tiếng cười ôn nhu như nước của Cơ Lạc êm tai nhất và cũng dễ nhận ra nhất.

Nghe tiếng cười kia truyền đến, Tôn Nhạc thầm nghĩ: A Phúc nói không đau khổ không vui như ta vậy là không tốt, hiện tại xem ra, ta thật sự rất không giống với những cô gái bình thường.

Nàng nghĩ đến đây, tự mình cười khổ một hồi.

Sau khi ở trong phòng luyện một hồi Thái Cực quyền, Tôn Nhạc đi ra ngoài. Nàng hiện tại luyện Thái Cực quyền thì rất ít khi xuất hiện cảnh mồ hôi rơi như mưa, thường xuyên luyện tập một hai canh giờ, trên người vẫn chỉ là hơi ẩm ướt. Trải qua vài lần nguy hiểm này, Tôn Nhạc đã biết đóng cửa luyện quyền thể này là không đủ, xem ra nên hướng Trần Lập hỏi một chút làm sao tăng mạnh kinh nghiệm thực chiến cùng năng lực phản ứng của mình.

Tôn Nhạc vô tình đi đến ngoài cửa phòng Ngũ công tử tìm Trần Lập, trong phòng mới vừa rồi còn náo nhiệt cực kỳ, hiện tại đã cực kỳ im lặng, xem ra Ngũ công tử đã không còn ở trong phòng.

Nàng xoay người đi vào bóng rừng bên hông sân.

Con đường trong bóng rừng, cây cối dày đặc, gió vào lúc chạng vạng, vốn dẫn theo một chút mát lạnh, đi trong bóng rừng này, từng cơn gió vù vù thổi đến, khiến Tôn Nhạc đánh rùng mình một cái.

Xoa xoa cánh tay, Tôn Nhạc xoay người chuẩn bị trở về, nàng vừa cất bước, chỉ nghe một giọng nữ quen thuộc theo cơn gió bay vào trong tai nàng, đồng thời, ở trong rừng cây bên trái nàng, truyền đến một trận thanh âm lục ca lục cực, “Ngũ ca ca, huynh, huynh thời gian này. . . .” Là thanh âm của Cơ Lạc, nàng ập a ập ứng nói đến đây, ngữ điệu rất ngưng ngừng.

Tôn Nhạc lấy làm kỳ lạ, nàng dừng bước lại lắng nghe.

Ngũ công tử nhẹ giọng hỏi: “Tại sao không nói nữa?”

Cơ Lạc thẳng đến một lát sau, mới lại ập a ập ứng nói: “Ngũ ca ca, mấy hôm trước cha ta thực là có chuyện, mới bảo ta tạm thời rời đi.”

Những lời này là giải thích! Tôn Nhạc nhin không được gương mặt cười yếu ớt, nàng không cần nhìn, cũng biết hiện tại Ngũ công tử là hơi nhũn cặp lông mày thanh tú, ngốc vù vù chờ Cơ Lạc mau nói xong những lời này. Lấy cái thần kinh trì độn kia, làm sao có thể nghe ra được sự thăm dò tình ý cùng giải thích trong những lời này của Cơ Lạc?

Quả nhiên, sau một hồi khá lâu, công tử thấp giọng nói: “Muội còn muốn nói điều gì sao? Nếu hết rồi, sao chúng ta không đi ra ngoài?”

Lời này vừa ra, Tôn Nhạc thiếu chút nữa bật cười.

Cơ Lạc ghen hòng, bỗng nhiên nàng giống như rót cục đã lấy hết dũng khí, đề cao giọng, có điểm xấu hổ nói: “Ngũ ca ca, ta là nói, ta là nói, lần này chia tay, huynh có, có có, nghĩ tới ta hay không. . . .”

Nói đến ba chữ ‘ nghĩ tới ta ’ thì thanh âm đột nhiên thấp xuống, mấy chữ này không thể nghe thấy. Tôn Nhạc chính là đoán ra.

Ngũ công tử sững lại.

Tôn Nhạc xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá cây, nhìn bầu trời âm đạm, mỉm cười nghĩ bộ dáng Ngũ công tử lúc này, hần dích thị là giết mình, sau cổ hần chắc chắn lại bắt đầu đổ mồ hôi rồi.

Một trận im lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây ào ào không ngừng truyền đến.

Ngay khi Tôn Nhạc nghĩ đến Ngũ công tử sẽ tùy tiện tìm một cái cỏ đào tẩu, hần mở miệng, “Lạc muội, muội, muội tốt lắm, nhưng là ta không có, ai, ta không có nhớ muội!”

Câu ‘ ta không nhớ muội ’ kia vừa phun ra, Tôn Nhạc ngây người! Hiển nhiên Cơ Lạc cũng ngây người! Tôn Nhạc trừng to mắt, không dám tin lắng đầu: Ngũ công tử này, hần sao có thể nói trắng lời cự tuyệt ra như vậy, không có kỹ thuật như vậy?

Cơ Lạc sau một lúc lâu, chần chờ, khiếp đảm, kinh hoảng hỏi: “Ngũ, Ngũ ca ca, người vừa mới nói cái gì?”

Ngũ công tử hiển nhiên chỉ trong khoảng nửa khắc này đã sửa sang lại ngôn từ, Tôn Nhạc nghe được hần nhẹ nhàng nói: “Lạc, Cơ Ngũ tính cách thanh lãnh, phiền chán ồn ào náo động, cũng phiền chán đoán lòng của phụ nữ, thậm chí phiền chán giao tiếp cùng nữ nhân. Tính cách như ta vậy, cũng không tương xứng với Lạc muội, Lạc muội, muội quên ta đi!”

“Không! Ta không muốn.”

Cơ Lạc cất cao giọng, sắc lạnh, the thé kêu ra tiếng! Trong sự im lặng, nàng đột nhiên quát lên the thé như vậy, nhất thời hù dọa vô số chim bay. Ở bên trong tiếng lá cây đổ rào rào, Cơ Lạc thở phì phò, đau khổ nói: “Ngũ ca ca, ta sẽ không quên huynh! Ngũ ca ca, từ mười tuổi năm ấy, ta đã thích huynh. Mỗi một lần nhìn thấy huynh, ta đều thật vui vẻ.

Vì huynh, ta ở trước mặt các vị trưởng lão nói vô số lời hay, nếu không phải ta luôn nói đến huynh, Ngũ ca ca làm sao huynh lại được bọn họ chú ý, làm sao có thể được mời tham gia đại hội trí giả năm nước, tiến tới một bước thành danh?”

Nàng vội vàng nói tới đây, có thể là nhìn sắc mặt đến Ngũ công tử không tốt, cũng có thể là chuyện nàng đem công lao giúp Ngũ công tử thành danh toàn bộ bỏ hết lên trên người mình thật sự không thể nào nói nổi. Tiếng nói của Cơ Lạc thấp xuống, chuyển thành bất lực van cầu, “Ngũ ca ca, huynh nói huynh phiền chán ồn ào náo động, phiền chán đoán lòng của phụ nữ, phiền chán cùng nữ nhân giao tiếp. Nhưng mà, ta cho tới bây giờ cũng không để huynh đoán tâm sự của ta, cho tới bây giờ cũng chưa khiến cho huynh khó xử qua nha. Ngũ ca ca, từ lúc ta biết huynh thích người im lặng, vì vậy, vài năm nay ta đã cố gắng thay đổi chính mình, cố gắng đem chính mình trở nên ôn nhu hào phóng, ta làm hết thấy những chuyện này, cũng là vì Ngũ ca ca a, Ngũ ca ca, huynh không thể tùy tiện tìm một cái cớ liền đuổi ta đi, huynh không thể khi dễ ta như vậy à.”

Cơ Lạc nói xong lời cuối cùng, đã khóc không thành tiếng.

Cơ Lạc nước mắt rùng rùng, Ngũ công tử cũng không nói lời nào. Hắn giờ khắc này, nhất định là mím chặt đôi môi, không nói một lời cúi đầu.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, lắc lắc đầu: Cơ Lạc này luôn mồm nàng vì Ngũ công tử làm cái gì cái gì, nàng lại không biết, đối với nam nhân như Ngũ công tử, hẳn sợ nhất chính là điểm này! Cho tới bây giờ hắn cũng không nguyện ý chính mình cái gì cũng chưa hề làm, liền thiếu người khác một bó to nợ tình!

Tiếng nước nở của Cơ Lạc dứt quãng, không dứt bên tai. Tiếng nước mắt chảy rùng rùng này, xen lẫn trong tiếng gió thổi lá cây, thật sự là có một phen the lương.

Cũng không biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân xột xoạt truyền đến, trong tiếng bước chân, thanh âm trầm thấp mà không chút xúc động nào của Ngũ công tử truyền đến, “Lạc muội, chúng ta vẫn nên đi ra ngoài đi.”

Cơ Lạc thét chói tai ra tiếng!

Nàng thét lên thập phần đột ngột, dọa Tôn Nhạc nhảy dựng.

Thét chói tai xong, Cơ Lạc thở hào hển nói: “Cơ Ngũ, huynh có phải vừa ý nữ nhân nào rồi không, mới nói như vậy để lừa gạt ta? Nói, nàng là ai? Có phải Trĩ đại gia hay không?”

Trong ánh nhìn chăm chú gấp gáp của Cơ Lạc, Ngũ công tử lắc lắc đầu, nhẹ giọng quyết đoán nói: “Không phải nàng ta!”

“Huynh, huynh cư nhiên trả lời ta? Nàng kia là ai? Là ai? Huynh nói cho ta biết đi, huynh nói cho ta biết ta mới có thể hết hy vọng!” Trong giọng nói của Cơ Lạc có giạt mình, có thống khổ, cũng có sự bén nhọn!

Trong tiếng gió thổi lá cây xào xạc, trong tiếng thở dốc của Cơ Lạc, Ngũ công tử trầm mặc một hồi, từ từ trả lời: “Nữ nhân ta vừa ý là Tôn Nhạc.”

126. Chương 126: Thổ Lộ(2)

”Nữ nhân ta vừa ý là Tôn Nhạc.”

”Nữ nhân ta vừa ý là Tôn Nhạc.”

Gió thổi lá cây rơi ào ào, Tôn Nhạc hai mắt đăm đăm nhìn lá cây trên đỉnh đầu, trong đầu một mảnh mê muội! Hai lỗ tai ong ong vang thành một mảnh!

Nàng chỉ cảm thấy hai chân có điểm hư nhuyễn, vội vàng vươn tay vịn vào một cây Bạch dương bên cạnh, mới ổn định thân hình.

Mặc dù ở Tề quốc Cơ phủ khi Ngũ công tử hướng nàng cầu hôn thì dường như đã biểu đạt qua loại ý tứ này. Nhưng mà, nhưng mà, khi đó tất cả những lời hắn nói, đều không có phân lượng bằng một câu hiện tại này. Có lẽ là bởi vì hắn nói thực trực tiếp quyết đoán, có lẽ là vì hắn nói ra ngay lúc Cơ Lạc đang thổ lộ. Dù sao, tìm Tôn Nhạc hiện tại cũng đập như trống, không thể tự kiểm chế!

“Tôn Nhạc?”

Cơ Lạc đang hốt hển đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo là cười rộ lên. Câu trả lời này của Ngũ công tử, làm cho Cơ Lạc vốn thương tâm muốn chết, tâm tình chưa xót không chịu nổi lập tức tốt hơn phân nửa. Tôn Nhạc nghe được nàng buồn cười nói: “Ngũ ca ca, huynh nói huynh vừa ý Tôn Nhạc? Nha đầu xấu xí kia? Hi hi, Ngũ ca ca, nàng như vậy vẫn chưa thể coi là nữ nhân? Nàng ngay cả ngực cũng không có, mặt vàng như quỷ! Hơn nữa vốn là thị tỳ của Ngũ ca ca! Nàng.”

Cơ Lạc đang nói thao thao bất tuyệt, mặt Ngũ công tử đột nhiên trầm xuống, quát: “Im miệng!”

Một tiếng quát này vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng! Ngũ công tử xưa nay luôn ôn hòa ảm áp, làm sao từng phát hỏa như thế? Trong thời gian ngắn, tiếng cười của Cơ Lạc đình chỉ, mặt nàng đỏ lên nửa ngày nói không ra lời.

Ngũ công tử nhìn chằm chằm Cơ Lạc, lạnh lùng nói: “Lạc, Tôn Nhạc là bộ dạng bình thường, không có bộ dạng động lòng của người! Như vậy thì sao?”

‘ Như vậy thì sao?’

Năm chữ này vừa ra. Cơ Lạc sợ run. Tôn Nhạc cũng giật mình.

Trong tiếng lá cây ào ào, tiếng nói của Ngũ công tử truyền đến.” Có rất nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn muội. Ít nhất là Cơ Ngũ ta đã thấy qua vô số. Nhưng mà, Lạc muội, muội cùng các nàng đều giống nhau, xinh đẹp giống nhau, mềm mại giống nhau, tâm tư chồng chất giống nhau.”

Ngũ công tử nói đến đây. Gioi ng nói trở nên ôn hòa rất nhiều, ngữ khí hắn chậm dần, từ từ tiếp tục nói: “Cũng không biết vì sao. Mặc kệ nữ nhân xinh đẹp cỡ nào, ở trong mắt của ta các người đều giống nhau như đúc. Thực sự giống nhau như đúc, bất kể là tính cách, hay là diện mạo. Tựa như đóa hoa trên cây kia, nhìn thấy là thơm nhưng cứ nghĩ đến phiền toái sau khi tới gần, trong lòng liền hoàn toàn không muốn tới gần nữa.”

Ngũ công tử nói tới đây, hình như muốn tổ chức cách dừng từ lại một chút. Qua thật lâu mới tiếp tục nói: “Nhưng Tôn Nhạc không giống vậy.

Ta biết nàng bộ dạng khó coi, cũng mặc kệ thân phận của nàng. Ta liếc mắt một cái là có thể nhận ra nàng. Nàng không phải là những đóa hoa giống nhau như đúc như các người. Nàng chính là Tôn Nhạc! Ta vừa nhìn thấy nàng, liền cảm giác tâm tình an tĩnh, cũng rất yên ổn, thực bình thản. Lạc muội, loại cảm giác này muội có thể hiểu chưa?”

Ngũ công tử cũng không phải một cao thủ tình trường, hắn thậm chí ngay cả cách nói chuyện cùng nữ nhân như thế nào cũng biết không nhiều lắm.

Bất quá mấy lời này hắn vừa nói ra, bất kể là Tôn Nhạc, hay là Cơ Lạc, đều rõ ràng ý tứ mà hắn muốn biểu đạt rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người đều trầm mặc. Lá cây ào ào xào xạc, Cơ Lạc thật lâu không nói câu nào.

Tôn Nhạc cũng không phát ra tiếng động, chân của nàng vẫn có điểm nhũn ra như cũ, tim nàng vẫn bang bang nhúc nhích cực kỳ nhanh như cũ. Ở chỗ sâu trong nội tâm của nàng, một loại tư vị như ngọt ngào,

như hạnh phúc, cũng như thấp thỏm lo âu trào ra trong lòng. Đủ loại tư vị hỗn tạp này hòa cùng một chỗ, thật sự là khó nói khôn kể.

Cũng không biết qua bao lâu, Cơ Lạc yếu ớt nói: “Ngũ ca ca, chúng ta quen biết năm năm rồi! Trong năm năm này, ta đối với huynh mong nhớ ngày đêm, ta vì huynh mà hoàn toàn cải biến chính mình. Thì ra, những cố gắng này của ta, đối với huynh mà nói đều không có chút ý nghĩa nào, ta, ta thủy chung chỉ là một người bình thường không hề khác những thị tỳ ca cơ mà huynh nhìn thấy ven đường?”

Ngũ công tử không trả lời.

Trên thực tế, hắn cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Cơ Lạc yếu ớt nói đến đây, cúi đầu rồi nói tiếp: “Ngũ ca ca, ý tứ của huynh ta hiểu được. Ngũ ca ca, huynh có nghĩ tới hay không, có lẽ tiếp qua hai năm, sau khi huynh đã hiểu nữ nhân hơn, ý nghĩ của huynh sẽ không giống với lúc trước? Ngũ ca ca, cha ta đã xuất phát đến trong nhà của huynh, hắn là thay chúng ta đi cầu hôn. Ngũ ca ca, mặc kệ huynh có đem ta trở thành người bình thường hay không, ta cũng sẽ không buông tay.”

Thanh âm của nàng rất chậm, rất nhẹ. Nói tới đây, một trận tiếng bước chân vang lên, Tôn Nhạc vẫn bị vây trong trạng thái hoảng hốt liên cả kinh, biết Cơ Lạc muốn đi đến đây. Thân mình nàng vội vàng chột lóe, trốn dưới tàng cây một gốc đa phía bên phải!

Nàng vừa mới nhảy qua, liền xoát một chút mở to hai mắt!

Sau khóa cây đa này đã sớm đứng một người!

Đứng một người hai tay ôm ngực, trên lưng đeo kiếm, lạnh lùng băng sương!

Trần Lập!

Người này cư nhiên vẫn trốn ở chỗ này nghe lén! Tôn Nhạc nghĩ đến đây, trong lòng tự nhiên phát hỏa. Nàng hơi nhếch môi, cố nén ý nghĩ hướng hắn hung hăng ném một cái nhìn xem thường. Tôn Nhạc lúc này, hồn nhiên quên mất mình cũng là một tên nghe lén.

Trong tiếng lộp cộp, Cơ Lạc đi ra khỏi rừng cây, xuất hiện ở con đường dưới bóng rừng. Sắc mặt nàng trắng bệch, hai mắt vô thần, cước bộ trống rỗng hư nhược, nhưng môi của nàng vẫn gắt gao mím thành một đường, có vẻ thập phần kiên định.

Ngay khi Tôn Nhạc cùng Trần Lập mắt to trừng mắt nhỏ, Ngũ công tử cũng đi ra. Hắn hơi nhíu mày, hiển nhiên là bị tuyên ngôn cuối cùng của Cơ Lạc làm cho hắn rất là phiền chán.

Nhìn Ngũ công tử đi trở về trong sân, Trần Lập bỗng nhiên mở miệng, “Người không phải vẫn chung tình với hắn sao? Bây giờ nghe hắn nói như vậy, vì sao không lao ra thổ lộ cùng hắn?”

Tôn Nhạc ngẩn ra.

Nàng vịn lần thật không ngờ Trần Lập sẽ nói như vậy với mình. Ở trong ấn tượng của nàng, nam mặt lạnh này vẫn khinh thường để ý tới thế sự.

Tôn Nhạc liếc Trần Lập một cái, kinh ngạc nhìn về phía thân ảnh đi xa của Ngũ công tử, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng nhìn nhìn, cúi đầu nói: “Ta sẽ không mở miệng.”

“Vì sao?”

Trần Lập rất là tò mò hỏi.

Tôn Nhạc cũng nhin không được nữa trừng mắt liếc hắn một cái, ồm ồm nói: “Trần đại hiệp, loại chuyện này chưa bao giờ khiến cho người hứng thú, hôm nay vì sao lại khác thường như vậy?”

Khóe miệng Trần Lập khê cong, trên gương mặt lạnh lùng tràn ra một nụ cười tươi. Hắn ngạc nhiên nói: “Trần đại hiệp? Đây là ý gì?”

Tôn Nhạc lúc này nào có tâm tình hướng hắn giải thích, lập tức buồn buồn trả lời: “Không có gì! Thuận miệng mà thôi.”

Trần Lập nghe vậy cũng không truy vấn nữa, hẩn theo ánh mắt Tôn Nhạc nhìn hướng bóng lưng Ngũ công tử, nói: “Thế gian này, nam tử như Ngũ công tử là có một không hai.”

Trần Lập đột nhiên khen ngợi Ngũ công tử, Tôn Nhạc không khỏi rất là kỳ quái, nàng quay đầu nhìn về phía hẩn, chờ câu dưới của hẩn.

Trần Lập thở dài tiếp tục nói: “Cũng chỉ có quái thai như hẩn vậy, mới không đếm xỉa đến mỹ nhân thiên hạ, ngược lại coi trọng một con nhóc thân hình như cây sào, tóc hoe vàng hình thức không chút nào động lòng người như ngươi!”

Tôn Nhạc nghe đến đó, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi tối sầm, Trần Lập tựa hồ không nhìn tới mặt nàng đen lại, tiếp tục nói: “Nam nhân như vậy, thật sự là lần đầu tiên mới thấy! Trần Lập ta luôn luôn không thêm để ý việc này, vừa rồi cũng bị kinh hoảng.” Hẩn nói tới đây, ông tay áo phất một cái, không nhìn mặt Tôn Nhạc lúc này đã đen như đất nồi, thản nhiên đi theo hướng Ngũ công tử.

127. Chương 127: Uy Hiếp Ngược Lại

Trần Lập đi rồi, Tôn Nhạc cũng không cùng rời đi. Nàng kinh ngạc nhìn phương hướng bọn họ rời đi, thật lâu không nhúc nhích.

Lời Ngũ công tử nói còn vang vọng bên tai nàng. Tôn Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, lúc thì cười nhẹ nhàng, lúc thì nhíu mày. Thẳng đến qua hơn nửa canh giờ, mới chậm rãi bước vào trong tiểu lâu.

Tôn Nhạc tâm thần bất định, liền cúi đầu, bước thấp bước cao đi tới trước lầu. Lúc này trong sân lại trở nên yên tĩnh, Tôn Nhạc vừa thấy, liền biết Ngũ công tử lại đi khỏi rồi.

Nàng kinh ngạc nhìn cửa phòng công tử sau một lúc lâu, mới cất bước đi trở về phòng mình.

Trở lại trong phòng, Tôn Nhạc cũng không luyện tập Thái Cực quyền, nàng lần đến ngồi xuống trên mép giường, lại ngơ ngác xuất thần.

Lúc gần người, Nhạc khi thì mặt mày hớn hở, khi thì nhíu mày trầm tư.

Hôm nay, Tôn Nhạc cũng không muốn thông qua việc luyện tập quyền để làm ình bình tĩnh trở lại, nàng tình nguyện xuất thần như vậy, trong sự cân nhắc của lý trí, đối diện với sầu lo, niềm vui sướng không thể che dấu kia như thủy triều, từng đợt từng đợt vọt tới, ngọt ngào mà tốt đẹp. Loại cảm giác này, nàng chưa từng cảm nhận quá, nàng muốn thưởng thức nhiều thêm một lát nữa ~.

Lúc này sắc trời đã tối, ánh lửa bên ngoài chiếu lên mặt đất chói lọi, ả ả, tiếng sênh nhạc không dứt. Tôn Nhạc nghe xong một hồi, mới đột nhiên nhớ lại. Đúng rồi, hôm nay là ngày hành lễ tại Tắc Hạ cung, Tề vương lúc này đang ở trong Tắc Hạ cung thiết yến chiêu đãi nhóm hiền sĩ. Ngũ công tử đích thị là đi tham gia yến hội rồi.

Tôn Nhạc ngơ ngác xuất thần một hồi, khóe miệng tươi cười. Bỗng nhiên đầu nàng vừa chuyển, nhìn về phía cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, trong đèn đuốc sáng trưng một bóng người xuất hiện!

Tôn Nhạc rùng mình, nhanh chóng đứng dậy.

Nàng vừa đứng lên, một giọng nữ yếu ớt truyền đến: “Tôn Nhạc, ngươi ở đâu? Mời đi ra trò chuyện đi.”

Là Cơ Lạc.

Xem ra là đến tính toán sổ sách đây.

Tôn Nhạc lên tiếng đáp: “Tôi ra ngay đây.” Vừa đáp, nàng vừa chậm rãi đi ra ngoài.

Cơ Lạc đứng ở trong sân, quay mắt về phía gian phòng của nàng, bất quá trong ánh mắt nàng ta lộ ra một cổ quật cường, lại có điểm thất thần, xuyên qua phòng Tôn Nhạc, nhìn về phía chân trời.

Nàng thấy Tôn Nhạc đi ra, cất bước trở về phòng của mình, vừa đi, nàng cũng không quay đầu lại nói với Tôn Nhạc: “Đến trong phòng ta nói chuyện nhé?”

Tôn Nhạc ngừng bước lại.

Tôn Nhạc dừng bước nhìn về phía Cơ Lạc đang đưa lưng về hướng mình, càng chạy càng xa, nói: “Tiểu thư có chuyện, sao không ở chỗ này nói luôn?”

Cước bộ Cơ Lạc khựng lại một chút, nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, biểu tình lạnh như băng nói: “Tôn Nhạc, ngươi chỉ là cơ thiếp của Ngũ ca ca ta, chỉ là một cái thị tỳ nuôi trong nhà Tề quốc Cơ phủ. Ta là chủ tử trong dòng chính của Cơ phủ, đối với ngươi có quyền lợi định đoạt sinh sát, ngươi cũng biết chứ?”

Nàng nói tới đây, hung tợn trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, “Ngươi đừng tưởng rằng Ngũ ca ca ta để mắt tới ngươi, liền cho rằng mình không còn là người ti tiện!”

Khi nàng nói lời này thì có vài phần tàn nhẫn. Như bị thanh âm của nàng làm cho kinh ngạc, trong tiểu lâu đi ra bốn nữ tử, các nàng đều là thiếp thân thị tỳ của Cơ Lạc. Những thị tỳ đó nhanh chóng đi đến bên người Cơ Lạc, đồng thời mắt lạnh trừng Tôn Nhạc.

Chuyện này cũng tới quá nhanh a.

Tôn Nhạc cười khổ.

Nàng giương mắt, chống lại Cơ Lạc vẻ mặt tàn nhẫn, cất giọng rõ ràng nói: “Cơ tiểu thư, Tôn Nhạc vẫn luôn là người tự do, hơn nữa từ vài năm trước, đã là sĩ do Ngũ công tử tự mình đề nghị.”

Nàng một bước cũng không nhường, đón nhận gương mặt âm trầm của Cơ Lạc, tiếp tục nói: “Trong hai năm Ngũ công tử rời đi Tề quốc Cơ phủ này, phụ huynh của Ngũ công tử cũng chưa bao giờ dám bắt kính với Tôn Nhạc. Tại sao vậy ?? Cũng là do Nghĩa Giải mà ra!”

Cơ Lạc rung mình!

Nàng hiểu được ý tứ câu nói thứ hai của Tôn Nhạc, nàng là đang nhắc nhở chính mình, quan hệ nàng cùng Nghĩa Giải không phải bình thường, Nghĩa Giải thậm chí ở trước mặt mọi người tuyên bố thiếu nhân tình của nàng.

Bị Tôn Nhạc nhắc nhở, sát ý lạnh lùng kia của Cơ Lạc nháy mắt tiêu tan. Lúc này gió đêm thổi qua, nàng không khỏi đánh rùng mình một cái: ta tại sao lại quên mất quan hệ của Nghĩa Giải cùng tiện tỳ này không tầm thường? Hẳn là người mà ngay cả phụ thân cũng kính sợ ba phần a.

Cơ Lạc cắn môi dưới suy nghĩ, đảo mắt chống lại gương mặt bình tĩnh mà thông dong kia của Tôn Nhạc, không khỏi nhớ tới mấy lời Ngũ công tử nói với mình, trong lòng lại sinh hận ý.

Nàng mạnh mẽ áp chế hận ý, cười lạnh nói: “Nghĩa Giải? Chính ngươi cũng đã nói, ân tình mà hần thiếu ngươi bất quá là một câu nói, một bữa cơm. Ngươi cho là, chuyện cách đây hai ba năm, hần còn có thể nhớ đến tiện tỳ ngươi sao?”

Tôn Nhạc không phản bác, lặng lẽ nhìn Cơ Lạc.

Chống lại ánh mắt bình tĩnh như nước của nàng, Cơ Lạc lại sinh hận ý, nàng giận dữ trừng Tôn Nhạc, dùng ánh mắt hung hăng chặt nàng một ngàn đao một vạn đao, nhưng cuối cùng vẫn có ý sợ hãi.

Nặng nề mà cắn chặt răng, thân mình Cơ Lạc vừa chuyển, vọt đi.

Cơ Lạc vừa xông ra, bốn thị tỳ của nàng đồng thời đằng đằng sát khí trừng Tôn Nhạc, xoay người trở về phòng. Tôn Nhạc nhìn bóng lưng Cơ Lạc, thanh âm cất cao, bỗng nhiên nói: “Cơ tiểu thư, ngươi có thể trông nom thị tỳ bên người cho tốt chứ!” Thân mình Cơ Lạc vốn đang xông về phòng mình bỗng khựng lại, chống lại bốn ánh mắt đằng đằng sát khí trừng về phía mình, nàng nhe răng cười, phất phất ống tay áo, thân nhiên bỏ đi.

Tôn Nhạc chưa trở về phòng, mà lững thững đi ra sân, giẫm lên ánh trăng mà đi.

Nàng nói xong cuộc trò chuyện này, liền không hề đem oán hận của Cơ Lạc để ở trong lòng. Sau khi cùng Cơ Lạc ở chung vài lần Tôn Nhạc biết, vị đại tiểu thư này cũng không phải một người có lòng dạ vô cùng ác độc, hơn nữa tính cách nàng có chút không quyết đoán, nghĩ đến nàng nghe xong lời của mình, cho dù có ý tưởng trả thù, lúc này cũng đã tiêu tan hơn phân nửa.

Ánh trăng như nước, sao giăng đầy trời, bóng dáng Tôn Nhạc kéo thật gầy thật cao.

Gió đêm phe phẩy, tiếng lá cây ào ào không ngừng vang lên. Tôn Nhạc đi tới đi tới, tâm tư lại nhớ tới mấy lời nghe được lúc chàng vạng kia. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, tươi cười nơi khóe miệng càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, ngay khi nàng cười toe toét thì một tiếng thở dài không biết tại sao cũng từ trong miệng của nàng truyền ra.

Bỗng nhiên, một tiếng cười hơi lạnh từ phía sau nàng truyền đến, “Ngày tốt cảnh đẹp, trăng sáng làm bạn, nữ tử lạnh nhạt như Tôn Nhạc cư nhiên cũng bắt đầu thương tâm rồi.”

Người này đến thật sự là im hơi lặng tiếng.

Cước bộ Tôn Nhạc ngừng một chút, nàng chậm rãi quay đầu chống lại biểu tình Trần Lập trong lạnh lùng mang theo ý cười, thản nhiên nói: “Tôn Nhạc đúng là không biết, người cư nhiên trở nên rãnh rỗi như vậy.”

Trần Lập bước đến trước mặt nàng, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nói: “Ngũ công tử đang tham gia yến tiệc ban thưởng, thập phần an toàn, hắn đột nhiên nhớ lại mình có khả năng mang đến cho người một chút phiền toái, liền bảo ta sang đây xem xem có ai khi dễ người chăng.”

Nói tới đây, Trần Lập tà tà nói: “Trần mỗ vừa đến, vừa vặn nghe được có người nào đó lấy tên Nghĩ Giải đe dọa kẻ khác.”

Thì ra người này đến từ lúc đó.

Tôn Nhạc mặc kệ hắn, liền né đầu đi. Nhưng đầu nàng vừa mới chuyển ra, liền hiếu kỳ quay đầu lại hỏi: “Trần Lập, làm sao người biết ta, ta chung tình với Ngũ công tử?”

128. Chương 128: Không Nói Gì

Trần Lập nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc.

Hắn vẫn nhìn chăm chú đến khi Tôn Nhạc có chút buồn bực ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn thì mới bật cười khanh khách: “Biểu hiện của người? Tôn Nhạc người bất cứ lúc nào đều không có nửa điểm biểu tình, Trần Lập ta không phải người tinh tế, tự nhiên không thể nhìn ra tâm tư người cố ý che giấu.”

Cái này Tôn Nhạc cũng không khó hiểu, vậy hắn làm sao mà biết tình ý của mình với Ngũ công tử?

Trần Lập nói: “Bất quá Trần mỗ thính lực hơn người, cách đây không lâu nghe được A Phúc từng lầm bầm lầu bầu quá, ” hắn than thở nói: “Lúc ấy Trần mỗ chấn động cả người, sau đó lại nghe được Ngũ công tử yêu cầu cười người thì hết thấy điều rõ ràng rồi.”

Ra là nguyên nhân này.

Tôn Nhạc chống lại biểu tình chế nhạo của Trần Lập, có điểm không được tự nhiên. Nàng ho nhẹ một tiếng, bỗng nhiên nghiêm nghị hỏi: “Trần Lập, khi các người luyện công phu thì có cảm giác được nội khí lưu động không?”

Trần Lập bị câu hỏi của nàng làm cho giật mình.

Trong ánh mắt chuyên chú của Tôn Nhạc, Trần Lập gật gật đầu, nói: “Kinh khí lưu chuyển từ trong cơ thể, mới có thể khiến cho nó phát ra ngoài. Đây là giai đoạn mỗi người đạt tới trình độ Kiếm Sư có thể cảm nhận được.”

Thì ra là thế!

Trần Lập tiếp tục nói: “Tôn Nhạc tuổi còn trẻ, lại có thể dụng lực phát ra ngoài, hơn nữa võ công người thường ngày luyện tập linh hoạt khéo léo như ý, rất ảo diệu, chỉ từ vũ kỹ mà nói, Tôn Nhạc người cũng có thể nói là rất có thiên phú, như thế tiếp qua hai ba năm, sợ là sẽ có thể đứng vào hàng ngũ Kiếm Sư.”

Hắn nói tới đây. Thấy hai mắt Tôn Nhạc tỏa sáng lấp lánh đang nhìn mình. Ánh nhìn kia trong tròng mong có điểm đặc ý còn có vẻ đặc biệt trẻ con không giống vẻ bình tĩnh thường ngày của nàng. Trần Lập không khỏi vui vẻ.”Bất quá tuy nói là như thế. Tôn Nhạc người có kỹ thuật của võ giả lại nhưng lại không có trái tim của võ giả. Một khi gặp được đối thủ sợ rằng phần thắng cũng không lớn.”

Hai mắt Nhạc vốn lấp lánh bỗng chốc tối sầm lại. Nàng hồ nghi nhìn chằm chằm Trần Lập thầm nghĩ: không phải là người này nhìn thấy ta đây vui vẻ, cố ý nói mát đả kích ta chứ?

Trần Lập liếc nàng một cái liền rõ ngay nàng suy nghĩ cái gì. Hắn hừ nhẹ một tiếng.” Tính cách người lạnh mà lười, không có ý muốn giành thắng lợi. Cho dù vũ kỹ luyện cao tới đâu thì có tác dụng gì? Gặp được cao thủ chân chính từ trong sinh tử tôi luyện ra. Còn chưa xuất chiêu người đã nhụt chí. Nếu không thay đổi điểm này, Tôn Nhạc người vĩnh viễn chưa thể gọi là một kiếm giả.”

Hắn vừa nói tới đây, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía nơi diễn ra yến hội. Chỉ thấy hắn nghiêng tai lắng nghe một hồi, ông tay áo vung lên, nhảy vài cái liền biến mất trước mặt Tôn Nhạc. Đúng là một câu cáo từ cũng chưa nói liền rời đi.

Tôn Nhạc xoay người đi về. Vừa đi vừa thầm nghĩ: trái tim của võ giả?

Mỗi một câu Trần Lập nói đều rất có đạo lý. Tôn Nhạc tinh tế suy nghĩ một hồi thật đúng là càng nghĩ càng thấy thuyết phục.

Yến hội vẫn liên tục đến nửa đêm mới chấm dứt.

Ngày hôm sau Tôn Nhạc cứ theo thường lệ dậy thật sớm, cứ theo bình thường luyện tập Thái Cực quyền .

Tuy rằng mấy lời Trần Lập nói làm cho cái cảm giác lâng lâng vì thành cao thủ của nàng giảm mạnh, nhưng luyện tập Thái Cực quyền, đã trở thành một thói quen, một ngày không luyện mấy canh giờ như vậy, nàng sẽ thấy bất an trong lòng .

Hôm nay thời tiết tốt, gió phương nam từ từ thổi, trên bầu trời mây trắng từng đợt từng đợt phập phình, trời xanh như rửa, vô cùng trong suốt. Tôn Nhạc đứng dưới tàng cây vừa luyện tập Thái Cực quyền, vừa cảm thụ loại thoải mái này.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân kia nhẹ nhàng chậm chạp mà bình thản, Tôn Nhạc vừa nghe, liền biết đó là tiếng bước chân Ngũ công tử. Lòng của nàng đột nhiên nhảy dựng, trong đầu không tự chủ được chuyển đến mấy lời ngày hôm qua lúc chàng vạng nghe được. Nhất thời, lòng của nàng rối loạn, không khí trong ngực như bị hút hết.

Không khí vừa hút hết, một loại cảm giác buồn bực lan khắp toàn thân, Tôn Nhạc vội vàng thu thế dừng bước, đứng tại chỗ thả lỏng hô hấp bình ổn tâm tình.

Sau khi liên tục hít sâu mười mấy hơi, cảm giác bức bối nơi ngực mới chậm rãi bớt đi. Mà lúc này, tiếng bước chân đã đến phía sau nàng.

Ngũ công tử đã tới.

Không biết tại sao, Tôn Nhạc bỗng nhiên có điểm e lệ rồi, nàng cúi đầu vẫn đưa lưng về phía hắn như cũ, có ý giả ra một bộ dáng không biết Ngũ công tử đã đến gần.

“Tôn Nhạc, “ Ngũ công tử đi đến phía sau nàng, thanh âm thanh nhã nói: “Hôm qua lúc xem lễ thì người là người đội bó quan, mặc quần áo nam tử phải không?”

Tôn Nhạc mở to mắt: trời ạ, khoảng cách xa như vậy, hắn chỉ liếc mắt nhìn như vậy, thật có thể nhận ra mình sao?

Tôn Nhạc quay đầu nhìn hấn, cúi đầu đáp: “Đúng vậy.”

Nếu có người nhìn kỹ nàng, sẽ phát hiện hai tay Tôn Nhạc xoắn vào nhau, mũi chân vạch vòng vòng trên mặt đất, nàng là đang khấn nguyện.

Ngũ công tử từ trước đến nay không chú ý tiểu tiết, làm sao phát hiện loại động tác tiểu nữ nhi thuần túy này của Tôn Nhạc? Hấn nhẹ giọng nói: “Quả nhiên là người.”

Nói tới đây, hấn mỉm cười, “Thật không ngờ Tôn Nhạc cũng nghịch ngợm như vậy. Khi đó người là trung tâm chú ý của toàn trường đó.”

Tôn Nhạc cúi đầu cười cười.

Ngũ công tử chăm chú nhìn nàng, thẳng qua một lúc lâu, hấn mới thấp giọng hỏi: “Cơ Lạc có đi tìm người hay không?”

Bang bang bang bang.

Tim Tôn Nhạc vọt đến miệng rồi.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng Ngũ công tử.

Ngũ công tử thấy nàng lâu như vậy cũng không trả lời, nói: “Xem ra là có. Tôn Nhạc, nếu nàng tìm người, người hãy nói cho ta.”

Nhạc lúc này vừa ngẩng đầu lên, nàng vừa nghe được Ngũ công tử nói như thế, lập tức nhìn xuống đất đáp: “Vâng.”

Ngũ công tử nhìn chằm chằm Tôn Nhạc so với xưa nay càng im lặng hơn, bạc môi giật giật. Hấn có ý muốn hỏi Tôn Nhạc, nếu như phụ thân mình đồng ý phụ thân Cơ Lạc cầu hôn, phải làm thế nào cho tốt? Bất quá ý nghĩ này vừa xuất hiện, hấn liền nghĩ: loại sự tình này, tự mình không đồng ý cũng được. Cho dù hỏi Tôn Nhạc, nàng có năng lực nghĩ ra cái biện pháp gì? Vả lại, thái độ Tôn Nhạc đối với mình có chút kỳ quái, hơn nữa tính cách nàng uể oải không thích phiền toái, nói không chừng mình vừa nói ra, nàng vì sợ phiền toái mà càng cách mình xa hơn.

Lập tức, hai người đều có tâm sự, đứng dưới tàng cây thật lâu cũng không có nói chuyện.

Gió phất một mảnh lá rụng lên, từ từ bay, quay vòng vòng, lại bay đến giữa hai người, sau khi nó lật qua lật lại trên mặt đất hai lần, mới chậm rãi nằm yên.

Sau một hồi khá lâu, Ngũ công tử ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta đi đây.” Dứt lời, hấn xoay người rời đi.

Tôn Nhạc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn.

Dần dần, khoe miệng nàng chậm rãi cong lên, chậm rãi, một chút ý cười lưu chuyển trên mặt nàng. Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, thầm nghĩ: có phải đến một ngày, hấn sẽ thiết tình yêu ta hay không?

Nàng nghĩ đến đây, tươi cười càng thêm sáng lạng, chính là trong sự sáng lạng này, có bao nhiêu ngượng ngùng.

Nhưng mà không biết tại sao, dưới loại tình huống vui vẻ, ngượng ngùng này, Tôn Nhạc lại không tự chủ được mà nghĩ đến Nhược nhi, nghĩ tới tuyên ngôn của hấn! Nghĩ tới ánh mắt sáng quắc hấn nhìn về phía mình kia.

Đảo mắt chừng mười ngày lại trôi qua.

Sau lễ tại Tắc Hạ cung, hết thấy sóng ngầm bắt đầu khởi động đều tiêu thất, trong thành có vẻ im lặng bình thản. Chỉ có Ngũ công tử thời gian này bị yến hội lớn nhỏ không ngừng tới cửa đòi, bắt quá những yến hội mà hấn tham gia, đều là cùng các vị hiền giả đến từ các nơi gặp nhau, loại tụ hội này đối với Ngũ công tử mà nói, cũng không phải đặc biệt làm hấn thống khổ.

Nhược Nhi tựa như tiêu thất.

Liên tục mấy ngày, hấn không có nửa điểm động tĩnh truyền đến. Điều này làm cho trong lòng Tôn Nhạc có điểm bất an, cũng có chút nhung nhớt. Nàng tin tưởng Nhược nhi nếu rời khỏi Tề quốc, tất nhiên sẽ đến

báo ình biết một tiếng, nhưng hấn cứ im hơi lặng tiếng như vậy, giống như tiêu thất, thật đúng là làm cho người ta lo lắng a.

Về phần theo lời Nhược nhi nói, có phái cao thủ ở bên người nàng, Tôn Nhạc là vẫn nhìn không ra, nàng từng nghĩ tới việc dùng cái biện pháp gì gạt người đó đi ra, nhưng nghĩ một hồi vẫn là từ bỏ.

129. Chương 129: Nhược Nhi Bị Thương

Khi Tôn Nhạc nghĩ như thế, đột nhiên, một trận gió nhẹ thổi qua, chớp mắt, trong phòng nàng xuất hiện thêm một người.

Người này một thân hắc y, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt mang phong cách cổ xưa, mày cao ngất, mũi rất cao.

Hắn đột nhiên xuất hiện, Tôn Nhạc không khỏi cả kinh.

Ngay lúc Tôn Nhạc vồ đứng lên, gắt gao trừng mắt nhìn người mới đến. Hắc y nhân hướng nàng chấp tay trước ngực nói: “Tôn Nhạc cô nương, mỗ là người thủ hộ Sở Nhược vương phái đến bên cạnh cô nương.”

Tôn Nhạc mở to mắt, nàng mới vừa rồi còn nghĩ đến người này, thật không ngờ mình vừa nghĩ, hấn liền xuất hiện rồi.

Tôn Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, mày hơi nhíu, thấp giọng nói: “Có chuyện quan trọng sao?”

“Đúng vậy. ” Hắc y nhân trầm giọng nói: “Đại vương đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì?”

Tôn Nhạc kinh hãi!

Nàng bước lên, vọt tới trước mặt Hắc y nhân vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Mau nói đi.”

“Dạ.”

Hắc y nhân trả lời: “Mới nhận được tin tức. Đại vương bị thích khách gây thương tích, đến nay còn nằm trên giường không dậy nổi.” Tôn Nhạc nghe đến đó, sắc mặt xoát một cái trắng như tuyết.

Hắc y nhân tiếp tục nói: “Đại vương mời Tôn Nhạc cô nương đến chủ trì đại cục!”

Tôn Nhạc lặng yên nhìn chằm chằm người đó.” Thương thế Đại vương nhà ngươi như thế nào?”

Người kia trầm giọng: “Bị đả thương, bất quá cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.”

Thở dài!

Tôn Nhạc thở ra một hơi thật dài.

Nàng nhắm mắt lại, vừa rồi khi Hắc y nhân kia nói đến chuyện Nhược nhi bị thích khách gây thương tích thì tim của nàng đột nhiên ngừng đập, trước mắt tối sầm!

Thẳng đến hắc y nhân kia nói xong, nàng mới tìm được giọng nói của mình.

Tôn Nhạc gật gật đầu, thanh âm nàng trầm ổn nói: ” Đại vương nhà ngươi bảo người tới tìm ta thì có nhắn lời gì không?”

Hắc y nhân nói : “Đại vương nói, nếu cô nương nói những lời này, ta đây phải trả lời là: tỷ tỷ, có nhớ lời hứa hẹn của Nhược nhi không?”

Ám hiệu chính xác rồi, xem ra không sai.

Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Tránh đi một lát.”

“Dạ.”

Thân hình hắc y nhân chợt lóe, liền biến mất trong phòng.

Tôn Nhạc lấy ra một mảnh thẻ tre, ở phía trên viết một câu: Ngũ công tử, Nhược nhi cần tìm gấp, Tôn Nhạc rời đi một thời gian sẽ trở về, chờ lo lắng.

Nàng đem thẻ tre để trong phòng, xoay người đem quần áo hành lý thu thập vào một cái túi, xoay người đi ra cửa phòng.

Nàng vừa đi ra, Hắc y nhân liền vèo một tiếng rơi ở bên cạnh nàng, hắc vượn tay nâng khuỷu tay Tôn Nhạc, trầm giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương, thứ lỗi!” Dứt lời, hắc kéo Tôn Nhạc vội vã phóng đi.

Lúc này đúng là ban đêm, thân pháp Hắc y nhân kia lại hơn người, hắc mang theo Tôn Nhạc vọt đi, không khiến cho ai chú ý.

Một lúc lâu sau, Hắc y nhân mang theo Tôn Nhạc quẹo vào trong một tòa đình viện. Đình viện này là do ba trảng tiểu lâu bằng gỗ tạo thành, bên ngoài tường đá dày đặc, trong cây cối thấp thoáng cỏ dại mọc um tùm, lá rụng đầy đất, có vẻ thập phần thanh tĩnh.

Hắc y nhân nhảy vài cái, liền nhảy tới trong một tòa tiểu lâu. Theo hắc y nhân kia đi vào, thỉnh thoảng một cái đầu người vươn ra hướng bọn họ nhìn nhìn, những người này nhìn đến Hắc y nhân cùng Tôn Nhạc bên cạnh hắc thì đều rút đầu lại liền không hề xuất hiện nữa.

Hắc y nhân mang theo Tôn Nhạc thẳng tắp nhảy vào trong lầu hai tiểu lâu, hai người vừa rơi xuống đất, Tôn Nhạc bỏ tay hắc ra, vội vàng chạy vào trong phòng.

Trong phòng màn tơ tung bay, hơi thuốc bức người. Tôn Nhạc vung ra ba tầng màn tơ, rốt cục thấy được một gian giường lớn, trên giường nằm một người, mà bên giường, đứng bốn hán tử, những hán tử đó Tôn Nhạc đều gặp qua, đúng là hộ vệ bên người Nhược nhi.

Ở cuối giường, một thị tỳ gương mặt thanh tú đang cẩn thận chạy đến rót thuốc.

Những người này bị tiếng bước chân Tôn Nhạc bừng tỉnh, đồng thời quay đầu nhìn nàng.

Tôn Nhạc vọt tới bên giường.

Quả nhiên là Nhược nhi!

Hắn lúc này, màu da đen lộ ra sắc trắng, môi cũng trắng bệch, đang nhắm mắt ngủ say. Trên người hắc đang đắp chăn, Tôn Nhạc nhìn không tới vết thương của hắc.

Tôn Nhạc gắt gao nhìn chăm chăm Nhược nhi, sau khi nhìn chăm chăm, nàng thấy Nhược nhi hô hấp trầm ổn, sắc mặt tuy trắng bệch nhưng cũng không làm cho người ta sợ hãi, không khỏi thở ra một hơi thật dài.

Trong nội tâm nàng bình tĩnh, hai tay chống tại mép giường cũng chậm chậm thu lại, thẳng lưng lên.

Thấy nàng xoay đầu lại, bốn hán tử đồng thời hướng nàng chấp tay trước ngực, thị tỳ còn lại kia nhẹ nhàng khẽ chào.

Tôn Nhạc hướng bọn hắc gật gật đầu, hỏi: ” Thương thế Đại vương như thế nào, đại phu có nói khi nào có thể khỏi hắc hay không?”

Thanh niên mặt trắng thanh tú từng đùa với Tôn Nhạc cười tiến lên mấy bước, trầm giọng đáp: “Đại vương bị đâm trúng bụng, lúc ấy đổ máu quá nhiều. Hiện tại thương thế đã ổn, đại phu nói, nếu như muốn hoàn toàn khỏi hắc, cần thời gian hai ba tháng.”

Tôn Nhạc gật gật đầu, nàng rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Thương thế ổn là được.” Nàng ngược mắt nhìn về phía thanh niên thanh tú kia, hỏi: “Thích khách là người phương nào phái tới?”

Thanh niên thanh tú nghiêm nghị đáp: “Mặc gia.”

Mặc gia?

Tôn Nhạc cả kinh, nàng tưởng là thích khách do vương hầu nào phái tới, thế nào lại là Mặc gia, Nhược nhi làm sao xảy ra xung đột cùng đại bản doanh của du hiệp thích khách đó?

Thanh niên thanh tú vừa nhìn thấy biểu tình của nàng, liền biết nàng đang suy nghĩ gì, lập tức cười khổ nói: “Đại vương sau khi đòi vương vị, người trong thiên hạ đều lấy tru diệt đại vương làm mục tiêu. Lần này người đứng đầu Mặc hiệp Chu Cầu cùng Nghĩa Giải, lại lấy tru diệt đại vương để mà phân thắng bại.”

Tôn Nhạc cả kinh.

Nàng mở to mắt nhìn về phía Nhược nhi, cười khổ thầm nghĩ: hèn gì lấy lực lượng phòng vệ hùng hậu như vậy của Nhược nhi cũng bị đâm trúng! Thì ra người của Mặc hiệp cứ nhiên đem chuyện giết hấn trở thành đề thi!

Thanh niên thanh tú nhìn về phía Tôn Nhạc, thấy nàng nghe đại sự như thế khuôn mặt vẫn trầm tĩnh, không khỏi thầm nghĩ:

Người Vương chọn trúng, quả thật là không tầm thường. Chỉ bằng phần trầm ổn này của Tôn Nhạc, đã hơn rất nhiều trượng phu trong thiên hạ.

Tôn Nhạc trầm ngâm.

Thanh niên thanh tú thấy nàng cúi đầu không nói, từ từ nói: “Cô nương nếu có gì phân phó, cứ nói.”

Tôn Nhạc quay đầu lại nhìn về phía Nhược nhi đang nhắm mắt hôn mê, cúi đầu nói: ” Khi nào Đại vương có thể tỉnh? Có thể gặp người?”

Thanh niên thanh tú trả lời: “Một lát nữa sẽ tỉnh lại, có thể gặp người.”

Hắn mới nói tới đây, truyền đến một trận tiếng động đây.

Mấy người vội vàng quay đầu nhìn lại.

Tôn Nhạc vừa quay đầu lại, liền đối diện với Nhược nhi đang chậm rãi giương mắt nhìn mọi người, hấn trừng mắt nhìn, chớp mắt chống lại Tôn Nhạc.

Nhìn thấy Tôn Nhạc, Nhược nhi nhếch miệng cười, hấn vốn có chút uy nghiêm, lúc này sắc mặt tái nhợt, nụ cười này đặc biệt trẻ con, Tôn Nhạc từ khi gặp lại hấn tới nay, lần đầu tiên ở trên người hấn thấy được bóng dáng Nhược nhi hai ba năm trước. Trong lòng nàng đau nhói, vội vàng đi tới trước nửa bước, Vươn tay nhẹ nhàng mà xoa khuôn mặt của hấn, thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Nược nhi mỉm cười nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng, nhẹ giọng nói :“Không sao.”

Hấn vươn tay, nhẹ nhàng mà đặt trên mu bàn tay Tôn Nhạc. Bàn tay của hấn cầm tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng mà vuốt ve trên mặt mình, Nhược nhi cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, làm cho tỷ lo lắng rồi.”

Tôn Nhạc nói: “Biết Nhược nhi không có việc gì, tỷ tỷ đã không còn lo lắng .”

Bốn mắt nhìn nhau, đều là một mảnh ôn nhu.

Nược nhi tựa như rất say mê cảm giác giờ phút này, hấn nắm tay nhỏ bé của Tôn Nhạc, không ngừng vuốt ve trên mặt mình, biểu lộ trong lúc đó mang theo một chút quyến luyến cùng an bình.

Đại Vương như vậy, mấy tên thủ hạ khi nào thì gặp qua?

Bọn họ không khỏi nhìn nhau, cuối cùng thanh niên thanh tú kia ra hiệu, dẫn đầu rời đi.

Mấy người đều im hơi lặng tiếng tiêu thất, Nhưng Tôn Nhạc cùng Nhược nhi lại một chút cũng không nhận thấy được.

Hai mắt Nhược nhi nửa khép, hưởng thụ sự ấm áp nơi lòng bàn tay Tôn Nhạc truyền đến. Hấn cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi vẫn muốn làm chỗ dựa cho tỷ tỷ, nhưng mà Nhược nhi tính toán không cẩn thận, cứ nhiên bị bọn người Mặc gia đắc thủ.”

Tôn Nhạc yêu thương xoa mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của hần, lúc này sắc mặt Nhược nhi tái nhợt, trong ánh mắt ẩn có bất lực, thật đúng là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Tôn Nhạc nhìn hần, thầm nghĩ : cũng chỉ có lúc này, Nhược nhi mới thể hiện ra sự trẻ con tương đương với tuổi hần.

Nàng đưa tay xoa nắn mi tâm của hần, cúi đầu nói: “Thì sao? Chỉ cần Nhược nhi lần này không chết được, trong thiên hạ còn ai dám động thủ trên đầu thái tử*? (* xúc phạm người có quyền thế lớn)

Nhược nhi nghe vậy ha ha cười.

Nụ cười của hần động đến miệng vết thương, mới cười năm sáu tiếng liền vội vàng ngậm miệng.

Xem ra miệng vết thương thật sự đau, Nhược nhi nhíu mày.

Tôn Nhạc vội vàng vén chăn lên, nhìn về phía bụng hần bị vải trắng gắt gao bao lại.

Trên vải trắng thật dày không thấy vết máu, xem ra miệng vết thương còn chưa có vỡ ra, Tôn Nhạc không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhược nhi tuy rằng cau mày, lại có vẻ rất vui vẻ, trên vầng trán hần không còn vẻ lo lắng, thần thái phần chần, “Ha ha, vẫn là tỷ tỷ biết ta! Hừ, lúc này đây bọn họ không có lấy tánh mạng của Sở Nhược ta, ngày sau ta nhất định bắt bọn họ trả lại gấp mười!”

Hần hào khí vạn phần nói tới đây, ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc trong ánh mắt ánh sáng lấp lánh, cười híp mắt nói: “Tỷ tỷ, có tỷ ở đây thật tốt! ~ vừa nghe đến giọng nói của tỷ, ngay cả vết thương cũng khá hơn phân nửa.”

Tôn Nhạc cười nheo lỗ mũi hần một phen, “Xem đệ kìa, mới như vậy một hồi lại bắt đầu hoa hoa miệng.”

Nhược nhi cười hắc hắc, hướng về phía Tôn Nhạc làm mặt quỷ, nháy mắt trái nói: “Tỷ tỷ, đây chính là vinh hạnh chỉ thuộc về tỷ nha, Nhược nhi sẽ không ba hoa miệng với nữ nhân khác đâu.” Dừng một chút, hần vừa cười híp mắt vừa bổ sung một câu, “Nam nhân cũng sẽ không.”

Tôn Nhạc cười lắc lắc đầu, nàng nhìn thấy chỉ trong khoảng nửa khắc này, tinh thần Nhược nhi có vẻ tốt lên, trong lòng cũng vui vẻ không ít.

Nhược nhi vừa thoải mái, không khỏi cần môi nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi đói bụng rồi.”

“Hảo, ta đi gọi người đưa cơm tới.”

“Không chịu!” Nhược nhi bĩu miệng, buồn buồn nói: “Ta muốn tỷ tự mình làm cơm.”

Tôn Nhạc lại cười nói: “Hảo, tỷ tỷ lập tức đi làm cho đệ ăn.”

Nhược nhi cười híp mắt nhìn Tôn Nhạc, đột nhiên, miệng hần tiến lại, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vuốt ve vài cái rồi nặng nề mà chụt một ngụm.

Động tác của hần thập phần đột nhiên, Tôn Nhạc hoảng sợ.

Nhược nhi nghiêng mắt nhìn đến biểu tình giật mình của nàng, máu nghịch ngợm nổi lên, miệng lập tức hơi mở, nhẹ nhàng cắn ngón út của nàng, đồng thời, đầu lưỡi hần nhẹ nhàng mà liếm liếm trên đầu ngón tay!

Ầm —

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc xoát một cái xấu hổ đến đỏ bừng!

Lần này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cơ hồ là đỏ đến muốn nở ra máu, Tôn Nhạc cúi đầu, ngực bang bang nhảy loạn, ngón tay út của nàng còn bị Nhược nhi ngậm, một cổ tê ngứa hỗn hợp với bủn rủn từ đầu ngón tay lan khắp toàn thân nàng! Tôn Nhạc đáng thương, là người của hai thế giới vẫn là lần đầu tiên bị nam nhân chiếm cái tiện nghi lớn như vậy. Lập tức vừa sợ lại loạn, vừa thẹn vừa giận, trăm vị hỗn hợp, hai chân như nhũn ra, cả khuôn mặt đều xấu hổ sắp chôn đến ngực, nâng cũng nâng không nổi.

Lúc này, nàng ta bối rối đến quên giãy dụa, quên cả việc rút tay nhỏ bé của mình về.

130. Chương 130: Ấm Ấp

Nhược nhi liếm liếm, ngực càng ngày càng nóng, trên người cũng càng ngày càng nóng, bỗng nhiên duỗi tay ra ôm eo Tôn Nhạc!

Lúc này, hần hồn nhiên quên mất mình là một người đang bị trọng thương, vừa cử động liền xả đến miệng vết thương, đau đến hần nhe răng nhếch miệng hô đau không ngớt. Nhược nhi hô đau, tay nhỏ bé của Tôn Nhạc rút cục được tự do. Tôn Nhạc nghe được tiếng kêu đau của hần, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, liên tục hỏi: “Nhược nhi, làm sao vậy?”

Nàng vừa hỏi, vừa lại vén chăn lên nhìn về phía bụng hần.

Vừa nhìn thì thấy miệng vết thương vẫn vô sự như cũ, nhưng một cái gì đó dựng lên cao cao phía dưới bụng lại vô tình rơi vào mắt Tôn Nhạc. (Myu :Ế, cái gì vậy nhỉ? Myu hồng biết à*chớp chớp*)

Sắc mặt Tôn Nhạc vốn chuyển thành bình thường, lại xoát một cái đỏ hồng. Nàng cuống quýt lấy chăn che lại, vội vàng nói: “Ta đi làm chút gì cho đệ ăn.”

Dứt lời, nàng cũng không đợi Nhược nhi trả lời, vội vàng xông ra ngoài. Mấy người đại hán vẫn đứng ở bên ngoài hầu, đột nhiên nhìn đến Tôn Nhạc vội vàng vàng mở cửa, lại vội vàng vàng vọt thẳng về phía trước, không khỏi nhìn nhau.

Thanh niên thanh tú kia nhìn chằm chằm bóng lưng chặt vật khác thường của Tôn Nhạc, vỗ vỗ cằm thì thảo lắm bầm: “Đại vương đã làm chuyện gì, cứ nhiên làm cho Tôn Nhạc trầm ổn lạnh lùng này bối rối đến như vậy?”

Một đại hán áo tang đứng bên cạnh thanh niên thanh tú cười nói: “Chuyện gì a? Còn có thể có chuyện gì?”

Mấy nam nhân nhất thời đều hiểu ngay, lập tức hắc hắc cười không ngừng.

Nhược nhi đưa mắt nhìn Tôn Nhạc trốn mất dạng. Thẳng qua hơn nửa ngày, hần mới cẩn thận nằm xuống. Vừa nằm xuống, hần vừa cười híp mắt lắm bầm: “Tỷ tỷ thật đúng là dễ thẹn thùng. Hừ hừ, xem ra Cơ Ngũ kia cũng thành thật, biết thủ bốn phận! Bà nội nó, may mà tiểu bạch kiếm kia biết điều. Nếu hần dám đụng vào tỷ tỷ của ta. Ta tuyệt đối không tha cho hần!”

Tôn Nhạc đi ra thật xa, mới nhớ mình ngay cả phòng bếp ở đâu cũng không biết. Lập tức liền hỏi một thị nữ chỗ phòng bếp.

Trong phòng bếp tất cả đồ đạc đều đầy đủ, chỉ không có người. Xem ra trước khi nàng đến, đã có người đến dọn dẹp trước.

Mặt Tôn Nhạc lúc này còn nóng bừng, dùng bàn xoa xoa cũng không đỡ. Trong đầu nàng kêu loạn, chạy vòng vòng trong phòng bếp hai ba bận. Tôn Nhạc mới tìm thấy rau xanh cùng thịt để ở đâu.

Loại rau xanh này có lá lớn, hình dạng như cây đao, thoát nhìn trong veo như nước. Tôn Nhạc còn chưa từng gặp qua.

Cơm đã sớm nấu xong, luôn luôn nóng hổi trong nồi. Tôn Nhạc chỉ cần nấu chín rau xanh cùng thịt là được.

Lúc thái rau, tay Tôn Nhạc còn có chút run run, thẳng đến khi nàng cắt được một nửa, Tôn Nhạc mới bình tĩnh trở lại.

Nàng vừa bình tĩnh, không khỏi đối với chính mình vừa chán ghét vừa giận, oán hận mà nghĩ: ta đây làm sao vậy? Tại sao vừa rồi ý nghĩ cứ như bị hôn mê, không còn lý trí? Nhược nhi cũng thật là nghịch ngợm, tiểu tử này thực quá phận rồi!

Nàng nghĩ đến đây, hung hăng dùng dao sắt bang bang chém tới mớ đồ ăn. Mới chém hai ba cái, xuất hiện ở trước mắt nàng là một đồng lớn vụn đồ ăn bừa bãi lộn xộn.

Tôn Nhạc nhìn đám vụn thức ăn này, thanh tĩnh lại, nàng cười khỏ, thì thảo nói: “Ai bảo người khi dễ tỷ tỷ ? Hừ, bắt người ăn mấy thứ đồ ăn cho heo này!”

Trong phòng bếp đầy đủ mọi thứ, Tôn Nhạc đem nồi rửa sạch một chút, liền châm củi lửa, phóng mỡ, xào rau xanh.

Trong ánh lửa hừng hực cùng sương khói, động tác Tôn Nhạc dần dần chuyển thành nhẹ nhàng.

Không đến nửa giờ, nàng liền chuẩn bị tốt một phần thịt bò xào, một phần rau xanh, còn thuận tiện nấu một chén canh rau xanh trứng gà.

Sau khi chuẩn bị hết thấy cho tốt, bản thân Tôn Nhạc cũng bị mùi thơm hun đến hít sâu một hơi, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng. Nàng thực đáng thương, từ sau khi Nhược nhi rời đi, vì không muốn khiến người ta chú ý, cũng không có ăn qua đồ xào mình làm.

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc sau khi bỏ chén cho Nhược nhi vào trong hộp cơm, còn thuận tiện bỏ thêm một cái bát ỉnh.

Khi Tôn Nhạc xuất hiện trong tiểu lâu lần nữa thì đã là khuôn mặt bình tĩnh. Trong ánh mắt chăm chú của bốn nam nhân, Tôn Nhạc chậm rãi ngừng trước cửa, thông dong đẩy cửa đi vào.

Thanh niên thanh tú vẫn đang ngó chừng đánh giá Tôn Nhạc, thấy nàng lại khôi phục sự trong trẻo nhưng lạnh lùng ngày thường, có điểm u oán đau khổ nhìn theo bóng dáng nàng.

Khi Tôn Nhạc còn chưa tiến vào, Nhược nhi liền mãnh liệt hít hít cái mũi, mong chờ nàng. Khi nàng vừa xuất hiện, hai mắt của hắn sáng lấp lánh nhìn về phía hộp đựng thức ăn.

Hắn liếc nhìn hộp đựng thức ăn, liền ngẩng đầu nghiêm túc nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc mỉm cười cùng hắn hai mắt nhìn nhau, ánh mắt trong suốt mà không gợn sóng. Nhược nhi thở dài một tiếng, vươn tay xoa ngực bản thân, lớn tiếng thì thào nói: “Ai, ta vừa nghe đến tiếng bước chân của tỷ tỷ, ngực này liền bang bang đập mạnh. Thì ra tỷ tỷ của ta cũng là người hay quên, mới vừa rồi còn đối với Nhược nhi rất ôn nhu, bây giờ lại biến thành người mặt lạnh!”

Tôn Nhạc xoát một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Nhược nhi, đặc biệt nhìn thấy Nhược nhi sau khi thấy mình đỏ mặt, bộ dạng đắc ý đáng đánh đòn kia, nàng liền trợn mắt nhìn, trong ánh mắt thêm ba phần tức giận.

Sau khi bỏ thêm ba phần tức giận, thấy Nhược nhi vẫn dương dương tự đắc, từ trong mũi Tôn Nhạc phát ra một tiếng hừ lạnh. Con người nàng đảo một vòng, mang hộp đựng thức ăn bước đến cái bàn gần cửa sổ buồng xuống.

Sau đó, Tôn Nhạc thoải mái, cứ thế ngồi xồm xuống sập, sau đó nàng mở hộp đựng thức ăn ra, đem ba bát đồ ăn bên trong nhất nhất bày ra, cũng đem cơm ra, đặt đĩa ngay ngắn.

Nhược nhi nhìn nhìn, có điểm không rõ. Hắn thu hồi biểu tình dương dương đắc ý, mãnh liệt nuốt hai ngụm nước miếng, kinh ngạc kêu lên: “Tỷ tỷ, như vậy ta ăn không được đâu.”

Tôn Nhạc nghe vậy khước miệng khê cong: ta là muốn cho ngươi ăn không được!

Nàng không trả lời Nhược nhi, như trước từ trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, sau đó nâng đĩa, xới cơm, sau đó lại chậm rãi bắt đầu ăn.

Trong hương thơm ngào ngạt bốn phía, bụng Nhược nhi ừng ục kêu lên.

Hắn cho tới bây giờ, mới hiểu ý tứ của Tôn Nhạc. Lập tức nhịn cười thầm nghĩ: tỷ tỷ thật đúng là ngây thơ! Cứ nhiên dùng chiêu này để đối phó ta.

Vừa nghĩ đến đây, hắn lại mạnh mẽ nuốt một ngụm nước miếng xuống: bất quá một chiêu này dung với ta cũng có phần hữu dụng.

“Ai ——” Nhược nhi thở một tiếng thật dài, ủy khuất nói: “Trong mấy năm này, ta đối với tỷ tỷ mong nhớ ngày đêm, đối với đồ ăn tỷ tỷ xào cũng ngày mong đêm nhớ. Thật vất vả nghĩ đến hôm nay, ta cuối cùng cũng có thể cùng tỷ tỷ ở chung trong phòng, cũng có thể ngửi được mùi đồ ăn tỷ tỷ làm. Ai, mạng của ta thật sự là quá tốt!”

Hắn ủy khuất nói mình mạng tốt, còn nuốt nước miếng vang dội, tiếng nuốt nước miếng hợp với tiếng bụng hắn kêu ùng ục, thật làm cho người ta dở khóc dở cười.

Tôn Nhạc trong lòng căng thẳng.

Nàng vội vàng hạ quyết tâm sắt đá, chậm rãi nói: “Nhược nhi, đệ muốn ăn cơm cũng được, bất quá đệ phải đáp ứng tỷ tỷ một điều kiện?”

“Điều kiện gì??”

“Đệ không được khi dễ tỷ tỷ nữa!”

Nói đến hai chữ khi dễ, mặt Tôn Nhạc lại đỏ hồng.

Hai mắt Nhược nhi nháy mắt trợn thật lớn, nhìn Tôn Nhạc, đề cao giọng kêu lên: “Ta làm sao có thể không khi dễ tỷ tỷ?” Nhược nhi thập phần đúng lý hợp tình nói: “Tỷ tỷ, tỷ là của ta, tỷ chỉ có thể để cho ta khi dễ thôi. Không được, tỷ phải đổi lại điều kiện!”

Nhạc nghe xong lời nói “đúng lý hợp tình” của Nhược nhi mặt lại đỏ lên, nàng nhất thời nghẹn họng, trong lòng không biết nên tức giận hay vui vẻ.

Nhược nhi nháy mắt, ngẩng đầu lên khó khăn nhìn nàng, đau khổ lắp bắp nói: “Hiện tại rõ ràng là tỷ tỷ đang khi dễ ta, “hắn hít mũi một cái, tội nghiệp nói: “Tỷ tỷ khi dễ ta bị trọng thương! Khi dễ ta đói bụng!”

Hắn nói thực đáng thương, bụng hắn còn phối hợp ùng ục mấy cái.

Tim Tôn Nhạc lại mềm nhũn.

Nàng cắn môi dưới nghĩ nghĩ: Nhược nhi bị trọng thương, thật vất vả mới thèm ăn, ta, ta quên đi, về sau lại nghĩ biện pháp bỏ tính càn quấy của hắn.

Nghĩ đến đây, nàng để đĩa xuống, bưng đồ ăn lên đi tới trước mặt Nhược nhi.

Tôn Nhạc vừa đến gần, Nhược nhi liền từng ngụm từng ngụm nuốt nước miếng khích lệ nàng.

Tôn Nhạc nhìn thấy bộ dạng này của hắn, không khỏi phì cười, nàng cẩn thận đỡ Nhược nhi ngồi dậy, sau đó buông một khối khăn mặt trước ngực hắn, lại bới thêm một chén cơm nữa, ở trong bát thêm một chút đồ ăn, ngồi vào đầu giường Nhược nhi, vừa kẹp đồ ăn lên đút hắn, vừa khẽ cười nói: “Ăn đi, Nhược nhi ngoan.”

Nhược nhi bị thương ở bụng, tay kỳ thật có thể cử động. Cho nên, lúc Tôn Nhạc làm việc này, hắn mở to mắt, nhìn mỗi một động tác của nàng, nhìn nhìn, tim hắn như say, thầm nghĩ: trong thiên hạ, chỉ có mẫu thân đã mất của ta cùng tỷ tỷ có thể đối đãi ta như vậy.

Vừa nghĩ như thế, hắn liền thành thật phối hợp động tác Tôn Nhạc há mồm, nhai nuốt, sau đó lại há mồm, lại nuốt vào.

Trong thời gian ngắn, trong phòng ngủ chỉ có tiếng nhai nuốt của Nhược nhi tinh tế truyền đến.

Tôn Nhạc cười lẳng lẳng đút, Nhược nhi thành thật ăn, hắn ăn vài miếng, sẽ ngẩng đầu hướng Tôn Nhạc ngốc vù vù cười hai cái.

Trong nháy mắt, một chén cơm đầy liền ăn xong rồi, Tôn Nhạc xoay người thêm cơm cho hắn, nhẹ giọng hỏi: “Nhược nhi, thích khách kia sau khi ám sát đệ, có biết là đệ chỉ bị thương hay là nghĩ đệ đã chết? Các người có lập tức chạy đi không? Chỗ này an toàn không?”

Vấn đề này, Tôn Nhạc vẫn muốn hỏi, nhưng cho tới bây giờ nàng mới tìm được cơ hội mở miệng.

Nhược nhi nghe vậy gương mặt nghiêm túc lại, mặt hắn vừa nghiêm túc, toàn bộ trong phòng liền đầy đầy một cỗ hàn khí, một cỗ sát khí! Cỗ sát khí này, đem ấm áp cùng ngọt ngào vừa rồi tràn ngập trong phòng tiêu tan không còn một mảnh. Tôn Nhạc không tự chủ được rũ mắt xuống, làm cho khóe mắt mình cũng tránh đi gương mặt của Nhược nhi.

Nhược nhi lúc này, nàng chỉ cần nhìn một cái, sẽ cảm thấy hắn thật xa lạ, sẽ khiến nàng không tự chủ được sản sinh một loại kính sợ, sẽ khiến nàng cảm giác được, trước mặt là một đại nam nhân, một đại nam nhân

thập phần có tính áp bách! Loại cảm giác này cùng cảm giác vừa rồi hoàn toàn bất đồng, Tôn Nhạc có điểm thích ứng không kịp.

Nhược nhi thân nhiên nói: “Lúc ấy thích khách kia một kiếm đắc thủ, người của ta liền chạy tới. Hắn nóng lòng trốn, cũng không rõ ta có bỏ mình hay không. Bởi vậy, ta lập tức sai người thả ra tin đồn, giả như ta đã chết. Chỗ này là một chỗ an toàn, nếu không xảy ra chuyện thích khách, ta tuyệt đối sẽ không dùng đến.”

Tôn Nhạc hiểu được, nàng gật gật đầu.

Quay đầu, cẩn thận gấp lên một chút thịt đưa đến miệng Nhược nhi, Tôn Nhạc từ từ nói: “Thế lực Hắc hiệp trải rộng khắp thiên hạ, cực kỳ hùng hậu, Nhược nhi chỉ tại thiên hạ, cùng bọn họ tranh đấu không phải là hành vi thông minh. Nhược nhi, dưới tay của đệ có người của Mặc gia không? Bảo hắn tiến đến đem chuyện bên trong Mặc gia nói với ta đi.”

Nhược nhi giương mắt nhìn về phía Tôn Nhạc, nhẹ giọng hỏi: “Tỷ tỷ, ý tỷ là?”

Tôn Nhạc nhíu lông mày nói: “Lúc như thế này, biện pháp tốt nhất là hóa giải việc này. đối thủ của Nhược nhi không thể là Mặc hiệp!”

Hai mắt Nhược nhi sáng trong nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, gật đầu nói: “Đúng vậy! Ta cũng nghĩ như thế.”

131. Chương 131: Thuyết Phục Nghĩa Giải

Nhược nhi thấp giọng nói: “Tỷ tỷ định làm thuyết khách ư?”

Tôn Nhạc cười nhợt nhạt, bộ dạng phục tùng liêm mực ~ nói : “Tỷ tỷ chính là thuyết khách.”

Nhược nhi ngẩng đầu nhìn nàng.

Hắn nhíu mày, trầm giọng nói: “Việc này rất mạo hiểm!”

Tôn Nhạc nhìn về phía Nhược nhi, “Theo Nhược nhi, người nào thích hợp hơn tỷ tỷ?”

Nhược nhi trầm mặc.

Bất kể là Tôn Nhạc, hay là Nhược nhi, đều hiểu được, xét về tài tranh biện cùng ứng biến mà nói, ở phương diện này Tôn Nhạc quả thực là hơn xa người thường.

Mày Nhược nhi nhíu chặt lại, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm.

Tôn Nhạc biết, Mặc gia thật ra là những người khắc khổ thủ lễ, cho dù trong Mặc hiệp có không ít thích khách đã nhiều lần làm những việc rất kiêu ngạo, nhưng so với quyền quý đương thời mà nói, nhân phẩm của bọn hắn còn đáng tin cậy chút. Chính mình đi làm thuyết khách, sự mạo hiểm nói lớn cũng không lớn.

Tôn Nhạc tiếp tục gấp một khối thức ăn lên đưa đến miệng Nhược nhi.

Nhược nhi một ngụm ngậm xuống, chậm rãi nhai.

Sau khi hắn ăn năm sáu miếng cơm, mày đột nhiên buông lỏng. Vẻ lo lắng trong ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc cũng tan biến hết: tỷ tỷ cùng ta vốn là một thể. Tương lai ta thành thiên hạ cộng chủ cũng là cùng tỷ tỷ cùng hưởng thụ! Nay ta có nguy nan do nàng xử lý cũng là chuyện thường.

Hắn nghĩ đến đây, liền buông tha việc này, nghiêm túc ăn.

Tôn Nhạc dứt Nhược nhi ăn ba chén cơm, chính mình mới cầm lấy đồ ăn, từ từ ăn thức ăn lúc này đã nguội lạnh.

Mặc dù là đồ ăn nguội nhưng Tôn Nhạc đã vài năm cũng không có ăn qua loại mỹ vị này.

Tôn Nhạc sau khi ăn cơm xong, một thủ hạ Mặc gia của Nhược nhi cũng chạy đến. Tôn Nhạc sau khi hỏi một ít chuyện mình muốn biết, vẫy tay bảo hắn đi ra ngoài.

Chỗ ở của Nghĩa Giải cùng Chu Cầu cũng không bí ẩn, người của Nhược nhi tìm tòi một lát liền tra được. Tôn Nhạc chuẩn bị sơ liền đi ra.

Đình mộ đình viện.

Đình viện này nằm ở một cái ngõ nhỏ cuối phía tây Đông phố, lúc này, chỗ cửa hông đình viện xuất hiện một cô gái mười lăm mười sáu tuổi, gầy yếu mà làn da khô vàng.

Cô gái mặc áo tang giấy rơm, gương mặt thông dong đi về phía một vệ sĩ canh gác tại cửa hông.

Vệ sĩ kia chừng ba mươi tuổi, cũng vận áo tang giấy rơm, trên khuôn mặt có thần sắc tang thương của hắn, thường xuyên lộ ra một chút tươi cười.

Lúc này, ánh mắt của hắn đang thường thường quét về phía cô gái đi tới hướng mình. Người thiếu nữ trước mặt này, khuôn mặt bình thường, quần áo bình thường, ngoại trừ một đôi mắt trong trẻo lấp lánh, toàn thân đều không có chỗ nào làm cho người ta chú ý. Nhưng một cô gái như vậy, cư nhiên lại đi tới hướng hắn.

Cô gái lập tức đi đến trước mặt vệ sĩ, nàng đứng lại cách vệ sĩ năm thước, hai tay đưa lên, mỉm cười trong trẻo nói: “Tôn hạ, tiểu nữ muốn cầu kiến Nghĩa Giải Nghĩa đại ca!”

Cổ gái này chính là Tôn Nhạc .

Ngay khi Tôn Nhạc kêu tên của nghĩa Giải lên, mi tâm vệ sĩ nhảy dựng, trong nháy mắt lộ ra một chút khí lạnh! Nghĩa Giải ở đây, trong thiên hạ không ai biết được, cô gái nho nhỏ trước mắt này làm sao mà biết được?

Vệ sĩ gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, ánh mắt băng hàn mà hồ nghi, nếu hắn không nghe được Tôn Nhạc gọi ba chữ ‘ Nghĩa đại ca ’, hắn lúc này đã động sát cơ rồi!

Ánh mắt vệ sĩ tuy rằng băng hàn, khi cao thấp đánh giá Tôn Nhạc lại càng rét đến tận xương. Bất quá Tôn Nhạc vẫn mỉm cười, nàng hướng vệ sĩ thản nhiên nói: “Tôn hạ sao không tiến vào bẩm báo một tiếng? Nói, nữ tử hắn thiếu hai lần nhân tình kia, hiện tại đã tới cửa đòi rồi!”

Vệ sĩ nghe vậy ngẩn ra.

Hắn lại nhìn chăm chăm Tôn Nhạc đánh giá vài lần, rốt cục chấp tay trước ngực nói: “Dạ. Kính xin cô nương đợi một lát.”

Dứt lời, hắn xoay người đi vào trong đình viện.

Tôn Nhạc lẳng lặng đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn vệ sĩ kia rời đi. Nàng có thể cảm giác được, trong đình viện, các góc, chỉ ít có năm ánh mắt chăm chú vào trên người mình!

Tôn Nhạc đánh giá tiểu đình viện từ hai tròng nhà đá tạo thành trước mắt này không chớp mắt, thâm suy nghĩ: Người Mặc gia quả thật là không thích hưởng thụ, lấy thân phận Nghĩa Giải đại ca, chỗ ở cũng đơn giản như thế.

Nàng mỉm cười, sau khi bình tĩnh đánh giá đình viện một hồi, liền cúi đầu ngẫm nghĩ. Năm ánh mắt kia, khi nàng cúi đầu xuống, rốt cục cũng không sáng quắc chăm chú nhìn nàng nữa.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Tôn Nhạc ngẩng đầu, chỉ thấy kia vệ sĩ đi băng băng về hướng nàng. Hắn đi đến trước mặt Tôn Nhạc, tò mò đánh giá nàng, vươn tay chỉ vào trong viện, “Cô nương, Nghĩa Giải đại ca đã đồng ý gặp cô, mời!”

“Đa tạ.”

Tôn Nhạc lại chấp tay trước ngực, đi nhanh vào bên trong.

Vệ sĩ kia đưa mắt nhìn bóng lưng của nàng, thầm suy nghĩ: cũng không biết cô nương này là ai, thân là nữ tử, cư nhiên học động tác chấp tay trước ngực hành lễ của trượng phu như vậy, hơn nữa Nghĩa Giải đại ca còn coi trọng nàng như thế.

Đình viện rất nhỏ, Tôn Nhạc đi đến giữa hai tròng nhà đá, quay đầu quan sát một hồi, cất bước liền hướng tròng nhà đá thứ nhất đi đến. Nàng đi đoạn đường này, toàn bộ đình viện đúng là không một bóng người. Bất quá, chuyên này tất nhiên đều là giả! Tôn Nhạc có thể tinh tường cảm giác được, ánh mắt từ bốn phía quàng lên người mình, ít nhất cũng hơn mười cái.

Nhà đá ước chừng được tạo thành từ mười một gian phòng, nóc nhà cao tới năm thước. Tôn Nhạc nhanh chóng bước vào nhà giữa, trong nhà giữa không có ai. Nàng liếc mắt nhìn chung quanh một cái, liền cất bước rẽ qua phía bên trái.

Khi nàng đi vào gian sương phòng thứ nhất bên trái thì Tôn Nhạc vươn tay đẩy cửa sương phòng.

Nàng vừa đẩy cửa phòng, “Ba ba ba” một trận tiếng vỗ tay thanh thúy truyền đến, trong tiếng vỗ tay, tiếng cười hào sảng của Nghĩa Giải truyền vào trong tai nàng, “Tôn Nhạc, sao cô nương biết ta ở trong phòng này chờ cô?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn vào trong phòng, trong phòng, Nghĩa Giải ngồi chồm hổm trên sập chính giữa, trong tay bưng chén rượu, mỉm cười nhìn nàng. Ở phía sau Nghĩa Giải, đứng sáu đại hán áo tang chân trần, mà một người trong đó, đúng là đại hán cỡi lừa từng thức tỉnh nàng, nói Trĩ đại gia sai người gây bất lợi cho nàng. Lúc này, đại hán cỡi lừa cùng Nghĩa Giải, đang cười hì hì nhìn nàng, chờ câu trả lời của nàng.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt Nghĩa Giải, cao giọng nói: “Nghĩa Giải đại ca anh hùng cái thế! Gian phòng thứ nhất bên trái, chính là quý phòng, thích hợp với thân phận địa vị của Nghĩa Giải đại ca!”

Bọn người Nghĩa Giải sững sốt.

Sững sốt một hồi, Nghĩa Giải cười lên ha ha.

Chính là lúc này đây, trong tiếng cười của hắn có chút gì đó ngập ngừng, hắn nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, thầm suy nghĩ: sức quan sát của tiểu cô nương Tôn Nhạc này rất đáng sợ! Nàng mới gặp qua ta hai lần, liền biết ta không cam lòng ở thấp hơn người khác, trong lúc vô ý chọn lựa chỗ ở cũng sẽ chọn gian phòng nổi bật nhất!

Lúc này lấy bên trái làm bên quý, gian phòng thứ nhất bên trái, chính là căn phòng tôn quý nhất.

Nghĩa Giải sau khi ha ha cười vài tiếng, vỗ cái sập trước mặt nói: “Tôn Nhạc, ngồi đi!”

“Vâng.”

Tôn Nhạc đến gần, ngồi xuống đối diện sập của Nghĩa Giải, nàng thẳng lưng, đối mặt cùng hắn.

Hành động này của nàng, tất cả mọi người đều biết, tiểu cô nương trước mắt này chính là có chuẩn bị mà đến, có việc mà đến.

Nghĩa Giải cười cười, hắn rót đầy chén rượu trước mặt Tôn Nhạc, thản nhiên nói: “Tôn Nhạc, hai năm trước Nghĩa Giải thiếu cô ân tình một lời nói một bữa cơm, nhưng lần trước Nghĩa Giải cũng từng một câu nói cứu giúp cô. Coi như đã huê nhau, vừa rồi vì sao cô nương còn nói Nghĩa Giải thiếu cô hai nhân tình?”

Thanh âm Nghĩa Giải thản nhiên, lạnh lùng, giống như quan hệ với Tôn Nhạc hoàn toàn chỉ là người dưng. Hơn nữa, trong những lời lạnh lùng này mang theo nghiêm khắc, rõ ràng là đang chất vấn.

Tôn Nhạc vẫn bình thản như cũ.

Ánh mắt nàng trong trẻo nhìn về phía Nghĩa Giải, tay bưng chén rượu trước mặt lên uống một hớp, cười nói: “Người giữ cửa Nghĩa Giải đại ca phải tới đều là cao thủ cấp Kiểm Sư, Tôn Nhạc không nói như thế, Nghĩa Giải đại ca làm sao chịu được?”

Nghĩa Giải ha ha cười.

Cười cười, hắn chợt im bật, rót ỉnh một chén rượu, trong tiếng rượu chảy ừng ực, Nghĩa Giải bỗng nhiên nói: “Tôn Nhạc đến lần này, là vì chuyện của Sở Nhược Vương?”

Thanh âm hần hùng hậu, nói đến đây đột nhiên từ trong mũi ra một tiếng hừ lạnh, ” Tiểu tử Sở Nhược Vương này cực kỳ buồn cười, hần cho rằng hần giả chết là có thể dấu diếm được Nghĩa Giải ta?”

Tôn Nhạc thầm nghĩ: quả nhiên không thể gạt được.

Tôn Nhạc biết, Nghĩa Giải đã sớm biết quan hệ của mình cùng Nhược nhi, lúc này chính mình một tiểu cô nương không quyền không thế làm sao có năng lực tìm được chỗ hần ẩn thân. Chỉ từ điểm này, hần liền có thể suy ra mục đích mình tiến đến! Bởi vậy, hần vừa rồi mới quả quyết nói rõ hần đã không nợ nhân tình của mình. Hần là sợ mình lấy nhân tình ra, buộc hần đáp ứng một ít chuyện không dễ trả lời a.

Trong tiếng hừ lạnh của Nghĩa Giải, Tôn Nhạc tự nhiên mà cười.

Nụ cười này của nàng, đặc biệt như mây bay gió nhẹ, ẩn mang ý đùa cợt.

Nghĩa Giải không khỏi ngẩn ra, hần buông chén rượu, ngẩng đầu chăm chú nhìn về phía Tôn Nhạc, hỏi: “Cô nương cười cái gì?”

Tôn Nhạc cười nói: “Tôn Nhạc cười, là cười đại ca!”

Mấy người phía sau Nghĩa Giải nhất tề biến sắc mặt.

Tôn Nhạc giả như không thấy, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Nghĩa Giải, thanh giọng nói: “Tôn Nhạc đến đây, không phải là vì Sở Nhược Vương, mà là vì tương trợ đại ca mà đến!”

“Tương trợ ta?”

Nghĩa Giải dở khóc dở cười, hần buồn cười nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, thân mình hơi ngưỡng về phía sau, hai tay ôm ngực, mỉm cười nói “Ta đây muốn nghe xem. Nói thử coi, cô nương tương trợ ta chuyện gì?”

Tôn Nhạc giương mắt yên lặng nhìn Nghĩa Giải, cao giọng nói: “Đại ca cũng biết, ba tháng trước Thúc tử đã nhìn đến Phá Quân Tinh phạm Tử Vi Tinh, thiên hạ sắp sửa đại loạn?”

Nghĩa Giải gật đầu, “Có biết.”

Môi Tôn Nhạc khê cong, cao giọng nói: “Ngày hôm nay, Thiên Tử suy thoái, chư hầu là thế lực chính.

Gần trăm năm nay, vạn dân dần dần ăn không đủ no, áo không đủ che thân. Trong lúc này, Phá Quân Tinh lại nổi dậy, vì sao vậy?? Là thuận thiên mệnh mà đến, trước loạn thế cực sau đó lại phá cực vậy!”

Tôn Nhạc nhìn chăm chăm Nghĩa Giải, từ từ nói: “Đại ca thân là người đứng đầu thiên hạ Mặc hiệp, vạn chúng quy tâm, vì sao lại nghịch thiên hành sự? Đại ca có nghĩ tới hay không, nếu tru sát Sở Nhược Vương như vậy, có thể sẽ phải thừa nhận dân Sở quốc hung hãn liều chết không ngừng trả thù? Vả lại, Sở nhược Vương là Phá Quân Tinh, nếu hần thuận thiên mệnh mà đến, sẽ không dễ dàng bị hạ, lấy lực lượng Kiểm khách của Sở Nhược Vương, nếu cùng đại ca liều chết đánh cuộc mà nói..., đại ca có mấy phần thắng?”

Tôn Nhạc nói đến đây, Nghĩa Giải nhướng mày.

Lúc này, Tôn Nhạc tiếp tục nói: “Đại ca chính diện thừa nhận sát khí ngút trời của Phá Quân Tinh, còn nhận hết mười vạn Sở nhân liều chết không ngừng trả thù, nếu thất bại sẽ chết không có chỗ chôn, cũng không biết để đạt được mục đích gì?”

Nghĩa Giải ngẩn ra!

Không chỉ là hần, sáu người phía sau hần cũng hai mắt nhìn nhau.

Mục đích gì? Chẳng phải là mưu đồ một cái thanh danh? Một cái thanh danh giết Sở Nhược đại nghịch bất đạo thôi sao?

Nhưng mà, Tôn Nhạc nói đúng nha, cho dù thành công giết chết Sở Nhược Vương, cái bọn họ gặp phải cũng là mười vạn người Sở liều chết không ngừng trả thù! Điểm này bọn họ không chút nghi ngờ, Sở Nhược Vương tuy rằng vẹn vẹn mới xuất hiện mấy năm, nhưng hần trong mấy năm gần gũi này đã thu phục hết lòng của người Sở! Cũng không biết hần dùng cái thủ đoạn gì, nay uy vọng của hần ở Sở quốc vô cùng cao, địa vị tôn sư quả thực nghe rợn cả người!

Mà nếu bọn họ không thành công, không giết chết được Sở Nhượng Vương, chuyện gặp phải đó là trở mặt cùng Sở Nhượng Vương. Lấy mười vạn lính tinh nhuệ, ba ngàn kiếm khách của Sở Nhượng Vương, Nghĩa Giải thật đúng là không có vài phần nắm chắc có thể ở dưới sự toàn lực trả thù của hắn mà toàn thân trở ra!

Lại nói, việc Sở Nhượng Vương là Phá Quân Tinh, không người nào không tin. Tôn Nhạc nói đúng nha, Phá Quân Tinh là thuận thiên mệnh mà đến, bọn họ đáng nghịch thiên mà hành sự sao?

Hồ thẹn, đạo lý rõ ràng như thế, bọn họ lại phải cần tới tiểu cô nương Tôn Nhạc này thức tỉnh mới rõ ràng được.

Nghĩa Giải hết sức trầm ngâm, Tôn Nhạc khôi phục bộ dạng phục tùng liêm mục im lặng, cái miệng nhỏ uống rượu trong chén.

Cũng không biết qua bao lâu, Nghĩa Giải mở miệng, “Việc này chính là do Chu Cầu đưa ra, Nghĩa Giải dĩ nhiên đồng ý, không thể lui bước.”

Hắn đây là đang dao động!

Tôn Nhạc mừng rỡ!

Khóe miệng nàng cong cong, biểu tình vẫn bình tĩnh như nước như cũ, hai tròng mắt trong trẻo nhìn Nghĩa Giải, quả quyết nói: “Việc này đại ca không cần lo lắng, Tôn Nhạc có thể xin gặp Chu Cầu, thuyết phục hắn thay đổi ý kiến.”

Đầu Nghĩa Giải nhấc lên nhìn Tôn Nhạc.

Nhìn nhìn, hắn cười cười, “Chu Cầu tính cách cực kỳ bảo thủ, lời cô nương vừa mới nói, không thể lay động hắn!”

Tôn Nhạc cười nhẹ, một bộ dạng tự tin, “Đại ca không cần quá lo, Tôn Nhạc có biện pháp làm hắn không thể không đáp ứng!”

Nghĩa Giải nhìn Tôn Nhạc, sau một lúc nhìn chằm chằm, bỗng nhiên cất tiếng cười to. Trong tiếng cười lớn, hắn cao giọng nói: “Được! Nếu như Tôn Nhạc có thể thuyết phục Chu Cầu buông tha cho việc này, đại ca tất nhiên sẽ không nói hai lời!”

“Vây nhé!”

Tôn Nhạc sang sảng đáp. Nàng mỉm cười nhìn Nghĩa Giải, giơ chén ngọc nhỏ nhỏ lên cùng bát rượu lớn của hắn, âm thầm nhắc ý: hắn tự xưng đại ca với ta rồi, xem ra! Chỉ cần thuyết phục Chu Cầu, ta còn có thể để cho hắn tiếp tục thiếu ta nhân tình một lời nói một bữa cơm.

132. Chương 132: Thuyết Phục Chu Cầu

Tôn Nhạc cùng Nghĩa Giải uống vài chén rượu, nói chuyện về những việc phát sinh trong hai năm này.

Lúc này, Tôn Nhạc thay nam trang, xuất hiện trước một tửu lâu xa xôi.

Nàng vừa đổi nam trang, liền có vẻ thập phần trẻ con gầy yếu, trên gương mặt khô vàng có hai phần thanh tú, trong mắt là sự trầm tĩnh không phù hợp với tuổi tác của nàng.

Vì vậy tuy rằng vẫn áo tang giày rơm như cũ, nhưng khi Tôn Nhạc xuất hiện ở trước tửu lâu cửa đóng chặt treo cờ không tiếp khách này thì vẫn liên tiếp khiến người ta chú ý.

Cửa lớn tửu lâu đóng chặt, Tôn Nhạc bước lại gần gõ “Rầm rầm rầm”.

“Rầm rầm rầm” Theo tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, càng nhiều người quay đầu lại nhìn. Những người kia tuy vẫn áo tang giày rơm nhưng khí thế lẫm liệt, sao có thể là người qua đường tầm thường?

“Rầm rầm rầm” Tôn Nhạc nắm tay thành đấm không ngừng gõ. Tiếng gõ nghe thì có vẻ lộn xộn nhưng thật ra vẫn theo tiết tấu.

Cũng không biết qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng, cửa phòng mở ra, một hán tử ba lăm ba sáu tuổi cao lớn như tháp sắt đi ra. Hán tròng đôi mắt lớn như chuông đồng, ồm ồm quát:” Tiểu tử kia, ngươi làm cái gì vậy?” Tiếng quát ầm ầm như sấm sét, chấn động khiến tai Tôn Nhạc ong ong thành một mảnh.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn đại hán, quàng cho hán một cái nhìn xem thường, nghênh cổ lạnh lạnh quát:” Ngươi hét cái gì mà hét, ta nghe nói ở đây có một cái đầu trị giá ngàn vàng, mới đến nhìn xem.”

Đại hán sững sốt.

Không chỉ có đại hán ngây ngẩn cả người, mấy bóng người phía sau cũng sững sờ giật mình.

Tôn Nhạc liếc mắt nhìn hán, lớn tiếng nói:” Đây, tên gốc này ta nói ngươi có hiểu không? Còn không mau tránh ra.”

Bộ dáng Tôn Nhạc quả thực đúng lý hợp tình, hơn nữa lời nàng vừa nói làm đại hán khó hiểu. Hán ngốc vu vu đứng như trời trồng, chẳng biết ứng phó ra sao mới tốt.

Bịch bịch bịch. Một trận tiếng bước chân từ phía sau đại hán truyền đến. Trong nháy mắt, một đại hán hai bảy hai tám tuổi mặt trắng cảm thon xuất hiện trước mắt Tôn Nhạc.

Hán tử mặt nhọn hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, hỏi:” Vị tiểu huynh đệ này, vừa rồi ngươi nói ở đây có một cái đầu đáng giá ngàn vàng. Xin hỏi là có ý gì?

Tôn Nhạc hướng về phía hán lắc lắc tay, đỉnh đạc nói:” Ý tứ rất đơn giản, nghe nói Sở vương lấy ngàn cân vàng đúc thành một cái biển, trên mặt có khắc” Thiên hạ đệ nhất kiếm khách”, Sở vương tung tin nếu có ai giết được Mặc hiệp Chu Cầu hán sẽ đem biển này tới tặng. Ta nghe vậy liền chạy tới đây xem xem đại ca Chu Cầu nhà các người lớn lên thành cái dạng gì mà lại đáng giá như thế.”

Im lặng.

Vô cùng im lặng.

Bất luận là hai hán tử đứng trước mặt hay là đám người đi qua đi lại, giả bộ như rất tò mò tới xem náo nhiệt phía sau nàng, thậm chí là bóng người ẩn hiện trong tủ lâu, tất cả đều giật mình! Sắc mặt bọn họ hoặc xanh mét hoặc trắng bệch, nhưng không có ai nói được câu nào.

Trong sự im lặng, Tôn Nhạc vẫn ung dung hết nhìn đông đến nhìn tây, thỉnh thoảng còn thò đầu vào trong xem xét, tựa hồ nếu không nhìn được cái đầu trị giá ngàn vàng thì không chịu về.

Khi Tôn Nhạc nhìn đông nhìn tây, tình tường nhìn đến một bóng người vọt vào trong tủ lâu.

Khóe miệng Tôn Nhạc khẽ nhếch, một chút ý cười như ẩn như hiện.

Qua không đến một khắc, một hán tử gần ba mươi tuổi đi ra chấp tay trước ngực, nói:” Vị tiểu ca này, mời vào trong.”

Tôn Nhạc nghênh ngang đi vào, theo đại hán kia lên lầu hai.

Dừng lại ngoài một gian phòng trên lầu, đại hán đưa tay vào trong” Tiểu ca, mời.”

“Đa tạ”.

Tôn Nhạc chấp tay trước người, xoay người đi vào.

Bên trong đại đường, có một hán tử ba lăm ba sáu tuổi, làn da trắng nõn, đôi mắt hẹp dài, râu dài, chính khí nghiêm nghị.

Hán tử này đứng giữa đại đường, đang gặt gao mà nhìn Tôn Nhạc chằm chằm.

Sau lưng hán tử là ba áo tang kiếm khách khoảng bốn mươi tuổi. Xem ra, người này là Chu Cầu.

Tôn Nhạc hướng về phía Chu Cầu chấp tay trước ngực, kêu lên:” Diên Nhạc tham kiến Chu công.”

“Điền Nhạc?”

Chu Cầu cười cười, chính là ý cười kia chưa từng chạm tới đáy mắt. Hắn nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, hòa ái dễ gần nói: “Vừa rồi Điền tiểu ca nói, việc Sở Vương lấy vàng làm biển, Chu mỗ chưa bao giờ từng nghe qua, chẳng biết tiểu ca từ đâu nghe tới?”

Tôn Nhạc ha ha cười, nàng bước đi đến trước mặt Chu Cầu, ngồi chồm hổm xuống sập cách hắn năm bước. Ngồi xong, nàng rót ỉnh một chén rượu, chậm rãi uống một hớp, sau đó mới thông dong nói: “Chu huynh đương nhiên chưa từng nghe qua, bởi vì việc này Sở Vương còn chưa có làm!”

Chu Cầu nghe vậy sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng quát: “Thì ra Điền tiểu ca là tới đùa giỡn Chu mỗ?”

Hắn vừa quát ra, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, vài tiếng rút kiếm truyền đến. Trong nháy mắt, trước sau người Tôn Nhạc đứng bốn thanh niên áo tang, những thanh niên đó rút trường kiếm, mũi kiếm gắt gao chỉ hướng cổ họng cùng cổ Tôn Nhạc.

Chỉ trong nháy mắt, chung quanh Tôn Nhạc, liền bị bốn thanh kiếm chỉ vào, mấy thanh kiếm đó chỉ cách da của nàng khoảng một tấc, nàng chỉ cần động đậy, sẽ gặp cảnh máu tươi phun một thước!

Bình bình bình bịch!

Trái tim Tôn Nhạc đập rất nhanh!

Lòng bàn tay của nàng, ần ần chảy mồ hôi hột.

Chu Cầu lạnh lùng nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, cười lạnh nói: “Chu mỗ sống đến bây giờ, còn chưa từng bị người ta uy hiếp như thế! Điền tiểu ca lá gan không nhỏ nha! Lại không biết hái cái đầu nhỏ này của người xuống, người còn có thể tự tại như vậy không?”

Tôn Nhạc, tuy rằng trong lòng khấn nguyện, biểu hiện vẫn thực tự tại.

Quay mắt về phía mấy thanh trường kiếm lạnh lẽo, nàng vẫn ung dung uống rượu như trước, lúc nàng thưởng thức, cổ họng cử động, liền cách mũi kiếm gần thêm một phần, tựa hồ chỉ cần không cần thận một cái, sẽ đưa cổ vào mũi kiếm. Nhưng dù là như vậy, Tôn Nhạc vẫn cười nhẹ nhàng, biểu tình thông dong, giống như căn bản cũng không cảm giác được cái mạng nhỏ của mình phụ thuộc vào một câu nói của người khác!

Tôn Nhạc uống hai ngụm rượu, cười cười, thập phần tự tại nói: “Chu công thử nghĩ xem? Người phái người ám sát Sở Nhược Vương. Người nước Sở hận Chu công tận xương, người cho là, việc theo lời ta thực sự sẽ không phát sinh sao?”

Tôn Nhạc âm hiểm cười, từ từ nói: “Thiên hạ kiếm khách đều háo danh! Người Sở lấy ngàn vàng làm mồi nhử, lấy danh thiên hạ đệ nhất kiếm khách ra dụ, cũng không biết Chu công có bao nhiêu địch thủ?” Nói tới đây, Tôn Nhạc cười hắc hắc, liếc mắt nhìn mọi người một cái, thần nhiên nói: “Đến lúc đó, những người bên người Chu công này chỉ sợ cũng vậy thôi. Hắc hắc hắc hắc. . . .”

Sắc mặt Chu Cầu biến hóa!

Hắn không tự chủ được quét qua mọi người chung quanh!

Theo ánh mắt hắn đảo qua như vậy, tất cả mọi người rung mình, không tự chủ được, một đám chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống. Ngay cả vài kiếm khách cầm kiếm chỉ vào Tôn Nhạc cũng không khỏi mất tự chủ buông lỏng cổ tay, mũi kiếm gắt gao chỉ vào nàng kia, bất tri bất giác đã thả xuống!

Quả nhiên hấp dẫn!

Từ chỗ Nghĩa Giải và Nhược nhi, Tôn Nhạc biết, Chu Cầu này bảo thủ mà đa nghi, có chút âm tàn, cũng không dễ dàng tin người! Câu uy hiếp này của Tôn Nhạc tuy rằng đơn giản, cũng là trực chỉ vào trái tim hắn!

Tôn Nhạc liếc nhìn Chu Cầu sắc mặt âm trầm một cái, thâm nghĩ: Chu Cầu này là kẻ ngụy quân tử, âm tàn lại thích ra vẻ nhân nghĩa, đã thế, ta phải cho hắn một đường lui.

Nghĩ đến đây, nàng thở dài một hơi thật mạnh, có chút đồng dạng nói: “Chu công là người thống lĩnh thiên hạ Mặc hiệp, chỉ cần nhắc chân là có thể quyết định sự sống chết của hơn vạn Mặc hiệp! Quả nhiên là người thân mang trọng trách! Chu công có từng nghe qua? Sở Nhượng Vương thực sự là Phá Quân Tinh tái sinh, hẳn là thuận thiên mệnh mà đến đảo loạn thiên hạ! Nhân vật như thế, há lại có thể một kiếm là tru diệt được sao?”

Chu Cầu nghe đến đó, ngạc nhiên nói: “Sở Nhượng Vương chưa chết?”

“Đương nhiên!” Tôn Nhạc cao giọng nói: “Hắn có thiên mệnh chống đỡ, phàm nhân làm sao có thể lấy tánh mạng hắn?”

Chu Cầu trầm mặc.

Tôn Nhạc thản nhiên đứng lên, khi nàng đứng dậy, mấy kiếm khách chĩa kiếm vào nàng không tự chủ được lui ra phía sau mấy bước.

Tôn Nhạc đứng lên xong, hướng về phía Chu Cầu thi lễ thật sâu, cao giọng nói: “Mặc gia đang là lúc thịnh vượng, sự nghiệp thiên thu muôn đời này, còn cần Chu công hoàn thành. Chu công có thân thể đáng giá ngàn vàng như thế, cần gì phải nghịch thiên mà đi, chính diện thừa nhận sát khí ngút trời của Phá Quân Tinh?”

Nàng nói tới đây, thở dài thật mạnh, “Chu công ngẫm lại xem, cho dù Chu công giết Sở Vương đi, đến lúc đó mười vạn người Sở liệu chết không ngừng trả thù, ba ngàn kiếm khách đất Sở ừn ừn ám sát, Chu công có thể giữ được bao nhiêu tánh mạng của Mặc hiệp? Lấy nhân nghĩa của Chu công, tất không muốn làm cho Mặc hiệp từ nay về sau suy tàn không chốn dung thân?”

Nàng nói hiên ngang lẫm liệt, tất cả đều là bố trí cho Chu Cầu một đường lui. Tôn Nhạc biết, lấy cá tính Chu Cầu, thứ chân chính đã động hắn chính là thuyết pháp tám biển bằng vàng kia của nàng.

Chu Cầu nghe đến đó, vuốt vuốt râu dài, thở dài một tiếng nói: “Lời ấy của Điền tiểu ca thật là có lý.” Hắn hướng về phía Tôn Nhạc thi lễ thật sâu, thấp phần khách khí nói: “Cũng nhờ Điền tiểu ca nhắc nhở, Chu Cầu mới không trở thành tội nhân thiên cổ của Mặc gia!”

Hắn sau khi chính nghĩa trùng trùng nói đến đây đây, ngữ khí cất cao, lạnh lạnh nói: “Người tới!”

“Dạ!”

“Đi thông tri Nghĩa Giải, sự tình có biến, thay đổi đề mục!”

“Dạ!”

Bịch bịch bịch một trận tiếng bước chân rời đi, Chu Cầu nhìn về phía Tôn Nhạc cười hì hì nói: “Điền tiểu ca thật là chí sĩ tài trí. Chu mỗ muốn thiết yến mời tiểu ca, có bằng lòng uống một chén không?”

Tôn Nhạc ha ha cười, chấp tay trước ngực nói: “Chu công ước hẹn, thực là việc vạn phần vinh hạnh. Khổ nỗi tiểu nhân sớm có ước hẹn cùng người khác, không dám không đi. Hẹn sau này gặp lại.” Nàng thi lễ thật sâu, cất cao giọng nói: “Cáo từ!”

Dứt lời, nàng bước đi tới thang lầu.

Mãi cho đến thân ảnh của nàng biến mất trong tầm nhìn, trong ánh mắt cười nhẹ nhàng của Chu Cầu, còn lóe lên hàn ý!

Tôn Nhạc vừa ra khỏi lầu, liền hướng chỗ nhiều người đi đến. Đến khi ở trong đám người nhìn đến Kiếm Sư Nhượng nhi phái tới tiếp ứng, nàng mới thở ra một hơi dài, lau lau mồ hôi lạnh trên trán. Lúc này, trên lưng nàng đã sớm chảy mồ hôi ướt đầm, mà hai chân của nàng, lại hư nhược cực kỳ, đi hai bước thiếu chút nữa ngồi bệt xuống ngay đó.

Vừa rồi, Chu Cầu thật ra là động động sát cơ với nàng, chỉ là hắn ở trước mặt thủ hạ giả bộ nhân nghĩa, không thể tru diệt nàng ngay tại chỗ.

Hắn vừa rồi nói mời nàng ở lại chính là muốn nhân cơ hội lấy tánh mạng của nàng, dù sao cái dạng tính cách kia, điều không thích nhất là bị người ta uy hiếp. Huống chi, hắn thấy, chỉ cần mình không khó xử Sở Vương nữa, cho dù lấy tánh mạng Tôn Nhạc cũng không phải chuyện gì không thể.

May mắn, hiện tại bình an rồi. Tôn Nhạc hư nhược vô lực, khoe miệng hiện lên một nụ cười tươi vui vẻ: cuối cùng cũng giúp Nhược nhi giải quyết nguy cơ.

133. Chương 133: Không Màng Hư Danh

Nhược nhi nửa nằm nửa ngồi trên giường, thân thiết nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, “Tỷ tỷ, nghe nói vừa rồi tỷ đi đường có điểm không xong, thế nào, có phải rất nguy hiểm hay không?”

Trong phòng đứng đầy người, bọn họ cũng đang nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, nhưng khác với vẻ mặt lo lắng thân thiết của Nhược nhi là, bọn họ đang khẩn trương chờ kết quả.

Tôn Nhạc tránh chủ đề của Nhược nhi, khẽ cười nói: “Sự tình rất thuận lợi.”

Nàng vừa nói những lời này ra, mọi người nhất tề thở ra một hơi.

Lúc này, Nhược nhi vẫn nhìn chăm chăm Tôn Nhạc như cũ, cố chấp chờ câu trả lời của nàng.

Mọi người nhìn lẫn nhau, nhất nhất chấp tay trước ngực cáo lui, chỉ chốc lát, trong phòng chỉ còn lại hai người Tôn Nhạc cùng Nhược nhi.

Bọn họ vừa đi, Tôn Nhạc liền đi tới ngồi xuống bên giường Nhược nhi, tay nàng vừa vươn, Nhược nhi liền đặt tay trên mu bàn tay nàng, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, làm cho tỷ bị sợ hãi rồi!”

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng trong nhìn Tôn Nhạc, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi thật sự là hồ thẹn, Nhược nhi vẫn muốn, nếu gặp được tỷ tỷ, Nhược nhi nhất định sẽ làm cho tỷ tỷ sống những ngày thật tốt, có thể muốn ăn cái gì liền ăn cái đó, có thể ngẩng cao đầu đi đường, mặc kệ là ai cũng không dám nói với tỷ tỷ nửa câu không phải, hơn nữa, thiên hạ nữ nhân đều phải hâm mộ tỷ tỷ. Nhưng mà, Nhược nhi vô năng, chẳng những không thể cho tỷ tỷ hưởng thụ những cái đó, còn làm cho tỷ tỷ đi theo lo lắng vất vả.”

Khi Nhược nhi nói lời này thì cúi đầu, thanh âm nặng nề.

Tôn Nhạc trở tay nắm chặt lòng bàn tay của hắn, khẽ cười nói: “Nhược nhi nói gì vậy? Trước kia lúc chúng ta chịu đói cũng là cùng nhau. Hiện tại lo lắng hay vất vả tự nhiên cũng phải cùng nhau gánh vác.”

Tôn Nhạc mới nói tới đây. Nhược nhi bỗng nhiên ngẩng đầu. Chỉ khoảng nửa khắc, nét mặt hắn đã toả sáng, mắt sạch sự nặng nề vừa rồi. Chỉ thấy hắn tươi cười rạng rỡ nói: “Tỷ tỷ. Ý của tỷ là nói cùng Nhược nhi đồng cam cộng khổ đúng không? Hi hi. Thì ra tỷ tỷ đã sớm chung tình với Nhược nhi, đem Nhược nhi trở thành tượng phụ của mình mà đối đãi rồi.”

Mặt Tôn Nhạc tối sầm.

Vẻ mặt nàng đầy hắc tuyến, cùng lúc đó Tôn Nhạc vừa tức giận lại ngượng ngùng. Bởi vì Nhược nhi nắm tay nhỏ bé của nàng, ngón trỏ kia đang vẽ vẽ trong lòng bàn tay nàng, một vòng lại một vòng, ngứa ngáy kéo đến tận trái tim!

Tôn Nhạc bất đắc dĩ thầm nghĩ: tiểu gia hỏa Nhược nhi này. Cư nhiên có cái cơ hội liền đùa giỡn ta.

Nàng vừa nghĩ đến hai chữ đùa giỡn, khuôn mặt nhỏ nhắn xoát một cái lại đỏ lên.

Mặt của nàng đỏ lên, hai mắt Nhược nhi lập tức sáng trong. Tôn Nhạc chống lại ánh mắt sáng lấp lánh của hắn, không khỏi ngượng ngùng, vội vàng dùng sức tránh ra, vọt đứng dậy chạy ra ngoài.

Mắt thấy Tôn Nhạc sắp lao ra rồi, Nhược nhi ngửa cổ hét lớn: “Tỷ tỷ, hai quân giao trận, còn chưa có khai chiến liền chạy trốn trước, chính là hành vi của người nhu nhược.”

Tôn Nhạc đầu thềm để ý xem hán nói cái gì? Trong tiếng gào thét của hán, người đã bỏ trốn mất dạng. Thẳng đến khi chạy ra thật xa, cũng không ít người bị tiếng gào của Nhược nhi hấp dẫn, tò mò nhìn Tôn Nhạc.

Một lúc lâu sau khi Tôn Nhạc đi, một thanh niên áo tang lặng yên không một tiếng động đi vào trong phòng Nhược nhi. Sau khi hán đi vào, vài hán tử vẫn đi theo bên người Nhược nhi cũng vào theo.

Thanh niên áo tang kia hướng về phía Nhược nhi cùng mọi người xung quanh thi lễ, thấp giọng tường thuật.

Nếu Tôn Nhạc ở đây, sẽ phát hiện, thanh niên áo tang này cứ nhiên đem mỗi tiếng nói mỗi cử động của nàng ở chỗ Chu Cầu, một chữ cũng không sót thuật lại một lần!

Thanh niên áo tang thuật lại xong, cúi đầu thối lui đến một bên, không nói thêm tiếng nào nữa.

Trong phòng, một mảnh im lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, thanh niên cỡi lừa kia thở dài: “Biển bằng vàng? Lấy danh lợi dụ dỗ? Đại vương, kế sách này của Tôn Nhạc cô nương nếu đem dùng, Chu Cầu kia thật đúng là chết không có chỗ chôn a! Đại tài của Tôn Nhạc cô nương, thật là hiếm có trên đời!”

Mọi người liên tiếp gật đầu, một trung niên nhân vỗ hàm râu dài nói: “Cái mà thiên hạ kiếm khách mưu cầu, thứ nhất là danh, thứ hai là lợi. Đại vương, những lời này của Tôn Nhạc cô nương, chỉ sợ không đến mấy tháng, sẽ truyền khắp thiên hạ! Mà kế này của Tôn Nhạc cô nương, đủ để khiến Mặc hiệp không còn là mối của e ngại của chúng ta nữa!”

Hai mắt hán tỏa sáng, lạnh lạnh nói: “Ngày sau vương hầu trong thiên hạ, sẽ tranh nhau dùng danh lợi đến dụ dỗ Mặc hiệp thu dùng! Đại vương, Mặc hiệp đã thất bại! Bọn họ về sau chỉ có thể biến thành binh tốt của vương hầu. Hiện tại sẽ không còn xảy ra tình huống bọn họ đối lập cùng vương hầu nữa.”

Mặc gia trong thiên hạ lúc này, vẫn có lực lượng uy hiếp vương hầu, bọn họ cũng vẫn là thứ vương hầu cố kỵ. Thời đại này trí giả chồng chất, rất nhiều tri thức vẫn còn trong sữa sang giai đoạn lại. Kế sách dùng danh lợi phân hoá như lời Tôn Nhạc, đối với nàng mà nói là cực đơn giản, thiên kinh địa nghĩa. Nhưng đối với những người ở đây mà nói, cũng là một loại chấn động thật lớn. Bọn họ đột nhiên phát hiện, thì ra tất cả mọi người đều trốn không thoát sự dụ dỗ của danh lợi! Thì ra Mặc gia thoát nhìn mạnh mẽ không ai bì nổi, đoàn kết như một thể, kỳ thật cũng không đủ gây sợ hãi! Mặc gia luôn luôn sống bản cùng tự kiềm chế, nhưng chỉ cần là người liền có lòng tham, mặc kệ thích khách khó lường cỡ nào, chỉ cần tung danh cùng lợi ra, liền nhất định có thể đem bọn họ thu mua hoặc giải quyết đi!

Hai mắt Nhược nhi sáng trong suốt, nở nụ cười lắng nghe, hán gật gật đầu, nói: “Không sai, tỷ tỷ nhất định không biết, nàng tùy tiện nói ra kế sách này lại làm cho người đời phải sợ hãi.” Hán thở dài một hơi, giương môi nói: “May mắn, nàng là tỷ tỷ của ta, là nữ nhân của ta!”

Nhược nhi vừa nói những lời này ra, chúng hán tử đồng thời vỗ tay trước ngực, nhất tề cao giọng chúc mừng: “Chúc mừng đại vương!”

Nhược nhi mỉm cười nhận sự chúc mừng của bọn họ, trầm ngâm một lát sau đó nói: “Tỷ tỷ của ta không thích bị hư danh làm mệt mỏi, về sau ai cũng không thể để lộ ra ngoài, thiếu niên Điền Nhạc kia chính là Tôn Nhạc! Người vi phạm giết chết không tha!”

Lời này nặng nề mà đến, đã mang theo vài phần sát khí!

Mọi người rung mình, đồng thời đáp: “Dạ!”

Đúng lúc này, giọng nói của một người từ bên ngoài truyền đến, “Đại vương, tin tức chỗ Nghĩa Giải cũng truyền đến.”

“Vào đi.”

“Dạ.”

Rèm mạn bị đẩy ra, một người trung niên đi vào.

Người trung niên này cũng giống thanh niên áo tang vừa và , vừa tiến đến liền hướng về phía Nhược nhi làm một cái đại lễ, sau đó liền tường thuật lại.

Tôn Nhạc khuyên bảo Nghĩa Giai, kỳ thật cũng không đặc biệt lắm, mọi người nghe xong liền tiếp gật đầu, nhưng không có chấn kinh như vừa rồi.

Thời đại này, mọi người căn bản không có nửa điểm quan niệm phải giữ bí mật. Hai người kia sở dĩ đem tình huống lúc ấy nói được rõ ràng như thế, thực ra là do Tôn Nhạc vừa ra khỏi cửa, ngôn từ hành động của nàng liền bị người có tâm nghe những kẻ không có quan niệm giữ bí mật ở đó tiết lộ mà biết được.

Tôn Nhạc đi tới đi lui trong sân, nàng tuyệt đối không biết, Nhược nhi đã biết hết tất cả những chuyện nàng làm. Nàng còn có chút kỳ quái, vì sao Nhược nhi không hỏi mình.

Trong sân cỏ dại um tùm, lá rụng dày đặc, tơ nhện giăng khắp nơi, có vẻ hoang vắng đã lâu. Tôn Nhạc đi hai vòng, trầm nghĩ: nơi này không phải nơi Nhược nhi sống, đợi thương thế Nhược nhi tốt hơn, sẽ rời đi nơi này trở lại Sở quốc thôi? Nàng nghĩ đến đây, liền có điểm lưu luyến không rời .

Loại tình cảm lưu luyến không rời này, làm cho nàng quên đi sự ngượng ngùng vừa rồi với Nhược nhi, nỗi lòng dần dần chuyển thành phiền muộn.

134. Chương 134: Giống Như Đã Từng Quen Biết.

Chớp mắt, lại hai mươi mấy ngày trôi qua, Nhược nhi dưới sự chăm sóc tỉ mỉ dùng đồ ăn ngon bồi bổ của Tôn Nhạc, vết thương đã tốt sáu phần, đã có thể thường thường cùng nàng đi ra ngoài dạo chơi.

Hôm nay, hai người tay nắm tay, chậm rãi bước đi trên đường.

Trên đầu Nhược nhi đội đầu lập, mặt Tôn Nhạc thực không có gì đặc sắc, người bình thường nhìn vài lần cũng không nhớ kỹ nàng, bởi vậy, nàng trừ phi tình thế bắt buộc, bình thường sẽ không chịu đội mũ sa.

Theo nhóm hiền sĩ dần dần rời đi, hiền sĩ mang quan trọng Lâm thành cũng đã giảm bớt. Nhưng thật ra kiếm khách áo tang lại tăng lên không ít. Cũng không phải tất cả kiếm khách áo tang đều là Mặc giả, nói chung, đa số Mặc giả thích chân trần mà đi, bởi vậy, kiếm khách áo tang chân trần đi lại trên đường, thì vô cùng có khả năng là Mặc hiệp.

Hai người đi tới đi tới, một trận tiếng ồn ào náo động từ phía trước truyền đến. Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một đám xe ngựa, phía trước xe ngựa có mười mấy kiếm khách áo tang mở đường.

Trong xe ngựa, cỗ xe ngựa đi đầu kia đặc biệt chói mắt, bốn con ngựa cao to trắng như tuyết lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Mấy con ngựa này thần thái cực kỳ, cho dù ở trên đường cái cũng là cực kỳ hiếm thấy.

Nhược nhi ôm nhẹ eo Tôn Nhạc, mang nàng tránh sang một bên. Thấy nàng nhìn chằm chằm mấy con ngựa trắng kia, Nhược nhi cười nói: “Tỷ tỷ thực thích loài ngựa này sao? Đợi đến khi ta cưới tỷ thì liền dùng một cỗ xe lớn do tám con ngựa trắng như vậy tới đón tỷ, được không?”

Tôn Nhạc trợn trắng mắt, xấu hổ nói: “Nhược nhi, tại sao đệ vừa mới mở miệng đã nói đến mấy chuyện này?”

Nhược nhi cười hì hì nói: “Không còn cách nào khác nha, tỷ tỷ da mặt mỏng lại cố chấp, cứ khăng khăng nhớ kỹ tiểu bạch kiểm Cơ Ngũ kia, ta không nhắc đi nhắc lại nhiều lần, làm sao tỷ chịu nhớ kỹ trong lòng chứ?”

Tôn Nhạc đang định đáp lời. Cỗ xe ngựa do bốn con ngựa trắng kéo kia bỗng nhiên nhấc rèm lên, lộ ra một khuôn mặt mỹ lệ.

Đây là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi, nàng có gương mặt hình trứng. Mi mục như vẽ. Mắt như nước hồ thu. Lông mày như lá liễu. Giữa lông mày có một loại phong tình mềm mại, có một loại mỹ cảm dịu dàng đến cực hạn.

Tôn Nhạc nhìn cô gái xinh đẹp này, nhẹ nhàng mà ồ lên một tiếng.

Nghe được tiếng kêu kinh dị của nàng. Nhược nhi kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôn Nhạc nhìn chăm chăm cô gái kia nói: “Ta hình như đã gặp nàng ở đâu rồi. Tuy nhiên lại nghĩ mãi không ra.”

Lúc nàng nhìn chăm chăm cô gái kia đánh giá. Ánh mắt cô gái kia xẹt qua đám người. Trong lúc vô ý tương đối cùng ánh mắt Tôn Nhạc.

Vừa nhìn nhau, cô gái cũng ngẩn ra.

Nàng nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, thật lâu không dời tầm mắt. Thẳng đến một nữ tử ngồi ở phía sau nàng nói một câu gì đó, cô gái mới nói nhỏ một tiếng, đem xe rèm kéo lại.

Ngay khi kéo màn xe thì nàng còn tinh tế liếc mắt nhìn Tôn Nhạc.

Xe ngựa tiếp tục đi tới, chỉ chốc lát liền biến mất ở trước mắt Tôn Nhạc, Tôn Nhạc nhìn chăm chăm vào cỗ xe ngựa kia, thấp giọng nói: “Nhược nhi, ta thật sự cảm thấy giống như đã gặp cô gái này ở đâu rồi.”

Nhược nhi cười cười, “Tỷ tỷ khẳng định chưa từng gặp qua nàng. Thiếu nữ này chính là đại mỹ nhân nổi danh Yến quốc, mỹ nhân như thế, tỷ tỷ gặp qua nhất định sẽ không quên.”

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, cũng thấy có đạo lý. Nhưng mà, cảm giác quen thuộc tràn ngập trong lòng chuyển đi không được kia là từ đâu mà đến?

Yến nữ kia vừa lộ ra dung nhan như vậy, ở ngã tư đường có không ít người cũng si ngốc nhìn theo như Tôn Nhạc, thật lâu vẫn còn thần thờ.

Một thanh niên áo tang đứng ở phía sau Tôn Nhạc thở một hơi thật dài, nói: “Vẻ đẹp của Yến Ngọc nhi, quả nhiên hiếm có trên đời, thậm chí ngay cả nữ tử cũng xem đến ngây ngốc.”

Nữ tử xem ngây ngốc mà hắn nói, đương nhiên là Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc vốn đang nhìn theo, nghe được thanh niên kia vừa nói như thế, liền không dám nhìn nữa, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy của cô gái truyền đến, “Theo ta thấy, tư sắc Yến Ngọc nhi cũng chỉ tầm thường!” Tôn Nhạc theo tiếng đi tới, đối mặt với một cô gái cao gầy diễm lệ. Thiếu nữ này vốn đề cao thanh âm nói chuyện, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, lúc này thấy đám người Tôn Nhạc nhìn mình, nàng liếc mắt một cái, hất cằm lên đưa mắt nhìn Tôn Nhạc, “Nàng này đích thị là bản thân ngày thường quá mức bình thường, hâm mộ người ta mà thôi, không phải là xem ngây ngốc gì cả?”

Khẩu khí thiếu nữ diễm lệ đầy ghen tỵ, hiển nhiên đang cùng Yến Ngọc nhi kia phân cao thấp.

Thiếu nữ này dáng người cao gầy đầy đặn, bộ ngực phình to, vòng eo rất nhỏ, hơn nữa hai gò má hồng hồng hây hây, thần thái phần phật, có vẻ thấp phần gợi cảm. Theo Tôn Nhạc thấy, vẻ đẹp của nàng cùng Yến Ngọc nhi kia là hai loại mỹ lệ hoàn toàn bất đồng, cũng khó trách nàng kiêu ngạo như thế.

Phía sau cô gái diễm lệ, có bốn bốn kiếm khách áo tang đi theo.

Tôn Nhạc chính là liếc mắt nhìn cô gái diễm lệ một cái, liền cũng cảm thấy nàng có điểm quen mặt. Tôn Nhạc có điểm hồ đồ rồi, nàng thậm chí nghĩ: chẳng lẽ ta hôm nay có chút mệt mỏi, nên hoa mắt.

Ngay khi Tôn Nhạc quay mắt về phía cô gái diễm lệ. Lúc này, cô gái diễm lệ cũng quay đầu liếc Tôn Nhạc. Nhưng nàng ta vừa mới chuyển đầu đi, lại không biết nghĩ tới điều gì, nhanh chóng xoay đầu lại lại nhìn về phía nàng.

Cô gái diễm lệ này ánh mắt sáng quắc, hướng về phía Tôn Nhạc cao thấp đánh giá không ngớt. Tôn Nhạc có điểm không thỏa mái, thấp giọng nói với Nhược nhi: “Chúng ta đi thôi.”

Nàng cùng Nhược nhi vừa mới cất bước, cô gái diễm lệ kia bỗng nhiên đề cao giọng quát: “Chậm đã!”

Tiếng quát vừa ra, nàng hướng Tôn Nhạc lao đến vài bước, trong nháy mắt, nàng liền vọt đến trước mặt Tôn Nhạc.

Cô gái diễm lệ gắt gao nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, bỗng nhiên kêu lên: “Ta biết ngươi, ngươi chính là Tôn Nhạc!”

Tôn Nhạc ngẩn ra, mọi người xem náo nhiệt chung quanh nàng cũng ngẩn ra, vài giọng nói truyền đến, “Tôn Nhạc rất nổi danh sao?” “Ngay cả tiểu mỹ nhân này cũng biết nha đầu này kìa.”

Cô gái diễm lệ nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, bỗng nhiên vò một tiếng rút trường kiếm bên hông ra, mũi kiếm trực chỉ hướng Tôn Nhạc!

Nàng vừa làm động tác này ra, bốn phía vang lên một trận tiếng kêu sợ hãi.

Trong mọi người, chỉ có Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn mũi kiếm bức đến trên chóp mũi, Nhược nhi hai tay ôm ngực, lưỡi biếng đứng ở một bên nhìn một màn này.

Mũi kiếm cô gái của diễm lệ chỉ vào Tôn Nhạc, cao giọng nói: “Tôn Nhạc, ngươi chính là Tôn Nhạc! Ngươi nữ nhân này, ngươi làm hại tỷ tỷ của ta không được làm Triệu vương hậu, ngươi làm hại nàng bây giờ điên điên khùng khùng, ta, ta muốn giết ngươi!”

Thì ra nàng là muội muội của tiền Triệu vương hậu, đúng rồi, vẻ diễm lệ của nàng có năm phần tương tự tiền Triệu vương hậu, bảo sao chẳng quen thuộc.

Cô gái vừa quát lên như vậy.

Mọi người liền liên tiếp hướng Tôn Nhạc đánh giá. Nhưng mà, người thiếu nữ trước mắt này thực quá mức tầm thường, bọn họ vừa nhìn, liền nghĩ một con nhóc như vậy, dựa vào cái gì có thể kéo một Vương Hậu hạ vị? Xem ra, là tiểu mỹ nhân này nói bậy bạ rồi.

Cô gái diễm lệ nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, tức giận đến bộ ngực phập phồng, ở trong ánh mắt một đám sắc lang híp mắt quan sát, nàng oán hận kêu lên: “Tôn Nhạc, ngươi, hôm nay ta muốn giết ngươi!”

Dứt lời, trường kiếm trong tay nàng đưa lên, liền đâm tới cổ họng Tôn Nhạc.

Nàng làm động tác này thì tay run run, mũi kiếm trật đi, thập phần chật vật. Tay phải Nhược nhi vừa muốn nâng lên, liền nhìn đến Tôn Nhạc cước bộ xê dịch, nhẹ nhàng phiêu phiêu tránh sang một bên. Động tác này của nàng vô cùng nhẹ nhàng mà tự nhiên, cơ hồ là mọi người vừa nháy mắt, liền đã thấy nàng đứng ở một bên.

Tôn Nhạc đứng ở một bên, thản nhiên nhìn chằm chằm cô gái diễm lệ này, mở miệng, “Cô nương nhận lầm người rồi? Ta không phải Tôn Nhạc!”

Cô gái diễm lệ ngẩn ra!

Nàng hiển nhiên choáng váng, mở lớn cái miệng nhỏ nhắn ngơ ngác đánh giá Tôn Nhạc, trên mặt lộ ra vẻ hồ nghi cùng do dự.

Tôn Nhạc âm thầm nín cười, mặt lại không chút thay đổi, nàng thản nhiên nhìn cô gái diễm lệ chằm chằm, từ từ nói: “Cô nương, kiếm là hung khí! Tốt nhất không nên dễ dàng chỉ nó vào người xa lạ!”

Dứt lời, Tôn Nhạc vươn tay nhẹ nhàng mà phát một cái, đẩy mũi kiếm chỉ vào mình ra, nắm tay Nhược nhi, đầu cũng không quay lại liền đi thẳng về phía trước.

Tôn Nhạc đi thật xa, cô gái diễm lệ kia còn cau mày, ngốc vù vù, mê hoặc nhìn Tôn Nhạc chằm chằm.

Hai người vừa đi khỏi tầm mắt thiếu nữ diễm lệ kia, Nhược nhi liền nín cười nói: “Tỷ tỷ, hôm nay bản sự trọn mắt nói láo của tỷ càng lúc càng cao cường rồi!”

Tôn Nhạc cũng cười, nàng cong môi lên nói: “Khuôn mặt ta đây, bản thân ta soi gương vô số lần, vừa để gương xuống cũng nhớ không ra. Ta không tin tiểu cô nương kia có trí nhớ tốt như vậy.”

Nhược nhi nghiêng đầu đánh giá nàng, lắc đầu nói: “Không, mặc kệ tỷ tỷ đi tới chỗ nào, ta đều liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.”

Tôn Nhạc nghe vậy ngẩn ra, không khỏi trầm nghĩ: đúng vậy a, có lẽ chỉ có Nhược nhi cùng Ngũ công tử có thể liếc mắt một cái là nhận ra ta thôi.

Con người Nhược nhi lúc này đảo một vòng, quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, bỗng nhiên khẽ gọi: “Không tốt! Cô nương kia đuổi giết đến đây!”

Tôn Nhạc cả kinh, theo bản năng kéo tay Nhược nhi cúi người, liền chui vào trong đám người.

Nàng vừa chui, vừa vội vàng xông về phía trước. Nhược nhi gắt gao nắm tay nàng, thành thật theo bên người nàng ở trong đám người chui tới chui lui.

Vừa chui, Tôn Nhạc vừa nhìn về phía sau, muốn nhìn một chút cô gái diễm lệ kia có phải thật sự đuổi tới hay không. Tôn Nhạc cũng không sợ cô nương kia, nhưng nàng không muốn náo động, không muốn khiến thế nhân nhớ kỹ cái tên Tôn Nhạc này.

Nhưng người nàng nhỏ lùn, quay đầu xem cũng nhìn không tới, nghiêng tai nghe, khắp nơi là tiếng ồn ào, cái gì cũng thấy không rõ.

Lúc Tôn Nhạc mê mang không ngừng quay đầu nhìn lại thì Nhược nhi vẫn bình tĩnh, động tác nhanh chóng nhảy tới đằng trước, có vẻ thập phần tích cực.

Tôn Nhạc không thể phán đoán, đành phải nắm tay Nhược nhi ở trong đám người chui đến chui đi, càng không ngừng tháo chạy!

Động tác của bọn họ, thỉnh thoảng dẫn tới người xung quanh trợn mắt nhìn, nhưng những kẻ trợn mắt nhìn này, khi chống lại ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị Nhược nhi quét tới thì đều co đầu rụt cổ, lui trở về.

Chen chen, không biết từ lúc nào, Tôn Nhạc đã bị Nhược nhi gắt gao ôm eo, người nàng nhỏ gầy, bất tri bất giác, đã bị Nhược nhi nửa ôm tháo chạy.

Tôn Nhạc núp ở bên trong lồng ngực Nhược nhi, nghe hơi thở nồng đậm nam tính, cảm giác được hô hấp ấm áp của hắn, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Nàng chạy chạy, đột nhiên chợt bất động.

Thấy nàng dừng bước, Nhược nhi vội vàng gấp giọng nói: “Tỷ tỷ, đi mau nha!”

“Không đi!” Tôn Nhạc đỏ mặt, bĩu miệng quật cường nói.

Nhược nhi gắt gao ôm Tôn Nhạc muốn tránh thoát lồng ngực của hắn, kêu lên: “Vì sao không đi?”

Khi hắn nói chuyện, hô hấp ấm áp toàn bộ bổ nhào vào trong tai, trong mũi của nàng, tiếng tim đập cường mà có lực của hắn, lại không ngừng náo loạn ở bên tai nàng.

Tôn Nhạc hai tay ôm thành quyền chống đỡ trước ngực Nhược nhi, ra sức làm ình cách hắn xa một ít. Nghe được câu hỏi khó hiểu của Nhược nhi, Tôn Nhạc đỏ mặt nghĩ ngợi: cho dù bị cô nương kia đuổi tới, cũng còn hơn bị người ôm chạy như vậy. Chuyện này, này thật sự xấu hổ muốn chết rồi!

Nhược nhi nhìn Tôn Nhạc đỏ mặt cúi đầu không nói, thở một tiếng thật dài, “Tỷ tỷ, đừng làm rộn, nếu để cho nữ nhân kia đuổi theo náo loạn liền phiền toái lớn!”

Tôn Nhạc nghe vậy liền hừ nhẹ một tiếng, nàng ảo não nói: “Bên cạnh Nhược nhi, lúc nào cũng có không ít Kiếm Sư đi theo mà? Lấy năng lực của bọn hắn, đối phó một tiểu cô nương chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?” Nàng nói tới đây, có điểm nổi giận rồi, “Nhưng đệ cô tình thừa dịp lòng ta rối loạn gạt ta, cô nương kia căn bản cũng không có truy đuổi! Đệ, đệ, đệ chính là muốn chiếm tiện nghi của ta!”

Thanh âm của Tôn Nhạc rơi xuống, hai mắt Nhược nhi liền trợn lên, hắn luôn mồm nói: “Tỷ tỷ, làm sao tỷ có thể nghĩ ta như vậy?”

Hắn mới nói được tới đây, liền nhìn đến Tôn Nhạc giận dữ nhìn mình lom lom. Tôn Nhạc giận dữ, Nhược nhi vội vàng hắc hắc hắc ngây ngô cười. Hắn vừa ngây ngô cười, vừa vươn tay ôm eo Tôn Nhạc, rất ôn nhu

nói: “Tỷ tỷ đừng nóng giận nữa. Tỷ tỷ ngẫm lại xem, tỷ không cho Nhược nhi chiếm tiện nghi, chẳng lẽ còn để cho người đàn ông khác chiếm sao? ***, cho dù là Cơ Ngũ, hắn muốn chiếm tiện nghi của tỷ tỷ, Nhược nhi cũng sẽ cắt cái đồ chơi kia để cho hắn làm thái giám luôn! Hừ!”

Tôn Nhạc nghe đến đó, vừa xấu hổ vừa giận, nàng bỗng nhiên một bả nhấc tay Nhược nhi lên, cúi đầu, liền hung hăng cắn một cái trên tay hắn!

Nàng ôm nỗi hận khê cắn, nhất thời một loạt dấu răng chính tề hiện ra. Sau khi Tôn Nhạc cắn một cái thật mạnh, liền thả tay Nhược nhi ra, thân mình co lại như con mèo, nhảy vào trong đám người, đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

135. Chương 135: Cùng Nhau Rời Đi

Nhược nhi đứng trong đám người, đem bàn tay bị cắn nâng lên, nghiêng đầu dưới ánh mặt trời tinh tế nhìn.

Tôn Nhạc mới lao ra chưa đến trăm mét, thấy Nhược nhi không có đuổi theo, liền đỏ mặt khê hừ một tiếng, mỗi lần nàng ở trước mặt Nhược nhi đều có điểm không không chế được, biểu hiện thập phần ngây thơ.

Thấy Nhược nhi không đuổi theo, Tôn Nhạc cho là mình tự do rồi, liền nhanh chóng đi thẳng về phía trước, chuẩn bị làm cho tên kia quýnh lên.

Nào biết đâu rằng, nàng mới đi chưa đến mười bước, liền nhìn đến phía trước xuất hiện một hán tử áo tang, hán tử kia đứng trong đám người cách nàng không đến mười thước, đang lẳng lặng nhìn nàng chằm chằm!

Hán tử kia Tôn Nhạc đã từng gặp qua, hắn là người bên cạnh Nhược nhi!

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn hắn!

Hán tử kia mặt không thay đổi đón ánh mắt của nàng, tựa hồ không nhận thấy được Tôn Nhạc đang trừng mình.

Tôn Nhạc hừ nhẹ một tiếng, xoay người đi qua bên cạnh.

Nàng rời đi lần này. Hán tử kia cũng không đuổi theo, vẫn đứng trong đám người lẳng lặng nhìn như cũ.

Tôn Nhạc đi về phía bên trái không đến năm bước. Liền nhìn đến ngã tư đường bên trái cũng đứng một hán tử áo tang. Hán tử này cũng là người bên cạnh Nhược nhi!

Bảo sao tiểu tử đó không đuổi tới! Thì ra hắn hoàn toàn không lo lắng mình sẽ chạy trốn!

Tôn Nhạc hừ nhẹ một tiếng, buồn bực quay đầu bước đi.

Nàng đi đến bên cạnh Nhược nhi. Nhược nhi còn đang nghiêng đầu dưới ánh mặt trời tinh tế nhìn miệng vết thương của mình. Tôn Nhạc liếc mắt một cái nhìn thấy biểu tình tự ti phi tiếu (cười như không cười) của hắn, không khỏi xấu hổ. Nàng nhanh chóng vọt tới trước người Nhược nhi, nặng nề mà kéo bàn tay hắn xuống, thấp giọng nói: “Cái này có gì đẹp?” Tôn Nhạc đưa mắt nhìn chung quanh, đỏ mặt tiếp tục nói: “Tất cả mọi người đang nhìn đệ đó.”

Nhược nhi nhìn dấu răng rõ ràng trên bàn tay kia. Hắn công khai thưởng thức trước mặt mọi người như vậy. Đường nhiên sẽ dẫn tới người qua đường liền tiếp chú ý.

Nhược nhi cười dài nhìn lướt qua Tôn Nhạc mắc cỡ đỏ mặt, lại giơ tay lên thưởng thức, “Tỷ tỷ, tỷ cắn ta rồi!”

Tôn Nhạc nhin không được ném cho hắn một cái liếc mắt, buồn buồn nói: “Vô nghĩa! Cắn đệ thì kỳ lạ lắm sao? “

Trong sự buồn bực của Tôn Nhạc, Nhược nhi vui sướng hài lòng nói: “Tỷ tỷ, khi mẫu thân cùng phụ thân của ta ân ái thì bọn họ cũng cần tới cần lui như vậy. Tỷ tỷ, có phải tỷ rất cục phát hiện Nhược nhi trưởng thành, là một đại trượng phu rồi, cho tỷ vừa giận lại vừa yêu rồi hay không?”

Vèo một cái!

Tôn Nhạc lại đỏ mặt tới gáy!

Thanh âm của Nhược nhi tuyệt đối không nhỏ, hắn nói những lời này ra, khiến mọi người nghe được kinh ngạc mở to mắt nhìn về phía hai người, đặc biệt khi nhìn đến Tôn Nhạc là nữ tử dung mạo xấu xí bình thường như thế này thì mỗi người đều là vẻ mặt là không dám tin!

Tôn Nhạc vừa thẹn vừa vội, vội vàng dắt tay hắn đi thẳng về phía trước. Nhược nhi cười híp mắt mặc cho nàng nắm.

Tôn Nhạc vẫn đem hắn kéo đến trong ngõ, mới nhìn trái nhìn phải đỏ mặt cả giận nói: “Nhược nhi, đệ, đệ sao lại nói lớn như vậy?”

Nhược nhi nghe vậy hai mắt mở thật lớn, hắn kỳ quái kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ cư nhiên chỉ trách cứ ta nói lớn thôi sao?”

Mặt Tôn Nhạc càng đỏ hơn, nàng thở phì phò, trợn to hai mắt oán hận cố gắng trừng mắt nhìn nhược Nhi, xấu hổ đến nói không ra lời.

Nhược nhi nhìn thấy bộ dáng nàng tức giận thở phì phò, trừng mắt nhìn, hai tay duỗi ra liền đem nàng nặng nề mà kéo vào trong lòng. Hắn giống như trấn an tiểu hài tử vỗ lưng Tôn Nhạc, ôn nhu dỗ dành nói: “Tỷ tỷ đừng xấu hổ nữa! Ngoan, đừng xấu hổ nữa! Nhược nhi biết tỷ cũng thích Nhược nhi rồi, Nhược nhi rất vui mừng, sẽ không cười tỷ đâu.”

Đây là cái chuyện ma quỷ gì!

Tôn Nhạc ghen đến mắt trắng dã, nàng ngay cả khí lực rắn dạy Nhược nhi cũng không có.

Nhược nhi gắt gao ôm Tôn Nhạc, từng chút từng chút vỗ nhẹ trên lưng nàng.

Khi hai người gắt gao ôm thành một đoàn, thân mật khăng khít trong mắt người ngoài thì lúc này, một thanh âm truyền vào trong tai hai người, “Phía trước phát sinh chuyện gì? Tại sao lại phong tỏa cửa thành?”

Phong tỏa cửa thành?

Đây cũng không phải là việc nhỏ!

Tôn Nhạc cùng Nhược nhi đồng thời rung mình, hai người vội vàng buông nhau ra, nghiêng tai lắng nghe.

“Theo tin tức truyền đến từ Mặc giả, nói là Sở tù trưởng Sở Nhược tự phong là vương kia cư nhiên đến Lâm thành!”

“Còn có việc này sao?”

“Tên kia thật to gan!”

“Chắc chắn, thật đúng là đại trượng phu!”

Tiếng nghị luận của mọi người không dứt bên tai, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi liếc mắt nhìn lẫn nhau, đồng thời trong lòng cả kinh: đáng chết! Lúc trước Mặc hiệp lấy Nhược nhi làm đề mục, vì bảo đảm không có người ngoài xen vào gây phiền toái tất nhiên là sẽ không tiết lộ tin tức hắn ở đây ra. Bây giờ nếu bọn hắn không lấy Nhược nhi làm đề tài nữa, vậy tất yếu sẽ không giữ bí mật hành tung của hắn nữa! Chuyện rõ ràng như thế, bọn họ đúng là một chút cũng chưa từng nghĩ đến!

“Nhược nhi!”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hướng Nhược nhi, vẻ mặt lo lắng.

Nhược nhi vươn ngón trỏ để xuống trên môi nàng, gương môi cười nói: “Tỷ tỷ không cần lo lắng, nếu ta dám đến, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị chu toàn.”

Khóe miệng hần khê cong, tiến đến bên tai Tôn Nhạc nhẹ giọng nói: “Trong số những người ta mang đến, có người tinh thông thuật dịch dung sửa hình dạng. Nhược nhi bất cứ lúc nào cũng có thể giả trang đi ra ngoài.”

Tôn Nhạc thở ra một hơi, biểu tình buồn lổn.

Nàng vừa thở dài một hơi, đột nhiên cổ tay căng thẳng, là Nhược nhi gắt gao nắm tay nàng.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hướng Nhược nhi.

Nhược nhi nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, mắt nháy cũng không nháy nói: “Tỷ tỷ, cùng Nhược nhi rời đi đi!”

Ánh mắt của hần sáng quắc, biểu tình kiên định, trong tiếng nói mang theo thỉnh cầu.

Tôn Nhạc cảm thấy lòng mềm nhũn, không khỏi có chút khó xử.

Nhược nhi liếc mắt một cái liền nhìn ra sự khó xử của nàng, hần cúi đầu xuống, đặt ở trên vai Tôn Nhạc bất lực nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi tuy rằng có thể thay đổi dung mạo, nhưng mà Nhược nhi bị trọng thương nha! Đoạn đường này bọn ba quay về Sở quốc, cũng không biết vết thương của Nhược nhi có thể tăng thêm hay không.”

Hần nói xong lời cuối cùng, âm cuối kéo dài, mang theo một tia yếu ớt.

Tôn Nhạc biết rõ, lời này của Nhược nhi có chút giả bộ, nàng thậm chí không cần ngẩng đầu, cũng có thể khẳng định trên mặt Nhược nhi không có một tia bất lực. Nhưng mà, nàng nghe xong lời này, trong lòng chính là bất an, chính là lo lắng.

Trong khi nội tâm đấu tranh, tia bất an này của nàng bất tri bất giác mở rộng, bất tri bất giác càng ngày càng rõ ràng.

Tôn Nhạc cắn cắn môi dưới, hạ quyết tâm nói: “Được rồi.”

Nàng vừa phun ra hai chữ này, Nhược nhi đem đầu đặt trên vai nàng liền cứng đờ cả người!

Một lát sau, Nhược nhi cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, tỷ đáp ứng rồi?”

“Ừa.”

Nhược nhi thở dài thườn thượt, cười nhẹ nói: “Tốt lắm, chúng ta sẽ lập tức lên đường.” Hần không đợi Tôn Nhạc mở miệng, liền nói tiếp: “Ta sẽ cho người đem việc này chuyển cáo Cơ Ngũ.”

Nhược nhi sau khi nhắc tới Ngũ công tử, sợ Tôn Nhạc đổi ý, đầu vừa nhắc liền đem hai tay Tôn Nhạc đặt trên lồng ngực của mình, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi thật khoái hoạt.”

Tôn Nhạc do dự mà cười cười.

Hai người tay nắm tay, nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Lúc này, bọn họ tất nhiên là sẽ không trở về chỗ ở của Nhược nhi.

Nhược nhi cùng Tôn Nhạc đi chưa đến hai trăm thước, hơn mười người luôn đi theo Nhược nhi trong lúc vô tình đã vây quanh lại.

Nhược nhi cũng không quay đầu lại, thấp giọng nói: “Hành tung đã lộ, phân phó mọi người nhanh chóng rời đi, sớm định ra địa phương gặp gỡ.”

“Dạ.”

136. Chương 136: Rời Đi Lâm Thành.

Người am hiểu thuật dịch dung theo lời Nhược nhi, đó là hán tử cười lừa từng giúp nàng. Đoàn người dừng lại trong một góc, hán tử kia giúp Nhược nhi cải biến dung mạo một chút.

Thủ pháp của hán tử kia thập phần đơn giản, chính là một bộ râu quai nón dính lên cằm Nhược nhi, lại cải biến màu da của hán tử một chút, bôi nhạt lông mày một chút.

Loại kỹ thuật cực kỳ đơn giản trong mắt Tôn Nhạc này, hiển nhiên lại làm đám người Nhược nhi hết sức hài lòng.

Phía trước chính là cửa thành rồi, Tôn Nhạc tháo đầu lạp xuống, đi phía sau Nhược nhi vận áo tang, nhắm mắt theo đuôi làm tỳ nữ.

Nàng tuy rằng bộ dạng phục tùng liêm mục thập phần im lặng, nhưng trong lòng cuối cùng vẫn thập phần lo lắng. Bởi vì Tôn Nhạc cảm thấy loại cải trang này của Nhược nhi thật sự quá sức thô lậu!

Chỗ cửa thành, xa xa liền nhìn đến hai đội quân sĩ chừng trăm người xếp hàng hai bên, bọn họ giờ trường kiếm lạnh lẽo, từng bước từng bước nhìn chăm chăm đánh giá người đi đường qua lại. Hai hàng hơn trăm quân sĩ, mũi kiếm đồng loạt chỉ vào, mũi kiếm dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tôn Nhạc từ xa xa nhìn loại tình cảnh này, trong lòng càng trống rỗng.

Bất quá nàng có một ưu điểm, chính là mặc kệ trong lòng nghĩ thế nào, ở mặt ngoài vẫn bình tĩnh vô ba như cũ.

Chỉ chớp lát, cả đám liền đi tới sau đám người xếp hàng ra khỏi thành, đối diện cùng đám quân sĩ giờ trường kiếm.

Vừa đối diện, Tôn Nhạc rõ ràng phát hiện những quân sĩ đó cư nhiên tất cả đều mặc khôi giáp làm bằng trúc!

Bọn họ không mang mũ giáp. Trên thân ngoại trừ lồng ngực có một mảnh đồng nhỏ bảo vệ, còn lại đều là các tấm vải thô và trúc.

Tôn Nhạc nhìn những quân sĩ này, không khỏi trầm nghĩ : ai cũng nói Tề vương giàu có, thì ra bất quá cũng chỉ như thế. Xem bộ dáng những người này, Nhược nhi cho dù làm càn cũng xông qua được.

Đội ngũ xếp hàng phía trước bọn họ chừng hơn trăm người. Trong đó có hơn phân nửa là một ít kiếm khách. Cho tới bây giờ kiếm khách đều là người thô lỗ tùy hứng, bọn họ làm sao chịu được loại kiểm tra này. Cả đám đều đứng đó hùng hùng hổ hổ. Tuy rằng không dám làm nhục Tề vương, nhưng mỗi người đều giương họng rống hai câu.

Trong tiếng la hét ầm ĩ của những người này. Tôn Nhạc không khỏi hướng Nhược nhi thấp giọng hỏi: “Những quân sĩ lấy vải thô làm khôi giáp đó đều không phải là tinh nhuệ của Tề vương sao?”

Nàng thật sự là nghĩ mãi mà không rõ. Theo lý trắc nã Sở Nhược Vương đối với Tề vương mà nói là một việc thập phần trọng yếu a.

Nhược nhi rất kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Hắn thấp giọng nói: “Lấy trúc làm khôi giáp. Tất cả quân sĩ trong thiên hạ đều như thế nha. Đồng nặng thiết hôi, khôi giáp trúc tuy rằng không đủ rắn chắc nhưng lại nhẹ nhàng dễ di chuyển hơn nữa đủ để ngăn trở tên bắn.”

Ra là như vậy!

Tôn Nhạc mở to mắt, nàng nhớ ra rồi, vệ sĩ mặc nón đồng giáp sắt mà mình vài lần nhìn qua, đều ở trường hợp đặc thù. Xem ra, mình dù sao vẫn là kiến thức nông cạn.

Lúc hai người nói chuyện với nhau, đã chậm rãi đến phiên Tôn Nhạc cùng Nhược nhi tiến vào kiểm trận của chúng quân sĩ.

Trên trăm quân sĩ cầm kiếm trong tay, trừng to mắt không hề chớp nhìn chăm chăm tinh tế đánh giá từ trên xuống dưới, cái loại cảm giác này thật sự là rất không thoải mái. Tôn Nhạc cúi đầu, về mặt thành thật

đi ở phía sau Nhược nhi. Tay nàng không tự giác nắm chặt thành quyền, trong lòng bàn tay thấm mồ hôi: Nhược nhi giả dạng thô lậu như thế, sẽ không bị nhận ra chứ?

Nàng biết, cho dù lấy những người bên cạnh Nhược nhi có thể đủ che chở hấn ra khỏi thành đi nữa, nhưng ra khỏi thành rồi thì sao? Bọn họ hiện tại ngay cả một con ngựa cũng không có a.

Trong sự lo lắng của Tôn Nhạc, vô số ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Nhược nhi, nhìn chăm chăm bọn đại hán tinh tế đánh giá.

Một người, mười người, hai mươi.

Bất tri bất giác, đội ngũ đã đi tới giữa đám quân lính, tới trước cửa thành.

Tới gần cửa thành giữa đám quân sĩ có một hán tử áo tang chân trần. Tôn Nhạc trong lúc vô ý đưa mắt nhìn hán tử kia, lại cả kinh lập tức thấp đầu: người này, nàng đã gặp qua ở chỗ Chu Cầu!

Tôn Nhạc vừa mới cúi đầu, lập tức lại ngẩng đầu lên, nàng nhớ ra rồi, khi mình gặp Chu Cầu đã mặc nam trang rồi, người này cho dù nhìn đến mình, cũng sẽ không nhận ra.

Nhưng Tôn Nhạc không nghĩ đến, ngay cả ý nghĩ này cũng là dư thừa, mỗi một đạo tầm mắt khi nhìn hướng nàng thì đều ngừng cũng không ngừng liên liếc mắt qua: Sở Nhược Vương tuyệt đối không thể nào là một con nhóc gầy yếu! Nàng căn bản không đáng bất cứ kẻ nào chú ý.

Hán tử áo tang chân trần kia sau khi hướng mọi người đánh giá vài lần, ánh mắt thoáng nhìn đến Nhược nhi, nhíu mày, bắt đầu tinh tế đánh giá!

Tôn Nhạc căng thẳng trong lòng! Lòng bàn tay nháy mắt đã ướt đầm mồ hôi!

Lúc này, Nhược nhi ngẩng đầu lên, mở to mắt cùng hán tử áo tang chân trần kia mặt đối mặt.

Hắn chống lại ánh mắt đánh giá của hán tử, bỗng nhiên nhếch miệng cười, dùng khẩu âm đặc chất Tề nói: “Đại huynh, Sở Nhược Vương kia rốt cuộc lớn lên thành dạng gì? Có phải thân cao ba trượng giọng như chuông đồng không?”

Về mặt hán tử tò mò, thanh âm ồm ồm kia thập phần vang dội, ong ong truyền ra.

Nhược nhi vừa hỏi lời này ra, mọi người trước sau hấn cũng đều tò mò. Vài thanh âm đồng thời vang lên, “Hấn là Phá Quân Tinh mà, nhất định là cao lớn dị thường, là đại hán bùng nổ ngàn cân cự thạch!” “Ồ hay! Tiểu tử đó mới bắt quá mười lăm mười sáu tuổi, còn là đứa nhỏ chưa mọc lông, nhất định là tiểu bạch kiếm.” “Phá Quân Tinh là tiểu bạch kiếm? Lời này của người thực buồn cười!”

Mọi người lú lú làm cho hán tử áo tang chân trần kia có điểm mê man, mặc dù hấn đã gặp Nhược nhi một lần, nhưng đó là xa xa nghiêng mắt nhìn qua. Vốn có điểm không rõ ràng, lúc này bị mọi người náo loạn như vậy, liền một điểm nắm chắc cũng không có. Khi hấn do dự chần chờ, Nhược nhi cùng đám người Tôn Nhạc bất tri bất giác đã ra khỏi cửa thành.

Thẳng đến thân ảnh Nhược nhi biến mất ở cửa thành, hán tử áo tang chân trần kia nhìn theo hấn xem xét, thầm nghĩ: đại hán này thực có điểm nhìn quen mắt, nhưng Sở Nhược Vương kia là thiếu niên thì không có râu đầu.

Hai người Tôn Nhạc vừa ra cửa thành, dưới chân liền gia tốc, vội vàng đi thẳng về phía trước.

Đoàn người bọn họ vừa ra cửa thành, liền tản ra bốn phía, xen lẫn trong trong dòng người.

Bởi vậy chỉ có Nhược nhi cùng Tôn Nhạc gia tốc.

Không thể thấy được rồi.

Tôn Nhạc mắt sắc, liếc mắt một cái liền nhìn đến phía trước ba bốn trăm mét bên sườn quan đạo, ngừng mấy chiếc xe ngựa.

Có là phải là tới tiếp ứng Nhược nhi không a?

Tôn Nhạc vừa nghĩ như vậy, Nhược nhi ở bên cạnh đã nói: “Tỷ tỷ, đó là người của chúng ta.”

Tôn Nhạc gật đầu, tốc độ cất bước nhanh hơn.

Bất quá, Tôn Nhạc chú ý tới, chạy vội vã như vậy thì Nhược nhi thỉnh thoảng lại nhíu mày một chút, bàn tay vô thức ấn lên bụng, hiển nhiên vết thương của hắn có điểm đau đớn.

Nàng lo lắng nhìn Nhược nhi, may mắn xe ngựa ngay phía trước, Tôn Nhạc không lo lắng bao lâu, hai người liền đến bên cạnh xe ngựa.

Nhược nhi nắm tay Tôn Nhạc lên chiếc xe ngựa thứ nhất, quát: “Lên đường!”

“Giá ——” Người đánh xe vừa quát, vó ngựa giờ lên, xe ngựa khởi động.

Tôn Nhạc không cần hỏi liền biết, mấy chiếc xe ngựa phía sau kia là lưu cho những đại hán kia. Chỉ cần một hồi bọn họ sẽ đến đây, hơn nữa, người Nhược nhi mang đến cũng không chỉ có mấy đại hán kia, những người khác cũng sẽ tập nập tập trung lại.

Tôn Nhạc chuyển hướng Nhược nhi, quan tâm hỏi: “Miệng vết thương đau lắm hả?”

Nhược nhi lắc lắc đầu.

Tuy rằng hắn lắc đầu, sắc mặt của hắn vẫn có điểm không tốt.

Tôn Nhạc cái gì cũng làm không được, chỉ có thể vươn tay gắt gao nắm bàn tay to của hắn.

Xe ngựa thực xóc nảy, Tôn Nhạc lo lắng nhìn Nhược nhi, lo lắng sợ cứ như vậy, đả thương của Nhược nhi có thể sẽ tái phát.

Theo xe ngựa dần dần chạy nhanh cách Lâm thành, xe ngựa phía sau cũng dần dần đuổi kịp.

Tôn Nhạc hướng về sau phía nhìn nhìn, phát hiện căn bản không có người đuổi theo. Nàng khẽ thở ra một hơi, hướng về phía người đánh xe kêu lên: “Chậm rãi mà đi!”

“Dạ.”

Người đánh xe lên tiếng vang dội, quả nhiên giảm bớt tốc độ.

Tôn Nhạc quay đầu, nàng ngồi xổm xuống, đem toàn bộ đệm đặt ở trong xe ngựa lấy tới, trải thật dày dày đất, ở chỗ vách xe lại lấy hai miếng đệm làm chỗ tựa lưng. Sau khi chuẩn bị hết thảy cho tốt, nàng nhìn hướng Nhược nhi.

Nhược nhi lúc này đã hai mắt sáng trong suốt nhìn nàng, chống lại ánh mắt Tôn Nhạc, Nhược nhi nhếch miệng cười, thấp giọng nói: “Có tỷ tỷ ở đây thật tốt.” vừa nói, hắn vừa dựa vào đệm trên vách xe.

Nhược nhi ngồi xong, Tôn Nhạc mỉm cười giúp hắn lại sửa sang lại. Nàng thầm nghĩ: lấy Nhược nhi còn trẻ đã có địa vị tôn quý, thì tỷ bên cạnh hắn người nào không tỉ mỉ hầu hạ giống như ta đây? Nhưng ở trong lòng Nhược nhi, ta làm chuyện gì hắn đều đặc biệt cảm động.

Nghĩ như vậy, trong lòng của nàng nhất thời tràn đầy sự ấm áp. Loại cảm giác giống như khi cùng Nhược nhi ở chung mấy năm trước, là một loại cảm giác bị ỷ lại, được cần, được quý trọng. Mấy năm sau lại cảm giác thấy, Tôn Nhạc rất thoải mái.

Đang lúc Tôn Nhạc cúi đầu vì Nhược nhi điều chỉnh đệm lưng, một cánh tay duỗi lại, ôm eo nàng. Ngay sau đó, đầu Nhược nhi cũng duỗi lại. Hắn đặt đầu Tôn trong lòng Nhạc, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ sẽ không rời đi ta chứ?”

Tôn Nhạc ngẩn ra, vấn đề này nàng cũng không thể trả lời.

Nhược nhi mở nửa mắt, trong mắt tinh quang chợt lóe.

Ngay sau đó, hắn thở một tiếng thật dài. Tiếng thở dài này thật sự vừa dài vừa ưu buồn, Tôn Nhạc nghe được rất hồ thẹn. Lúc Tôn Nhạc ngượng ngùng, Nhược nhi quay đầu đi, miệng mũi chôn trong ngực của nàng lầm bầm nói: “Tỷ tỷ cũng không thương Nhược nhi.”

Tôn Nhạc nghe vậy cười khổ không thôi, nàng vươn tay, nhẹ nhàng mà chải vuốt sợi tóc đen của hắn, xoa trán của hắn. Thấp giọng hỏi: “Nhược nhi, miệng vết thương còn đau không?”

Nàng đây là chuyển đề tài.

Nhược nhi đối với hành vi của nàng hết sức bất mãn, từ trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh thật mạnh, đầu chui chui trong lòng nàng, không trả lời câu hỏi của nàng.

Khóe miệng Tôn Nhạc khê cong, không khỏi nở nụ cười.

Đúng lúc này, một giọng nam trong trẻo từ ngoài xe truyền đến, “Đại vương, Trĩ đại gia truyền đến tin tức, nàng đã ở phía trước mười dặm đợi hầu!”

Trĩ đại gia?

Tôn Nhạc nghe vậy cứng đờ, tay nhỏ bé vỗ về tóc Nhược nhi cũng run lên.

Đầu Nhược nhi hơi cách ngực nàng, hần liếc mắt nhìn Tôn Nhạc một cái, quát khê nói: “Lúc thế này, nàng làm sao đi theo được? Bảo nàng đi riêng đi.”

Giọng nam kia trả lời: “Đại vương, Trĩ đại gia nói, nàng không dám làm việc khinh suất. Lúc này nàng cùng đội ngũ Yến sứ đi trước, nếu như đại vương xen lẫn trong đó, tất sẽ không lo!”

Nhược nhi cười lạnh, hần nặng nề nói: ” Sở Nhược ta là cái loại người cần người khác che chở sao? Nói cho nàng biết, nàng ghi nhớ bốn phận của mình là được, an nguy của ta không cần nàng tới lo!”

“Dạ!”

“Xe ngựa gia tốc!”

“Dạ!”

“Nay tin tức ta ở chỗ này đã truyền ra, dọc theo con đường này tất nhiên sẽ không an bình, bọn người cần thận xử lí!”

“Dạ!”

“Phía trước có ngã rẽ, thông đi nơi nào không?”

Nhược nhi vừa hỏi câu này xong, bên ngoài trầm mặc một lát, chỉ chốc lát tiếng vó ngựa vang lên, thanh âm nam tử trong trẻo kia truyền đến, “Phía trước năm dặm có một ngã rẽ, nhưng lại hướng Tầm!”

Nhược nhi quát: “Truyền lệnh xuống, đi vào đường rẽ!”

“Này, đại vương?” Hán tử không khỏi do dự. Đại vương vừa đổi đường, chẳng phải là khó có thể liên hệ cùng Trĩ đại gia sao?

Đúng lúc này, thanh âm hơi lạnh lẽo của Nhược Vương truyền ra, “Có gì phải do dự? Càng ít người biết, càng bớt phần nguy hiểm!”

Hán tử có thanh âm trong trẻo rùng mình, vội vàng đáp: “Dạ!”About t

137. Chương 137: Cô Gái Thú Vị

Xe ngựa trong xóc nảy dần dần rẽ vào chỗ ngoặt.

Kỳ thật, bất kể là Nhược nhi hay là Tôn Nhạc, cũng biết hiện tại uy hiếp lớn nhất đã không phải đến từ người Tề, mà là từ thế nhân nghe tin lập tức hành động.

Lúc này, dưới sự phân phó của Nhược nhi, tất cả người đi theo đều thay đổi quần áo, đến cả xe ngựa cũng cải trang.

Đoạn đường này, đoàn xe thỉnh thoảng gặp được người qua đường hành tung khác nhau, trong lời nói những người này không chút kiêng kị nào nhắc tới chuyện Sở Nhược, quả nhiên đều hướng về hần mà đến.

Sau năm ngày chạy nhanh như thế, đã cách Lâm thành mấy trăm dặm.

Được Tôn Nhạc tỉ mỉ chăm sóc, miệng vết thương Nhược nhi cũng không có dấu hiệu chuyển biến xấu. Bất quá mặc dù không chuyển biến xấu, nhưng cũng không chuyển biến tốt đẹp.

Nhược nhi không thích giả dạng, hẳn lúc này đã tháo chòm râu trên mặt, khôi phục tướng mạo sẵn có. Thời đại này bất bớ người ngay cả bức họa cũng không có, hết thấy chỉ bằng huy hiệu trên xe ngựa, liền rõ người đó có thân phận đặc thù hay quen biết gì. Bởi vậy mọi người trên đường tuy rằng đều nói Sở Nhược như thế này như thế kia, nhưng mà khi Nhược nhi ngồi trước mặt bọn họ, lại không có ai chú ý.

“Chủ công, phía trước đó là Khâu Ly thành.”

Một tiếng nói trong trẻo từ bên ngoài truyền đến.

Từ ngày rời đi Lâm thành đó trở đi, Nhược nhi vì an toàn, liền phân phó mọi người sửa lại gọi mình là ‘ chủ công ’.

Nhược nhi thấp giọng đáp: “Ừ.”

Thanh âm của hắn trầm thấp, thập phần cẩn thận. Thanh niên thanh tú kia đi đến bên cạnh người trung niên mới mở miệng hướng trong xe ngựa nhìn một cái, cười nói: “Xem ra Tôn Nhạc cô nương lại đang ngủ.”

Người trung niên không hề rằng.

Thanh niên thanh tú cũng không để ý hắn lãnh đạm, vẫn còn nhìn xe ngựa thở dài: “Chủ công nhà ta thật là người trọng tình. Tôn Nhạc cô nương bộ dạng bình thường như thế. Hắn lại trân trọng, coi như bảo vật.” Hắn nói tới đây, chặc chặc liên hồi.”Tôn Nhạc cô nương đúng là người có phúc lớn.”

Người trung niên vẫn trầm mặc không có bao nhiêu biểu tình nghe đến đó, thản nhiên nói: “Nếu không có Tôn Nhạc cô nương, chủ công từ mấy năm trước đã mất rồi. Có vài người, có một số việc là có thể nhớ một đời.”

Thanh niên thanh tú nghe xong liền tục gật đầu.

Trong xe ngựa.

Đầu Tôn Nhạc từng chút từng chút nghiêng xuống dưới, đầu kia từng chút từng chút, từ bả vai Nhược nhi trượt đến ngực của hắn, có khi lại giống như kinh ngạc, vội vàng nâng lên, nhưng vừa nâng không đến một cái chớp mắt, đầu kia lại bắt đầu trượt xuống.

Nhược nhi rất hứng thú nhìn Tôn Nhạc vô cùng buồn ngủ. Đến khi Tôn Nhạc như thế năm lần, hắn cười cười, vươn cánh tay đỡ thân mình nàng, lại dịch qua một chút, để cho Tôn Nhạc thoải mái mà gối lên trên đùi chính mình.

Nhược nhi cúi đầu, tinh tế xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc trong lúc ngủ say, ngón trở thô ráp của hắn chậm rãi xoa lông mày nàng, lại mơn trớn cái mũi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ” Ngũ quan tỷ tỷ thật ra rất tốt, chỉ là sắc mặt quá khó xem.”

Nhược nhi âm thầm cắn môi, miệng hơi cong, thầm nghĩ: cũng mặc kệ thế nào, nàng là tỷ tỷ của ta. Ở trên đời này, bất luận kẻ nào có thể khinh ta vứt bỏ ta hại ta, nàng cũng không như vậy!

Nhược nhi nghĩ đến đây, trong lòng ảm áp.

Bàn tay thô to của hắn nhẹ nhàng phủ lên gương mặt Tôn Nhạc, ánh mắt cực kỳ ôn nhu.

Cũng không biết qua bao lâu, lông mi Tôn Nhạc chớp chớp, lại chớp mấy cái.

Cảm giác được động tác của nàng, Nhược nhi buông tay, mỉm cười nhìn nàng chăm chăm.

Chỉ chốc lát, Tôn Nhạc chậm rãi mở mắt ra.

Nàng vừa mở mắt, liền đối diện với khuôn mặt tuấn tú mỉm cười của Nhược nhi. Khóe miệng không khỏi khẽ cong, trôi lên một nụ cười.

Nhược nhi mừng rỡ, hân hường về phía Tôn Nhạc chớp chớp mắt phải, cười híp mắt nói: “Tỷ tỷ vừa tỉnh ngủ liền cười không ngừng, là vì nhìn thấy Nhược nhi dung nhan tuấn mỹ, thấy sắc đẹp còn vui hơn cả ăn cơm sao?”

Tôn Nhạc chớp mắt, đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Nàng nghe Nhược nhi không biết xấu hổ khoe khoang như vậy, không khỏi mím môi cười khẽ, nàng hướng Nhược nhi liếc mắt một cái, nói: “Không biết xấu hổ.”

Nhược nhi cười ha ha, đầu hân thấp xuống, đem cái trán chống trên trán Tôn Nhạc, thở dài: “Ai! Trong thiên hạ không có trượng phu nào đáng thương như ta! Vì chộc nàng cười, ngay cả nhan sắc cũng phải bán đứng!”

Tôn Nhạc lại hung hăng quăng hai cái xem thường. Nàng vươn tay đẩy cái trán Nhược nhi ra, chậm rãi ngồi thẳng người.

Nàng vừa mới ngồi thẳng, bên ngoài liền truyền đến thanh âm của thanh niên thanh tú kia, “Chủ công, đã đến Ly thành, có cần xuống dưới một lát không?”

“Cũng được!”

Trong tiếng trả lời của Nhược nhi, Tôn Nhạc đã sửa sang lại đầu tóc cùng xiêm y. Hai người một trước một sau xuống xe ngựa.

Nhược nhi vừa xuống xe ngựa, liền đuổi cái lưng mệt mỏi.

Khâu Ly thành.

Người tấp nập, xe ngựa như nước, trong tiếng ồn ào náo động, hân không coi ai ra gì đuổi tay, lắc lắc chân, hoạt động gân cốt.

Tôn Nhạc lẳng lặng đứng bên cạnh hân.

Đúng lúc này, một giọng nữ xinh đẹp truyền đến, “Lang quân này rất tuấn mỹ bất phàm, thiếp thật vui mừng!”

Giọng nữ không nhỏ, chẳng những không nhỏ, còn thực vang dội.

Động tác vung đá của Nhược nhi cứng đờ, hân chậm rãi buông cánh tay xuống, giống đám người Tôn Nhạc, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau mọi người, một cô gái mười bảy mười tám tuổi che miệng cười khẽ, thu ba nhộn nhạo nhìn Nhược nhi. Thiếu nữ này mặc áo tơ màu trắng trên thêu trúc và chim phượng, khuôn mặt tú lệ, một đôi mắt to có chút ngân ngấn nước, khi nhìn quanh hết sức nhẹ nhàng long lanh. Phía sau thiếu nữ, còn đi theo hai kiếm khách áo tang.

Nhược nhi trừng mắt nhìn, Tôn Nhạc cũng trừng mắt nhìn.

Trên thực tế, tất cả mọi người đều ngẩn ra, đối tượng theo lời cô gái xinh đẹp cũng không phải ai khác, mà là Nhược nhi!

Quả nhiên, mọi người vừa nghĩ như thế, cô gái xinh đẹp đã nhẹ nhàng bước liên tục, lập tức đi tới trước mặt Nhược nhi.

Nàng hướng về phía Nhược nhi cao thấp đánh giá, nhẹ nhàng khẽ chào, mím môi khẽ cười nói: “Thiếp là nữ tử tộc Khương thị của bốn thành, xin hỏi công tử có từng hôn phối?”

Nhược nhi hoàn toàn tròn tròn mắt.

Khi hân tim đập mạnh và loạn nhịp thì thanh niên thanh tú đi đến bên người Nhược nhi, chấp tay trước ngực cười nói: “Cô nương, việc hôn phối cũng là do người lớn bàn tính, người đường đột rồi.”

Hai mắt thật to của cô gái xinh đẹp chớp chớp, nàng lắc đầu nói: “Không phải, phụ thân sớm nói, thiếp có quyền tự lựa chọn.”

Nàng nói tới đây, thu ba như nước nhìn Nhược nhi, gương mặt thanh tú ửng đỏ, lông mi thật dài của nàng phẩy phẩy, có điểm e lệ rũ mắt xuống, lại nhanh chóng ngược mắt nhìn Nhược nhi nói: “Thiếp thấy lang rất tốt, lang thấy thiếp thế nào?”

Nhược nhi còn giật mình. Trong khi tim đập mạnh và loạn nhịp, hần lộ ra một chút ngại ngùng không được tự nhiên.

Thanh niên thanh tú nhìn thoáng qua Tôn Nhạc mặt không chút thay đổi, lại vội vàng đứng dậy. Hần chỉ Tôn Nhạc, hướng cô gái kia nói: “Cô nương, người cô nương chọn trúng đã có giai nhân.”

Cô gái xinh đẹp ngẩn ra.

Nàng làm như lúc này mới thấy Tôn Nhạc, lập tức mắt to vừa chuyển, nhìn Tôn Nhạc.

Nàng hướng về phía Tôn Nhạc cao thấp đánh giá vài bận, cái miệng nhỏ nhắn dẩu ra, đầu chuyển hướng Nhược nhi còn nói thêm: “Dung mạo nàng này không bằng thiếp, lang quân làm gì bỏ ngọc bích mà lấy đá cuội?”

Cô gái vừa nói lời này ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc nhất thời tối sầm.

Mọi người phía sau nàng, đều khẩn trương nhìn chằm chằm hai người Nhược nhi cùng Tôn Nhạc. Thanh niên thanh tú kia thầm nghĩ: cô gái này thật là đáng yêu, nhưng Tôn Nhạc cô nương chính là người chủ công tâm niệm. Lại không biết chủ công làm sao trả lời?

Mặt Tôn Nhạc vẫn không chút thay đổi như cũ.

Lúc này, cánh tay Nhược nhi bỗng nhiên duỗi ra, ôm eo Tôn Nhạc, hần hướng về phía cô gái xinh đẹp nói: “Cô thấy là đá cuội, ta lại coi là ngọc bích!”

Cô gái xinh đẹp ngẩn ra.

Nàng lại xoay đầu lại, tỉ mỉ quan sát Tôn Nhạc. Sau khi hướng nàng cao thấp đánh giá nhiều lần, cô gái mới tràn đầy hâm mộ nhìn nàng, nói: “Vị cô nương này rất có phúc, lời như lang quân nhà ngươi nói, thiếp chỉ từng nghe trong mộng.”

Nàng hướng hai người Tôn Nhạc cùng Nhược nhi nhẹ nhàng khẽ chào, trong trẻo nói: “Thiếp đường đột rồi, hai vị chớ trách!” Dứt lời, nàng tiêu sái quay người lại bước đi.

Nhược nhi quay đầu quát: “Còn thất thần làm gì? Đi đi!”

Hần cất bước giục đi, nhìn đến Tôn Nhạc còn hướng về phía cô gái kia giật mình, không khỏi kêu lên: “Tỷ tỷ?”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Nhược nhi, nhợt nhạt cười, thấp giọng nói: “Nữ tử này thật là hào hiệp rất khác biệt.”

Ở đường cái tuyển nam nhân, nhìn trúng liền trực tiếp thổ lộ. Vừa nghe đối phương có tình nhân lại thần nhiên chúc phúc, tiêu sái rời đi. Nữ tử như vậy, cho dù ở kiếp trước Tôn Nhạc cũng chưa từng gặp qua.

Bất tri bất giác, nàng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tự hổ thẹn. Ý niệm này vừa mới trỗi lên trong đầu, Tôn Nhạc liền vội vàng đem nó đè xuống.

Nhưng mà, tuy rằng đè xuống rồi, trong lòng của nàng cuối cùng cũng không thoải mái. Tôn Nhạc có điểm kinh ngạc nghĩ, chính mình trước kia lúc khổ nhất, cũng chưa từng nghĩ như vậy. Nhưng vì sao bây giờ lại có ý nghĩ như vậy?

Nàng không biết, bất kể là Ngũ công tử hay là Nhược nhi, đều là long phượng trong biển người, nàng trước kia cũng không dám trông mong gì, nên sẽ không tự ti. Hiện tại nàng trong lúc vô tình, có cầu mong, có suy nghĩ, cho nên cảm giác xấu hổ này cũng sinh ra.

Bất kể là kiếp trước hay là kiếp này, Tôn Nhạc xuất thân khổ khổ cho tới bây giờ đều chưa từng thất phần tự tin quá.

138. Chương 138: Lấy Đầu Đổi Vàng

Đoạn đường này bốn ba, chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi dừng cơm. Lúc này, đám người Tôn Nhạc quyết định nghỉ ngơi hai ngày lại tiếp tục đi.

Ly thành tuy thua xa Lâm thành, cũng là một tòa thành lớn. Nó là một tòa thủy thành, một con sông dài hẹp nhỏ vòng quanh trong thành, trong thành ngoại trừ đường xe chạy còn có đường thủy. Trong đường thủy, thuyền đậu vô số. Người nơi này thích vừa lái thuyền vừa nhẹ ca, giọng vùng Giang Tô mang theo khẩu âm kéo dài, thập phần êm tai, đáng tiếc Tôn Nhạc hoàn toàn nghe không hiểu.

Dọc theo đường thủy, xe chạy không đến trăm mét, trước mắt liền xuất hiện một tòa tử lâu. Thanh niên thanh tú kia lập tức dẫn đầu đi vào an bài chỗ ngồi, Tôn Nhạc cùng đám người Nhược nhi theo sát phía sau.

Bọn họ chọn lầu hai. Lầu hai có một gian nhả phòng, có gió lạnh thổi phơ phất, trên cao nhìn xuống xem xét người đi đường lui tới, nhìn con sông đi vòng mà qua bên cạnh tử lâu.

Vị trí Tôn Nhạc lựa chọn, là dựa vào cửa sổ. Nàng ngồi xổm đối diện Nhược nhi, rất hứng thú đánh giá thủy thành này. Tâm sự nhỏ nhỏ vừa rồi, lúc này đã sớm tan thành mây khói.

Nàng nhìn nhìn, chợt nghe ở ngã tư đường trăm mét phía trước truyền đến một trận tiếng ồn ào náo động. Tôn Nhạc vội vàng theo tiếng ồn kia nhìn lại. Không chỉ là nàng, theo tiếng ồn ào náo động càng lúc càng lớn, đám người Nhược nhi cũng đều theo tiếng ồn kia nhìn lại.

Ở ngã tư đường, đám người chen chúc chia ra hai bên, trong đám người, một đại hán áo tang ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, cao lớn khôi ngô bước đến.

Làn da đại hán áo tang này khô đen, vẻ mặt tiêu tụy. Tuy rằng tiêu tụy, nhưng vẫn không thể dấu sự dũng mãnh của hán.

Đại hán kia đi vài bước, đứng lại giữa phố.

Xoạt một tiếng, hán cầm cờ trúc trong tay cắm xuống đất! Lúc này gió phản phật thổi tới, thổi trúng lá cờ kia, đập vào mắt đám người Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy mặt cờ kia. Hai mắt nháy mắt mở thật lớn: trên mặt cờ mực ảm ướt, còn chưa khô hoàn toàn, viết bốn chữ to: “Bán đầu mười lượng vàng”.

“Bán đầu mười lượng vàng” Tôn Nhạc khẽ nói: “Cái này là ý gì?”

Nược nhi chưa trả lời. Đại hán kia đã mở miệng. Hán hướng tới mọi người bao quanh chấp tay trước ngực. Thanh âm có điểm khàn khàn sang sảng nói: “Chư vị, mỗi là kiếm khách, mang trường kiếm ngao du thiên hạ năm năm, không thu hoạch được gì mà về. Sau khi trở về nhà gia nghiệp suy tàn, mẫu tử chết không có tiền chôn, gia phụ bệnh không thể trị liệu. Mỗi không còn cách nào đành lấy đầu trên cổ đổi lấy mười lượng vàng!”

Hán nói tới đây, thanh âm đột nhiên cất cao, hùng hậu mà cứng cáp quát: “Có vị cao thủ nào muốn thử kiếm? Có thể lấy ra mười lượng vàng mỗi xin để người lấy đầu mỗi đi!”

Thanh âm người này vang dội hùng hậu truyền ra xa xa.

Tôn Nhạc hít sâu một hơi. Nàng nghe xong thập phần thanh tỉnh, hán tử trước mắt kia lại muốn dùng đầu chính mình để đổi mười lượng vàng!

Đây không phải chuyện làm cho Tôn Nhạc kinh dị, chân chính làm nàng giật mình, là nàng thấy đại hán kia vừa quát như thế, trong đám người đi ra một thanh niên mặt tái nhợt, lưng đeo trường kiếm.

Thanh niên này bước đến trước mặt đại hán, căng cổ họng kêu lên: “Hán tử kia, người thật sự sẽ không nhúc nhích?”

Đại hán chuyển hướng thanh niên kia, theo cặp mắt hung lệ của hắn đảo qua, thanh niên sắc mặt tái nhợt này không tự chủ được lui về phía sau hai bước, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi.

Đại hán cao giọng nói: “Đúng! Bất quá ngươi có mười lạng vàng không? Phải lấy ra đưa ọi người xem!” Tay phải hắn chỉ phía sau, khàn khàn nói: “Bọn họ sẽ thay mỡ lấy vàng.”

Phía sau đại hán này, đứng ba lão nhân. Ba lão nhân này đều một thân áo tang, trên mặt lộ vẻ khốn khổ cùng tuổi già, nếp nhăn mọc lan tràn dày đặc trên da, giống như mấy năm không có rửa mặt. Mặc dù là như thế, Tôn Nhạc lại chú ý thấy bọn họ lưng đeo trường kiếm, trong ánh mắt đục ngầu khép kín kia tinh quang chớp động, hiển nhiên cũng không già yếu như bề ngoài vậy!

Tôn Nhạc nhìn đến đây, hít sâu một hơi, chuyển hướng Nhược nhi thấp giọng hỏi: “Này, lấy đầu của mình đổi vàng, cứ nhiên thật sự có thể làm sao?”

Nhược nhi vẫn đánh giá mọi người bên ngoài, hắn nghe vậy thản nhiên nói: “Mạng người vốn hèn hạ như cỏ, có gì phải ngạc nhiên!”

Hắn nói tới đây, dừng một chút, hướng Tôn Nhạc giải thích: “ Thanh niên mặt trắng kia hiển nhiên vẫn muốn làm kiếm khách, vẫn muốn dùng tay cầm kiếm lấy đầu người, nhưng lá gan hắn nhỏ kiếm thuật lại thấp kém. Bởi vậy mới có thể tâm động.”

Nhược nhi nói tới đây, nhìn về phía Tôn Nhạc thấp giọng nói: “ Việc như thế, khắp nơi đều có. Tỷ tỷ vẫn là nhìn đi chỗ khác thôi.”

Môi Tôn Nhạc run run, nàng cúi đầu nói: “Mạng người, thực đã hèn hạ như thế sao?”

Nhược nhi nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng nói: “Nhân sinh có quý có tiện, loại tiện nhân này vận mệnh tất nhiên là hèn hạ, tỷ tỷ người đừng suy nghĩ nhiều quá.” Hắn dừng một chút, ánh mắt kiên định nhìn Tôn Nhạc nói: “Tỷ tỷ sẽ là quý nhân trên đời! Không cần vì đám người đó mà thương cảm.”

Tôn Nhạc trầm mặc không nói.

Nàng nghe được rõ ràng, trong giọng nói Nhược nhi không hề bắn khoả, có chân lý hiển nhiên. Không, không chỉ là hắn, cơ hồ tất cả mọi người nàng biết đều như thế này, cho rằng con người sinh ra liền quyết định là cao quý hay đê tiện rồi. Mạng người cao quý tất nhiên là quý giá vô cùng, mà người đê tiện, lại không đáng giá một quan tiền!

Đây là quan niệm phổ biến của thời đại này.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn Nhược nhi, không nháy mắt nói: “Nhược nhi, lấy mười lạng cho hắn tử kia đi.”

Những lời này nàng không phải thỉnh cầu, mà là phân phó!

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, Nhược nhi không khỏi kinh ngạc nhìn về phía nàng, không chỉ là Nhược nhi, mấy người bên cạnh đều nhìn về Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ không quen nhìn chuyện như thế.” Nàng thấy Nhược nhi muốn giải thích, liền nói thêm: “Chuyện như thế nếu kêu tỷ tỷ gặp được, thì phải quan tâm.”

Nhược nhi nhìn Tôn Nhạc, hắn gật gật đầu, hướng người đứng phía sau phân phó nói: “Có nghe hay không? Nhanh đi làm!”

“Dạ!” Cao giọng đồng ý, là thanh niên cời lừa quen biết với Tôn Nhạc kia. Hắn xuất ra mười lạng, bước xuống dưới lầu.

Hắn vừa động thân, Tôn Nhạc liền thở ra một hơi thật dài. Đồng thời nàng đứng dậy, kéo sập xê dịch, cách xa cửa sổ sau đó ngồi xuống lần nữa: trên đời có rất nhiều chuyện, thật đúng là phải nhắm mắt làm ngơ nha.

Tôn Nhạc ngồi xuống xong, Nhược nhi liền rót cho nàng một chén rượu lớn, hắn nâng cốc đưa đến bên môi Tôn Nhạc, nhìn hai mắt nàng nhẹ giọng nói : “Tỷ tỷ, uống một chút cho đỡ sợ đi.”

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, vươn tay tiếp chén rượu của hắn.

Nhược nhi buông tay để nàng tiếp nhận.

Cái miệng nhỏ của Tôn Nhạc mở ra chậm rãi uống. Lúc này ánh mặt trời xuyên qua, chiếu vào rượu đục vàng lay động trong chén, hiện ra một ít lốm đốm chìm chìm nổi nổi. Tôn Nhạc nhìn lốm đốm phập phều, khi lên khi xuống này, thầm nghĩ: Tôn Nhạc, nơi này cùng thế giới trước kia của ngươi hoàn toàn bất đồng, đây thật sự là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, ngươi mặc kệ lúc nào, đều phải nghĩ đến gian nguy khó có ngày sống yên ổn, sớm tìm đường lui nha.

Nàng lúc này, mơ hồ có khủng hoảng.

Đúng lúc này, một bàn tay vươn ra, nhẹ nhàng mà đặt phía trên tay trái nàng đặt trên sập.

Nhược nhi vươn tay nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, bàn tay ấm áp kia sưởi ấm lưng bàn tay nàng. Trái tim Tôn Nhạc dần dần bình tĩnh, nàng chậm rãi giương mắt nhìn về phía Nhược nhi.

Nhược nhi lẳng lặng nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ e ngại rồi? Tỷ tỷ, Nhược nhi là thân nhân của tỷ mà! Là người thân nhất của t , ở bên cạnh Nhược nhi, có gì phải sợ?”

Tôn Nhạc nghe vậy, chậm rãi giương môi nở nụ cười, nhẹ giọng trả lời: “Tỷ tỷ đã biết.” Hai người nhìn nhau cười, trong lòng đều ấm áp.

139. Chương 139: Sở Vương Cung

Đoàn người sau khi ở Ly thành nghỉ ngơi hai ngày, liền lên đường một lần nữa.

Từ Lâm tới Ly thành, lộ trình xe ngựa đi cũng gần nửa tháng.

Càng ngày càng gần Trường Sa, mọi người cũng càng ngày càng thả lỏng.

Một ngày này sau khi dùng cơm xong, xe ngựa tiếp tục đi, Nhược nhi chỉ vào thành trì xuất hiện phía trước, hướng Tôn Nhạc cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta cũng sắp về đến nhà.”

Tôn Nhạc mỉm cười ngắm nhìn phương xa.

Đúng lúc này, một kỵ sĩ vội vàng từ thành trì phía trước chạy tới.

Trong tiếng ngựa phi vội vã, bụi mù cuộn cuộn nổi lên đầy trời. Mọi người vừa thấy xa xa, liền nhận ra người đó đúng là một Kiếm Sư bọn hắn phái đi hỏi thăm tình huống phía trước.

Nhược nhi nhíu mày, thầm nghĩ: xảy ra chuyện gì, cứ nhiên làm cho Á thúc vội vã như thế?

Chỉ chốc lát, Á thúc liền chạy vội tới trước mặt Nhược nhi, hắn vội vàng kéo dây cương, không kịp lau mồ hôi trên trán, thả người nhảy xuống lưng ngựa hai tay chấp lại cao giọng nói: “Chủ công, sự tình không hay! Tề hầu mang mười lăm vạn binh, tính cả hai nước Ngụy, Hàn, sĩ tốt ba mươi vạn, tam hầu tự mình suất lĩnh, hội sư* Trường Bình, ít ngày nữa đem quân xâm nhập Sở cảnh ta!”

(*Hội sư: các cánh quân gặp nhau.)

Oanh!

Mọi người đồng thời cả kinh. Đồng loạt quay đầu nhìn về phía Nhược nhi.

Tôn Nhạc trong lòng căng thẳng: thứ muốn tới đã tới rồi! Nàng cũng ngẩng đầu nhìn Nhược nhi.

Trên gương mặt tuấn lãng của Nhược nhi hiện lên một chút hàn khí. Hắn quay đầu ngắm hướng Trường Bình, lạnh lùng nói: “Hội sư Trường Bình? Diễn trò cho người trong thiên hạ xem? Hừ.”

Kỵ sĩ kia chấp tay trước ngực nói: “Trừ chuyện đó, Triệu, Tần cũng rục rịch. Trong nước có dấu hiệu tập trung hỏa lực.”

Một lời này vừa ra, tất cả mọi người đều biến sắc: chẳng lẽ, các nước trong thiên hạ đều liên hợp lại thể phải diệt Sở sao?

Bọn họ một đám gắt gao nhìn Nhược nhi. Nhưng thấy trên gương mặt tuần lãng của Nhược nhi không chút biểu tình. Hai tròng mắt đen trầm như nửa đêm tinh quang chớp động không khỏi đồng thời bình tĩnh lại.

Mọi người tuy rằng trong lòng yên ổn không ít, nhưng vẫn sầu lo, dù sao, mấy đại cường quốc trong thiên hạ liên hợp lại gây bất lợi với Sở, loại sự tình này chỉ ngấm lại liền có thể làm cho lòng người hoảng sợ.

Thanh niên thanh tú giục ngựa tiến lên, ở phía sau Nhược nhi chấp tay trước ngực nói: “Chủ công, tin tức lần này truyền tới Sở, sợ là lòng người khó an. Theo ý tôi, kính xin chủ công mau mau chạy về Trường Sa dẹp an lòng người mới tốt.”

Nhược nhi gật gật đầu, ông tay áo hần vung lên, “Lên xe, khởi hành!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chỉnh tề, xe ngựa khởi động, lúc này đây chúng xe ngựa đều nhanh chóng gia tốc.

Nhược nhi sau khi lên xe ngựa, liền nhắm mắt không nói.

Tôn Nhạc cúi đầu cũng không rên một tiếng.

Trong sự lay động của xe ngựa, ngoài gương mặt tuần mỹ của Nhược nhi sáng tối không chừng. Tôn Nhạc biết hắn đang suy nghĩ, liền im lặng không nhúc nhích.

Khi xe ngựa đi qua thành trì phía trước thì Tôn Nhạc cảm thấy bầu không khí như muốn nổi phong ba, cơ hồ người trong thành đều bàn tán về chuyện này.

Từ Chu lập quốc đến nay, đã thái bình mấy trăm năm. Mấy trăm năm này trong dân chúng đã lâu không thấy chiến hỏa, sĩ tốt cũng chưa từng gặp qua máu tươi. Lúc này dân chúng nghe được vương hầu ba nước làm thống soái, dẫn ba mươi vạn đại quân thay Thiên Tử mà trừ Sở, phần lớn cảm giác đều là hưng phấn, là vô cùng hưng phấn.

Lúc này, bất kể là ai vừa nhắc tới việc này, đều cho rằng Sở lâm nguy rồi. Bởi vậy, bọn họ đàm luận nhiều nhất ngoại trừ bỏ chuyện vương hầu ba nước liên hợp đánh Sở ra, còn vì Sở Nhược Vương cảm khái không thôi.

Nhược nhi sau khi nghe đến mấy chuyện này, trên mặt đều không chút biểu tình.

Xe ngựa ngày đêm vội vã, trong vòng ba ngày liền tiến vào Sở cảnh, năm ngày sau chính thức đến Sở thành Trường Sa.

Sở nhiều đồi núi, địa hình phức tạp không bằng phẳng, hơn nữa mưa nhiều, khí hậu như thế hoàn toàn không giống các quốc gia khác.

Xa Kỵ tiến vào thành Trường Sa thì trong thành Trường Sa thời tiết vẻ âm u, mưa không ngừng. Xa giá Nhược nhi không làm kinh động bất luận kẻ nào, vô thanh vô tức liền chạy nhanh đến hướng Sở Vương cung.

Sở Vương cung xây dựng ở sườn đông Trường Sa, ở giữa sườn núi, Vương Cung xây không thấy hào hoa xa xỉ, từ xa nhìn lại là một khối kiến trúc từ hơn mười toàn lâu gỗ tạo thành.

Quảng trường cùng lối đi nhỏ ngoài Sở Vương cung, đều từ đá xanh lát thành. Khác các cung khác là, quảng trường cùng lối đi nhỏ đó, bất luận là mặt hay là trên vách tường, đều có khắc chim xanh, rồng bay, Từ cô, các nhân vật thần thoại chờ bay lên trời.

Trong những nhân vật thần thoại này đều bôi màu sắc rực rỡ, nhân vật trừu tượng, nhưng mỗi một bức sẽ đều liên quan đến bức tiếp theo mưu đồ, hợp lại hoàn toàn là một chuyện xưa sinh động.

Mà ở trong nhân vật thần thoại đó, thỉnh thoảng có thể nhìn đến bức họa Nhược nhi. Hắn đội vương miện, đứng ở chỗ đại biểu chí tôn nhân gian, ngựa đầu nhận ân thưởng đến từ trời xanh.

Tôn Nhạc quả thực có điểm xem đến ngây người, nàng chớp cũng không chớp nhìn từ bức này đến bức khác. Nhân vật trong những bức họa đó, hai má đều đầy đặn, thân hình cao gầy, y quan hoa lệ. Càng đi vào, có không ít bức họa dưới đều viết thơ. Những bài thơ đó tương tự với từ, có lẽ nó là khởi đầu của Sở Từ**.

(Sở Từ: ta nghĩ có lẽ là tập hợp những truyền thuyết và thần thoại lưu truyền về đất Sở.)

Tôn Nhạc vừa nhìn, vừa có một loại cảm giác thời không đan nhau. Những hình vẽ đó, thần thoại đó, Sở Từ đó, ở trong trí nhớ của nàng, rõ ràng thuộc loại chuyện xưa vô cùng xa xôi, nhưng nà, chuyện xưa xa xôi này sắc thái tươi đẹp, nét mực tràn trề lại hiện ra ở trước mặt nàng, tình tường nói cho nàng, nàng đang trải qua lịch sử đó, nàng đang thấy lịch sử sinh ra.

Có lẽ là Tôn Nhạc nhìn quá mức chuyên chú, biểu tình quá mức kinh dị, Nhược nhi quay đầu, có chút điểm không được tự nhiên nói: “Những chuyện xưa đó là dân chúng thêu dệt lung tung mà thành, Nhược nhi nghe xong thập phần vui mừng, liền bảo người vẽ ở chỗ này.”

Tôn Nhạc nhìn không chớp mắt mấy bức tranh đó, Nhược nhi thấy nàng chuyên chú như vậy, đã sớm bảo người đánh xe giảm bớt tốc độ chạy.

Tôn Nhạc nhìn nhìn, nghe Nhược nhi nói như vậy, không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hần: thì ra, cái gọi là truyền thuyết cùng thần thoại, là Nhược nhi của nàng cùng dân chúng của hần tỉ mỉ tạo ra! Tôn Nhạc nhìn nhìn, cái loại cảm giác thời không đan xen này càng thêm kịch liệt. Nàng cúi đầu thở dài một tiếng, trả lời: “Sở nhiều người lãng mạn tài hòa, cũng là chuyện từ xưa.”

“Từ xưa?” Nhược nhi nở nụ cười, ánh mắt hần cũng rạng rỡ nhìn những bức tranh trên tường này, cười nói: “Tỷ tỷ nói sai rồi. Trước Nhược nhi, cũng không có bất kỳ một Sở từ trường nào yêu thích mấy thứ này, tuy rằng dân chúng vui mừng, nhóm Sở từ trường cũng tuyệt đối không để cho bọn họ đem những bức tranh đặt này ở nơi trang trọng như thế.”

Nhược nhi thấy Tôn Nhạc để ý đồ vật mình yêu thích như thế, cũng rất vui vẻ, ánh mắt của hần sáng trong nhìn Tôn Nhạc, vươn tay nắm chặt tay nhỏ bé của nàng, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, chờ sau khi bại lui liên quân, Nhược nhi liền cưới người làm vợ! Đến lúc đó, Nhược nhi chẳng những muốn công bố thiên hạ, làm cho tất cả nữ nhân đều hâm mộ tỷ tỷ. Nhược nhi còn muốn đem bức tranh ta với tỷ vẽ ở trong này, về sau, đời đời con cháu của chúng ta sẽ truyền lại chuyện xưa của chúng ta.”

Hần nói tới đây, vẻ mặt đã say mê.

Tôn Nhạc cũng là vẻ mặt say mê, bất quá sự say mê của nàng không giống Nhược nhi. Nàng nghĩ đến là: Thì ra ta cũng có cơ hội trở thành người trong thần thoại! Xem ra trời xanh để cho ta xuyên qua đến thời không cổ xưa này, cũng là muốn thưởng cho

140. Chương 140: Nhược Nhi Nổi Giận

Lúc Tôn Nhạc nghĩ như vậy, liền không chú ý tới chuyện Nhược nhi nói muốn kết hôn nàng mà Nhược nhi ở một bên nhìn chăm chăm nàng, thấy nàng cứ nhiên căn bản không có ý cự tuyệt, không khỏi vui vẻ.

Hần vừa vui vẻ, khuôn mặt tuấn tú vốn nghiêm túc tựa như vầng trăng ló ra khỏi mây đen, nhất thời tươi cười rạng rỡ.

Phía trước ba trăm mét đó là cửa lớn Sở Vương cung, lúc này, mấy trăm cung nhân cùng hạ thần, đã xếp thành hai đội, nghênh hầu đón người Nhược nhi đến.

Tôn Nhạc cùng Nhược nhi ngồi chung một xe, nàng không nghĩ sẽ nhận ánh mắt đánh giá ngờ vực vô căn cứ của những người này, xa xa nhìn đến những người đó, liền đem thân mình núp ở một góc khác, đem xe rèm cẩn thận kéo xuống.

Nhược nhi sao không rõ ý nghĩ của nàng, hần nhìn thoáng qua Tôn Nhạc, cười khổ lắc lắc đầu.

Lúc này, xe ngựa đã chính thức lái vào trong vương cung. Xe ngựa đến, cung nhân hạ thần đều cúi đầu chấp tay trước ngực hành lễ.

Thăng qua nửa canh giờ, xe ngựa mới dừng lại. Đồng thời, Nhược nhi quay đầu nói với Tôn Nhạc: “Tỷ tỷ, đã đến.”

Hắn thân thiết nhìn về phía Tôn Nhạc, ôn nhu nói: “Tỷ tỷ đường dài mệt nhọc, trước tiên cứ tắm rửa nghỉ ngơi đi.” Sau khi nói xong, hắn cao giọng quát: “Người đâu!”

Một tiểu thái giám mười lăm mười sáu tuổi, trắng nõn thanh tú chạy lại.

Nhược nhi nói: “Sửa sang Liên lâu lại.” Hắn nói tới đây, nhú mày, quay đầu đối diện với thanh niên thanh tú kia nói: “Văn Lương, người dẫn tỷ tỷ ta đi thu xếp ổn thỏa.”

Văn Lương vội vàng chấp tay trước ngực đáp: “Dạ!”

Nhược nhi nhảy xuống xe ngựa, quay đầu hướng Tôn Nhạc nói: “Tỷ tỷ. Tỷ trước tiên cứ đi nghỉ ngơi thật tốt một hồi. Nhược nhi sẽ lại tới tìm tỷ.”

Dứt lời, hắn bị mọi người vây quanh nhanh chóng rời đi. Tôn Nhạc vươn đầu nhìn lại. Nhược nhi đi chưa đến hai trăm thước. Một đám thần tử đội hiên sĩ quan xông tới, bám lấy Nhược nhi tiếp tục đi về phía trước.

Mãi cho đến khi thân ảnh Nhược nhi biến mất trước mắt. Tôn Nhạc mới quay đầu. Nàng chậm rãi xuống xe ngựa, cùng Văn Lương đi thẳng về phía trước.

Tiểu thái giám trắng nõn thanh tú kia theo sát phía sau hai người. Hắn vừa đi, vừa thỉnh thoảng vụng trộm nhìn về phía Tôn Nhạc. Vừa rồi hắn nghe được rõ ràng, Đại vương kêu người con gái trước mắt này là tỷ tỷ. Hắn thậm chí còn tự xưng Nhược nhi. Xem ra, vị nữ tử dung mạo không có gì đặc biệt trước mắt này là một người cực tôn quý, nên hầu hạ thật tốt.

Liên lâu là một tòa tiểu lâu nằm trong một cái hoa viên. Hoa viên này rất lớn, bên trong đình đài lầu các, hành lang gấp khúc đan nhau đẹp không sao tả xiết. Quan trọng nhất là, trong vườn hoa mỹ lệ mà rộng lớn như thế, chỉ có một tròng tiểu lâu. Đó chính là Liên lâu.

Văn Lương hai người tới trước liên lâu thì nghe được tiếng thị tỳ cung nữ thái giám đã sớm xếp thành một đội, chỉnh tề chờ bọn họ đến.

Văn Lương đi đến trước mặt mọi người, chỉ hướng Tôn Nhạc, quát: “Vị này chính là vị chủ tử tôn quý đến cực điểm, các người hầu hạ cho thật tốt!”

“Dạ!” Hơn mười người chỉnh tề đồng ý nói.

“Nếu có người dám can đảm khinh thường, vậy đừng trách đại vương thủ đoạn độc ác vô tình!”

“Dạ!”

Văn Lương sau khi đe dọa vài câu, đi đến hai người trung niên bên cạnh dẫn dò. Chỉ chớp lát, hắn đi đến trước mặt Tôn Nhạc, chấp tay trước ngực thi lễ, “Tôn Nhạc cô nương, hết thấy đã an bài thỏa đáng.

Cô nương còn có gì phân phó?”

Tôn Nhạc lắc đầu.

Văn Lương lại chấp tay trước ngực thi lễ, mới cáo từ rời đi.

Hắn vừa đi rồi, Tôn Nhạc liền được bọn cung nữ bị kinh sợ mang đi tắm rửa.

Tôn Nhạc ở trong thùng nước ấm phủ kín hoa tươi tắm sạch một cái thật thoải mái, liền trở lại tắm cung của mình, ngã xuống mặt giường lớn chăn phủ gấm, lấy ngọc trai làm màn che.

Nàng biết, Nhược nhi hiện tại nhất định là nóng lòng muốn biết tình thế trong nước, hắn lúc này rời nước lâu như vậy, khẳng định chuyện tình cần xử lý không ít. Hôm nay hắn sẽ không tới tìm mình.

Tôn Nhạc ở trên giường lật qua lật lại. Cho tới nay, nàng đều ngủ giường đá thô ráp, cho dù trên giường đá kia có trải cỏ cùng chăn lên rồi, cũng vẫn là thô cứng đơn sơ. Phòng hoa lệ thoải mái, còn đốt đàn hương như hiện tại nàng là lần đầu tiên ngủ.

Tôn Nhạc không ngừng trở mình, giường này quá mềm mại, cũng quá thơm, màn ngọc rất chói mắt, nàng cũng khổ quen rồi thật là có điểm không thích ứng được. Lăn qua lộn lại một hồi vẫn cảm thấy tư thế nào cũng không thoải mái.

Đảo lộn như vậy hơn một canh giờ, Tôn Nhạc mới ngủ thật say. Khi nàng ngủ thì cung nhân viên mới bưng bữa tối tiến lại, các nàng nhìn đến Tôn Nhạc ngủ say giấc nồng, cũng không dám đánh thức, liền bưng hộp đựng thức ăn đứng đó đợi.

Đợi thẳng đến khi đồ ăn nguội rồi, Tôn Nhạc cũng không có tỉnh lại. Cung nhân thấy đồ ăn nguội rồi đành phải thối lui.

Tôn Nhạc ngủ một giấc, thực là ngủ đủ một đêm, đợi nàng lại mở mắt ra thì bên ngoài bầu trời sáng choang, chim hót chiêm chiếp, đã đến buổi sáng ngày hôm sau.

Tôn Nhạc bò khỏi giường thì bụng sớm đói kêu vang. Nàng rửa mặt xong, sau khi phân phó cung nhân viên tới bữa sáng dùng qua, liền ra tiểu lâu, dưới sự dẫn dắt của cung nhân, hướng chủ điện của Nhược nhi đi đến.

Tôn Nhạc vẫn chưa tới gần, xa xa liền nghe được trong chủ điện truyền đến tiếng gầm gừ của Nhược nhi.

Nhược nhi tức giận?

Tôn Nhạc trong lòng căng thẳng, cước bộ vội vàng nhanh hơn tới gần.

Khi nàng đi vào ngoài điện thì tiếng quát của Nhược nhi lạnh lạnh truyền đến, “Liên quân tuy nhiều, lại không thể làm khó dễ được ta, vì có gì ?? Thứ nhất, tam quốc sĩ tốt mặc dù ba mươi vạn, còn chưa từng gặp qua máu tanh. Không thể so với Sở ta, tất cả đều là từ trong biển máu bò ra.” Nhược nhi nói tới đây, cười lạnh “Lấy mười vạn quân tinh nhuệ thân kinh bách chiến của nước ta, đừng nói là đối kháng với ba mươi vạn sĩ tốt, cho dù là các thế lực khuynh đảo thiên hạ, cũng không phải là đối thủ của Sở Nhược ta!”

Lời này nặng nề mà đến, Tôn Nhạc nghe được cước bộ ngừng một chút. Trái tim nàng vốn có điểm bất an, lúc này cũng bình ổn lại, thầm nghĩ: đúng nha, ta làm sao lại không nghĩ tới điểm này? Nhược nhi khi thu phục các Sở tù trưởng thì nhất định đã luyện binh vô số. Lấy một ít tinh nhuệ bách chiến đối kháng với binh lính chưa từng gặp qua máu tanh, đây chính là lợi thế thật lớn nha.

Thanh âm lạnh lạnh của Nhược nhi tiếp tục truyền đến, “Thứ hai, Sở ta nhiều núi non, hoàn toàn bất đồng với các quốc gia khác ở Trung Nguyên, ẩm ướt mà nhiều khí độc, địa lý như thế, người Trung Nguyên chưa từng được chứng kiến. Ba là, ta là chủ, kẻ địch là khách, khách đường xa mà đến, binh khốn ngựa mỏi mệt, ta lấy khoé đánh yếu, có gì phải sợ sệt? Bốn là, lần này Tề, Ngụy, Hàn các nước, chuẩn bị chiến xa ba ngàn muốn cùng ta chiến một trận, loại chiến xa này ở các quốc gia Trung Nguyên tất nhiên là có thể đánh thắng về phía trước, nhưng đến nước ta đồi núi trùng điệp, lại không phải do bọn họ làm chủ!”

Hắn chậm rãi nói đến đây, chẳng những là mọi người trong điện, ngay cả Tôn Nhạc nghe được cũng cực kỳ vui sướng, nàng nhìn cửa điện, kinh dị mà nghĩ: thật không nghĩ đến Nhược nhi lại có tài Đại Tướng khó gặp!

Thời đại này, dân trí sơ khai, thế nhân chưa từng gặp qua chiến tranh chân chính, càng đừng nói đến Tôn Tử binh pháp, nó căn bản cũng chưa được sinh ra.

Có thể nói, đó là một thời đại đối với chiến tranh hoàn toàn không biết gì cả! Mấy trăm năm trước từng có chiến sự, nhưng truyền lưu cho tới bây giờ chỉ còn một chút truyền thuyết thực thực giả giả!

Nhưng dưới tình huống như vậy, Nhược nhi có thể từ thiên thời địa lợi nhân hòa nghĩ ra đủ loại lợi hại như vậy, chỉ có thể dùng chữ kỳ tài ngút trời mới có thể hình dung nổi! Tôn Nhạc thẳng đến lúc này, mới biết được Nhược nhi có thể trong hai ba năm thu phục Sở, cũng không phải nhờ may mắn!

Lời của Nhược nhi rơi xuống, trong đại điện đầu tiên là yên tĩnh, đảo mắt là một trận tiếng hoan hô truyền đến, trong tiếng hoan hô, mọi người đồng thời gọi to: “Đại vương! Trời cao ban đại vương!” “Đại vương

bách chiến bách thắng, ai tấn công đều bị khắc chế!”

Tiếng hoan hô từ mấy trăm người đồng thời phát ra, phá vỡ thiên không, truyền ra xa xa !

Một lát sau, Nhược nhi dang hai tay ra!

Theo tay hần giang ra như vậy, tiếng hoan hô dừng lại!

Trong im lặng, Nhược nhi trầm giọng quát: “Lời tuy như thế, nhưng chư vị vạn lần không thể khinh địch!”
Hần nói tới đây, bỗng nhiên ha ha cười, lớn tiếng quát: “Chư vị, lúc này đây người Sở chúng ta đại bại liên quân, chấn động thiên hạ, làm cho không ai còn dám khinh phạm, thế nào?”

Mấy trăm người chỉnh tề đáp: “Dạ!”

“Chúng ta phải cẩn thận đối địch làm cho ba mươi vạn sĩ tốt có đến mà không có về, thế nào?”

Tiếng “Dạ” đã như sấm rền!

“Chúng ta bây giờ vẫn không thể cười, muốn cười, chờ bắt Tề vương, Ngụy vương, Hàn vương! Đến lúc đó chúng ta mang tam vương này vào Chu đô, bắt Chu thiên tử nhận tội trước mặt thế nhân, thế nào?”

“Dạ”

Trong một tiếng đồng ý này, đã xen lẫn nhiệt huyết sôi trào cùng kích động cuồng nhiệt. Tôn Nhạc biết, Nhược nhi đã thành công kích động sĩ khí mọi người, lúc này những người này ước gì liên quân lập tức đuổi tới, cùng bọn họ đánh một trận thống khoái!

Nhược nhi bỗng nhiên ngửa đầu cười lên ha hả.

Khi hần cười to thì mọi người đồng thời đình chỉ ồn ào náo động.

Trong thời gian ngắn, toàn bộ trời đất tựa hồ cũng truyền lại tiếng cười của Nhược nhi.

Tiếng cười to vừa ngừng, thanh âm Nhược nhi cất lên, cao giọng nói: “Chư vị, các quốc gia trong thiên hạ đều gọi ta là Sở di (người Trung Quốc thời xưa gọi các dân tộc ở phía Đông)! Bọn họ nói chúng ta chính là người man di, không biết lễ giáo phong hoá! Lúc này, Sở Nhược ta nhất định phải khiến cả thiên hạ run rẩy! E ngại ta như hổ!”

Nhược nhi vừa nói lời này ra, đám người đầu tiên là yên tĩnh, ngay sau đó, một tiếng quát trong trẻo vang dội truyền đến, “Trời cho ta Nhược Vương, trời ban ân Đại Sở!”

Mấy trăm người đồng thời lớn tiếng kêu lên, “Trời cho ta Nhược Vương, trời ban ân Đại Sở! Trời cho ta Nhược Vương, trời ban ân Đại Sở!”

Thanh âm này càng lúc càng lớn, càng ngày càng chỉnh tề, dần dần, ngay cả thị nữ, thái giám ngoài cung đều kêu to lên theo, “Trời cho ta Nhược Vương, trời ban ân Đại Sở!”

Tôn Nhạc lắng lắng nghe, trong tiếng reo hò dờn non lấp bể, nàng kinh ngạc nhìn cửa đại điện, thật lâu không hề động đậy.

Tiếng hoan hô vang ầm ầm, trong tiếng reo hò kinh thiên động địa, Tôn Nhạc như nghe được sự sùng kính cuồng nhiệt từ nội tâm của mọi người với Nhược nhi.

Tiếng gào phá tan Vương Cung, truyền ra xa xa. Chỗ tiếng la truyền đến, người Sở đều nghỉ chân lắng nghe, sắc mặt vốn xám trắng đã trở nên hồng hào!

Tôn Nhạc lắng lắng nghe một hồi xong, chậm rãi lui ra phía sau hai bước, xoay người đi về.

Nàng lần này tới, vốn chính là muốn cổ động Nhược nhi, muốn an ủi hần. Nhưng mà, hần hiện sao còn cần người đến an ủi? Tôn Nhạc, Nhược nhi không chỉ là Nhược nhi, hần còn là Sở Nhược Vương! Sở Nhược Vương được mọi người trong thiên hạ khiếp sợ!

Hần không phải một đứa nhỏ, mà là một kiêu hùng, một kiêu hùng ý đồ nhất thống thiên hạ!

Tôn Nhạc thở ra một hơi thật dài, nói không nên lời mình là cao hứng hay là mất hứng. Nàng từng bước một đi ra ngoài, chỉ chốc lát, đã rời khỏi chính điện.

141. Chương 141: Trĩ Đại Gia Đến Đây

Nhược nhi trở lại, Dĩnh thành lòng người bàng hoàng liền an định lại . Có những người nhân cách rất có sức hút, bất quá chỉ thời gian hai ngày, người trong Dĩnh thành chẳng những an định lại, một đám còn nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức cùng liên quân đại chiến một hồi.

Hắn làm việc mạnh mẽ vang dội, trong những ngày kế tiếp, đều vì đại chiến sắp đến tích cực chuẩn bị. Tôn Nhạc nhìn ra được, Nhược nhi tuy rằng tràn đầy tự tin, nhưng cũng chưa từng khinh địch, theo biểu lộ hành vi lời nói của hắn có thể thấy được, công tác chuẩn bị của hắn làm thập phần chu đáo chặt chẽ.

Giờ khắc này, Tôn Nhạc đang từ từ suy nghĩ, thường thường viết vài chữ lên trên thẻ trúc bên cạnh. Nàng viết quá chậm, động tác cầm bút cũng có chút mất tự nhiên.

Phía trước cách nàng không xa, Nhược nhi cùng thanh niên thanh tú Văn Lương kia, cùng với bốn thân tử Sở quốc đang hoàn thiện bố trí tác chiến thêm một bước.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu lên trên người, trên mặt Tôn Nhạc, ấm áp. Tôn Nhạc vừa lấy mực, vừa hưởng thụ híp nửa mắt, tận hưởng cảm giác ấm áp thoải mái khi ánh nắng chiếu lên trên người.

Nhược nhi sau khi nói, vươn tay nâng bát rượu lên uống một ngụm lớn. Uống xong, hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Vừa nhìn, vừa vận thấy nàng giống như mèo, híp nửa mắt, bộ dáng rất là hưởng thụ ánh mặt trời, hai mắt không khỏi sáng ngời, tươi tỉnh cười trở lại.

Chúng thần nhìn đến bộ dáng Nhược nhi, nhìn thoáng qua nhau. Ánh mắt Nhược nhi từ trên người Tôn Nhạc dời đi, chuyển hướng mọi người phất phất tay, “Tạm thời nói tới đây thôi, đều đi ra ngoài đi.”

“Dạ.” Chúng thần đồng thời khom người đồng ý, một đám đứng lên rút lui đi ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Nhược nhi liền đứng lên cất bước hướng Tôn Nhạc đi tới.

Tôn Nhạc đang hết sức lười biếng, bỗng nhiên cảm giác được bên hông ấm áp, đồng thời, một thân hình ấm áp gắt gao dán lên thân mình nàng.

Nhược nhi ôm sát Tôn Nhạc, cúi đầu đánh giá nàng. thấy Tôn Nhạc rốt cục mở mắt ra nhìn về phía chính mình, không khỏi nhếch miệng cười hớ hớ nói: “Tỷ tỷ rất thoải mái a!”

Tôn Nhạc cười.

Nàng đưa mắt nhìn trong phòng, thấy mọi người đều đã rời đi, ngẩng đầu đối diện Nhược nhi nói: “Tại sao hội họp chưa gì đã tan rồi?”

Cầm Nhược nhi rơi xuống, đặt trên mái tóc nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cắn môi nói: “Bọn họ thấy ta muốn cùng tỷ tỷ thân thiết, liền tránh đi.”

Xoát một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc đỏ bừng.

Nhược nhi vừa nhìn thấy mặt nàng đỏ, liền mừng rỡ, lập tức nghiêng đầu, tinh tế thương thức.

Tôn Nhạc vươn tay đẩy ngực hắn thật mạnh, ảo não nói : “Mau thả ta ra.”

“Không!”

Nhược nhi nói như vậy, cánh tay càng siết chặt.

Hắn gắt gao ôm Tôn Nhạc, cầm ở mái tóc mềm của nàng vuốt ve, nhẹ nhàng mà nói: “Tỷ tỷ, không biết tại sao, khi tỷ ở bên người Nhược nhi, Nhược nhi sẽ cảm thấy thực an tâm, làm cái gì đều rất có lực lượng.”

Tôn Nhạc nghe vậy, môi không khỏi giương lên, nàng cùng Nhược nhi tiến đến thì còn tưởng rằng mình có thể đến giúp Nhược nhi, mấy ngày này ở chung, nàng mới biết được, bản thân Nhược nhi là kỳ tài ngút trời, chuyện của hắn mình căn bản là không xen tay vào được.

Bởi vậy, khi Nhược nhi nói như thế, nàng thầm nghĩ trong lòng: Nhược nhi vì để cho ta an tâm, cố ý an ủi ta đây.

Nàng nghĩ như vậy thì thanh âm của Nhược nhi từ đỉnh đầu nàng truyền đến, “Tỷ tỷ, liên quân ba nước đã ra đi, không đến hai tháng, bọn họ sẽ đến Dĩnh thành.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, nàng ngược mắt nhìn về phía Nhược nhi, nói: “Nhược nhi đã biết vậy, một trận chiến này tất thắng!”

Nhược nhi nghe vậy cũng không vui sướng, hần thở dài nói: “Bây giờ thắng hay không thắng đã không phải vấn đề, lúc đó, Triệu cùng Tần ở bên như hổ rình mồi. Nhược nhi lúc này chẳng những muốn thắng, còn muốn không may mắn suy giảm nguyên khí bản thân. Bằng không, Triệu Tần hai nước sợ là sẽ chen vào một tay.”

Tôn Nhạc liên tục gật đầu.

Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo truyền đến, “Đại vương, Trĩ đại gia đã tới! Nàng mang đến năm mươi xe hoàng kim, ba mươi xe gấm, ba mươi xe đoạn, ba ngàn xe lương thực, Kiếm Sư một ngàn người. Thỉnh đại vương kiểm tra và nhận!”

Nhược nhi nghe vậy, vội vàng buông cánh tay ôm Tôn Nhạc ra, bước ra, ha ha cười nói: “Tốt! Rất tốt!” Tiếng cười hân cực kỳ hào sảng, tâm tình có vẻ sung sướng cực kỳ.

Hần sải bước đi ra cửa phòng, bỗng nhiên nhớ đến Tôn Nhạc, cước bộ ngừng một chút, quay đầu đối Tôn Nhạc cười nói: “Tỷ tỷ, cùng đi chứ!”

Tôn Nhạc biết hần là muốn đi nghênh đón Trĩ đại gia, lập tức lắc lắc đầu, nhẹ giọng trả lời: “Ta không đi, tỷ tỷ giúp đệ sửa sang lại một chút việc đệ vừa nghị luận.”

“Được.”

Nhược nhi ha ha cười, bước đi.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn bóng lưng Nhược nhi, thầm giật mình: Trĩ đại gia này không biết lai lịch ra sao? Cư nhiên có thể xuất ra rất nhiều vật tư như thế!

Đồng thời, nàng cũng không khỏi tự chủ mà nghĩ: mặc kệ bối cảnh của Trĩ đại gia như thế nào, nàng giúp Nhược nhi như thế, chỉ sợ giao dịch ở giữa bọn họ rất không bình thường!

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc không khỏi nhớ lại sát khí lần trước Trĩ đại gia toả ra. Nàng chưa sót cười: xem ra Trĩ đại gia này là chọn trúng vị trí Vương hậu của Nhược nhi, sợ ta cản đường nha.

Tôn Nhạc nghĩ đến điểm này, cũng không có bao nhiêu buồn bực cùng không thoải mái. Nàng âm thầm cảnh giác: Trĩ đại gia này xem ra là một trong những đại thế lực trợ Nhược nhi tranh đoạt thiên hạ, về sau chính mình phải cẩn thận đề phòng ám sát đến từ nàng. Dù sao từ lập trường của Nhược nhi, sợ là chỉ có thể bảo hộ mình thôi?

Nàng nghĩ đến đây, khóe miệng không khỏi trỗi lên một nụ cười lạnh: nếu nàng thật sự dám gây bất lợi đối với ta nữa, bản thân ta cũng muốn thử xem nữ nhân thông minh đệ nhất thiên hạ này đến tột cùng có chỗ nào thông minh!

Tôn Nhạc sau khi trầm tư, đem những suy nghĩ này toàn bộ dứt bỏ, cúi đầu viết tổng kết lại mấy lời bọn Nhược nhi bàn bạc vừa rồi.

Mấy người bàn luận tuy rằng phiền phức, sau khi tổng kết cũng chỉ là mấy câu mà thôi. Tôn Nhạc mất hơn nửa canh giờ, xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên tấm trúc dùng thể chữ lệ viết lên mấy câu nói kia. Sau đó cất kỹ, xoay người rời đi.

Tôn Nhạc trở lại Liên lâu không lâu, trong vương cung bỗng nhiên náo nhiệt lên, loại âm ỉ này, xen lẫn tiếng nữ tử cười hì hì. Nhược nhi vẫn chưa lập hậu cung, xưa nay rất ít nghe được tiếng nữ tử cười vui.

Lúc này tiếng oanh oanh yến yến nũng nịu vừa truyền ra, làm cho Tôn Nhạc cảm thấy hơi cổ quái.

Tiếng cười vui cùng tiếng ồn ào náo động thật lâu không dứt, mãi cho đến khi mặt trời dần dần hạ xuống, Vương Cung mới khôi phục im lặng lại .

Bất quá sự im lặng này không bao lâu, một trận tiếng sanh nhạc, hương thơm rượu thịt lại từ xa xa bay tới. Tôn Nhạc đứng ở trước lầu, nhìn về phía xa xa đèn đuốc sáng trưng, âm nhạc ồn ào náo động kia.

“Đại vương đích thị là đón gió tẩy trần cho thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.”

“Đúng a, vừa rồi ta lặng lẽ đưa mắt nhìn, vị Trĩ đại gia kia thật đúng là xinh đẹp nha, ta nhìn đến ngây ngẩn cả người!”

Trong một trận tiếng nói nhỏ, một cô gái kiêu căng nói: “Thì sao? Đại vương luôn luôn quý trọng Liên lâu, là chỗ ở của chủ nhân nhà ta!” Cô gái nói tới đây, trong thanh âm đặc ý mang theo khó hiểu, “Tuy rằng vị chủ nhân này của chúng ta bộ dạng thực bình thường, tính cách cũng không xuất chúng, nhưng đại vương cũng gọi nàng là tỷ tỷ, còn vừa nhìn thấy nàng liền tươi cười rạng rỡ. Hi hi, loại vinh quang này, là có một không hai.”

“Đúng, đúng.”

“Rất đúng, rất đúng.”

Trong tiếng nói cười, Tôn Nhạc lắc lắc đầu. Nàng nhìn nơi đèn đuốc sáng trưng, cổ nhạc vang trời kia, trong lòng hiểu được, Nhược nhi là biết mình không thích nhìn đến Trĩ đại gia, nên cũng không nhắc tới chuyện nhập yển với mình.

Giờ khắc này, mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, trong lòng Tôn Nhạc thật là bình thản, trầm tĩnh.

142. Chương 142: Đại Chiến

Tôn Nhạc vẫn nhìn chỗ đèn đuốc sáng trưng phía trước, thẳng đến đêm đã sâu, thẳng đến tiếng sanh nhạc nhỏ dần, nàng mới xoay người đi trở về phòng. Mới quay người lại, nàng liền đánh một cái rùng mình, nhin không được hai tay xoa xoa nhau, Tôn Nhạc không khỏi thầm nghĩ: rõ ràng lòng ta phẳng lặng như mặt nước, vì sao lại có một loại cảm giác trống rỗng?

Tôn Nhạc, Nhược nhi là một vương giả trời sinh, người như vậy, tốt nhất là cả đời làm tỷ tỷ hần, đó mới là ổn thỏa nhất, cũng là hạnh phúc nhất a?

Trong phòng ngủ đèn lồng toả ánh sáng mờ mờ chớp động, Tôn Nhạc thật sự không thích loại trống rỗng này, giống như cảm giác phiêu bạc không chỗ nương tựa, liền ở trong phòng ngủ khởi giá thức, chậm rãi luyện tập Thái Cực quyền.

Luyện luyện, lòng của nàng rốt cục chân chính an tĩnh lại.

Trĩ đại gia mang vật tư đến, đối với Nhược nhi hiện tại mà nói đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Tôn Nhạc còn tưởng rằng chính mình sẽ cùng Trĩ đại gia gặp vài lần, nào biết đâu rằng, ngày thứ năm nàng mới biết được, Trĩ đại gia ở trong vương cung nghỉ ngơi không đến hai ngày, lại vội vàng lên đường, đi giúp Nhược nhi kiểm vật tư rồi.

Thời gian qua cực nhanh như điện, trong nháy mắt, hai tháng trôi qua, liên quân ba nước đã tụ tập trên bình nguyên ngoài Dĩnh thành trăm dặm , đại chiến hết sức căng thẳng!

Giờ khắc này, Nhược nhi đứng ở trên cổng Dĩnh thành, gắt gao nhìn chăm chăm chỗ liên quân hạ trại, tuy rằng cách chừng trăm dặm, hần kỳ thật cái gì cũng nhìn không tới, nhưng mà, Nhược nhi vẫn không chớp mắt nhìn chăm chăm, mặt không chút thay đổi.

Ở phía sau Nhược nhi, một đám thực khách cùng hạ thần đều quay đầu nhìn về phía hần. Cuộc chiến này, mọi người đợi ba tháng. Hiện tại rốt cuộc đã tới, trong lòng vẫn không khỏi hoảng sợ.

Ở trên cổng thành, ngoại trừ đám trưởng phu đó còn đứng hai nữ tử. Một người mỹ mạo vô song, đúng là Trĩ đại gia, ba ngày trước nàng lại dẫn theo rất nhiều vật tư đi vào Sở. Lúc này Trĩ đại gia đội mũ sa, đem dung mạo tuyệt thế của nàng hoàn toàn che lại.

Một người khác, đúng là Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cùng Trĩ đại gia một trái một phải đứng ở bên cạnh Nhược nhi.

Trĩ đại gia chính là nhân vật nổi tiếng. Chuyện nàng toàn lực hiệp trợ Nhược nhi không thể để thế nhân biết. Bởi vậy, trong trường hợp này, nàng vẫn là đội mũ sa đi ra.

Kỳ thật cũng không cần như thế. Sở quốc bền chắc như thép mỗi người đều biết. Trước kia Sở Nhược trong vòng một năm bình định tù trưởng Sở cảnh thẳng đến chính hần truyền ra mới bị thế nhân biết. Lúc này cũng giống như vậy.

Cùng Tôn Nhạc khuôn mặt trầm tĩnh, không chút nào thu hút bất đồng là, Trĩ đại gia chớp mắt đẹp, thanh âm ngọt ngào, “Đại vương, liên quân ba nước lấy Tề vương cầm đầu, bọn họ đã hạ trại ngay tại chỗ, ngày mai đoàn xe bắt đầu xung phong.” Nàng nói tới đây, sóng mắt như nước nhìn Nhược Vương, mềm giọng nói: “Thiếp vô năng, lần này chỉ có thể trợ Vương kéo đến hai trăm cỗ chiến xa!”

Nhược Vương vẫn nhìn chăm chú về phía trước, nghe vậy cười cười, quay đầu đối Trĩ đại gia nói: “Làm gì phải tự khinh? Bằng lực lượng của Tề Ngụy ba nước mới được ba ngàn chiến xa, nàng lấy lực lượng một người có thể giúp ta kéo đến hai trăm chiếc chiến xa, đã là công lớn, làm sao có thể nói vô năng?”

Trĩ đại gia nghe vậy ngọt ngào cười.

Nàng chuyển hướng Tôn Nhạc, nhẹ nhàng khẽ chào, nhẹ giọng nói: “Ta tới vội vàng, hai phiên gặp Tôn Nhạc nhưng chưa kịp chào hỏi, Tôn Nhạc đừng trách nhé.”

Trong lời nói của nàng tuy là thỉnh tội, trong giọng nói lại mơ hồ có đắc ý, biểu lộ nhìn về phía Tôn Nhạc kia còn có sự khinh mạn.

Tôn Nhạc tất nhiên là hiểu được nàng vì sao đắc ý, vì lần đại chiến này, nàng bỏn ba nhiều nơi, công lao to lớn, mà chính mình thì có cũng được mà không có cũng không sao, Trĩ đại gia đây là đang hướng chính mình khoe khoang đấy mà.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, có điểm buồn cười, cũng có chút bất đắc dĩ. Nàng bình sinh không thích nhất chính là cùng người tranh giành cao thấp. Lập tức, nàng thấp mặt liếm mày, thản nhiên trả lời: “Trĩ đại gia nặng lời rồi.” Sau khi nói mấy chữ này, nàng liền mặt không thay đổi cùng Nhược nhi nhìn về phía trước.

Trĩ đại gia nhìn gương mặt trầm tĩnh mà không thềm quan tâm kia của Tôn Nhạc, dưới mũ sa răng ngà thâm căn, đối mặt Tôn Nhạc, nàng vẫn có một loại cảm giác vô lực. Con nhóc thua kém mình một trời một vực này, nàng cho tới bây giờ đều chẳng thềm ngó tới, nhưng nàng ta vì sao lại cứ cùng Nhược Vương sống nương tựa lẫn nhau mãi?

Đúng lúc này, Nhược Vương mở miệng, “Tề vương đã hạ chiến thư rồi!” Hần chuyển hướng chúng thần, ánh mắt sáng trong, “Ba ngày sau, buổi trưa chiến một trận!”

Nhược Vương vừa nói lời này ra, chúng thần hai mặt nhìn nhau. Chỉ chớp lát, Văn Lương thanh tú dẫn đầu đứng dậy, hần chấp tay trước ngực nói: “Đại vương, quân ta chỉ có tám trăm cỗ chiến xa, lại mới tập không lâu, phải làm sao cho tốt?”

Nhược Vương cười nhẹ, hần từ từ nói: “Cô tự có chủ trương!”

Hần vừa nói mấy chữ này ra, mọi người giống như chiếm được sự khẳng định của hần, đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhược Vương quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, hần vừa đối diện Tôn Nhạc, khuôn mặt nghiêm túc tuấn mỹ kia liền buông lỏng, trong biểu lộ bất tri bất giác thêm một phần non nớt của năm nào, “Tỷ tỷ, ” trong

hai trông mắt hấn tinh quang chớp động, “Sở mặc dù sinh sau đẻ muộn, nhất thống thiên hạ chắc chắn là người Sở! Tỷ tỷ, lúc này Nhược nhi sẽ cho tỷ biết một chút về uy phong của người Sở!”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hấn, cũng cười, trong ánh mắt có chút ôn nhu. Nàng rõ ràng vô tình, nhưng mà không biết vì sao, giờ khắc này, biết Trĩ đại gia ở một bên nhìn, trong sóng mắt của nàng, bất tri bất giác thêm một phần ôn nhu mị ý, một phần mềm mại thuộc về nữ tính, “Đương thời không có mấy anh hùng, Nhược nhi vốn là người nổi bật trong đó. Nhược nhi, tỷ tỷ chờ mong đệ lần này đại thắng mà về.”

Nhược nhi làm sao từng gặp qua Tôn Nhạc như vậy?

Nàng sóng mắt như nước, trên khuôn mặt bình thường lộ ra một chút mị ý uyển chuyển, loại vẻ mặt này, có thể thường xuyên thấy được ở trên mặt cô gái hoài xuân khác, nhưng ở trên mặt Tôn Nhạc, Nhược nhi là lần đầu tiên nhìn đến. Lập tức hấn khẽ nhếch miệng, vẻ mặt kinh hãi!

Bất quá kinh hãi này chỉ là một cái thoáng qua, hấn liền hung hăng đè ép nó xuống. Khóe mắt Nhược nhi nhìn Trĩ đại gia mặt trầm như nước, thầm suy nghĩ: tỷ tỷ ta đây quá mức nội liễm, tính tình lại đậm mạc, ta còn tưởng rằng cả đời, đều không thể thấy được nàng dùng ánh mắt như thế nhìn ta, thật không ngờ nàng cư nhiên để ý sự tồn tại của Trĩ cơ như thế!

Nhược nhi ha ha cười, tiếng cười to thành linh vang lên, dẫn tới mọi người liên tiếp quay lại nhìn.

Trong lúc cười to, Nhược nhi vươn tay cầm tay Tôn Nhạc, luôn miệng nói: “Nhận lời chúc của tỷ tỷ!”

Bất quá, lúc này hấn chỉ khẽ nắm, liền buông lỏng tay Tôn Nhạc ra, quay đầu đối với mọi người nói: “Đều đi xuống đi.”

“Dạ!”

Hấn dẫn đầu đi ở phía trước, ống tay áo phiêu phiêu, Trĩ đại gia nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, giành đi trước bước theo phía sau Nhược nhi. Mà Tôn Nhạc tất nhiên là cùng mọi người, đi theo phía sau bọn họ.

Tôn Nhạc đi ở phía sau, nhìn thân ảnh Nhược nhi cùng Trĩ đại gia sóng vai mà đứng, đột nhiên phát hiện, hai người này một người tuấn lãng một người xinh đẹp, một người ngày thường oai hùng, một người nhu nhược, chỉ từ ngoại hình, thật đúng là trời sinh một đôi!

Tôn Nhạc nhanh chóng dời tầm mắt, không để mình nhìn chăm chăm phía trước nữa. Ánh mắt của nàng chống lại dân chúng dưới thành tường ngơ ngác trông lên. Những dân chúng đó biểu tình vui mừng, sùng kính. Thường thường, nàng còn nghe được trong đám người truyền đến một trận tiếng nghị luận, “Nàng này là ai? Mặc dù không thể thấy mặt, dáng vẻ lại mỹ lệ vô song?” “Có lẽ là Vương Hậu đại vương nhà ta chuẩn bị lấy? Đại vương đã mười sáu rồi, cũng nên lập hậu.” “Giai nhân Như thế, cũng xứng đôi đại vương nhà ta.”

Tôn Nhạc nghe nghe, đột nhiên phát hiện trong lòng lại bắt đầu trống rỗng. Loại cảm giác trống rỗng này rất kỳ quái, sơ sơ cảm giác thì cứ như là bình tĩnh xưa nay, nhưng cảm nhận kỹ lại thì, trong loại bình tĩnh này không có tự tại. Đây là một loại cảm giác hư hư thực thực, không thể diễn tả bằng ngôn từ.

143. Chương 143

Nhược nhi đi vài bước, đột nhiên cước bộ ngừng lại một chút.

Trĩ đại gia ngẩn ra, nàng quay đầu nhìn về phía hấn, mặt mang ý hỏi.

Nhược nhi quay đầu lại, nhìn về phía Tôn Nhạc đứng sau đám người, mỉm cười vươn tay ra, kêu lên: “Tôn Nhạc, tại sao nàng đi chậm như vậy?”

Tôn Nhạc ngẩn ra!

Hắn tại sao đột nhiên lại kêu tên của mình, chớp mắt nàng liền hiểu được, Nhược nhi không muốn trước mặt mọi người gọi mình là tỷ tỷ.

Người phía dưới đàn không nghe thấy lời mà Nhược Vương nói..., nhưng cũng nhìn đến hắn dừng bước quay đầu. Lúc này, vô số ánh mắt chuyển đến trên người Tôn Nhạc.

Khóe miệng Nhược nhi giương lên, hắn quay người bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, cánh tay duỗi ra ôm eo nàng, đồng thời, đầu hắn cúi xuống, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ là Vương Hậu tương lai của Nhược nhi mà, sao lại còn định trốn đi?” Nói tới đây, thanh âm hắn có điểm khàn khàn, cúi đầu ở bên tai nàng phun ra hơi thở ấm áp, “Tỷ tỷ, Nhược nhi cần tỷ ở bên cạnh, ở bên cạnh là đủ rồi, tỷ tỷ, vì sao tỷ vẫn không hiểu? Vì sao tỷ luôn thích đem mình núp trong bóng tối?” Hai mắt hắn sáng trong, ánh mắt một mảnh ôn nhu, “Tỷ tỷ của ta, xứng đáng có được hết thảy những thứ tốt nhất trên đời!”

Tôn Nhạc giật mình!

Nàng ngốc vù vù ngẩng đầu nhìn Nhược nhi, trong thời gian ngắn, nàng một câu cũng nói không nên lời, đồng thời, trong đầu cũng trống rỗng.

Nhược nhi thấy bộ dạng ngốc vù vù của nàng, khóe miệng khê cong, cẩn thận nắm tay nàng, đi nhanh xuống phía dưới.

Bất kể là khi hai người thân mật thâm thì hay là hành động tay nắm tay này đều khiến ọi người cả kinh. Toàn bộ dân chúng đều nhìn hai người. Cả đám đều há to miệng. Toàn bộ ngã tư đường trở nên lặng ngắt như tờ!

Mà Trĩ đại gia sắc mặt xám trắng đứng ở một bên nhìn Nhược nhi nắm tay Tôn Nhạc, cũng không quay đầu lại đi qua bên cạnh mình. Nhìn thân ảnh hai người bọn họ gắt gao dựa vào nhau, trong lúc đó, nàng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác bất lực. Đôi nam nữ trước mắt này, bất kể là theo bề ngoài hay là khí thế mà nói, đều kém khá xa. Nhưng mà, lúc này bóng dáng bọn họ gắt gao tay nắm tay. Lại tự nhiên như vậy, thiên kinh địa nghĩa như vậy. Giống như từ trước tới nay đều nắm như thế, cũng giống như có thể như vậy mà nắm tay đi hết cuộc đời.

Trĩ đại gia kinh ngạc đứng sững sờ tại chỗ, vẫn không nhúc nhích. Thẳng đến mọi người đi xa, thẳng đến Nhược nhi ôm Tôn Nhạc lên một chiếc xe ngựa. Nàng vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, một tiếng bước chân từ phía sau truyền đến. Ngay sau đó, một nam tử nhẹ nhàng mà nói: “Đại vương thật trọng tình! Đi theo trượng phu như vậy có thể khiến cho lòng người yên tĩnh. Trĩ đại gia nghĩ có đúng không?”

Trĩ đại gia nghe vậy trầm ngâm. Văn Lương thấy sắc mặt nàng hơi tối, cười cười, cất bước đi xuống. Trĩ đại gia vội vàng đuổi theo. Nàng đi ở phía sau Văn Lương, cẩn mồi dưới, cúi đầu nói: “Bất quá là tình cảm ngày xưa. Nhược Vương thật đúng là si tình!”

Lông mày Văn lương nhíu lại, tự tiểu phi tiểu liếc về phía Trĩ đại gia. Ánh mắt của hắn hơi đùa cợt nhìn đến Trĩ đại gia có chút không thoải mái. Thấy nàng có điểm cảm tức, Văn lương lắc đầu thở dài: “Trĩ đại gia vốn là người thông minh, cần gì giả bộ nhìn không thấy? Đại vương si tình với Tôn Nhạc cô nương như thế, không chỉ vì mỗi phần tình cảm ngày xưa!”

Hắn nhìn Trĩ đại gia chằm chằm, nói từng chữ từng câu: “Đại vương sinh ra trong phú quý, cái dạng nữ tử phong tình gì chưa từng gặp qua? Hắn sở dĩ nhớ mãi không quên Tôn Nhạc, chỉ có một lý do duy nhất! Thiên hạ mỹ nhân tuy nhiều, nhưng có thể làm cho hắn cảm thấy bình tĩnh, an nhàn cùng thoải mái, có thể làm hắn hoàn toàn thả lỏng phòng bị trong lòng, cũng chỉ có Tôn Nhạc dung mạo xấu xí này!”

Văn Lương nói tới đây, sau khi ý vị sâu xa đánh giá Trĩ đại gia, cước bộ gia tốc, hai ba bước liền đuổi theo đội ngũ.

Sắc mặt Trĩ đại gia tái nhợt, nàng nhìn chằm chằm xe ngựa Tôn Nhạc cùng Nhược Vương ngồi, lại nhìn chằm chằm bóng lưng Văn Lương. Nàng nghe được rõ ràng, vừa rồi Văn lương này là cảnh cáo mình, hắn nói với mình, Tôn Nhạc trước mắt này trong lòng Nhược Vương là không thể thay thế được ! Hắn là cảnh cáo chính mình không cần hành động thiếu suy nghĩ!

Trĩ đại gia ánh mắt chớp động, nàng cắn cắn môi dưới, cũng bước nhanh hơn.

Vừa lên xe ngựa, Tôn Nhạc liền bị Nhược nhi mạnh mẽ ôm vào ngồi trên đầu gối.

Nàng từ chối vài cái, cũng quăng nhiều cái liếc mắt xem thường, nhưng một chút tác dụng cũng không có. Nhược nhi vẽ mặt cợt nhả, cánh tay cần bản không muốn buông ra.

Tôn Nhạc bị mấy lời vừa rồi của Nhược nhi, khiến trong lòng đại loạn, từ chối hai cái thấy hắn không muốn buông ra, cũng không để ý tới nữa.

Hai mắt nàng có điểm thẳng, trong đầu ong ong một mảnh.

Bất kể là kiếp trước vẫn là kiếp này, cuộc đời Tôn Nhạc đều cô độc, nàng không có thân nhân, chưa từng cảm nhận được thân nhân quý trọng cùng ôn nhu. Trong tiềm thức của nàng, đều cảm giác mình là có cũng được mà không có cũng không sao.

Lúc đó nàng thấy nam tử tài giỏi cùng tuổi cũng có chút động tâm. Bất quá nàng cho tới bây giờ đều không dám nghĩ tới, mình có thể tiếp cận hắn, có thể cùng hắn tiếp xúc thêm một bước. Bởi vì nàng vẫn cảm thấy, hết thấy những điều tốt đẹp trên đời này, không thuộc về Tôn Nhạc nàng! Nếu như hao hết tâm tư đi tranh giành cảm tình xa vời không thể chạm kia, còn không bằng chính mình quý trọng bản thân, lặng lẽ sống yên ổn.

Đời này mới vừa gặp Ngũ công tử thì nàng liền mặc danh kỳ diệu mê luyến hắn. Nhưng mà, tuy rằng mê luyến, nàng vẫn che dấu sâu đậm, hơn nữa, ở chỗ sâu trong nội tâm của nàng còn thống hận loại mê luyến này của mình. Bởi vì nàng cảm thấy loại mê luyến này khiến cho chính mình hèn mọn đi!

Lần đó, nghe được Ngũ công tử nói với Cơ Lạc để ý chính mình thì Tôn Nhạc đầu tiên là mừng rỡ, tình cảm tiện đà trôi lên trong lòng, cũng vẫn giả bộ như không có việc gì. Bởi vì, nàng không thể tin được sẽ có người chân chính yêu mình, luyến tiếc chính mình. Nàng sợ hãi những lời này, chính là ảo giác nhất thời của Ngũ công tử, hoặc, chính là hắn nhất thời mê hoặc. Nàng sợ hãi chính mình một khi tin, đắm chìm vào, đối phương lại đổi ý!

Trong lòng Tôn Nhạc, suốt đời người tịch mịch, có thể tin tưởng, có thể làm bạn, chỉ có bản thân mình!

Nhưng mà, Nhược nhi đang ở bên tai của nàng nói cho nàng biết, nàng cũng có thể có được hết thấy những thứ tốt nhất trên đời! Nàng cũng có thể kiêu ngạo giống như những nữ nhân cao quý khác! Nàng cũng có thể được người yêu, được người quý trọng. Có thể không cần lo lắng một ngày nào đó đột nhiên mất đi, có thể tin tưởng có người thật sự đem mình ghi nhớ trong lòng!

Lời tương tự, Nhược nhi từng nói qua. Nhưng mà chưa từng có một lần như bây giờ, hắn nghiêm túc như vậy! Mà Tôn Nhạc cũng cảm thấy sự chân thành của hắn!

Tôn Nhạc ngồi ở trên đầu gối Nhược nhi, môi của nàng găt gao mân thành một đường, ánh mắt không có tiêu cự, tay nhỏ bé đặt ở bên chân, găt gao nắm thành nắm tay, nắm tay có điểm trắng.

Lấy sự của thông minh Nhược nhi, hắn chỉ liếc mắt, liền phát hiện ra kịch chiến trong lòng Tôn Nhạc. Hắn tất nhiên là sẽ không đánh gãy ý nghĩ của nàng, ở trong xe ngựa xóc nảy, hắn chỉ găt gao ôm eo Tôn Nhạc, găt gao ôm.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua màn xe, từng đợt từng đợt nhẹ nhàng chiếu trên người hai người. Lúc này, Nhược nhi uy nghiêm lại giống như đứa bé, hai mắt đóng chặt lại, đem đầu đặt ở trên lưng Tôn Nhạc. Vẻ mặt của hắn trong ôn nhu mang theo một tia yếu ớt, trong khóe mắt lộ vẻ uể oải. Nhưng trong sự mỗi mết, khóe miệng của hắn vẫn mang ý cười.

Giờ khắc này, hai cái thân ảnh găt gao dựa sát vào nhau, là cô độc như vậy, lại hài hòa như vậy.

144. Chương 144: Cảm Giác Không Rõ Của Ngũ Công Tử

“Công tử, nên dùng cơm rồi!”

A Phúc đi bước nhỏ đến phía sau Ngũ công tử, cúi đầu nói.

Lúc này là lúc mặt trời ngã về phía tây, kim quang liên tiếp tản ra cuối chân trời, nhuộm đỏ hơn phân nửa góc trời.

Ngũ công tử đứng dưới tàng một cây liễu, mắt nhìn hồ nước phía trước xuất thần. Trên gương mặt tuấn mỹ như ngọc của hắn mang một chút mờ mịt, đối nghịch với sự mờ mịt này, trong ánh mắt của hắn mơ hồ nhuộm một tầng nôn nóng.

Thanh âm của A Phúc rất nhỏ, sau khi hắn gọi một tiếng, Ngũ công tử vẫn không nhúc nhích.

A Phúc chờ một hồi, bước lên trước nửa bước, lại kêu lên: “Ngũ công tử, nên dùng cơm rồi.”

Lúc này đây, thanh âm của hắn để ột chút.

Nhưng mà, Ngũ công tử vẫn không nhúc nhích. Bạc môi của hắn mân thành một đường, hai mắt vô thần, lại có điểm nôn nóng nhìn chằm chằm hồ nước.

A Phúc cúi đầu thở dài một hơi, thời gian này Ngũ công tử động một chút là như vậy, mọi người đều bó tay rồi, chỉ có lời hắn nói còn có điểm tác dụng.

Thở dài, A Phúc lại tiến lên nửa bước nữa, sau khi đi đến bên cạnh Ngũ công tử, hắn theo ánh mắt của Ngũ công tử, cũng nhìn về phía hồ nước kim quang nhộn nhạo trong sóng xanh.

Ngắm nhìn mây và núi phương xa, A Phúc thở dài: “Tôn Nhạc cũng thật là! Bất quá là một đứa nhỏ chung sống nửa năm. Nàng tại sao lại nhớ mãi không quên như thế. Cũng không đích thân đến nói một tiếng liền theo người ta rồi đi?”

Quả nhiên, A Phúc vừa nhắc tới hai chữ Tôn Nhạc. Hai mắt vô thần của Ngũ công tử liền chớp chớp, chuyển mắt, môi hắn mân càng chặt hơn.

Ngẩng đầu dừng ở phương xa, Ngũ công tử cúi đầu nói: “A Phúc.” Thanh âm của hắn có điểm khàn khàn.

A Phúc vừa nghe đến hắn chủ động mở miệng, lập tức vui vẻ, vội vàng đáp: “Ồ đây ạ.”

Mắt Ngũ công tử nhìn núi xanh cùng mây trắng đọng vào nhau nơi phương xa, cúi đầu, mê mang nói: “A Phúc, ta không rõ. Vì sao thời gian này trong đầu của ta luôn hiện lên bóng dáng Tôn Nhạc?”

Hắn nói tới đây, quay đầu nhìn về phía A Phúc. Về mặt khó hiểu cùng khó chịu.”Người trước kia cũng từng đi ra ngoài làm việc, còn có phụ thân, còn có mọi người. Vì sao lúc này đây ta lại đặc biệt không thoải mái?” Hắn tự tay xoa nắn mi tâm, mệt mỏi nói: “Ta thật sự là nghĩ mãi mà không rõ. Tại sao nàng vừa đi như vậy, tựa hồ khắp nơi đều trở nên trống rỗng? Dường như trong viện toàn bộ cũng lạnh lùng đi rất nhiều? Trước kia Tôn Nhạc ở đây, nàng cũng không nói lời nào. Có khi ta có khách đến, nàng cũng thích ngồi phía sau ta không nói một lời. Khi đó ta cũng chưa bao giờ quay đầu liếc nhìn nàng một cái. Nhưng vì cái gì sau khi nàng đi rồi, ta ngay cả cùng Yến Tứ nói chuyện cũng không yên lòng nổi? Cảm giác như thiếu thiếu cái gì?”

A Phúc kinh ngạc nghe.

Ngũ công tử nói tới đây, nghiêm túc nhìn về phía A Phúc, hỏi: “A Phúc, ngươi từng có cảm giác này chẳng?”

A Phúc gật gật đầu, lúc hắn gật đầu biểu tình thật là kỳ quái, vừa cúi đầu gật hai cái, vừa lén lút giương mắt nhìn về phía Ngũ công tử, biểu tình có điểm quỷ dị.

Ngũ công tử không có nhận thấy được loại quỷ dị này của hắn, hắn thấy A Phúc gật đầu, không khỏi mừng rỡ, liền vội vàng hỏi: “ Khi nào thì ngươi từng có loại cảm giác này?”

A Phúc nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận nhìn về phía Ngũ công tử. Thấy hắn hai mắt long lanh nhìn mình chằm chằm, chờ đợi mình trả lời, hắn không khỏi xoa xoa đôi bàn tay, nửa ngày mới lúng ta lúng túng trả lời: “Ta rời nhà một thời gian dài, nghĩ tới vợ cùng đứa nhỏ”

Ngũ công tử ngẩn ra.

Hắn thật sự giật mình.

Hai mắt trong vắt như nước hồ thu của hắn ngốc vu vu nhìn A Phúc, môi mông khê nhếch, vẻ mặt kinh ngạc.

Qua hơn nửa ngày, Ngũ công tử ngốc vu vu nói: “Nhưng mà, Tôn Nhạc không phải nữ nhân của ta, cũng không phải hài tử của ta nha.”

Hắn mới nói được tới đây, trái tim đột nhiên nhảy dựng.

Trái tim A Phúc cũng đột nhiên nhảy dựng.

A Phúc trừng lớn đôi mắt ếch, nhìn hồ nước nhộn nhạo sóng vàng, âm thầm kêu lên: Ngũ công tử sẽ không thật sự chọn trúng xấu nha đầu Tôn Nhạc kia chứ? Con bà nó, nàng tuy rằng không xấu rồi, nhưng mà xứng với công tử nhà ta, thật là có điểm, thực sự có điểm như nước bùn bơi trên ngọc bích!

A Phúc nghĩ đến đây, không khỏi vui lên, đặc ý nghĩ thầm: nước bùn bơi trên ngọc bích? Con bà nó, A Phúc ta thật đúng là có tài nha! Cực kỳ có tài!

Ngũ công tử sau khi nhìn chằm chằm A Phúc một hồi, chậm rãi lại quay đầu nhìn về phía trời mây một đường. Lúc này, sự ngạc nhiên của hắn đã giảm đi: ta vốn để ý Tôn Nhạc, cũng chuẩn bị lấy nàng, như vậy mà nói, nay ta tưởng niệm nàng cũng là chuyện bình thường đúng không?

Ngũ công tử nghĩ đến đây, mê mang trong mắt hơi nhạt đi, nhưng mê mang đi, nôn nóng của hắn lại càng sâu. Thở dài một hơi, Ngũ công tử thì thào nói: “Cảm giác này thật không dễ chịu! A Phúc, không biết Tôn Nhạc ở nơi nào? Ta muốn đi đón nàng trở về.”

Lời này vừa ra, A Phúc đắm chìm trong hân hoan tự sướng lập tức cả kinh. Hắn trừng lớn đôi mắt ếch nhìn Ngũ công tử, ngạc nhiên mà nghĩ: công tử đã nhớ nàng đến tình trạng này rồi sao? Đón Tôn Nhạc trở về? Ngũ công tử là người cực lạnh tình, hắn lại bất an như vậy sao? Bà nội nó, cái này so với khi ta nhớ vợ ở nhà còn nghiêm trọng hơn!

Lấy tám trăm chiến xa đấu ba ngàn chiến xa, đây là cuộc chiến mà thực lực cách biệt thật xa. Chúng thần không biết Nhược Vương suy nghĩ như thế nào, việc duy nhất bọn họ có thể làm, đó là dè xuống tò mò cùng lo lắng, dựa theo phân phó của hắn bố trí gọn gàng ngăn nắp.

Nhược nhi không biết thế nào, từ khi hắn nói lời kia cho tới nay xử lý bất cứ chuyện gì, đều mạnh mẽ mang theo Tôn Nhạc tham dự.

Bất quá, những hiền sĩ này cũng thế, chúng thần thực khách cũng thế, đối với nữ nhân là cực kỳ khinh thường. Nhược nhi đem Tôn Nhạc theo, sẽ để nàng ngồi sau màn trướng. Mà bọn họ thì ở phía trước nói chuyện.

Hành vi như vậy của Nhược Vương, rất nhiều thần tử cực kỳ khó chịu. Vừa mới bắt đầu thỉnh thoảng còn có người hướng về phía màn trướng nói bóng nói gió, thậm chí trực tiếp ám chỉ. Sau đó cũng chẳng biết Nhược Vương cùng bọn họ nói cái gì, sự xúc động của mọi người mới chậm rãi bình hoãn lại.

Ngày mai đó là ngày ước chiến. Toàn bộ Vương Cung tràn ngập trong một mảnh khẩn trương. Trong điện nghị sự, tiếng ồn ào, tiếng nói vẫn không ngừng nghỉ.

Tôn Nhạc biết trận chiến ngày mai sự tình trọng đại, nàng nhẹ tựa trên sập, lắng lắng lắng nghe chúng thần bên ngoài nghị luận. Nàng sau khi nghe như vậy hai ba ngày, đã thập phần rõ ràng năng lực của Nhược nhi. Với quân sự mà nói, lấy hiểu biết của Tôn Nhạc từ thế giới kia, căn bản không có chút tác dụng nhắc nhở gì với Nhược nhi. Trong Nhược nhi, có sự ngoan cố cùng giáo hoạt trời sinh của người Sở.

Mọi người còn vì chuyện hắn lấy tám trăm chiến xa đối kháng ba ngàn chiến xa mà đau đầu thì Tôn Nhạc đã hiểu được, Nhược nhi vốn hoàn toàn không có nghĩ tới muốn cùng đối thủ so đấu chiến xa!

Tới gần giờ Tý thì Nhược Vương đã làm xong bố trí cuối cùng, hắn sau khi vẫy lui chúng thần, xoay người liền đi tới sau màn.

Tôn Nhạc dựa sập, bộ dạng phục tùng liêm mục trầm tư, nghe được tiếng bước chân của Nhượng Vương truyền đến, nàng chậm rãi ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cười.

Tôn Nhạc đứng dậy, nàng vừa đứng lên, Nhượng nhi tiến lên một bước, vươn cánh tay eo ôm nàng. Hắn găt gao ôm Tôn Nhạc vào trong ngực, hắn ôm thật chặt, dường như muốn đem thân hình nàng áp bẹp tiến vào trong cơ thể của mình, “Tỷ tỷ, ngày mai đã đại chiến, tỷ có sợ không?”

“Không sợ.”

“Vì sao?”

“Hết thấy đều nằm trong kế hoạch của Nhượng nhi, tỷ tỷ còn gì phải sợ?”

Một câu đơn giản của Tôn Nhạc, lại làm cho Nhượng nhi cực kỳ thoải mái, hắn ngửa đầu cười ha ha, đem Tôn Nhạc ôm càng chặt hơn.

145. Chương 145: Chiến Thắng.

Trên cánh đồng hoang vu cách Dĩnh thành trăm dặm.

Hiện tại đã đến giờ ước chiến, đối diện Sở quân, là liên quân Tề Ngụy Hàn. Lúc này, một nghìn năm trăm chiếc chiến xa Tề quốc ở giữa, bên trái là chiến xa Ngụy Quốc, phía bên phải là chiến xa Hàn Quốc. Những chiến xa đó, toàn bộ do bốn con ngựa kéo, trên xe có ba người, giữa là người đánh xe, bên trái xe là một binh lính mang cung nỏ, bên phải lại là một đại hán cường tráng hung hãn cầm giáo dài trong tay.

Ở phía sau mỗi chiếc chiến xa, là gần trăm bộ binh, võ trang đầy đủ, ngay cả ngựa kéo xe cũng có giáp da ngựa rất nặng, khăn trùm đầu da ngựa bất động là, trên người bộ binh không có mặc khôi giáp da trụ gì, chỉ là tay cầm giáo cùng tấm chắn, hoặc là cung tiễn.

Ba ngàn chiếc chiến xa, đã là dùng hết toàn lực ba nước. Ba ngàn chiếc chiến xa này sắp xếp thật chỉnh tề theo cánh quân, ngựa tinh người tráng, đằng đằng sát khí!

Lúc này một cơn gió cuốn bụi mù lên đầy trời, đem những cỗ xe cùng quân sĩ này toàn bộ thấp thoáng trong bão cát, xa xa nhìn lại, đúng là nhìn không thấy kết thúc, khiến người nhìn liên chột dạ không thôi.

So sánh với liên quân, đội ngũ người Sở có điểm keo kiệt.

Cách liên quân mười dặm, Sở nhân lại chỉ lấy ra năm trăm chiến xa, năm trăm chiến xa này cũng thật chỉnh tề xếp thành ba đội, bất quá bất đồng với liên quân, ngựa kéo xe chiến xa của Sở toàn bộ chỉ có hai cỗ, hơn nữa bất kể là quân sĩ hay là ngựa kéo xe, toàn bộ chỉ có một lớp giáp da trên chỗ mấu chốt.

Đội ngũ song phương vừa ra, từ chỗ liên quân liền truyền đến một trận huyết gió!

Tiếng huyết gió đó liền tiếp, ở giữa xen lẫn tiếng cười to đùa cợt.

Trong tiếng cười, Nhượng Vương ở trước chiến xa không chút nào động dung, mặt hắn không thay đổi quay đầu, nhất nhất nhìn về phía mọi người.

Mọi người bị liên quân chọc ghẹo. Vốn đều có điểm hổ thẹn, không tự giác rụt đầu lại.

Lúc này, những người này cảm giác được ánh mắt lạnh lùng của Nhượng Vương quét tới. Trong lòng đồng thời cả kinh, vội vàng thẳng lưng lên.

Nhượng Vương trừng mắt nhìn mọi người, cao giọng quát: ” Sở Nhượng ta tự phong là vua. Các phương chư hầu đều cho chuyện này là phi quy củ liền truy bắt Sở nhân! Đúng không?”

Tiếng trả lời dờn núi lấp biển đồng thời vang lên.”Dạ!” Tiếng trả lời này vang tận trời, truyền ra xa xa. Vẫn rơi vào tai liên quân đứng cách hơn mười dặm. Liên quân cách quá xa, căn bản nghe không được lời Nhược Vương nói. Bọn họ bất tri bất giác đành chỉ ồ ào náo động, nghiêng tai lắng nghe .

Nhược Vương hai mắt như điện, lạnh lùng đảo qua mọi người, lại cao giọng quát: “Thế nhân nói Sở ta là Sở di. Nói chúng ta không thông lễ giáo phong hoá. Lúc này đây, bọn không thông lễ giáo phong hoá chúng ta đây, sẽ chấn kinh hết những kẻ cả gian dám khinh thường trong thiên hạ. Được không?”

“Dạ ——”

Một tiếng đồng ý này, thực sự là mọi người căng cổ họng, vận lực đồng thanh hét ra. Vừa quát ra, thanh âm thực là kinh thiên động địa, đình tai nhức óc, thật lâu không dứt!

Trong ánh mắt dò xét của liên quân trước mặt, Nhược Vương nhìn chúng quân bị hai câu nói của chính mình làm ặt đở tai hồng, hận không thể đại triển thân thủ, hài lòng ngừng lại!

Tiếng chúng quân đồng ý vừa mới dừng, một chiếc xe từ đối diện vội vã mà đến, bốn con ngựa trên xe đồng thời chạy như bay, bụi mù đầy trời che khuất gương mặt vệ sĩ đứng phía bên phải. Bất quá, ba người trên xe ngựa này, tính cả người đánh xe đều là đầu đội khôi giáp, khuôn mặt vốn đã không rõ lắm.

Chỉ chốc lát công phu, xe liền vọt tới trước đội ngũ Sở nhân, vệ sĩ đứng ở phía bên phải kia quay đầu nhìn về phía Sở Nhược Vương đứng dưới cờ xí Sở Vương, hai tay chấp lại, cao giọng kêu lên: “Sở Nhược, ứng chiến không?”

Đây là một lần tuyên cáo cuối cùng trước khi chiến đấu.

Nhược Vương giục ngựa tiến lên từng bước, hần lạnh lùng nhìn chằm chằm người tới, đôi mắt thâm trầm đem thăm như u đàm. Hần cất cao giọng, quát to nói: “Chiến liền chiến, lắm điều?”

Vệ sĩ lại chấp tay, cao giọng đáp: “Được!”

Một tiếng đáp ứng, xe vòng một cái, chạy về.

Bụi mù cuộn cuộn nổi lên từ bánh xe vừa biến mất trước mắt người Sở, đối diện liền truyền đến tiếng reo hò dờn non lấp bể, trong tiếng hô to, ba ngàn chiến xa nhất tề xuất động, nhất thời như động đất chấn rung cả núi!

Nhược Vương lạnh lùng cười, vẫn không nhúc nhích ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, căn bản cũng không có ý nghiêng đón một trận chiến!

Ba ngàn chiến xa càng ngày càng gần, tiếng vó ngựa trầm trọng cùng tiếng chiến xa lăn trên mặt đất, nặng nề truyền đến.

Phía trước bụi mù đầy trời, mặt đất chấn động không thôi!

Nhược Vương vẫn ngồi trên lưng ngựa như trước, không nhúc nhích.

Sở nhân tôn thờ Nhược Vương, vừa rồi lại bị hần giáo huấn một phen. Lúc này tuy rằng đầy bụng khó hiểu, nhưng cũng không nhúc nhích nhìn chằm chằm phía trước, không có chút tiếng động nào truyền đến!

Bụi mù do chiến xa cuộn cuộn bốc lên càng ngày càng gần, càng ngày càng gần!

Dần dần, ba ngàn chiến xa cách Sở nhân bất quá năm dặm!

Lúc này, Sở nhân vẫn không nhúc nhích như trước!

Liên quân tựa hồ có điểm chờ, trong tiếng chiến xa di chuyển ầm ầm, thỉnh thoảng có người liên tiếp nhìn lại hướng chủ soái trên chiến mã. Bất quá, mặc dù có không ít người chờ, lại càng nhiều người đắc ý. Chiến xa của liên quân hơn Sở nhân sáu lần! Xem ra Sở nhân là sợ ngày người nha!

Rầm rầm rầm!

Trong tiếng động đất ầm ầm, chiến xa liên quân cách Sở nhân bất quá là ba dặm !

Lúc này, Sở nhân vẫn không nhúc nhích như trước!

Rầm rầm rầm!

Chiến xa liên quân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, nhưng Sở nhân vẫn không nhúc nhích!

Tề vương ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, hần thấy Sở nhân trước mắt vẫn không nhúc nhích, cao giọng cười to nói: “Sở nhân sợ rồi! Ha ha ha ha —”

Tiếng cười của Tề vương, truyền ra xa xa, xen lẫn trong tiếng vang chấn núi âm âm, thanh âm của hần tuyệt không thấp. Bởi vì sau nụ cười này của hần, vô số quân sĩ đồng thời nở nụ cười, “Sở nhân sợ rồi!”

Bụi mù chiến xa liên quân thổi lên, đã nhào tới trong hàng ngũ Sở nhân!

Sở nhân lúc này vẫn mặt không chút thay đổi như cũ, so sánh với sự sợ hãi địch quân cường đại mang đến, bọn họ càng tin tưởng cơ trí của đại vương nhà mình!

Ngay lúc Tề vương cùng liên quân vừa cười to, vừa thúc xe tiếp cận, tay phải Nhượng Vương đột nhiên giơ lên cao cao!

Tay phải Nhượng Vương vừa lên, cao giọng quát: “Tiền đội chuyển hậu đội, toàn bộ đoàn xe quay người, quay lại! Hướng phương hướng Dĩnh thành chạy!”

Tiếng quát này của Nhượng Vương vừa ra, mọi người đầu tiên là ngẩn ra. Bất quá bọn hần ngẩn ra chỉ trong chớp mắt, tất cả người đánh xe đồng thời quay xe lại, tất cả bộ binh cũng đồng thời trợ giúp chiến xe xoay người sang chỗ khác!

Mệnh lệnh không hợp với lễ thường này của hần, không hề bị chất vấn gì, trước tiên liền được nghiêm túc chấp hành!

Bên trong bụi mù tận trời, hành vi của Sở quân liên quân căn bản thấy không rõ. Thẳng đến toàn bộ chiến xa Sở quân đều chuyển hướng, mang theo bụi mù đầy trời hướng Dĩnh thành chạy tới, liên quân đầu tiên là ngạc nhiên một trận, đảo mắt tiếng cười to càng thêm vang dội.

Trong tiếng cười lớn của liên quân, xen lẫn tiếng quát mắng khinh thường, “Sở nhân tại sao nhát như chuột vậy?”

“Ha ha ha, vừa khai chiến liền đã bại lui, trong thiên hạ chỉ có Sở Nhượng!”

Trong một trận cười to cùng tiếng quát, có không ít người quay đầu nhìn về phía Tề vương.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, tay phải Tề vương hướng không trung phất lên, theo cái phất tay này của hần, người tiên phong đứng ở phía sau hần vội vàng vung soái kỳ!

Tề vương cao giọng quát: “Toàn lực đánh tiến! Bắt sống Sở Nhượng!”

“Toàn lực đánh tiến! Bắt sống Sở Nhượng!”

“Toàn lực đánh tiến! Bắt sống Sở Nhượng ——”

Trong tiếng reo hò kinh thiên động địa cùng tiếng hô cuồng loạn, liên quân đồng thời gia tốc, âm âm chấn động mặt đất!

Liên quân vừa gia tốc, Sở nhân cũng đồng thời gia tốc bỏ trốn. Trong nháy mắt, một chạy một đuổi, bụi mù che trời, một mảnh đục ngầu.

Cũng không biết chạy bao lâu, đột nhiên một tiếng kêu thảm truyền đến. Cùng tiếng kêu thảm này, đó là vô số tiếng kêu thảm găt gao vang lên!

Tề vương nghe được rõ ràng, tiếng kêu thảm này là đến từ đội ngũ của mình! Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, bụi mù tiêu tán hơn phân nửa. Bụi mù này tán ra, Tề vương ngay lúc đó liền hoảng sợ, chẳng qua chỉ khoảng nửa khắc, tình hình chiến trường cũng đã đại biến!

Chỉ thấy khoảng cách giữa Sở nhân cùng liên quân, ước chừng một hai dặm, chẳng biết lúc nào chạy ra một đội bộ binh mặc giáp da, cầm giáo trong tay.

Đám bộ binh đó toàn bộ đang mặc giáp da màu đen, cầm trong tay giáo màu đen! Mà tiếng kêu thảm thiết kia, phát ra từ ngựa kéo xe cùng binh lính bị giáo đám bộ binh đâm trúng!

Tề vương cùng liên quân kinh ngạc đánh giá đám bộ binh này, nhìn nhìn, bọn họ đồng thời cười lên ha hả. Trong tiếng cười to, Tề vương vươn tay chỉ về phía trước, quát: “Ồ hay! Cắn chết bọn họ!”

“Dạ!”

Chúng quân cao giọng đồng ý, chiến xa lại gia tốc!

Chiến xa vội vã chạy về phía trước, Sở binh từng bước lui về phía sau, chiến xa Sở nhân vẫn rút lui như cũ. Hết thấy tựa hồ không khác gì vừa rồi.

Nhưng mà Tề vương lại nhíu lại, đám bộ binh này xuất hiện thập phần đột ngột, giống như đã sớm chôn một bên chờ!

Hắn vừa nghĩ như thế, một trận tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng xe trở mình ngựa hí vang lên không dứt bên tai, Tề vương vội vàng nhìn, ngay lúc đó đoàn xe trong lúc vô tình, đã lái vào giữa một mảnh thung lũng. Thung lũng này rộng khoảng ba trăm mét, hai bên đều là núi rừng, địa hình nó thập phần bình hoàn, chính là chậm rãi lên cao, liên quân đuổi đến hứng khởi, liên tục xông lên hai ba dặm cũng không có ai chú ý tới địa hình đã thay đổi!

Mà tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng xe trở mình ngựa hí kia, là do chiến xa liên quân bị xa lũy, hoặc bị mâu của bộ binh đâm trúng!

Tề vương thấy vậy, vội vàng quát to: “Ngừng đi tới!”

“Ngừng đi tới ——”

Tiếng quát chói tai của Tề vương truyền ra xa xa, người đánh xe liên quân liên tục kéo dây cương. Nhược Vương thấy một màn như vậy, khước miệng trời lên một nụ cười lạnh, “Thời cơ đã đến.”

Tay phải hắn quyết đoán vung lên.

Theo hắn vung tay phải như vậy, lính cầm cờ phía sau hắn hướng bên phải vụt vụt vụt chém ra ba cái!

Ba cái chém ra, trong hai bên núi rừng đồng thời truyền ra một trận tiếng reo hò, “Giết a ——” “Giết a ——”

Tiếng kêu này đúng là mấy vạn người đồng thời hét ra!

Trong nháy mắt, ngay lúc đó hai bên rừng đồng thời chạy ra vô số hắc y quân sĩ cầm trong tay trường kiếm cùng tấm chắn! Tề vương nhìn đến hắc y quân sĩ đó lao ra, đầu tiên là sửng sốt, ngược lại vừa buồn cười mà thầm nghĩ: “Chẳng lẽ, Sở Nhược tướng năng dựa vào đám tay sai này để đối phó chiến xa của ta sao?”

Hắc y quân sĩ lao ra, vệ sĩ trên ba ngàn chiến xa đồng thời nắm chặt giáo, giương cung tiến!

Vụt vụt vụt vụt, vạn tên của ba mươi vạn liên quân Tề bay tới, làn tên như mưa, đảo mắt liền dày đặc bắn về phía hắc y quân sĩ.

Rào rào rào, hắc y quân sĩ động tác thuần thục cùng giờ tấm chắn lên ngăn trở tên, tốc độ không hề giảm!

Sau đó là một phen kêu thảm thiết, trong nháy mắt, hắc y quân sĩ liền vọt tới phía trước chiến xa. Trên chiến xa, vệ sĩ cầm giáo trong tay vội vàng huy động giáo!

Theo giáo vung lên, tiếng kêu nổi lên bốn phía, hắc y quân sĩ rất thuần thục vừa đỡ giáo, cước bộ cũng không ngừng lại.

Ngay lúc Tề vương đối với hành vi của hắc y quân sĩ còn mê hoặc khó hiểu thì một trận tiếng la thảm truyền đến! Hắn đưa mắt nhìn, nhất thời sợ đến vỡ mắt!

Thì ra hắc y quân sĩ không quan tâm tới việc tiếp cận chiến xa, cũng không phải vì cùng vệ sĩ trên xe ganh đua cao thấp. Bọn họ xông đi lên mục đích đầu tiên, lại là chém chân ngựa!

Hắc y quân sĩ một đám phi thường xốc vác, bọn họ đi như bay, trong sự vây công của liên quân, vừa thỉnh thoảng né tránh, vừa thoát ra, liền chém ra mấy kiếm trên đùi ngựa kéo xe.

Trong máu tươi ba thước, Tề vương nghe được tiếng đàn ngựa hí thảm không thôi! Nhưng đây chỉ là mở đầu, trong máu tuôn như suối, liên quân chưa từng thấy máu bắt đầu khủng hoảng rồi!

Chính là mới đổi mặt, vô số sĩ tốt bắt đầu từ sau đoàn xe chui ra, liều mạng quay về phía sau chạy trốn. Có người chạy đầu tiên, liền liên tiếp vô cùng vô tận!

Vì thế, tiếng chen chúc, tiếng kêu, tiếng la khóc, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng ngựa hí thảm hỗn hợp cùng một chỗ. Trong nháy mắt, liên quân đã muốn hồng mắt! Vô số sĩ tốt bỏ chạy. Mà chiến xa này, cũng đang trong kinh hoảng cùng hỗn loạn chen chúc vào nhau, mắc vào nhau, trong thời gian ngắn ngay cả phương hướng cũng phân không rõ, càng khó nói tới chuyện tấn công địch rồi!

Nhược Vương ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn một màn này. Mặt hần vẫn không chút thay đổi, nhưng mọi người bên cạnh hần, ánh mắt nhìn về phía hần đã là vô cùng ngưỡng mộ.

Văn Lương giục ngựa tới gần, nhìn liên quân loạn thành một đoàn than thở nói: “Đại vương, sau ngày hôm nay, trong thiên hạ không còn ai dám khinh thị đại vương nữa!”

Nhược Vương cười nhẹ, hần lắc lắc đầu. Văn Lương kinh hãi, không hiểu.

“Vương vì sao lại lắc đầu?”

Nhược Vương cũng không đáp!

Đúng lúc này, liên quân đổi diện thổ kèn thu binh!

Nhược Vương hí mắt, nhìn liên quân dần dần triệt thoái về phía sau, nhìn từng chiếc chiến xa gãy dựa quay về.

Hần chậm rãi đưa tay phải ra, nặng nề mà thổ, trong sự chú mục của mọi người lớn tiếng quát: “Tiếp tục công kích, đánh thẳng đến khi tàn phế, đánh tan mới thôi!”

“Dạ ——”

Một trận chiến này, Tề Ngụy Hàn liên quân ba nước ba mươi vạn tốt, cuối cùng còn lại là không đến mười vạn, ba ngàn chiếc chiến xa, lại chỉ còn lại không đến bốn trăm cỗ xe. Mà Sở quốc, bởi vì chiến thắng thu hoạch chiến mã chín ngàn con, xe đồng hơn hai ngàn năm trăm cỗ, khôi giáp binh khí vô số.

Sở nhân đại thắng mà về đi vào Dĩnh thành thì mới vừa đi tới dưới thành, ngàn vạn dân chúng đồng thời hô to, “Trời ban ân đại Sở, trời ban ta Nhược Vương!”

” Trời ban ân đại Sở, trời ban ta Nhược Vương!——”

Trong tiếng reo hò chấn động, Nhược Vương vung tay phải, vẽ mặt bình tĩnh hướng dân chúng gật đầu chào.

Ánh mắt của hần nhất nhất chuyển qua đội ngũ hoan nghênh, chuyển quá mọi người trên cổng thành, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở đám người phía trước, trên người một cô gái khuôn mặt thông thường.

Người thiếu nữ này, đúng là Tôn Nhạc.

Trĩ đại gia đứng ở bên cạnh Tôn Nhạc, sắc mặt nàng lúc này có điểm không tốt. Không lâu trước đây, nàng vô tình hay cố ý thổ phùng công lao của mình với Tôn Nhạc. Mà công lao lớn nhất của nàng, ai ai cũng biết là vì Sở nhân cung cấp mấy trăm cỗ chiến xa. Mấy trăm chiếc chiến xa này, cơ hồ là đại sự dùng lực lượng của một quốc gia mới có thể làm được! Mà một mình Trĩ cơ nàng lại làm xong, nếu Nhược Vương lại dựa vào chiến xa này lập công lớn, địa vị Trĩ cơ nàng trong lòng người Sở nhất định là nước lên thì thuyền lên, không nữ nhân nào có thể bằng!

Nhưng mà, nàng vạn lần không ngờ, chiến xa chính mình trăm phương nghìn kế, thiên tân vạn khổ lấy được, Nhược Vương hoàn toàn cũng chỉ là dùng để che mắt! Hần lấy được thắng lợi lớn như thế, cuối cùng cũng là dựa vào chút sĩ tốt kia!

Tôn Nhạc một chút cũng không cảm giác được Trĩ đại gia bên người buồn bực không vui, nàng chỉ mỉm cười nhìn Nhược nhi, nhìn thân ảnh hần mặc khôi giáp, phong trần đầy người, lại có vẻ vô cùng cao lớn oai hùng.

Đây là Nhược nhi của nàng nha! Nhược nhi của nàng là anh hùng cái thế!

Chung quanh là mấy ngàn người hoan hô, phía sau Nhược nhi là quân sĩ chậm rãi đắc thắng trở về. Cách nhiều người như vậy, Tôn Nhạc cùng Nhược nhi bốn mắt nhìn nhau!

Bốn mắt nhìn nhau, Nhược nhi chờ mong khát vọng nhìn Tôn Nhạc, hắt dùm ánh mắt đen như nửa đêm của hắn nhìn Tôn Nhạc, yêu cầu nàng trước mặt mọi người đi đến trước mặt mình!

Ánh mắt này của Nhược nhi, Tôn Nhạc nhìn rõ ràng. Khóe miệng nàng mỉm cười cong cong, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

Trong tươi cười, Tôn Nhạc quả nhiên cước bộ nhấc lên, thông dong đi về phía Nhược nhi cười trên lưng ngựa .

Quả nhiên, Tôn Nhạc vừa đi, Nhược nhi không khỏi mừng rỡ. Ánh mắt của hắn ôn nhu như nước nhìn Tôn Nhạc.

Trĩ đại gia vẫn đứng ở một bên nhìn hai người, nàng thấy Tôn Nhạc cất bước như vậy, lại nhìn đến vẻ mặt Nhược Vương vui mừng như thế, trong lòng không khỏi thành thịch nhảy dựng: không tốt! Nhược Vương sẽ không thừa dịp đại thắng, trước mặt mọi người tuyên bố muốn kết hôn Tôn Nhạc, lập nàng làm hậu chứ?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, lập tức, Trĩ đại gia nhấc chân, yếu điệu, nhẹ nhàng, nhưng cũng nhanh chóng vượt qua Tôn Nhạc!

Tôn Nhạc mỉm cười nhìn Nhược nhi, hướng hắn tới gần. Bỗng nhiên thấy hoa mắt, một trận gió thơm thổi qua, lại thấy, Trĩ đại gia đã vọt tới phía trước nàng.

Trĩ đại gia xông qua Tôn Nhạc thì cũng không quay đầu lại, khăn che trên mặt vẫn mang như cũ cười thấp giọng nói: “Tôn Nhạc, ngươi lớn lên bộ dạng không thu hút, lại không giúp được Nhược Vương cái gì, lại dám ra mặt trong trường hợp này sao?”

Thanh âm của nàng không lớn, nhưng cũng đủ để Tôn Nhạc nghe rõ.

Tôn Nhạc nghe vậy cười khúc khích, nàng cúi đầu, lấy một loại ngữ khí đùa cợt cười nói: “Nếu ta nhất định phải hữu dụng với Nhược nhi mới có thể lưu lại, như vậy giữa hai người rốt cuộc thực sự là cảm tình hay là đang lợi dụng lẫn nhau?”

Tôn Nhạc bước xa một cái xông qua Trĩ đại gia, cho nàng một cái ánh mắt thương hại. Sau đó trong trong sắc mặt trắng bệch của Trĩ đại gia, dần dần nhắm phía Nhược nhi.

Nược nhi vẫn chú ý đến hai nàng, hắn vốn tưởng rằng, Trĩ cơ xông lại thì tỷ tỷ sẽ lùi bước. Nay nhìn đến Tôn Nhạc chẳng những không có lùi bước, còn bước nhanh hơn, lập tức hắn cực kỳ vui mừng.

Nược nhi tung người một cái, từ trên lưng ngựa xoay người nhảy xuống, nhanh chóng vọt tới trước mặt Tôn Nhạc vươn song chưởng ra đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực!

Chính là toàn thân hắn mặc khôi giáp, vừa kéo cái mũi Tôn Nhạc đều bị đè bẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn chen chúc lại thành một miếng thịt, dán trên lồng ngực của hắn.

Nược nhi gắt gao ôm Tôn Nhạc, thấp giọng cười nói: “Tỷ tỷ, ta thắng lợi rồi!”

“Ô ô ô ô.” (Phiên dịch: buông, ta không thở được.)

Nược nhi ngửa đầu cười ha ha, đắc ý nói: “Tỷ tỷ, tinh binh bách chiến của Nhược nhi lợi hại không?”

“Ô ô ô ô.” (Phiên dịch: nếu không buông ra, ta muốn chết ngạt rồi!)

Nược nhi ôm eo Tôn Nhạc càng thêm dùng sức ba phần, hắn nhìn dân chúng hoan hô, trong ánh mắt vui sướng vô hạn, “Tỷ tỷ, Nhược nhi thừa lúc đại thắng này, cưới tỷ làm hậu được không?”

Khóe miệng hắn mỉm cười, thần thái phấn chấn, “Tỷ tỷ, Nhược nhi muốn thực hiện lời hứa trước kia với tỷ rồi! Tỷ tỷ, Nhược nhi đang ở bên tỷ, nhất định có thể xưng bá thiên hạ, trở thành thiên hạ cộng chủ! Tỷ tỷ, thiên đại vinh hoa phú quý này, Nhược nhi muốn cùng tỷ hưởng chung!”

Hắn vẫn nói tới đây, đều không có nghe được thanh âm của Tôn Nhạc, không khỏi cười khanh khách cúi đầu nhìn về phía mặt Tôn Nhạc. Hắn vừa cúi đầu, nhất thời quá sợ hãi, “Tỷ tỷ, tỷ làm sao? Người đâu! Mau mau kêu đại phu, tỷ tỷ của ta té xỉu!”

146. Chương 146: Bắt Đầu Con Đường Tung Hoành

Nhạc ở trên lưng ngựa xóc nảy vài cái, chậm rãi tỉnh táo lại. Vừa thanh tỉnh, hướng Nhược Vương thăm may mắn, hắn vẫn bình an vô sự!

Khóe miệng Tôn Nhạc hơi cong, khoái hoạt, cơ hồ là cảm ơn mà nghĩ: thật tốt, hắn cư nhiên không bị tí thương tích nào! Tôn Nhạc cũng không theo quân xuất chinh, chỉ đợi hầu ở thành, nàng đã thể hội sâu đậm cái loại dày vò khó nói lên lời này!

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng mà xoa bàn tay nắm chặt cương ngựa của hắn, sung sướng mà nghĩ: dưới loại tình huống quân địch hơn xa này, hắn cư nhiên không hề bị đả thương, trời xanh đối với ta cũng thật không tệ.

Nhược Vương đang giục ngựa vội vã, cảm thấy được sự ầm áp trên mu bàn tay, không khỏi cúi đầu nhìn về phía nàng. Vừa đối diện với hai mắt Tôn Nhạc, hắn cũng nhếch miệng cười, “Tỷ tỷ, quân ta đại thắng rồi!”

“Ừa.” Tôn Nhạc nhẹ nhàng cười, “Nhược nhi của ta trí tuệ hơn người, Tề vương làm sao là đối thủ?”

Nhược Vương nghe vậy cười lên ha hả.

Hắn sờ dĩ giục ngựa vội vã, đó là nghĩ Tôn Nhạc ngất xỉu. Hiện tại nếu nàng đã thanh tỉnh, tất nhiên là lập tức buống lỏng.

Nhược Vương đem Tôn Nhạc đặt trước ngựa, nhìn nàng cười toe toét, “Tỷ tỷ, vừa rồi tỷ vui mừng đến hôn mê sao?”

Hắn nói như vậy, đầu còn có chút oai, bộ dáng cười khanh khách mang theo bốn cợt. Giống như chờ mong Tôn Nhạc trở nên ngượng ngùng.

Nhược Vương không đề cập tới còn đỡ, nhắc tới Tôn Nhạc không khỏi bực bội. Nàng quăng cho hắn một cái liếc mắt nói: “Dùng sức như vậy, đệ thiếu chút nữa ghen chết tỷ tỷ!”

A?

Nhược Vương mở to mắt nhìn Tôn Nhạc, trên gương mặt nhanh chóng trôi lên một chút mây đen: Chẳng lẽ, tỷ tỷ cũng không phải bởi vì vui mừng mà chóng mặt??

Tôn Nhạc không có nhận thấy được sự buồn bực của hắn, vươn tay nhẹ nhàng đánh một cái trên ngực hắn, giận dỗi nói: “Đệ tưởng đồng vách sắt lại còn dùng sức như thế!”

Tôn Nhạc nói tới đây thấy môi Nhược Vương ngo nguẩy, vẻ mặt rầu rĩ không vui, không khỏi trấn an nói: “Tỷ tỷ hiện tại không có việc gì rồi. Đừng để ý.”

Nhược Vương buông đầu xuống, một hồi lâu sau mới nặng nề mà thở dài một hơi. Qua một lúc lâu hắn vẫn có điểm mất hứng.

Sở nhân Đại thắng mà về bị vây giữa cuồng hoan. Nhược Vương vừa về tới cung, liền bắt tay vào xử lý tất cả công việc, giải quyết hậu quả thật tốt, loay hoay đến chân không chạm đất.

Ngày thứ ba, Tôn Nhạc, Trĩ đại gia cùng Nhược Vương và chúng thần, các thực khách cùng nhau ngồi trong điện nghị sự, trao đổi nhiều loại công việc sau khi đại thắng.

Đang nghị luận, một trận tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến, đồng thời, một thanh âm hùng hậu truyền đến, “Đại vương, việc gấp xin bẩm báo!”

“Tiến vào!”

Một hán tử cao gầy lên tiếng trả lời đi vào, hai tay của hắn chấp lại, cao giọng nói: “Đại vương, tiền phương cấp báo, Tần Quân xuất chiến xe một ngàn cỗ, Uy Hổ quân mười vạn người, lấy Doanh Thu làm soái, Triệu quân xuất chiến xe một ngàn cỗ, Hồng Sát quân mười vạn người, lấy Tẩu Trầm làm soái, ít ngày nữa sẽ tuyên thệ trước khi xuất chinh, xâm phạm Sở cảnh ta!”

Xôn xao!

Hán tử kia vừa nói xong, mọi người đồng loạt hít vào một hơi!

Trong khoảng thời gian ngắn, nụ cười trên mặt mọi người nhất nhất thu lại, tất cả mọi người giận tái mặt. Chúng thần đồng loạt nhìn về phía Nhược Vương.

Tôn Nhạc cũng hít vào một hơi, sắc mặt biến hóa.

Nhược Vương vọt đứng lên, nhìn chằm chằm người tới quát khê: “Tình huống là thật sao?”

“Vâng ạ!”

Nhược Vương cau chặt mày, tay phải vung lên, thấp giọng nói: “Đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Người tới lui ra ngoài.

Tôn Nhạc biết, tình huống lần này thật sự không giống với lúc trước. Tề Ngụy Hàn ba nước đánh sở, tuy rằng chiến xa phái ra đạt hơn ba ngàn cỗ, nhưng toàn bộ binh lính bọn họ chưa từng gặp qua máu! Riêng một điểm này đã không đủ gây sợ hãi.

Nhưng Uy Hổ quân người Tần cùng Hồng Sát quân người Triệu lại không giống vậy. Người Tần ở Trung Nguyên, phía tây có man di, chỗ biên cảnh hàng năm đều có các loại tranh chấp cùng chiến hỏa nhỏ. Mà Uy Hổ quân bọn hắn, đó là tinh nhuệ chuyên xử lý những sự cố này! Chỉ từ tinh nhuệ mà luận, mười vạn Uy Hổ quân này không kém gì Hắc Giáp Quân Sở nhân, thậm chí Doanh Thu kia lấy pháp trị quân, phi thường nghiêm khắc, luận quân lực khả năng còn hơn cả Hắc Giáp Quân.

Mà Doanh Thu kia thân là Tần vương tử Doanh Thập Tam, từ nhỏ là một nhân vật thủ đoạn ác liệt, hẳn chẳng những thủ đoạn ác liệt, hơn nữa giỏi về việc quân trận, là một đối thủ không thể bỏ qua!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, thầm nghĩ: Doanh Thập Tam kia ta từng gặp qua, thật sự là người tài đương thời.

Về phần Triệu quân cũng như thế, trong Triệu cảnh nhiều đạo tặc mã phi, Hồng Sát quân này hàng năm cùng đám đạo tặc đó tác chiến, sớm tích lũy kinh nghiệm phong phú. Mà Tẩu Trầm cũng là danh tướng đất Triệu, là thống soái nhất lưu từ trong thực chiến rèn luyện ra!

Tinh nhuệ như vậy, một quốc gia nào tiến lại, đều làm Sở rất là bị động, huống chi là hai nước đều xuất hiện?

Nhược Vương tuy rằng anh tài ngút trời, nhưng dù sao hắn vẫn còn trẻ, hơn nữa lập quốc không lâu, Hắc Giáp Quân của hắn từ khi thành lập đến nay bất quá cũng chỉ hai năm. Tuy rằng thân kinh bách chiến, nhưng mà so với Uy Hổ quân cùng Hồng Sát quân đương nhiên không bằng.

Trong thời gian ngắn, không khí bên trong đây đây ử dột.

Nhược Vương gương mặt lạnh lùng, nhíu mày đau khổ suy tư.

Lúc này, Văn Lương ở một bên nói: “Tề Ngụy Hàn ba quân mặc dù bại, nhưng nếu bọn họ toàn lực tương trợ Tần Triệu, Sở nguy rồi!”

Văn Lương vừa nói những lời này ra, lại là một trận trầm mặc.

Cho dù không có Tề Ngụy Hàn ba nước tương trợ, Sở cũng nguy hiểm.

Sắc mặt Trĩ đại gia có điểm trắng, nàng thì thảo hồi: “Tần Triệu các nước vì sao toàn lực đánh Sở?”

Văn Lương cười lạnh nói: “Tai họa vì danh tiếng! Chu vương suy thoái, thiên hạ chư hầu muốn thông qua một trận chiến cùng Sở nhân ta, định ra vị trí bá chủ!”

Văn Lương vừa nói lời này ra, trong phòng không còn nửa điểm tiếng động.

Tôn Nhạc trầm suy nghĩ: đúng vậy a, Sở là cái bia thật tốt a. Đến nay Tề Ngụy Hàn ba nước bại dưới tay Sở, nếu Tần Triệu hai nước có một nước thắng, một quốc gia thắng lợi kia chính là hoàn toàn xứng đáng làm bá chủ xuân thu! Treo mỗi lớn như vậy, bọn họ làm sao có thể không khuynh hết tinh nhuệ cả nước mà đánh Sở được.

Trong trầm mặc, thỉnh thoảng có người nhìn Nhược Vương.

Cũng chẳng biết qua bao lâu, Nhược Vương cất bước đi thong thả trong phòng, hần chậm rãi đi đến chỗ màn cửa sổ bằng lụa mỏng, ánh mắt nhìn chằm chằm bên ngoài trầm giọng nói: “Một trận chiến này, Sở không thể đánh!”

Mọi người đồng thời trầm mặc.

Mỗi người đều hiểu được ý tứ của Nhược Vương, một trận chiến này dù cho có thể thắng, cũng là thắng thảm, hơn nữa rất có thể sẽ hao hết thực lực của một nước.

Nhưng mà, không chiến thì làm như thế nào?

Đang lúc mọi người hết sức trầm ngâm, âm thanh kiều nhã tuyệt đẹp của Trĩ đại gia truyền đến, “Đúng, trận chiến này không thể đánh.” Nàng ngẩng đầu nhìn hướng Nhược Vương, “Nếu có thuyết khách, thuyết phục Tần Triệu không xuất binh thì tốt rồi.”

Lời này của Trĩ đại gia vừa ra, xoạt xoạt xoạt xoạt, vài đôi mắt đồng thời xoay đầu lại, nhìn về phía Tôn Nhạc.

Trĩ đại gia kinh hãi, nàng không dám tin nhìn mọi người, lại quay đầu chống lại Nhược Vương, thanh thanh nói: “Nhược Vương, việc này không phải là nhỏ.” Nàng mới nói được tới đây, thanh âm ngừng một chút, lập tức trầm nghĩ: Tần Triệu xuất binh chuyện lớn như thế, há lại chỉ bằng một thuyết khách có thể thay đổi? Ta gấp cái gì, nếu Tôn Nhạc thật sự đáp ứng, chỉ sợ nửa điểm công lao còn chưa đến tay, sợ là mạng cũng không giữ được.

Vừa nghĩ như thế, nàng liền buông đồ ký xuống, có điểm đùa cợt liếc Tôn Nhạc một cái, tiếp tục nói với Nhược Vương: “Việc như thế, chư công vì sao nhìn về phía Tôn Nhạc cô nương?”

Khóe mắt Nhược Vương nháy lên, hần không để ý tới Trĩ đại gia, mà nhìn Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng liêm mục, sau đó vẫy tay nói: “Tất cả giải tán đi, việc này ngày sau lại bàn.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau: sự tình khẩn cấp như thế, tại sao có thể để ngày sau lại bàn. Đảo mắt bọn họ lại suy nghĩ, việc này cũng quá mức trọng đại, quả thật là cần hảo hảo suy tư một phen.

Nhược Vương nhìn thân ảnh mọi người chậm rãi rời khỏi, nhíu mày không nói. Hần ngáy người một hồi, ánh mắt trừng Trĩ đại gia còn ở lại trong phòng bất động.

Ánh mắt Nhược Vương có điểm âm trầm, Trĩ đại gia chống lại thì không khỏi rung mình một cái, nàng vội vàng nhẹ nhàng khẽ chào, cúi đầu lui ra.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Nhược Vương, còn có Tôn Nhạc ngồi chồm hổm ở trên sập, lẳng lặng nhìn rượu lay động trong chén.

Tôn Nhạc biết Nhược Vương nhất định sẽ có chuyện muốn nói cùng mình, đơn giản là vẫn không nhúc nhích chờ hần.

Sau khi chờ tất cả mọi người thối lui, Nhược Vương bước đi đến trước sập Tôn Nhạc, hần ngồi chồm hổm xuống đối diện, rót ỉnh một chén rượu lớn.

Đầu hướng lên, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, Nhược Vương nâng cốc để xuống thật mạnh trên bàn, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, việc này tỷ đừng vội suy nghĩ, Nhược nhi vạn lần sẽ không để cho tỷ đi đâu!”

Bộ dạng Tôn Nhạc vẫn phục tùng liêm mục như cũ, vẻ mặt nàng trầm tĩnh.

Sau khi nghe được những lời này của Nhược Vương, khoe miệng nàng khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nhược nhi, lần này đã không phải vấn đề đệ muốn hay không muốn. Việc này quá mức trọng đại, theo đề nghị Trĩ đại gia phái thuyết khách làm việc thật là thỏa đáng.”

Nàng nói tới đây, từ từ nói: “Nếu Nhược nhi không có chọn được người thích hợp hơn tỷ tỷ, vậy tỷ tỷ đi thôi!”

Nhược Vương cả kinh, hấn vèo đưa tay lên ấn lên tay nhỏ bé của Tôn Nhạc. Gắt gao đem tay nhỏ bé của nàng vững chắc bảo hộ dưới lòng bàn tay mình, Nhược Vương nhìn chăm chăm hai mắt nàng, nói từng chữ từng câu: “Tỷ tỷ, Nhược nhi mang tỷ đi vào Sở, chỉ là muốn muốn tỷ ở bên cạnh ta, như trước đây, vẫn đứng ở bên cạnh ta. Không hơn!” Hấn nói tới đây, vọt đứng lên, trầm giọng nói: “Sở nhân nhiều anh tài, không đáng để tỷ tỷ của ta xông vào nguy hiểm!” Nói tới đây, ổng tay áo hấn giương lên, xoay người đi ra ngoài.

Tôn Nhạc chậm rãi đứng lên, nhìn bóng lưng Nhược Vương nghênh ngang rời đi, nhẹ giọng nói: “Tần Triệu mưu sở, lợi ích to lớn vậy, đã không phải chỉ bằng một thuyết khách có thể thành công. Nhược nhi, lần này đi nói động Tần Triệu hai hầu, thuyết khách kia cần có tài tung hoành. Tỷ tỷ nguyện ý thử một lần!”

Nhược Vương sững người lại, liền nặng nề bỏ lại một câu, “Đừng nói nữa!” Trong âm thanh của hấn có điểm giận dữ, bước chân như bay, đảo mắt liền biến mất trước mắt Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhìn bóng lưng Nhược Vương đi xa, mỉm cười, lẩm bầm: “Đây chính là lần đầu tiên Tôn Nhạc ta chủ động đi tìm nguy hiểm.”

Không cần hỏi, sự phiêu lưu lúc này thật sự quá hung hiểm, hơn nữa khả năng thành công cực thấp. Tần Triệu hai nước từ trước đến nay là chư hầu có thế lực nhất ở Trung Nguyên, thực lực mạnh nhất, dã tâm cũng lớn nhất. Phen này đánh Sở, bọn họ nhất định là quyết tâm như nhất, muốn ở dạng tình huống này đi nói động bọn hấn đình chỉ kế hoạch, khó khăn thật đúng là rất lớn nha.

Lấy tính cách Tôn Nhạc, không thích nhất chính là gây chuyện. Nhưng mà nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra người tốt hơn chính mình. Nếu nàng không đi, Sở nhân cũng không có biện pháp giải quyết khốn cảnh trước mắt, đây chẳng phải là đưa Nhược nhi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục sao?

Cúi đầu thở dài một hơi, Tôn Nhạc chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Khi nàng đi đến trong sân thì Trĩ đại gia duyên dáng yêu kiều, mỹ lệ như hoa đang đứng ở đó chờ nàng.

Tôn Nhạc liếc Trĩ đại gia một cái, cứ thế đi ngang qua nàng Trĩ đại gia đột nhiên kêu lên: “Tôn Nhạc!” Nàng đi lên mấy bước, nhìn chăm chăm Tôn Nhạc cười nói: “Ta thực không biết, người có bản lãnh gì? Ta vừa nhắc tới thuyết khách thì cư nhiên tất cả mọi người đều nhìn về phía người?”

Tôn Nhạc tất nhiên là không đáp.

Trĩ đại gia nhìn nàng chăm chăm, thanh giọng nói: “Tôn Nhạc, nếu người thật có thể thuyết phục Tần Triệu hai nước không tấn công Sở, Trĩ cơ ta đây tự nguyện nhường vị trí Sở Vương hậu cho người!”

Tôn Nhạc ngẩn ra.

Nàng quay đầu nhìn về phía Trĩ cơ, thản nhiên nói: “Vị trí Sở Vương Hậu vốn là của người sao?”

Gương mặt tuyệt mỹ của Trĩ đại gia đỏ lên.

Trong sự xấu hổ, nàng trừng đôi mắt long lanh như nước hồ thu, cười lạnh nói: “Tôn Nhạc, người hoàn toàn không có tướng mạo, hai là vô đức, ba là vô gia thế, bốn vô bản lãnh, dựa vào cái gì có thể chiếm cứ vị trí vương hậu của Sở Vương? Đừng tưởng rằng Sở Vương vừa ý người là có thể, thời loạn thế này, tài cán mới là quan trọng, người không hề có chỗ xuất sắc, Sở Vương bận tâm tình cũ sủng người một năm hai năm. Ở chung lâu ngày, tình cũ dùng hết rồi, người lấy cái gì đến lưu giữ sự sủng ái của hấn, bảo trụ vị trí vương hậu của người?”

Trĩ đại gia nói tới đây, thanh âm thả chậm, ngữ khí cũng ôn hòa một ít, “Nhưng mà, nếu như người thật sự có thể giải quyết nan đề hiện tại của đại vương, Trĩ cơ ta đây cũng sẽ tâm phục khẩu phục nhường người

một bước! Thậm chí, ta còn nguyện ý toàn lực bảo vệ vị trí vương hậu của người, không cho nữ nhân khác vọng tưởng!”

Trĩ đại gia nhắc cầm, ngạo nghễ nói: “Người muốn để cho ta gọi người một tiếng tỷ tỷ, vậy xuất ra bản lĩnh của người đi, làm cho Trĩ cơ tâm phục khẩu phục!”

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn Trĩ đại gia, nàng nghe được rõ ràng, Trĩ đại gia này tự mình là nữ nhân của Nhược nhi!

Ngữ khí cứ như là đạo lý hiển nhiên!

Còn có, nàng nói nữ nhân khác.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, không khỏi cười chua xót.

Nụ cười này vừa trôi lên, Tôn Nhạc liền cả kinh, thầm suy nghĩ: vì sao trái tim của ta lại không thoải mái? Chẳng lẽ ta có ý nghĩ gì với Nhược nhi?

Ý nghĩ này vừa ra, Tôn Nhạc có điểm hoảng loạn rồi. Nàng cắn cắn môi, thầm nghĩ: không được, ta không thể như thế! Chúng ta không thể như thế! Trên đời có cái cảm tình gì so với thân tình còn đáng tin cậy hơn? Ta cùng với Nhược nhi có thể bảo trì quan hệ hiện tại đã đủ rồi, không cần thiết phải tiến thêm một bước. Hắn ôn nhu đối với ta vốn là nhất thời xúc động, hắn hoàn toàn không phân rõ sự khác nhau thân tình cùng tình yêu! Tìm được cơ hội, ta phải thuyết minh cho Nhược nhi một phen!

Tôn Nhạc sau khi hạ quyết tâm này, liền than khê ra một hơi.

Nàng ngẩng đầu chống lại ánh mắt kinh ngạc đánh giá của Trĩ đại gia, hiển nhiên nàng ta rất không hiểu, Tôn Nhạc tại sao nghe xong, lại thất thần.

Tôn Nhạc hai tay chấp lại, nói: “Việc này sau này hãy nói đi.” Dứt lời, nàng bước nhanh ra ngoài.

Trĩ đại gia giương giọng cười lạnh nói: “Chuyện như thế, e rằng không có mấy người có thể, lấy Tôn Nhạc người lại càng không thể!”

Tôn Nhạc không đáp, dưới chân đi càng nhanh hơn.

Hai ngày kế tiếp, bất kể là Tôn Nhạc, hay là Nhược Vương, hoặc là chúng thần, đều cân nhắc biện pháp giải quyết khốn cảnh. Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy vẫn nên phái thuyết khách đi thử một lần.

Ít nhất, cho dù chuyện không thể thành, chính là phái thuyết khách đi tổn thất cũng không quá lớn.

Nhưng mà chọn người làm thuyết khách lần này thật sự quá khó rồi. Việc này quá mức gian nan, thuyết khách kia thật đúng là cần có đại tài tung hoành quyền mưu, cơ biến vô song!

Chỉ cần há miệng, lật tay làm mây úp tay làm mưa, thậm chí thay đổi vận mệnh Sở quốc, thay đổi vận mệnh thiên hạ, tài năng bậc này mới có thể, trong thiên hạ lại có mấy người?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Tôn Nhạc là được.

Đối với chúng thần mà nói, lần trước Tôn Nhạc xử lý chuyện Mặc hiệp, biểu hiện được quá mức thoải mái mà nhàn nhã.

Bằng vào điểm này, cho nàng xử lý việc này là thích hợp nhất rồi. Nhưng mà, nàng cũng là người đại vương nhà mình kính yêu nhất, khó bỏ nhất!

Việc này thành thì thôi, nếu thất bại, thuyết khách kia rất có thể sẽ chết không toàn thây. Nguy hiểm như vậy, Nhược Vương Tất là vạn lần không muốn để cho Tôn Nhạc đi gánh vác.

Thời gian trôi đi trong do dự.

Tề Ngụy Hàn ba nước sau khi đại bại, đã mất sức phản kháng. Bọn họ trì hoãn mấy ngày, liền từ từ lui binh.

Khi bọn hắn lui binh thì cuộc chiến bốn nước cũng bắt đầu truyền khắp thiên hạ. Bất quá người trong thiên hạ đối với đại thắng của Sở quốc, cũng không có ca ngợi bao nhiêu. Trên đời này, cho rằng khi hai

phe hội chiến, hẳn là lấy chiến xa đối kháng chiến xa. Hành vi không dám ngay mặt đối địch, ngược lại dụ địch xâm nhập lại vây công như vậy của Sở quốc, thật sự không đủ quang minh chính đại.

Lại nghĩ đến, hành vi như vậy, cũng chỉ có Sở di dã man không biết lễ nghĩa mới có thể không kiêng nể gì làm ra.

Đây là cách nhìn của người thường, đối với vương hầu hai nước Tần Triệu mà nói, bọn họ đã tinh tế đem hành vi mấy năm này của Sở Nhược Vương nghiên cứu đi nghiên cứu lại, tất yếu đã hiểu rõ trong lòng.

Điểm này, cũng là nguyên nhân Nhược Vương không muốn cùng bọn họ chiến một trận. Phong cách hành sự của mình đã bị đối phương biết, còn phong cách hành sự của đối phương chính mình lại biết không nhiều lắm, một trận chiến này, từ bất cứ phương diện nào mà đánh giá, Sở quốc đều không có vài phần phần thắng.

Một ngày này, Tôn Nhạc đầu đội quan hiền sĩ, vận áo dài nam tử, chậm rãi bước đi đến thư phòng Nhược Vương.

Lúc này, Văn Lương cùng chúng thần đã ở trong đó, bọn họ vừa nhìn thấy Tôn Nhạc, đầu tiên là ngẩn ra, thẳng nhìn đến tròn tròn hai mắt mới nhận ra nàng. Mà Nhược Vương vừa nhìn thấy Tôn Nhạc giả dạng thế này, trong đôi mắt cực kỳ nhanh hiện lên một chút thống khổ.

Tôn Nhạc lập tức đi đến đối diện Nhược Vương, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hai tay nàng đặt ở trên gối, ngẩng đầu chống lại Nhược Vương nhếch môi mỏng, tránh đi ánh mắt của nàng, mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ đã quyết định thử một lần rồi!”

Cơ bắp trên mặt Nhược Vương giật giật.

Hắn vừa muốn mở miệng, Tôn Nhạc đã lại trầm giọng nói: “Nhược nhi, đệ là anh tài ngút trời, nếu có thể cho đệ thêm thời gian vài năm, nhất định sẽ trở thành bá chủ đương thời! Nhưng một cửa trước mắt này nếu đệ không qua, thậm chí ngay cả sinh mệnh cũng không thể bảo toàn. Nhược nhi, tỷ tỷ biết đệ yêu mến tỷ tỷ, nhưng hôm nay tình thế nguy cấp, tỷ tỷ hẳn là nên thử một lần. Nếu thành, tất nhiên là hết thấy đều không cần nói nữa. Nếu bất thành, ngày sau cùng Nhược nhi cùng nhau chịu chết, tỷ tỷ không một lời oán than.”

Nàng nói tới đây, thanh âm thả chậm, nhìn Nhược Vương nói từng chữ từng câu: “Nếu tỷ tỷ không đi thử một lần, tỷ tỷ chỉ có cùng Nhược nhi chịu chết vậy!”

Lời này vừa ra, Nhược Vương chấn động! Hắn hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Nhạc.

Môi Nhược Vương giật giật, hẳn muốn nói, tỷ tỷ, tỷ không nắm chắc trận chiến này đến như thế sao? Hắn cũng muốn nói, tỷ tỷ, cho dù đến lúc đó Sở quốc đại bại, Nhược nhi cũng sẽ cứu tánh mạng tỷ tỷ, để tỷ trở lại bên người Cơ Ngũ.

Nhưng mà, ý nghĩ này chỉ thoáng ngay lúc đó, liền bị hắn đè xuống. Nhược Vương biết, Tôn Nhạc nói không sai, trận chiến này Sở quốc cho dù thắng, cũng là thắng thảm, cuối cùng kết quả nhất định là hủy hết tinh nhuệ, hao hết thực lực của một nước. Đến lúc đó, nếu Lương quốc Yên quốc cũng tới như vậy, chờ đợi Sở quốc cũng chỉ có một con đường diệt vong.

Mà chính mình, mặc kệ Sở quốc là thắng thảm hay bại, gặp phải chỉ còn đường chết. Chính hắn biết, dù ỉn không thể không chết, sợ rằng cũng sẽ không chịu buông tay với Tôn Nhạc.

Cơ bắp trên mặt Nhược Vương thỉnh thoảng lại nhúc nhích, vẻ mặt biến ảo không chừng.

Chúng thần nhìn lẫn nhau, lúc này Văn Lương đứng lên, hẳn hướng Tôn Nhạc chấp tay trước ngực nói: “Tôn Nhạc cô nương, đi theo ta đi.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng đứng lên, đi theo phía sau hắn ra ngoài. Đưa mắt nhìn bóng lưng của bọn hắn, Nhược Vương vẻ mặt thống khổ. Mỗi người cũng biết, Văn Lương đây là thay Tôn Nhạc đi an bài việc xuất hành.

147. Chương 147: Thuyết Phục Triệu Quốc

Mặc kệ Tôn Nhạc cùng Nhược Vương do dự giã dũa thế nào, tất cả công tác chuẩn đã được Văn Lương hoàn thành. Lúc này, Tôn Nhạc xuất hành, mang theo bốn mươi sáu cỗ xe ngựa, Kiếm Sư năm người, kiếm khách trăm người, hiền sĩ tôi tớ hai mươi người, vàng một trăm cân, hai mươi xử nữ xinh đẹp.

Tất cả người đi cùng và xe ngựa, đều đã bỏ phù hiệu của Sở nhân, đổi thành kiểu gia quyến cự phú đại thương xuất hành.

Mà Tôn Nhạc, đổi lại thân nam trang, thành Điền phủ Thiếu chủ nhân.

Đội ngũ một lúc lâu sau liền chính thức xuất phát.

Đội xe ngựa chậm rãi di chuyển trong lớp sương mù cuộn cuộn dày đặc, theo một đường nhỏ hướng Bắc, càng chạy nhanh càng xa.

Nhược Vương vẫn chưa tới tiền đưa, thẳng đến khi đội ngũ đi xa, một con tuần mã mới từ trong Sở cung điên cuồng lao ra! Kỵ sĩ kia sắp đuổi kịp đội ngũ thì tốc độ lại càng ngày càng chậm, càng ngày càng chậm.

Thẳng đến khi đội ngũ đi gần năm dặm, kỵ sĩ ngừng lại. Trong nháy mắt lúc hấn dừng lại kia, chỉ thấy kỵ sĩ kia đột nhiên ngửa đầu lên trời, điên cuồng mà hét dài

Đám người Văn Lương vội vàng giục ngựa đuổi theo Nhược Vương, nhìn thấy hấn thống khổ như thế, Văn Lương không khỏi thở dài một tiếng.

Mọi người phía sau, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Nhược Vương vụn vỡ, trong ánh mắt vừa thống khổ lại giã dũa, không khỏi hai mặt nhìn nhau, cũng không dám tiến tới nữa.

Văn Lương liếc mắt nhìn chung quanh một cái, thấy mọi người dừng lại không tiến lên, hấn lại thở dài một tiếng, giục ngựa chạy nhanh đến phía sau Nhược Vương.

“Đại vương. Người không phải sớm định cùng Tôn Nhạc cô nương đồng cam cộng khổ, đồng sinh cộng tử sao? Một khi đã như vậy, khó khăn hôm nay nàng thay đại vương gánh vác cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Đại vương làm gì phải tự trách?”

Nhược Vương ngẩn ra.

Cơ bắp co rúm trên mặt hấn chậm rãi khôi phục bình thường. Chậm rãi quay đầu nhìn về phía Văn Lương. Nhược Vương chống lại cặp mắt thâm thiết của hấn. Sau một lúc lâu mới khàn khàn nói: “Tỷ tỷ. Nàng còn chưa từng ở bên cạnh ta hưởng thụ qua nửa điểm vinh hoa!”

Văn Lương nghe vậy cười.”Đại vương có gì nói ra lời ấy? Tôn Nhạc cô nương từ nhỏ trí tuệ vô song. Lần này nàng nhất định sẽ viên mãn trở về.”

Nhược Vương nhìn về phía Văn Lương.

Hấn nhìn rất chân thành. Ánh mắt sáng ngời.

Thẳng đến khi ánh mắt hấn gần như làm cho Văn Lương có điểm không được tự nhiên, cái trán bắt đầu chảy mồ hôi rồi, Nhược Vương mới thu hồi ánh mắt, khéo miệng hấn giương lên, nói: “Không sai! Tỷ tỷ của ta từ nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, loại chuyện này không làm khó được nàng!”

Nhược Vương nói lời này thì vẻ lo lắng trên gương mặt tuần lãng diệt hết, một bộ dáng rất tin tưởng.

Văn Lương vốn chỉ là thuận miệng an ủi, thật không ngờ tùy tiện nói một câu, Nhược Vương lại tin là thực, hấn có điểm phản ứng không kịp, sưng sờ tại chỗ thật lâu cũng không biết nói thế nào.

Hấn tất nhiên là không biết, Nhược Vương cùng Tôn Nhạc ở chung khi còn bé thì phương thức xử sự trầm ổn mà thông minh kia của Tôn Nhạc, sớm đã khiến Nhược Vương ấn tượng khắc sâu. Văn Lương mặc dù là thuận miệng nói, Nhược Vương lại giống như uống thuốc an thần.

Đội ngũ Tôn Nhạc, đoạn đường này là ngày đêm không ngừng vội vã mà qua. Tần Triệu hai nước đã chuẩn bị xuất chinh, nếu bọn họ đi chậm rãi, đội ngũ đối phương đã tuyên thệ trước khi xuất quân, chuyện kia sẽ càng khó làm hơn.

Tuy rằng một đường vội vã, đám người Tôn Nhạc ước chừng phải nửa tháng mới đi đến. Triệu cách Sở rất xa, dựa theo quy củ, Tần Triệu ước hẹn phạt Sở, Triệu ở xa sẽ tuyên thệ trước khi xuất quân xuất chinh, đến cách Sở không xa sẽ cùng Tần binh hội hợp. Cho nên, trạm thứ nhất của Tôn Nhạc lúc này là tham kiến Triệu hầu.

Vừa đến, Tôn Nhạc lập tức sai người đi mua một cái sân ở tạm.

Sau khi nghỉ ngơi hai buổi tối, Tôn Nhạc nghỉ ngơi hồi phục phần chấn mới sai người dâng năm mươi lạng vàng trực tiếp cầu kiến Triệu đại vương tử.

Triệu đại vương tử ở Triệu cảnh có mỹ danh cầu hiền nạp sĩ, Tôn Nhạc dâng năm mươi lạng vàng, lập tức liền được hẳn tự mình tiếp kiến.

Tôn Nhạc sửa sang áo dài thật dày từ vải dệt thành trên người, lúc này là mùa đông rồi, Triệu cảnh gió lạnh gào thét, làn gió mùa thổi trên mặt như dao cắt, rất là đau đớn.

Tôn Nhạc nhanh chóng tiến về hướng Hiền Vương Cung của Triệu đại vương tử, ở phía sau nàng, hai người hầu nhắm mắt theo đuôi. Hai người này là người hầu chân chính, không phải là kiếm khách cũng không là hiền sĩ. Theo cách nhìn của Tôn Nhạc, nếu mình đến địa bàn của người khác, kiếm khách cùng hiền sĩ đều không tất yếu phải đi theo nữa, sở dĩ kêu hai tên hầu theo, chỉ là vì thể diện. Dù sao, một người có thể tùy tiện xuất ra năm mươi lạng vàng, không thể nào ngay cả tên hầu đi theo cũng không có.

Đi ngang qua bóng rừng cây cối mọc thành bụi, Tôn Nhạc vẫn chưa đến gần, một trận tiếng kim thiết liền vang lên bên tai không dứt.

Chỉ chớp lát, một quảng trường lớn sức chứa mấy trăm người xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc. Trong quảng trường này, hai kiếm khách đang tỷ thí, mà ở bên cạnh hai kiếm khách, lại có hai mươi mấy kiếm khách xem náo nhiệt.

Lướt qua quảng trường, một trận tiếng đọc sách lạnh lạnh truyền đến. Trước mắt Tôn Nhạc, xuất hiện mấy chục tràng phòng ở làm bằng gỗ. Trước sau mấy phòng ở đó, trong rừng cây trong phòng, thỉnh thoảng có thể nhìn đến cao quan hiền sĩ rung đùi đắc ý tụng bài.

Tôn Nhạc nhìn hết thấy, thầm suy nghĩ: Triệu đại vương tử này ý chí thật là không nhỏ, hẳn rất sợ thể nhân không biết hẳn trọng tài, chú ý tới cỡ này.

Lướt qua nhà gỗ nhỏ, phía trước là một con đường rải đá quanh co khúc khuỷu. Mà cuối đường rải đá, một tràng mộc lâu cao ba tầng, đề ba chữ “Nạp hiền các”. Đó là chỗ Triệu đại vương tử hội kiến nàng.

Tôn Nhạc bước đi đến dưới bậc thang Nạp hiền các, mới vừa đi tới, nàng liền chấp hai tay, cao giọng kêu lên: “Tề quốc Điền nhạc tham kiến Đại vương tử điện hạ!”

Thanh âm của nàng rơi xuống, một thái giám đi ra, tay phải hẳn ngăn lại, cất giọng nói: “Điền nhạc? Đại điện hạ đang ở bên trong đợi.”

Tôn Nhạc lại thi lễ, nhắc trường bào dưới sự dẫn dắt của thái giám kia tiến vào trong Nạp hiền các.

Đi vào sương phòng, liền cảm giác được vài đôi mắt gắt gao nhìn!

Chỉ thấy trong sương phòng, Triệu đại vương tử đang ngồi chồm hổm trên sập, gương mặt yên lặng đánh giá nàng. Ở hai bên tả hữu đại vương tử, ngồi ba cao quan hiền sĩ. Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Nhạc. Bọn họ nhìn đến Tôn Nhạc có bộ dáng thiếu niên như thế thì đều nhíu mày, mắt lộ ra nghi hoặc cùng thần sắc khinh thị.

Tôn Nhạc nâng hai mắt sáng ngồi lên, lẳng lặng cùng Triệu đại vương tử tương đối, nàng lại hai tay chấp lại, thi lễ thật sâu, “Điền nhạc kiến quá Đại điện hạ.”

Triệu đại vương tử có điểm kinh ngạc đánh giá Tôn Nhạc từ trên xuống dưới một hồi, bỗng nhiên hướng tả hữu cười nói: “Ta đang suy nghĩ, là ai bỏ năm mươi lạng vàng chỉ vì gặp mặt ta? Thì ra là tiểu tử ngay cả lông cũng chưa đủ dài!”

Triệu đại vương tử nói tới đây, ngửa đầu cười lên ha hả. Hẳn cất nụ cười này, tả hữu mọi người cũng phá lên cười theo.

Đang lúc mọi người cười vang, Tôn Nhạc bỗng nhiên cũng là mở miệng cười ha ha theo.

Nàng cười như vậy, nhất thời làm mọi người không hiểu chút nào, bất tri bất giác, tiếng cười càng ngày càng nhỏ.

Triệu đại vương tử dừng cười, hẩn lạnh lùng nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, tay phải chậm rãi rút trường kiếm trên bàn ra. Theo kiếm phong ra khỏi vỏ, một cỗ hàn khí bức người mà đến.

Tay phải Triệu đại vương tử giơ trường kiếm lên, sau khi ở trong tay múa hai cái, mũi kiếm chỉ hướng Tôn Nhạc, thanh âm lạnh lùng nói: “Vì sao cười?”

Tôn Nhạc ánh mắt cũng không hạ xuống, tựa hồ hoàn toàn không có nhìn đến mũi kiếm chỉ hướng mình. Nàng thanh thanh cười nói: “Ta cười chính mình.”

“Hừm?” Triệu đại vương tử tựa hồ có điểm hứng thú, hẩn nhứ mày hỏi, “Nói nghe một chút?”

Tôn Nhạc ngừng một chút, “Tiểu nhân ngàn dặm xa xôi, thực là vì cứu Triệu mà đến. Mang lòng giúp Triệu, lại còn phải xuất ra năm mươi lạng vàng mở đường, chỉ xin gặp mặt, nên tự thấy buồn cười vậy.”

Triệu đại vương tử nghe đến đó, gương mặt trầm xuống, cười lạnh nói: “Người vì cứu Triệu mà đến?”

Thanh âm rơi xuống, xoát một tiếng trường kiếm trên tay phải hẩn cử động, kiếm phong thẳng tắp chia vào lông mày Tôn Nhạc, cười lạnh nói: “Người vừa vào Hàm Đan, không kịp nghỉ ngơi liền cầu kiến bản điện hạ. Thì ra người là vì cứu Triệu mà đến ha ha ha.”

Trách không được Triệu đại vương tử này có mỹ danh trọng hiền, nhìn thấy mình lại lạnh lùng chia trường kiếm, thì ra là hoài nghi ý đồ đến đây của mình.

Điện quang chợt lóe trong đầu Tôn Nhạc, biểu tình lại hàm chứa ý cười, tự nhiên nói: “Tiểu nhân quả thật là vì cứu Triệu mà đến! Đại vương tử dám nghe chăng?”

Nàng đây là khích tướng.

Đại vương tử nhướn mày, gương mặt âm trầm. Hẩn cố nén hít một hơi, thâm nghĩ mình không thể bại hoại danh tiếng cầu hiền nạp sĩ của mình. Lập tức cười cười, nói: “Hãy nói ta nghe một chút? Bổng điện hạ thật muốn biết, Đại Triệu ta đã xảy ra chuyện gì, mà Tề nhân như người phải hao phí năm mươi lạng vàng đến cứu giúp?”

Câu trào phúng này của Triệu đại vương tử vừa thốt lên xong, tả hữu mọi người đồng thời cười ra tiếng. Trong thời gian ngắn, tiếng cười lại lan truyền trong điện lần nữa.

Tôn Nhạc giống như không nghe được tiếng mọi người cười, nàng hướng Đại vương tử hai tay chấp lại, cất cao giọng nói: “Xin hỏi Đại vương tử, phương Nam của Triệu liền kề nước nào?”

Triệu đại vương tử không rõ nàng hỏi cái này là muốn nói cái gì, mê hoặc nhìn nàng chăm chăm đáp: “Ngụy.”

Tôn Nhạc thanh thúy đáp: “Lại không biết phương Nam của Ngụy liền nhau với nước gì?”

Triệu đại vương tử càng hồ nghi, hẩn nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, đáp: “Hàn.”

“Đã vậy. Xin hỏi phương Nam Hàn liền kề nước gì?”

“Sở!”

Tôn Nhạc hai tay hợp lại, cất cao giọng nói: “Không sai! Tiểu nhân muốn hỏi Đại điện hạ, giữa hai nước Triệu Sở cách Ngụy cùng Hàn, lại không biết Đại Triệu khuynh tình nhuệ cả nước, ngàn chiếc chiến xa muốn đánh Sở, sau khi thắng có lấy được Sở chăng?”

Đại vương tử nhướn mày, thanh âm lạnh lùng nói: “Không.” Lúc này không chỉ là Đại vương tử, ngay cả hiền sĩ tả hữu hai bên cũng đồng thời nhướn mày, thâm suy nghĩ: Triệu cùng Sở cách xa nhau ở giữa còn có hai quốc gia, cho dù Triệu dẹp xong Sở, Sở cũng không thể thuộc về Triệu.

Tôn Nhạc trợn hai mắt, nhìn thẳng Đại vương tử, thanh thúy tiếp tục nói: “Nay Triệu cùng Tần ước hẹn, hợp quân đánh Sở. Tiểu nhân xin hỏi đại vương tử, Đông Nam của Tần liền kề nước nào?”

Đại vương tử lúc này đã lộ ra vẻ trầm tư, hần trầm giọng trả lời: " Đông Nam Tần liên Sở."

"Đúng vậy!"

Tôn Nhạc cao giọng đáp: "Tần cùng Sở liên nhau, Triệu Tần đánh Sở, thắng thì Sở không thể thuộc về Triệu, mà lại thuộc về Tần!"

Lời nói của Tôn Nhạc vừa rơi xuống, tiếng bàn luận xôn xao vang lên trong phòng.

Tôn Nhạc nhìn chăm chăm Đại vương tử đang chau mày tiếp tục nói: "Triệu khuynh tình nhuệ cả nước, hao tổn rất nhiều vàng bạc, vô số tiền tài lương thực đánh Sở, thắng không thể đoạt Sở đã đành, lại còn trợ Tần đoạt Sở. Việc hại mình lợi người như thế, lại không biết vì sao Triệu lại nguyện ý làm?"

Triệu đại vương tử chậm rãi từ trên sập đứng lên, hần ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, từ từ trả lời: "Thắng thì được danh bá chủ!"

Tôn Nhạc nghe vậy cười lên ha hả.

Tiếng cười của nàng thanh thúy cực kỳ, truyền ra xa xa. Nếu vừa rồi, Đại vương tử nghe xong còn có thể tức giận không thôi, hiện tại hần đã có điểm không nắm chắc. Hai tay của hần chấp lại, hướng về phía Tôn Nhạc cung kính thi lễ, cất cao giọng nói: " Vì sao tiên sinh cười?"

Lần này, hần đã đổi giọng gọi là tiên sinh. Trường kiếm trong tay hần, lại chặt chẽ sáp nhập vào vỏ kiếm, ngay cả kiếm cũng đưa cho người hầu phía sau.

Tiếng cười Tôn Nhạc dừng lại, thanh thúy hỏi: "Xin hỏi Đại điện hạ, Triệu mưu cầu, là cái danh bá chủ, hay là vị trí thiên hạ cộng chủ?"

Triệu đại vương tử bỗng nhiên ngẩng đầu!

Tôn Nhạc cùng hần bốn mắt nhìn nhau, nói từng chữ từng câu: "Nếu như Triệu mưu cầu là vị trí thiên hạ cộng chủ, thì không nên hại mình mà làm lợi cho Tần!"

Nàng ở trong vẻ mặt trầm tư của Triệu đại vương tử, từ từ nói: "Thiên hạ hôm nay trong các nước, cường quốc có bốn nước là Triệu, Tần, Tề, Sở. Tề đã bại vào tay Sở, lúc này không đủ thực lực tranh đoạt nữa. Sở Nhược tự phong là vua, tự tiện vấn đỉnh (nhòm ngó vương vị), hành vi như thế, cũng không có tư cách đảm đương thiên hạ cộng chủ. Còn lại, chỉ có Triệu cùng Tần."

Tôn Nhạc nói tới đây, Triệu đại vương tử không khỏi đánh một cái rùng mình.

Không chỉ là hần, ngay cả chúng hiền tả hữu đều hai mặt nhìn nhau, sắc mặt biến hóa.

Tôn Nhạc thậm chí không cần nói tiếp, bọn họ cũng rõ ràng rồi: vốn thiên hạ này, hi vọng trở thành thiên hạ cộng chủ nhất đó là Tần cùng Triệu quốc. Nếu lần này, Triệu quốc cùng Tần quốc cùng nhau dẹp xong Sở quốc, như vậy Tần nắm sát Sở sẽ đương nhiên tiếp thu đất đai của Sở. Lấy sức mạnh của Tần quốc, lại thêm đất đai cùng tài phú của Sở, vậy thế lực hần chẳng phải là cường đại không thể chống đỡ sao, Triệu quốc vốn cường đại giống Tần, lại bởi vì trong quá trình tấn công Sở hao tài tổn của mà bị hao tổn lớn.

Cứ như vậy, Triệu đừng nói là trở thành thiên hạ cộng chủ, chỉ sợ ngay cả đất của mình cũng không chắc giữ nổi!

Tôn Nhạc nhìn đến sắc mặt mọi người đại biến, lập tức ngừng miệng.

Triệu đại vương tử sắc mặt không ngừng biến ảo, lúc xanh lúc trắng.

Thẳng qua một lúc lâu sau, hần hướng tới Tôn Nhạc hai tay chấp cao, cung kính nói: " Sĩ tốt của chúng ta đã tụ tập, chỉ chờ tuyên thệ trước khi xuất quân, nếu mạo muội thu hồi, chẳng phải là xem quân lệnh như trò đùa? Kính xin tiên sinh dạy ta!"

Tôn Nhạc nghe vậy mỉm cười, nàng thần nhiên nói: "Tề Ngụy Hàn ba nước đánh Sở đại bại mà về, nếu quân lệnh đã ra, sao không bỏ Sở mà đánh Ngụy?"

Trong ánh mắt Tôn Nhạc tinh quang trầm tĩnh, thanh giọng nói: “Triệu Ngụy liền nhau, Triệu cường Ngụy yếu, Triệu binh vừa ra, lần này nhất định đại thắng mà về. Đến lúc đó, Triệu được đất cùng tài phú của Ngụy, cho dù là Tần, cũng nể sợ ba phần. Vị trí thiên hạ cộng chủ, lại sắp tới tay!”

Tôn Nhạc nói tới đây, Triệu đại vương tử đầu tiên là sắc mặt vui mừng, sau đó lại do dự.

Hắn do dự, có chút khó khăn mà nói: “Này, vô cớ mà đánh Ngụy, người trong thiên hạ sẽ thấy thế nào?” Đại vương tử đây là muốn một cái cớ tấn công Ngụy Quốc.

Tôn Nhạc vừa nghe vậy, không khỏi thở dài một tiếng trong lòng: các quốc gia trong thiên hạ dám đánh Sở, cũng là bởi vì chuyện Nhược nhi tự tiện phong vương, mở miệng vắn đĩnh phạm vào kiêng kỵ của người trong thiên hạ nha, cho nên người trong thiên hạ mới có một cái cớ tấn công hắn nha.

Trong chờ mong của Đại vương tử, Tôn Nhạc mỉm cười, tùy ý nói: “Nguyên do thì rất nhiều. Điện hạ có thể nói Ngụy cùng Sở lên kết giao, cho nên lần này khi đánh Sở chẳng những không có đem hết toàn lực, ngược lại âm thầm động tay chân, làm cho Tề Hàn đại bại. Thậm chí, điện hạ còn có thể nói, người Ngụy không được người Triệu cho phép, thế nhưng tự tiện phạm biên, hoặc còn có thể nói, vị quý nhân nào đó bị người Ngụy làm hại.” Nghe được một câu cuối cùng của Tôn Nhạc thì Triệu đại vương tử hai mắt nháy mắt trở nên sáng trong. Tôn Nhạc thấy hắn động tâm, cười cười nói: “Loại nguyên do này còn nhiều mà, Đại vương tử có thể tìm ra mấy chục mấy trăm.”

Lúc này con người vẫn là bản tính thuần lương, những lời này đối với Tôn Nhạc thì nghe rất đơn giản, nhưng mọi người nghe tới, cũng là nhìn nhau thất sắc.

Vài hiền sĩ đánh giá Tôn Nhạc nhỏ gầy, âm thầm kinh hãi: thiếu niên lang này tuổi còn nhỏ, lại âm hiểm xảo hoạt xảo trá như vậy, thực đáng e ngại!

Triệu Đại vương tử lại không hề sinh ra cảm giác Tôn Nhạc âm hiểm, hắn chỉ cảm thấy mỗi một câu theo lời Tôn Nhạc, đều chấn động chính mình, nói đến chỗ sâu trong nội tâm của mình.

Thật lâu sau, hắn thở ra một hơi thật dài, hướng Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, “Bản điện hạ đã minh bạch rồi, Diên tiên sinh, xin mời tạm quay về đi.”

“Được.”

Tôn Nhạc mỉm cười thi lễ, xoay người ra khỏi sương phòng.

Thẳng đến thân ảnh của nàng hoàn toàn tiêu thất, Triệu Đại vương tử mới quay đầu nói: “Trần sư, theo ta đi gặp phụ vương.”

“Dạ.”

Tôn Nhạc ở trong phòng chậm rãi mà nói, vừa đi ra khỏi cửa phòng liền mồ hôi chảy ròng ròng cả người, hai chân trống rỗng hư nhược. Nàng đây cũng không phải bị sợ hãi, mà là bởi vì khẩn trương cùng hưng phấn.

Nàng vừa về tới chỗ ở, đám hiền sĩ liền vội vàng xông tới. Tôn Nhạc cười nhẹ, cũng không giải thích gì. Thấy nàng xoay người đi vào, chúng hiền sĩ vội vàng vây lấy hai tên hầu đi theo, nhỏ giọng hỏi thăm.

Bọn họ mới hỏi vài câu, tiếng quát trong trẻo của Tôn Nhạc liền từ trong phòng vang lên, “Người đâu!”

“Đây ạ!”

“Phân phó xuống, chuyện nơi đây đã xong, chuẩn bị chạy tới Tần!”

“A? Dạ!”

Nghe được tiếng nghị luận càng ngày càng vang dội bên ngoài, Tôn Nhạc tựa tại màn cửa sổ bằng lụa mỏng, hai mắt xuất thần nhìn phương xa, thâm suy nghĩ: Triệu Đại vương tử là nhi tử Triệu vương tín nhiệm nhất, cũng là một trong những người ra quyết sách thực tế ở Triệu quốc. Hắn lần này đã bị ta chấn động, tất sẽ toàn lực thuyết phục Triệu vương. Xem ra, chuyện nơi đây có thể ổn thỏa.

Nàng đưa tay xoa xoa trán, lại nghĩ: Triệu Đại vương tử có danh là yêu tài, có lẽ sẽ bày trò lung lạc ta.

Chuẩn bị lên đường cũng không phải một câu, rất nhiều công tác chuẩn đến rất tốn thời gian .

Đến ngày hôm sau, Tôn Nhạc liền biết được Triệu vương quả nhiên nghe Đại vương tử khuyên xong, đã bỏ qua dự tính cùng Tần đánh Sở. Bất quá bọn hắn có phải sửa thành đánh Ngụy hay không, cũng không biết được rồi. Dù sao, người Đại vương tử phái tới báo tin vui chính là nói cho Tôn Nhạc, Triệu sẽ không đánh Sở rồi.

Người báo tin vui kia ngoại trừ nói cho Tôn Nhạc những lời này, mặt khác còn mang đến một trăm lạng vàng, cùng với Triệu đại vương tử thịnh tình ời.

Tôn Nhạc nhận lấy một trăm lạng vàng, sau khi tìm một cái cỗ lấy lệ với Đại vương tử, đoàn xe rốt cục lại khởi động, hướng về Tần.

Rời đi Hàm Đan thì lễ vật Tôn Nhạc mang đến chẳng những không có tổn thất mảy may, ngược lại rất dồi ra thêm năm mươi lạng vàng.

148. Chương 148: Trên Đường Đi Gặp Ngụy

Trên đường rời đi, mọi người thỉnh thoảng lại lấy ánh mắt kinh dị bội phục nhìn hướng Tôn Nhạc mặt vẫn không chút thay đổi như cũ.

Một hiền sĩ bốn mươi mấy tuổi thở ra một hơi thật dài, nhìn xe ngựa Tôn Nhạc có điểm kính sợ nói: “Ta cũng không biết khả năng của thuyết khách, lại tới mức như thế!”

Trong xe ngựa một hiền sĩ cao gầy khác gật đầu nói: “Một lời có thể hưng, một lời có thể bại, thật đáng sợ! Cơ mưu tung hoành như thế, không phải người bình thường có thể lĩnh hội. Trách không được đại vương vẫn nói năng thông minh tuyệt đỉnh, đối với năng tôn kính có thêm!”

Thanh âm của bọn hắn không nhỏ, lời này của hai người vừa truyền ra, chỉ nghe trong xe ngựa bên trái truyền tới một tiếng thở dài, “Tài năng đáng sợ như vậy, xuất hiện ở thế đạo này, đúng là hợp thiên ý?”

Mọi người đồng thời trầm mặc.

Mỗi người đều thầm nghĩ ở trong lòng: đại loạn xem ra không thể thay đổi rồi! Cũng không biết hành vi lần này của Tôn Nhạc có nường, làm cho thiên hạ này loạn thành dạng gì nữa?

Tôn Nhạc lẳng lặng ngồi trong xe ngựa, tiếng nghị luận bên ngoài cũng không nhỏ, nường tự nhiên cũng nghe thấy.

Cảm giác được trong giọng nói của mọi người có sự kính sợ mình. Tôn Nhạc mở hai mắt, không khỏi thầm nghĩ: Có lẽ tại thế gian này mà nói, Tôn Nhạc ta thật đúng là là một nhân vật!

Nàng vẫn chưa bao giờ tự tin. Cho đến giờ phút này, mới tỉnh tể cân nhắc được vị trí của mình ở trong lòng thế nhân. Mới dần dần cảm giác được, mình cũng là một nhân vật có thể cùng những nhân vật nhất lưu đương thời sống vai mà đứng!

Xe ngựa dần dần chạy nhanh hơn.

Muốn nhập Tần cảnh, đoàn xe không thể tránh phải đi vào Ngụy Quốc. Tôn Nhạc được lời hứa hẹn bảo mật của Triệu đại vương tử không sợ kẻ đánh Ngụy của nàng lúc này bị tiết lộ ra ngoài.

Ngụy cảnh khắp nơi có thể nhìn đến bình nguyên rộng lớn phì nhiêu. Bất quá cái này cũng không đại biểu cho việc người Ngụy giàu có. Thiên hạ các nước, mã tặc đạo phỉ trong Ngụy quốc chính là nhiều có tiếng .

Đoàn xe Tôn Nhạc chạy trong Ngụy cảnh hơn tháng. Phía trước không đến trăm dặm chính là Ngụy đô.

Càng gần Ngụy đô, phía trước càng trở nên trống trải. Dần dần, đoàn xe lái vào trong bình nguyên mênh mông vô bờ. Bên trên bình nguyên cỏ cây điêu tàn, đã lộ ra vẻ thê lương. Ngẫu nhiên có thể nhìn đến nhiều

đội hương dân mang theo trâu ngựa vôi vàng đi qua. Tôn Nhạc nhìn đường chân trời mênh mang kia, thất thần.

Lúc này đã qua giữa trưa, trên bầu trời mặt trời đỏ hồng sáng rực bắt đầu đi về phía Tây.

Đang lúc Tôn Nhạc nhìn ra xa thì một Kiếm Sư giục ngựa tới gần xe ngựa, thấp giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương, có chỗ không ổn!”

Tôn Nhạc rung mình, vôi vàng thấp giọng hỏi: “Sao lại không ổn?”

Kiếm Sư lớn tuổi trắng nõn này trầm giọng nói: “Liên tục ba ngày này, đều có người không rõ ý đồ đến lảng vảng quanh đoàn xe. Tôi lúc đầu còn không nghĩ đến chuyện này, nhưng vào hai canh giờ trước, bọn họ đột nhiên tiêu thất, vừa rồi tôi tinh tế tra xét một phen, cảm giác rất là không ổn.

Tôi nghi ngờ, chúng ta sắp gặp mã tặc rồi!”

Mã tặc?

Tôn Nhạc cười cười, lạnh lạnh nói: “Chúng ta có năm Kiếm Sư, trăm kiếm khách, chính mã tặc cũng phải e ngại, nơi này gần Ngụy đô. Mã tặc còn có lá gan lớn như thế ở phụ cận đô thành hành hung sao?”

Kiếm Sư trung niên mặt trắng nghe vậy ho khan hai tiếng, hần thấp giọng nói: “Mã tặc đất Ngụy nổi tiếng thiên hạ, tới gần Đô thành cũng không ngoại lệ, thế nhân vẫn nghi ngờ Ngụy quân cho cận vệ làm ngơ, thậm chí có lời đồn đãi nói rằng, đám mã tặc này là thủ đoạn chực vị vương tử của Ngụy vương thân tóm tiền tài! Cô nương không thể khinh địch!”

Kiếm kia sư nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, tiếp tục nói: “Đoạn đường này bọn mã tặc đi theo ngựa của chúng ta tự động tiến thối, ta hoài nghi là đội ngũ của Ngụy Vô Nhai!”

Ngụy Vô Nhai?

Tôn Nhạc từng nghe qua tên người này, đó là một kẻ điên cuồng, lấy giết người làm vui. Hần thân có Kiếm thuật tuyệt cao, luôn luôn ở trước mắt người đời dễ xướng thú tính, chủ trương thế nhân nên bỏ đi những đạo đức quân chế rườm rà, giải phóng, làm việc như cầm thú.

Đó là một mã tặc cực kỳ đáng sợ!

Tôn Nhạc không khỏi khản trương lên.

Nhưng nàng đối với binh pháp chiến thuật thật sự là hoàn toàn không biết gì cả. Nàng nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn về phía Kiếm Sư mặt trắng kia, trầm giọng nói: “Tế bá, theo người việc này nên xử lý như thế nào cho tốt?”

Kiếm Sư mặt trắng Tế bá cười khổ nói: “Chúng ta đối với Ngụy cảnh hoàn toàn không biết gì cả, nay lại đang ở loại bình nguyên không che không chắn này, dù muốn chạy cũng chạy không lại những kỵ binh, chỉ có thể yên lặng xem xét. Nếu Ngụy Vô Nhai này nhân số không nhiều lắm cũng còn đỡ, nếu hần xem thấu thực lực của chúng ta, còn dám tiến lại, thì phiền toái rồi.”

Tôn Nhạc gật đầu.

Ngay lúc nàng còn đang trầm tư, mặt đất ầm ầm chấn động.

“Là kỵ binh! Rất nhiều kỵ binh!” Một kiếm khách la hoảng lên.

Tế bá nhanh chóng quay đầu, trầm giọng quát: “Tất cả xe ngựa làm thành một vòng tròn, chực vị kiếm khách canh giữ ở ngoài xe ngựa, xuất ra binh khí cùng tầm chắn! Kiếm Sư đi theo ta!”

Danh vọng của Tế bá trong chúng kiếm khách cực cao, hần vừa quát như vậy, mọi người sau khi chỉnh tề đồng ý, liền theo phân phó của hần bố trí.

Chỉ chốc lát công phu, Tôn Nhạc, chực vị hiền sĩ, đã nhảy xuống xe, bị mấy chục chiếc xe ngựa bao quanh ở giữa. Đương nhiên, những xử nữ làm lễ vật vẫn ở trong xe ngựa.

Mà ở bên ngoài xe ngựa, đó là chừng trăm kiếm khách. Bọn họ toàn bộ đang mặc bì giáp, một tay cầm kiếm, một tay cầm tầm chắn.

Về phần năm Kiếm Sư kia, đều cầm trường kiếm trong tay, vẫn mặc áo tang như cũ, vẻ mặt bình tĩnh nhìn bụi mù kia cuộn cuộn xoắn tới.

Vó ngựa vang lên ầm ầm không dứt, trong nháy mắt, một đội ba bốn trăm mã tặc xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc. Đám mã tặc này toàn bộ mặc bì giáp, ở ngực gắn đồng thau, ngựa của bọn họ cũng đều phủ thêm bì giáp.

Vài trăm người này vừa xuất hiện, mọi người liền cả kinh. Xem rành rành, đám mã tặc này chỉ sợ mỗi người đều là cao thủ kiếm thuật.

Chỉ chớp lát, mã tặc thổi lên một tầng lớn bụi mù, cách đoàn xe hai trăm thước thì ngừng lại. Đám mã tặc chẳng những trên người mặc bì giáp thật dày, ngay cả mặt toàn bộ cũng mang mặt nạ đồng thau, chỉ lộ ra một đôi mắt hung tàn cùng miệng rộng dày đặc răng nanh.

Chúng dừng lại, liền tự động tản ra hai bên, một cự hán cao chừng hai mét cưỡi một con ngựa thật lớn xuất hiện.

Cự hán này thật ra không mang mặt nạ, hắn có một bộ râu quai nón dày, hai mắt như chuông đồng. Vẻ mặt dữ tợn, trong ánh mắt nhìn người khác mang theo dày đặc sát khí khát máu.

Cự hán này vừa ra khỏi đội ngũ, chúng kiếm khách trong đội Tôn Nhạc liền nhất tề hít sâu một hơi, sắc mặt tái nhợt.

Cự hán giục ngựa chạy nhanh đến cách đoàn xe vèn vèn trăm mét, hắn trừng to mắt, sau khi đánh giá năm vị Kiếm Sư, quay đầu nhìn về phía các vị kiếm khách!

Đánh giá mọi người xong, cự hán kia lộ ra hàm răng trắng, cười nói: “Các huynh đệ nói, đội ngũ các người cao thủ không ít. Quả nhiên không để cho Ngụy mỗ thất vọng, chính là một đội ngũ chưa đến hai trăm người cư nhiên còn có năm tên Kiếm Sư!” Hắn nói đến đây thì hai mắt âm tàn, quát: “Ngụy mỗ cũng không muốn đuối tận giết tuyệt! Tiểu tử trong xe ngựa nghe đây, đem toàn bộ vàng của các người dâng ra, mỹ nhân trong xe cũng dâng lên, Ngụy gia chẳng những tha cho tánh mạng các người, những thứ còn lại của các người cũng sẽ không động vào mảy may!”

Người này, nhất định chính là Ngụy Vô Nhai.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Tế bá, đã thấy hắn nhìn hướng chính mình, sắc mặt của hắn có điểm tái nhợt, trong ánh mắt không có tự tin.

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua năm Kiếm Sư, thấy bọn họ mỗi người sắc mặt tái nhợt, không khỏi cười khở thầm nghĩ: xem ra trong đội ngũ đối phương, Kiếm Sư không chỉ có năm người!

Nàng nghĩ đến đây, lập tức hít một hơi, cao giọng nói: “Đồng ý!”

Ngụy Vô Nhai ngẩn ra, đám mã tặc phía sau hắn cũng ngẩn ra! Hiển nhiên không ai nghĩ đến tiểu tử ngay cả lông còn chưa đủ dài trước mắt này sẽ thống khoái như thế.

Không chỉ là bọn họ, cả bọn người Tế bá cũng cả kinh, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Tôn Nhạc, biểu tình vừa kinh dị, lại là xấu hổ, cũng mơ hồ có giây dựa cùng tức giận.

Tôn Nhạc từ trong vòng xe ngựa đi ra, nàng nhìn chằm chằm Ngụy Vô Nhai hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Nghe danh Ngụy công là người có tín nghĩa. Tiểu nhân lập tức sai người đem tài vật mỹ nhân dâng lên, chỉ cầu Ngụy công cho ta đi qua!”

“Thống khoái! Rất thống khoái!” Ngụy Vô Nhai ngửa đầu cười lên ha hả.

Trong tiếng cười lớn của hắn, Tế bá đến bên người Tôn Nhạc, thanh âm hắn run rẩy nói: “Cứ như vậy, chúng ta làm sao đi Tần quốc?”

Tôn Nhạc không nhìn về phía hắn, chỉ thấp giọng hỏi: “Nếu chiến một trận, người có mấy phần thắng?”

Tế bá thấp giọng nói: “Ngụy đô cách nơi này không đến trăm dặm, chúng ta năm người che chở ngài toàn thân trở ra, có thể có năm thành năm chắc!”

Tôn Nhạc nghe vậy nở nụ cười khổ. Đoàn xe này gần hai trăm người, bỏ qua những người còn lại, năm Kiếm Sư bọn họ che chở một mình ta rút lui, lại còn chỉ có năm thành năm chắc. Như vậy sao có thể chiến một trận?

Tôn Nhạc không hề do dự, nàng ngẩng đầu chống lại đòn cột cùng sát khí trong đôi mắt hẹp dài kia của Ngụy Vô Nhai, tay phải vung lên, cao giọng quát: “Đem những thứ Ngụy công muốn toàn bộ trình lên!”

“Dạ!”

Sau vài tiếng thanh thúy đồng ý, Tôn Nhạc mang đến hơn trăm kim, cùng với hai mươi mấy xử nữ chính tề sắp xếp đến trước mặt chúng mã tặc.

Ngụy Vô Nhai nhìn chằm chằm thùng đầy vàng, tay phải vung lên.

Mười người mã tặc từ trong đội ngũ đi ra. Bọn họ giục ngựa đi vào trong mỗi chiếc xe ngựa điều tra.

Chỉ chốc lát, mã tặc liền điều tra xong rồi. Bọn họ trở lại bên người Ngụy Vô Nhai thì đều lắc lắc đầu.

Ngụy Vô Nhai ha ha cười, hất quay đầu, nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc từ trên xuống dưới, híp mắt nói: “Nếu vị tiểu huynh đệ này là một người giữ chữ tín, cũng không lén giữ vàng lại, Ngụy mỗ ta đây cũng nói lời giữ lấy lời!”

Ngụy Vô Nhai vừa phun vài câu cuối cùng ra, trong mã tặc lại chạy ra hơn hai mươi người, bọn họ mỗi người ôm một mỹ nhân, phân hai người ôm lấy thùng vàng. Ở trong một tiếng còi của Ngụy Vô Nhai nghênh ngang rời đi.

Chúng mã tặc tới cũng nhanh đi cũng mau, trong nháy mắt, bọn họ liền bốc bụi mù lên đầy trời, biến mất ở trước mặt mọi người.

Bọn họ vừa đi, chúng kiếm khách lại không có cảm giác được thả lỏng, một đám cúi đầu, trong sắc mặt tái nhợt mang theo bộ dáng uể oải xấu hổ.

Về mặt Tôn Nhạc vẫn bình tĩnh như cũ, nàng liếc mắt nhìn mặt trời dần dần trầm về phía Tây một cái, tay phải vung lên, “Đi thôi, trước khi mặt trời lặn phải đuổi tới Ngụy đô.”

Thẳng đến khi Tôn Nhạc lên xe ngựa, đám người Tế bá vẫn mặt không còn chút máu. Hiện tại nguy hiểm đã giải trừ, nhưng mà bọn họ vừa nghĩ tới trong đội xe không còn một lạng vàng để dùng, liền ngay cả ý định tự sát cũng có.

Lấy đội ngũ năm Kiếm Sư, trăm kiếm khách, gặp được mã tặc chẳng những không có liều chết chiến một trận, còn trắng trợn dâng vàng dâng mỹ nhân, hành vi bực này, thật sự không phải thói quen của Sở nhân bọn họ.

Thẳng đến đoàn xe chạy đi một hồi, Tế bá vẫn là không nhìn được, hắn giục ngựa vượt qua Tôn Nhạc, lúng ta lúng túng nói: “Cô nương, nay một lạng vàng kiếm chỗ tá túc cũng không có, phải làm thế nào cho tốt?”

Hắn nói tới đây thì khuôn mặt già nua đỏ lên, cả người đều xấu hổ đến gần như muốn tự sát.

Tôn Nhạc nghe vậy cười cười, hỏi: ” Giá bán xe ngựa như thế nào?”

Tế bá ngần ra, hắn gấp giọng nói: “Cô nương định bán xe ngựa? Đây, đây làm sao được?” Lần này bọn họ đến Tần quốc, vạn nhất bắt đắc dĩ phải bộc lộ thân phận Sở sứ, bốn mươi sáu chiếc xe ngựa này là hoàn toàn đủ số, ít hơn nữa, liền mất mặt người đi sứ.

Tế bá vừa nói xong, liền đối diện sóng mắt lạnh nhạt mà bình tĩnh của Tôn Nhạc, nhất thời thanh âm thấp xuống, thành thật trả lời: “Một chiếc xe ngựa có thể bán bốn lạng vàng.”

Tôn Nhạc gật gù đầu, nàng từ từ nói: “Bán ra bốn chiếc xe ngựa đi.”

Tế bá ngơ ngác nhìn Tôn Nhạc, nửa ngày mới lúng ta lúng túng nói: “Mười sáu lạng vàng, cũng không thể đủ cho chúng ta đến Tần quốc.”

Tôn Nhạc cười nhẹ, ánh mắt nàng đảo qua Tế bá, nhìn về phía phương xa tự nhiên nói: ” Mười sáu lạng vàng này, có mười lăm lạng chính là đem đi tặng người.”

A? Có mười sáu lạng vàng còn muốn xuất ra mười lăm lạng đi tặng người?

Tôn Nhạc đối diện với vẻ mặt khó hiểu của Tể bá cười nhẹ, nói: “Tể bá không cần lo lắng, vàng này cho đi sẽ có hồi báo!” Tôn Nhạc nói tới đây, cười lạnh nói: “Người không phải nói mã tặc có khả năng là người của Ngụy vương sao? Chúng ta tìm cách lấy lộ phí từ trên người Ngụy vương đi!”

Lần này, Tể bá hai mắt thật sự là trợn thật lớn, hấn ngốc vù vù nhìn Tôn Nhạc, sau một lúc lâu cũng không biết nói như thế nào.

Tôn Nhạc cũng không giải thích, nàng cười nhẹ, kéo màn xe xuống. Ở trong ánh mặt trời sáng lạng, xe ngựa nhanh chóng chạy nhanh hướng Đô thành Ngụy Quốc.

149. Chương 149: Vơ Vét Của Cải Trong Miệng Cọp

Hướng về Đô thành, đám người Tôn Nhạc vội vàng gia tốc, ra roi thúc ngựa, rốt cục cũng tiến vào thành.

Mọi người hiện tại trong tay không còn một đồng, lập tức, Tôn Nhạc liền ột người hầu có tài ăn nói trong đội ngũ cùng Tể bá dẫn bốn chiếc xe ngựa đi bán.

Đám người Tôn Nhạc đợi một canh giờ, người hầu kia mới mang theo mười bảy lạng vàng trở lại.

Hiện tại trong tay có tiền, hơn trăm người cùng Tôn Nhạc đi một chuyến này rốt cục có thể ở phòng trọ.

Sau khi ở một tửu lầu sạch sẽ mà tao nhã dàn xếp tốt, Tôn Nhạc nghỉ ngơi một đêm, buổi sáng ngày hôm sau liền bắt liên lạc với Ngụy đại phu Bá Lực. Bá Lực là một trong những đại thần Ngụy Quốc mà Nhược Vương liên hệ hai năm trước, người này tham tài, lòng dạ hẹp hòi, là cái loại tiểu nhân điển hình, Nhược Vương đã quăng không ít tiền tài trên người hắn.

Mọi người vốn nghĩ Tôn Nhạc liên hệ người này, là muốn mượn vàng hành sự, nào biết đầu rằng, Tôn Nhạc cùng Bá Lực nói chuyện với nhau một chút, liền cười híp mắt dâng mười lăm lạng vàng.

Bá Lực đi rồi, đám người Tể bá hai mắt nhìn nhau, bất quá bọn hắn lúc này đã cảm giác được Tôn Nhạc làm việc bí hiểm, có đạo lý riêng, liền dè dặt bụng thắc mắc xuống, yên lặng xem xét.

Buổi chiều, Ngụy vương phái thái giám tiến đến thỉnh Điện Nhạc vào gặp.

Xem ra, đây cũng là tác dụng mười lăm lạng vàng kia của Tôn Nhạc. Đám người Tể bá thầm nghĩ: lấy ân Nhược Vương với Bá Lực, cho dù Tôn Nhạc không xuất ra mười lăm kim kia mà nhờ hắn thay mình cầu kiến Ngụy vương, chỉ sợ cũng có thể được. Tôn Nhạc này, thực có điểm lãng phí.

Tôn Nhạc vận nam trang vẻ mặt bình tĩnh, nàng tựa hồ không có nhận thấy được sự mê hoặc cùng cảm khái của mọi người, cười híp mắt đi theo thái giám kia, hướng đến Ngụy cung.

Lúc này Ngụy vương sau khi đại bại bởi Sở. Trở lại Ngụy cung bắt quá một tháng.

Ngụy cung bố cục giống như hai nước Triệu Tề, đều là nhà đá cùng nhà gỗ giao nhau. Trong đó là các cây đại thụ qua xử lý, nước chảy, hành lang gấp khúc, trong thâm hậu có phần lịch sự tao nhã.

Tôn Nhạc đi vào là Hồi Xuân điện nơi Ngụy vương ở. Lúc này Xuân điện có ba tầng, tầng thứ ba bốn phía đều là lan can. Ở trên đó có thể đón gió ngấm trăng, là chỗ cực phong nhã. Thái giám kia dẫn Tôn Nhạc đi thẳng tới tầng thứ ba Hồi Xuân điện, đến thanh lâu liền chỉ lên phía trên, cung kính nói: “Điện tiểu công tử. Mời lên đi!”

Tôn Nhạc gật gật đầu, bước đi về phía trước.

Nàng vừa đi, vừa thầm suy nghĩ: dâng mười lăm lượng vàng quả nhiên hiệu quả có khác. Ngụy vương đang lúc nhân hạ, lại ở chỗ phong nhã triệu kiến ta. Ta muốn nói cái gì, hoặc làm chuyện gì đều dễ dàng chút.

Tôn Nhạc vừa đi đến lầu ba liền nhìn đến Ngụy vương lười biếng nằm trên một cái giường. Trong tay cầm một chén rượu, chậm rãi uống. Bên cạnh hắn ngồi hai cô gái mỹ lệ. Hai cô gái này vạt áo khê mở, da thịt tuyết trắng trước ngực kia tỏa sáng mê người dưới ánh mặt trời.

Tôn Nhạc vừa thấy Ngụy vương, liền chấp tay trước ngực thi lễ, cao giọng nói: “Tề nhân Điền nhạc kiến quá Ngụy vương.”

Ngụy vương chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Nhạc, sau khi đưa mắt nhìn nàng, Ngụy vương lười biếng nói: “Mời ngồi.”

“Tạ đại vương.”

Chờ Tôn Nhạc ngồi xuống sập đối diện, Ngụy vương nghiêng đầu đánh giá nàng vài lần, bỗng nhiên nói: “Nghe đại phu Bá Lược nói, người chính là Điền Nhạc từng thuyết phục Mặc hiệp không tru diệt Sở Nhược?”

Ngụy vương nói tới đây, hai mắt âm trầm, thanh âm lạnh một chút, “Lại không biết Điền nhạc là Tề nhân, hay là Sở nhân? Nếu người đã giúp Sở Nhược, vì sao giờ phút này lại muốn cầu kiến bổn vương? Người muốn như thế nào?”

Ngụy vương này sau khi bị Sở Nhược Vương khiến cho đại bại, vẫn thù hận trong lòng, hắn thấy Tôn Nhạc đã làm thuyết khách của Sở Nhược Vương, trong lòng đã có vài phần cáu giận.

Tôn Nhạc vội vàng hai tay chấp lại, cung kính nói: “Hồi đại vương, Điền nhạc là Tề nhân.” Ngụy vương lập tức cười lạnh.

Tôn Nhạc không đợi hắn hỏi lại, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Ngụy vương nói: “Sở Nhược tuy là Phá Quân Tinh, trên người cũng có tử vi hoàng khí. Có điều vì chim khôn lựa cành mà đậu, Điền nhạc chưa thấy qua bao nhiêu hào kiệt, làm thế nào biết ai có thể đi theo?” Một câu cuối cùng của nàng ý là, Tôn Nhạc ta sở dĩ yêu cầu gặp người, chính là muốn nhìn người một chút xem có đáng giá cho ta theo hay không.

“Chim khôn lựa cành mà đậu?” Ngụy vương âm thầm niệm mấy lần, vẻ giận dữ trên mặt dần dần đánh tan.

Hắn trầm ngâm một hồi, cảm thấy lời Tôn Nhạc rất có đạo lý, lập tức gật gật đầu.

Gật đầu xong, hắn thẳng thân mình, rất có hứng thú hỏi: “Người muốn gặp qua tất cả các vị Vương đương thời, sau đó tuyển ra chủ nhân để đi theo? Như vậy Điền nhạc, người bây giờ đã gặp qua bao nhiêu Vương rồi?”

Tôn Nhạc từ từ nói: “Tiểu nhân gặp qua Tề vương, Tần vương, Sở Nhược, còn có chính Ngụy vương ngài.”

Ngụy vương vừa nghe vậy hứng thú càng lớn, thân mình hắn thẳng băng, hỏi: “Vậy theo Điền nhạc, những vị vương người đã thấy thế nào?”

Tôn Nhạc cười cười, trả lời: “Tiểu nhân gặp qua Tề vương, Tề vương mặc dù chiêu hiền đãi sĩ, có khi lại có chút tự cho là đúng, không chịu nghe người khác nói.”

Tôn Nhạc vừa nhắc tới Tề vương, liền nhìn đến sắc mặt Ngụy vương đổi đổi, hiện ra vài phần bất khoái. Nghĩ cũng đúng, lần này đánh Sở do Tề vương suất lĩnh, nay đại bại mà về, Ngụy vương nhất định sẽ có chút bất mãn.

Ánh mắt Tôn Nhạc lóe lóe, chậm rãi mà nói, “Lần này liên quân đánh Sở, nếu không phải Tề vương bảo thủ, đưa quân mới tập hợp khiêu chiến tình nhuệ bách chiến Sở quốc, liên quân làm sao lại đại bại mà về?”

Tôn Nhạc lời này thật đúng là nói đến đáy lòng Ngụy vương.

Lập tức hắn ba ba ba vỗ vài cái trên đùi, cắn răng oán hận nói: “Đúng. Nếu không phải lão thất phu kia, bổn vương làm sao bị động đến tận đây?”

Ngụy vương oán hận nói đến đây, lại thao thao bất tuyệt tiếp tục nói: “Lão thất phu kia không nhìn được quân trận, lại cứ tự cho là đúng, không nghe nửa điểm ý kiến của người khác. Lúc đấy nếu không phải hắn ngang ngược, bổn vương làm sao lại khốn đốn như thế?” Ngụy vương giống như có dây bụng bực tức với Tề Vương, vừa nhắc tới lập tức nói như nước Hoàng Hà không có điểm dừng.

Ngụy vương nói, Tôn Nhạc vừa lắng nghe, vừa thỉnh thoảng phụ hợp hai câu. Dần dần, ánh mắt Ngụy vương nhìn về phía Tôn Nhạc đã càng ngày càng ôn hòa, ngữ khí cũng càng ngày càng nhẹ nhàng hơn.

Nói xong nói xong, Ngụy vương dần dần cảm thấy tiểu tử không có gì đặc biệt trước mắt này, chẳng những tài học hơn người, lại còn khéo hiểu lòng người, cùng hắn nói chuyện thật sự là sảng khoái cực kỳ.

Hai người nói một lúc, cơ hồ chỉ kém kề vai sát cánh. Mà hai cái cung nữ tùy thị kia, sớm bị Ngụy vương đá đến trong góc.

Tôn Nhạc nghe một lúc, đột nhiên nói: " Tề quốc ta tuy có nhiều cái không tốt, có một thứ cũng là không thể thay thế."

Ngụy vương thấy hứng thú, hắn cười hớ hớ nói: "Lại nói nghe một chút?"

Tôn Nhạc ngừng đầu nhìn đôi mắt Ngụy vương nhiều năm túng dục nên mờ đục, nhếch miệng cười, trong mắt tinh quang chớp động, " Tề ta có mỹ nhân Thiên Hạ Vô Song!"

Mỹ nhân? Ngụy vương nở nụ cười, " Tiểu tử ngươi đầu tóc còn chưa có đủ dài, cứ nhiên ở trước mặt cô nói cái gì mỹ nhân? Ha ha ha ha."

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, thật sự là ngứa đầu cười ha ha.

Tôn Nhạc biết hắn cười cái gì, Ngụy vương này thập phần háo sắc, duyệt qua vô số nữ nữ nhân, một thiếu niên lang trước mặt một đại sắc quỷ đàm luận về nữ nhân, có thể nào không làm người ta cảm thấy buồn cười?

Trong tiếng cười lớn của Ngụy vương, Tôn Nhạc trợn mắt, trừng mắt Ngụy vương ảo não nói: "Đại vương ngài cười cái gì?" Nàng nghiêng mắt nhìn, hất cằm lên có chút tự đắc nói: "Đại vương ngài tuy rằng thân phận cao nhưng xuất nhập luôn có tùy tùng quá ngàn, làm sao tự do tự tại như tiểu nhân vậy. Ta nói đại vương, cái loại tuyệt sắc chân chính này chỉ có loại người tự do như tiểu nhân mới có thể xảo ngộ."

Ngụy vương dừng tiếng cười, gật gật đầu, "Lời này cũng có hai phần đạo lý."

Thấy Ngụy vương đồng ý, Tôn Nhạc hí nửa mắt, rung đùi đắc ý ngâm, "Có mỹ nhân này, tay mềm như lụa, da trắng nõn nà. Cổ như ngọc, răng như ~ ngà. Mày như núi, cười khéo làm sao, đôi mắt đẹp ngóng chờ."

Ngụy vương nghe nghe, ánh mắt cũng hí lại, gương mặt mập mạp chen chúc thành một đoàn, vẻ mặt hắn trông mong thì thầm: "Có mỹ nhân này, tay mềm như lụa, da trắng nõn nà. Cổ như ngọc, răng như ~ ngà. Mày như núi, cười khéo làm sao, đôi mắt đẹp ngóng chờ?"Nhớ kỹ nhớ kỹ, hắn bỗng nhiên nuốt nước miếng.

Tôn Nhạc vẫn là hí nửa mắt, vẻ mặt say mê, giống như đắm chìm ở trong vẻ đẹp của tuyệt đại mỹ nhân. Đang lúc nàng xuất thần ngâm tụng thì đột nhiên, thân mình Ngụy vương nghiêng về hướng nàng!

Ngụy vương thẳng tắp nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, trong đôi mắt nhỏ trên gương mặt béo phì dâm quang bắn ra bốn phía.

Chống lại Ngụy vương như vậy, Tôn Nhạc ngẩn ra.

Ngụy vương vươn tay đặt trên cánh tay Tôn Nhạc, trầm giọng, nghiêm túc nói: "Diễn Nhạc, mỹ nhân như thế, ở Tề nhiều không?"

Tôn Nhạc gật đầu nói: "Nhiều."

Ngụy vương nghe vậy cười hắc hắc, lông mày hắn nhíu lại, quát:"Người tới!"

"Dạ!"

Hai vệ sĩ áo xanh lên tiếng trả lời.

Ngụy vương giơ tay phải , "Đi lấy cho bốn vương ba mươi lượng vàng, không, lấy năm mươi lượng lại đây!"

"Dạ."

Tôn Nhạc kinh ngạc, vẻ mặt không hiểu nhìn Ngụy vương. Chỉ chớp lát, hai vệ sĩ áo xanh ôm năm mươi lạng vàng đi tới.

Ngụy vương đem thùng vàng kia đẩy tới trước mặt Tôn Nhạc, trước hết cười nói: “Điền Nhạc, bốn vương cho người ba mươi lạng vàng người đi tìm mấy đại mỹ nhân như người nói đem đến cho bốn vương!” Nói tới đây, hần làm như khẳng định uy nghiêm làm đại vương của mình, “Hai mươi lạng vàng còn lại, là lộ phí cho người.”

Tôn Nhạc ngẩn ra.

Nàng chống lại ánh mắt dâm quang chớp động của Ngụy vương, nhanh chóng phản ứng. Nàng vội vàng đứng lên chấp tay trước ngực đáp: “Điền nhạc tuân lệnh!”

Ngụy vương cười ha hả.

Lại nói đùa một lúc, Tôn Nhạc mang theo năm mươi lạng vàng kia về tới chỗ ở.

Đám người Tế bá thật không ngờ nàng đi chuyến này, thật sự từ chỗ Ngụy vương mang trở về mấy chục lạng vàng, không khỏi hai mặt nhìn nhau. Lúc này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tôn Nhạc đã là bội phục thất kinh.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt của mọi người, cười nhẹ, thần bí nói: “Trò hay còn ở màn sau.”

Tôn Nhạc sai người đem năm mươi lạng vàng này cất xong, nàng trở lại trong phòng, ở trên thẻ trúc viết mười mấy chữ, cho người nhanh chóng đưa đến đại phu Bá Lực.

Bá Lực sau khi thu được thẻ tre Tôn Nhạc truyền đến, hơi trầm ngâm chút, liền xoay người đi đến hậu cung Ngụy vương.

Hậu cung Ngụy vương mỹ nhân tuy nhiều, nhưng Ngụy vương sủng ái nhất là hai đại mỹ nhân, Nam Hậu cùng Trịnh Nguyệt.

Bá Lực đã sớm biết, lúc này Nam Hậu cùng Trịnh Nguyệt đang ở Tây Uyển du ngoạn

Thân ảnh Bá Lực mới xuất hiện ở Tây Uyển, một tiếng kêu nũng nịu liền từ bên trái bờ hồ truyền đến, “Bá đại phu *đến đây? Thiếp đang muốn đi tìm người.” Đây là thanh âm của Trịnh Nguyệt.

(* Đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ.)

Bá Lực khẽ nâng gương mặt tròn giống như Phật Di Lặc lên, nhìn lại Nam Hậu cùng Trịnh Nguyệt đứng ở bờ hồ, như hai đóa hoa xinh đẹp, sau khi nhìn đến thần sắc hiện trên mặt các nàng nôn nóng, Bá Lực mừng rỡ trong lòng, hần thi lễ thật sâu, “Tham kiến Vương Hậu, tham kiến Trịnh phu nhân.”

“Miễn lễ.”

“Dạ.”

Nam hậu là một mỹ nhân à béo, sắc mặt như bồn bạc đầy đặn, nàng bước đi đến bên người Bá Lực, theo dõi hần nói:

“Bá Lực, nghe nói vừa rồi đại vương hội kiến một thiếu niên tên là Điền Nhạc?”

“Đúng.”

Trịnh Nguyệt đi đến phía sau Nam hậu, nàng cau chặt mày, vẻ mặt phiền não nói: “Nghe nói Điền nhạc này đồng ý với đại vương, sẽ tìm vài cái tuyệt đại giai nhân “Đôi mắt đẹp mong chờ, cười khéo làm sao” đưa tới cho đại vương?”

Bá Lực đáp: “Đúng vậy.” Những lời này vừa rơi xuống, sắc mặt hai mỹ nhân liền không vui. Bá Lực vội vàng nói: “Vương Hậu, phu nhân, Điền nhạc này là do hạ thần đề cử với đại vương, hạ thần thật vạn lần không ngờ, người này không ngờ lắm miệng như thế. Ai, hạ thần vừa nghe đến việc này, lòng nóng như lửa đốt, lập tức vội vàng tới đây, kính xin trách phạt!”

Nam hậu nhú mày, giận dữ nói: “Trách phạt người là ý gì?” Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “Hàng năm mỹ nhân tấn hiến cho đại vương cũng không ít, hừ, trên đời làm sao có mỹ nhân như thế?”

Nàng nói như vậy, sắc mặt cuối cùng vẫn có điểm sầu lo. Chút tiểu mỹ nhân tấn kiến trước kia, bất quá là một ít dong chi tục phấn, cùng tuyệt đại giai nhân Điền Nhạc hình dung kia đúng là không thể so sánh nổi.

Trịnh Nguyệt ở bên cạnh thấp giọng nói: ” Điền nhạc này nói lời son sắt như thế, vạn nhất là sự thật biết làm sao cho tốt?” Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “”Có mỹ nhân này, tay mềm như lụa, da trắng nõn nà. Cổ như ngọc, răng như ~ nga. Mày như núi, cười khéo làm sao, đôi mắt đẹp ngóng chờ. Nếu không tận mắt thấy, người nào có thể làm ra câu thơ như vậy?”

Bá Lược thở dài: “Đúng vậy a, vạn nhất là sự thật thì biết làm sao cho tốt? Hai vị phu nhân tuy rằng xinh đẹp, nhưng đại vương ngày đêm gặp mặt, nhìn thấy mỹ nhân mới sẽ khó tránh khỏi có mới nới cũ.” Hắn nhìn thấy hai nàng đồng thời biến sắc, lập tức nặng nề mà thở dài một tiếng, nói: “Mọi người cũng là thế này, khi thân mật thì cái gì cũng tốt, một khi có mỹ nhân khác, người cũ mọi thứ đều không tốt. Trong Ngụy vương cung này, không biết có bao nhiêu mỹ nhân ngày xưa hiện tại ngồi trong phòng trống, chờ chết già.”

Bá Lược mới nói tới đây, sắc mặt hai nàng đã trắng bệch.

Bá Lược liếc hai nàng một cái, bỗng nhiên nói: “Kỳ thật, việc này muốn giải quyết cũng không khó!”

Nam hậu cùng Trịnh Nguyệt đồng thời mừng rỡ, hai nàng nhìn chằm chằm Bá Lược, luôn miệng nói: “Ngại gì mà không nói?”

Bá Lược nghiêm túc nói: “Lời này là từ trong miệng Điền nhạc nói ra, cũng có thể từ hần thu hồi nha! Hai vị phu nhân, chỉ cần Điền nhạc ở trước mặt đại vương vì hai vị nói tốt vài câu, việc này không phải tốt rồi sao?”

Lúc hai nàng trầm ngâm, Bá Lược từ từ nói: “Không ngại lấy hậu lễ đem tặng cho Điền Nhạc, bảo hần thu hồi lời đã nói. Hai vị phu nhân, Điền nhạc này hạ thần có quen, biết cách làm người của hần, chuyện này nhất định có thể làm!”

Hai nàng nhìn nhau một cái, Trịnh Nguyệt thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, ngại gì không thử một lần?” Thấy Nam hậu do dự, Trịnh Nguyệt thở dài: “Tỷ tỷ, ta chỉ cần đại vương sủng ái, Kim Ngân về sau còn có mà!”

Nam hậu lập tức tỉnh ngộ lại, nàng gật gật đầu.

Khi Bá Lược từ chỗ Nam Hậu cùng Trịnh Nguyệt lấy được năm mươi lạng vàng đưa cho Tôn Nhạc thì Tôn Nhạc không nói hai lời, lại tặng cho Bá Lược mười lạng vàng. Tuy rằng nàng biết, hai nàng thực tế xuất ra, hần là còn không chỉ có năm mươi lạng vàng này!

Ngày thứ ba, Tôn Nhạc dưới sự dẫn dắt của Bá Lược đi vào trong cung Ngụy vương, chuẩn bị chào từ biệt Ngụy vương.

150. Chương 150: Thuyết Phục Doanh Thập Tam

Lúc này, Ngụy vương cùng Tôn Nhạc đã phi thường hữu hảo, hần cùng với Tôn Nhạc đối ẩm bất tri bất giác lại kéo đến chủ đề mỹ nhân. Tôn Nhạc hiển nhiên phi thường phấn khởi, nàng thao thao bất tuyệt bình luận mỹ nhân trong thiên hạ một hồi, đột nhiên nói với Ngụy vương: “Nghe nói bên người đại vương có hai tuyệt sắc giai nhân, một là Nam hậu một là Trịnh Nguyệt, Nhạc bất tài, có thể xin gặp được chăng?”

Lúc này khoảng cách giữa nam nữ còn chưa có thông dụng, nhóm đại vương đối với việc giữ gìn uy nghiêm của mình cũng không có bao nhiêu phép tắc. Yêu cầu này của Tôn Nhạc ở hậu thể thực kiêu ngạo, Ngụy vương nghe lại thấy cực kỳ tầm thường. Dù sao, dạ yến trước kia hần vẫn thường xuyên triệu phu nhân ra uống rượu cùng mọi người .

Ngụy vương vừa nghe đến yêu cầu này của Tôn Nhạc, hai mắt liền sáng ngời. Nam hậu cùng Trịnh Nguyệt là mỹ nhân hần yêu mến nhất, những năm gần đây, hần vốn không có gặp qua mấy mỹ nhân vượt trội hơn

các nàng. Thiếu niên trước mắt này đông dạc nói đã kinh qua sắc đẹp, hai vị phu nhân của mình thật ra cũng muốn cho hắn mở rộng kiến thức một phen.

Nghĩ đến đây, song chương Ngụy vương hợp lại, hai tiếng bành bạch giòn giã vang lên sau đó quá: “Người đâu, đi mời Vương Hậu cùng Trịnh phu nhân đến đây!”

“Dạ!”

Tôn Nhạc rót ỉnh một chén rượu rất lớn, giơ lên uống. Uống vài ngụm, một trận tiếng bước chân bịch bịch vang lên, chỉ chốc lát, hai phu nhân trang điểm tươi đẹp, thập phần xinh đẹp xuất hiện ở trong đại điện, trước mắt Tôn Nhạc!

Hai mắt Tôn Nhạc chính là trong lúc vô tình thoáng nhìn, nhất thời nhìn đến ngây người. Nàng giương cái miệng nhỏ nhắn, hồn nhiên không có nhận thấy được rượu từ khóe miệng rò rỉ chảy đến trong áo bào của nàng!

Hai mắt Tôn Nhạc mở thật lớn, chớp mắt một cái cũng không dám.

Thẳng đến hai vị phu nhân đi đến trước mặt, nàng mới như được thức tỉnh, kinh hô vài tiếng vội vàng nâng cốc phóng tới trên sập bên cạnh, nghiêm nghị đứng thẳng, chấp tay trước ngực hành lễ.

Ngay khi Tôn Nhạc chấp tay trước ngực hành lễ. Hai mắt nàng còn không chịu khổng chế liếc về phía hai vị đại mỹ nhân, có vẻ háo sắc vô cùng.

Ngụy vương thập phần đắc ý.

Trên gương mặt tròn béo của hắn lộ ra một cái tươi cười, đôi mắt vốn không lớn cũng chen chúc thành một đường. Hải lòng nhìn nhìn hai vị phu nhân diễm quang bắn ra bốn phía. Ngụy vương chuyển hướng Tôn Nhạc nói: “Điền Nhạc. Người không phải nói gặp qua không ít tuyệt đại mỹ nhân sao? Hai vị phu nhân của ta đây tư sắc như thế nào?”

Thanh âm của Ngụy vương vừa rơi xuống. Điền Nhạc đột nhiên lui ra phía sau hai bước, quỳ rạp xuống trước mặt hắn.

Lúc này lễ quỳ vẫn là rất khó thấy, Ngụy vương lấy làm kỳ lạ.

Tôn Nhạc quỳ gối trước mặt Ngụy vương, đầu gối xuống đất, lúng ta lúng túng, có chút hổ thẹn nói: “Bẩm đại vương, Nhạc có tội!”

Ngụy vương nhú mày, Tôn Nhạc đã cao giọng nói: “Điền Nhạc không biết, tự cho là xem hết mỹ nhân trong thiên hạ, hôm nay nhìn thấy hai vị phu nhân, ngay lúc đó mới thấy những mỹ nhân còn lại đã không hề còn chút nhan sắc nào! Cái đẹp của hai vị phu nhân, thiên hạ vô song, giai nhân như thế, cũng chỉ có trong cung đại vương mới xứng đáng có được! Điền Nhạc không biết trời cao đất rộng, cư nhiên trước mặt đại vương đông dạc, thỉnh đại vương trị tội!”

Ngụy vương cười lên ha hả.

Tiếng cười vang dội của hắn không ngừng truyền ra trong đại điện, trong tiếng cười lớn, Ngụy vương vỗ về chòm râu thưa thớt, đắc ý nói: “Ta cũng nghĩ vậy, sắc đẹp trong thiên hạ cũng không hơn gì hai nàng!”

Hắn nói tới đây, tay phải giương lên, “Đứng lên thôi! Người tuổi còn nhỏ, thế nào lại được gặp qua tuyệt đại giai nhân chân chính?”

Tôn Nhạc lên tiếng trả lời đứng lên, nàng tuy rằng đứng lên, trên mặt vẫn là phi thường hổ thẹn. Nàng cẩn thận liếc Ngụy vương một cái, thấp giọng nói: “Đại vương, năm mươi lạng vàng kia, tiểu nhân vẫn trả lại cho đại vương thôi.”

Lúc này Nam hậu cùng Trịnh Nguyệt đã một trái một phải ngồi xuống trên đùi Ngụy vương, các nàng lấy cặp môi thơm dăng rượu, tay ngọc khẽ vuốt, đã làm cho hùng tâm Ngụy vương nổi lên.

Hắn nghe được Tôn Nhạc nói muốn trả lại vàng, tay phải lập tức ngăn lại, ha ha cười nói: “Chính là năm mươi lạng vàng thôi, bốn vương đã ban thưởng, thế nào còn có chuyện thu hồi? Cho người thôi!”

Tôn Nhạc cảm động đến rơi nước mắt, thi lễ thật sâu, cao giọng nói: “Tạ đại vương.” Trong tiếng Tôn Nhạc cảm tạ đại vương, Ngụy vương đã cúi thân xuống, đem Trịnh Nguyệt áp lên trên giường, đồng thời, Nam hậu đứng ở phía sau hắn, đang từ từ cởi quần áo.

Chỉ nháy mắt, trong đại điện đã một mảnh hương diễm, Tôn Nhạc chậm rãi lui ra phía sau vài bước, sau khi hướng Bá Lực vẫn đứng ở trong điện báo cho hai câu, liền đi ra Ngụy cung.

Vào ban đêm, Tôn Nhạc sai người mua về lại bốn chiếc xe ngựa. Ngày hôm sau, đoàn người lại hướng Tần quốc thẳng tiến.

Lúc này, trong tay Tôn Nhạc đã có hơn bảy mươi lạng vàng, cũng đủ đoàn người chạy tới hai nước nữa.

Tôn Nhạc rời đi, Ngụy vương cũng không nghĩ đến chuyện lưu nàng lại, hắn tuy rằng cùng Tôn Nhạc trò chuyện thật vui, bất quá đây chỉ là hắn chiêu hiền đãi sĩ mà thôi, Ngụy vương cũng không cảm thấy, Tôn Nhạc kẻ hiền lành này giỏi đến cỡ nào, hắn hoàn toàn không có nghĩ tới chuyện giữ nàng lại.

Nửa tháng sau, xe ngựa liền chạy ra khỏi Ngụy cảnh, chính thức tiến vào Tần quốc.

Lúc này, mọi người trong đội ngũ, đối với Tôn Nhạc đã là nói gì nghe nấy, kính ngưỡng có thêm. Mơ hồ, bọn họ bắt đầu cảm thấy, Tôn Nhạc chẳng những tài trí làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa tính cách ôn hòa lại uy nghiêm (uy nghiêm này thật ra là hiệu quả do không thích nói chuyện mang lại), có thể đảm nhiệm vị trí Vương hậu của Nhược Vương.

Tần quốc Hàm Dương.

Tôn Nhạc lúc này đi vào Hàm Dương, cũng không muốn cầu kiến Tần hầu, người nàng cầu kiến chỉ có một, chính là Tần Thập Tam vương tử, Doanh thu Doanh Thập Tam, lãnh đạo thực tế của mười vạn Uy Hổ quân tinh nhuệ Tần quốc.

Nghĩ đến Doanh Thập Tam, Tôn Nhạc không khỏi hiện ra hình dáng công tử văn nhả tuấn mỹ của hắn ba năm trước đây. Lúc ấy chính mình thấp hèn như thế, hắn cũng liếc mắt một cái liền chú ý đến chính mình, còn lấy danh quốc sĩ ca ngợi, có thể nói, đây là một người rất có nhãn lực.

Cũng không biết hắn hiện tại có còn nhận biết chính mình không? Tôn Nhạc nghĩ đến đây, không khỏi lắc đầu, đại biến ba năm này, đã không còn một chút bóng dáng người quá đi ngày kia. Hơn nữa, nàng bây giờ là vận y phục nam tử, không chút nào tương tự với nàng khi mặc nữ trang.

Cầu kiến Doanh Thu cũng không khó, Tôn Nhạc trực tiếp lấy lý do “Đối với chuyện công Sở có cái nhìn khác, mong Thập Tam vương tử cho gặp”, liền ở ngày thứ ba chiếm được cuộc hẹn của hắn. Dù sao, cái tên Điền Nhạc, lúc này ở trong nhóm chư hầu vẫn có chút thanh danh.

Đương nhiên, thanh danh này, chủ yếu vẫn là do năm trước việc Tôn Nhạc thuyết phục Mặc hiệp lan truyền ra. Hành vi của nàng lúc này còn chưa có truyền ra, tuy rằng thế nhân hiện tại đã biết Triệu quốc bỏ mình ước cùng Tần, bất quá cụ thể là nguyên nhân gì, vẫn không biết.

Nơi Doanh Thu định ngày hẹn Tôn Nhạc là trong cung vương tử của hắn.

Người Tần đơn giản, Doanh Thu lại càng đơn giản, cung vương tử của hắn chính là do mười lăm mười sáu tròng nhà đá cấu thành, chiếm diện tích tuy lớn, nhưng phòng ốc đình viện, không có một chút cẩn thận xa hoa của Sở nhân cùng Tề nhân. Nói đơn giản, chính là ở bên trong một mảnh cây cối, dựng một ít nhà đá. Không có cầu nhỏ nước chảy, cũng không có sân viện mệnh mệnh.

Người Tần trọng võ, Tôn Nhạc đi tới, có thể nhìn đến trước sau trái phải mỗi tròng nhà đá đều có thân ảnh lau mồ hôi luyện kiếm.

Khi Tôn Nhạc đi vào trước tròng nhà đá lớn nhất kia thì tinh tường nghe được thái giám dẫn đường quay vào bên trong bẩm báo, “Thập Tam điện hạ, Điền nhạc đã đến!”

“Dẫn hắn vào đi.” Thanh âm vui mừng êm tai.

“Dạ.”

Tôn Nhạc cất bước vào phòng, hai tay liền chấp lại, cao giọng nói: “Tề nhân Điền nhạc tham kiến Thập Tam vương tử!”

“Không cần đa lễ, “ Doanh Thu cười cười, nhìn Tôn Nhạc nói: “Điền tiên sinh lấy danh lợi thuyết phục, khiến Mặc hiệp không đi ám sát Sở Vương. Chính là đại tài đương thời, mời ngồi!”

“Không dám!”

Tôn Nhạc lên tiếng trả lời ngồi xuống sập bên trái, sau đó ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu, liền cùng Doanh Thu bốn mắt nhìn nhau. Giống ba năm trước đây, Doanh Thu vẫn một thân áo dài xanh như cũ, dáng người càng thêm thon dài, mày tuấn bạc môi, hai mắt giống như nửa đêm, sâu không lường được.

Ba năm rồi, nam tử thanh tú này không hề thay đổi so với trước kia, vẫn là bộ dạng mười bảy mười tám tuổi. Chính là trong con người đen như nửa đêm kia, uy nghiêm được dấu bớt, cả người có vẻ hòa ái dễ gần hơn so với trước kia.

Doanh Thu chống lại gương mặt Tôn Nhạc, bỗng nhiên hẩn nhịu mày, nói: “Điền tiên sinh nhìn thật là quen mắt.”

Tôn Nhạc cả kinh: ta biến thành cái dạng này rồi, người còn nhìn quen mắt? Thật là buồn cười!

Lập tức nàng lắc lắc đầu, nói: “Điền nhạc chưa từng gặp điện hạ.”

Doanh Thu cười nhẹ, thu hồi ánh mắt đánh giá nàng, hẩn bưng chén rượu thị nữ bên cạnh đưa tới lên, từ từ nói: “Điền Nhạc là làm thuyết khách vì Sở Nhược ư?”

Hẩn thành linh nói ra một câu này, hơn nữa thập phần khẳng định!

Tôn Nhạc ngẩn ra, liền đối diện với bảy tám ánh mắt nhìn chăm chú trong phòng.

Nàng ha ha cười, thản nhiên nói: “Không sai!”

Sau khi vừa thừa nhận, bất kể là Doanh Thu, vẫn là chư hiền sĩ trong phòng, đều nhướng mày, trên mặt mang theo vài phần lãnh ý.

Tôn Nhạc hồn nhiên như không thấy, nàng khẽ cười nói: “Điền Nhạc chỉ có mấy câu nói, sao điện hạ không nghe thử ?”

“Nói đi!”

“Đương kim Tần hầu có mười bảy người con, tồn tại đến nay thì tính cả điện hạ là có sáu người. Mà trong sáu người con, lại có Đại điện hạ, Tứ điện hạ cùng Thập Tam điện hạ ngài rất được Tần hầu sủng ái, khi trường thọ trăm năm* sẽ có thể kế thừa vị trí Tần hầu.”

(* cái này là nói văn hoa khi Tần hầu đi bán muối í mà ^^)

Đám người Doanh Thu hiển nhiên thật không ngờ Tôn Nhạc lại nói từ đây, lãnh ý trên mặt lập tức giảm đi, cả đám đều nghiêm túc lắng nghe nàng nói tiếp.

Tôn Nhạc nâng ly rượu trên sập lên nhấp một miếng, tiếp tục nói: ” Trong ba vị điện hạ, đại điện hạ làm người nhân đức, rất được tán dương, Tứ điện hạ thông tuệ hiểu thuận, vô cùng được sủng ái. Mà Thập Tam điện hạ người, lại có thủ hạ là mười vạn tinh binh Uy Hồ quân, mỗi khi chinh phạt Tây di đều đi tiên phong, được không?”

Doanh Thu mỉm cười, ánh mắt của hẩn vừa có ý mà như vô ý đánh giá Tôn Nhạc, “Nói tiếp.”

Tôn Nhạc từ từ nói: “Nhạc từ Phương Bắc, hình như nghe thấy, người Triệu đã bội bạc, không muốn cùng Tần liên quân đánh Sở. Kể từ đó, đánh Sở, vền vẹn chỉ có điện hạ! Xin hỏi điện hạ, lần này cùng Sở chiến một trận, điện hạ có thể nắm chắc sẽ toàn thắng không?”

Doanh Thu lắc lắc đầu, nói: “Không.”

Tôn Nhạc nói: “Không sai! Tề Ngụy Hàn đánh sở, liên quân đại bại, Sở lại thương binh bất quá chỉ mấy ngàn, không động đến căn cốt. Điện hạ tiến công lúc này, cùng Sở thực sự là thế lực ngang nhau, thắng bại năm năm, bất luận thắng bại thế nào, Uy hổ quân thương vong tất nhiên là rất lớn, phải không?”

Lúc này, Tôn Nhạc không đợi Doanh Thu trả lời, thân mình hơi nghiêng, nhìn chằm chằm Doanh Thu từ từ nói: “Uy Hổ quân là quân của điện hạ. Vậy nếu nó cùng Sở chiến một trận. Thắng, được lợi là Tần hầu. Bại, bị hao tổn là điện hạ. Xin hỏi điện hạ, nếu Uy Hổ quân không còn, điện hạ còn được Tần hầu coi trọng chăng? Đại điện hạ, Tứ điện hạ, còn chấp nhận được điện hạ sao? Ngày khác Tần hầu được trăm năm tuổi, còn có điện hạ không?”

Ba câu hỏi liên tiếp cuối cùng của Tôn Nhạc, đột ngột mà đến, nói năng rất có khí phách!

Trong thời gian ngắn, bất kể là Doanh Thu, hay là mọi người trong phòng, đều lộ ra vẻ trầm ngâm.

Trong sự trầm mặc, Tôn Nhạc chậm rãi đứng lên, nàng hướng tới Doanh Thu hai tay chấp lại, cất cao giọng nói: “Điền Nhạc chỉ nói đến thế, cáo từ!”

Dứt lời, thân mình nàng vừa chuyển, liền đi ra ngoài.

151. Chương 151: Ai, Muốn Chết Cũng Không Yên!

Thu đưa mắt nhìn Tôn Nhạc đi xa, hơi hơi thẳng thân, quay phía bên trái hỏi: “Bây giờ làm thế nào?”

Một thanh niên hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mặt tròn hơi mập đứng lên, chấp tay trước ngực nói: ” Lời kẻ này nói rất có đạo lý. Điện hạ sao không gặp đại vương, nói Triệu không đúng hẹn, mười vạn Uy Hổ quân không đủ thủ thắng, thỉnh đại vương phái ra năm vạn quân bảo vệ Tây lăng cùng đi chuyến này!”

Doanh Thu nghe vậy suy tư.

Lúc này, một hiền sĩ chừng năm mươi tuổi, mặt dài như mặt ngựa đứng lên, hấn chấp tay trước ngực nói: “Điện hạ, lời của Đát Vũ thật là có lý, quân giữ Tây lăng là của Tứ điện hạ, lấy cách làm người của Tứ điện hạ, tất nhiên không dám đem năm vạn sĩ tốt này để rơi vào tay điện hạ! Tứ điện hạ phản đối, điện hạ cũng có thể nhân cơ hội mà kéo dài.”

Doanh Thu nghe đến đó, gật gật đầu.

Đát Vũ mặt tròn hơi mập kia ở bên cạnh nói: “Nếu như không thể kéo dài, điện hạ có thể xin chiến Hàn Quốc!” Hấn nói tới đây, ánh mắt mọi người đều sáng ngời.

Doanh Thu gật đầu, ngón tay gõ gõ trên bàn, từ từ nói: “Không sai, Hàn sau khi bại vào tay Sở, thực lực đã trống rỗng, mười vạn Uy hổ quân ta thu tóm Hàn Quốc, cũng không phải việc khó.”

Hấn nói tới đây, lạnh lùng cười, “Lúc này đây các nước đánh Sở, đều là muốn mượn cơ hội xưng bá Trung Nguyên! Một khi đã như vậy, cần gì phải giả mù sa mưa bận tâm những chuyện lật lật? Bất quá nếu như muốn đánh Hàn, tìm một cái cớ mới được.”

Hàn cùng Tần liên nhau, quốc thổ vẹn vẹn chỉ bằng một phần ba Tần, lại suy nhược lâu ngày, bởi vậy mọi người chỉ đảo mắt liền muốn đánh Hàn Quốc.

Tôn Nhạc thản nhiên đi ra khỏi phủ Thập Tam vương tử, hai người hầu gắt gao đi theo. Vừa rồi Tôn Nhạc cùng Doanh Thu gặp mặt thì hai người vẫn canh giữ ở bên cạnh, đem những lời bên trong nghe rõ ràng.

Lúc này, bọn họ nhìn đến Tôn Nhạc cước bộ nhẹ nhàng, một bộ dáng thần định khí nhàn, không khỏi thấp giọng hỏi: “Cô nương. Tần sẽ lui binh chứ?” ” Doanh Thu kia có đáp ứng không?”

Hai người đồng thời hỏi.

Tôn Nhạc cười cười, trả lời: “Doanh Thu thông minh tuyệt đỉnh. Đối với loại người này, chỉ cần gợi ý là được. Yên tâm, Tần tất sẽ không đánh Sở!”

Hai người nghe vậy, đồng thời thở ra một hơi. Trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Bọn họ bây giờ đối với Tôn Nhạc thực sự là cực kỳ tâm phục khẩu phục. Nàng có thể tay không lừa Ngụy vương cam tâm tình nguyện dâng trăm lạng vàng. Tần quốc tự nhiên cũng trốn không thoát sự tính kế của nàng.

Đám người Tôn Nhạc trở lại tửu lâu. Chúng Sở nhân vừa nhìn thấy nàng, đã thấy hai người hầu vui mừng lộ rõ trên nét mặt phía sau nàng. Đồng thời vui mừng quá đổi, chỉ chốc lát. Mọi người liền vây lấy hai người hầu, líu ríu hỏi thăm.

Tôn Nhạc nghỉ ngơi một chút, liền hướng đám người Tế bá đưa ra ý muốn đi dạo một vòng ở thành Hàm Dương.

Thật vất vả có thể buông lỏng, đám người Tế bá tất nhiên là lập tức đáp ứng. Phải biết rằng, ngay cả bọn họ cũng rục rịch, muốn đi ra ngoài một chút.

Bọn họ vốn là muốn bảo hộ phía sau Tôn Nhạc, lại bị Tôn Nhạc cự tuyệt. Ở thời đại này, đối với nhân tài, bất kể là vương hầu hay là quyền quý bình thường, phổ biến đều là thực tôn kính. Cái loại thực hiện ám sát tài trí chi sĩ của quân địch thịnh hành ở đời sau, bây giờ còn chưa phổ biến. Hơn nữa, thời đại này người bình thường không có phân quốc gia, bởi vì tất cả nước chư hầu thực tế đều thuộc về Chu, đều là người một quốc gia. Nếu đã không phân quốc gia, người tài của người để cho ta sử dụng, thậm chí một nhân tài kiệt xuất đồng thời phục vụ cho vài nước chư hầu cũng là việc bình thường.

Đám người Tế bá cũng hiểu được, lấy sự thông minh của Tôn Nhạc, không thể nào gặp được nguy hiểm gì, liền tùy ý nàng đổi lại nữ trang, thân nhiên đi ra cửa tửu lâu.

Người Tần chất phác đơn giản, đi đến ngã tư đường ở Hàm Dương, hết thấy đơn sơ đến kỳ cục. Trên đường rất ít khi có thể nhìn đến cửa hàng, ngẫu nhiên có, cũng là một ít cửa hàng về ăn, mặc ở, đi lại những thứ nhất thiết tương quan cùng cuộc sống. Về phần cửa hàng mua bán châu báu sơn phần cơ hồ rất khó tìm đến.

Ngã tư đường Hàm Dương, toàn bộ từ khối đá lớn lát thành, điểm ấy thật ra giỏi hơn so với các nước còn lại. Người Tần thượng võ, dọc theo đường đi Tôn Nhạc nhìn qua, phần lớn là một ít kiếm khách áo tang đeo kiếm đi chân trần.

Tuy rằng kiếm khách nhiều như rừng, nhưng vẫn gọn gàng ngăn nắp, xem ra quan niệm kỷ luật của người Tần vẫn là mạnh nhất.

Tôn Nhạc vừa đi, vừa rất hứng thú hết nhìn đông tới nhìn tây. Hai mắt nàng sáng trong suốt, luôn không tự chủ được mà nghĩ : cũng không biết Hàm Dương trong lịch sử xuân thu kiếp trước, có phải cũng là bộ dáng như vậy hay không?

Ngã tư đường ở Hàm Dương bởi vì cửa hàng cùng bán hàng rong không nhiều lắm, cho nên tiếng ồn ào náo động cũng có vẻ ít chút. Tôn Nhạc nhẹ nhàng đi xuyên qua đám người, cảm nhận cảm giác Đô thành im lặng người đến người đi này.

Từ khi đi sứ tới nay, nàng vẫn căng thẳng như dây đàn, lúc này đại sự đã xong, sự thả lỏng trong lòng thật sự khó có thể nói hết, bởi vậy, trên mặt của nàng mang theo nụ cười, hai mắt cũng cười cong cong.

Tôn Nhạc giống như chim én chao lượn một hồi, dần dần càng đi người đi đường càng ít, khi nàng xuyên qua một cái ngõ nhỏ thì bất tri bất giác đã đi vào ngoại ô phía Tây Hàm Dương.

Ngoại ô phía Tây cách trung tâm tuy rằng chỉ chưa đến mười dặm, cũng có vẻ rất xa xôi, trên mặt đường tuy rằng vẫn có lát đá, người đi đường lại ít ỏi không có mấy.

Hơn nữa, hai bên đường đều là cây cối dày đặc thấp thoáng, gió thổi qua, liền dẫn theo một cỗ khí lạnh. Cỗ khí lạnh này hợp với với tiếng chim chiêm chiêm kêu to không thôi, có vẻ thực hoang vắng.

Đi thế nào mà đến đây rồi?

Tôn Nhạc trầm nghĩ, thân mình nàng vừa chuyển, chuẩn bị theo một cái ngã ba khác vòng trở lại.

Thân thể của nàng vừa mới chuyển đi, khoe mắt liền nhìn đến bên trong đám cây cối, một người đứng trên một tảng đá, hai tay kéo dây thừng.

Đầu chui vào trong vòng dây thừng!

Người này muốn treo cổ!

Tôn Nhạc cả kinh, thân thể vội vàng chuyển lại, xuyên qua bóng rừng bước nhanh tới hướng người nọ. Đi không đến trăm mét, Tôn Nhạc liền tới sau lưng người đó.

Người nọ đưa lưng về phía Tôn Nhạc, đang đứng trên tảng đá ước lượng, hai tay kéo sợi dây thừng cột trên nhánh cây xuống phía dưới, cứ như là đang điều chỉnh độ lớn nhỏ của dây thừng, xem đầu của hắn có thể chui lọt hay không.

“Sai rồi!”

Tôn Nhạc đột nhiên kêu lên: “Như người vậy không chết người được đâu!”

Người nọ khẽ giật mình!

Hắn chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc.

Người này chừng mười bảy tám tuổi, giữa ngũ quan thanh tú lộ ra một cổ đau thương, còn là một chàng thiếu niên.

Chàng thiếu niên này liếc mắt nhìn Tôn Nhạc, hỏi: “Tại sao lại sai?”

Tôn Nhạc nghiêm túc phụng phịu, nghiêm trang nói: “Người sao lại ngu xuẩn như thế? Dem quàng dây thừng trên cổ như vậy không chết người được!”

Thiếu niên khẽ giật mình, hắn không hiểu nhìn Tôn Nhạc, vừa nhìn về phía dây thừng trong tay, lúng ta lúng túng nói: “Trong sách chưa từng nói đến.” Hắn nói đến đây, chính mình cũng có điểm xấu hổ, lập tức rất chân thành thỉnh giáo: “Vậy phải làm như thế nào?”

Tôn Nhạc nhếch ày, nói: “Người kéo dây thừng lên cao chút ít. Đúng, treo trên nhánh cây kia, cao lên cao lên nữa! Đúng, cứ như vậy. Sau đó hai tay nắm chặt dây thừng. Đúng, đem tảng đá đá văng ra. Đúng rồi, cứ như vậy!”

Trong sự sai sử của Tôn Nhạc, thiếu niên kia hai tay hướng lên, hắn cầm chặt lấy dây thừng, tảng đá đã bị đá văng ra. Thân thể hắn hoảng động một cái, lắc lư. May mắn nhánh cây kia quá mức thô, thiếu niên người lớn như thế bám lấy đứng đưa, nhánh cây chỉ rắc rung động, chứ chưa đứt gãy.

Lực cánh tay thiếu niên rất tốt, Tôn Nhạc nhìn bộ dáng hắn lắc lư thật thoải mái, thiếu chút nữa nhin không được dạy hắn cứ thế mà làm ít động tác đu dây. May mắn may mắn thay, lời nói đến bên miệng nàng vẫn cố kiềm nén lại. Bằng không thiếu niên đơn giản lại không biết thế sự, không nghi ngờ làm theo luôn rồi.

Tôn Nhạc đi đến trên tảng đá lớn hơi nghiêng, dùng lá cây lót dưới mông, thản nhiên ngồi.

Ngồi xong, Tôn Nhạc chuyển hướng thiếu niên thưởng thức, lúc này, cánh tay thiếu niên hiển nhiên bắt đầu mỏi nhừ rồi, có điểm không chịu nổi, khuôn mặt đoan chính của hắn bắt đầu hồng lên, trên trán cũng có mồ hôi lấm tấm chảy ra.

Hắn nhìn đến Tôn Nhạc nhìn hướng mình, thở phì phò, có điểm xấu hổ nói: “Cô nương tay ta mỏi nhừ rồi, không chịu nổi.”

Tôn Nhạc nghe vậy, hai mắt lạnh lùng thoáng nhìn, quát: “Chết còn không sợ, sao lại sợ mệt?”

Khuôn mặt thiếu niên khổ sở, vội vàng không dám lên tiếng nữa.

Tôn Nhạc nhin cười, mở miệng hỏi: “Người vì sao lại muốn chết?”

Thiếu niên hiển nhiên là thật sự không chịu nổi, hắn cúi thấp đầu, mặt đỏ lên thở phì phò cố sức nói: “ Cô nương trong lòng ta, nàng gả cho người khác.”

Chuyện này cũng không ngoài dự đoán. Tôn Nhạc nhẹ gật đầu, tò mò hỏi: " Vì sao chọn chỗ này?" Nơi này ngay tại bên cạnh đường lớn, cũng không phải là nơi tốt để tự sát. Không nghĩ qua là có người thích xen vào việc của người khác nhìn đến, như mình chính là ví dụ điển hình.

Thiếu niên mím môi, khó khăn nói ra: "Nàng, kiểu cười của nàng đi ngang qua chỗ này."

Thì ra, là muốn chết cho cái cô nương kia xem!

Tôn Nhạc hoàn toàn rõ ràng rồi.

Nàng vừa hiểu được, thiếu niên vô lực thở ra, "Ta, ta không chịu nổi, ta, ta không chết nữa!" Nói xong, bịch một tiếng, hai tay thiếu niên buông dây thừng ra, cả người nặng như khối đá nặng nề mà ngã lăn trên mặt đất. Khi hắn nện đến bảy tám vòng chóng mặt quay cuồng, Tôn Nhạc tỉnh táo nhìn đến, lòng bàn tay cầm lấy dây thừng của thiếu niên, hiện ra một cái dấu đỏ rất sâu.

(Myu:Chỗ này là Nhạc tỷ lừa anh này, không bảo hắn dùng dây thừng làm thông lọng mà lấy hai tay nắm dây thừng như tarzan đu dây vậy đó J)

Thiếu niên vừa té ngã trên đất, Tôn Nhạc liền vọt tới trước mặt hắn. Nàng mặt lạnh, cực tức giận nhìn chằm chằm vào thiếu niên cả giận nói: "Người sao có thể như thế? Một chút khổ như vậy cũng chịu không được, còn dám đi tự tử?"

Thanh âm Tôn Nhạc đã hung lệ mà lại lạnh lùng, trong hai mắt hàn quang bắn ra bốn phía.

Thiếu niên rơi xuống đầu vầng mắt hoa, lúc cái móng đau thân thể đau lòng bàn tay càng đau, ngẩng đầu chống lại gương mặt hung thần ác sát của Tôn Nhạc.

Hắn sợ tới mức thân thể co rụt lại, mặt vốn trắng đến đỏ bừng cũng là trở nên trắng bệch, thiếu niên tránh né sự chỉ trích của Tôn Nhạc, sợ hãi rụt rè nói: "Ta, ta, ta không chết nữa."

Hắn từ trên mặt đất chồm vật bò lên, vừa bò vừa kêu lên: "Ta, ta không chết" Trong tiếng kêu, thiếu niên như con chuột trốn tránh mèo thân thể vừa chuyển liền hướng ra phía ngoài nhảy lên, hắn một đường lao đảo, "Rầm" một tiếng ngã xuống đất, vừa vội vàng bò lên, bất quá chừng trăm thước, hắn liền ngã ba lượt. Mất thật lớn công phu, bóng lưng chồm vật rớt cục biến mất trước mắt Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhìn thân ảnh hắn biến mất, từ từ đưa tay che miệng.

Đột nhiên, tiếng cười liên tiếp từ trong miệng vang ra. Tiếng cười kia càng ngày càng vang, càng ngày càng vang, Tôn Nhạc trước ngưỡng sau cúi, cười không ngừng đến nước mắt cũng chảy ra.

Tôn Nhạc cười không ngừng đến mệt mỏi, mới vừa xoa xoa bụng, vừa lau nước mắt, lẩm bẩm lầu bầu : " Cảm giác khi dễ tên gốc tử thật đúng là không tệ a."

Nàng nói đến đây, lại liên tiếp cười. Trong tiếng cười, Tôn Nhạc chậm rãi đi trở về trong thành.

152. Chương 152: Giết.

"Tỷ tỷ mau nhìn kia, cô nương kia có phải nhìn rất là quen mắt?" Trên tầng hai một lầu, một cô gái xinh đẹp nghiêng mắt nhìn đông nghiêng mắt nhìn tây, đột nhiên liếc nhìn Tôn Nhạc nhàn nhã thảnh thơi bước giữa ngã tư đường. Nàng chỉ một ngón tay về hướng Tôn Nhạc, hướng một thiếu nữ khác bên cạnh nói. Tỷ tỷ này so với thiếu nữ mở miệng lớn hơn một hai tuổi, cũng phi thường xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là lông mày nàng nhô cao, môi cực mỏng, trong ánh mắt có vẻ tàn khốc.

Tỷ tỷ này đuổi đầu ra, cũng nhìn về hướng Tôn Nhạc.

Vừa nhìn, chân mày nàng cau lại. Lúc này, muội muội bên cạnh còn đang kêu lên: "Tỷ tỷ, tỷ xem ngũ quan của nàng đó, cặp mắt kia, quả thực cùng tiện nữ nhân kia giống như đúc! Chỉ là so với tiện nữ nhân kia xấu hơn nhiều."

Trong khi muội muội lúu rúu, thiếu nữ lớn tuổi này tay phải vẩy vẩy, một kiếm khách áo tang đi tới. Thiếu nữ chỉ một ngón tay về hướng Tôn Nhạc, nói với kiếm khách áo tang: “Đi kêu cô nương kia lên đây!”

“Dạ!”

Kiếm khách áo tang lên tiếng rời khỏi.

Tôn Nhạc đang nhìn quanh, đột nhiên cảm giác được một đạo ánh mắt chăm chú khóa trên người chính mình.

Trong nội tâm nàng rung mình, theo tầm mắt nhìn lại. Chỉ thấy ở cửa ra vào một nhà tửu lâu đề “Như lâu”, một kiếm khách áo tang chăm chú nhìn chăm chăm vào nàng, đang chạy đến gần.

Chỉ chớp lát kiếm khách áo tang liền đi tới trước mặt Tôn Nhạc. Hấn hướng Tôn Nhạc cao thấp đánh giá. Thấy nàng quần áo bình thường, tướng mạo không thu hút, trong nội tâm đã chứa vài phần khinh thị.

Lập tức, kiếm khách áo tang này hướng Tôn Nhạc nói: “Tiểu thư nhà ta muốn cùng cô nương gặp mặt. Xin mời!”

Trong lời nói tùy ý mang theo vài phần ngạo mạn.

Tôn Nhạc nhúu mày, tuy nàng luôn nội liễm không thích gây náo động. Cũng mặc kệ Cơ Ngũ hay là Nhược Nhi hoặc những người lui tới giao tế trong đoạn đường này, đều là nhân vật quyền quý nổi tiếng. Sao có thể nguyện ý thừa nhận loại khinh bỉ không giải thích được này?

Khóe miệng nàng nhẹ cong. Tùy tiện liếc nhìn kiếm khách áo tang này, nhàn nhạt nói: “Đa tạ quý chủ ời. Nhưng gặp mặt thì không cần.”

Dứt lời, thân thể nàng vừa chuyển. Đúng là không thèm quan tâm đến lý lẽ xoay người bước đi.

Phản ứng của Tôn Nhạc, hoàn toàn vượt quá dự liệu của kiếm khách áo tang này, lông mày hấn lập tức dựng lên, phần nộ quát: “Thật to gan, ngươi biết tiểu thư nhà ta là người phương nào hay không?”

Tiếng quát của kiếm khách áo tang này cũng không nhỏ, nhất thời dẫn tới người qua đường liên tiếp nhìn lại, trong bất tri bất giác, đã có không ít người ngừng bước xem náo nhiệt.

Tôn Nhạc có điểm phiền chán, cũng có chút buồn cười, nàng lẳng lặng nhìn về phía kiếm khách áo tang, “Tiểu thư nhà ngươi là người phương nào, cùng ta không quan hệ. Ta không muốn biết!”

Kiếm khách áo tang không khỏi ghen hòng, thực sự là há mồm cứng lưỡi. Mà trong đám người bàng quan, cũng phát ra một hồi tiếng phì cười.

Mọi người phì cười, làm cho kiếm khách áo tang kia cực kỳ tức giận, hấn vô thức hướng sau lưng sờ, muốn rút trường kiếm ra. Nhưng tay vừa đụng phải thân kiếm, hấn lại nghĩ tới mình không thể tự chủ trương, liền cứng rắn mà ngừng lại.

Tôn Nhạc thấy kiếm khách áo tang này rõ ràng vươn tay sờ binh khí, lông mày không khỏi nhảy lên, trong chớp mắt, tâm tư nàng thay đổi thật nhanh, nhiều chủ ý đều xông ra, chỉ đợi trường kiếm người này vừa rút liền lập tức ứng đối.

Đúng lúc này, một thanh âm nữ tử mềm mại truyền đến, “Yến Đại, lui ra!”

“Dạ!”

Kiếm khách áo tang vừa lui, một thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc. Phía sau của nàng, theo sát là một cô nương cùng nàng cực kỳ tương tự chỉ là tuổi còn hơi nhỏ.

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy thiếu nữ này, lông mày chính là nhúu lại một cái, thiếu nữ trước mắt này có hai phần nhìn rất quen mắt. Đúng rồi, đại mỹ nhân Yến quốc trước kia nàng đã từng gặp, tựa hồ cùng thiếu nữ này có điểm tương tự.

Tỷ tỷ lông mày nhô cao, có vẻ khôn khéo chút, nàng đi đến cách Tôn Nhạc năm bước. Cước bộ ngừng lại, sau khi hướng nàng cao thấp đánh giá một phen, đột nhiên chăm chú nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc, nói: “Đúng rồi, ngươi là xấu nô nhi! Ngươi chính là xấu nô nhi!”

Thiếu nữ vừa kinh ngạc vừa chán ghét đánh giá Tôn Nhạc, tiếp tục nói: “Xấu nô nhi, thật không nghĩ đến, sáu năm rồi, rõ ràng ở trong thành Hàm Dương gặp lại ngươi! Hơn nữa ngươi còn tuyệt không xấu! Chắc chắc, thế sự thật sự là khó liệu, năm đó thần y Tần Việt Nhân nói không có thuốc nào chữa được độc từ trong thai, cứ nhiên lại bị ngươi giải khai!”

Thần y Tần Việt nhân? Độc từ trong thai?

Tôn Nhạc nhớ ra rồi, trước kia A Phúc cùng Ngũ công tử từng nói qua, thân thể này thân thể bất phạm, hơn nữa mới sinh ra liền bị thần y Tần Việt Nhân kết luận trúng độc từ trong thai, không có thuốc nào chữa được.

Xem ra, lúc này mình lại gặp cố nhân rồi!

Đối với tình huống của thân thể này, Tôn Nhạc vẫn không hỏi đến, cũng không để ý nhiều quá.

Thiếu nữ lớn tuổi thấy Tôn Nhạc hồ nghi nhìn mình, không khỏi nở nụ cười, “Xấu nô nhi, ngươi không phải vài năm không gặp, đem hết thấy đều quên hết a?”

Trong chốc lát này, người vây xem càng ngày càng nhiều, ba vòng trong ba vòng ngoài đều chật ních. Tôn Nhạc nhìn sang hai tỷ muội, nhàn nhạt trả lời: “Đúng vậy, ta đã quên.”

Hai tỷ muội không khỏi hai mặt nhìn nhau, các nàng không thể tin được đây là lời mà xấu nô nhi trong cổ chấp tự ti lộ ra vài phần điên cuồng trước kia nói ra!

Tôn Nhạc liếc mắt nhìn mấy kiếm khách áo tang cản đường, cất bước tiến lên, nhàn nhạt nói: “Xin nhường bước!” Nàng vừa nói, vừa vươn tay chỉ Yến Đại đang cầm kiếm hướng về ngực mình.

Hai tỷ muội lúc này đã hoàn toàn rõ ràng, xấu nô nhi trước mắt này, hoàn toàn không đem các nàng bỏ vào trong mắt!

Thật là đáng giận!

Muội muội đứng hơi nghiêng, đột nhiên khê kêu một tiếng, ” Nữ nhân thấp hèn, ngươi dám nói chuyện với chúng ta như thế?” Trong tiếng quát , nàng như điện xẹt rút trường kiếm trên lưng ra, hàn quang chớp động, kiếm như con rắn dài, trong gào thét đâm vào giữa lưng Tôn Nhạc.

Một kiếm này của nàng, tới thập phần đột ngột, hơn nữa trực chỉ giữa lưng Tôn Nhạc! Tôn Nhạc không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến, căn bản không cách nào phán đoán một kiếm này của nàng có phải là muốn lấy tánh mạng của mình không. Lập tức, nàng vô thức nghiêng người một chút, thân thể nghiêng về phía bên trái!

Trước mắt mọi người chỉ là một cái thoáng qua, khi định thần nhìn kỹ thì Tôn Nhạc đã vọt đến cách mấy người ba bước phía bên phải. Hơn nữa, thân thể nàng như con mèo , không chút do dự chen ra bên ngoài, mắt thấy muốn chạy ra khỏi đám người.

Lúc này, trong lòng Tôn Nhạc âm thầm kêu khổ: nàng thật không ngờ những người này điên cuồng như thế, chính mình thật vất vả kiên cường một hồi, lại đá phải thiết bản!

Hành động này thật cao ngạo! Xấu nô nhi trước kia mỗi lần đều mặc người đánh chửi, vài năm không thấy, nàng lại kiêu ngạo không ít!

Hai tỷ muội đồng thời giận dữ, các nàng cùng kêu lên: “Ngăn nàng ta lại! Chặt bỏ một tay nàng!”

Tiếng hét phản nộ của hai nàng vừa ra, chúng kiếm khách áo tang chính tề đáp: “Dạ!” Trong tiếng đồng ý, bọn họ đồng loạt đi ra, vây quanh hướng Tôn Nhạc bức tiến.

Tôn Nhạc vốn không ngừng kêu khổ khi hai nàng ra lệnh chặt bỏ một tay chính mình thì trên người chính là phát lạnh! Xem ra, hai nàng này vốn là muốn khi dễ mình! Coi như mình tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì kết quả cũng là như hiện tại vậy thôi! Quả nhiên là khinh người quá đáng!

Tôn Nhạc kinh nghiệm ở tràng diện thế này quá nhiều rồi! Càng nguy cấp nàng càng tâm như chỉ thủy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Yến Đại công phu cao nhất, lúc này hắn đã vọt tới sau lưng Tôn Nhạc, chỉ thấy mũi kiếm hắn khê lướt, trên không trung xẹt qua vài đạo hàn quang, âm u chỉ hướng giữa lưng Tôn Nhạc!

Kiếm còn không đến, tiếng gió đã tới gần!

Ngay khi mũi kiếm Yến Đại như điện xẹt hướng về lưng Tôn Nhạc thì Tôn Nhạc vốn đang xông về phía trước tay phải nhẹ vung, cực kỳ đơn giản hướng về phía sau về một cái!

Một cái vẽ này, hình thành một đạo công lực vô hình như dòng nước xoáy.

Trong nháy mắt, Yến Đại chỉ cảm thấy mũi kiếm của chính mình bị một cỗ lực lượng tà dị lôi kéo, trường kiếm vốn là muốn đâm vào lưng Tôn Nhạc, lập tức nghiêng nghiêng qua bên phải, đồng thời, cước bộ của hắn đạp vào khoảng không!

Hai tỷ muội nhìn đến Yến Đại đâm ra một kiếm kia, vội kêu lên, “Đừng giết nàng.” Trong khi nói thì liền nhìn đến Yến Đại lao đảo về phía trước một cái, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất!

Yến Đại chính là cao thủ trong đám kiếm khách, hắn lập tức vội vàng trấn định, mới khiến cho bản thân đứng lại. Khi hắn lại ngẩng đầu lên, trong ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc đã là kinh hãi! Chẳng lẽ, thiếu nữ tuổi còn nhỏ, diện mạo xấu xí trước mắt này, lại là cao thủ cấp Kiếm Sư sao?

Phải biết rằng, cao thủ cấp Kiếm Sư cùng kiếm khách không thể đánh đồng! Một Kiếm Sư, có thể đủ ứng phó hai ba mươi kiếm khách!

Đám người thực sự quá chen chúc, Tôn Nhạc vội vàng xâm nhập vào trong dòng người, cặng chân mà chạy như điên, nhưng căn bản là đi không nổi. Mà những kiếm khách áo tang kia, tựa hồ hoàn toàn không sợ ngộ thương người qua đường. Tôn Nhạc vừa nhảy lên, vừa nghe được sau lưng thỉnh thoảng truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết.

Tôn Nhạc cơ hồ không có kinh nghiệm lâm trận, toàn bộ tâm thần của nàng hiện tại đều đặt trên người những kiếm khách đuổi theo mình kia, liền không rảnh bận tâm đến đường đi. Nàng vốn là muốn mau chút vọt tới tửu lâu mình ở, nhưng sau khi nàng lao ra vài trăm mét, mới phát hiện chính mình trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, trong lúc bất tri bất giác, lại đang hướng phương hướng ngoại ô phía Tây Hàm Dương mà chạy.

Lúc này, những kiếm khách kia đã chạy ra khỏi đám người vây quanh, hướng nàng từng bước bức tiến, nàng muốn quay đầu là chuyện không thể nào.

Tôn Nhạc cắn răng, gấp đến độ mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng xuống dưới. Nàng xưa nay tâm tư bách chuyển, nhưng bây giờ trong đầu chỉ nghĩ làm như thế nào tránh đi sát chiêu đằng sau đang tới, căn bản cũng không có tinh lực phân thần suy nghĩ.

Hai tỷ muội vội vàng đi theo phía sau đám người, muội muội hét to: “Không cần chém tay của nàng nữa, giết con tiện nhân thấp hèn này đi!”

“Dạ!”

Chúng kiếm khách nhất tề đồng ý.

Trong tiếng đồng ý, Tôn Nhạc chỉ cảm thấy sau lưng kiếm phong gào thét, dưới chân nàng không ngừng chuyển động, mỗi lần cảm giác được kiếm phong đánh úp lại, chính là vươn tay về phía sau vung lên!

Mà nàng vung lên như vậy, mỗi một lần cũng có thể làm kiếm phong tới gần kia chệch đi, thậm chí làm kiếm khách té ngã trên đất!

Cứ như vậy, một đuổi một chạy, đám người Tôn Nhạc trong lúc bất tri bất giác đã đi tới ngoại ô phía Tây Hàm Dương, đi tới chỗ thiếu niên kia thất cố!

Mà cái địa phương này, lại yên tĩnh nhiều lắm, bất lợi với Tôn Nhạc nhiều lắm!

Tôn Nhạc âm thầm kêu khổ, nhưng nàng thực sự là ngay cả tinh lực chửi bản thân mình cũng không có. Tất cả tinh thần, tất cả cảm giác, đều chuyển chú vào kiếm phong thỉnh thoảng đánh úp lại sau lưng.

Lúc này, thể chất Tôn Nhạc rèn luyện vài năm rốt cục cũng thể hiện thành quả. Nàng một đường chạy như điên hơn mười dặm, rõ ràng đều không có cảm giác mệt mỏi.

Chỉ là, phía trước lại càng ngày càng an tĩnh, trước mặt của nàng, xuất hiện một mảng từng lớn. Lúc này, ngay cả bóng người qua đường cũng không thể thấy.

Tuy thời đại này người ta đối với chuyện kiếm khách đuổi giết cũng không chấp nhận, càng không có người bênh vực kẻ yếu. Chính là, có người đi đường đi ngang qua dù sao cũng có một tia hi vọng a!

Hai tỷ muội hiển nhiên cũng đã tập qua công phu, các nàng nhìn đến Tôn Nhạc chạy trốn tới loại địa phương này. Không khỏi cười khanh khách, trong tiếng cười, muội muội sắc bén nói: “Xấu nô nhi, người vẫn ngu xuẩn như trước kia! Lúc này, bọn cô nương nhất định phải cho người lại nếm thử tư vị sống không bằng chết!”

153. Chương 153: Giết (2)

Trong tiếng cười, kiếm phong gào thét mà đến, trong nháy mắt, một kiếm khách áo tang vọt đến bên trái Tôn Nhạc, mũi kiếm của hắn bắn ra, mang theo gió lạnh mãnh liệt đâm tới hướng cổ họng Tôn Nhạc!

Cùng lúc đó, ba kiếm khách khác cũng lần lượt vây lại. Ngay sau đó, hai tỷ muội cũng đuổi tới!

Tôn Nhạc thấy muốn trốn cũng không còn chỗ trốn, dứt khoát dừng bước. Cước bộ của nàng vừa mới dừng lại, mũi kiếm chỉ hướng cổ họng đã tới!

Tôn Nhạc lúc này không chỗ cầu cứu, tử vong đến gần, tâm thần lại yên lặng tới cực điểm.

Khi mũi kiếm kia mất thấy sắp đâm đến cổ họng của nàng thì cổ tay trái Tôn Nhạc hất lên, bàn tay trái nhẹ vung ra!

Đồng thời, cước bộ nàng hơi nghiêng, chiêu thức Thái Cực quyền theo đó mà sinh ra.

Bất quá chiêu thức kia không giống với bất luận với chiêu nào mà nàng từng luyện qua trước kia, như là tiện tay chém ra, lại rất tự nhiên hoàn hảo, tiêu sái.

Tay trái Tôn Nhạc hất lên một cái, cứ như không có xương vỡ vào thân kiếm. Trong nháy mắt, kiếm khách kia chỉ cảm thấy một cổ đại lực hùng hậu hướng mình xoắn tới. Tay phải cầm kiếm của hắn đau xót, không tự chủ được buông lỏng chuôi kiếm ra. Đồng thời, thân thể hắn chạy qua bên hông ba bước, hai đầu gối mềm nhũn ngã xuống đất!

Trong nháy mắt, Tôn Nhạc đã là trường kiếm nơi tay!

Lần này, không chỉ là hai tỷ muội cùng chúng kiếm khách, đến Tôn Nhạc cũng kinh hãi. Nàng liếc nhìn trường kiếm trong tay, kinh hãi mà nghĩ: thì ra công phu của ta cũng rất là không tồi.

Nàng nhớ rõ Trần Lập từng nói qua chính mình thực ra đã có thực lực Kiếm Sư. Chỉ bởi vì không có sát khí, không có kinh nghiệm thực chiến, cho nên suy giảm đi nhiều.

Có lẽ, lúc này đây nàng có thể tìm được một đường sống!

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua trường kiếm trong tay, nghĩ đến chính mình chưa từng tập qua kiếm thuật, cầm kiếm còn không bằng dùng tay không liều mạng đối địch. Lập tức ngón tay buông lỏng, thanh kiếm rơi trên mặt đất!

Nàng vừa làm ra động tác này, mọi người cả kinh lần nữa.

Trong nháy mắt, hai tỷ muội đồng thời nở nụ cười. Tiếp đó, đám kiếm khách kia cũng cười nhạo ra tiếng.

Trong tiếng cười, một kiếm khách nhắc tay phải lên, trường kiếm phá không mà ra, thẳng tắp đâm hướng lồng ngực của nàng, đồng thời, hắn cười nói: “Quả nhiên là một kẻ ngu xuẩn!”

Trong tiếng cười, trường kiếm hắn đã tới!

Tôn Nhạc lúc này thật sự là không vui không buồn, tâm như chỉ thủy.

Khi trường kiếm kia chỉ hướng bộ ngực mình thì cước bộ nàng xê dịch, thân thể bay bổng vừa chuyển, tay phải hất lên lần nữa!

Lại một lần nữa, tay phải kiếm khách kia tê rần, trường kiếm rời khỏi tay! Tôn Nhạc trong tay lần nữa chiếm được một thanh trường kiếm. Mà người của nàng, thì theo sự di chuyển, đã chuyển đến bên cạnh thân thể kiếm khách này cách hần chưa đến một mét!

Chính là lúc này!

Tay phải Tôn Nhạc nhẹ nhàng sử xuất, nhẹ vô cùng, cực nhanh chóng, mọi người chỉ thấy trong nháy mắt, một tiếng kêu thảm thiết thê lương phá không mà ra. Chỉ thấy nơi tim kiếm khách kia, vừng vàng cầm thanh bội kiếm của hần. Miệng còn phun bọt máu, kiếm khách trừng lớn hai mắt cứng rần ngã xuống, trong nháy mắt liền táng mạng!

Mà lúc này, Tôn Nhạc đã phiêu đến chỗ cách hần hai thước xa, đứng ở một bên lạnh lùng nhìn thi thể kiếm khách kia, hồn nhiên không giống một người lần đầu giết người!

Lần này, tất cả mọi người đều kinh trụ.

Ba cái kiếm khách còn dư lại đầu tiên là cả kinh, đảo mắt gương mặt trướng đến đỏ bừng: Thì ra nàng ta thật sự là một kiếm khách, chính mình cứ nhiên bị một nha đầu thấp hèn đùa bỡn! Thật là đáng hận!

Trong tiếng kêu sợ hãi của hai thiếu nữ, ba cái kiếm khách vù vù vọt đến bao vây Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc lần này luân phiên đắc thủ, tâm thần càng an định.

Ba người vừa vây lên, ba thanh trường kiếm liền mang theo hàn quang âm u hướng về mi tâm, sau lưng, dưới bụng Tôn Nhạc.

Bất quá, vây công như vậy, đối với Thái Cực quyền lại không hề có tác dụng. Tôn Nhạc hai tay vẽ thành vòng, một cổ kinh lực hùng hồn như dòng nước xoáy sinh ra, cơ hồ là trong nháy mắt, ba thanh trường kiếm đồng thời bị cổ kinh lực này xoắn lấy, bàn tay ba người đồng thời buông lỏng.

Ngay khi ba người quá sợ hãi, cước bộ Tôn Nhạc vừa chuyển, đã đi tới bên cạnh kiếm khách bên trái. Tay phải của nàng hất lên, một thanh trường kiếm tới tay. Đồng thời, trường kiếm trong tay nàng duỗi ra!

Trong nháy mắt, trái tim kiếm khách kia trúng kiếm, giống hệt như người vừa rồi!

“Rầm”

Theo tiếng thi thể ầm ầm ngã xuống, hai kiếm khách cũng kinh hoảng thất sắc. Ngay lúc bọn họ còn kinh hoảng, lực đạo nơi hai tay Tôn Nhạc còn đang xoay tròn, dòng xoáy còn chưa có biến mất, trong nháy mắt, hai thanh trường kiếm rơi vào trong hai tay Tôn Nhạc. Mà hai tay nàng rung lên, đồng thời đâm về phía trước!

“Phập phập”

Theo hai thanh kiếm đâm vào trái tim hai tên kiếm khách. Trên người Tôn Nhạc đột nhiên rét lạnh, nàng còn chưa có rút tay về, lưng liền đau nhức kịch liệt một hồi!

Trong đau nhức kịch liệt, Tôn Nhạc tự nhiên mà nghiêng nghiêng về bên phải, đồng thời, trong cơ thể nàng chảy ra một cổ nội kinh, ngăn tại chỗ đang đau nhức!

Tôn Nhạc lão đảo xoay đầu lại.

Trên lưng của nàng, cầm một thanh trường kiếm! Trường kiếm kia theo động tác của nàng lung la lung lay.

Mà nàng đối mặt hai tỷ muội, đặc biệt cô tỷ tỷ vừa mới đâm Tôn Nhạc một kiếm kia, sắc mặt càng trắng bệch, hai tỷ muội vừa sợ lại vừa mừng thâm nhìn Tôn Nhạc, nhìn máu tươi nàng rò rỉ chảy xuống, đảo mắt ướt đầm xiêm y.

Tôn Nhạc cắn răng, nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào hai nàng, sát khí nổi lên: chuyện hôm nay, đều là bởi vì hai nàng này mà ra. Cho dù hôm nay táng mạng, cũng phải kéo các nàng xuống làm đệm lưng!

Nghĩ tới đây, mũi chân nàng vừa chuyển, hai tay vẽ vòng tròn lần nữa.

Công phu hai tỷ muội chỉ là mới nhập môn, lúc này nào có cái năng lực phản ứng gì? Nhìn đến Tôn Nhạc tới gần, đều không có nửa điểm động tác.

Động tác Tôn Nhạc vẫn nhẹ nhàng chuyển tới cô muội muội bên cạnh, tay phải nàng hất lên lần nữa, trong nháy mắt, trường kiếm của cô muội muội rơi vào trong tay của nàng rồi.

“Phập!”

Một kiếm tổng ra!

Tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng thét chói tai đồng thời xé rách không trung.

Trong nháy mắt, trái tim muội muội trúng kiếm, ngã nhào trên mặt đất.

Mà tay phải Tôn Nhạc co lại, đem mũi kiếm máu chảy đầm đìa rút ra, máu không ngừng nhỏ giọt xuống mặt đất cùng hàn quang giao thoa một chỗ, âm tàn hương tỷ tỷ kia xông lại.

Tỷ tỷ kia đột nhiên nhìn đến muội muội một kiếm toi mạng, ở đâu còn có cái năng lực phản ứng gì? Lập tức nàng ngậy ra như phồng trứng mất, thẳng đến một kiếm của Tôn Nhạc đâm tới trên trái tim nàng, nàng mới kêu lên: “Thật là lớn.”

“Rầm” một tiếng, tiếng nói cô tỷ tỷ này còn chưa rơi xuống, thi thể đã ngã xuống đất.

Mỗi một kiếm Tôn Nhạc đều đâm thẳng vào trái tim, trúng chiêu chết ngay!

Trong nháy mắt, mấy người liền bị Tôn Nhạc giết chết. Nhìn mấy cỗ thi thể trên mặt đất, Tôn Nhạc một mực chống đỡ nhanh chóng đánh tan cảm giác khản trương. Mà nàng, bắt đầu lung lay sắp đổ.

Ngay lúc trước mắt Tôn Nhạc tối sầm, nàng nhìn thấy thiếu niên được nàng cứu vừa rồi cùng một thiếu nữ vội vàng hướng nàng chạy tới. Bọn họ vừa chạy, vừa kêu lên: “Ân công, người làm sao vậy a?”

Rốt cục có người chịu đưa tay cứu giúp rồi, Tôn Nhạc thả lỏng trong lòng, đồng thời, nàng cũng nhắm mắt lại, chìm vào mộng đẹp ngọt ngào trong bóng tối.

Hai người vội vàng nâng Tôn Nhạc lên, bọn họ nhìn thi thể đầy đất thì chân liền bủn rủn, lúc này nhìn đến trường kiếm lay động trên lưng Tôn Nhạc thì sắc mặt càng trắng bệch.

“Ca, thanh kiếm trên lưng nàng làm sao bây giờ?”

“Ta cũng không biết, trước tiên đem nàng nâng trở về gặp phụ thân đã a.”

“Vâng.”

Ngay khi hai người vịn Tôn Nhạc rồi đi hai canh giờ sau, đám người Tế bá vội vàng chạy tới đây. Chính là, bọn họ tìm tới tìm lui, lại chỉ có thể tìm tới sáu cỗ thi thể trên mặt đất này. Ngay cả hình bóng Tôn Nhạc cũng không có.

154. Chương 154: Tôn Nhạc Diện Mạo Thanh Lệ Mười Sáu Tuổi

Nửa năm sau, một thiếu niên gương mặt đoan chính, mắt môi tinh tế đang chạy tới, hần chạy chạy, liếc mắt một cái nhìn đến cô gái đứng dưới tàng cây đa, hướng phương hướng Hàm Dương nhìn ra xa, nhất thời cước bộ vừa chuyển, đi vào phía sau thiếu nữ, gãi đầu, có điểm ngại ngùng nói: “Tôn cô nương, bên ngoài nóng như vậy, cô nương trở về phòng đi.”

“Ta ở đây nhìn cảnh vật là được rồi.” Cô gái quay đầu, mỉm cười nhìn thiếu niên. Thiếu nữ này khuôn mặt thanh lệ, hai mắt giống như nước hồ thu, trong thanh tú dịu dàng lộ ra vài phần cơ trí.

Thiếu niên vừa đối mặt với nàng, liền không tự chủ được lộ ra nụ cười tươi, thanh âm cũng tự nhiên mà trở nên vững vàng, “Tôn cô nương, ngày mai ta và cô cùng đi Hàm Dương xem một chút đi.” Hắn nói tới đây, lại gãi đầu tiếp.

Cô gái lại cười nói: “Nhưng mà Lương đại thúc có việc bảo huynh đi làm mà? Đừng trì hoãn, nhanh chóng đi thôi, sắp ăn cơm rồi.”

“Ừ, ừ.” Thiếu niên tựa hồ lúc này mới nhớ tới chuyện mình muốn làm, cất tiếng đáp ứng, vội vội vàng vàng hướng đường nhỏ phía Đông chạy tới.

Cô gái đưa mắt nhìn bóng lưng hắn vội vàng rời đi, cười cười, thu hồi ánh mắt.

Thiếu nữ này, cũng là Tôn Nhạc.

Nửa năm trước nàng trọng thương được huynh muội Lương gia này cứu trở về. Đả thương của nàng rất nặng, kiểm kia thực sự là đâm trúng nội phủ, lại không gặp được đại phu inh. Đả thương kia trì hoãn một tháng, nàng mới có thể rời giường đi lại.

Đả thương vừa tốt lên, nàng liền vội vàng luyện tập Thái Cực quyền. Quả nhiên, dưới sự kiên trì luyện tập của nàng, miệng vết thương luôn sinh mủ kia mới không chuyển biến xấu nữa, ho khan do suy yếu tới nội phủ cũng có chuyển biến tốt đẹp.

Dưỡng thương thẳng đến hiện tại mới hoàn toàn khỏi hẳn.

Vừa rồi người nói với nàng chính là thiếu niên thất cổ nàng cứu nửa năm trước kia.

Thôn xóm này cách Hàm Dương thành bất quá ba mươi dặm, đương nhiên ba mươi dặm này chính là đi đường nhỏ đường tắt mà tính. Thôn xóm ở sâu trong núi, nếu đi quan đạo, lộ trình phải sáu bảy mươi dặm.

Nhìn phương hướng Hàm Dương, Tôn Nhạc thầm nghĩ: đả thương của ta hiện tại cũng khá, lúc này có thể rời đi rồi. Nhược nhi đã cho rằng ta mất tích, hẳn nhất định thực bối rối.

Nàng nghĩ đến đây, trong đầu không khỏi trôi lên thân ảnh Ngũ công tử, một cái ý niệm cũng đồng thời trôi lên trong đầu: có lẽ, Ngũ công tử đã vì ta mất tích mà không được an tĩnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng nàng hơi hơi cong lên.

Ta lúc này biến hóa lớn như vậy, có lẽ ta đi đến trước mặt Nhược nhi cùng Ngũ công tử, bọn họ cũng không nhận ra ta. Khóe miệng Tôn Nhạc không khỏi khẽ cong, trong sáng mắt hiện lên một chút nhớ nhung cùng khoái hoạt.

Kỳ thật, nàng bây giờ chính là so với trước kia sáng sủa chút ít, làn da hết vàng cùng đen xám, môi có sắc máu, tuy rằng không giống thiếu nữ khác da trắng nõn nà, trong trắng lộ hồng, nhưng rốt cục cũng là làn da trắng nõn, thanh tú động lòng người rồi. Kỳ thật, Tôn Nhạc chủ yếu là ngũ quan vốn thấp phần tốt, làn da một chút cũng không khiến cho nàng tăng thêm phần nào, mà còn giảm đi mấy phần.

Nửa năm qua này biến hóa lớn nhất chính là ánh mắt của nàng trở nên cực sáng ngời, cực trong suốt, như nước hồ thu, yên tĩnh tự nhiên mà sâu xa, làm cho người ta nhìn nhìn, sẽ vô thức thả lỏng, sẽ cảm giác được hết sức thoải mái. Nếu như nói tư sắc Tôn Nhạc hiện tại xem như mười phần, đôi mắt này đã chiếm bảy phần.

Hiện tại đúng là lúc sáng tinh mơ, Tôn Nhạc xoay người đi vào trong nhà Lương đại thúc. Gia đình Lương đại thúc này, ở trong thôn làng tính ra cũng rất không tệ, rất đàng hoàng tựa hồ trước kia cũng là quý tộc, cho nên một nhà này chẳng những gia cảnh dư dả, hơn nữa nữ tử đều biết chữ.

Chỉ chốc lát, Tôn Nhạc đã đi tới phía trước một tròng nhà đá. Một cô gái đang ở trong sân phơi quần áo, thiếu nữ này từng cùng đệ đệ nàng đem Tôn Nhạc trọng thương gần chết cứu trở về, đối với Tôn Nhạc mà nói, nàng cũng là ân nhân cứu mạng của mình. Tuy rằng bản thân thiếu nữ này chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Cô gái đã sớm lập gia đình, người nàng gả là một chàng thiếu niên đôn hậu cách vách. Bởi vì quá gần nhà mẹ đẻ, cô gái xưa nay không có việc gì cũng chạy về nhà mẹ đẻ, phụ giúp làm việc, thuận tiện cùng Tôn Nhạc nói giỡn một phen. Nàng giờ phút này nhìn đến Tôn Nhạc đi tới, hai mắt sáng trong suốt cười nói: “Tôn cô nương, cô đã trở lại? Ta đang chuẩn bị đi gọi cô tới dùng cơm đây.”

Tôn Nhạc cười cười.

Cô gái biết Tôn Nhạc từ trước đến nay không thích nói chuyện, tiếp tục cười nói: “Tiểu đệ là đi tìm cô?” Nàng nín cười nói: “Tôn cô nương, nửa năm qua này may mắn có cô ở đây, đệ đệ ngốc của ta đây cũng trở nên thông minh hơn.”

Tôn Nhạc cười. Nàng biết, cô gái là cười chuyện nàng xưa nay thích trêu chọc đệ đệ nhà mình.

Cô gái thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Tôn cô nương, cô mấy ngày nay luôn nhìn phương hướng Hàm Dương, có phải chuẩn bị đi rồi hay không?”

Tôn Nhạc nhẹ giọng nói: “Là muốn rời đi, bên ngoài có người chờ đợi ta.”

Tôn Nhạc nói đến ‘bên ngoài có người chờ đợi ta’ thì trong biểu lộ không tự chủ được mang theo vài phần đắc ý cùng kiêu ngạo, coi như đây là một chuyện cực kỳ giỏi.

Cô gái cùng Tôn Nhạc chung sống nửa năm, còn chưa từng nhìn thấy nàng cũng sẽ xuất hiện vẻ mặt như thế, không khỏi xem đến choáng váng đi. Sau một lúc lâu, nàng phì một tiếng bật cười, “Thì ra bên ngoài có người đợi cô nha? Hì hì, chuyện này thật đúng là rất không tầm thường, thực hiếm lạ đây.”

Cô gái nói xong, khanh khách cười.

Tôn Nhạc không để ý tới sự cười nhạo của nàng, âm thầm khoái hoạt mà nghĩ: đây vốn là chuyện rất không tầm thường, thực hiếm lạ. Thiên hạ này tuy lớn, nhưng thứ thuộc về Tôn Nhạc ta lại không nhiều, những người kia, đối với ta là tài sản vô giá.

Cô gái thấy Tôn Nhạc trầm mặc, miệng bĩu ra, buồn bực nói: “Tôn cô nương, cô cái gì cũng tốt, chính là rất không thích nói chuyện.”

Sóng mắt Tôn Nhạc lướt qua, cười nói: “Đây là thiên tính, không làm sao được.”

Nàng thấy cô gái khanh khách cười vui, thầm suy nghĩ: Lúc dùng cơm thì ta liền đưa ra đề nghị rời đi với bọn họ. Chỉ cần gặp được Nhược nhi, ta liền có thể dàng hoàng mà báo đáp ơn cứu mệnh của bọn họ.

Chính là, bọn họ hiện tại mỗi ngày trôi qua thực bình tĩnh thực tự tại, loại chuyện gây chuyện như ta đây, về sau còn phải rời xa bọn họ mới tốt.

Nửa năm này ở chung, bất kể là Lương tiểu đệ đơn hậu đơn thuần, vẫn là đại tỷ Lương gia trước mắt này, hay là phụ mẫu bọn hắn, Tôn Nhạc đều thập phần cảm kích. Hiện tại nghĩ đến sắp sửa mở miệng xin rời đi, trong lòng của nàng mơ hồ sinh ra vài phần không nỡ.

Nhưng ngoài dự kiến của Tôn Nhạc là, sau khi Tôn Nhạc đưa ra chuyện rời đi vào bữa tối, hai vị phụ mẫu biểu hiện thập phần trấn tĩnh, bọn họ giống như đại tỷ đảng hoàng kia, biết Tôn Nhạc sớm có toan tính rời đi. Người duy nhất không nỡ chỉ có Lương tiểu đệ. Hắn cúi đầu, chiếc đĩa khẽ kéo kéo hạt cơm, bĩu miệng, một bộ dáng muốn khóc.

Biểu hiện của Lương tiểu đệ này, tất cả mọi người thu hết vào đáy mắt, nhưng tất cả mọi người làm như không nhìn tới. Nơi này mỗi người đều biết Tôn Nhạc không phải người bình thường. Bởi vì người bình thường chắc chắn là không bị vài tên kiếm khách vây công, còn triệt hạ đối phương toàn thân trở ra. Thế giới của nàng quá mức xa xôi, cũng không thích hợp thiếu niên thuần lương như Lương tiểu đệ vậy.

Tôn Nhạc lại làm bộ như không nhìn tới, nàng nhẹ giọng nói: “Ngày mai ta liền tiến đến Hàm Dương.”

Lương phụ nhíu mày nói: “Tôn cô nương, Hàm Dương có thân nhân của ngươi không?”

Tôn Nhạc đáp: “Có.” Vốn là không có, bất quá Tôn Nhạc biết rõ cách Nhược nhi làm người, mình ở chung quanh đây biến mất, hẳn nhất định sẽ phái người thường trú ở đây.

Tôn Nhạc vừa nói ra, cả gia đình đều buông lỏng, chỉ có Lương tiểu đệ đem chiếc đĩa để xuống, bước đi ra ngoài. Nhìn đến hắn rời đi, tất cả mọi người trầm mặc.

Trong trầm mặc, Lương phụ đột nhiên nói: “Tôn cô nương, lão phu biết cô không phải nhân vật tầm thường, ngày mai cô phải đi mà nói..., đừng để cho tiểu đệ cùng đi với cô, ta phái người khác đưa cô đi thế nào?”

Tôn Nhạc biết hần lo lắng cái gì, nàng cũng không nguyên ý cùng Lương tiểu đệ liên lụy quá nhiều, lập tức nhẹ giọng nói : “Thân thể của ta có công phụ, một mình là đủ.”

Lời này nhắc nhở mọi người, lập tức Lương phụ gật gật đầu, không nói thêm nữa.

155. Chương 155: Lúc Gặp Lại Thật Nở Mày Nở Mắt!

Sáng sớm hai ngày sau Tôn Nhạc liền ra đi, không làm kinh động đến Lương tiểu đệ. Về phần cảm tạ, Tôn Nhạc trước khi đi chỉ là hướng về phía Lương phụ Lương mẫu thi lễ thật sâu liền xoay người rời đi.

Hơn mười dặm lộ trình, dùng tốc độ cao nhất mà đi bất quá là hơn một canh giờ, khi Tôn Nhạc đứng ở cửa thành Hàm Dương thì tâm thần cực kỳ kích động.

Hàm Dương thành cùng nửa năm trước hoàn toàn bất đồng. Vẫn là kiếm khách đông đúc, nhưng trên mặt từng người đi đường đang lui tới, đều mang theo vài phần hung ác cùng khẩn trương.

Cũng không thể trách bọn họ khẩn trương được, từ nửa năm trước Triệu cùng Tần đồng thời ra công kích đối với Ngụy Hàn, trong nháy mắt, Chu thiên hạ thái bình năm trăm năm rối loạn! Loạn thành một đoàn.

Ngụy Hàn mặc dù sau khi chiến với Sở một trận thì tổn thương nguyên khí, chính là, bọn họ cũng không tình nguyện bó tay chịu trói, trong nhất thời thuyết khách đều xuất hiện, nối đuôi không dứt, hai nước đều tự thuyết phục được hai nước chư hầu giúp đỡ. Bởi vì có sự giúp đỡ, chiến tranh cũng bắt đầu tiến nhập trạng thái giằng co. Cuối cùng Ngụy Hàn hai nước cắt năm tòa thành, đổi lấy Triệu Tần lui binh.

Có thể nói, hiện tại đã chính thức tiến nhập thời kỳ chiến quốc.

Chiến tranh, rối loạn, kỳ ngộ, tử vong, các loại nhân tố đan vào nhau, làm cho Hàm Dương thành bây giờ đã không thể so sánh nổi với nửa năm trước.

Những chuyện này Tôn Nhạc sớm nghe phụ tử Lương gia đề cập qua, Lương Gia phụ tử ở xa, biết rất ít, tuy bọn họ nói chữ được chữ mất, nhưng Tôn Nhạc thông minh tuyệt đỉnh, rất dễ dàng liền phân tích ra tình thế các nước.

Nàng đi ở trên đường phố Hàm Dương, vừa nhìn quanh mọi nơi, vừa trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mù quáng tìm kiếm không có đầu mối như vậy, không phải tính cách Tôn Nhạc. Lập tức, nàng xuất ra mấy lượng bạc Lương phụ đưa cho tiến vào trong một cái khách điếm.

Dàn xếp tốt xong, nàng liền an ổn điềm tĩnh ngồi ở lầu một khách điếm vừa ăn bữa sáng, vừa lắng nghe tiếng mọi người nghị luận.

Trong tiếng rầm rĩ, một thanh âm truyền vào trong tai Tôn Nhạc.” Đại Tần ta hiện tại thật náo nhiệt. Thập tam điện hạ đã mời Thúc tử lập”Ngũ đức chung thủy thuyết” kia tiến đến.”

Ngũ công tử đến Hàm Dương rồi?

Tôn Nhạc trong lòng vui vẻ. Trong đôi mắt không khỏi lộ ra một vòng khoái hoạt.

“Há chỉ có Thúc tử. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Trĩ đại gia, còn có một vị đại mỹ nhân khác là Yến Ngọc nhi cũng muốn đến. Còn có tứ đại danh cơ, nghe nói cũng tới hai cái.”

“Thật là như thế sao? Như thế rất tốt, có náo nhiệt xem!”

“Đúng vậy, đúng vậy. . .”

Trong một hồi tiếng cười, sóng mắt Tôn Nhạc lóe lên, thầm suy nghĩ: Trĩ đại gia đến đây? Xem ra Nhược nhi cũng tới. Nàng đang nghĩ như vậy thì một hiền sĩ nói: “Đâu chỉ như thế? Sở Nhược vương cũng đến thành Hàm Dương!”

Trái tim Tôn Nhạc nhảy dựng lên, khoái hoạt như thủy triều vọt tới, một đợt sóng nối tiếp một đợt sóng. Trong vui mừng, đến một lát sau nàng mới đột nhiên trầm nghĩ: người nọ xưng hô Nhược nhi là vương rồi, xem ra, Nhược nhi rốt cục đã khiến cho người trong thiên hạ thừa nhận địa vị của hắn.

Nàng ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, trầm nghĩ: hiện tại thành Hàm Dương, thật đúng là náo nhiệt.

Ở bên trong tiếng nghị luận của mọi người, giữa ngã tư đường đột nhiên truyền đến một hồi tiếng chuông trống.

Tiếng chuông trống này vang dội cực kỳ, “Boong boong boong” truyền đến, tất cả mọi người trong khách điểm khẽ giật mình. Ngay sau đó, bọn họ nhất tề đứng dậy nhìn ra phía ngoài.

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người trong khách sạn không hề lên tiếng, cả đám đều rất hứng thú nhìn về chỗ thanh âm kia truyền đến. Tôn Nhạc cũng có chút tò mò, nàng đi theo sau lưng mọi người ra khỏi cửa chính khách điểm, cùng mọi người nhìn về phía cuối con phố dài bên trái.

Ở cuối con phố dài, một đội vệ sĩ hồng y hồng giáp đứng thành hai hàng, cầm chuông trống trong tay đang gõ rất hăng say. Những vệ sĩ kia nguyên một đám lớn lên cao lớn cường tráng, trên người có khí chất dũng mãnh, hiển nhiên là từ chiến trường chém giết mà trưởng thành, tại sao lại làm cái chuyện khua chiêng gõ trống này?

Tôn Nhạc đang nghi hoặc, thì một thiếu niên hiền sĩ mười mấy tuổi nói: “Tứ diện hạ anh minh hơn người, hẳn dùng loại biện pháp này đến hoan nghênh anh kiệt trong thiên hạ đi vào Hàm Dương ta, thật đúng là nở mày nở mặt!”

Thanh âm thiếu niên kia vừa rơi xuống, một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đứng bên cạnh hắn, tướng mạo tú lệ mở to hai mắt cả kinh kêu lên: “Đại ca, huynh nói những ngừng người này đang hoan nghênh người sao? Vậy là có ai sắp tới rồi?”

Ngay khi trái tim Tôn Nhạc bang bang nhảy lên thì thiếu niên hiền sĩ kia nghiêng tai lắng nghe.

Hắn nghe nghe, hai mắt sáng rõ, thanh âm thực sự có điểm run rẩy nói: “Bốn tiếng trống vừa vang lên, hai dài hai ngắn, chuông cũng vừa vang lên bốn tiếng, hai trầm hai thanh. Chẳng lẽ lại là, Trĩ đại gia, Sở Nhược vương, Thúc tử cùng Yến Ngọc nhi những người này đồng loạt tới vào lúc này sao?”

A?

Tất cả mọi người cả kinh, sau đó học người kia nghiêng tai lắng nghe.

Không chờ bọn họ nghe rõ, trong đám người phía trước truyền đến một hồi tiếng hoan hô như thủy triều, “Rất may mắn, lại là hai vị quý nhân, hai vị mỹ nhân cùng đến một lượt!”

“Đúng a!”

“A ——, làm cho người ta rất vui vẻ!”

Tiếng hoan hô càng lúc càng lớn, càng ngày càng vang dội. Theo tiếng hoan hô này truyền ra, từ tất cả gia đình tất cả tòa nhà đuổi ra vô số đầu người. Trong nháy mắt, hai bên đường phố Hàm Dương đã là người đến tấp nập, chật như nêm cối!

Hai mắt tất cả mọi người tỏa sáng, mọi người hưng phấn đến gần như cuồng nhiệt nhìn về hướng cửa thành.

Rõ ràng dễ dàng như vậy!

Tôn Nhạc mừng rỡ, còn đang suy nghĩ đi gặp Nhược nhi, thật không ngờ hắn và Ngũ công tử đều lập tức đến đây!

Gần một năm không gặp! Thật sự là gần một năm không gặp!

Vui sướng cùng khát vọng vô biên vô hạn, nhớ nhung cùng khoái hoạt như thủy triều hướng Tôn Nhạc vọt tới, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng. Sự vui sướng này thực sự quá mãnh liệt, thẳng khiến nàng run rẩy.

Người bên cạnh cảm thấy sự khác thường của nàng, nguyên một đám quay đầu tò mò đánh giá nàng.

“Thùng —— thùng – thùng —— thùng”

“Boong —— boong — boong —— boong”

Một dài một ngắn, một trăm một thanh tiếng trống tiếng chuông còn đang vang lên, trong tiếng nổ vang chấn động thiên địa này, xen lẫn tiếng reo hò vui mừng, lại có một phen thú vị đặc biệt.

Đến rồi.

Vui mừng đến run rẩy thì phía trước truyền tới một tiếng hô cuồng hỉ, “Xe ngựa của bọn họ đến rồi.”

Đã tới!

Đám người hưng phấn như nước sôi sùng sục.

Bên trong tiếng rầm rĩ, Tôn Nhạc nhìn đến một đội đoàn xe dài thật dài xuất hiện ở trước mắt.

Đoàn xe dài rất dài, nhìn không tới điểm cuối. Chính là, tất cả mọi người vẫn cuồng nhiệt vô cùng, bởi vì tất cả mọi người thấy rõ một nam một nữ đi ở phía trước đoàn xe!

Nam tử kia cỡi ngựa, trên gương mặt tuấn lãng uy nghiêm không chút biểu tình, nhú mày, hai mắt như điện, bất luận kẻ nào vừa nhìn thấy hắn, liền có thể cảm giác được, người này hắn là một vị vương. Hắn, chính là Sở Nhược vương.

Sở Nhược vương trên lưng ngựa là một trong những tiêu điểm chú ý của mọi người. Trong xe ngựa song song với hắn, thiếu nữ đang cùng hắn nhẹ giọng nói chuyện, cười nói tự nhiên, tuyệt mỹ vô luân, xinh đẹp như ánh trăng, hấp dẫn đại đa số ánh mắt của nam nhân. Thiếu nữ này, hắn là Trĩ đại gia a?

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy, ngay đằng sau hai người không đến năm mươi mét, cũng có một thiếu niên tuấn mỹ cưỡi ngựa, cùng với một thiếu nữ tuyệt mỹ ngồi trên xe ngựa.

Thiếu niên tuấn mỹ kia, hoàn toàn bất đồng với Sở Nhược vương tuấn lãng uy nghiêm, hắn trong vắt như ngọc, lung linh như trăng, một bộ bạch sắc cẩm y, đeo trường quan hiên sĩ. Bất luận có bao nhiêu người xuất hiện ở bên cạnh hắn, hắn đều sáng chói nhất, tựa hồ là tuyết trên ngọn núi kia, tỏa sáng, mờ ảo, xa xôi, khiến cho người ta phải ngược nhìn lên.

Đây chính là Thúc tử còn trẻ đã thành danh.

Ở bên trong tiếng thán phục của một đám thiếu nữ, mọi người rốt cục nhìn vào trong xe ngựa bên cạnh Thúc tử, Yến Ngọc nhi kiều diễm, liên tiếp nhìn hướng Thúc tử, che miệng cười khẽ.

Nhìn bốn người này, tất cả mọi người đều ngây dại.

Trĩ đại gia tươi đẹp, Yến Ngọc nhi yêu kiều, Sở Nhược vương uy nghiêm, Thúc tử lạnh lùng, như bốn đạo ánh nắng, nặng nề mà đánh thẳng vào trái tim mọi người!

Trong thời gian ngắn, tất cả mọi người đều hoa mắt.

Tôn Nhạc cũng xem đến ngây người. Nàng chưa từng nghĩ đến, Nhược nhi cùng Ngũ công tử đồng thời xuất hiện thì lại chói mắt như vậy! Nàng lần đầu tiên nhìn đến tràng diện hoa mỹ như vậy, trong thời gian ngắn cảm thấy đầu óc đều có điểm hồ đồ.

Bốn người này đều có đoàn xe lớn đi theo, cũng không biết bọn họ là ở đây gặp được nhau hay sao, lúc này, đoàn xe của bọn họ hỗn thành một đoàn, căn bản phân không rõ.

Bất quá, cũng không có ai chú ý đoàn xe bọn họ, mọi ánh mắt đều ngây dại choáng váng, hai nam hai nữ trước mắt làm cho người ta hoa mắt, sự tao nhã cùng bề ngoài, thực sự quá rung động. Vốn là, người như vậy xuất hiện một người cũng đã đủ để toàn thành xôn xao, nhưng bây giờ bốn người đều xuất hiện!

Trong bất tri bất giác, giữa ngã tư đường vốn rầm rĩ không thôi đột nhiên trở nên an tĩnh lại.

Cũng không biết có phải là bị đoàn người ảnh hưởng, những Hồng Y vệ khua chiêng gõ trống kia cũng đều đình chỉ động tác trong tay, nguyên một đám ngốc vù vù nhìn bọn họ không chớp mắt.

Nược vương đi ở trước đoàn xe, đón nhận ánh mắt của mọi người trước. Dùng thân phận của hắn, sự chú ý như vậy cũng không thể hấp dẫn hắn, chính là, khi hắn thấy hiện lên trong những ánh mắt này, đại đa số là si mê mà không phải là kính ngưỡng thì mày rậm của hắn bắt đầu nhú lại.

Hắn nhúu mày rậm lại, có điểm không kiên nhẫn nhìn quét qua mọi người, trên gương mặt tuần lãng mơ hồ lộ ra một cổ lệ khí. Cổ lệ khí này Trĩ đại gia hết sức quen thuộc, nửa năm qua này, thường xuyên xuất hiện trên mặt Nhược vương. Đặc biệt khi tin tức của người hắn an bài khắp nơi tại Hàm Dương tìm không có kết quả truyền đến thì lệ khí càng đậm đặc tựa hồ muốn làm cho nghìn vạn người máu chảy thành sông mới có thể rửa sạch.

Nhược vương như vậy, Trĩ đại gia có điểm sợ hãi, nàng run rẩy, khẽ gọi: “Đại vương.” Thanh âm của nàng đẹp dễ mà ôn nhu, mọi người quanh thân nghe được thì xương cốt mềm nhũn.

Trĩ đại gia hưởng thụ nhìn lướt đám người si mê vây xem, đổi giọng nói: “Sở Vương, ” nàng vừa kêu đến đây, còn chưa kịp nói chuyện, đột nhiên, ánh mắt Sở Nhược vương đang hết nhìn đông tới nhìn tây dừng lại, thân hình rùng mình!

Hắn thấy cái gì?

Trĩ đại gia cực kỳ hiếu kỳ, nàng vừa theo ánh mắt Nhược vương nhìn lại, lại nghe được đám người truyền đến một hồi kinh hô. Chỉ thấy Sở Nhược vương thả người từ trên lưng ngựa nhảy xuống, nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Động tác của Nhược vương, cũng kinh động Ngũ công tử cùng Yến Ngọc nhi. Ngũ công tử ngẩng đầu theo phương hướng Nhược Vương đi mà xem xét, lập tức mắt cũng choáng váng.

Trong nháy mắt, Ngũ công tử hai mắt sáng rõ, quét sạch vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra vẻ mừng như điên, ngay sau đó, hai chân hắn liên tục đá, muốn giục ngựa phóng tới phía trước.

Chính là, ngựa của hắn mới vọt tới một nửa, biểu lộ cuồng hỉ của Ngũ công tử nhanh chóng trầm xuống, cả người ngậy ra như phỗng đứng tại chỗ, trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng một mảnh xám trắng cùng kinh ngạc, còn có phần nộ.

Bất quá, lúc này có rất ít người chú ý tới biểu lộ của Ngũ công tử , bởi vì, tầm mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Sở Nhược vương.

Đang lúc mọi người chú ý cùng kinh ngạc, Sở Nhược vương bước nhanh như gió phóng tới phía trước, hắn một mực vọt tới bậc thang một cái khách điểm. Sau đó, hắn trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, hai tay giang ra, ngửa mặt lên trời ha ha cười, cao giọng kêu lên: “Trời xanh có mắt!”

Vừa cười lại vừa kêu to, hai tay hắn giang ra, như một cơn gió lốc gắt gao mà đem một thiếu nữ kéo vào trong ngực của mình!

“A ——” trong tiếng kinh hô đồng loạt của mọi người, hai tay Sở nhược vương chấn động, cõi ngoại bào màu xanh của mình ra. Hắn dùng ngoại bào đem cô gái kia cẩn thận bao lại, ôm nàng, trong tiếng cười ha ha chạy về phía trước, đúng là ngựa cũng không cần!

Vừa chạy như điên, Sở Nhược vương cúi đầu, đem miệng tiến đến bên tai thiếu nữ bị hắn bao thành bao bố, trầm giọng, vui mừng, đặc ý nói:“Tỷ tỷ, Nhược nhi biết tỷ không thích bị người ta chú ý, cho nên đem tỷ bọc lại rồi, tỷ nói Nhược nhi có thông minh hay không?”

156. Chương 156: Tưởng Niệm Đến Đau Thương

Nhược vương vừa nói lời này ra, túi vải bố lập tức vắn vẹo vài cái, ngô ngô nói một câu, nhưng Sở Nhược vương căn bản không có nghe rõ. Trên thực tế, bước chân hắn như gió, sải bước, đi vội như bay! Khi hắn dùng tốc độ cao nhất tiến lên như vậy , hắn hoàn toàn không có cách nào lắng nghe.

Mà theo phen chạy như điên này của hắn, trong đội xe nhảy ra ba hán tử áo đen, cái ba hán tử công phu cao tuyệt này, tung nhảy vài cái, liền bay qua đám người vây quanh, vọt tới sau lưng Sở Nhược vương, gắt gao bảo hộ hắn.

Bốn người đều dùng tốc độ cao nhất mà đi, hai bên đường tuy là người đến người đi tấp nập, cũng không ngăn được bọn họ tiến lên. Chỉ chớp lát công phu, bọn họ liền đem mọi người ném ra xa xa sau đầu, thân ảnh hoàn toàn biến mất.

Xe ngựa Yến Ngọc Nhi lúc này mới chạy nhanh đến sau lưng Thúc tử, nàng vội vàng kêu lên: “Thúc tử, người làm sao vậy a?” Trên thực tế, ngay khi nàng mở miệng kêu to, đồng thời nàng cũng cảm thấy một chút kỳ quái, Thúc tử tuấn mỹ như ngọc trước mắt này sắc mặt trắng bệch, bạc môi khê nhếch, trong ánh mắt mang theo một vòng phần nộ, hơn nữa, từ lúc Sở Nhược vương ôm cô gái kia bước đi thì hần vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên lưng ngựa, ngây ra như phỗng.

Về mặt như thế, thần thái như vậy, chẳng lẽ thiếu nữ bị Sở Nhược vương ôm lấy kia là tuyệt thế giai nhân, cũng là người trong lòng Thúc tử ?

Yến Ngọc nhi nghĩ tới đây, trong lòng hiện lên chút đau đớn cùng ghen tỵ. Nàng thầm nghĩ: “Nàng kia là ai? Cũng không biết là tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như thế nào, nàng còn hơn xa ta sao?”

Trong suy nghĩ của nàng, chỉ có mỹ nhân tương mạo hơn xa mình, mới có thể làm cho hai vị rồng trong loài người này si mê như thế. Chính là, trong thiên hạ này còn có mỹ nhân tương mạo hơn xa nàng sao? Rõ ràng không có a.

Trĩ đại gia cũng rừng mắt lú lười nhìn phương hướng Sở Nhược vương biến mất. Dần dần, sự ngạc nhiên trên mặt nàng biến thành hận ý, biến thành thống khổ. Nàng gắt gao cắn môi dưới, gương mặt tuyệt mỹ không tự chủ được có điểm vặn vẹo. Cảm thấy ánh mắt khó hiểu mọi người chung quanh nhìn mình. Nàng xoay một cái đem màn xe kéo xuống, khi ở trước mắt tối sầm lại. Nàng đột nhiên nhíu mày: Cô gái kia tương mạo coi như rất thanh lệ, tuyệt không như Tôn Nhạc nha! Chính là ngoại trừ Tôn Nhạc. Ai có thể làm cho nhược vương không để ý không trông nom cứ chỉ như điên như thế? Chẳng lẽ là ta hoa mắt?

Nhược vương ôm Tôn Nhạc đi nhanh như bay. Chỉ chớp lát công phu liền xông ào vào một cái ngõ, sau khi rẽ vào hai cái ngõ. Hần nặng nề phá cửa gỗ nửa mở của một căn dinh thự, vọt vào.

Hần một mực vọt tới trong một tràng tiểu lâu, vọt tới trong một gian phòng ngủ, nghiêm nghị quát: “Toàn bộ lui ra!”

“Dạ. Dạ.”

Vài cái thị tỳ giật mình đến hôn mê vội vàng rút lui. Các nàng vừa rời khỏi, ba hán tử theo sát mà đến liền tiến lên đem cửa phòng đóng lại. Sau đó đồng thời thối lui đến trong sân canh giữ.

Nhược vương ôm Tôn Nhạc vọt tới bên cạnh giường lớn. Hần đem nàng đặt ở trên giường xong , mới giật ngoại bào màu xanh gắt gao bao nàng ra .

Vừa mới giật ra, Tôn Nhạc bị vung đến tóc bay tán loạn, chặt vật không chịu nổi liền vội vàng ngồi dậy, từng ngậm từng ngậm hô hấp.

Nàng hít thở sâu mấy ngụm, thật vất vả thoải mái một điểm, liền nhớ đến tên đáng giận này. Nhược vương vừa nhìn thấy Tôn Nhạc ngắc đầu, vươn tay chính là gắt gao kéo, hần ôm chặt như thế, hai tay siết đến mức khanh khách rung động. Đáng người Tôn Nhạc trước kia hơi bẹp khi bị hần ôm như vậy liền có cảm giác hít thở không thông, huống chi hiện tại nàng còn nở nang chút ít? Lập tức, trước mắt nàng tối sầm, hô hấp không nổi.

Ngay khi Tôn Nhạc vừa mới chuẩn bị mở miệng kêu khổ, hai tay Nhược vương đang siết chặt muốn chết đột nhiên buông lỏng, đồng thời, hần ở đỉnh đầu của nàng hì hì nở nụ cười, “Tỷ tỷ, Nhược nhi có phải rất là sẵn sàng? Tỷ xem, người đây một phở như vậy, không có hai kẻ nhìn qua mặt mũi của tỷ.”

Hần không đề cập tới cái này còn đỡ, nhắc tới chuyện này, Tôn Nhạc liền tức không biết trút vào đâu! Nàng bây giờ còn hôn phi phách tán, hoa mắt vầng đầu!

Nàng hung hăng hít sâu hai cái, nghiêng răng nghiêng lợi ngắc đầu lên trừng hướng Nhược vương.

Nhược vương cười nói ra những lời này xong, đột nhiên thanh âm chợt nghẹn lại.

Từ từ, hai đầu gối hấn mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Động tác này Nhược vương làm thập phần đột nhiên, thẳng dọa Tôn Nhạc kêu to một tiếng, đồng thời cũng đem nỗi úc giận của nàng tan biến không còn một mảnh. Trong sự hoảng sợ của nàng, Nhược vương đột nhiên quỳ gối trước người nàng đầu nghiêng qua, cả đầu chôn thật sâu vào trong lòng nàng.

Cái đầu nằm trong ngực Tôn Nhạc, mặt ở trên vạt áo của nàng cọ cọ hai cái, dần dần, Nhược vương không nhúc nhích nữa.

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, nàng chậm rãi vươn tay, xoa cái đầu trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mười ngón trắng nõn của nàng mới xuyên qua đầu tóc Nhược vương, bỗng dưng, một tiếng khóc bị đè nén, đau khổ nhằn nặn dâng lên từ trong lồng ngực nàng truyền ra. Đồng thời, nàng cảm thấy một loại chấn động âm áp.

Ngón tay Tôn Nhạc đang vuốt ve mái tóc đen đột nhiên cứng đờ, thân hình cũng căng cứng.

Tiếng nước nở nghẹn ngào trong ngực còn đang truyền đến, đó là một loại nước nở nghẹn ngào đau khổ bị đè nén mà bộc phát

Dần dần, hốc mắt Tôn Nhạc ửng hồng, trong mũi bắt đầu cay cay. Nàng nhẹ nhàng mà vuốt ve cái đầu trong ngực, chậm rãi cúi đầu xuống, đem mặt mình giấu trong mái tóc đen của hắn. Ngay khi nàng đem mặt vùi sâu vào trong đó thì một giọt, hai giọt, ba giọt lệ từ từ chảy ra, lăn xuống mặt đất.

Tôn Nhạc khóc, nhưng lại mơ hồ mang theo vui mừng. Đúng vậy, vô biên vô hạn vui mừng như thủy triều hướng nàng vọt tới, vọt tới. Lúc này, một cái ý niệm trời lên trong đầu trong lòng: Tôn Nhạc, Nhược nhi so với người nghĩ còn quan tâm người hơn nữa? Tôn Nhạc, hắn tưởng niệm người! Tôn Nhạc, giống như hắn là nỗi lo lắng của người, đồng dạng người cũng là nỗi lo lắng của hắn! Tôn Nhạc, trong thế gian này, người rốt cục chính thức có được một thứ của riêng mình .

Tiếng nước nở nghẹn ngào của Nhược vương khi có khi không, thấp mà trầm, đau khổ bị đè nén, nhưng lại thật lâu không dứt. Tôn Nhạc một mực chôn bên trong mái tóc của hắn hô hấp lấy hương cỏ xanh nhàn nhạt trong khí tức nam tính, cảm giác âm áp cùng thỏa mãn rót vào tứ chi bách hài nàng.

Tôn Nhạc nhắm mắt lại sau khi chảy nước mắt một hồi, chậm rãi ngẩng đầu lên. Nàng duỗi tay áo lau đi ngần lệ trên mặt, lại cúi đầu nhìn về phía Nhược vương vẫn y nguyên giấu đầu ở trong ngực mình, còn đang nước nở nghẹn ngào.

Nàng vươn tay, xoa mái tóc đen nhánh của hắn. Ngón tay xuyên qua mái tóc, trong lúc bắt tri bắt giác, Tôn Nhạc cảm thấy mái tóc trát thành búi của hắn không tiện chải vuốt, vì vậy nàng đem búi tóc cởi bỏ, mở ra, mười ngón như cái lược tinh tế chải vuốt.

Tôn Nhạc không có chú ý tới, ngay khi nàng đem búi tóc Nhược vương cởi bỏ thì tiếng nước nở nghẹn ngào trong lồng ngực đình chỉ! Tuy hắn vẫn yên tĩnh nằm ở trong ngực của nàng, để nàng chải vuốt tóc của hắn, nhưng lại không hề nước nở nghẹn ngào nữa, loại rung động bởi vì nước nở cùng kích động mà đưa tới cũng đã biến mất.

Vừa chải vuốt tóc đen trong ngực, Tôn Nhạc vừa trầm giọng nói: “Những người bất lợi đối với tỷ kia, là người tới từ trong nhà tỷ.” Những lời này nhất định phải nói, không thể để cho Nhược nhi cho là mình là vì hắn mà chịu đại nạn này.

Nói đến đây, Tôn Nhạc tiếp tục nói: ” Cái vũ đạo mà tỷ tỷ luyện những năm này đã giúp tỷ tỷ, vào thời điểm khẩn yếu, tỷ tỷ giết sáu người bọn họ, sau đó chính mình cũng bị một chút thương thế, được thôn dân phụ cận cứu. Thôn kia ở bên trong dãy núi, rất xa.” Đây cũng là nói cho Nhược nhi, nguyên nhân hắn tìm nửa năm cũng tìm không thấy mình.

Nói đến đây, Tôn Nhạc thở ra một hơi, mặt giãn ra cười nói: “Bất kể thế nào, tỷ tỷ đã trở lại, về tới bên người Nhược nhi.”

157. Chương 157: Cẩn Yêu

Nhược Vương chậm rãi ngẩng đầu lên. Hai mắt hắn vẫn sưng đỏ như cũ, cái mũi cũng có chút hồng, ánh mắt của hắn cùng Tôn Nhạc vừa giao nhau, liền nhanh chóng tránh đi. Tôn Nhạc rõ ràng nhìn đến. Lúc này, trên gương mặt Nhược Vương hiện lên một chút đỏ ửng.

Ngay sau đó, Nhược Vương vọt đứng lên, xoay người liền đi qua căn phòng bên cạnh.

Tôn Nhạc nhìn đến bóng lưng hắn bỏ trốn mất dạng, không khỏi mím môi cười, vẻ thương cảm cùng trầm trọng vốn có trên mặt trở thành hư không.

Nhược nhi như vậy, rất giống nam hài quật cường trong trí nhớ kia.

Chỉ chốc lát công phu, Nhược Vương đi ra.

Lúc này hắn vẫn xoa đầu như cũ, bất quá nước mắt trên gương mặt tuần lã đã diệt hết, ánh mắt sáng ngời, hiển nhiên là chạy đến cách vách rửa mặt.

Nhược Vương bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hắn ngồi xuống bên cạnh Tôn Nhạc, vươn tay ôm eo thon của nàng, hai mắt yên lặng dừng ở trên mặt nàng, trong mắt tựa tiểu phi tiểu.(Cười như không cười)

Chống lại bộ dạng này của Nhược nhi, đối diện với ánh mắt nóng rực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc lại có điểm đỏ lên. Bất quá, lúc này đây trong ngưỡng ngực nàng có điểm buồn bực: tiểu tử này, biến sắc mặt giống như trở bàn tay, một hồi công phu liền lộ ra nguyên hình.

Cánh tay phải Nhược Vương ôm chặt eo Tôn Nhạc, đem nàng kéo đến chỉ cách chính mình bất quá là mười tấc. Sau đó ánh mắt sáng quắc, ở trên mặt của nàng không ngừng đổi tới đổi lui.

Tôn Nhạc vốn là thực chờ mong, chính mình trở nên xinh đẹp chút. Trong lòng quả thực chờ mong có thể được người khác ca ngợi. Nhưng trong ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú của Nhược Vương lúc này hàm chứa một cỗ tựa tiểu phi tiểu, khiến nàng có điểm ngưỡng ngưỡng.

Ngay khi Tôn Nhạc có điểm không thể nhịn được nữa. Nhược Vương mở miệng, thanh âm vẫn có điểm nghèn nghèn như cũ, nhưng mà biểu lộ tràn đầy ý cười.“Tỷ tỷ. Tỷ biến dễ nhìn rồi.”

Tôn Nhạc không khỏi mím môi đắc ý cười.

Nụ cười này của nàng, sáng mắt như mặt nước lưu chuyển, thực là cực kỳ động lòng người!

Nhược Vương làm sao từng gặp qua Tôn Nhạc như vậy? Lập tức xem đến mắt choáng váng đi. Hắn mở to mắt nhìn nhìn, đột nhiên hô hấp dần dần thêm thô. Ngay khi Tôn Nhạc cảm giác được không ổn thì đầu hắn thấp xuống, miệng kề qua. Đúng là hướng môi đỏ mọng của Tôn Nhạc hôn!

Cái này!

Nháy mắt hai mắt Tôn Nhạc trừng lớn, cùng lúc đó, nàng vội vàng ngã về phía sau!

Nhưng mà, eo của nàng bị Nhược nhi ôm quá chặt chẽ, làm sao có khả năng chạy đi đâu? Trong nháy mắt, cánh tay Nhược Vương vừa thu lại, làm cho nàng hướng về phía trước, tiếp theo, đầu của hắn lại thấp, cực kỳ nhanh hôn xuống.

Động tác Nhược Vương thật sự quá nhanh, Tôn Nhạc vừa vươn tay che miệng mình, miệng hắn đã gặm cắn! Đúng, đúng là gặm gặm nàng! Hắn dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn môi dưới Tôn Nhạc, đang định tiến thêm một bước thì Tôn Nhạc đã đỏ mặt lên, hai tay dùng sức đem mặt của hắn đẩy ra!

Lần này, mặt Nhược Vương bị Tôn Nhạc dùng sức đẩy về phía sau, thẳng đè ép đến độ thay đổi hình dạng. Mà răng nanh lại gặm cắn môi dưới của Tôn Nhạc, hô hấp ầm ập nhào vào trên mặt Tôn Nhạc, khiến nàng vừa vội vừa thẹn lại ảo não.

“Buông ra.”

Bởi vì môi bị chặn một nửa, thanh âm này của Tôn Nhạc nghe qua mềm nhũn.

“Không buông.” Thanh âm của Nhược Vương lại hàm hồ. Hắn chớp chớp mắt phải bị chen chúc thành hình tam giác, cười rất đắc ý, “Cho ta thơm thơm, ta mới buông.” Đè ép quá lợi hại, hắn phun từ cũng ồm ồm không rõ.

Mặt Tôn Nhạc càng đỏ hơn, thực là đỏ đến muốn nhỏ ra máu.

Nhược Vương vừa nói, song chưởng vừa buột chặt, hắn đem Tôn Nhạc gắt gao ôm trong ngực, sau đó hai tay hướng lên trên, lại hướng lên trên, đến khi ấn đến cái gáy của nàng thì song chưởng hắn đột nhiên thu lại.

Tức thì, cả khuôn mặt Tôn Nhạc nhào về hướng Nhược Vương, ngay sau đó, môi của nàng cùng môi Nhược Nhi ép sát không còn khoảng cách. Ngay lúc bốn phiến môi gặp nhau thì Nhược Vương phi mau chóng buông môi dưới đáng thương, bị cắn ra vài cái dấu răng thật sâu của nàng ra, miệng ép lại, nặng nề mà lao vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Ngay sau đó, đầu lưỡi hắn chèn phá răng nanh, mạnh mẽ dò xét đi vào.

Theo hơi thở nam tính của Nhược Vương nồng hậu phá khai mà vào, Tôn Nhạc đột nhiên hoảng loạn.

Ngay lúc ngực nàng bang bang đập nhanh, trước mắt một trận choáng váng hoa mắt, tay nhỏ bé đẩy Nhược Vương bắt đầu trống rỗng hư nhuễn. Một trận tiếng đập của vang lên, “Đại vương, Thúc tử, Trữ đại gia, Yến Ngọc nhi cầu kiến!”

“Không gặp!” Nhược Vương hàm hồ quát. Sau hi hắn phun ra những lời này, đột nhiên nhẹ nhàng ngậm đầu lưỡi Tôn Nhạc, cúi đầu khàn giọng cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ rất ngọt.”

Câu trêu đùa này vừa nói xong, Tôn Nhạc vốn đã bối rối, lại thêm khẩn trương, lại ngượng ngùng rút cuộc chịu không được nữa.

Trong một trận tiếng tim đập dồn dập như trống, trước mắt đột nhiên tối sầm.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ? Tỷ, làm sao tỷ hôn mê rồi?”

Nhược Vương hô hô, thanh âm đột nhiên thấp xuống, hắn buồn bực nhìn Tôn Nhạc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng té xỉu trong cánh tay mình, buồn buồn hừ nói: “Thật là, mới hôn như vậy, còn chưa có nếm đến cái gì, cứ nhiên liền xỉu hổ đến ngất đi rồi.”

Hắn nặng nề mà thở dài một hơi, đem Tôn Nhạc té xỉu thay đổi vị trí thân thể một lần nữa, để nàng như trẻ con ngủ ở trong vòng tay của mình.

Hơi hơi nghiêng đầu, Nhược Vương đánh giá khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú gần sát bên hắn của Tôn Nhạc, nhú nhú mày rậm, lẩm bẩm: “Tại sao hơn nửa năm không thấy, lại tốt xem hơn rất nhiều rồi?”

Hắn đột nhiên nhớ tới, lúc mới quen Tôn Nhạc thì nàng xấu đến gần như ghê tởm, bất quá chính là trong ba bốn năm, nàng thật đúng là biến hóa lớn nha. Chuyện này cũng thật có điểm quái.

Bất quá hắn hiện tại không có tâm tình suy tư việc này. Chính là nghiêng đầu, nhiều hứng thú, rất khoái hoạt đánh giá Tôn Nhạc hai mắt nhắm nghiền. Nhìn nhìn, đầu hắn thấp xuống, ở trên má của nàng chụt một ngụm.

Theo tiếng chụt thanh thúy thanh truyền ra, Nhược Vương mừng rỡ, hắn lại chuyển tới má bên kia của Tôn Nhạc, lại nâng nâng hôn một cái.

Lại chuyển tới cái trán, mi tâm, ngay cả sau khi hôn bốn năm cái, hắn nhẹ nhàng gặm cắn cái mũi tinh xảo của nàng.

Ngay khi hàm răng của hắn cắn lên cái mũi Tôn Nhạc thì Nhược Vương rõ ràng nhìn đến, Tôn Nhạc vốn té xỉu, lông mi chớp chớp rất nhẹ!

Nhất thời, nhược Vương mừng rỡ.

Hắn buông cái mũi nhỏ nàng ra, cười khanh khách đánh giá mặt của nàng, theo dấu răng trên môi dưới, chuyển tới người của nàng, lại chuyển tới cổ của nàng.

Nhìn nhìn, Nhược Vương đột nhiên nói: “Tỷ tỷ bị thương chỗ nào rồi, cũng không biết là thương tổn đến thể nào? Không được, ta phải kiểm tra một chút.”

Nói tới đây, tay phải hắn liền hướng vạt áo Tôn Nhạc cởi ra.

Bất quá, lúc tay phải hắn vươn ra, đồng thời cặp mắt kia của hắn, lại nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm hai mắt nhắm chặt của Tôn Nhạc.

Quả nhiên, ngay lúc tay hắn đụng tới vạt áo thì Tôn Nhạc ưm một tiếng, mở hai mắt ra. Nàng mở hai mắt ra thì còn giả bộ giống như vừa mới thức tỉnh, mơ hồ nháy mắt.

“Oa ha ha ha ha!” Bỗng dưng, Nhược Vương cười lên ha hả, hắn vừa cười to, vừa vươn tay xoa hai má Tôn Nhạc, có điểm đùa cợt nói: “Tỷ tỷ, tỷ căn bản không choáng váng đúng không? Tỷ luôn luôn diễn trò đúng không? Ha ha ha, tỷ tỷ của ta cũng thật thông minh, diễn trò cũng làm nguyên bộ dạng.”

Hắn nói tới đây, đột nhiên đem Tôn Nhạc để xuống trên giường, thân mình hướng nàng cúi xuống, cả người chặt chẽ đè ở trên người Tôn Nhạc, ánh mắt nhìn chăm chăm cặp mắt của nàng, cười híp mắt nói: “Tỷ tỷ, tỷ như vậy không được nha, mới cùng Nhược nhi thơm thơm nho nhỏ như vậy, tỷ cũng muốn giả bộ bất tỉnh. Như vậy chúng ta làm sao động phòng đây?”

Oanh!

Tôn Nhạc mặt đỏ tới gáy!

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Nhược Vương, trừng mắt nhìn vài lần lửa giận cũng càng sâu, đột nhiên, hai tay nàng duỗi ra, ôm cổ Nhược Vương, đồng thời đầu nhấc lên, nặng nề mà cắn lên lỗ tai bên trái của hắn!

Nàng ôm nổi hận khê cắn, thập phần dùng sức. Lúc nàng buông miệng ra thì trên lỗ tai Nhược Vương dấu răng sâu đậm, chỉ kém không có chảy máu.

“Ôi!” Nhược Vương đau kêu ra tiếng. Hắn tự tay ôm lỗ tai của mình, trừng mắt Tôn Nhạc đang chuẩn bị cho nàng bị như vậy một chút thì bên ngoài tiếng bước chân vang lên, sau đó, một âm thanh trong trẻo truyền đến, “Đại vương, Tần vương ời!” Thanh âm kia dừng một chút, còn nói thêm: ” Đám người Thúc tử không chịu rời đi, đại vương, bên ngoài phủ đệ người ta vây xem tấp nập rồi, thuộc hạ quả thực là bó tay.”

Nhược Vương nghe vậy, mày rậm nhăn lại, chậm rãi ngồi thẳng người, “Thỉnh Tần vương chờ chút, ta lập tức tiến đến.”

“Dạ!”

Nhược Vương thở dài một hơi, đứng dậy sửa sang trường bào trên người, thẳng khi hắn ra cửa thì Tôn Nhạc đột nhiên nhớ lại, tóc Nhược Vương còn bung xõa, dấu răng trên lỗ tai chình ỳnh. Cho dù đầu có thể chải, nhưng dấu răng trên lỗ tai kia làm sao bây giờ?

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi vươn tay ôm môi dưới còn có điểm đau đớn của mình: Nhược nhi chết tiệt, cắn thật mạnh, cũng không biết mấy ngày mới hết.

158. Chương 158: Tâm Tư

Tôn Nhạc sau khi sửa sang lại một phen đi ra cửa phòng. Ngoài sân, còn có một Kiếm Sư tùy thân của Nhược Vương coi chừng dùm. Người trung niên này liếc mắt một cái nghiêng mắt nhìn đến mặt Tôn Nhạc, lập tức khòe miệng cong cong.

Khuôn mặt nhỏ của Tôn Nhạc đỏ lên, nhanh chóng vươn tay ôm miệng nhỏ của mình.

Vừa đến trong sân, Tôn Nhạc liền nghe được phía trước truyền đến từng đợt ồn ào náo động. Tôn Nhạc nhớ rõ, người vừa rồi báo cáo kia đã nói, Ngũ công tử cũng tới đây.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm gặp Ngũ công tử. Tôn Nhạc đỏ mặt, cúi đầu liền vội vàng chạy về phía đằng sau phòng.

Quả nhiên, hậu viện có một vườn hoa nhỏ, rừng cây nồng đậm, bóng người thưa thớt.

Tôn Nhạc đi thẳng đến chỗ sâu trong vườn hoa nhỏ, đến sau một mảnh sơn thạch mới dừng lại. Sơn thạch này ba mặt vững vàng, chỉ có một cái lối nhỏ có thể ra vào. Thân mình Tôn Nhạc chợt lóe liền né đi vào.

Kiểm sư kia xa xa theo sát Tôn Nhạc, thấy nàng trốn vào trong núi đá, không khỏi kinh ngạc nhếch mi, thầm suy nghĩ: Tôn Nhạc cô nương này thật thú vị, bất quá cùng đại vương thân mật một phen, cứ nhiên xấu hổ đến trốn đi.

Tôn Nhạc đi đến trong đám núi đá, chọn lấy một khối núi đá ôm đầu gối ngồi xuống.

Mắt nhìn tất cả tảng đá lớn nhỏ hỗn độn phía trước. Tôn Nhạc nhíu mày, theo bản năng cắn xuống môi dưới. Nàng mới làm động tác kia, một trận đau đớn liền từ môi dưới truyền đến.

“Ôi!”

Tôn Nhạc khẽ kêu một tiếng, vội vàng vươn tay ôm cái miệng nhỏ nhắn.

Một hồi lâu sau cảm nhận sâu sắc ở cái miệng nhỏ nhắn mới dần dần biến mất. Tôn Nhạc cúi đầu, tâm thần lại tung bay: ta phải làm thế nào mới tốt?

Nhược nhi coi trọng ta, quyến luyến ta như thế. Ta cũng luyến tiếc rời đi hắn. Nhưng mà, nhưng mà, nếu là thật như lời của hắn vậy. Sau khi hắn làm Đại Vương, đám người Trĩ đại gia làm sao bây giờ? Nhược nhi nhất định sẽ cưới luôn một thể đi?

Tôn Nhạc vừa nghĩ đến đây, trong lòng liền một trận đau buồn.

Nàng vội vàng đứng dậy, dẫm trên đá mà đi lại. Liên tục vòng vo bốn năm vòng, nàng mới cảm giác được tâm tình hơi trấn định.

Nếu muốn cùng những nữ nhân chia sẻ Nhược nhi, ta tình nguyện cả đời làm tỷ tỷ của hắn.

Tôn Nhạc nhin không được muốn nói: Nếu, nếu ta cùng Nhược nhi nói chuyện, muốn hắn chỉ đối tốt với một mình ta, hắn có lẽ sẽ đáp ứng chứ?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc xoát cái đỏ bừng, tim đập như trống.

Bất quá vui mừng chỉ trong một cái chớp mắt, đảo mắt nàng lại nghĩ: Nhược nhi lòng ôm chí lớn, cho dù hắn thực sự đáp ứng ta rồi, sợ nhiều khi cũng sẽ thân bất do kỷ. Hơn nữa, nếu hắn quả thật có thể làm chủ được, nhưng mười năm hai mươi năm sau thì sao? Hắn có thể sinh ghét bỏ với ta, trách ta quấy thúc hắn hay không?

Đến lúc đó hắn thừa nhận sự cười nhạo của người trong thiên hạ, miệng lưỡi thế gian đáng sợ, ba người nói thì còn hơn hổ dữ! Nói không chừng, đến lúc đó hắn nảy sinh oán hận, còn cùng ta trở mặt thành thù!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh!

Tôn Nhạc, chỉ có cả đời làm tỷ tỷ của Nhược nhi mới là chính xác nha. Hắn là thân nhân duy nhất của người, chẳng lẽ người muốn bởi vì chút ham muốn cá nhân trong lòng ấy, điếm khát vọng thân cận ấy, mà khiến một phần thân tình duy nhất này cũng thành không có sao?

Ngay khi Nhược Vương nằm ở đầu gối của nàng khóc ròng, Tôn Nhạc rõ ràng cảm thấy một loại hạnh phúc, một loại hạnh phúc được quý trọng.

Đây là cảm giác mà nàng làm người của hai thế giới, vẫn khao khát như điên a!

Cũng là vào lúc kia thì nàng đột nhiên không nghĩ rời đi Nhược nhi nữa. Nàng cũng không rõ trong loại luyến tiếc của bản thân này có tình yêu tồn tại hay không, nàng chỉ biết là, chính mình luyến tiếc rồi, không bỏ xuống được rồi. Hơn nữa từ thời khắc đó trở đi, nàng không có phân thân nhớ về Ngũ công tử nữa.

Nhưng mà, nàng thật sự là tình nguyện lấy danh nghĩa tỷ tỷ ở lại bên người Nhược nhi, không gần cũng không xa như vậy, như vậy nàng sẽ không quá nghiêm khắc với Nhược nhi nữa, cũng sẽ không trải qua sự biến thiên trong tình cảm của nhân loại.

Chỉ có như vậy, nàng mới có thể được ấm áp cả đời! Mới có thể bảo vệ cho phần hạnh phúc duy nhất này!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, tâm ý dần dần kiên định: Tôn Nhạc, tình yêu là mơ hồ, là khó có thể nắm lấy lại dễ dàng biến mất! Đó là trò chơi tâm linh của những nhân tài quá mức giàu có. Người vĩnh viễn cũng không cần nó, người muốn chính là thân tình mà thôi

Tôn Nhạc vừa mới đứng lên, liền nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm của Nhược Vương, “Tỷ tỷ của ta đâu?”

“Đại vương, Tôn Nhạc cô nương cùng với đại vương có quan hệ xác thịt rồi, không thể lại lấy tỷ tỷ mà gọi nữa! Người trong thiên hạ biết sẽ cười chê.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, khuôn mặt nhỏ nhắn xoát đỏ lên: ai cùng tiểu tử đó có quan hệ xác thịt rồi hả? Chúng ta chẳng qua là hôn, không đúng, chẳng qua là cắn một cái mà thôi!

Nhược Vương ha ha cười, nói: “Đúng vậy, tuổi tác nàng nhỏ hơn ta, vốn không phải tỷ tỷ của ta. Khổ nỗi ta thành thói quen rồi, chậm rãi sửa thôi.”

Kiểm Sư bên ngoài không thèm nhắc lại nữa.

Lúc này, Tôn Nhạc nghe được tiếng chân Nhược Vương đột nhiên phóng nhẹ, hiển nhiên là đang rón ra rón rén đến gần nơi này.

Tiểu tử này, vĩnh viễn không an phận như vậy.

Tôn Nhạc mím môi cười, bước nhỏ đi ra.

Nàng vừa đối diện Nhược Vương, liền kinh ngạc nhìn Nhược Vương: làm sao tiểu tử này đến lúc này rồi, tóc vẫn buông xõa? Nàng đang kinh ngạc, hai mắt Nhược Vương đã nhanh chóng dừng trên môi của nàng. Đột nhiên, hắn tự tay chỉ vào cái miệng nhỏ nhắn của Tôn Nhạc, cười lên ha hả. Vừa cười, Nhược Vương vừa kêu lên: “Di, tỷ tỷ đây là làm sao vậy? Chuyện gì luẩn quẩn trong lòng, đem mình cắn thành bộ dáng như vậy?”

Tiểu tử làm bộ làm tịch, được một tác lại muốn tiến một thước này!

Tôn Nhạc hung hăng liếc mắt nhìn Nhược Vương một cái, vèo một tiếng xông qua bên cạnh hắn. Ngay khi hai người lướt qua thì tay phải Nhược Vương duỗi ra, gắt gao bắt được tay trái của nàng. Đồng thời, hắn xoay người lại, duỗi tay ra, liền cực kỳ tự nhiên ôm Tôn Nhạc.

Lúc Nhược Vương ôm Tôn Nhạc như vậy, hơi thở ấm áp của hắn nhất thời bao phủ nàng, hết sức thoải mái, cũng làm cho tâm linh của nàng mơ hồ có điểm e lệ.

Tôn Nhạc rời ra đến khoe miệng, nhất thời lại thu trở về. Nàng tuy rằng muốn cùng Nhược Vương nói rõ, nhưng mà, không biết tại sao, nàng thủy chung có điểm không mở miệng được.

Nhược Vương cúi đầu, nhìn sự do dự giãy dụa trên mặt Tôn Nhạc, trong ánh mắt tinh quang chợt lóe: tỷ tỷ nhất định lại suy nghĩ lung tung!

Lúc này Tôn Nhạc mở miệng, “Nhược nhi, đám người Ngũ công tử đâu? Đi rồi sao?”

Nàng nhắc tới Ngũ công tử rồi! Nhược Vương cúi đầu, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào mặt Tôn Nhạc.

Về mặt của nàng thực bình tĩnh, thật sự nhìn không ra đầu mối. Nhược Vương có chút buồn bực trả lời: “Đã đi rồi.”

Tôn Nhạc gật gật đầu, khẽ hỏi: “Các người đều đến đây, đêm nay có thể có yến hội không?”

“Không có.” Tôn Nhạc ngẩn ra, không hiểu nhìn về phía Nhược Vương: làm sao có thể không có yến hội?

Nhược Vương chống lại ánh mắt Tôn Nhạc, hừ nhẹ một tiếng, buồn buồn trả lời: “Là có, bắt quá ta sẽ không để cho tỷ tỷ đi tham gia.”

Hắn nói tới đây, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, hai mắt tránh ánh nhìn chăm chú của Tôn Nhạc, “Dù sao ta chính là không đồng ý!” Thanh âm rầu rĩ, mang theo một phần dỗi hờn.

Tôn Nhạc có điểm buồn cười: Nhược nhi đây là sợ mình cùng Ngũ công tử gặp mặt. Nàng nghiêm mặt, làm bộ như mất hứng nói: “Nếu tỷ tỷ muốn đi thì sao?”

Lời này của Tôn Nhạc vừa ra, Nhược Vương liền nhanh chóng quay đầu nhìn về phía nàng. Khuôn mặt tuần tú của hắn đầu tiên là tái đi, ngay sau đó, hai mắt hắn trợn to, hết sức nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ, người nhận lời gả cho Nhược nhi, thì không nên lại đi chạm mặt tiểu bạch kiểm Cơ Ngũ kia nữa!”

Hắn nói cực thành thật, cực kiên định. Tôn Nhạc bắt đầu còn có chút buồn cười, nhưng mà cười cười, nàng đột nhiên thấy lúc đó biểu tình Nhược nhi nghiêm túc quá mức, không giống đang nói đùa.

Nàng trừng mắt nhìn, không hiểu hỏi: “Ta nhận lời ẹ?”

“Đúng vậy!” Nhược Vương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ cao giọng trả lời: “Tỷ tỷ tháo tóc, chải tóc cho ta đây là vợ chồng Chi Lễ của Sở nhân!” Hắn nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, từ từ nói: “Vợ vì chồng chải đầu, vợ đi chồng loạn! Vợ cùng chồng kết tóc, như trắng ở cùng vạn năm!” Nhược Vương nói tới đây, chậm rãi quỳ một gối xuống xuống trước mặt Tôn Nhạc, hắn ngửa đầu nhìn Tôn Nhạc, nhẹ giọng, cúi đầu nói: “Tôn Nhạc, bôi tóc cho ta đi!” Nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một cái lược ngọc, một mặt gương đồng nhét vào tay Tôn Nhạc.

159. Chương 159: Yêu Cầu

Tôn Nhạc ngơ ngác nhìn Nhược nhi, giờ khắc này, hắn ngửa đầu như vậy, trong ánh mắt vừa khẩn trương, lại chờ mong. Ánh mắt nàng thoáng nhìn, nhìn đến ngón tay hắn nắm lược cùng gương đồng bởi vì quá dụng lực mà biến thành màu trắng!

Môi Tôn Nhạc run rẩy, nàng trầm giọng nói: “Nhược nhi, ta, ta là tỷ tỷ của ẹ. . . .” Nàng vừa nhỏ ra hai chữ tỷ tỷ, bỗng dừng, khuôn mặt tuần tú Nhược Vương tái đi, từ hần kết gằm nhẹ một tiếng, “Tôn Nhạc!”

Thanh âm của hắn trầm trọng dồn dập, làm cho Tôn Nhạc không khỏi dừng lại. Lúc này, đôi mắt Nhược vương cay cay, dần dần hốc mắt bắt đầu phồng hổng, hắn nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, ba bốn năm trước, Nhược nhi bị người đuổi giết, không thể không cùng Phù lão chạy trốn tới Tề. Về sau Phù lão bệnh nặng chết, bảo ta nương tựa vào tỷ. Hắn nói, tuy tỷ thoát nhìn tuổi nhỏ, lại trầm ổn phong độ, có thể dựa vào.” Nhược nhi nói đến đây, thanh âm có điểm khàn khàn, “Ta cùng với tỷ tỷ ở chung nửa năm, trong vòng nửa năm, Nhược nhi cảm nhận được ấm áp cùng khoái hoạt mà mình tha thiết ước mơ. Tỷ tỷ, từ khi đó trở đi, Nhược nhi liền thề: tỷ tỷ nuôi ta nửa năm, ta sẽ thương yêu tỷ cả đời! Tỷ tỷ, Nhược nhi biết tỷ đối với Cơ Ngũ thâm có tình ý, cũng biết hắn bây giờ đối với tỷ cũng có cảm giác. Chính là tỷ tỷ a, tỷ xem có vẻ kiên cường, kì thực tự ti mà nhát gan, tỷ rất thích đem mình núp trong bóng tối, là bởi vì tỷ không có cảm giác an toàn a. Cơ Ngũ tính tình văn nhược, cũng không thể làm cho tỷ tỷ được khoái hoạt cùng tôn quý, thực không lương xứng với tỷ tỷ! Tỷ tỷ, Nhược nhi lúc này thề, chỉ cần tỷ tỷ nguyện ý gả cho Nhược nhi, Nhược nhi sẽ cả đời trân trọng, tuyệt không phụ bạc.

Nhược vương nói năng có khí phách, hắn ngửa đầu ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc chờ mong như vậy, ôn nhu như nước như vậy.

Từ từ, Tôn Nhạc cũng quỳ xuống. Nàng cùng Nhược vương mặt đối mặt quỳ trên mặt đất, ngửa đầu, Tôn Nhạc nhìn Nhược vương, trầm giọng nói: “Nhược nhi, ẹ luôn cùng tỷ tỷ tri tâm, lời ẹ nói, tỷ tỷ cũng tin tưởng.”

Nghe được Tôn Nhạc nói tin tưởng mình, trong ánh mắt Nhược vương lấp lánh vui mừng.

Tôn Nhạc tiếp tục nói: “Nhược nhi, đệ là vương giả, đệ là vương giả muốn trở thành thiên hạ cộng chủ. Tỷ tỷ hai bàn tay trắng, đệ có thể hứa lập tỷ tỷ làm Vương Hậu, theo đạo lý tỷ tỷ sẽ thỏa mãn. Chính là, Nhược nhi, nếu như tỷ tỷ thấy chưa đủ thì sao?”

Nhược vương không hiểu mở to mắt, kinh ngạc nói: “Tỷ tỷ thấy chưa đủ?” Hắn cau chặt lông mày, vẻ mặt khó hiểu, hiển nhiên thật sự nghĩ mãi mà không rõ, Tôn Nhạc còn muốn cái gì.

Tôn Nhạc nhìn qua Nhược vương, trầm giọng, nói từng chữ từng câu: “Đúng vậy, tỷ tỷ cũng chưa thỏa mãn. Tỷ tỷ trời sinh ích kỷ, không muốn cùng bất kỳ nữ nhân nào chia sẻ phu quân của mình!”

Hai mắt Nhược vương trong nháy mắt mở thật lớn.

Tôn Nhạc nhìn đến cái biểu lộ này của hắn, không khỏi nở nụ cười khổ. Nàng cúi mi hạ mắt, từ từ nói: “Tỷ tỷ sẽ không dễ dàng lập gia đình. Nếu như phải gả, phu quân tỷ tỷ phải chỉ thuộc về một mình tỷ tỷ! Mặc kệ lúc tuổi trẻ sung sức hay là tuổi già bạc phơ, phu quân tỷ tỷ chỉ có thể có được một nữ nhân là tỷ tỷ.

Tôn Nhạc thở dài: “ ‘ Nhân sinh nếu như lúc mới gặp, thì chuyện gì phải đau buồn? Ta trách lòng cố nhân thay đổi nhưng lại nói lòng cố nhân vốn chẳng lặn yên! ’ Nhược nhi, đệ bất quá mới mười sáu tuổi tuổi. Đệ đường đường là Sở Vương, ngồi giữ giang sơn, ra vào ngàn vạn người nhìn theo. Mỹ nhân càng dễ như trở bàn tay! Đòi người vô tận hấp dẫn, vô tận cảnh tượng đều chờ đệ quang lâm. Nhược nhi, đệ vững tin mình chỉ vì một kẻ vô đức vô tài như tỷ tỷ mà buông tha cho hết thấy, buông tha cho tuyệt đại mỹ nhân như Trĩ đại gia sao? Cho dù bây giờ đệ nguyện ý, tương lai tỷ tỷ già xấu không chịu nổi. Đệ còn có thể nguyện ý thân là Sở Vương, lại sợ một người phụ nhân, để người trong thiên hạ cười nhạo. Hậu quả bức này đệ từng nghĩ đến sao?”

Tôn Nhạc nói đến đây vươn hai tay ra ôm bả vai Nhược vương, ôm hắn thật chặt, nhẹ giọng nói: “Nhược nhi, đệ không thấy là chúng ta như vậy rất tốt sao ta cả đời làm tỷ tỷ của đệ, canh giữ bên cạnh đệ, cùng đệ vượt qua phong ba. Mặc kệ đệ có bao nhiêu thê thiếp, tỷ tỷ lại chỉ có một mình ta đây, như vậy không phải rất tốt sao?”

Tôn Nhạc nói đến đây, chậm rãi đứng dậy, quay đầu, nhanh chóng đi về hướng tiền viện, chỉ chốc lát liền biến mất trong mắt Nhược vương.

Tôn Nhạc đi thẳng đến trong sân, mới dừng cước bộ lại. Nàng nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Hiện tại đã nói tất cả những chuyện cần nói rồi, không biết tại sao, nàng một chút cũng không cảm thấy mừng rỡ, cảm thấy thoải mái. Cơ hồ là trong lúc đó, nàng phát hiện trái tim mình trống rỗng, cô quạnh và mơ hồ mang theo vài phần phiền muộn cùng mất mát, cay đắng. . .

. . .

Tôn Nhạc biết lời mình nói đối với Nhược vương mà nói, là một cú đánh nặng nề, là chuyện hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Đừng nói nghĩ, hắn sợ là nghe cũng chưa nghe qua. Dùng tính cách của hắn, nhất định sẽ thận trọng tự đánh giá.

Nghĩ tới đây, Tôn Nhạc lắc đầu, nàng thật sự tâm loạn như ma, loại cảm giác cô quạnh thính thoảng lại tuôn ra trong lòng, làm nàng rất khó chịu. Lập tức, nàng đi đến một chỗ trong rừng cây, khởi giá thức, luyện tập Thái Cực quyền.

Cũng không biết luyện bao lâu, Tôn Nhạc mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Sau khi bình tĩnh, Tôn Nhạc thu chiêu dừng bước, kinh ngạc nhìn mặt trời dần dần lặn về phía tây mà phát ngốc.

Sau khi tim đập mạnh và loạn nhịp, Tôn Nhạc xoay người vào phòng, bảo thị tỷ mang ra một bộ quần áo, Tôn Nhạc rửa sạch một phen, liền ngồi ở trước gương đồng trang điểm. Vừa mới trang điểm tốt, nàng đột nhiên nhớ tới sự oanh động mình cùng Nhược vương gây nên lúc ban ngày, thầm nghĩ: ta đây mang bộ dáng này đi ra ngoài, có thể bị người nhận ra hay không, nghĩ vậy nàng đem toàn bộ son phấn trên mặt lau đi, còn mang mũ sa lên trên đỉnh đầu.

Nhìn qua thiếu nữ sắc mặt trong veo như nước trong gương đồng, Tôn Nhạc thì thào nói: “Thật vất vả mới có thể trang điểm, ai.”

Mãi cho đến khi sắc trời đã tối, Tôn Nhạc mới đi ra khỏi phòng, khi nàng đi vào bên ngoài phòng ngủ của Nhược vương thì xuyên thấu qua bức rèm che nhìn đến hắc hai tay ôm đầu, vẫn không nhúc nhích, Tôn Nhạc biết, Nhược vương như thế này đã rất lâu rồi, hắc giống như khối đá không nhúc nhích chút nào, sớm làm cho đám thị tỳ hạ thần hoảng loạn.

Tôn Nhạc ngơ ngác đứng ở bên ngoài nhìn Nhược vương, thẳng đến nhìn một hồi lâu, nàng mới quay đầu đi đến trong sân.

Nàng vừa cất bước, thanh âm Nhược vương từ bên trong truyền đến, “Tỷ tỷ, dạ yến sắp bắt đầu, chúng ta lên đường a.” Trong thanh âm mơ hồ mang theo khàn khàn.

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua Nhược vương đã buông tha giây dựa, mỉm cười gật đầu, “Ừa.”

Ban ngày đám người tứ đại quý nhân của Nhược vương tiến vào Hàm Dương, đây là đại sự làm cho cả thành đô Hàm Dương chấn động. Đặc biệt Nhược vương không thèm để ý mọi người, trên đường đột nhiên ôm một nữ tử chạy, càng dẫn tới cả Hàm Dương nghị luận ầm ĩ, cực kỳ khó hiểu.

Khi xe ngựa Nhược vương chạy nhanh trên đường phố thì người Hàm Dương thỉnh thoảng chỉ trở về phía hắc, những thiếu niên nam tử kia càng hưng phấn mà nhìn chăm chăm thẳng vào xe ngựa, bộ dáng kia, thật sự là hận không thể vén rèm xe lên nhìn cho rõ ràng.

Bất quá, Tôn Nhạc không có cùng Nhược vương ngồi trên một chiếc xe ngựa, nàng thật sự là không muốn lại làm cho người ta chú ý. Cổ xe của nàng xen lẫn trong đội ngũ xe ngựa của chúng Kiếm Sư cùng hiền sĩ, thập phần không bắt mắt.

160. Chương 160: Tần Cung Dạ Yến

Trong đèn đuốc sáng trưng, xe ngựa dần dần lái vào Tần vương cung.

Trên con đường lát đá xanh dài mười dặm đến Tần vương cung, hai bên cách mỗi ba mươi thước liền cắm một cây đuốc cháy hừng hực. Hỏa diễm nóng rực ào ào vọt lên, xuyên thấu qua màn xe bức đến trên mặt Tôn Nhạc cùng ba cô gái trong xe ngựa.

Trong xe ngựa Tôn Nhạc, còn có ba thị tỳ, đều là tướng mạo thanh lệ, có vẻ tương tự nàng. Tôn Nhạc cũng là bất đắc dĩ, nàng sợ một màn ban ngày kia khiến cho chính mình quá mức khiến người ta chú ý, liền tạm thời thêm ba thị tỳ. Bốn thiếu nữ đi ở sau lưng Nhược vương, cũng sẽ không làm cho người ta quá mức để ý.

Chỉ chốc lát, xe ngựa ngừng lại ở một chỗ trên quảng trường. Trong sân rộng đầy xe ngựa ngừng lại, trong cung điện phía trước tiếng sanh nhạc vang tận trời, phi thường náo nhiệt.

Tôn Nhạc cùng ba thị tỳ đồng thời đi xuống xe ngựa, lúc này, trong xe ngựa thỉnh thoảng có người nhảy xuống, Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, trong đám xe ngựa đông đúc phía trước thỉnh thoảng có người xuống. Tôn Nhạc đi nhanh vài bước, cùng chúng thị tỳ đi đến sau lưng Sở Nhược vương.

Đoàn người đi khoảng trăm mét gì đó, trong đám người truyền đến một hồi tiếng cười to, trong ánh sáng hừng hực của cây đuốc, một thanh niên tuấn lãng đi nhanh tới hướng Sở Nhược vương. Thanh niên này vận áo bào xanh đen, quý khí bức người.

Người này chính là Doanh Thập Tam Doanh thu.

Doanh Thu bước đi đến trước mặt Sở Nhược vương, hai tay chấp lại, cười to nói: “Thu kính ngưỡng thanh danh Nhược vương đã lâu, hôm nay nhìn thấy, thực hết sức vinh hạnh!”

Nhược vương cũng ha ha cười, hắc đánh giá Doanh Thu, nói ra: “Thập Tam điện hạ quả nhiên oai hùng bất phàm! Nghe qua điện hạ bách chiến bách thắng, tài năng siêu quần, bổn vương nhường mộ đã lâu!”

Doanh Thu nghe vậy tiếng cười càng vang.

Cười cười, ánh mắt của hắn quét về phía sau lưng Nhược vương, kinh ngạc nói: “Xin hỏi Sở Vương, Điền Nhạc ở đâu?”

Hắn đột nhiên hỏi tới Tôn Nhạc. Tôn Nhạc không khỏi khẽ giật mình.

Nhược vương cười nhạt một tiếng, bất động thanh sắc quan sát biểu lộ của Doanh Thu cười nói: “Thập Tam điện hạ đối với thuộc hạ của ta cảm thấy hứng thú như thế sao?”

Ánh mắt Doanh Thu còn đang quét về phía đám người sau lưng Nhược vương, nghe vậy thở dài: “Há chỉ có ta, trong thiên hạ không biết có bao nhiêu người đối với Điền Nhạc cảm thấy hứng thú sâu sắc. Hắn tuổi còn nhỏ, liên bằng ba tác lược thuyết phục Triệu quốc cùng Đại Tần ta buông tha cho chuyện công Sở. Đại tài như thế, quả thực đáng sợ.”

Hắn nói đến đây, trong ánh mắt có chút ngưỡng mộ.”Thu thẳng đến ba tháng trước, mới biết ta cùng với Triệu hầu đều bị hắn trêu đùa. Thua ở trong tay anh tài như thế, thực là tuy bại mà vinh. Nhưng từ nửa năm trước hắn xuất hiện ở Hàm Dương, đến nay bóng dáng đều không có.”

Thanh âm Doanh Thu không nhỏ, tiếng cười lạnh lạnh truyền ra xa xa trong sân rộng. Trong thời gian ngắn, ánh mắt chúng hiền sĩ nhìn về phía hắn đều thêm vài phần thân thiết: vị Thập Tam vương tử Tần quốc này quả nhiên rất trọng nhân tài! Thân phận hắn như thế, rõ ràng trước mặt mọi người thừa nhận không bằng người khác!

Tôn Nhạc nhìn Doanh Thu, trong nội tâm nàng thầm nghĩ: Doanh Thập Tam này thực là kình địch của Nhược nhi, mấy lời hắn nói hôm nay mặt ngoài là khích lệ ta, nhưng thật ra là biểu hiện cho thanh danh yêu tài nập hiền của chính hắn! Đào mắt nàng lại thầm nghĩ, nếu như mình là nam, có dã tâm kiến công lập nghiệp, sợ là đã bị hắn nói cho cảm động.

Nhược vương cười cười, cũng không trả lời hắn, “Thập Tam điện hạ quả nhiên danh bất hư truyền!”

Sau khi hắn ý vị sâu xa nói ra những lời này, Doanh Thu lại cười sang sảng một hồi. Trong tiếng cười, hai người sóng vai đi thẳng về phía trước.

Sở Nhược vương xuất hiện, làm mọi người ở đó liên tiếp chú ý. Những người từ mấy chiếc xe ngựa đi xuống, ngoại trừ hiền sĩ và nhân vật nổi tiếng, cũng không thiếu danh môn quý nữ. Những quý nữ này càng không ngừng nhìn về phía Nhược vương, trong ánh mắt có hiếu kỳ, đồng thời có khinh thường, còn có rất nhiều hâm mộ.

Tôn Nhạc cùng ba thị tỳ yên tĩnh đi ở sau lưng Nhược vương, đi theo dòng người như nước chảy về hướng Tần cung. Vừa rồi ánh mắt Doanh Thu nhìn chằm chằm nàng mấy lần, chính là một mực vẫn không nhận ra nàng.

Dạ yến tổ chức ngay tại Nguyệt Minh cung phía trước hai trăm mét. Nguyệt Minh cung là do Tần hầu tiên nhiệm vì ái cơ xây dựng, kiến tạo trong to lớn lộ ra vài phần tinh xảo. Cung điện mặc dù cao tới mười trượng, cũng chỉ có hai tầng. Tầng thứ nhất càng to lớn vô cùng, có thể chứa mấy ngàn người, đó là nơi tiên Tần hầu cùng ái cơ mở tiệc vui vẻ.

Trong Nguyệt Minh cung sanh nhạc ngất trời, bóng người nườm nượp, sau khi cất bước lên đài, Tôn Nhạc nghe được một hồi tiếng nghị luận truyền đến, “Cũng không biết khuya hôm nay, mấy vị đại mỹ nhân kia có tới hay không?”

“Không biết. Di, đây không phải là Sở Nhược vương sao? Nghe nói hôm nay hắn ở trước mặt mấy vạn người ôm lấy một đại mỹ nhân.”

“Thật sao? Lại không biết mỹ nhân kia dung mạo đến bậc nào, có thể làm cho vương của một nước không chú ý thể thống như thế?”

“Nhất định là độc nhất vô nhị.”

Những tiếng nghị luận này lú lú bên tai không dứt, Tôn Nhạc nghe được, không khỏi thầm cười khổ. Nàng nhìn sang Nhược vương đi ở phía trước, ngay lúc nàng ngẩng đầu, Nhược vương đột nhiên quay đầu lại, cùng nàng hai mắt tương đối.

Bốn mắt nhìn nhau thì Nhược vương đột nhiên hướng về phía Tôn Nhạc chớp chớp mắt phải, về mặt nghịch ngợm.

Thăng đến hần khôi phục về mặt không chút biểu tình quay đầu đi, tim Tôn Nhạc còn đang đập mạnh và loạn nhịp.

Trong đại điện đã ngồi mấy trăm người, đám người Tôn Nhạc đi vào thì mọi người trong điện càng không ngừng quay đầu nhìn lại, đương nhiên, người bọn họ nhìn là Nhược vương.

Tôn Nhạc một bước tiến nhập đại điện, liền thấy được Ngũ công tử ngồi ở vị trí quan trọng nhất phía bên phải đại điện. Tuy đèn đuốc sáng trưng, đám người rầm rĩ, từ bên này nhìn chăm chăm, Ngũ công tử lại vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa ánh trăng, cô đơn mà mờ ảo. Hần cứ như là điểm hút sáng mạnh mẽ hữu lực nhất, tất cả quang hoa trong điện đều tụ hội trên người hần.

Ngũ công tử chăm chú nhìn chăm chăm vào đám người Nhược vương, hai mắt càng không ngừng ở trong đó tìm kiếm. Chỉ chốc lát, hần nghiêng mắt nhìn đến Tôn Nhạc!

Ngay lúc ánh mắt của hần cùng Tôn Nhạc tương đối thì Tôn Nhạc từng cho là hần sẽ đi tới bên này. Nào biết đâu rằng hần chỉ là nhìn mấy lần, liền thu hồi ánh mắt, đồng thời, lo nghĩ cùng tối tăm trên mặt đã nhanh chóng giảm đi. Tựa hồ hần chỉ là muốn xác định xem Tôn Nhạc có đến hay không, một khi xác định tâm tình liền ổn định.

Ánh mắt Tôn Nhạc dạo qua trong điện một vòng, không nhìn tới Trĩ tài nữ cùng Yến Ngọc nhi kia, trong nội tâm âm thầm có điểm kinh ngạc.

Chỗ ngồi Nhược vương, ở vào vị trí trước nhất bên trái. Tôn Nhạc cùng ba thị tỳ, y nguyên ngồi chồm hõm sau lưng Nhược vương.

Sau khi Nhược Vương Doanh Thu đều ngồi xuống, đại điện vốn đã dần dần an tĩnh đột nhiên càng thêm rầm rĩ. Tôn Nhạc nhìn lại, chỉ thấy chỗ cửa hông, hai tuyệt đại mỹ nhân thướt tha đi vào!

Hai nàng này, đúng là Trĩ đại gia cùng Yến Ngọc nhi. Sau lưng hai nàng, đi theo bốn thị tỳ mỹ lệ cùng vài vị kiếm khách.

Hai đại mỹ nhân xuất hiện, làm ọi người thập phần hưng phấn. Trong thời gian ngắn, tất cả ánh mắt đều sáng quắc nhìn chăm chăm vào các nàng, không hề chớp mắt nhìn hai nàng uyển chuyển đi đến hàng sập thứ hai ba phía bên phải ngồi xuống.

Lúc này, mọi ánh mắt đều chăm chăm vào phía bên phải, bất kể là Ngũ công tử, hay là hai vị mỹ nhân, đều là nhân vật hiếm thấy trong thiên hạ. Loại tuyệt đại tao nhã này, thật là làm cho người hoa mắt không thôi.

Tôn Nhạc ngồi ở sau lưng Nhược vương, có thể cảm giác được ánh mắt Ngũ công tử thỉnh thoảng lại rơi vào trên người mình. Nàng cúi đầu, trầm suy nghĩ: một năm không gặp, Ngũ công tử tựa hồ thành thực một chút.

Ngũ công tử quả thực thành thực hơn, hần ngoại trừ ngẫu nhiên hướng Tôn Nhạc liếc nhìn mấy cái, bất kể là về mặt vẫn thần thái, đều có vẻ trầm ổn phong độ.

Ngay lúc tâm tư Tôn Nhạc phập phồng thì Nhược vương ngồi phía trước nàng xoay đầu lại, ánh mắt không rõ hữu ý hay vô ý liếc mắt nhìn nàng.

161. Chương 161: Tàn Cung Dạ Yến (2)

Thỉnh thoảng liếc về phía Tôn Nhạc, cũng không chỉ có Ngũ công tử, còn có Trĩ đại gia cùng Yến Ngọc nhi cũng hướng nàng đánh giá. Bất đồng là, lúc Trĩ đại gia đánh giá nàng thì cũng đồng thời đánh giá ba nữ tử kia, trong ánh mắt của nàng mang theo hồ nghi. Mà Yến Ngọc nhi, từ khi liếc mắt nhìn đến Tôn Nhạc, liền như bị kinh trụ, hai mắt sáng quắc không mấy kiêng kỵ.

Người chung quanh cho rằng người các nàng xem chính là Sở Nhược vương, nên cũng không thèm để ý.

Doanh Thu ngồi trên một loạt sập gần Nhược vương, trên một hàng sập kia, ngoại trừ Doanh Thu, còn có hai vương tử khác tướng mạo cùng hần tương tự, nhưng tuổi tác lớn hơn, có lẽ là huynh trưởng của hần.

Tiếng rầm rĩ dần dần yên tĩnh lại, khách nhân đều đã đến đông đủ, một hồi chuông nhạc du dương lượn lờ vang lên. Trong tiếng chuông nhạc, một người trung niên bên hông đeo bảo kiếm, quần áo gấm lông đi đến.

Người trung niên này khuôn mặt dài, hình dáng thâm sâu, tuy thấy nếp nhăn ẩn hiện, sắc mặt u ám, vừa có túi mắt, bất quá vẫn có thể thấy được khi còn trẻ hần hần là một mỹ nam tử, cùng Doanh Thập Tam có chỗ tương tự.

Đây cũng là Tần vương.

Tần vương ha ha nở nụ cười, trong tiếng cười, hần đi đến mấy cái sập phía trên đối mặt với chúng nhân ngồi xuống. Hần quay đầu nhìn về phía Nhược vương, cười nói: “Sở Vương có thể tới Hàm Dương, thật là đại hạnh của Tần!”

Nhược vương ha ha cười, “Ta tới Trung Nguyên lâu như vậy, lần này thấy Tần người người tao nhã, thực là vui mừng.”

Tần vương lại ha ha cười, sau khi hần cùng với Nhược Vương hàn huyên hai câu, vừa chuyển hướng về phía Ngũ công tử. Hần nhìn Ngũ công tử từ trên xuống dưới, vuốt râu cười nói: “Nghe qua Thúc tử tao nhã nhất thiên hạ, quả thật danh bất hư truyền!” Ngũ công tử không thích nhất là việc người khác nói đến tướng mạo của hần, lập tức cười nhạt một tiếng, không có trả lời.

Lúc này tiếng chuông dần dần dừng, sênh nhạc tái khởi.

Tần vương vỗ hai tay, quát: “Nhạc đến!”

Hần vừa kêu lên tiếng sanh nhạc bỗng dừng mãnh liệt hơn. Trong mơ hồ, một làn gió thơm bay tới, chỉ thấy ở cửa hông bên trái đại điện, một đội thiếu nữ xinh đẹp tay áo bông bành khiêu vũ chạy ra.

Những thiếu nữ này ống tay áo rủ xuống đất. Mỗi người đều xinh đẹp tuyệt trần. Trong tiếng sanh nhạc các nàng cất bước nhẹ nhàng nhảy múa.

Vũ đạo như vậy đối với đám quyền quý bọn họ mà nói, cũng không đặc biệt. Bởi vậy, chúng vũ nữ vừa tiến đến. Mọi người trong đại điện liền nhìn quanh, nhỏ giọng nghị luận.

Trong tiếng nói nhỏ, Yến Ngọc nhi còn đang nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc.

Nhược vương cảm thấy ánh nhìn chăm chú của nàng. Thân thể hần ngưỡng ra sau nhích lại gần Tôn Nhạc, thấp giọng hỏi: “Tỷ tỷ, Yến Ngọc nhi vì sao chú ý tỷ vậy?”

Khóe miệng Tôn Nhạc mỉm cười khe khẽ, lộ ra một nụ cười lạnh, “Nàng là người trong gia tộc ta.”

Nhược vương khe giạt mình, hần nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ chưa từng nói về gia tộc của tỷ nha!”

Tôn Nhạc cười khổ một cái: đó là bởi vì ta cũng không biết nha.

Nàng sở dĩ xác định Yến Ngọc nhi này đích thị là thân nhân của thân thể này, đó là bởi vì tướng mạo nàng cùng hai tỷ muội nửa năm trước bị mình giết chết rất tương tự, thậm chí, cùng chính cô ta cũng có chỗ tương tự!

Điểm tương tự với chính bản thân ấy, nếu Tôn Nhạc hiện tại không trở nên thanh tú, nàng thật đúng là không chú ý tới. Trách sao lần đầu tiên cùng Yến Ngọc nhi gặp mặt thì nàng ta liền nhìn chăm chăm chính mình lâu như vậy. Có khả năng, lúc đó nàng ta đã cảm thấy như vậy rồi a?

Nhược vương thấy Tôn Nhạc không trả lời mình, thấp giọng thở dài một hơi, còn nói thêm: “Tỷ tỷ, ánh mắt của nàng có chút không tốt.”

Tôn Nhạc nhân nhạt trả lời: “Nửa năm trước người ám sát ta cũng là người trong gia tộc của ta!”

Nhược vương tức thì hiểu rõ, khuôn mặt tuấn tú của hần lạnh lẽo, sau khi nhìn chăm chăm Yến Ngọc nhi, chậm rãi ngồi thẳng người.

Nhược Vương vừa ngồi thẳng, chỉ thấy tiếng nghị luận trong điện đột nhiên dừng lại, thì ra là Yến Ngọc nhi đứng dậy.

Yến Ngọc nhi thân là đại mỹ nhân đứng hàng đầu trong thiên hạ, ngày thường xinh đẹp động lòng người, uyển chuyển lịch sự tao nhã, làm cho người ta nhìn liền sinh lòng trìu mến. Nàng vừa đứng lên như vậy, lập tức mọi người vốn đã liên tiếp chú ý nàng cùng Trĩ đại gia, càng nháy cũng không nháy mắt rồi, đến chủ tọa là Tần vương, Doanh Thập Tam đằng sau, đều ngạc nhiên nhìn về phía nàng.

Đối với sự chú mục của mọi người, Yến Ngọc nhi nhẹ nhàng cười, nụ cười này, thật sự là kiều diễm như hoa, phát sáng cả phòng.

Vừa cười yếu ớt, Yến Ngọc nhi cất bước hướng Nhược vương đi tới.

Chỉ chốc lát, nàng liền đi tới bên cạnh Nhược vương, hướng về phía Nhược vương nhẹ nhàng khẽ chào, cười nói tự nhiên: “Tiểu nữ tử muốn hướng đại vương xin một người, chẳng biết có được không?”

Nàng nói lời này thì thu ba như nước rơi vào trên mặt Nhược vương, lúm đồng tiền trên gương mặt tuyệt mỹ như hoa, xinh đẹp khiến người ta không đành lòng cự tuyệt.

Từ khi Yến Ngọc nhi hướng Sở Vương đi tới, người trong điện đều hướng về đây.

Nhược vương nhìn sang Yến Ngọc nhi, lông mày chau lên, nhàn nhạt nói: “Không thể!”

Không thể!

Hắn rõ ràng trả lời dứt khoát như vậy!

Mọi người cực kỳ ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau, tiếng tiếc hận trong điện bên tai không dứt.

Yến Ngọc nhi cũng rất là khiếp sợ, nàng mỹ danh kinh thiên, không biết khuynh đảo bao nhiêu người trong thiên hạ, sao lại ngờ tới Sở Vương không nói hai lời liền cự tuyệt? Hơn nữa, ánh mắt hắn rét lạnh, hai đầu lông mày hơi nhíu mang theo hàn ý, tựa hồ có vài phần không kiên nhẫn! Cái này, cũng là Yến Ngọc nhi bình sinh lần đầu gặp được.

Sở Vương gợn gàng dứt khoát cự tuyệt, làm cho Yến Ngọc nhi khẽ cắn môi anh đào, có chút nan kham. Nàng nhìn sang Tôn Nhạc, đối với Nhược Vương yêu kiều nói: “Đại vương cũng biết tiểu nữ sở cầu là người nào sao?”

Lời của nàng vừa rơi xuống, Nhược vương liền xoay ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng, hai mắt như đao!

Yến Ngọc nhi thấy hàn ý cùng sát khí trong ánh mắt hắn liền giật nảy mình, nàng khẽ gọi một tiếng, lão đảo lui một bước về phía sau, hoa dung thất sắc!

Mọi người thấy Nhược vương cái gì cũng không làm, chỉ là liếc mắt nhìn nàng, liền làm cho người ta sợ hãi mất hồn mất vía, không khỏi có điểm buồn cười. Đồng thời, những người thượng võ kia đều lắc đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yến Ngọc nhi trắng bệch như tờ giấy, nàng cho tới bây giờ mới hoàn toàn xác định, Sở Vương này một chút cũng không vì vẻ thù mị của mình mà thay đổi, hơn nữa tựa hồ đối với mình mơ hồ có sát ý.

Nàng là quý nữ được nuông chiều từ bé, nhận ngàn vạn sủng ái, khi nào thì gặp qua loại sự tình này nàng cần môi anh đào, có chút chật vật, không nói hai lời liền thối lui về sau. Thẳng đến nàng ngồi trên sập của chính mình, còn một mực cúi đầu, cũng không dám hướng Nhược vương liếc mắt nữa.

“Không biết Yến Ngọc nhi sở cầu là người phương nào?”

“Sở Vương này đầy sát khí! Tuổi còn trẻ vẫn không vì sắc đẹp mà thay đổi, thực xứng danh anh hùng!”

” Sở Vương này chẳng lẽ là người đá? Mỹ nhân như thế hắn cũng không lưu tình?”

Trong tiếng nghị luận cùng nói nhỏ liên tiếp, Cơ Ngũ như có điều gì suy nghĩ nhìn sang Tôn Nhạc, khi hắn nhìn về phía Yến Ngọc nhi, gương mặt tuấn mỹ cũng thêm một phần hàn ý.

Từ đầu đến cuối, Tôn Nhạc một mực giống như ba nữ tử khác, bộ dạng phục tùng liêm mực, mặt không biểu tình, có vẻ cực kỳ ôn thuận.

Tần vương nhìn thoáng qua Nhược vương, vừa liếc nhìn Yến Ngọc nhi, ha ha cười, thở dài: " Tuyệt đại giai nhân như Yến đại gia vậy hỏi xin, Sở Vương cũng không cho nửa điểm mặt mũi, thật là tim như sắt đá, thật là người hiếm thấy trong đám thiếu niên.

Ha ha ha."

Trong tiếng cười, hắn vuốt râu dài nói: "Chư vị quý nhân hội tụ Minh Nguyệt cung, quả thật là may mắn của bốn vương. Ngày vui như thế, há lại không có mỹ nhân rượu ngon làm bạn?"

Hắn cười mỉm nói: "Khuya hôm nay, ngoại trừ Trĩ đại gia cùng Yến Đại gia hai vị mỹ nhân tuyệt sắc tới đây, còn có một vị danh cơ cũng đến, chư vị biết nàng là người nào không?"

Vừa nhắc tới mỹ nhân, mọi người quả nhiên hào hứng ngẩng cao đầu, trong thời gian ngắn, tiếng cười cười nói nói, tiếng suy đoán không ngừng truyền đến. Tần vương làm như cố ý ra vẻ huyền bí. Hắn vuốt râu dài, cười ha hả nghe mọi người nghị luận, không nói tên danh cơ kia ra.

Trong tiếng mọi người cười cười nói nói, Tôn Nhạc nhìn đến một người từ ngoài cửa điện lặng lẽ đi tới, hắn đi thẳng đến sau lưng Ngũ công tử mới ngồi chồm hổm xuống. Người này dáng người cao gầy, một đôi mắt ếch, chính là A Phúc.

Tựa hồ là cảm thấy ánh nhìn chăm chú của Tôn Nhạc, đầu A Phúc vừa nhắc cùng nàng bốn mắt nhìn nhau. Vừa nhìn, lông mày A Phúc nhanh chóng nhíu lại.

Hắn nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Tôn Nhạc, tinh tế đánh giá. Tôn Nhạc âm thầm buồn cười, thầm nghĩ: bất quá một năm không thấy, lại đến nỗi này sao?

Sau khi A Phúc nhìn chằm chằm Tôn Nhạc vài lần, hai mắt xoạt sáng ngời. Hắn đưa đầu để sát vào Ngũ công tử, thấp giọng nói mấy câu với hắn. Ngũ công tử nhìn sang Tôn Nhạc, nhẹ nhàng mà trả lời hai câu.

A Phúc nhẹ gật đầu, ngồi thẳng người. Lúc này, ánh mắt của hắn từ trên người Tôn Nhạc chuyển đến trên người Nhược vương. Hắn vừa đánh giá Nhược vương, vừa không thể che dấu mà tràn đầy khiếp sợ. Hiển nhiên đoán được Sở Nhược vương không ai bì nổi trước mắt này, chính là tiểu thí hài năm đó rồi!

Lúc này, tiếng cười ha ha của Tần vương lạnh lạnh truyền đến, "Vị tiểu mỹ nhân kia chính là Việt Quốc Vân Cơ!"

Trong tiếng cười lớn, hắn vọt đứng dậy, song chưởng vỗ vào nhau, quát: "Cho mời Vân Cơ Vân đại gia!"

Tiếng quát to của Tần vương truyền ra xa xa, ngay khi tiếng quát của hắn dừng lại, tiếng sanh nhạc chấn động, tiếng đàn vang lên rộn rã.

Tiếng sanh nhạc vừa lên, liền đột ngột đình chỉ. Trong một khắc yên tĩnh kia, Tần vương nhìn về cửa hông phía bên phải, truyền đến tiếng vàng ngọc nhẹ vang lên.

Mọi người trong điện đồng thời nhắc đầu lên, hướng chỗ thanh âm kia truyền đến.

Dần dần, một cô gái xinh đẹp xuất hiện ở trước mắt mọi người, thiếu nữ này tuy đẹp, nhưng thực sự không có gì đặc biệt. Ngay lúc mọi người có hơi thất vọng, ngoài cửa hông lại đi ra một cô gái xinh đẹp.

Trong nháy mắt, một người tiếp một người từ cửa hông nhẹ nhàng đi tới. Những thiếu nữ này mỗi người dung mạo mỹ lệ, rạng rỡ lấp lánh, khoe miệng mỉm cười trong sáng, theo Tôn Nhạc thấy là nụ cười mang vẻ phong trần, người ở thời đại này thấy, lại là mị hoặc vô hạn.

Khoảng chừng mười hai thiếu nữ nhanh nhẹn đi ra, lại không thấy bóng dáng Vân Cơ như cũ. Mọi người có điểm tâm giữa khó nhin, nguyên một đám người đứng nhón chân nhìn lại.

Mấy kiếm khách hiền sĩ Nhược vương mang đến ngồi bên cạnh Tôn Nhạc, lúc này cũng đều đứng lên. Tôn Nhạc thấy vậy nhin không được cười khê, thầm suy nghĩ: Trĩ đại gia được xưng đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, Vân Cơ tuy đẹp, chắc chắn vẫn không bằng nàng, nhưng mọi người vẫn chờ mong như vậy. Nghĩ tới đây, nàng lắc đầu. Ánh mắt không tự chủ được liếc về phía hai người kia. Lúc này Nhược vương có chút ngửa người, rất hứng thú nhìn chằm chằm vào ngoài cửa hông, ánh mắt Tôn Nhạc thoáng nhìn, trong nháy mắt, đối mặt với hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Ngũ công tử .

Ngũ công tử lẳng lặng nhìn chăm chăm vào nàng, trong ánh mắt kia như có thiên ngôn vạn ngữ.

Đúng lúc này, ống tay áo của nàng giật giật.

Có người đang kéo tay áo của nàng!

Tôn Nhạc quay đầu lại.

Lần này đầu, nàng đối diện với A Phúc đang cười đến rất thoải mái. Hắn đứng ở sau lưng Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhìn thấy cổ nhân, cũng rất là vui vẻ, A Phúc vừa kéo kéo ống tay áo Tôn Nhạc, lén lút nói: “Đi ra chút.”

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, liền cất bước đi theo sau lưng A Phúc ra ngoài. Nàng đi không đến ba bước, mọi người đồng loạt phát ra một tiếng thở nhẹ, đồng thời mắt lộ ra si mê, một bộ dạng vô cùng háo sắc.

Vân Cơ rút cuộc lộ diện.

162. Chương 162: Tình Ý Của Ngũ Công Tử

Thân là nữ tử, đối cái gọi là mỹ nhân tuyệt sắc nàng căn bản không có cái hứng thú gì. Vân Cơ đi ra, nhưng ngay cả nhìn lại cũng không cần.

Dễ dàng xuyên qua đám người đi theo A Phúc tới trong góc đại điện, tâm tư Tôn Nhạc một mực phạm phông.

A Phúc hiển nhiên cũng không muốn nói chuyện trong điện, hắn vẫn tiếp tục đi ra ngoài, Tôn Nhạc đành tiếp tục đi theo hắn.

Bên ngoài trắng sáng như rửa, mây trắng bông bành, bầu trời vô cùng trong suốt. A Phúc mang theo Tôn Nhạc đi thẳng đến trong rừng cây bên trái cách Minh Nguyệt điện hơn ba trăm mét, mới dừng cước bộ lại.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, trong bóng tối, hai con ngươi Tôn Nhạc ba quang nhộn nhạo trong trẻo vô cùng, A Phúc nhìn thấy như vậy, đột nhiên cảm giác được: chỉ xem đôi mắt này của nàng, cứ ngỡ là một tuyệt thế giai nhân!

Tôn Nhạc giẫm trên ánh trăng, bước nhẹ đi đến trước mặt A Phúc, cười nhạt không nói nhìn hắn, chờ hắn mở miệng.

“Tôn Nhạc,” A Phúc nở nụ cười, “Không đến một năm mà thôi, làm sao ngươi biến hóa to lớn như thế? Quả thực làm cho không ai có thể tưởng tượng được ngươi chính là cái con nhóc vô cùng đáng ghê tởm năm đó.”

Tôn Nhạc mỉm cười, không có trả lời.

A Phúc cũng không cần nàng trả lời, hắn vẫn còn đang đánh giá Tôn Nhạc, càng xem càng cảm khái, “Vừa rồi mới gặp ngươi, ta quả thực không thể tin được ngươi chính là Tôn Nhạc! Thế nhân đều nói cho dù có xấu như ma, đến khi mười tám cũng ra con người, nhưng biến hóa này của ngươi cũng quá lợi hại a?”

Tôn Nhạc mỉm môi nói nhỏ: “Tôi trước kia là trúng độc từ trong thai, hiện tại độc tố dần dần tan đi, đương nhiên là dễ coi hơn.”

A Phúc nghe vậy gật mạnh đầu, ha ha cười nói: “Ta cùng với Ngũ công tử cũng nghĩ như thế.”

Hắn nhắc đến Ngũ công tử.

Trái tim Tôn Nhạc không bị khống chế đang nhảy nhảy. Vừa cảm nhận thấy trái tim mình nhảy loạn Tôn Nhạc không khỏi cười khổ một hồi: trước kia chỉ có Ngũ công tử có thể làm lòng ta phạm phông. Hiện tại tốt rồi, Nhược nhi cũng khiến ta bất an. Chỉ cần vừa nhắc tới tên của một trong hai người ta liền kích động một hồi. Tôn Nhạc, ngươi thật đúng là kém cỏi!

A Phúc đi một bước, ngửa đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời. Nhìn qua bóng dáng đậm mạc trước mắt, qua thật lâu mới thấp giọng nói: “Tôn Nhạc, Sở Nhược vương chính là Nhược nhi từng cùng ngươi ở chung một chỗ?”

“Đúng vậy.”

A Phúc nói: “Thật không ngờ. Đứa con nít chưa mọc lông năm đó rõ ràng lớn lên như vậy! Hắn cùng với ngươi vốn là xấp xỉ tuổi nhau a? Hiện tại bất quá cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi a? Phần ư nghị, tư thái kia, mọi người làm sao dám tin hắn vẫn là chàng một thiếu niên?”

Tôn Nhạc khẽ cười nói: “Đúng vậy a, Nhược nhi có chút lớn trước tuổi.”

A Phúc nghiêng đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Hắn quay lưng về phía ánh trăng, đôi tròng mắt sáng lấp lánh. Nhìn chăm chăm Tôn Nhạc một hồi, A Phúc trầm ngâm nói: “Tôn Nhạc, ngươi chuẩn bị khi nào thì trở về? Khuya hôm nay hay là ngày mai?”

Đôi mắt Tôn Nhạc vi liễm.

Những lời này của A Phúc tuy đơn giản, nhưng sự chờ mong trong lời nói lại rõ ràng như vậy. Tôn Nhạc vốn nghĩ, chính mình đối với Ngũ công tử không còn trọng yếu như vậy, vậy thì ở bên người Nhược nhi a. Mỗi ngày cùng Nhược nhi sống chung một chỗ, vui vui vẻ vẻ nhìn hắn kiến công lập nghiệp, cũng rất không tệ.

Chính là, khuya hôm nay vừa thấy Ngũ công tử, nàng đột nhiên hiểu ra Ngũ công tử cũng không như nàng nghĩ vì cái gì mà không cần nàng nữa. Từ khi vào bàn đến nay, hắn liền thảnh thơi nhìn chính mình một cái, trong ánh mắt rõ ràng chất đầy nhung nhớ.

Bất kể là Ngũ công tử, hay là Nhược nhi, ở chung một thời gian dài, Tôn Nhạc đều sinh ra một loại cảm tình không nở rời đi. Nàng tuy hồ hững, chính là đối với nỗi khát vọng cùng nhung nhớ thật tình của người khác tự tới, lại không có năng lực cự tuyệt. Nàng hai đời cô đơn, từ trong đáy lòng liền đặc biệt quý trọng cùng khó có thể bỏ qua sự thật lòng của người khác.

Về phần bên trong loại chân tình này, là yêu đương hay là những cảm tình khác, cũng không trong phạm vi Tôn Nhạc tự hỏi.

Khi Tôn Nhạc tự hỏi thì trên gương mặt thanh tú đầy sự do dự cùng giãy dụa.

A Phúc nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc, có điểm cảm tức mà nghĩ: ngươi do dự cái gì? Ngươi vẫn là Tháp Bát cơ của Ngũ công tử!

Chính là cái ý nghĩ này trỗi dậy, hắn liền nhớ đến thân thể Tôn Nhạc, nghĩ tới thân phận Nhược vương, với bối cảnh như thế, lại cùng Tôn Nhạc nói chuyện thân phận cơ thiếp gì, không khỏi có vẻ buồn cười.

A Phúc thấy Tôn Nhạc thật lâu không trả lời, nhớ tới những lời Ngũ công tử nói trước đây, nhẹ nhàng mà thở dài một tiếng, còn nói thêm: “Tôn Nhạc, trong thời gian ngươi rời đi hơn nửa năm này, mọi người rất nhớ ngươi.” Hắn lại thêm một câu, “Ngũ công tử rất nhớ ngươi.”

Dùng tư duy đại nam nhân của hắn, vốn không tất yếu nói với một nữ tử sự nhung nhớ của một nam nhân đối với nàng.

.

Bất quá A Phúc giỏi về nhìn mặt mà nói chuyện, mơ hồ cảm giác được lúc này nhất định phải quyết đoán một điểm, liền thêm đằng sau câu này.

Quả nhiên, Tôn Nhạc vừa nghe, nhanh chóng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt nàng mê ly nhìn A Phúc, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi cũng rất là nhớ. nhớ các người.”

Thanh âm cuối cùng của nàng có điểm ngưng ngừng, tạm thời đem ‘nhớ hắn’ đổi thành ‘nhớ các người’.

A Phúc nghe vậy nở nụ cười hàm hậu, hắn thấp giọng thở dài: “Đúng vậy a, mấy năm qua này, ngươi một mực ở bên người Ngũ công tử, một mực cùng hắn đồng cam cộng khổ. Trong âm thầm, ngươi không biết

đã thay hấn sửa lại bao nhiêu chuyện phiền toái, Ngũ công tử với người càng ngày càng coi trọng. Cảm giác mong nhớ lẫn nhau này thực là cực kỳ bình thường.”

A Phúc nói đến đây, thanh âm dừng lại, có điểm nghiêm túc nói: “Tôn Nhạc, người cũng đã biết, hơn nửa năm này, Ngũ công tử có vô số lần thậm chí muốn đi đón người trở về.”

A

Tôn Nhạc cả kinh, nàng không dám tin ngẩng lên đầu nhìn về phía A Phúc, lắp bắp nói: “Hấn muốn đón tôi trở về?”

Nàng thật sự quá chấn kinh rồi, hai mắt đều trừng tròn xoe.

Ở chung mấy năm này, Tôn Nhạc biết rất rõ, Ngũ công tử thật là một người rất lãnh đạm, trong thế giới của hấn, ngoại trừ khát vọng siêu nhiên ra thế tục bên ngoài nghĩ gì hấn cũng không thêm để ý. Nàng chưa bao giờ dám tin, người lãnh đạm như vậy rõ ràng lại muốn đón nàng trở về, lại là vô số lần muốn như thế!

A Phúc nghe vậy nhú mày cả giận nói: “Ta đường đường trượng phu, chuyện bực này chẳng lẽ còn lừa người sao?” Hấn dừng một chút, ngữ khí bình ổn trở lại nói: “Tôn Nhạc, Ngũ công tử thực sự đã đem người đặt trong tâm khảm. Chỉ sợ thế gian này, chỉ có Tôn Nhạc người mới có thể làm hấn mong nhớ như vậy.”

Nói đến đây, hấn thở thật dài, “Ai, đón người trở về, nói thì dễ dàng, làm lại muôn vàn khó khăn. Chúng ta chỉ biết là người cùng một người tên là Nhược nhi ra đi. Nhưng Nhược nhi là ai? Hấn ở địa phương nào? Những chuyện này chúng ta hoàn toàn không biết gì cả. Lúc đó, Ngũ công tử còn phái người tra các tình huống ra vào kết giao của của người, chúng ta mù mịt không manh mối, căn bản cũng không có biện pháp tra xét được. Ai, Ngũ công tử mỗi lần nghĩ tới những thứ này, liền phi thường lo nghĩ.”

Tôn Nhạc si ngốc nghe, trong lúc bất tri bất giác, sóng mắt nàng đã như nước.

Nàng nghiêng đầu, âm thầm, đặc ý, vui mừng mà nghĩ: ta cũng nghĩ tới Ngũ công tử sẽ có chút tưởng niệm ta, hì hì, thật không ngờ hấn nhớ ta như vậy! Cái này, trên đời này có hai người mong nhớ ta! Bọn họ quý trọng ta, tưởng niệm ta, muốn cùng ta ở chung một chỗ, lo lắng sự bình an của ta. Hì hì, ta rốt cục không còn là một cô hồn dã quỷ có cũng được mà không có cũng không sao nữa rồi.

Lúc Tôn Nhạc vui mừng, A Phúc yên lặng nhìn nàng, nghiêm túc nói ra: “Tôn Nhạc, chuyện bực này với tính cách của A Phúc ta, vốn là tuyệt đối không muốn nói ra. Bất quá ta sợ người nhất thời không hiểu được, cứ thế làm tổn thương Ngũ công tử.” Hấn nói đến đây, nhú mày, rất nghiêm túc nói: “Tôn Nhạc, khi nào thì người trở lại bên người Ngũ công tử?”

Thấy Tôn Nhạc không có trả lời ngay, A Phúc không kiên nhẫn nhú nhú mày, hấn thở dài một hơi, “Vừa rồi, Ngũ công tử có một câu muốn ta chuyển cho người!”

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn A Phúc.

A Phúc từ từ nói: “Công tử nói: ngày ấy người đã từng hỏi qua hấn, nếu như sau này hấn gặp nữ nhân yêu thích thì làm sao bây giờ? Ngay lúc đó hấn trả lời là hấn sẽ không gặp được một người như vậy. Hiện tại hấn muốn thay đổi, Tôn Nhạc người, chính là nữ nhân hấn yêu thương, nhớ mãi không quên, để ở trong lòng kia.”

Trong sự chấn kinh của Tôn Nhạc, A Phúc hỏi lần nữa: “Tôn Nhạc, theo ta trở về được không? Trở lại bên người Ngũ công tử đi.”

163. Chương 163: Doanh Thập Tam Hoài Nghi Cùng Cho Mời.

Suy nghĩ một lát, nàng thấp giọng trả lời: “Tôi phải nói một câu với Nhược nhi trước.”

Giọng điệu này là xiêu lòng rồi.

A Phúc gật nhẹ đầu, hẳn là một đại nam nhân, mấy lời thuyết phục vừa rồi chính hẳn nghe xong cũng khó cầm lòng. Hiện tại thấy Tôn Nhạc có vẻ buông lỏng, liền nói: “Rất tốt, người thu thập một chút đi, đừng để cho Ngũ công tử chờ quá lâu.” Tôn Nhạc nghe vậy môi giật giật, đang định nói, đột nhiên sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này từ bốn phía mà đến, đúng là năm sáu người đang đồng thời hướng hai người tới gần!

Có sát khí!

Tôn Nhạc trong lòng cả kinh, nòng nhanh chóng phản ứng, chẳng lẽ lại là hạ nhân của Yến Ngọc nhi, thấy mình đến nơi này thuận lợi nên định ra tay?

Tâm tư nàng như điện xẹt, đột nhiên thanh âm cất cao, tràn ngập tức giận lạnh lạnh truyền ra, “Có thích khách a —”

Tiếng hét của nàng đột nhiên xuất hiện, mười phần lẫm liệt, A Phúc giật mình nhảy dựng, hẳn vừa mở to mắt chuẩn bị chất vấn Tôn Nhạc, Tần quốc vệ sĩ đã sớm tản ra ở ngoài phụ cận Minh Nguyệt cung nghe vậy đều chạy đến. Trong thời gian ngắn, vô số tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng chạy rừng cây nhỏ này truyền đến.

Mà cùng lúc đó, mấy kiếm khách định bức lại chỗ Tôn Nhạc đồng thời giật mình!

Sau khi Tôn Nhạc hét lớn một tiếng, lúc này mới chậm rãi quay đầu, biểu lộ bình tĩnh nhìn về hướng sáu kiếm khách cách mình xa năm mươi mét.

Sáu người này kể cả Tôn Nhạc đều là người mang công phu, thị lực hơn người. Khoảng cách năm mươi mét này đối với bọn hắn mà nói gần như không tồn tại. Trong thời gian ngắn, sáu cặp mắt cùng hai mắt Tôn Nhạc tương đối!

Chống lại ánh mắt bọn họ, Tôn Nhạc lạnh lùng cười. A Phúc ngốc vù vù nhìn Tôn Nhạc gần ngay trước mặt. Hắn giương rộng miệng, đột nhiên cảm thấy nữ tử tinh táo mà bình tĩnh trước mặt này đúng là trong vô tình hay cố ý đều thể hiện ra một loại phong tư khiếp người.

Bất quá hơn nửa năm không gặp. Hiện tại cách xử sự của Tôn Nhạc so với trước kia nhiều thêm một phần tự tin, một loại phong phạm ở trên địa vị cao.

Hắn không biết hoàn cảnh sống có thể thay đổi khí chất của con người. Tôn Nhạc cùng Nhược vương ở chung hơn nửa năm cùng quần thần ứng đối, cùng vương hầu hai nước Tần Triệu giao phong chính diện. Trong lúc bất tri bất giác đã nuôi dưỡng một phần khí độ, một phần khí chất tôn quý.

Nàng, không bao giờ là tiểu cô nương sợ hãi rụt rè ngày xưa nữa.

Sáu kiếm khách cũng không tới gần Tôn Nhạc thêm chút nữa. Bình khí của bọn họ cũng không có rút ra, chẳng qua là đứng bên này Tôn Nhạc cũng không có lý do kết luận bọn họ thật sự là thích khách! Bọn họ ngược lại rất muốn nhìn xem, nữ tử này làm sao ứng đối câu hỏi của đám vệ sĩ.

Chỉ chốc lát công phu, ba bốn mươi thiết giáp vệ sĩ đã vây quanh cái rừng cây nhỏ này. Bọn họ thấy trong rừng cây không truyền đến tiếng đánh nhau, cũng không có phát giác được cái gì dị thường, không khỏi có điểm buồn bực.

Chỉ chốc lát, một đội thiết giáp vệ sĩ đi vào trong rừng cây. Bọn họ đi ngang qua sáu kiếm khách thì đồng thời dừng mình, sau khi hướng sáu người này đánh giá vài lần, mới cất bước hướng Tôn Nhạc đi tới.

Đội thiết giáp vệ sĩ đi thẳng đến trước mặt Tôn Nhạc, đi tuốt ở đằng trước là một vệ sĩ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi cao lớn hai tay chấp lại, hướng Tôn Nhạc hỏi: “Cô nương, vừa rồi là cô ở đây gọi có thích khách sao?”

Hai tay Tôn Nhạc chấp lại, nói: “Không sai, chính là tôi hô.”

Nàng nói đến đây, vươn tay chỉ sáu kiếm khách, nhàn nhạt nói: “Sáu người bọn hắn chính là thuộc hạ của Yến Ngọc nhi, là kẻ địch của tôi, vừa rồi định bắt lợi với tiểu nữ. Tiểu nữ nghĩ thâm, Tần là nước lớn, lúc này lại là lúc giai khách tụ tập, nếu như tiểu nữ có gì không hay xảy ra, thực là tổn hại đến oai danh Tần vương, cũng làm cho Sở Vương tức giận. Liền cả gan kêu to lên tiếng, để cho chư vị đến hóa giải việc này.”

Mấy lời nàng nói lần này nghe qua đều là vì người Tần mà suy nghĩ, vệ sĩ cao thấp đánh giá Tôn Nhạc một hồi, sau khi thi lễ, tay phải vung lên, quát lạnh nói: “Người tới, đem sáu người kia bắt lại!”

Sáu kiếm khách cả kinh, bọn họ tuyệt đối không ngờ Tôn Nhạc ứng đối vừa vặn như thế. Một thanh niên kiếm khách quát lớn: “Các người thật to gan! Chúng ta chính là kiếm khách tùy thân của tiểu thư Yến Ngọc Nhi, các người không sợ Yến Đại gia tức giận sao?”

Thiết giáp vệ sĩ nghe vậy khê nói: “Chúng ta chỉ là muốn mời sáu vị tạm thời đi nghỉ ngơi. Về phần sự thật như thế nào, không phải bổn phận của chúng ta!” Tay phải hất lại vung, quát lên: “Bắt lấy!”

“Muốn bắt ai nha?”

Một thanh âm nam tử trong sáng từ tính đột nhiên truyền đến, chỉ chớp lát, Doanh Thập Tam trường thân ngọc lập mang theo vài kiếm khách thần nhiên xuất hiện ở bên cạnh mọi người.

Vừa thấy hấn đi tới, chúng vệ sĩ đồng thời thi lễ, thiết giáp vệ sĩ kia chạy đến trước mặt Doanh Thập Tam, nhỏ giọng báo cáo chuyện vừa rồi.

Doanh Thập Tam vừa nghe đến những kiếm khách này là người của Yến Ngọc Nhi, bọn họ muốn nhắm vào Tôn Nhạc, không khỏi khê giật mình. Hấn xoay đầu lại, hướng về phía Tôn Nhạc từ trên xuống dưới bắt đầu đánh giá.

Sau khi đánh giá vài lần, hấn phát phát tay, thờ ơ nói: ” Thả bọn họ ra.”

“Dạ.”

Sáu kiếm khách vừa được tự do, vội vàng vội vàng thối lui, chỉ chớp lát liền biến mất trước mắt mọi người.

Doanh Thập Tam chậm rãi bước tới hướng Tôn Nhạc. Hấn đi thẳng đến chỗ cách Tôn Nhạc ba thước mới đứng lại. Hướng về phía Tôn Nhạc từ trên xuống dưới đánh giá vài lần, hai tay Doanh Thập Tam đột nhiên chấp lại, cao giọng kêu lên: “Thì ra cô nương chính là Tôn Nhạc!” Ánh mắt hấn lộ ra sự vui vẻ, “Người ta nói nữ nhân đến mười tám sẽ thay đổi, Tôn Nhạc cô nương, thật không ngờ bắt quá khoảng vài năm gần gũi như vậy, cô nương đã biến thành một đại cô nương.”

Hấn thở dài nói: “Năm đó sau khi cùng cô nương từ biệt, ta thật là hoài niệm. Nghĩ đến với đại tài của cô nương, rõ ràng cam nguyện làm thị tỳ, liền cảm khái không thôi. Hôm nay gặp cô nương phong thái như trước, thật là vui mừng.”

Tôn Nhạc mỉm cười.

Nụ cười này của nàng, làm cho Doanh Thập Tam nhú mày, hấn nhú mày, thầm nghĩ: vì sao ta cảm thấy Tôn Nhạc này nhìn vô cùng quen mắt? Hình như còn gặp qua ở đâu rồi?

Hấn nhú mày suy nghĩ kỹ một hồi cũng không có nghĩ ra được.

Tôn Nhạc vừa nhìn thấy biểu tình của hấn, liền biết Doanh Thập Tam đích thị là lại đang hoài nghi. Nàng nhẹ nhàng thi lễ, nhẹ giọng nói: “Tôn Nhạc tạ ơn điện hạ ra tay giúp đỡ. Hiện tại thời gian không còn sớm, chúng ta phải về trong điện thôi.”

Doanh Thập Tam mặc dù cũng không nhớ nàng chính là Diên Nhạc, trong vô thức sự coi trọng đối với Tôn Nhạc cũng không giảm chút nào. Hai tay của hấn chấp lại, nhìn Tôn Nhạc chân thành nói: “Dùng đại tài của cô nương, cần gì phải làm hạ nhân? Nếu như cô nương nguyện ý vì ta cống hiến sức lực, nếu như có gì cầu, đều được đáp ứng!”

Tôn Nhạc thật không ngờ hấn dưới tình huống không biết mình là Diên Nhạc, cũng nhiệt tình mời mọc như thế. Không khỏi cảm khái mà nghĩ : Doanh Thập Tam này, thật đúng là trọng tài nha.

Trong nội tâm nàng thầm nghĩ, người thì nhẹ nhàng khê chào, đang muốn mở miệng cự tuyệt, thanh âm vui mừng của một nam tử truyền đến, “Tôn Nhạc không phải thị tỳ của ta, cũng chưa từng là hạ nhân!”

Giọng nói như vàng ngọc va nhau từ sau lưng mọi người trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, “Thập Tam điện hạ quả nhiên ái tài. Bắt quá điện hạ không hỏi căn do như vậy, liền định đoạt thê thất của người khác, không khỏi quá vô lễ đi?”

Trong thanh âm dễ nghe, trong trẻo nhưng lạnh lùng, một thanh niên công tử tuấn mỹ như ngọc chậm rãi đi tới. Ánh trăng màu bạc trải trên mặt trên người của hắn, nhìn thoáng cứ như tiên nhân trong mộng!

Ngũ công tử đến đây!

164. Chương 164: Câu Trả Lời Thuyết Phục Của Ngũ Công Tử

Áo bào trên người Ngũ công tử dùng gấm làm thành, bào phục nhẹ nhàng trắng như tuyết, trên mặt dùng chỉ thêu vàng nhạt thêu một bức hoa và chim. Đại lưng bên hông hắn mang theo đeo cái móc, cái móc làm bằng vàng, dưới ánh trăng phát ra kim quang nhàn nhạt.

Lối ăn mặc này của hắn, trong quý tộc tại yến hội đêm nay có thể thấy vô số, chính là, cảm y mặc ở trên người hắn, đơn giản chỉ cần thêm vài phần khí chất phiêu nhiên, lại làm cho người ta nhìn thấy liền hoa mắt thần mê. Đặc biệt trong đêm trăng như vậy, thật sự là tựa như tiên nhân.

Ngũ công tử chậm rãi đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hai con ngươi hắn thanh tịnh như nước yên lặng đặt ở trên mặt Tôn Nhạc, sau khi tinh tế nhìn nàng, hắn cùng Tôn Nhạc đứng sóng vai, quay đầu về phía Doanh Thập Tam.

Doanh Thập Tam hồ nghi nhìn hai người ngoại hình kém khá xa, nhíu mày hỏi: “Thúc tử mới vừa rồi là nói, Tôn Nhạc chính là thê thất của người?”

Những lời này, tất cả mọi người kể cả Tôn Nhạc đều muốn hỏi.

Ngũ công tử cười cười, đáp: “Đúng vậy.” tiếng nói hắn vừa dứt, mắt Tôn Nhạc đã choáng váng.

Doanh Thập Tam liếc nhìn Tôn Nhạc, hai tay chấp lại, từ từ nói: “Doanh Thu không biết Thúc tử sớm đã lấy thê! Hơn nữa người lấy lại là Tôn Nhạc thị cơ ngày xưa của người!”

Ngũ công tử cười nhạt một tiếng.”Danh phận sớm định, sớm muộn cũng thành thân.”

Doanh Thập Tam dường như bừng tỉnh hiểu ra. Hắn cung kính chấp tay trước ngực nói: “ Thu lỗ mãng. Mong thúc tử đừng trách. Tôn phu nhân cũng không cười chê!” Dứt lời, hắn ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Tôn Nhạc, ha ha cười, mang theo chúng vệ sĩ thối lui ra phía ngoài.

Doanh Thập Tam vừa đi, Ngũ công tử liền quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Cảm giác được ánh nhìn chăm chú sáng quắc trong trẻo của hắn, trái tim Tôn Nhạc bắt đầu thẳng thẩn nhảy lên. Nàng cúi đầu xuống nhìn dưới mặt đất. Bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm lấy góc áo. Một bộ dáng tay chân lưỡng cuống.

Tôn Nhạc như vậy cùng Tôn Nhạc thân định khí nhà ứng đối phong lưu vừa rồi có cách biệt một trời một vực. A Phúc ngốc vù vù nhìn nàng, không khỏi có điểm buồn cười. Đồng thời hắn lần đầu tiên cảm thấy thiếu nữ tướng mạo chỉ xem là thanh tú trước mắt này kết duyên với công tử nhà mình cũng còn miễn cưỡng.

Ngũ công tử nhinchằm chằm vào Tôn Nhạc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh lệ dưới ánh trăng. Thẳng qua thật lâu mới nhẹ nhàng mà nói: “Tôn Nhạc, nàng trở nên dễ nhìn.”

Tôn Nhạc thật không ngờ câu đầu tiên hắn nói là chuyện này, không khỏi mím môi cười, thấp giọng trả lời: “Đúng nha, tốt hơn nhiều rồi.”

Nàng cố lấy dũng khí ngẩng đầu chống lại hai mắt trong trẻo như ánh trăng của hắn, bốn mắt tương đối, trái tim nàng lại nhảy loạn một hồi, không khỏi cúi đầu xuống lần nữa, Tôn Nhạc trầm giọng nói: “Nhược nhi chính là Sở Nhược vương.”

Đây cũng là một câu nói nhảm.

Ngũ công tử nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: “Ta cũng là gần đây mới biết thân phận của hần.” Hần nhìn chăm chăm vào Tôn Nhạc, nuốt một ngụm nước bọt, do dự một hồi lâu, mới nhẹ nhàng mà nói ra: “Tôn Nhạc, trở lại bên cạnh ta được không?”

Hần thấp mi cúi mắt, trên khuôn mặt tuần mỹ như ngọc nổi lên một tầng đỏ ửng hơi mỏng, “Ta thích nàng ở bên cạnh ta.”

Chỉ là mấy chữ như vậy, hần tựa hồ hao hết khí lực toàn thân. Vừa nói xong, đã mặt đỏ đến gáy.

Tôn Nhạc cắn môi dưới, miệng vết thương trên môi dưới nàng mới tốt, vừa khê cắn lập tức đau đến nàng hít một hơi vội vàng vươn tay che miệng vết thương.

Tay Tôn Nhạc mới duỗi ra đến bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn, bỗng dừng một đôi bàn tay gắt gao bắt được tay nhỏ bé của nàng. Đôi bàn tay này thon dài trắng nõn, vô cùng ấm áp, chính là tay Ngũ công tử.

Bốn bàn tay gắt gao nắm chặt như vậy, Tôn Nhạc lập tức tim đập như trống, ngượng đến không thể ngượng hơn. Ngũ công tử cũng vậy, khuôn mặt tuần tú của hần càng đỏ hơn.

Nắm thật chặt cổ tay Tôn Nhạc, tay phải Ngũ công tử duỗi ra, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà phủ lên môi của nàng. Ngay khi ngón trở lạnh lạnh chạm vào môi dưới Tôn Nhạc thì hai người giống như giống như bị chạm điện, đồng thời run lên!

Ngũ công tử run rẩy vươn tay ra, nhẹ nhàng mà vỗ về môi dưới Tôn Nhạc, hô hấp của hần có điểm thô, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, trong hai mắt trong trẻo như nước hồ thu mang theo một sự vui sướng cùng xấu hổ, mơ hồ còn có một chút kiên định.

“Tôn Nhạc, trước kia nàng hỏi qua ta. Về sau nếu ta gặp người hợp ý phải làm như thế nào lúc ấy ta chỉ cảm thấy rất buồn cười, tuyệt đối không hiểu được thiên hạ này có cái loại nữ nhân gì đáng cho trượng phu phải nóng ruột nóng gan.” Thanh âm của hần rõ ràng êm tai, trầm thấp, nặng nề, giống như nỉ non, “Chính là, từ sau lần nàng rời đi này, ta mới hiểu được, thì ra, trên đời này thật đúng là có một loại cảm giác gọi nóng ruột nóng gan!”

Hần dựa vào Tôn Nhạc gần như thế, hương cỏ xanh nhàn nhạt trên người xông vào mũi, ngón tay đặt trên môi lạnh lạnh, trong thô ráp mang theo ấm áp. Hơi thở của hần cũng ấm áp như thế, ấm áp nhào vào trên mặt của nàng.

Ngũ công tử cúi đầu nhìn Tôn Nhạc đang xấu hổ không tự thôi, trong ánh mắt dần dần hiện lên mê ly, thì thào nói: “Tôn Nhạc, trở về a. Nàng về đến chúng ta liền thành thân.”

Thành thân?

Thành thân

Tôn Nhạc đột nhiên kinh hãi, đại não vốn thành nhũn thành tương hồ trong nháy mắt cũng thanh tỉnh. Môi nàng run run hai cái, lông mi thật dài phẩy phẩy, chậm rãi giương mắt nhìn về phía Ngũ công tử.

Chống lại gương mặt tuần mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng không thể nhìn thẳng dưới ánh trăng này, Tôn Nhạc trầm giọng nói: “Ngũ công tử, ” Ngũ công tử lên tiếng cắt ngang, “Đừng gọi ta là Ngũ công tử, bảo ta là Cơ Lương a, mẫu thân của ta đã từng gọi ta là Cơ Lương, “ hần thấp giọng thở dài: “Chỉ là từ sau khi mẫu thân chết, mọi người liền không bao giờ gọi tên ta nữa. Ta trong mắt bọn họ, chỉ là nhi tử thứ năm của thành chủ Cơ phủ Tề quốc.”

Lông mi thật dài của Tôn Nhạc vỗ một chút, chần chờ một lát, nhẹ giọng nói: “Cơ Lương, ” hai chữ này vừa ra, Ngũ công tử cùng Tôn Nhạc đều run lên, Tôn Nhạc dừng một chút, sau nửa ngày mới tiếp tục nói: “Tôi có yêu cầu!”

Nàng suy nghĩ rất nhiều lời, thốt ra cũng chỉ có mấy chữ này! Lúc này Tôn Nhạc đã mất đi năng lực tự hỏi, cũng không có biện pháp tự đánh giá cảm tình của mình đối với Nhược Vương cùng đối với Ngũ công tử có gì khác biệt, nàng chỉ biết là hần nên đem những suy nghĩ xoay quanh nhiều năm trong nội tâm này nói ra.

Ngũ công tử không khỏi khê giạt mình, a Phúc đứng ở cách đó không xa, thỉnh thoảng nhòm lén bọn họ cũng khê giạt mình.

Tôn Nhạc chậm rãi giương mắt, lẳng lặng nhìn Ngũ công tử, hắn đứng quay lưng về phía ánh trăng, khuôn mặt tuấn mỹ sáng tối bất định có vẻ cực kỳ thần bí, “Tôi sẽ không dễ dàng thành thân, phu quân của tôi, phải chỉ có một nữ nhân là tôi! Bất kể là hiện tại, hay là tương lai, hắn đều chỉ có thể có một nữ nhân là tôi đây!”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, trái tim liền nhảy tới cuống họng.

A Phúc đứng cách xa mười mét sau khi nghiêng tai nghe được những lời này, chấn động, hắn nhảy dựng lên, chỉ thẳng vào Tôn Nhạc quát lên: “Tôn Nhạc, ngươi, ngươi quá tự cao rồi! Ngươi bắt quả là cơ thiếp của Ngũ công tử, hiện tại công tử nguyện ý cưới ngươi làm vợ, chính là vinh hạnh to lớn của ngươi! Ngươi, ngươi lại nói ra lời nói buồn cười cỡ này..., có phải là muốn cho Ngũ công tử trở thành kẻ để người trong thiên hạ chê cười!?”

Trong giọng nói của A Phúc có sự bất ngờ, cũng có tức giận, lúc này, trong ánh mắt hắn nhìn về phía Tôn Nhạc mang theo vài phần khinh thường cùng chán ghét. Hiên nhiên trong lòng hắn, Tôn Nhạc thật là một kẻ vô sỉ không biết trời cao đất rộng, không biết thỏa mãn!

Tôn Nhạc không để ý đến tiếng hét chói tai của A Phúc, nàng giương mắt, lẳng lặng nhìn Ngũ công tử, chờ câu trả lời của hắn.

Ngũ công tử thần sắc bất động, bất kể là Tôn Nhạc nói như vậy, hay là lúc A Phúc gầm lên, vẻ mặt hắn đều bình thản trấn tĩnh, cặp mắt trong trẻo như nước hồ thu không một gợn sóng. Lúc này chống lại ánh nhìn chăm chú của Tôn Nhạc, hắn mỉm cười, khoe môi cong một cái, nhàn nhạt trả lời: “Có thể!”

Có thể!

Hắn lại còn nói có thể!

Trong thời gian ngắn, Tôn Nhạc kinh hoảng! A Phúc càng kinh hoảng! Hai mắt Tôn Nhạc mở thật lớn, ngốc vù vù nhìn Ngũ công tử, A Phúc thì giương miệng rộng, cũng ngốc vù vù nhìn Ngũ công tử.

Ngũ công tử chống lại bộ dạng ngốc nghếch trợn mắt há hốc mồm của Tôn Nhạc, mỉm cười, ngón tay hắn phẩy trên miệng nhỏ của Tôn Nhạc dao động đến vành môi của nàng, “Yêu cầu này của nàng, ta có thể làm được.”

165. Chương 165: Nhược Vương Giảo Hoạt

Nhạc nằm mơ cũng không ngờ, Ngũ công tử lại đáp ứng nàng! Lại còn trả lời dứt khoát như thế! Nàng quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Ngũ công tử một hồi, Tôn Nhạc vội vàng nói: “Ngũ, Cơ Lương, tôi nói chính là, cả đời này chàng chỉ có thể lấy một nữ nhân là tôi đây!”

Ngũ công tử có điểm buồn cười nhìn bộ dáng trờ mắt lú lủi, đầu óc choáng váng của Tôn Nhạc, môi mỏng hắn cong lên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết cười nói: “Ta tất nhiên là biết rõ ý của nàng, dù sao thiên hạ nữ tử cũng không còn gì hơn, cưới một mình nàng cũng tốt.”

“ Dù sao thiên hạ nữ tử cũng không còn gì hơn, cưới một mình nàng cũng tốt.”

“ Dù sao thiên hạ nữ tử cũng không còn gì hơn, cưới một mình nàng cũng tốt.”

Một câu hời hợt này của Ngũ công tử, không ngừng quanh quẩn trong tai Tôn Nhạc, dần dần, sự kinh ngạc trên mặt dần dần đi, sự vui mừng mất dần, tim đập kịch liệt như trống cũng chậm chậm bình ổn. Rũ mắt xuống, Tôn Nhạc cười khổ thầm nghĩ: Tôn Nhạc, ngươi cũng quá uổng công suy nghĩ rồi, chẳng lẽ ngươi lại còn trông cậy rằng hắn là yêu ngươi như si mới đáp ứng chỉ cần một mình ngươi? Đối với Ngũ công tử mà nói, nữ nhân trong thiên hạ đều phiền toái, ta muốn hắn đáp ứng chỉ lấy một mình ta, với hắn mà nói, bất quá là ‘ cũng tốt ’ thôi!

Có thể là ngay từ đầu vui mừng cùng chờ mong quá nhiều, Tôn Nhạc giờ khắc này, thật đúng là mắt mờ không nói nên lời.

Trong ánh trăng sáng như rửa, từng mảnh lá cây tung bay, tự nhiên rơi xuống. Tôn Nhạc nhìn những phiến lá rụng kia, dần dần nụ cười khổ trên mặt giảm đi, trong ánh mắt khôi phục trong trẻo: nhìn mây cuộn cuộn trên bầu trời, di chuyển tùy ý, mặc trước đình hoa nở hoa tàn, không quan tâm hơn thua. Tôn Nhạc, xem cảnh trời đất này, thiên nhiên này, chúng nó không muốn không cầu, thật tiêu dao vui vẻ?

Nàng cúi đầu trầm tư thì Ngũ công tử vẫn nhẹ vỗ về miệng nhỏ của nàng, cúi đầu ôn nhu nhìn nàng. Bóng dáng hai người chất chồng, tựa hồ dính vào một khối.

Đúng lúc này, một tiếng quát khê của nam tử từ phía sau đột nhiên truyền đến, “Cơ Ngũ, tay của người để ở đâu?!”

Cái tiếng quát này cực kỳ tức giận, làm cho Tôn Nhạc cùng Ngũ công tử đồng thời cả kinh, hai người đồng loạt quay đầu thì một cỗ gió lốc xoáy tới, trong nháy mắt, gió lốc liền vọt tới trước mặt hai người, hần đem cánh tay Tôn Nhạc kéo mạnh, cưỡng chế đặt nàng sau lưng. Ngay sau đó “Keng ——” một tiếng, trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm phong lạnh lẽo âm u thẳng tắp chĩa vào cổ họng Ngũ công tử!

Biến hóa này thập phần đột ngột, Tôn Nhạc không khỏi kêu sợ hãi ra tiếng.

Ngay lúc tiếng kêu sợ hãi của nàng thốt ra, chợt thấy hoa mắt. Một bóng đen bay qua rơi vào phía bên phải nàng. Đồng thời, một thanh kiếm sắc lạnh kề lên phía sau lưng Nhược vương. “Sở Nhược vương, xin buông Thúc tử ra!”

Thanh âm này chậm rì rì nhỏ ra, lại mang theo khí tức chết chóc không tầm thường!

Tôn Nhạc mở to mắt, kinh ngạc nhìn thanh kiếm chĩa vào cổ họng Ngũ công tử của Sở Nhược, lại nhìn thanh kiếm nhắm ngay sau lưng Nhược Vương của Trần Lập. Nửa ngày vẫn tìm không ra giọng nói của chính mình.

Ngũ công tử bị mũi kiếm Nhược vương làm cho ngượng về phía sau. Hần nhú cặp lông mày tuấn tú lại, duỗi ngón tay thon dài bạt trường kiếm Nhược vương ra, lạnh lùng nói: “Tôn Nhạc vốn là nữ nhân của ta. Tại ta sao không thể đụng nàng?”

Nhược vương từ sau khi bị Trần Lập chỉ kiếm, vốn đã tỉnh táo chút ít. Nhưng hần vừa nghe đến những lời này của Ngũ công tử, lửa giận trong lòng lại thiêu đốt. Hần cười u ám, quát khê nói: “Nữ nhân của người? Nàng vốn là quý nữ của Yến thị. Tiến vào Cơ phủ của người, trở thành Thập Bát cơ của người, cũng là vì nàng liều chết ngăn cản xe ngựa không khổng chế được của người. Tuy xe ngựa của người cũng không phải vì nàng mà dừng lại. Nhưng nàng cũng có lòng cứu người! Mà về sau ở chung mấy năm, nàng nhiều lần tương trợ người, thậm chí cứu tính mệnh người. Thân phận như vậy, ân tình như vậy, người còn dám đem nàng trở thành cơ thiếp của người sao?”

Nhược vương nói một câu này thì khuôn mặt tuấn tú của Ngũ công tử có điểm khó coi.

Vèo một tiếng, Nhược vương đem trường kiếm chĩa vào cổ họng Ngũ công tử thu hồi lại, lạnh giọng quát: “Người tới!”

“Dạ!”

“Ném hai mươi lạng vàng cho Cơ Ngũ công tử! Tỷ tỷ của ta, không thể là cơ thiếp của bất luận kẻ nào!”

“Dạ!”

“Xoảng” một tiếng, một bao vàng ném tới trước chân Ngũ công tử.

Thấy vàng đã vút ra Nhược Vương mới lạnh lùng quát Trần Lập vẫn còn lấy kiếm chĩa vào mình: “Cất kiếm!” Thanh âm trầm thấp mà đến, không giận mà uy, Trần Lập đang dùng kiếm chỉ vào hần, chỉ cần mũi kiếm đẩy về phía trước một chút là lấy tánh mạng hần, lúc này nghe hần nói những lời này, cổ tay lại tự nhiên mà mềm nhũn, kiếm rũ xuống mặt đất.

Sau khi xử lý tốt, Nhược vương mới quay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc.

Mặt Tôn Nhạc ửng bệch, đứng dưới ánh trăng không nói một tiếng, trong ánh mắt lộ ra sự hài lòng cùng giây dựa hiềm thấy. Vừa rồi Nhược vương vút xuống hai mươi lạng vàng, bỏ đi thân phận cơ thiếp của Tôn

Nhạc thì với Tôn Nhạc mà nói, sâu trong nội tâm của nàng vẫn tán đồng. Mặc kệ nàng thích Ngũ công tử như thế nào, nàng cũng không hy vọng chính mình dùng thân phận thấp kém như vậy cùng hắn ở chung.

Nhược vương nhìn Tôn Nhạc, hung hăng đè xuống sự sợ hãi trong lòng, hắn tự tay nắm tay của nàng, cao giọng nói : “Tỷ tỷ, người của Yên gia nhiều lần bất lợi đối với tỷ, cũng không thể dễ dàng tha cho bọn họ!”

Tôn Nhạc vốn đầy bụng tâm tư, đang khó xử, lúc này thấy Nhược vương dứt bỏ cục diện trước mắt, mà nói chuyện Yên gia mấy lần bất lợi đối với nàng, không khỏi nhẹ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đúng, không thể dễ dàng tha thứ.”

Nàng vừa nói những lời này ra, mười mấy Kiếm Sư đứng ở sau lưng Nhược vương liền lặng yên không một tiếng động rời khỏi năm người, thân ảnh thần không biết quỷ không hay biến mất trong rừng cây.

Tôn Nhạc không có chú ý tới điểm này, nàng cắn xuống môi dưới, vừa đụng phải miệng vết thương liền đau xót, vội vừa sửa cắn thành mân. Lúc này, trái tim nàng thật sự rối loạn, sắc mặt càng thêm khó coi.

Rốt cục, sau khi do dự mấy lần, nàng ngẩng đầu nhìn hướng Ngũ công tử.

Nhược vương vẫn đứng bên người nàng, khóe mắt vô tình hay là cố ý vẫn chú ý đến biểu lộ của Tôn Nhạc. Lúc này thấy nàng vừa khôi phục thanh tĩnh, chính là nhìn về phía Ngũ công tử, trong nội tâm không khỏi đau khổ, đồng thời, một cỗ tức giận trỗi lên.

Ngay lúc Tôn Nhạc cùng Ngũ công tử bốn mắt nhìn nhau, Ngũ công tử đi về phía trước một bước, khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc chuẩn bị mở miệng thì Nhược vương đột nhiên nở nụ cười.

Tiếng cười của hắn trong sáng mà dễ nghe, vào thời điểm khẩn trương này, loại tiếng cười nhẹ nhàng này thật phần chói tai, dẫn tới Tôn Nhạc, Ngũ công tử đều quay đầu lại nhìn hắn.

Nhược vương cúi đầu, cười dịu dàng, vẻ mặt vui sướng nhìn Tôn Nhạc, chống lại đôi mắt Tôn Nhạc thì hắn còn nghịch ngợm chớp chớp mắt phải.

Trong sự yên tĩnh, chỉ thấy Nhược vương vươn tay xoa cái miệng nhỏ nhắn của Tôn Nhạc, ngón tay đặt tại vị trí Ngũ công tử vuốt ve vừa rồi, cười mỉm nói: “Tỷ tỷ, đều do Nhược nhi không tốt, cắn quá nặng, làm hại trên bờ môi tỷ tỷ còn có dấu răng này.”

Trong nháy mắt, mặt Ngũ công tử trắng như tuyết, thân thể nhoáng một cái, Nhược vương tựa hồ không có cảm giác được bầu không khí trở nên cổ quái, hắn lại vuốt vuốt lỗ tai mình, đem tai đưa về phía Tôn Nhạc, bĩu môi phàn nàn nói: “Bất quá tỷ tỷ cũng quá hung ác rồi, lỗ tai Nhược nhi bây giờ còn đau lắm, tỷ nhìn xem, dấu răng của tỷ còn mờ mờ đây.” Nói đến đây, hắn nhe răng nhếch miệng lầm bầm: “Trái tim tỷ tỷ quá độc ác!”

Lúc Nhược vương mở miệng, từ sau lưng Tôn Nhạc truyền đến một cỗ khí lưu, khí lưu hùng hồn có lực, nặng nề mà ngăn ở phần gáy cùng lưng nàng, làm cho Tôn Nhạc mấy lần muốn mở miệng, đều khí huyết cuộn cuộn không ra tiếng.

Ngũ công tử nhìn chằm chằm vào mặt Tôn Nhạc, chú ý đến nét mặt của nàng, thấy nàng không có chút phủ nhận nào, mặt không khỏi trắng bệch, thân thể lắc lư hai cái, A Phúc vội vàng tiến lên vịn lấy. Nhưng tay A Phúc vừa duỗi ra, hắn lại nặng nề hất lên, “Đi! Chúng ta đi!” Trong tiếng quát khê, hắn dẫn đầu lao ra phía ngoài, cước bộ có điểm lão đạo.

Lúc rời đi, A Phúc nổi giận dùng dùng trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, Trần lập rất hứng thú liếc mắt nhìn Tôn Nhạc cùng Nhược vương, đồng thời cất bước đuổi theo.

166. Chương 166: Rối Loạn

“Ngũ công tử ——” Cho đến lúc này Tôn Nhạc mới tìm lại được giọng nói của mình, nhưng trả lời nàng là một trận tiếng bước chân. Nhanh chóng, Tôn Nhạc quay đầu lại nhìn về phía Nhược Vương, trong vành

mắt nàng có nước mắt.

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn hấn, buồn bực nói: “Nhược nhi cố ý! Đệ cố ý nói như vậy, cố ý khiến hấn cho rằng chúng ta có qua hệ da thịt! Đệ, đệ còn khiến iệng ta không thể nói, đệ, làm sao đệ có thể như vậy?”

Nhược Vương không chớp mắt nhìn Tôn Nhạc.

Ngữ khí Tôn Nhạc vừa giận vừa tức, vẻ mặt của Nhược Nhi cũng là giận quá đến mức thương tâm.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt tràn ngập sự lên án kia, không khỏi cười chua xót, rũ mắt xuống. Lúc này, lửa giận của nàng đã tiêu tan non nửa rồi, không biết tại sao, vừa đối diện với ánh mắt trong thống khổ mang theo sự lên án của Nhược Vương, nàng liền tức giận không nổi, liền mềm lòng ngay.

Ngay khi nàng dời tầm mắt đi, Nhược Vương đột nhiên vươn hai tay ra, gắt gao cầm lấy hai cánh tay của nàng. Hấn gắt gao cầm, đốt ngón tay trắng bệch, khiến Tôn Nhạc đau đến nhú mảy.

“Tỷ tỷ, làm sao tỷ có thể như vậy? Tỷ, tỷ không phải đã đáp ứng ta rằng sẽ đứng bên cạnh ta sao? Tỷ, làm sao tỷ có thể? Sao có thể thừa dịp ta không chú ý lén cùng Cơ Ngũ gặp gỡ “

Lời này là trách móc.

Tôn Nhạc nhú mảy nhìn chằm chằm Nhược Vương, mắt húng nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ không phải đã nói với đệ sao? Tỷ tỷ và đệ tốt nhất là cả đời làm tỷ đệ. Như vậy đối với đệ đối hay với ta đều tốt cả.”

Sắc mặt Nhược Vương trắng nhợt.

Tôn Nhạc tránh khuôn mặt tái nhợt của hấn đi. Lúc này, nàng không muốn mềm lòng.

Mọi người phía sau Nhược Vương nhìn nhau, đồng thời thối lui ra phía ngoài. Chỉ chốc lát, trong rừng cây nhỏ chỉ còn lại hai người bọn họ. Ánh trăng vẫn sáng như cũ nhưng cơn gió kia thổi trên người mang theo sự lạnh lẽo.

Hai tay Nhược Vương vẫn gắt gao cầm lấy hai tay Tôn Nhạc như cũ, hấn hít thở sâu vài lần, rút cuộc sau khi bình tĩnh, hấn mới khàn khàn mở miệng, “Tôn Nhạc! Cho ta một chút thời gian được không? Lời tỷ nói, ta cần cẩn thận mà suy nghĩ một chút, sau khi cẩn thận hiểu rõ ràng lại đến trả lời tỷ.”

Hai tay hấn vừa thu lại, đem Tôn Nhạc ôm vào trong lòng. Nặng nề mà ôm nàng, cảm Nhược Vương đặt trên đầu nàng. Hấn thấp giọng thở phì phò, có điểm dồn dập nói: “Tỷ tỷ, tỷ biết không? Khi tỷ nói những lời này Nhược nhi thật sự nghĩ mãi mà không rõ. Nhược nhi không rõ, lấy cảm tình của Nhược nhi cùng tỷ tỷ, những nữ nhân kia cho dù nạp bao nhiêu cũng có gì quan trọng?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, sắc mặt lạnh lùng, nàng rũ mắt xuống nhìn bóng dáng hai người chất chồng dưới mặt đất, lông mi từ từ phe phẩy.

Lúc này, Nhược Vương còn nói thêm: “Nhưng mà, Nhược nhi lại nghĩ, nếu tỷ tỷ nói như vậy rồi, lại nói nghiêm túc như vậy, cho thấy tỷ tỷ thật sự để ý. Chỉ cần tỷ tỷ để ý, Nhược nhi cho dù không rõ cũng muốn cẩn thận suy nghĩ một chút.”

Lông mi Tôn Nhạc vỗ vài cái cực kỳ nhanh.

Nhược Vương khẽ đẩy nàng ra, cúi đầu nhìn mặt nàng, nhìn chăm chú vào cặp mắt của nàng, “Cho nên, xin tỷ tỷ cho Nhược nhi một chút thời gian ngẫm lại được không? Tỷ tỷ, Nhược nhi thật sự không muốn thả tỷ ra, vừa rồi ta nhìn thấy tỷ và Cơ Ngũ cùng một chỗ, lại thấy các người thân mật như vậy, trái tim Nhược nhi đều xoắn đau a. Tỷ tỷ, Nhược nhi rất sợ đau khổ, Nhược nhi không muốn tỷ tỷ rời ta mà đi.”

Hấn nói xong lời cuối cùng, thanh âm mang theo run run, trong ngữ điệu có khàn khàn.

Lông mi thật dài của Tôn Nhạc phe phẩy, sắc mặt nàng hơi trắng. Nhược Vương thấy nàng chậm chạp không trả lời, bàn tay to duỗi ra nâng cằm nàng lên, để nàng cùng mình hai mắt nhìn nhau.

Tôn Nhạc vừa ngẩng đầu, cả người liền ngẩn ra. Nhược nhi trước mắt gắt gao gấn bó cùng nàng, trong ánh mắt là sự thống khổ cùng giãy dụa, nổi chua xót kia rõ ràng như thế, rõ ràng đến nỗi khiến cho lòng nàng chua xót theo.

Bất tri bất giác, Tôn Nhạc vươn tay vỗ về lồng ngực Nhược nhi, nhẹ nhàng vuốt lên nếp nhăn trên trán hần, "Nhược nhi ngốc, chúng ta cũng không phải không có thời gian, đệ muốn nghĩ thì nghĩ đi."

Nàng vừa nói những lời này ra khỏi miệng, bản thân Tôn Nhạc liền chấn động: ta không phải vẫn cảm thấy cùng Nhược nhi làm tỷ đệ là tốt nhất sao? Vì sao ta lại nói ra những lời như vậy?

Tôn Nhạc cũng nói không ra cảm tình mình dành cho Nhược nhi là cái dạng gì, nàng chỉ biết là, nhìn bộ dáng Nhược nhi thống khổ như vậy, lòng của nàng liền đau, nàng liền hận không thể thay hần chịu đựng. Nàng, ai, nàng đã sai lại càng sai. Quên đi, Nhược nhi còn nhỏ, hần chưa hiểu rõ, hần đối với mình chính là sự ỷ lại với thân nhân. Chờ hần suy nghĩ cẩn thận tự nhiên tất cả vấn đề sẽ được giải quyết.

Tôn Nhạc vừa thốt lên xong, hai mắt Nhược Vương liền lấp lánh, đau khổ trên mặt trở thành hư không.

Hần sung sướng nhìn Tôn Nhạc, Nhược Vương buông hai cánh tay ra. Hần nhẹ nhàng cầm cánh tay Tôn Nhạc qua, vừa kéo ống tay áo lên, nhìn dấu tay xanh tím, vẻ mặt hần áy náy, "Tỷ tỷ, vừa rồi nắm đau tỷ rồi."

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, ôn nhu nói: "Chút đau ấy không coi vào đâu." Đúng vậy a, so với sự khó chịu trong lòng, chút đau ấy thì tính cái gì.

Hai mắt Nhược Vương còn dán vào dấu vết xanh tím trên cánh tay nàng tay. Nhìn nhìn, hần bỗng nhiên cúi đầu, ở trên hai dấu móng tay nhẹ nhàng in một nụ hôn.

Nụ hôn ấm áp chạm vào cánh tay, Tôn Nhạc không khỏi run rẩy một chút.

Sau khi Nhược Vương tỉnh tề hôn lên dấu tay vài cái, lúc này mới giúp nàng kéo ống tay áo xuống, sau đó, hai tay co lại, lại ôm Tôn Nhạc vào lòng.

Lúc này đây, động tác ôm của hần thật sự là ôn nhu tới cực điểm.

Ôm Tôn Nhạc thật chặt, Nhược Vương nhìn về bóng cây che phủ phía trước, trầm suy nghĩ: Nếu tỷ tỷ cho ta thời gian để ta suy nghĩ, vậy sẽ không dễ dàng đáp ứng Cơ Ngũ phải không?

Hần nghĩ đến đây, trong lòng buông lỏng đồng thời cũng có chút phiền muộn. Mấy năm qua này, cho tới bây giờ hần giết người rõ ràng cực kỳ quyết đoán, hiện tại gặp chuyện tình cảm này, lại không gắng sức. Trong lòng hần chán ghét Cơ Ngũ, lại không thể động đến hần, ai.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Nhạc giật giật, thấp giọng nói: "Nhược nhi, chúng ta đi thôi."

"Ừa."

Hai người tay nắm tay, chậm rãi đi ra rừng cây nhỏ.

Tôn Nhạc cúi đầu, đi được vài chục bước nhẹ nhàng giãy tay Nhược nhi ra, cúi đầu nói: "Nhược nhi, tỷ tỷ đi một mình."

Nhược vương chấn động, hần nhìn Tôn Nhạc, môi giật giật: tỷ tỷ, tỷ muốn tìm Cơ Ngũ nói rõ chuyện vừa rồi?

Những lời này vọt tới bên môi, cuối cùng hần vẫn không có can đảm nói ra. Thần sắc Tôn Nhạc thập phần kiên quyết, hơn nữa, nếu mình nói câu đó ra, nói không chừng nàng lại tức giận. Dù sao, lúc này mình cũng đã dùng thủ đoạn tà môn.

Tôn Nhạc dùng một loại ngữ khí kiên định nói ra những lời này xong, ngẩng đầu nhìn Nhược vương. Vừa nhìn, nàng liền đối diện với Nhược vương đang bấu môi, khuôn mặt đau khổ, uể oải buồn bực.

Tiểu gia hỏa này, tham muốn giữ lấy mình thật là mạnh a.

Tôn Nhạc nhìn đến biểu lộ này của hần, không khỏi có điểm buồn cười. Vươn tay, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ trên lưng bàn tay Nhược vương, khẽ thở dài: "Nhược nhi ngốc."

Nàng nói xong ba chữ kia, liền buông tay ra, chậm rãi bước đi thẳng về phía trước.

Nhược vương đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh của nàng càng đi càng xa, càng đi càng xa, mấy lần hé miệng chuẩn bị gọi, rồi lại khép lại.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu trên thân thể, gió mát trập trập thổi tới, Tôn Nhạc vừa rồi còn bị vây trong hỗn độn rất cuộc đã thanh tỉnh.

Nàng nhìn cái bóng của mình kéo thật dài trên mặt đất, xuất thần mà nghĩ: Ngũ công tử, hẳn rõ ràng đáp ứng yêu cầu quá đáng như vậy của ta!

Nàng nghĩ tới đây, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, trong ánh mắt tinh quang lấp lánh.

Lúc Ngũ công tử nói muốn thành thân với nàng, Tôn Nhạc thật đúng là bị dọa sợ, yêu cầu quá mức kia, thuần túy là nàng vô thức nói ra. Lúc ấy nàng thật sự cho rằng, chính mình chỉ cần nói câu kia ra, Ngũ công tử sẽ không chút do dự lui bước.

Hắn lui bước, mình cũng có thể hết hy vọng.

Với Tôn Nhạc, sống trên cõi đời này, tình yêu quả thực không cần thiết. Nàng một mực xác định, tìm cách cắt đứt sự si mê không giải thích được, không bỏ đi được đối với Ngũ công tử, sau đó rời đi hẳn, triệt để xóa hẳn ra khỏi trí nhớ, lại trở lại bên cạnh Nhược nhi làm tỷ tỷ của hắn, lẳng lặng vượt qua vài thập niên bình thản mà tự tại.

Trong kế hoạch của nàng không cần đến trò chơi mang tên tình yêu này, thứ kia rất dễ dàng biến hóa lại khiến người ta thương tâm.

Hiện tại thì tốt rồi, hết thấy đều rối loạn.

Ngũ công tử rõ ràng không chút do dự đáp ứng điều kiện của mình, tuy hắn cũng không phải yêu mình như si mới đáp ứng, chính là hắn dù sao cũng đáp ứng rồi a. Trên đời này, lại có mấy nam nhân có thể đáp ứng cái yêu cầu khác người như vậy của nữ nhân? Huống chi chính mình cũng không phải đại mỹ nhân gì.

Với tính cách Ngũ công tử, hẳn có thể nói vì mình mà nóng ruột nóng gan đã rất làm cho người khác say lòng rồi, huống chi, hắn còn đáp ứng yêu cầu đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, trên gương mặt thanh tú của Tôn Nhạc lộ ra một nụ cười ngọt ngào .

Chính là nàng cười cười, chậm rãi chuyển thành cay đắng.

Thấp giọng thở dài một hơi, Tôn Nhạc cay đắng mà nghĩ: hiện tại thật sự là rối loạn. Ngũ công tử thật đúng là có tình ý với ta rồi, mà Nhược nhi hẳn, hẳn. Ai, hẳn rõ ràng muốn cẩn thận suy nghĩ, mà ta rõ ràng cũng đáp ứng cho hắn thời gian rồi.

Tôn Nhạc đưa tay vỗ trán, cảm thấy hết thấy đều trở nên không rõ, chính mình vẫn muốn tránh gút mắc tình yêu thật xa, lại càng lún càng sâu. .

Tôn Nhạc suy nghĩ miên man, nàng càng nghĩ càng rối rắm. Cuối cùng nàng lắc đầu thật mạnh, dứt bỏ những chuyện làm cho người ta hoang mang kia, nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Với cá tính của Ngũ công tử , hẳn hiện tại sẽ chưa trở lại trong đại điện. Sau khi Tôn Nhạc tìm một lúc, hỏi thăm hai vệ sĩ, rốt cuộc tìm thấy thân ảnh A Phúc trong một hoa viên cách Minh Nguyệt điện chừng ba dặm.

Tôn Nhạc vội vàng đến gần.

A Phúc đang cúi đầu, đi qua đi lại, nghe được tiếng bước chân của Tôn Nhạc truyền đến, vội ngẩng đầu nhìn quanh.

Vừa nhìn qua, hắn liền đối diện với Tôn Nhạc.

Tức thì, A Phúc vẻ mặt chán ghét, hắn nghiêng răng nghiêng lợi vọt tới trước mặt Tôn Nhạc, hai tay mở ra ngăn cản nàng, quát khê: “Tôn Nhạc, ngươi thực sự mặt dày a! Ngươi còn dám tới đây?”

Thanh âm của hắn ép tới rất thấp, hiển nhiên không muốn kinh động người nào đó.

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua hoa viên nhỏ sau lưng A Phúc, nhẹ giọng nói: “A Phúc, tôi muốn đến nói cho Ngũ công tử, tôi cùng với Nhược nhi, “ nàng nói đến đây, dừng một chút mới tiếp tục nói, “Tôi cùng với Nhược nhi cũng không có phát sinh loại chuyện đó.” Thốt ra lời này xong, mặt Tôn Nhạc liền đỏ ửng lên.

Đỏ mặt, Tôn Nhạc cố lấy hết dũng khí nhìn về phía sau A Phúc, vừa ngẩng đầu, nàng đối mặt biểu lộ khinh thường cùng chán ghét của A Phúc, “Tôn Nhạc, ngươi bất quá là cơ thiếp của công tử, công tử dụng tâm đối với ngươi như thế, ngươi chẳng những không cảm ơn còn dây dưa với kẻ khác, thật sự là làm cho người ta cực kỳ chán ghét! Cút đi, công tử sẽ không gặp lại ngươi nữa đâu!”

Hắn thấy Tôn Nhạc không hề động đậy, cánh tay phải vung lên, phần nộ quát: “Cút! Có nghe hay không?”

A Phúc cư nhiên nói nàng như thế. Tôn Nhạc hơi nhếch môi, sắc mặt có điểm tái nhợt, nàng ngẩng đầu lên nhìn A Phúc, nghiêm túc nói: “Tôi sẽ đi, nhưng câu này nhất định phải nói cho Ngũ công tử!”

” Tất nhiên là ta sẽ nói!” A Phúc vươn tay đẩy bả vai Tôn Nhạc, quát lên, “Tại sao ngươi còn chưa cút?”

Tôn Nhạc tuy áy náy, nhưng thực sự không chịu được cách A Phúc đối đãi mình như vậy, nghe được hắn đáp ứng chuyển lời, lập tức mỉm cười thi lễ, xoay người rời đi.

167. Chương 167: Hiểu Rõ Thân Thế

Đối với Tôn Nhạc mà nói, lần giải thích này thập phần trọng yếu. Mặc kệ kết cục như thế nào, cảm giác bị hiểu lầm này rất khó chịu, hết thảy quyết định tốt nhất phải dựa trên cơ sở song phương đều rõ ràng về nhau.

Nhìn thân ảnh Tôn Nhạc dần dần rời xa, A Phúc “Phụt” một tiếng nặng nề nhỏ một bãi nước miếng xuống đất, oán hận mắng: “Thật không biết tốt xấu!”

Đầu hắn quay lui, liền nhìn đến trong rừng cây phía sau đứng một thân ảnh màu trắng, A Phúc ngẩn ra, hắn lúng ta lúng túng kêu lên: “Ngũ công tử, người. . . .” người chừng nào thì ra tới đây, mấy chữ sau này hắn không hỏi ra.

Sắc mặt Ngũ công tử vẫn tái nhợt như cũ, hắn nhìn chằm chằm phương hướng Tôn Nhạc rời đi, nửa ngày mới trả lời: “Cuộc đối thoại của các ngươi, ta nghe thấy.”

“Công tử nghe được?”

Ngũ công tử gật gật đầu, ánh mắt mơ hồ nhìn về phía trước, sau một lúc lâu cũng không nói lời nào nữa. Hắn vẫn cho rằng, chính mình chỉ cần đáp ứng yêu cầu của Tôn Nhạc, nàng sẽ lập tức sáng khoái trở lại bên cạnh mình. Nhưng mà, vừa rồi hắn lại cảm nhận sâu sắc được sự dễ dãi của Sở Nhược Vương đối với Tôn Nhạc! Hiểu được cảm tình Sở Vương dành cho Tôn Nhạc cũng không phải loại cảm tử tỵ đệ, mà là tình yêu nam nữ.

Hiện tại bình tĩnh rồi, cũng nghe Tôn Nhạc giải thích, nhưng hắn vẫn mờ mịt, hắn không biết một phần tình cảm này, có đáng để mình cùng một vị Vương đến tranh đoạt hay không! Bình sinh hắn chán ghét nhất là cùng người khác tranh đoạt so đo.

A Phúc thấy hắn không mở miệng, liền rón rén đi đến bên cạnh hắn, thành thật đứng ở một bên không thèm nhắc lại.

Tôn Nhạc chậm rãi đi về, lúc này nàng có điểm mờ mịt rồi, không biết có nên trở lại trong điện hay không. Trong Minh Nguyệt điện vẫn đèn đuốc sáng trưng, sanh nhạc vang trời như cũ. Tôn Nhạc nhìn chỗ bóng người chấp chờ kia, dừng bước.

Nàng vừa dừng bước lại, liền cảm giác được phía sau có người tới gần.

Tiếng bước chân kia nhẹ nhàng mà không có tiết tấu. Hiển nhiên người tới cũng không có công phu.

Thẳng một lát sau, người nọ mới đi đến phía sau Tôn Nhạc. Một giọng nói êm tai truyền đến: “Tôn Nhạc.”

Là Trĩ đại gia.

Tôn Nhạc không trả lời.

Trĩ đại gia đi đến bên cạnh Tôn Nhạc. Ánh mắt nàng phức tạp nhìn chăm chăm mặt bên của Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “Người quả nhiên bất phàm. Ta vạn lần không ngờ người thật đúng là có thể cứu Sở giữa nguy nan.”

Tôn Nhạc lúc này không có tâm tình nói chuyện tào lao cùng nàng, vẫn không đáp như cũ.

Trĩ đại gia tiếp tục thở dài: “Tài năng của người thực đáng sợ. Hơn nữa, bất quá không đến một năm, bộ dạng người thật sự là đẹp hơn rất nhiều.”

Nàng cắn môi dưới, mắt thật lớn khí lực mới lên tiếng: “Lời ta nói trước kia vẫn tính. Nếu người cứu Sở quốc, vị trí Sở vương hậu kia ta liền cam tâm nhường lại. Tôn Nhạc, về sau ta muốn gọi người là tỷ tỷ.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, thản nhiên cười cười, nói: “Không cần, trên đời này chỉ có Nhược nhi mới có thể gọi ta là tỷ tỷ.” Dứt lời, ông tay áo nàng phất một cái, xoay người đi thẳng về phía trước.

Nàng thật quá vô lễ!

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Trĩ đại gia hiện lên một chút tức giận, “Tôn Nhạc, lời này của người là có ý gì?”

“Không có ý gì.” Tôn Nhạc thản nhiên bỏ lại một câu, “Ta sẽ không trở thành tỷ muội với người.”

Trĩ đại gia nghe vậy mừng rỡ, nàng hưng phấn mà xông lên vài bước, theo sát phía sau Tôn Nhạc kêu lên: “Người là nói, người sẽ không gả cho Nhược Vương?”

Tôn Nhạc không đáp, nàng căn bản không cần phải giải thích với Trĩ đại gia.

Trĩ đại gia cúi đầu nghĩ nghĩ, sau một lúc lâu nàng ta lắc lắc đầu, chưa xót nói: “Cho dù người không muốn gả cho Nhược Vương, hắn cũng sẽ không bỏ qua người! Tình cảm hắn dành cho người rất sâu nặng.”

Tôn Nhạc không muốn nghe nàng nói nhảm, cước bộ gia tốc, chỉ chốc lát liền đem Trĩ đại gia đá ra xa xa .

Tôn Nhạc chưa trở lại trong Minh Nguyệt điện, nàng ở trong sân đi lại nửa ngày, sau đó mới cất bước đi vào trong đội xe ngựa, đến khi ngồi xuống trong xe, nàng ôm đầu gối mà suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, đám người trong Minh Nguyệt điện dần dần tản đi, đám người Nhược Vương cũng trở về đội xe.

Nhược Vương vừa đi đến trong đội xe, trực tiếp hướng thẳng đến xe ngựa Tôn Nhạc ngồi. Hắn vén rèm xe lên, liếc mắt một cái liền nhìn đến Tôn Nhạc ôm đầu gối không nói.

Nhìn nàng chăm chăm, Nhược vương phất phất tay, ý bảo mấy tỷ tỷ kia cái kiếm chiếc xe khác. Thân mình chợt lóe liền bò vào.

Hắn gắt gao dựa vào Tôn Nhạc, hai tay nắm chặt tay nhỏ bé của nàng. Hắn nhẹ nhàng mà tựa đầu vào trên vai Tôn Nhạc, vừa đem tay nhỏ bé của nàng lăn qua lộn lại đùa nghịch, vừa nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, bây giờ tỷ đang suy nghĩ cái gì?”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, cứ như là đang nỉ non.

Tôn Nhạc cúi đầu trả lời: “Nhược nhi, tỷ tỷ cảm thấy mê mang. Tỷ tỷ không biết phải quyết định như thế nào.” Loại này cảm giác mê mang này đối với Tôn Nhạc mà nói, thật đúng là rất ít có. Nàng vẫn luôn lý trí, sự tình không phải một thì là hai.

Nhược Vương nghe vậy cười khỏ, “Ta cũng vậy.”

Quả thật, bất kể là Tôn Nhạc, hay là Nhược Vương, hoặc là Cơ Ngũ, lúc này đều một mảnh mê mang, đều cảm thấy chính mình rơi vào một chỗ mờ mịt muốn thấy cũng thấy không rõ, kéo cũng kéo không xong. Ba người này có một điểm giống nhau, chính là cho tới bây giờ cũng không biết tình yêu là cái gì, lúc này rơi vào trong đó, nhất thời choáng váng nặng nề, chung quanh mờ mịt.

Xe ngựa vững vàng chạy ra khỏi Tần vương cung.

Lúc này đây đoàn xe Nhược Vương cũng không quay về chỗ ở xa xôi ban ngày, mà đến tòa nhà Tần hầu cấp cho Nhược Vương ngay giữa đường phía Đông , cách Tần cung không đến ba dặm về bên trái.

Tình cảm nếu nghĩ không thông, Tôn Nhạc cũng không nghĩ nữa, hiện tại nàng muốn nhanh nhanh biết rõ thân thể của thân thể này. Bất kể là ân hay là oán, nếu tránh không khỏi thì nhất định phải làm cho rõ ràng đã.

Tôn Nhạc biết, Nhược Vương có khả năng rõ ràng hết thấy chuyện này, nhưng việc này nàng không thể hỏi Nhược Vương a.

Buổi sáng ngày thứ ba, Tôn Nhạc đi đến chỗ ở của Yến Ngọc Nhi.

Lúc này, nàng mang theo hai Kiếm Sư đồng hành.

Thân phận như Yến Ngọc Nhi cùng Trĩ đại gia, chỗ ở đều do Tần hầu tặng cho.

“Người tìm ta?”

Yến Ngọc Nhi vươn tay ngọc, do thị tỷ đến đỡ từ trên sập đứng lên, nàng bỏ tay thị tỷ ra, chạy bộ đến trước mặt Tôn Nhạc, hướng tới nàng cao thấp đánh giá vài lần, lại nhìn thoáng qua hai Kiếm Sư đứng ở trong sân, thân nhiên cười, thanh âm đã có điểm lạnh lùng, “Thật không nghĩ đến, xấu nô nhi năm đó chẳng những không xấu rồi, còn có thể xuất nhập có tùy tùng đi theo làm bạn! Cũng không biết người dùng thủ đoạn gì, cứ nhiên làm cho Sở Vương coi trọng như thế?”

Tôn Nhạc lặng lẽ nhìn Yến Ngọc Nhi.

Yến Ngọc Nhi vốn là cười rất vui vẻ, nhưng mà, khi nàng quay mắt về phía Tôn Nhạc bình tĩnh không một gợn sóng, nụ cười trên mặt kia bất tri bất giác liền có một chút cứng nhắc.

Cẩn rằng, Yến Ngọc Nhi lại đưa mắt nhìn hai Kiếm Sư trong sân, đi hai bước đến hướng Tôn Nhạc.

Nàng đi thẳng đến cách Tôn Nhạc chừng một bước xa mới đứng lại, oán hận nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, Yến Ngọc Nhi hạ thấp giọng hỏi: “Xấu nô nhi! Người thật sự là to gan lớn mật, lại còn dám đến đây!”

Nàng nói tới đây, đột nhiên lông mày nhảy dựng, như là nghĩ tới điều gì. Bỗng dưng, nàng vèo một tiếng quay đầu trừng Tôn Nhạc, vội vàng hỏi: “Tuyệt Nhi cùng Nghê nhi có phải bị người giết hại không? Năm trước các nàng bị giết ở thành Hàm Dương! Xấu nô nhi, trừ người ra, ta không nghĩ đến ai có thể lấy tánh mạng của các nàng!”

Tôn Nhạc nghe vậy cười nhẹ, nàng nâng cặp mắt trong trẻo lên nhìn thẳng Yến Ngọc Nhi, “Đúng vậy, các nàng là do ta giết chết!”

“A!”

Yến Ngọc Nhi vạn lần không ngờ thật đúng là Tôn Nhạc gây nên. Nàng vội vàng lui về phía sau vài bước, sắc mặt trắng nhợt. Ngay khi nàng lui ra phía sau, đồng thời mấy thị tỷ đứng trong góc nhỏ tiến lên vài bước, đồng loạt che bên cạnh Yến Ngọc Nhi. Chỉ nghe một trận tiếng kim thiết vang lên, trong nháy mắt, mấy thị tỷ đã cầm kiếm nơi tay!

Bình khí của các nàng sáng ngời, hai Kiếm Sư canh giữ trong sân thân hình chợt lóe, liền xuất hiện ở phía sau Tôn Nhạc. Tôn Nhạc cũng không quay đầu lại phát phát tay, “Lui ra đi.”

“Dạ.”

Hai Kiếm Sư lui ra sau, thị tỷ bên người Yến Ngọc Nhi vẫn giữ kiếm cầm tức nhìn Tôn Nhạc như cũ, Tôn Nhạc giống như không có cảm giác được sát khí của các nàng, bình tĩnh đưa mắt nhìn Yến Ngọc Nhi, từ từ nói: “Các nàng muốn giết ta, cho nên ta liền lấy tánh mạng các nàng.” Khi nàng nói lời này thái độ bình tĩnh, cứ như là đang nói việc nhỏ như ăn cơm uống rượu loại thái độ này, làm cho trong ánh mắt Yến Ngọc Nhi thêm một tia sợ hãi.

Tôn Nhạc hướng Yến Ngọc Nhi đi tới mấy bước, nàng vừa động, Yến Ngọc Nhi không tự chủ được lại lui về phía sau hai bước.

Tôn Nhạc dừng bước lại, nhìn Yến Ngọc Nhi nói: “Chuyện trước kia vốn đã qua nhiều năm, ta cũng không nghĩ so đo nữa. Vì sao các người không muốn buông tha cho ta?”

Yến Ngọc Nhi nghe vậy, ý sợ hãi trên mặt ít đi, cười lạnh, “Đã qua nhiều năm? Mẫu thân ngươi đã chết! Nhưng nàng chết thì thôi, cứ nhiên còn làm cho thím ta vẫn không được thoải mái! Thím ta đường đường là công chúa Tần quốc, gả cho Yến Xung cái tên hồn trưởng kia đó là coi trọng hẳn! Nhưng hẳn thật to gan, chẳng những không muốn hưu mẫu thân ngươi đi, sau khi mẫu thân ngươi chết vẫn còn nhớ mãi không quên chết theo, làm cho thím ta bị người trong thiên hạ chê cười!”

Nàng nói tới đây, trong ánh mắt lộ ra một chút đau buồn, “Ta sớm nói qua với thím, muốn nàng giết người tên tiện chủng này chấm dứt hậu hoạn, nhưng Tuyết Nhi cùng Nghê nhi không nghe, các nàng nói muốn lưu tánh mạng của người để chơi đùa. Kết quả lại khiến người nha đầu xấu xí này chạy thoát! Hơn nữa kết quả là các nàng còn chết trong tay tiện chủng người! Ngẫm lại thật là khiến người ta thống hận!”

Hiện tại Tôn Nhạc đã hiểu.

Thì ra hai cô gái bị nàng giết chết kia là của nàng em gái cùng cha khác mẹ của nàng.

Gật gật đầu, trong lòng Tôn Nhạc đã hiểu đại khái.

Nàng thần nhiên đưa mắt nhìn Yến Ngọc Nhi đang hận đến nghiến răng nghiến lợi, xoay người liền đi ra ngoài.

Yến Ngọc Nhi vạn lần không ngờ, Tôn Nhạc cố ý tìm đến đến mình, lại nói có hai câu liền rời đi. Nàng ngạc nhiên nhìn chăm chăm bóng dáng Tôn Nhạc càng đi càng xa, quay đầu lại hỏi thị tỳ hai bên trái phải, “Tiện chủng này muốn làm gì?”

Về mặt chúng thị tỳ ngạc nhiên, đều lắc đầu.

Hai Kiếm Sư đi theo phía sau Tôn Nhạc ra ngoài, bọn họ nhìn lẫn nhau, cuối cùng hán tử mặt trắng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi bên trái kia nói: “Tôn cô nương, khi nào thì động thủ giết Yến Ngọc Nhi này?”

Từ khi Tôn Nhạc khiến cho Triệu Tần không đánh Sở, người Sở biết nội tình đối với Tôn Nhạc càng thêm tôn kính. Bởi vậy ngữ khí hán tử mặt trắng này thật là cung kính.

Tôn Nhạc ngẩng nhìn phương xa, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ta không biết có muốn giết nàng hay không.” Cho tới nay, nàng vì bất đắc dĩ mới động sát khí. Yến Ngọc Nhi đúng là có sát ý với mình, nhưng mà, muốn nàng cứ như vậy quyết định sinh tử của một người, Tôn Nhạc vẫn do dự.

Tôn Nhạc nói tới đây, biết mình phạm vào lòng dạ đàn bà, nàng thở dài một tiếng, “Vẫn là do Nhược nhi xử trí loại sự tình này đi.” Nàng trầm suy nghĩ: ta chỉ cần biết chân tướng.

Lúc này Tôn Nhạc còn không biết, ân oán thân thể này của nàng hai ngày trước Nhược Vương đã tiếp nhận.

168. Chương 168: Tề Quốc Gặp Nạn

Qua hai ngày yên lặng không có sóng gió, buổi chiều hôm nay, Tôn Nhạc có điểm buồn bực chẳng muốn đi dạo trên đường phố Hàm Dương nữa.

Nàng bối rối, cước bộ nhẹ nhàng, lướt qua cửa hông đi đến vườn hoa nhỏ bên phải phủ đệ.

Trong hoa viên nhỏ, cây cối mọc thành rừng hoa tươi nở rộ. Đi trên lớp cỏ mềm mại kia, mặt đất ướt át thỉnh thoảng in lại một dấu giày.

“Hi hi, hiện tại đô thành Hàm Dương đồn đãi, đều nói ngày đó đại vương vào thành trước mặt mọi người ôm đi một mỹ nhân tuyệt sắc.”

Còn nói đến chuyện này?

Cước bộ Tôn Nhạc không khỏi ngừng một chút.

Một thị tỳ khác dùng giọng nói mềm mại tiếp lời: “Nhưng mà cũng có người nói, bọn họ tận mắt thấy nữ nhân Sở nhược Vương ôm, nói nàng ta rõ ràng chỉ là một cô nương cực bình thường.” Thị tỳ kia nói tới đây, cười hắc hắc, rất có điểm quý quái nói, “Hiện tại mọi người đều nhìn chăm chăm chúng ta rồi, bọn họ chú ý những nữ nhân đi theo bên cạnh đại vương. Hắc hắc, bọn họ nhìn tới nhìn lui, đã hoài nghi đến Tôn Nhạc cô nương.”

Hoài nghi ta?

Tôn Nhạc phẩy phẩy lông mi, nàng tuyệt đối không giật mình, nữ nhân bên cạnh Nhược Vương chỉ có vài người, hoài nghi đến mình cũng thực bình thường.

Đúng lúc này, một tiếng chân rón ra rón rén từ ngã rẽ bên trái phía sau nàng truyền đến.

Nghe được tiếng bước chân trầm ổn rõ ràng kia. Tôn Nhạc không khỏi có điểm muốn cười. Khi tiếng bước chân cách nàng chưa đến ba thước. Tròng mắt Tôn Nhạc đi lòng vòng, vèo một tiếng quay đầu lại cùng người tới mắt to trừng mắt nhỏ!

“A! Tỷ tỷ làm ta giật cả mình rồi!” Nhược Vương vẽ mặt lên án.

Tôn Nhạc háy hẩn một cái, hừ nhẹ một tiếng: “Lớn như vậy còn muốn làm tỷ sợ!”

Nhược Vương có điểm ngại ngùng cười hắc hắc. Bàn tay to duỗi ra đem Tôn Nhạc kéo tới hướng mình. Nhược Vương trừng mắt nhìn: “Tỷ tỷ, chúng ta vụng trộm chuồn đi chơi đùa được không?”

Hắn ngẩng đầu vẽ mặt phờ phới nói: “Khi chúng ta ở Cơ phủ, lần đầu tiên trốn ra đi dạo trên đường, thật là cao hứng.”

Tôn Nhạc có điểm buồn cười. Hắn đã lớn bằng này còn nhớ những chuyện nghịch ngợm trước kia. Gật gật đầu, Tôn Nhạc nói: “Được thôi, chúng ta đi ra ngoài dạo đi.”

Nàng đưa mắt nhìn thâm y * trên người Nhược Vương, lại nhìn thoáng qua thâm y trên người mình, thầm suy nghĩ: thể này tốt lắm, không cần phải thay quần áo .

Loại này thâm y này nam nữ đều thông dụng, nó đem áo cùng quần dưới độc lập trước kia hợp làm một, lại bảo trì rõ giới tuyến một phần thành hai , từ cao xuống thấp không khâu dính nhau. Ở hai vạt, thắt lưng, cùng tay áo đều có thêm một đoạn vải khác màu hình chữ nhật, có thể biểu hiện hình thể hoàn mỹ.

Thâm y này, bất kể là quý tộc hay là bình dân đều thích mặc, hai người Tôn Nhạc mặc thâm y giống nhau đi ở ngã tư đường, dù Nhược Vương khí chất xuất chúng, nhưng lúc này người chú ý đến hắn cũng đã giảm bớt nhiều.

“Tỷ tỷ, đồ ăn chỗ này không tệ.” Ngón tay Nhược Vương chỉ vào “Hỉ Thực lâu” phía trước trăm mét, nuốt một chút nước miếng cười nói, “Tuy vẫn kém đồ ăn tỷ tỷ làm.”

Hắn nói xong lời cuối cùng thì có điểm u oán, còn thập phần đau thương ôm bụng, hiển nhiên là đang trách Tôn Nhạc lần này gặp lại lạnh nhạt với dạ dày của hắn.

Tôn Nhạc nhìn đến bộ dáng đáng thương hề hề như vậy của Nhược Vương, không khỏi có điểm buồn cười. Nàng mím môi cười nói: “Muốn ăn như vậy sao?”

“Ừa ừa!” Nhược Vương gật mạnh đầu, tươi cười nhìn Tôn Nhạc, chỉ kém không có cái đuôi để vẫy.

Tôn Nhạc ‘phì’ cười, “Đang ở trên đường cái mà, nhìn đệ thèm ăn kia! Trở về tỷ làm cho đệ ăn!”

“Được!”

Nhược Vương nhanh chóng đáp lại một câu.

“Hai vị thật ân ái!”

Đột nhiên, phía sau truyền tới một tiếng cười nam tử trong sáng.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau mười thước một chiếc xe ngựa xốc màn xe lên, Doanh Thập Tam lộ đầu ra hướng tới hai người. Trong ánh mắt hắn liếc về phía Tôn Nhạc tự tiếu phi tiếu, mơ hồ mang theo ý đùa cợt.

Tôn Nhạc chống lại loại ánh mắt này của hắn, có điểm không được tự nhiên, nàng thấp đầu cúi mắt tránh ánh nhìn chăm chú của Doanh Thập Tam.

Doanh Thập Tam vẫy tay bảo xe ngựa dừng lại, cất bước từ trong xe ngựa nhảy xuống, nhanh chóng đi tới hướng hai người. Khéo là, hắn hôm nay cũng mặc thâm y, tuy rằng lúc giờ tay nhắc chân khí chất vương tôn công tử không hề suy giảm, nhưng dù sao cũng không quá chói mắt.

Doanh Thập Tam lập tức đi đến trước mặt hai người, hắn chấp tay trước ngực cười nói: “Sở Vương thật ôn nhu, sống vai đồng hành cùng Tôn Nhạc cô nương như vậy, thoáng nhìn cứ như đôi vợ chồng bình thường.”

Nhược Vương ha ha cười.

Tiếng cười của hắn còn truyền ra, Doanh Thập Tam đã nhìn về phía Tôn Nhạc, hắn cười dài nói: “Nhớ ngày ấy Sở Vương tiến đến Hàm Dương, từng trước mặt mấy vạn người ôm đi một cô nương. Thu hôm nay mới biết, cô nương kia cũng là Tôn Nhạc, phải không?”

Bộ dạng Tôn Nhạc vẫn thấp đầu cúi mắt như cũ, lúc này Nhược Vương ở bên thu lại tiếng cười thản nhiên đáp: “Đúng vậy.”

Mi tâm Doanh Thập Tam tức thì nhảy dựng, trong ánh mắt hắn quét về phía Tôn Nhạc đã nhiều thêm một phần ý vị khó hiểu.

Khóe miệng giương lên, Doanh Thập Tam lại mỉm cười, hắn hướng Nhược Vương, chấp tay trước ngực cười nói: “Đại vương dám yêu dám làm, thật là anh kiệt cái thế!” Vô tình hay cố ý hắn lại liếc Tôn Nhạc một cái, “Sở Vương cũng biết tin Tề quốc gặp nạn chứ?”

Triệu Yển hợp quân tuyên thệ đánh Tề. Không lâu trước Tề quốc mới bại dưới tay đại vương, nguyên khí còn chưa hồi phục, lúc này đây sợ có tai ương mất nước.”

Nhược Vương vươn tay kéo Tôn Nhạc lại gần chút, “Lại có việc này? Bất quá việc của Tề quốc không quan hệ với chúng ta! Nếu vương tử không còn việc gì, bốn vương xin cáo lui.”

Doanh Thập Tam ha ha cười, chấp tay trước ngực cáo lui. Hắn lên xe ngựa, vững vàng chạy tới trước.

Khi thân ảnh Tôn Nhạc cùng Nhược Vương dần dần biến mất ở trước mắt thì ngoài xe ngựa truyền tới tiếng nói khó hiểu của một hiền sĩ thanh niên, “Việc Triệu đánh Tề quốc vừa mới truyền đến, điện hạ vì sao lại báo cho Sở Vương biết?”

Doanh Thập Tam ý tứ sâu xa nói: “Ta nghi ngờ Tôn Nhạc đó là Điền Nhạc!” Hắn chậm rãi nói, “Tôn Nhạc cũng không phải người nông cạn, nếu Tề quốc thật sự gặp nạn, nàng là Điền Nhạc mà nói, hắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

“A? Trên đời lại có nữ tử tài năng như thế?” Lời này cũng là không tin.

Doanh Thập Tam cười cười, “Đến lúc đó tự biết.”

Nhược Vương nhìn chằm chằm xe ngựa Doanh Thập Tam dần dần chạy xa, hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tôn Nhạc.

Thấy bộ dạng Tôn Nhạc vẫn cúi đầu như cũ, Nhược Vương có chút lo lắng nắm chặt tay nhỏ bé của nàng.

Cảm giác được lực đạo nắm tay của Nhược Vương quá lớn, Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Vừa ngẩng đầu, nàng liền đối diện với ánh mắt lo lắng của Nhược Vương. Tôn Nhạc hướng về phía Nhược Vương mỉm cười, “Đi thôi, đệ không phải muốn tới tử lâu phía trước dùng cơm sao?”

Nhược Vương gật gật đầu, hắn vẫn nắm tay nhỏ bé của Tôn Nhạc như cũ, nhíu mày trầm nghĩ: Triệu Yển muốn đánh Tề? Tỷ tỷ ở Tề sống nhiều năm, hơn nữa Cơ Ngũ cũng là người Tề quốc, cũng không biết làm thế nào mới có thể khiến nàng không lo lắng nhiều.

Tôn Nhạc cảm thấy Nhược Vương bất an, nàng rũ mắt xuống, nhẹ giọng cười cười, “Nhược nhi, tỷ tỷ trời sinh tính ích kỷ, sẽ không lo lắng quá mức.”

Nhược Vương nghe vậy liền thoải mái, hân hửng về phía Tôn Nhạc cười hắc hắc, kéo tay nhỏ bé của nàng bước đi tới lầu trước mặt. Trong hành lang Hỉ Thực lâu tụ tập đầy người đến dùng cơm, cước bộ Nhược Vương không ngừng, đi lên lầu hai.

Trên lầu hai người cũng ngồi hơn phân nửa, chỉ có hai ba cái bàn không. Nhược Vương chọn lấy một cái sập gần cửa sổ ngồi xuống, sau khi chọn mấy thứ rượu và thức ăn, quay đầu nhìn về phía dòng người dưới ngã tư đường thở dài: “Tỷ tỷ, nhớ ngày đó chúng ta ở Cơ phủ, nếu mỗi ngày có thể được ăn cơm, được ăn thịt liền thỏa mãn.”Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, “Hiện nay, có thịt ăn, ra cửa có xe, có phòng ở, còn có ư quần áo đẹp, tỷ tỷ không thấy rằng cuộc sống như vậy đã như tiên rồi sao? Vì sao Nhược nhi cảm thấy tỷ tỷ vẫn còn thấy không đủ?”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía ngã tư đường, trầm suy nghĩ: nếu ta là người của thế giới này, có cuộc sống như vậy tất nhiên là thỏa mãn.

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi cười cười, nhìn về phía Nhược Vương nói: “Tỷ tỷ vừa rồi đã nói, tỷ trời sinh có tính ích kỷ, cũng khó mà thấy đủ.”

Nhược Vương nghe nàng trả lời như vậy, không khỏi rũ mắt xuống. Đã nhiều ngày nay hân tinh tế cân nhắc điều kiện của Tôn Nhạc, thật sự là càng nghĩ càng không rõ tại sao nàng lại yêu cầu như vậy. Lúc ở Sở thì nàng đã tận mắt thấy Trĩ đại gia giúp đỡ Sở quốc, hiện tại Trĩ đại gia cũng nguyện ý ở phía dưới nàng, nhưng nàng lại, ai.

Hiện tại Nhược Vương thật sự khó xử, hắn không thể thả Tôn Nhạc ra, nhưng mà, hắn cũng thật sự cảm thấy yêu cầu của Tôn Nhạc thực không tất yếu, rất vô lý.

Quên đi, lại kéo dài một chút đi, có lẽ đến lúc đó lại có biến hóa.

Mấy ngày qua, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ không có một chút liên hệ, điểm này thực sự làm cho Nhược Vương an lòng. Hắn biết, đối với nam nhân như Cơ Ngũ mà nói, muốn hắn chỉ lấy một nữ nhân cũng không phải việc thống khổ, nhưng mà bảo hắn cùng với một Đại Vương đến tranh đoạt một nữ nhân, gặp phải một thân phiền toái, đó mới là việc không thể chịu được.

Hắn tin chắc, Cơ Ngũ nhất định lui bước. Chờ hắn lui bước thì tỷ tỷ không còn lựa chọn, có lẽ sẽ buông cái yêu cầu quái lạ, cực kỳ vô lý này ra.(Myu:Bạn Nhược nhi đừng có làm cho ta ghét nha >.<>

Tôn Nhạc không nhìn tới Nhược Vương, khi Nhược Vương nói ra câu ‘ vì sao Nhược nhi cảm thấy tỷ tỷ vẫn còn thấy không đủ ’ kia thì nàng đã biết hắn suy nghĩ cái gì.

Nàng nhìn ngựa xe như nước giữa ngã tư đường, vẻ mặt bình tĩnh.

Đúng lúc này, một người từ thang lầu đi tới, hắn lập tức đến gần Nhược Vương, để sát vào bên tai của hắn nhẹ nhàng mà nói một câu.

Nhược Vương nghe vậy, nhú mày, hướng Tôn Nhạc báo cho hai câu sau đó liền đi theo người nọ vội vàng rời đi.

Tôn Nhạc cảm bình, chậm rãi rót ỉnh một chén rượu, chậm rãi thưởng thức.

Nàng uống thật sự rất chậm, uống uống, tiểu nhị đã đưa thức ăn lên.

Một trận tiếng bước chân truyền đến, người tới càng lúc càng gần, chỉ chốc lát liền ngồi xuống trên sập bên cạnh Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc quay đầu, chống lại khuôn mặt quen thuộc của A Phúc.

Lần này bốn mắt nhìn nhau, nét mặt già nua của A Phúc liền đỏ lên. Ngày ấy hắn nói quá mức, hôm nay lại trăm phương nghìn kế tìm tới cửa.

Mặt Tôn Nhạc không chút thay đổi, nàng lắc lắc rượu trong chén , chờ A Phúc tự động mở miệng.

Sau một lúc lâu do dự, A Phúc ho khan một tiếng, nói: “Tôn Nhạc, vừa rồi ta ở ngã tư đường thấy người ở trong này, liền lên đây.”

Hắn lại ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái nói: “Tôn Nhạc, ngươi cũng biết Tề quốc gặp nạn chứ?”

Không đợi Tôn Nhạc có phản ứng, hai tay A Phúc đã chấp lại, nghiêm túc nói: “Ngày ấy A Phúc ta nói quá lời, hôm nay hướng Tôn Nhạc người bồi tội. Ngũ công tử bảo ta tới hỏi người, Điền Nhạc ở đâu?”

Điền Nhạc?

Lúc này Tôn Nhạc rốt cục ngừng đầu, yên lặng nhìn về phía A Phúc.

A Phúc cau mày, trong đôi mắt ếch tràn đầy buồn rầu, “Công tử vừa rồi mới biết được việc này, nay Tề quốc từ trên xuống dưới đều bó tay hết cách. Kế sách hiện nay, chỉ có dùng số tiền lớn lễ hậu đến mời Điền Nhạc kia, có lẽ có thể thay đổi vận mệnh Tề quốc.” A Phúc dừng một chút, còn nói thêm, “Thế nhân đồn đãi, Điền Nhạc tự xưng là Tề quốc Điền nhạc. Chỉ cần tìm được hần việc này coi như ổn thỏa.”

Hần một hơi nói đến đây, liền nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, “Điền Nhạc luôn tương trợ Sở Vương, đích thị là người bên cạnh Sở Vương, Tôn Nhạc, người có thể vì Ngũ công tử giới thiệu Điền Nhạc không?”

169. Chương 169: Điền Nhạc Chính Là Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc đầu tiên là ngạc nhiên nhìn A Phúc, chờ A Phúc hỏi, mặt nàng thu liễm, nhẹ giọng thở dài: “Thiên hạ nhiều anh kiệt như vậy, đường đường Tề quốc lại nhất định phải nhờ Điền Nhạc kia mới có thể cứu được sao?”

A Phúc cũng thở dài một hơi, nói: “Tuy là nói như thế, nhưng trong thời gian ngắn đi đâu mà tìm anh kiệt đây? Tề sứ nói, Tề vương tuy nghĩ ra nhiều chiến lược, nhưng có thể sử dụng bất quá chỉ hai ba cái. Điền Nhạc kia nếu tự xưng là người Tề, ta chỉ cần dùng nhiều vàng bạc châu báu, hẳn tất sẽ ra mặt tương trợ. Một năm trước hần có thể cứu Sở quốc, lúc này nhất định cũng có thể trợ giúp Tề quốc. Đại trưởng phu sống ở trên đời, thứ cầu mong bất quá là công danh lợi lộc. Chỉ cần việc này thành công, danh tiếng Điền Nhạc hẳn nhất định cả thiên hạ đều biết, chư hầu kính phục. Không chỉ như vậy, Đại Tề ta cũng nguyện ý lấy vị trí Thừa tướng ra hứa!”

Hần nói tới đây, nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, “Sống vào thời loạn thế, yên tĩnh ở trong nhà cũng có mối họa. Chỉ có đánh cuộc, thành công thì danh truyền thiên cổ. Tôn Nhạc, người nói Điền Nhạc vì sao lại không muốn?”

Tôn Nhạc cười khổ một cái.

Nghiêm khắc mà nói, A Phúc cũng không nghiêm túc trả lời vấn đề của nàng. Nhưng mà vấn đề này cũng không cần A Phúc đến trả lời, phái thuyết khách làm việc, là kế sách phí tổn thấp nhất trong tất cả các kế. Điền Nhạc là thuyết khách hàng đầu bên ngoài, lại báo tên là người Tề, Tề quốc có việc, tự nhiên sẽ nghĩ đến nàng trước tiên.

Nhưng mà, dù A Phúc nói miệng lưỡi lưu loát, Tôn Nhạc cũng chỉ có cách cười khổ. Trên đời này công danh lợi lộc, đối với nàng thật đúng là không có tác dụng gì. Nàng chỉ muốn sống im lặng.

A Phúc thao thao bất tuyệt nói đến đây, thấy Tôn Nhạc cúi đầu không nói, không khỏi khó chịu nói: “Tôn Nhạc, chỉ cần người nói cho ta biết chỗ ở của Điền Nhạc là được. Sở Vương dù ngang ngược, cũng không thể ngăn cấm một người Tề nhân cứu quốc?” Hần nói tới đây, cảm thấy ngữ khí chính mình không tốt, giọng nói cũng ôn hòa vài phần, “Người yên tâm, nếu tìm được Điền nhạc rồi, chúng ta có biện pháp làm cho Sở Vương tin rằng hành tung của hần không phải Tôn Nhạc người để lộ ra.”

Cái này Tôn Nhạc lại càng dở khóc dở cười.

Nàng khẽ khép mắt, từ từ nói: “A Phúc, Tôn Nhạc bất quá là một nữ tử bình thường. Mặc dù may mắn được Sở Vương coi trọng. Nhưng này loại đại sự này, Tôn Nhạc sao biết được.”

A Phúc ngẩn ra.

Hắn hướng tới Tôn Nhạc đánh giá từ trên xuống dưới vài lần. Đối với lời nàng thực là nửa tin nửa ngờ. Hắn đã được chứng kiến sự nhảy bèn của Tôn Nhạc, càng biết rõ sự coi trọng của Sở Vương đối với nàng. Nàng nói mình ở bên cạnh Sở Vương không hề có địa vị như vậy, hắn tuyệt đối không tin.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Tôn Nhạc giỏi thể nào bất quá cũng là một nữ tử. Có lẽ việc Điền Nhạc kia nàng thật đúng là không biết rõ tình hình.

Hắn nghĩ đến đây, không khỏi hướng Tôn Nhạc chấp tay trước ngực nói: “Một khi đã như vậy, ta đây liền tìm cách khác.” Hắn đứng dậy, mới vừa đi ra mấy bước. Lại quay đầu hướng Tôn Nhạc nói: “Tôn Nhạc, nếu người có thể tìm được chỗ Điền nhạc nhớ báo cho ta biết. A Phúc ta đây cũng sẽ tha thứ cho người.”

Thật là buồn cười! Cư nhiên lấy loại thủ đoạn này đến dụ dỗ mình.

Tôn Nhạc cười nhẹ, nàng giương mắt nhìn về phía A Phúc, từ từ nói: “A Phúc, Tôn Nhạc không cần huynh tha thứ!”

Lời này rất nặng! Hơn nữa nói năng rất có khí phách!

A Phúc đối diện với gương mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Tôn Nhạc, gương mặt tròn xoát cái xấu hổ đến đỏ bừng. Hai mắt hắn bốc hỏa cảm tức nhìn Tôn Nhạc, chia về phía chóp mũi nàng lấp bắp thật lâu cũng nói không ra lời. Một hồi lâu sau mới tức giận hừng hực phẩy tay áo bỏ đi.

Ở đối diện Hỉ Thực lâu, một cô gái đội khăn che mặt, ngồi trên nhả các nhìn thấy A Phúc hằm hằm đi xuống, không khỏi phát phát tay, ra hiệu thị tỷ bên cạnh tới gần. Sau khi rí tai thị tỷ một câu, thị tỷ kia liền tục gật đầu, cực kỳ nhanh hướng giữa ngã tư đường chạy tới.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn dòng người dưới đường phố, Nhược Vương từ sau khi rời khỏi đây vẫn chưa trở về, tâm tư nàng phập phồng, cũng không muốn lập tức rời đi, ngồi trong lầu lâu ngồi hai canh giờ mới nhích người xuống lầu.

“Ngũ công tử,” A Phúc vội vàng vọt vào.

Ngũ công tử đứng bên màn cửa sổ bằng lụa mỏng nhìn trời xanh xuất thần quay đầu nhìn về phía A Phúc, trên khuôn mặt tuấn tú có điểm u ám mang theo một tia thắc mắc.

A Phúc cau mày nói: “Tôn Nhạc nói nàng không biết Điền nhạc là ai!”

Ngũ công tử gật gật đầu, “Nàng bất quá chỉ là một nữ tử, có khả năng không biết.”

A Phúc còn đỏ mặt lên, hắn lấp bắp nói: “Nàng, nàng, “ ngay cả khi đã kêu hai tiếng ‘nàng’, A Phúc vẫn đem lời nói nuốt vào trong bụng. Hắn cảm thấy thái độ Tôn Nhạc đối với mình rất không khách khí, tuyệt đối không giống như trước kia ở bên cạnh Ngũ công tử. Nhưng lời cáo trạng vừa trào ra cổ họng, hắn lại đột nhiên nhớ đến Tôn Nhạc hiện nay đã không còn là cơ thiếp của Ngũ công tử, lại thành quý nhân bên người Sở Vương, thật sự có lý do không khách khí với mình.

Ngũ công tử liếc A Phúc một cái, thấy hắn không nói cũng không truy vấn. Chỉ thấp giọng nói: “Tề sư đã cầu cứu Tần vương rồi?”

A Phúc gật gật đầu, “Cũng phải.”

Ngũ công tử cười khở, “Tần tất sẽ không đáp ứng.”

A Phúc gãi gãi đầu, cảm thấy lời này bản thân trả lời không được. Hắn đối với mấy cái quốc gia đại sự này cũng không cảm thấy hứng thú, ngay cả mấy lời vừa rồi nói cùng Tôn Nhạc, đều là nghe Tề sư phân phó.

Ngũ công tử thấy hắn ngẩn người, phát phát tay, “Đi ra ngoài đi.”

“Vâng ạ.”

Nhìn thân ảnh A Phúc rời đi, chỉ cảm thấy lồng ngực buồn bực một trận. Trên thực tế lần đó tại Hàm Đan, sau khi Tôn Nhạc nhấn lại nói cùng Nhược nhi rời đi, hắn sẽ thỉnh thoảng sẽ cảm thấy ngực buồn bực.

Loại cảm giác này đối với Ngũ công tử mà nói, cực kỳ xa lạ, cũng làm cho hắn rất là không thoải mái.

Vốn, hẳn nghĩ đến lần này sau khi Tôn Nhạc trở về, chính mình chỉ cần lưu nàng lại bên người. Loại cảm giác cổ quái này sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng nàng đường đường lại dính dáng đến Sở Vương.

“Nữ nhân thật đúng là phiền toái a!” Ngũ công tử cười khở thì thào, “Vốn nghĩ Tôn Nhạc không giống như vậy, nhưng phiền phức nàng mang đến lại còn lớn hơn nữa! Quả thực làm cho ta không có cách nào, ai.”

Vừa nghĩ tới Tôn Nhạc, vừa nghĩ tới một màn tối hôm đó nàng cùng Sở Vương sống chung một chỗ kia, cảm giác buồn bực ở ngực Ngũ công tử lại càng thêm đau đớn. Đáng giận nhất là, một màn kia hẳn còn ném đi không được, đã đi không xong.

Vươn tay xoa nắn mi tâm một chút, Ngũ công tử vươn tay cầm bình rượu trên sập, chậm rãi rót vào chén ngọc. Rót rót, trước mắt hắn xuất hiện gương mặt Tôn Nhạc. Hung hăng lắc đầu, Ngũ công tử nhắm hai mắt lại, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, hắn nhắc bình rót rượu. Nhưng lúc này, xuất hiện ở trước mắt là gương Triệu quốc Thập Bát công chúa, Cơ Lạc còn có Tuyết Xu.

Vừa nghĩ tới các nàng, Ngũ công tử không khỏi giật mình. Từ lúc hai năm trước, biểu muội Tuyết Xu lập gia đình, khi mình trở lại Cừu phủ thì thỉnh thoảng nghe người ta nói đến, lúc ấy khi nàng phải gả đã không nguyện ý cỡ nào là, nàng khát vọng chính mình trở về ra sao.

Sau đó, một năm trước, sau khi hắn từ bốn gia học được thuật chiêm tinh trở về, liền nghe được Triệu quốc Thập Bát công chúa thành thân.

Lại sau đó, nửa năm trước, Cơ Lạc bị hắn cự tuyệt lần nữa, thậm chí không chút khách khí cự tuyệt ngay trước mặt phụ thân, dưới sự giận dữ đã thành thân.

Những nữ nhân này, khi ở chung đều mang đến cho hắn quá nhiều phiền toái, hơn nữa nhiều khi, hắn cực kỳ khát vọng vùng thoát khỏi cái loại phiền toái kia.

Hiện tại Tôn Nhạc cũng mang đến phiền toái cho hắn.

Nhưng loại phiền toái này, không giống với trước kia. Phiền toái hiện tại, là đến từ chỗ sâu trong nội tâm của hắn, làm cho hắn mỗi lần vừa nghĩ chuyện buông tha, trong lòng liền bế tắc cùng đau đớn.

Bản thân ta bị sao vậy?

Ngũ công tử đỡ cái trán, rên rỉ một tiếng.

Ngay khi lông mày hắn khóa thành một cái nút thắt thì một trận tiếng bước chân cực kỳ dồn dập truyền đến, A Phúc vọt vào.

Hắn chạy đến thở hồng hộc, ngay cả đứng còn chưa vững, liền vội vàng nói với Ngũ công tử: “Ngũ công tử, vừa rồi một nữ nhân nói cho tôi biết.” Hắn liên tục thở dốc mấy hơi, thật vất vả hô hấp mới đều đặn một ít, “Nàng, nàng cứ nhiên nói cho tôi biết, Điền Nhạc chúng ta muốn mời, kỳ thật đó là Tôn Nhạc!”

A?

Ngũ công tử ngạc nhiên ngẩng đầu.

A Phúc cũng là vẻ mặt kinh hãi, hắn bám lấy eo, sau khi làm bình tĩnh lại, mở to mắt nói: “Lời này, lời này thật sự rất kinh người! Điền nhạc kia là đại tài bực nào? Công tử cũng đã nói, hẳn là kỳ tài nói hai ba câu liền chống đỡ được mười vạn hùng binh! Tôn Nhạc mà chúng ta đến, nàng không phải chỉ có một chút thông minh nho nhỏ thôi sao? Hai người như vậy, tại sao có thể là một?”

A Phúc nói xong lời cuối cùng, thanh âm bỗng dưng thấp xuống. Trong đầu của hắn không tự chủ được hiện lên những hành vi lời nói của Tôn Nhạc trước kia, một cái ý niệm trào ra trong lòng: cẩn thận mà nghĩ, nàng thật đúng là không chỉ có một chút thông minh thôi đâu. Triệu vương hậu lúc trước được lập hay bị phế, đều là thành tựu một câu của nàng.

Người như vậy, thật đúng là, thật đúng là không phải thông minh thông thường đâu.

Ngũ công tử cũng là vẻ mặt kinh ngạc, hắn kinh ngạc nhìn A Phúc trước mặt, thẳng qua hồi lâu, mới thấp giọng thở dài: “Là nàng! Thật sự là nàng! Ta cho tới bây giờ mới hiểu được, thật sự là Tôn Nhạc a.”

A Phúc há miệng, thì thảo nói: “Đúng vậy a, Tôn là chi nhánh của họ Điền, nàng nói mình là Điền Nhạc cũng có thể lý giải. hơn nữa, đường đường là Sở Vương, lại coi trọng nàng như thế, không phải yêu thích tài hoa của nàng thì còn yêu thích cái gì?”

Hắn nói tới đây, đột nhiên có điểm xấu hổ, lấy thân phận địa vị của Tôn Nhạc, thật đúng là không cần mình tha thứ nàng a.

Trong phòng một trận trầm mặc.

Cũng không biết qua bao lâu, A Phúc vèo một cái ngẩng đầu lên, hai mắt hắn tỏa sáng nhìn Ngũ công tử, vội vàng, cao hứng nói: “Nàng chính là Điền nhạc! Ngũ công tử, chỉ cần nàng là Điền nhạc, vậy không có lý do không giúp Tề quốc rồi.” Lại một lần nữa, hắn vừa nói xong một câu liền nghẹn họng. A Phúc gãi gãi đầu, oán hận nói: “Nàng ở Tề quốc ngày người lâu như thế, vậy mà biết việc Tề sắp diệt vong lại không xúc động chút nào. Tôn Nhạc này, thật đúng là vô tình vô nghĩa!”

“Tính cách của nàng vốn là như thế. Không thích ồn ào, im lặng tự lo thân không muốn trêu chọc tai họa. Hơn nữa, nàng mặc dù từng ở Tề quốc, dù sao cũng không phải Người Tề.”

A Phúc nghe vậy chép miệng, nhưng không có phản bác.

Hai người đều trầm mặc .

Ngũ công tử nhìn bóng cây mờ ảo ngoài cửa sổ, nhớ tới đủ loại tin đồn về Điền nhạc, không khỏi ngây dại choáng váng: nàng vốn là bất phàm, ta cũng biết.

Nghĩ nghĩ như vậy, ngay lúc đó Ngũ công tử đột nhiên hết sức kỳ quái đáy lòng mình thế nhưng lại trào ra sự đắc ý. Giống như chuyện Tôn Nhạc là một người rất giỏi này, rất đáng để hắn kiêu ngạo.

Trong trầm mặc, giọng nói của A Phúc đột nhiên truyền đến, “Nếu muốn Tôn Nhạc đáp ứng giúp đỡ, xem ra công tử phải ra tay rồi.”

170. Chương 170: Ngũ Công Tử Vấn Đáp Cùng Tôn Nhạc

Công tử trầm mặc không nói.

A Phúc ngẩng đầu nhìn công tử nhà mình, thấy trên khuôn mặt tuần tú của hắn mang theo giãy dụa, không khỏi âm thầm lắc đầu.

Ngũ công tử quay đầu nhìn bầu trời, thật lâu cũng không nói chuyện. A Phúc vài lần chuẩn bị há mồm, nhưng lời nói đến bên miệng lại thu trở về.

Tôn Nhạc trở lại trong phủ thì mới biết Nhược Vương ra ngoài từ lúc này đến giờ vẫn chưa trở về.

Đêm lạnh nhân tĩnh, Tôn Nhạc ở dưới ánh trăng lẳng lặng luyện tập Thái Cực quyền. Thái Cực quyền này mặc kệ nàng ở trong tình cảnh nào, chưa từng lơ là luyện tập. Nhiều khi, nàng chính là hưởng thụ sự thanh tĩnh bình thản khi luyện tập.

Thời gian qua nhanh, đảo mắt lại trôi qua hai ngày.

Một ngày này, Tôn Nhạc ngồi trong tiểu hoa viên trong phủ, ôm đầu híp mắt ngắm nhìn núi xanh mây trắng phương xa, một bộ dáng thập phần nhàn nhã.

Cũng không biết qua bao lâu, một trận tiếng bước chân truyền đến, chỉ chốc lát, một thị tỳ đi đến cách nàng mười thước đứng trên con đường rải cát đá, cúi người thi lễ với Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương, có người bảo nô tỳ đem tấm thẻ tre này tới cho cô nương.”

Có người đưa tin cho ta?

Tôn Nhạc kinh ngạc quay đầu, thị tỳ kia bước nhẹ đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng khẽ chào, cầm tấm trúc trong tay đưa lên.

Tấm trúc chỉ có hai cây. Mặt trên viết vài chữ ít ỏi.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn, liền kinh ngạc ngồi thẳng người.

Sau khi nhìn kỹ thẻ tre kia hai lần, Tôn Nhạc cất nó vào trong người. Khi nàng ngẩng đầu thì vừa hay nhìn thấy thị tỳ kia lặng lẽ thối lui ra ngoài.

“Chậm đã!”

Tôn Nhạc đột nhiên kêu lên. “Thẻ tre này, là người phương nào đưa đến trong tay người?”

Thị tỳ kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, trả lời: “Là một thanh niên nô tỳ gặp ở cửa lớn. Hắn bảo nô tỳ đem tấm thẻ tre này đưa cho cô nương. Cô nương, có phải thẻ tre này có cái gì không đúng không?”

Tôn Nhạc lẳng lặng đánh giá hai mắt thị tỳ, nói: “Không có gì cả, lui ra đi.”

“Dạ.”

Đưa mắt nhìn thị tỳ kia lui ra, Tôn Nhạc thấp mi cúi mắt, trầm nghĩ: Trĩ đại gia thật là giỏi dùng thủ đoạn a!

Tôn Nhạc là người của Nhược Vương, thẻ tre của Ngũ công tử, theo trình tự bình thường chỉ sợ không đến được trong tay mình. Hiện tại nếu nó đến, vậy thì thị tỳ tiếp nhận tấm trúc này chỉ có thể là người do Trĩ đại gia sắp xếp.

Không biết Trĩ đại gia này lại muốn dùng thủ đoạn gì đây?

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, có điểm phiền chán xoa nắn cái trán của mình. Nàng biết, khi mình cự tuyệt Trĩ đại gia lấy lòng, đồng thời hướng Nhược Vương đưa ra yêu cầu kia thì đã trở mặt cùng Trĩ đại gia.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tôn Nhạc lại xoa nắn mi tâm một chút, nói thầm: “Phiền nhất là loại sự tình này.” Hừ, nếu nàng ta quả thật dám làm ra chuyện gì, mình cũng không cần để ý suy nghĩ của Nhược nhi mà ra tay đối phó.

Tôn Nhạc trở lại trong phòng, thay thân y bằng vải xanh đi ra cửa phủ.

Sau khi dạo quanh trong đường phố Hàm Dương một khắc đồng hồ, trước mắt Tôn Nhạc xuất hiện một tửu lâu không hề bắt mắt. Toàn bộ tửu lâu này làm bằng gỗ, có hai tầng, mỗi tầng chỉ rộng chừng ba trăm thước, ở giữa một đám kiến trúc thô to đồ sộ có vẻ tầm thường, không chút bắt mắt.

Bên trong tửu lâu vắng ngắt, Tôn Nhạc đi vào thì tiểu nhị đang nằm trên bàn ngủ gà ngủ gật, bên miệng còn chảy nước miếng.

Tôn Nhạc lười lay tỉnh hắn, tiếp tục đi lên lầu.

Trên lầu hai, chỉ có một thân ảnh áo trắng như tuyết đang ngồi.

Tôn Nhạc duỗi đầu ra, liền đối diện với thân ảnh tuyết trắng kia.

Cước bộ nàng không tự chủ được khựng lại một chút, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Do dự một hồi, Tôn Nhạc mới cất bước một lần nữa tới gần thân ảnh kia.

Tôn Nhạc đi thẳng đến cái sập đối diện hắn ngồi xuống, cúi đầu trầm tư thì bóng trắng mới giật giật, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Bốn mắt khó khăn lắm mới tương đối, hai người đồng thời liền dời đầu đi.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Qua một hồi lâu, Ngũ công tử rốt cục lại động đây, hắn vươn tay nhắc bình rượu, rót đầy chén ỳnh cùng Tôn Nhạc.

Dòng rượu đục vàng ồ ồ chảy vào trong chén, Ngũ công tử cúi thấp mặt, chuyên chú nhìn rượu được rót vào, nhẹ giọng nói: “Ta thật không ngờ, Tôn Nhạc có thể đến chỗ hẹn.”

Lông mi Tôn Nhạc võ một chút, đợi cho rượu trong chén đầy, bưng lên nhẹ nhàng uống một hớp, nói: “Công tử là vì chuyện Triệu Yên đánh Tề mà đến?”

Nàng cư nhiên mới mở miệng ra liền hỏi việc này.

Tay Ngũ công tử vì kinh động mà run run. Hắn buông bình rượu, ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc. Hai tròng mắt sáng như nước hồ thu của hắn lấp lánh sóng ánh dưới ánh mặt trời, “Ta lại không biết, nàng chính là Diên Nhạc!”

Tôn Nhạc chậm rãi ngược mắt, “Hai ngày trước A Phúc còn chưa biết việc này, xem ra, đã có người tiết lộ cho công tử. Là người của Trĩ đại gia sao?”

Ngũ công tử kinh ngạc nhìn về phía Tôn Nhạc, lắc lắc đầu, “A Phúc nói là một nữ tử nói cho hắn, không biết có phải người của Trĩ đại gia không.”

Đương nhiên là nàng ta!

Trên đời này, biết Tôn Nhạc là Diên nhạc, chỉ có mấy người trong Sở quốc. Mà trong những người kia, bây giờ đang ở Hàm Dương, hơn nữa có hiềm khích với nàng, chỉ có một mình Trĩ đại gia.

Trong nháy mắt, Tôn Nhạc rõ ràng rồi, đây cũng là mục đích của Trĩ đại gia ! Mục đích của nàng ta thập phần đơn giản, đó là muốn mình làm thuyết khách một lần nữa. Con đường tung hoành này nguy hiểm to lớn như thế, mình rất có thể sẽ không toàn thân trở ra.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận điểm này, Tôn Nhạc có điểm mệt mỏi. Nàng vươn tay xoa nắn cái trán.

Ngũ công tử yên lặng nhìn nàng, thấy thế thấp giọng nói: “Nàng, sự tình rất khó khăn sao?”

Không đợi Tôn Nhạc trả lời, hắn đã cười khổ nói: “Tôn Nhạc cũng không phải người trọng danh lợi, đối với những việc này không có hứng thú. Ta do dự hai ngày, ba lần bốn lượt muốn thôi đi. Nhưng tưởng tượng đến tình hình gần đây của Tề quốc, đành nuốt mất hận nàng đến đây.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng nói: “Thiên hạ anh tài vô số, lần trước tôi ra mặt thuyết phục được Triệu quốc cùng Tần quốc, thực sự là nhờ may mắn. Lại đi một lần nữa, thực sự là nguy hiểm rất lớn.”

Trong lời nàng nói, có một chút buông lỏng.

Ngũ công tử nhìn về phía nàng, thu ba như nước. Hắn cũng biết, chính mình ra mặt mà nói, khả năng Tôn Nhạc cự tuyệt rất nhỏ. Cho tới nay, ngoại trừ một lần chuyện xảy ra quá đột ngột, nàng chưa từng cự tuyệt yêu cầu của mình a.

Tôn Nhạc nói xong câu đó, thấy Ngũ công tử thật lâu không nói, liền ngẩng đầu nhìn hắn. Vừa ngẩng đầu, đã thấy vẻ mặt giãy dụa của Ngũ công tử.

Chuyện này cũng khó trách, không phải hắn suy nghĩ hai ngày vẫn quyết định tìm đến mình đây sao? Chẳng lẽ hắn còn chưa quyết định? Hắn cũng không muốn để mình đi mạo hiểm chẳng?

Trong sự kinh ngạc của Tôn Nhạc, Ngũ công tử mím chặt môi mỏng, hơi nhíu mày, nói: “Tôn Nhạc, nếu nàng không muốn đi, vậy thì đừng đi.” Hắn ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, nghiêm túc nói: “Ta tuy là người Tề quốc, nhưng địa vị thực sự trong lòng thế nhân đã siêu thoát khỏi sự hạn chế của một quốc gia rồi. Nếu mỗi lần Tề quốc gặp nạn, ta đều nhất định phải quan tâm, ta đây cũng không xứng với danh hiệu Thúc tử. Cho nên, Tôn Nhạc, nàng vẫn là làm theo suy nghĩ của mình đi.”

Tôn Nhạc hiểu được ý tứ của Ngũ công tử. Hắn là người có thể nhìn đến thiên mệnh, người như vậy, vốn không nên phụ thuộc vào một quốc gia nào. Thiên hạ này, chỉ có thiên hạ cộng chủ mang Chân Long khí mới có thể khiến hắn quy phục. Đây cũng là sứ mệnh của hắn.

Tôn Nhạc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Ngũ công tử nói năng rất chân thành, ngữ khí cũng rất tiêu sái. Nghe nghe, nàng lại cười khổ: mi tâm của hắn nhíu chặt như thế, nỗi sầu lo của hắn cũng chưa hề tan đi, dù hắn có nói như vậy thì sao? Tề quốc dù sao cũng là quốc gia của hắn, hắn không thể ngoảnh mặt làm ngơ a.

Chậm rãi, Tôn Nhạc cúi đầu, ngẫm hạ quyết tâm.

Ngũ công tử nói xong mấy lời này, nhẹ nhàng cười, “Tề đất rộng của nhiều, anh tài xuất hiện lớp lớp, há lại không nhận nhiệm vụ lúc đất nước lâm nguy? Cẩn thận mà nghĩ kĩ thì Tề sứ nói muốn tìm nàng ra mặt bất quá chỉ là thuận miệng thôi.”

Hắn nói xong một hồi lâu, Tôn Nhạc vẫn cúi đầu, vẻ mặt trầm tư. Ngũ công tử không khỏi tò mò kêu lên: “Tôn Nhạc, tại sao nàng không nói?”

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngũ công tử, nàng lẳng lặng đánh giá gương mặt tuấn mỹ không tì vết của hắn.

Nàng nhìn thật chăm chú, thật thản nhiên, Tôn Nhạc như vậy, Ngũ công tử vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Hắn không khỏi có điểm buồn cười mà hỏi thăm: “Nàng nhìn ta làm gì?”

Khóe miệng Tôn Nhạc cong cong, một niềm vui nhàn nhạt lưu chuyển trên mặt nàng, “Ngũ công tử, chuyện đêm hôm đó công tử hỏi Tôn Nhạc, Tôn Nhạc vẫn chưa trả lời.”

Chuyện tối hôm đó hỏi Tôn Nhạc? Chính là câu yêu cầu nàng gả ỉnh, đừng rời mình mà đi sao? Tối bây giờ, câu nói kia có trả lời hay không còn có cái ý nghĩa gì?

Trong lúc Ngũ công tử còn kinh ngạc, Tôn Nhạc lại ngược mắt, nghiêm túc nói: “Khi đó bị Sở Vương cắt ngang, Tôn Nhạc không kịp trả lời công tử. Bây giờ, Tôn Nhạc muốn nói cho công tử, Tôn Nhạc không muốn!”

“Tôn Nhạc không muốn!”

“Tôn Nhạc không muốn!”

Đây là câu trả lời Ngũ công tử vạn lần không ngờ, hắn mở to mắt, không dám tin trừng mắt nhìn Tôn Nhạc. Tuy rằng chính bản thân hắn còn do dự, hắn cũng còn đang suy nghĩ có nên tránh đi Tôn Nhạc, nữ tử mang đến cho hắn phiền não cùng thống khổ này không. Nhưng mà, giờ khắc này nghe Tôn Nhạc nói như thế, giống như sấm sét giữa trời quang, một cỗ thống khổ ùn ùn kéo tới đánh úp lại.

Tôn Nhạc nhìn sắc mặt Ngũ công tử nháy mắt trắng bệch, trong ánh mắt cực kỳ nhanh hiện lên một chút thống khổ, đảo mắt, nỗi thống khổ kia liền bị nàng che dấu.

Nàng rũ mắt xuống, bình thản nói: “Tối hôm đó, Tôn Nhạc hỏi Ngũ công tử có nguyện ý chỉ lấy một mình Tôn Nhạc là muốn công tử cự tuyệt. Tôn Nhạc vốn nghĩ, chỉ cần công tử cự tuyệt, Tôn Nhạc liền thuận theo đó mà rời đi công tử.”

Nàng nói tới đây đột nhiên ngưng bật. Loại ngưng bật này, tựa hồ là đầu óc quá mức chờ đợi, suy nghĩ bị đứt đoạn.

Tôn Nhạc lắc đầu, rốt cuộc còn nói thêm: “Công tử là rồng trong loài người, Tôn Nhạc không tài không nhan sắc, từ đầu đã không xứng với công tử. Có thể được công tử coi trọng, là niềm vinh hạnh của Tôn Nhạc.”

Nàng nói tới đây, thật sự là nói không được nữa. Liền đứng lên, hướng về phía Ngũ công tử đang ngây ra như phỗng nhẹ nhàng thi lễ, cúi đầu nói: “Tôn Nhạc là người vô phúc, công tử bảo trọng. Chuyển hành trình này, công tử cứ giao phó cho A Phúc, gặp tôi ở Hỉ Thực lâu là được.”

Dứt lời, nàng xoay người liền vội vàng phóng đi xuống dưới lầu, cước bộ của nàng vừa loạn vừa nhanh, chỉ chớp lát thân ảnh liền biến mất trước mặt Ngũ công tử.

Thẳng đến thật lâu sau khi nàng đi, Trần Lập mới từ chỗ tối đi ra. Hắn trừng mắt liú lười nhìn Tôn Nhạc biến mất ở đầu đường, thâm nghĩ: xem ra Tôn Nhạc đã chuẩn bị thay Tề quốc đi sứ Yên Triệu rồi. Cũng không biết nàng nghĩ tới điều gì, đột nhiên lại nói ra những lời cổ quái như vậy với Ngũ công tử? Chẳng lẽ, nha đầu kia chuẩn bị làm xong chuyện liền rút ra rồi đi, một mình hành tẩu chân trời góc bể sao?

171. Chương 171: Tình Yêu Cũng Cần Đến Binh Pháp

Khi Nhạc đi vào cửa phủ thì thị tỳ đưa thẻ tre cho nàng đang đứng trong rừng cây phía trước, thỉnh thoảng vươn đầu nhìn về hướng nàng. Ánh mắt thị tỳ kia nhìn nàng rất chăm chú, thực cẩn thận, tựa hồ muốn từ trên mặt nàng nhìn ra đầu mối.

Tôn Nhạc mang về mặt bình tĩnh đi về phía trước, khi nàng đi vào giữa con đường rải cát, cách thị tỳ này vèn vèn chưa đến mười thước thì Tôn Nhạc đứng lại.

Nàng dừng bước lại, cũng không quay đầu, mắt nhìn phía trước từ từ mở miệng, “Đi nói cho Trĩ đại gia, nói Tôn Nhạc có chuyện tìm nàng, mời nàng giờ Dậu đêm nay đến gặp ta.”

Nàng đột nhiên nói như vậy, thị tỳ kia thực sự hoảng sợ.

Nàng nhanh chóng nấp sau thân cây, mở to hai mắt nhìn quanh mọi nơi, nhưng nàng nhìn đi nhìn lại, tìm tới tìm lui, trong phương viên mấy chục thước này nội tựa hồ chỉ có hai người mình cùng Tôn Nhạc.

Ngay khi nàng cắn ngón tay đau khổ suy tư thì Tôn Nhạc bỏ đi, từ đầu tới cuối, nàng chưa từng quay đầu nhìn lại, cũng không có nói câu thứ hai.

Thị tỳ này sau một hồi lâu đau khổ cắn ngón tay, vỗ vỗ đầu bản thân, thân mình vừa chuyển chạy ra ngoài sân.

Sau khi Tôn Nhạc trở lại trong phòng, liền lẳng lặng ngồi không nhúc nhích, thẳng qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi luyện tập Thái Cực quyền.

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, đảo mắt màn đêm đã buông xuống, lửa khói nổi lên bốn phía.

Vô số cây đuốc cháy hừng hực cắm trên mặt đất, ánh lên bầu trời cùng cây cối đều là một mảnh đỏ bừng. Tôn Nhạc ngồi trong phòng, ánh sáng của mấy cái đèn lồng yếu ớt chiếu vào trên mặt nàng.

Tối hôm nay gió có điểm lớn. Thổi vào ngọn lửa bay phát phới che dấu tiếng ca múa sanh nhạc.

Dần dần một hồi tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Tiếng bước chân kia nhẹ nhàng mà chính tề xem ra Trĩ đại gia có điểm sợ hãi mình nha. Cuộc gặp gỡ này, nàng cũng mang nhiều hộ vệ như vậy.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Dần dần, ngừng lại trước sân của Tôn Nhạc. Trĩ đại gia liếc nhìn thân ảnh phản chiếu trên màn cửa sổ bằng lụa mỏng. Bóng dáng kia cô độc, rõ ràng chỉ có một mình Tôn Nhạc.

Mím môi, nàng nhẹ gật đầu với sáu nữ tử sau lưng, cất bước đi tới cửa ra vào.

Chỉ chốc lát, nàng liền đẩy cửa phòng ra. Xuyên thấu màn trướng cùng bức rèm nhìn đến Tôn Nhạc, khẽ cười nói: “Tôn Nhạc, ta tới rồi.”

“Tốt lắm! Sao không tiến vào?”

Trĩ đại gia vừa vào cửa, liền vội vàng nhìn quanh mọi nơi, nàng càng nhìn càng kỳ quái, trong phòng này, chẳng lẽ thật sự chỉ có một mình Tôn Nhạc ngồi chờ chính mình?

Tuy kỳ quái, nàng cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Nàng điều chỉnh sơ biểu lộ trên mặt, sau khi khiến cho nụ cười của mình càng thêm thuần lương, mới vạch màn trướng, yếu điệu đi tới hướng Tôn Nhạc.

“Ngồi đi.”

Tôn Nhạc chỉ vào sập đối diện, nhắc bình, rót rượu cho hai người.

Trĩ đại gia thu hồi ánh mắt dò xét khắp nơi, che miệng khẽ cười nói: “Thật là lạ. Tỷ tỷ không phải một mực không thích nói chuyện với ta sao? Đêm nay tại sao còn cố ý hẹn nhau?”

Tôn Nhạc không trả lời.

Trĩ đại gia không một chút phân tâm mà quét trên xà nhà cùng bốn phía một lần, sau đó mới khẽ cười ngồi trên sập.

Tuy ngồi trên sập rồi, nàng lại nhìn cũng không nhìn chén rượu đã được Tôn Nhạc rót đầy, một bộ dáng ta hoàn toàn không có hứng thú.

Tôn Nhạc cười nhạt một tiếng, lông mi thật dài phẩy phẩy, trên gương mặt thanh tú lộ ra một đường cong hoa lệ.

Nàng cầm chén rượu của chính mình, hướng về phía Trĩ đại gia chưa hề nâng chén quơ quơ, giữa đầu một ngụm uống cạn.

Cúi đầu nâng cốc đặt trên bàn, Tôn Nhạc mở miệng, “Trĩ cơ, người đem thân phận của ta tiết lộ cho Thúc tử nghe, là muốn ta chết ở bên ngoài à?”

Lời này Tôn Nhạc nói rất bình tĩnh, rất nhạt, cũng rất kinh tâm!

Trĩ cơ kinh hãi, nàng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc. Chỉ là sự hoảng sợ này vừa mới thoáng hiện, nàng liền miễn cưỡng cười, nũng nịu nói: “Tôn Nhạc người nói gì vậy? Ta có chút nghe không hiểu.”

Nụ cười trên mặt nàng ta thật sự miễn cưỡng, không cách nào che dấu sự khủng hoảng trời lên đầu nàng: Tôn Nhạc này, làm sao có thể nhanh như vậy liền biết thân phận của nàng là do ta tiết lộ ra? Nàng, nếu nàng nói lời này cho Nhược vương, ta phải làm sao bây giờ? Với sự tín nhiệm của Nhược vương dành cho nàng, chỉ sợ căn bản là không chịu nghe ta giải thích.

Tựa hồ đã nhận ra Trĩ cơ kinh hoảng, Tôn Nhạc ngược mắt nhìn nàng, nói: “Nếu như ta muốn nói với Nhược vương, giờ phút này cũng sẽ không hẹn người gặp nhau đâu.”

Thật tốt quá!

Trĩ cơ thở dài một hơi, nhưng ngay sau đó, nàng lại càng hoảng sợ: Tôn Nhạc này thậm chí ngay cả mình nghĩ cái gì cũng có thể suy đoán ra!

Tôn Nhạc phẩy phẩy lông mi, chậm rãi nói: “Ta đã đồng ý với Thúc tử, qua hai ngày sẽ lập tức lên đường.”
A?

Trĩ cơ đầu tiên là vui vẻ, ngay sau đó lại nghi hoặc: tại sao nàng phải nói với mình chuyện này?

Tôn Nhạc ngẩng đầu, yên lặng nhìn chằm chằm vào Trĩ cơ, lẳng lặng nói: “Ta có mấy lời, nhờ người truyền đạt cho Nhược vương.” Trĩ cơ càng không hiểu, Tôn Nhạc không để ý đến hai mắt mở thật lớn của nàng ta, trực tiếp nói ra: “Nhược nhi đã từng nói, ta nuôi đệ nửa năm, đệ thương yêu ta cả đời. Chính là, tỷ tỷ càng nghĩ, lại cảm thấy loại cảm tình này cũng không phải cái tỷ tỷ cần có, tỷ tỷ đối với Nhược nhi, vĩnh viễn chỉ có tình tỷ đệ! Điểm này, tỷ tỷ cho đến hôm nay mới hiểu được. Nhược Nhi chỉ dưới trời, mỹ nhân nào không thể ôm vào trong ngực? Hãy để cho chúng ta trở về quan hệ đơn giản nhất a.”

Trĩ cơ há hốc cái miệng nhỏ nhắn, ngốc vù vù nghe Tôn Nhạc nói ra mấy lời này. Trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng, khi thì lộ ra vui mừng, khi thì lại tràn đầy nghi hoặc.

Tôn Nhạc nói xong mấy lời này, cúi đầu xuống, chậm rãi rót ỉnh một chén nữa.

Nàng chậm rãi thưởng thức một ngụm, đặt chén rượu xuống nói: “Người có chỗ không rõ?”

Trĩ cơ gạt mạnh đầu, luôn miệng nói: “Ừa, ta không rõ.” Lúc này, giọng nói của nàng cũng không còn mềm mại.

Tôn Nhạc nghe vậy mỉm cười, thấp giọng nói: “Người không cần hiểu. Người chỉ cần nhớ kỹ mấy lời này, vào thời điểm khẩn yếu nhất mấu chốt nhất nói cho Nhược vương biết là được.”

Trĩ cơ càng ngốc hơn, nàng ngơ ngác nhìn Tôn Nhạc.

Thân thể Tôn Nhạc ngửa ra phía sau, trong ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng có một loại trống rỗng.

Sau một hồi yên tĩnh, Tôn Nhạc rốt cục lại mở miệng, “Người là người thông minh, có lẽ đã biết nguyên nhân ta không nói thẳng với Nhược vương, lại nói cho người?”

Trĩ cơ gật đầu, nàng thầm nghĩ: Nhược Vương không phải một kẻ mà người chỉ cần biện giải đôi câu liền có thể bức lui, bây giờ người nói với hần lời này, chỉ sợ muốn đi cũng đi không được.

Lúc này, khoe miệng Tôn Nhạc lộ ra một nụ cười nhạt, nàng lạnh lùng nói: “Trĩ cơ, ta biết người cho rằng bản thân bất phạm, đối với hậu vị của Sở Vương luôn thề nhất định phải đoạt được! Hôm nay ta nhờ người chuyển cáo những lời này, cũng là muốn người yên tâm.”

Tôn Nhạc nói đến đây, bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trĩ cơ, nói từng chữ từng câu: “ Trước kia người hãm hại ta mấy lần! Mà ngay cả lúc này, cũng là bị người bắt buộc. Trĩ cơ, ta vì Nhược vương còn cần sự trợ giúp của người, luôn dễ dàng tha thứ cho người.”

Nàng nói đến đây, trong giọng nói mang theo một loại âm lãnh, “Chính là, lần sau không thể viện lý do này nữa! Trĩ cơ, nếu Tôn Nhạc ta biết người còn muốn động chân động tay với ta, mặc kệ người là ai, ta sẽ làm người thân bại danh liệt, nhận hết lăng nhục mà chết!”

Trĩ cơ nghe đến đó, không khỏi rung mình một cái, gương mặt mỹ lệ cũng tái đi. Mối anh đào của nàng run rẩy, lần đầu tiên phát hiện, Tôn Nhạc thoát nhìn luôn rất bình thản trước mắt này, khi hung ác cũng không kém Nhược vương!

Sau khi đằng đằng sát khí nói hết những lời này, Tôn Nhạc phát phát tay, “Người có thể ra ngoài.”

Sau lưng Trĩ cơ lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nghe Tôn Nhạc nói có thể đi ra, như được đại xá, vội vàng đứng lên, xoay người liền chạy ra ngoài cửa.

Lúc này, cước bộ của nàng tập tễnh, thân hình chật vật, nào còn có nửa phần tao nhã?

Nhìn chén rượu trước mắt, Tôn Nhạc rung chén ngọc một cái, thấp giọng nói: “Tôn Nhạc, là của người chính là của người, không phải của người cho dù người đau khổ suy tư cũng vô ích! Trong binh pháp nói, tìm đường sống trong cõi chết, lúc này nếu may mắn không chết, có lẽ người có thể thấy rõ hết thấy.”

Nàng chậm rãi đứng lên, xoay người đi đến màn cửa sổ bằng lụa mỏng . Nhìn qua vầng trăng bán nguyệt phía đông mà sưng sờ.

Mấy ngày nay, Nhược vương cũng không biết đang bận chuyện gì, vẫn không nhìn thấy bóng dáng, chuyện này cũng hợp ý Tôn Nhạc.

Dưới sự trợ giúp của Trĩ đại gia, A Phúc cùng Tề sứ nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ tất cả vật tư cần thiết cho việc đi sứ, đồng thời, ngoại trừ ba trăm lạng vàng cần có để lên đường ra, còn dâng trăm lạng vàng cho bản thân Tôn Nhạc.

Đối với một trăm lạng vàng này, Tôn Nhạc thần nhiên nhận lấy, sau đó bí mật giấu đi.

Trong nháy mắt, thời điểm Tôn Nhạc đi sứ đã tới.

Hôm nay, Tôn Nhạc lưu lại một thẻ tre khác cho Nhược vương, ở phía trên cường điệu mình không nên đi chuyến này, sau đó thay nam trang đi đến Hỉ thực lâu.

Phía trước chính là Hỉ thực lâu rồi, Tôn Nhạc sải bước đi, đi tới đi tới, một tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, đồng thời còn truyền đến một tiếng cười trong sáng của nam tử, “Cô bạn nhỏ, thật là đã lâu không gặp.”

Thanh âm này rất quen tai!

Tôn Nhạc quay đầu, ngạc nhiên đối mặt với Nghĩa Giải một thân bố y đi nhanh mà đến.

Nghĩa Giải nhanh chóng đi đến trước mặt Tôn Nhạc, cách nàng năm bước thì bước chân hần dừng lại, đột nhiên hai tay chấp lại, hướng Tôn Nhạc thi lễ một cái, “Điền Nhạc công tử, Nghĩa Giải phụng lệnh Thúc tử, tiến đến bảo vệ công tử!”

A?

Mắt to của Tôn Nhạc liền nháy vài cái, giờ mới hiểu được, Nghĩa Giải trước mắt này, tuyệt đỉnh cao thủ số một số hai thiên hạ này, là người Ngũ công tử mời đến làm hộ vệ cho nàng!

Nàng nói tuyệt tình như vậy, Ngũ công tử cư nhiên còn suy tính chu toàn như thế!

Nghĩa Giải đi đến trước mặt Tôn Nhạc, nhìn thấy vẻ mặt ngẩn ngơ của Tôn Nhạc, chớp chớp mắt trái với nàng, cười ha hả nói: “Tề nhân Điền Nhạc là nhân vật thần bí hàng đầu! Hóa ra là tiểu muội Tôn Nhạc ta đã sớm quen biết. Ha ha, mấy năm trước Nghĩa đại ca đã thấy muội rất không tầm thường, sâu không lường được, hiện tại xem ra nhân lực của ta quả thực không tề a. Ha ha.”

Tôn Nhạc nghe vậy nở nụ cười khổ, “Nghĩa đại ca quá khen.” Nàng cười rất ngại ngùng, “Thiên hạ anh tài vô số, Nhạc chỉ là may mắn được việc mà thôi.”

Nàng nói đến đây, không khỏi ngoe đầu, cười híp mắt nhìn Nghĩa Giải, “Nghĩa đại ca, muội thật không nghĩ đến Thúc tử có thể mời được cao nhân như huynh ra mặt.”

Nghĩa giải ha ha cười.

Tiếng cười sang sảng của hắn hết sức vang dội, thật sự là truyền ra xa xa. Ngay khi Tôn Nhạc có điểm đau đầu thì tiếng cười của hắn thấp xuống, trầm giọng nói ra: “Thúc tử thanh danh tuy lớn, nhưng chủ yếu nhất, Nghĩa đại ca vừa nghĩ tới Điền Nhạc danh chấn thiên hạ là tiểu muội tử mà ta quen biết, liền cảm thấy thập phần hứng thú.” Hắn thật vất vả trầm giọng nói xong câu đó, liền ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái, buông giọng ra cười lên ha hả.

172. Chương 172: Thuyết Phục Yến Quốc

Sau một trận cười to, Nghĩa Giải nhìn chăm chăm vào mặt Tôn Nhạc, nói: “Nếu không phải trước đó Thúc tử có nói, ta thật không dám tin muội là nha đầu ngày xưa kia!”

Hắn lại nói: “Lúc ta và muội mới gặp thì muội cũng vì tướng mạo quá xấu không dám gỡ mũ sa xuống. Thật không ngờ chỉ chớp mắt, nha đầu xấu xí ngày xưa đã thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều. Thế sự thật khó liệu làm sao!”

Nghĩa Giải vừa nói vừa cảm khái không thôi nhìn Tôn Nhạc, tựa hồ như đang suy nghĩ làm sao nàng lại biến hóa to lớn như thế.

Trong Hỉ Thục lâu.

Tề sứ nhận được tin tức đã sớm chờ ở đó. Mà A Phúc thì không thấy bóng dáng.

Tề sứ vừa thấy Tôn Nhạc, liền chấn động, hắn nhìn chăm chăm Tôn Nhạc đánh giá không ngớt, thật sự không thể tin được chàng thiếu niên ở trước mắt này là Điền Nhạc đại danh鼎鼎.

Bất quá, ánh mắt Tề sứ chuyển tới Nghĩa Giải đứng phía sau Tôn Nhạc thì rốt cuộc thu hồi sự nghi ngờ. Hai tay của hắn chấp lại, kích động nói: “Có thể được Điền công tử giúp đỡ, thực là đại hạnh của Tề! Mời Điền công tử, hôm nay chúng ta không say không về!”

Tôn Nhạc thần nhiên nói: “Không say không về thì không cần, đang ở chỗ của người Tần, đêm dài lắm mộng.”

“A? Tốt! Rất tốt!”

Tề sứ bốn mươi mấy tuổi mặt tròn trắng béo này vừa nghe Tôn Nhạc nói như thế. Trong mắt nhỏ bắn ra hào quang kích động, hắn liên tục nói: “Đêm dài lắm mộng? Điền công tử quả nhiên đại tài, quả nhiên đại tài.” Hắn nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Nhất thời mặt mày hớn hở. Hiển nhiên một câu này của Tôn Nhạc vượt qua sự hiểu biết của hắn khiến cho hắn lập tức trở nên vững bụng.

Hắn xoa xoa tay, mỉm cười, cẩn thận nói: “Điền công tử, bên ta mới biết. Người Triệu đã tuyên thệ trước khi xuất quân, chỉ đợi xuất chinh. Mới vừa rồi người Tần đã cự tuyệt lời cầu cứu của ta. Không bằng, ta đi theo làm tùy tùng giúp công tử một tay?”

Tôn Nhạc nhú mảy. Lắc đầu nói: “Không cần”

Tôn Nhạc cũng không giải thích với hắn. Hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Sắc trời không còn sớm. Xuất phát thôi.”

“Tốt. Tốt!”

Tề sứ cảm động đến rơi nước mắt nhìn Tôn Nhạc, hắn thật không nghĩ tới, Điền Nhạc trước mắt này cư nhiên gấp gấp như thế, xem ra hắn thực sự coi Tề quốc thành quốc gia của mình a. Nói như vậy, mình thật đúng là hoàn toàn yên tâm.

Tôn Nhạc cười cười, xoay người liền đi ra. Chỉ chốc lát, đoàn xe bắt đầu chạy ra khỏi thành Hàm Dương.

Mãi cho đến khi ra khỏi thành Hàm Dương, Tôn Nhạc mới thở ra một hơi, vừa thả lỏng, đồng thời nàng lại buồn bã mất mát. Quay đầu nhìn nhìn thành Hàm Dương cao lớn nguy nga một cái, Tôn Nhạc thầm suy nghĩ: chờ Nhược nhi nhìn đến mấy chữ ta lưu lại thì ta đã đi xa rồi?

Tôn Nhạc đi gấp gấp như vậy, là vì không muốn bị Nhược nhi ngăn cản, nhưng nàng không có nghĩ đến, một quyết định trong lúc vô ý, thật sự đã giúp chính nàng một phen!

Doanh Thập Tam vẫn luôn lưu ý đến nàng, khi biết nàng quả nhiên chính là Điền Nhạc thì nàng đã thành Tề sứ, rời khỏi thành Hàm Dương rồi.

Người Triệu đã tuyên thệ trước khi xuất quân, sau khi chọn ngày tốt sẽ xuất chinh. Thời gian gấp gấp như thế, đội người của Tôn Nhạc vội vàng mà đi, ra roi thúc ngựa chạy về phía Yến cảnh.

Đây là quyết định của Tôn Nhạc, trạm thứ nhất của nàng là Yến quốc.

Lúc Tôn Nhạc rời đi thành Hàm Dương được mười ngày, Nghĩa Giải vẫn đồng hành cùng xe ngựa của nàng đột nhiên nói: “Có người đến đây!”

Có người??

Tôn Nhạc vội vàng quay đầu, theo hướng Nghĩa Giải chỉ mà nhìn lại.

Chỉ thấy trên quan đạo phía sau, một đám bụi mù bốc lên cao cao, đồng thời còn có từng trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Vừa nhìn thấy đám bụi mù này, nghe tiếng vó ngựa, Tôn Nhạc liền thở dài nhẹ nhõm một hơi: chỉ có mấy người đến. Ngay sau đó nàng lại thầm nghĩ: chẳng lẽ, là Nhược nhi chạy đến?

Ý nghĩ này chỉ là thoáng qua, Tôn Nhạc lập tức lắc lắc đầu, Nhược nhi rất hiểu nàng, biết chuyện nàng quyết định chắc chắn sẽ không dao động. Hơn nữa, hiện tại nàng đã là Tề Sứ, cũng không thể tự tiện trở về.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, đám bụi mù kia càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, chỉ chốc lát, ba hán tử áo tang mỗi người cưỡi một con ngựa, lại dắt theo một con, mang theo sáu con ngựa cao to cùng xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc.

Bọn họ từ xa nhìn đến đội ngũ Tôn Nhạc, liền vẫy vẫy tay kêu la cái gì đó, Tôn Nhạc thấy thế, mệnh lệnh cho đoàn xe dừng lại.

Ba kỵ sĩ thở hồng hộc vượt qua đoàn xe, có thể nhìn ra được, không chỉ bọn họ thở hồng hộc, ngay cả sáu con ngựa cũng đều mỗi một không chịu nổi.

Híp mắt đánh giá ba người này, Nghĩa Giải đột nhiên nói: ” Ba người này đều là Kiếm Sư.”

Ba Kiếm Sư lập tức giục ngựa đi đến bên cạnh xe ngựa của Tôn Nhạc, bọn họ đồng loạt hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, nói: “Điền Nhạc công tử, ba người chúng tôi là do Sở Vương phái tới bảo hộ công tử bình an.”

Tôn Nhạc gật gù đầu, nhẹ giọng nói: “Đa tạ.”

Nếu ba người này gọi mình là Điền nhạc, đích thị là Nhược Vương biết chuyện này không có đường vãn hồi, chỉ có thể phái ba người này tiến đến bảo vệ mình.

Đoàn xe lại lên đường.

Yến quốc ở phương bắc Tề quốc, gắt gao kề nhau, diện tích quốc thổ này vẹn vẹn chỉ bằng một phần hai Tề. Đoàn xe Tôn Nhạc vội vàng chạy, rút cuộc sau hai tháng thì tiến nhập thủ đô Yến quốc Kế thành.

Mà lúc này đây, Triệu đã xuất quân nửa tháng, tới gần Tề cảnh.

So về lực lượng quân sự cùng diện tích quốc thổ, Yến quốc nhỏ bé thua xa Tề quốc cùng Triệu quốc. Bởi vậy, người Triệu tuy nói là cùng Yến liên hợp đánh Tề, cũng không có quá mức để ý đến Yến quốc nhỏ nhỏ, lại càng không trông cậy nó có khả năng giúp đỡ được bao nhiêu. Lúc này Triệu đã ép quân đến Tề cảnh, mà người Yến vẹn vẹn chỉ vừa mới tụ tập sĩ tốt, chuẩn bị tốt chiến xa, chuẩn bị tuyên thệ trước khi xuất quân.

Đội ngũ Tề sứ của Tôn Nhạc vừa tiến vào Kế thành, liền khiến Yến quốc chú ý. Vào thời điểm sắp ra xảy đại chiến này lại tiến đến dĩ nhiên là vì cầu hòa.

Bởi vậy, khi Tôn Nhạc phái người dâng thiệp cầu kiến Yến hầu Yến Tương công thì Yến hầu cùng quần thần đều thập phần hứng thú muốn gặp vị Tề sứ này! Gặp thuyết khách thiếu niên Điền Nhạc bị thế nhân dồn đại đến ồn ào huyên náo này một lần.

Kế thành nhiều bão cát, kiến trúc xây dựng đều có tường vây cao lớn làm bằng đá, đồng thời vì để cho Kế thành có sinh khí một chút, nơi này cũng trồng khá nhiều cây cối.

Tôn Nhạc một thân nam trang, Nghĩa Giải đội mũ sa cùng ba Kiếm Sư áo tang khác theo sát phía sau, thản nhiên đi theo thái giám hướng về Yến cung.

Đoạn đường này, Tôn Nhạc cảm thấy cây cối quá mức rậm rạp, hơn nữa lúc này người ta cũng không thích cắt sửa cây cối, khiến cho cành lá mọc lan tràn. Tôn Nhạc đi trong đó, phải đi trên trăm bước mới nhìn đến một góc thành cung.

Mà hai bên đường nhỏ rải đá, thỉnh thoảng lại chui ra một hai cung nữ nghịch ngợm thò đầu nhìn nàng. Những cung nữ này bề ngoài thập phần xinh xắn, dung nhan thanh lệ tản ra một cỗ khí tức thanh xuân, làm cho Tôn Nhạc không khỏi cảm khái: ai cũng nói người Yến xinh đẹp, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đi qua đường nhỏ ước chừng năm dặm trong khu rừng sum xuê, trước mắt Tôn Nhạc xuất hiện một tòa cung điện thật lớn, toàn bộ xây dựng từ đá cẩm thạch.

Cung điện này thập phần to lớn, hơn nữa trống trải mà ít cây cối. Nó là nơi Yến hầu cùng chư thần nghị sự việc triều chính. Hôm nay, Yến hầu tiếp Tôn Nhạc ở đây.

Bên ngoài cung điện, cách mười thước liền đứng một quân sĩ vận khôi giáp hạng nặng, bọn Tôn Nhạc đi lên bậc thang dẫn vào cung điện thì “Vù vù vù” vài đạo tiếng gió vang lên, trong nháy mắt, sáu cây ngân thương đan vào nhau, chặn Tôn Nhạc lại.

Một thái giám từ trong cửa cung đi ra, hẩn hướng tới đám người Tôn Nhạc đánh giá vài lần, kéo cổ họng hỏi: “Ai là Điền Nhạc?”

“ Là ta.”

Tôn Nhạc tiến lên một bước.

Thái giám kia liếc mắt đánh giá bộ dáng thiếu niên giống như mới mười lăm mười sáu tuổi của Tôn Nhạc, giật mình một cái mới lên tiếng: “Đại vương có lệnh, Điền Nhạc có thể đi vào, những người còn lại đứng ngoài chờ.”

“Vâng!”

Tôn Nhạc chấp tay trước ngực lên tiếng, cất bước đi thẳng về phía trước. Theo bước đi của nàng, vút vút vài tiếng vang nhỏ, chúng quân sĩ thu hồi ngân thương. Đợi nàng vừa đi qua, ngân thương kia lại nhoáng lên một cái, một lần nữa chắn trước mặt bốn người Nghĩa Giải.

Tôn Nhạc vừa bước vào đại điện, thái giám kia liền kéo cổ họng quát: “Tề sứ Điền nhạc tấn kiến ——”

Trong tiếng xướng the thé của thái giám, Tôn Nhạc nhanh chóng đi tới trước, mà quần thần Yến quốc ngồi xổm trên sập hai bên, lúc này đều quay đầu đánh giá Tôn Nhạc, bọn họ cũng như thái giám kia, cũng bị bề ngoài non nớt của Tôn Nhạc làm cho giật mình. Trong thời gian ngắn, chúng thần đều châu đầu kề tai, tiếng nghị luận không dứt.

Yến hầu ước chừng hai mươi tuổi, là một mỹ nam tử. Trên gương mặt mọc lên một đôi mắt phượng, chòm râu dưới cằm chỉnh tề mà nhẹ nhàng khoan khoái, làn da trắng nõn, mũi rất cao.

Hắn cũng vì Tôn Nhạc quá trẻ tuổi mà giật mình, thẳng đến Tôn Nhạc đi đến cách mình mười thước đứng lại thì lễ xong, hắn mới cười nói: “Người chính là Diên Nhạc? Bất quá là một đứa trẻ.”

Tôn Nhạc cười tự nhiên, chấp tay trước ngực đáp: “Vâng, Diên Nhạc quả thật tuổi còn nhỏ!” Nàng nói tới đây, ngẩng đầu hai mắt sáng ngời nhìn Yến vương chằm chằm, cười sang sảng nói: “Diên Nhạc tuy rằng tuổi nhỏ, lại có thể cứu Yến!”

“Cứu Yến?”

“Ha ha ha ha.”

Mọi người trong điện sau khi nao nao, đều cười ha ha.

Yến hầu cũng ha ha cười, hắn vỗ vỗ chòm râu trên cằm, nhíu mày nói: “Diên Nhạc tiến đến là cứu Tề quốc chứ?”

Trong tiếng cười của mọi người, Tôn Nhạc cất giọng trong trẻo thản nhiên đáp: “Đúng vậy. Diên Nhạc là cứu Tề mà đến, cũng là cứu Yến mà đến!”

Nàng hai lần nhắc tới cứu Yến, đám quần thần cũng không muốn nở nụ cười nữa, một đám bọn họ lạnh lùng đánh giá tiểu tử chưa mọc lông nói chuyện giật gân trước mắt này, trong ánh mắt đều mang theo vài phần tức giận.

Mặt Yến hầu trầm xuống, “Nói nghe một chút!”

Tôn Nhạc nghiêm nghị nói: “Xin hỏi đại vương, hình dạng Yến quốc như thế nào? Kề nhau gần nhất với nước gì?”

Tôn Nhạc không đợi hắn trả lời, liền cao giọng nói: “Yến hình dáng như chiếc giày, kề với Tề quốc. Tích Chu Vũ Vương phân phong chư hầu trước kia cũng cho thấy, Tề Yến tuy hai mà một, phải không?”

Yến hầu nhíu mày, chúng đại thần cũng là hai mặt nhìn nhau, bọn họ không rõ Tôn Nhạc nói mấy chuyện này có ích lợi gì.

Lúc này giọng Tôn Nhạc đề ột chút, hai mắt nàng lấp lánh phát sáng nhìn thẳng Yến vương, “Đại vương có từng nghe qua câu ‘môi hở răng lạnh’ chưa?” Tôn Nhạc nói rõ từng chữ từng câu: “Môi mất, răng sẽ chính diện đối mặt với tất cả phong sương! Từ xưa đến nay Tề cùng Yến tuy là hai nước, thực chất là một thể, Tề như môi, Yến như răng.”

Tôn Nhạc không biết, câu môi hở răng lạnh này là lần đầu xuất hiện. Nàng vừa mới nói ra bốn chữ này, liền làm cho Yến hầu cùng chúng thần đồng thời rung mình.

Tôn Nhạc nhìn thẳng Yến hầu, chậm rãi nói: “Xin hỏi đại vương, người Triệu diệt Tề quốc, sau khi đoạt được Tề, nếu như nhân cơ hội đánh Yến, Yến địch nổi chăng? Yến chiến xa bất quá năm trăm, sĩ tốt bất quá mười vạn! Triệu muốn tiêu diệt Yến, quay giáo một kích là được. Người Triệu xưa nay có tâm xưng bá chư hầu, mà Triệu diệt Tề sau lại diệt Yến, vị trí bá chủ ắt đã tới tay!”

Tôn Nhạc nhìn thấy mọi người nhất tề biến sắc, tiếp tục lạnh lạnh nói: “Xin hỏi chư vị, Tề quốc không diệt vong, Tề Yến cùng một nhà, chư hầu trong thiên hạ ai dám phạm Yến? Phạm Yến cần phải đi qua Tề. Xâm lược một quốc gia mà đắc tội hai nước, trong thiên hạ có ai dám khinh thường?”

Tôn Nhạc thì lễ thật sâu, tổng kết nói: “Bởi vậy, Nhạc đến lần này, tuy là cứu Tề, cũng là cứu Yến!”

Tôn Nhạc nói năng có khí phách, dư âm thật lâu không dứt.

Yến hầu sau khi cùng quần thần nhìn nhau, Yến vương nuốt nước miếng, đứng lên hướng về phía Tôn Nhạc thi lễ thật sâu, “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm! Người tới, bị yến tiệc——”

173. Chương 173: Bước Hai:thuyết Phục Tấn

Vô cùng nhiệt tình, hần mời hết đám người Nghĩa Giải vào, thiết yến đón tiếp.

Khi rượu đã ngà ngà, Yến vương còn ban cho Tôn Nhạc ba mỹ nữ bộ dạng giống nhau như đúc, luận tướng mạo khí chất mà nói, ba tỷ muội sinh ba này hơn xa Song xu bên cạnh Ngũ công tử trước đây.

Mà bốn người Nghĩa Giải cũng được ban cho vài xử nữ ngăm dậm chọn một.

Ba tỷ muội vừa xuất hiện, đám người Nghĩa Giải liền rất hứng thú nhìn về phía Tôn Nhạc, chờ phản ứng của nàng, quả nhiên không ngoài sở liệu, về mặt Tôn Nhạc ngưỡng ngừng, sau nhiều lần từ chối cũng không đẩy đi được, liền tìm một cái cố sớm lui khỏi yến hội.

Ngày hôm sau, Tôn Nhạc liền đem ba tỷ muội kia để vào trong đội ngũ xử nữ của người Tề.

“Tôn Nhạc quả nhiên bất phàm! Ngày ấy muội ở trong Yến cung ngôn từ mạnh mẽ, nói năng có khí phách, khiến Yến vương tâm động ngay tại chỗ, chẳng những đồng ý không đánh Tề nữa, thậm chí còn có ý kết minh cùng Tề. Thật là khiến những kẻ xưng là trượng phu như ta đây xấu hổ muốn chết!”

Đội ngũ đã rời khỏi Kế thành, ở trên quan đạo kéo theo một đường bụi mù thật dài. Nghĩa Giải giục ngựa đi sát vào bên cạnh xe ngựa của Tôn Nhạc, liên tục cảm khái không thôi.

Tôn Nhạc liếc Nghĩa Giải, nói: “Nghĩa đại ca, Tôn Nhạc vốn là trượng phu, sao đại ca phải kinh ngạc như vậy? Nếu như thế, vậy đại ca không coi ta là nam nhi rồi?”

Nghĩa mỗ nghe vậy ha ha cười, trong tiếng cười lớn hần nói: “Cho dù muội là nam nhi, cũng là một người đỉnh thiên lập địa!”

Hần nói tới đây, cười hớ hớ bổ sung một câu, “Nghĩa Giải ở trước mặt Tôn Nhạc tự xưng là đại ca, lại có chút xấu hổ.”

Tôn Nhạc nghe vậy cười cười.

Nghĩa Giải kinh ngạc nhìn khuôn mặt không mấy thoải mái của nàng. Thập phần khó hiểu thâm nghĩ: Chuyện khó khăn như vậy. Nàng còn có thể tiện tay giải quyết. Vì sao lại không thấy vui vẻ? Ai, nữ nhân thật là khó hiểu a.

Quan sát một phen, thấy Tôn Nhạc vẫn không đau khổ không vui vẻ, sâu như hồ nước không thấy đáy. Nghĩa Giải không khỏi cất giọng hỏi: “Muội tử, lúc này chúng ta là đến Triệu cảnh?”

“Không, chuyển hướng Tấn!”

Nghĩa Giải không hiểu nhìn Tôn Nhạc. Suy nghĩ kỹ một hồi, cũng nghĩ không thông nàng tại thời khắc mấu chốt này chạy đến Tấn quốc có ích lợi gì? Chẳng lẽ nàng muốn thuyết phục Tấn hầu tới cứu Tề? Phải biết rằng, trước đó không lâu Tề sử đã bị Tấn hầu cự tuyệt mà về. Lúc này nàng lại đi thì có gì hữu dụng đâu?

Nghĩa Giải tuy rằng khó hiểu. Chỉ cần Tôn Nhạc không nói liền không truy vấn. Hần là người cực kỳ thông minh. Cho tới nay, lúc hần kêu Tôn Nhạc là muội tử, đều hạ giọng. Điều kiện tiên quyết là không làm cho bất cứ kẻ nào chú ý mới kêu.

Lúc này, sĩ tốt Triệu quốc chính thức tiếp cận Tề cảnh, đại chiến sắp nổ ra.

Trong đội xe Tôn Nhạc phần lớn là người Tề, bọn họ sốt ruột trong lòng, ngày đêm càng không ngừng chạy. May mà từ lúc chuẩn bị, trong xe ngựa Tôn Nhạc đã lót da thú thật dày, giảm bớt sự rung lắc. Về phần bốn người Nghĩa Giải, dưới yêu cầu mãnh liệt của nàng, lúc tình hình không có gì đặc biệt cũng vào trong xe ngựa nghỉ ngơi thả lỏng một hồi.

Khi đội ngũ Tôn Nhạc tiến vào Tấn cảnh thì Tề Triệu đã khai chiến!

Tấn quốc, trong các nước chư hầu tuy rằng là nơi rộng rãi nhất, nhưng thanh danh lại không lớn. Bởi vì cho tới nay, Tấn quốc đều có nội chiến. Thẳng đến một năm trước Tấn hầu Tấn Văn công kế vị, tình huống mới có chuyển biến tốt đẹp.

Đội ngũ Tề sứ của Tôn Nhạc vừa đến đô thành Tân Điền của Tấn quốc, Tấn Văn công liền nhận được tin tức.

Đối với ý đồ của Tề sứ, Tấn Văn công tất nhiên là rõ ràng, nhưng hắn có điểm kỳ quái, trước đó không lâu hắn mới cự tuyệt một đám Tề sứ xin giúp đỡ, tại sao lúc này lại có Tề sứ đến đây? Hơn nữa lần này tới lại là Điền Nhạc tuổi còn trẻ, lấy tài hùng biện mà nổi danh.

Đối với tài năng của Điền Nhạc, tuy Tấn Văn công có nghe thấy, nhưng cũng không coi trọng lắm. Bởi vậy khi Tề sứ đến Tân Điền, hắn cũng không có phái người chủ động đón chào.

Tôn Nhạc vừa tiến vào Tân Điền, liền sai thủ hạ mang theo số tiền lớn làm lễ vật, cầu kiến Tấn Văn công.

Lễ vật đã đưa ra, nhưng Tôn Nhạc đợi thẳng đến nửa tháng mới được Tấn Văn công triệu kiến. Lần này triệu kiến, là ở trạch viện Tấn Văn công xây dựng bên ngoài.

Làm một sứ giả, ở loại địa phương này gặp vua của một nước, thật là hành vi mất thể diện. Bất quá loại khinh thị cỡ này đối với Tôn Nhạc mà nói không đáng kể chút nào, nàng chỉ cần có thể được gặp mặt Tấn Văn công, liền vừa lòng không thôi.

Đám người Nghĩa Giải vẫn đi theo phía sau Tôn Nhạc như cũ, lúc này không ai ngăn cản bọn họ, bốn người đi theo Tôn Nhạc công khai từ cửa lớn đi vào trong Lan các Tấn Văn Công đang ở.

Trong sân, đứng mười mấy cái vệ sĩ, trong sương phòng phía trước, mơ hồ có tiếng sanh nhạc truyền đến.

Tôn Nhạc quay đầu lại, nói với đám người Nghĩa Giải: “Nghĩa Giải đại ca, các người ở bên ngoài chờ ta đi.”

Bốn người Nghĩa Giải gật gù đầu.

Tôn Nhạc nhanh chóng tiến nhập sương phòng.

Sương phòng này rất lớn, đủ để chứa trăm người. Xuyên thấu qua màn trướng, Tôn Nhạc nhìn đến một người trung niên đội nón cao chừng ba mươi tuổi ngồi chồm hổm trước sập, phía sau hắn là mười mấy hiền sĩ, mà ở trước mặt hắn, tám vũ nữ đang giương tay áo, nhảy múa. Ở hai bên vũ nữ, là mười mấy nhạc công thổi sanh nhạc.

Khi Tôn Nhạc tiến vào thì bước chân rất mạnh, nhưng không ai quay đầu.

Tôn Nhạc nhìn đám người Tấn Văn Công lơ mơ trong trướng, mỉm cười, mặt không đổi sắc đi về phía trước.

Chỉ chốc lát, nàng liền tới trước mặt Tấn Văn Công, hai tay chấp lại, thi lễ thật sâu, cao giọng nói: “Tề nhân Điền Nhạc tham kiến đại vương.”

Giọng nói của Tôn Nhạc thực vang, thực thanh thúy, tiếng sanh nhạc khiêu vũ nhất thời bị nàng đè xuống.

Đám người Tấn Văn công xoay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc, khi chống lại vẻ mặt bình thản trầm tĩnh của nàng thì bọn họ đều lộ ra biểu tình kinh ngạc: Tề sứ này rất trầm ổn, khinh thường như thế cũng không làm hắn tức giận! Một thiếu niên còn trẻ như vậy, thật đúng là không thể xem thường.

Tấn Văn công phát phát tay, “Mời ngồi!”

“Tạ đại vương.”

Văn công nghiêng đầu, hướng tới Tôn Nhạc cao thấp đánh giá vài lần, vung tay ra hiệu.

Một cung tỳ lên tiếng trả lời đi ra, nàng bưng bình rượu, quỳ gối trước mặt Tôn Nhạc châm rượu cho nàng.

Tôn Nhạc lặng lẽ nhìn dòng rượu ồ ồ chảy vào, chén ngọc vừa đầy, nàng liền đưa tay bưng lên, hướng tới Tấn Văn công, cao giọng nói: “Nhạc từ lúc ở Tề quốc đã nghe được uy danh của đại vương. Một chén này, xin kính đại vương.”

Nói xong, Tôn Nhạc ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Tấn Văn công thần nhiên giơ chén rượu lên, nhưng không có uống cạn.

Cung tỳ kia lại rót đầy chén rượu cho Tôn Nhạc, Tôn Nhạc lại nâng cốc hướng tới Tấn Văn công, cao giọng nói: “Một chén này, kính chính mình! Điền nhạc đường xa mà đến, nguyện trợ đại vương thành bá chủ.”

Tôn Nhạc ngửa đầu nâng cốc uống, bao gồm cả Tấn Văn công lẫn chư vì hiền sĩ, đều cảm thấy hứng thú với nằng hơn.

Tấn Văn công cầm chén rượu trong tay quơ quơ, uống một ngụm, để chén rượu xuống bàn thật mạnh, nhìn Tôn Nhạc chăm chăm nói: “Giúp ta thành bá chủ? Câu này cũng mới mẻ đấy!”

Tôn Nhạc cười cười, quơ quơ chén rượu nói: “Đúng vậy.” Nằng ngẩng đầu nhìn hướng Tấn Văn công, lạnh lạnh nói: “Lúc này, nếu như đại vương xuất binh, liền thành bá chủ!”

“Ha ha ha ha.”

“Ha ha.”

Tiếng cười liên tiếp vang lên không ngừng, Tấn Văn công thực sự cười đến ngã trước ngã sau. Hắn chống eo, cười ha ha không thôi.

Tôn Nhạc lắng lặng ngồi, ánh mắt trong trẻo nhìn mọi người, biểu tình bình tĩnh, thái độ thông dong.

Về mặt của nằng làm ọi người không dám khinh thường, dần dần, tiếng cười hơi dừng lại.

Tấn Văn công chậm rãi dừng cười, hắn thẳng lưng, lạnh lùng nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, trầm giọng quát: “Tiểu tử ngươi nói thử xem? Nếu nói không được, đừng trách bản vương không khách khí!”

Tấn Văn công vọt đứng lên, rút trường kiếm từ trên vách tường ra, kiếm vừa duỗi ra, thẳng tắp chỉ hướng Tôn Nhạc, cười lạnh nói: “Bản vương chán ghét nhất là hạng người nói khoác mà không biết ngượng!”

Quay mắt về phía mũi kiếm chớp lóe, Tôn Nhạc cười cười, nằng tựa hồ đã hiểu ngẩng đầu nhìn thẳng Tấn Văn công, nói: “Nay là lúc Triệu cùng Tề giao chiến. Điền Nhạc tuy nói đại vương xuất binh trợ Tề, nhưng không phải vào lúc này!”

“Hử?”

“Lời ấy có ý gì?”

Tấn Văn công cùng chúng thần cũng không rõ rồi, bọn họ khó hiểu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cười cười, nhìn thẳng Tấn Văn công: “Triệu, Tề, cùng là nước lớn đương thời. Tề mặc dù bại vào tay Sở, nhưng thực lực của một nước vẫn không thể xem thường. Ta đã thuyết phục Yến quốc triệt binh. Bởi vậy một trận chiến này, tất lưỡng bại câu thương.”

Thân mình nằng nghiêng tới trước, nói rõ từng chữ từng câu: “Đại vương sao không nhận lời Tề quốc, đáp ứng xuất binh? Đại vương có thể phái binh trấn ở biên cảnh Tề Triệu, tạm thời bất động. Đợi khi hai quân Triệu Tề giằng co, lưỡng bại câu thương, đại vương phát binh công thẳng đến Triệu. Thành Hàm Đan lúc đấy, nhất định trong thành hư không, một kích là thành! Lúc đó đại vương đoạt Triệu, lại khiến Tề chịu ân, vị trí bá chủ thiên hạ chẳng phải là vật trong lòng bàn tay đại vương sao?”

Im lặng cực kỳ!

Lặng ngắt như tờ!

Trong thời gian ngắn, Tấn Văn công trầm mặc, quần thần cũng trầm mặc.

Cũng không biết qua bao lâu, Tấn Văn công cười lên ha ha.

Trong tiếng cười lớn, Tấn Văn công ném trường kiếm trong tay xuống đất, vỗ thật mạnh trên sập, luôn miệng nói: “Tốt! Rất tốt! Người tới ——”

“Dạ.”

“Mang ra năm mươi lạng vàng, cô muốn tạ ơn Điền Nhạc công tử!”

“Dạ!”

Tấn Văn công mặt tươi hơn hẳn nhìn Tôn Nhạc, càng nhìn càng vui sướng, hắn đột nhiên mở miệng nói: “Điền Nhạc, người có thể đến Tấn không?”

Hắn ôn hòa nói: “Điền Nhạc đại tài, sao không tương trợ cho cô? Cô có thể lấy vị trí Thừa tướng ra hứa!”

Tấn Văn Công vừa hứa, tiếng ồn ào náo động nổi lên bốn phía trong phòng. Chúng thần nhìn nhau, cảm thấy đại vương đối với thiếu niên trước mắt này không phải chỉ coi trọng bình thường thôi a.

Tôn Nhạc cũng ngần ra.

Đạo mắt nàng cười cười, cúi đầu chấp tay trước ngực trả lời: “Có thể được đại vương coi trọng, thực là vinh hạnh của Nhạc. Đây là đại sự, xin để Nhạc suy nghĩ.”

“Ha ha ha, tốt, tốt!”

Tấn Văn công vừa cười ha ha vừa nhìn chằm chằm Tôn Nhạc đánh giá không ngớt, thầm suy nghĩ: Điền Nhạc này thân là Tề sử, lại suy nghĩ vẹn toàn cho ta, đích thị là đã sớm có lựa chọn, ta cứ thả thoải mái, buông lỏng tinh thần đợi hắn chủ động quy phục.

Nghĩa Giải luôn nghiêm túc lắng nghe, lúc này, hắn thở ra một hơi thật dài, lại nhìn mấy Kiểm Sư phía sau thở dài vài cái: “Tôn Nhạc thực xứng danh quốc sĩ! Tài năng kinh người như thế, thật là đáng sợ!” Nói tới đây, hắn nhú mày, không hiểu hỏi: “Nhưng nà, Tôn Nhạc sắp xếp hợp lý như thế có ích lợi gì?”

Chúng kiểm sư im lặng.

Nghĩa Giải quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, âm thầm thở dài: không chỉ vậy, chỉ bằng phần thông dong cùng can đảm này của Tôn Nhạc, cũng không phải trượng phu bình thường có thể làm được.

Khi đám người Tôn Nhạc rời đi thì sắc trời đã tối.

Nghĩa Giải nhìn Tôn Nhạc ngồi trong xe ngựa trầm mặc không nói, vài lần đều muốn mở miệng hỏi, nhưng cuối cùng cũng không hỏi ra. Lúc này, hắn thật sự là ngứa ngáy trong lòng, thật sự là không biết trong bụng Tôn Nhạc đang cất giấu cái chủ ý gì.

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn cây đuốc cháy phừng phừng hai bên ngã tư đường, đột nhiên nói: “Chuẩn bị một chút, lần này đi Ngụy Quốc.”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chinh tề, hai mắt trong trẻo của Tôn Nhạc lấp lánh trong bóng đêm.

174. Chương 174: Cô Gái Cầu Hôn Và Thuyết Phục Ngụy Hầu

Hướng về phía mặt trời, đoàn xe theo con đường quanh co khúc khuỷu chạy đến Ngụy.

Tôn Nhạc không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm giác được trong ánh mắt chúng Tề nhân nhìn về phía nàng tràn đầy nghi vấn. Bọn họ thật sự không rõ, Tôn Nhạc nói những lời này với Tấn Văn Công thì có lợi gì cho Sở.

Sau khi nhin như vậy bảy tám ngày, một thanh niên hiền sĩ giục ngựa đi tới phía sau Tôn Nhạc, người này tên là Hãn Hòa, ở Tề cũng có danh là hiền tài, hắn thống lĩnh Tề nhân trong đội ngũ của Tôn Nhạc.

Hắn tiến đến bên cạnh xe ngựa của Tôn Nhạc, cung kính chấp tay trước ngực chuẩn bị mở miệng.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía hắn, không đợi hắn mở miệng đã nói: “Người tên là Hãn Hòa?”

Hãn Hòa vội vàng đáp: “Vâng ạ.”

Tôn Nhạc cười cười, thản nhiên nói: “Ừa, người nghĩ biện pháp khiến Triệu hầu biết được, Tấn Văn công định thừa dịp Triệu quốc tiến công Tề, là lúc quốc nội hư không, phái binh phạm biên, định đánh chiếm Triệu! Nhớ là, đừng để cho thế nhân biết tin tức này từ chỗ ta truyền ra!”

Hãn Hòa bỗng đứng ngẩn đầu!

Không chỉ là hãn, đám người Nghĩa Giải cũng đồng thời nhìn hướng Tôn Nhạc, hai mắt phát sáng.

Trong nháy mắt này, sự mê man trong lòng bọn họ cuối cùng cũng được giải quyết. Hóa ra Tôn Nhạc muốn Tấn Văn công tập trung binh lực tại Triệu cảnh, án binh bất động, mục đích chân thật là vì uy hiếp Triệu!

Có thể tưởng tượng được chỉ cần tin tức này rơi vào tai Triệu hầu. Hãn tất sẽ ném chuột sợ vỡ đồ quý! Hãn vì bận tâm người Tấn mà tiến thoái lưỡng nan!

Hãn Hòa vui mừng đến độ thanh âm cũng run rẩy. Hãn ngưỡng mộ nhìn Tôn Nhạc.” Kế này của Điền công quá hay! Lời này mà rơi vào tai Triệu hầu. Tất sẽ làm cho hãn run sợ trong lòng! Lui binh cũng là chuyện sớm muộn mà thôi!”

Tôn Nhạc cười cười. Biểu tình vẫn thản nhiên như cũ.

Hãn Hòa lắc đầu cảm khái một hồi, đột nhiên hỏi: ” Nói như thế cũng không cần đi Ngụy nữa.”

Tôn Nhạc lắc đầu, từ từ nói: “Triệu hầu xưa nay có dã tâm. Lúc này cho dù có thối lui, hãn quay người đàm phán ổn thỏa cùng người Tấn lại tiếp tục đánh Tề. Mà Tề vì thua trận lần trước, hao tổn rất nặng cần có vài năm thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức. Nếu hãn lại đánh Tề, Tề cũng không có cách nào chống cự. Lúc này đây mục đích của chúng ta, không chỉ là muốn làm cho Triệu lui binh.” Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Hãn Hòa, cười cười.”Nếu như có thể làm Triệu tổn binh mất thành. Mới là thượng sách!”

Hãn Hòa giật mình!

Nghĩa Giải cũng giật mình.

Cũng không biết qua bao lâu, hai tay Hãn Hòa chấp lại, cất giọng lạnh lạnh nói: “Lời công nói thật tuyệt vời!” Hãn ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Tôn Nhạc, bỗng nhiên nói: “Lại không biết công có dự định gì trong thời buổi loạn thế này không?”

Di, sao người này lại nói đến vấn đề này?

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn về phía Hãn Hòa.

Hãn Hòa vẫn chấp tay như cũ, hãn cúi đầu, cực kỳ cung kính tiếp tục nói: ” Hãn Hòa nguyện ý đi theo công!”

Hãn lại chủ động xin được đi theo!

Đây là tình huống lần đầu tiên Tôn Nhạc gặp phải.

Nàng nhìn Hãn Hòa, đột nhiên có điểm hồ thẹn: tại sao ta không có một chút lòng cầu tiến thế này?

Nàng thực sự không có lòng cầu tiến, bởi vậy, đối mặt ánh mắt chờ mong của Hãn Hòa, chỉ có thể né tránh.

Hãn Hòa cũng là nhân vật một phương, nhìn thấy biểu tình Tôn Nhạc như thế, trong ánh mắt hiện lên một chút thất vọng.

Nghĩa Giải nhìn thân ảnh Hãn Hòa thối lui, quay đầu hướng về phía Tôn Nhạc thấp giọng thở dài: “Đáng tiếc muội tử là thân nữ tử, bằng không, vi huynh cũng có ý đi theo.”

A?

Tôn Nhạc ngạc nhiên nhìn về phía Nghĩa Giải.

Vừa nhìn, nàng chống lại một đám ánh mắt ngưỡng mộ. Về phần Nghĩa Giải, cũng đuổi ngựa chạy nhanh đến phía trước.

Phương Bắc của Ngụy là Tấn, phương Đông là Triệu, phương Nam là Sở, Tấn cảnh rất gần Đại Lương, đoàn xe Tôn Nhạc ngày đêm rong ruổi, dùng thời gian một tháng liền đến Đại Lương.

Thành Đại Lương cũng giống đô thành Tấn Triệu, có sự phồn hoa cùng xa xỉ đặc trưng của Trung Nguyên. Ở ngã tư đường, khắp nơi có thể thấy được cô gái vận hoa phục cùng tình lang cười hì hì đi dạo.

Những cô gái đó lớn mật lại không bị thế tục ràng buộc, nhìn đến trượng phu vừa ý liền ập tới.

Ở ngã tư đường người đi đường nhiều lắm, đoàn xe đi rất chậm. Mà Tôn Nhạc vừa tiến vào thành Đại Lương, liền xóc màn xe lên cao cao, hai mắt nàng sáng ngời, vô cùng hứng thú đánh giá mọi nơi.

“Này! Huynh là Tề sứ?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lạnh từ phía sau xe ngựa truyền đến.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp mười lăm mười sáu tuổi, mặt tròn mắt to môi mỏng đang đi theo xe ngựa, vừa nghiêng đầu đánh giá chính mình. Thiếu nữ này mặc thâm y bằng lụa trắng, bên hông mang năm miếng ngọc bội cao thấp khác nhau, bất quá ngọc bội kia đều cực kỳ bình thường, thậm chí ngọc bội có điểm thô ráp. Hai gò má thiếu nữ đỏ hồng, da thịt lộ ra ngoài có chút thô ráp, từ đó có thể thấy được, nàng không phải nữ nhân nhà quyền quý.

Cô gái thấy Tôn Nhạc đánh giá mình, có điểm xấu hổ cắn môi dưới, kêu lên: ” Huynh còn chưa trả lời ta.”

Tôn Nhạc cười cười, “Đúng vậy, ta là Tề sứ.”

Cô gái vui mừng kêu lên: “A, tuổi còn trẻ quá!”

Hai mắt nàng lấp lánh hào quang nhẹ nhàng mà hưng phấn, ngượng ngùng nói: ” Huynh tuổi trẻ như vậy, nhất định còn chưa có thành thân? Ta muốn gả cho huynh, thế nào?”

A?

Tức thì hai mắt Tôn Nhạc mở thật lớn!

Hai mắt bốn người Nghĩa Giải cũng đều mở thật lớn.

Cô gái thấy vẻ mặt Tôn Nhạc kinh ngạc, cắn cắn môi dưới, dũng cảm nhìn thẳng vào nàng, “ Huynh còn là thiếu niên đã được làm sứ giả một nước, nhất định là người phi thường. Ta thích người như huynh vậy, hơn hẳn trượng phu bình thường!” Nàng nói tới đây, lại hỏi, “Ta muốn gả cho huynh, thế nào?”

Thái độ nàng thập phần nghiêm túc.

Tôn Nhạc đưa tay vỗ về cái trán, mơ hồ, nàng nghe được trong đội ngũ có tiếng cười truyền đến.

Cười khổ một cái, Tôn Nhạc ngẩng đầu chống lại cô gái vẻ mặt cấp bách khát vọng nhìn mình, lắc đầu nói: “Không thể.”

Cô gái nghe nàng cự tuyệt trực tiếp như vậy, vô cùng thất vọng, nàng vội vàng nói: “Làm phu nhân* cũng được!”

(*Nam tử thời này lấy một chính thê, vợ bé gọi là phu nhân còn cơ thiếp thì thân phận rất thấp, có thể tùy tiện tặng người khác hoặc đuổi đi =.=)

“Cũng không thể.”

Tôn Nhạc lại lắc lắc đầu, đưa tay về hướng màn xe.

Nhưng nàng vừa mới đưa tay, cô gái đã vươn tay cầm chặt lấy vải màn, nàng cắn môi nhìn Tôn Nhạc, cầu: “Xin hãy suy nghĩ!”

Tôn Nhạc có điểm buồn cười.

Nhưng mà, nàng cười cười, nhưng trong lòng thì rung động, ngẩng đầu chăm chú nghiêm túc đánh giá cô gái chạy chậm bên cạnh xe ngựa, nhìn khuôn mặt quật cường của nàng, Tôn Nhạc đột nhiên hỏi: “Vì sao kiên trì đến vậy?”

Cô gái chạy đến cấp bách, trong giọng nói có điểm thở gấp, “Huynh còn nhỏ tuổi đã có địa vị cao, diện mạo cũng không giống như những kẻ trượng phu thô lỗ. Gả cho huynh, ta sẽ có những ngày thư thái phú quý.

Tuy là phu nhân cũng hơn xa chính thê của người bình thường! Hi hi! Huynh lấy ta đi! Mông ta lớn rất mất đề!”

Lúc mới bắt đầu Tôn Nhạc còn mang vẻ mặt thành thật lắng nghe, đến cuối cùng lại không biết nên khóc hay cười.

Lúc này, xe ngựa cũng tăng tốc, tay cô gái cầm lấy màn xe ra mồ hôi trơn trượt, không cẩn thận một cái liền lỏng rồi rời ra. Tôn Nhạc cầu còn không được, vội vàng kéo rèm xe xuống, ra hiệu xe ngựa gia tốc.

Mất thấy xe ngựa càng chạy càng xa, đuổi không kịp nữa, cô gái kia đột nhiên đặt mông ngồi dưới đất, òa òa khóc lớn lên.

Chờ Tôn Nhạc xốc màn xe lên lần nữa thì thấy đám người Nghĩa Giải đã nhả răng cười.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn thân ảnh cô gái dần dần không thấy, chậm rãi rũ mắt xuống.

Nghĩa Giải cười nói: “Sao không đồng ý?”

Lời này mang theo ý trêu đùa.

Tôn Nhạc không để ý lời trêu chọc của hắn, ngẩng đầu đột nhiên hỏi: “Đại ca, nữ tử gặp người hợp ý, thì nên cố gắng tranh thủ sao?”

“Đương nhiên!” Nghĩa Giải không biết nghĩ tới điều gì, nhìn phương xa thở dài: “ Khi còn trẻ cứ làm theo ý mình, dám yêu dám hận, như vậy khi về già mới không có nhiều hối hận.”

“Khi còn trẻ cứ làm theo ý mình, dám yêu dám hận, như vậy khi về già mới không có nhiều hối hận.”

.

Những lời này của Nghĩa Giải, một lần lại một lần vang lên bên tai Tôn Nhạc, nàng chậm rãi kéo màn xe xuống, cúi đầu, nhẹ nhàng mà lầm bầm lầu bầu, “Là như vậy sao?”

Đội ngũ Tề sứ vừa tiến vào Đại Lương, liền bị Ngụy hầu chú ý. Đám người Tôn Nhạc vừa mới tìm một nơi yên tĩnh vào ở, Ngụy hầu liền phái sứ giả tiến đến triệu nàng tấn kiến.

Ngụy hầu là một hán tử ba mươi bảy ba mươi tám tuổi. Đôi mày rậm của hắn cơ hồ gắn thành một đường, ánh mắt có điểm tối tăm.

Hắn vừa thấy Tôn Nhạc, thân mình liền hơi hơi nghiêng tới trước, nghiêng đầu, âm trầm suy nghĩ, chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm nàng nửa ngày. Biểu tình kia ánh mắt kia, thật là có điểm làm người ta dựng tóc gáy.

Lúc này trong đại điện, trừ bỏ Ngụy hầu ra, chung quanh còn có mấy phụ nhân mỹ lệ hoặc đứng hoặc ngồi, từ y phục, hình như đều là phu nhân của Ngụy hầu.

Những phu nhân này từ sau khi Tôn Nhạc đi vào, cũng rất hứng thú đánh giá nàng không ngớt, các nàng vừa xem, vừa che miệng cười trộm, thậm chí châu đầu ghé tai bình luận .

Về mặt Tôn Nhạc bình tĩnh, khoe miệng khê nhếch ngồi xuống sập đối diện Ngụy hầu. Nàng thi lễ thật sâu, cao giọng nói: “Tề sứ Diên nhạc tham kiến đại vương!”

Thanh âm của Tôn Nhạc, rốt cục làm cho Ngụy hầu dời ánh mắt đi. Hắn tự tay ra hiệu một phu nhân rót rượu ỉnh cùng Tôn Nhạc, sau khi cầm chén rượu uống một ngụm lớn, Ngụy hầu mở miệng, “Diên Nhạc, người là vì Tề quốc mà đến cầu cứu cô?”

Tôn Nhạc cao giọng trả lời: “Vâng ạ!”

Ngụy hầu lắc lắc đầu, quyết đoán nói: “Cô không thể xuất binh!”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, chấp tay trước ngực cao giọng nói: “Đại vương trước đây không lâu bị người Triệu xâm lấn, cắt năm thành cho nó.

Đại vương đường đường là trượng phu, lại không có ý muốn báo thù ư?” Dừng một chút, Tôn Nhạc còn nói thêm: “Diên Nhạc đã thuyết phục người Yên thôi binh, Tấn hầu cũng nguyện cứu giúp cho Tề. Nếu như đại

vương có thể binh xuất cứu Tề, chẳng những thành ân nhân của Tề, cũng có thể cùng Tề, Tấn khiến Triệu đại bại! Chia đất của Triệu! Thù cắt thành nhục nhã cũng có thể báo! Chẳng phải thật vui sướng sao?”

Tôn Nhạc chậm rãi mà nói, nói đến hầu kết Ngụy hầu liên tục lẫn lộn. Tròng mắt âm trầm của hắn lại liếc nhìn Tôn Nhạc chằm chằm một hồi, mới uống một hớp rượu, “Cô muốn báo thù.” Hắn buông cốc, thở dài một tiếng, “Nhưng cô lúc này tự thân còn khó bảo toàn, Hàn hầu đã chuẩn bị tấn công Đại Ngụy ta!”

Trong chuyện này quả nhiên có duyên cớ. Tôn Nhạc đã nghĩ, Tề quốc cầu viện các nước chung quanh thì nhất định đã cầu Ngụy Quốc, dựa theo lẽ thường, Ngụy Quốc hẳn là mang hận ý với Triệu, sẽ tương trợ cho Tề. Nhưng hắn không đáp ứng xuất binh. Hiện tại xem ra, đây cũng là lý do Ngụy không thể xuất binh.

Thời đại này tin tức truyền đi quá chậm, Tôn Nhạc vẫn không thể biết được, vì sao Ngụy Quốc lại không đáp ứng xuất binh cứu Tề, Ngụy hầu vừa nói như thế, nàng cuối cùng đã hiểu.

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng Ngụy hầu, đột nhiên cười nói: “Đây chỉ là việc nhỏ! Nhạc nguyện đi Hàn Quốc trước, thuyết phục Hàn hầu bỏ ý đánh Ngụy.”

Ngụy hầu kinh hãi, thân mình hắn nghiêng về phía trước, nhìn thẳng Tôn Nhạc liên tục hỏi: “Thật sao?”

“Không dám có lời dối trá!”

“Tốt lắm! Chỉ cần Hàn hầu không đến đánh Ngụy, cô nguyện xuất bốn trăm chiến xa, năm vạn sĩ tốt đánh Triệu cứu Tề!”

“Vâng! Nhạc xin tuân lệnh!”

Sau khi đạt thành hiệp nghị, Tôn Nhạc tìm cớ, liền cáo lui ra khỏi Ngụy cung. Nàng vừa về tới chỗ ở, liền hạ mệnh lệnh, ngày hôm sau liền chạy tới Hàn Quốc!

175. Chương 175: Bước 4: Thuyết Phục Hàn, Kế Thành Viên Mãn.

Khi tới đô thành Yến quốc cùng Tấn quốc thì đoàn xe còn nghỉ ngơi mấy ngày mới tiếp tục đi, bây giờ thì quá vội vàng. Bất quá Tôn Nhạc còn chưa kêu khổ, đám Tề nhân cùng Kiểm Sư tự nhiên lại càng không dám không biết xấu hổ mà than khổ.

Tuy nói như thế, nhưng Tôn Nhạc bị xe ngựa lắc lư đến mông đau ê ẩm, khớp xương toàn thân đau nhức không khỏi âm thầm chờ mong, “Lần này sau khi đến Hàn quốc, nhất định phải nghỉ ngơi hồi phục một thời gian.”

Lần này xuất hành, đến nay mọi chuyện đều thập phần thuận lợi, hơn nữa còn bình an vô sự. Bất tri bất giác, tâm thần Tôn Nhạc cũng thả lỏng.

Yêu cầu thẳng thắn mà ngay thẳng của cô gái gặp được ở thành Đại Lương kia, còn có lời giải thích của Nghĩa Giải, cứ mãi hiện lên trong đầu nàng. Có khi Tôn Nhạc nghĩ đi nghĩ lại liền có điểm si ngốc. Nàng mơ hồ cảm giác được, đối với chuyện tình cảm, mình cũng quá mức bị động cùng nhát gan.

Đại Lương cách Hàn không xa, ngày đêm giục ngựa cũng không quá một tháng liền đến nơi.

Hàn Quốc cách Trung Nguyên có điểm xa, nơi này nhiều núi non, khá giống Sở, bất quá không ướt át nhiều mưa như Sở cảnh.

Thời đại này, càng tới gần Trung Nguyên thì càng phồn hoa, cách Trung Nguyên càng xa càng hoang vắng. Bởi vậy, thực lực của Hàn Quốc rất là bình thường, sần sần như Ngụy.

Theo thời gian trôi qua, đám người Tôn Nhạc biết được, Tề Triệu đã đánh mấy trận lớn, hai bên đều có thương vong. Tổng thể mà nói, thương vong của người Tề đương nhiên lớn hơn chút.

Về phần tin tức Tôn Nhạc muốn đám người Hân Hòa nhả đòn đến trong tai Triệu hầu, hai tháng trôi qua, cũng không biết đã đưa đến hay chưa. Với hiệu suất xử lý thế sự lúc này, muốn tin tức này thật sự rơi vào trong tai Triệu hầu, còn cần trải qua một ít trắc trở.

Hôm nay, đoàn xe rốt cục lái vào thành Bình Dương.

So với các nước ở Trung Nguyên mà nói. Thành Bình Dương bất kể là con người hay là kiến trúc đều có thiên hướng tinh tế. Hai bên ngã tư đường chủ yếu là nhà trệt bằng gỗ, nhà đá cũng ít thấy.

Lúc này Tôn Nhạc biết Hàn đã ước hẹn cùng Tần quốc. Khi họ đánh Ngụy, Tần quốc sẽ khoanh tay đứng nhìn, không can thiệp vào. Cuộc chiến tranh lần trước khiến cho Hàn Quốc e ngại Tần. Sau khi nghe Tần chịu đáp ứng sẽ không thừa dịp khi chính mình xuất binh đánh Ngụy khi dễ mình. Liên cảm thấy thực an lòng.

Từ lúc Tề Triệu đại chiến. Cái tên Điền Nhạc bên ba chạy khắp nơi đã nhanh chóng vang khắp bốn phương.

Tôn Nhạc vốn nghĩ rằng khi biết mình mang ý đồ mà đến thì Hàn hầu sẽ lánh tránh nàng. Nào biết đâu rằng, hôm đó nàng mới vừa vào thành Bình Dương. Buổi tối liền nhận được tin Hàn hầu triệu kiến.

Lúc này, Tôn Nhạc vẫn chỉ dẫn theo bốn người Nghĩa Giải như cũ. Ngồi trên xe ngựa liền chạy tới Hàn vương cung.

Xe ngựa lái vào Vương Cung, đi qua con đường lát đá cẩm thạch cùng đèn lồng. Chạy qua mấy chỗ ngã rẽ u ám, đi vào trong một cái sân.

Trong sân thực im lặng, chỉ có mười mấy cái đèn lồng phiêu diêu trong gió đêm. Trong sân, vệ sĩ cảm thương mà đứng bất quá chỉ mười mấy người.

Tôn Nhạc làm Tề sứ tới nay, còn chưa từng đến Vương Cung của người nào, mà an tĩnh gần như lặng lẽ mà đi như vậy. Vừa rồi khi tiến cung, xe ngựa của nàng đi qua cửa hông thứ ba. Để cho sứ giả một quốc gia đi cửa hông, là một hành vi thực vô lễ. Nhưng mà, Hàn Tín đại phu dẫn nàng tiến đến lúc đó, đối với nàng có vẻ thập phần tôn kính mà có lễ. Loại tôn kính có lễ này cũng không phải là kiểu hành vi của một đại phu* đối xử với sứ thần nước khác.

(*Đại phu: chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ)

Cho nên, nàng đề lòng hiếu kỳ xuống, bình thần đi theo sau xe ngựa của Tín đại phu.

“Điền công, mời!”

Tín đại phu hướng Tôn Nhạc thi lễ, dẫn nàng đi vào một gian sương phòng.

Trong sương phòng, ánh sáng đèn lồng không lớn, sau khi Tôn Nhạc đi vào, chớp mắt vài cái, mới thấy trên sập chính giữa phòng ngồi năm người. Một người trung niên và bốn năm thiếu nữ xinh đẹp hầu rượu, đảm chân cho hắn, mà người trung niên kia cầm rượu trong tay, lười biếng híp nửa mắt.

Người trung niên kia sắc mặt hơi vàng, hai mắt dài nhỏ, râu dài, đội quan vương hầu. Tôn Nhạc vừa thấy, vội vàng thi lễ thật sâu, “Tề sứ Điền Nhạc tham kiến đại vương!”

“Cô nghe thấy tên Điền Nhạc đã lâu, hôm nay được nhìn thấy, hết sức vinh hạnh, mời!”

“Tạ bệ hạ coi trọng.”

Tôn Nhạc ngồi xuống trên sập đối diện Hàn hầu. Tín đại phu lui ra phía sau vài bước, đứng bên trái Hàn hầu. Đám người Nghĩa Giải thì không cần phải nói, vẫn đứng ở trong sân chờ Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc ngồi xuống, Hàn hầu liền vẫy tay ra hiệu chúng cô gái lui ra, hắn nâng cốc đặt trên bàn, ngừng đầu nhìn Tôn Nhạc chăm chăm bắt đầu tinh tế đánh giá. Sau một lúc lâu đánh giá, hắn mở miệng, “Từ khi nghe Điền công còn trẻ, quả nhiên là thật!”

Tôn Nhạc cười, chấp tay trước ngực nói : “Tuy tuổi nhỏ, cũng là một trang anh kiệt!”

Hàn hầu cười lên ha hả, “Rất tốt!”

Hắn cười cười, thanh âm ngừng lại. Chỉ thấy Hàn hâu hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, khách khí nói: “Cô nghe thấy tên Điền công lâu vậy, hiện tại có một vấn đề khó khăn, không biết công có thể giúp chăng?”

Hàn hâu này, cứ nhiên mới mở miệng là muốn mình giải quyết vấn đề khó cho hắn? Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, nhớ tới những điểm kỳ quái dọc theo con đường đến đây, lập tức nghiêm nghị đáp: “Vâng!”

“Rất tốt!”

Hàn hâu được Tôn Nhạc hứa hẹn, có vẻ vô cùng vui vẻ. Hắn cau mày hơi trầm ngâm, mở miệng nói: “Tướng quốc Công Trọng Di, trợ giúp cô đã nhiều năm, từ khi cô lần đầu bại vào tay Sở, lần thứ hai bại vào tay Tần, cô có nhiều chuyện phải lo nghĩ. Mà khi thế Trọng Di ngày càng thịnh, có người già chịu lạnh, hắn gấp liền cởi áo, có trẻ mồ côi bệnh nặng, hắn dừng xe khóc thương, thế nhân đều xưng tụng là hiền đức! Cô rất lo lắng, không biết Điền công có cách gì chăng?”

Tôn Nhạc hoàn toàn rõ ràng rồi. Hàn hâu là nói sau khi hắn bị đánh bại hai lần, uy vọng ở trong nước giảm xuống, mà Tướng quốc công Trọng Di của hắn lại thu mua lòng người khắp nơi, uy vọng ngày mạnh. Hiện tại Hàn hâu cảm thấy không thoải mái, cứ nhiên hướng một người ngoài như mình cầu kế.

Tôn Nhạc rơi vào trầm tư.

Lúc nàng trầm tư, Tín đại phu tự mình tiến lên, rót rượu cho nàng.

Tôn Nhạc trầm tư một lát sau nhìn Hàn hâu, mỉm cười, lông mi thật dài phẩy phẩy, “Cũng có một kế có thể sử dụng.”

Hàn hâu mừng rỡ, nghiêng thân về phía trước nhìn Tôn Nhạc chằm chằm nói: “Mời nói.”

Tôn Nhạc từ từ nói: “Vương tại sao không ngợi khen phẩm đức của Công Trọng Di với dân chúng? Vương hãy công bố, ‘Quả nhân* lo dân đói, Di phát lương thực, quả nhân lo dân lạnh, Di cấp cho quần áo. Quả nhân lo buồn vì dân chúng, mà Di cũng buồn theo. Những việc Di làm, rất đúng ý quả nhân.’ Sau này Trọng Di càng làm việc thiện, đại vương càng ngợi khen nhiều hơn.”

(*Quả nhân: cách xưng hô của vua chúa thời xưa)

Tôn Nhạc nói đến đây, thấy Hàn hâu có vẻ suy nghĩ sâu xa khó hiểu, không khỏi cười cười, tiếp tục nói: “Như vậy qua một hai tháng, Vương chọn một ngày trên triều, trước mặt mặt quần thần, ở trong đại điện làm lễ với Công Trọng Di, cảm kích hắn mấy năm nay tuân lệnh Vương, lao khổ làm việc thiện khắp nơi, cũng ra bố cáo trong nước, nói Vương sẽ chọn một ngày, tự mình ban thưởng ngô cốc lương thực cho dân chúng đang đói khổ.”

Tôn Nhạc khẽ cười nói: “Như thế, Vương chỉ cần làm việc thiện một lần, các dân chúng sẽ nói, ‘Công Trọng Di đối xử tử tế với dân chúng, sợ dân khổ, đều là được đại vương dạy a!’ như thế, ngày sau nếu Công Trọng Di làm việc thiện, đều là công của đại vương! Nếu hắn không muốn làm việc thiện nữa, Vương sẽ công bố thiên hạ, trước mặt mọi người trách cứ hắn!”

“Hay!” Hàn hâu nghe đến đó, hai mắt xoát một cái sáng trong, hắn liên tục vỗ đùi mình thở dài: “Hay! Quá hay ~”

Hàn hâu vọt đứng lên, hướng về phía Tôn Nhạc vái chào thật sâu, “Điền công quả nhiên đại tài, cô đã được một bài học!”

Tôn Nhạc vội vàng hoàn lễ.

Kế sách này của Tôn Nhạc, cởi đi mối hoạ lớn trong lòng Hàn hâu, trong thời gian ngắn, Hàn hâu không còn âm trầm, tinh thần phấn chấn.

Hắn vỗ về râu dài, vừa đánh giá Tôn Nhạc, vừa ha ha cười nói: “Điền Nhạc đến lần này, là vì chuyện Tề Triệu đánh nhau phải không?”

“Vâng ạ!”

Tôn Nhạc cao giọng đáp. Nàng nhìn Hàn hầu chăm chăm, nói: “Nhạc tới chuyện này, là muốn khuyên đại vương không thể đánh Ngụy.”

Nàng thốt lời này ra, trên mặt Hàn hầu lập tức lộ ra biểu tình do dự.

Tôn Nhạc mỉm cười, hai mắt phát sáng nhìn Hàn hầu, trầm giọng nói: ” Nếu đại vương đánh Ngụy, Hàn sẽ nguy to!”

Hàn hầu cau mày, gương mặt nghiêm túc nhìn về phía Tôn Nhạc, có điểm khó hiểu, cũng có chút cảm thấy nàng chỉ đang nói chuyện giật gân, “Có thể nói rõ hơn không?”

“Được!” Tôn Nhạc cao giọng đáp. Thân mình nàng nghiêng về phía trước, hai mắt sáng quắc nhìn Hàn hầu chăm chăm, nghiêm túc nói: “Xin hỏi đại vương, Hàn giáp với nước gì?”

Hàn hầu nhíu mày đáp: “Sở!”

Tôn Nhạc cười cười, “Đúng vậy! Hàn giáp Sở quốc, mà không lâu trước đây, đại vương cùng Tề, Ngụy giáp công Sở quốc, đã đắc tội nó. Đại vương lần này đánh Ngụy, chẳng lẽ không sợ Sở Nhược thừa dịp lúc quốc nội đại vương hư không vì phái binh đánh Hàn, một Nam một Bắc, cùng Ngụy biến thành thế giáp công, khiến cho đại vương hai mặt đối địch sao?”

Sắc mặt Hàn hầu trắng nhợt.

Hắn thì thào lẩm bẩm, “Hai mặt đối địch?” Đây cũng là lần đầu tiên thành ngữ hai mặt đối địch này xuất hiện trên đời, bốn chữ này vừa ra, sắc mặt Hàn hầu liền thay đổi.

Tôn Nhạc thấy hắn có chút khấn trương, tiếp tục nói: “Nhạc nghe rằng đại vương cùng Tần hầu ước hẹn, cầu lúc Hàn đánh Ngụy, Tần không gây bất lợi cho Hàn, phải không?”

Sắc mặt Hàn hầu âm trầm gật gật đầu.

Tôn Nhạc từ từ nói: “Đại vương suy nghĩ chưa chu toàn a!”

Hàn hầu ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, chờ lời giải thích của nàng. Tôn Nhạc cười lạnh nói: “Tần hầu tuy rằng đứng đầu Tần quốc, nhưng tình nhuệ nước Tần đều ở trong tay Thập Tam vương tử Doanh Thu, Doanh Thu từ trước đến nay làm việc đều không nghe lệnh Tần hầu. Đại vương không sợ khi Hàn phía bắc có Ngụy, phía nam có Sở giáp công thì Doanh Thu thấy có tiện nghi nên lấy binh lực của mình đánh Hàn? Đợi khi Hàn đã nguy, Tần hầu chỉ cần đem việc vi phạm lời thề đẩy đến trên người Doanh Thu, là có thể an tâm phân chia thành trì của Vương!”

Lúc này, sắc mặt Hàn hầu hoàn toàn đại biến .

Hắn vọt đứng lên. Vừa mới đứng lên, Hàn hầu liền từ từ ngồi xuống. Hắn hướng tới Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, cung kính nói: “Diễn công có thể dạy ta chăng?”

Tôn Nhạc nghĩ thầm: được chuyện rồi, nàng từ từ nói: “Đại vương chỉ cần không lâm vào tình cảnh như thế khi đánh Ngụy là được.”

Hàn hầu gật gật đầu, hắn thở dài một tiếng, hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực cười khổ nói: “Nếu như thế, Hàn không đánh Ngụy nữa.”

“Rất tốt!”

Chiếm được lời hứa hẹn của Hàn hầu, Tôn Nhạc thở ra một hơi thật dài trong lòng. Nàng nhắm hai mắt lại, thầm suy nghĩ: chỉ cần sứ giả Hàn quốc đem lời này truyền vào trong tai Ngụy hầu, nhiệm vụ của ta lần này liền hoàn thành viên mãn.

Thẳng đến khi xe ngựa chạy nhanh ra Hàn cung, Tôn Nhạc vẫn còn không nhúc nhích ngồi phịch trong xe ngựa, mềm nhũn như bùn nhão. Cũng không biết vì sao, người vừa buông lỏng, liền chỉ cảm thấy mỗi một ùn ùn đánh úp lại.

Đám người Nghĩa Giải thánh lực hơn người, những lời Tôn Nhạc vừa ứng đối cùng Hàn hầu đều nhất nhất nghe lọt vào tai. Bọn họ nhìn Tôn Nhạc im lặng không một lời ngồi ở trong xe ngựa, đột nhiên đều có một loại cảm giác kính sợ, cũng không dám đi quấy rầy nàng.

Lần này đi sứ bốn nước, Tôn Nhạc sáng tạo ra ba cái thành ngữ truyền lưu thiên cổ, “Môi hở răng lạnh” , “Vây Triệu cứu Tề” “Hai mặt đối địch” . Bọn họ có thể tưởng tượng, không bao lâu nữa, cái tên Điền Nhạc này sẽ lan truyền đến thế nhân đều biết! Hơn nữa lúc này, nàng chính là lấy thân phận thiếu niên tuổi nhỏ, hoàn toàn chân chính đi lên đứng đầu hàng ngũ trí giả!

Tôn Nhạc không có tâm tình để ý tới sự cảm khái của đám người Nghĩa Giải, nàng nhắm mắt lại, thầm suy nghĩ: lúc này, ở thành Bình Dương nghỉ ngơi mấy ngày đã! Nàng thật sự mệt mỏi đến ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động, đảo điên và mệt nhọc, khẩn trương cùng vất vả trên đoạn đường đến đây, đều vọt tới vào một khắc này.

176. Chương 176: Thân Nữ Nhi Bị Bại Lộ

Sau khi về tới chỗ ở, Tôn Nhạc chuyện gì cũng không quản, nằm xuống liền ngủ ngay, khi nàng tỉnh lại lần nữa thì đã là xế chiều ngày hôm sau.

Vẫn không nhúc nhích nằm ở trên giường, Tôn Nhạc xuyên qua tầng tầng màn trướng nhìn về phía màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nhìn ánh nắng sáng choang xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào trong phòng kia.

Cũng không biết đã nhìn bao lâu, thẳng đến tròng mắt mỏi rồi, Tôn Nhạc mới dời tầm mắt đi.

Sau khi lại nằm trên giường nửa canh giờ, Tôn Nhạc mới rời giường rửa mặt chải đầu.

Khi nàng đi ra ngoài cửa phòng, bên ngoài là tiếng cười hì hì, tiếng ồn ào không dứt bên tai.

“Điền Nhạc, công đã tỉnh?”

Nghĩa Giải bước đi đến hướng nàng, hần mím cười nói: ” Sáng sớm hôm nay, Hàn sứ đã tiến về hướng Ngụy Quốc.”

Thật tốt quá, khoe miệng Tôn Nhạc giương lên. Nhìn về phía Nghĩa Giải nói : “Ta muốn ở thành Bình Dương nghỉ ngơi lâu một chút.”

Nghĩa Giải gật gật đầu. Hân Hòa đứng cách hai người năm thước vừa nghe đến những lời này của Tôn Nhạc liền chạy ra, đi an bài.

Thời gian trôi qua nhanh như điện. Nháy mắt, Tôn Nhạc đã ở thành Bình Dương gần người bốn tháng rồi.

Ngụy hầu dĩ nhiên đã xuất binh tiến nhập chiến trường, cùng người Tề phạt Triệu. Mà cùng lúc đó, câu nói Tôn Nhạc bảo Hân Hòa truyền ra kia cũng truyền đến trong tai Triệu hầu. Triệu hầu kinh hãi, phái người tinh tế tìm hiểu hành động của người Tấn. Lại nhận được kết quả lời đồn đãi này là chuyện có thực.

Bởi vậy, từ hai tháng trước, người Triệu bắt đầu lui binh. Nhưng lúc này viện binh Ngụy Quốc đã tới. Người Tề làm sao để họ sau khi đoạt được mười mấy cái thành trì của mình lại dễ dàng nói lui là lui? Lập tức, liên quân Tề Ngụy đuổi theo người Triệu không chịu từ bỏ.

Người Tề vội vàng nhất nhất thu hồi thành trì. Mà người Ngụy lại vội vàng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Muốn từ chỗ người Triệu kiếm chút béo bở.

Lúc này, Tấn vẫn công cũng cảm thấy chuyện tốt ngư ông đắc lợi có khả năng thành công rồi, lập tức cũng không chờ đợi nữa, phái sĩ tốt đang đóng quân lập tức ra trận, trực tiếp công kích Triệu!

Người Triệu bị Tề, Ngụy, Tấn ba nước vây công, nhất thời thần hồn nát thần tính, lâm vào giữa khốn cảnh.

Triệu sứ được phái ra, chạy đến Tần xin viện binh. Nhưng chiến tranh mấu chốt là đúng thời cơ, đợi cho sứ giả tới Tần cũng đã cần một khoảng thời gian, về phần chờ nước Tần áp ứng xuất binh sau đó lại phái đại quân trợ trận thì người Triệu đã liên tiếp bại trận rút lui, Hàm thành đã rơi vào tay người Tấn. Mà lúc này thành trì của Triệu bị ba nước đoạt được, đã chùng hơn chục tòa .

Tần gia nhập, chiến cuộc chính thức tiến vào trạng thái giằng co. Nguyên khí của Triệu đã thương tổn nặng, Tề cũng chống đỡ không nổi đại quân tiêu hao non nửa, về phần Ngụy cùng Tần, quay mắt về phía liên quân Tần Triệu khí thế bức người mà đến, cũng đều sinh ý thối lui.

Chờ tin tức rơi vào trong tai Tôn Nhạc thì chiến tranh đã chuẩn bị kết thúc, các quốc gia bắt đầu thương lượng công việc triệt binh.

Trong bốn tháng này, theo đại chiến các nước lập lại thế giằng co, cái tên Điền Nhạc vì Tề mà bôn ba khắp nơi, cùng với những hành vi lời nói của nàng khi chạy giữa các nước, đã thành ai ai cũng biết.

Trong sân, Tôn Nhạc sau khi luyện tập Thái Cực quyền một canh giờ, tắm rửa sạch sẽ, đeo mũ sa liền đi vào trong thành Bình Dương.

Trong vòng mấy tháng này, lúc rỗi rảnh nàng liền luyện Thái Cực quyền một chút, ra ngoài đi dạo phố, thân là Tề sứ còn thường thường tham gia một ít yến hội, ngày qua rất ngày là nhàn nhã.

Đương nhiên, với Tôn Nhạc, lý tưởng nhất là đến nơi không có ai nhận ra mình, đó mới là nhàn nhã thực sự.

Tuy nói như thế, hiện tại nàng cũng có tiền, tùy tiện đến bất cứ đô thành của chư hầu nào đều có thể sống một cuộc sống rất không tồi. Nhưng không biết tại sao, nàng vừa nghĩ tới một mình sống trong một thành thị xa lạ, nàng liền cảm thấy có điểm trống rỗng, có điểm do dự.

Trong tửu lâu Lạc Hương, Tôn Nhạc tựa vào trên một cái sập gần cửa sổ, ở bên trái nàng, là bốn người Nghĩa Giải hợp thành một bàn. Lúc này rượu và thức ăn còn chưa có đem lên, Tôn Nhạc nghiêng đầu, lặng lẽ nhìn dòng người lui tới ở ngã tư đường.

Tửu lâu có hai tầng, tầng hai chỗ Tôn Nhạc ngồi không nhiều người lắm, chỉ có vài người ít ỏi, một tầng phía dưới lại ồn ào náo động rung trời, tranh cãi ầm ĩ không thôi.

Tôn Nhạc ngồi một lúc, cầm bình rượu tiểu nhị đưa tới, chậm rãi rót vào chén ngọc. Dòng rượu màu vàng nhạt lưu chuyển trong chén ngọc, phản chiếu lên ánh mắt sáng ngời của nàng.

Đột nhiên, một giọng nói có điểm khàn khàn từ dưới lầu truyền đến, “Thế đạo này thật đúng là cái lời đồn đãi gì cũng có, ta cứ nhiên nghe được có người nói, thuyết khách thiếu niên Điền Nhạc kia chính là nữ tử!”

Oanh ——

Hai chữ Điền Nhạc này vừa vào tai, Tôn Nhạc chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt bức mình. Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn về phía đám người Nghĩa Giải, muốn biết mình không phải đã nghe lộn tên.

Bốn người Nghĩa Giải còn đang uống rượu, không có chút khác thường nào. Trái tim Tôn Nhạc vững vàng hơn một chút.

Lúc này, lầu một đã nổ tung, “Lời ấy thật sao?” “Có gì nói như vậy?” “Điền Nhạc, Tề sứ Điền Nhạc phải không? Tiểu tử đó gầy yếu yếu ớt, thanh thanh tú tú, cũng là có hai phần giống nữ nhân!”

Tiếng kêu la liên tiếp từ mọi nơi truyền đến, trong nháy mắt liền náo loạn thành một đoàn. Ở thời đại này, thật đúng là không tin tức nào bạo phát hơn chuyện một danh nhân là nữ nhân.

Đến thời điểm này, Tôn Nhạc không còn nghi ngờ lỗi tai của mình nữa, nàng vươn tay lôi kéo mũ sa, vừa đứng dậy, Nghĩa Giải đã chạy đến bên người nàng, lo lắng nói: “Sự tình không hay, mau chóng nghĩ kế hoạch tác chiến mới được.”

Hai tay Tôn Nhạc chống bàn, lúc này nàng đã bình tĩnh lại. Ngẩng đầu nhìn Nghĩa Giải, Tôn Nhạc thấp giọng hỏi: “Sự tình đã bại lộ, sợ là không thể xử lý qua loa.” Cẩn cẩn môi, Tôn Nhạc trầm giọng nói, “Nếu như Hàn hầu biết được, sẽ đối xử với ta như thế nào?”

Tuy rằng nàng tới cái thời đại này cũng lâu lắm rồi, nhưng thật sự hiểu biết về thế sự chỉ có hạn, bởi vậy mới lên tiếng hỏi.

Nghĩa Giải nhíu mày nói:

“Vì thanh danh, Hàn hầu sẽ không làm gì. Bất quá cứ như vậy, ngày sau sợ...”

Tôn Nhạc đã rõ rồi. Chính mình đang mang thân phận Tề sứ, nên Hàn hầu cùng đám quý tộc này sẽ không dễ dàng bắt mình nghiệm thân, khiến mình khó xử, nhưng mình lại không khỏi rơi vào giữa các lời đồn đãi.

“Đi thôi.”

“Dạ.”

Năm người đi xuống lầu thì hán tử kia vẫn còn khàn khàn tiếp tục nói: “Tin tức này rất là đáng tin! Nghe nói Điền Nhạc kia chính là Tôn Nhạc, trước kia là cơ thiếp bên người Thúc tử. Sau cũng không biết vì thế nào mà đến bên cạnh Sở Nhược Vương, thành tâm phúc của hắn.”

“Nghe rộn cả người!”

“Không đáng tin!”

“Huynh đài lời này từ đâu mà biết được? Sở ư hay là Tề?”

Trong tiếng bình luận và tranh cãi chín người mười ý, Tôn Nhạc liếc nhìn hán tử cao gầy kia, cũng không quay đầu lại thấp giọng nói: “Tìm cách từ miệng người đó tìm ra người gieo tin đồn!”

“Dạ.” Một trong ba Kiểm sự Sở Vương phái tới nhẹ giọng đồng ý.

Ở trong một đám huyền ảo, Tôn Nhạc đi nhanh ra bên ngoài, rất nhanh liền biến mất ở trong dòng người.

Lúc này, nàng có điểm may mắn vì chính mình không thích điều võ dương oai, nếu mình ngồi trên xe ngựa đại biểu thân phận Tề sứ mà ra cửa, lúc này chỉ sợ là muốn đi cũng đi không được.

Tôn Nhạc vừa đi, vừa tiếp tục phân phó nói: “Phái thêm vài người, tìm xem còn có những người lan truyền việc này không, bí mật bắt toàn bộ những người này lại.”

“Dạ.”

Tôn Nhạc nhắm hai mắt lại, than khẽ thở ra một hơi. Nghĩa Giải đi lên hai bước, thấp giọng hỏi: “Tôn Nhạc muội thông minh hơn người, có nghĩ tới là người phương nào gây nên không?”

Khóe miệng Tôn Nhạc bĩu một cái, vừa trả lời vừa như thì thầm với chính mình: “Người biết Điền Nhạc là Tôn Nhạc cũng không có mấy người, mà trong những người này, kẻ có thể đem việc này lan truyền ra bốn phía chỉ có một hai người. Muội căn bản không cần tra cũng có thể biết là ai truyền tới, nhưng mà, muội nhất định phải tra, muội cần một câu trả lời thỏa đáng!”

Tôn Nhạc nói tới đây, trong mắt hiện lên một chút sát khí, nàng oán hận mà nghĩ: Trĩ cơ, xem ra người đem những lời ta nói với người biến thành gió thoảng bên tai rồi!

Tôn Nhạc vừa đi vừa suy nghĩ, nhưng mà nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra biện pháp giải quyết tình cảnh trước mắt. Đối với lời đồn đãi truyền lưu từ phố phường này, nàng căn bản không thể biện giải! Nàng cũng không muốn biện giải!

Nàng cũng nghĩ tới, có nên trở về phủ sứ giả hay không. Nhưng mà, ý nghĩ này chỉ mới thoáng qua, liền bị Tôn Nhạc phủ định rồi, nếu sự tình đã phát sinh, vậy trực tiếp đối mặt thôi!

Chính là, từ nay về sau sợ là đã chân chính bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió!

Năm người trở lại trong phủ thì ánh mắt mọi người nhìn về phía Tôn Nhạc có điểm biến hóa. Xem ra, sự tình thật sự đã truyền ra.

Tôn Nhạc vừa đi vào sân của mình, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một kiểm khách thiếu niên kêu lên: “Điền công tử, Hàn hầu ời!”

Tôn Nhạc đột nhiên phanh lại nhìn về phía kiểm khách thiếu niên kia, “Chuyện gì mà phải mời ta?”

Kiểm khách thiếu niên kia nghiêng mắt nhìn Tôn Nhạc, lúng ta lúng túng nói: “Người tới nói, nói thế nhân đều đồn đãi công tử là nữ tử, Hàn hầu muốn mời công tử đi gặp ba mặt một lời.”

Ba mặt một lời? Sợ là đi nghiệm thân thì có?

Nghĩa Giải thấp giọng thở dài: “Nếu lúc trước tìm một cái thể thân thì tốt rồi.” Tôn Nhạc cười khỏ.

Tôn Nhạc nhìn về phía thiếu niên kiếm khách kia, sau khi trầm tư một chút, từ từ nói: “Người đi nói lại với người tới, nói, Điền Nhạc nghĩ lời đồn không thể lừa gạt người thông minh, chuyện như thế Điền Nhạc khinh thường không muốn biện giải!” Thấy kiếm khách thiếu niên kia còn thất thần, Tôn Nhạc nhú mày, thấp giọng quát: “Còn không nhanh đi?”

“Dạ, dạ.”

Nhìn kiếm khách thiếu niên như mũi tên vội vàng chạy ra, Tôn Nhạc cắn môi, sau một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Nói thật, sự tình đến nước này, đầu óc của nàng liền có điểm hỗn loạn. Lúc này Tôn Nhạc thật đúng là là không biết phải xử lý chuyện này như thế nào mới là chính xác, tựa hồ biện pháp duy nhất, đó là cứ tiếp tục để như vậy.

Cúi đầu, Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, lẳng lặng suy nghĩ.

Nàng đứng ở nơi đó hồi lâu cũng không động đậy, năm người Nghĩa Giải sau khi nhìn thoáng qua nhau, chậm rãi lui về phía sau, để Tôn Nhạc một mình ở lại trong sân suy nghĩ.

Những người phao lời đồn rất nhanh liền bị bắt trở lại, Tôn Nhạc sau khi dùng một ít thủ đoạn biết được, đúng như nàng dự đoán, lời đồn đãi là từ chỗ Trĩ đại gia* truyền đến. Một tháng trước, nàng ta tranh cãi kịch liệt với Sở Nhược Vương một hồi, Trĩ cơ nổi giận dùng dùng bỏ đi, không lâu sau liền phái ra một lượng lớn nhân mã, đi đến các quốc gia truyền lại tin tức này.

(Myumyu:Có bạn thắc mắc vì sao Myu lại gán tên các người đẹp như Trĩ cơ, Yến Ngọc Nhi thành Trĩ đại gia, Yến đại gia. Myu chỉ edit theo nguyên tác, nên đã tra baidu để rõ ràng hơn, từ đại gia là một tôn xưng của phụ nữ ngày xưa. Có các dẫn chứng như sau:

1. Tấn thư · Liệt Nữ Truyền kì · Mạnh Sưởng thê Chu thị : “Phụ mẫu quân ở đại sảnh, bàn bạc những mưu kế phi thường, ngoài sự hiểu biết của phụ nhân! Chuyện không thành, bị bắt làm nô tỳ phụng dưỡng đại gia, nghĩa bất dung tình.”

2.Đường Triệu Lân Nhân thoại lục quyển ba: “Đêm qua Đại gia ngủ không yên, khiến mọi người lo lắng.”)

Hơn nữa, phương thức nàng ta truyền lời đồn đãi, là phao tin ở Triệu Tần trước, cuối cùng mới đến Hàn Quốc. Đến khi Tôn Nhạc biết được, khắp thiên hạ mọi người đã biết thiếu niên trí giả Điền Nhạc chính là một nữ nhi, tên của nàng là Tôn Nhạc, nguyên là cơ thiếp của âm dương gia Thúc tử. Cũng không tuân thủ nữ tắc, dịch dung muốn đi ganh đua cao thấp cùng tượng phu trong thiên hạ.

Tôn Nhạc gắt gao nhắm mắt lại, sau khi nàng phân tích một buổi tối, rốt cuộc hiểu rõ tình cảnh mà mình gặp phải: tất cả hành động của nàng từ trước đến nay, sợ là sẽ trở thành cái cớ để những kẻ ngoan cố công kích nàng. Nói cách khác, có một số người không nên biết rõ thân phận thực sự của nàng, mà những người đó một khi biết được nàng thật sự là nữ tử, chỉ sợ sẽ nổi sát khí! Dù sao phụ nữ ở thời đại này, lại dám giả trang đi trêu đùa người trong thiên hạ, tất cả những chuyện này sẽ có những kẻ tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!

Nhìn chằm chằm ba mươi mấy hán tử truyền bá lời đồn chính tề quỳ rạp trên mặt đất trước mắt, Tôn Nhạc phát phát tay, thấp giọng quát:“Giết cả đi! Đem đầu bọn họ bỏ vào trong hộp đưa đến Sở quốc, đưa cho hai người Nhược Vương cùng Trĩ cơ xem!”

Thanh âm của Tôn Nhạc, trong lạnh như băng mang theo một tia tàn nhẫn. Nàng từ từ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Cẩm Đa một trong ba Kiếm Sư Nhược vương phái đến, mặt không thay đổi nói: “Người tự mình đi, gặp mặt Nhược Vương, hỏi hần, chuyện lần này, hần chuẩn bị ăn nói như thế nào với tỷ tỷ!”

“Dạ!”

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, che giấu sự mỗi mết trong đôi mắt, thâm suy nghĩ: Nhược nhi, đừng làm cho tỷ tỷ thất vọng!

177. Chương 177: Lời Đồn Khó Chặn

Hôm đó, Cầm Đa liền đi Sở quốc.

Tôn Nhạc biết, cự tuyệt lời mời của Hàn hầu, chỉ càng khiến cho lời đồn đãi càng kịch liệt. Nhưng mà nàng lúc này thật sự không thể tưởng tượng được phải dùng cái biện pháp gì để phá vỡ cục diện.

Một buổi tối này, Tôn Nhạc cũng không luyện tập Thái Cực quyền, nàng ngồi yên trong phòng, nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt chuyện mình có thể làm chính là bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Nàng suy nghĩ đến nửa đêm, lững thững đi vào trong sân, ngửa đầu nhìn về phía ánh sao sáng lập lờ trên bầu trời, đột nhiên, Tôn Nhạc thầm nghĩ: bại lộ thì bại lộ! Có đám người Nghĩa Giải ở bên cạnh ta, người nào có thể giết được ta? Nếu không nguy hiểm đến tánh mạng, ta việc gì phải lo?

Nghĩ thông suốt điểm này, đêm đó Tôn Nhạc ngủ rất say, cứ nhiên một đêm không mộng mi.

Ngày hôm sau Tôn Nhạc vừa dậy, liền nghe được tiếng đám người ồn ào trong sân. Nàng mới vừa đi ra cửa, Hàn Hòa cùng đám người Tề tụ thành một đồng liên nhanh chóng đi tới hướng nàng.

Hàn Hòa hướng về phía Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, cao giọng hỏi: “Điền công. Trong thành Bình Dương lan truyền những tin đồn không hay. Sao Công không đi giải thích việc này?”

Về mặt Hàn Hòa vô cùng nghiêm túc, cẩn rằng, bộ dáng mơ hồ mang theo oán giận.

Tôn Nhạc theo dõi hẩn, từ từ hỏi: “Vì sao tức giận đến vậy?”

A

Hàn Hòa đầu tiên là ngăn ra. Đảo mắt hẩn cao giọng trả lời: “Công đường đường là Tề sứ. Há có thể cho phép thế nhân dễ dàng chửi bới sao?”

Tôn Nhạc mỉm cười. Nàng thần nhiên nói: “Chuyện nơi đây đã xong. Điền Nhạc bây giờ cũng không phải là Tề sứ nữa.”

Hàn Hòa vạn lần không ngờ Tôn Nhạc có thể nói như vậy, hẩn kinh ngạc há to mồm, trừng lớn hai mắt nhìn Tôn Nhạc. Không chỉ là hẩn, năm sáu Tề sứ đứng phía sau hẩn cũng như thế.

Cơ hồ là trong nháy mắt, bọn họ đồng thời nghĩ tới một chuyện: vì sao Điền Nhạc nói như vậy, chẳng lẽ, lời đồn đãi kia là sự thật?

Nghĩ như vậy, ánh mắt của bọn họ không khỏi hướng tới Tôn Nhạc cao thấp đánh giá, lần này, mấy người càng xem càng kinh tâm. Điền Nhạc trước mắt, dáng người gầy mà không lộ xương, khuôn mặt trong thanh tú có sự linh động, hai mắt như nước. Thế này, nếu thay nữ phục, còn không phải là một nữ nhi sao?

Tôn Nhạc thần nhiên liếc bọn họ một cái, chậm rãi đi về hướng cửa viện, khi nàng đi đến phía dưới cổng vòm thì một thanh âm có điểm gấp gáp từ phía sau truyền đến, “Điền công có gì nói ra lời ấy?”

Là thanh âm của Hàn Hòa, hẩn hít một hơi thật sâu, đi về phía trước vài bước, lại hỏi: “Chẳng lẽ, lời đồn đãi kia là sự thật?”

Giọng nói của hẩn có điểm run run.

Tôn Nhạc dừng bước lại, nàng không quay đầu lại, sau một lúc lâu mới từ từ nói: “Là phải thì thế nào? Không phải thì thế nào?”

Dứt lời, Tôn Nhạc chậm rãi đi xa.

Tôn Nhạc đi rồi, nhưng những người Tề này vẫn nhìn nhau, sắc mặt hết sức khó coi. Lúc này, bọn họ có bảy phần khẳng định, cái lời đồn kia là sự thật, Điền công rất có thể là nữ tử!

Tôn Nhạc không để ý tới đám người kinh ngạc phía sau, chậm rãi bước đi trong bóng rùng. Đám người Nghĩa Giải vẫn nhắm mắt theo đuôi nàng như cũ.

Tôn Nhạc mới vừa đi một vòng, phía trước có một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, một kiếm khách áo tang bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, chấp tay trước ngực nói: “Điền công, Hàn hầu lại ời!”

Kiểm khách áo tang cúi đầu, cao giọng nói: “Hàn hầu nói, Điền công danh chấn thiên hạ, vốn không nên chịu loại vũ nhục này. Nay trong thành đều nghị luận, nếu công không giải thích, thì không thể làm lời đồn tiêu tán được.”

Tôn Nhạc nhắm mắt lại, sau một lúc lâu mới trả lời: “Người cứ từ chối, nói ta đã có chủ trương.”

“Dạ.”

Nhìn thân ảnh người tới thối lui, Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Nghĩa đại ca, xem ra ta muốn tránh cũng không thể tránh rồi.”

Nghĩa Giải nhíu mày bối rối nói: “Nếu không, ta dùng tiền hối lộ một phen, khi nghiệm thân có thể lừa gạt đám người Hàn hầu.”

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, nhẹ giọng trả lời: “Kế này chỉ có thể đối phó tạm thời. Cho dù Hàn hầu tin, Tần hầu thì sao? Tần hầu nữa?”

Nghĩa Giải cũng không còn gì để nói.

Thời đại này rất coi trọng tín nghĩa, dưới loại tình huống này nếu Tôn Nhạc lừa gạt Hàn hầu khi nghiệm thân, về sau nhất định cả đời phải che dấu việc này. Bằng không khi sự tình bị tiết lộ, Hàn hầu cùng quý tộc Hàn Quốc cảm thấy mình từng bị lừa gạt cùng vũ nhục thì sẽ coi Tôn Nhạc là kẻ địch, hận không thể giết nài cho thống khoái.

Đối với người của thời đại này mà nói, xảo quyết khi tung hoành giữa quốc sự thì có thể chấp nhận, mà bị Tôn Nhạc giấu diếm chuyện này mới đúng là vô cùng nhục nhã.

“Vậy phải làm thế nào cho phải?”

Tôn Nhạc trầm mặc một lát, nhẹ giọng nói: “Nếu như không có biện pháp, thừa nhận là được rồi.”

A

Đám người Nghĩa Giải nhìn nhau.

Tôn Nhạc quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, mỉm cười, ánh mắt nhẹ nhàng, “Chính là kể từ đó, an nguy của Tôn Nhạc xin nhờ vào ba vị.”

Ba người đồng thời chấp tay trước ngực, cao giọng đáp: “Vâng!”

Tôn Nhạc ở đi dạo trong sân một vòng, lại về tới phòng của mình. Nàng mở to hai mắt sáng ngời, thâm suy nghĩ: nếu muốn thừa nhận thân phận, phải tìm thời cơ thích hợp nhất.

Lòng nàng có điểm rối loạn, trong thời gian ngắn đứng không được ngồi cũng không xong, chỉ đành khởi giá thức tập Thái Cực quyền.

Lời đồn đãi đã truyền ra, không phải Tôn Nhạc muốn tránh là có thể tránh. Nàng ở trong phòng luyện tập Thái Cực quyền vài canh giờ, thỉnh thoảng lại có quan lại quyền quý đến cầu kiến.

Tôn Nhạc tất nhiên là ném toàn bộ cho hạ nhân xử lý, bản thân một mực không tiếp.

Sự tránh né không gặp của nàng, khiến cho lời đồn đãi càng ngày càng ầm ĩ. Mà mấy lời Tôn Nhạc nói với Hân Hòa cũng Tề nhân kia, lúc này cũng truyền ra trong đội ngũ ai ai cũng biết. Trong thời gian ngắn, mỗi người trong đội ngũ Tề sứ đều bất an trong lòng, đối mặt với sự chất vấn của người ngoài cũng khó lòng nghiêm khắc mà chống đỡ.

Hành vi của bọn họ, lại làm cho lời đồn kia càng bùng bùng như lửa cháy.

Dần dần, lời đồn càng ngày càng nhiều. Bắt đầu chỉ là nói Tôn Nhạc là cơ thiếp của Cơ Ngũ, đến năm sáu ngày sau, lời đồn kia đã thuyết minh tất cả từ xuất thân đến lai lịch của Tôn Nhạc. Trong lời đồn nói rõ nàng vốn là nữ nhân Yên quốc, bị người nhà bắt buộc phải lưu lạc đến Tề.

Trong những lời đồn đãi này, trừ những chuyện có liên quan đến Tôn Nhạc cùng Sở Nhược ra, những chuyện còn lại đều nhất nhất truyền ra. Nhưng lại có rất biến hóa lớn.

Những lời đồn đãi này khá giống nhau, chính là chẳng những không làm thấp tài năng của Tôn Nhạc đi, còn nâng nàng lên cao. Giống như Điền Nhạc nữ giả nam trang này thực sự là đại tài cái thế, nếu nàng nguyện ý, làm vương một quốc gia cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, nàng cũng có dã tâm này.

Hơn nữa, chuyện Tôn Nhạc bày kế làm cho Triệu Vương Hậu đăng vị lại hạ vị cũng truyền ra.

Theo Tôn Nhạc thấy, người truyền bá lời đồn này, tựa hồ chia làm hai nhóm. Một đám đầu tiên là đến thành đô các quốc gia tiết lộ thân phận nữ tử của nàng, nhóm thứ hai lại đi theo, lan truyền những hành động của nàng bao năm qua cùng thân thế lai lịch.

Lời đồn đãi có căn cứ, tường tận vô cùng. Trong thời gian ngắn, mọi người trong thành Bình Dương đã tin bầy phần.

Trong mấy ngày này, Tôn Nhạc đều không dám ra phố. Cho dù ở trong viện, người đi ngang cũng không ngừng chỉ trỏ vào nơi này.

Tôn Nhạc vẫn muốn tìm một cơ hội thỏa đáng mà tuyên bố sự thật, nhưng lời đồn đãi càng ngày càng ầm ĩ, nàng thừa nhận hay không tựa hồ cũng không còn trọng yếu nữa. Ngay khi nàng lo lắng có cần rời đi thành Bình Dương tạm thời lánh nạn hay không, chờ thể nhân dần dần bình tĩnh lại mới thừa nhận thì một trong hai đại mỹ nhân là Yến Ngọc Nhi đi tới thành Bình Dương.

178. Chương 178: Yến Ngọc Nhi Khóc Cầu

Ngọc Nhi đến, khiến cho lực chú ý của dân chúng rốt cục cũng được dời đi.

Nhưng trong buổi tối ngày hôm ấy, Yến Ngọc Nhi liền đến cửa phủ cầu kiến Tôn Nhạc.

Khi Tôn Nhạc biết được thì nàng đang đứng trong hoa viên nhỏ ở hậu viện luyện Thái Cực quyền, sau khi nghe kiếm khách bẩm báo, nàng cũng không quay đầu lại cười cười, “Để cho nàng đi vào đi.”

Chỉ chốc lát, một trận tiếng bước chân tấp nập vang lên, tiếng bước chân này khi đi vào ngoài cổng vòm thì ngừng một chút, một giọng nữ xinh đẹp nhẹ nhàng mà nói mấy câu với những người phía sau, rồi một mình một người đi tới hướng Tôn Nhạc.

Mãi cho đến khi Yến Ngọc Nhi đứng lại cách Tôn Nhạc khoảng năm bước, Tôn Nhạc còn đang đánh Thái Cực quyền của nàng, trên gương mặt thanh lệ hồng nhuận bình tĩnh không một gợn sóng.

Yến Ngọc Nhi đứng đó, mím môi nhìn Tôn Nhạc, cái làm ọi người kỳ quái là, nàng cứ nhiên vẫn chịu đựng không quấy rầy Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc đánh xong một bài Thái Cực quyền, mới chậm rãi thu thế, nàng quay đầu lại nhìn về phía Yến Ngọc Nhi.

Cô gái cực kỳ xinh đẹp này, sắc mặt lần này xem ra có điểm tái nhợt, có điểm tiêu tụy. Lúc này nhìn nàng, Tôn Nhạc đột nhiên nhận thấy dung nhan của Yến Ngọc Nhi trước mặt thật sự có vài phần tương tự với mình.

Yến Ngọc Nhi thấy Tôn Nhạc nhìn về phía mình, cúi đầu, nhẹ nhàng khẽ chào, nhẹ giọng nói: “Điền công, thiếp thân có một chuyện muốn nhờ.”

Tôn Nhạc nhìn nàng chằm chằm, thẳng đến hình bóng của nàng ta in sâu trong mắt nàng, sắc mặt Yến Ngọc Nhi bắt đầu trắng bệch, Tôn Nhạc mới mỉm cười, nàng thu ánh mắt lại, thần nhiên nói: “Chuyện gì?”

Giọng nói của nàng rất lãnh đạm. Sự lãnh đạm như vậy khiến cho đám người cách đó không xa cảm thấy có điểm cảm tức. Nhưng mà, Yến Ngọc Nhi chẳng những không tức giận, ngược lại còn vui mừng quá đỗi.

Nàng kinh hỉ ngẩng đầu lên nhìn về phía Tôn Nhạc, lại khẽ chào. Mối anh đào giật giạt nói: “Thiếp muốn cầu Điền công buông tha cho gia đình Yến thị tại Tân thành!”

Quả nhiên là vì chuyện này, Tôn Nhạc có điểm tò mò. Lần trước sau khi nàng đem chuyện này giao cho Nhược Vương xong, liền không hề để ý tới nữa. Lần này vừa nghe Yến Ngọc Nhi tới đây. Liền biết nàng ta là vì chuyện kia mà đến. Cũng không biết Nhược Vương dùng thủ đoạn gì, cứ nhiên làm cho Yến Ngọc Nhi hoàn toàn thay đổi vẻ kiêu ngạo khinh người trong dĩ vãng?

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Tôn Nhạc. Nàng chống lại ánh mắt chờ mong mà tràn ngập kinh hoàng của Yến Ngọc Nhi. Mặt lạnh thản nhiên nói: “Cô nương nói cái gì Tân thành Yến thị? Ta không rõ!”

Nàng đây là giả cầm vờ điếc.

Sắc mặt Yến Ngọc Nhi càng trắng. Nàng tuyệt vọng nhìn Tôn Nhạc. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng mấp máy nhiều lần nhưng vẫn không phun ra nửa chữ. Chính là trong cặp mắt to kia của nàng dần dần rưng rưng nước mắt.

Chống lại Yến Ngọc Nhi là chầy chực khóc, Tôn Nhạc có điểm buồn cười, nàng rũ mắt xuống, cười cười nói: “Nhạc không có lòng thương hương tiếc ngọc đâu, Yến Đại gia diễn tuồng như thế, cũng uống phí rồi!”

Lời này, rất vô tình!

Sắc mặt Yến Ngọc Nhi trắng bệch, thân thể duyên dáng yêu kiều không khỏi đung đưa, suýt nữa là ngã xuống đất.

“Họ Điền, thật là cuồng vọng!”

Một tiếng quát mắng từ ngoài cổng vòm nặng nề truyền đến, trong nháy mắt, một thiếu niên mười mấy tuổi vận hoa phục vọt vào. Thiếu niên này bên hông mang gấn trường kiếm đầy bảo thạch, trong khuôn mặt thanh tú lộ ra sự ngạo mạn.

Hắn bước đi đến bên cạnh Yến Ngọc Nhi, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, vươn tay đỡ lấy, ôn nhu nói: “Yến Đại gia cần gì như thế? Có chuyện gì bốn điện hạ giúp người làm cũng được a!”

Ngay khi hai bàn tay to kia đặt trên cánh tay Yến Ngọc Nhi đỡ nàng thì Yến Ngọc Nhi nhẹ nhàng tránh ra, lui nửa bước. Nàng vừa đứng ổn định, vẫn chờ mong cầu xin nhìn Tôn Nhạc như cũ, nhẹ giọng khóc không ra tiếng: “Điền công, thiếp thân van xin ngài.”

Động tác này của Yến Ngọc Nhi, làm cho thiếu niên có chút khó hiểu. Hắn nhíu mày, quay đầu trợn mắt nhìn Tôn Nhạc, lạnh giọng nói: “Điền Nhạc, tại sao ngươi đối xử với giai nhân như thế?”

Thiếu niên này, Tôn Nhạc cũng đã gặp qua một lần. Hắn là Hàn thái tử Tân.

Tôn Nhạc quay mắt về phía thái tử Tân, cười cười, nói: “Việc Yến Đại gia cầu xin thứ cho ta bất lực.” nàng nói tới đây, nhìn về phía thái tử Tân, “Yến Đại gia có việc, sao không cầu Tân điện hạ?”

“Đúng vậy, đúng vậy, Yến Đại gia có việc sao không nói với ta?” Thái tử Tân vội vàng quay đầu nhìn Yến Ngọc Nhi, ánh mắt sáng quắc nhìn gương mặt xinh đẹp như đóa Phù Dung của nàng chăm chăm, bộ dáng ôn nhu vô hạn.

Tôn Nhạc thấy vậy vừa cười cười, nàng cũng không nói lời nào, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

Lực chú ý của Yến Ngọc Nhi vẫn đặt ở trên người Tôn Nhạc, nhìn thấy nàng định đi, không khỏi cất cao thanh âm, “Tôn Nhạc, ngươi làm gì giả bộ như không biết?”

Thanh âm của Yến Ngọc Nhi có điểm sắc nhọn, lần này mọi người đều nghe được rõ ràng. Trong thời gian ngắn, bao gồm cả thái tử Tân, tất cả mọi người đều nhìn về hướng Tôn Nhạc.

Giờ khắc này, trong ánh mắt mỗi người đều là tò mò, bọn họ vô cùng mong mỗi Tề sứ Điền công trước mắt này thừa nhận chính mình là Tôn Nhạc.

Cước bộ Tôn Nhạc không ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Yến Ngọc Nhi nóng nảy, nàng xông lên hai bước, vội vàng kêu lên: “Tôn Nhạc, ngươi, ngươi thật nham hiểm! Lúc trước ngươi đắc tội người bất quá là dì ta, ngươi muốn báo thù nàng thì nhắm vào một mình nàng là được rồi. Vì sao ngươi muốn cho toàn bộ người trong Yến gia phải chôn cùng?”

Nàng nói tới đây, có thể là nghĩ tới điều gì, sắc mặt trắng nhợt, tiếng quát vốn sắc nhọn cũng mềm nhũn ra, mang theo một phần bi ai, “Người muốn đánh muốn giết, vì sao không thoải mái đi? Người phải mấy Kiếm Sư xuất quỷ nhập thần như vậy, mỗi một tháng liền mang đi một cái đầu như vậy, người, vì sao người không thoải mái chém giết đi? Người không phải hận dì ta sao? Người giết nàng đi! Người rõ ràng giết nàng đi! Người làm bộ thờ ơ, giả thần giả quỷ giết dần những người bên cạnh nàng, người không biết là người làm như vậy quá mức ngoan độc sao?”

Yến Ngọc Nhi nói đến phần sau, thanh âm dần dần mang theo vài phần sợ hãi cùng khóc thảm. Tiếng nước nở của nàng vang lên, Tôn Nhạc dừng bước, người trong ngoài sân cũng nhìn nhau, trong ánh mắt nhìn về phía Tôn Nhạc dần theo một phần kinh ngạc.

Tôn Nhạc vẫn không quay đầu, cho tới bây giờ, nàng mới biết được Nhược Vương dùng loại thủ đoạn này thay mình báo thù. Nhắm mắt lại, không biết tại sao, một trận vui mừng cực kỳ quỷ dị đột nhiên bùng lên.

Đây là cảm giác của thân thể này.

Tôn Nhạc vội vàng áp chế khóe miệng đang dần dần gợn lên, đè nén niềm vui sướng xuống.

Thái tử Tân lúc này trừng lớn mắt, hấn kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, lao ra vài bước về hướng nàng kêu lên: “Người, người cư nhiên dùng loại thủ đoạn này để đối phó người nhà Yến Đại gia ? Người, lòng dạ người thật độc ác!”

Thái tử Tân có vẻ hết sức tức giận, hấn oán hận nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Điền Nhạc, loại kỹ xảo này là hành vi của hạng tiểu nhân! Người tốt nhất nên lập tức ngừng lại!” Thanh âm nặng nề, đã trở thành mệnh lệnh.

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, việc này nếu là Nhược Vương gây nên, thân thể này của nàng lại rất là vừa lòng, nàng tất nhiên là sẽ không can thiệp.

Bởi vậy, đối mặt với mệnh lệnh của thái tử Tân, Tôn Nhạc từ từ quay đầu, nàng nhìn chằm chằm Yến Ngọc Nhi sắc mặt trắng bệch hoảng sợ, nhìn chằm chằm thái tử Tân, lạnh lùng nói: “Thái tử điện hạ không có nghe sao? Việc này không phải ta làm! Hơn nữa điện hạ tựa hồ quên mất, Nhạc vốn không phải là người Hàn!” Đây là lời cự tuyệt trực tiếp, thái tử Tân nhất thời nghẹn họng, lập tức cũng rõ là mình quả thật đã vô lễ, lấy thân phận của mình, thật đúng là không thể ra lệnh cho Điền Nhạc làm bất cứ cái gì.

Tôn Nhạc nói tới đây, lại nhìn về phía Yến Ngọc Nhi, từ từ nói: ” Yến Ngọc Nhi, mỹ danh của cô nương lan xa, thân thể lại cao quý, một khi đã bị tra tấn như vậy, sao không kết hôn với người có thể lực để họ che chở?”

Nàng nói những lời này thập phần ôn hòa, biểu tình kia, ánh mắt kia lại chân thành cực kỳ.

Thái tử Tân nghe vậy cũng từ trong khó xử mà thanh tỉnh lại, hấn quay đầu chống lại Yến Ngọc Nhi, kêu lên: “Đúng vậy a, sao Yến Đại gia không gả cho ta?” Hấn nói tới đây, ánh mắt không khỏi nóng rực vài phần, trong giọng nói cũng mang theo vài phần bức thiết.

Yến Ngọc Nhi cắn môi dưới, nàng không để ý tới thái tử Tân, chỉ trừng mắt nhìn Tôn Nhạc kêu lên: “Người, người còn dám nói? Đám Kiếm Sư người phải tới kia, xảo quyết giống như quỷ. Lúc trong phủ có cao nhân ở thì hoàn toàn không thấy bóng dáng, cao nhân vừa đi thì lại tới nữa. Nếu kết hôn có tác dụng, ta cần gì phải van cầu người.” Nàng thét chói tai đến đây, bị chính chữ ‘ cầu ’ này nhắc nhở, thanh âm lại mềm nhũn, nàng nước mắt lưng tròng nhìn Tôn Nhạc, chưa xót nói: “Tôn Nhạc, năm đó dì ta, biểu muội đúng là có chỗ có lỗi với mẫu thân người. Nhưng mà, hai biểu muội hành hạ người hơn mười năm kia đã bị người giết rồi! Người có vì mẫu thân báo thù, cũng nên lấy mình tánh mạng dì ta là được rồi. Tôn Nhạc, ta van cầu người, van cầu người buông tha gia tộc Yến thị đi!”

Tôn Nhạc mặt không thay đổi lắng nghe, chờ Yến Ngọc Nhi nói xong, nàng thản nhiên nói: “Ta đã nói, việc này không phải ta gây nên.”

“Là người, đương nhiên là người! Người chính là Tôn Nhạc! Người, người nữ nhân hạ tiện này, những người người phải tới rõ ràng đã nói, bọn họ là vì báo thù ẹ con người mà đến! Người, người cư nhiên không dám nhận!”

Yến Ngọc Nhi nói tới đây, rằng ngọc khê cần, trong giọng nói mang theo vài phần âm tàn. Nàng trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt!

Ngay lúc Tôn Nhạc nghĩ nàng muốn nhào lên liều mạng cùng mình. Yến Ngọc Nhi đột nhiên tiến lên mấy bước. Bùm một tiếng quỳ gối trước mặt nàng.

“Này, này tại sao lại làm vậy?” Thái tử Tân vội vàng tiến lên muốn đỡ Yến Ngọc Nhi. Nhưng mà, hần vừa duỗi ra tay ra, Yến Ngọc Nhi liền vung tay hần, lắc đầu kêu lên: “Đừng cản ta! Tánh mạng một trăm năm mươi người nhà Yến thị đều phụ thuộc vào Tôn Nhạc!”

Thái tử Tân thấy khuôn mặt Yến Ngọc Nhi đau khổ, không khỏi lui ra phía sau mấy bước. Hần quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, nhắc chân đi lên hai bước, vãi chào thật sâu, trầm giọng nói: “Điền công là đại trí đương thời, cho dù việc theo lời Yến Ngọc Nhi không phải Điền công làm, có thể có kẻ sách cứu giúp chăng?”

Hần nói tới đây, có chút đau lòng nhìn thoáng qua Yến Ngọc Nhi nước mắt rưng rưng, lại hướng Tôn Nhạc nói: “Tuyệt đại giai nhân như Yến đại gia vậy, chưa từng quỳ trước người khác? Điền Nhạc, chỉ bằng cái quỳ này, người cũng nên giúp nàng một tay.” Hần thấy mặt Tôn Nhạc vẫn không chút thay đổi như cũ, không khỏi cần rằng rồi nói tiếp: “Chỉ cần người giúp nàng, cái chuyện thân phận làm ồn ào huyên náo cả thành của người, ta nhất định dùng hết toàn lực dẹp yên!”

Người dùng hết toàn lực dẹp yên? Tôn Nhạc nghe đến đó không khỏi có điểm muốn cười: người, một thái tử nước chư hầu chỉ có danh vị, không quyền không thế, dựa vào cái gì giúp ta đến dẹp yên chuyện này?

Thái tử Tân nói xong mấy câu này, ngẩng đầu dắc chí vừa lòng chờ Tôn Nhạc trả lời.

Khóe miệng Tôn Nhạc mỉm cười, nói: “Điện hạ nói quá lời. Điền Nhạc không có kế nào dùng được cả.”

Sau khi trực tiếp cự tuyệt, thanh âm Tôn Nhạc cất cao, quát: “Người tới, tiễn khách!”

Tiếng quát của nàng vừa ra, mười mấy kiếm khách lên tiếng trả lời đứng ra, đi nhanh đến hướng thái tử Tân cùng Yến Ngọc Nhi.

Yến Ngọc Nhi thấy Tôn Nhạc thật sự là nửa chữ cũng không nghe, không khỏi tuyệt vọng đến cực điểm, nàng cảm tức nhìn Tôn Nhạc. Hai mắt đỏ hồng, giọng nói cất cao như rít gào nói: “Tôn Nhạc, người, thực quá phận! Ta, ta nhất định phải làm cho tất cả người trong thiên hạ đều biết người vốn là một nữ tử! Người chính là xấu nô nhi của Yến thị, phản bội rời khỏi gia môn, nữ nhi của phụ nhân kia! Tề sứ Điền nhạc đường đường đó là Tôn Nhạc! Ta sẽ không để cho người có ngày an lành, ta sẽ không! A ——”

Tiếng kêu ré của Yến Ngọc Nhi, vừa ngoan độc lại sắc bén lại vang dội, nhất thời truyền ra xa xa. Tôn Nhạc quay đầu lại, đối diện với Yến Ngọc Nhi giống như phát điên, đối diện với Hàn thái tử Tân về mặt âm tàn mà nhìn mình lom lom, ngẩng đầu thản nhiên nói: “Không sai! Ta vốn là nữ tử! Ta chính là Tôn Nhạc!”

Chống lại một đám kinh ngạc, ngậy ra như phồng, Tôn Nhạc cười cười, như gió thổi mây trôi hỏi ngược lại: “Thì tính sao?”

179. Chương 179: Miệng Lưỡi Sắc Bén Như Tên Đao Khiến Trượng Phu Phải Xấu Hổ.

Thì tính sao?

Nàng cứ nhiên dám nói thì tính sao?

Thái tử Tân, Yến Ngọc Nhi đều trừng lớn mắt, sững sờ không thể tin vào lỗ tai của mình.

Tôn Nhạc thản nhiên nhìn lướt qua đám người ngậy ra như phồng, cười cười, xoay người nhanh chóng rời đi.

Thẳng đến khi nàng đi xa, thái tử Tân mới tìm lại được giọng nói của mình, “Này, Điền công này thật sự là nữ tử sao? Ông trời ơi! Một phụ nhân cư nhiên thành sứ giả một quốc gia, còn chạy đến bốn nước, nàng, nàng đây không phải đem người trong thiên hạ đùa giỡn trong lòng bàn tay sao? Ta, ta phải trở về báo cho phụ vương biết!”

Đưa mắt nhìn thân ảnh thái tử cùng Yến Ngọc Nhi đi xa, Nghĩa Giải đi đến phía sau Tôn Nhạc, thấp giọng hỏi: “Tôn Nhạc, kế tiếp phải xử lý như thế nào?”

Tôn Nhạc cười cười, nói: “Phân phó xuống, ngày mai lên đường rời khỏi Hàn.” Dừng một chút, nàng quay đầu nhìn về phía Nghĩa Giải, nhẹ nhàng mà nói: “Con đường trở về này, sẽ không được bình an nữa. Nghĩa Đại ca, vất vả cho các vị rồi.”

Nghĩa Giải cười ha ha nói: “Thì sao? Nghĩa Giải từ lúc hộ tống muội đi sứ, liền biết sớm muộn sẽ có một ngày như thế!” Mày rậm của hắn nhếch lên, có chút chờ mong nói: “Cũng không biết sẽ có lão gia nào đến đây? Thật đúng là làm cho người ta chờ mong nha.”

Tôn Nhạc nghe vậy cũng cười, nàng nhìn mây trên đỉnh núi xa xa, khoe miệng khe khẽ, từ từ nói: “Đại ca, từ trước kia cho tới bây giờ ta chưa từng tùy hứng như vậy.” Nàng cười nhẹ nhàng, sóng mắt như nước quay đầu nhìn về phía Nghĩa Giải, “Hiện tại nghĩ lại lúc đó, cảm giác tùy ý mà đi thật sự cũng không tệ.”

Nghĩa Giải nghe vậy lại ha ha cười một trận.

Hắn vừa cười, vừa nhìn Tôn Nhạc. Lúc này nàng đã quay đầu tiếp tục nhìn ngọn núi mơ hồ phương xa. Ở ngoài ánh nắng sáng rực, trời xanh mây trắng thấp thoáng. Khuôn mặt trong suốt nhìn không trung của Tôn Nhạc tựa hồ có thêm vài phần thanh tú. Nhìn nhìn, Nghĩa Giải không khỏi trầm nghĩ: chỉ mới mấy tháng trôi qua, tiểu cô nương này lại trở nên xinh đẹp hơn chút rồi.

Đám người Tôn Nhạc không ra phủ cũng biết. Lời tuyên bố của nàng đã tạo thành sự oanh động với người Hàn thế nào. Một buổi chiều, Hàn hầu liên phái người đến mời bốn lần. Về phần những quý tộc thường hay tới cửa cầu kiến cũng nhiều không đếm xuể.

Bất quá, lúc này Tôn Nhạc đã hạ quyết tâm rời khỏi Hàn. Tự nhiên là giả bộ như không biết. Mà với thân phận của nàng cũng không có ai có thể bắt buộc nàng. Tuy rằng đám quý tộc và cả Hàn hầu cũng đều muốn làm như thế.

Rạng sáng ngày thứ hai, mọi người đã chuẩn bị xong. Cả Hãn Hòa lẫn chúng Tề nhân sắc mặt đều rất không tự nhiên nhìn Tôn Nhạc mặc thâm y nam nữ đều dùng được, đội mũ sa xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Dưới mũ sa, Tôn Nhạc chải tóc thành búi tóc nam tử. Khuôn mặt thanh lệ như ẩn như hiện. Thân hình thon dài mà có vẻ gầy yếu kia bao bọc trong thâm y rộng thùng thình, trong lúc hành động lộ ra vài phần phong lưu độc đáo.

Tôn Nhạc không để ý đến đám Tề nhân thần sắc kì lạ, lập tức ngồi lên xe.

Nàng vừa lên xe, xe ngựa liền nhanh chóng phóng đi, chạy ra cửa phủ.

Lúc này mặt trời vừa mới dâng lên, sương mai trong trời đất dần tan, khi đội ngũ Tề sứ xuất phủ thì giữa ngã tư đường rất ít người đi đường. Nhưng mà, đoàn xe vừa lái vào phố chính, giống như đột nhiên từ dưới đất chui lên, thành Bình Dương trở nên ồn ào náo nhiệt. Dân chúng vội vàng lần lượt từ trong nhà đi ra, đứng trên phố nhìn vào trong xe ngựa của Tôn Nhạc.

Điểm này, Tôn Nhạc đã sớm dự đoán được, bởi vậy, đoàn xe gia tốc mà đi trong im lặng.

Dần dần, càng ngày càng nhiều xe ngựa của quý tộc cũng xuất hiện ở giữa ngã tư đường, bọn họ không hẹn mà cùng đi theo hướng đoàn Tề sứ rời đi.

Về phần Hàn hầu, hắn đã sớm nhận được lời thỉnh cầu rời khỏi Hàn quốc của Tôn Nhạc, sau khi trải qua cả đêm suy nghĩ cẩn thận, hắn quyết định giả câm vô diếc, vừa không đến đưa tiễn, cũng không để ý tới.

Đây là một loại hiện tượng thực quý dị, vô số người đi đường, đoàn xe đều đi theo sau đội ngũ Tề sứ, giống như đưa tiễn, nhưng biểu lộ của mỗi người đều lộ ra vài phần quái dị, thường thường có người chỉ trở về hướng đội ngũ.

Loại chỉ trở cùng đưa tiễn này, khiến cho đám người Hãn Hòa rất không thoải mái. Bất quá, bọn họ cũng chỉ có thể không thoải mái mà thôi, cho dù Tôn Nhạc là nữ tử, cũng có đại ân với Tề quốc.

Đoàn xe thuận lợi đi ra thành Bình Dương, dưới sự đưa tiễn của ngàn vạn người vô cùng thuận lợi đi vài chục dặm, càng chạy càng xa.

Đến lúc này, từng người đưa tiễn đều có vẻ không nhịn được nữa, bọn họ không rõ, vì sao cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào tiến lên gây phiền toái cho Tôn Nhạc Dần dần, những người cảm thấy không thú vị càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng có người lựa chọn dừng bước quay về.

Ngay khi đoàn người hộ tống bỏ đi hai phần ba, đoàn xe vượt qua một đường rẽ chín mươi độ, lái vào giữa cánh đồng hoang vu.

Mà đột nhiên xuất hiện trên cánh đồng hoang vu là hơn mười chiếc xe ngựa xếp thành một hàng! Người trên mười chiếc xe đó toàn bộ đều mặc giáp đồng xanh, ngấn ở chính giữa là mười mấy kiếm khách áo tang mang kiếm! Phía sau kiếm khách áo tang, đứng vài hiền sĩ đội cao quan cưỡi ngựa.

Rốt cuộc đã tới!

Tôn Nhạc cười khổ một cái. Đang lúc nàng cười khổ thì đám người Hãn phi á sau đoàn xe nhất tề hoan hô một tiếng, trong tiếng hoan hô, có người căng cổ họng gào thét, “Mọi người mau trở lại nha, xem nào nhiệt a ——” “Thật tốt quá, cuối cùng chờ được rồi!” “Mau xem nào nhiệt đi!”

Những tiếng quát tháo đó nhất tề vang lên, kinh thiên động địa, thực đúng là chấn động đến núi kêu cốc ứng, nhất thời vang vọng cả trời đất.

Đoàn xe vẫn không nhanh không chậm chạy tới trước như cũ, mà đội ngũ chắn đường cũng vẫn không nhúc nhích đứng đó, trên trăm ánh mắt nháy cũng không nháy mắt nhìn bọn họ chằm chằm!

Ngoại trừ tiếng gào của dân chúng thành Bình Dương, bất kể là đội ngũ Tôn Nhạc, hay là đội ngũ chặn đường, đều cực kỳ im lặng, lặng yên không một tiếng động.

Dần dần, đoàn xe hai bên chỉ còn cách nhau năm mươi thước. Hãn Hòa vung tay lên, mọi người đồng loạt dừng lại. Chúng Tề nhân không mở miệng, mà đều quay đầu nhìn về phía xe Tôn Nhạc.

Màn xe ngựa Tôn Nhạc được xóc lên, nàng gật gật đầu, sau đó, chiếc xe ngựa của nàng bắt đầu không nhanh không chậm chạy về phía trước. Chỉ chốc lát liền đến vị trí dẫn đầu.

Nhìn thấy xe ngựa của Tôn Nhạc dừng lại, giữa đám kiếm khách áo tang đối diện liền có một hiền sĩ trung niên giục ngựa đi ra. Người trung niên này mặt trắng râu dài, diện mạo chính khí nghiêm nghị.

Hắn giục ngựa đi đến chỗ cách xe ngựa Tôn Nhạc không đến hai mươi thước, hai tay chấp lại, hướng về phía Nghĩa Giải canh giữ bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc cười lạnh nói: “Nghĩa công thân là người đứng đầu du hiệp trong thiên hạ, lại theo bảo vệ một phụ nhân, không xấu hổ ư?”

Lúc này rõ ràng Tôn Nhạc đang ở đối diện hắn, nhưng người trung niên này ngay cả nghiêng mắt cũng không thèm liếc nhìn nàng mắt một cái, thái độ cực kỳ khinh thường.

Nghĩa Giải nghe vậy ha ha cười, hắn trở tay vỗ trường kiếm trên lưng, cất giọng lạnh lạnh cười nói: “Đấu vô mồm không phải sở trường của Nghĩa Giải. Tiểu tử ngươi nếu ngựa mất, đừng ngại cứ tiến lên cùng Nghĩa Giải đại chiến một hồi!”

Người trung niên hiển nhiên thật không ngờ Nghĩa Giải có thể trả lời như vậy, sắc mặt hắn lập tức trầm xuống. Nhưng Nghĩa Giải lại hoàn toàn không thêm để ý đến chuyện hắn thay đổi sắc mặt, lập tức đuổi ngựa thối lui đến phía sau xe ngựa, quay qua Tôn Nhạc cười nói: “Tôn Nhạc, chuyện này chỉ có thể giao uội thôi.”

“Ta không nói chuyện với phụ nhân!” Người trung niên kia hướng về phía Nghĩa Giải gầm ra tiếng.

Tôn Nhạc vươn đầu, ra lệnh: “Một khi đã như vậy, chúng ta đi!”

“Dạ!”

Đoàn xe lại khởi động, chậm rãi đi tới phía trước.

Đoàn xe chặn đường vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi đoàn xe Tôn Nhạc cách bọn họ chỉ không đến mười thước, thẳng đến ngựa đôi bên đều phát ra tiếng phì phì trong mũi, Hãn Hòa mới cắn răng một cái, lại bảo đoàn xe dừng lại.

Đoàn xe dừng lại, Tôn Nhạc liền từ trong xe ngựa vươn đầu ra, nàng nhìn về hướng đám người chặn đường, bỗng nhiên tươi cười nói : ” Ý công muốn như thế nào?” Nàng đề cao giọng, lạnh lạnh cười nói: ” Nếu công muốn tiến lên chém giết, chớ ngại rút kiếm! Nếu như muốn thóa mạ, chớ ngại mở miệng! Nếu như khinh thường ta đây là phụ nhân, thì đừng nói gì cả mà đi đi!” Nàng nói tới đây, tươi cười rất đáng ghét, “Nếu cứ chặn cướp đường như vậy, không biết là giống sói hay giống chó ta?”

“Người ——”

Người trung niên kia vươn tay chỉ vào Tôn Nhạc, tức giận đến nghẹn họng!

Một kiếm khách áo tang chừng ba mươi tuổi thấy người trung niên kia tức giận đến không nói nổi, lập tức giục ngựa đi ra, hãn lạnh lùng nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, hai mắt như đao, âm u nói: “Người chính là Tề nhân Điền Nhạc?”

“Đúng vậy.”

“Còn có tên là Tôn Nhạc?”

“Đúng!”

Sắc mặt kiếm khách áo tang trầm xuống, lớn tiếng quát: “Người là một phụ nhân, lại giả trang thành nam tử, chạy loạn khắp nơi, nghiệp chướng nặng nề!”

Tôn Nhạc nghe vậy ha ha cười, hai tay nàng chấp lại thi lễ, cất giọng thanh thúy trả lời: “Ta là một phụ nhân, dám dấn thân vào nguy hiểm, cứu lê dân khỏi khỏi lửa chiến tranh, giúp đại Tề trong nguy nan! Ta là một phụ nhân, dám thân hãm giữa đao quang kiếm ảnh, lấy miệng lưỡi thuyết phục chư hầu, xin hỏi hành vi như thế, có tội gì?”

Ngôn từ nàng sắc bén, thanh âm lạnh lạnh, nói năng cực kỳ khí phách!

Kiếm khách áo tang kia bị nàng làm cho ngạc nhiên, lúng ta lúng túng nửa ngày cũng nói không ra lời.

Lúc này, một trận tiếng cười dữ dội đột nhiên truyền đến.

Trong tiếng cười, một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, gầy yếu mặt vàng lũng thũng tiến lên, hãn nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, ngựa đầu cười ha ha nói: “Buồn cười, thật sự là buồn cười! Trời đất có âm dương, có Càn Khôn! Người, một kẻ phụ nhân, không ở nhà tuân thủ nữ tắc, giúp chồng dạy con, cứ nhiên chạy loạn giữa các nước, đảo lộn luân thường, còn dám nói người vô tội sao? Ha ha ha ha, thật sự là buồn cười, buồn cười quá!”

“Ha ha ha, không sai, thật sự là buồn cười, đúng là quá buồn cười!”

Tiếng cười của người thanh niên vừa rơi xuống, Tôn Nhạc đã cười to lên, nàng chụp thành xe đứng lên, ha ha cười nói: “Khi nước nhà nguy nan, lúc trượng phu bó tay, Nhạc có tài cứu nước, có thuật tung hoành, cũng không bận tâm thân phận chính mình là phụ nhân, lo thay cái lo của phụ hầu, nôn nóng thay tình thế cấp bách của nước nhà ! Ha ha, thật buồn cười. Buồn cười quá ——”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, không ít người biến sắc. Nàng lần này nói lời trào phúng, vô cùng cay độc mà bén nhọn, khiến mấy người á khẩu không trả lời được, hai mặt nhìn nhau!

Đám người Hãn Hòa nhìn lẫn nhau, thầm suy nghĩ: đúng vậy a, không thể lấy đạo lý thông thường mà áp bách, rõ ràng nàng có biện pháp cứu nước khỏi nguy nan, chẳng lẽ chỉ bởi vì nàng là nữ tử nên chỉ có thể ngồi chờ nước nhà bị tận diệt sao?

Tiếng cười của Tôn Nhạc truyền ra xa xa, sau một lúc ngửa mặt lên trời cười to, nàng dừng cười, lạnh lùng nhìn chằm chằm đám người chặn đường, cao giọng quát: ” Tôn Nhạc ta không để ý đến an nguy của bản thân, vì nước nhà nhiều lần vào sinh ra tử! Các người thân là trượng phu, đã làm ra được nghĩa cử nào? Nếu có, mời đi ra đối chất! Nếu không thì tránh ra, chỉ bằng bọn người còn không xứng ngăn đón đường Tôn Nhạc ta!”

Lúc sắc mặt mọi người nhất tề đại biến, Tôn Nhạc quát lạnh nói: ” Khởi giá ——”

Đám người Hãn Hòa rung mình, không hèn mà cùng cao giọng đáp: “Dạ!” Trên trăm tề nhân đồng thời kêu lên, nhất thời tiếng đồng ý được núi kêu cốc ứng, vang tận mây xanh!

Xe ngựa lại khởi động, mặt đám người chặn đường lộ vẻ hổ thẹn, dưới sự bức tiến của đoàn xe , bọn họ hai mặt nhìn nhau, bất tri bất giác từng bước một hướng lui về phía sau.

180. Chương 180: Lại Gặp Rắc Rối

Luôn miệng nói mình là vì cứu nước nhà mà đến, từng câu từng chữ đều khiến đám người chặn đường càng nghĩ càng xấu hổ. Đoàn xe dần dần tới gần, bọn họ cũng từng bước lại từng bước lui về phía sau, bất tri bất giác, đã mở ra một con đường cho đoàn xe Tôn Nhạc rời đi.

Được nhường đường mở lối, đoàn xe lập tức gia tốc, chỉ chốc lát, đám người Tôn Nhạc liền chạy ra khỏi vòng vây, quăng cả đám người lại phía sau.

Mọi người thấy đoàn xe Tôn Nhạc chạy xa dần, không khỏi nhìn nhau. Trong những người này, có một số người thông minh đã cảm thấy sự thật cũng không hẳn chính nghĩa vĩ đại như lời Tôn Nhạc nói, nhưng bọn họ biết thì biết, cũng tìm không thấy chỗ nào có thể phản bác, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Tôn Nhạc nghênh ngang rời đi.

Dần dần, thân ảnh Hàn nhân đã càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng không thể nhận ra. Mà trong ánh mắt đám người Hãn Hòa nhìn về phía Tôn Nhạc, bất tri bất giác hồi phục sự tôn kính.

Hãn Hòa giục ngựa tới gần xe ngựa, chấp tay trước ngực cung kính hỏi: “Diễn, Tôn cô nương, không biết lần này chúng ta đi đâu?”

Tôn Nhạc ngẩng nhìn núi xanh mờ ảo xa xa, nghe vậy ngẫm nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Về Tề trước đi.”

Hãn Hòa cùng đám Tề nhân đều mừng rỡ, bọn họ bốn ba ở bên ngoài cũng hơn nửa năm, lúc này nghe được có thể trở về nhà, trong lòng vui sướng nói không nên lời, trong thời gian ngắn, tiếng hoan hô không hèn mà cùng vang lên, mỗi người đều vui vẻ ra mặt.

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn mọi người đang chìm đắm trong vui mừng, mỉm cười.

Lúc này, Nghĩa Giai giục ngựa tới gần nàng, nhẹ giọng hỏi: “Muội tử định sống luôn ở Tề sao?”

Sống ở Tề?

Tôn Nhạc lắc lắc đầu.

Nghĩa Giai không rõ hỏi: “Vì sao không sống ở Tề? Muội có ân cứu nước với Tề. Tuy rằng bởi vì muội là nữ tử, không thể sắc phong. Nhưng Tề nhân tất nhiên vẫn phi thường tôn trọng. Đúng là chỗ tốt để ở lại.”

Tôn Nhạc cười cười. Nàng chuyển hướng nhìn Nghĩa Giai nhẹ giọng nói: “Đến Tề rồi, muội muốn rời đi.”

A!!

Hai mắt Nghĩa Giai mở to. Hai Kiếm Sư khác cũng không hiểu chút nào. Chẳng lẽ, Tôn Nhạc này thật sự chuẩn bị buông tha hết thấy những thứ đã có được. Ẩn danh chạy trốn sao?

Tôn Nhạc không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người. Nàng híp nửa mắt. Ngắm nhìn mây mù mơ hồ phương xa, thầm suy nghĩ: hiện tại ta đã rơi vào giữa vòng xoáy. Nếu không thối lui sợ là cả đời cũng không thể lui.

Nàng đưa mắt nhìn hai Kiếm Sư Nhược vương phái đến, biết rằng bất kể có chuyện gì xảy ra, hai người này nhất định sẽ theo mình. Cũng tốt, trước khi Nhược Vương trả lời, giữ bọn họ lại cũng không sao.

Có khi Tôn Nhạc cũng không hiểu, chính mình luôn nghĩ cách ẩn cư, rốt cuộc là vì khát vọng cuộc sống yên ổn an tĩnh, hay bởi vì nó là chấp niệm trong lòng? Nhất định phải hoàn thành mới có thể nghĩ đến chuyện khác?

Nghĩa Giải cau mày suy nghĩ một hồi, tới gần nàng thấp giọng hỏi: “Muội tử vì sao lại khát vọng ẩn cư?” Hắc nhìn Tôn Nhạc, cảm khái nói: “Lấy đại tài của muội tử, như vậy không phải rất đáng tiếc sao?”

Ngữ khí của hắc thực chân thành, đối với Nghĩa Giải, Tôn Nhạc luôn mang một phần kính trọng, nàng mỉm cười, nói: “Nay muội đã trở thành kẻ địch của nước Triệu! Triệu hầu một khi bình tĩnh lại, người đầu tiên muốn giết đó là Tôn Nhạc. Dưới tình huống như vậy, muội chỉ còn cách nhờ một người hùng mạnh bao che, phải tuyệt đối hùng mạnh để cho dù Triệu hầu dùng lực lượng của cả nước đến đánh cũng nguyện ý che chở, hoặc là ẩn cư. Muội muốn lựa chọn loại thứ hai.”

Nghĩa Giải bưng tỉnh đại ngộ. Hai kiếm sư đứng phía sau Nghĩa Giải cũng bưng tỉnh đại ngộ.

Bọn họ vẫn biết ân oán dây dưa giữa Nhược Vương cùng Tôn Nhạc, mấy ngày nay cũng tận mắt thấy nàng tài trí hơn người. Thực tâm mà nói, bọn họ rất khát vọng Tôn Nhạc có thể trở về Sở quốc. Nhưng mà, lần này Tôn Nhạc vì lời đồn đãi, rõ ràng giận lây sang Nhược Vương nhà mình, bởi vậy tuy rằng vài lần bọn họ muốn mở miệng xin Tôn Nhạc quay về Sở nhưng lại nhịn xuống.

Lúc này nghe Tôn Nhạc phân tích, hai người liên tục cảm khái mà nghĩ: cho đến lúc này, Tôn Nhạc cô nương cũng luôn vì đại vương mà suy nghĩ, sợ vì mình mà khiến cho Sở quốc lại lâm vào chiến hỏa, ai.

Đoàn xe sau khi nhanh chóng cách rời khỏi phạm vi thành Bình Dương, liền chạy về hướng Đông Bắc thẳng tiến Tề quốc.

Đoạn đường này, đoàn xe đi thập phần thuận lợi, những người vì Tôn Nhạc mà đến trong dự tính cũng không có một ai xuất hiện. Nhưng mà, mặc kệ đội ngũ thả lỏng như thế nào, mỗi lần hạ trại trú doanh thì Tôn Nhạc luôn dặn dò mọi người để ý lần nữa.

Đoàn xe đi được hai mươi ngày, dần dần đến lân cận Ngụy cảnh.

Lúc này là lúc mặt trời chiều ngã về hướng Tây, rặng mây đỏ sáng lạng nhuộm đỏ bầu trời cao xa vạn dặm, chiếu lên đại địa một mảnh hương sắc tươi đẹp. Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn bầu trời bao la diễm lệ kia, mây bay nhuộm đỏ kia, nhìn nhìn, nàng hoảng hốt cảm giác được, bất quá mới vài năm, chuyện sinh hoạt ở hiện đại giống như chỉ là một giấc mộng xa xôi.

Tôn Nhạc nhìn về phía Tây xuất thần, cũng không biết đã qua bao lâu, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của Nghĩa Giải, “Đến rồi!”

Tôn Nhạc cả kinh, nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Lúc này đoàn xe đang đi trên một cánh đồng hoang vu, quan đạo dài mênh mông vô bờ, Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước khoảng năm trăm thước, có mấy kỵ sĩ vận trường bào đang giục ngựa mà đứng, vẫn không nhúc nhích chờ đoàn xe.

Nhìn đội ngũ chừng mười người này, Tôn Nhạc nhìn về phía Nghĩa Giải, “Có thể người quen không?”

Nghĩa Giải nhướn mày, cười nói: “Đương nhiên, vị đứng chính giữa kia, thân là Đại Kiếm Sư Mạc Công Diễn. Bốn Kiếm Sư bên cạnh Mạc Công Diễn, đều là đệ tử của hắc.”

Nghĩa Giải nhướn mày vui mừng mà nói: “Thật không ngờ lão tử đó lại đến, thú vị, thú vị!” Hắc vừa nói thú vị, vừa xoa tay, bộ dạng nóng lòng muốn thử.

Tôn Nhạc nhìn một hồi, chuyển hướng Nghĩa Giải hỏi: “Phần thắng như thế nào?”

Nghĩa Giải nhú mồm ha ha cười nói: “Phần thắng? Sáu thành đi!”

“Có sáu thành?” Tôn Nhạc nhẹ giọng nói : “Vây cũng xem như là thú vị.”

Nghĩa Giải nghe vậy cười lên ha hả.

Trong tiếng cười lớn của Nghĩa Giải, nhân mã hai bên đảo mắt đã tới gần. Tiếng cười của Nghĩa Giải ngừng một chút, cao giọng kêu lên: “Mạc Công diễn, lần trước Nghĩa Giải khiêu chiến người không được, lão tử người giờ phút này lại tự động đưa tới cửa. Ha ha ha.”

Tiếng cười của hắn vang dội thẳng lên tận trời, vang vọng không dứt.

“Hừ ——”

Một tiếng hừ lạnh nặng nề thật mạnh truyền đến, Mạc Công Diễn bốn mươi mấy tuổi, mồm rậm gấn thành một đường, đôi mắt hẹp dài trời sinh luôn híp nửa kia cất giọng lạnh lùng nói: ” Nghĩa Giải, người đại danh đường đường, cư nhiên trợ giúp cho loại phụ nhân dã tâm này, không sợ ngày sau phụ nhân này trở thành Lệ cơ thì thanh danh người ra rác ư?”

*Lệ cơ: Ta tìm mãi chỉ tìm được cái này không biết có chính xác không nữa ==

Thời Chiến Quốc trước Công Nguyên, anh hùng tranh bá thiên hạ, trung thần được ca ngợi, người dũng cảm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, kẻ anh hùng tài trí ngang dọc trời đất, có Chư Tử với “ trăm nhà đua gây”, có hôn quân tham lam, kiêu căng, xa xỉ, có nợ nước thù nhà của hồng nhan bạc mệnh...

Công chúa Lệ Lan, công chúa Lệ Đóa và gia nô Ưu Thi của nước Lệ . Trước cảnh nước mất nhà tan bị nước Tấn bắt về làm nô lệ. Hai công chúa này đã yêu hai vị vương tử của Tấn quốc là Trọng Nhĩ và Thân Sinh nhưng cả hai bị ép gả làm phi tử cho kẻ thù sát hại cả gia tộc là Tấn Vương, công chúa Lệ Đóa cùng thái tử Thân Sinh bỏ trốn với hy vọng tìm được hạnh phúc nhưng lại chết dưới lưỡi gươm của Tấn Vương, cái chết của em gái (công chúa Lệ Đóa) đã làm cho công chúa Lệ Lan rất đau lòng, lúc nào cũng mang ý nghĩ phục vụ quốc. Lệ Lan lợi dụng sắc đẹp và mưu kế của gia nô Ưu Thi để mê hoặc Tấn Vương nhằm được Tấn Vương yêu thương và sủng ái, từng bước thực hiện kế hoạch phục quốc...

Lệ Lan được Tấn Vương sắc phong làm hoàng hậu, từ đó trong ngoài Vương cung bắt đầu nổi sóng, dẫn tới cuộc sát hại hàng loạt đẫm máu....Các vị Vương tử lần lượt rời khỏi kinh thành, lưu lạc khắp nơi....Tấn Vương đột ngột qua đời, con của Lệ Lan và gia nô Ưu Thi đăng cơ. Binh mã hùng hậu của vương triều bị tiêu diệt...

Nghĩa Giải ngẩn ra, chúng Tề nhân bên cạnh cũng đều ngẩn ra, ngay cả Tôn Nhạc cũng giật mình. Mọi người nhìn nhau, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nghe được có người cư nhiên đem Tôn Nhạc ví với Lệ cơ. Nàng ta là họa thủy, là một Vương Hậu ác độc, nói thế nào cũng không có gì liên hệ tới Tôn Nhạc a.

“Ha ha ha ha.”

Nghĩa Giải sau khi liếc Tôn Nhạc vài lần, nhin không được vỗ tay cười ha hả, hắn vừa cười vừa vỗ đùi bản thân bành bạch, bộ dạng vui vẻ kia làm ười mấy người đối diện càng thêm âm trầm, “Mạc Công Diễn, lão tử người chính là một kẻ ngốc! Loại so sánh này cư nhiên cũng dám nói ra miệng! Tôn Nhạc là người ra sao? Nàng thanh tịnh thông minh, tao nhã nội liêm, không hề có dã tâm, lần này ra tay cũng là vì cứu nguy cho Tề quốc. Ha ha ha.

Tiểu tử người nếu muốn đánh nhau thì cứ xông lên, không cần phải đi kiếm cái tội danh lung tung đổ lên đầu cô nương nhà người ta nha.”

“Buồn cười, thật sự là buồn cười!”

Phía sau Mạc Công Diễn một kiếm khách thanh niên chừng hai mươi tuổi giục ngựa nhảy ra, thanh âm hắn cất cao, lạnh giọng cười to nói:“Cứu nguy cho Tề quốc? Nghe mới hay, mới cao quý làm sao! Lại không biết vị Tôn Nhạc tự cho là Tề nhân này, vì sao năm trước lại bốn tẩu khắp nơi để Sở a!”

Keng một tiếng, kiếm khách thanh niên rút kiếm ra, chỉ vào đoàn xe, trong ánh nắng chiều, mũi kiếm hàn khí bức người, “Sở Nhược, là kẻ đại nghịch bất đạo, tự tiện phong vương, dám can đảm nhòm ngó ngôi báu,

mỗi người đều muốn giết! Nếu Tôn Nhạc trợ giúp người như Sở Nhược, cần gì phải dùng lý do cứu nguy cho Tề quốc để lừa bịp thiên hạ?”

Giọng nói của kiếm khách thanh niên lạnh lạnh truyền ra, chấn động khắp nơi!

Chúng Tề nhân lặng ngắt như tờ.

Tôn Nhạc nghe đến đó, thấp giọng cười, “Người này tài ăn nói cũng không phải là tệ, so với những người ở thành Bình Dương thì mạnh hơn nhiều.”

Ba người Nghĩa Giải đồng thời quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, bên trong ánh sáng mờ mờ, trên gương mặt thanh lệ của nàng hiện ra một luồng sáng diễm lệ, sáng mắt như nước, thậm chí có một loại xinh đẹp khiến người ta loá mắt.

Kiếm khách thanh niên kia nói xong, nhìn thấy mọi người trợn mắt há hốc mồm, lập tức cười lên ha hả, nặng nề nói: “Ta xem nàng này, cũng như tượng phu trên thế gian này muốn mưu cầu danh lợi. Người như thế, lại có tài như thế, trong thời loạn thế này, gà mái cũng muốn cất tiếng gáy, hỗn loạn thiên hạ không phải là việc dễ như trở bàn tay ư?”

Mọi người lại không có lời nào để nói .

Tôn Nhạc nghe đến đó, không biết tại sao rất là muốn cười, lúc này, xe ngựa đã chạy đến cách chúng kiếm khách không đến trăm mét. Tôn Nhạc từ trong xe ngựa vươn đầu ra, nhìn kiếm khách thanh niên này nhẹ nhàng cười nói: “Gà mái cũng muốn cất tiếng gáy, hỗn loạn thiên hạ?” Giọng nói của nàng thanh thúy động lòng người, trong sáng ý cười lưu động, “Theo lời của người, trong thiên hạ nữ tử chỉ cần tài trí hơn người, liền nhất định phải giết chết sao?”

Kiếm khách thanh niên hất đầu, ngạo nghễ trả lời: “Đúng vậy!”

Tôn Nhạc ha ha cười, nàng quay đầu nhìn về phía Nghĩa Giải, “Nghĩa đại ca, xem ra trận chiến này khó tránh rồi.”

Tôn Nhạc vừa dứt lời, nhưng không nghe thấy Nghĩa Giải trả lời, nhìn kỹ, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía mình, vẻ mặt sững sờ mê mẩn, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Nghĩa đại ca?”

Nghĩa Giải giật mình tỉnh táo lại, hấn chống lại hai tròng mắt của Tôn Nhạc, gương mặt già nua lại đỏ lên, ngượng ngùng trả lời: “Tôn Nhạc, vừa rồi muội thật đẹp đến không nói nổi!”

Đẹp đến không nói nổi? Tôn Nhạc là người của hai thế giới, còn chưa bao giờ nghĩ, lời bình đẹp đến không nói nổi này sẽ xuất hiện trên người mình.

Tôn Nhạc giật mình. Sóng mắt nàng vừa chuyển, nhất nhất xẹt qua trên mặt mọi người, vừa nhìn, nàng đột nhiên từ trong ánh mắt mọi người thấy được sự kinh diễm, kinh diễm vì chính nàng!

Nghĩa Giải thốt ra một câu, lập tức vô cùng ngượng ngùng. Hấn ha ha cười, che dấu sự xấu hổ nói: “Không sai! Trận chiến này quả thật khó tránh .” Quay đầu nhìn Mạc Công Diễn, Nghĩa Giải hừ nói: “Mạc Công Diễn lão gia hỏa cổ chấp này, có nói với hấn, hấn cũng không hiểu đâu.”

Vèo một tiếng, hấn vỗ sau lưng, trường kiếm nơi tay!

Cổ tay Nghĩa Giải nhoáng lên một cái, mũi kiếm bung ra, cười vang : “Muội tử, lần này cùng muội hành tẩu thiên hạ, Nghĩa Giải vẫn chưa có đất dụng võ, bây giờ thì tốt rồi, rốt cục có thể thư giãn gân cốt một phen. Ha ha ha ha.”

Tiếng cười to của Nghĩa Giải truyền ra xa xa, dẫn tới khắp nơi chấn động, chúng Tề nhân đồng thời ngửa đầu nhìn về phía hấn, đột nhiên trong lúc đó mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, chiến ý dạt dào!

181. Chương 181: Đến Nam Dương

Nghĩa Giải vừa rút kiếm, đám người Mạc Công Diễn đồng thời rùng mình, chỉ nghe xoẹt xoẹt xoẹt vài tiếng giòn vang, hơn mười hàn kiếm đồng thời ra khỏi vỏ!

Trường kiếm của đám người Mạc Công Diễn vừa giơ lên, bảy tám chục kiếm khách áo tang trong đội Tề sứ nhanh chóng tới gần Nghĩa Giải, nhất nhất rút trường kiếm ra chỉ về phía trước.

“Keng keng keng ——” Tiếng kim thiết vang lên bên tai không dứt, trong nháy mắt hàn quang dày đặc, giương cung bạt kiếm.

Nghĩa Giải cũng không quay đầu lại, hướng tới hai gã kiếm khách thủ hạ của Hãn Hòa quát: “Bảo vệ Tôn Nhạc cho tốt!”

“Dạ!” Hai kiếm khách nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, một trái một phải canh giữ bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc.

Nghĩa Giải quay đầu nhìn về phía hai gã Kiếm Sư Sở quốc, cao giọng nói: “Hai vị, làm phiền rồi!”

“Không dám!” Hai Kiếm Sư Sở quốc đồng thời chấp tay trước ngực nói, chân bọn họ đá một cái, liền giục ngựa một trái một phải đứng hai bên Nghĩa Giải.

Tôn Nhạc nhìn đám người Nghĩa Giải từ trên lưng ngựa nhảy xuống, cất bước tiến ra, từ từ vươn tay kéo màn xe xuống. Nàng vừa kéo màn xe xuống, liền nghe được tiếng cười to lạnh lạnh của Nghĩa Giải truyền đến, “Mạc Công Diễn, Nghĩa Giải đã sớm muốn tìm ngươi, trận chiến hôm nay, cũng đừng quan tâm đến sống chết mà đánh cho thống khoái?” Đúng là chuẩn bị liều mạng người chết ta sống! Tôn Nhạc không khỏi rùng mình một cái.

Mạc Công Diễn hừ lạnh nói: “ Khẩu khí thật lớn! Hôm nay ta cũng muốn lĩnh giáo phong thái của thiên hạ đệ nhất kiếm khách!”

Giọng nói của Mạc Công Diễn vừa dừng lại. Một trận tiếng gió vang lên. Trong tiếng gió, tiếng cười to của Nghĩa Giải cũng vang lên. “Quả nhiên thống khoái. Xem chiêu!” ‘ Keng keng keng ’ một trận tiếng kim thiết vang lên bên tai không dứt. Tiếng kiếm cùng kiếm giao tranh cứ như mưa dữ gió rền, hàn ý dày đặc. Tôn Nhạc không cần nhìn cũng biết Nghĩa Giải vừa xông ra. Mấy chục kiếm khách cũng đồng thời lao ra cùng đối phương giao chiến thành một đoàn.

Tôn Nhạc nghe một hồi, liền thu hồi lực chú ý. Nàng biết người có đẳng cấp như Nghĩa Giải một khi giao chiến thì những kẻ công phu mèo quào cũng không xen tay vào được. Bởi vậy nàng chỉ có thể ngồi chờ kết quả thôi.

Nếu đã ngồi chờ, Tôn Nhạc liền nhắm mắt làm ngơ, kéo rèm xe làm cô gái khuê các chân chính.

Trong tiếng keng keng rầm vang lên bên ngoài, thỉnh thoảng kèm thêm từng tiếng kêu thảm thiết. Tôn Nhạc nghe xong có điểm tâm loạn. Liền khôi phục bộ dạng cúi đầu khép mắt, âm thầm luyện phương pháp thổ nạp.

Phương pháp thổ nạp kia bình thường chỉ khi nàng luyện tập Thái Cực quyền mới phối hợp sử dụng. Thỉnh thoảng khi miên man suy nghĩ cũng ngồi thiền một lát. Hiện tại lòng có điểm loạn, nàng liền dùng loại phương pháp này làm ình khôi phục sự bình tĩnh.

Sau một khắc đồng hồ hít thở như thế, lòng của nàng chậm rãi trở nên yên tĩnh mà sâu xa, trong đầu tỉnh táo, tiếng tranh chấp gào thét bên ngoài không hề lọt vào tai nữa!

Cũng không biết qua bao lâu, giọng nói của Nghĩa Giải từ ngoài xe ngựa vang lên, “Muội tử!”

Tôn Nhạc trợn mắt, từ từ đáp: “Ồ đây.”

Nghĩa Giải sắc mặt một cái, ha ha cười nói: “Muội tử thật có định lực! Tình cảnh như thế, cứ nhiên lại ngủ được.” Hãn nghe Tôn Nhạc trả lời âm ừ, hơn nữa giọng nói có điểm khàn, liền cho rằng nàng đang ngủ.

Tôn Nhạc cười cười, vén rèm xe lên, trên người Nghĩa Giải loang lổ vết máu, tay áo nhiễm đỏ một tảng lớn, vạt áo có dòng máu chảy ra, thành một vệt máu chảy thẳng xuống phía dưới, làm cho người ta vừa nhìn

thấy liền ghê người, nhưng tương phản là, trên gương mặt vô cùng nam tính của hắn là nụ cười tươi rạn rỡ, hai mắt đen huyền vẫn sáng ngời như cũ, không thấy vẻ đau đớn. Xem ra, hắn bị thương không nặng, máu trên người hắn là của người khác.

Tôn Nhạc thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn về phía đội ngũ, chỉ thấy hai Kiếm Sư Sở quốc kia cũng không có thương thế gì, lại thấy, rõ ràng ở đó nằm mấy cổ thi thể, những gương mặt này đều quen thuộc, đúng là mấy kiếm khách áo tang trong đám Tề nhân.

Nghĩa Giải thấy Tôn Nhạc lộ ra biểu tình khổ sở, cười ha ha vỗ tay trước ngực nói: “Muội tử đừng để ý! Số mệnh của chúng ta là bảo hộ muội. Đối mặt cường địch như Mạc Công Diễn, bên ta mới chết đi năm người, trọng thương bảy người, đã là buôn bán có lời. ***, Mạc Công Diễn ăn một kiếm của ta, chỉ sợ mười năm tám năm cũng không khôi phục được! Ha ha ha ha.”

Tôn Nhạc nhìn đến những xác chết trên đất, thực sự càng nhìn càng thấy ghê người. Nàng nhịn cảm giác khó chịu trong lòng xuống, thấy trên người Hãn Hòa có thương tích, lại vội vàng đi xử lý thi thể, liền chuyển hướng hai kiếm khách bảo vệ mình mà không bị dẫm thương nói: “Xuất ra tám mươi lượng vàng từ lộ phí, mỗi một người chết đưa tới nhà họ năm lượng vàng, những người trọng thương cùng với Nghĩa Giải đại ca, hai vị Kiếm Sư mỗi người ba lượng vàng, còn lại chia đều cho các vị kiếm khách đã ra tay!”

Giọng nói của Tôn Nhạc không nhỏ, nhất thời tất cả mọi người đều nghe được, bọn họ kinh hãi xoay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc, một đám mắt lấp lánh chờ mong.

Lúc này mạng người như cỏ rác, những kiếm khách này nếu đã hộ tống Tôn Nhạc, liền có trách nhiệm bảo hộ nàng, nay có chết, nàng hoàn toàn có thể bỏ mặc. Hơn nữa, Tôn Nhạc mới mở miệng liền mấy chục lượng vàng, đó cũng không phải là số lượng nhỏ nha.

Hai kiếm Sư sững sốt, đồng thời vỗ tay trước ngực đáp: “Dạ!”

Nghĩa Giải kinh ngạc chuyển hướng Tôn Nhạc, sau một lúc lâu nhìn chằm chằm nàng, hắc ha ha cười, “Muội tử, muội cũng quá rộng rãi rồi, sau này nếu như còn có mấy trận chiến, sợ là vàng cũng không đủ chia nha.”

Tôn Nhạc nghe vậy thản nhiên nói: “Sắp tới hắn là sẽ bình an chút.”

Nàng thấy biểu tình ngạc nhiên không hiểu của đám người Nghĩa Giải, cười cười, “Trong thiên hạ, cao thủ như Mạc Công Diễn ít ỏi không có mấy người, Tôn Nhạc ta chỉ sợ còn chưa đủ tư cách, khiến cho tất cả cao thủ trong thiên hạ đều tới giết một mình ta!” Về phần Triệu quốc bây giờ còn chưa ổn định, thích khách cũng không tới nhanh như vậy được. Tôn Nhạc thầm nghĩ trong lòng.

Đúng là không sai, mọi người liên tục gật đầu, Tôn Nhạc chỉ bằng một câu, liền làm cho vẻ khẩn trương trên mặt bọn họ tiêu thất không ít.

Chôn cất cái xác ngay tại chỗ, những người bị trọng thương nhất nhất đưa lên xe ngựa, sau khi xử lý miệng vết thương thật tốt, đội ngũ lại khởi hành, hướng về Đại Thành Nam Dương.

Tôn Nhạc quyết định ở thành Nam Dương nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, chờ thương thế mọi người tốt hơn lại đi tiếp.

Thành Nam Dương cũng rất có danh tiếng trong thiên hạ, có thể nói nó là một thành trì lớn gần bằng đô thành của các quốc gia. Đội ngũ Tôn Nhạc vừa tiến vào Nam Dương thành, liền dẫn tới một đám người chú ý.

Ngã tư đường vốn náo nhiệt ồn ào, bọn họ vừa đến đột nhiên an tĩnh lại. Chỉ là một cái đảo mắt, tiếng ong ong liền nổi lên bốn phía.

Không nói tới một đội nhân mã ai cũng có thương tích này, chỉ bằng dấu hiệu của Tề sư kia, liền đủ để khiến người trong thành Nam Dương có chút hưng phấn, “Thiếu niên trong xe ngựa kia là Điền Nhạc?” “Đích thị là hắn! Nghe nói hắn vốn là một phụ nhân?” “Thật không ngờ nàng đến thành Nam Dương!” “Thấy không, một đội nhân mã này đều bị thương, ngay cả Nghĩa Giải Nghĩa đại hiệp cũng bị thương, xem ra trên đường gặp cao thủ a.” “Phụ nhân loạn thế, gà mái tranh gáy, chắc chắn nghĩa sĩ cũng nhìn không thêm nhìn, đáng tiếc không giết được nữ nhân này!”

Tiếng nghị luận tuy rằng không dứt bên tai, mọi người cũng không dám tiếp xúc quá gần, bất kể là Tôn Nhạc, hay là Nghĩa Giải, kể cả một đội kiếm khách vừa tắm đẫm máu tươi trở về này, cũng làm cho lòng người thành Nam Dương âm thầm sợ hãi.

Trong sự vây xem của người thành Nam Dương, đám người Tôn Nhạc tìm được một tửu lâu lớn, tạm thời ở lại đó. Vừa vào ở, Tôn Nhạc liền sai người mời đại phu đến, trị thương một lần nữa cho đám người Nghĩa Giải. Ở trên đường, thương thế của bọn hắn đều do tự bọn hắn rửa sạch sơ cứu, khiến Tôn Nhạc rất lo lắng.

182. Chương 182: Thay Nữ Phục Cũng Thành Mỹ Nhân

Sau khi sắp xếp ổn thoả, Tôn Nhạc nghỉ ngơi một chút, thay nữ phục.

Nàng thay một bộ áo tơ màu lục nhạt, tóc đen như mực, da thịt trắng nõn mơ hồ ửng đỏ, từ khi Tôn Nhạc đi sứ tới nay, đây vẫn là lần đầu tiên đổi lại nữ phục. Khi nhìn đến mình trong gương, nàng gần như choáng váng.

Cô gái trong gương đồng mắt sáng như nước, da thịt trắng nõn, hai má ửng đỏ, ngũ quan tinh xảo, tự nhiên là một mỹ nhân trong thanh linh lộ ra sự tú nhã, dịu dàng a! Cái này, nàng nhớ rõ khi còn ở thành Hàm Dương thì nàng vẫn chỉ là một cô nương diện mạo thanh tú bình thường, tại sao sau hơn nửa năm đổi lại nữ phục, lại mặn mà hơn nhiều như vậy? Giống như một nụ hoa, trong lặng lẽ không ngờ đã hé nhụy tỏa hương.

Dung mạo đẹp như vậy, tuy rằng không kinh diễm bằng Trĩ đại gia, Yến Ngọc Nhi, nhưng mà, bất luận nàng đi đến nơi nào, đã không còn kém hơn những nữ nhi quyền quý này nữa.

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn khuôn mặt mơ hồ trong gương đồng, càng xem càng vui vẻ. Vươn tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, Tôn Nhạc hớn hở mà nghĩ: như vậy là tốt rồi, như vậy là đủ rồi. Trời xanh đối xử với ta thật là không tệ, để cho ta ở độ tuổi đẹp nhất, có một diện mạo làm cho người ta vừa thấy tâm tình liền sung sướng.

Nhìn mình trong gương hơn nửa ngày, Tôn Nhạc còn có chút không thể tin được người trong gương kia thật sự là mình.

Khi nàng mặc nam trang đi sứ thì không hề soi gương, thật đúng là không biết diện mạo của mình lại có biến hóa.

Mà đám người Nghĩa Giải mỗi ngày gặp nàng, đối với loại biến hóa này càng không có bao nhiêu cảm giác. Về phần quyền quý các quốc gia, tuy rằng cảm thấy Điện Nhạc thanh tú này có vẻ đẹp của nữ nhi, nhưng bọn họ mỗi ngày đều đối mặt với rất nhiều mỹ nhân hoa phục lộng lẫy, Tôn Nhạc mặc dù tú nhã, cũng không thể làm cho bọn họ kinh diễm. Bởi vậy thẳng đến lúc này, Tôn Nhạc mới nhận ra, chính mình đã thật sự thành một đại cô nương, thành một mỹ nhân rồi.

Hơn nửa năm này, biến hóa của Tôn Nhạc không chỉ dừng lại ở bề ngoài, ngay cả dáng người mà nàng vẫn bỏ qua, lúc này cũng mềm mại hơn, trước ngực phình lên, mông cũng no tròn. Khi mặc cái loại thâm y trường bào này thì không có cảm giác, hiện tại vừa đổi lại nữ phục, Tôn Nhạc đột nhiên có điểm không được tự nhiên.

Trong phòng vụng trộm ngắm nghía vui vẻ một hồi, lại chần chờ một chút, rốt cục Tôn Nhạc lấy hết dũng khí đi ra.

Tôn Nhạc vừa đi ra. Tiếng cười hì hì trong sân nhất thời dừng lại.

Đám người Nghĩa Giải, Hãn Hòa ở trong sân đi tới đi lui, hoạt động gân cốt. Lúc này nhìn đến một cô gái xinh đẹp tuyệt trần từ trong phòng Tôn Nhạc đi ra. Không khỏi mắt đều choáng váng.

Chống lại đám nam nhân hai mắt trừng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc đỏ hồng. Nàng mấp máy môi, chậm rãi đi đến trước mặt Nghĩa Giai, cười nói: “Nghĩa đại ca.”

“Cô nương là Tôn Nhạc?”

“Cô là Điền công?”

“Ô. Trời ơi!”

Đang lúc mọi người không dám tin luôn miệng hỏi, Tôn Nhạc mím môi cười cười, nói: “Đúng vậy. Ta là Tôn Nhạc.”

Nàng vừa thừa nhận, mọi người trông càng ngu hơn.

Nghĩa Giai vươn tay vỗ vỗ trên đầu, ha ha cười nói: “Thật không nghĩ đến, muội tử sau khi thay nữ phục, tự nhiên trở thành một mỹ nhân.”

Hắn nói tới đây lại dừng một chút, lắc đầu thở dài: “Bất quá mấy năm, muội tử biến hóa thực sự là xa như trời và đất nha.”

Nghĩa Giai khôi phục lại trước tiên, đám người Hân Hòa còn đang ngốc vu vu trừng mắt nhìn Tôn Nhạc, bọn họ thật sự không dám nghĩ Điền công trí tuệ tuyệt đỉnh kia cùng cô gái xinh đẹp dịu dàng trước mắt lại là cùng một người!

Đến lúc này, Tôn Nhạc cũng tự tại chút. Nàng không đợi Nghĩa Giai hỏi, cứ thế mà nói: “Ngày hôm nay cả thiên hạ đều biết Điền Nhạc là Tôn Nhạc, ta liền khôi phục bộ mặt thật hành tẩu thôi.” Khóe miệng nàng khẽ cong, tươi cười thản nhiên, “Người như Mạc Công Diễn cũng đã bị đánh bại phải rút lui rồi, sau này dù có những kẻ thấy ta chướng mắt, nhưng người muốn đưa ta vào chỗ chết cũng không nhiều nữa.”

Mọi người gật gật đầu.

Từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế cho tới bây giờ, trừ bỏ những hồng nhan họa thủy ra, còn chưa có bất kỳ một nữ nhân nào như Tôn Nhạc, lấy khí khái như trượng phu đến thuyết phục chư hầu. Nàng xuất hiện như tiếng sấm ngang trời, ban đầu khiến cho thế nhân khiếp sợ, mê hoặc, không dám tin, đương nhiên cũng có chán ghét cùng bất an.

Bất quá Tôn Nhạc lường trước, bất luận cái gì mới mẻ kỳ lạ chỉ nhất thời thôi, hiện tại lời đồn đãi hắn là đã bắt đầu đi vào thời kỳ bình ổn rồi chứ?

Cũng là thời điểm có thể khôi phục tướng mạo sẵn có.

Lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, người gác cổng còn chưa có tới gần, liền cao giọng kêu lên: “Bẩm — Tần Thập Tam vương tử Doanh Thu chờ ngoài cửa, cầu kiến Điền công!”

Doanh Thu cầu kiến?

Đám người Hân Hòa đồng thời quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc nhú mày, trầm suy nghĩ: ta mới đến thành Nam Dương, làm sao lại gặp phải Doanh Thu này rồi?

Tôn Nhạc suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nói: “Tần Thập Tam điện hạ là người tôn quý, chư vị cùng ta ra cửa nghênh đón đi!”

Mọi người đồng thời đáp: “Dạ.”

Tôn Nhạc chuyển người, dẫn đầu đi ở phía trước. Đám người Hân Hòa nhìn Tôn Nhạc dáng người thon dài, duyên dáng yêu kiều, sau khi quan sát vài lần, Hân Hòa rốt cục mở miệng nói trước tiên: “Điền, Tôn Nhạc cô nương, sao không thay đổi quần áo rồi hăng ra tiếp đãi?”

Tôn Nhạc cười cười, nàng cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Ta vốn là nữ tử, cần gì phải thay đổi quần áo?” Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “Mới vừa rồi ta đã nói, từ nay về sau, Tôn Nhạc ta sẽ lấy tướng mạo sẵn có hành tẩu giữa thế nhân!”

Hân Hòa nhất thời ngẩn ra.

Trong một trận lặng ngắt như tờ, Nghĩa Giải vỗ tay cười ha hả, “Hay! Nên như thế!” Hắn tiến lên hai bước, nhìn Tôn Nhạc cười nói: “Muội tử làm việc quang minh chính đại, rất có phong phạm của kiếm khách chúng ta!”

Tôn Nhạc cười cười, trả lời: “Nếu tránh né cũng tránh không được tai họa, không bằng trực diện mà đối phó.”

Nơi bọn họ ở cũng không lớn, vừa đi vừa nói giỡn một lát đã đến cửa.

Ngoài cửa lớn, Doanh Thập Tam vận trường bào màu xanh, tuần lãng như trúc chấp tay sau lưng yên lặng chờ, phía sau hắn có chừng mười mấy người, trong mười mấy người này, ở bên trái là kiếm khách áo tang, ở phía bên phải là hiền sĩ đội cao quan. Những người này đều từ trên xe ngựa nhảy xuống, canh giữ ở phía sau Doanh Thập Tam.

Nơi này là phố chính của Nam Dương, vốn khi Tôn Nhạc đến đã làm người trong thành Nam Dương hưng phấn, hiện tại Doanh Thập Tam vừa xuất hiện, Nam Dương thành lại sôi trào lên. Giờ khắc này, giữa ngã tư đường, ở cửa sổ, thỉnh thoảng vờn ra một đám đầu .

Đặc biệt ở ngã tư đường, một hồi công phu đã dừng mười bảy mười tám cỗ hương xa. Bên trong hương xa, nhóm quý nữ của thành Bình Dương đều vén rèm xe lên, lộ ra gương mặt thanh tú như hoa phù dung, hưng phấn mà nhìn, chỉ trở Doanh Thập Tam.

Trong thiên hạ có vô số vương tôn công tử, bất quá số lượng công tử tuần mỹ làm cho những quý nữ khuê các này nhớ mong không thôi, cũng chỉ có vài cái. Mà Doanh Thập Tam Doanh Thu là một trong số đó! Các nàng đã sớm nghe qua hắn tuần mỹ oai hùng, nhưng không được thấy mặt. Lúc này có thể gặp trực tiếp, không khỏi thêm phần hưng phấn.

Doanh Thập Tam chấp hai tay sau lưng, mắt nhìn cửa lớn, bên tai lại tinh tường nghe được tiếng các thiếu nữ kêu lên vui mừng, hắn lắc đầu cười khổ nói: “Người càng đến càng nhiều.”

Một thanh niên hiền sĩ đứng ở phía sau hắn nghe vậy quay đầu liếc hắn vài lần, cười hắc hắc nói : “Điện hạ đến đâu, chỗ đó hương xa chật đường. Hạ thần thật đúng là tò mò, Thúc tử được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam kia, khi ra cửa thì liệu có đi nổi không đây?”

Doanh Thập Tam nghe hắn nhắc tới Thúc tử, mày nhíu mặt nhăn, từ từ nói: “Thúc tử đã ở trên đường, không lâu sẽ có thể gặp mặt. Lời của hắn vừa rơi xuống, lông mày nhíu lại, nhìn cửa lớn cười nói: ” Tôn Nhạc đã ứng thuận đi ra.”

183. Chương 183: Doanh Thập Tam Cầu Hôn

Thập Tam vừa dứt lời, hai mắt xoát một cái mở thật lớn, nháy cũng không nháy mắt nhìn thân ảnh duyên dáng yêu kiều đi ra khỏi cửa kia, thở mạnh một hơi, cả kinh kêu lên: “Tôn Nhạc?”

Câu ‘ Tôn Nhạc ’ này vừa ra khỏi miệng hắn, mọi người bên cạnh hắn đồng loạt quay đầu về hướng cô gái xuất hiện ở cửa.

Thiếu nữ này thân hình thon dài, một thân áo tơ lụa nhạt ánh lên khuôn mặt tú tịnh thuần mỹ, nếu không có cặp mắt ba quang rạng rỡ, trong trâm tĩnh lộ ra linh khí kia, thì mọi người chỉ nghĩ rằng nàng này là một quý nữ bình thường.

Nhưng mà, Tàn Thập Tam vương tử này gọi nàng là cái gì? Tôn Nhạc?

Chẳng lẽ nàng chính là Diên Công Tôn Nhạc gây xôn xao gần đây sao?

Tôn Nhạc vừa ra cửa, liền nghe được có người kêu tên mình. Nàng quay đầu nhìn lại, chống lại gương mặt tuần nhã của Doanh Thập Tam. Mím cười, hai tay Tôn Nhạc chấp lại, cao giọng nói: “Tôn Nhạc không biết Thập Tam điện hạ tới, không tiếp đón từ xa, mong điện hạ thứ tội.”

Biểu tình nàng thông dong, động tác khéo léo, giống như không ý thức được, lúc này mình là một thân nữ nhi.

Tôn Nhạc, nàng thật sự là Tôn Nhạc! Nàng thật sự chính là Tôn Nhạc! Ngay khi Tôn Nhạc thi lễ thì một trận tiếng hít không khí chính tề truyền đến.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn lên, liền chống lại một đám người ngậy ra, biểu tình kinh ngạc trước mặt.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Doanh Thập Tam, lại thấy vương tử điện hạ luôn bình tĩnh trầm ổn, rất có khí độ này vẫn còn bị vây trong kinh ngạc, nhìn bộ dáng hần, những câu tiếp đón nàng nói vừa rồi hẳn là một chữ cũng không lọt vào tai.

Thấy vậy, Tôn Nhạc cười cười. Giọng nói cất cao hai tay lại chấp lại cao giọng kêu lên: “Mời Thập Tam điện hạ vào trong trò chuyện!”

Lúc này, nàng vừa mới dứt lời. Giữa ngã tư đường im lặng liền truyền tới một tiếng nói trầm đục.”Này nàng kia. Người thật sự là Điền Nhạc Điền công ư?” Giọng nói của người nọ ồm ồm, vô cùng kinh ngạc.

Tôn Nhạc thẳng lưng, quay mắt về phía đường phố đông nghìn nghịt đầu người cười cười, cao giọng đáp: “Đúng vậy! Ta chính là Điền Nhạc. Vốn tên là Tôn Nhạc.”

Không để ý tới nháy mắt dân thành Nam Dương giống như sôi sục lên. Tôn Nhạc đảo mắt nhìn về phía Doanh Thập Tam.

Lúc này, Doanh Thập Tam mới thanh tỉnh lại. Hần hướng tới Tôn Nhạc nhìn nàng từ trên xuống dưới. Chắp tay trước ngực cười khổ nói: “Năm năm trước tình cảnh khi Thu cùng Tôn Nhạc mới gặp còn rõ mồn một trước mắt. Thu vạn lần không thể tưởng tượng được. Cô nương cư nhiên biến hóa to lớn như thế. Thật không dám tin!”

Hần cười cười, ưu nhã duỗi tay phải ra, nói: “Tôn cô nương, mời!” Dẫn đầu đi vào cửa.

Tôn Nhạc chống lại Doanh Thập Tam không thể giấu hết sự chấn kinh, trong lòng có chút đắc ý, nàng thần nhiên cười nói: “Mấy năm qua này thai độc của tôi dần tan đi, tự nhiên là biến hóa thật lớn.”

Doanh Thập Tam gật gật đầu, hẳn lúc này đã hoàn toàn từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, khôi phục phong độ, “Không sai, mẫu thân của cô nương từng là Yến quốc đệ nhất mỹ nhân, nữ nhi nàng làm sao có thể kém cỏi được?” Khi hắn nói lời này thì ánh mắt giống như không thể khống chế dừng ở trên mặt, trên người Tôn Nhạc.

Bọn họ đi vào sân, cửa lớn khép lại một lần nữa, ở ngã tư đường mọi người vốn đang kinh sợ lúc này mới tỉnh táo lại, “Cô gái kia là Điền Nhạc?” “Mắt người trong thiên hạ đều bị mù rồi, giai nhân như thế, cư nhiên có thể giả trang thành trượng phu mà không bị người ta phát hiện sao?”

“Nghiêm nhiên là một cô gái tốt, lại thông minh đến như vậy!” “Nàng thật to gan, cư nhiên dám mặc nữ phục gặp người, chẳng lẽ nàng thật sự cho là không ai có thể động đến nàng sao?”

Tiếng nghị luận, tiếng ồn ào bên ngoài, đều được ngăn lại ở ngoài cửa.

Doanh Thập Tam đi ở bên trái Tôn Nhạc, hắn liền tiếp quay đầu, ánh mắt sáng quắc kia không ngừng chạy trên mặt Tôn Nhạc, dừng lại trước ngực, vòng hông của nàng. Ánh mắt của hắn nóng rực như thế, biểu tình chuyên chú như thế, dần dần, Tôn Nhạc có cảm giác không thoải mái, nàng nhú mày, ngẩng đầu nhìn hướng Doanh Thập Tam, cười nói: “Thời tiết dạo này nóng nẩy, hèn gì ánh mắt điện hạ cũng nóng như lửa.”

“Phì ——” vài tiếng cười khê từ phía sau truyền đến.

Doanh Thập Tam che dấu ho khan một tiếng, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, cười nói: “Thật sự là quá mức kinh ngạc, ” dừng một chút, lại thêm một câu, “Cũng quá sức làm người ta vui sướng.”

Vui sướng? Ta xinh đẹp hơn người vui sướng làm cái gì?

Tôn Nhạc lấy làm kỳ lạ, nàng ngẩng đầu nhìn Doanh Thập Tam, vừa vặn, hắn đang nghiêng đầu, đôi mắt thâm trầm như nửa đêm đang ôn nhu mỉm cười nhìn về phía nàng.

Ánh mắt này thật sự là, Tôn Nhạc rung mình một cái.

Thấy Tôn Nhạc như thế, Doanh Thập Tam giống như thở dài nói: “Trong thiên hạ có vô số mỹ nhân, không biết tại sao, Thu vừa nghĩ tới Tôn Nhạc cũng là một giai nhân, liền sâu sắc cảm thấy trời xanh thật là ưu ái!”

Tôn Nhạc lại rùng mình.

Tôn Nhạc đưa đoàn người Doanh Thập Tam vào trong sương phòng nghênh đón khách, ngồi xuống trên sập. Tôn Nhạc ngồi ở ghế chủ tọa, ra hiệu thị tỳ rót rượu ọi người.

Rượu vừa rót đầy, song chương Tôn Nhạc hợp lại, kêu lên: “Tấu nhạc!”

Tiếng đàn sáo vang lên, làn gió thơm bay vào, một đội xử nữ Tề quốc nhanh nhẹn khiêu vũ .

Tay trái Tôn Nhạc giấu trong tay áo, tay phải nâng cốc giơ lên, hướng Doanh Thập Tam mỉm cười nói: “Không biết điện hạ sẽ đến, nơi này thô lậu , điện hạ chớ trách. Mời uống.”

Doanh Thập Tam cười cười, cùng Tôn Nhạc ngửa đầu uống cạn rượu trong chén. Bọn họ bắt đầu, các vị thực khách kiểmkhách liền uống theo, trong thời gian ngắn mùi rượu tản ra bốn phía, tiếng cười nói không dứt.

Tôn Nhạc lẩn lác rượu trong chén, cười nói: “Tôn Nhạc vừa tới Nam Dương, liền gặp được điện hạ, thật đúng là khéo a.”

Doanh Thập Tam ha ha cười, lắc đầu nói: “Không phải đâu, Thu là bám gót Tôn Nhạc mà đến.”

Hắn lại còn nói là đuổi theo mình mà đến!

Tôn Nhạc chấn động, chẳng lẽ, hắn vừa biết mình là nữ tử liền bắt đầu đi?

Doanh Thập Tam luôn luôn chú ý đến biểu tình của Tôn Nhạc,thấy nàng nghi hoặc, cười cười giải thích: “Thu từ ba tháng trước, đã nghe được phổ phường nói, nói trí giả thiếu niên nổi danh thiên hạ Điền Nhạc chính là thân nữ nhi, vốn tên là Tôn Nhạc. Thu vốn luôn nghi vấn, sau khi biết được việc này là thật, liền bắt đầu xuất phát.”

Tôn Nhạc mở to mắt, kinh ngạc nhìn Doanh Thập Tam: hắn thật đúng là vừa nghe đến ta là thân nữ nhi, liền đuổi tới?

Đám người Nghĩa Giai, Hãn Hòa cũng nhìn nhau.

Doanh Thập Tam tựa hồ hết sức hài lòng khi Tôn Nhạc kinh ngạc, ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, thân mình nghiêng về phía trước, trầm giọng nói: “Tôn Nhạc không muốn biết, Thu vì chuyện gì mà cố ý đến tìm sao?”

Ánh mắt hắn nóng rực nhìn chăm chú, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, còn có ngữ khí mờ ám, đều trực chỉ về một sự thật. Trong lòng Tôn Nhạc nhảy rộn, nàng cúi đầu, trầm tĩnh nói: “Điện hạ có chuyện, đừng ngại nói thẳng.”

Doanh Thập Tam ôn nhu nhìn nàng, nhẹ giọng nói : “Năm năm trước, lần đầu tiên Thu nhìn thấy Tôn Nhạc thì liền cảm khái đại tài của Tôn Nhạc, đã từng lấy danh quốc sĩ ra hứa!” Doanh Thập Tam nói tới đây, trong ánh mắt mọi người nhìn về hướng hắn đã thêm một phần tán thưởng: Tần Thập Tam vương tử này quả nhiên danh bất hư truyền, năm năm trước hắn đã có thể nhìn đến đại tài của Tôn Nhạc, còn lấy danh quốc sĩ ra hứa, ánh mắt bậc này thật đáng sợ!

Doanh Thập Tam nhẹ nhàng mà chuyển động chén rượu trong tay, ngón tay cái của hắn vuốt ve bên miệng chén, hai mắt vẫn nóng rực mà chân thành nhìn Tôn Nhạc như cũ, tiếp tục nói: “Lúc ấy cô nương thẳng thắn cự tuyệt. Từ đó về sau, mỗi khi Thu nghĩ đến liền cảm thấy phiền muộn.”

Dừng một chút, hắn tươi cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, “Ngày đó bỏ qua cơ hội, Thu vẫn vẫn lấy làm tiếc nuối. Nhưng Thu trăm triệu lần không ngờ, mấy năm sau Tôn Nhạc thế nhưng lại biến thành Điền Nhạc, còn đến gặp Thu du thuyết.”

” Từng lời từng chữ cô nương nói ngày đó, Thu còn ghi nhớ trong lòng. Tôn Nhạc tài trí kinh người, thật sự là khiến trượng phu trong thiên hạ phải xấu hổ chết!” Thở dài một hơi thật dài, Doanh Thập Tam nói,

“Không đối gạt cô nương, Thu vừa nghe Điền Nhạc là Tôn Nhạc thì thật sự vô cùng kinh hỉ, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.”

Hắn ngừng một chút, hai mắt thẳng tắp nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, ôn nhu, chân thành nói từng chữ từng câu: “Thu từ khi trưởng thành, gặp qua vô số nữ tử, nhưng không một ai có trí tuệ như cô nương! Tôn Nhạc, năm nay nàng cũng đã mười bảy chứ? Thu bất tài, nguyện lấy vị trí chính thê nghênh đón!”

Nguyện lấy vị trí chính thê nghênh đón!

Hắn đây là cầu hôn a!

Trong thời gian ngắn, Tôn Nhạc ngây người, Nghĩa Giải ngây người, đám người Hân Hòa cũng đều ngây người.

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần: Doanh Thập Tam này, hắn nói bởi vì chính mình là nữ nhân thông minh nhất mà hắn từng gặp qua, nguyện ý lấy mình làm vợ!

Sau khi nàng lấy lại tinh thần, cũng không biết là nên cười hay nên cảm động.

Khóe miệng giương lên, Tôn Nhạc cười khê, nàng nhấp một ngụm rượu, cười nói: ” Lòng yêu tài của Thập Tam điện hạ đương thời thật hiếm thấy.

Khi Nhạc là thân nam tử thì điện hạ nguyện lấy danh quốc sĩ ra hứa. Nhạc là thân nữ tử thì điện hạ lại nguyện ý lấy làm vợ.”

Tôn Nhạc thản nhiên nói những lời này ra, mơ hồ mang ý đùa cợt.

Doanh Thập Tam ngây ngẩn cả người.

Đám người Nghĩa Giải đồng thời nhìn về phía Tôn Nhạc.

Doanh Thập Tam nhú mày, hắn chăm chú nhìn Tôn Nhạc, từ từ nói: “Tôn cô nương, Doanh Thu không biết vì sao cô nương không vui mừng!”

Tôn Nhạc không cần trả lời, cũng có thể cảm giác được mọi người đều khó hiểu. Nàng biết, trong lòng những người này, nam nhân như Tần Thập Tam, thực là cực kỳ hoàn mỹ, hắn thân là vương tử một quốc gia, lại có tài hoa chí khí là rồng trong loài người, nam nhân như vậy nguyện ý lấy Tôn Nhạc làm vợ, thực là chuyện vô cùng tốt a.

Hơn nữa hắn là vì nhìn trúng tài hoa của mình mới nguyện ý lấy mình, chuyện kia càng có thể chứng minh lòng cầu tài của hắn a.

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc nở nụ cười khổ: trong mắt thế nhân, hôn nhân có thể mang đến ích lợi mới là hôn nhân tốt. Nhưng mà, bọn họ không phải là ta!

Tôn Nhạc nghĩ như vậy, với tính cách của nàng, lại cảm thấy mình cũng không cần phải giải thích cặn kẽ với Doanh Thập Tam. Lập tức, Tôn Nhạc cúi đầu khép mắt, khê cười nói: ” Thập Tam điện hạ, Tôn Nhạc đã có người trong lòng rồi!”

A?

Hai mắt Doanh Thập Tam mở thật lớn! Bất tri bất giác, tiếng đàn sáo ngừng lại, mọi người trong phòng đều nhìn hướng Tôn Nhạc.

Doanh Thập Tam gắt gao nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, nhìn chăm chăm vào nàng, sau một lúc lâu mới trầm giọng hỏi: ” Người trong lòng Tôn Nhạc là Sở Nhược Vương?” Thanh âm tối tăm.

Tôn Nhạc rung mình, nàng không biết Doanh Thập Tam là từ đâu mà lấy được tin tức này. Cảm giác được sát khí trong giọng nói của hắn, Tôn Nhạc lập tức nghĩ tới lập trường hoàn toàn bất đồng của hắn và Nhược Vương.

Lập tức, nàng lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Không phải, tôi cùng với Sở Nhược Vương chính là tỷ đệ.” Khóe miệng nàng giương lên, làm bộ như không chút để ý cười nói: “Trước kia ở Tề quốc Cơ phủ thì chúng tôi từng sống nương tựa lẫn nhau.”

Nàng vừa nói ra một câu sau, trong lòng liền hối hận: lấy cá tính của mình mà nói, nếu quả thật là vô ý, sẽ tuyệt đối không giải thích. Thế này thật đúng là càng chúi càng đen a.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, thấy Doanh Thập Tam thần sắc bất động, khóe miệng mang chút ý cười, tựa hồ vẻ ửng đỏ chợt lóe mà qua vừa rồi là do nàng nhìn nhầm. Không khỏi càng kỳ lạ.

Thôi, không nghĩ nữa! Tôn Nhạc cất cao giọng, quát: “Mang thức ăn lên!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chỉnh tề, một đội thị tỳ cầm hộp đựng thức ăn đi vào trong phòng. Chỉ một lát sau, toàn bộ đùi dê, gà nướng vàng óng ánh, đều được dâng lên.

Hương rượu thịt phiêu phiêu, tiếng đàn sáo vang lên êm ái. Doanh Thập Tam tựa hồ quên mất chuyện mình vừa cầu hôn Tôn Nhạc, cười dài xem ca múa.

184. Chương 184: Gặp Được Triệu Thập Bát Công Chúa

Doanh Thập Tam tựa hồ quên mất chuyện hắn từng hướng Tôn Nhạc đề cập đến việc thành thân, chỉ ngồi xem ca múa, nhẹ nhàng nói chuyện với nhau, cuối cùng hắn nói cho Tôn Nhạc, kế tiếp hắn chuẩn bị cùng đi cùng dừng với Tôn Nhạc.

Quyết định của Doanh Thập Tam, hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của Tôn Nhạc. Do cẩn thận, Tôn Nhạc đành phải đáp ứng cùng đi với hắn, đồng thời chuẩn bị một mình rời đi.

Vương tôn công tử tuy nhiều, mà người như Doanh Thập Tam lại vô cùng hiếm thấy. Ở một mức độ nào đó, hắn đại biểu cho Tần quốc. Bởi vậy vừa đến ngày hôm sau, quyền quý thành Nam Dương đều tới chơi, Tôn Nhạc không ngừng được mời đến các loại yến hội.

Mà Doanh Thập Tam lại thông khoái mà đáp ứng mấy cái tiệc chiêu đãi, hắn đã đáp ứng, Tôn Nhạc cũng không thể hoàn toàn không để ý tới.

Hôm nay là tiệc chiêu đãi do Nam Dương thành chủ chủ trì .

Giờ khắc này, những người có uy tín danh dự trong Nam Dương đều đã đến đông đủ, bên cạnh Tôn Nhạc, ngồi hơn mười quý nữ danh môn.

Trong đại điện đầy người tụ tập , mấy trăm quý tộc Nam Dương đều dùng ánh mắt nóng bỏng, tò mò nhìn Doanh Thập Tam cùng Tôn Nhạc.

Đặc biệt là Tôn Nhạc, cô gái làm cho trượng phu cũng không thể không bội phục này, hấp dẫn đại bộ phận lực chú ý.

Hơn trăm ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, mặt Tôn Nhạc vẫn không chút thay đổi, nàng từng miêng từng miêng nhấp rượu trong chén, hai mắt lẳng lặng thưởng thức ca múa phía trước.

Mà Thập Tam đã cùng Nam Dương thành chủ nói chuyện đến cực kỳ hưng phấn, hắn xử lý mọi việc đều thuận lợi, tiếng cười không ngừng truyền ra, làm cho phần đông nhân vật có thực quyền trong thành Nam Dương đều vây quanh bên cạnh hắn.

Đúng lúc này, một giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên từ phía sau nàng.”Tôn Nhạc?”

Giọng cô gái này hơi quen quen.

Tôn Nhạc quay đầu chống lại một gương mặt xinh đẹp có vẻ tiêu tụy. Dáng người cô gái này thon dài dù ngồi xổm trên sập vẫn cao hơn những người khác.

Đây chính là Triệu thập bát công chúa a! Triệu thập bát công chúa đã từng thật sự rất thích Cơ Ngự!

Triệu thập bát công chúa lúc này đã là phụ nữ có chồng.

Triệu thập bát công chúa hơi nhếch môi nhìn Tôn Nhạc. Về mặt nàng không dám tin thấp giọng nói: “Người là, là nha đầu xấu xí Tôn Nhạc bên cạnh Cơ Ngũ ư?”

Tôn Nhạc mỉm cười nhìn nàng, gật gật đầu, từ từ nói: “Không sai, tôi đúng là Tôn Nhạc.”

“À?”

Môi Triệu thập bát công chúa run rẩy, nàng trừng lớn hai mắt, đánh giá Tôn Nhạc từ trên xuống dưới, sau khi nhìn nàng chăm chăm một hồi lâu, nàng ta thở mạnh một hơi, “Người thật sự là người quái dị năm đó sao?”

Triệu thập bát công chúa vừa thốt ra những lời này, thanh âm của nàng vừa rơi xuống, xung quanh nàng liền truyền đến vài tiếng kinh hô, “Triệu phu nhân, cô đang nói bậy bạ cái gì đó hở?” “Lớn mật! Dám vô lễ với khách quý như thế!” “Cô điên rồi! Nàng ta là Diên công nổi danh thiên hạ! Cô cứ nhiên dám nói chuyện với Diên công như thế?”

Vài tiếng kinh hô này đồng thời mà đến, vô cùng nghiêm khắc!

Triệu thập bát công chúa chống lại mấy gương mặt nghiêm khắc bằng hàn lớn tuổi hai bên trái phải, ánh mắt đỏ lên, mím môi lúng ta lúng túng nói: “Ta, ta..”

Nàng có vẻ vừa sợ vừa loạn lại bất an, ‘ta’ hai tiếng, nàng liền cầu cứu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc có điểm hoảng hốt, cô gái trước mắt vẫn có gương mặt như xưa, nhưng là bất kể là ngữ khí, hay là thần thái, đều đã hoàn toàn không có bóng dáng ngày xưa nữa. Năm sáu năm trước, Triệu thập bát công chúa kiêu căng cỡ nào a?

Tôn Nhạc ngậy người, chống lại ánh mắt xin giúp đỡ của Triệu thập bát công chúa, không khỏi cười cười, nhẹ giọng nói: “Vốn là người quen, không cần đa lễ.”

“Tạ Diên công không trách tội.”

“Tôn Nhạc cô nương quả nhiên có sự đại lượng của trượng phu!”

Trong một trận a dua, mấy đôi mắt đều nhìn Triệu thập bát công chúa chăm chăm, trách cứ nàng vì sao không hướng Tôn Nhạc bồi tội.

Triệu thập bát công chúa ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, sau một lúc lâu mới cúi đầu nói: “Đa tạ cô nương không trách tội.”

Lông mi Tôn Nhạc phấp phấp, từ từ nói: “Các vị đa lễ quá, Tôn Nhạc bất quá chỉ là một nữ tử bình thường.”

Chúng nữ nhìn nhau, cũng không biết trả lời như thế nào. Các nàng thầm suy nghĩ trong lòng: Tôn Nhạc người vẫn là nữ tử bình thường? Ngay cả Tần Thập Tam vương tử cũng muốn cưới người làm vợ, thân phận tôn quý như vậy mà người vẫn tự nhận là nữ tử bình thường sao?

Tôn Nhạc thấy Triệu Thập Bát công chúa vừa bị mấy phụ nhân quở trách như vậy, đã cúi đầu khúm núm, ngay cả nhìn thẳng vào mình cũng không dám.

Nàng âm thầm thở dài một hơi, ra lệnh với mấy ánh mắt lấy lòng: “Chư vị cảm phiền lui ra phía sau một chút, để ta cùng với Triệu phu nhân trò chuyện một phen!”

Mấy phụ nhân vội vàng đồng ý, thối lui đến sau sập ngồi xuống. Tôn Nhạc chỉ nói một câu, bên cạnh nàng lập tức chỉ còn lại có một mình Triệu Thập Bát công chúa.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Triệu Thập Bát công chúa, thấp giọng hỏi: “Mấy năm nay, công chúa có khỏe không?”

Triệu Thập Bát công chúa lắc lắc đầu. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Tôn Nhạc.

Nàng nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, dần dần cảm khê nâng, trên khuôn mặt mang theo ba phần kiêu căng ngày xưa, “Tôn Nhạc, người quát lui các nàng, là muốn nhục nhã ta chứ gì?”

Tôn Nhạc cười khổ nói: “Nếu tôi muốn nhục nhã cô, thì sao phải quát lui các nàng!” Nàng cúi đầu thở dài một hơi, “Hơn nữa, chúng ta cũng không oán không thù.”

Không thù không oán sao?

Triệu Thập Bát công chúa kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, nhìn gương mặt dịu dàng mỹ lệ của nàng.

Nhìn nhìn, Triệu Thập Bát công chúa vươn tay xoa mặt mình, cúi đầu, chua xót nói: “Tại sao chỉ vài năm không gặp, người cư nhiên trở nên dễ nhìn như vậy?” Nàng không dám tin lắc lắc đầu, “Nhớ ngày đó, người thiếu chút nữa bởi vì quá mức xấu xí mà bị Thập cử Vương đệ ban cho được chết! Làm sao chỉ vài năm, biến hóa của người lại lớn như vậy?”

Tôn Nhạc không trả lời, nàng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc này, nàng đột nhiên nghĩ đến bốn chữ thế cuộc xoay vần.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, Tôn Nhạc đột nhiên hỏi: “Cô gả cho ai ở Nam Dương thành sao?”

Triệu Thập Bát công chúa chua xót cười, nhẹ giọng nói: “Vốn là gả cho Hàn Nhị vương tử làm vợ, nhưng gả đi chưa được hai năm, hắn liền mắc bệnh qua đời. Nay lại tái giá với con lớn nhất của Nam Dương thành chủ.”

Xem ra, con lớn nhất của Nam Dương thành chủ này cũng không được Nam Dương thành chủ coi trọng.

Tôn Nhạc trầm thổ dài: bất quá mới vài năm, Triệu Thập Bát công chúa đã gả hai lần. Đảo mắt nàng lại nghĩ: Triệu quốc nguyên ý đem công chúa gả tới đây, xem ra thành Nam Dương này rất trọng yếu.

Triệu Thập Bát công chúa thấy Tôn Nhạc không nói, nghĩ rằng nàng đang thương hại mình. Nàng ta liền ngẩng đầu, cảm khê nhếch, từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ, “Tôn Nhạc, nữ tử gả đi chính là như vậy, người về sau gả cho người ta, nếu số mệnh không tốt cũng sẽ như ta vậy thôi. Người đừng có đắc ý!”

Ta đắc ý sao?

Tôn Nhạc hơi buồn cười, nhưng cũng đáng thương cho nàng.

Trầm mặc.

Một lát sau, Triệu Thập Bát công chúa cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, “Hắn, nghe nói bây giờ hắn là Thúc tử. Năm đó hắn rất để ý người, đã nhiều năm như vậy, người chưa có gả cho hắn sao? Làm sao người lại dây dưa với Tần Thập Tam điện hạ rồi?”

Tiếng nói của nàng rất nhẹ, rất nhỏ. Nếu không phải Tôn Nhạc thính lực hơn người, nhất định sẽ không nghe rõ nhiều chữ.

Triệu Thập Bát công chúa nói xong, vẫn không có ngẩng đầu, Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn nàng. Tuy rằng thanh âm của Thập Bát công chúa rất nhẹ, nhưng sự tương tư khắc cốt trong ngũ diệu, cái loại đem mơ mộng chôn ở đáy lòng, cuối cùng cả đời cũng chỉ có thể vào lúc không có ai mà lặng lẽ rơi lệ, thống khổ tuyệt vọng lại biểu lộ ra hoàn toàn như vậy! Rõ ràng như vậy! Rõ ràng khiến Tôn Nhạc chỉ vừa nghe thì trong lòng liền chua xót, trong mắt liền cay cay.

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, che giấu sự chua xót trong mắt, nàng biết Triệu Thập Bát công chúa còn đang chờ mình trả lời, nhưng mà, nàng lại không muốn trả lời, cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Trong đại điện ca múa không ngớt, ồn ào náo động không ngừng.

Triệu Thập Bát công chúa thường thường liếc nhìn về phía Tôn Nhạc.

Một trận tiếng bước chân từ ngoài điện truyền đến, chỉ chớp lát, một kiếm khách áo tang xuất hiện ở trước mặt Nam Dương thành chủ, hai tay của hắn chấp lại, nói với Nam Dương thành chủ bụng tròn vo, mập mập mắt nhỏ, luôn cười rất hòa thuận: “Bẩm thành chủ! Tắc Hạ cung tế rượu Thúc tử đã đi tới trong thành!”

“A?”

Một trận tiếng ồn ào vang lên.

Tôn Nhạc hoảng sợ ngẩng đầu!

Triệu Thập Bát công chúa cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên. Mọi nàng run rẩy, sắc mặt vốn tiều tụy trở nên đỏ bừng, trong ánh mắt chớp động quang mang như mộng ảo.

“Thúc tử đến đây?”

Nam Dương thành chủ quá đổi vui mừng.

Hắn đứng lên, ha ha cười nói: “Khách quý đến liên tiếp, thành Nam Dương thật đúng là vạn phần vinh hạnh a!”

Nhóm quý nữ bên cạnh Tôn Nhạc này, bất kể là đã gả cho người ta hay vẫn chưa thành thân, lúc này đều thần thái hồi hộp, vẻ mặt hưng phấn. Chúng nữ bắt đầu tụ lại một chỗ, hưng phấn mà nghị luận, có không ít người còn liên tiếp nhìn ra phía ngoài, tựa hồ khẩn cấp muốn gặp được Thúc tử.

Nam Dương thành chủ còn đang cười ha ha, một trận tiếng bước chân lại dồn dập truyền đến, một kiếm khách áo tang vọt vào, “Bẩm thành chủ, Thúc tử sau khi nghe nói thành chủ đang mở tiệc chiêu đãi Tần Thập Tam điện hạ, Tôn Nhạc cô nương, đã quyết định trực tiếp đến dự tiệc, đang đi tới nơi này.”

Oanh ——

Đám người hoàn toàn sôi trào.

Đối với các nam nhân đang ngồi mà nói, Thúc tử xuất sắc ở chỗ thân phận siêu nhiên cùng kiến thức của hắn. Bởi vậy, loại sôi trào này chủ yếu là đến từ nhóm quý nữ.

Ngũ công tử đã tới?

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn cửa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Doanh Thập Tam quay đầu nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, hắn chậm rãi từ trên bàn nhắc chén rượu lên, chậm rãi uống một hợp.

Một hiền sĩ chừng ba mươi tuổi râu ngắn mặt tròn ngồi ở phía sau hắn thấy biểu tình hắn như thế, thân mình nghiêng tới trước, để sát vào hắn thấp giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương từng ở bên người Thúc tử nhiều năm, nghe nói, Thúc tử có ý lấy nàng làm vợ.”

“Vậy à?”

Doanh Thập Tam lắc lắc chén rượu trong tay, lông mày nhíu lại, ánh mắt vẫn dừng ở trên mặt Tôn Nhạc như cũ.

Ánh mắt của hắn sáng quắc, nếu là dĩ vãng, Tôn Nhạc đã sớm cảm thấy, cũng quay lại nhìn hắn. Nhưng lúc này Tôn Nhạc đang kinh ngạc nhìn cửa, hai mắt đại ra, hiển nhiên đang xuất thần.

Hiền sĩ râu ngắn mặt tròn cũng nhìn liếc mắt nhìn Tôn Nhạc một cái, nói: “Điện hạ, lấy tài của Tôn Nhạc, gả cho Thúc Tử thực là đáng tiếc. Bất quá cũng phải nói lại, nếu nàng gả cho Sở Nhược Vương rồi, Sở Nhược Vương kia sẽ như hổ thêm cánh.”

Doanh Thập Tam nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, cũng không trả lời, hắn thu hồi ánh mắt nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, ngửa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

Kế tiếp, trong điện đầy dẫy tiếng nghị luận của chúng quý nữ, mọi người ngồi xem ca múa nhưng tâm thần đều không yên.

Tôn Nhạc qua một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại. Nàng vừa hồi thần, lại nhìn đến Triệu thập bát công chúa thối lui vào trong góc. Nàng chống lại ánh mắt Tôn Nhạc thì trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ buồn bã, vô vô mặt mình thấp giọng giải thích: “Ta, ta đã già đi. . . .” Dứt lời, nàng đã rúc vào trong góc. Tuy rằng núp ở trong góc, ánh mắt Triệu thập bát công chúa nhìn về phía cửa lớn vẫn rạng rỡ tỏa sáng, tràn đầy khát vọng.

185. Chương 185: Phương Án Giải Quyết Cùng Hoang Mang Mới Của Ngũ Công Tử.

Không biết đã qua bao lâu, một trận tiếng bước chân truyền đến, trong tiếng bước chân, một tiếng hô vang lên, “Tể rượu Tắc Hạ cung Thúc tử đến ——”

Đám người tức thì trở nên lặng ngắt như tờ.

Tôn Nhạc gắt gao nắm chén rượu trong tay, bất tri bất giác đã mím chặt môi lại.

Chỉ chốc lát, một thân ảnh màu trắng bạc xuất hiện ở cửa đại điện.

Đây là một vẻ đẹp như trời quang trăng sáng, một vẻ đẹp trong trẻo tới mức tinh khiết. Khuôn mặt Ngũ công tử vẫn trong trẻo, thu ba lạnh nhạt, nhưng hần vừa xuất hiện, liền hút đi tất cả ánh sáng, biến thành vàng trắng sáng duy nhất trong màn đêm.

Tất cả tiếng động đều biến mất, tất cả mọi người đều không tự chủ được nhìn về phía hần.

Ngũ công tử nhìn chằm chằm Nam Dương Thành chủ ngồi ở ghế chủ tọa, ánh mắt không di chuyển, tự nhiên không thấy được Tôn Nhạc.

Trong sự im lặng, hần đi nhanh vào trong điện, A Phúc, Trần Lập theo sát phía sau. Bọn họ không như Ngũ công tử, vừa tiến điện liền nhìn xung quanh mọi nơi, bởi vậy liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tôn Nhạc.

Hai người dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tôn Nhạc một lát, rồi dời tầm mắt đi.

Nam Dương thành chủ từ lúc Ngũ công tử đến gần thì liền vội vàng đứng dậy nghênh đón. Hần chấp tay trước ngực ha ha cười nói: “Đại hiền Thúc tử dương danh thiên hạ có thể tới Nam Dương, thực là vinh hạnh của bốn thành, mời ngồi, mời ngồi!”

Sau khi Nam Dương thành chủ mời ngồi. Mấy cung tỳ nhanh chóng bỏ thêm một loạt sập bên cạnh Doanh Thập Tam.

Khóe miệng Ngũ công tử hơi hơi giương lên, cất lời: “Thành chủ không cần khách khí.” Dứt lời, hần tiếp nhận chén rượu Nam Dương thành chủ đưa qua, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Uống rượu xong, hần không ngồi xuống bên cạnh Doanh Thập Tam. Mà quay đầu đi tới phía Tôn Nhạc. Tuy rằng hần tới gần Tôn Nhạc, nhưng từ đầu đến cuối. Ánh mắt của hần không dừng lại trên mặt Tôn Nhạc. Hần thậm chí hơi hơi nghiêng đầu, tránh cho khóe mắt nhìn đến Tôn Nhạc.

Thẳng cho đến khi ngồi xuống bên người Tôn Nhạc. Ngũ công tử hướng về phía Doanh Thập Tam nói: “Lại gặp mặt Thập Tam điện hạ.”

Doanh Thập Tam mỉm cười. Ánh mắt của hần đảo qua trên người Tôn Nhạc, rơi xuống trên mặt Cơ Ngũ, nói: “Có thể ở thành Nam Dương nhìn thấy Thúc tử. Thực là khéo a.”

Khi hần nói lời này thì hàm chứa ý cười. Nhưng ngữ khí nghe qua có điểm quái lạ. Cơ Ngũ cười cười cũng không để ý tới. Hần lập tức dời tầm mắt đi chuyển qua hướng Tôn Nhạc.

Hần nhìn Tôn Nhạc một cái cực kỳ nhanh, vừa thấy nhất thời liền giật mình. Tầm mắt vốn chuẩn bị dời đi cũng ngừng lại.

Cơ Ngũ ngơ ngẩn nhìn mặt Tôn Nhạc chằm chằm, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Nàng lại thay đổi nhiều rồi?”

Tôn Nhạc cúi đầu, nhẹ nhàng mà đáp: “Ừ, vừa đổi lại nữ phục, ngay lúc đó mới phát hiện mình lại biến đổi.”

Lúc này, đám người Trần Lập A Phúc ngồi xuống phía sau Ngũ công tử. Bọn họ cũng đều nhìn về phía Tôn Nhạc, đánh giá nàng từ cao xuống thấp.

Triệu thập bát công chúa ngồi ở trong góc kinh ngạc nhìn Cơ Ngũ, dù lúc này coi như mình có ngồi bên cạnh Tôn Nhạc đi nữa, Cơ Ngũ nhất định cũng sẽ không chú ý tới sự tồn tại của mình.

Mấp máy môi, nàng cúi đầu muốn che giấu những giọt nước mắt đang dâng lên.

Nam Dương thành chủ thấy lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Cơ Ngũ, lập tức ha ha cười, vỗ chưởng quát: “Nhạc lên! Khiêu vũ!”

Tiếng hô vừa rơi xuống tiếng đàn nhạc liền vang lên lần nữa. Mà đám người Doanh Thập Tam cũng dời tầm mắt từ trên người Cơ Ngũ đi, nói chuyện cùng với những người khác.

Cơ Ngũ mắt thật lớn khí lực mới dời được ánh mắt khỏi mặt Tôn Nhạc. Hắn cầm chén rượu trên bàn lên, nhấp một miếng nho nhỏ.

Sau khi hắn nhấp vài ngụm rượu, ở bên trong tiếng nhạc, đột nhiên nói: “Tôn Nhạc ta vì nàng mà tới đây.”
A?

Tôn Nhạc nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Cơ Ngũ rũ mắt xuống, tránh đụng vào ánh mắt của Tôn Nhạc. Hắn ngửa đầu uống một hớp rượu rất lớn, sau đó hai mắt nhìn dòng rượu nhộn nhạo, thấp giọng nói: “Lời mà lần trước nàng nói..., ta đã suy nghĩ cân thận.”

Lời mình nói lần trước?

Lông mi thật dài của Tôn Nhạc phấp phấp, phát hiện trái tim mình đã loạn thành một đoàn.

Cơ Ngũ vẫn không nhìn nàng, hắn tiếp tục nhìn chằm chằm chén rượu trong tay, sau khi hít sâu một hơi, Cơ Ngũ nói: “Lúc ấy, ta rất khó chịu.” Nói đến đây thì hắn dừng một chút, lại uống một hớp rượu thật lớn, hắn thở dài một hơi, nói: “Ta luôn luôn nhớ những lời nàng nói, cứ mãi suy nghĩ về nó.”

Hắn nuốt nước miếng một chút, giọng nói hơi gấp gáp tiếp tục nói: “Lần trước ta nghĩ nàng sẽ lưu lại bên cạnh ta, nhưng nàng lại nói không muốn gả cho ta. Nàng không muốn gả cho ta, nhưng lại nguyện ý vì nước nhà của ta mà vào sinh ra tử. Kỳ thật, cảm giác của ta đối với nàng cũng giống cảm giác nàng đối với ta, đúng không?”

Buổi nói chuyện này, từng chữ hắn nói ra đều phải phí thật lớn khí lực. Khi hắn nói tới đây thì hai mắt nhắm lại, hít một hơi thật sâu, cũng không đợi Tôn Nhạc trả lời liền nói tiếp, “Tôn Nhạc, ngay lúc này ta vẫn nhớ nàng nhiều lắm.”

Hắn đột nhiên nói vậy, Tôn Nhạc vẫn cúi đầu nghe không khỏi ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía hắn.

Cơ Ngũ thở dài một hơi, rốt cục quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, nói: “Tôn Nhạc, khi chúng ta ở cùng một chỗ thì lòng sẽ không trống rỗng, ta cũng sẽ không đứng ngồi không yên, ta, ta thực thỏa mãn cũng rất an tâm, ta thật sự không rõ đây là chuyện gì.” Hai mắt hắn tỏa sáng, giống như đã nghĩ thông suốt một vấn đề rất khó khăn, nói với Tôn Nhạc: “Hiện tại ta cũng không muốn biết nữa, Tôn Nhạc, nếu chúng ta ở cùng nhau rất thoải mái, vậy tại sao nhất định phải tách ra chứ? Về sau chúng ta vẫn có thể ở cùng một chỗ a, nàng có thể làm chuyện của nàng, ta cũng có thể làm chuyện của ta. Chúng ta chỉ cần nhìn thấy đối phương, có thể làm cho lòng mình an bình, như vậy không phải là đủ rồi sao?”

Hắn lặng lẽ nhìn Tôn Nhạc, trên gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết có quang mang chớp động, hưng phấn như một đứa trẻ. Hắn như vậy, giống như vừa giải quyết được một nan đề phức tạp đã suy nghĩ nhiều năm, “Chúng ta cứ ở chung như trước kia. Nếu nàng luyện tiếu Sở Nhược Vương, có thể đi tới chỗ của hắn chơi một thời gian.” Khi hắn nói đến ba chữ ‘Sở Nhược Vương’ thì mi tâm nháy lên, một chút chán ghét cùng phiền chán chợt lóe lên. Cơ Ngũ lắc lắc đầu, đem loại cảm giác cổ quái này ném ra sau đầu, tiếp tục nói: “Sau đó khi ta đã minh bạch, có thể không mãi nhớ tới nàng nữa, ta cũng có thể rời đi.”

Hai mắt Tôn Nhạc mở thật lớn, nàng không dám tin nhìn Cơ Ngũ, khóe miệng Cơ Ngũ mang theo ý cười, trong ánh mắt như nước hồ thu có quang hoa lưu động, “Chúng ta cứ như trước kia, lúc nàng không có chuyện gì làm thì an vị sau lưng ta, lúc cao hứng thì nói chuyện cùng ta, sau đó lúc muốn rời khỏi thì nói cho ta biết một tiếng. A Phúc cũng nói, sở dĩ trong hai năm này ta cứ nhớ mãi nàng không quên, nóng ruột nóng gan, là vì ở chung lâu ngày, đã quen với sự tồn tại của nàng rồi, đột nhiên tách ra không kịp thích ứng mới như vậy. Một khi đã như vậy, về sau chúng ta không đột nhiên tách ra nữa là được a, chỉ cần nàng không mỗi lần ra đi thì đi tới nửa năm một năm, ta nghĩ ta sẽ không ngày mong đêm nhớ nàng nữa.”

Cái này, hai mắt Tôn Nhạc hoàn toàn trơn trắng!

Nàng ngốc vù vù nhìn Cơ Ngũ hưng phấn giống như đứa trẻ, không ngừng chớp mắt.

Chớp a chớp, chính nàng cũng cảm thấy trong đầu đã lộn xộn thành một đống. Mấy lời Ngũ công tử vừa nói này nghe sao lại cổ quái như vậy?

Đúng rồi, hắn chưa bao giờ biết trên đời có thứ gọi là tình yêu, hắn cũng rõ không tình cảm dành ỉnh là loại nào. Có lẽ hắn nói không sai, hắn không thể dứt bỏ mình có khi chỉ là vì thói quen, chỉ là vì khi ở chung luôn bình tĩnh tự tại. Có lẽ, biện pháp theo lời hắn thật sự có thể giải quyết nỗi phiền muộn của hắn. Nhưng mà, nỗi phiền muộn của mình thì sao?

Tôn Nhạc cúi đầu nhìn chén rượu trong tay, trầm nghĩ: ta vẫn không muốn dây dưa đến tình yêu, ta vẫn cảm thấy tình yêu dễ dàng dả thương người ta. Có lẽ biện pháp hắn nói này cũng không tệ. Chúng ta cứ thản nhiên ở chung như vậy đi, ở chung như thân nhân, như bằng hữu. Nếu ta còn lo lắng về Nhược nhi, thì đi tới chỗ của hắn liếc hắn một cái, sau đó cũng thản nhiên ở chung với Nhược nhi. (Myu: Nhạc tỷ, đừng để Cơ Ngũ từng từng tẩy não a >>.<>)

Như vậy thật tốt a, không có giữ lấy, không có thống khổ, cũng sẽ không có giãy dụa không đành lòng. Chờ có một ngày hai bên đều chán ghét cảnh chung đụng, thì tìm một chỗ sống quãng đời còn lại.

Thế này không phải giống như tình cảnh mình mơ tưởng từ trước tới nay đấy sao? Không phải ta không muốn dính dáng tới tình yêu, không muốn dây dưa với bọn họ để rồi thương tâm, chỉ nguyện ý ở chung như thân nhân đấy sao?

Cơ Ngũ thấy Tôn Nhạc xuất thần, cười cười nói: “Nàng cũng không cần suy nghĩ nữa, ta đã quyết định (bám theo nàng) rồi.”

Sau khi hắn thao thao bất tuyệt nói phương án giải quyết mà hắn đau khổ suy tư một tháng mới ra kia, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, trên khuôn mặt tuần mỹ không hề lạnh lùng nữa, trong ánh mắt mơ hồ có ý cười lưu chuyển.

Cơ Ngũ lúc mới đến đã hào quang chói mắt, chói lóa bức người, hắn vừa thả lỏng nhất thời cặp mắt lại sáng thêm một phần, khiến chúng quý nữ ngơ ngác ngây người.

Tôn Nhạc còn đang xuất thần, nàng vẫn cảm thấy không đúng, cảm thấy hình như ở chỗ nào đó còn có vấn đề. Nhấp một miếng rượu, Tôn Nhạc trầm nghĩ: có cái gì phải suy nghĩ, nếu như ta thấy như thế không tệ, Ngũ công tử cũng thấy ổn, vậy cứ ở chung như thế đi.

Lập tức, Tôn Nhạc cũng buông khúc mắc ra.

Cơ Ngũ nhấp một miếng rượu, đảo mắt lại nhìn về phía Tôn Nhạc. Lại một lần nữa, hắn cảm khái nói: “Tôn Nhạc, nàng bây giờ thật xinh đẹp.” Ánh mắt của hắn không chịu khống chế rơi xuống đôi môi của nàng, trên cặp môi đỏ mọng nở nang nhếch nhẹ còn đang cười khê kia, đọng một giọt rượu, môi màu đỏ, giọt rượu màu vàng, dưới ánh sáng lấp lờ của ngọn đèn, cực kỳ mê người.

Nhìn nhìn, Cơ Ng phải nuốt nước miếng một chút, phát hiện mình có một loại xúc động muốn tới gần, mút lấy giọt rượu kia.

Bất tri bất giác, đầu của hắn nghiêng tới hướng Tôn Nhạc.

Đúng lúc này, Tôn Nhạc cảm giác được ánh nhìn chăm chú nóng rực của hắn, xoay đầu lại.

Tôn Nhạc vừa quay đầu, Cơ Ngũ lập tức tỉnh táo lại. Hắn vội vàng ngồi thẳng người, cúi đầu nhìn chăm chăm rượu trong chén, cau mày buồn rầu mà nghĩ: vì sao ta lại giống như trong mộng, khát vọng đụng chạm vào Tôn Nhạc vậy?

Vươn tay nhu nhu cái trán, Cơ Ngũ trầm nghĩ: đúng rồi, ta đã lớn như vậy, có lẽ như A Phúc nói, đã bắt đầu có rung động đối với nữ nhân. Có lẽ ta cũng nên như bọn họ, chính thức nạp một thị cơ ở trong phủ.

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền giật mình. Hắn nhớ đã hơn một lần, Tôn Nhạc từng hỏi mình, có thể chỉ lấy một mình nàng, chỉ cần một mình nàng hay không. Nếu nạp cơ, chẳng phải là vi phạm lời hứa hẹn với Tôn

Nhạc sao? Hắn đưa mắt nhìn thị tỷ xinh đẹp quỳ gối trước sập mình, chậm rãi châm rượu, mắc cỡ đỏ mặt nhìn trộm về phía hắn, ánh mắt không tự chủ rơi xuống trên cặp môi của nàng.

Hắn nhìn đôi môi đỏ mọng mông mà cong cong, bôi son gần ngay trước mắt kia, bất tri bất giác nhú mào, vẻ mặt ghét bỏ. Cơ Ngũ nhanh chóng dời ánh mắt đi, lại nghĩ: nếu như không nạp cơ, về sau ta lại bị Tôn Nhạc kích thích, thì làm sao bây giờ?

Trong nháy mắt, Cơ Ngũ vừa mới giải quyết nỗi muộn phiền, mặt mào hớn hở, lại lâm vào giữa hoang mang cùng phiền não.

186. Chương 186: Năm Tay

Doanh Thập Tam luôn luôn quan sát hai người, khi thấy Cơ Ngũ nhìn đôi môi đỏ mọng của Tôn Nhạc chăm chăm thì trong mắt quang mang chớp động, hơi hơi mỉm cười.

Cơ Ngũ có chút thất thần, Nam Dương thành chủ liền tiếp hỏi hắn vài câu hắn cũng không trả lời. Bất quá nhờ địa vị siêu nhiên, cũng không có ai để ý đến sự vô lễ của hắn.

Mãi cho đến khi yến hội chấm dứt, cả Cơ Ngũ và Tôn Nhạc vẫn còn hoảng hốt.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi phủ thành chủ, đi ở ngã tư đường Nam Dương đèn đuốc sáng trưng. Đi một hồi, Cơ Ngũ gõ xe ngựa một cái, ra hiệu bảo nó dừng lại.

Hắn nhảy xuống xe ngựa, chậm rãi đi đến bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cảm giác được xe ngựa quơ quơ ra đằng sau, ngừng lại. Nàng kinh ngạc mở màn xe, chống lại Ngũ công tử trong trẻo chói mắt dưới ánh trăng.

“Xuống đây đi bộ một chút đi.” Ngũ công tử đưa về tay hướng Tôn Nhạc.

“Vâng.”

Tôn Nhạc đáp nhẹ, chậm rãi bước xuống, đưa tay để vào trong lòng bàn tay của Ngũ công tử. Hai tay vừa chạm vào nhau, hai người đều run lên.

Tôn Nhạc bước xuống xe ngựa.

Cơ Ngũ cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm. Nhẹ nhàng mà nhéo nhéo tay nhỏ bé mềm nhũn trong lòng bàn tay. Sau khi nhéo hai cái. Không biết hắn nghĩ tới điều gì, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên. Lòng bàn tay bắt đầu đỏ mào hời. Sau đó, hắn quay đầu nhìn sang bên cạnh nhưng tay vẫn không buông ra.

Trái tim Tôn Nhạc lại bắt đầu nhảy bang bang.

Nàng ngơ ngác nhìn Cơ Ngũ bên cạnh. Vài lần muốn rút tay ra. Nhưng nàng vừa mới dùng lực, tay Cơ Ngũ liền nắm chặt thêm một chút. Sau khi lặp lại như vậy vài lần, Tôn Nhạc cũng không từ chối nữa.

Nàng cắn môi dưới, chịu đựng trái tim không ngừng nhảy lên. Vài lần muốn nói với Cơ Ngũ.”Hình như trước kia mỗi khi xuống xe cũng không nhất định phải nắm tay a.” Nhưng mà, mấy câu vừa đến bên miệng. Nàng lại nuốt mất: cái tay lớn đang nắm tay nàng kia hơi hơi run rẩy.

Cơ Ngũ thấy Tôn Nhạc ngừng giãy dụa, dần dần, khước miệng bắt đầu giương lên, giương lên.

Hôm nay là mười ba, vàng trắng trên bầu trời vừa sáng vừa tròn . Hai người đi ở ngã tư đường lửa khói hừng hực, thân ảnh gắt gao dính cùng một chỗ kéo thật dài.

Giờ khắc này, bất kể là Cơ Ngũ hay là Tôn Nhạc, đều cảm thấy tiếng người qua đường nói nhỏ, tiếng xe ngựa chuyển bánh đã biến mất, tựa hồ trong trời đất đều chỉ còn lại tiếng hít thở tinh tế của đôi phương.

Trái tim Tôn Nhạc rầm rầm rầm đập nhanh lòng bàn tay bắt đầu thấm ướt. Hai bàn tay ẩm ướt nắm lấy nhau, tuy không nói gì nhưng đã bộc bạch cho đôi phương tất cả sự khản trương của mình.

Kỳ thật, Tôn Nhạc vô cùng khẩn trương, còn thực sự mê man, vừa rồi Ngũ công tử có nói với nàng, sẽ ở chung giống như trước kia nhưng nàng thực sự cảm giác được, kiểu ở chung lúc này làm sao lại giống trước kia được? Rõ ràng, rõ ràng đã có bất đồng.

Cơ Ngũ nhìn cái bóng thật dài của mình trên mặt đất, trong trầm mặc mở miệng, “Ban đêm ta xem thiên tượng, loạn thể như vậy còn có thể kéo dài liên tục hai ba trăm năm.” Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, nhú mày”Lời này, có thể nói với chư hầu không?”

Tôn Nhạc gật gật đầu, nàng thấp giọng nói: “Không thể nói.”

“Nhưng mà, “ Cơ Ngũ khó xử nói: “Mỗi chư hầu đều hỏi ta, có phải hẳn có Tử Vi hoàng khí không.”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt sáng trong suốt “Thiên ý khó dò, tinh tượng lại luôn luôn biến hóa. Chờ công tử thật sự cảm thấy mười phần nắm chắc rồi hãy nói ra.”

Ngũ công tử nhận thấy loạn thể kéo dài, bản năng cũng cảm giác được nếu đem chuyện này nói với các vị Vương chư hầu khát vọng trở thành thiên hạ cộng chủ thì có điểm không ổn. Hắn chỉ cảm giác được, nhưng Tôn Nhạc lại biết rõ là tuyệt đối không thể. Chỉ cần hắn vừa nói ra, nhóm chư hầu sẽ thất vọng, hơn nữa, rất có thể còn rấp tâm nâng đỡ một cái “Đại diện thiên ý” khác, đến lúc đó, đừng nói Cơ Ngũ không thể bảo trì địa vị siêu nhiên hiện tại, chỉ sợ ngay cả tính mệnh cũng khó bảo toàn.

Bất quá Tôn Nhạc biết cách Ngũ công tử làm người, nàng biết nói rõ ràng uẩn khúc trong chuyện này với hắn, không bằng đưa ra một cái yêu cầu rất cao cho hắn. Phải biết rằng thiên ý khó dò, bất kể là thiên tài tinh tượng giỏi cỡ nào, cũng không thể nhìn trời biến hóa mà hoàn toàn nắm chắc đến mười phần. Mà nếu Cơ Ngũ tin lời của mình, chỉ cần không có mười phần nắm chắc, sẽ không đem cách nhìn của mình nói ra khỏi miệng. Cứ như vậy, có lẽ cả đời hắn cũng sẽ không nói ra cái quan điểm này.

Cơ Ngũ gật đầu, đáp: “Ừa, ta sẽ xem rõ ràng mới nói ra.”

Lúc này, một trận gió lạnh thổi tới, mang đến một cỗ mát lạnh thấm vào xương cốt.

Cơ Ngũ nghiêng đầu quay mắt về phía gió lạnh, bộ dáng híp nửa mắt thật sự rất thoải mái .

Tôn Nhạc thấy thế, lông mi thật dài phẩy phẩy, lén lút kéo tay ra.

Tay nàng mới vừa động, Cơ Ngũ lập tức nắm chặt, hắn rũ mắt xuống, nhìn mặt nàng nhẹ giọng nói : “Đừng cử động, ta rất thích nắm như vậy.”

Lúc hắn nói chuyện, một chút đỏ ửng mờ ám nổi lên trên hai gò má của hắn.

Mặt Tôn Nhạc cũng đỏ, tim nàng lại bắt đầu đập như trống.

Trần Lập ôm kiếm, cùng A Phúc theo ở phía sau hai người. Nhìn tay hai người nắm thật chặt, A Phúc trừng mắt nhìn, ngạc nhiên nói: “Hành vi của công tử có điểm khác thường!”

Nói tới đây, hắn nhú mày, hoang mang nói: ” Trước kia công tử không nắm tay Tôn Nhạc.”

Trần Lập lười biếng liếc A Phúc một cái, nhìn về phía thân ảnh của hai người cười nói: “Biện pháp này hay lắm.”

“Cái biện pháp gì hay lắm?”

Trần Lập liếc A Phúc, thần nhiên nói: “Tìm cơ làm cho đối phương thả lỏng, lại từng bước tiếp cận. Biện pháp này hay lắm!”

A Phúc ngơ ngác nhìn Trần Lập, sau một lúc gỡ đầu gỡ tai, cắn môi nói: “Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì?”

Trần Lập cười cười, không hề giải thích.

Từ trong lòng bàn tay, Tôn Nhạc có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể ấm áp cùng nhịp đập rất nhỏ của mạch máu, đồng thời, nàng nghe thấy được luồng hương như mùi cỏ xanh kia.

Bất tri bất giác, Tôn Nhạc nuốt một ngụm nước bọt, phát hiện trái tim mình càng nhảy kịch liệt, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Công, công tử, chúng ta như vậy không đúng.”

Tôn Nhạc lúng ta lúng túng, cúi đầu nói.

Cơ Ngũ không hiểu nhìn nàng, hỏi: “Cái gì không đúng?”

Tôn Nhạc nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Năm tay.”

Cơ Ngũ nhíu mày, hần nâng hai bàn tay đang lồng vào nhau lên, ngón trở di động, nhẹ nhàng huy động ở ngón tay cái của Tôn Nhạc. Bị đốt ngón tay ấm áp hơi thô ráp kia vuốt ve, làm cho tay Tôn Nhạc không thể tự chủ bắt đầu run rẩy.

Cơ Ngũ nhìn hai tay đang nắm nhau, nhẹ nhàng nói: “Nhưng nắm thế này ta thực sự rất vui.” Nói xong một câu, mặt của hần lại đỏ.

Hai người đều đỏ mặt, không dám nhìn đối phương.

Trần Lập nhân lực hơn người, khi thấy một màn như vậy khóe miệng liên tục co rúm. Sau khi co rúm nhiều lần, trong ánh mắt khó hiểu của A Phúc hần đột nhiên bước đi đến bên cạnh, đưa tay che miệng ho khan.

Trái tim Tôn Nhạc nhảy bang bang, nhảy trái nhảy phải, nàng cảm thấy tim mình đập quá nhanh, cả người choáng váng, trong đầu nhũn thành tương hồ.

Từ phủ thành chủ đến nơi Tôn Nhạc ở cũng không xa, hai người đi tới đi tới, đương nhiên bất tri bất giác đã đến. Mãi cho đến khi Tôn Nhạc muốn vào phòng, Cơ Ngũ mới lưu luyến buông tay ra. Hần nhìn thân ảnh Tôn Nhạc đi vào trong phòng hé miệng muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn ngậm lại.

Trong lầu các đối diện, Doanh Thập Tam lẳng lặng nhìn một màn này, hần đứng đưa chén rượu trong tay, trong bóng đêm ánh mắt như sói, tinh quang bắn ra bốn phía.

Cả đêm Tôn Nhạc lăn qua lộn không sao ngủ được, thẳng đến rạng sáng mới mơ hồ nhắm mắt lại.

Nàng vừa mở mắt ra, liền nghe được một tiếng nói cất lên bên ngoài: “Ta là đặc sứ của Sở Vương có thể cầu kiến Tôn Nhạc cô nương được không?”

Người của Nhược nhi?

Tôn Nhạc vọt một cái ngồi dậy.

Giọng nói của Nghĩa Giải truyền đến, “Tôn Nhạc vẫn chưa tỉnh lại.”

Lúc này, Tôn Nhạc thanh thanh kêu lên: “Xin đợi một chút.”

Đối phương đáp: “Dạ.”

Chỉ chốc lát, Tôn Nhạc đã rửa mặt chải đầu xong, cất giọng lạnh lạnh: “Mời tiến vào.”

“Dạ.”

Tiếng bước chân vang lên, một người kiêu khách thanh niên cao lớn khôi ngô, để ba chòm râu ngắn đi đến. Hần hướng tới Tôn Nhạc thi lễ, hai tay trình lên một quyển trúc giản, cao giọng nói: “Đại vương có thư, mời cô nương xem qua.”

Tôn Nhạc vươn tay tiếp nhận.

Nàng hơi nhếch môi do dự một hồi, mới từ từ mở trúc giản ra.

Trên trúc giản chỉ có chừng trăm chữ, liếc vài lần liền xem xong rồi.

Chậm rãi, hai mắt Tôn Nhạc nhắm lại khép trúc giản lại.

Qua một lúc sau, nàng mới mở mắt ra, bộ dạng cúi đầu khép mắt nói: “Mãi mực.”

Một hiền sĩ lên tiếng trả lời tiến lên “Dạ.”

“Ta đọc người viết.”

“Dạ!”

Tôn Nhạc hít một hơi thật sâu, hơi nhếch môi nói: “Nhược Vương bệ hạ, Tôn Nhạc là nữ tử trần tục, lòng dạ hẹp hòi, ân oán rõ ràng!” Nàng nói tới đây, lại nhắm mắt lại.

Khi nàng nói những lời này thì ngôn từ hơi tối nghĩa, nàng sớm đã không còn tâm trạng trau chuốt câu chữ, bởi vậy đơn giản là đọc ra những suy nghĩ trong lòng, “Bệ hạ, người ta không thể tha thứ những việc không thể tha, Tôn Nhạc cũng không muốn đau khổ nhường nhịn nữa!”

Nàng khó khăn nói tới đây, hốn hển thở một hơi thật dài, thấp giọng ra lệnh: “Viết xong chưa?”

“Dạ, rồi.”

“Tốt, nhờ sứ giả mang về.”

“Dạ.”

Tiếng bước chân vang lên, mọi người nhất nhất rời khỏi phòng. Bọn họ tuy rằng rời khỏi phòng, nhưng vẫn canh giữ ở ngoài cửa phòng không tản đi. Đám người Hãn Hòa cùng Nghĩa Giải sau khi trao đổi ánh mắt, có chút sầu lo. Đoạn đường này, bọn họ vẫn cùng Tôn Nhạc cùng đi cùng dừng, hiểu nàng rất rõ, vẫn cho rằng nàng là một người cực kỳ kiên cường. Bây giờ nhìn thấy bộ dáng Tôn Nhạc gần như hồng mắt, trong lòng đều thực lo lắng.

Tôn Nhạc đưa tay đỡ cái trán, gắt gao nhắm mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, một tiếng bước chân truyền đến, người tới nhẹ nhàng đi đến trước mặt nàng, vươn tay ấn tay nhỏ bé chống trên trán của nàng.

Tôn Nhạc cắn môi dưới, nhắm hai mắt, cúi đầu nói: “Nhược nhi thật quá đáng!”

Nàng hít mũi một cái, giọng khàn khàn nói: “Trĩ cơ một lần tiếp một lần, tìm kế hãm hại ta. Nếu ta không phản ứng mau, đã sớm hóa thành khói bụi. Hãn chưa từng ra mặt cho ta, mỗi một lần đều bảo ta nhịn.”

Trong giọng nói của Tôn Nhạc mang theo một tiếng ghen ngào, “Lúc này, sau khi hãn nhận được những việc làm của Trĩ cơ, phản ứng đầu tiên chính là quát mắng cảnh cáo nàng. Hừ, khi ở Lâm thành ta cũng đã nghiêm khắc cảnh cáo nàng, nếu cảnh cáo có tác dụng, ta làm sao lại lâm vào hiểm cảnh lần nữa? Nhược nhi hãn ngoại trừ cảnh cáo Trĩ cơ, ngoại trừ muốn ta nhường nhịn ra, hãn còn làm được gì?”

Hai hàng nước mắt từ trên gương mặt Tôn Nhạc chảy xuống, chậm rãi thấm vào dưới sàn. Tôn Nhạc cúi đầu, ghen ngào nói: “Ta không muốn cứ mãi suy nghĩ vì hãn nữa, ta muốn tùy hứng rồi!”

Một câu cuối cùng, trong giọng nói của nàng thêm một phần âm tàn, nhưng mà, nước mắt nhỏ giọt trên sàn nhà lại càng nhiều.

Người tới chậm rãi ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, chậm rãi ôm đầu nàng vào trong ngực của mình. Nghe hơi thở quen thuộc ấm áp này, Tôn Nhạc “Oa” một tiếng tiếng khóc lớn lên.

187. Chương 187: Kế Mượn Dao Giết Người.

Người đó gắt gao ôm Tôn Nhạc vào trong ngực, vừa vỗ nhẹ lưng nàng, vừa an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, nàng muốn làm gì thì cứ làm đi.”

Này, giọng này, cũng không phải Nghĩa Giải, mà là giọng nói của Ngũ công tử.

Tiếng khóc của Tôn Nhạc hơi dừng dừng, sau đó đảo mắt càng vang lên to hơn. Nàng đem đầu gắt gao đâm vào trong lòng Ngũ công tử.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, tiếng khóc của Tôn Nhạc chậm rãi dừng lại, chậm rãi chuyển thành khóc thút thít.

Chỉ chốc lát, nàng đột nhiên tránh ra khỏi lòng Ngũ công tử, thân mình vừa chuyển, hai tay bùm mặt đầu cúi đến sát ngực.

Nàng cứ nhiên...lại thẹn thùng.

Cơ Ngũ không khỏi buồn cười. Hắn di chuyển hai đầu gối chết lặng, chuyển tới ngay mặt Tôn Nhạc, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu nàng.

Hắn vừa vuốt ve, vừa thấp giọng nói: ” Trước kia ta cũng từng khóc như vậy.”

Hắn vừa nói ra những lời này, tiếng khóc thút thít của Tôn Nhạc ngừng một chút.

Cơ Ngũ cúi đầu, vỗ về chơi đùa mái tóc đen mượt của nàng, cúi đầu nói: “Một năm kia, ta mới mười ba tuổi. Có một thành chủ hướng phụ thân ta yêu cầu đổi lấy ta, ” Hắn nói tới đây, cắn chặt răng, “Người nọ ra giá rất cao, lấy thuế thu vào mười năm đến đổi một mình ta. Phụ thân ta động tâm. Nếu không, nếu không phải hành động của thành chủ kia bị con của hắn cảm hận, liên hợp với cơ thiếp của thành chủ độc chết hắn, Cơ Ngũ ta chỉ sợ đã sớm tự vận rồi!”

Lại có cả chuyện này?

Tôn Nhạc buông bàn tay ôm mặt ra, ngẩng đầu nhìn Cơ Ngũ. Thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt tuấn tú vụn vẹo, vẻ mặt thống khổ không chịu nổi. Tôn Nhạc không khỏi đứng lên, ôn nhu giang cánh tay gắt gao ôm hắn.

Khi Tôn Nhạc ôm hắn lúc đầu cả người Cơ Ngũ cứng đờ. Hai tay hắn ung rung vài cái rốt cục cũng giơ tay ôm lấy nàng.

“Từ đó trở đi, ngay cả nằm mộng ta cũng muốn trở nên mạnh mẽ. Có rất nhiều người sẽ vì chính mình mà thương tổn nàng, yêu cầu nàng sự thỏa hiệp vô cùng vô tận. Những năm gần đây, ta vẫn cảm thấy chính mình như là mây bay trên bầu trời, không có rễ cũng không có hồn. Có khi ta thậm chí còn nghĩ có lẽ cứ chết đi sẽ tốt hơn.”

Hắn đem mặt chôn trên gáy Tôn Nhạc, thì thào nói: “Thẳng đến khi gặp nàng, ta mới biết có người để nhớ mong, có người có thể tin tưởng, có người có thể ỷ lại, chính là cảm giác tuyệt vời như vậy. Tôn Nhạc, sau khi gặp được nàng, ta liền không muốn chết nữa.”

Tôn Nhạc gắt gao ôm hắn, gắt gao ôm. Thẳng đến lúc này nàng mới tinh tường cảm giác được. Nàng cùng Cơ Ngũ có linh hồn giống nhau, sự tịch mịch như nhau, đều tràn ngập sự phòng bị đối với người khác, đều khát vọng một chỗ dựa. Đồng thời đều dùng sự lạnh lùng để che dấu sự hèn nhát bí ối cùng khủng hoảng của mình.

Hai người cũng không nói gì thêm, chỉ ôm lấy nhau như vậy.

Chậm rãi, cảm xúc Tôn Nhạc bắt đầu bình phục, nàng chớp chớp mí mắt sưng đỏ đến cơ hồ không mở ra được, nhẹ nhàng buông Cơ Ngũ ra.

Nàng giật giật tứ chi cứng ngắc bỗng cảm thấy đến nhiệt độ cơ thể ấm áp bên người, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng.

Tôn Nhạc quay đầu, nhìn ra mặt trời phía ngoài. Vừa nhìn, lại thấy một đồng bóng dáng đứng chi chít bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng.

Chẳng lẽ, vừa rồi mình khóc lâu như vậy, bên ngoài vẫn có người đang lắng nghe sao?

Mặt Tôn Nhạc càng đỏ hơn! Nàng đúng là rất ít có thời điểm thất thố như vậy.

Nàng nổi giận trừng mắt nhìn mấy thân ảnh ở phía ngoài, cắn môi dưới. Cơ hồ là đột nhiên, một cái ý niệm hiện lên trong đầu nàng.

Ý nghĩ này thành linh nảy ra, thế đến không thể chống đỡ!

Lúc này, ngón tay thanh tú mát lạnh của Cơ Ngũ đã xoa dần xuống đuôi lông mày của nàng, hắn cúi đầu kêu lên: “Tôn Nhạc.”

“Vâng.”

Tôn Nhạc khẽ lên tiếng, nàng quay đầu nhìn về phía vật áo Ngũ công tử, cổ họng khàn khàn, thanh âm cũng không thấp xuống nói: “Ngũ công tử.”

“Bảo ta Cơ Lương!” Ngũ công tử đánh gãy lời của nàng, thanh âm thật thấp”Tôn Nhạc, bảo ta Cơ Lương.”

“Ừa.” khẽ lên tiếng, nói: “Cơ Lương biết không? Cho tới bây giờ tôi vốn cũng không muốn đối nghịch với Trĩ đại gia! Nàng thân là nhân vật mấu chốt của Trĩ tộc kết minh cùng Sở, ” nàng nói tới đây thì tiếng hít thở ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng đột nhiên nhỏ đi rất nhiều.

Bên miệng Tôn Nhạc hiện lên một nụ cười lạnh, tiếp tục nói: “Nàng ta ở trong cảm nhận của Nhược nhi có địa vị không thể thay thế! Cơ Lương biết không? Lần trước khi liên quân Tề Hàn Ngụy đánh Sở, một mình nàng đã hiến năm trăm cỗ chiến xa, hai mươi xe hoàng kim! Các vật tư khác lại nhiều đếm không xuể!”

Cơ Ngũ cúi đầu, ôn nhu nhìn nàng, lắng nghe. Tôn Nhạc vừa êm tai mà nói, vừa vênh tai lắng nghe, khi nàng nói tới đây thì tinh tường nghe được bên ngoài truyền đến vài tiếng hít vào tức giận.

Tôn Nhạc tiếp tục khàn khàn cổ họng nói: “Hơn nữa, những năm gần đây, nàng lấy danh phận thiên hạ đệ nhất tài nữ, đệ nhất mỹ nữ chạy khắp các nước chư hầu, hiểu biết về thần tử, Đại Tướng, thực khách của các quốc gia chư hầu hết sức rõ ràng. Nếu nàng có một sứ mệnh, thì đó chính là phàm là người già giận thiện chiến, nàng hoặc dùng vàng thu mua, hoặc toàn tâm kết giao, nếu như có người ngoan cố, thì tìm pháp thích khách lẫn vào bên cạnh hắn, chỉ đợi thời cơ.”

Tôn Nhạc nói tới đây thì bên ngoài đã lặng ngắt như tờ!

Cơ Ngũ kinh hãi, hần khẽ gọi: “Nàng ta, đáng sợ như vậy sao?”

Tôn Nhạc gật gật đầu, cất giọng rõ ràng nói: “Nàng mỹ mạo vô song, lại có tài trí, không biết có bao nhiêu vương tôn công tử nguyện ý bỏ thân vì nàng. Nàng một lòng muốn tương trợ Nhược Vương thành thiên hạ cộng chủ, làm việc đương nhiên là tận hết sức lực.”

Tôn Nhạc thở dài nói: “Hiện tại, chắc nàng đến Tề rồi? Ai.”

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng đi xa, khóe miệng Tôn Nhạc hiện lên một nụ cười lạnh, ra khỏi miệng lại là một tiếng thở dài, ” Nữ tử toàn tâm toàn ý hỗ trợ như thế, chàng nói Nhược Vương làm sao gây bất lợi cho nàng ta được. Mặc dù tôi cùng Nhược Vương có tình cảm khi trải qua hoạn nạn, có tình tỷ đệ, có ân với nước nhà, cũng không bằng công lao khổ của Trĩ đại gia.”

Cơ Ngũ ngậy ngốc nghe, hần đã hoàn toàn cho là thật, lập tức, lông mày hần cau lại, đi thông thả hai bước trong phòng, lắc đầu nói: “Không được, việc này trọng đại!”

Hần bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, nắm tay nàng nói: “Ta sẽ viết thư cho Tề hầu, nhắc nhở hần cần phải lưu ý nàng này. Tôn Nhạc, ta chỉ nói nàng này bụng dạ khó lường, không thể gần, sẽ không mang đến mối họa cho nàng.” Hần nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, chờ sự đồng ý của nàng.

Dựa theo lẽ thường, lúc này Tôn Nhạc hần là ngẩng đầu lên, nói ra một ít lời cảm thán, nói chút lời hoặc hiên ngang lắm liệt, hoặc đau xót khó xử mới là hoàn mỹ. Nhưng mà, nàng lại phát hiện mình làm không được. Nàng không dám ngẩng đầu, không dám nhìn vào hai mắt trong trẻo như nước kia của Ngũ công tử.

Tôn Nhạc nhắm hai mắt lại, thầm nghĩ: thôi, đám người Hân Hòa lắng nghe bên ngoài hần là đã chuẩn bị đem những lời của ta truyền cho Tề hầu rồi, Ngũ công tử bên này, hần muốn làm cái gì cũng không quan trọng.

Tôn Nhạc vừa nãy, đã sử dụng một chiêu mượn đao giết người! Sự trợ lực của Trĩ đại gia đối với Nhược Vương, chính là vì hần cung cấp một số lượng lớn vật tư. Về phần nàng chạy khắp các nước chư hầu, dò hỏi tình báo, thu mua quan viên, giết những người ngoan cố bằng thuốc độc, đủ loại hành vi này, bất quá là Tôn Nhạc nhất thời nghĩ ra tiện tay quảng lên trên người nàng .

Trĩ đại gia tuy nói là thông minh, cũng không khôn ngoan đến trình độ này. Tuy nói là nàng giúp Nhược Vương, cũng không cắt tất cả đường lui của mình, trợ giúp hần đến loại trình độ này. Hơn nữa, người của

thế giới này, còn chưa có thói quen dò hỏi tình báo, thu mua quan viên nước khác, giết bằng thuốc độc vân vân.

Mấy lời Tôn Nhạc nói, thật sự là nghe mà ghê người. Cơ Ngũ đợi một hồi cũng không thấy Tôn Nhạc trả lời, liền buông lỏng tay nàng ra. Hắn vừa nghĩ tới giờ phút này Trĩ tài nữ đang ở Tề quốc, dưới tình huống mọi người không biết chút gì tác oai tác quái. Liền đứng ngồi không yên, đi đến một bên mài mực dâng thư cho Tề hầu.

Tôn Nhạc ngồi xuống một cái ghế, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Ngũ công tử múa bút viết.

Khi Tôn Nhạc trở ra thì đã là một canh giờ sau, nước mắt trong mắt nàng đã biến mất, chỉ còn đôi mắt hơi hồng sưng lên nói ọi người viết, nàng từng kích động.

Nhìn đến Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc sóng vai đi ra, Nghĩa Giải bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, nhìn nàng thấp giọng hỏi: “Muội tử?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, khàn khàn nói: “Muội không sao.”

Nàng liếc mắt nhìn chung quanh một cái, nhẹ giọng hỏi: “Bọn Hãn Hòa đâu?”

Nghĩa Giải trả lời: “Bọn họ vừa mới đi ra, muội tử có gì giao phó sao?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Không có.”

Khi nàng cùng Nghĩa Giải nói chuyện với nhau, Cơ Ngũ đã đi đến một bên, nói hai câu với thuộc hạ mình. Chỉ chốc lát, thuộc hạ kia liền cầm thẻ tre hắn đưa ra xoay người rời đi.

Cơ Ngũ đi đến bên người Tôn Nhạc, lúc này, lông mày hắn vẫn khóa chặt như cũ, lời Tôn Nhạc vừa mới nói, còn quanh quẩn trong đầu của hắn, hắn càng nghĩ càng bất an.

Hai người chậm rãi bước trên con đường dưới bóng râm, Tôn Nhạc cũng vừa đi vừa trầm tư: lời ta vừa mới nói cũng rất bất lợi cho gia tộc Trĩ cơ, thế lực gia tộc nàng cực kỳ hùng hậu, nói không chừng sẽ truy xét đến trên người ta. Xem ra, ta cần làm chút bố trí.

Lúc này đúng là sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây dày rậm chiếu nghiêng xuống tích một tầng thật dày trên cỏ xanh, bước chân hai người dừng trên cỏ, chỉ có tiếng vang nhỏ “xột xoạt” truyền ra.

Tôn Nhạc suy nghĩ một hồi, nghĩ ra vài cách bố trí tốt, liền dứt bỏ chuyện này.

Nàng ngẩng đầu nhìn mây bay trên trời, nhìn trời xanh trong suốt cao xa, đột nhiên cảm thấy một loại mỗi mệt.

Một năm này, nàng không cần người khác nói, cũng biết chính mình thay đổi rất nhiều. Nàng bây giờ, có thể giết người không chớp mắt, có thể không chút do dự tiến hành phản kích. Lòng của nàng thật sự trở nên thực ngoan độc rồi.

Hai người sóng vai đi bên nhau trong bóng rừng, đều có tâm tư riêng, đều đi thật chậm.

Đi như thế chừng nửa canh giờ, Cơ Ngũ cúi đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, thấy mặt nàng ủ rũ, nhẹ nhàng mà nói: “Nàng mệt mỗi sao? Bên kia có một cái đình, chúng ta đi qua ngồi một chút đi.”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn Cơ Ngũ, chống lại đôi mắt trong sáng như nước hồ thu của hắn, đột nhiên có điểm tự xấu hổ. Bất quá ý niệm này vừa mới nổi lên trong đầu, Tôn Nhạc liền đè ép nó xuống! Nàng tự nói với mình trong lòng: Tôn Nhạc, đây là thời đại mạng người như cỏ rác! Muốn sinh tồn ở cái thế giới này, người quá mức nhân từ sẽ thành yếu đuối! Ngay cả thánh nhân như Khổng Tử cũng từng nói qua ‘ lấy ơn báo oán, dùng cái gì trả ơn ’, người cần gì phải băn khoăn thêm nữa?

Sau khi không miên man suy nghĩ nữa, Tôn Nhạc nhẹ nhàng đáp lời, xoay người đi vào mái đình trong hoa viên.

Cơ Ngũ đi nhanh hai bước đến cạnh nàng, vươn tay nắm lấy tay nhỏ bé của nàng.

Ngay lúc hai tay nắm lấy nhau, hai người đều run lên.

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà giãy giãy, nhưng mà, cũng giống như tối hôm qua, tay nàng vừa mới tránh, Cơ Ngũ liền tăng thêm lực đạo, cầm thật chặt.

188. Chương 188: Ngọt Ngào

Cơ Ngũ nhìn Tôn Nhạc cúi đầu về mặt ngưỡng ngưỡng, mê hoặc nói: “Tôn Nhạc, được nắm tay nàng, ta thực sự rất vui, chẳng lẽ nàng không vui sao? Tại sao lại muốn tránh ra?”

Mặt Tôn Nhạc đỏ tới gáy.

Cơ Ngũ hoàn toàn không hiểu, trên thực tế, không chỉ là hắn, tuyệt đại đa số mọi người ở thời đại này đều không hiểu được loại rụt rè này của Tôn Nhạc.

Trong lòng bọn hắn, nếu như muốn làm cái gì, vậy trực tiếp đi làm là được. Nam nữ quý tộc kết giao còn cần nhắc, còn có chỗ bận tâm, chứ nam nữ dân gian một khi vừa mắt, liền trực tiếp ngủ chung.

Mặt Cơ Ngũ cũng ửng hồng, hắn nắm tay nhỏ bé mềm nhũn của Tôn Nhạc, nhẹ nhàng nhéo vài cái, cảm giác được xúc cảm trắng mịn kia, không khỏi càng thêm vui thích.

Hắn giữ tay nhỏ bé của Tôn Nhạc ở trong lòng bàn tay, lăn qua lộn lại sờ a xoa a, cứ nhiên càng chơi đùa càng mê mẩn. Lúc này mặt Tôn Nhạc đã đỏ muốn nổ ra máu.

Nàng giãy vài lần cũng giãy không ra, thấp giọng kêu lên: “Cơ Lương, buông!” Cơ Ngũ nghe vậy ngẩn ra, Tôn Nhạc vội vàng chớp lấy cơ hội rút tay về, thân mình nhỏ bé, cực kỳ nhanh xông qua bên cạnh hắn, nhảy đến trong đình.

Tôn Nhạc thở hào hển đứng trong đình, lúc này, hai gò má của nàng nóng phừng phừng, trái tim nhảy đến cổ họng.

Nàng lén lút ngược mắt liếc về phía Cơ Ngũ, vừa nhìn, đối diện với hắn hơi nghiêng đầu, về mặt mờ mịt khó hiểu, không khỏi tức giận dậm chân, oán hận cắn môi nói: “Tiểu tử này còn sững sờ cái gì!”

Mới nói ra, nàng đã cảm thấy không ổn. Tôn Nhạc vội vàng xoay một tiếng quay đầu đi.

Nàng nhìn xuống hồ nước trong suốt, bất tri bất giác cảm giác xấu hổ dần tan, lại sinh phiền muộn. Cắn môi dưới, Tôn Nhạc thầm suy nghĩ: lúc này ta cùng Nhược nhi thật sự đã rất xa lạ rồi.

Nghĩ đến đây một loại cô đơn vô biên vô hạn đánh úp về hướng nàng. Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn chân trời, vẫn không nhúc nhích.

Cơ Ngũ đi đến bên người nàng. Hắn nghiêng đầu nhìn Tôn Nhạc, thấy nàng rầu rĩ không vui, không khỏi thở dài một tiếng. Hắn kéo tay Tôn Nhạc qua, thấp giọng hỏi: “Nàng lại vì Sở Vương mà phiền não rồi sao?”

Trong giọng nói của hắn có sự thẫn thờ mất mát mà chính hắn cũng không phát hiện.

Tôn Nhạc phục hồi tinh thần lại nhìn về phía hắn. Nàng ngửa đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ lấp lánh hào quang trước mặt này.

Trong đôi mắt sáng trong suốt như nước hồ thu của hắn, phản chiếu khuôn mặt của nàng. Tôn Nhạc nhìn khuôn mặt vừa thấy liền khiến tim nàng đập nhanh hơn này, thầm suy nghĩ: Tôn Nhạc người trước mặt này có thể quý trọng người, có thể yêu thương người phải không? Hắn không phải là người mà đêm khuya tỉnh mộng người luôn nghĩ đến, chưa bao giờ quên sao? Một người người chỉ dám vùng trộm nhìn, vùng trộm tương tư đang đứng ở trước mặt người, ôn nhu nhìn người, chỉ cần được nắm tay người liền cảm thấy thỏa mãn.

Bất tri bất giác, Tôn Nhạc chậm rãi vươn tay, xoa mặt Cơ Ngũ. Ngón tay trắng nõn của nàng xẹt qua lông mày thanh tú, hai mắt giống như nước hồ thu, lông mi thật dài, lại chậm rãi xẹt qua cái mũi tuần tú, môi mỏng đỏ hồng của hắn.

Bất tri bất giác, ngón tay Tôn Nhạc dừng trên cặp môi mỏng của hắn. Sau đó, mũi chân nàng nhón lên nhẹ nhàng mà đem cái miệng nhỏ nhắn của mình áp lên môi hắn!

Trong nháy mắt bốn phiến môi áp vào nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc liền đỏ lên: trời ạ, mình đang làm gì vậy?

Cơ Ngũ cũng mở to mắt, ngốc vù vù nhìn Tôn Nhạc.

Môi vừa in vào nhau, Tôn Nhạc liền đỏ mặt, vội vàng đứng xuống. Thân mình nàng vừa chuyển, liền muốn chuồn đi.

Nàng vừa mới động, bên hông liền căng thẳng.

Cơ Ngũ gắt gao khóa eo của nàng, gắt gao ôm nàng lại. Hắn cúi đầu nhìn Tôn Nhạc, hô hấp ầm ập, có điểm loạn nhào vào căn cổ Tôn Nhạc. Hắn than thở nói: “Ta, ta còn muốn.”

Tôn Nhạc xấu hổ đến không thể chịu nổi, nàng đem mặt chôn đến trước ngực, buồn buồn nói: “Vừa rồi tôi bị văng đầu.”

Đầu Cơ Ngũ thấp xuống, môi mỏng chạm lên sườn cổ của nàng, hô hấp ầm ập nhào vào trên người nàng, làm cho toàn thân Tôn Nhạc run rẩy. Hắn dán lên da thịt tản ra mùi thơm ngát của nữ nhi, thì thào, có điểm vui mừng trả lời: “Hóa ra nàng cũng văng đầu giống ta, nhiều khi ta rất muốn mút lấy miệng của nàng.”

Hắn thấp phần thành thực nói ra sự xúc động trong lòng mình, sau đó lại vui sướng thêm một câu, “Tôn Nhạc, về sau nếu nàng văng đầu liền văng đầu, cắn ta cũng được. Ta cũng vậy, muốn cắn liền cắn nàng, nàng đừng tức giận được không?”

Lần này, Tôn Nhạc thật sự xấu hổ đến không ngóc đầu lên được. Cơ Ngũ đỡ bỏ lớp ngực trang trong trẻo nhưng lạnh lùng, cứ như một đứa trẻ, hắn có biết hắn đang nói cái gì hay không?

Lòng của nàng đập bình bịch không ngừng, trong đầu lại choáng váng vừa loạn lại vui mừng.

Lúc này, mũi, môi của Cơ Ngũ còn đang cọ lung tung ở căn cổ của nàng. Kiểu thân mật không có kiểu cách gì của hắn, lại làm cho Tôn Nhạc tê dại đến tận đầu gối, chân mềm nhũn, đúng là không có nửa điểm khí lực xui lơ trong lòng hắn.

Cơ Ngũ gắt gao ôm nàng, thân mình hơi dựa vào trong trụ đình. Hắn cúi đầu, cả khuôn mặt đều chôn ở cổ của nàng, hô hấp thật sâu hít vào từng trận hương nữ nhi, nhẹ nhàng mà cắn cắn da thịt trắng mịn, hô hấp dồn dập.

Nhìn hai người dính thành một khối trong đình lâu, A Phúc trừng mắt, thở dài nói: “Dính thành một khối rồi? Rốt cuộc công tử cũng chịu lớn lên, biết chuyện nam nữ rồi!”

Trần Lập lúc có lúc không dùng lòng bàn tay vuốt mặt kiểng, nghe vậy cười nói: “Đúng là rất thuận lợi.”

Cơ Ngũ lưu lại một lại một cái dấu hôn phấn hồng ở trên da thịt tuyết trắng. Nhưng mà, hắn càng hôn càng cảm thấy cả người khó chịu, giống như là càng khát vọng cái gì đó. Môi của hắn đưa đến bên tai Tôn Nhạc, cúi đầu cắn môi nói: “Tôn Nhạc, ta thật là khó chịu, ta cảm thấy rất căng cứng.”(Myu: Căng cái gì hửm??)

Mấy chữ này vừa truyền vào trong tai Tôn Nhạc, nàng rút cuộc rung mình một cái thanh tỉnh lại. Vội vàng đưa tay đẩy hắn ra, Tôn Nhạc xoay người liền nghiêng ngã lao ra phía ngoài. Cơ Ngũ còn chưa phục hồi tinh thần lại, nàng đã xông đi mất không thấy đâu nữa.

Cơ Ngũ đỏ mặt, nhìn theo phương hướng Tôn Nhạc rời đi, lại nhìn xuống hạ thân của mình, liền nhắc chân đuổi theo.

A Phúc thấy thế, vội vàng chạy đến, cười hớ hớ nói: “Ha ha, công tử, làm rất tốt.”

Cơ Ngủ buồn buồn nói: “Chọc Tôn Nhạc tức đến chạy mất, làm sao lại tốt được?”

A Phúc cười híp mắt nói: ” Đó là nàng thẹn thùng!”

“Thật sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Lập đứng cạnh hai người nín cười nói : “A Phúc nói không sai, Ngủ công tử, theo ta thấy người phải rền sắt khi còn nóng. Không bằng tối hôm nay đến phòng nàng ngủ chung đi.”

Cơ Ngủ nghe vậy dừng cước bộ lại, nghiêng đầu; suy nghĩ một lát, cứ nhiên lại gật gật đầu.

Tôn Nhạc thật sự là xấu hổ muốn chết, nàng không đầu không đuôi chạy như điên một trận. Thẳng đến khi thấy mình sắp đánh lên người nào đó mới thắng gấp.

Nàng vừa đứng vững thì một giọng nói trong sáng mà có chút không vui truyền đến, “Xem ra Tôn Nhạc cô nương đã có sự lựa chọn.” Là giọng nói của Doanh Thập Tam.

Doanh Thập Tam hai tay ôm ngực, gắt gao nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, ánh mắt hơi lạnh cười nói: “Thúc tử danh chấn thiên hạ, có mối nhân duyên lương xứng này, cũng là sự may mắn của cô nương. Ta thua dưới tay của hần, cũng không uổng.”

Tôn Nhạc nghiêm mặt, thấp giọng trả lời: “Điện hạ nói quá lời, điện hạ là người chí dưới trời, người như Tôn Nhạc ta, điện hạ chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi. Làm gì phải nói đến chuyện thành bại?”

“Y!” Doanh Thập Tam tự tiếu phi tiếu, “Tôn Nhạc thật trấn tĩnh! Lúc tâm tình kích động vẫn có thể nói lời sắc như đao!”

Tôn Nhạc mím môi cười cười, cũng không nhiều lời với hần, mỉm cười khẽ chào liền lướt qua đám người Doanh Thập Tam chạy đi.

Doanh Thập Tam nhìn bóng lưng Tôn Nhạc, thật lâu không nói gì.

Hiền sĩ mặt tròn bên cạnh hần nói: “Điện hạ, có chuẩn bị rời đi không?”

Doanh Thập Tam buồn bã mắt mát mát thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Thông tuệ như thế, bộ dạng lại khả ái, thực là tương xứng! Đáng tiếc, đột nhiên nàng lại đồng ý Thúc tử.”

Tôn Nhạc vẫn chạy mãi, nàng lựa chọn một chỗ yên lặng ít người lui tới.

Chạy một hồi lâu, nàng mới đứng lại ở cái sân sau cùng trong hoa viên.

Nàng đưa tay ôm hai má đỏ rùng rục của mình, chỉ cảm thấy trái tim bang bang nhảy đến cổ họng. Hai mắt nàng sáng trong suốt nhìn hồ nước nhộn nhạo chậm chậm vừa vui vừa thẹn thùng.

Gió có chút mát mẻ, nhưng thổi tới trên người nàng đều nóng hôi hổi. Tôn Nhạc nhìn cái bóng của mình trong hồ nước, nhìn cặp mắt lấp lánh kinh người kia, nàng nghiêng đầu lẩm bẩm nói: “Nơi này, coi như đã được lấp đầy. Tôn Nhạc người vui vẻ chứ.” Nàng nhẹ nhàng mà đặt tay trên ngực mình .

Đúng lúc này, vài tiếng cười nhẹ nhàng truyền vào trong tai của nàng.

Tôn Nhạc giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu, mới phát hiện phía trước không đến hai mươi thước, trên mấy cái ghế đá có năm sáu cô gái xinh đẹp đang ngồi. Những thiếu nữ này đều cảm thấy trên đầu, xiêm y có tu bổ, hiển nhiên đã đến đây từ lâu.

Nơi này có nhiều người như vậy, mình cứ nhiên một chút cũng không phát hiện?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc đỏ lên, thân mình gập lại xông ra, như con thỏ nhảy ra thật xa.

Sau khi Tôn Nhạc chạy ra thật xa, mới nhớ ra những cô gái này là lễ vật trong đội ngũ Tề quốc. Nàng đường đường làm chủ, lại bị mấy cô gái đó khiến bản thân xấu hổ đến chạy trốn chết.

Tôn Nhạc đi tới đi lui trong sân, qua chừng một canh giờ mới đi về. Lúc này, nàng đã âm thầm hạ quyết tâm: Cơ Ngủ thực sự là người mình luôn nhung nhớ, hần bản tính thuần lương, lại rất có tâm ý với mình. Một khi đã vậy, nàng cần gì phải miên man suy nghĩ, chần chừ nữa?

Nhược nhi có một ngàn một vạn cái tốt, hấn cũng không thích hợp với mình. Nữ nhân bên cạnh hấn nhiều lắm, hơn nữa, hấn rất dã tâm ngang tàng, nếu cả đời có thể làm tỷ đệ tất nhiên là tốt nhất, nhưng vì chuyện mình ra tay với Trĩ cơ mà trở nên xa lạ, đó cũng là việc không còn cách nào khác.

Mình là người của hai thế giới, luôn cô tịch không chỗ nương tựa. Chưa từng nghiêm túc truy đuổi cái gì, cố gắng cái gì. Có lẽ lúc này, có thể thử đi bảo vệ một cái gì đó của riêng mình.

Mặc dù là người của hai thế giới, nhưng Tôn Nhạc vẫn có vài phần tự ti, nàng cảm giác hết thấy nhưng thứ tốt cũng sẽ không đến phiên nàng sở hữu. Hiện tại, rốt cuộc có người thật tình đối xử với nàng, thiệt tình coi trọng nàng. Có lẽ, đây là trời cao thương xót, nàng nhất định phải quý trọng.

Tôn Nhạc vừa xuất hiện ở trong sân, Cơ Ngũ liền vui mừng bước đi về phía nàng. Tôn Nhạc vừa nhìn thấy hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, đứng đó hai tay xoắn vào nhau, tim đập như trống.

Nhưng mà, Cơ Ngũ cư nhiên cũng là như thế.

Sau khi hấn vui mừng chạy đến trước mặt Tôn Nhạc, chính là ngơ ngác nhìn nàng, ngây ngốc cười. Cười cười, mặt của hấn cũng đỏ lên, chỉ đứng nhìn Tôn Nhạc không nói chuyện.

Bộ dáng hai người này, làm ọi người chung quanh nhìn nhau, liên tục lắc đầu.

Cứ như thế qua thật lâu sau, Nghĩa Giải ho khan một tiếng, cắn môi nói: “Thực chịu không nổi nữa!”

Hấn bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương, Doanh Thập Tam điện hạ đã rời đi.”

Tôn Nhạc ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn về phía Nghĩa Giải.

” Lúc rời đi hấn có nói: nếu như ngày sau cô nương đổi ý, tùy thời có thể đi tìm hấn. Đột nhiên hấn có việc gấp, không thể tự mình đến chào từ biệt cô nương.”

Nghĩa Giải nói một hơi tới đây, nghiêng mắt nhìn đến Cơ Ngũ còn đang nhìn chằm chằm Tôn Nhạc cười ngây ngô, không khỏi cất cao giọng, tức giận nói: “Thúc tử, Tôn Nhạc, bên ngoài nhiều người nhiều mắt, sao hai người không vào trong nhà mà nhìn cho đã?”

Xoạt một cái, mặt Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đồng thời đỏ quá gáy.

189. Chương 189: Quay Về Tề

Hai người đỏ mặt, xấu hổ đứng tại chỗ, lâm vào thế khó xử, không biết làm sao cho tốt.

Hai người như vậy, làm cho đám người Nghĩa Giải, Trần Lập chảy một đầu mồ hôi lạnh. Bọn họ rất là thống khổ lắc lắc đầu, đồng thời thầm nghĩ: những người xưa nay lạnh lùng như vậy, tại sao lập tức biến thành kẻ ngốc rồi? Nhìn bọn họ, thật đúng là làm cho người ta thống khổ a.

Vừa lắc đầu, mọi người vừa nhất nhất lui ra. Chỉ chốc lát, trong cái sân to như vậy chỉ còn lại hai người Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ.

Cơ Ngũ nhìn Tôn Nhạc, đỏ mặt hỏi: “Vừa rồi nàng ở đâu? Ta vẫn tìm nàng.”

Tôn Nhạc thấp giọng đáp: “Tùy tiện đi dạo.”

“Ừ.” Cơ Ngũ đáp lời, hấn đi đến trước mặt Tôn Nhạc, vươn tay nắm tay nhỏ bé của nàng. Khi ngón tay lạnh lẽo của hấn chạm vào Tôn Nhạc thì Tôn Nhạc run rẩy một chút, tay nhỏ bé theo phản xạ co rút lại. Tay Cơ Ngũ lại nắm chặt lấy, lúc này, Tôn Nhạc cũng không tránh né. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, cúi đầu không nhúc nhích. Tay nhỏ bé bị Cơ Ngũ nắm cứng cứng ngắc run rẩy.

Cơ Ngũ cũng giống như vậy, chỉ một lát, lòng bàn tay của hấn lại chảy mồ hôi.

Cơ Ngũ cúi đầu nhìn Tôn Nhạc, ngây ngô cười. Diện mạo hấn vốn trong trẻo nhưng lạnh lùng như có như không, tuấn mỹ như ánh trăng, vừa ngây ngô cười, nhất thời không được tự nhiên, ít nhất Trần Lập canh giữ ở cửa viện cũng nghĩ như vậy. Hấn thật sự không đành lòng nhìn, dùng tay áo che mắt mình.

Trần Lập không chú ý tới, dùng tay áo che mắt cũng không chỉ một mình hấn. Vài hán tử hiên ngang chen chúc tại cửa viện, tính cả Nghĩa Giải đều làm như thế.

Chỉ có A Phúc không ngừng thở dài thở ngắn, “Công tử thật ngốc.” Thanh âm của hấn vừa rơi xuống, Nghĩa Giải ở bên cạnh liền cười lạnh nói: “Thúc tử vốn không nhanh nhạy, có ngốc thì thế nào? Cư nhiên đến Tôn Nhạc cũng biến thành bộ dạng ngớ ngẩn thế này. Ai.”

Tiếng nói của Nghĩa Giải không nhỏ. Rất rõ ràng truyền đến trong tai Tôn Nhạc. Tôn Nhạc rung mình một cái. Ngón tay cẩn thận dùng sức, nắm Cơ Ngũ chạy ra sân sau. Nàng chạy trốn cực kỳ hối hả, Cơ Ngũ lao đảo một cái, mới chập vạt biến mất trong hậu viện.

Hậu viện rất im lặng, xung quanh là rừng trúc, mặt sau là tường vây. Khắp nơi không một tiếng động, chỉ có tiếng chim hót chiêm chiếp.

Tôn Nhạc vốn chạy rất gấp, đột nhiên dừng lại. Cơ Ngũ không đứng vững, ngã về phía trước ‘rầm’ một tiếng áp nạng lên trên cây khô. Chính hấn cũng thu thế không được, cái trán tiếp xúc thân mật với thân cây, không khỏi kêu đau “Ồi” một tiếng.

Tôn Nhạc vội vàng ngẩng đầu, thân thiết nhìn về phía Cơ Ngũ ôm cái trán xanh tím. Nàng nhón chân lên hai mắt nhẹ nhàng dừng ở miệng vết thương, vươn tay xoa chỗ bầm tím hỏi: “Có phải rất đau không?” Nói tới đây. Nàng hơi nhích môi buồn bực nói: “Tại tôi chạy quá mau.”

Hơi thở nàng phun ra thơm ngát nhào vào trên mặt Cơ Ngũ. Bất tri bất giác, khuôn mặt tuấn tú vô thành một nắm của Cơ Ngũ lại bắt đầu đỏ dần. Hai mắt bắt đầu chuyển chú nhign vào trên cặp môi đỏ của Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc cẩn thận lấy tay của hấn ra tinh tế xem xét vết bầm tím, may là chỉ trầy da một chút.

Nàng sát lại gần như vậy, có thể ngửi được hơi thở cổ xanh nhẹ nhàng khoan khoái trên người đối phương, thậm chí, nàng còn nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực, hô hấp dần dần đục ngầu của hấn.

Bất tri bất giác, tay nhỏ bé của Tôn Nhạc phủ trên trán hấn cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại bắt đầu đỏ bừng.

Tôn Nhạc chậm rãi cúi đầu xuống. Nàng vừa định lui ra phía sau mấy bước, đột nhiên bả vai căng thẳng là Cơ Ngũ vươn tay giữ chặt bả vai của nàng, gắt gao giữ.

Hấn giữ vai Tôn Nhạc, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn của Tôn Nhạc, chậm rãi đưa đầu gần lại cặp môi đỏ mọng.

Cảm giác được hấn càng ngày càng tới gần, hô hấp ầm ập mà dần dần biến thô nhào vào trên mặt, trong lòng Tôn Nhạc không khỏi hoảng hốt.

Nàng vươn tay đẩy mạnh Cơ Ngũ ra, thân mình gấp lại, lại vèo một tiếng nhảy ra thật xa, nháy mắt liền bỏ trốn mất dạng.

Cơ Ngũ bị nàng đẩy lui về phía sau mấy bước thân mình mới đứng vững, hấn kinh ngạc nhìn phương hướng Tôn Nhạc rời đi, cúi đầu, vô tình mà nghĩ: tại sao ta lại xúc động? Tôn Nhạc nàng, nàng có phải rất mất hứng không?

Tâm tư Cơ Ngũ phập phồng, lúc vui lúc buồn. Tôn Nhạc vừa xông về sân trước, liền nghe được tiếng kêu của A Phúc, “Tôn Nhạc, tại sao chỉ có một mình người chạy về đây?”

Tôn Nhạc không đáp, nàng giống như con thỏ vọt vào bên trong phòng của mình, bịch một tiếng đóng chặt cửa phòng, liền không còn tiếng động gì khác.

A Phúc gãi đầu gãi tai, đầy bụng khó hiểu, liếc mắt một cái lại nhìn đến công tử nhà mình cúi đầu chậm rãi đi tới.

A Phúc vô tình nhìn thấy Cơ Ngũ, nhất thời trừng lớn mắt, thật lâu sau mới lắp bắp nói: “Mới vừa rồi còn vui vẻ lắm mà, sao mới chớp mắt đã như vậy?”

Bởi vì chuyện này, Cơ Ngũ vốn chuẩn bị nghe theo đề nghị của Trần Lập, buổi tối chạy đến trong phòng Tôn Nhạc lại nhất thời không dám đi nữa.

Đoàn người sau khi ở lại thành Nam Dương mấy ngày, lại tiếp tục lên đường.

Từ Nam Dương đến Tề quốc, đã không còn xa, nếu đi nghiêm túc, bất quá chỉ mất hai mươi ngày mà thôi.

Quan đạo không rộng, xe ngựa không thể đi song song, xe ngựa Cơ Ngũ đi ở phía trước, cách hai ba mươi thước với xe của Tôn Nhạc.

Hắn ngồi trong xe ngựa, thường thường vén rèm xe lên nhìn về phía sau. Nhưng khi nhìn đến nhìn đi, chỉ có thể nhìn đến xe ngựa kín bưng nghiêm nghiêm thực thực, chuyện này làm cho Cơ Ngũ đứng ngồi không yên.

Nhưng mà, thật vất vả đến lúc nghỉ ngơi, có thể gặp mặt. Cơ Ngũ ba ba nhảy từ trên xe ngựa xuống, vọt đến trước mặt Tôn Nhạc, nhưng chỉ đứng nhìn nàng cười ngây ngô.

Chuyện làm cho đám người Nghĩa Giải thống khổ nhất là, Cơ Ngũ ngây ngô cười cũng thôi đi, mỗi lần hắn đi tới gần một chút, mặt Tôn Nhạc liền đỏ lên, người cũng choáng váng theo. Đến cuối cùng, liền diễn biến thành hai người đỏ mặt ngây ngô đứng, thật vất vả cố lấy dũng khí mới nắm tay một lần, thì người bên ngoài cũng có thể tinh tường cảm giác được hai bàn tay kia đang run a run.

Loại tình huống này, làm cho người bên cạnh nhìn thấy thì rất là thống khổ. Hai người kia cũng coi như là chí sĩ nổi tiếng tài trí trong thiên hạ, hơn nữa, hình tượng xưa nay như núi cao khiến người ta phải ngưỡng nhìn. Hiện tại như vậy, thực là làm cho người bên ngoài nhìn mà bực mình vô cùng.

Đặc biệt những kẻ như Nghĩa Giải, Trần Lập, đối với Cơ Ngũ đúng là chỉ tiếc rên sắt không thành thép. Tiểu tử người nắm tay người ta từ trước tới nay cũng phải hơn mười lần rồi, nhưng mỗi lần vừa đụng vào liền lập tức biến thành kẻ ngốc là sao? Nắm một hồi cũng phải quen dần đi chứ, làm sao người cứ mãi như vậy, mỗi lần không phải ngây người chính là cười ngây ngô hoàn toàn không có chút hình tượng nào?

Mà Tôn Nhạc cũng vậy, mỗi lần đều mắc cỡ đỏ mặt không nhúc nhích, làm sao còn nữa điểm bình tĩnh tự chủ như xưa nay?

Dưới loại tình huống cổ quái mà buồn cười này, đoàn xe rốt cuộc chạy qua biên cảnh Ngụy quốc, đi tới Tề cảnh.

Đội ngũ Tề sứ đi trên quan đạo, còn chưa tới gần Tề đô Lâm thành, cả đám liền cảm thấy không khí hơi bất thường.

Trên quan đạo, rất đông xe ngựa cùng người đi đường. Những người này hoặc sắc mặt vui mừng, hoặc thở dài không thôi.

Tôn Nhạc thấy quan đạo đột nhiên trở nên náo nhiệt nhiều lắm liền vươn đầu ra nhìn quanh.

Xe ngựa của bọn họ có huy chương, Tôn Nhạc còn đang nhìn bên ngoài, liền nghe được bên đường truyền đến một tiếng hét kinh hãi, “Mọi người nhìn đoàn xe kia, hình như là Thúc tử cùng Điền công đến đây?”

Mấy chữ Thúc tử cùng Điền công vừa vang lên, người qua đường sôi trào, mọi người đồng thời quay đầu nhìn về hướng đoàn xe.

Có người kêu lên: “Điền công, là nàng Tôn Nhạc kia ư?”

“Đúng vậy. Đúng vậy!”

“Mau mau tới gần đánh giá xem!”

Tiếng kêu vui mừng này vừa vang lên, Tôn Nhạc liền vội vàng kéo rèm xe xuống.

Tiếng hét chói tai của thiếu niên đã thức tỉnh người qua đường. Trong thời gian ngắn, vô số xe ngựa và người đi đường đều chạy tới hướng đoàn xe, tất cả ánh mắt đều tìm kiếm xe ngựa Tôn Nhạc ngồi.

“Tôn Nhạc? Là một phụ nhân, tại sao chư vị còn gọi nàng là Điền công?”

Giọng nói này vừa thô lại vang dội, lạnh lạnh truyền ra.

Người nói chuyện là một kiếm khách áo tang mặt trắng không râu chừa ba mươi tuổi. Hắn xoay một cái rút trường kiếm trên lưng ra nói : “Gặp phụ nhân điền đảo cần khôn như thế, ta phải diệt trừ mới thống khoái!”

Tiếng nói của kiếm khách áo tang vừa rơi xuống một giọng nói trong trẻo cực kỳ tuyệt đẹp truyền ra, “Thôi đi! Người trong thiên hạ đều có thể mắng Tôn Nhạc, Tề nhân không thể mắng! Người trong thiên hạ đều có thể giết, Tề nhân phải bảo hộ!”

Đây là thanh âm của Cơ Ngũ!

Tôn Nhạc mím môi cười, dần dần, trong đôi mắt nàng thủy quang nhộn nhạo, hơi ửng đỏ. Ngón tay trắng nõn của nàng vài lần đã đưa tới màn xe, lại do dự. Lúc này lòng Tôn Nhạc vô cùng vui mừng, nàng muốn nhìn thấy bộ dáng hắn vì nàng mà giận dữ mắng mọ mọi người cỡ nào a.

Thanh âm của Cơ Ngũ vừa truyền ra đám người lập tức an tĩnh lại. Mọi người thấy mỹ nam tử ngồi ngay ngắn trong xe ngựa, trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng liền trầm mặc một hồi lâu, mới có người cao giọng đáp: “Đúng vậy! Tôn Nhạc cô nương có ân cứu nước với Tề nhân ta! Cho dù người trong thiên hạ đều nhục mạ nàng mắng nàng, Tề nhân chúng ta cũng không thể vong ân phụ nghĩa!”

“Đúng!” ,

“Lời ấy rấy hay!”

“Thúc tử nói thật là có lý!”

Tiếng hòa theo càng ngày càng vang dội.

Lúc này, tiếng kêu kinh hãi của một cô gái truyền đến, “Thúc tử, người quay về Tề sao?” Cô gái kia thở hồng hộc chạy về phía đoàn xe, lại bị chúng kiếm khách áo tang nhất tề chắn ở bên ngoài.

Nàng vừa ngẩng đầu lên vừa vội vàng nhìn về hướng Cơ Ngũ, vừa kêu lên: “Thúc tử, thiếp ngưỡng mộ người đã lâu, cam nguyện làm cơ thiếp, có được không?”

Thiếu nữ này ước mười sáu mười bảy tuổi, mặt trái xoan, ngũ quan thanh tú, dáng người xinh xắn lạnh lợi, có vài phần tư sắc. Nàng vừa nói lời này ra, đám người bộc phát một trận cười vang.

Mọi người đồng loạt đem lực chú ý tập trung ở trên người cô gái kia. Thấy thiếu nữ này vài lần định tới gần đều bị ngăn trở, thiếu niên vừa mở miệng lúc này kêu lên: “Có giai nhân tự tiến cử, là vinh hạnh của trượng phu, sao Thúc tử không đồng ý?”

Thanh âm của thiếu niên vừa dứt, tiếng nói hơi nhỏ của một nam tử truyền ra, “Thúc tử là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, lại tài trí siêu quần, nữ tử tự tiến cử còn nhiều. Cho dù là đại mỹ nhân vạn dặm mới tìm được một , tới tìm Thúc tử cũng không phải ít, tiểu nha đầu này còn kém chút. Bất quá nếu người nguyện ý, lang quân ta cũng là rất là vui mừng. Đồng ý không?”

Thanh âm này mang theo ý cười cợt.

Người này vừa nói xong, chúng nam nhân đều cười hì hì.

Nữ tử kia đỏ mặt, nặng nề mà”Thôi đi” một tiếng, không đi để ý tới hán tử kia, chỉ ngẩng đầu giương mắt nhìn xe ngựa Cơ Ngũ.

Trong tiếng cười hì hì của mọi người, giọng nói hùng hậu của một thanh niên truyền đến, “Tôn Nhạc cô nương, ta có thể thấy hình dáng cô nương được không?”

Lần này, đám người nổ tung.

“Đúng vậy đúng vậy! Ta xin được diện kiến dung mạo của Điền công, được không?”

“Tôn Nhạc cô nương, xin cô đi ra gặp mặt một lát!”

“Tôn Nhạc cô nương đích thị là giai nhân thể gian hiếm thấy, tài mạo song toàn như thế, cho dù gả cho Tề hầu làm hậu cũng khiến người ta vui mừng, các người thấy có đúng không?”

” Ta muốn thấy mặt giai nhân!”

“Ồ hay! Tôn Nhạc lấy thân phận nam tử chạy khắp chư hầu, chưa từng có mỹ danh truyền ra, sao lại là giai nhân được?”

Tiếng la hét ầm ĩ, tiếng gào, nhất thời vang tận mây xanh, thật lâu không dứt.

Những âm thanh này vừa vang lên, Tôn Nhạc không khỏi đưa tay bịt lấy lỗ tai. Lúc này, đoàn xe đã không nhanh không chậm chạy vào ngoại ô Lâm thành, cùng cửa thành từ xa xa nhìn nhau.

190. Chương 190: Phong Cảnh

Trong suy nghĩ của Tôn Nhạc, nàng thực sự không nghĩ cứ diều vô dương oai như vậy đi vào Lâm thành, nhưng đối với chúng Tề sử mà nói, bọn họ lần này xem như áo gấm về nhà, là công thần, nên cả đám đều hưng phấn không thôi, kích động cực kỳ.

Khi cách cửa thành còn có hai mươi dặm, đột nhiên, “Thùng thùng thùng” một trận tiếng trống rung trời truyền đến, trong tiếng trống mơ hồ có tiếng hoan hô.

Tôn Nhạc còn đang khó hiểu, Hãn Hòa đã giục ngựa đi vào bên cạnh xe ngựa của nàng, vui mừng cao giọng nói: “Tôn Nhạc, Tề hầu biết chúng ta trở về, đã xuất thành mười dặm nghênh đón.”

Hắn nói tới đây thì trong đội ngũ Tề sử đồng thời phát ra một trận tiếng hoan hô. Chừng trăm người đồng thời kêu lên vui mừng, chấn động khắp nơi. Tôn Nhạc nghe nghe, không khỏi mỉm cười.

Chờ tiếng hoan hô ngừng lại, Hãn Hòa lại cao giọng nói: “Tôn Nhạc, trận chiến tới đây đã toàn thắng, lập tức sẽ tới cửa thành rồi, mời cô nương ra gặp mặt thể nhân đi!”

Đây là áo gấm về nhà chăng?

Tôn Nhạc không khỏi mỉm môi cười, từ từ kéo màn xe ra .

Đoàn người theo bọn họ kéo thật dài, kéo dài đến có hơn hai dặm. Tề hầu vì nghênh đón Tôn Nhạc mà đến, bởi vậy, dần dần, xe ngựa Tôn Nhạc chạy nhanh đến phía trước xe ngựa Cơ Ngũ.

Lúc này Tề có thể bảo toàn, công đầu là của Tôn Nhạc. Mặc dù vì nàng đột nhiên bị vạch trần thân nữ tử, làm đám quân thần có điểm khó chấp nhận. Nhưng đồng thời, cũng làm cho Tề quốc từ cao xuống thấp càng cảm thấy hứng thú đối với nàng.

Xe ngựa của Tôn Nhạc càng đến gần, đám người canh giữ ở ngoài cửa thành càng ngày càng im lặng.

Dần dần, xe ngựa Tôn Nhạc chạy nhanh đến gần cửa thành.

Mọi người đồng thời quay đầu. Ánh mắt nghênh hướng xe ngựa càng ngày càng gần kia.

Đến lúc chỉ cách quân thần Tề quốc tới nghênh đón ba thước, Hãn Hòa vung tay lên. Đoàn xe dần dần dừng lại.

Hãn Hòa cung kính đi đến trước xe ngựa Tôn Nhạc, nghênh đón nàng đi xuống xe ngựa.

Đối với Tề nhân mà nói việc này cũng không lạ gì. Nhưng mà, khi nàng chân chính xuất hiện ở cửa thành thì mọi người vẫn giật mình.

Thiếu nữ trước mắt xinh đẹp dịu dàng, trong đôi mi thanh tú có một cổ trầm tĩnh. Trong đôi mắt trong suốt kia, lộ ra một cổ thần bí cùng ưu thương mơ hồ nói không nên lời.

Người thiếu nữ này, bằng vào mỹ mạo cũng không thể khiến đám quyền quý kinh diễm, nhưng mà, bọn họ chỉ cần vừa nghĩ tới nàng chính là Diên công dương danh thiên hạ, nghĩ đến những lời nói việc làm của nàng những năm gần đây, liền cảm thấy thiếu nữ trước mắt hào quang loá mắt, cực kỳ động lòng người, còn hơn đám cơ thiếp của mình.

Tôn Nhạc quay mắt về phía những ánh mắt nóng rực, biểu tình thủy chung vẫn thản nhiên. Khóe miệng nàng khẽ nhếch, uyển chuyển chạy đến trước mặt Tề hầu nhẹ nhàng khẽ chào, thanh giọng nói: “Tôn Nhạc tham kiến đại vương.”

Tề cười hầu cười ha ha, hần nhìn Tôn Nhạc chăm chăm nhìn từ trên xuống dưới, cao giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương có đại ân cứu nước với Tề quốc ta, cô đại biểu cho Tề quốc tạ ơn Tôn Nhạc cô nương.” Dứt lời hai tay chấp lại, thi lễ thật sâu.

Tôn Nhạc vội vàng hoàn lễ.

Tề hầu lại cười ha ha.

Lúc này, trong ngoài cửa thành đã chật ních đám người bu chi chít. Mọi người nháy cũng không nháy mắt, ánh mắt đặt ở trên mặt, trên người Tôn Nhạc, tiếng xuyết xoa không ngừng truyền đến.

Lúc này, xe ngựa Cơ Ngũ đã chậm rãi chạy đến gần.

Sau khi Tề hầu chào hỏi Cơ Ngũ, lại nhìn về phía Tôn Nhạc, cất cao giọng nói: “Tôn Nhạc cô nương chính là đại công thần của Tề quốc, xin mời đồng hành cùng cô!”

“Tạ bệ hạ.”

Trong tiếng cười, Tôn Nhạc cùng Tề hầu mỗi người cưỡi một con ngựa cao to trắng như tuyết, chậm rãi chạy vào trong thành.

Bên trong Lâm thành, đã sớm chen chúc đầy người chật như nêm cối.

Tôn Nhạc lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác vạn chúng chú mục*.

(*Vạn chúng chú mục:Ngàn người nhìn chăm chăm)

Đây mới thực sự là vạn chúng chú mục, từng cái ngã tư đường, mỗi một tòa tửu lâu, mỗi một căn phòng đá, đều có đầu người vươn ra, vô số ánh mắt gắt gao nhìn Tôn Nhạc chăm chăm. Một trận lại một trận tiếng hoan hô, tiếng reo hò không dứt bên tai.

Trong số người xem, có không ít nữ tử. Các nàng hưng phấn mà nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, chớp cũng không chớp mắt một cái.

Tề hầu mỉm cười nhìn con dân ở dưới, cười nói với Tôn Nhạc: “Tôn Nhạc cô nương, những người này đều là vì cô mà đến.” ngừng một chút, hần cao giọng nói: “Từ khi Tề lập quốc tới nay, từ khi cô kế vị tới nay, đây lần đầu tiên ra khỏi thành mười dặm nghênh đón một người! Hơn nữa người này còn là một nữ tử!”

Thanh âm của Tề hầu ngừng một chút, trong đám người liền bộc phát một trận hoan hô.

Tiếng hoan hô hỗn loạn ầm ầm như sóng, vô số người đồng thời hò hét: “Tôn Nhạc ——” “Tôn Nhạc ——”

Một trận lại một trận tiếng hò hét, che lấp tất cả tiếng nói nhỏ, tiếng ồn ào náo động. Lúc này bên trong Lâm thành, chỉ có hai chữ ‘Tôn Nhạc’ truyền ra xa xa.

Tôn Nhạc mỉm cười, vẻ mặt bình tĩnh đón nhận tiếng reo hò cuồng nhiệt của mọi người.

Bất tri bất giác, đội ngũ đã đến gần Tề vương cung. Ngoài Tề vương cung, cũng có mấy trăm chiếc xe ngựa sắp xếp thành hàng, chờ bọn hần đến.

Đám người vốn vui mừng, kích động, khi nhìn đến những chiếc xe ngựa này thì dần dần chuyển thành im lặng. Tề hầu chỉ vào mấy chiếc xe ngựa, hướng về phía Tôn Nhạc cười nói: “Trong xe ngựa này đều là quý nữ Tề quốc, còn có nhóm phu nhân trong hậu cung của cô, Tôn Nhạc thân là nữ tử, lại làm thiên hạ chấn động, nhóm quý nữ cũng vinh dự lắm.”

Tôn Nhạc mỉm cười.

Dần dần, hai nhóm người cách nhau càng ngày càng gần.

Tôn Nhạc hàm chứa ý cười, cùng nhóm quý nữ từ trong xe ngựa vươn đầu ra hai mắt nhìn nhau.

Vô số đôi mắt đẹp cùng Tôn Nhạc tương đối, ánh mắt các nàng có vẻ tò mò yên lặng chăm chú nhìn Tôn Nhạc hồi lâu.

Trong tiếng cười đùa, trong xe ngựa truyền tới một giọng nữ, "Tôn Nhạc này, từng là thị tỳ bên người Thúc tử phải không? Nghe đồn nàng là người xấu xí hiếm thấy, tại sao thành một mỹ nhân rồi?"

Một giọng nữ khác vang lên, "Không biết. Bất quá nàng này là người thuộc Yến thị toàn người đẹp, mẫu thân nàng ngày xưa là Yến quốc đệ nhất mỹ nhân, nàng trưởng thành biến thành mỹ nhân cũng là chuyện trong dự liệu."

"Ai! Nhắc tới Yến thị, thiếp từng nghe Yến Ngọc Nhi kia nói qua, Tôn Nhạc này tàn nhẫn vô tình, lại âm hiểm đến cực điểm, nhất nhất tru diệt từng người trong gia tộc?"

"Hả!"

"Ăn nói cẩn thận, ăn nói cẩn thận!"

Trong xe ngựa lại khôi phục sự yên lặng, chính là tiếng nói nhỏ của chúng nữ cũng không thấp, trong thời gian ngắn, ánh mắt chúng nữ nhìn về phía Tôn Nhạc cũng có sự biến hóa. Các nàng mới vừa rồi còn hâm mộ cùng sùng kính, hiện tại thêm một phần sợ hãi.

Mặt Tôn Nhạc không chút thay đổi.

Tề hầu tự nhiên cũng nghe đến mấy lời đồn nhảm rồi rãnh này, hần liếc mắt nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tôn Nhạc một cái, âm thầm hừ một tiếng, thầm nghĩ: Tôn Nhạc tài năng không thua kém trượng phu, làm việc tàn nhẫn chút cũng phải thôi.

Tiếng hoan hô không ngừng truyền đến, Tôn Nhạc chống lại ánh mắt trái phải trước sau hoặc tôn kính, hoặc rất có hứng thú, hoặc sợ hãi của mọi người, đột nhiên cảm thấy, hết thảy thật sự đã khác xưa, mình đã thật sự danh chấn thiên hạ, cho dù có muốn chỉ lo thân mình cũng khó mà làm được.

Lúc này, ngoài Tôn Nhạc cùng Tề hầu còn có Cơ Ngũ, đã lướt qua đám quý nữ, dần dần lái vào trong Tề vương cung.

Sự chú ý của chúng quý nữ đối với Tôn Nhạc, khi xe ngựa Thúc tử tới gần, đã biến mất hơn phân nửa. Một đám nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm vào người hần.

Khi Tôn Nhạc nhìn về phía Tề vương cung thì Tề hầu cười, nói: "Tôn Nhạc, lúc này đây các người lập nhiều công lớn, cô muốn mời cô nương ở tạm trong Vương Cung."

Tôn Nhạc còn đang kinh ngạc, một đại thần phía sau Tề hầu đã thúc ngựa tiến lên, tiếp lời cười nói: "Đại vương vì thưởng cho cô nương, đã sai người xây phủ Điền công, hai tháng nữa, Tôn Nhạc cô nương sẽ có phủ đệ riêng của mình."

Tôn Nhạc đã rõ rồi rồi.

Nàng cảm khái nhìn về phía Tề hầu đang cười ha ha không ngừng, thầm nghĩ: Tề hầu này thật đúng là người kiệt xuất, biết rõ ta là thân nữ tử, còn lấy lễ trượng phu ban thưởng.

Tôn Nhạc mở miệng nói: "Đa tạ bệ hạ ban thưởng, bất quá Nhạc là phụ nhân, ở trong cung có nhiều điều bất tiện."

Tề hầu nghe vậy giật mình, hần thấy sắc mặt Tôn Nhạc trong lạnh nhạt có sự kiên trì, lập tức thở dài: "Nếu Tôn Nhạc cô nương không muốn, thì thôi."

Tôn Nhạc cùng Tề hầu ngồi trên lưng ngựa, vừa đi vừa nói cười. Cơ Ngũ cùng chúng sứ giả thì bị rơi vào vòng vây của nhóm quý nữ.

Tai nghe phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười duyên của chúng nữ, Tôn Nhạc cũng không quay đầu, thâm nghĩ: các nàng đích thị là đang vây quanh Cơ Lương. May mắn hẳn là Cơ Lương, bằng không ta, ta nhất định sẽ không thoả mái.

Nàng lúc này, tinh tường cảm giác được khi chính mình vừa nghĩ tới Cơ Ngũ thân hãm trong sự bao vây của chúng nữ, vô số mỹ nhân hương diễm đang chờ mong hắt thân cận, trong lòng liền rất không thoả mái.

Đây cũng là tham muốn giữ lấy a, đây cũng là ghen tỵ a.

Tôn Nhạc bình sinh lần đầu tiên cảm nhận được loại cảm xúc làm cho người ta không thoả mái này, không khỏi cúi đầu xuất thần.

Để hoan nghênh Tôn Nhạc cùng Thúc tử đến, trong Tề vương cung sớm đã chuẩn bị tốt thịnh yến. Theo đoàn xe lái vào trong vương cung, cung nữ thái giám đi qua không ngừng, tiếng sanh nhạc lại vang không dứt bên tai.

Trong yến hội này, Tôn Nhạc vốn là nhân vật chính, phải ngồi ghế thủ tịch phía bên trái, bất quá nàng thân là nữ tử, hơn nữa địa vị của Thúc tử rất cao quý. Tề hầu nghĩ nghĩ, liền sai người đồng thời an bài bọn họ trên ghế thủ vị phía bên trái, gắt gao liền nhau.

Chờ tất cả vương tôn quý nữ đều ngồi xong, hai tay Tề hầu hợp lại, cho hợp tấu cổ nhạc, trình rượu thịt lên.

Tôn Nhạc chậm rãi nhấp một ngụm rượu, có điểm kinh ngạc đưa mắt nhìn Cơ Ngũ. Từ sau khi hắt vào thành, vẫn cúi đầu không nhìn mình, hiện tại an vị bên cạnh chính mình, cũng vẫn cúi đầu, khép hờ mắt, bộ dạng thành thật đáng hoàng.

Nàng đưa mắt nhìn, lại đưa mắt nhìn, thực sự không hiểu được.

Ngay khi Tôn Nhạc lại liếc về phía Cơ Ngũ thì thân mình Cơ Ngũ hơi nghiêng qua, tới gần Tôn Nhạc cũng không quay đầu lại thấp giọng nói:

“Tôn Nhạc, nàng đừng nhìn ta.”

“A?”

Hai mắt Tôn Nhạc tức thì tròn thật lớn.

Cơ Ngũ cúi đầu, đỏ mặt, buồn buồn nói: “Nàng mà nhìn ta, lòng ta không yên sẽ làm ra chuyện thất thổ.”

Tôn Nhạc đã hiểu rồi.

Nàng cúi đầu xuống, bất tri bất giác hai mắt đã cong thành một đường. Nàng cố nén cười, nhẹ nhàng mà đáp: “Dạ.”

Hai người đều đỏ mặt cúi đầu, nhất thời tất cả tiếng ồn lộn xộn náo loạn trong đại điện đều biến mất, chỉ còn tim đập của mình đang làm âm ỉ, còn có mùi thơm say lòng người của đối phương quấn quanh trong mũi.

Cũng không biết qua bao lâu, một giọng nói truyền vào trong tai Tôn Nhạc, “Gần đây Tề xảy ra nhiều đại sự. Mấy ngày hôm trước Trĩ tài nữ mới gây ra chuyện xấu hổ lớn như vậy, hiện nay Tôn Nhạc cùng Thúc tử lại trở lại.”

Trĩ tài nữ?

Tôn Nhạc chấn động, tỉnh táo lại.

Nàng dựng thẳng hai lỗ tai, nghiêm túc nghe người kia nói.

Nhưng mà, tiếng nói kia chỉ là một cái thoáng qua, lại biến mất không tăm tích. Tôn Nhạc đang có điểm buồn bực thì một vị vương tử phía bên phải Tề hầu thấp giọng nở nụ cười, “Trĩ tài nữ là giai nhân như thế, khiến bao nhiêu nam nhân say lòng. Ai cũng chưa từng nghĩ đến, nàng cứ nhiên rơi xuống nông nổi này.” Nói tới đây, vương tử cúi đầu này hạ giọng nói: “Mấy người dân đen kia thật to gan, chơi đùa thân thể của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân chưa đủ, còn đem mỹ nhân choáng váng mê man

áo không đủ che thân đưa đến cửa thành, thả đó mấy canh giờ! Chậc chậc chậc, trượng phu Tề quốc ta, chỉ bằng phần phúc phận được thấy thân thể mỹ nhân này đã khiến người trong thiên hạ ghen tỵ đến chết.”

191. Chương 191: Kinh Sợ

Tôn Nhạc kinh hãi.

Tuy rằng nàng vẫn biết, khi trở về hẳn là có thể nghe được tin Tề hầu đối phó Trĩ tài nữ. Nhưng mà nàng thật sự không ngờ, truyền vào trong tai lại là tin tức làm người ta khiếp sợ như vậy.

Một Vương tôn khác cũng cười nhẹ, “Haiiii! Da thịt Trĩ nữ đúng là trắng còn hơn tuyết, nửa thân lỏa lồ kia, đùi kia, chậc chậc chậc, thật đúng là không hổ danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Ngày ấy lần đầu tiên ta đi dạo buổi sớm, không nghĩ đến lại gặp được cảnh đẹp như thế. Ta đuổi tới thì đã vây đầy người ba tầng trong ba tầng ngoài, Ngũ điện hạ không biết, khi đó tất cả trượng phu đều trừng thẳng mắt, không ngừng chảy nước miếng.”

Ngũ điện hạ kia hạ giọng nói: “Nghe qua, nghe qua rồi. Thật sự là tiện nghi cho bọn dân đen này rồi, bọn điện hạ cũng chưa được nhìn đến thân mình Trĩ tài nữ, bọn họ lại được mở rộng tầm mắt. Thiệt thòi, thực thiệt thòi quá.”

Vương tử ban đầu khơi chuyện để sát đầu vào, thấp giọng nói: “Nghe nói lúc này Trĩ nữ đang ở ngay trong cung phụ vương, phụ hoàng còn có dự tính nạp nàng làm cơ. Chậc chậc, nếu không xảy ra chuyện làm cho đám dân đen này nhìn hết thân thể của nàng, lấy mỹ mạo của Trĩ tài nữ, cũng đủ làm một Vương Hậu.”

Ngũ điện hạ bất mãn nói: “Người của Phụ vương đến Trĩ tộc truyền tin. Nay Trĩ tài nữ thân bại danh liệt, sợ là Trĩ tộc sẽ phải đáp ứng thỉnh cầu nạp nàng làm cơ của phụ vương. Haiii, mỹ nhân như thế, ta cũng động tâm!”

Tôn Nhạc nghe thế, dĩ nhiên đã hiểu đại khái mọi chuyện, trước kia nàng từng nghĩ, sau khi Tề hầu nhận được tin do đám người Hân Hòa truyền đến, có thể sẽ phái mã phi thích khách gì đó lên lút giết Trĩ tài nữ. Dù sao với danh vọng địa vị của Trĩ tài nữ, giết trắng trợn quá cũng không được.

Nhưng nàng không tính đến, Tề hầu đã sớm thềm nhỏ dải của sắc đẹp của Trĩ tài nữ. Hẳn cứ nhiên lấy loại thủ đoạn này làm cho nàng ta thân bại danh liệt, sau đó lại trực tiếp bỏ vào trong túi!

Chuyện này, Tôn Nhạc vừa nghe liền dễ dàng kết luận là do Tề hầu làm. Bởi vì, bên người Trĩ tài nữ kiếm khách vô số. Dân đen bình thường làm sao có thể tiếp cận nàng? Thứ hai với mỹ mạo của Trĩ tài nữ, nàng bị coi đến nửa thân trần ném ở cửa thành. Những người nhìn đến đầu tiên theo bản năng sẽ lấy quần áo che cho nàng. Nhưng mà, chẳng những không có một ai che chắn thay nàng. Còn ngang nhiên để ọi người vây xem mấy canh giờ. Loại tình huống này, chỉ có thể là do Tề hầu cố ý an bài mà ra.

Khi Tôn Nhạc đột nhiên nghĩ ra kế mượn đao giết người này, cũng đã đánh giá thấp sự tiến triển của tình thế. Mỹ nhân như Trĩ tài nữ trong lòng những quyền quý này là cực kỳ thánh khiết, cao không thể leo tới. Nhưng một mỹ nhân tuyệt sắc siêu nhiên như thế lại là sủng vật của Vương nước chư hầu đối địch. Còn toàn tâm toàn ý vì đối phương đến dò hỏi tình báo của mình, mưu đồ giang sơn của chính mình.

Loại phần nộ, nhục nhã cùng ghen tức này, đủ để khiến một tâm lý nam nhân bình thường vạn vạn hướng là loại nam nhân có tham muốn giữ lấy rất mạnh như Tề hầu?

Lúc này, giết nàng đã không đủ hả giận. Ở thời đại này mạng người như cỏ rác này chỉ có làm như vậy mới có thể khiến cho Tề hầu cảm thấy thỏa mãn. Hơn nữa, hẳn thật sự tin Tôn Nhạc, muốn sau khi thu Trĩ tài nữ rồi sẽ được đến cái gọi là tình báo về danh tướng lão luyện của các nước.

Tôn Nhạc lắc lắc rượu trong chén thầm nghĩ: Trĩ tài nữ bị người ta cưỡng dâm sau đó lại ném ở chỗ cửa thành để ọi người thưởng thức hồi lâu. Có lẽ nàng cũng chưa thực sự bị cưỡng dâm. Bất quá có bị làm nhục

hay không hiện tại đã không trọng yếu nữa. Bởi vì chỉ bằng việc lừa dối trước mặt mọi người đã khiến nàng ta vạn kiếp bất phục*, không thể ngẩng đầu.

(*Vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được)

Thôi. Mặc kệ nàng có thể trở thành sủng cơ của Tề hầu hoặc Vương Tôn nào đó, hoặc lại lợi dụng địa vị của nàng đến ám toán hay không. Mình có thể đối phó nàng lần thứ nhất thì cũng có thể đối phó nàng ta lần thứ hai.

Trĩ tài nữ trước kia ta còn không sợ, về sau Trĩ cơ càng không có chỗ nào đáng sợ.

Tôn Nhạc vốn nghĩ Trĩ tài nữ chỉ còn đường chết, giờ phút này trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng lại là không đành lòng không an tâm. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không thể ở dưới loại tình huống này lại ra tay với Trĩ tài nữ lần nữa liền quyết định đem việc này ném qua một bên.

Yến hội tiếp diễn, Tôn Nhạc có điểm không yên lòng.

Chờ yến hội chấm dứt, đã là lúc mặt trời dần về phía Tây. Tôn Nhạc cùng mọi người tấp nập xuất cung.

Cơ Ngũ sợ mình không chế không nổi, xấu mặt trước mặt mọi người, vẫn chịu đựng không nghiêng mắt nhìn Tôn Nhạc một cái.

Tôn Nhạc hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ, trong đội ngũ Tề sứ ngoại trừ Nghĩa Giải cùng hai Kiếm Sư Sở quốc ra, tất cả mọi người đều bị Tề hầu thu lại. Mà Nghĩa Giải cũng nói cho Tôn Nhạc, có thể hắn sẽ rời đi trong hai ngày này.

Tề hầu xét thấy Tôn Nhạc vất vả, công lao quá lớn, ở trong đại điện lại ban thưởng nàng ba mươi lượng vàng.

Tôn Nhạc có tiền trong tay, phía sau lại có bảo tiêu, đi ở ngã tư đường thảnh thơi có người nhìn lại, việc này làm Tôn Nhạc cảm thấy mình như là một quý nữ chân chính.

Xe ngựa của Cơ Ngũ theo sát phía sau Tôn Nhạc, thấy nàng càng chạy càng đi về ngã tư đường trung tâm, Cơ Ngũ hô vài tiếng, bảo xe ngựa tới gần xe ngựa Tôn Nhạc.

Hắn xốc rèm xe lên, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, nói: “Theo ta đi Tắc Hạ cung nhé.”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía hắn.

Cơ Ngũ chống lại sóng mắt nhẹ nhàng như nước của Tôn Nhạc, khuôn mặt tuần tú đỏ lên, sau khi hơi hơi cúi mặt thấp giọng nói: “Ta đã nói chúng ta cùng đi cùng ngừng mà.”

Khóe miệng Tôn Nhạc giương lên, lông mi thật dài phẩy phẩy, cúi đầu đáp: “Ừ.”

Xe ngựa quay đầu, hướng về Tắc Hạ cung.

Hiện tại đội ngũ của Tôn Nhạc cộng thêm nàng cũng chỉ có bốn người, đoàn xe đều là người của Cơ Ngũ.

Thúc tử đến đây, đây đối với quý nữ ở Tề quốc là chuyện tốt khiến lòng người phấn chấn. Bất tri bất giác, trên con đường đến Tắc Hạ cung đã là hương xa chật đường, mỹ nhân tầng tầng.

Vô số cỗ hương xe hoa lệ đứng trên đường.

Mỹ nhân liên tiếp trông lại hương đoàn xe. Người gan lớn, còn kêu to tên Thúc tử, những người còn lại thì hai mắt dụi dụi, nhìn quanh không ngớt.

Bất tri bất giác, ánh mắt chúng nữ bắt đầu tập trung vào xe ngựa của Tôn Nhạc trong đội xe, trong tiếng nói nhỏ, bắt đầu trợn mắt thì thầm suy đoán cùng ghen tỵ.

Những suy đoán cùng ghen tỵ này, khi chống lại dung nhan mỹ lệ của Tôn Nhạc thì biến thành tiếng tranh cãi âm ỉ.

Một đường giữa hương xa của mỹ nhân, mọi người đi tới chỗ Cơ Ngũ ở Tắc Hạ cung. Mọi người đi đường vất vả, đã sớm cực kỳ mỏi mệt. Lần này rốt cuộc có thể hoàn toàn buông lỏng. Lập tức đều vội vàng trở lại phòng mình, chuẩn bị ngủ đến không biết trời trăng gì nữa.

Tôn Nhạc càng mệt, sau khi A Phúc an bài phòng ở cho nàng và Cơ Ngũ, nàng vừa vào phòng liền vội vàng tắm rửa, thay quần áo, ngủ.

Tôn Nhạc ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì trời đã vào đêm. Nàng chậm rãi mở mắt ra, nhìn cây đuốc thiêu đốt hừng hực bên ngoài, nghe tiếng đọc sách xa xa truyền đến, lúc này mới nhớ lại mình đã đến Tắc Hạ cung.

Nàng trừng mắt nhìn, lẳng lặng nhìn mặt ánh lửa đỏ sậm xuyên qua màn cửa đến xuất thần.

Cũng không biết qua lâu, một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Tiếng bước chân này rất nhẹ, rất nhẹ, Tôn Nhạc là người có công phu, nàng vừa nghe liền dựng thẳng hai lỗ tai lên theo bản năng, âm thầm cảnh giác.

Chỉ chốc lát, tiếng bước chân kia đi tới ngoài cửa phòng, ngừng lại.

Cước bộ ngừng lại như thế, sau một lúc lâu, mới đứng trên mặt đất giật giật. Sau đó, chậm rãi chuyển động.

Tôn Nhạc nghe nghe, không khỏi thắc mắc, đây là có chuyện gì? Người tới chẳng lẽ không phải chuẩn bị gây bất lợi cho ta sao.

Hiện tại đêm còn chưa sâu, tiếng đọc sách, tiếng nói chuyện với nhau, hỗn hợp với tiếng bước chân bên ngoài kia, hết thảy có vẻ cũng không đáng quan tâm lắm. Nếu phải không vừa rồi Tôn Nhạc tỉnh tưởng nghe được người kia lén lút đến gần, hiện tại cũng sẽ không cảnh giác.

Lẳng nghe như vậy, thực dễ dàng làm cho người ta sinh lời lỏng, Tôn Nhạc ngồi xuống, dựng thẳng lỗ tai nghiêm túc chờ động tác tiếp theo của người tới.

Cũng không biết đợi bao lâu, lại là một trận tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân lúc này, trầm mà lộn xộn, gấp mà loạn.

Tiếng bước chân này cũng đi đến phòng Tôn Nhạc. Khi đến gần trước cửa phòng nàng thì cố ý phóng nhẹ một chút.

Khi Tôn Nhạc hết sức chăm chú lắng nghe thì giọng nói của A Phúc từ ngoài cửa truyền đến, “Hí! Công tử gia, Tôn Nhạc cô nương đang ngủ, lúc này người chạy tới đây làm gì?”

Là Cơ Ngũ ở bên ngoài!

Trái tim Tôn Nhạc lại bang bang nhảy dựng lên, một cỗ vui sướng khó có thể nói rõ trào ra giống như thủy triều. Trong bóng đêm, hai mắt nàng sáng trong suốt, vừa vui mừng vừa chờ mong.

Ngoài cửa Cơ Ngũ lúng ta lúng túng nói: “Ta ngủ không được.”

A Phúc hiển nhiên rất là đau đầu, hần hơi giận thấp giọng nói: “Công tử, đã mấy canh giờ rồi. Người ngủ không được, làm gì phải đến ngoài cửa phòng Tôn Nhạc lượn qua lượn lại?”

Hắn nói tới đây, rất là bức mình nói: “Vừa rồi khi Kiểm Sư Sở quốc kia tới gọi tôi, trách sao mặt mũi hắn quái dị như thế. Công tử, người bây giờ là Thúc tử! Thúc tử nổi danh thiên hạ, vạn người kính ngưỡng!”

Bên ngoài thật lâu cũng không có tiếng ai nói gì.

Một hồi lâu, Cơ Ngũ mới cúi đầu, ngượng ngùng nói: “Nhưng, ngày đó Trần Lập từng nói qua, buổi tối có thể đến tìm Tôn Nhạc ngủ chung.”

Oanh

Trong bóng đêm, mặt Tôn Nhạc đỏ tới gáy! Bình sinh lần đầu tiên, nàng nghiêng răng nghiêng lợi với Trần Lập.

A Phúc đưa tay xoa bóp cái trán, ghen hòng nửa ngày thở phì phì hỏi: “Vì sao công tử không đẩy cửa xông thẳng vào?”

Nửa ngày sau, Cơ Ngũ mới cúi đầu nói: “Nàng đang ngủ, ta không muốn đánh thức nàng.”

A Phúc vừa tức giận vừa buồn cười, “Công tử đã biết, vì sao không trở về phòng nghỉ ngơi?”

Cơ Ngũ cúi đầu than thở một câu, câu này hắn nói rất nhỏ, Tôn Nhạc không nghe được. Đang lúc nàng ngẩng lên đầu bình ổn hô hấp, A Phúc lại than nhẹ một tiếng, “Mới mấy canh giờ không gặp, công tử đã canh giữ ở ngoài cửa phòng nàng, cảm giác được sự tồn tại của nàng mới an tâm. Nếu Tôn Nhạc lại rời người đi mấy tháng, làm sao mà công tử sống được đây?”

A Phúc vừa nói những lời này ra, Cơ Ngũ thật lâu cũng không nói gì, Tôn Nhạc cũng suy nghĩ thật lâu.

Một hồi lâu sau, A Phúc khẽ kéo cánh tay Cơ Ngũ, thấp giọng nói: “Công tử, ngủ không được cũng phải trở về phòng ngủ. Người đứng ở chỗ này, tôi sợ kiếm khách gác đêm sẽ coi người thành thích khách!”

Tôn Nhạc cắn môi, mặt ửng hồng, vươn tay cầm lấy một kiện thâm y ở đầu giường mặc vào.

Nàng đứng thẳng lỗ tai lắng nghe tiếng cước bộ đang đi ra bên ngoài, không khỏi bước nhanh đến cửa phòng, chỉ nha một tiếng, mở cửa phòng ra.

Cửa phòng vừa mở, một bầu trời trong suốt đập vào mắt! Trong màn đêm, thiếu niên tuấn mỹ không tỳ vết, vô cùng chói mắt kia đỏ mặt, vừa thẹn vừa mừng nhìn Tôn Nhạc, sóng mắt dịu dàng, tương tư vô hạn.

Tôn Nhạc đỏ mặt, nàng vài lần muốn cúi đầu xuống theo phản xạ, tuy nhiên không biết tại sao, ánh mắt nàng giống bị dán cứng lại.

Nàng cất bước đi đến trước mặt Cơ Ngũ, chớp chớp lông mi, Tôn Nhạc nhẹ nhàng mở miệng, “A Phúc, người hãy lui ra sau đi.”

“Dạ.”

A Phúc lên tiếng, nhìn hai người lắc lắc đầu lui xuống.

192. Chương 192: Tình Ý

A Phúc vừa đi, toàn bộ đất trời chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tôn Nhạc cup mắt xuống, nhìn thấy cổ áo Cơ Ngũ chỉ cách mình hơn một tấc, nghe hơi thở tràn ngập nam tính trên người hắn, không biết tại sao, trong lúc hoảng hốt lại có một chút men say.

Nàng chậm rãi vươn tay, chậm rãi xoa cổ áo Cơ Ngũ. Ngón tay trắng nõn vuốt ve chỗ cổ áo, ngón tay vừa di động, không nghĩ tới lại đụng vào xương quai xanh của hắn. Mỗi lần da thịt chạm nhau, hai người đều run lên.

Tôn Nhạc mắt thật lớn khí lực, mới khiến cho ngón tay của mình không chạm vào trên da thịt Cơ Ngũ nữa. Nàng đỏ mặt, đè ép trái tim đang bang bang nhảy loạn, cúi đầu nói: “Vừa rồi chàng có ngủ không?”

Cơ Ngũ vui mừng nhìn nàng, bàn tay thon dài rung rung hai cái, rốt cục xoa lên mái tóc hơi lộn xộn vì vội vàng rời giường, chưa kịp chải của nàng. Năm ngón tay của hắn xuyên qua mái tóc, nhẹ giọng đáp: “Trợn mắt mở mắt đều nghĩ đến nàng, đi nằm mà ngủ không được. Ta, ta liền đến đây.”

“Ừa.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà lên tiếng trả lời, không biết tại sao, hiện tại nàng có một loại khát vọng, một loại khát vọng nhào vào trong ngực của hắn, gắt gao đem mình cùng hắn hóa thành một thể. Bất quá, tuy rằng loại khát vọng này mãnh liệt, nhưng vẫn không mãnh liệt bằng sự e lệ khiến cho Tôn Nhạc không dám hành động.

“Tại sao không mặc thêm quần áo?”

Cơ Ngũ trước mắt, chỉ có một kiện áo lót, tuy rằng hiện tại thời tiết không quá lạnh, nhưng đêm dài gió mát, khó tránh cảm lạnh.

“Hắc hắc” Cơ Ngũ cười mấy tiếng, “Ta quên mất.”

Hắn như si như say nhìn Tôn Nhạc. Ngón tay chậm rãi dời xuống, chậm rãi dời đến trên má nàng. Tay trái vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Tay phải cũng tự nhiên vươn ra.

Vừa cầm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc Cơ Ngũ vừa lầm bầm nói: “Nhạc. Để cho ta chạm vào mặt nàng một chút được không? Chỉ một chút, một chút thôi.”

Hắn vừa lầm bầm, mặt đã tới gần. Trong tiếng hít thở trầm mà hỗn loạn, đôi môi mỏng của hắn nhẹ nhàng mà hôn lên trán Tôn Nhạc.

Da thịt chạm nhau, trong nháy mắt hai người đều chấn động. Ngay sau đó từ trong yết hầu Cơ Ngũ phát ra một tiếng nỉ non hài lòng.

Hắn đem đôi môi từ trên trán Tôn Nhạc dời đi. Ngay khi Tôn Nhạc thấy hắn dời, trong lòng hơi có chút không muốn thì môi hắn hạ xuống. Đi tới trên đôi mắt nàng.

Đột nhiên, hai tay Cơ Ngũ căng thẳng, gắt gao ôm lấy mặt Tôn Nhạc, nhưng ngay lúc này, nụ hôn của hắn vẫn cực kỳ cẩn thận như cũ. Ôn nhu cứ như sợ chính mình hôn mạnh một cái, người trước mắt sẽ tan thành mây khói.

Khi nụ hôn ẩm ướt khác ở trên mắt thì trong đầu Tôn Nhạc đã choáng váng đến mất khả năng suy nghĩ. Trong toàn bộ đất trời, chỉ còn lại Cơ Ngũ cùng tiếng hô hấp dồn dập mang theo hơi thở nam tính kia, còn có tiếng tim đập của mình.

Nụ hôn của Cơ Ngũ tiếp tục dời xuống, đi vào trên chóp mũi của nàng. Từng cái hôn của hắn khắc trên da thịt.

Ngay khi Cơ Ngũ hôn tiếp xuống, mắt thấy sẽ in lên cái miệng nhỏ của nàng thì đột nhiên Tôn Nhạc vô cùng xấu hổ.

Trong lúc xấu hổ, không biết tại sao, nàng cứ nhiên không phải vội vàng tránh ra, mà là cúi đầu chuẩn xác đem toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình áp vào trong bộ ngực của hắn, từ trong lồng ngực của hắn cảm môi nói: “Đừng hôn mà.”

“Được, ha ha, được.”

Cơ Ngũ ngốc vù vù liên tục đáp lời, hắn đưa tay gắt gao ôm eo của nàng, ấn Tôn Nhạc vào trong ngực mình thật mạnh.

Hắn để đầu đặt trên mái tóc Tôn Nhạc, hít một hơi thật sâu lầm bầm nói: “Tôn Nhạc, ta hạnh phúc như muốn bay lên.”

Tôn Nhạc ừ nhẹ một tiếng, nuốt câu ‘ta cũng vậy’ kia trở lại trong bụng.

Giờ khắc này, thời gian như ngừng trôi. Trong trời đất chỉ có tiếng tim đập của đôi phương, và niềm vui sướng vô biên vô hạn. Lúc này, Tôn Nhạc đột nhiên cảm giác được mình đã đạt đến khoảnh khắc vĩnh hằng. Lúc này, nàng vô cùng khát vọng, thời gian không tiếp tục trôi nữa, để cho hết thảy đều dừng lại trong hình ảnh giờ phút này.

Bất tri bất giác, bàn tay Tôn Nhạc đã đặt lên lưng của hắn.

Hai người gắt gao ôm nhau, hồn nhiên không biết thời gian trôi qua.

“Đừng xem nữa, nói không chừng hai người này muốn ôm một đêm đó.” Trần Lập đi đến phía sau một Kiếm Sư Sở quốc, vỗ vỗ vai của hắn.

Kiếm Sư Sở quốc kia quay đầu kinh ngạc nhìn về phía Trần Lập, “Không phải tôn giả đã đi nghỉ rồi sao?”

Trần Lập cười hắc hắc, hắn tự tay vuốt cằm của mình, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người ôm thành một đoàn ở cửa, “Không. Cảnh này khó gặp, không thể bỏ qua.”

Kiếm Sư Sở quốc không khỏi quăng cho hắn một cái liếc mắt xem thường.

Lúc này, gương mặt Trần Lập đột nhiên cau lại, nghiêm túc nói: “Vừa rồi ta nhìn thấy có một bóng đen nhảy tới bên này, đuổi theo một hồi thì mất tung tích.”

Lại còn có loại sự tình này? Kiếm Sư Sở quốc rùng mình, chấp tay trước ngực nói: “Nghĩa Giải đã rời đi, từ nay về sau làm phiền Trần công lưu ý nhiều hơn.” Nghĩa Giải tính tình hào sảng, không thích lưu luyến như tiểu nhi nữ. Tự cho là đã báo cho Tôn Nhạc biết, hẳn cũng không cần đãi tiệc nói lời tạm biệt, sau khi Tôn Nhạc vào Tắc Hạ cung đã âm thầm lặng lẽ rời đi.

Trần Lập gật gật đầu, nhìn hai người ôm thành một đoàn kia thở dài: “Không lưu ý cũng không được a, Thúc tử đã trúng độc tình rồi.”

Trần Lập nói không sai, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ không nói gì ôm nhau một lúc, liền câu có câu không thấp giọng nói chuyện. Lời bọn họ nói cực kỳ đáng chán, Cơ Ngũ nói, “Ta thật vui mừng.” Tôn Nhạc trả lời là: “Tôi cũng vậy.” Cơ Ngũ còn nói: “Ta sợ hãi.” Tôn Nhạc cư nhiên cũng trả lời, “Tôi cũng vậy.”

Có khi, tiếng nói của hai người rất thấp rất nhỏ, xen lẫn trong tiếng kêu vang chiêm chiêm bốn phía của côn trùng, cơ hồ nghe không rõ.

Sở quốc Kiếm Sư thực là không rõ, mấy lời cực kỳ không thú vị như vậy, vì sao có thể nói cả một buổi tối? Đã vậy, hai người cư nhiên cứ ôm nhau mãi không biết mỏi mệt, không có ai buồn ngủ.

Thật vất vả đợi cho hai người tách ra, sao mai từ phương Đông đã dâng lên, trên đường chân trời đã bắt đầu trời lên một vầng ánh sáng. Đồng thời, vài tiếng gà gáy vang dội truyền đến.

Cõi lòng Cơ Ngũ đầy vui sướng nhìn Tôn Nhạc, ngón tay ôm lấy ngón tay của nàng, bất mãn cắn môi nói: “Sao trời sáng nhanh như vậy?”

Thanh âm của hắn vừa ra, giọng nói của Trần Lập từ sau một cây đại thụ truyền tới, “Trời cũng giống như mọi ngày thôi.” Hắn ngáp một cái, gơ gơ tay lên chào hai người còn đang kinh ngạc, bất mãn nói: “Nghe xong một đêm, cũng không có lấy một câu thú vị, làm ta buồn ngủ muốn chết.”

Dứt lời, hắn thoải mái xoay người đi về phòng.

Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc đồng thời mặt đỏ quá gáy.

Cơ Ngũ buồn bực nhìn chằm chằm thân ảnh Trần Lập, kêu lên: “Người, sao người có thể nghe lén?”

Trần Lập cũng không quay đầu lại, hướng về sau gơ gơ tay lên, “Lần sau không nghe nữa, không thú vị!”

Sở quốc Kiếm Sư nhìn thoáng qua Trần Lập lắc lư đi về phòng, lại liếc mắt nhìn Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc nghẹn họng không biết nói cái gì cho phải, đột nhiên cảm thấy một màn này cực kỳ buồn cười. Đảo mắt, hắn vỗ thân cây cười lên ha ha.

Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc đang trừng mắt nhìn Trần Lập, đột nhiên nghe thấy từ trong rừng cây phía bên phải truyền đến một trận tiếng cười to như vậy, lại thấy là hắn, nhất thời xấu hổ không chịu nổi.

Mặt Tôn Nhạc đỏ lên, thả tay Cơ Ngũ ra, nhanh chóng xông vào trong phòng. Cơ Ngũ xông lên vài bước, lại bị nàng khép cửa phòng lại thật mạnh thiếu chút nữa đụng trúng chóp mũi.

Hắn vuốt chóp mũi ngẩn ngơ, sau đó cười ngây ngơ, xoay người tránh ra.

Hiện tại Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đều là những người nổi bật nhất Tề quốc. Hai người dùng bữa sáng một chút, trước cửa đã có ngựa xe như nước.

Hôm nay, vẫn đi dự yến trong Tề vương cung.

Đối với công thần trở về như Tôn Nhạc, mở tiệc vui ban thưởng thế nào cũng không quá đáng. Nếu Tôn Nhạc là nam tử, hoặc lúc trước nàng chịu cò kè mặc cả, thậm chí có thể hưởng Tề hầu yêu cầu ban thành trì trở thành phong ấp*.

(Phong ấp: đất được ban thưởng cho người được phong tước thời xưa.)

Bởi vậy, Tề hầu đã chuẩn bị tiệc đón gió tẩy trần này từ lâu.

Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc ngồi trên xe ngựa, chạy về hướng Tề vương cung.

Hai người một đêm không ngủ, cứ nhiên đều là thần thái sáng láng. Tôn Nhạc chưa bao giờ mất ngủ lúc này có một loại cảm giác, chính mình có thể vĩnh viễn không ngủ như vậy tinh thần cũng vẫn thoải mái như cũ.

Sau khi ra khỏi Tắc Hạ cung, ở ngã tư đường vẫn là hương xa chật kín. Vô số quý nữ cùng cô gái nhà giàu, đều sớm cho xe canh giữ ở hai bên đường, chờ xem mặt Cơ Ngũ.

Lúc này, các nàng mơ hồ nghe được lời đồn đãi về Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc, theo xe ngựa hai người càng ngày càng gần, chúng cô gái đều đem lực chú ý ném lên xe ngựa của Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc ngồi yên trong xe ngựa, khoe miệng nàng khi thì khê cong, lộ ra một nụ cười ngượng ngùng khoái hoạt, khi thì lông mày lại hơi nhíu, không hiểu đang sầu lo cái gì.

Đang lúc nàng đắm chìm trong thế giới của mình thì đột nhiên, cảm giác được xe ngựa nhoáng lên một cái, cứ nhiên ngừng lại.

Tôn Nhạc ngẩn ra, vươn tay vén màn xe.

Tay nàng mới đụng tới màn xe, một giọng nói thanh thúy của cô gái truyền đến, “Thúc tử, Tôn Nhạc nàng này tâm ngoan thủ lạt, nàng vốn xuất thân từ Yên quốc Yên thị, nhưng ngay cả tộc nhân của mẹ cả cũng không buông tha! Nàng mỗi tháng giết một người, làm cả nhà ai nấy đều kinh hoàng, làm ẹ cả phát điên. Nữ tử ác độc như vậy, sao có thể xứng với Thúc tử?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, lạnh lùng cười, nàng chậm rãi vén rèm xe lên.

Đã thấy chính giữa ngã tư đường phía trước, có năm sáu cỗ hương xa vững vàng chặn ngang. Mỗi một cỗ hương xa, đều đứng hai quý nữ. Mà quý nữ mở miệng thì đứng ngay phía trước, nhìn chằm chằm Cơ Ngũ chậm rãi mà nói.

Cô gái kia cản đường như vậy, đoàn xe đi không được. Hơn nữa, một lát công phu này, vô số xe ngựa cùng người qua đường đều chen đến hướng bên này.

Cơ Ngũ chậm rãi vén rèm xe lên, nhìn cô gái này.

Khi gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn mỹ của hấn vừa xuất hiện, chúng quý nữ liền đồng thời lộ ra bộ dạng hoa mắt thần mê.

Cơ Ngũ lạnh lùng nhìn cô gái chằm chằm, từ từ nói: “Điền Tú Nhi, Tôn Nhạc là loại người nào, ta càng hiểu rõ hơn bất cứ ai. Xin nhường đường cho!”

Điền Tú Nhi vẫn không thuận theo, nàng tiến lên từng bước, ngẩng đầu lên, đôi mắt vừa si mê vừa thương tâm nhìn Cơ Ngũ, “Không, ta không nhường đường! Thúc tử, thê thất vẫn là hiền lương ôn nhu mới tốt, lấy Tôn Nhạc, người ác độc khôn khéo như vậy, nếu ngày sau nàng ta vì Sở Vương mà hãm hại chàng, chàng phải làm sao?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, nhíu mày, tức giận mà nghĩ: thậm chí ngay cả việc về Nhược nhi cũng truyền cho thế nhân biết.

Điền Tú Nhi gắt gao nhìn Cơ Ngũ chằm chằm, kích động nói: “Thúc tử, chàng nạp ta đi, làm tỳ thiếp cũng được. Ta nguyện ý phục vụ quên mình, bảo vệ chàng.”

Cơ Ngũ nghe đến đó, không khỏi lắc lắc đầu, hấn nhíu mày, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Hấn liếc Điền Tú Nhi một cái, thần nhiên nói: “Ngày sau, nếu Tôn Nhạc thật sự muốn vứt bỏ ta hại ta, ta sống còn có ý nghĩa gì? Cần gì phải nhờ người khác bảo vệ?”

Hấn điềm đạm ôn hòa, không chút nghĩ ngợi nói ra một câu này, cũng không hề nhận thấy vừa nói ra một câu, đầy đường liền yên tĩnh! Mọi người, bao gồm cả Trần Lập đều kinh sợ run rẩy, ngơ ngác.

Cơ Ngũ phất phất tay, quát chúng kiểm khách áo tang bên cạnh: “Mở đường!”

.....

Chúng áo tang kiểm khách còn đang giật mình, thẳng qua một hồi lâu mới có tiếng trả lời thưa thốt: “Dạ.” “Vâng ạ.”

193. Chương 193: Một Đôi Kim Đồng Ngọc Nữ

Nhóm kiếm khách đồng thời nhảy xuống, bước đi đến trước mấy chiếc xe ngựa chặn đường, dùng kiếm mở đường.

Điền Tú Nhi lẫn đám quý nữ, lúc này đều dần động ngơ ngác. Mấy người đánh xe thấy các nàng không để ý tới mình, đành lui xe qua một bên.

Trong nháy mắt, đường thông, A Phúc cao giọng quát: “Khởi giá!”

Ngay trong nháy mắt xe ngựa khởi động, một bóng người từ trong xe ngựa nhảy xuống, trong tiếng ngựa thở phì phì, nàng nhanh chóng xông về phía Cơ Ngũ.

Mọi người còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, bóng người kia đã vèo một tiếng nhảy tới trên xe ngựa của Cơ Ngũ. Thẳng đến khi nàng ta kéo rèm xe xuống, chúng quý nữ mới nhận ra, bóng người này đúng là Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc vừa kéo rèm xe xuống, liền gắt gao ôm Cơ Ngũ.

Nàng gắt gao ôm hân, dùng sức ôm hân.

Cơ Ngũ cả kinh, đảo mắt lại vui mừng kêu lên: “Tôn Nhạc, nàng muốn ngồi cùng xe với ta à? Thật tốt.”

Lời của hân vừa rơi xuống, liền nghe được trong lòng truyền đến một tiếng nức nở bị kiềm nén.

Cơ Ngũ cả kinh, hân bối rối nói: “Tôn Nhạc, sao nàng lại khóc?”

Tôn Nhạc đem mặt chôn trong lồng ngực của hân, gắt gao chôn. Nghe vậy nàng vươn nắm tay, nhẹ nhàng đập một cái trên ngực hân, khóc không ra tiếng: “Ta làm sao lại vứt bỏ chàng hại chàng? Cơ Lương đồ ngốc này! Ta làm sao lại vứt bỏ chàng hại chàng??”

Nàng không ngừng lặp lại. Tiếng khóc bị kiềm nén không ngừng truyền ra. Nước mắt giàn giụa. Trong nháy mắt trước ngực Cơ Ngũ đã ướt đầm.

Cơ Ngũ lúc này còn chưa phục hồi tinh thần lại. Hân ngậy ngốc nhìn Tôn Nhạc không ngừng khóc trong lòng, không hiểu mình nên đau lòng hay là vui mừng đây.

Ngẩn ngơ một lúc, hân cũng không nghĩ nhiều. Vươn tay gắt gao ôm lấy Tôn Nhạc.

Ôm nàng, Cơ Ngũ cười ngây ngô. Đảo mắt hân lại cảm thấy Tôn Nhạc khóc đến thương tâm như thế, mình lại cười ngây ngô thế này hình như không thỏa đáng, nên thu hồi nụ cười lại.

Lúc này trong lòng hân, Tôn Nhạc vẫn thút thít khóc câu có câu không mắng.”Tôn ngốc này! Ta làm sao lại vứt bỏ chàng hại chàng chứ? Ta làm sao lại vứt bỏ chàng hại chàng chứ! Ô ô ô ô.”

Bàn tay Cơ Ngũ để trên đầu nàng, dừng một chút, rồi cuộc dịu dàng xoa mái tóc nàng.

Tay phải chậm rãi vuốt về mái tóc của nàng, Cơ Ngũ thì thảo nói: “Ừa, là ta nói sai rồi. Tôn Nhạc nàng đừng khóc. Ta, ta cũng chỉ thuận miệng nói ra lời trong lòng thôi, ta không có nghĩ nhiều. Là ta sai lầm rồi, ta hân là nên suy nghĩ một chút. Tôn Nhạc, nàng đừng khóc, ta, ta chỉ là thuận miệng mới nói ví dụ như vậy, sao nàng lại khóc?”

Hân lặp đi lặp lại lời giải thích, cũng không biết mình đang nói cái gì.

Đoàn xe vững vàng chạy về phía rước, tiếng khóc của Tôn Nhạc càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, rốt cục chỉ còn tiếng thút thít.

Mặt Tôn Nhạc gắt gao chôn ở trong lòng Cơ Ngũ, nàng đã ngừng khóc, nhưng cũng không động dậy.

Cơ Ngũ lo lắng nhìn nàng, khẽ hỏi: “Tôn Nhạc?”

Hắn mới kêu một tiếng, liền giật mình. Người gắt gao chui vào ngực mình trước mắt này, hai lỗ tai hồng đến muốn chảy ra máu.

Ánh mắt Cơ Ngũ dời xuống, ngay lúc đó phát hiện chỗ cổ Tôn Nhạc lộ ra ngoài cũng là một mảnh đỏ rừng rực.

Nàng then thùng!

Cơ Ngũ lại cười ngây ngô, vươn cánh tay ôm Tôn Nhạc thật chặt.

Đầu hắn đặt trên mái tóc nàng, đôi mắt tràn đầy ý cười, ngập tràn niềm vui sướng ngọt ngào.

Lúc này vách xe bị người ta ‘cốc cốc’ gõ vang, giọng nói của Trần Lập từ bên ngoài truyền đến, “Thúc tử đã đến Tề Vương Cung. Bên này có một nhà tửu lâu, có cần rửa mặt chải đầu không?”

Thanh âm của Trần Lập vừa rơi xuống thì một giọng nói khàn khàn truyền ra, “Cần.”

Trần Lập nín cười trả lời: “Vâng.”

Xe ngựa chạy thẳng đến cửa lớn tửu lâu Trần Lập mới bảo mấy người đại hán che dấu cho nàng chạy vào trong sương phòng rửa mặt.

Bất quá lúc này hai mắt nàng sưng phù, cho dù tẩy đi nước mắt cũng không thể gặp người. đành phải tạm thời nghỉ ngơi ở trong tửu lâu.

Cơ Ngũ đứng ở cửa nhìn vào trong phòng Tôn Nhạc. Nhưng mỗi lần hắn đến gần, liền bị người ta cản lại. Trần Lập ôm kiếm nhìn Cơ Ngũ đứng ngồi không yên, thở dài: “Thúc tử, người đừng đi vào. Khó khăn lắm Tôn Nhạc mới im lặng một chút, nếu lại chọc cho nàng khóc, yến hội hôm nay cũng không cần tham gia nữa.”

Tiếng nói của Trần Lập không nhỏ, tức nhất là, hắn còn đứng ở cửa phòng Tôn Nhạc nói. Lập tức, thanh âm ồm ồm của Tôn Nhạc từ bên trong truyền ra, “Ồ hay! Đuổi Trần Lập đi!”

Tiếng nói của nàng vừa rơi xuống, hai Kiếm Sư Sở quốc đồng thời nín cười đáp: “Dạ!”

Xoẹt xoẹt hai tiếng, hai thanh hàn kiếm đồng thời chỉ hướng Trần Lập, Kiếm Sư Sở quốc bên trái lạnh giọng nói: “Trần Lập, tránh ra đi!” Người bên phải nháy mắt vài cái, “Không đi thì đừng trách kiếm hạ vô tình!”

Trần Lập hắc hắc một tiếng, lui về phía sau.

Tôn Nhạc nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, dùng khăn nóng đắp lên, cặp mắt sưng tấy mới hoàn toàn khôi phục bình thường, hai mắt cũng chuyển thành trong trẻo, vẻ mặt lạnh nhạt ra khỏi phòng.

Nàng vừa ra khỏi cửa, Cơ Ngũ liền chạy đến trước mặt nàng, hai mắt sáng trong suốt nhìn nàng, nhẹ nhàng cười.

Tôn Nhạc mới liếc hắn một cái, gương mặt lại đỏ lên. Nàng cúi đầu, bước ra bên cạnh Cơ Ngũ, vội vội vàng vàng bò lên trên xe ngựa của mình.

Trì hoãn một hồi như vậy, khi tới Tề vương cung đã hơi muộn. Ngoài sân rộng ngừng đầy xe ngựa, khắp nơi là tiếng ồn ào náo động.

Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ xuống xe ngựa, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Cung nữ trong cung đi qua qua hay là đám thị tỳ quyền quý được theo hầu, đều trông lại hướng hai người.

Tôn Nhạc chỉ đưa mắt nhìn, liền hiểu được

Xem ra quan hệ của nàng cùng Cơ Ngũ đã bị Tề nhân biết.

Khi Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ sóng vai xuất hiện ở cửa đại điện thì mọi người nhìn qua đều ngẩn ngơ, dần dần, người sống sờ càng lúc càng nhiều, dần dần, tiếng ồn ào náo động hoàn toàn dừng lại.

Tôn Nhạc có điểm khó hiểu, ngày hôm qua nàng cùng Cơ Ngũ đã gặp qua mọi người rồi, lúc đó những người này cũng giật mình như thế này sao?

Tề hầu cùng chúng vương tử cũng ngây ngốc nhìn Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc từ cửa điện đi vào.

Đối với Cơ Ngũ, bọn họ đều biết rõ, hắn có danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam, phong thái siêu quần thoát tục, không nhiễm bụi trần. Phàm là nơi hắn xuất hiện, mặc kệ có bao nhiêu người, có bao nhiêu quyền quý, có bao nhiêu mỹ nhân, hắn đều là một vầng trăng sáng khiến người ta chú ý nhiều nhất. U quang lạnh nhạt, làm người ta chỉ cần nhìn liền say lòng, e sợ không dám đến gần.

Loại vẻ đẹp này, đã vượt qua giới hạn nam nữ, đã vượt ra khỏi sự hiểu biết của thế nhân. Hắn giống như là tiên nhân trên chín tầng trời bị giáng chức xuống thế gian, làm cho người ta vừa thấy liền quên hết ý nghĩ phàm tục.

Bất kể là ai, dù là Trĩ tài nữ được xưng thiên đệ nhất mỹ nhân, đi ở bên cạnh Cơ Ngũ hào quang cũng ảm đạm đi mấy phần.

Nhưng mà, Tôn Nhạc đi ở bên cạnh hắn, lại làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Nàng không sáng loá mắt. Dung nhan dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần có thể tìm thấy được khắp nơi.

Nhưng mà, một cô gái như vậy đi ở trước mặt Cơ Ngũ, cũng không thua kém chút nào.

Đây là một loại cảm nhận rất kỳ quái, tin rằng nàng đi cùng một chỗ với một thị tỳ tướng mạo cực bình thường, cũng có thể làm cho người ta kinh diễm. Nhưng mà, nàng đi cùng tuyệt thế mỹ nam như Cơ Ngũ, cư nhiên cũng không hề kém cỏi. Chẳng những không kém hơn, giờ phút này nàng đi ở bên người Cơ Ngũ, thế nhưng lại có vẻ vô cùng hài hòa, tựa hồ như từ khai thiên lập địa tới nay, bọn họ vẫn luôn đi cùng một chỗ như vậy, làm bạn đến vĩnh viễn.

Nàng giống như là một cái hồ nước sâu rộng tự nhiên nhất trong đất trời, tựa như là nhánh dương liễu phát phơ bên bờ đề ngày xuân, làm bạn cùng gió xuân, yên tĩnh triền miên, đúng là làm cho người ta vừa thấy tâm thần liền yên tĩnh.

Người lúc này còn không biết, loại cảm giác đặc biệt này của Tôn Nhạc, gọi là khí chất. Một loại khí chất đặc biệt nhất, cao quý diễm lệ nhất.

Tôn Nhạc lẳng lặng đưa mắt nhìn mọi người, tuy rằng nàng cảm giác được hôm nay biểu tình của mọi người có điểm kỳ quái, nhưng cũng không quan tâm lắm.

Dưới sự an bài của Tề hầu, hai người vẫn giống như ngày hôm qua, sóng vai ngồi trên dãy sập phía bên trái.

Lúc này tất cả mọi người trong điện đã phục hồi tinh thần lại, tiếng ồn ào náo động lại vang lên, mùi rượu phiêu hương, ca múa không dứt.

Tôn Nhạc ngồi một hồi, có điểm không thoải mái. Nàng khẽ khom người, thừa dịp mọi người không quá chú ý chạy ra sườn điện.

Nàng vừa ra tới, liền ngửi được hơi thở tươi mát bên ngoài, cơn đau mơ hồ nơi bụng lại khôi phục bình thường.

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, lững thững theo bóng rùng đi thẳng về phía trước. Nàng sợ đi vào lại khiến bụng phát đau, liền muốn ở bên ngoài đi dạo một hồi.

Lúc này ánh mặt trời chiếu trên cao, bầu trời trong veo như rửa.

Tôn Nhạc vươn tay vỗ về một cây nam trúc, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp lá trúc nhìn về hồ nước trong hoa viên phía trước.

Lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến, tiếng nói phiền chán của một cung nữ mặt trái xoan cũng truyền đến, “Thật đúng là buồn cười! Nàng vẫn ỉn là thiên hạ kia đệ nhất mỹ nhân, Trĩ đại gia khiến nam nhân trong thiên hạ đều khao khát sao? Xảy ra chuyện bê bối tới cỡ này, đại vương nguyện ý nạp nàng làm cơ là coi trọng nàng ta lắm rồi! Vậy mà nàng còn không biết xấu hổ!”

Trĩ tài nữ?

Tôn Nhạc ngẩn ra, cước bộ di chuyển, tới gần cô gái đang nói chuyện kia.

Một cung nữ mặt tròn khác nở nụ cười, “Tội gì Vân tỷ phải để ý? Trĩ cơ trước kia là thiên chi kiều nữ, tầm mắt tự nhiên cao chút. Nàng bây giờ còn đang trông cậy vào tộc nhân của nàng, mong họ tới đây, giúp

nàng khôi phục vinh quang ngày xưa. Hơn nữa, người trong lòng của nàng lại là Sở Vương còn trẻ anh tuấn. Dưới tình huống như thế, nàng làm sao lại cam nguyện trở thành một cái cơ thiếp không góc đầu lên nổi của đại vương chứ?”

Vân tỷ cười lạnh, “Thân mình bị dân đen chạm cũng rồi, xem cũng xem hết. Nữ nhi Trĩ tộc lại không chỉ có một mình nàng, sao còn có thể cần một kẻ mất hết mặt mũi như nàng nữa? Về phần Sở Vương, hấn thân là Vương, càng không có khả năng dễ dàng tha thứ ột nữ tử đã bị dân đen chạm qua. Hừ, ta nói nàng thức thời liền đáp ứng đại vương nhà ta đi, học cách cúi đầu làm thiếp, nếu không, về sau có khi phải nếm mùi đau khổ.”

Cô gái mặt tròn nghe đến đó, cũng cười: “Nói cũng phải.” Nàng nói tới đây, giọng nói cố ý giảm thấp xuống một chút, “Vân tỷ tỷ, đại vương cũng lạ, đối với một nữ tử như vậy sao còn chú ý nhiều đến thế?”

Cái này cũng là chuyện Tôn Nhạc nghi hoặc. Theo lẽ thường, loại nữ nhân bị dân đen chơi qua như Trĩ cơ, ở trong mắt Tề hầu cùng chúng quý tộc, đều là mặt hàng hạ đẳng. Vì sao Tề hầu còn kính trọng nàng như vậy, mà không trực tiếp cường bạo?

Vân tỷ tỷ hừ nhẹ một tiếng, “Đại vương mấy ngày nay không rảnh rỗi nên mới bảo ta tới khuyên giải nàng. Qua hai ngày nữa, chỉ sợ hết thấy đều không phải do nàng làm chủ nữa rồi. Nói không chừng, đại vương chơi chán lại ban cho cho người khác cũng có khả năng.”

Hai nàng vừa nói vừa đi, dần dần biến mất ở trước mắt Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc vốn định đuổi theo hỏi chỗ Trĩ cơ ở, sau khi nghe hết liền mất hứng. Nàng vốn không phải người có lòng dạ ác độc, tuy rằng giận Trĩ cơ, nhưng nàng ta bị trả thù như thế, rơi xuống nông nỗi này, báo ứng cũng coi như đủ rồi.

Chính là, việc đã đến nước này, cũng không thể để cho nàng ta có cơ hội đợi thời vùng lên, lưu lại hậu hoạn cho ngày sau.

194. Chương 194: Nhắc Tay Định Đoạt Sinh Tử Của Người Khác.

Khi Tôn Nhạc đang suy nghĩ, trong rừng cây bên trái nàng lại truyền đến một trận tiếng xột xoạt.

Tôn Nhạc ngẩn ra, vội vàng ngẩng đầu lên.

Nàng vừa mới ngẩng đầu, người nọ cũng nhìn về hướng bên này!

Hai mắt nhìn nhau, nhất thời sắc mặt đều đại biến!

Xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc, là một gương mặt tiêu tụy không chịu nổi. Y phục của nàng tuy rằng vẫn đẹp dễ quý giá như cũ, lại làm cho người ta cảm thấy chỉ là một kiểu trang trí sáo rỗng. Nữ nhân trước mắt này, giống như đã già đi mười tuổi. Dung nhan xinh đẹp động lòng người, lúc này mang theo một loại thần sắc tuyệt vọng đau khổ.

Bất quá, giờ khắc này, trong thần sắc tuyệt vọng đau khổ, lại tăng thêm năm thành hận ý.

Người này, đúng là Trĩ tài nữ!

Trước kia Trĩ tài nữ xinh đẹp, mê người cỡ nào. Diện mạo xinh đẹp đáng người gọi cảm kìa, phối hợp với khí chất tiên tử cao cao tại thượng, đủ để khiến bất kỳ một nam nhân nào cũng phải điên cuồng.

Nhưng mà, hiện tại, tuy rằng khuôn mặt vẫn như trước, lại rõ ràng đã từ tiên tử biến thành một nữ tử trần tục tươi đẹp. Trách không được vừa rồi Vân tỷ kia nói nàng bây giờ là ‘mặt hàng hạ đẳng’. Lần đầu tiên Tôn Nhạc mới hiểu một nữ nhân mất đi vỏ bọc đẹp dễ quý giá, mất đi tự tin, thật sự là so với trước kia cứ như hai người.

Bốn mắt nhìn nhau.

Sóng mắt Tôn Nhạc như nước trong yên tĩnh mang theo thương hại. Chỉ có thương hại, Tôn Nhạc sẽ không áy náy đối với kẻ thù.

Trĩ tài nữ mở to mắt, gắt gao nhìn Tôn Nhạc chăm chăm. Dần dần, một cỗ hận ý sâu sắc từ ánh mắt nàng khuếch tán đến trên mặt, lại khuếch tán ra toàn thân.

Trĩ tài nữ đi tới hướng Tôn Nhạc. Nàng đi rất vội, dưới chân lão đảo vài cái, vài lần suýt nữa ngã sấp xuống. Nhưng nàng vẫn ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt đầy hận ý.

Rốt cuộc, khi vọt tới trước mặt Tôn Nhạc thì dừng lại.

“Người người. Là người hại ta!”

Trĩ tài nữ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tôn Nhạc chăm chăm nói.

Xem vẻ mặt của nàng, hiển nhiên chỉ là đoán thôi.

Tôn Nhạc trầm suy nghĩ.

Nàng không yếu thế chút nào cùng Trĩ tài nữ bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Tôn Nhạc thanh tịnh như nước, “Hại người? Ta ở Hàn, cách Tề mấy nghìn dặm hại người sao?”

“Ha ha, cách xa nhau mấy nghìn dặm?” Trĩ tài nữ cất cao giọng kêu lên: “Người, khi đó người từng nói qua, người nói, người sẽ làm ta thân bại danh liệt, nhận hết lăng nhục mà chết! Ta hiện tại chính là thân bại danh liệt nhận hết lăng nhục! Tôn Nhạc, trừ người có bản sự cỡ này ra, ai lại có hận ý muốn hại ta sâu như vậy, nhất định là người!”

Nàng nói tới đây, cơ bắp trên mặt co lại, trong đôi mắt hiện lên một chút sợ hãi.

Nàng vừa e ngại vừa oán hận cùng thống khổ không chịu nổi nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, khàn giọng nói: “Sao người có thể làm như thế? Tôn Nhạc sao người có thể đối xử với ta như thế? Tuy rằng ta công bố thân phận nữ tử của người, nhưng không phải người vẫn bình yên vô sự sao? Người chẳng những bình yên vô sự, còn nhờ vậy mà dương danh thiên hạ được vô số trượng phu yêu quý! Dưới tình huống như vậy, làm sao người lại ta trả thù như thế?”

Lời này hơi buồn cười.

Tôn Nhạc lặng lẽ nhìn Trĩ tài nữ cười mà nghĩ thầm: bởi vì người không hãm hại thành công, liền trở thành có công sao?

Trĩ tài nữ nói tới đây thì cổ nén hận ý thở dốc hai cái, “Tôn Nhạc, ta đối đãi với người không tệ! Ta thậm chí còn nguyện ý coi người là tỷ tỷ! Là người, là chính người không cần! Nếu người không cần, vì sao còn phải hại ta như thế? Người làm hại ta không thể ngẩng đầu lên được nữa, làm hại ta từ nay về sau rốt cuộc không còn mặt mũi nào gặp lại Nhược Vương. Người, lòng dạ của người sao lại đáng sợ như vậy?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, cup mắt xuống, thản nhiên nói: “Người nói gì, ta nghe không rõ.”

Nàng vừa nói những lời này ra, liền hoàn toàn chọc giận Trĩ tài nữ, lập tức, nàng gào thét ra tiếng, “Người! Nữ nhân ngoan độc tàn nhẫn này, sau khi Nhược Vương biết được cũng sẽ sợ hãi người! Hắn sẽ đề phòng người! Người có hại ta, người cũng không thể hoàn toàn có được hắn!”

Thấy biểu tình Tôn Nhạc vẫn thản nhiên như cũ, hận ý của Trĩ tài nữ thật sự là chồng chất như núi, trong tiếng nàng gào thét đã thêm tiếng kêu khóc: ” Vì sao người không giết ta? Là người làm hại ta, vì sao người không giết ta? Người giết ta đi ——”

Trĩ tài nữ trợn mắt đến muốn nứt ra, thả người bỏ nhào về phía trước muốn cầu xé Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc là người mang công phụ, làm sao có thể để nàng lại gần? Lập tức, cước bộ nàng xê dịch, nhẹ nhàng phiêu phiêu chuyển động, liền tránh xa cô ta ra.

Thương hại chán ghét liếc mắt nhìn Trĩ tài nữ như một mục điền, Tôn Nhạc lạnh lùng nói: “Người điên rồi.” Dứt lời, nàng chuyển thân, không chút do dự xoay người rời đi.

Trĩ tài nữ làm sao chịu bỏ qua, nàng ta thét to: “Người giết ta à, Tôn Nhạc, nữ nhân ngoan độc này, vì sao người không giết ta?” Trong tiếng thét chói tai, nàng lại đánh tới hướng Tôn Nhạc.

Bất quá lúc này bốn phía đã vây lại một đồng cung nữ thái giám. Bọn họ làm sao có thể để ụ diên như Trĩ cơ quấy nhiễu khách quý như Tôn Nhạc? Lập tức nhất tề vây lại, người bắt tay, người đè đầu, đảo mắt đã chế phục nàng ta.

Tôn Nhạc đi rất xa rồi, còn có thể nghe tiếng chữ bậy thê lương khàn khàn của Trĩ tài nữ.

Tôn Nhạc xoay người đi vào trong đại điện, trước khi gặp Trĩ đại gia, nàng còn có chút lo lắng mơ hồ, sau khi nhìn thấy nàng, Tôn Nhạc liền biết, người này đã hoàn toàn bị hủy hoại rồi. Dù sao trước đây nàng ta cũng rất cao ngạo a! Một người từ trên đám mây bị ném vào trong nước bùn, trong hàng ngàn hàng vạn người, chỉ có một hai người tâm trí thập phần kiên định mới có thể thua keo này, bày keo khác.

Tôn Nhạc vốn định im ắng, dưới tình huống không làm cho bất cứ ai chú ý đi đến bên cạnh Cơ Ngũ. Nhưng mà, nàng bây giờ không còn là Tôn Nhạc bình thường không chút thu hút trong dĩ vãng nữa. Vừa xuất hiện liền có vô số ánh mắt nhìn về hướng nàng.

Khi mấy chục cặp mắt đều ném lên trên người Tôn Nhạc thì Tôn Nhạc đã bỏ qua cách lạng lẽ mà về chỗ. Nàng điềm tĩnh, thẳng lưng, thoải mái đi về hướng Cơ Ngũ.

Nàng đi không đến mười bước, trong chỗ ngồi của chúng quý nữ có một cô gái đứng lên, thiếu nữ này mười bảy mười tám tuổi, mày rậm mắt to, làn da phi thường trắng nõn, cả người tản một loại anh khí bừng bừng.

Cô gái ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, mắt to hơi hơi nheo lại, vẻ mặt khinh thường nhìn Tôn Nhạc, cao giọng quát: “Tôn Nhạc, ngươi là người ở đâu?”

Tôn Nhạc từ từ quay đầu nhìn về hướng nàng, chỉ vừa liếc mắt, nàng liền thấy được địch ý cùng chán ghét từ trong mắt thiếu nữ.

Tôn Nhạc không ngừng bước, cũng không để ý tới tiếp tục đi về phía trước.

Đây là khinh thường! Đây hoàn toàn là khinh thường!

Nháy mắt cô gái mày rậm mắt to tức giận đến mặt đỏ bừng, nàng ta thở hổn hển một hơi, quát: “Tôn Nhạc, ngươi vốn người Yến quốc, ngươi vốn là nữ nhi của Yến thị! Thiên hạ còn có nữ nhân ác độc vô tình giống như ngươi sao? Thật không ngờ ngươi lại đi bức bách gia tộc của mình? Bức bách thân nhân của mình!”

Cô gái khí phách nói xong mấy lời này, mở to không nháy mắt nhìn chằm chằm gương mặt quật cường của Tôn Nhạc.

Tiếng nói của thiếu nữ không nhỏ, vừa quát ra, nhất thời hấp dẫn mọi ánh mắt trong đại điện, ngay cả tiếng sanh ca khiêu vũ cũng nhanh chóng ngừng lại.

Tôn Nhạc quay đầu lại nhìn về phía cô gái, bốn mắt nhìn nhau, biểu tình Tôn Nhạc lãnh đạm mà bình tĩnh.

Nàng bình tĩnh nhìn cô gái chằm chằm, ngay lúc mọi người chú ý liền mở miệng “Gia tộc? Thân nhân?” Tôn Nhạc lạnh lùng cười, nói: “Thiên hạ này có gia tộc nào, sẽ ra sức vũ nhục vợ của con trai trưởng sao? Thiên hạ này lại có loại thân nhân nào, sẽ giam giữ nữ nhi của con trai trưởng hơn mười năm, dùng hết khả năng hành hạ khi dễ sao?”

Tôn Nhạc cao giọng nói ra hai câu này sau đó quay đầu nhất nhất đảo qua mọi người, cuối cùng lại nhìn về phía cô gái kia. Ánh mắt lạnh lùng mà trầm tĩnh, “Đối với Tôn Nhạc ta mà nói, có thù báo thù, có oán báo oán mới là phải việc làm.”

Nàng nhìn mấy chục kiếm khách áo tang hai bên đại điện, cao giọng nói: “Người sống trên đời, như hoa cỏ sớm nở tối tàn. Mặc kệ sinh tử ân oán cứ thống khoái mà đi, quang minh mà làm!”

Lời của nàng vừa rơi xuống chúng kiếm khách đồng loạt dùng ánh mắt đồng ý bội phục nhìn nàng: Lời này của Tôn Nhạc, đúng là tôn chỉ hành động của bọn hắc a. Tôn Nhạc này, thực không thua kém gì trượng phu!

Tôn Nhạc lại liếc cô gái kia lạnh lùng nói: “Người làm thuyết khách cho Yến thị ư? Nếu như là vậy, làm ơn đừng lấy gia tộc đại nghĩa mà nói với ta!”

Nàng nói tới đây, đột nhiên cười, thản nhiên đi về phía trước.

Nụ cười này của Tôn Nhạc, thực sự lạnh lùng đến siêu thoát, nhất thời khiến cô gái kia giật mình sững sờ ngồi trên chiếu.

Thiếu nữ kia đỏ mặt lên, lúng ta lúng túng nửa ngày nói không ra lời. Trên thực tế, hiện tại cũng có không ít người biết về ân oán của Tôn Nhạc cùng gia tộc của nàng, khi còn bé nàng phải chịu đựng sự vũ nhục khi dễ như vậy, hiện tại nàng trả thù như thế nào cũng không quá đáng!

Mắt thấy Tôn Nhạc đi tới bên người Cơ Ngũ, cô gái kia rốt cục phục hồi tinh thần lại, nàng quát lớn: “Tôn Nhạc, nữ tử ngoan độc mạnh mẽ như ngươi vậy, sao xứng đứng ở bên người Thúc tử? Trương phu cao thượng vô cầu như hần, sẽ bị ngươi làm cho như nhuốc!”

Thanh âm của thiếu nữ vừa mới rơi xuống, lông mày liền Cơ Ngũ nhíu lại, lạnh lùng nhìn cô gái kia nói: “Tôn Nhạc là người tinh khiết thế nào, người như cô nương làm sao biết được? Hơn nữa ta như thế nào, Tôn Nhạc như thế nào, người ngoài như cô có tư cách gì mà phân trần?”

Giọng nói của hần trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngữ khí cực trầm cực kỳ phiền chán. Loại phiền chán khinh thường này, thực là so với bất kỳ lời nói nào còn thương tổn lòng của thiếu nữ hơn. Thiếu nữ này cứng họng đứng ngay tại chỗ, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, phi thường khó xử!

Ánh mắt Tôn Nhạc liếc về phía cô gái tiến thoái lưỡng nan, từ trên người một kiếm khách phía sau rút ra một thanh trường kiếm.

Mọi người nháy cũng không nháy mắt nhìn động tác của Tôn Nhạc chầm chầm, thấy nàng sau khi rút bội kiếm của thuộc hạ ra, ‘Keng’ một tiếng ném tới trước người cô gái, lạnh lùng quát: “Tôn Nhạc đường đường là Điền công, há lại cho phụ nhân không biết lý lẽ như ngươi xem thường chữ bói? Mời chiến đi!”

Nàng đây là khiêu chiến!

Nàng đưa ra khiêu chiến sinh tử với thiếu nữ này!

Trong đại điện trở nên lặng ngắt như tờ, bất quá chỉ chớp mắt, đám người tựa như nước sôi sùng sục, không ngừng nghị luận.

Tôn Nhạc vừa phun ra những lời này, một Kiếm Sư Sở quốc vẫn đứng ở sau lưng nàng cất bước tiến lên. Hần bước đi đến phía trước Tôn Nhạc, hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Sở nhân Thân Tiên thay mặt Điền công ứng chiến!”

Từ lúc Tôn Nhạc cầm kiếm ném ra thì sắc mặt cô gái kia đã trắng bệch, hiện tại Thân Tiên vừa đứng ra, sắc mặt nàng càng giống như tờ giấy, cả người đều lung lay, đứng cũng không vững.

Tôn Nhạc đưa ra lời khiêu chiến, bất kể là lý do gì, hay tình cảnh mà nói, nàng ta đều không thể cự tuyệt. Nhưng mà, nàng chỉ là một quý nữ bình thường, bên người cho dù có kiếm khách tùy tùng, nhưng làm sao có thể so với Kiếm sư được vương hầu ban cho của Điền Công Tôn Nhạc?

Tôn Nhạc lúc này đã thu hồi ánh mắt, như không có việc gì ngồi xuống bên Cơ Ngũ.

Hai quý tộc khiêu chiến, từ trước đến nay đều do kiếm khách tùy thân đảm nhiệm.

Mấy trăm ánh mắt đều gắt gao nhìn cô gái kia chầm chầm, chờ nàng trả lời.

Mọi người đều thấy được sắc mặt ảo não sợ hãi của cô gái kia, nhưng không có ai dám ra mặt thay nàng vào lúc này. Bởi vì ra mặt thay nàng, đồng nghĩa với thay nàng thừa nhận lửa giận của Tôn Nhạc.

Trong ánh mắt trừng trừng của mọi người, cô gái không thể khống chế sợ run. Tay, chân, cả người nàng đều rung động. Rốt cuộc, cô gái chịu không nổi áp lực này, bịch một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, dưới váy thấm ướt một mảnh, đúng là sợ tới mức không thể khống chế tiểu tiện.

Thân Tiên thấy một màn như vậy, khinh bỉ nhíu nhíu mày.

“Keng” một tiếng, hắc đá lên trường kiếm Tôn Nhạc vừa ném xuống đất, nặng nề mà ném tới trước sập của thiếu nữ “Không dám ứng chiến, vậy tự xử đi!”

Sau khi lạnh lùng, âm trầm mà ném ra một câu này, Thân Tiên nhìn đám người nhà phía sau cô gái, ánh mắt hung lệ của hắc đảo đến đâu, mọi người đều cúi đầu tránh đi, “Điền công là trí sĩ nổi danh trong thiên hạ, há lại cho để bọn người dễ dàng khinh nhờn sao? Nếu như nàng không làm được, thì hãy giúp nàng đi!”

Hắn đây là bức bách! Trắng trợn buộc người nhà thiếu nữ ra tay giết thân nhân của mình!

Hắn vừa thét câu này ra, người nhà cô gái kia sắc mặt tái nhợt, sau đó liên tục đáp lời, “Dạ.” “Thưa dạ dạ.”

Thân Tiên nhận được lời hứa hẹn, không hề để ý tới cô gái xui xẻo cuộn mình thành một đoàn kia nữa, xoay người đi đến phía sau Tôn Nhạc đứng yên.

Hắn liếc mắt một cái liền thấy được Tôn Nhạc không đành lòng. Thân Tiên nghiêng người tới trước, thấp giọng nói: “Lời đồn đãi khó dừng lại, người này không thể không giết!” Dừng một chút hắc lại giải thích, “Đây là thời loạn thế, tín nghĩa tôn kính đều đến từ giết chóc! Công ngàn lần không thể đổi ý, nếu không bất cứ ai trong thiên hạ đều có thể khi dễ công!”

Thời gian này hắn đi theo bên người Tôn Nhạc, đã chứng kiến Tôn Nhạc nhiều khi thật sự quá nhân từ đến gần như yếu đuối, đã sớm muốn thay Tôn Nhạc ra mặt thị uy.

Lúc này, trong đại điện truyền đến một tiếng bị ‘ngô ngô’ vì bị che miệng lại, cũng là cô gái kia bị thân nhân của nàng che miệng kéo đi ra ngoài chuẩn bị xử tử.

Tôn Nhạc nhắm hai mắt lại, cúi đầu nói: “Làm ơn, nhục nhã là được rồi.”

Thân Tiên nghe vậy, cúi đầu thở dài một tiếng, thầm nghĩ: Tôn Nhạc cuối cùng vẫn là nữ tử, tuy nàng tài trí hơn người, nhưng vẫn quá mức nhân từ.

Lúc này, cô gái kia đã bị kéo tới cửa đại điện.

Thân Tiên ngửa đầu, lớn tiếng quát: “Chậm đã!” Hắn quay đầu nhìn ba đại hán có ba bộ mặt tương tự với cô gái kia, xem ra là huynh trưởng của nàng, “Điền công nhân từ, không muốn giết phụ nhân ngu dốt! Đưa nàng ra ngoài là được!”

Ba người vừa nghe được Thân Tiên nói như thế, cực kỳ vui mừng. Vội vàng đáp: “Dạ, dạ dạ.” Trong tiếng trả lời, ba người buông cô gái ra.

Bọn họ thấy cô gái ngồi phịch dưới đất, căn bản là đi không nổi, sợ Tôn Nhạc lại đổi ý, vội vàng ngồi xổm xuống, bắt lấy tay, nắm lấy chân, giúp nàng đi ra khỏi cửa lớn.

Bốn người vừa ra cửa điện, một trận tiếng khóc thét nghẹn ngào liền mơ hồ truyền đến.

195. Chương 195: Thích Khách Triệu Quốc

Gặp chuyện như vậy, Tôn Nhạc cũng có chút không yên lòng.

Sau khi xã giao cùng đám quyền quý, rốt cục yến hội cũng giải tán.

Vừa ra tới cửa, Tôn Nhạc liền thở ra một hơi thật dài.

Yến hội một hồi, thời gian đã đến buổi chiều. Sau khi Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ về tới Tắc Hạ cung, liền đi song song vào trong ngọn núi phía sau Tắc Hạ cung.

Lúc này, hai người cứ đi như vậy, chỉ cần nhìn đến đối phương, chẳng cần nói gì, cũng vẫn cực kỳ ngọt ngào, vui sướng vô hạn.

Hơn nữa, tâm ý hai người luôn tương thông, rất nhiều chuyện cũng không cần nói thành lời.

Trong nháy mắt, lại trôi qua hai canh giờ.

Đêm nay, trăng lưỡi liềm treo trên bầu trời đầy sao. Sau khi cáo biệt Cơ Ngũ, Tôn Nhạc liền trở lại trong phòng luyện tập Thái Cực quyền.

Khi luyện tập Thái cực quyền, thời gian trôi qua đặc biệt mau. Bất tri bất giác khắp nơi đều yên lặng, hoàn toàn không có tiếng người.

Tôn Nhạc thuận thế xoay người, cầm lấy quần áo đi ra phòng tắm phía sau. Hiện tại nàng vẫn không quen có tỳ nữ hầu hạ. Cho nên rất nhiều chuyện đều tự làm, bất quá việc mức nước tắm cũng không cần nàng động tay.

Phòng tắm ở sau phòng nàng, nối thẳng với phòng ngủ.

Tôn Nhạc ôm quần áo, di chuyển chậm rì rì.

Đi tới đi tới, cước bộ nàng bỗng ngừng một chút!

Trong nháy mắt kia, một loại bất an theo bản năng trào ra trong lòng!

Ngay khi Tôn Nhạc dừng bước thì một trận tiếng xé gió truyền đến, trong một khoảnh khắc, một thanh trường kiếm hàn quang lấp lánh đâm thẳng vào giữa lưng nàng!

Trường kiếm tới cực nhanh, cực kỳ đột nhiên! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân mình Tôn Nhạc lách qua một bên, Thái Cực quyền luyện mấy năm tự nhiên mà phát huy. Chỉ thấy tay phải nàng vẽ một cái, tay trái trầm xuống, sinh ra một luồng khí vô hình mà xoay tròn đem trường kiếm đang đâm tới kéo qua một bên!

Người đến là Kiếm Sư áo tang che mặt.

Hắn vận lần không ngờ, nữ lưu yếu đuối giống như Tôn Nhạc lại có loại bản sự này, cư nhiên tránh được một chiêu trí mạng của mình! Hơn nữa, động tác vũ đạo cực kỳ quái dị, nhẹ nhàng phiêu phiêu vẽ một cái cư nhiên sinh ra một loại sức hút, làm cho hắn không giữ được hướng đi của đường kiếm!

Tôn Nhạc tránh ra mấy bước, thấy thích khách này bối rồi liền vận nội kinh, khàn giọng kêu lên: “Có thích khách!”

Tiếng thét này của nàng vừa to vang vừa trầm, truyền ra xa xa trong bầu trời đêm yên tĩnh. Tiếng thét vừa ra, bên ngoài liền có tiếng người ồn ào, ánh đuốc cùng tiếng tay áo xé gió không ngừng truyền đến!

Thích khách này là một Đại Kiếm Sư, hấn nhất thời vô ý để Tôn Nhạc tránh thoát, còn để nàng kêu cứu ra tiếng. Lập tức buồn bực, chỉ nghe hắn nặng nề mà hừ một tiếng, cổ tay run lên, kiếm chuyển như ngân xà, trong nháy mắt hàn quang bắn ra bốn phía, đúng là kiếm kiếm đều trực chỉ chỗ yếu hại của Tôn Nhạc!

Thích khách này không giống với những người Tôn Nhạc từng gặp trước kia, công phu không kém hai Kiếm Sư Sở quốc. Mấy kiếm này hắn đâm thực sự là vừa dày đặc vừa ngoan lệ. Trong nháy mắt liền phát hiện bốn phương tám hướng đều là bóng kiếm, muốn tránh cũng không tránh được.

Lúc này kinh nghiệm trường kỳ đối phó nguy hiểm đã phát huy tác dụng. Nếu dùng mắt không thể phân biệt kiếm thế, thì nàng cũng không dùng đến mắt nữa.

Lập tức, nàng nhắm mắt lại, mũi chân quay tròn, hai tay vẽ một cái trong hư không, thân mình xoay tròn. Trong nháy mắt, một đạo khí lưu vô hình vô sắc bao quanh thân nàng!

Thích khách kia đâm ra vài kiếm, mỗi một lần đều đâm vào trong một luồng khí mềm nhũn. Luồng khí kia chẳng những mềm, còn rất bền chắc, cứng rắn khiến hắn căn bản không thể biến chiêu. Mặc dù nói là đâm, nhưng mỗi một chiêu chỉ mới chém ra một nửa, liền bị mạnh mẽ cản lại!

Thích khách lại hừ một tiếng thật mạnh, tới gần Tôn Nhạc.

Đúng lúc này, tiếng quát của Trần Lập vang lên như sét đánh, “Ăn một kiếm của ta!”

Trong tiếng quát, kiếm của hắn như ngân long, trong trời đêm phá ra một đạo ngân quang, thẳng tắp đâm vào lưng thích khách kia!

Xem ra không kịp nữa rồi!

Thích khách này cũng là người có kinh nghiệm phong phú, hấn quát một tiếng, rút trường kiếm đang đâm Tôn Nhạc về, “Keng keng” hai tiếng chính diện giao phong cùng Trần Lập, sau đó mượn kiếm thế của người khác, nhảy về phía sau.

Thích khách này vừa mới lướt đi, hai Kiếm Sư Sở quốc đã đến. Trần Lập mừng rỡ, vội vàng quát một tiếng, “Còn muốn chạy? Lưu lại danh hào!”

Thích khách này quát khê một tiếng, thân mình lướt đi, như một con đại bàng, thừa dịp hai Kiếm Sư Sở quốc giao nhau bay tới. Trong nháy mắt tạo ra khe hở mà lướt đi ra ngoài, thoáng chốc đã rơi xuống trên mái hiên đối diện.

Sau khi hấn vững vàng đứng lại, hướng tới mấy người hai tay chấp lại, cười lạnh nói: “Tôn Nhạc lấy thân nữ tử đùa bỡn chí sĩ trong thiên hạ, đã hai lần đùa Đại Triệu ta. Bọn ngươi hãy nhớ kỹ, ta là Triệu quốc Khâu Ly! Sẽ có một ngày, ta dùng thanh trường kiếm trong tay này, lấy đầu nàng ta!”

Dứt lời, chân hấn lấy đà một chút, thân mình lướt đi về phía sau, biến mất trong bóng đêm.

Trong lúc thích khách Khâu Ly này nói chuyện, bất kể là Trần Lập, hay là hai Kiếm Sư Sở quốc đều không thừa thế đến giết hấn, hiện tại lại trở mặt mặc hấn rồi đi, có khả năng, đây là quy củ làm việc của kiếm khách bọn hấn.

Mặt Tôn Nhạc tái nhợt, lẳng lặng nhìn chằm chằm phương hướng Khâu Ly rời đi: rốt cuộc thích khách Triệu quốc đã tới!

Lúc này, bên ngoài đèn đuốc cháy hừng hực, trong tiếng ồn ào, Cơ Ngũ nghiêng ngả lão đảo chạy tới, vạt áo sau của hấn không khép lại, lộ ra nửa thân trần, ngay cả dây lưng cũng buộc lỏng lẻo, kéo lê trên mặt đất một đoạn dài.

Hấn vội vàng vọt tới trước mặt Tôn Nhạc, sau khi kéo thân mình nàng đến gần, bắt đầu đánh giá từ trên xuống dưới.

Sau khi cẩn thận đánh giá một lần, song chưởng của hấn duỗi ra, gắt gao ôm Tôn Nhạc vào trong ngực, liên tục nói: “May là không có việc gì, may là không có việc gì, may là không có việc gì.”

Tôn Nhạc tựa trong lòng hấn, vẫn lặng yên không nhúc nhích.

Lúc này, Trần Lập đi tới hướng hai người, trong ánh đuốc hừng hực, hấn nhìn Tôn Nhạc trầm giọng nói: “Là Triệu quốc bài danh thứ năm Kiếm Sư Khâu Ly.”

Tôn Nhạc gật gật đầu, cũng không biết vì sao, trước kia nàng cũng đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến loại này, nhưng bây giờ bị Cơ Ngũ gắt gao ôm, nàng không muốn tránh ra, càng không muốn giả bộ kiên cường nữa.

Nàng vô lực dựa vào trong lòng Cơ Ngũ, gật đầu nói với Trần Lập: “Người Triệu hận ta tận xương, Khâu Ly chỉ là một trong số đó!”

Nàng vừa nói lời này ra, khắp nơi đều yên lặng, bất kể là Trần Lập, hay là Cơ Ngũ, đều trầm mặc.

Tôn Nhạc chậm rãi đứng thẳng lại, bất quá, nàng vẫn dựa vào trong lòng Cơ Ngũ. Nàng nhìn Trần Lập chằm chằm, từ từ nói: “Nghĩa Giải đại ca mới đi, thích khách liền đánh tới. Xem ra, bọn họ chú ý ta đã lâu. Trần Lập, ta muốn mời vài vị Kiếm Sư làm hộ vệ, có được hay không?”

Trần Lập nhìn thoáng qua Cơ Ngũ, “Có thể làm thế. Tôn Nhạc thân là nữ tử tuy rằng bị thể nhân thóa mạ, nhưng Thúc tử thì không hấn.”

Tôn Nhạc hiểu rồi, Cơ Ngũ cũng rõ rồi. Hấn ôm Tôn Nhạc, cất giọng nói: “Ngày mai ta sẽ tự mình đi mời.”

Lấy địa vị siêu nhiên của Cơ Ngũ, có thừa khả năng nhờ Kiếm Sư tới bảo vệ nữ tử dương danh thiên hạ như Tôn Nhạc. Đây cũng là ý tứ của Trần Lập.

Hôm đó, Tôn Nhạc một đêm khó ngủ, nàng không thích loại tình cảnh hoàn toàn bị động này, nhưng mà, nàng thật đúng là nghĩ không ra, chính mình ngoại trừ bị động đi mời Kiếm Sư bảo hộ ra, còn có thể làm cái gì?

Mình đắc tội cả một quốc gia a!

Ngày hôm sau từ sáng sớm Cơ Ngũ đã ra ngoài, đầu tiên hắn đi tìm Nghĩa Giải, sau lại nhờ Nghĩa Giải giới thiệu cầu kiến vài vị Kiếm Sư trong Lâm thành.

Thúc tử tự mình đến mời, đó là chuyện vô cùng vinh hạnh. Lúc này, ước vọng của mọi người đa số là theo hầu quyền quý, dương danh thiên hạ. Bất kể là Thúc tử siêu nhiên, hay là Điền Công Tôn Nhạc trí danh nổi tiếng, đều đủ để khiến cho những người này động tâm.

Mặc dù có hai Kiếm Sư bởi vì Tôn Nhạc là nữ tử mà cự tuyệt, nhưng hai người khác lại vui vẻ đồng ý.

Mà Nghĩa Giải cũng tặng nàng hai mươi kiếm khách. Hơn nữa Tề hầu sau khi nhận được tin lại phái tới cho nàng hai gã Kiếm Sư, ba mươi kiếm khách. Trong nháy mắt bên người Kiếm Sư đạt hơn sáu người, kiếm khách có năm mươi người còn có thể tăng thêm.

Có thể nói, hiện tại Tôn Nhạc xuất hành, người theo hộ giá đã ngang bằng Vương Tôn một quốc gia.

Sau khi có nhiều người bảo hộ như vậy, Tôn Nhạc mới cảm thấy an toàn chút. Lúc này nàng đã sâu sắc cảm nhận được, dưới tình huống khẩn cấp vẫn chỉ có thể dựa vào chính mình, bởi vậy, nàng luyện tập Thái Cực quyền càng thêm tích cực.

Hai người dừng lại ở Lâm thành một tháng, phủ đệ Tề hầu xây dựng cho Tôn Nhạc đã có thể vào ở thì Cơ Ngũ đột nhiên nhận được thư bốn gia gửi đến. Hóa ra, bốn gia Cơ tộc sau khi biết quan hệ của Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ, liền yêu cầu hắn tự mình mang theo Tôn Nhạc trở về gặp mặt.

Bốn gia Cơ tộc ở Việt quốc. Cơ Ngũ chuẩn bị xong, liền cùng Tôn Nhạc lên đường, đi Việt Quốc.

Tề hầu cũng không nhiệt tình giữ lại. Theo hắn nhìn nhận, nếu Tôn Nhạc là nữ tử, liền không thể đi làm thuyết khách nữa. Nói cách khác, giá trị lợi dụng của nàng đã không còn bao nhiêu, nàng đi hay ở cũng không hề trọng yếu nữa.

Mà Tôn Nhạc cũng biết, Trĩ tộc sau khi nhận được tình trạng hiện nay của Trĩ tài nữ, quả nhiên đúng như lời cung nữ kia nói, làm ra hành vi đem con bỏ chợ. Bọn họ cùng lúc phái người đến truyền tin cho Sở Vương, cũng đáp ứng yêu cầu của Tề hầu, chính thức đem Trĩ tài nữ làm lễ vật đưa cho Tề hầu.

Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc được Tề hầu phái người đưa ra năm mươi dặm, chậm rãi rời đi Lâm thành.

Cát vàng mười dặm, khắp nơi là cánh đồng hoang vu.

Đoàn xe thật dài quanh co khúc khuỷu mà đi, Tôn Nhạc mở màn xe ra, lẳng lặng nhìn đại địa mênh mông bát ngát này.

Bên đường, thỉnh thoảng có mấy lão nông dân thấp bé nghỉ chân, tò mò nhìn xung quanh, cũng có hiền sĩ cỡi lừa tiến đến xin đi theo.

Lúc này quay về Việt quốc, không biết tại sao, lại làm cho Tôn Nhạc nghĩ tới cảnh lần đầu tiên cùng Cơ Ngũ theo Cơ phủ chạy tới Hàm Đan. Khi đó, mặc kệ bọn họ đi tới chỗ nào, hiền sĩ cùng kiếm khách áo tang gặp được trên đường đều chỉ trở, về mặt khinh thường. Lúc này lại hoàn toàn tương phản, không ngừng có người muốn xin đi theo, cho dù có những người không muốn tùy tùng, cũng dùng vẻ mặt hâm mộ tôn kính nhìn bọn họ.

Có khi, Tôn Nhạc nhìn tiểu cô nương tóc khô vàng đen gầy chân trần bôn chạy trên ruộng, thì sẽ có một loại cảm giác trống rỗng, hoảng hốt.

Nàng không biết Tôn Nhạc từng vì sinh kế mà đau khổ bốn ba trước kia là mình, hay là Tôn Nhạc hiện tại ngồi trong xe ngựa, bộ dạng như quý nữ là mình.

Lúc này, Tôn Nhạc thật sự cảm giác được, chính mình đã cảm nhận rõ trong thời đại hỗn loạn này, cô nhi Tôn Nhạc thời hiện đại chính là kiếp trước của nàng, xấu nữ Tôn Nhạc trước kia cũng chỉ là nàng khi còn bé.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi quay đầu nhìn về phía xe ngựa của Cơ Ngũ, vừa vặn lúc này, hắn cũng từ trong xe ngựa vươn đầu ra, ngẩng ngốc nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Tôn Nhạc ngọt ngào một trận, nàng thầm nghĩ: may mà, ta còn có hắc. Cho dù hết thấy thể gian này đều bị thời gian làm thay đổi, cho dù đảo mắt thế cuộc đã xoay vần, hắc cũng sẽ không thay đổi.

Dừng một chút, ở trong lòng, nàng ỉn thêm một câu: nếu hắc cũng thay đổi, thì đó là số mạng ta như thế! Không cần phải hận trời trách người.

Trong hai người, cách một đồng xe ngựa, nhưng mà, vào lúc này, giờ phút này, Tôn Nhạc chỉ cảm thấy hết thấy đều đã biến mất, toàn bộ thế giới, chỉ có cặp mắt sáng trong suốt cách hơn mười thước, cùng gương mặt tuần mỹ không tỳ vết kia.

196. Chương 196: Trái Tim

Tôn Nhạc lúc này chìm trong niềm vui sướng men say, nàng đột nhiên cảm giác được trời xanh cũng ưu ái mình lắm. Cơ Ngũ, nam nhân mà mình chưa bao giờ quên, nằm mộng cũng mơ thấy, cư nhiên cũng yêu nàng. Trên đời này, còn có loại ban ân nào có thể làm cho người ta cảm kích hơn.

Cặp mắt của nàng sáng trong, chỉ cảm thấy lồng ngực tràn đầy, cả người phiêu nhiên như tiên.

Tôn Nhạc hai đời đều cô đơn, chưa bao giờ dám yêu cầu xa với bất cứ loại tình cảm nào. Nàng luôn cảm thấy, chính mình vốn là người trời sinh bạc mệnh, nếu có một ngày mình thật sự toàn tâm toàn ý y lại vào người nào đó thì người nọ sẽ rời bỏ nàng mà đi.

Nhưng mà, giờ khắc này, tất cả bất an, tất cả khủng hoảng đều không còn tồn tại nữa. Tôn Nhạc chỉ nghĩ, nếu như ngay cả Cơ Ngũ cũng vứt bỏ mình mà đi, vậy sống ở trên đời này cũng không còn ý nghĩa gì.

Nàng biết đây không hắc là tình yêu, nàng nghĩ, mình cùng Cơ Ngũ đều có linh hồn cô độc, hai trái tim đều tràn ngập bất an đối với thể gian, tràn ngập không tin tưởng, đối với người khác cũng tràn ngập phòng bị, có thể gặp được người kia đã là sự may mắn, huống chi, còn yêu nhau, y lại vào nhau? Tôn Nhạc chưa từng tin tưởng một người nào như tin tưởng Cơ Ngũ. Nàng tin tưởng trái tim hắc sẽ không thay đổi, nàng tin tưởng hắc hiểu được chính mình. Loại tin tưởng này, làm toàn thân nàng tràn đầy sức mạnh.

Cho tới bây giờ Tôn Nhạc vẫn chưa bao giờ an tâm, hôm nay lần đầu tiên nàng cảm nhận trái tim đặt trong lồng ngực tràn đầy cảm giác chân thực.

Tầm mắt hai người, gắt gao xoắn vào nhau, hai cặp mắt sáng ngời, không hề chớp mắt nhìn đối phương. Lúc này, hết thấy những người xung quanh bọn họ, hết thấy mọi vật đã không còn tồn tại.

Bởi vậy, để tiện cho cả hai, không ít kiếm khách giơ tay áo lên che mắt lại. A Phúc lại mang vẻ mặt đau khổ, vừa quan sát mọi người hai bên trái phải, vừa liên tục thở dài, “Xong rồi, xong rồi! May là lúc Vương Tôn tụ hội thì công tử còn biết tự kiềm chế. Ai, bằng không thì thật sự xong rồi. Trong thiên hạ còn có ai đi tôn kính Thúc tử như vậy?”

Cơ Ngũ gắt gao nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, chờ đến khi Tôn Nhạc rút cuộc lùi về trong xe ngựa mới buồn bã quay đầu lại.

Đô thành Đại Việt, ở hướng đông, là nơi phì nhiêu. Từ Tề quốc đến Việt, lộ trình chừng vạn dặm, thập phần xa xôi.

Đoàn xe không nhanh không chậm đi trên quan đạo. Bởi vì ngưỡng mộ danh Thúc tử mà có quá nhiều người đến tìm hắc xin nương tựa. Trần Lập vì muốn duy trì hình tượng phiêu nhiên như tiên của hắc mà dù thế nào cũng không chịu để cho Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc ngồi chung một xe. Ở giữa cách hai chiếc xe ngựa hắc còn bày ra bộ dạng ngốc nghếch như vậy. Nếu cả ngày cùng Tôn Nhạc sống chung một chỗ, hắc còn có lúc thanh tỉnh sao?

Đoàn xe đi đến một tháng sau rốt cục cũng rời khỏi Tề cảnh.

Bây giờ là ban đêm. Mặt trời vàng rực rỡ bắt đầu chìm vào đường chân trời. Nửa bầu trời bị nhuộm đỏ au cùng một bên trời xanh lam hình thành một quang cảnh đối lập tuyệt đẹp.

Đây là một cảnh đẹp vô cùng rộng lớn.

Hai bên quan đạo phía trước xuất hiện rừng cây tùng mênh mông vô bờ. Những cây tùng sinh trưởng hơn mấy trăm ngàn năm kia mang một vẻ sâu thẳm, tĩnh mịch. Bất quá tới gần quan đạo cũng có nhiều người qua đường hơn.

Lúc này, xe ngựa chậm rãi ngừng lại, đã đến lúc dùng cơm.

Tôn Nhạc vừa nhảy xuống liền đảo mắt hướng về chỗ xe ngựa Cơ Ngũ. Vừa vặn lúc này hắn cũng nhanh chóng từ trên xe ngựa nhảy xuống bước đi đến hướng Tôn Nhạc.

Hai mắt nhìn nhau, bất tri bất giác đều nở nụ cười.

Cơ Ngũ chạy đến trước mặt Tôn Nhạc gắt gao nhìn nàng chăm chăm. Bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn soi mói, Tôn Nhạc không tự chủ được lại cúi đầu mặt đỏ bừng.

Cơ Ngũ vươn bàn tay thon dài, cẩn thận, thử nắm lấy tay nhỏ bé của Tôn Nhạc. Sau khi cảm giác được nàng không hề giả dựa, trong lòng hắn mừng rỡ, vội vàng vươn tay trái ra, đồng thời nắm chặt hai tay nàng trong lòng bàn tay mình.

Ngơ ngẩn nhìn Tôn Nhạc, Cơ Ngũ nhẹ giọng nói: “Đói bụng không?”

“Không.”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, nàng ngẩng đầu nhìn Cơ Ngũ, ánh mắt nhẹ nhàng vừa xấu hổ vừa vui mừng nhìn hắn, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

“Ừa.”

Hai người tay nắm tay, đi về hướng mấy cây đại thụ cách đó gần trăm mét.

Cơ Ngũ nhìn những rặng mây đỏ đầy trời, thấp giọng nói: “Hôm nay thật đẹp, mặt trời chìm vào đường chân trời thật sự đẹp đến kinh người, làm cho người ta vừa nhìn thì cõi lòng tràn đầy vui sướng.”

Tôn Nhạc nghe vậy mỉm cười: tiểu tử ngốc này, hắn rõ ràng là trong lòng cao hứng, nên nhìn cái gì cũng động lòng người thôi.

Nàng hơi hơi ngửa đầu, nhìn hình dáng nhuộm đỏ dưới ánh chiều tà làm cho người ta kinh diễm của Cơ Ngũ bên cạnh, bất tri bất giác, trái tim lại bắt đầu bang bang đập nhanh, bất quá lúc này trong lòng ngoại trừ tiếng tim đập rộn còn có cảm giác miệng đắng lưỡi khô. Bất tri bất giác, Tôn Nhạc nhẹ nhàng dựa sát vào Cơ Ngũ.

Dần dần, hơi thở say lòng người kia bắt đầu tràn ngập trong mũi Tôn Nhạc. Loại hơi thở này chỉ cần nghe một cái, liền khiến người ta say lòng.

Tôn Nhạc phẩy phẩy lông mi, đột nhiên phát hiện mình có một loại xúc động muốn đem đầu nhập vào trong lòng ngực của hắn, gắt gao ôm hắn.

Ta làm sao vậy?

Xúc động vừa lên, Tôn Nhạc liền hoảng sợ. Nàng nhanh chóng đứng thẳng người, cúi đầu xuống. Cho dù cúi đầu, nàng cũng mặt đỏ tim đập một trận.

Tôn Nhạc sợ Cơ Ngũ phát hiện mình có loại khát vọng cổ quái này, nên vẫn cúi đầu. Đi tới đi tới, lực chú ý của Tôn Nhạc dời đến hai bàn tay gắt gao nắm nhau.

Cái bàn tay nắm tay mình này, thon dài có lực, ôn nhuận như ngọc. Nhìn nhìn, Tôn Nhạc bỗng nhiên có một loại xúc động muốn rơi lệ. Gắt gao nắm nó, Tôn Nhạc vui sướng mà nghĩ: cái tay này là của ta! Nàng giương mắt nhìn về phía Cơ Ngũ hoàn mỹ giống như núi cao sông dài bên cạnh, vừa vui sướng mà nghĩ: người nam nhân này cũng là của ta!

Hắn là của ta, hắn hoàn toàn là của ta!

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, thỏa mãn khê thở dài một tiếng.

Cơ Ngũ nghe được tiếng thở dài của nàng, quay đầu nhìn về hướng nàng.

Vừa quay đầu, hắn không khỏi chống lại đôi mắt sáng ngời, đong đầy tình yêu của Tôn Nhạc.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người lại choáng váng.

Qua một hồi lâu, Cơ Ngũ cúi đầu nói: “Tôn Nhạc, ta thật vui sướng!”

“Tôi cũng vậy.”

“Ta chưa từng sung sướng như vậy.”

“Tôi cũng vậy.”

“Ngực ta tràn đầy niềm vui, vui đến muốn khóc.”

Tôn Nhạc chớp chớp hàng lông mi thật dài, rừ rừ nói: “Tôi cũng vậy.”

Đột nhiên, hai tay Cơ Ngũ duỗi ra, gắt gao ôm nàng vào trong ngực. Hắn ôm chặt như vậy, nhanh như vậy, đến mức khiến Tôn Nhạc không thở nổi.

Dùng hết khí lực toàn thân ôm Tôn Nhạc, Cơ Ngũ cúi đầu nói: “Tôn Nhạc, về sau nàng ở đâu, ta liền theo đây.”

Tôn Nhạc muốn cười, cũng không biết vì sao, trong mắt đã có chút cay cay cúi đầu trả lời: “Dạ.”

“Chúng ta sẽ không bao giờ tách ra nữa.”

“Dạ!”

Tôn Nhạc vươn tay, cũng gắt gao ôm Cơ Ngũ, mặt nàng nằm trong lồng ngực của hắn nghĩ thầm: có giờ khắc này, ta chết cũng không uổng.

Cách hai người không đến một trăm thước, có nguyên một đám người ngạc nhiên nhìn hai người ôm thành một đoàn. A Phúc xấu hổ, bởi vì lúc này, hắn đang chống lại hơn mười cặp mắt của các hiền sĩ nửa đường tìm tới xin nương tựa.

Miệng A Phúc run run, cười hắc hắc, ấp a ấp úng nói với chủ nhân những ánh mắt này: “Thúc tử trước kia không như vậy. Chỉ đứng trước mặt Tôn Nhạc cô nương mới như thế.”

Nói tới đây, hắn lại cảm giác lời mình dốc hết sức nói cũng như không, lại buồn buồn thêm một câu, “Đã có chuyển biến tốt đẹp rồi, trước kia bọn họ chỉ biết đổ mắt nhìn đối phương, nói cũng không nói một câu. Hiện tại có thể ôm là tiến bộ lớn rồi.”

Tôn Nhạc gắt gao dựa vào trong ngực Cơ Ngũ, cảm giác được tiếng tim đập của hắn cùng tiếng tim mình đập hợp thành một thể.

Đây là người đàn ông của ta!

Nàng gắt gao nhắm mắt lại, nở một nụ cười tươi: dù cả thiên hạ này đều khinh ta vứt bỏ ta, ta vẫn còn có hắn! Cho dù tất cả đều hóa thành khối bụi, ta cũng có thể ở bên hắn mãi mãi.

Đây là một loại thỏa mãn không cách nào hình dung, thỏa mãn giống như chiếm được toàn bộ thế giới. Hai trái tim trong lúc đó, không có nghi kỵ, không có bất an sợ hãi, không có do dự. Khoảnh khắc trong nháy mắt lại như kéo dài đến vĩnh cửu.

Tôn Nhạc nằm trên vai Cơ Ngũ, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Hai người vẫn không nhúc nhích mà nói chuyện. Một cổ gió lạnh từ từ thổi tới, thổi lên hai con người nhẹ nhàng xoắn lại thành một đoàn.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Nhạc chậm rãi mở mắt ra.

Nàng vừa mở mắt, nháy mắt liên tục tròn xoe, đồng thời thân mình cứng đờ!

Cơ Ngũ thấy nàng không bình thường, cả kinh kêu lên: “Làm sao vậy..lời của hần còn chưa rơi xuống, thân mình Tôn Nhạc đã uốn éo vừa chuyển, đẩy hần ra thật mạnh đồng thời chắn sau lưng hần.

“Phập“ một tiếng vang nhỏ khi trường kiếm đâm vào thịt truyền đến. Cơ Ngũ hoảng sợ quay đầu lại, ngay lúc đó một Kiếm Sư áo tang đâm vào trên vai Tôn Nhạc! Nhất thời máu phun ra như mũi tên.

“Tôn Nhạc ——”

Cơ Ngũ sợ hãi rống một tiếng, hần chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm nổ vang. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, hần vội vàng chạy tới hướng Tôn Nhạc, vọt tới chắn giữa Tôn Nhạc cùng thích khách kia!

Khi Tôn Nhạc bị một kiếm tất sát của thích khách đánh úp lại thì theo bản năng đẩy Cơ Ngũ ra, chính mình chặn trường kiếm, bất quá nàng tu luyện Thái Cực quyền đã nhiều năm, phản ứng đối với nguy cơ cực kỳ nhạy cảm. Vào lúc nguy ngập, nàng tự nhiên mà tránh được chỗ yếu hại.

Thích khách kia cả kinh, hần vội lần không ngờ Tôn Nhạc có thể né tránh. Nữ tử lấy trí nổi tiếng như Tôn Nhạc, không ai nghĩ nàng có công phu. Cho dù có từng nghe thấy, cũng đều lơ đãng.

Cái làm cho thích khách giật mình nhất là, công phu Tôn Nhạc còn rất không tệ, thậm chí còn vượt trội hơn rất nhiều kiếm khách khác!

Bởi vì cả kinh, hần liền không thừa thắng xông lên. Mà lúc này, Cơ Ngũ đã chắn trước mặt Tôn Nhạc, Cơ Ngũ nhìn thích khách chằm chằm, quát lạnh nói: “Người tới ——”

Kỳ thật không cần hần kêu, tiếng tay áo xé gió đã không ngừng truyền đến, chúng Kiếm Sư trong đội xe vội vàng chạy tới.

Khiến hai người Tôn Nhạc giật mình nhất là, mắt thấy viện binh của bọn hần đã tới rồi, thích khách này không bỏ chạy, cũng không tiến công.

Thích khách đứng tại chỗ, nghiêng đầu đánh giá Tôn Nhạc. Sau vài lần đánh giá, hần thở dài một hơi, “Thật đáng tiếc! Thừa dịp các ngươi tình ái nồng nàn xuất kiếm, lại còn bị người tránh được!”

Hần nói tới đây, lui về phía sau hai bước, quát lên: “Toàn bộ đi ra!”

Tiếng nói của hần vừa rơi xuống, rừng cây xao động chim bay, lá cây tuôn rơi, năm mươi mấy người đại hán áo tang từ trong rừng cây vọt ra.

Mà lúc này, đám người Trần Lập cũng vọt tới phía trước Cơ Ngũ, bao quanh che chắn cho bọn họ.

Trần Lập nhíu mày nhìn những người này, hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Lương công, Ung Thư, các vị chính là Kiếm Sư nổi tiếng trong thiên hạ, động thủ với Thúc tử và Điền công như vậy, không sợ người trong thiên hạ chê cười sao?”

Một đại hán áo tang chừng ba mươi tuổi, lông mày dài treo cao ha ha nở nụ cười, hần vừa cười vừa đi về phía trước, đi thẳng đến trước mặt Lương công mới dừng lại. Hai tay của hần chấp lại, hướng về phía Trần Lập cao giọng trả lời: “ Nữ tử điên đảo cần khôn như Tôn Nhạc, cho dù Triệu hầu không mời, ta cũng nguyện ý lấy đầu trên cổ nàng xuống! Trần Lập, ngươi cũng là Kiếm Sư thiếu niên số một số hai thiên hạ, không quá mười năm sẽ có thể trở thành cao thủ cấp tông sư. Tiền đồ tốt đẹp như thế, ngươi che chở Thúc tử là được rồi, cần gì phải ra mặt vì ác phụ Tôn Nhạc này?”

Hần mới mở miệng liền tách hai người Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc ra.

Nếu vào thời điểm bình thường, đám người Trần Lập còn có thể nghe lọt tai. Nhưng bây giờ bọn họ biết hai người này tình nồng như biển, làm sao còn có thể rời xa nhau?

Đại hán lông mày treo cao Ung Thư sau khi nói ra những lời này, thấy đám người Trần lập không nao núng chút nào, không khỏi có điểm kinh ngạc. Hai mắt hần vừa chuyển, ánh mắt nhìn về hướng Cơ Ngũ, cao giọng nói: “Thúc tử, người danh chấn thiên hạ, tại sao lại ra mặt vì một ả độc phụ như thế?”

Hần nói ra một câu, nửa ngày không ai đáp lời, không khỏi tức giận đề cao giọng quát lên: “Thúc tử?”

Vẫn không có ai trả lời.

197. Chương 197: Điền Công Ở Chỗ Nào, Triệu Quốc Dùng Toàn Lực Tấn Công Chỗ Đó!

Mọi người quay đầu lại, đã thấy Cơ Ngũ bị nhóm kiếm khách vây vào giữa, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, nghiêm túc dùng mảnh vải xé từ áo tơi trên người, cẩn thận băng bó miệng vết thương cho Tôn Nhạc.

Mây kiếm của hắn nhứ chặt, biểu tình cực kỳ chuyên chú, như vậy, rõ ràng là không hề nghe được Ung Thư nói chuyện.

Lông mày Ung Thư dựng ngược lên, đang chuẩn bị nói thêm cái gì, Lương công bên cạnh hắn đã chậm chậm nói: “Nói lời vô nghĩa có ích lợi gì? Việc đã đến nước này, lấy máu nói chuyện đi!”

Lương công hiển nhiên là đầu lĩnh của bọn thích khách, thanh âm của hắn vừa rơi xuống, chúng thích khách chỉnh tề cao giọng đáp: “Dạ!”

Hơn mười người đồng thời đồng ý, tiếng hô chấn động khắp nơi, đằng đẵng sát khí!

Cước bộ của bọn Trần Lập di chuyển, tản ra thành hình quạt, vừa đối địch với đối phương đồng thời, cũng đem Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ gắt gao che chắn ở bên trong.

Cơ Ngũ lúc này đã băng bó vết thương của Tôn Nhạc xong, chỉ băng bó một chỗ này thôi, mà trên trán của hắn đã chảy ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tôn Nhạc nghiêng đầu, lẳng lặng cười nhìn hắn, Cơ Ngũ băng bó xong, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của nàng, không khỏi cười cười.

Sau khi cười xong, hắn nắm tay Tôn Nhạc thật chặt, ngón tay quần giao, thấp giọng hỏi: “Nàng sợ ư?”

Tôn Nhạc lắc đầu nhẹ giọng nói: “Không sợ”

Cơ Ngũ khép hờ mắt: “Ta rất sợ.”

Tôn Nhạc ngẩn ra, không hiểu nhìn hắn.

Môi Cơ Ngũ run run vài cái, cúi đầu nói: “Vừa rồi, suýt nữa ta không thể thở nổi.”

Hóa ra là như vậy, trong lòng Tôn Nhạc ngọt ngào. Ngón tay nàng dùng sức, gắt gao xoắn cùng hắn, cúi đầu nói: “Tôi đã quen rồi.”

Cơ Ngũ nghe vậy cơ bắp trên mặt giãn ra. Sau một lúc lâu đột nhiên nói: “Rút lui được không?”

Tôn Nhạc nghe vậy trờ mắt nhìn. Cơ Ngũ nghiêm túc nhìn nàng, cúi đầu nói: “Thế nhân nóng vội ganh đua có quan hệ gì đến chúng ta đâu? Không bằng tìm một nơi non xanh nước biếc. Mỗi ngày dạo trên thuyền con, ta đánh đàn nàng cất cao giọng hát.”

Tôn Nhạc nghe đến đó, bất tri bất giác lộ ra một nụ cười tươi xinh đẹp. Hai mắt nàng sáng trong suốt nhìn về phía hắn nói: “Mỗi ngày thuyền con đánh đàn cất cao giọng hát? Thật đẹp!”

Nàng cúi đầu thở dài một tiếng, “Đáng tiếc không thể lui.”

Hai người nhìn nhau, Cơ Ngũ đưa tay phải ra xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng mà nói: “Nghĩ một hồi sẽ có cách thôi, đúng không?”

“Đúng!” Tôn Nhạc gật đầu thật mạnh, nét mặt tươi tắn, “Chắc chắn có thể nghĩ ra cách.”

Nàng hơi nghiêng đầu, làm ặt mình cọ vào bàn tay to của hắn vui sướng mà nghĩ: đúng vậy a, thế nhân nóng vội đua tranh, có quan hệ gì đến chúng ta đâu? Hắn giống ta đối với danh lợi cũng không ham muốn

tranh giành, chỉ thầm nghĩ rời xa nơi phân tranh này, sống một cuộc sống tự do và khoái hoạt mà thôi. Ừm, phải hảo hảo tính toán một chút xem có cách nào bứt ra rồi đi không.

Trong lòng trong mắt hai người chỉ có đối phương, cũng không chú ý tới, chỉ trong một lát này, hai đội nhân mã đã chém giết thành một đoàn.

Trong đội Trần Lập có mười Kiếm Sư, kiếm khách trên trăm. Tuy rằng nhân số gần gấp đôi đối phương. Nhưng mà, đội thích khách này cũng là do người Triệu tử mĩ bố trí, trong năm mươi người này, chỉ riêng Kiếm Sư đã có mười hai người, những người còn lại tuy rằng không phải Kiếm Sư cũng là kiếm khách ở giai đoạn cao nhất! Bởi vậy, hai bên có thực lực ngang nhau!

Trong nháy mắt mười người Kiếm Sư cùng Trần Lập tiến lên, mà lúc này Ung Thư vừa đấu với nhóm kiếm khách trong đội ngũ Cơ Ngũ, vừa dùng khoeo mắt liếc về phía Tôn Nhạc.

Kiếm quang Ung Thư như điện mới so chiêu với đối thủ một lát đã nhanh chóng lui ra, bắt tri bắt giác, hắn đã cách Tôn Nhạc càng ngày càng gần.

“Keng —” một tiếng chém đứt cánh tay một kiếm khách, cước bộ Ung Thư xê dịch, thân hình vừa chuyển, lại tiếp cận Tôn Nhạc thêm mấy bước. Trong nháy mắt, hắn cùng Tôn Nhạc, chỉ còn cách ba kiếm khách.

Lúc này nhóm kiếm khách cũng không có người lãnh đạo, dù là như thế, Trần Lập bắt tri bắt giác cũng đã đảm nhiệm vị trí lãnh đạo.

Đối thủ của hắn lúc này, là một Kiếm Sư bình thường. Bởi vậy, hắn vừa đánh trả, vừa quan sát chung quanh.

Lúc này, hắn liếc mắt một cái nhìn đến Ung Thư, lập tức lớn tiếng quát: “Chú ý bảo hộ Tôn Nhạc! Tôn Nhạc, chú ý Ung Thư!”

“Dạ!”

“Ừ!”

Tôn Nhạc cũng lên tiếng đáp lời.

Ung Thư hừ lạnh một tiếng, hắn không nghĩ ý đồ của mình lại bị bại lộ nhanh như vậy, lập tức có điểm xấu hổ.

Trường kiếm của hắn lướt qua, “Phập” một kiếm đâm vào ngực một kiếm khách bên trái. Trường kiếm vừa kéo ra, máu tươi tuôn xa một thước. Ngay cả trên người Tôn Nhạc cũng nhiễm một mảnh đỏ tươi.

Tôn Nhạc cả kinh, vừa muốn di động, thân hình Cơ Ngũ đã chợt lóe, chắn phía trước nàng.

Ung Thư hướng Cơ Ngũ hừ nặng một tiếng, bất quá, hắn cũng chỉ có thể hừ, sau khi được Trần Lập nhắc nhở, một lát công phu này, lại có hơn mười kiếm khách ngăn giữa hắn cùng Cơ Ngũ.

Máu thịt bay tứ tung, kiếm quang tận trời, bất kể là Tôn Nhạc hay là Cơ Ngũ, vẫn là lần đầu tiên trải qua loại cảnh tượng đầm máu này, nháy mắt liền có người đột tử đương trường.

Tôn Nhạc mới nhìn vài lần, sắc mặt đã trắng bệch, ngực buồn bực dị thường.

Nàng cố nén ghê tởm, bức bách chính mình mở to hai mắt nhìn một màn này.

Ở trước người nàng, Cơ Ngũ cũng như thế, thân phận của hắn siêu nhiên, tuy rằng đã từng xem qua người khác tranh đấu, tuy vậy có rất ít người thật sự muốn gây bất lợi cho hắn. Hiện tại đây là lần đầu tiên hắn trải qua trường hợp huyết tinh tàn khốc như vậy.

Mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, ngực cũng khó chịu từng đợt. Nhưng mà, mỗi lần hắn khó chịu thiếu chút nữa ngã xuống đất, liếc mắt một cái nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Tôn Nhạc, đôi mắt đen sâu thẳm liền bình tĩnh lại.

Lúc này, hai người cái gì cũng không thể làm, bọn họ chỉ có thể gắt gao che chở chính mình, tránh phạm phải sai lầm không nên phạm.

Kiểm khách lúc này, chiêu thức cực kỳ đơn giản, mỗi một chiêu đều là lấy mạng đối phương. Đặc biệt là mấy Kiếm Sư, sử dụng nội khí trong cơ thể, chiêu kiếm chém ra càng uy thế kinh người.

Cơ Ngũ gắt gao ngăn Tôn Nhạc lại phía sau, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm thích khách.

Thời gian chưa từng trôi qua chậm như thế, thống khổ nhất là, biên giới Tề Ngụy thập phần yên lặng. Trên quan đạo thỉnh thoảng có người đi đường đi ngang qua nghe thấy tiếng chém giết, cũng hoảng sợ rời đi.

Trời đã càng ngày càng tối đen.

Một đạo kim quang cuối cùng cũng chìm vào đường chân trời, một đám sương bắt đầu bao phủ trong đất trời.

Đội ngũ hai bên, đều đã tử thương vô số. Kiểm khách che chắn trước người Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ, đã chưa đến ba mươi người. Giữa một đám thi thể lộn xộn của đồng bạn, ngẫu nhiên, một tiếng quạ kêu xẹt qua bầu trời, trong tiếng kim thiết va nhau phủ thêm một tầng thảm thiết.

Tôn Nhạc gắt gao mím môi, gắt gao mím môi. Trong vòng một canh giờ này, trong đầu nàng trôi lên vô số biện pháp, nhưng mà không có một cái biện pháp nào có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt!

Thế lực hai bên thực sự quá mức tương đương, nếu như không có ngoại lực xen vào, lúc này chỉ có thể lấy lưỡng bại câu thương* mà xong việc!

(*Lưỡng bại câu thương: Hai bên đều bất lợi, thiệt hại)

Ngay khi Tôn Nhạc gấp đến độ sắp cắn nát môi thì ở bên trong quan đạo, mơ hồ truyền đến một trận tiếng vó ngựa rầm rầm, đồng thời, bụi mù bay đầy trời xuất hiện trong tầm nhìn của nàng.

Tiếng vó ngựa này uy nghiêm mà hùng tráng, hiển nhiên người tới rất đông.

Tôn Nhạc mừng rỡ, nàng vận nội lực quát lớn: "Đội ngũ của Tề hầu đến rồi!"

Tiếng nói của nàng vang dội mà kinh hãi truyền ra xa xa, chấn động khiến mọi người đầu tiên là cả kinh, đảo mắt bọn Trần Lập thì vui mừng phấn chấn mà chúng thích khách thì hai mặt nhìn nhau.

Lúc này tiếng vó ngựa đã tinh tường truyền vào trong tai mọi người.

Ung Thư quay đầu nhìn đám thích khách mỗi một không chịu nổi, lại liếc về phía bụi mù cuộn cuộn mà đến trên quan đạo. Không cần biết đội ngũ rốt cuộc có đúng là Tề Dương hầu phái đến hay không. Lấy thân phận siêu nhiên của Thúc tử, bất kể là người nào đến cũng có thể chen vào một tay, trợ giúp đối phương.

Nghĩ đến đây, hắn quát âm ỉ "Rút lui ——"

Trong tiếng quát, hắn dẫn đầu nhảy ra khỏi chiến trường.

Nếu bọn họ nguyện ý rút lui, đám người Trần Lập tất nhiên là không hề ngăn trở, chỉ chớp mắt, chúng thích khách Triệu quốc liền nhất nhất nhảy ra, biến mất trong núi rừng mờ mịt.

Bọn thích khách vừa lui kiếm khách bùm một tiếng, thở hào hển ngồi ngay xuống đất.

Trận này thích khách đột kích chết hơn phân nửa. Hơn trăm kiếm khách cuối cùng còn lại chưa đến hai mươi lăm người, nhóm Kiếm Sư cũng có người nhiều trọng thương.

Mọi người sợ hãi dậm dãi lăm mòng vừa mới ngồi xuống lại vội vàng đứng lên, chôn thi thể, đến đỡ nhau trở lại đoàn xe.

Khi đám người Tôn Nhạc ngồi an ổn trên xe ngựa thì đội ngũ kia mới đuổi tới.

Đội xe này chừng ba bốn trăm người, cũng là đại thương nhân Ngụy Quốc dương danh thiên hạ Thành Trung.

Thành Trung sau khi biết người bị tập kích là Thúc tử, liền tiến đến cầu kiến. Cuối cùng hai đội hợp nhất tiếp tục đi.

Một tháng sau, Thành Trung đi đến nơi trước, mà đoàn xe hai người Tôn Nhạc, trước sau dùng hơn bốn tháng mới đuổi tới Đô thành Việt Quốc Đại Việt.

Xe ngựa Cơ Ngũ chậm rãi tiến lên, tới gần Tôn Nhạc nhú mào nói: “Kỳ lạ, vì sao bốn gia còn chưa phái người đón chào?”

Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Tôi cũng không biết.”

Đúng lúc này, một trận tiếng cười sang sảng truyền đến, “Ha ha ha ha, Thúc tử đường xa mà đến, thực là vinh hạnh của Đại Việt! Xin mời, xin mời!”

Cửa thành mở rộng ra, một người trung niên râu quai nón đi từ trong đám người kia ra, cười ngựa nghênh hướng Cơ Ngũ. Đi theo phía sau người này là năm sáu hiền sĩ cùng kiếm khách, đội ngũ ít ỏi, thật không giống như cố ý đón chào.

Cơ Ngũ đưa mắt nhìn mọi người phía sau hắn, cười cười, chấp tay trước ngực nói: “Khách khí. Mời!” Người đến là đại phu Việt Quốc Tăng Xuất. Tăng Xuất cười to liên tục, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía xe ngựa Tôn Nhạc, “Xin hỏi, Điền công có ở đây không?”

Tôn Nhạc vén rèm xe lên, mỉm cười nói: “Làm phiền đại phu hỏi thăm.”

Tăng Xuất vừa thấy được dung nhan Tôn Nhạc, liền giật mình. Đảo mắt mới ha ha cười nói: “Thúc tử cùng Điền công, đều là trí sĩ nổi tiếng thiên hạ. Mời, mời.”

Trong tiếng cười, đoàn xe quanh co khúc khuỷu lái vào thành Đại Việt.

Việt Quốc, trong các nước nước chư hầu thuộc loại nước nhỏ, người Việt vốn ở giữa núi rừng, chỉ là một bộ lạc mà thôi. Sau lại lập nước, diện tích đất đai chiếm được cũng không rộng.

Ở trong thiên hạ, Việt Quốc nổi tiếng là có nhân tài đông đảo. Bất kể là nữ tử Việt quốc xinh đẹp tuyệt trần, hay là nam tử Việt Quốc thanh nhã đa tài, đều khiến thế nhân say sưa bàn tán.

Tôn Nhạc xốc mào xe ngựa lên, hưng trí bừng bừng đánh giá ngả tư đường ở Đại Việt. Tăng Xuất do dự một chút, rốt cục giục ngựa tới gần nàng, “Điền công.”

Tôn Nhạc quay đầu, hai mắt long lanh nhìn về phía hắn.

Hai tay Tăng Xuất chấp lại, trầm giọng nói: “Điền công, có chuyện không hay!”

Tôn Nhạc ngẩn ra!

Tiếng nói của Tăng Xuất cũng không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe được, trong thời gian ngắn, đội ngũ vốn bởi vì thả lỏng mà vui vẻ ra mặt lập tức trở nên an tĩnh lại.

Tôn Nhạc nhú mào, nói: “Xin đại phu cứ nói.”

Tăng Xuất lại cúi người thi lễ, nói: “Nửa canh giờ trước, Triệu hầu gửi thư.”

Hắn ngẩng đầu nhìn hướng Tôn Nhạc, trầm giọng nói: “Triệu hầu có nói, Điền công là tử địch của hắn! Nếu ai thu lưu Điền công, hắn tất dùng toàn lực tấn công!” Dừng một chút, Tăng Xuất thở dài nói: “Điền công đại tài, hắn cũng biết Việt quốc là nước nhỏ không thể chịu chiến hỏa.”

Hắn nói tới đây thì trên gương mặt hơi đen trời lên một chút xấu hổ, “Việt hầu bảo ta đến, muốn hỏi Điền công có kế gì chăng?”

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn chằm chằm Tăng Xuất, nàng có thể nhận ra, tuy Tăng Xuất hỏi kế, nhưng biểu tình kia rõ ràng là muốn nàng tự động rời đi Việt Quốc.

Thật đúng là buồn cười, ngàn dặm xa xôi đi vào Việt Quốc, ngồi cũng chưa kịp ngồi, liền bị người ta xua đuổi rồi.

Giờ khắc này, không chỉ là Tôn Nhạc, về mặt Cơ Ngũ cùng đám người Trần Lập đều u ám, bọn họ quay đầu nghiêm túc nhìn Tôn Nhạc, chờ câu trả lời của nàng.

198. Chương 198: Miệng Lưỡi Điền Công Có Thể Giết Người

Khi Tôn Nhạc nhìn Tăng Xuất thì Tăng Xuất ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời cùng nàng tương đối.

Tôn Nhạc nhìn chăm chăm hắn vài lần, chuyển đầu nhìn bốn phía.

Giữa ngã tư đường Đại Việt người đi đường không nhiều lắm, phần lớn cửa hàng mặt tiền hai bên ngã tư đường đều trống rỗng.

Tôn Nhạc nhìn nhìn, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, nàng giương mắt cao giọng nói: “Một khi đã như vậy, ta ra khỏi thành là được!”

A?

Bất kể là Cơ Ngũ hay là Trần Lập, không ai nghĩ đến Tôn Nhạc sẽ trả lời như vậy, trong thời gian ngắn bọn họ đều tròn tròn mắt.

Tôn Nhạc lạnh giọng quát: “Quay đầu, ra khỏi thành!”

Trần Lập ngăn ra, giục ngựa đi vào trước mặt Tôn Nhạc, Tăng Xuất bên cạnh thở ra một hơi.

Tôn Nhạc nghe được tiếng Tăng Xuất thở dài, quay đầu nhìn thoáng qua hắn. Khi chống lại ánh mắt của nàng, ánh mắt Tăng Xuất cực kỳ sáng ngời, hơn nữa mơ hồ có sự lo lắng.

Lông mày Tôn Nhạc phoir nhíu, phần nộ quát Trần Lập đang muốn khuyên bảo: “Ra khỏi thành!”

Tiếng quát của nàng thanh thúy mà vang dội, hơn nữa có điểm dồn dập. Trần Lập sửng sốt. Liếc mắt đánh giá nàng một cái, ngẩng đầu quát lớn: “Ra khỏi thành ——”

Tiếng quát này vừa ra. Chúng kiếm khách đồng thời nghiêm nghị nhận lệnh, bắt đầu quay đầu ngựa lại.

Xe ngựa vừa quay lại, đột nhiên từ chỗ tường thành truyền đến một trận tiếng cười sang sảng. Trong tiếng cười sang sảng, một người thanh niên mang khôi giáp dựa trên lầu canh nhìn đám người Tôn Nhạc.

Người thanh niên này khuôn mặt tái nhợt, ngũ quan cũng coi như tuần tú. Chính là hai mắt âm trầm, mí mắt đứng thẳng hiện ra vài phần âm tàn.

Hai tay của hắn chống trên cửa. Vừa cười sang sảng, vừa vung tay phải lên!

Ngay khi tay phải của hắn hạ xuống, chỉ nghe vài tiếng “ầm ầm” truyền ra. Trong nháy mắt có mấy người đại hán chạy ra đóng cửa thành lại!

Lần này, không cần phải nói tất cả mọi người đều hiểu được những người này đến là không có ý tốt.

Trong sắc mặt âm trầm của mọi người, Tôn Nhạc vẫn điềm nhiên trước sau như một. Nàng nâng hai tròng mắt long lanh như nước lên, lẳng lặng nhìn thanh niên kia, biểu tình bình tĩnh, khóe miệng mang theo ý cười.

Thanh niên kia cười khanh khách khi ánh mắt nhìn đến Tôn Nhạc liền giật mình, hiển nhiên, sự trấn định của Tôn Nhạc làm cho hắn hơi giật mình. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, gắt gao nhìn chăm chăm.

Thẳng qua một lúc lâu sau, ánh mắt của hắn mới từ trên người Tôn Nhạc chuyển qua trên người Cơ Ngũ.

Hắn đánh giá Cơ Ngũ vài lần, sau đó hai tay chấp lại, cao giọng nói: “Thúc tử chính là người thoát tục không dính bụi trần, sao không tới trước?” Hắn nói tới đây liếc mắt nhìn Tôn Nhạc một cái, tiếp tục nói: “Ta thấy Tôn Nhạc này bất quá chỉ là một mỹ nhân tầm thường, nữ tử xinh đẹp, thân phận tôn quý hơn nàng còn nhiều mà, Thúc tử hà cớ gì phải dính dáng đến loại nữ tử ác độc tục tăng này? Hồng hết thanh danh!”

Khuôn mặt tuần tú của Cơ Ngũ bình tĩnh, lạnh lùng liếc mắt nhìn thanh niên này một cái, nặng nề mà hừ: “Ta làm việc thế nào không phiền các hạ hỏi đến!” Dứt lời, hắn cúi đầu không thèm để ý tới thanh niên kia nữa.

Lời này của hắn hoàn toàn không để lại cho người ta một chút thể diện nào.

Sắc mặt thanh niên kia trầm xuống.

Hắn hung hăng trừng Cơ Ngũ muốn lòi cả tròng mắt, cuối cùng không dám nói cái gì nữa, liền quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Đánh giá Tôn Nhạc từ cao xuống thấp vài lần, khoe miệng thanh niên giương lên, cười hớ hớ nói: "Tôn Nhạc trí danh truyền xa thiên hạ, ngay cả Triệu là nước lớn như vậy cũng bị công treu đùa trong lòng bàn tay. Ha ha không biết lấy khả năng của Tôn Nhạc, liệu hôm nay có phát sinh chuyện gì sinh không nhỉ?"

Tôn Nhạc vẫn lặng yên nhìn thanh niên này nghe vậy cười cười, thản nhiên nói: "Phát sinh chuyện gì đây? Công tử cho quân mai phục ở cửa thành, bất quá là muốn lấy đầu Tôn Nhạc thôi!"

Tôn Nhạc vừa nói xong mọi người nhất tề biến sắc! Trần Lập nhanh chóng quay đầu phân phó vài câu, trong nháy mắt, chúng kiếm khách đồng thời thúc ngựa di chuyển, bao quanh Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ.

Cùng lúc đó, Cơ Ngũ từ trong xe ngựa nhảy ra ngoài, bước đi đến bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc, hắn nhắc rèm xe lên, thả người nhảy vào ngồi xuống bên người Tôn Nhạc.

Thanh niên kia kinh ngạc mở to mắt, hắn kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, ha ha cười, tay phải vỗ bôm bốp trên tường, lớn tiếng cười nói: "Hay! Hay! Thật không hổ là Tôn Nhạc! Lấy thân phận một người con gái mà có tôn xưng của trượng phu, quả nhiên không phải nhân vật tầm thường!"

Hắn đưa mắt nhìn đoàn xe nhanh chóng bày xong trận hình, khe hờ thật mạnh, cười lạnh nói: "Không sai! Hôm nay, ta chính là muốn lấy đầu ác phụ ngươi giao cho Triệu hầu!"

Nói tới đây, đầu hắn ngẩng lên, huyết lên một tiếng dài.

"Hoét—— hí ——"

Theo tiếng huyết gió của hắn truyền ra xa xa, chỉ nghe tiếng bước chân "Bịch bịch bịch" bên tai không dứt, một lát công phu này, từ hai bên ngã tư đường liền chui ra mấy trăm kiếm khách áo tang! Những kiếm khách đó ùn ùn túa ra, trong nháy mắt liền vây quanh mấy chục người trong đội của Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ.

Thấy hơn hai trăm kiếm khách đã bao vây bọn họ, thanh niên kia cúi đầu xuống nhìn chằm chằm Tôn Nhạc.

Ngay khi hắn nhìn về phía Tôn Nhạc thì đầu Tôn Nhạc ngửa lên, cười lên ha ha.

Tiếng cười của nàng trong trẻo mà dễ nghe, truyền ra xa xa, thanh niên kia bị nàng cười vừa không hiểu ra sao vừa tức giận, lớn tiếng quát: "Phụ nhân kia, chết đến nơi còn dám cười?"

Tiếng cười của Tôn Nhạc dừng lại, cao giọng nói: "Người muốn lấy đầu Tôn Nhạc ta đến a dua Triệu hầu, không biết là vì muốn nổi danh? Muốn tìm phong ấp? Muốn tìm tiền tài? Hay là muốn lưu đường lui đây? Hi hi, Thúc tử ở đây, ngươi có can đảm vây công Thúc tử, cho dù giết Tôn Nhạc cũng không có được cái thanh danh tốt lành gì, xem ra không phải cầu danh. Triệu quốc cách Việt xa vậy, cho dù ngươi được phong ấp cũng vô dụng. Tiền tài sao, ngươi đường đường là vương tử, ngươi cũng không thiếu tiền tài. Hành động của vương tử lần này là vì lưu đường lui cho chính mình rồi! Ha ha ha, Việt quốc thật buồn cười làm sao, làm vương tử một quốc gia cũng phải đi bỏ đỡ người Triệu, lưu lại đường lui ỳnh?"

Tôn Nhạc vừa liên tiếp nói ra mấy lời này, sắc mặt thanh niên kia liền đại biến. Mày rậm của hắn nhíu lại, tức giận quát: "Câm miệng!"

Thấy Tôn Nhạc còn đang cười, hắn tức giận quát: "Triệu hầu có lệnh, ác phụ ngươi đến đâu, hắn sẽ dốc toàn lực đánh đến đó! Ta lấy đầu ngươi, là chia sẻ âu lo cho phụ hoàng!"

"Ha ha ha ha." Tôn Nhạc nghe vậy tiếng cười càng thêm vang dội, nàng lạnh lạnh nói: "Triệu là chư hầu, Việt cũng là chư hầu! Việt Quốc tuy nhỏ, Triệu cũng bị đại bại hai lần. Tôn Nhạc không biết, Việt quốc cùng Triệu cách nhau mấy vạn dặm, lại đi e ngại nó làm chi? Triệu hầu bất quá gửi đến một phong thư, Việt hầu đã sợ như vậy, e ngại như vậy? Đã lo vội vã giết Điền công dương danh thiên hạ để a dua nịnh hót Triệu hầu rồi à? Ha ha ha ha."

Tiếng cười sang sảng của Tôn Nhạc thực vang dội, giọng nói cũng rất vang dội. Lời của nàng vừa rơi xuống, người đi trên đường, người vây quanh nàng tất cả đều biến sắc. Những lời này thật đúng là không nhẹ a.

Nếu những lời nàng nói rơi vào trong tai thể nhân, Việt nhân thật đúng là bị người đời khinh bỉ, không ngẩng đầu lên được trước mặt chư hầu trong thiên hạ.

Lập tức, Tăng Xuất chấp tay trước ngực nói rõ: “Điền công nói lời ấy sai rồi! Đại Việt ta đường đường là một nước chư hầu, làm sao lại e ngại một Triệu quốc hai lần đại bại? Lời của Tứ vương tử hoàn toàn không phải là chủ ý của bệ hạ!”

Tăng Xuất nói tới đây, ngẩng đầu hướng về phía Tứ vương tử trên tường thành cao giọng nói: “Tứ vương tử, bệ hạ có chỉ, lệnh Tôn Nhạc rời đi Đại Việt là được rồi, tại sao ngài lại làm mọi việc thêm phức tạp, còn đóng cửa thành lại? Điền công là hiền sĩ nổi danh thiên hạ, địa vị siêu nhiên của Thúc tử còn hơn cả Vương Tôn. Ngài làm việc như thế, không sợ bệ hạ quở trách ư?” Hắn nói tới đây, ngừng một chút, âm trầm quát, “Hay là, Tứ vương tử ngài quả thật như lời Tôn Nhạc nói, sớm có kết giao với người Triệu, định nhân cơ hội này bợ đỡ Triệu hầu, lưu đường lui ỉn?”

Thanh âm của Tăng Xuất vừa rơi xuống, sắc mặt Tứ vương tử liền trắng bệch.

Những lời Tăng Xuất vừa nói phân lượng không nhẹ, chỉ sợ nó mà rơi vào tai phụ vương, sự sủng ái hắn vất vả tranh được trong một năm này, toàn bộ đều hóa thành trách giận, nếu bị các vương tử khác nghe được, còn có thể biến thành họa sát thân!

Tứ Vương mặt trắng bệch như tờ giấy nhìn Tôn Nhạc, lúc này, hắn sợ, hắn lần đầu tiên cảm giác được, cô gái yếu đuối trước mắt này, lời nói như đao, quả thật có thể giết người a!

Môi hắn nhúc nhích, lớn tiếng trả lời: “Hành động lần này của ta quả thật là muốn giúp phụ vương chia sẻ lo buồn, Tăng Xuất người không được ngậm máu phun người!”

Hắn nói tới đây, tay phải vung lên, tức giận hướng về phía chúng áo tang kiếm khách quát: “Còn không mau mau rút lui?”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chỉnh tề, chúng kiếm khách áo tang vội vàng tản ra hai bên, nhất nhất lui ra ngoài. Chỉ chốc lát liền biến mất ở giữa ngã tư đường.

Tứ vương tử lúc này mang theo hai hiền sĩ cao quan vội vàng từ trên cổng thành đi xuống, hắn vừa đi nhanh tới hướng Tôn Nhạc, vừa cười hớ hớ nói: “Đã sớm nghe nói Điền công là kỳ nữ độc nhất vô nhị trong thiên hạ, hôm nay nhìn thấy, quả thực không sai. Ha ha ha ha, Điền công chớ trách, vừa rồi bốn vương tử chỉ là muốn thử Điền công, linh giáo khả năng trang biện nổi danh thiên hạ của Điền công một chút mà thôi. Ha ha ha ha.”(Myu: mặt tên này còn dày hơn bê tông =.=)

Tứ vương tử cười đến thấy lông mày không thấy mắt, hắn chen qua chúng kiếm khách muốn tới gần Tôn Nhạc. Đúng lúc này, Cơ Ngụ nhìn về phía Trần Lập, quát cho hắn một ánh mắt!

Sau đó, ‘keng’ vang nhỏ một tiếng, trường kiếm của Trần Lập lướt qua, chỉ vào chóp mũi của Tứ vương tử!

Kiểm phong lạnh lẽo dưới ánh nắng chiếu rọi, đâm vào mắt Tứ vương tử. Tứ vương tử không tự chủ được lui lại một bước, tuy rằng hắn mặc khôi giáp, lúc này mặt cũng trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống ròng ròng, chân cũng có chút mềm nhũn ra.

Hắn ngửa đầu, từng bước một lui về phía sau.

Vừa lui, hắn vừa lắp bắp nói: “Đây là Việt Quốc, người, người muốn thế nào?”

Trần Lập khẽ hừ thật mạnh, thấp giọng lạnh lẽo quát: “Tứ vương tử, hiện tại nếu ta gỡ đầu của người xuống, chỉ sợ phụ vương của người cũng không có lời nào để nói, tin không?”

Sắc mặt Tứ vương tử xám trắng, mồ hôi trên trán đều chảy đến miệng, hắn lắp bắp nói: “Tin, tin, tin.” Hắn vừa nói vừa lui về phía sau, dưới chân lão đảo, biểu tình sợ hãi.

Đúng lúc này, Trần Lập khẽ hừ thật mạnh, mũi kiếm đẩy tới trước!

Chỉ thấy hàn quang chợt lóe, Tứ vương tử sợ tới mức bùm một tiếng té ngã trên đất. Đã thấy cổ tay Trần Lập hoa một cái, đâm một điểm nhỏ trên yết hầu Tứ vương tử sau đó nhẹ nhàng phiêu phiêu thu kiếm, xoay người, mặt không chút thay đổi đem Tứ vương tử sợ tới mức run run ném ra phía sau.

Trần Lập bước đi đến trước mặt Tôn Nhạc, xì một tiếng khinh miệt, “Lúc hắn giơ kiếm với chúng ta thì oai phong lắm ~ Ồ!” Sau khi nặng nề mà hừ một tiếng, hắn nhìn về phía Tôn Nhạc, “Tôn Nhạc, chúng ta ra khỏi thành chứ?”

Lúc này, cửa thành đã mở rộng ra.

Tôn Nhạc quay đầu lại, lạnh lùng nhìn phương hướng Vương Cung Triệu quốc, từ từ nói: “Không được! Ở ngoài thành thì không thể kháng cự, rất dễ bị Tứ vương tử ám sát! Tôi muốn ở lại trong thành Đại Việt!”

Thanh âm của nàng vừa dừng lại, chúng kiếm khách liền đồng thời cao giọng đáp: “Dạ!” Thanh chấn khắp nơi, cực kỳ vang dội. Trần Lập thưởng thức nhìn Tôn Nhạc, thâm suy nghĩ: Tôn Nhạc này làm việc, thật đúng là càng ngày càng có phong phạm của kiếm khách chúng ta rồi!

199. Chương 199: Thiếu Nữ Áo Xanh

Ở ngã tư đường Đại Việt, người đi đường càng ngày càng nhiều, dân chúng đều nhìn về phía Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc danh chấn thiên hạ.

Trong ánh mắt tò mò đánh giá, Tôn Nhạc vững vàng ngồi trong xe ngựa. Tay nhỏ bé của nàng, lúc này đang bị Cơ Ngũ nắm thật chặt.

Cơ Ngũ cau mày, trầm mặc, thấp giọng nói: “Bọn họ cố ý bảo ta tiến đến, đến đây rồi ngay cả một người đón chào cũng không có. Bốn gia như vậy, thật đúng là làm cho người ta khinh bỉ.”

Hai mắt long lanh ngập nước của Tôn Nhạc nhìn về phía gương mặt tuấn mỹ của hắn, nhẹ giọng nói: “Sợ là bọn họ không muốn chàng dính dáng nhiều với tôi, chỉ cần chúng ta ở lại đây, bọn họ tất sẽ phái người bảo chàng tiến đến một mình.”

Cơ Ngũ gật đầu, nói: “Hắn là như thế.” Hắn ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, trong thu ba ôn nhu vô hạn, “Chỉ cần ta ở bên cạnh nàng, người Việt tất không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tôn Nhạc, ta sẽ không rời khỏi nàng, để cho người Việt lợi dụng thời cơ.”

“Ừ.” Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà đáp một tiếng, đầu nghiêng qua, nhẹ nhàng dựa lên bờ vai của hắn.

Cơ Ngũ vươn tay gắt gao ôm nàng, khuôn mặt tuấn tú vốn âm trầm tức giận dần dần trở lên một nụ cười ôn nhu quyến luyến. Với hắn mà nói, chỉ cần hai người ở cùng một chỗ, mặc kệ thân ở trong loại khốn cảnh nào cũng không hề quan trọng nữa.

Tôn Nhạc đem mặt rúc vào cổ Cơ Ngũ, vẫn không nhúc nhích.

Đúng lúc này, tiếng nói của Trần Lập từ bên ngoài truyền đến, “Diễn công, chúng ta ở đâu đây?”

Tôn Nhạc đáp: “Tìm một tửu lâu lớn là được.”

Trần Lập vâng một tiếng.

Một lát sau, hắn lại hỏi: “Chủ tửu lâu không muốn thì thế nào?”

Tôn Nhạc cười khê một tiếng. “Trần công cần gì phải hỏi ta? Lúc này cũng không phải do bọn họ muốn hay không nữa rồi!”

Trần Lập ha ha cười. Hai tay của hắn chấp lại cao giọng nói: “Tôn Nhạc làm việc càng ngày càng quyết đoán, có phong phạm rồi! Trần Lập cảm phục!”

Tôn Nhạc cười cười.

Cơ Ngũ cúi đầu nhìn vẻ mặt mỉm cười như mây trôi nước chảy của nàng. Nhịn không được nhẹ nhàng mà chụt một cái trên mặt nàng. Môi hắn vừa rời ra liền hơi ngưng ngừng quay mặt qua chỗ khác.

Tôn Nhạc ngược mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng mỉm cười, nàng nhận thấy được, mặc dù Cơ Ngũ có điểm ngưng ngừng nhưng lại có càng nhiều nỗi sầu lo xuất hiện trên vầng trán của hắn. Lúc này, Cơ Ngũ đột nhiên nói: “Tôn Nhạc bốn gia Cơ tộc trong thiên hạ cũng có thực lực hùng hậu, nàng giúp ta lấy quyền thừa kế bốn gia được không?” Hắn nói tới đây, cúi đầu sáng ngời nhìn về phía Tôn Nhạc, “Chỉ cần giành được quyền thừa kế, trong thiên hạ sẽ không còn ai có thể bức hiếp nàng được nữa!”

Lông mi thật dài của Tôn Nhạc phẩy phẩy cười nói: “Không cần đâu, những việc vặt trong gia tộc rất là đáng ghét, hai ta đều là người thích tự tại, chức vị người thừa kế này có hay không cũng được.”

Nàng biết vì sao Cơ Ngũ lại đề nghị như thế, vươn tay xoa lồng ngực của hắn, cúi đầu nói: “Để cho tôi cẩn thận suy nghĩ, nhất định sẽ nghĩ ra cách, khiến cho người trong thiên hạ không ai dám đụng đến tôi nữa!”

Cơ Ngũ gật đầu.

Lúc này xe ngừng lại, giọng nói của Trần Lập từ bên ngoài truyền đến “Thúc tử, Tôn Nhạc đã đến tử lâu.”
“Ừ.”

Tôn Nhạc nhảy xuống xe ngựa, liền đối diện với ánh mắt của một đám người Việt nơm nớp lo sợ đứng ở cửa tử lâu nhìn về phía mình. Nàng quét mắt qua hai bên trái phải một lượt ngay lúc đó Tăng Xuất đã sớm giục ngựa rời đi. Mà người Việt ở hai bên ngã tư đường, thì tụ lại một chỗ đối chỉ chỉ trỏ trỏ mình và Cơ Ngũ.

Tôn Nhạc thu hồi ánh mắt, cùng Cơ Ngũ tay nắm tay, xoay người đi vào trong cửa lớn tử lâu.

Nàng mới vừa đi chưa đến năm bước, chỉ nghe phía sau liên tiếp truyền đến tiếng vang “Keng – keng – rầm – keng –”. Tiếng vang kia liên miên không dứt, trong đó còn mang theo tiếng hít không khí cùng tiếng thán phục của chúng kiếm khách.

Tôn Nhạc cả kinh, nhanh chóng quay đầu lại.

Vừa quay đầu, khó khăn lắm mới nhìn đến một đạo thân ảnh mảnh khảnh màu xanh.

Đây là một cô gái, một cô gái ước chừng mười bảy mười tám tuổi.

Thiếu nữ này khuôn mặt thanh tú, dáng người mảnh mai, quần áo mộc mạc, từ cao xuống thấp nhìn không ra nửa điểm khác biệt với mọi người. Lúc này, trong tay nàng cầm một thanh trúc kiếm.

Nhưng mà, một cô gái như vậy, lại làm ọi người cả thành kinh ngạc trợn to hai mắt, không dám chớp mắt một cái. Sắc mặt Trần Lập lại vô cùng chán nản!

Lúc này, sáu kiếm khách vây quanh người thiếu nữ này nhất tề nắm cổ tay phải của mình, dưới chân bọn hắn, là những thanh kiếm nằm rải rác. Chỉ trong nháy mắt, cô gái đã dùng trúc kiếm trong tay nhất nhất đánh rơi bội kiếm của bọn họ!

Cô gái nhận thấy ánh nhìn chăm chú của Tôn Nhạc, ngược mắt yên lặng nhìn về phía nàng. Nhìn nhìn, bỗng nhiên nàng ta hí mắt cười nói: “Cô là Tôn Nhạc?”

Tôn Nhạc lặng lẽ đáp: “Đúng vậy.”

Cô gái lại cười cười, nàng quơ quơ trúc kiếm trong tay, trong trẻo nói: “Có người muốn ta tới đuổi cô đi!” Nàng nói tới đây, nở nụ cười hơi trẻ con, “Nhưng ta lại cảm thấy cô cũng không tệ.”

Nàng ta vừa nói, vừa bước đi tới gần Tôn Nhạc.

Nàng vừa mới ra tay đã đánh rơi bội kiếm của sáu kiếm khách bên người Tôn Nhạc, hành động như vậy nào có cái thiện ý gì? Lập tức chúng kiếm khách đồng loạt di chuyển, chắn trước người Tôn Nhạc. Đồng thời, bọn họ giơ bội kiếm trong tay lên, nhất tề chỉ hướng cô gái.

Cô gái kia khó chịu, lông mày nàng hơi nhíu, bất mãn cắn môi nói: “Các người dám ngăn cản ta.”

Nàng vừa nói, vừa huy kiếm.

Trúc kiếm kia vừa động, tựa như quang ảnh hiện lên. Chỉ đảo mắt một cái, Tôn Nhạc liền tinh tường nhìn ra, cô gái đã chém ra bốn kiếm về hướng hai kiếm khách, trực chỉ ngực cùng cổ tay của hai người! Khi nàng ta chém kiếm ra thì rõ ràng có thể thấy được động tác, nhưng mà, khi nhìn qua thì ai cũng có một loại cảm giác, chiêu kiếm này có thể đoán trước tất cả các động tác của người ta, nhằm thẳng sơ hở mà đến, khiến người ta muốn tránh cũng không thể tránh, không thể chống đỡ nổi!

Hai người kiếm khách này đều là tinh anh trong đội ngũ, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác được một cỗ kiếm khí đột kích mà đến, hai người đồng thời tránh về phía sau, vừa mới rời khỏi, lại cảm giác được cổ tay đau xót, tay hai người đồng thời buông lỏng, bội kiếm rơi xuống đất.

“Keng —— keng——” “keng —— keng ——”

Trong nháy mắt, bên tai lại vang lên tiếng hai thanh bội kiếm rơi xuống đất!

Những kiếm khách này không ai không phải là cao thủ bách chiến, nhưng trước mắt, lại không có người nào có thể ngăn trở một kiếm của thiếu nữ này! Chỉ trong chớp mắt, cô gái liền xông qua đám kiếm khách, đi vào phía trước chúng Kiếm Sư.

Hiện tại Tôn Nhạc cũng có chút nhãn lực, nàng càng xem càng kinh tâm. Quay đầu nhìn về phía Trần Lập thì ngay lúc đó sắc mặt của hắn trong chán nản còn mang theo kinh hãi!

Kiểm thuật của thiếu nữ này, đã vượt ra khỏi sự hiểu biết của hắn rồi!

Cô gái vọt tới trước mặt nhóm Kiếm Sư, nàng nghiêng đầu một cái, nhất nhất đánh giá bọn họ một phen, thanh thúy nói: “Các người cũng muốn ngăn cản ta sao?”

Lúc này sắc mặt chúng Kiếm Sư đều trắng bệch, cô gái vừa nói xong bọn họ liền đồng loạt bước lên mấy bước, định giao phong chính diện!

Đúng lúc này, giọng nói trong trẻo của Tôn Nhạc từ phía sau truyền đến, “Tránh ra đi.”

“Điền công, nàng này rất đáng sợ!” Kiếm Sư Sở quốc bên cạnh nàng khuyên can, trong giọng nói của hắn có vẻ vô cùng lo lắng.

Tôn Nhạc cười cười nói: “Lui xuống đi.” Nàng cười khở nghĩ: các người cũng không ngăn được nàng!

Đám Kiếm Sư sau khi nhìn nhau, đồng thời thối lui lại.

Nữ tử áo xanh thấy thế thì cười cười, nàng vèo một cái vọt tới trước người Tôn Nhạc, nghiêng đầu nhìn chằm chằm đánh giá nàng từ cao xuống thấp một hồi lâu, thanh thúy nói: “Bọn họ muốn ta đến đuổi cô ra khỏi thành!”

Tiếng nói của thiếu nữ này thanh thúy ngô nghê, có chút ngây thơ.

Tôn Nhạc nhìn cô gái chậm rãi nói: “Nếu ta không muốn ra khỏi thành thì sao? Cô có giết ta hay không?”

Lời này của Tôn Nhạc hiển nhiên đã làm khó thiếu nữ áo xanh, nàng nghiêng đầu suy nghĩ khi khóe mắt nàng ta thoáng nhìn qua, liền thấy được Cơ Ngũ.

Sau khi nhìn chằm chằm gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết của Cơ Ngũ một hồi lâu, cô gái hí mắt cười nói: “Tỷ tỷ, ca ca này thật dễ nhìn nha. A, ca ca dễ nhìn như vậy, thật là muốn mỗi ngày đều được nhìn hắn nha.”

Nàng vừa nói lời này ra thì sắc mặt Cơ Ngũ khê biến thành lạnh lẽo. Thiếu nữ áo xanh không chú ý tới biểu tình kỳ quái trên mặt mọi người, chỉ nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Sau khi nghĩ một lát nàng quay lại nhìn Tôn Nhạc, “Ca ca dễ nhìn như vậy sinh con ra nhất định cũng rất xinh đẹp. Tỷ tỷ, về sau các người sinh con có thể cho ta mượn chơi ít ngày được không?”

Thiếu nữ áo xanh vừa nói lời này ra, tất cả mọi người đều ghen ngào.

Tôn Nhạc đỏ mặt, nàng không để ý tới Cơ Ngũ đột nhiên nắm chặt tay mình, cười khanh khách nhìn cô gái nói: “Được a, bất quá đưa con cho cô nương chơi, chúng ta sẽ nhớ hắn. Như vậy đi, đưa con cho cô chơi rồi, cô đừng rời đi quá xa được không?”

Cô gái cất tiếng cười trong trẻo, gật đầu nói: “Được, được.”

Tôn Nhạc thấy nàng cười rất vui vẻ, khoe miệng giương lên, “Muội tử còn muốn đuổi tỷ tỷ sao?”

Cô gái chớp chớp đôi mắt dài nhỏ, một hồi lâu sau lắc đầu nói: “Không. Tỷ tỷ tốt lắm, lại là nữ tử, ta không đuổi tỷ nữa!”

Nói tới đây, nàng híp mắt cười cười với Tôn Nhạc, cất giọng trong trẻo kêu lên: “Tỷ tỷ, ca ca xinh đẹp, hai người sinh con nhanh nhanh lên nha! Sinh con xong ta lại tới tìm hai người.” Trong tiếng kêu, thân hình nàng chợt lóe, chỉ thấy một đạo thanh ảnh như tia sáng hiện lên trong đám người, lúc định thần lại bóng dáng của nàng đã biến mất!

Tôn Nhạc nhìn phương hướng thiếu nữ rời đi, thật lâu cũng không nói gì. Một hồi lâu sau, Trần Lập bên cạnh khàn khàn nói: “Nàng này có kiếm thuật cái thế! Cho dù lúc này có trăm ngàn kiếm khách, cũng ngăn không được nàng! Cho đến hôm nay ta mới biết trên đời còn có loại kiếm thuật như thế!”

Tôn Nhạc gật gật đầu, thở dài một tiếng, nói: “Đi thôi.”

Nàng xoay người lại đi vào trong tử lâu.

Vừa mới xoay người, một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, trong tiếng vó ngựa, tiếng quát vội vàng của một kiếm khách vang tận mây xanh, “Báo! Triệu quốc sĩ tốt năm vạn, chiến xa tám trăm, hiện chỉ cách Đại Việt trăm dặm!”

“Báo! ! Triệu quốc sĩ tốt năm vạn, chiến xa tám trăm, hiện chỉ cách Đại Việt trăm dặm!”

Tiếng kêu lạnh lạnh truyền ra, không ngừng lặp lại. Trong nháy mắt cả thành sợ hãi.

Tôn Nhạc nhanh chóng quay đầu nhìn về phía phương hướng tiếng quát kia truyền đến, chung quanh nàng, vô số Việt nhân đang gắt gao trường về phía nàng.

Bọn Trần Lập cũng nhìn nhau, sau một lúc lâu, Cơ Ngũ khê nói: “Tại sao lại đến nhanh như thế?”

Đúng vậy a, tại sao lại tới nhanh như vậy?

Chống lại ánh mắt của hơn mấy trăm mấy ngàn người, Tôn Nhạc mím chặt môi.

Lúc này, ở ngã tư đường đối diện một kiếm khách Việt Quốc đi ra, hắt hướng Tôn Nhạc hét lớn: “Tôn Nhạc kia, họa này do ngươi gây nên, các người rời khỏi thành Đại Việt đi! Mau mau rời đi!”

Thanh âm của kiếm khách này vừa rơi xuống, vô số Việt nhân đồng thời kêu to lên, “Rời khỏi thành Đại Việt!” “Nữ nhân này, người Triệu là vì ngươi mà đến, mau mau rời đi!”

“Thảm họa chiến tranh do ngươi gây ra, rút đi!”

“Rời đi, rời đi!”

Tiếng kêu càng ngày càng vang, càng ngày càng vang, về sau, đã là mấy nghìn người đồng thời kêu to ‘Rời đi! Rời đi!’

Tôn Nhạc trầm mặc, mặt không chút thay đổi.

Mắt thấy quần chúng kích động bùng bùng, Trần Lập bên cạnh bất an hỏi: “Làm thế nào cho phải?”

Tôn Nhạc nhìn phía cửa thành, từ từ nói: “Chúng ta không thể ra thành! Chỉ cần ra cửa này, ta sẽ chết không có chỗ chôn!”

Nàng nói tới đây, lạnh lùng cười, “Tiến tửu lâu đi! Nếu dân chúng đánh vào, giết không cần hỏi!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chỉnh tề, thân mình Tôn Nhạc vừa chuyển, tiếp tục đi vào tử lâu.

200. Chương 200: Giữa Vạn Quân, Nhược Vương Đến

Quân tình nguy cấp, đây cũng không phải là chuyện giỡn chơi. Đối với Việt hầu mà nói, đúng là một hồi tai bay vạ gió.

Chỉ mấy canh giờ, ngoài cửa tửu lâu Tôn Nhạc ở đã người vây tấp nập, tâm tình quần chúng kích động bùng bùng. Mà quân thần Việt Quốc lúc này cũng tới không ít, một đám lần lượt dâng thiếp cầu kiến Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc không gặp bọn họ.

Nàng đứng ở chỗ màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nhìn ngọn núi phía sau mà xuất thần.

Nếu Triệu quân chưa đến, nàng tự tin bằng tài ăn nói của mình có thể thuyết phục Việt hầu động tâm, dùng toàn lực che chở nàng. Nhưng dưới loại tình huống nàng vừa bước vào Việt thành, ngay cả Việt hầu còn chưa gặp mặt Triệu quân đã tới này, dù tâm tư nàng linh mẫn đến mấy cũng đành thúc thủ vô sách.

Hiện tại, ra khỏi thành là chuyện tuyệt đối không được làm, nhưng cứ ở trong tửu lâu như vậy cũng không phải là một biện pháp hay.

Tôn Nhạc hơi nhíu mày, dạo bước trong phòng. Nàng mới vừa đi vài chục bước, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cười lạnh của Cơ Ngũ, “Tiền đồ của Cơ Ngũ ta như thế nào, thanh danh như thế nào, không nhọc các người quan tâm! Xin báo cho tộc trưởng biết, Tôn Nhạc là người ta vừa ý, nàng lại vì ta mà đắc tội Triệu quốc, đến Việt Quốc, lúc này, dù các loạn tiễn bắn tới, ta cũng nguyện cùng nàng chịu chết!”

Trong tiếng ồn ào náo động, giọng nói của Cơ Ngũ không vang, nhưng vẫn tinh tường lọt vào tai. Cước bộ Tôn Nhạc ngừng một chút, lắng nghe.

Lúc này, giọng nói của Cơ Ngũ lại cất lên, “Thiên hạ luôn coi trọng hai chữ tín nghĩa! Cơ tộc bốn gia chúng ta, trong thiên hạ uy danh hiển hách cỡ nào? Hóa ra lại không bảo vệ nổi Thúc tử ta, cũng không bảo vệ nổi một người con gái, hừ! Cơ tộc như vậy, truyền đi không khỏi khiến cho thế nhân chê cười!”

Mấy lời này hẳn nói rất nặng, rất có khí phách! Người đối thoại cùng hẳn hiển nhiên đã bị kinh hãi đến lúng ta lúng túng nói không ra lời.

Tôn Nhạc nghe đến đây đây, lắc đầu cười cười, thầm suy nghĩ: nếu tình thế không thật sự nghiêm trọng, Cơ tộc cũng sẽ không tuyệt tình như vậy. Có lẽ khi đoàn người còn đang trên đường đến, bọn họ đã biết chuyện người Triệu sắp đánh đến đây.

Đảo mắt, nàng lại nghĩ: Cơ Lương nói như vậy, là muốn bốn gia Cơ tộc ra mặt bảo vệ mình. Nhưng mà trở mặt với một nước là đại sự bực nào? Cơ tộc làm sao có khả năng khinh địch đồng ý như vậy được?

Bên ngoài cũng không truyền đến giọng nói của Cơ Ngũ nữa. Tôn Nhạc lại tiếp tục suy tư tìm cách thoát thân.

Nàng không ngừng đi lui đi tới trong phòng, bỗng nhiên tâm thần vừa động, đẩy cửa đi ra.

Theo cửa phòng ‘chi nha’ một tiếng bị đẩy ra, hơn mười ánh mắt nhìn về hướng nàng.

Tôn Nhạc nhìn lướt qua vẻ mặt lo lắng của đám người Trần Lập, nhìn về phía Việt Quốc đại phu Tăng Xuất đứng trong góc. Phía sau Tăng Xuất là mấy đại thần cùng Vương Tôn. Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn đến Tôn Nhạc, ánh mắt nhấp nhô gợn sóng, đánh giá nàng không ngớt.

Tôn Nhạc đi đến trước mặt Tăng Xuất, vái chào thật sâu, cao giọng nói: “Tăng Xuất đại nhân, không phải mọi người muốn Tôn Nhạc ra khỏi thành sao? Kính xin mang Tôn Nhạc gặp mặt Việt hầu một phen, sau khi Tôn Nhạc gặp Việt hầu rồi thì hết thấy đều như nguyện!”

Giọng nói của Tôn Nhạc trong sáng mà thông dong. Nàng vốn tưởng rằng, sau khi nghe đề nghị này đám người Tăng Xuất sẽ rất mừng rỡ.

Nhưng mà, lời của nàng vừa rơi xuống đám người Tăng Xuất liền nhìn nhau, mắt lộ ra vẻ do dự.

Tôn Nhạc kinh ngạc nhíu mày.

Sau một hồi khá lâu, hai tay Tăng Xuất chấp lại, từ từ nói: “Điền công từ khi xuất đạo tới nay, nói hai ba câu, là quyết định cả sự thành bại của một quốc gia! Điền công miệng lưỡi lợi hại, người trong thiên hạ đều đều nghe danh! Tăng Xuất bất tài, không dám để công gặp Việt hầu!”

Tôn Nhạc ngạc nhiên! Đám người Trần Lập cũng rất là ngạc nhiên! Ngay cả Cơ Ngũ mới từ trong phòng đi ra cũng kinh ngạc phải nói không nên lời!

Tôn Nhạc vịn lần thật không ngờ, đám người Tăng Xuất lại sợ hãi mình cổ động Việt hầu, nên không dám để ỉnh gặp hẳn!

Trần Lập lên tiến mấy bước, lạnh giọng hừ nói: “Nếu không dám để cho Điền công gặp bệ hạ nhà ngươi, vì sao các ngươi lại đến?”

Sắc mặt Tăng Xuất vẫn bình tĩnh như thường, hắn chấp tay trước ngực trả lời: “Ta đến đây, chỉ mang theo miệng, không hề mang tai. Ta chờ chỉ là muốn báo cho Điền công một câu: xin Điền công rời đi thành Đại Việt, nếu không, sợ là Việt nhân sẽ phải xua đuổi! Lấy oai danh của Điền công, bị một quốc gia xua đuổi như vậy, chỉ sợ sẽ bị gièm pha không ít! Nếu Điền công không muốn xấu mặt, kính xin tự ra khỏi thành!”

Lời này có thể nói là thật sự rất khó nghe!

Sắc mặt Tôn Nhạc trầm xuống, há mồm liền muốn nói chuyện.

Nhưng mà, đám người Tăng Xuất vừa thấy nàng há mồm, cứ nhiên đồng thời thi lễ, đồng loạt xoay người bước đi. Đúng là không cho nàng lấy một cơ hội mở miệng. Những người này, thật đúng là hành động y như lời bọn họ nói, chỉ mang theo miệng không có mang lỗ tai.

Nhất thời, Tôn Nhạc vừa tức giận lại vừa buồn cười. Mắt thấy bọn họ sắp đi đến cầu thang, Tôn Nhạc cất cao giọng, tự nhiên nói ra: ” Cuộc đời này Nhạc sống cũng không uống! Cả một Việt quốc, lại e ngại Tôn Nhạc như hổ! Không dám để cho Tôn Nhạc có cơ hội mở miệng! Chỉ riêng chuyện này cũng đủ để Tôn Nhạc ngạo thị thiên hạ! Đa tạ Việt nhân giúp Tôn Nhạc xây dựng danh tiếng vững bền đến thiên thu!”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, cước bộ đám người Tăng Xuất đồng thời ngừng một chút! Tuy rằng đưa lưng về phía nàng, nhưng đám người Tôn Nhạc có thể tinh tường nhìn đến, mấy người Vương Tôn cùng đại thần kia đều giật đến run rẩy cả người!

Tôn Nhạc cười ngạo nghễ, hai tay thả lỏng sau lưng, lẳng lặng chờ bọn họ.

Lúc này, một vương tử cũng nhịn không được nữa, hắn vèo một tiếng quay đầu. Vừa mới quay đầu, hắn liền đối diện với Tôn Nhạc cười đến vô cùng ngạo nghễ tiêu sái.

Sắc mặt vương tử này vèo một cái tức giận đến đỏ bừng, thân mình hắn vừa chuyển, liền muốn xông lên. Đúng lúc này, Tăng Xuất nhéo ống tay áo của hắn, cúi đầu nói một câu.

Cước bộ của vương tử này đang vọt tới trước liền ngừng một chút, khuôn mặt vắn vẹo một trận. Hắn oán hận nhìn Tôn Nhạc, mắt thật lớn khí lực mới nghiêng đầu đi. Vừa quay đầu lại, hắn liền vung tay mọi người ra, bịch bịch bịch vài cái nhằm thẳng xuống phía dưới, biến mất ở trong đám người.

Tôn Nhạc nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, mỉm cười, bước trở về phòng.

Nàng không có chú ý tới, bất kể là Cơ Ngũ hay là Trần Lập, hoặc là các Kiếm Sư khác, về mặt nhìn nàng lúc này đều có điểm khác thường.

Nàng càng không chú ý tới, sự tao nhã mình bày ra lúc này thực sự là tuyệt đại phương hoa! Khiến tất cả mọi người hoa mắt thần mê, tâm động không thôi.

Trần Lập kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, nhìn nàng bước vào trong phòng, ngay lúc vừa rồi, hắn rõ ràng cảm giác được nàng tỏa ra hào quang vạn tượng! Hào quang kia chói mắt như thế, chói mắt đến làm cho người ta vừa nhìn qua liền say lòng!

Lúc này đây, đi theo sự vẻ vang của nàng là cục diện càng lâm vào bế tắc.

Mỗi một ngày, Việt nhân đều phái thuyết khách đến mời Tôn Nhạc tự rời đi, nhưng thuyết khách này mới nói hai ba câu liền bị Tôn Nhạc nói đến xấu hổ mà về.

Mỗi một ngày, đều có Việt nhân vây quanh tửu lâu tức giận nóng nảy.

Dưới loại tình huống giằng co này, quân Triệu càng ngày càng đến gần!

Thắng đến ngày hôm nay, quân Triệu hành quân thẳng một đường không hề bị ngăn trở đã đi tới ngoài thành đại Việt.

Tôn Nhạc còn say trong giấc mộng thì đột nhiên nghe ngoài thành truyền đến tiếng reo hò chấn động cả núi! Kèm theo tiếng reo hò này, là tiếng ngựa hí, tiếng mặt đất bị mấy vạn người di động mà tạo thành cảm giác chấn động ầm ầm!

Tôn Nhạc ngồi dậy, quay đầu nhìn về hướng màn cửa sổ bằng lụa mỏng, lúc này bầu trời chỉ mới tờ mờ sáng, nhưng mà, vô số ánh đuốc chiếu lên bầu trời một mảnh sáng trưng như ban ngày!

Người Triệu đến rồi!

Tôn Nhạc đứng dậy, mặc thâm y vào. Nàng rửa mặt xong thì bên ngoài liền truyền đến thanh âm của Trần Lập, “Điền công, Triệu quân đã đến, làm sao bây giờ?”

Triệu quân vì nàng mà đến đến đây! Tại niên đại đầm máu cá lớn nuốt cá bé này, nếu Tôn Nhạc không được Việt nhân thực tâm che chở ra mặt bảo vệ, cùng đối thủ của nàng mặt đối mặt. Mà lại giấu mình trong thành, thì nàng sẽ trở thành người nhu nhược, bị người trong thiên hạ chê cười.

Tiếng nói trong trẻo của Tôn Nhạc truyền ra, “Nếu đã đến đây, thì ta ra đón chào thôi!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chính tề, Tôn Nhạc đẩy cửa mà ra. Ở ngoài cửa, Cơ Ngũ ngọc thụ lâm phong đang đứng chờ nàng, hai tròng mắt sáng như sao dịu dàng nhìn nàng.

Bốn mắt vừa nhìn nhau, hai người đều cười. Cơ Ngũ vươn tay nắm chặt tay Tôn Nhạc cùng nhau đi xuống lầu.

Lúc này, vẻ mặt hai người đều thoải mái. Nhưng tất cả mọi người đều biết, chuyến đi này, là cử tử nhất sinh!

Vốn là, chuyện này Cơ Ngũ hoàn toàn có thể không đếm xỉa đến, cho dù hấn đứng trong núi đao biển lửa, cũng không có ai nguyện ý vùng đao với hấn.

Chính là, bất kể là Tôn Nhạc, hay là Cơ Ngũ, đều chuẩn bị tinh thần sống chết có nhau! Có thể ngay sau đó, khi bọn hấn xuất hiện trên đầu thành thì lập tức sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm!

Hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa, bốn tay gắt gao nắm lấy nhau. Phía sau bọn hấn, chúng kiếm khách đều cỡi ngựa đi theo. Dưới bầu trời bị ánh đuốc nhuộm đỏ, vô số Việt nhân từ trong nhà vươn đầu ra nhìn bọn họ.

Trên xe ngựa, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đều xốc màn xe lên, gương mặt tuấn mỹ mềm mại của bọn họ tinh tường hiện ra trước mặt thế nhân. Lúc này, đôi bích nhân này mỉm cười, biểu tình thông dong, ánh mắt ôn nhu, hai người như vậy, làm cho Việt nhân nhìn nhìn, trong lòng sinh ra một cổ thán phục khó nói nên lời.

Xe ngựa tiến lên rất chậm, từ tửu lâu đến cửa thành cũng rất xa.

Thắng đến dùng gần một canh giờ, trời đã sáng choang, mặt trời treo cao ở hướng Đông thì bọn Tôn Nhạc mới đi tới dưới tường thành.

Khi Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ xuất hiện ở chỗ tường thành thì Triệu tốt sớm đã sắp hàng chỉnh tề ngoài thành đồng thời hò hét ra tiếng!

Trong tiếng reo hò, mấy trăm người tách ra hai bên, để lộ ra một con đường. Một kỵ sĩ giục ngựa đi tới.

Người cưỡi ngựa này toàn thân mặc giáp đồng, gương mặt tuấn lãng tái nhợt mang theo hận ý khắc sâu tận xương. Hấn ngẩng đầu nhìn Tôn Nhạc, cười vang lên, “Tôn Nhạc, ngươi cũng có hôm nay ư?”

Người này, là Triệu đại vương tử! Từ lúc Tôn Nhạc đi ra, hắn vẫn nháy cũng không nháy mắt nhìn nàng chăm chăm. Trong ánh mắt ngoài hận ý cũng không dấu nổi sự kinh ngạc: hắn thật sự không thể tưởng được, bất quá mới hai năm, xấu nữ Tôn Nhạc kia đã thành giai nhân rồi!

Hắn nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, oán hận kêu lên: “Ta thực hận a! Ngày ấy nên nghe theo Thập Cửu đệ lấy tánh mạng của xấu nữ ác độc nhà ngươi cho rồi!”

Triệu đại vương tử vừa nói những lời này ra, trong đám người lập tức phát ra một trận ‘xầm xì’ nghị luận. Rất nhiều người đều nghe không hiểu những lời này của hắn, Điền Công Tôn Nhạc trước mắt, dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần, hoàn toàn là một giai nhân. Tại sao hắn lại dùng từ ‘xấu nữ ác độc’ để hình dung nàng? Đây không phải nói hươu nói vượn sao?

Cảm giác được sự của kinh ngạc không tin của mọi người, Triệu đại vương tử khê hừ thật mạnh, cũng không muốn phân trần. Vừa một tiếng, tay phải của hắn vung lên! Tay hắn vừa mới vung ra, tên lính sau lưng lập tức quơ quơ cờ. Trong nháy mắt, một đội cung thủ vận bì giáp tràn ra như hồng thủy. Bọn họ vọt tới phía trước đội ngũ, ngồi xuống, nâng tay, giơ cung về hướng Tôn Nhạc!

Ước chừng một vạn cung tiễn thủ!

Đầu tên lạnh cầm cầm chìa về phía Tôn Nhạc, trong trời đất ngoại trừ tiếng ngựa hí, đó là tiếng hít thở đầy áp lực.

Triệu đại vương tử lạnh lùng nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, xoay mắt nhìn về phía Cơ Ngũ, cao giọng nói: “Thúc tử, ân oán của Triệu cùng Tôn Nhạc không quan hệ đến ngài, xin ngài rời đi! Đừng để trở thành quỷ dưới tên!”

Cơ Ngũ lạnh lùng cười, kéo tay Tôn Nhạc, lấy thân mình chắn trước mặt nàng. Hắn cất giọng lạnh lạnh nói: “Ta cùng với Tôn Nhạc sống chết có nhau!”

“Ha ha ha ha!” Triệu đại vương tử ngửa đầu cười ha hả. Sau khi cười to một trận, hắn cao giọng quát: “Được! Một khi đã như vậy, bốn điện hạ cũng không khách khí nữa!” Hắn lạnh lùng nói, “Nghe nói Thúc tử được trời cao che chở, mũi tên của ta chắc cũng không bắn chết ngài được!”

Nói tới đây, hắn lui về phía sau vài bước, quát lên: “Chuẩn bị giương cung!”

‘Roạt’ một tiếng, vạn cung tiễn thủ đồng thời ngẩng đầu giương cung!

Tôn Nhạc cúi đầu thở dài, nàng từ từ quay đầu lại, nhìn vào mắt Cơ Ngũ đang nắm chặt tay mình. Hai người nhìn nhau cười xong, Tôn Nhạc lại quay đầu về phía đám người Trần Lập, lạnh giọng quát: “Người Triệu chỉ muốn đầu Tôn Nhạc ta! Các người mau mau lui ra!”

Trần Lập yên lặng nhìn nàng, hắn tiến lên mấy bước, đang muốn mở miệng nói chuyện. Đúng lúc này, một trận tiếng vó ngựa truyền đến!

Tiếng vó ngựa này thật sự là dời núi lấp biển, bụi mù cuộn cuộn bốc lên cao đến tận chân trời!

Trên đầu thành, mấy vạn người cả kinh, không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại.

Trên vùng đất mênh mông, vô số kỵ sĩ hắc giáp như nước lũ cuộn cuộn lao về hướng này! Trong nước lũ, một tiếng quát to trong sáng, quen thuộc truyền đến, khiến núi kêu cốc ứng, “Có Sở quốc Nhược Vương ở đây! Ai dám làm tổn thương tỷ tỷ của ta?”

201. Chương 201: Ba Người

Tiếng ngựa phi như nước lũ, tiếng quát như sấm vang!

Trong trời đất, chỉ còn lại một âm thanh,” Có Sở quốc Nhược Vương ở đây! Ai dám làm tổn thương tỷ tỷ của ta? tiếng quát vang vọng thật lâu không dứt.

Tôn Nhạc kinh ngạc, Triệu đại vương tử cũng kinh ngạc! Sắc mặt hần hơi trắng, người đến là hắc giáp kỵ dương danh thiên hạ của Nhược Vương, Triệu quân bọn họ đã từng tự mình lĩnh giáo qua.

Sở quân rất nhiều, nhìn không tới điểm cuối, số lượng đương nhiên không kém Triệu quân. Triệu đại vương tử hí hóp mắt, quay đầu nhìn thoáng qua Tôn Nhạc trên tường thành, lại nhìn thoáng qua Sở quân đang nhanh chóng tới gần. Nếu hiện tại hần hạ lệnh bắn tên, Tôn Nhạc khó thoát khỏi cái chết. Nhưng mà, nếu nàng chết, chẳng phải chính mình sẽ nhận hết tất cả lửa giận của Sở Nhược Vương sao? Binh lính hần mang đến, gần như là đại bộ phận phân binh lực Triệu quốc rồi, nếu chỉ vì một mình Tôn Nhạc mà chôn vùi toàn bộ, thì cực kỳ lỗ vốn a.

Lúc Triệu đại vương tử chần chờ, dĩ nhiên Sở quân càng tới gần hơn. Sở Nhược Vương vung tay lên, ầm ầm một trận âm thanh ầm ĩ, hơn mười vạn Sở quân chỉnh tề dừng bước lại, tản ra bốn phía, cùng Triệu quân chính thức hình thành trận thế hai quân đối chọi!

Nay, Triệu quốc đứng trước cửa thành Đại Việt, phía sau Sở nhân chia mâu về hướng bọn họ!

Đến lúc này thì Triệu đại vương tử cũng chẳng màng công kích Tôn Nhạc nữa. Hần tính đi tính lại, Tôn Nhạc bất quá chỉ là một nữ nhân giỏi võ mồm, hơn nữa, hiện tại thân phận nữ tử của nàng đã bị thế nhân biết, chứ hầu như quốc gia khác cũng sẽ không tiếp tục dùng nàng, có thể nói nàng đã không còn nguy hại.

Hần nghĩ đến đây, bàn tay hướng lên không trung vẽ một cái.

Theo tín hiệu cờ đánh ra, một đám Triệu quân chỉnh tề áp sát về phía bên trái, trong lớp bụi mù đầy trời, người Triệu đã nhanh chóng thối lui qua một bên.

Hần làm việc này là tỏ ý mở đường cho Sở nhân.

Xem ra, nguy hiểm đã trôi qua.

Tôn Nhạc thở ra một hơi, đột nhiên phát hiện cả người mình vô lực. Lúc nàng vươn tay muốn lau đi mồ hôi trên trán liền cảm giác được bàn tay Cơ Ngũ nắm tay mình hơi cứng ngắc.

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía Cơ Ngũ. Lúc này Cơ Ngũ đang nhíu mày, cổ nín khản trương cùng bất an. Hần cảm thấy ánh mắt của Tôn Nhạc liền dời tầm mắt từ trên chiến trường chuyển về hướng nàng. Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt trong suốt như nước hồ thu của Cơ Ngũ lóe lóe nói: “Tôn Nhạc. Ta thực sợ hãi.”

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn hần.

Cơ Ngũ lại mấp máy môi, thấp giọng nói: “Ta e ngại thủ đoạn của Sở Vương. Sợ nàng trở lại bên cạnh hần.” Sóng mắt hần như nước, ẩn chứa nỗi buồn.”Tôn Nhạc. Vì sao sau khi ở chung với nàng. Khi ta vui mừng hay sợ hãi thì tim đều đập nhanh đến không thở nổi?”

Đây chính là yêu a. Khi chân chính yêu một người thì ai mà không lo được lo mất? Tôn Nhạc gắt gao nắm tay của hần, ôn nhu nói: “Nhược nhi là Vương. Nhưng Cơ Lương chàng cũng là người siêu nhiên không thuộc cõi trần. Vừa rồi cái chết cận kề trước mắt chàng không hề run sợ. Vì sao hiện tại lại sợ hãi? Cái chết cũng không thể chia lìa nỗi chúng ta thì trên đời còn có thứ gì có thể khiến chúng ta ly biệt?”

Giọng nói của Tôn Nhạc ôn nhu như nước, chậm rãi mà đến. Khóe miệng Cơ Ngũ giương lên, trên gương mặt tuyệt đẹp không tỳ vết tràn ra một nụ cười, “Không sai, chết cũng không sợ, thì sao lại sợ cái khác?” Hần mới nói tới đây, lập tức nhíu mày bổ sung một câu, “Nhưng cũng không thể không e ngại, phải rồi xa nàng so với chết còn đáng sợ hơn!”

Tôn Nhạc muốn mở miệng cười, thì một trận tiếng vó ngựa đã tinh tường truyền đến. Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đồng thời quay đầu lại.

Đã thấy trên con đường người Triệu nhường ra, đội hắc giáp kỵ sĩ chậm rãi giục ngựa đi về phía trước. Đi tuốt ở hàng trước là một người thanh niên, hần mang giáp tuần lã uy nghiêm, hai tròng mắt như sao nhìn chăm chăm lên trên tường thành.

Người tới chính là Sở Nhược Vương.

Hắc giáp kỵ xuyên qua mấy vạn Triệu quân, trong bụi mù đi vào dưới chân tường thành, cách tường thành vèn vèn năm mươi bước thì dừng lại.

Nhược Vương ngửa đầu nhìn Tôn Nhạc.

Đôi mắt đen nhánh của hắn bị bóng của mũ giáp che khuất, khiến Tôn Nhạc không thấy rõ.

Nhược Vương gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Nhạc một hồi, lại quay đầu nhìn về phía Cơ Ngũ cùng nàng sóng vai mà đứng.

Ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm Cơ Ngũ, hồi lâu cũng không hề chớp mắt. Cơ Ngũ mặt không chút thay đổi cúi đầu cùng hắn tương đối, ánh mắt cũng trầm tĩnh như nước.

Hai người đều không nói chuyện.

Bất tri bất giác, vài chục vạn đại quân cũng cảm thấy khí thế giương cung bạt kiếm giữa hai người này, dần dần, tất cả âm thanh đều tiêu thất, vô số ánh mắt đều hướng về bọn họ, âm thầm đánh giá.

Tường thành rất cao, che lại hai tay Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đang nắm chặt, chính là thân ảnh sóng vai mà đứng, như trời đất tạo nên kia khiến lòng mày Nhược Vương nhú chặt, sắc mặt âm trầm như nước.

Trong một loại áp lực cổ quái, Nhược Vương kéo dây cương, sau khi làm cho con ngựa đang cưỡi hí dài một tiếng, quay đầu hướng về phía Tôn Nhạc kêu lên: “Nhược nhi đã tới chậm, tỷ tỷ có sợ hãi không?”

Ánh mắt của hắn nóng rực nhìn chăm chăm Tôn Nhạc, không bao giờ nghiêng mắt nhìn Cơ Ngũ nữa, tựa hồ ngay lúc đó, hắn đang đứng bên cạnh Tôn Nhạc.

Hai mắt Tôn Nhạc khép hờ, nhện không được nở một nụ cười sáng lạng như hoa, “Không có! Nhược nhi có thể tới, tỷ tỷ rất vui mừng!”

Nàng cũng từng nghĩ tới, nếu gặp được Nhược nhi, hai người có xem nhau như người lạ hay không? Nếu Nhược nhi biết chuyện của Trĩ cơ, có thể coi mình thành cừu địch hay không?

Hắn dung túng Trĩ đại gia hại mình như vậy, làm mình thân hãm hiểm địa, thậm chí việc Triệu quốc tiến công lần này, cũng là do nữ nhân kia công bố thân phận nữ tử của mình mà ra. Nhược nhi hành xử như thế, khi mình gặp lại hắn thế nào cũng phải mắng hắn một phen, thậm chí nghĩ đến chỗ oán hận, nàng còn ước gì có thể đâm hắn một kiếm mới nguôi giận.

Nhưng mà, tất cả suy nghĩ này, vào một khắc bốn mắt nhìn nhau toàn bộ đã tan thành mây khói

Đây là Nhược nhi a, vào lúc mình nguy nan nhất hắn đã đến! Trong lòng hắn, mình thủy chung vẫn là tỷ tỷ!

Gương mặt tuấn lãng này, đã bao lâu mình không được gặp nhỉ? Cũng phải hơn một năm đi?

Cho tới bây giờ Tôn Nhạc mới biết, mình vô cùng nhớ hắn, loại nhớ nhung này rất sâu đậm, làm cho người ta không cách nào nảy sinh hận ý, cũng không thể tin rằng hai người sẽ coi nhau như người xa lạ.

Khóe miệng Tôn Nhạc giương lên, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần trời lên một nụ cười sáng lạng, “Nhược nhi có thể tới, tỷ tỷ thật sự rất vui!”

Một câu này, đã cực kỳ ôn nhu.

Thanh âm của nàng vừa rơi xuống, liền cảm giác cái tay lớn nắm chặt tay của mình kia đang run run. . . .

Tôn Nhạc ngẩn ra, lập tức thần trí trở lại, đưa ánh mắt dời khỏi người Nhược nhi, chuyển hướng Cơ Ngũ, ngửa đầu ôn nhu nói: “Tôi với Nhược nhi là tình cảm tỷ đệ. Cơ Lương, trừ chàng ra, hắn là người thân nhất của tôi.”

Khi nàng nói đến ‘tôi và Nhược nhi là tình cảm tỷ đệ’ thì khóe miệng Cơ Ngũ giương lên, khuôn mặt tuấn tú vốn hơi trắng bệch lại tươi tắn như cũ. Hắn nhìn Tôn Nhạc, cúi đầu, có chút xấu hổ nói: “Ta nghĩ nhiều rồi.”

Tôn Nhạc cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Ngay khi Tôn Nhạc cười sáng lạng với Cơ Ngũ thì tiếng nói nặng nề của Nhượng Vương từ dưới tường thành truyền đến, “Tỷ tỷ, thật sự tỷ không có việc gì chứ?”

“Đúng vậy.”

“Việt nhân chưa từng khinh nhờn tỷ chứ?”

Những lời này vừa ra, Tôn Nhạc liền nghe được tiếng hô hấp của Việt nhân trên tường thành đều ngừng lại.

Tôn Nhạc cười sáng lạng, cao giọng đáp: “Chưa từng!”

“Tốt!”

Nhượng Vương vừa nói vừa giục ngựa quay đầu, quay mắt về phía Triệu đại vương tử, cao giọng quát: “Triệu vương tử, muốn chiến một trận không?”

Triệu đại vương tử nghe vậy sắc mặt xanh mét.

Hắn vẫn còn đang suy tư về vấn đề này, vẫn chưa quyết định được là chiến hay không chiến! Mặc dù chiến một trận, hắn vẫn có khả năng thủ thắng. Nhưng mà, cho dù chiến thắng, hắn đạt được cái gì? Cái gì cũng không được a!

Hai mắt Nhượng Vương như điện chăm chú nhìn Triệu đại vương tử, thấy vẻ mặt hắn như thế, không khỏi ung dung cười, vung tay lên cao giọng quát: “Nếu tỷ tỷ của ta không việc gì, chúng ta cũng không thù không oán! Triệu vương tử, xin mời!”

Hắn đang ở Việt Quốc, lại ra lệnh đuổi khách với Triệu đại vương tử!

Sắc mặt Triệu đại vương tử lại tái đi, hắn gắt gao mấp máy môi, lúc này, một hiền sĩ tiến đến phía sau hắn thấp giọng nói: “Điện hạ, vì sự nghiệp thống trị thiên thu, phải nhẫn nại!”

Triệu đại vương tử gật gật đầu, tay hắn vung lên, lớn tiếng quát: “Rút ——”

Chữ rút vừa ra, người giữ cờ liên tục quơ cờ. Trong nháy mắt, Triệu tốt vốn đứng trước chiến xa liền chuyển ra phía sau xe, xe phía sau chuyển lên trước, chậm rãi lui về.

Người Triệu trải qua hai trường đại chiến liên tục, hiện tại sĩ tốt đã tiến bộ hơn nhiều so với trước kia, rút lui đâu vào đấy, chỉ chốc lát công phu bụi mù liền cuộn cuộn bốc lên đầy trời, dần dần biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Rốt cuộc cũng rút lui!

Đám người Trần Lập mở miệng vui cười.

Lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến, Triệu đại phu Tăng Xuất bịch bịch bịch chạy tới trước mặt Tôn Nhạc, hai tay của hắn chấp lại, cúi đầu có chút xấu hổ nói: “Điện công, cửa thành đã mở, mời người ra gặp gỡ Nhượng Vương!”

Tôn Nhạc nghe vậy đầu tiên là ngần ra, sau đó lại cười nói: “Sở Vương mang đại quân mà đến, Việt nhân e ngại ư?”

Tăng Xuất cúi đầu không trả lời.

Tôn Nhạc ha ha cười, mang theo mọi người dẫn đầu đi xuống dưới thành.

Lúc này, Cơ Ngũ vẫn đang gắt gao nắm tay nàng, hắn chẳng những nắm, hơn nữa còn nắm càng ngày càng chặt.

Tôn Nhạc hiểu được sự bất an của hắn, cũng trở tay cầm ngược lại. Hai tay gắt gao đan vào nhau, mềm mại nhu hòa.

Cửa thành Đại Việt quả thật đã mở ra, dân chúng Việt Quốc lúc này cũng đi ra đầy cả thành, bọn họ nhìn đến Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đi xuống, một đám vươn tay chỉ chỗ không ngớt.

” Mỹ nam kia là Thúc tử? Nghe nói hắn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, quý nữ nào nhìn thấy cũng tâm động, quả nhiên lời đồn không sai!”

“Điền Công Tôn nhạc cũng là một giai nhân.”

“Lấy thân phận nữ tử mà có danh xưng của trượng phu, thực uy phong a!”

“Uy phong thì có tác dụng gì? Triệu quốc dùng toàn lực đuổi giết, cho dù là trượng phu cũng không chịu nổi, huống chi nàng ta lại là phụ nhân? Ở nhà giúp chồng dạy con an nhàn cỡ nào nha.”

Trong tiếng nghị luận cùng chỉ trích không dứt bên tai, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ mặt không thay đổi xoay người, đi ra cửa thành.

Bọn họ mới vừa đi ra, trên tường thành liền truyền đến giọng nói khách khí của Tăng Xuất, “Nhược Vương bệ hạ mang hơn mười vạn quân đến, xin thứ cho ta khiếp đảm không thể mở cửa nghênh đón!”

Hắn dừng một chút, lại đề cao giọng lạnh lạnh nói: “Nếu như bệ hạ có thể đóng quân ngoài năm mươi dặm, ta nguyện đại diện Việt vương nghênh đón bệ hạ vào thành!”

Sở Nhược Vương ha ha cười, hắn vỗ tay trước ngực cao giọng trả lời: “Cô nóng lòng cứu tỷ tỷ, hành sự vội vàng, không được khéo léo, kính xin Việt hầu chớ trách! Ha ha ha. Về phần vào thành thì không cần, cô đón được gia tỷ, lập tức sẽ rời khỏi Việt!”

Tăng Xuất thở ra một hơi thật dài, không chỉ là hắn, tất cả mọi người trong thành đều thở dài nhẹ nhõm.

‘ Chi nha ’ một tiếng, cửa thành Đại Việt đóng lại thật chặt. Nhược Vương thu hồi nụ cười, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc đang đi tới.

202. Chương 202: Nhược Nhi Hành Động

Giờ phút này, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ vẫn tay nắm tay như cũ. Tôn Nhạc dịu dàng mỹ lệ cùng Thúc tử ngọc thụ lâm phong, cứ như vậy sống vai mà đến, giống như trời đất tạo nên!

Nụ cười trên gương mặt tuần lãng của Nhược Vương vẫn như trước, hắn gắt gao nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm nhau, gắt gao nhìn chăm chăm, sau một lúc lâu cũng không chớp.

Dưới ánh mắt bức bách của hắn, Tôn Nhạc tinh tường cảm giác được, bàn tay Cơ Ngũ cầm tay nàng thật chặt. Hắn dùng sức như thế!

Rốt cuộc, sau một lúc lâu, ánh mắt Nhược nhi dời khỏi hai bàn tay đang nắm chặt kia, nhìn về phía Tôn Nhạc.

Khi hai mắt hắn chuyển hướng lên trên mặt Tôn Nhạc thì sự thâm thúy kia nhanh chóng biến mất, trong con ngươi sâu thẳm dần dần trôi lên một chút tủi thân. Hắn gắt gao nhìn Tôn Nhạc, môi mỏng khẽ mím, trong ánh mắt dường như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng tất cả tâm tư, biểu đạt ra chính là hai chữ ‘ tủi thân ’!

Nhược Vương tủi thân nhìn Tôn Nhạc, nhìn tay bọn họ nắm chặt, vẻ mặt lên án.

Hắn lên án nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, không nói câu nào.

Quay mắt về phía hắn, bắt tri bắt giác mặt Tôn Nhạc nghiêng qua một bên, tránh ánh mắt kia. Mặt của nàng vừa nghiêng qua, liền đối diện với khuôn mặt tuần mỹ của Cơ Ngũ bên cạnh. Nhìn hắn, trong lòng Tôn Nhạc liền cảm thấy mãi mãi nguyện.

Lập tức, nàng từ từ quay đầu lại, cùng Nhược Vương bốn mắt nhìn nhau.

Đột nhiên ánh mắt Nhược Vương lóe lóe, từ kinh ngạc đau kịch liệt chuyển thành tàn khốc.

Bất quá ánh mắt hắn chỉ biến hóa trong nháy mắt. Chỉ cần chớp một cái liền bị hắn che dấu một cách hoàn mỹ.

Nhược Vương thả người xuống ngựa, bước đi đến hướng hai người. Hắn đi đến cách hai người chỉ hai bước mới đứng lại. Hai tay chấp lại, Nhược nhi nhếch miệng cười với Cơ Ngũ lộ ra hàm răng trắng bóng “Lần trước sau khi từ biệt Thúc tử. Cô không luôn tưởng niệm. Hôm nay có thể gặp lại. Thực là vô cùng vinh hạnh!”

Cơ Ngũ cười cười hoàn lễ.”Đâu dám đâu dám.”

Nhược Vương xoay đầu lại nhìn về phía Tôn Nhạc. Hắn khẽ thở dài một tiếng. Ánh mắt chuyển thành thâm thúy, tiến lên từng bước đối mặt với Tôn Nhạc.

Đồng thời, tay phải của hắn vươn ra, không nói tiếng nào phủ lên hai tay đang nắm chặt của Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ.

Chỉ thấy hắn nặng nề mà hướng hai bàn tay đang nắm chặt kia. Nháy mắt ngón trỏ bàn tay tay phải nhanh chóng vươn ra, nhẹ nhàng mà gãi gãi trên mu bàn tay Cơ Ngũ!

Nhược Vương làm động tác này vô cùng mềm nhẹ, cực kỳ mờ ám.

Cơ Ngũ từ nhỏ đã tuần mỹ siêu phàm, chán ghét nhất chính là bị nam nhân đụng chạm. Ngón tay Nhược Vương gãi gãi như vậy, trong đầu của hắn còn kinh tởm khó chịu hơn ăn mười con ruồi.

Hắn liền nhẹ buông tay, tránh ngón tay của Nhược Vương!

Nhưng mà, đây cũng là mục đích của Nhược Vương a. Hắn vừa mới lỏng tay Nhược Vương liền thừa cơ vươn tay vào, chặt chẽ nắm lấy tay nhỏ bé của Tôn Nhạc.

Vừa nhanh chóng nắm lấy tay nhỏ bé của nàng đồng thời không nói câu nào tiến lên một bước, một bước này chặt chẽ chen vào giữa hai người, đẩy Cơ Ngũ ra .

Tôn Nhạc cảm giác được Cơ Ngũ rời ra đang muốn xoay đầu nói chuyện, Nhược Vương đã cúi đầu ôn nhu nhìn vào mắt nàng, vô hạn nhớ nhung vô hạn cảm hoài nói: “Tỷ tỷ, lần từ biệt này đã một năm một tháng lẻ ba ngày!”

Tôn Nhạc ngẩn ra: Nhược nhi hắn, thậm chí ngay cả ngày tách ra cũng nhớ rõ như vậy ư?

Tức thì, sự cảm động như thủy triều đánh úp lại. Trong sự cảm động, lời nói vọt tới bên miệng nàng đều quên sạch. Tôn Nhạc nở một nụ cười vui mừng xúc động, nhẹ nhàng trả lời: “Đúng vậy a, từ biệt mấy năm, tỷ tỷ từng nghĩ đến khi gặp lại e rằng cảnh còn mà người đã mất, may là không phải như vậy, may mà. . .”

Nàng nói tới đây thì thực sự đã trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bất tri bất giác thanh âm có điểm nghẹn ngào.

Nhược Vương động thân, hoàn toàn chắn Cơ Ngũ ra phía sau. Hắn như si như say nhìn Tôn Nhạc, hơi hơi hạ mắt, cúi đầu nói: ” Một năm này Nhược nhi luôn sống trong sợ hãi, khi tỷ tỷ chạy đến các nước thì Nhược nhi sợ tỷ tỷ bị đám chư hầu giết, sau khi thân phận của tỷ tỷ bị Trĩ cơ vạch trần, Nhược nhi thống hận mình không thể chạy đến bảo hộ tỷ tỷ, càng vô cùng hối hận hành vi của mình.”

Khi Nhược Vương nói đến Trĩ cơ thì trái tim Tôn Nhạc hoàn toàn co lại, nàng trừng mắt nhìn, vẫn không nhúc nhích cúi đầu lắng nghe .

Tiếng nói chua xót của Nhược Vương vẫn đều đều truyền đến, “Nhưng mà, những chuyện đó cũng không tính là gì! Một khắc Nhược nhi nhận được thư trả lời của tỷ tỷ, đúng là như Thiên Lô bổ trúng, vừa hoang mang lo sợ, vừa kinh hãi rối loạn vừa đau đớn hối hận cực kỳ.”

Hắn nói tới đây, liền nắm lấy tay kia của Tôn Nhạc. Hắn nâng hai tay Tôn Nhạc lên, si ngốc nhìn vào hai mắt Tôn Nhạc, nước mắt nói: “Tỷ tỷ, tỷ là tỷ tỷ của ta, cho dù Nhược nhi nhất thời hồ đồ, tỷ cũng không thể trả lời ta như vậy a! Tỷ tỷ, Nhược nhi chưa từng thống khổ như vậy! Chưa bao giờ hối hận như vậy!”

Nhược Vương nói tới đây hai mắt đã hoe đỏ.

Tôn Nhạc nghe nghe, trong lòng cũng có chút áy náy. Chính là trong sự áy náy nàng có điểm hồ đồ: trong thư trả lời kia ta cũng đâu có viết cái gì nha? Ta chỉ biểu đạt một chút oán hận của mình thôi mà?

Nàng không chú ý tới, khi Nhược Vương nói đến thống khổ hồi hận thì khóe mắt liếc về phía Cơ Ngũ. Đương nhiên, Cơ Ngũ hoàn toàn bị Nhược vương ngăn ở phía sau, chính hắn cũng không nhìn thấy.

Nhược Vương gắt gao nắm hai tay Tôn Nhạc, hắn cầm hai tay nhỏ bé áp lên ngực mình, cổ họng khàn khàn nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi biết sai rồi.”

Biết sai rồi? Hắn nhận sai rồi?

Tôn Nhạc kinh ngạc ngẩng lên đầu nhìn về phía Nhược Vương.

Trái tim Nhược Vương đập dồn dập trong lòng bàn tay nàng. Hai mắt hắn hoe đỏ, giọng chát chát cúi đầu, từ từ nói: “Tỷ tỷ, Trĩ cơ đã bị ta giết!”

Hai mắt Tôn Nhạc tức thì tròn xoe.

Nhược Vương trầm giọng nói: “Tỷ tỷ, tỷ làm việc vẫn có chỗ không ổn a. Trĩ cơ này thiên tính thông minh, lại là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nếu tỷ đã đi ra bước đầu tiên, vì sao còn muốn lưu nàng ở lại trong tay Tề hầu? Chỉ sợ có một ngày nàng tỉnh lại, sau đó dốc toàn lực đả kích hãm hại tỷ tỷ thì sao? Tỷ tỷ, có một ít tai hoạ ngầm chỉ có diệt trừ tận gốc thì sau này mới không lo lắng nữa!”

Tôn Nhạc còn chưa từ trong cơn khiếp sợ tỉnh táo lại.

Nhược nhi cứ nhiên giết Trĩ cơ rồi!

Hắn cứ nhiên đem Trĩ cơ ra giết!

Diệt trừ tai hoạ ngầm, trừ cỏ tận gốc theo lời Nhược nhi nói nàng hiểu được, nàng cũng biết lúc ấy mình buông tha Trĩ cơ, không giết nàng là hành vi ngu xuẩn! Một nữ nhân như vậy ở lại bên người Tề hầu, có thể sẽ gây ra nhiều chuyện xấu! Rất có thể làm ình vạn kiếp bất phục!

Tỷ như, nàng ta ở bên cạnh Tề hầu, sau khi hoàn toàn nắm giữ Tề hầu, dễ dàng xúi bẩy hắn giết mình và Cơ Ngũ!

Tuy rằng lúc ấy nàng phán đoán Trĩ cơ khó có ngày tái khởi, nhưng mà, cái loại phán đoán này dù sao cũng chỉ là suy đoán, cảm xúc cá nhân, có thể sai sót! Để chân chính không lo lắng ngày sau thì chỉ có giết Trĩ cơ!

Suy nghĩ cẩn thận, hành động dứt khoát đúng là Nhược nhi!

Thời khắc này, trong lòng Tôn Nhạc không khỏi trầm nghĩ: Nhược nhi hắn, đã thành một người đủ tư cách làm Vương rồi! Đảo mắt nàng lại nghĩ: Trĩ cơ cùng Nhược nhi ở chung nhiều năm, chưa hắn không có cảm tình. Nhược nhi hắn sợ ta ngày sau có điều bất trắc, nên mới giết trĩ cơ, hắn vẫn dùng mọi cách giữ gìn ta a.

Tôn Nhạc từ lời Nhược Vương nói, nghe ra hắn hoàn toàn biết việc Trĩ cơ là do mình gây nên. Cũng đúng, lúc ấy trong đội ngũ cũng có Kiếm Sư Sở quốc, bọn họ cũng lắng nghe kế mượn đao giết người đó của mình. Nhược nhi hiểu chuyện, hắn lại vô cùng thông minh, chỉ cần nghe mấy lời kia sẽ hiểu được lời mình nói là giả.

Bất quá việc này để cho Nhược Vương biết cũng tốt.

Trong mười vạn quân, ngoài cửa thành đô thành Việt Quốc, ba người rỗng trong bể người này vẫn không nhúc nhích. Tôn Nhạc là kinh ngạc xuất thần, Nhược Vương là lẳng lặng chờ nàng, mà Cơ Ngũ, lại đứng ở một bên, ôn nhu bình thần nhìn Tôn Nhạc. Hắn biết Tôn Nhạc cùng Nhược Vương lâu ngày gặp lại, chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói, bởi vậy cũng không để bụng chuyện Nhược Vương gạt mình ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Nhạc thở ra một hơi thật dài, thấp giọng nói: “Nhược nhi, lúc ấy tỷ tỷ thật sự rất đau lòng! Thật sự rất đau lòng.” Nàng nói tới đây, lại thở dài một tiếng, không biết tại sao, nhưng lời này trước kia nàng đã tập luyện trong đầu vô số lần, vô số lần chuẩn bị sau khi gặp lại Nhược nhi liền chỉ trích hắn, biện bạch với hắn. Nhưng khi chuyện xảy ra trước mắt, một chữ nàng cũng không muốn nói.

Trong tiếng thở dài, Tôn Nhạc thấp giọng nói: “Bất quá mọi chuyện cũng đã trôi qua, đều đã trôi qua.”

Tiếng thở dài nhập vào trong gió, thật lâu không dứt, Nhược Vương nhìn Tôn Nhạc, gật gật đầu. Hắn giương mắt nhìn về phía đầu tường thành Đại Việt. Trên đầu thành, đứng đầy Việt nhân, trong đó có không ít Vương Tôn quyền quý vận y phục tởn tưng.

Đôi mắt hung tàn của Nhược Vương sau khi đảo qua một đám Việt Nhân xem náo nhiệt, hắn liền nắm tay Tôn Nhạc đi thẳng về phía trước, “Tỷ tỷ, lên ngựa rồi hãy nói chuyện đi.”

“Được.”

Tôn Nhạc lên tiếng, sau đó đầu vừa chuyển liền tìm kiếm Cơ Ngũ.

Chỉ chớp lát, nàng ở bên kia thấy được Cơ Ngũ ngọc thụ lâm phong, chống lại đôi mắt thanh tịnh ôn nhu của hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Cơ Ngũ hướng nàng cười ôn nhu, Tôn Nhạc không tự chủ được cũng mỉm cười với hắn.

Nhược Vương đứng ở bên cạnh, nhìn thấy hai người bốn mắt nhìn nhau, bàn tay nắm tay Tôn Nhạc không khỏi căng thẳng.

Tay hắn vừa mới nắm thật chặt liền khôi phục bình thường, chính là Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc không chú ý tới, trong đôi mắt Nhược Vương thoáng hiện lên sự hối hận khôn cùng: nếu sớm biết mình mình gửi một cuộn thẻ tre muốn tỷ tỷ tha cho Trĩ cơ một lần sẽ làm cho hai người này ở cùng một chỗ, ta nhất định sẽ không gửi cuộn thẻ tre như vậy, ta nhất định sẽ giết Trĩ cơ!

Trong lòng hắn buồn đau, không khỏi kéo tay Tôn Nhạc, cười hớ hớ nói với nàng: “Tỷ tỷ, Nhược nhi vẫn luôn muốn tới tìm tỷ, vừa an bài tốt một việc trong quốc nội, liền biết người Triệu muốn động binh tới giết tỷ tỷ, liền vội vàng điều binh, bố trí. May mà tới kịp.”

Hắn thuận miệng nói tới đây, nhưng trong lòng trào ra một ý nghĩ khiến chính hắn khiếp sợ. Hắn dừng bước lại, xoay người nắm hai vai Tôn Nhạc, hướng tới nàng đánh giá từ trên xuống dưới, nhìn nhìn, hai tay hắn duỗi ra, gắt gao ôm Tôn Nhạc vào trong ngực, thanh âm run rẩy nói: “May mà tới kịp, may mà tới kịp”

Hắn một lần lại một lần lặp lại mấy chữ này, giọng nói khàn khàn, cánh tay ôm Tôn Nhạc cũng run run.

Tôn Nhạc cảm động không kịp, vươn tay ôm lại hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Không có việc gì rồi, đều đã trôi qua! May mà Nhược nhi tới kịp, để xem không phải tỷ tỷ cũng không hề bị tổn thương sao?”

Tôn Nhạc cũng nghĩ mà sợ: nếu Nhược nhi tới chậm nửa canh giờ nữa, cũng chỉ có thể nhật xác ỳnh.

Hai người vẫn chưa đi trước đến ngựa, nói chưa xong liền ôm thành một khối. Lần này, bất kể là Sở nhân, hay là Việt nhân trên đầu thành đều hai mắt nhìn nhau. Đặc biệt Việt nhân lại càng giật mình, bọn họ từng tận mắt thấy Tôn Nhạc cùng Thúc tử gần bó thương yêu, tại sao bỗng chốc, Sở Nhược Vương lại thân mật với Điền công như thế?

203. Chương 203: Thấu Hiểu

Ôm một hồi, Nhược Vương cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, đi cùng Nhược nhi đi.”Hắn nói tới đây, cảm giác được thân hình Tôn Nhạc nhẹ nhàng giã hai cái, thoát khỏi lồng ngực của mình, Nhược Vương thuận thể buông ra, lại bổ sung một câu, “Tỷ cùng Thúc tử theo ta quay về Sở đi.”

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, chuyển hướng Cơ Ngũ bên cạnh, cười một tiếng, sóng mắt như nước, “Việc này cứ để Cơ Lương làm chủ đi.”

Hai tay Nhược Vương đặt ở bên chân không khống chế được run rẩy, một chút đau kịch liệt kèm theo sát khí chợt lóe lên.

Cơ Ngũ nghe Tôn Nhạc nói mọi chuyện do mình làm chủ, trong lòng ấm áp, hân ôn nhu nhìn vào mắt Tôn Nhạc, cũng mỉm cười, “Tôn Nhạc quyết định là được.”

Tôn Nhạc nghe vậy khẽ thở dài: “Để cho tôi cân nhắc mấy ngày.”

Nàng suy nghĩ: theo Nhược nhi trở lại Sở quốc tất nhiên là tốt nhất, nhưng mà, Cơ ngũ tất sẽ không vui. Hân vốn được thế nhân kính ngưỡng, ngày ngày tự do tự tại, ta không thể để cho hân chịu ngọt ngat.

Nhưng mà, nếu không trở về Sở quốc, chúng ta có thể chạy đi đâu? Không đúng, nếu như ta muốn cùng Cơ Ngũ sống một cuộc sống tự do, phải giải quyết chuyện của Triệu quốc! Nhưng mà, phải làm như thế nào mới có thể giải quyết đây?

Trong suy tư, Tôn Nhạc Cơ Ngũ mỗi người ngồi trên một chiếc xe ngựa, đi theo đội ngũ Sở quân chậm rãi tiến về phía trước.

Hơn mười vạn Sở quân chậm rãi tiến lên, khiến bụi mù bốc lên đầy trời.

Nhược Vương giục ngựa đi bên cạnh Tôn Nhạc xe ngựa. Hân nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong xe ngựa, không khỏi khẽ thở dài: “Tỷ tỷ, tỷ thực sự trở nên xinh đẹp rồi.”

Nói đến đây, thanh âm hân nặng nề.”Tỷ tỷ. Trước kia ở Cơ phủ, Nhược nhi từng nói. Nếu mặt tỷ tỷ có thể khôi phục bình thường Nhược nhi sẽ giống trống khua chiêng cười tỷ tỷ làm vợ trước mặt người trong thiên hạ. Hiện tại tỷ tỷ đã trở nên xinh đẹp nhưng lại xa cách Nhược nhi rồi.”

Lần này gặp lại, Nhược Vương tinh tường cảm giác được. Mặc kệ mình làm như thế nào. Tôn Nhạc đã không còn thân mật khăng khít giống như trước kia nữa. Bất cứ lúc nào nàng cũng bận tâm cảm thụ của Cơ Ngũ!

Tôn Nhạc nở nụ cười, sóng mắt liếc về phía xe ngựa Cơ Ngũ. Nhẹ nhàng mà nói: “Nhược nhi đã là người lớn rồi.” Dừng một chút, nàng còn nói thêm: “Cho dù là tỷ đệ, cũng phải có khoảng cách nam nữ.”

Nhược Vương nghe vậy khuôn mặt tuần tú lập tức trầm xuống.

Hân hít một hơi thật sâu, vừa đề lửa giận xuống vừa nói: “Khoảng cách nam nữ? Tỷ tỷ nói khoảng cách nam nữ với ta ư?”

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, chống lại gương mặt đang cực lực áp chế lửa giận của Nhược Vương cúi đầu nhẹ nhàng mà trả lời: “Nhược nhi, ta thật sự thích.”

Hai chữ ‘Cơ Ngũ’ còn mắc trong họng, Nhược Vương đã vừa vội vừa giận quát: “Tỷ tỷ!”

Hân hét to một tiếng, đứng lúc chặn ngang lời nói của Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn Nhược Vương, nhìn vẻ mặt hân bi thương mà đau đớn kịch liệt.

Sau một lúc lâu, môi giật giật. Nàng rất muốn nói, “Nhược nhi, cả đời làm tỷ đệ không tốt sao?” Nàng lại muốn nói, “Nhược nhi quên tỷ tỷ đi, dưới gầm trời này có vô số mỹ nhân, người nào cũng có thể mang đến thỏa mãn cùng hạnh phúc cho đệ.”

Nhưng mà, những lời này một câu nàng cũng nói không được, nàng thấy hiện tại trong lòng ngực Nhược Vương có một cỗ lửa giận hừng hực, căn bản hiện tại không phải thời cơ thích hợp để nói những lời này.

Nhược Vương hét to một tiếng, đã sớm làm ọi người chung quanh đều kinh hãi. Cơ Ngũ vén rèm xe lên, thảnh thơi nhìn về hướng hai người. Nhìn nhìn, trong hai tròng mắt như nước hồ thu kia tràn đầy vui mừng hân hoan.

Nhược Vương gắt gao mím môi mỏng, trên gương mặt tuần lãng khi thì xanh, khi thì trắng bệch. Tất cả mọi người đều nhận thấy hân sắp phát hỏa. Trong thời gian ngắn, người xung quanh đều tiêu thất, chỉ có tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lăn, tiếng bước chân tràn ngập trong không khí.

Tôn Nhạc nhìn Nhược Vương, không tiếng động thở dài một hơi.

Nhược Vương xanh mặt, bàn tay hân nắm dây cương đang run rẩy, hân mắt thật lớn khí lực, mới khiến ình không vọt tới trước mặt Cơ Ngũ, một kiếm chém chết tên nam nhân yếu đuối vô vị này!

Thở ra một hơi, lại thở ra một hơi, một lúc lâu sau, sắc mặt Nhược Vương rốt cuộc cũng khôi phục bình thường.

Thời gian trôi qua cực kỳ nhanh, trong bụi mù đầy trời, tiếp qua hai trăm dặm, liền tới Ngô cảnh*. Lúc này, thỉnh thoảng lân cận có mấy nhóm sĩ tốt lãng vãng, xem ra đại quân Sở quốc đến, khiến cho Ngô hầu bất an a.

(*Vùng Nam Giang Tô, Bắc Chiết Giang)

Tôn Nhạc nhìn thoáng qua một đám trinh sát Ngô quốc năm mươi người, thở dài ra một hơi, chuyển hướng Nhược Vương nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ nghĩ kỹ rồi, chúng ta tạm thời không trở về Sở quốc đi.”

Nhược Vương ngẩn ra.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, chau mày, trầm giọng nói: “Tỷ tỷ tỷ đã suy nghĩ cẩn thận chưa? Hiện tại tuy rằng Triệu quân đã rút lui, nhưng các nước chư hầu sợ là không ai dám thu lưu tỷ nữa. Hơn nữa, thân phận nữ tử đã lộ, thỉnh thoảng còn có thích khách tới, mà đội hộ vệ bên cạnh tỷ đã chết hơn phân nửa, đã không còn khả năng che chở cho tỷ rồi. Tỷ tỷ, hiện tại ngoại trừ Sở quốc, tỷ không còn chỗ nào để đi đâu!”

Tôn Nhạc cười cười, ánh mắt sáng ngời, thần thái tự tin, “Ta có chỗ đi! “

Nàng quay đầu nhìn về phía Nhược Vương, cười rất tà ác, “Nhược nhi, chúng ta sắp đến Ngô quốc rồi!”

“Ừ.” Nhược Vương kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, nhìn nét mặt nàng đột nhiên trở nên phần chấn, nhìn nhìn, hắn đột nhiên nghe được cõi lòng mình vừa say mê lại vừa tan nát.

Tôn Nhạc không phát hiện được sự dị thường của hắn, ánh mắt nàng ngăm về hướng Ngô quốc, tự nhiên mà nói: “Người Triệu từ Việt quay về Triệu, cần phải đi qua Ngô! Theo hành tung mà phỏng đoán, hiện tại bọn họ đã tiến nhập Ngô cảnh.”

Tôn Nhạc nhẹ nhàng cười, ánh mắt chuyển thành âm u, “Nhược nhi gọi cho ta một người nhanh mồm nhanh miệng, ta có lời muốn truyền đạt cho Ngô hầu.”

Nhược Vương nhanh chóng phản ứng kịp, “Tỷ tỷ, tỷ muốn mười vạn Triệu quân kia lưu lại?”

“Đúng! Nhược nhi quả nhiên thông minh.” Tôn Nhạc hí mắt nhìn mây núi liên miên, nói: “Đến lúc đó, còn cần Nhược nhi ra tay! Chúng ta tiền hậu giáp kích, cần phải tiêu diệt toàn bộ Triệu tốt!”

Nàng nói tới đây, ánh mắt như gợn sóng nhìn về phía Nhược vương, cất giọng vô cùng ôn nhu, “Nhược nhi vì cứu tỷ mà đến, nếu chỉ cứu được tỷ ra, hao tài tổn của không lập công trạng gì đã lui binh, sẽ bị người trong thiên hạ khinh thường. Nhưng nếu như Nhược nhi có thể tiêu diệt toàn bộ người Triệu, mọi người trong thiên hạ sẽ kính sợ đệ. Đến lúc đó ‘Uy danh Sở quốc truyền hậu thế, ai nghe thấy cũng hoảng hồn thối lui’. Đệ muốn giúp đỡ Tôn Nhạc ta, sẽ không ai dám đụng đến một sợi lông của ta! Ngày sau đệ muốn che chở người khác, những kẻ muốn rục rịch sẽ biết cân nhắc nặng nhẹ một chút.”

Nàng mỉm cười nói: “Chỉ cần một trận chiến này không có tổn thất, danh tiếng của Nhược Vương sẽ dương oai khắp thiên hạ.”

Tôn Nhạc nói xong mấy câu này hồi lâu cũng không nghe Nhược Vương trả lời.

Tôn Nhạc ngẩn ra biểu tình không khỏi cứng đờ.

Nhược Vương lẳng lẳng nhìn Tôn Nhạc, lẳng lẳng nhìn nàng, hồi lâu sau, hắn trầm giọng thở dài: “Tỷ tỷ muốn ta xuất binh, chẳng lẽ Nhược nhi còn có thể từ chối sao? Tỷ tỷ, tỷ đã đem kỹ năng của thuyết khách ra dùng với ta, xem ra ở trong lòng tỷ tỷ cuối cùng vẫn không tin tưởng Nhược Nhi a.”

Tôn Nhạc trợn tròn mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên, quay đầu đi.

Nhược Vương thấy Tôn Nhạc không được tự nhiên cũng không nói thêm cái gì, hắn chỉ vô cùng buồn bã thở dài một tiếng. Tiếng thở dài kia vừa ra mặt Tôn Nhạc lại đỏ tới mang tai.

Nhược Vương vẫy tay, nói với một kiếm khách tiến lại gần mình: “Kêu Khánh Ác lại đây.”

“Dạ.”

Kiểm khách kia lên tiếng đáp lời, giục ngựa về hướng xe ngựa của nhóm hiền sĩ.

Kiểm khách đi rồi, Tôn Nhạc vẫn còn ngượng ngùng. Những lời Nhược Vương mới nói thật sự không sai, mới vừa rồi nàng đã dùng miệng lưỡi cổ động hẳn.

Nhạc cẩn thận suy nghĩ, kỳ thật cũng không phải là không tin tưởng. Chẳng qua là nàng cảm thấy đại sự như động binh chinh chiến, Nhược nhi không có khả năng tùy ý mình. Nàng chỉ vì muốn mọi chuyện ổn thỏa mới nói như vậy. Nhưng cũng phải nói lại, nàng cũng không thể tin chính mình chỉ cần mở miệng là Nhược Vương đồng ý xuất chiến, loại ý nghĩ này thay vì nói không tin tưởng thì nói là không tự tin càng đúng hơn.

Trong yên lặng, một chiếc xe ngựa nhanh chóng tới gần, màn xe xốc lên, một hiền sĩ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi gương mặt trắng noãn, có ba chòm râu dài hướng về phía Nhược Vương chấp tay trước ngực nói: “Bệ hạ? Có gì phân phó?”

Nhược vương chỉ Tôn Nhạc, nói: “Khánh Ác, cô muốn người đến Ngô quốc, gặp mặt Ngô hầu, được không?”

“Dạ.”

Nhược Vương gật gù đầu, chỉ Tôn Nhạc, “Đây là Điền công, sau khi gặp mặt Ngô hầu cần nói cái gì, nàng sẽ dặn dò người.”

“Dạ.”

Tôn Nhạc thấy xe ngựa Khánh Ác tới gần, lập tức vươn đầu ra thấp giọng giao phó.

Nàng không có ý đề thấp tiếng nói, Nhược Vương có thể dễ dàng nghe được. Bất quá hẳn lại không lắng nghe, chẳng những không lắng nghe, hẳn còn giục ngựa rời khỏi hai người một chút, nhìn về núi xanh mờ ảo nơi xa mà xuất thần.

Lời Tôn Nhạc muốn nói nói kỳ thật chỉ có vài câu, khi nàng dặn dò thì liền phát hiện Nhược Vương cố ý tránh đi. Hành vi của Nhược Vương, khiến trong lòng nàng lại càng không thoải mái. Mơ hồ, nàng cảm thấy mình quả thật đã xúc phạm tới Nhược Vương.

Tôn Nhạc vừa nói xong, Khánh Ác liền dẫn theo một ít hiền sĩ kiểm khách tăng tốc đi tới hướng Ngô quốc.

Nhược Vương vẫn nhìn chân trời xuất thần, tựa hồ không phát hiện đám người Khánh Ác rời đi. Hắn kinh ngạc nhìn chỗ núi xanh liên miên kia, thầm nghĩ: vì sao tỷ tỷ còn không tin ta? Chẳng lẽ là bởi vì việc Trĩ cơ? Không đúng, việc Trĩ cơ không quan hệ đến chuyện này, hành vi vừa rồi của nàng rõ ràng là theo bản năng.

Chẳng lẽ, trong lòng tỷ tỷ thủy chung vẫn có một bức tường, cho tới bây giờ ta vẫn chưa tiến vào được?

Trong khoảng thời gian ngắn, tình cảnh từ thuở nhỏ quen biết tới nay, hai người ở chung nhất nhất chảy qua trong lòng hắn.

Khi đó, mình cơ khổ không nơi nương tựa, không có áo cơm thì nàng ôm mình khóc, “Nhược nhi, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau đi.”

Sau đó, trong nửa năm ở chung kia, hết thấy mọi chuyện lớn nhỏ nàng đều tự mình làm, cho tới bây giờ cũng chưa hề yêu cầu mình. Hắn vẫn cho là Tôn Nhạc cưng chiều mình, nhưng bây giờ nghĩ lại, việc này cũng có thể là vì nàng không thực sự coi mình là người nhà a, giữa mình cùng nàng vẫn có sự xa cách.

Chính là bởi vì xa cách, nàng mới tình nguyện tự thân tự lực làm, khỏi hao tổn nước miếng tới yêu cầu mình a. Nhưng vì sao đã ở chung như vậy vẫn còn xa cách? Chẳng lẽ là bởi vì trong lòng tỷ tỷ có tường cao lấp kín?

Nghĩ đến đây, Nhược Vương lại thở dài một tiếng, hắn lại nghĩ: Hơn một năm trước, nàng ôm mình nói, nam nhân nàng muốn phải chỉ có một nữ nhân là nàng.

Yêu cầu này của nàng, đã hơn một năm nay mình vẫn luôn suy nghĩ. Đặc biệt sau khi nghe được tin tức Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ ở chung một chỗ, bất cứ thời khắc nào mình cũng đều suy nghĩ.

Chẳng lẽ, tỷ tỷ yêu cầu như thế, cũng không phải bởi vì sự ghen tỵ của nàng hơn xa người thường? Chỉ là vì nàng không tự tin, cũng không tin tưởng hẳn? Nàng cảm giác rằng nếu mình có những nữ nhân khác, sẽ vứt bỏ nàng không để ý, sẽ không còn quý trọng yêu thương nàng nữa?

Đúng rồi, nàng lựa chọn Cơ Ngũ nam nhân đơn giản này, chỉ vì nam nhân như vậy có thể khiến nàng không còn sợ hãi! Có thể cho nàng tự tin một chút!

Đúng rồi, nhất định là như vậy!

Tỷ tỷ của ta vẫn là một người nhất gan, nàng sinh hoạt cẩn thận, nàng cẩn thận ở chung với mọi người, nàng không dám yêu cầu người khác, nàng cũng không dám tin tưởng người khác.

Nàng, trên thực tế vẫn không biết, vẫn không tin, địa vị của nàng ở trong lòng mình cao như thế nào! Ta bỏ quốc sự, hao tài tốn của, hao phí vô độ mang theo đại quân vượt qua vạn dặm tới cứu nàng, nhưng nàng vẫn là không dám trực tiếp yêu cầu ta ra quân.

Thì ra, cho tới bây giờ nàng vẫn không tin, ta thích nàng, cưng chiều nàng, yêu nàng như thế, ta không thể không có nàng a! Cho dù tất cả nữ nhân trong thiên hạ gộp lại một chỗ, cũng không bằng một mình Tôn Nhạc.

204. Chương 204: Lại Khiến Thiên Hạ Chấn Động

Khánh Ác đi rồi, Tôn Nhạc vẫn chưa an bài xong. Nàng vốn chuẩn bị tới bàn bạn với Nhược Vương, nhờ hẳn ra mặt.

Hiện tại thấy hẳn bởi vì mình không trực tiếp mượn binh mà tức giận, cũng không dám tới thương lượng nữa. Nàng hơi nhếch môi, liền ra lệnh cho xe ngựa chạy về hướng nhóm hiền sĩ Sở quốc. Không đến một khắc đồng hồ, nàng đã an bài hết thấy thật thỏa đáng.

Tôn Nhạc trở lại tuyển đầu của đội ngũ, sau khi lấy lòng cười cười với Nhược Vương, chuyển qua Cơ Ngũ thần bí cười nói: “Cơ Lương, sao chàng không viết một phong thư đưa cho Tề hầu, nói toàn quân của Triệu đại vương tử bị giết, ngay lúc này trong Triệu cảnh không còn tinh binh! Nếu Tề nhân thời cơ này lấy danh nghĩa báo thù tiến đánh, có thể đoạt một nửa giang sơn Triệu quốc!”

Tôn Nhạc vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngẩn ra, Cơ Lương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên: “Lời ấy là thật sao? Tôn Nhạc, từ nay về sau nàng có thể không e ngại người Triệu nữa rồi!” Cơ Lương nghe thế, phản ứng đầu tiên cũng không phải là mừng cho nước nhà của hắn đã lớn mạnh, mà là không lo cho sự an toàn của ta nữa a! Trong lòng Tôn Nhạc cảm động một trận, nàng cười khanh khách nói: “Đúng vậy!”

Nàng nói tới đây, cảm khái nói: “Đáng tiếc các nước chư hầu quá coi trọng thanh danh, bằng không Tấn Ngụy Tề ba nước đồng thời giáp công, Triệu không bị tiêu diệt cũng khó có ngày tái khởi!” Nàng nói tới đây, cười nhạt, ngẫm nghĩ nói: “Có lẽ, Ngụy cũng có thể dùng danh nghĩa báo thù mà tiến công!”

Đôi mắt thâm thúy của Nhược Vương nhìn Tôn Nhạc chăm chú, nghe vậy cười nói: “Sao tỷ tỷ không ghi vài câu? Cô phải một người đi Ngụy quốc dâng cho cho Ngụy hầu là được.” Tôn Nhạc gật đầu cười, giờ khắc này, nàng vô cùng tự tin phần chần, tựa hồ toàn bộ mười vạn Triệu tốt của Triệu đại vương tử đã bị chôn vùi ngay trước mắt!

Đám người Nhược Vương, Cơ Ngũ đánh giá Tôn Nhạc, trong lòng vừa tò mò, vừa không tin: Triệu tốt có đến mười vạn a! Xe cũng có tám trăm! Tôn Nhạc dựa vào cái gì mà tự tin như vậy?

Trong Ngô cung. “Bệ hạ. Tín Vương có việc gấp cầu kiến bệ hạ!” Ngô hầu là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, sắc mặt tái nhợt xanh đen. Thời gian dài chìm đắm trong tử sắc đã vét sạch thân thể của hắn. Thân hình cao gầy kia chỉ đợi gió thổi là bay. Mấy năm qua mấy nước hỗn chiến không ngớt, nước Ngô cách xa Trung Nguyên, lại có chút an bình.

Lúc này Ngô hầu dựa nửa người trên giường. Miệng ngậm một quả nho, bên cạnh và sau lưng hẳn có ba cơ thiếp vừa cười vừa tranh nhau nịnh nọt quyến rũ hẳn.

Sau khi nghe thái giám cấp báo, Ngô hầu không thèm để ý chút nào phất phất tay, kêu lên: “Gọi Vương thúc vào đi.”

“Dạ.”

“Tuyên Tín Văn Vương tấn kiến ——”

Trong tiếng hô the thé của thái giám một gã béo trung niên mang theo hai hiền sĩ, vội vã đi vào phía trong đại điện. Gã béo trung niên kia còn vừa đi vừa lau dầu mỡ dính trên mặt béo phì và quần áo, vẻ mặt lo âu khấn nguyện.

Chỉ chốc lát ba người liền tới trước mặt Ngô hầu, gã béo trung niên Tín Văn Vương thi lễ thật sâu, vội vàng kêu lên: “Bệ hạ! Đại sự không ổn!”

Ngô hầu nghe vậy nhướng mày, hẳn thấy mọi anh đào xinh đẹp đang để sát vào móm rượu ra, không vui nói: “Lại xảy ra chuyện gì?”

Tín Văn Vương thở hổn hển một hơi, giọng nói vẫn dồn dập như cũ: “Bệ hạ, Nhượng Vương dẫn hơn mười vạn Hắc Giáp Quân, xe hơn một ngàn hai trăm chiếc đến gần Ngô cảnh!”

Ngô hầu hơi nổi giận, hẳn trừng mắt nói: “Việc này không phải người đã sớm bẩm cho cô biết rồi sao? Cô cũng đã sớm sai người đi xử lý. Tại sao hôm nay lại đến đây trễ nhãi nữa?”

Ngô hầu một hơi nói xong câu đó, một ngụm đàm liền ngăn giữa yết hầu hẳn. Bốn nàng bên người vội vàng chụp chụp lưng, xoa xoa ngực, giúp Ngô hầu thuận khí.

Tín Văn Vương chờ Ngô hầu thuận khí xong liền vội vàng giải thích: “Bệ hạ an bài, thần đã làm theo. Nhưng bệ hạ, lần này thần được biết một chuyện rất kinh người!”

Tín Văn Vương ngẩng đầu lên nhìn Ngô hầu, kêu lên: “Sở Nhượng Vương dẫn Hắc Giáp Quân tiến lại, cũng không chỉ vì cứu đồ bỏ tỷ tỷ kia, mà là muốn lập uy mà đến!”

“Lập uy, lời này nghĩa là sao?”

“Bệ hạ, Sở Nhượng Vương kia mười hai tuổi tiếp chương vị trí tù trưởng, chưa đến ba năm, hẳn liền nhất thống Sở tự lập là vương. Ba năm trước đây, Tề Ngụy Hàn liên quân đánh Sở, Sở lại đại thắng! Bệ hạ, hiện tại lại ba năm trôi qua! Ba năm rồi, lấy tính cách Sở Nhượng Vương lần trước đã tự tiện nhòm ngó ngôi báu, tự lập là vua, vì sao đến bây giờ vẫn lẳng lặng không có động tĩnh gì?”

Ngô hầu nghe đến đó, trên gương mặt gầy thoát xanh thoát trắng, có thể thấy được lông mày rõ ràng giật giật. Hẳn vội vàng vươn tay ấn lấy mày, nói: “Nói tiếp.”

“Dạ.”

“Lần này Điền Công Tôn nhạc ở Việt bị người Triệu công kích, hẳn tiến đến cứu viện. Bệ hạ, lấy sự tình nhuệ của Hắc Giáp Quân Sở Nhượng Vương, lấy sự bạo liệt của Sở Nhượng Vương, hẳn có thể chỉ vì cứu một nữ tử mà tới tận đây, sau đó thanh thần ổn định trở lại Sở quốc sao?”

Ngô hầu cau mày nói: “Điền Công Tôn nhạc là tỷ tỷ của Sở Nhượng Vương, hẳn cứu được nàng liền trở lại Sở quốc cũng có khả năng.”

“Nhưng bệ hạ, ba năm trước đây Hắc Giáp Quân đã đối đầu liên quân ba nước mà vẫn toàn thắng, ba năm sau thì sao? Bệ hạ, hiện tại bên người Sở Nhượng Vương, hiền sĩ trí giả có Thận tử, Ngưu ông, Đỗ Tấn, Mông Điền, đám người Tôn Nhạc, kiếm khách có năm ngàn. Trong đội ngũ của hẳn, còn thêm một Thúc tử!”

Ngô hầu kinh hãi, thân mình hẳn nghiêng về phía trước, vội vàng hỏi: “Thúc tử lại để Sở Vương sử dụng sao?”

Tín Văn Vương lắc đầu, nói: “Không, Thúc tử cùng Điền Công Tôn Nhạc có gian tình, hai người như hình với bóng.” Dừng một chút, Tín Văn Vương nhìn Ngô hầu chăm chăm, ngữ khí nặng nề dài giọng nói: “Bệ hạ, Sở Nhượng Vương trải qua ba năm tu dưỡng như thế, thực lực của một nước sung mãn, hắc giáp

binh lại dương danh thiên hạ, hiện tại bên cạnh hần đầy trí sĩ kiếm khách, hơn nữa còn có Thúc tử là người mang thiên mệnh!”

Tín Văn Vương vừa dừng lại, nặng nề thêm một câu, “Trọng yếu nhất là, nếu hần chỉ vì cứu Tôn Nhạc, cứu người xong thì lập tức từ Việt trở về Sở đi, nhưng bây giờ vì sao lại dẫn đại quân thẳng tiến đến hướng Ngô quốc ta?”

Ngô hầu giật giật miệng, lông mày của hần càng nhảy nhanh hơn, nhảy đến đầu hần choáng váng. Xòe bàn tay ra chặt chẽ giữ mày lại, Ngô hầu nói: “Không phải người đã nói sao? Sở nhân là hướng về người Triệu mà đến!”

Tín Văn Vương nghe đến đó, chỉ tiếc rên sất không thành thép gầm lên một tiếng, “Bệ hạ, thần nói nhiều như vậy, đó là báo cho bệ hạ biết, Sở Nhược Vương tuy nói là hướng người Triệu mà đến, thực tế là âm mưu nhóm ngó giang sơn Ngô quốc ta!”

Tín Văn Vương nói tới đây, thi lễ thật sâu, lấy đầu gối xuống đất trầm giọng nói: “Bệ hạ, chúng ta vạn lần không thể đánh nhau với Sở quốc nha.”

Đầu hần chấm đất, cất giọng buồn bực: “Tình thế hiện nay, chúng ta nhất định không thể để cho Sở nhân lấy cớ công kích quốc gia chúng ta ! Không phải Sở Nhược Vương hướng người Triệu mà đến sao? Để cho hần cùng với người Triệu đánh nhau đi! Bệ hạ, người Triệu cách xa chúng ta mấy vạn dặm, lại không hề lui tới, tại sao chúng ta phải cung cấp lương thảo, đường đi cho chúng? Bệ hạ, vì một vị khách xa lạ không hề liên quan mà đắc tội hàng xóm cường hãn, đây không phải là việc người khôn ngoan nên làm a!”

Ngô hầu nghe đến đó, cuối cùng nghe ra Tín Văn Vương có biện pháp giải quyết, điều này làm cho hần thở dài nhẹ nhõm một hơi. Lập tức hần liên tục huy động tay phải nói: “Vương thúc có chuyện gì cứ nói!”

“Dạ!”

“Bệ hạ nếu như Sở Nhược Vương muốn công kích quốc gia chúng ta, đương nhiên phải mượn cớ! Mà cái cớ hần lấy đó là người Triệu! Một khi đã như vậy, chúng ta chặt đứt lương thảo cung ứng cho người Triệu, hạ thần lại phái người thiêu lương thảo của người Triệu đuổi bọn họ chạy tới Sở cảnh là được. Kể từ đó, chúng ta lấy lòng Sở Vương, cũng không cần lo hần lấy cớ tấn công Ngô nữa!”

“Tốt lắm! Người đi làm đi!”

“Dạ!”

“Chậm đã! Thúc tử ở Sở? Cô muốn mời hần, được không?”

Ngô hầu nói đến đây, trong con ngươi lồi đục ngầu lờ ra một chút hưng phấn cùng tinh quang. Cho dù hần tửu sắc vô độ, nhưng trong thời loạn này cũng vẫn có khát vọng chinh phục muốn thông qua Thúc tử biết đến thiên mệnh, là thứ các quốc gia chư hầu trong thiên hạ khát vọng có được nhất.

“Dạ được!”

“Đi thôi!”

“Dạ!”

Lúc này, Triệu quân đã tiến nhập Ngô cảnh chừng trăm dặm. Triệu đại vương tử là một người chí lớn nhưng tài mọn, sau ngày triệt binh rời đi Việt Quốc, hần càng nghĩ càng không an tâm, dù sao hiện tại hần một mình xâm nhập cách Triệu quốc vạn dặm. Dưới tình huống như vậy, nếu sở nhân mạnh mẽ công kích, hậu quả càng tưởng tượng càng không thể chịu nổi.

Bởi vậy, đại vương tử sợ hãi trong lòng lập tức sai sĩ tốt ném đi một nửa lương thảo, vội vàng chạy tới Ngô quốc chuẩn bị sau khi đến Ngô cảnh lại hướng Ngô hầu yêu cầu lương thảo bổ sung.

Chuyện này có mười phần nắm chắc, bởi vì lúc đến mượn đường Ngô quốc Ngô hầu đã từng đáp ứng.

“Điện hạ! Không được!”

Một kiếm khách vội vàng chạy tới hướng hần.

Triệu đại vương tử cả kinh, vội vàng giục ngựa hỏi: “Chuyện gì mà kinh hoảng vậy?”

“Điện hạ, Ngô hầu nói Ngô quốc cũng không còn lương thảo, không thể cho chúng ta mượn!”

Triệu đại vương tử cả kinh! Hắn nghiêng rặng nghiêng lợi cảm hận nói: ” Ngô quỷ lật lọng này!”

Lúc này, chúng người Triệu bao gồm cả Triệu đại vương tử, sắc mặt đều khó coi, từ Ngô đến Triệu, còn có mấy vạn dặm, không có lương thảo cung ứng, thì phải làm sao bây giờ?

Đang lúc bọn họ bó tay hết cách thì lại có một trận tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, con ngựa kia cách Triệu đại vương tử còn hai mươi thước thì vội vàng dừng lại, từ trên lưng ngựa lặn xuống một kỵ sĩ toàn thân đen thui lúi.

Kỵ sĩ kia té xuống, liền vội vọt tới trước mặt Triệu đại vương tử, vội vàng kêu lên: “Điện hạ, điện hạ! Xe ngựa chở lương thực phía sau bị Ngô nhân công kích! Toàn bộ lương thực đã bị thiêu hủy!”

“Ngô nhân!”

Triệu đại vương tử quát to một tiếng, suýt nữa thì hôn mê.

Đúng lúc này, trên mặt đất truyền đến chấn động mãnh liệt! Trong chấn động, chỉ thấy bụi mù cuộn cuộn tuôn ra trên đường chân trời.

Có đại quân đến đây!

Sắc mặt Triệu đại vương tử trắng nhợt, hắn vội vàng nói: “Chỉnh đốn đội ngũ! Chỉnh đốn đội ngũ!”

Tiếng quát vang lên, người cầm cờ liên tục huy động, trong cuống quýt, Triệu tốt bắt đầu sắp thành đội hình, chuẩn bị nghênh đón công kích.

Đội hình người Triệu vừa mới chỉnh trang lại, một cây cờ lệnh viết chữ ‘Ngô’ thật lớn xuất hiện trong tầm nhìn.

“Lại là Ngô quỷ! Hay, hay ột đám Ngô quỷ to gan lớn mật!” Triệu đại vương tử cảm hận cực kỳ, mặt hắn đỏ lên bộ ngực không ngừng phập phồng. Hắn đã hiểu, Ngô hầu yếu ớt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chết trên người nữ nhân, cư nhiên lại là một người gian hoạt như vậy?

Trong bụi mù đầy trời, sau khi xuất binh, hơn mười vạn Ngô tốt xuất hiện trong tầm nhìn của người Triệu.

“Ầm ầm ——” tiếng vó ngựa làm cho chấn động cả núi, tiếng bước chân, tiếng xe chạy cách Triệu quân không đến một dặm liền đình chỉ. Sau đó, trong đội ngũ Ngô nhân chạy ra một kỵ sĩ.

Kỵ sĩ kia giục ngựa đi đến cách Triệu quân trăm mét thì dừng lại, lớn tiếng quát: “Bệ hạ có lệnh! Người Triệu mau chóng rời đi Ngô quốc, chuyển hướng biên cảnh của Sở nhân!”

Kỵ sĩ kia nói xong, đưa giáo trong tay lên, tiếng quát rung trời, “Chỉ cần các người từ Sở cảnh rời đi, Ngô nhân liền không rảnh mà để ý tới các người nữa! Nếu không, mười tám vạn đại quân của Ngô quốc chờ sẵn ở đây!”

Hóa ra, hơn mười vạn Ngô Quân này, là vì muốn đuổi mình tới Sở cảnh mà đến ?

Thanh âm của kỵ sĩ vừa ra, Triệu đại vương tử đã tức giận đến cơ hồ hộc máu, ngựa mặt lên trời cười ha hả, trong tiếng cười lớn, hắn gầm lên: “Ngay cả Ngô nhân nhỏ nhoi cũng dám khi dễ ta? Hảo, không phải các người muốn chiến sao? Vậy chiến một trận mở đường đi!”

205. Chương 205: Sở Vương Oai Hùng

Cờ lệnh vung lên, Triệu quân vừa lập trận hình liền liền linh lao ra, bụi mù cuộn cuộn bốc lên đầy trời, mang theo sát khí hùng hổ khôn cùng.

Triệu đại vương tử giục ngựa đi đầu, hấn vừa điên cuồng vọt tới vừa âm thầm cười lạnh: đám Ngô nhân này nhất định cũng giống như quốc quân của bọn họ, là hạng người nhát gan yếu đuối. Nói không chừng ta đây vừa xông ra, bọn họ liền bị dọa chạy mất rồi!

Triệu đại vương tử nghĩ như vậy, hấn lại quên mất một vấn đề, đó là hấn đang tác chiến trên địa bàn của đối phương! Hơn nữa hai bên đều đã biết lương thảo Triệu quân hầu như không còn! Dưới tình huống như vậy, người Triệu hoảng loạn trong lòng, chưa chiến dũng khí đã trống rỗng! Mà Ngô nhân lại tràn đầy lòng tin!

Người Triệu vừa xông ra, Ngô Quân chẳng những không lui bước, ngược lại lập tức biến trận, đón đầu, trong nháy mắt, hai quân đã chém giết thành một đoàn!

“Bệ hạ, hai bên đã bắt đầu huyết chiến, sao hiện tại không xông ra giết chúng?”

Nhược Vương híp mắt nhìn chỗ tiếng kêu giết rung trời kia, nghe vậy cười cười, thản nhiên nói: “Không cần! Đợi đến khi chúng đánh đến lương bại câu thương* thì ta ra đánh lên!”

(*Lương bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại)

Hấn nói tới đây, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc đứng sau lưng, nhẹ nhàng cười, “Tỷ tỷ, Nhược nhi đây chính là học hỏi kế sách của tỷ đó.”

Tôn Nhạc mỉm cười nói, “Nhược nhi vốn thông minh tuyệt đỉnh, không cần đem công lao tặng cho tỷ tỷ.”

Nàng quay đầu nhìn về phía Sở quân. May mắn gần nơi bọn họ ẩn nấp là một khu rừng rậm, hơn mười vạn Sở quân lặng yên không một tiếng động lên vào, giấu ở trong đó đúng là không làm kinh động hai quân Ngô Triệu.

Hai quân Ngô Triệu kịch chiến hơn một giờ, dần dần hai bên đều bắt đầu sinh ý rút lui. Triệu đại vương tử cắn chặt răng, hạ lệnh người phía trước huy động cờ hiệu, mệnh lệnh chúng quân triệt thoái ra phía sau, tạm nghỉ.

Triệu vương tử vung cờ hiệu lên. Quân Ngô cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tín Văn Vương cũng vung tay lên, truyền lệnh người cầm cờ ra hiệu lui binh.

Hai bên đồng thời lặng lẽ hành quân, chuẩn bị sau khi nghỉ ngơi hồi phục lại chiến tiếp. Đột nhiên, một trận tiếng kêu chấn động cả núi từ trong rừng rậm phía sau Triệu quân mười dặm truyền đến!

Tiếng kêu này chấn động đất trời. Kinh tâm động phách khiến bất kể là Ngô Quân hay là Triệu quân đều hoảng sợ!

Mọi người quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy trong bụi mù bốc lên tận trời, một cây cờ ghi chữ ‘Sở’ thật lớn bay phất phới!

“Là Sở quân!”

“Sở quân đến đây! Hắc Giáp Quân đến đây!”

“Sở quốc Hắc Giáp Quân đến đây!”

Trong tiếng gào thét đột nhiên trong Triệu quân truyền đến vài tiếng kêu khóc, “Mọi người chạy mau a _____”

Một chữ ‘chạy’ này rơi vào trong đám người liền giống như là tiếng sét, vừa phun ra liền ‘oanh’ một tiếng Triệu quân loạn thành một đoàn! Trong nháy mắt, người Triệu giống như đám cỏ bắt đầu đuôi khiếp sợ chạy tán loạn!

Binh bại như núi đổ! Triệu đại vương tử gấp đến độ mắt mặt đều đỏ, liên tục gầm rú, nhưng tiếng hấn hét ra ngay cả người bên cạnh cũng nghe không được. Hấn vội vàng nhìn về phía người cầm cờ liền thấy trong tro bụi tận trời, bóng người tán loạn, cờ hiệu Triệu quốc sớm đã quăng đi đâu mất, nào có bóng dáng của người cầm cờ nữa?

Mà lúc này, người Sở đã chạy tới trước mũi!

Tín Văn Vương nhìn chăm chăm một màn trước mắt này, sau một lúc lâu rống lớn: “Tiền đội chuyển hậu đội, rời khỏi mười dặm!”

Dưới sự chỉ huy của cờ hiệu Ngô nhân lên tiếng trả lời lui quân về phía sau. Trong tiếng bước chân chinh tề, Tín Văn Vương nhìn Sở nhân chém giết thành một đoàn giạt mình mà nghĩ: tại sao Sở nhân lại tới đây? Người Triệu đã thành tàn binh, sẽ bị tiêu diệt trong nháy mắt. Nhưng Sở nhân sau khi đại thắng, có thể đánh sâu vào quân ta hay không?

Hắn nghĩ đến đây, trong lòng nhảy bang bang.

Hắc Giáp Quân nổi tiếng thiên hạ đối mặt với Triệu quân đã tan tác, tiêu diệt toàn bộ thật đúng là việc chỉ trong nháy mắt. Bất quá một khắc đồng hồ, tiếng kêu đã gần như biến mất, trên mặt đất đầy thi thể người Triệu!

Triệu đại vương tử sắc mặt chán nản nhìn một màn này, nhìn một đám Triệu tốt bị giết chết ở trước mắt, nhìn từng chiếc chiến xa bị Sở nhân tiếp thu.

Hắn giật giật môi, bàn cầm tay kiếm cứ run run, run run.

Nhiều lần, hắn đã chuẩn bị đem kiếm kề lên trên cổ của mình, nhưng không biết tại sao, kiếm kia vừa mới gơ lên, tay hắn liền run rẩy hạ xuống!

“Ta không muốn chết! Không, ta không muốn chết!” “Đúng, ta không thể chết được, ta không thể chết như vậy. Ta phải xin Sở Vương tha mạng, hắn nhất định sẽ buông tha cho ta, ta làm con tin ở lại Sở quốc! Chờ ngày sau phụ hầu chuộc ta về!”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền tựa như thủy triều ào ào dâng lên thế không thể đỡ. Sắc mặt lúc xanh lúc trắng, chỉ nghe ‘đình’ một tiếng giòn vang, bội kiếm trong tay hắn rơi xuống đất!

Ngay khi bội kiếm của Triệu đại vương tử rơi xuống đất, mấy Triệu tốt cuối cùng cũng rơi vào trong lưới bị tru diệt hầu như không còn. Cả vùng đất mênh mông, vẫn tràn ngập bụi mù như cũ, trên đất đầy thi thể người ngựa!

Nhược Vương vùng tay lên! Hắc Giáp Quân đồng thời tiến bước!

Trong nháy mắt, chiến trường mới vừa rồi còn tiếng kêu giết rung trời, ồn ào náo động không thôi đã một mảnh im lặng.

Trong im lặng, Nhược Vương xoay đầu lại lẳng lặng nhìn về phía Triệu đại vương tử.

Hắn lẳng lặng nhìn, dần dần, trên gương mặt tuần lãng của hắn lộ ra một nụ cười mỉm, “Triệu đại diện hạ đã bại, sao không xuống ngựa?”

“Dạ, dạ.”

Triệu đại vương tử cuống quýt từ trên lưng ngựa nhảy xuống, hắn vọt tới trước mặt Nhược Vương, hắn phủ phục trên mặt đất, khẽ nấc nói: “Bệ hạ tha ta một mạng! Bệ hạ tha ta một mạng! Ta nguyện làm con tin đi theo bệ hạ!”

Giọng của hắn run run, thân hình xưa cao lớn nay lại co thành một đoàn, đáng thương đến nói không nên lời.

Nhược Vương cười nhẹ, hai mắt như điện nhìn Triệu đại vương tử nằm trên mặt đất chăm chăm, thật lâu cũng không hé răng.

Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ sóng vai đứng cách đó năm trăm mét, bọn họ thấy một màn như vậy thì đều có cảm giác không đành lòng. Tôn Nhạc quay đầu đi chỗ khác, cúi đầu thở dài: “Khi người ta đắc ý thì làm sao liệu đến mình cũng sẽ có một ngày như thế?”

Cơ Ngũ nghe được ngữ khí của nàng đúng là vô cùng bi thương tiêu điều, không khỏi tò mò, nhẹ giọng hỏi: “Nàng không đành lòng rồi?”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, nàng xoay người lại đưa lưng về phía Nhược Vương cùng Triệu đại vương tử, “Không phải không đành lòng, chẳng qua là cảm thấy đời người vô thường.”

Cơ Ngũ gật đầu, cúi đầu nói: “Đời người vốn là vô thường! Chúng ta đều là khách qua đường trong đó.”

Hắn nói tới đây, vươn tay gắt gao cầm tay nhỏ bé của Tôn Nhạc, cúi đầu thở dài: “Cả đời ta đều như đang ở trong mộng, chỉ có sau khi gặp nàng, mới cảm nhận được cái gì gọi là tâm tình kích động.”Dừng một chút, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Triệu đại vương tử, hướng Tôn Nhạc hỏi: “Sở Vương sẽ bỏ qua cho hắn sao?”

“Vâng!” Tôn Nhạc gật đầu nói: “Triệu đại vương tử còn sống, mang lại nhiều lợi ích hơn một khối tử thi nhiều! Hắn có thể mang đến cho Nhược nhi một sức ảnh hưởng rất lớn.”

Quả nhiên, Tôn Nhạc vừa nói xong, bên này Nhược Vương đã lập tức nhảy xuống, hắn tự tay đỡ Triệu đại vương tử cơ hồ mềm nhũn thành một đoàn dây. Nhược Vương nâng hắn dậy, sau đó còn vỗ vỗ trên người hắn, giúp hắn lau đi một thân tro bụi.

Xử trí thỏa đáng xong, Ngô Tín Văn giục ngựa đi tới cách năm mươi thước liền cao giọng kêu lên: “Sở Nhược, lúc này Triệu quân đã diệt, có thể trở về được chưa?”

Xem ra hắn đang sợ hãi!

Nhược Vương cười cười, hai mắt hắn bắn ra tinh quang bốn phía nhìn về phía gương mặt béo phì của Tín Văn Vương, thấy ánh mắt của hắn, trên trán Tín Văn Vương nhanh chóng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Qua thật lâu, rốt cuộc Nhược Vương nói “Cô đường xa mà đến, còn chưa nghỉ ngơi được tí nào, thế nào? Tín Văn Vương vội vã muốn đuổi cô rồi đi như vậy sao?”

Mặt béo phì của Tín Vương nháy mắt trở nên trắng bệch! Bàn tay đặt ở bên chân cũng run rẩy theo.

Lớp thịt trên mặt béo phì của hắn nhảy lên, hai tay chấp lại nói: “Bệ hạ nói quá rồi! Oai danh của Hắc Giáp Quân cả thiên hạ đều biết!”Thở dài ra một ngụm, hắn cất cao giọng, ngữ điệu chân thành, “Bệ hạ muốn đánh người Triệu, bây giờ đã chiến thắng! Bệ hạ bảo Ngô quốc đuổi người Triệu ra khỏi biên cảnh, ta cũng đuổi rồi! Kính xin bệ hạ thu hồi Hắc Giáp Quân rồi đi Ngô cảnh!”

Hắn nói đến phần sau, đã thành van cầu!

Nhược Vương ngửa đầu cười lên ha hả. Trong tiếng cười lớn hắn giục ngựa quay đầu, vừa đi hắn vừa vẫy tay nói: “Cũng được, theo ý người đi!”

Khi Tín Văn Vương còn mừng rỡ Nhược Vương đã lớn tiếng quát: “Các huynh đệ, về nước!”

“Dạ!”

“Dạ ——”

Trong tiếng hoan hô chấn động thiên địa, Sở quân tiền quân chuyển thành hậu quân, xe phía trước chuyển thành xe phía sau, bắt đầu nhất nhất quay đầu, trở về.

Nhược Vương giục ngựa vội vã đến trước mặt Tôn Nhạc, cách nàng còn có mười thước liền lớn tiếng kêu lên: “Tỷ tỷ!”

Tôn Nhạc lên tiếng trả lời quay đầu, Nhược Vương vẻ mặt vui mừng khi nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt thì nhanh chóng cứng đờ, bất quá đảo mắt hắn lại tươi cười như cũ.

Nhược Vương giục ngựa nhắm phía Tôn Nhạc, cách nàng mười lăm thước liền đứng lại, cười nói: “Tỷ tỷ, Ngô nhân sợ ta như hổ vậy!”

Hai mắt hắn sáng trong suốt, trong giọng nói mang theo vài phần tự đắc, vài phần kiêu ngạo, vẻ mặt kia giống như một đứa nhỏ đang chờ người lớn khen ngợi.

Tôn Nhạc nín cười, ôn nhu nói: “Tốt lắm! Nhược nhi danh chấn thiên hạ, không chỉ là Ngô nhân e sợ, Việt nhân, Tề nhân, Ngụy nhân, Hàn nhân cũng phải kính sợ!”

Thanh âm của Tôn Nhạc vừa rơi xuống đất, Nhược Vương liền ngửa mặt lên trời cười ha hả.”Ha ha ha ha. . . .” Tiếng cười to của hắn dần tới núi kêu cốc ứng, thật lâu không dứt.

Chúng Sở nhân đồng loạt quay đầu nhìn về phía đại vương nhà mình, tai nghe tiếng cười to đặc ý của hấn, tâm tình đều cực kỳ kích động! Bỗng dưng, một tiếng hô truyền đến, “Đại vương oai hùng!”

“Đại vương oai hùng ——”

“Đại vương oai hùng ——”

“Đại vương oai hùng ——”

Tiếng reo hò càng đến càng vang, càng lúc càng lớn, dần dần, hơn mười vạn Sở quân toàn lực gào thét, tiếng hô có thể làm trời sụp đất nứt ! Âm âm như tiếng nổ lớn, đinh tai nhức óc!

Tín Văn Vương và Ngô nhân lúc này vừa mới lui về không lâu, nghe tiếng gào thét không khỏi đều quay đầu trông lại. Nhìn nhìn, Tín Văn Vương đột nhiên thầm nghĩ: Sở Nhược Vương này uy thế quá lớn, thực là đáng sợ! Nghĩ đến đây, hấn nặng nề mà thở dài một hơi.

Tôn Nhạc ngửa đầu nhìn Nhược Vương đầy khí phách, khoe miệng hàm chứa ý cười.

Sau khi Nhược Vương cười to một trận, đột nhiên tiếng cười dừng lại, cúi đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Nhìn nhìn, trong hai tròng mắt thâm thúy kia lộ ra một chút giảo hoạt. Chỉ thấy hai chân hấn đá mạnh, tuấn mã dưới thân lao ra như mũi tên! Hơn nữa, hấn lại vọt tới Tôn Nhạc đứng đối diện!

Hấn làm cái gì vậy?

Tất cả mọi người đều cả kinh!

Bảy thước, sáu thước, năm thước!

Trời ạ! Vì sao Nhược nhi không dừng lại?

Tôn Nhạc hoảng sợ, nằng theo phản xạ muốn nhảy ra, nhưng lại nghĩ đến Cơ Ngũ còn đứng bên cạnh, liền không dám nhảy. Mà Cơ Ngũ thì sững sờ nhìn Nhược Vương điên cuồng mà vọt đến, không hề động đậy!

“Ha ha ha ha.”

Nhược Vương lại ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Trong tiếng cười lớn, tiếng vó ngựa, trong bụi mù xông vào mũi, Nhược Vương như mũi tên thẳng tắp nhằm phía về phía Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc, trong khoảnh khắc sắp đâm hai người dưới vó ngựa thì Nhược Vương đột nhiên cúi người, vượn cánh tay ra, hai tay chụp lấy!

“A, Nhược nhi ——”

Tiếng nữ tử thét chói tai truyền đến, mọi người thấy hoa cả mắt, lại nhìn đến Nhược Vương cứ nhiên vươn tay kéo Tôn Nhạc vào trong lòng, sau đó trong nháy mắt đầu ngựa đánh lên Cơ Ngũ, nhiệt khí từ mũi ngựa phun ra đều vọt tới trên mặt Cơ Ngũ, con ngựa vọt lên, phóng qua đỉnh đầu Cơ Ngũ, chạy về hướng chân trời xa xa.

“Ha ha ha ha.”

Người cười trên lưng ngựa đón ánh mặt trời phóng đi, mặc dù người đã đi xa, tiếng cười hầy còn không ngừng quanh quẩn trong đất trời

206. Chương 206: Thề

Nhược Vương giục ngựa phi nước đại, tiếng cười to không dứt. Gió quạt thẳng vào mặt, tóc bay phát phới.

Lúc này, phía trước xuất hiện một triền núi phập phồng, trên sườn núi hoa cỏ màu xanh kéo đến tận chân trời, những bông hoa li ti nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

“Giá ——”

Nhược Vương quát một tiếng, giục ngựa nhảy lên triền núi. Khi một con ngựa hai người xuất hiện trên đỉnh triền núi thì hần đột nhiên kéo dây cương, làm con ngựa hí một tiếng, dựng thẳng chân lên!

“Tỷ tỷ!”

Nhược Vương chỉ vào đồng cỏ vô cùng phì nhiêu dưới ánh mặt trời, hưng phấn, lạnh lạnh nói: “Tỷ xem núi sông vạn dặm, thắng cảnh khôn cùng này, có phải cực kỳ mê người không?”

Hần nói tới đây, đột nhiên nhắc cổ họng, hét dài một tiếng. Tiếng hét kia vang tận trời, truyền ra xa xa, nhất thời núi kêu cốc ứng, vang vọng khắp đất trời.

Hết xong, Nhược nhi tươi cười, lạnh lạnh nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đang ở tuổiit hanh xuân, có tài trí khôn cùng, người như chúng ta, phải lưu lại danh tiếng thiên thu ngàn năm trên cõi đời này ! Tỷ tỷ, hết thấyđềumỹ diệu như vậy, cũng không thể làm tỷ cảm thấy hùng tâm tráng chí, khí phách vô cùng sao?”

Hần nói tới đây, thả người nhảy xuống lưng ngựa, chậm rãi đặt Tôn Nhạc ở trên mặt đất, sau đó, hần quay đầu, hai mắt sáng ngời nhìn Tôn Nhạc.

Nhìn nhìn, Nhược Vương chậm rãi lui về phía sau vài bước, lại chậm rãi quỳ gối, quỳ trên mặt đất mặt ngó về phía nàng!

Dù Tôn Nhạc có đầy tâm tư. Lúc này, hành vi của Nhược Vương cũng khiến nàng giật nảy mình. Nàng tròn tròn hai mắt, vội vàng kêu lên:“Nhược nhi, đệ đây là?”

Tiếng nàng vừa mới thốt ra. Lời còn chưa nói hết, đã thấy hai đầu gối Nhược Vương quỳ xuống đất. Tay phải thẳng tắp đưa đến đỉnh đầu. Mắt nhìn nàng trong trẻo nói: “Thương thiên chứng giám! Sở Nhược cả đời cô tịch. Chỉ có Tôn Nhạc tiến được vào lòng ta! Lúc này, Sở Nhược dám thề với hoàng thiên hậu thổ! Cả đời ta luôn trân trọng nàng không xa không rời trước sau như một!Dù thế sự đổi thay lòng vẫn không đổi! Dù Tôn Nhạc già yếu, nhan sắc tàn phai trái tim này vẫn dứt khoát yêu nàng!”

Giọng nói của Nhược Vương thực vang! Rất trầm!

Giọng nói trầm mà vang lạnh lạnh truyền ra không ngừng quanh quẩn trong đất trời.

Hần quỳ trên mặt đất, hai mắt như nửa đêm lẳng lẳng nhìn Tôn Nhạc chăm chăm. Lưng hần thẳng tắp khuôn mặt trang nghiêm!

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn hần, kinh ngạc nhìn.

Cho tới nay, nàng vẫn tự nói với mình, tình cảm không muốn xa rời của Nhược nhi dành cho nàng, là tương tự với tình mẫu tử, thân tình tỷ đệ!

Nhưng mà, giờ khắc này rõ ràng từ trong cặp kia mắt nàng trông thấy tình yêu say đắm.

Đúng vậy, là yêu say đắm.

Hần nghiêm nghị quỳ trên mặt đất tuyên thệ, tiếng nói lạnh lạnh bộ mặt trang nghiêm, nhưng ở trong ánh mắt lại tròn lẩn chờ mong cùng sợ hãi, tròn lẩn dè chừng cùng bất an! Trộn lẫn hi vọng cùng cầu xin!

Tuy rằng thân hình hần thẳng tắp, nhưng ánh mắt của hần lại làm cho hần có điểm chậ vật. Lời nói khí phách của hần còn bên tai, nhưng lúc này hần lại yếu ớt không chịu nổi!

Trong lòng Tôn Nhạc đau xót.

Nàng chậm rãi tiến lên hai bước, chậm rãi quỳ xuống, vươn tay về hướng Nhược Vương.

Ngay khi nàng vươn tay ra thì Nhược Vương đột nhiên vọt một tiếng đứng lên, quay lưng lại. Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn hần.

Sau khi Nhược Vương đưa lưng về phía Tôn Nhạc, cũng không quay đầu lại cười nói: “Tỷ tỷ, tỷ muốn nói gì ta đã hiểu!” Hần nói tới đây, trầm giọng một chút, có điểm bi thương nói: “Hơn một lần lòng ta đầy hưng phấn, vô cùng vui sướng thổ lộ hết với tỷ thì tỷ cũng quỳ như vậy, ôm như vậy, sau đó liền nói rất nhiều lời, những lời này, bất kể qua bao lâu, ta chỉ vừa nghĩ tới đã cảm thấy hoàn toàn không còn hứng thú!”

Hắn vẫn đưa lưng về phía Tôn Nhạc như cũ, cúi đầu khàn giọng cười nói: “Sau đó, tỷ vì Cơ Ngũ đi du thuyết các nước thì càng ác hơn! Tỷ lại còn nói ra lời tuyệt tình tàn nhẫn như vậy! Đáng sợ nhất là, tỷ còn bảo Trĩ cơ đến truyền đạt cho ta! Tỷ tỷ, tỷ cũng đã biết, khi đó sau khi ta nghe mấy lời này, trái tim đau đớn cứ như là bị đao cắt! Đó là nỗi đau thật sự, từng chút từng chút xé rách tim ta!”

“Lúc ấy, ta rất tức giận, rất đau đớn, ta đánh Trĩ cơ văng ra ngoài, lần đầu tiên trong đời ta giống như người điên ở trong mưa khóc lớn náo loạn. Ngày hôm sau, ta liền biết được việc thân phận nữ tử của tỷ đã bị Trĩ cơ vạch trần, thân hãm hiểm cảnh! Lúc ấy ta hận tỷ đến cực điểm, liền sai người đem phong thư kia đưa cho tỷ.”

Hắn thở ra một hơi thật dài, mỗi một, khàn khàn nói: “Tỷ tỷ, cho dù tỷ ôm ta, cũng sẽ không nói được cái gì dễ nghe, cho nên, Nhược nhi không dám cho tỷ ôm!”

Hắn nói tới đây, trong cổ nghẹn lại, đúng là nói không được nữa.

Gió vẫn từ từ thổi tới như cũ, từ từ vung áo bào, đầu tóc của hắn lên.

Thân ảnh to lớn, cực kỳ vĩ đại một khắc trước, vào thời khắc này đúng là bi thương như vậy, bất lực như vậy!

Nhược Vương từ từ thở ra một hơi, giọng nói khôi phục bình tĩnh, lại thêm một chút đau kịch liệt, “Nhưng mà, Nhược nhi vạn lần không ngờ, phong thư kia lại gây ra hậu quả như vậy!”

Hắn nhắm hai mắt lại, hai hàng nước mắt từ trên gương mặt tuổi trẻ tuấn lãng của hắn chảy xuống, trong nước mắt, Nhược nhi cúi đầu khóc không ra tiếng: “Bất quá là nhất thời xúc động mà thôi! Bất quá là nhất thời xúc động mà thôi. Khi đó ta đã chuẩn bị xử trí Trĩ cơ a, chỉ là không nột nằng ta lại, mới để cho nàng suốt đêm chạy trốn tới Tề quốc. Tỷ tỷ, cả đời này, thật sự không thể tùy hứng một chút sao? Thật sự không thể xúc động một chút sao? Ta cũng không thường xúc động, bình sinh lần đầu tiên xúc động, lại đem tỷ tỷ mà lòng ta yêu nhất đẩy vào vòng tay của người khác!”

Hắn nói tới đây thì đã nghẹn ngào không thành tiếng.

Tôn Nhạc kinh ngạc quỳ trên mặt đất, kinh ngạc quỳ. . .

. . .

Cũng không biết qua bao lâu, thân mình Nhược Vương vừa chuyển lạng lẽ bước đi, hắn cũng không cỡi ngựa, chỉ là hướng về phía mặt trời đằng tây, từng bước một đi đến.

Thân ảnh cao lớn kia, dưới ánh trời chiều có vẻ vô cùng lạnh lẽo, cô tịch khôn cùng.

Từng bước một đi xa, dần dần, thân ảnh kia đã nhập vào trong rừng mây đỏ đầy trời, Tôn Nhạc nhìn lại thì có điểm thấy không rõ, ánh mặt trời cũng lặn ắt nàng phải híp lại.

Tôn Nhạc cúi đầu, vẫn quỳ như cũ, kinh ngạc nhìn mặt cổ.

Sau một lúc lâu, khàn khàn trầm giọng lẩm bẩm, “Tôn Nhạc, người thật là một người ích kỷ! Cho tới nay người đều hối hận, đắm chìm bên trong cảm xúc của chính mình, cứ đương nhiên mà phán đoán! Hiện tại thì tốt rồi, người cư nhiên thương tổn Nhược nhi! Nhược nhi khí phách, anh dũng vô cùng, cư nhiên bị người làm tổn thương thành như vậy!”

Nàng thấp giọng nói tới đây, đã nói không nổi nữa.

Tay nhỏ bé của nàng níu lấy cổ đại, từng chút từng chút níu lấy.

Thẳng đến lúc này, rốt cuộc nàng mới nhận ra mình thật sự là một người ích kỷ! Từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng luôn dùng lý trí cân nhắc tình cảm, gần như lý trí đến vô tình. Nàng dùng sức mạnh của lý trí để khắc chế, dẫn đường tình cảm của mình. Bất cứ lúc nào, sau khi xác định đối phương thật sự yêu mình nàng mới dám thử đi thương hắn.

Cũng không biết qua lâu, một trận tiếng vó ngựa truyền đến.

Tiếng vó ngựa đến càng gần, một giọng nói vui mừng êm tai của nam tử cũng truyền đến, “Tôn Nhạc!”

Là tiếng của Cơ Ngũ!

Tôn Nhạc cả kinh, vội vàng lấy tay áo lau lau.

Cơ Ngũ thấy được động tác này, lập tức hấn chân động nói: “Tôn Nhạc, nàng làm sao vậy? Sở Vương đâu?”

Hắn thả người xuống ngựa, hai ba bước vọt tới trước mặt Tôn Nhạc. Cẩn thận quỳ xuống trước mặt nàng, vươn cánh tay ôm nàng ôn nhu nói: “Tôn Nhạc, tại sao nàng khóc?”

Hai tay hắn dùng lực, gắt gao ôm nàng, gắt gao ôm, cúi đầu lẩm bẩm nói: “Đừng khóc, đừng khóc.”

“Cơ Lương! Có phải ta ích kỷ lắm không?”

Tôn Nhạc cúi đầu hỏi rất nhỏ, trong gió thổi qua, nếu không phải Cơ Ngũ tập trung chú ý, cũng nghe không rõ.

Cơ Ngũ ôm sát nàng, nhẹ giọng trả lời: “Mọi người đều ích kỷ, nàng cùng ta cũng không ngoại lệ.”

“Nhưng mà, ” Tôn Nhạc khàn khàn nói, “Nhưng mà.” Thanh âm nghẹn ngang cuống họng, nàng lại tìm không thấy phần sau trong câu muốn nói.

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Nhạc chậm rãi tránh ra, thấp giọng nói: “Chúng ta trở về đi.”

“Ừ.”

Hai người quỳ lâu lắm, chân đã có điểm tê rần, vừa đứng lên đều nghiêng ngả một cái. Cơ Ngũ vội vàng vươn tay ôm chặt Tôn Nhạc đỡ nàng, mà chính mình lại thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Tôn Nhạc đi vài bước, liền kinh ngạc nhìn con ngựa của Nhược Vương. Con ngựa này cả người đen thui, cao lớn thần tuấn, đang im lặng ăn cỏ.

Tôn Nhạc nhìn nhìn, chậm rãi quay đầu lại. Đập vào mắt vẫn là một mảnh kim quang, nhìn không tới thân ảnh quen thuộc kia.

Nàng phục tùng liêm mục, đưa tay vuốt ve lưng hắc mã, nghĩ nghĩ, thả người cỡi.

Cơ Ngũ không hiểu nhìn hắc mã này, cũng đưa mắt nhìn về hướng mặt trời chiều ngã về phương tây kia, trầm suy nghĩ: Sở Vương đâu? Hắn đã nói gì mà làm cho Tôn Nhạc đau buồn như vậy?

Hai người mỗi người một con ngựa, chậm rãi quay về trong đội ngũ. Tôn Nhạc đầy bụng tâm tư, không muốn nói chuyện, hai mắt Cơ Ngũ như nước lã lã nhìn nàng, thấy nàng không mở miệng cũng không quấy rầy.

Kim quang mặt trời sáng lạng chiếu rọi ở trên người, trên mặt hai người, hoa mỹ nói không nên lời. Xa xa đi tới, giống như thần tiên trên trời, khiến mọi người nhìn mê mẩn.

Đợi đến khi hai người tới gần, Sở nhân nhìn ra sắc mặt Tôn Nhạc tái nhợt, mà trọng yếu hơn, tại sao không thấy bộ hạ?

Vài Kiếm Sư hộ vệ của Sở Vương nhanh chóng đi tới hướng Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc thả người xuống ngựa, nàng cũng không đợi bọn hắn hỏi, cầm lấy dây cương giao vào trong tay ột người trong đó, giọng khàn khàn nói: “Nhược Vương đi về hướng tây, chỉ đi bộ, các người nhanh chóng đuổi theo, hộ vệ cho hắn!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý, mười mấy Kiếm Sư giục ngựa rời đi, tiếng vó ngựa âm vang, Tôn Nhạc kinh ngạc ngẩng đầu lên xuất thần.

Lúc này, đầu óc nàng thật sự vô cùng hỗn loạn hò hét, cũng không biết mình nghĩ cái gì.

Cơ Ngũ nhìn nàng, trong lòng không biết tại sao lại có điểm lo lắng, hắn tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Tôn Nhạc. Sau khi đi đến bên người nàng, hắn cũng không mở miệng hỏi chuyện, chỉ ở bên nàng như vậy.

Tiếng bước chân vang lên, vài hiền sĩ cùng nhau đi tới trước mặt Tôn Nhạc. Trong đó một thanh niên hai mươi tuổi cao gầy dẫn đầu đi đến trước mặt Tôn Nhạc thì lễ thật sâu, nói: “Điền công, xin cùng chúng ta đi Sở quốc!”

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn.

Khiên sĩ cao gầy kia nhìn vào mắt nàng, lạnh lạnh nói: “Điền công đại tài, lật tay làm mây ngửa tay làm mưa. Sĩ tử tài trí như công, nếu là thân nam tử, sợ là các nước đều nguyện ý lấy vị trí Thừa tướng ra hứa, lấy thành trì ban cho công! Nhưng công lại là thân nữ tử, lấy thân phận nữ tử mà có đại tài, e rằng trong thiên hạ ngoại trừ Sở quốc ta ra, không còn quốc gia nào dám mạo hiểm mặc kệ người trong thiên hạ mà dùng!”

Hiền sĩ nói tới đây, cũng không nhìn về phía Tôn Nhạc, mà là hướng Cơ Ngũ hỏi: ” Thúc tử nghĩ như thế nào?”

Từ lúc hắn mở miệng, Cơ Ngũ liền nhíu mày lại, hắn khép mắt suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc thấp giọng nói: “Được!”

Giọng nói của Cơ Ngũ trầm thấp, yếu ớt, mang theo một loại cảm giác vô lực.

207. Chương 207: Quay Về Sở.

Nhạc quay đầu nhìn về phía Cơ Ngũ, nàng vươn tay nắm lấy tay hắn, sóng mắt dịu dàng nhẹ giọng nói: “Chỉ mấy tháng mà thôi. Ngày người Triệu đại bại, tôi sẽ an toàn. Đến lúc đó, tôi cải trang thành một tiểu thị tỳ đi theo chàng được không?”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, đám người Cơ Ngũ ngẩn ra. Mấy Sở nhân biểu tình phức tạp nhìn Tôn Nhạc, thầm suy nghĩ: vị tỷ tỷ này, tựa hồ cũng không định ở lâu dài tại Sở quốc.

Khóe môi Cơ Ngũ giương lên, giương lên, dần dần, một nụ cười cực kỳ sáng lạng hiện lên trên mặt hắn, hắn gắt gao nắm chặt tay Tôn Nhạc, “Ừa.”

Chữ ‘ Ừa ’ này vừa ra, trong tim của hắn sinh ra một chút cảm giác ngượng ngùng: Tôn Nhạc tài năng như thế, mình lại khiến nàng chịu thiệt thòi phải giả làm thị tỳ, nhưng mà, nhưng mà, cứ ở Sở quốc như vậy, ở bên cạnh Sở Vương cũng không ổn? Cho dù ích kỷ ta cũng muốn cùng nàng rời khỏi Sở Vương.

Tôn Nhạc cười với Cơ Ngũ, quay đầu nhìn về phương Tây, tại sao lâu như thế rồi, Nhục Vương vẫn chưa về?

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi cau mày.

Cũng không biết qua bao lâu, ở chân trời xuất hiện thân ảnh của hơn mười kỵ sĩ! Nhục Vương đến!

Tất cả mọi người đồng thời nhìn về hướng những người kia.

Đám kỵ sĩ càng ngày càng đến gần, chỉ chốc lát, Nhục Vương hoàn toàn xuất hiện ở trước mắt Tôn Nhạc. Hắn lúc này, trên khuôn mặt tú không chút biểu tình, ngoại trừ hốc mắt hơi ửng đỏ ra, liền không còn chỗ dị thường nào khác.

Nhưng mà, chính chút ửng đỏ này, lại khiến Tôn Nhạc rất đau lòng.

Khi Tôn Nhạc nhìn về phía Nhục Vương. Nhục Vương cúi đầu xuống cùng Tôn Nhạc nhìn nhau. Trong khoảnh khắc sóng mắt đụng nhau đó, Nhục Vương rũ mắt xuống.

Nhạc nhìn hắn, trong đầu không khỏi hiện lên lời thề của hắn vừa rồi. Ở thời đại này, tín nghĩa là đạo đức cao nhất mà thế nhân tuân thủ! Lời thề này của Nhục Vương, phân lượng vô cùng nặng. Hoàn toàn có thể nói, cho dù về sau hắn thực sự thay lòng, thích nữ nhân khác, cưới nữ nhân khác. Hắn cũng sẽ tuân thủ lời thề, vẫn yêu thương che chở Tôn Nhạc như cũ!

Lời này đã thật sự được trời đất chứng giám rồi!

Cũng bởi vì như thế, Tôn Nhạc mới áy náy, thống khổ. Nàng yêu thương Nhược nhi a. Nàng không hy vọng thống khổ lớn nhất của hần là do chính mình mang đến!

Ánh mắt Nhược Vương chuyển hướng hai bàn tay đang nắm chặt của Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ. Sau khi dừng lại một chút liền giục ngựa quay đầu, lớn tiếng quát: “Đi!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chĩnh tề, đại quân xuất phát, xe ngựa lại đi, bụi mù lại cuộn cuộn bốc lên.

Đại quân vừa động Cơ Ngũ và Tôn Nhạc mỗi người liền ngồi trên một chiếc xe ngựa. Hai xe ngựa một trước một sau, không nhanh không chậm đi trong đội ngũ, mà Nhược Vương thì giục ngựa đi theo bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc.

Hiền sĩ cao gầy hai mươi lăm tuổi kia đi vào trước mặt Nhược Vương đưa tin: “Bệ hạ, Thúc Tử cùng Điền công đã đồng ý đi tới Sở!”

“Tốt!”

Nhược Vương cười, cao giọng trả lời một câu. Tôn Nhạc nhìn đến rốt cuộc hần cũng chịu nỡ nộ cười, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Lúc này Nhược Vương quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, hần giục ngựa tới gần một chút, nhìn nàng.

Tôn Nhạc thấy hần tới gần, không biết tại sao, trong lòng có chút khẩn trương.

Nhược Vương dừng trên mặt nàng thật sâu, sau một lúc lâu cúi đầu nói: “Tỷ tỷ Nhược nhi yêu tỷ, nhưng mà cũng không muốn tỷ thống khổ khó xử. Nếu khó xử quá. tỷ có thể quên những lời Nhược nhi mới vừa nói!” Tiếng hần khàn khàn, thực sự là nói không nổi nữa.

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn hần, nàng biết Nhược Vương từ trước đến nay làm việc đều bá đạo kiên quyết, nhưng bây giờ hần vừa nói cái gì? Hần sợ mình thống khổ khó xử, đã tình nguyện vi phạm cách làm việc của bản thân sao?

Hần, hần thật sự yêu mình tới mức như thế sao?

Tôn Nhạc đau xót trong lòng. Nàng rũ mắt xuống, nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Khi nàng lại nâng đầu lên thì Nhược Vương đã giục ngựa rời đi.

Đại quân tiến lên rất chậm, một ngày đi bất quá là khoảng hai mươi dặm. Mỗi lúc nghỉ ngơi, Cơ Ngũ tới gần Tôn Nhạc, ngay lúc đó thân ảnh Nhược Vương liền có vẻ vô cùng tiêu điều.

Bất tri bất giác, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đều trầm mặc, khi có Nhược Vương ở đó thì cũng giữ khoảng cách nhất định.

Đi ba tháng như thế, đại quân Sở quốc đã đến gần kinh đô Dĩnh thành.

Ba tháng này, bên ngoài cũng đã thay đổi bất ngờ!

Mười vạn đại quân của Triệu đại vương tử vây giết Điền Công Tôn nhạc bắt thành, ngược lại còn bị Sở Vương bắt, việc toàn quân mười vạn tinh binh bị giết, bằng tốc độ nhanh nhất truyền khắp thiên hạ.

Ngay sau đó, người Tề cùng người Ngụy đồng thời chinh quân, ở biên cảnh nóng lòng muốn thử, đồng thời hướng thiên hạ thanh minh là phải báo thù chuyện từng bị Triệu khi nhục!

Mà Triệu sau khi biết được đại quân đã bị Sở nhân tiêu diệt, phái thuyết khách ra, dùng số tiền lớn cùng người đẹp dâng cho hai nước Tần, Tần, thỉnh cầu đối phương chi viện.

Đến lúc này, khói thuốc súng đã tràn ngập, mưa gió nổi lên!

Trong chiến hỏa tràn ngập, từng hành vi lời nói của Điền Công Tôn Nhạc, lại lưu truyền khắp thiên hạ, đồng thời làm cho người trong thiên hạ biết được, đó là Điền công thân nữ tử này chẳng những có tài năng kinh người, còn có bối cảnh hùng hậu. Triệu dùng hết toàn lực của một quốc gia cũng không thể động tới nàng,

không chỉ không thể động tới, động vào nàng còn có thể mang đến tai họa mất nước diệt thân! Như người kẻ vị Triệu hầu, Triệu quốc thái tử Triệu đại vương tử lúc này đã trở thành con tin trong tay Sở Vương!

Huống chi là người khác?

Bởi vậy, bọn thích khách nóng lòng muốn thử, một đám cũng cẩn trọng hơn.

Về phần Sở Nhược Vương, lại danh chấn thiên hạ một lần nữa! Ngay cả thực lực không tầm thường Triệu quốc đại vương tử cũng thành con tin trong tay hắn, Hắc Giáp Quân dưới cờ của hắn, quả nhiên là vô cùng đáng sợ!

Khi mọi người xuất hiện ở trên quan đạo ngoài Dĩnh thành thì dân chúng Sở quốc tự tổ chức thành đội ngũ, tản ra hai bên đường nhìn bọn họ đi đến.

Một đám dân chúng cao hứng phấn chấn, gương mặt hưng phấn đến đỏ bừng, khi Hắc Giáp Quân xuất hiện ở trong tầm nhìn thì bọn họ đồng loạt vung tay hô to, “Ngô Vương thiên thu!”

“Ngô Vương thiên thu! !”

“Ngô Vương thiên thu! !”

Tiếng reo hò chấn động đất trời, truyền khắp nơi. Quay mắt về phía những gương mặt phấn chấn, quay mắt về phía tiếng reo hò kính trọng kích động này, trên gương mặt vẫn ủ dột của Nhược Vương xuất hiện một nụ cười.

Hai mắt hắn như điện quét khắp bốn phía, thân hình oai hùng thẳng tắp.

Sau khi hắn khí phách nhìn quanh mọi nơi, lập tức quay đầu nhìn Tôn Nhạc trong xe. Nhìn Tôn Nhạc thật sâu, Nhược Vương cười dài nói: “Tỷ tỷ, Sở nhân đáng yêu không?”

Tôn Nhạc mỉm cười, gương môi nói: “Đáng yêu!”

Nhược Vương ha ha cười.

Hắn cười như vậy, tiếng hô của dân chúng càng lớn, “Ngô Vương thiên thu” tiếng hoan hô thực sự là phá tan đến tận trời!

Nhược Vương vẫy tay mỉm cười, chúng giáp quân mỗi người cũng đều phấn chấn. Cũng không biết qua bao lâu, tiếng la dần dần dừng lại.

Lúc này, đội ngũ đã đến ngoài Dĩnh thành, hiện tại trong đám người hoan nghênh hai bên, xuất hiện không ít xe ngựa của chúng quý nhân hiền sĩ.

Những người này ngẩng đầu lên nhìn, bắt giác cũng có càng ngày càng nhiều ánh mắt tụ tập đến trên mặt, trên người Tôn Nhạc.

“Mỹ nhân đó là Điền công?”

“Đúng là một giai nhân!”

“Cũng phải thôi, nếu không phải giai nhân, sao xứng bộ ngàn dặm xa xôi, ngày đi đêm chạy đến cứu giúp nàng?”

“Ô hay! Giai nhân nơi nào không có? Bộ hạ giống hạng người coi trọng sắc đẹp sao?”

Trong tiếng xì xầm Nhược Vương phân phó cho nhóm hiền sĩ phía sau đi an trí Hắc Giáp Quân. Không thể nào đưa tất cả mười vạn đại quân này vào Dĩnh thành, có muốn nhét cũng nhét không nổi a.

Khi lại khởi hành thì đội ngũ chỉ còn lại có hơn một ngàn hiền sĩ cùng kiếm khách. Hắc Giáp Quân theo một đường quan đạo khác rời khỏi.

Tôn Nhạc tiến vào Dĩnh thành, ngay lúc đó ánh mắt chú ý càng nhiều, biển người hai bên nhiều như thế, ngay cả các chỗ trên lầu, các ô cửa có màn cửa sổ bằng lụa mỏng, cũng đông nghìn nghịt toàn là đầu người.

Mà việc khiến nàng không được tự nhiên là, trong những ánh mắt này đại đa số là dừng ở trên người của nàng. Nghiêng tai lắng nghe, bốn chữ “Điền Công Tôn nhạc” không dứt bên tai.

Thật đúng là vạn chúng ghé mắt a, Tôn Nhạc ngẫm cười khổ.

So với Tôn Nhạc, lúc này hào quang của Cơ Ngũ phong thần như ngọc liền ảm đạm hơn.

Vốn là, Tôn Nhạc rất hứng thú đánh giá ngã tư đường, nhưng mà nàng nhìn ngã tư đường, mọi người liền nhìn nàng, loại cảm giác này cũng không dễ chịu. Nhìn nhìn đầu liền lùi về sau, màn xe cũng kéo xuống.

Làm cho người ta buồn bực nhất là rèm xe này vừa kéo xuống, bên ngoài cứ nhiên đồng loạt vang lên tiếng thở dài.

Đoàn xe tiếp tục đi tới.

Dần dần tiếng rầm rĩ bớt đi nhiều. Tôn Nhạc vén rèm xe lên thì thấy đoàn xe lái vào trong một con đường lát đá. Con đường này rất rộng lớn, có thể chứa bảy chiếc xe ngựa chạy song song. Trên đường xuất hiện không phải là cao quan hiền sĩ, mà là ngọc quan quyền quý, ngay cả kiếm khách chân trần cũng rất ít gặp.

Xem ra, con đường này dành riêng cho quyền quý dùng.

Đầu Tôn Nhạc duỗi ra, người đi đường đều đồng loạt nhìn về phía nàng .

Khác với ánh mắt nhìn Tôn Nhạc ở những nơi khác đó là những người này phần lớn đều hâm mộ, cuồng nhiệt cùng sùng kính.

“Nàng đó là Điền công?”

“Lấy thân phận một người con gái mà lật tay làm mây trở tay làm mưa, quả thật làm trượng phu phải xấu hổ chết!”

“Thấy không? Đó chính là Triệu đại vương tử! Ô hay! Thái tử của một nước lớn, cứ nhiên rơi xuống tình trạng như thế, thật đáng xấu hổ!”

“Ai bảo hán muốn gây bất lợi cho Điền công!”

“Nghe nói Tề Ngụy hai nước đánh Triệu, cũng vì Điền công!”

Câu nói sau cùng vừa vào tai, Tôn Nhạc liền cả kinh. Nàng nhanh chóng quay đầu nhìn về phía người nói chuyện kia. Nhưng khi nàng quay đầu thì người nọ bị bao phủ trong dòng người.

Tôn Nhạc nhíu mày quay đầu, nhìn về phía sau, liền nhìn thấy Nhược Vương ở cách đó không xa, liền bảo người đánh xe tới gần.

Xe ngựa tới gần Nhược Vương một chút, nàng liền vươn đầu thấp giọng hỏi: “Nhược nhi, việc Tề Ngụy đánh Triệu, tại sao cũng ghi tạc trên người của ta rồi?”

Mặc dù là chủ ý của nàng, nhưng mà Tôn Nhạc cảm thấy nên giấu diếm đi.

Nhược Vương hơi nhíu mày, hai mắt hấn như điện nhìn lướt qua đám người qua đường đang nghị luận, thấp giọng trả lời: “Ta cũng không biết. Bất quá việc này ta không có buộc cấm khẩu, chắc là có người tùy tiện nói ra.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, thân thiết nói: “Tỷ tỷ bất an sao? Ta ra lệnh người trong nước không nói việc này nữa nhé.”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu.

Nhược Vương thấy nàng lắc đầu, cười nói: “Cũng phải, chuyện đã truyền ra, cấm Sở nhân cũng vô dụng.” Hai tròng mắt hắn tối đen nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, từ từ nói: “Tỷ tỷ, dời người cứ sáng khoái mà làm như thế đi! Việc này vốn là tỷ tỷ gây nên, thế nhân biết thì thế nào? Người Triệu muốn giết tỷ, chịu lần báo ứng này cùn gđđ đủ uy hiếp người trong thiên hạ rồi!”

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có đạo lý, không khỏi mỉm cười, gật đầu nói: “Là tỷ tỷ cẩn thận quá mức.”

Nàng nói ra một câu, thật lâu không có nghe Nhược Vương trả lời, không khỏi kinh ngạc nhìn lại, vừa nhìn, lại chống lại ánh mắt như si như say của Nhược Vương quăng đến.

Bốn mắt nhìn nhau, đều là một trận ảm đạm, dần dần, Nhược Vương quay đầu đi chỗ khác, trong hai tròng mắt sâu như nửa đêm kia thêm một phần buồn rầu.

208. Chương 208: Trĩ Thị

Đội ngũ dừng ở ngoài Sở Vương cung.

Giống như các nước chư hầu khác, Sở quốc đã ở xây xong một ít lầu các cách Vương Cung không xa cho các vị hiền sĩ. Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ cũng là hiền sĩ nổi danh thiên hạ, mỗi người được phân một tòa lầu.

Nhược Vương tự nhiên mà tách bọn họ ra, an bài hai người hai tòa lầu, đồng thời còn xếp đặt kiểng khách thị tỳ cùng tất cả việc khác.

Điểm này, bất kể là Tôn Nhạc hay là Cơ Ngũ, đều không phản đối. Bọn họ tâm tư linh mẫn, từ lúc trên đường đã quyết định ổn thỏa, trong mấy ngày ở Sở này, tận lực tách ra một chút, không cần kích thích Nhược Vương.

Tôn Nhạc vừa về tới trong phòng, liền có thị nữ hầu hạ rửa mặt.

Dọc theo con đường này ngồi xe ngựa mệt mỏi, hơn nữa sầu lo quá nhiều, nàng đã sớm mỗi mệt không chịu nổi. Sau khi vậy lui thị nữ, nàng cẩn thận tắm rửa sạch sẽ lại một lần.

Sau khi tắm một khắc, Tôn Nhạc mặc thâm y, đi ra khỏi phòng tắm.

Bên ngoài, một vòng trăng sáng như cái khay bạc treo trên bầu trời, toàn bộ đại địa một mảnh trắng bạc. Gió nhẹ từ từ mà đến, bóng cây la đà.

Tôn Nhạc đi ra ngoài điện, ngửa đầu nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời.

Trăng sáng sao thưa. Trên bầu trời, chỉ có tầng tầng mây trắng thổi qua, ngấm trái ngấm phải, chỉ nhìn thấy được hai vì sao chỗ đường chân trời. Ban đêm như vậy, Cơ Ngũ chắc là sẽ không bỏ lên trên nóc nhà xem sao đâu. Tôn Nhạc nghĩ đến đây không khỏi có điểm buồn cười.

Lúc này, một trận gió lạnh vù vù chạy tới. Làm cho Tôn Nhạc không tự chủ được khẽ run rẩy.

Quả nhiên là đêm lạnh như nước a.

Tôn Nhạc nhẹ nhàng mà thở ra một hơi. Đi về phía trước vài bước. Ở phía sau nàng, mấy thị tỳ nhắm mắt theo đuôi, không dám rời nửa bước.

Tôn Nhạc ngưng một hồi, quay đầu nhìn về phía Sở Vương cung. Lúc này trong cung đèn đuốc tối thui, không tiếng có sanh nhạc truyền ra. Có lẽ Nhược nhi cũng đã nghỉ ngơi rồi?

Tôn Nhạc xuyên qua tàng lá tùng thưa thớt. Nhìn vầng trăng trên bầu trời đêm ngưng một hồi, sau đó quay đầu đi về phòng.

Nàng mới cất bước. Khóe mắt đột nhiên nhìn đến một đạo bóng đen!

Bóng đen kia giống như sao băng, từ trên mái hiên bên trái vượt qua, đảo mắt liền không còn gặp nữa.

Cước bộ Tôn Nhạc ngừng một chút, cảnh giác nhìn chằm chằm phương hướng bóng đen kia biến mất, một từ xuất hiện ở trong đầu nàng: có thích khách!

Thích khách? Nàng hít một hơi thật sâu, cả người phát lạnh, trầm suy nghĩ: hiện tại những lầu các này chỉ có hiền sĩ ở, chẳng phải là nói thích khách này vì ta mà đến sao?

Nàng nghĩ đến đây, lại rùng mình, chuyển hướng bốn thị tỳ đứng ở dưới mái hiên kia cao giọng nói : “Người tới ——” có thích khách ——”

Giọng của nàng được rót nội lực vào, thập phần vang dội bình tĩnh truyền ra xa xa trong trời đêm.

Tiếng nói của nàng vừa rơi xuống, tất cả mọi người trong viện đều cả kinh, trong nháy mắt, vô số tiếng bước chân vang lên, trong ánh đuốc, Đông Nam Tây Bắc đồng thời truyền đến tiếng kiếm khách quát hỏi “Thích khách ở đâu?” “Ai kêu đó?” “Mau, bảo hộ Điện công!”

Trong tiếng kêu loạn thất bát tao đám thị tỳ đồng thời cũng loạn lên, các nàng thét chói tai, còn có một người vội vã vừa chạy tới hướng Tôn Nhạc vừa kêu lên: “Mau, bảo hộ Tôn cô nương!”

Thị tỳ kia vừa kêu vừa chạy trốn thật nhanh, trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Tôn Nhạc. Nàng vừa mới đứng lại, liền vội kêu lên: “Cô nương không việc gì chứ?”

Nàng ta kêu rất gấp, vừa kêu dưới chân cũng không ngừng, thẳng tắp vọt về phía Tôn Nhạc, dường như muốn thay nàng ngăn trở công kích!

Ngay khi nàng vọt tới, trong bóng đêm, hai tròng mắt Tôn Nhạc lạnh lùng, đồng thời, dưới chân nàng nhẹ nhàng lui về phía sau!

Thị tỳ hiển nhiên thật không ngờ Tôn Nhạc cũng sẽ tránh mình đi, đầu tiên là ngăn ra, đảo mắt cười lạnh một tiếng. Chỉ thấy ống tay áo nàng nhoáng lên, trong bóng đêm, một thanh kiếm lạnh lẽo từ dưới tay áo của nàng chọt lóe lên!

Quả nhiên!

Thị tỳ thấy Tôn Nhạc lại tránh đi, biết nàng thực sự có đề phòng, không khỏi cười lạnh nói: “Điện công thật tinh táo!”

Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn nàng chăm chăm, ở trong ánh mắt của nàng, thị tỳ thả người bổ nhào về phía trước, đoản kiếm trong tay áo chém ra như tia chớp, nhanh mà mạnh mẽ như du long đâm thẳng tới chỗ lồng ngực Tôn Nhạc!

Một kiếm bổ nhào về phía trước này của nàng, thế như Thái Sơn, kiếm như hồng thủy, cứng rắn mà đến, đúng là chiêu thức lấy mạng đổi mạng! Thị tỳ này rõ ràng là cao thủ cấp Kiếm Sư, kiếm thức chưa tới, nội kinh lạng lẹ đã bức đến, hàn khí kinh người.

Nhưng mà, Tôn Nhạc hiện tại cũng khác rồi, nàng nhiều phen trải qua sinh tử, thái cực công nhìn như vũ đạo trước kia dưới sự thi triển của nàng trong mềm mại đã có chứa sát khí! Việc ngày đó Trần Lập nói, hiện tại nàng đã có thể đạt đến!

Lập tức, chân trái nàng lướt nhẹ lui về phía sau, tay phải vẽ một cái, tay trái quành lại, chỉ ra một chiêu, một cổ nội kinh vô hình vô sắc liền kéo dài ra, không ngừng xoay tròn!

Thị tỳ này bổ nhào về phía trước, xu thế dữ dội mãnh liệt. Nàng vốn tưởng rằng bổ nhào về phía trước là có thể thương tổn được Tôn Nhạc, làm sao nghĩ đến, người nàng cũng bị chậm lại ở giữa không trung, ngay sau đó, thân mình giống như hãm vào giữa vũng bùn, càng giãy dụa càng hãm sâu.

Thị tỳ kinh hãi, trong bóng đêm, nàng kinh hãi không dám tin kêu lên: “Người là Đại Kiếm Sư?”

Tôn Nhạc cười lạnh một tiếng cũng không đáp lại. Hai tay nàng xoay vòng, kinh lực vô hình hình thành lốc xoáy, xoắn lấy thị tỳ này quay tròn!

Đúng lúc này, ánh đuốc sáng trưng, hơn mười kiếm khách vọt tới trước mặt. Tôn Nhạc hừ nhẹ một tiếng, thu chiêu lại. Chỉ nghe ‘rầm’ một tiếng, thị tỳ bị kinh lực vô hình đẩy lao ra vài mét về phía sau, nặng nề mà bị ném ra ngoài!

“Điện công có sao không?”

“Điện công!”

Trong tiếng kêu liên tiếp, Tôn Nhạc từ dưới đại thụ đi ra, thản nhiên nói: “Ta không có việc gì.”

Chúng kiếm khách đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bọn họ đều nghĩ mà sợ, đoạn đường này vẫn đi theo trong Sở quân, bất tri bất giác bọn họ đã buông lỏng việc hộ vệ! Nếu Điền công vì vậy mà xảy ra chuyện, bọn họ thật sự không còn mặt mũi nào đối diện với thế nhân.

Tôn Nhạc lập tức đi đến trước mặt thị tỳ kia. Thị tỳ này mới vừa rồi bị nàng vừa xoắn vòng vừa ném ra, đầu óc sớm đã hỗn loạn, khóe miệng đỏ máu. Nàng đang giãy dụa định đứng lên, mới vừa động, vài chục thanh hàn kiếm liền thẳng tắp chỉ vào!

Tôn Nhạc đến gần, thản nhiên nói: “Thu kiếm thôi!”

Chúng kiếm khách nhất tề đáp: “Dạ.” Tiếng thu trường kiếm đồng loạt vang lên.

Tôn Nhạc đi đến trước mặt thị tỳ, ánh mắt nàng ta phức tạp nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, thét to: “Người, làm sao người có thể là Đại Kiếm Sư?”

Thị tỳ vừa thét ra, tất cả mọi người đều sợ hãi cả kinh! Bọn họ không dám tin nhìn Tôn Nhạc, làm sao cũng không dám tin tưởng, Điền công lấy trí nổi danh trước mắt này cũng là thiên tài trong chúng kiếm khách! Nàng chưa đến hai mươi đã là Đại Kiếm Sư thì quả thật là thiên phú kinh thế hãi tục!

Tôn Nhạc lạnh lùng trả lời: “Ta không phải là Đại Kiếm Sư, ta thậm chí không phải Kiếm Sư! Vừa rồi chiêu chế trụ người là bí kỹ gia truyền của nhà ta.”

Nàng vừa nói lời này ra, mọi người đồng loạt thở dài nhẹ nhõm một hơi: Đã nói mà! Tuy trên đời có thiên tài, nhưng thiên tài đến mức này cũng quá mức dọa người rồi.

Bọn họ không một chút nghi ngờ đã tin lời giải thích của Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc từ trong tay kiếm khách bên cạnh lấy một thanh trường kiếm, mũi kiếm lướt qua, chỉ hướng cổ họng thị tỳ, “Người nào sai bọn người ám sát ta? Các người còn có những ai?”

Thị tỳ cười lạnh, nhìn chằm chằm Tôn Nhạc nói: “Sao không một kiếm đâm ra lấy đầu của ta đi? Tôn Nhạc, ta sẽ không nói!”

Dừng một chút, thị tỳ buồn bã cười nói: “Người cảnh giác quá mức! Vốn là chúng ta chuẩn bị nửa đêm động thủ không ngờ bị người phát hiện ra hành tung! Ý trời như thế, biết làm sao? Biết làm sao!”

Tôn Nhạc cười, thản nhiên nói: “Người không nói ta cũng biết là người nào muốn giết ta!”

Thị tỳ hừ một tiếng.

Tôn Nhạc cười cười, “Người Triệu muốn giết ta...” Nàng hơi dài giọng, hai mắt lảng lảng nhìn chằm chằm thị tỳ, thấy ánh mắt của nàng ta hơi buông lỏng, mới tiếp tục nói: “Bất quá cho tới bây giờ, bọn họ đã mang lòng sợ hãi với ta rồi! Tôn Nhạc ta cũng không đắc tội nhiều người, đúng rồi, người là Trĩ thị phái tới phải không?”

Mấy chữ cuối cùng, giọng nàng đột nhiên cất cao, quát ra tiếng!

Thị tỳ kinh hãi, nàng kêu lên thất thanh: “Tại sao người biết?” Vừa nói nàng lập tức phát hiện ra sai lầm của mình, bổ sung: “Tại sao người nói như thế?”

Tôn Nhạc lại không còn hứng thú đối với nàng ta nữa, trả thanh trường kiếm về cho chủ nhân của nó, xoay người sang chỗ khác thản nhiên phân phó: “Kéo xuống đi, nghiêm hình tra tấn, cần phải hỏi ra đồng lõa của nàng!”

“Dạ!”

Mấy kiếm khách tiến lên nắm thị tỳ xoay người rời đi. Tôn Nhạc đi đến dưới mái hiên, thấy ba thị tỳ khác sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt kinh hoàng nhìn mình, hai đùi các nàng run run, cơ hồ đứng không nổi.

Tôn Nhạc liếc qua, xoay người đi vào trong phòng.

Một đêm vô sự.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tôn Nhạc liền được hồi báo của nhóm kiếm khách, nói là đã biết được chỗ ở của thích khách còn lại. Tôn Nhạc trầm ngâm một lát sau đó ra lệnh: “Đều giết đi!”

“Dạ!”

Nhìn kiếm khách lĩnh mệnh đi ra ngoài, Tôn Nhạc thầm nghĩ: hiện nay Trĩ thị vẫn đang ủng hộ Nhược nhi, cho dù Trĩ cơ bị Nhược nhi lên lút phái người giết, liên minh ở giữa bọn họ vẫn tồn tại. Lấy tài lực của Trĩ thị, chỉ dám phái thích khách âm thầm giết ta, đó là bận tâm đến Nhược nhi.

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi thở dài một hơi: nếu đem những thích khách này đưa cho nhược nhi, sau đó Nhược nhi đưa cho Trĩ thị, có thể làm một mẻ khỏe suốt đời, khiến cho Trĩ thị không dám gây thêm loại việc này nữa. Dù sao cũng không thể vì một cái quân cờ đã chết mà ảnh hưởng đại cục. Nhưng mà, giờ khắc này, ta thật sự không muốn gây thêm phiền não cho Nhược nhi, làm cho nghiệp lớn của hắn lại chịu ảnh hưởng.

Xem ra, về sau cần phòng bị nhiều hơn rồi!

Tôn Nhạc suy nghĩ một hồi, liền chuẩn bị ra ngoài gặp Cơ Ngũ. Nàng vừa mới chuẩn bị xong, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cười the thé của thái giám, “Điền công ở đâu? Bệ hạ mở tiệc chiêu đãi chư vị hiền sĩ tướng lãnh, mời Điền công dự tiệc!”

“Ừ!”

Khi xe ngựa của Tôn Nhạc chạy đến Sở Vương cung thì vừa vặn gặp xe ngựa của Cơ Ngũ. Bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên ngay lúc đó Tôn Nhạc nhận ra gương mặt của Cơ Ngũ tựa hồ tiêu tụy hơn một chút.

Xe ngựa dần dần tới gần, Tôn Nhạc nhìn hắn, cúi đầu nói: “Lòng bất an sao?”

Cơ Ngũ ôn nhu cười, ánh mắt như nước, “Hiện tại đã an rồi.” Ngừng một chút, hắn còn nói thêm: “Tối hôm qua trần trọc, cần nhắc mọi cách, đến lúc này mới biết một ngày không thấy như cách ba thu.”

Hắn nói thực bình thản, ánh mắt trong trẻo như thế, hoàn toàn không biết chính mình đang dùng lời ngon tiếng ngọt. Tôn Nhạc cười một tiếng, việc tối hôm qua nàng gặp thích khách, cũng không muốn cho Cơ Ngũ biết, tăng thêm phiền não cùng bất an của hắn.

Tôn Nhạc nghĩ đến đây, thấy mí mắt hắn chớp chớp, không khỏi thấp giọng nói: “Chàng thèm ngủ à?”

Cơ Ngũ cười ngượng ngùng, ngây ngốc nói: “Vừa thấy nàng liền an tâm vậy, liền thèm ngủ.”

Trong lòng Tôn Nhạc ngòn ngọt, nàng đang muốn đáp lời, một trận tiếng ồn ào náo động vang lên, vô số quý tộc hiền sĩ cùng các tướng quân cũng đã đến.

Mặc kệ ở chỗ nào, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đều là trung tâm chú ý của thế nhân, những quý tộc hiền sĩ đó vừa mới xuống xe ngựa, liền thẳng tắp nhìn về phía hai người đánh giá không ngớt. Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ nhìn nhau cười, cũng không nói chuyện với nhau nữa.

Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ xuống xe ngựa, cơ hồ bọn họ vừa đứng vững, chúng quý tộc liền đi tới! Một đám hướng hai người chấp tay trước ngực hành lễ.

Trong tiếng hàn huyên, Cơ Ngũ đi đầu, Tôn Nhạc đi sau, mọi người dựa theo trình tự đi vào Tự Đức điện trong Sở cung.

Tự Đức điện rất cao rất lớn, có thể chứa được mấy nghìn người. Lúc này trong điện đèn đuốc sáng choang thì trên sập cũng đầy rượu thịt đang tỏa hương. Trên ghế chủ tọa, Nhược Vương vận một thân y phục hàng ngày, mỉm cười nhìn đám người Tôn Nhạc.

209. Chương 209: Nhược Vương Yếu Ốt

Mọi người tiến vào đại điện, theo thứ tự ngồi xuống, Cơ Ngũ thân là Thúc tử, vẫn ngồi trên sập hàng thứ nhất phía bên trái như cũ. Mà Tôn Nhạc thì ngồi trên sập hàng thứ nhất phía bên phải, giữa hai người cách một lối đi nhỏ.

Bọn họ vừa ngồi xuống, các cung nữ đã nhanh nhẹn đi tới, rót rượu cho bọn họ.

Rượu được rót đầy, tiếng đàn sáo lại vang lên, hai tay Nhược Vương hợp lại, cười nói: “Chư vị uống tự nhiên, hôm nay yến tiệc mừng đoàn tụ, không có gì phải kiêng kỵ!”

Dứt lời, hần vỗ tay ba cái, trong tiếng vỗ tay thanh thúy, một làn gió thơm bay tới, trên dưới một trăm tiểu mỹ nhân trăm dặm mới tìm được một nhanh nhẹn khiêu vũ đi ra.

Những mỹ nhân đó khê múa, không khí đại diện liền lập tức trở nên vô cùng hương diễm. Nhược Vương mới nói không có gì phải kiêng kỵ, ý tứ đó là nói những tiểu mỹ nhân này mọi người đang ngồi có thể tùy ý hưởng dụng. Đương nhiên, khi hưởng dụng cũng không ở trong điện.

Bởi vậy, tiểu mỹ nhân vừa ra, tiếng cười đùa liền vang lên, chúng nam nhân sôi trào. Trong nháy mắt, trong điện đã phi thường náo nhiệt, ồn ào náo động.

Chúng tiểu mỹ nhân nhanh nhẹn khiêu vũ, thỉnh thoảng rót một chén rượu cho khách quý hợp ý. Trong tiếng cười tiếng hoan hô, Cơ Ngũ trầm mặc, trên khuôn mặt tuấn mỹ có điểm không được tự nhiên.

Hần tài năng xuất chúng như thế, sớm đã khiến chúng nữ chú ý. Ánh mắt lửa nóng quăng về phía hắn thật sự nhiều lắm, làm cho Cơ Ngũ không được tự tại, bởi vậy, ngay cả gương mặt hắn cũng không dám, ngẫu nhiên nghiêng mắt nhìn lên, đều là nhìn về chỗ Tôn Nhạc.

Nhưng mà giữa Tôn Nhạc và Cơ Ngũ là một đám mỹ nhân. Đầu Cơ Ngũ nghiêng tới nghiêng lui vẫn là nhìn không tới thân ảnh của Tôn Nhạc.

Nhược Vương lẳng lẳng nhìn mọi người, khóe miệng mỉm cười, cũng không uống rượu. Trong lúc vô tình hay cố ý nghiêng mắt nhìn thấy bộ dáng Cơ Ngũ như thế, hắn không khỏi cười lạnh lùng.

Hắn đứng dậy bước đi tới phía bên phải.

Tôn Nhạc cúi đầu, chậm rãi thưởng thức rượu. Màu rượu dưới ánh đèn có vẻ đục ngầu. Tôn Nhạc vừa uống vừa nhẹ nhàng mà lay động.

Trong điện tuy rằng phi thường náo nhiệt nhưng trong lòng nàng vẫn yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Lúc này, nàng cảm giác được bên người tối sầm lại. Một thân ảnh cao lớn chặn ánh đèn khiến nàng không khỏi quay đầu nhìn lại.

Vừa quay đầu, nàng liền đối diện với cặp mắt sáng ngời của Nhược nhi. Bốn mắt nhìn nhau, Nhược nhi cười sáng lạng.

Hắn thản nhiên ngồi xuống bên người Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ có khỏe không?”

Tôn Nhạc hơi chần chờ một lúc, thấp giọng trả lời: “Cũng ổn.”

Nhược nhi nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, “Tỷ tỷ ngủ không ngon sao?”

Tôn Nhạc ngạc nhiên nhìn hắn.

Nhược Vương vươn tay lấy chén rượu của nàng qua uống một hơi cạn sạch, thở dài: “Tỷ tỷ, tỷ là không muốn khiến ta phiền lòng phải không? Đêm qua rõ ràng tỷ gặp thích khách mà!”

Hắn nói tới đây, hai tròng mắt đen như mực yên lặng nhìn nàng, ôn nhu nói: “Tỷ là tỷ tỷ của ta, trên lãnh địa của Nhược nhi, sao có thể để cho tỷ tỷ lo lắng hãi hùng? Tỷ tỷ chuyện thích khách cứ giao cho ta đi.”

Hai mắt Tôn Nhạc sáng trong suốt nhìn Nhược Vương, sau một lúc lâu cười sáng lạng, nhẹ giọng đáp: “Được!”

Nhược Vương cũng cười sáng lạng, sau khi cười xong hắn rũ mắt xuống, cúi đầu nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi là đại trượng phu, có thể đảm đương được. Chuyện như vậy, tỷ nên báo cho Nhược nhi biết.”

Tôn Nhạc cười, nàng nhẹ giọng trả lời: “Được, tỷ tỷ làm không ổn.”

Nhược nhi lắc lắc đầu, lại than nhẹ một tiếng, nhưng không có lên tiếng.

Trong điện tiếng đàn sáo không ngừng, tiếng cười duyên của chúng mỹ nhân cùng tiếng trêu đùa của nhóm trượng phu cũng không ngừng vang lên. Dần dần, mọi người cũng ngà ngà say, cử chỉ đã có một chút ngả ngớn.

Nhược Vương mỉm cười đánh giá mọi người trong điện, nói: “Tỷ tỷ, thân là trượng phu, ngạo thị quần hùng, trong lúc đỉnh phong lập địa, đã không còn hối tiếc rồi?”

Tôn Nhạc trừng mắt nhìn, cười nói: “Nhược nhi là đại trượng phu! Đại trượng phu, thiên địa như bàn cờ, dân chúng như con chó rơm*!”

(*Thời cổ đại, người ta bện rơm thành hình con chó để cúng tế, ý câu này là với nghiệp đế vương, trời đất chỉ như bàn cờ, dân chúng là vật để cúng tế xây dựng sự nghiệp thiên thu ột người.)

Nhược Vương ha ha cười.

Tiếng cười của hắn sang sảng mà khoái trá, vang lên trong điện vốn đã âm ỉ tiếng cười vui cũng không rõ ràng lắm.

Hắn cười xong, quay đầu hai mắt sáng trong suốt nhìn Tôn Nhạc, cất cao giọng nói: “Thiên địa như bàn cờ, dân chúng như chó rơm? Lời này nói thật hay a! Thật sự rất khéo!”

Hắn giơ bầu rượu lên, ngửa đầu uống cạn, trong nháy mắt, một cân rượu vàng liền vào bụng.

Vươn tay áo nặng nề mà lau rượu trên khóe miệng đi, Nhược Vương để cốc xuống, nhếch miệng cười nói: “Tỷ tỷ, hầu vương các nước đều muốn làm thiên hạ cộng chủ, Nhược nhi thấy, ai cũng tầm thường, không đáng lo!”

Giọng điệu hắn lúc này đã vô cùng hào khí, bộ dạng không thêm để ai vào trong mắt!

Ánh mắt Nhược Vương sáng ngời nhìn Tôn Nhạc, nói: “Tỷ tỷ, một ngày nào đó Nhược nhi ở trên vị trí chí tôn thiên hạ, tỷ tỷ còn ở bên cạnh Nhược nhi không?”

Hai mắt hắn gắt gao nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, nháy cũng không nháy mắt!

Xem ra, những lời này mới là trọng điểm a.

Tôn Nhạc cúi đầu, lông mi thật dài chớp chớp. Nàng muốn nói ‘loạn vừa sinh, cơ nghiệp đế vương há chỉ một thế hệ là có thể thành!’ nàng lại muốn nói, ‘Anh hùng trên thế gian còn ẩn núp chưa ra, không thể coi thường.’

Nhưng hai câu này nghẹn ngang trong cổ họng nàng, nàng lại nói không được: khí phách thiếu niên, cho là không có gì mình không làm được vốn là chuyện thường tình, mình cần gì phải dội nước lạnh?

Lúc Tôn Nhạc trầm ngâm, Nhược Vương cúi đầu thở dài: “Tung hoành ngang dọc, ngàn vạn người quy phục, nhưng bên người Nhược nhi đã không có tỷ tỷ làm bạn, thì còn gì thú vị? Ai ——”

Một câu thở dài cuối cùng thật lâu không dứt, mang theo vô tận mất mát, vô tận thê lương, thẳng khiến lòng Tôn Nhạc mềm nhũn, thiếu chút nữa hứa hẹn ra tiếng.

Nhưng mà, dù sao vẫn kém một chút, ngay sau đó Tôn Nhạc liền nhớ đến Cơ Ngũ, nhớ rất nhiều rất nhiều, bởi vậy, trả lời Nhược Vương, vẫn là một trận trầm mặc.

Nhược Vương thu hồi ánh mắt, rót đầy rượu vào chén, ngửa đầu lại uống cạn một hơi!

Dòng rượu từ cằm hắn chảy tới trên hầu kết. Rượu vừa vào Nhược Vương lại thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài, vẻ mặt hắn cô đơn, ánh mắt đã vô cùng chua xót.

“Tỷ tỷ, ” Nhược Vương thấp giọng nói, “Tỷ là người duy nhất trong thiên hạ khiến Nhược nhi nhớ nhung, duy nhất khắc vào trong lòng, không lúc nào quên. Mặc kệ Nhược nhi hạnh phúc hay là bất hạnh, bất kể là vui mừng hay là thống khổ, đều muốn chia sẻ cùng tỷ tỷ! Tỷ tỷ, nếu tỷ không thể ở bên cạnh Nhược nhi, dù cho có được thiên hạ này, tên Nhược nhi có thể lưu truyền thiên thu ngàn năm, thì có gì ý vị?”

Hắn cúi đầu nhìn rượu trong chén, thấp giọng”Đã không có tỷ tỷ, cho dù Nhược nhi chiếm được hết thủy chỉ là người cô đơn a! Nhưng mà, nếu tỷ tỷ có thể ở bên cạnh, cho dù cả đời này chỉ khí Nhược nhi không

thành, để nghiệp thất bại, cho dù chết không toàn thân, công theo bêu danh tội thần Sở quốc, cũng không hối hận! Cả đời này, Nhược nhi chỉ mong có tỷ tỷ làm bạn mưu cầu sơn hà vạn dặm này, thắng cũng vui vẻ bại cũng vui mừng!”

Giọng của hắn trầm thấp hữu lực, hàm chứa tình ý vô tận, chờ mong khôn cùng. Hơn nữa lúc này giọng đã mang chút khàn khàn, mơ hồ có ghen ngào. Tôn Nhạc kinh ngạc nghe, nghe.

.

Nàng chỉ có thể kinh ngạc nghe, nàng không thể trả lời, thậm chí không thể như giống như bình thường, vươn tay ra vuốt đi vết ứt nơi khóe mắt hắn.

Nhược Vương nói một hồi lại rót rượu uống ừng ực. Lúc này, hắn đã liên tục uống ba bình lớn, mặt đã đỏ bừng.

Đây chính là bình có thể chứa gần một cân rượu a. Tôn Nhạc không khỏi thấp giọng khuyên nhủ: “Nhược Nhi, đừng uống nữa.”

Nhược Vương không để ý tới cứ thế mà tiếp tục rót rượu vào bụng.

Tôn Nhạc thấy trong khi hắn hô hấp phát ra mùi rượu bức người, không khỏi đau lòng. Nàng vươn tay đoạt lấy bình rượu khuyên nhủ: “Nhược nhi, thật sự không nên uống nữa!”

“Không sao!”

Nhược Vương vung tay lên, đẩy tay nàng ra. Hắn vừa cứ thế rót rượu, vừa nói thầm , ” Sau khi uống rượu, say rồi trong mộng tỷ tỷ sẽ cần Nhược nhi!”

Những lời này rất nhỏ, rất hàm hồ, giống như vô thức phun ra. Thái cực công của Tôn Nhạc ngày càng tiến bộ, thính lực hơn người, nên nghe được rõ ràng, không khỏi ngơ ngẩn.

Dòng rượu vàng như nước ồ ồ chảy vào họng Nhược Vương, chảy chảy, một trận tiếng ho khan kịch liệt truyền đến!

Một trận ho khan này, lúc đầu chỉ là một tiếng một tiếng, tiếp theo lại liên miên không dứt, giống như là tê tâm liệt phế! Tôn Nhạc nghe xong hốt hoảng, vội vàng đứng dậy vỗ lưng của hắn, nàng vừa vỗ hai cái, tiếng ho khan tê tâm liệt phế kia lại càng ngày càng kịch liệt!

Qua một lát, hắn đã ho đến sắc mặt xanh mét, môi trắng, liên tục thở dốc, trong hầu kết ghen đàm không thôi!

Thế này không giống như là sặc rượu đơn thuần!

Tôn Nhạc xoay người quát mọi người đã trở nên an tĩnh lại: “Mau gọi đại phu!”

“Dạ, dạ.”

Vài tiếng đồng ý đồng thời vang lên, mấy thân ảnh đồng thời nhảy ra.

Mọi người không còn tâm tư cùng chúng mỹ nhân đùa giỡn nữa rồi, vì một tiếng, bên người Tôn Nhạc cùng Nhược Vương đã là ba tầng trong ba tầng ngoài vây đầy người.

“Bệ hạ làm sao vậy?”

“Mau, mau đưa bệ hạ vào phòng trong!”

Tôn Nhạc quay đầu nhìn về phía hiền sĩ Đỗ Tấn bên người, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Bệ hạ xảy ra chuyện gì, tại sao cơ thể suy nhược đến mức này?”

Tiếng ho khan tê tâm liệt phế, khiến người ta nghe thấy mà đau cả lòng a!

Đỗ Tấn là một hiền sĩ đen gầy hơn bốn mươi tuổi, nghe vậy hai tay của hắn chấp lại, trả lời Tôn Nhạc: “Khi bệ hạ biết được Triệu đình gây bất lợi cho Điền công thì Triệu quân đã vượt biên! Bệ hạ vội vàng điểm quân, ngày đi đêm chạy vô ý trúng phong hàn! Lúc ấy đại phu đã khuyên hắn tĩnh dưỡng nhiều hơn, cần

thận phong hàn chuyển nặng. Nhưng bệ hạ không nghe, cứ chống bệnh mỗi đêm mỗi ngày chạy đi như thế! Tôi vốn cho rằng bệ hạ đã khỏi hẳn, cho là hẳn đã khỏe lại! Nào biết đâu rằng hẳn vẫn còn đang bệnh!”

Tôn Nhạc nghe đến đó, trong lòng đau khổ: Nhược nhi là vì ta! Hẳn là vì ta a!

Đúng lúc này, một trận tiếng quát gấp gấp truyền đến, “Đại phu đã tới, mau mau tránh ra, tránh ra.”

Mọi người vội vàng tránh ra một lối, trong nháy mắt, một lão nhân tiến vào.

Lão nhân chạy đến trước mặt Nhược Vương, hẳn tự tay ấn lên mạch Nhược Vương, cẩn thận kiểm tra tình hình của hẳn. Lúc này, tiếng ho khan tê tâm liệt phế vẫn không dứt bên tai.

Một lát sau, lão nhân buông tay ra, chuyển hướng Tôn Nhạc đứng gần nhất nói: “Đại vương vốn đã tam tiêu* chịu hàn, tỳ phổi cũng có dấu hiệu suy yếu. Tuy là như thế, may mắn đại vương thể chất hơn người, có thể chống đỡ! Không hiểu đã xảy ra chuyện gì? Làm cho đại vương đau buồn quá mức, gần như tuyệt vọng hoảng sợ? Phổi bị thương, thận cũng hao tổn! Bệnh đã từ tam tiêu nhập thân!”

(*Tam tiêu: cách gọi của Đông Y, thượng tiêu là lưỡi, thực quản, tim phổi; trung tiêu là dạ dày; hạ tiêu là ruột non, ruột già, thận và bàng quang)

Tôn Nhạc mím chặt môi, vội vàng ngắt lời: “Mau mau trị liệu đi!”

Lão nhân quay đầu, từ trong tay áo xuất ra một hộp kim châm, sai người cởi áo Nhược Vương, cầm đèn qua, chuẩn bị bày châm ngừng cơn ho này!

Động tác của hẳn thập phần lưu loát, chỉ chốc lát nửa người trên cùng cánh tay Nhược Vương đã đâm năm sáu cây kim châm.

Kim châm hạ xuống, tiếng ho khan quả nhiên ít hơn, Tôn Nhạc thở ra một hơi thật dài, biểu tình phức tạp mà đau lòng nhìn Nhược Vương, thầm suy nghĩ: đau buồn quá mức, gần như tuyệt vọng hoảng sợ? Nhược nhi của ta không phải vẫn luôn rất kiên cường sao? Hẳn kiên cường, thông minh, khí phách, không có gì làm không được! Nhược nhi như vậy, cư nhiên lại yếu ớt như thế? Hẳn để ý ta đến mức này sao?

210. Chương 210: Tranh Giành Trung Nguyên, Bắt Đầu Từ Diệt Sở

Một lát sau, tiếng ho khan của Nhược Vương rốt cuộc dừng lại.

Đại phu Đầu bạc thu hồi kim châm, quay đầu nói với đám người Tôn Nhạc: “Kim châm có thể khiến đại vương an tĩnh ba canh giờ, các người phái người đi tìm thảo dược đi.”

Nói tới đây, hẳn dừng một chút, lại nói: “Tuyệt đối không để cho bệ hạ lo buồn!”

Đại phu vừa nói lời này ra, vài trọng thần đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc bộ dạng phục tùng khép mắt, nhẹ giọng đáp: “Vâng.”

Sau khi đáp lời, nàng vội vàng: “Bao lâu thì có thể tốt?”

Đại phu đầu bạc trầm ngâm nói: “Bệnh nhập tạng cực kỳ dây dưa, toàn lực trị liệu cũng mất khoảng một tháng. Hơi không cẩn thận thì hậu quả khó liệu!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc trắng bệch, không ngừng gật đầu liên tục nói: “Tuyệt đối không vô ý!”

Đại phu nghe vậy gật gật đầu, thu dọn đồ đạc rời đi.

Nhạc kinh ngạc nhìn sắc mặt Nhược Vương vẫn xanh đen, tay nhỏ bé đặt ở bên chân vài lần vươn ra, muốn xoa mặt của hẳn, cuối cùng lại không thể.

Lúc này, Cơ Ngũ đứng một mình phía sau nàng.

Người được hơi thở cỏ xanh sâu kín thần nhiên sau người, Tôn Nhạc cũng không quay đầu lại thấp giọng nói: “Cơ Lương, tôi sẽ ngủ lại trong cung mấy ngày!”

Nàng vừa phun những lời này ra. Người phía sau thật lâu cũng không có động tĩnh gì.

Cũng không biết qua bao lâu, một giọng nói chua xót vô lực truyền đến.”Ủ.”

Môi Tôn Nhạc rung rung vài cái, cuối cùng không nói gì. Nàng tới gần Nhược Vương hai bước. Cùng hai cung nữ bên cạnh một đường, đỡ hần đi ra ngoài điện.

Nhược Vương nhắm hai mắt. Sắc mặt xanh vàng, hầu kết nghẹn đàm., vẻ mặt khô héo. Trên khuôn mặt tuấn tú thỉnh thoảng hiện ra một chút thần sắc đau đớn. Tôn Nhạc lo lắng nhìn hần.

Mấy người đi vào trong tấm cung của Nhược Vương thì chúng cung nữ xông tới. Tôn Nhạc vừa muốn rời đi, cổ tay liền căng thẳng, Nhược Vương gắt gao nắm tay nàng.

Tôn Nhạc xoay người lại ôn nhu nhìn Nhược Vương, do dự một chút, vươn tay xoa mặt của hần, cúi đầu nói: “Nhược nhi không đi, tỷ tỷ ở đây với đệ.”

Nhược Vương nghe được gật gật đầu, buông tay nàng ra, được cung nữ đến đỡ nằm xuống giường.

Chúng cung nữ cẩn thận buông hần ra, đắp chăn phủ gấm lên, trong điện đốt chút hương an thần. Tôn Nhạc ngồi ở sập bên giường nhìn hần.

Chỉ chốc lát, Nhược Vương nhắm mắt lại vô lực mở miệng, “Tỷ tỷ, hầu kết nghẹn đàm, ngực buồn hoảng hốt, vừa mở mắt, trước mắt liền biến thành màu đen, choáng váng gay gắt, rất khó chịu!”

Tôn Nhạc nghe vậy hạ thấp người tiến lên đỡ Nhược Vương nửa nằm nửa tựa vào đầu giường, sau đó sai người cầm chăn phủ gấm qua đệm dưới lưng hần. Chuẩn bị cho tốt xong, nàng vừa muốn tránh ra, cổ tay lại căng thẳng, vẫn là Nhược Vương gắt gao nắm tay nàng.

Tôn Nhạc thầm than một tiếng, nàng cũng không cử động nữa, ngồi xuống đầu giường.

Nhìn Nhược Vương nhắm mắt lại, tim nàng đau đớn thành một đoàn. Thời đại này y được cực kỳ thấp kém, thể nhân chữa bệnh ngay cả phương thuốc cũng không có, bình thường chỉ dùng kim châm cùng mấy vị thảo được đến trị liệu.

Vừa rồi đại phu kia hần là một cao thủ, nhưng hần cũng đến lúc chữa bệnh mới đi hái thuốc, thực làm cho lòng người bất an.

Đây chính là thời đại ngay cả cảm mạo cũng có thể làm cho người ta tử vong a. Nhược nhi tuổi còn trẻ, lại có hùng tâm tráng chí vạn lần không thể có nửa điểm bệnh tật.

Tôn Nhạc suy nghĩ, tiếng nói trầm thấp Nhược Vương truyền đến”Tỷ tỷ, ta tốt hơn nhiều rồi.”

Giọng của hần cũng có tinh thần hơn một chút.

Tôn Nhạc vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía hần.

Hai mắt Nhược Vương vẫn đóng chặt lại như cũ, hần quay đầu về phía Tôn Nhạc, “Tỷ tỷ, vừa rồi làm tỷ kinh hoảng!”

“Đừng nói như vậy.” Tôn Nhạc lắc lắc đầu, giọng hơi chan chát,“Nhược nhi, tỷ tỷ thà rằng người có bệnh là mình, cũng không nguyện ý nhìn đệ thống khổ như thế.”

“Cũng không thống khổ,” Nhược Vương nghe vậy khước miệng khẽ nhếch, cười nói, “Chính là không dám mở mắt, đàm ngăn ở trong lồng ngực, không thở được.”

Hần nói tới đây, bỗng nhiên giọng thấp xuống, có điểm ngưng ngượng nói: “Tỷ tỷ, để tay lên trên mặt Nhược nhi, được không?”

Tôn Nhạc đáp nhẹ một tiếng, vươn tay ôn nhu đặt trên gương mặt của hần, nàng trừng mắt nhìn, ráng nhin nước mắt bởi vì kinh hoảng sợ hãi mà suýt nữa chảy ra trong mắt, khẽ cười nói: “Nhược nhi là người lớn, còn cần tỷ tỷ sao?”

Nhược Vương nghiêng đầu, để ặt mình cọ ở trong lòng bàn tay của nàng, lằm bằm nói: “Nhược nhi cần tỷ tỷ cả đời.”

Hắn vừa nói lời này ra, nhất thời Tôn Nhạc ghen lời, thấy Tôn Nhạc không nói lời nào, Nhược Vương cũng không nói nữa, hắn chỉ nhắm mắt lại, giống như một con cún cọ vào lòng bàn tay Tôn Nhạc, trên gương mặt tuần lãng hiện lên một nụ cười ngốc nghếch, trong nụ cười này mang theo một cỗ thỏa mãn.

Tôn Nhạc nhìn hắn, trong lòng vừa chua xót vừa khổ đau, nàng trừng mắt nhìn, trong mắt lại thấy cay cay. Ngón tay vỗ về hai má Nhược Vương nhẹ nhàng di động tới vành môi khóe mắt, “Nhược nhi ngốc, Nhược nhi ngốc. . . .” Tiếng nói càng ngày càng thấp, dường như nói không được nữa.

Nhược Vương hiển nhiên đã thật sự cạn kiệt tinh lực rồi, cọ cọ, tiếng hô hấp của hắn dần dần chuyển thành chậm rãi, Tôn Nhạc nhìn lên, đúng là đang ngủ.

Tuy rằng đang ngủ, mặt của hắn vẫn kề sát tay trái Tôn Nhạc như cũ, tay trái cũng nắm tay phải Tôn Nhạc. Nàng chỉ cần hơi động đây, Nhược Vương trong lúc ngủ mơ tựa như có ý thức than thở một câu, khiến Tôn Nhạc sợ tới mức lập tức đình chỉ động tác.

Bây giờ còn là buổi sáng, ánh nắng sáng lạng xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào, chiếu lên gương mặt tuổi trẻ của Nhược Vương, Tôn Nhạc nhìn chăm hắn, nhìn khuôn mặt tuần tú sau khi ngủ có vẻ thập phần trẻ con, trong đầu trống rỗng. Thật lâu thật lâu, nàng cúi đầu nói một câu, “Nhược nhi, nếu tỷ tỷ chưa bao giờ quen biết với đệ, có phải đệ cũng bớt đi rất nhiều phiền não hay không?”

Giọng nói rơi xuống, tiếng thở dài thật lâu không dứt.

Nhược Vương ngủ một cái tới mấy canh giờ, thẳng đến khi đại phu đầu bạc hái thuốc trở về còn chưa tỉnh. Trong mớ thảo dược đó, có loại đã được bào chế, cũng có loại mới hái, đại phu đầu bạc đưa những thảo dược này ra sai người ta hầm nấu, Tôn Nhạc trầm suy nghĩ: xem ra đại phu này đã biết sử dụng đơn thuốc chữa bệnh.

Nàng thở ra một hơi, trong lòng cũng buông lỏng một chút.

Uống thuốc vào, mặc dù Nhược Vương không phát bệnh lại, nhưng cũng không chuyển biến tốt đẹp, vẫn không dám mở mắt như cũ, vừa mở mắt liền vầng đầu hoa mắt, gần như muốn ngã xuống đất.

Tôn Nhạc không hiểu y thuật, cũng không biết làm gì, chỉ có thể canh giữ ở bên cạnh hắn, gắt gao nắm tay hắn, lúc hắn cần thì luôn luôn có mặt. Thậm chí nàng sai người đặt một cái giường nhỏ trong điện, chuẩn bị giống như chúng cung nữ tùy thời coi chừng hắn.

Nhược Vương bệnh nặng, rất nhiều chuyện xử lý không tốt, liền đem hết thầy giao cho Tôn Nhạc. Mà thời gian này, Tôn Nhạc ngoại trừ coi chừng dùm hắn, còn an bài một chút chuyện lớn nhỏ trong Sở cảnh.

Kỳ thật cũng không có nhiều chuyện, năng lực tự chủ của Sở nhân rất mạnh, thời điểm xin chỉ thị của nàng cũng không nhiều lắm.

Dưới sự an bài của Tôn Nhạc, Triệu đại vương được ở một gian lầu các, cơm bưng nước rót chính là không được quá tự do. Mà Hắc Giáp Quân ngàn dặm bồn ba, đại hiển thần uy, Tôn Nhạc sai người thưởng thêm rất nhiều, lại tăng cường huấn luyện.

Thời gian trôi qua mau, đảo mắt đã vài ngày trôi qua, bệnh Nhược Vương vẫn không khởi sắc, đương nhiên cũng không có chuyển biến xấu.

Mà theo tin tức mới nhất, Tề Ngụy đại quân đã phát động công kích Triệu rồi! Lần này khởi xướng công kích có vẻ vội vàng, Triệu cầu cứu các nước còn chưa nhận được thư hồi đáp, quốc nội đã bị đại quân tiếp cận!

Đồng thời, người Nhược Vương An cấm ở các quốc gia cũng nhận được tin tức nói hai nước Tần, Tần đã động tâm, đã đáp ứng cứu Triệu. Bất quá bọn hắn cứu Triệu đồng thời còn muốn đục nước béo cò, bởi vậy, thế cục vẫn hỗn loạn không rõ như cũ.

Nhưng mà, Tôn Nhạc không thể tận mắt thấy cuộc hỗn chiến của các đại chư hầu lần này, bởi vì người Triệu đột nhiên làm ra một cái động tác khiến người ta kinh ngạc: Tề Ngụy đại quân vừa mới tiếp cận, bọn

họ liền cắt nhường ba thành cho hai nước! Hai nước Tề Ngụy không tổn hại lấy một binh một tốt mà được thành, không khỏi mừng rỡ, lúc này liền lui binh! Chỉ đảo mắt, một hồi hỗn chiến vốn đang hung hãn tiến tới còn chưa kịp bắt đầu đã xong xuôi!

(Myu: Hai nước Tề Ngụy là điển hình cho câu tham nhỏ, bỏ lớn =.)

Hỗn loạn đã xong, nhưng trận chiến của Sở Vương cùng Triệu đại vương tử càng bị truyền ra ồn ào huyên náo. Hiện tại trọng điểm đã không còn ở trên người Điền Công Tôn Nhạc, mà tụ tập vào mưu đồ của Nhược Vương.

Nhược Vương nắm giữ cường binh, bên người có vô số trí sĩ cũng không tính, thế nhưng vì sao Thúc Tử đại biểu thiên mệnh cũng đến bên cạnh hắn? Sở Nhược này là kẻ đảo loạn thế cục, hắn to gan lớn mật cướp đoạt chính quyền dòm ngó ngôi báu, đủ loại hành vi kinh thế hãi tục khiến thế nhân không thể chấp nhận, đến trời cao cũng chán ghét! Vậy thì tại sao Thúc tử đại biểu thiên mệnh lại đang ở Sở quốc?

“Bệ hạ, Sở Nhược không giết thiên lý không dung nha!” Một hiền sĩ cao quan vô cùng đau đớn sau khi hướng về phía Tần hầu nói ra những lời này, chuyển hướng chúng thần kêu lên: “Lúc này chưa trừ diệt, tiếp qua vài năm, sợ là thiên hạ không còn ai có thể chế trụ tên nghịch tặc này nữa!”

Trong đại điện, Tần thần đứng thành hai hàng nhìn nhau, châu đầu ghé tai nghị luận.

Mà trong đám thần tử châu đầu ghé tai, càng nhiều người liên tiếp nhìn Doanh Thu đứng ở vị trí đầu não bên trái.

Tần hầu nhíu mày, cũng chuyển hướng Doanh Thu hỏi: “Thập Tam, con thấy như thế nào?”

Doanh Thu nghe vậy mở hai mắt ra, tiến lên từng bước cúi người thi lễ với Tần hầu, sau đó cao giọng nói: “Phụ vương, nhi thần cho rằng, Sở quốc nên đánh!”

Đứng ở vị trí đầu não phía bên phải Tần Tứ vương tử Doanh Chiêu cười lạnh một tiếng, nói: “Người muốn đánh là người, đương nhiên người nói như thế!”

Doanh Thu cũng hừ lạnh một tiếng, không trả lời Doanh Chiêu, chuyển hướng Tần hầu nói: “Phụ vương, thiên hạ hôm nay, đã rối loạn lắm rồi! Thiên hạ như hươu nai, ai nhanh tay thì được!”

Doanh Thu nói những lời này rất có khí phách! Câu ‘ thiên hạ như hươu nai, ai nhanh tay thì được! ’ kia vừa nói ra, chúng thần đều liên tiếp gật đầu, mà hai mắt Tần hầu lại sáng ngời!

Doanh Chiêu nhìn đến đây, không khỏi vừa tức vừa ghen ghét! Thập Tam đệ này chỉ nói một câu, liền làm cho phụ vương nghiêng về phía hắn.

Doanh Thu còn nói thêm: “Nhi thần nghĩ, Sở Nhược tuy mạnh, nhưng Sở quốc lập quốc không lâu, của cải tất không nhiều! Thứ hai Sở quốc lấy đại nghịch lập nước, khiến quốc sĩ trong thiên hạ xem thường, người tài có thể sử dụng tất có hạn! Ba, Sở nhược đại nghịch bất đạo, khiến trời cao tức giận, lúc này nếu ta đánh, vung tay lên cường viện vô số. Lúc này không đánh, lại cho hắn vài năm thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, nuôi hổ đã thành hoạn, sợ là muốn giết cũng không còn khả năng nữa!”

Hắn nói tới đây, hướng Tần hầu thi lễ thật sâu, ánh mắt sáng ngời nói: “Đại Tần ta muốn tranh giành Trung Nguyên, nhất thống thiên hạ, phải bắt đầu từ diệt Sở!”

Giọng nói của Doanh Thu lạnh lạnh phun ra, quanh quẩn không dứt trong đại điện. Chúng thần liên tiếp gật đầu, đồng thời hướng Tần hầu thi lễ, cùng kêu lên: “Bệ hạ, Thập Tam điện hạ nói rất có lý!”

Dưới mũ miện, Tần hầu nhìn chăm chú nhi tử đã tâm bình khí yên của hắn, hơi hơi vuốt cằm, cao giọng trả lời: “Tranh giành Trung Nguyên nhất thống thiên hạ phải bắt đầu từ diệt Sở? Lời ấy rất hay!”

“Bệ hạ thánh minh!”

“Bệ hạ thánh minh!”

Trong tiếng ca ngợi lạnh lạnh, Doanh Thu cùng các đại thần đồng loạt thi lễ, hắn vái chào sâu hết sức, trong mắt có tinh quang chớp động, thầm nghĩ: ta làm việc vẫn không đủ quyết đoán a! Ngày đó Tôn Nhạc cự

tuyệt vời cầu hôn của ta thì lẽ ra nên giết nàng chấm dứt hậu hoạn ngay! Lúc này nàng đang ở bên người ở Sở Vương, mang đến cho nghiệp lớn của ta không ít trở ngại a!

Tuy rằng thêm trở ngại, bất quá Doanh Thu nghĩ, Tôn Nhạc chỉ là một nữ tử, tuy có tài trí nhưng chỉ là chút vô mồm. Trăm vạn đại quân đến trước mặt, loại vô mồm này còn có xoay chuyển cần khôn sao?

211. Chương 211: Quyết Định Của Tôn Nhạc

Thiên hạ quả nhiên thay đổi bất ngờ!

Đám người Tôn Nhạc còn đang vì Triệu thoát đại nạn mà buồn bực thì đột nhiên biết được, Tần liên hợp với Hàn, Ngụy, Ngô, Việt, cùng phát trăm vạn sĩ tốt, hơn năm ngàn chiến xa đánh Sở, mục đích muốn hoàn toàn diệt Sở! Loại binh lực này, đã gấp hơn năm lần Sở nhân!

Hơn nữa, những quốc gia này đều liên kè Sở, tương đương trong vòng một đêm, Sở đã bốn bề gặp địch, khắp nơi đều là kẻ thù! Đến lúc này, thiên hạ chấn động, Sở nhân kinh hãi!

Khi tin tức rơi vào tai Sở quốc, Nhược Vương mới khởi hân không lâu. Bệnh của hân kéo chừng hơn nửa tháng mới khỏi hân, bởi vì không có nửa điểm tin tưởng với y dược của thời đại này, hơn phân nửa thời gian Tôn Nhạc đều coi chừng dùm hân, nếu không kịp xuất cung sẽ nghỉ ngơi ở trong lầu gần bên.

Một ngày này, trong Sở cung là một mảnh áp lực, ngay cả tiếng sênh ca cũng không dám vang lên. Nhược Vương ngồi trong thư phòng, các đại thần đầy điện, bọn họ cũng ngồi ngay ngắn giống như Nhược Vương ở trên vị trí đầu nào, mặt đều âm trầm, không nói một lời. Cũng không biết qua bao lâu, hiền sĩ Ly Muội tiến lên mấy bước, chấp tay nói: “Bệ hạ, kẻ địch từ tứ phương mà đến, gấp năm lần chúng ta, không thể đánh! Chỉ có thể thuyết phục!”

Ly Muội vừa nói hai chữ ” thuyết phục” này ra, hơn mười cái đầu đồng thời quay lại, nhìn về phía ngôi Tôn Nhạc ở sập cuối cùng phía bên phải. Trên đời này nếu bàn về tài thuyết khách, không ai có thể hơn Điền công!

Nhược Vương cúi đầu, hân không nhìn về phía Tôn Nhạc, mà từ từ nói: “Chỉ có thể thuyết phục?”

“Vâng.” Trả lời hân, là hơn mười giọng nói.

“Nếu như thuyết phục không được, thì sao?”

Ly Muội tiến lên mấy bước, cao giọng nói: “Thuyết phục không được, đành phải cầu viện các nước khác vậy.” Dừng một chút, hân còn nói thêm, “Cắt thành cũng được.”

Bất kể là cầu viện, hay là cắt thành, cũng là hành động cực kỳ đã thương nguyên khí, cầu viện các nước, cũng phải xuất ra lễ vật, lấy ngàn lạng vàng, có khi còn phải cắt thành, thậm chí còn phải phái con tin. Nếu Tần sớm có phòng bị, có khả năng dù lấy vàng, cắt thành cũng không có ai nguyện ý giúp đỡ! Cắt thành cho Tần Ngô, đó là cắt thịt a! Có năm nước xâm phạm, Sở có bao nhiêu thành trì có thể cắt? Vả lại sau khi dâng thành trì lên, thực lực Sở đã đại giảm, trở thành vô duyên với ngôi báu! Nhưng mà, cứng rắn đối địch cũng vạn lần không thể, liên quân gấp năm lần quân mình, thống soái Doanh Thu nổi danh không kém Nhược Vương, trận đánh nhau này không có nửa phần thắng a!

Tôn Nhạc cũng cau mày bối rối, nàng biết vì cái gì Nhược Vương do dự phải mình đi làm thuyết khách. Phải biết rằng, thân phận nữ tử của nàng đã bị thiên hạ biết, hiện tại, Tôn Nhạc đi đến quốc đô nào cũng có thể bị thích khách thuận tay giết! Chuyện này cũng chưa tính, cho dù không có thích khách giết nàng, sợ là cũng không có chư hầu nào bằng lòng gặp nàng a!

Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc trầm nghĩ : trong trí nhớ, các trận chiến lấy yếu thắng mạnh điển hình cũng không phải không có, nhưng thời đại này chiến tranh đều là bày trận đánh bừa ở cánh đồng hoang vu. Loại đánh bừa này, xe nhà ai nhiều nhất, thì có phần thắng lớn nhất. Lần trước, trong đại chiến liên quân, Nhược vương thi triển chút quỷ kế, nhưng quỷ kế kia chỉ hữu dụng lần đó thôi.

Hơn nữa đối thủ của hần lần này không phải ai khác, mà là danh tướng Doanh Thu nổi danh cùng hần! Gặp phải đối thủ mạnh mẽ như Doanh Thu, thực lực lại cách xa như vậy, thật đúng là không thể dựa vào may mắn.

Sau khi Ly Muội nói xong, trong điện lại trầm mặc. Một lúc sau, Nhược Vương từ từ nói: “Điền công đã bị thể nhân phát giác, không thể đi sứ, chư công đi về suy nghĩ trước, nếu như có ý tưởng, nhanh chóng vào trong cung nói ta!”

“Dạ!” Trong tiếng đồng ý chỉnh tề, chúng đại thần nhất nhất lui ra. Trong điện chỉ còn lại Tôn Nhạc cùng Nhược Vương, hai người, một người ngồi xuống ghế chủ tọa, một người ngồi ghế hạ tọa xa xa nhìn nhau. Qua hồi lâu, Nhược Vương nặng nề nói: “Tỷ tỷ, Nhược nhi cuồng vọng a!”

Tôn Nhạc không hé răng, nàng biết Nhược Vương nói cái gì. Hôm trước hần còn nói với mình thiên hạ không còn ai có thể ngăn cản hần, chỉ chớp mắt liền rơi xuống loại hoàn cảnh bất lực này! Tôn Nhạc ôn nhu cười nói: “Sao Nhược nhi lại tự trách? Nếu Doanh thu thật sự là anh hùng, tự nhiên sẽ mặt đối mặt đấu với đệ! Nhưng hiện tại hần lại liên quân với bốn nước, lấy binh lực gấp năm lần công kích đệ, đây là thắng bằng vũ lực a!”

Tôn Nhạc vừa nói những lời này ra, trên gương mặt ủ dột của Nhược Vương lập tức lộ ra một nụ cười. Chính là nụ cười này chỉ chợt lướt qua, hần lắc đầu cười khổ nói: “Đại trượng phu làm việc, vốn là để đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn. Mặc dù Doanh Thu không phải anh hùng, nhưng hần vẫn là kinh địch!”

Tôn Nhạc nghe vậy cười cười, thầm suy nghĩ: cho dù tuổi trẻ kiêu ngạo, nhưng đến lúc máu chốt vẫn có thể thanh tỉnh đối mặt, Nhược nhi thật sự là người tài! Nhược Vương từ từ đứng dậy, hần chậm rãi đi đến trước mặt Tôn Nhạc ngồi chồm hổm xuống. Tay hần đưa lên, cung nữ sớm hầu ở hai bên vội vàng tiến lên rót rượu cho hai người.

Hần nâng chén về hướng Tôn Nhạc quơ quơ, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, mời uống một ly!” Tôn Nhạc giơ chén rượu lên giữa đầu uống một ngụm, nàng để cốc xuống bàn thấp giọng nói: “Nhược nhi, trời không tuyệt đường người, đệ là Phá Quân tinh, sinh mệnh lâu dài, có quốc gia hậu thuẫn, không có khả năng tuyệt đường vào lúc này!”

Nhược Vương vừa nghe, hai mắt sáng ngời. Hần phần chần nhìn Tôn Nhạc, nhìn nhìn, bỗng nhiên cười khổ nói: “Hần là nên tìm Cơ Ngũ tính toán.” Nhắc tới Cơ Ngũ, Tôn Nhạc không khỏi mỉm cười, nụ cười vừa thoải mái vừa ngọt ngào. Làm một trận đau đớn vọt tới trong lòng Nhược Vương. Nhược Vương trầm giọng quát: “Người tới!”

“Dạ!”

“Thông tri xuống, cô đi tắm rửa thay quần áo, mời Thúc tử đến tính toán thiên mệnh!”

“Dạ!” Nhược Vương ngẩng đầu thấy Tôn Nhạc hơi ngạc nhiên, nhếch miệng cười, chớp chớp mắt phải với nàng, nói: “ Trăm vạn đại quân của năm nước xâm phạm, Sở nhân từ trên xuống dưới đều hoảng sợ, với tình thế hiện nay, có thể yên ổn lòng dân là việc chính! Tỷ tỷ, lúc này đây Nhược nhi cùng Cơ Ngũ sẽ phối hợp diễn một tuồng kịch .”

Tôn Nhạc cười nói: “Tốt!” Nhìn thấy Nhược Vương không còn buồn rầu, trong lòng của nàng buông lỏng một chút. Trong đầu Tôn Nhạc bỗng nhiên nhớ lại trước kia từng xem qua một cái chuyện xưa, trước khi đại quân xuất chinh, dùng tiền đồng tính toán thiên mệnh, tiền đồng này được đặc chế, hai mặt đều là mặt phải. Người tính toán sẽ nói nếu gieo tiền đồng một trăm lần đều là mặt phải, thì chứng tỏ thiên ý chấp thuận chiến thắng này, kết quả đương nhiên là gieo trăm lần tiền đồng đều ngửa mặt phải lên. Nghĩ đến đây, Tôn Nhạc nói cái ý tưởng này ra.

Nhược Vương nhú mày, mừng rỡ nói: “Kế này rất hay!” Nói tới đây, hần gắt gao nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, khe thở dài: “ Tỷ tỷ quả nhiên trí kế (trí tuệ và mưu kế) hơn người!”

Tôn Nhạc miễn cưỡng cười, thầm nói: ta chỉ mượn trí tuệ của người khác a! Kế tiếp, Nhược Vương tắm rửa thay quần áo, cẩn thận mà mời Cơ Ngũ tiến cung. Sau khi Cơ Ngũ quan sát thiên văn tinh tượng, buổi

sáng giờ Thìn canh ba, trên quảng trường ngoài Sở Vương cung, trước mặt mấy ngàn dân chúng dự đoán thiên mệnh trước cho Sở quốc.

Chín mươi chín tiền đồng dùng để tính toán thiên mệnh đều ra mặt phải, dự báo tin tức Sở quốc trường tồn, tin này truyền lưu đến từng ngõ ngách, bằng tốc độ nhanh nhất khuếch tán ra tứ phương. Đến lúc này, tâm tình mỗi Sở nhân đều trấn định, từ đại thần, cho tới người dân buôn bán, không hề hoảng loạn giống như trước kia nữa. Lòng người đã an ổn, nhưng liên quân của năm quốc sắp sửa tuyên thệ trước khi xuất quân, cũng không vì lời dự đoán của Thúc tử mà có thể dừng bước. Đại chiến đã như lửa sém đến lông mày! Thời gian đã không chờ ai! Thời gian này chúng thần Sở quốc ngày nghĩ đêm mong, nghĩ tới nghĩ lui đều bó tay hết cách, bất tri bất giác, sự chú ý của bọn hần lại về tới trên người Tôn Nhạc.

Tôn Nhạc ngửa đầu, nhìn một mảnh lá cây từ trên nhánh cây phiêu nhiên xoay tròn, rơi xuống trên lưng bàn chân của nàng, vừa mới rơi xuống, một trận gió thổi tới, cuốn nó rời khỏi lưng bàn chân Tôn Nhạc, rơi vào trong khe nước bên cạnh.

Nàng xem thật tình như thế, chuyên chú như thế, người đứng phía sau đến gần cũng không phát hiện. Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, tiếp theo, giọng nói vui mừng của Cơ Ngũ truyền đến "Tôn Nhạc."

"Ừa,"

Cơ Ngũ lẳng lẳng nhìn nàng, nói thật nhỏ: "Nàng thật sự muốn giúp đỡ Nhược Vương sao?" Tôn Nhạc chớp chớp lông mi thật dài, gật gật đầu.

Nàng quay đầu đối diện với Cơ Ngũ, nhìn đôi mắt trước kia thanh tĩnh như nước, nay thêm một tầng ưu sầu cùng bất đắc dĩ. Nàng vươn tay xoa mắt của hắn: "Cơ Lương, chàng vốn tự do tự tại, bàng quan, nếu không có tôi, nhất định chàng cũng không có nhiều phiền não như vậy!"

Cơ Ngũ đặt tay nhỏ bé của nàng lên trên mặt, trong mắt vô vàn ôn nhu, "Lúc trước ngay ngô đại đột, nay có Tôn Nhạc dù đau khổ cách mấy cũng rất là ngọt ngào! Tôn Nhạc, ta không hối hận!" Tôn Nhạc nghe đến đó, dương môi cười.

Nàng nhìn mi tâm nhú chặt của Cơ Ngũ, nhẹ giọng nói: "Sau lần đi sứ này, nếu như tôi có thể bình an vô sự, chúng ta liền dứt bỏ Sở quốc cùng nhau đi đến chân trời góc biển đi."

Dừng một chút, nàng còn nói thêm: "Chàng phải tin tôi." Thấy Cơ Ngũ giật mình, Tôn Nhạc cười nói: "Tôi đã nghĩ ra biện pháp tự do hành tẩu thế gian ." Cơ Ngũ vui mừng quá đổi! Hắn ngậy ngốc nhìn Tôn Nhạc, thật sự là không thể tin vào lỗ tai của mình.

Trong một tháng này, Tôn Nhạc luôn ở trong Sở cung làm bạn với Nhược Vương sinh bệnh, chính mình muốn gặp mặt nàng cũng hết sức khó khăn. Hơn nữa, trên đường gặp được mấy hạ thần, đều nói những lời châm chích trào phúng rất là khó nghe. Hắn đã từng tưởng, mình sắp mất đi Tôn Nhạc. Nhưng không nghĩ đến lúc này, Tôn Nhạc lại cho hắn lời hứa hẹn này. Hắn cơ hồ đã tuyệt vọng, Tôn Nhạc của hắn lại nói cho hắn biết, cho tới bây giờ nàng vốn không thay lòng! Mỗi một ngày hắn đều chờ đợi, chờ Tôn Nhạc nói cho hắn biết sự lựa chọn của nàng, hiện tại, hắn nghe được!

Bất tri bất giác, trong mắt Cơ Ngũ là một mảnh chua xót, nước mắt không chịu khống chế trào ra. Trương phu rơi lệ, rất là xấu hổ. Lập tức hắn vội vàng nghiêng đầu đi, che giấu sự mất tự nhiên của mình.

Tôn Nhạc ngửa đầu lẳng lẳng nhìn Cơ Ngũ, nàng thấy Cơ Ngũ động tình, trong lòng nhất thời tràn đầy ấm áp. Nàng thầm nghĩ: Tuy rằng Nhược nhi thâm tình với ta, nhưng ta đã lựa chọn Cơ Ngũ. Lúc này đây, nếu ta có thể giúp hắn cứu quốc gia của hắn, bảo vệ giang sơn của hắn, đó xem như cũng đã hoàn lại tình ý của hắn rồi! Đời người tám chín phần là chuyện không như ý, Nhược nhi, ngày lá thư đệ bảo vệ Trĩ cơ được mang đến, tình yêu nam nữ giữa ta và đệ đã chặt đứt! Cho dù là một hồi hiếu lắm. Nhưng mà, nhưng mà, ta đã có Cơ Lương a!

Tôn Nhạc không nhận thấy được, Lúc này sở dĩ nàng quyết định cùng Cơ Ngũ rời xa Sở quốc, ngoại trừ phương diện tình cảm ra, còn có một nguyên do là nàng thật sự mệt mỏi rồi! Cho tới bây giờ Tôn Nhạc cũng không phải là một người chủ động, ham muốn quyền lợi.

Lắc tung hoành này, nàng gần như mạo hiểm đến cử tử nhất sinh, nhưng mà tiếp theo thì sao? Sau đó nữa thì sao? Cho tới nay, mỗi lần Tôn Nhạc xuất đầu, cũng là vì sự sinh tồn của mình, đều là bắt buộc mình đi gánh vác đủ loại trách nhiệm cùng sóng gió. Nàng đã sớm mệt mỏi, muốn lui, muốn như nữ nhân tầm thường. Giúp chồng dạy con trải qua những ngày an tĩnh. Mà không phải như bây giờ, đẩy chính mình lên đầu sóng ngọn gió, vĩnh viễn không được an bình.

Cơ Ngũ nhin cảm giác chua xót trong mắt xuống, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cười, nhất thời tất cả khó chịu cùng phiền não đã phiêu tán không thấy.

Cơ Ngũ đưa mắt nhìn bóng lưng Tôn Nhạc xoay người rời đi., thầm nghĩ: thân phận nàng đã lộ, thế nhân đều biết tên Điền Công Tôn Nhạc, không biết nàng muốn dùng biện pháp gì tiếp cận Vương các nước chư hầu? Đảo mắt, lại nghĩ tới: lúc này đây đám người Doanh Thu thế phải tiêu diệt Sở quốc, cho dù nàng có biện pháp may mắn thuyết phục được các quốc gia. Chỉ sợ quay người lại liền gặp vô số thích khách, lần này nàng đi sứ, thực là vô vàn nguy nan. Cử tử nhất sinh a!

Tôn Nhạc, dù nàng gặp cái bất hạnh gì, Cơ Ngũ vẫn luôn cùng nàng! Cơ Ngũ nghĩ đến đây. Khóe miệng mỉm cười, một nụ cười tươi tràn ngập lưu quang xẹt qua khuôn mặt tuần mỹ.

212. Chương 212: Rời Sở

Khi Tôn Nhạc đi vào Sở cung thì Nhược Vương đang cùng quần thần thương thảo việc năm nước tiến công. Bọn họ nghe được thái giám vào bẩm Tôn Nhạc cầu kiến thì đầu tiên là ngăn ra, sau đó tất cả đều mừng rỡ!

Tôn Nhạc tiến điện, liền đối diện với một đám ánh mắt vui mừng chờ mong, hơn mười ánh mắt sáng lấp lánh nhìn nàng, những ánh mắt này, đều ở cẩn thận đánh giá nàng, tinh tế nhìn chăm chú vào nàng, mỗi người đều muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra chút dấu vết.

Tôn Nhạc lập tức đi đến trước sập của Nhược Vương, nàng vái chào thật sâu, cao giọng nói: “Bệ hạ, Tôn Nhạc đã có cách!”

“Xôn xao ——”

Một trận tiếng hít không khí vui mừng truyền đến, trong nháy mắt, không khí trong điện trở nên vui mừng mà nhiệt liệt.

Nhược Vương không dám tin nhìn Tôn Nhạc, vọt đứng dậy hỏi: “Tỷ tỷ có diệu kế gì?”

Tôn Nhạc mỉm cười, cao giọng nói: “Chỉ cần bệ hạ mời một cao nhân, dịch dung giả dạng cho Tôn Nhạc, Tôn Nhạc lại lên đường du thuyết chư hầu!”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, chúng thần đồng thời kêu lên: “Tốt”

Chữ “Tốt” vừa ra khỏi miệng chúng thần, Nhược Vương vốn đang mừng rỡ lại trầm mặc xuống.

Hắn nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, đợi ọi người im lặng sau đó mở miệng nói: “Tỷ tỷ đã nghĩ kỹ làm sao du thuyết các nước hay chưa?”

Tôn Nhạc hơi hơi chần chờ, nói: “Đã nghĩ kỹ rồi”.

“Tốt!” Nhược Vương nhìn nàng, quả nhiên nói, “Cô tuyển ra vài người am hiểu cách ăn nói, tỷ tỷ dạy bọn họ làm sao làm việc là được.”

Chúng thần giật mình, lúc này bọn họ tinh tường nghe được, Nhược Vương không muốn để cho Tôn Nhạc xuất hành nữa!

Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn Nhược Vương, nửa ngày vẫn nói không ra lời.

Nhược Vương thấy nàng chần chờ, phát phát tay, “Lui xuống trước đi đi.”

“Dạ.”

Chúng thần vừa lui, Nhược Vương liền nhìn về phía Tôn Nhạc, ánh mắt ôn nhu, nói thật nhỏ: “Tỷ tỷ?”

“Ừa?”

Nhược Vương từ trên sập từ từ đứng lên, xoay người đi đến trước mặt Tôn Nhạc, đến cách khuôn mặt của nàng chỉ chừng nửa thước mới dừng lại, hẩn lẳng lẳng nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần dịu dàng trước mắt, nói thật nhỏ: “Tỷ tỷ, từ nhỏ, Nhược nhi đã biết tỷ không thích thể gian phân tranh này! Nhưng vận mệnh trên người, mặc kệ tỷ tỷ có trốn cũng không thể chạy khỏi những phân tranh của thể nhân.”

Ánh mắt nàng ôn nhu như mặt nước, trong ôn nhu mang theo xấu hổ, mơ hồ còn có sự kiên định. Vươn tay, Nhược Vương nắm lấy tay Tôn Nhạc, nhẹ giọng nói: “ Lần này không giống như dĩ vãng, nếu tỷ tỷ đi sứ, bị thể nhân nhận ra thì biết làm sao bây giờ? Tuy có người am hiểu dịch dung hoá trang, nhưng phương pháp kia bất quá chỉ lừa được người không quen! Nếu tỷ tỷ gặp Ngụy hầu, gặp Doanh Thập Tam, gặp Việt nhân, không thể không bị nhận ra. Đến lúc đó, trời cao đất xa, tỷ tỷ bảo Nhược nhi làm sao cứu giúp tỷ đây?”

Nhược Vương ôm tai mà nói, Tôn Nhạc nghe nghe, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nàng cúi đầu, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thầm nghĩ: Nhược nhi, đệ không cần đối xử tốt với tỷ tỷ như vậy! Tỷ tỷ là một nữ nhân ích kỷ! Đệ quên tỷ tỷ đi! Đệ như vậy, bảo tỷ tỷ làm sao rời khỏi đệ đây?

Nhưng mà, những lời này cũng chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, nàng tuyệt đối không dám nói ra.

Nhược vương nói: “ Tỷ tỷ, nói dối sách tỷ nghĩ ra đi, ta sai người đi làm là được! Tỷ tỷ đại tài, không cần phải tự mình dẫn thân hiểm cảnh.”

Tôn Nhạc từ từ mở hai mắt ra, nàng chớp chớp lông mi thật dài, cúi đầu, lẩm bẩm nói: “ Trên thể gian có trăm loại người, rất nhiều lời rất nhiều việc phải tùy cơ mà ứng biến! Tuy tỷ tỷ có đối sách, nhưng nếu những đối sách này thất bại, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Nàng nói tới đây, bàn tay bị Nhược Vương nắm thật chặt cũng run rẩy lên.

Run run càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng mạnh mẽ. Đột nhiên, Tôn Nhạc thả người bổ nhào về phía trước, gắt gao ôm nhược Vương, đem mặt chôn ở trong ngực của hắn lên tiếng khóc lớn lên!

Nàng khóc thập phần đột ngột, khóc kinh thiên động địa, hiển nhiên Nhược Vương bị nàng làm cho sững sốt. Hắn nháy mắt, khó hiểu nhìn Tôn Nhạc trong lòng, vươn tay từ từ ôm chặt nàng.

Tôn Nhạc gắt gao chôn đầu ở trong lòng Nhược Vương, lệ tuôn như suối trào, trong lòng nàng một lần lại một lần kêu lên: “ Nhược nhi, tỷ tỷ thực xin lỗi đệ! Nhược nhi, tỷ tỷ phải rời khỏi đệ! Nhược nhi, tỷ tỷ không thể yêu đệ a! Nhược nhi, tỷ tỷ đã lựa chọn Cơ Ngũ, trong cuộc sống không còn tỷ tỷ nữa, đệ nhất định nhất định phải kiên cường, phải hăng hái như trước nay! Đệ nhất định phải quên tỷ tỷ a!”

Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn trong yết hầu của nàng, nhưng vọng lại, chỉ là một tiếng lại một tiếng nức nở! Tôn Nhạc không ngừng mà khóc nức nở, nức nở, lại không dám phát ra một chữ. Nàng biết Nhược Vương thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần mình nói ra nửa chữ, hắn sẽ nhận ra ý đồ của mình.

Nàng luyến tiếc vòng tay trước mắt này, luyến tiếc người nam nhân trước mắt này đến cỡ nào! Nhưng mà, nhưng mà, trên đời này nào có chuyện đẹp cả đôi đường? Nàng luyến tiếc cũng phải buông tay a!

Bộ dạng Tôn Nhạc khóc không ra tiếng, làm cho Nhược Vương nhìn mà trong lòng quặn đau, hẩn hốt ha hốt hoảng lấy tay áo lau nước mắt trên mặt Tôn Nhạc; một lần lại một lần, một chút lại một chút. Nước mắt kia giống như suối chảy, vừa mới lau đi lại có có dòng khác chảy xuống.

Nhược Vương lau lau, đảo mắt ống tay áo ướt đầm.

Lúc này hẩn thật sự bị Tôn Nhạc khóc hoảng, liên tục hỏi: “Tỷ tỷ, rốt cuộc làm sao vậy?” “ Tỷ tỷ, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”Tỷ tỷ, có thể tìm cách, có thể chọn được người thích hợp làm thuyết khách lần này!”

Khi Nhược Vương một lần lại một lần vội hỏi, Tôn Nhạc chỉ chỉ dùng sức lắc đầu, sau khi nước mắt rơi như mưa. Rốt cục, nàng chậm rãi ngừng khóc, nghẹn ngào nói: “Nhược nhi, tỷ tỷ chính là, chính là. . . .” Nàng cắn cắn môi, cuối cùng cũng nói cho hết lời, “Tỷ tỷ chính là lo lắng. . . .”

Nhược Vương gắt gao ôm nàng vào trong ngực, “Tỷ tỷ, là Nhược nhi vô năng, là Nhược nhi vô năng! Nhược nhi vốn là muốn cho tỷ tỷ hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại làm cho tỷ tỷ phải lâm vào hiểm cảnh lần nữa! Là Nhược nhi vô năng a!” Nói đến phần sau, trong giọng nói của hắn cũng dẫn theo ghen ngào.

Tôn Nhạc chậm rãi dừng nước mắt, chậm rãi rời khỏi ngực của hắn, nàng chớp chớp hai mắt đầm lệ, kinh ngạc nhìn mảnh vạt áo bị nàng khóc đến thấm ướt trước mắt kia, thật lâu cũng nói không ra lời.

Nhóm Sở thần cũng không tản đi, vào thời điểm máu chốt này, bọn họ làm sao có thể thả lỏng mà rời đi? Giờ khắc này, lần lượt từng người đều hồ nghi nhìn vào trong thư phòng, trong lòng bất ổn, không biết hai người bên trong là vì chuyện gì mà khóc.

Cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng chỉ nha một tiếng mở ra, Tôn Nhạc cùng Nhược Vương đi ra.

Lúc này đây đi chuyện sứ thực sự quá trọng yếu, có gì vô ý cũng có thể trở thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ, xuất ngoại bị giết. Tuy rằng Nhược Vương lo lắng, cũng rất không muốn, vẫn nghe theo yêu cầu của Tôn Nhạc. Sau khi hoá trang dịch dung nàng sẽ tiến đến các nước.

Lúc này, Tôn Nhạc dùng tên giả Trần Tần, mang theo một ngàn cân vàng. Trong kế hoạch của Tôn Nhạc, lần đi sứ này không thể quá lộ liễu, khi tất yếu còn phải che dấu hành tung. Bởi vậy nàng chỉ dẫn theo bốn mươi sáu chiếc xe ngựa, cùng với chừng trăm vị khách bình thường, về phần mỹ nhân cùng tư lự cũng không cần thiết lắm.

Lo lắng cho sự an toàn của Tôn Nhạc, Nhược vương phái hai mươi Kiếm Sư, cùng với một ít hiền sĩ thông hiểu tình thế các quốc gia, chuyên môn thay Sở làm công tác ngoại giao, cộng thêm kiếm khách cỡi lừa biết dịch dung hoá trang quen biết với Tôn Nhạc kia, cùng người đánh xe tạp dịch, tổng cộng không đến hai trăm người. Bất quá tuy rằng nhân số bọn họ không nhiều lắm, nhưng lực lượng cũng là hùng hậu chưa từng có.

Sau khi chuẩn bị xong hết thảy, Tôn Nhạc im ắng rời khỏi Sở quốc, chạy tới hướng Ngô cảnh.

Sở dĩ trạm thứ nhất nàng chọn Ngô quốc, đó là bởi vì ở Ngô quốc không có ai nhận biết nàng là Tôn Nhạc, là nước an toàn nhất.

Dọc theo đường đi, các vị Kiếm Sư đều rất là tò mò, theo bọn hắn thấy, năm nước đánh Sở quốc đã thành kết quả định trước, thật sự nghĩ mãi mà không rõ Tôn Nhạc sẽ xuống tay thuyết phục chư hầu từ chỗ nào.

Nhưng mà, tuy rằng bọn họ tâm ngứa khó nhịn, Tôn Nhạc cũng không có ý định giải thích. Xe ngựa của nàng vẫn gắt gao đóng màn, ngẫu nhiên vươn đầu ra, cũng là nhìn núi rừng xa xa mà xuất thần.

Trên thực tế, Tôn Nhạc có vẻ bí hiểm luôn luôn trong trạng thái sửa sang lại suy nghĩ.

Lãnh thổ Ngô quốc trong các nước chư hầu cũng không coi là nhỏ, bất quá quốc gia này vẫn chưa trải qua chiến hỏa, hơn nữa Ngô hầu đương nhiệm yếu đuối thích hưởng thụ, về chiến lược mà nói, còn không bằng hai nước Tần Ngụy.

Sở Ngô liên nhau, đám người Tôn Nhạc một đường đi gấp, bất quá hai mươi ngày liền đến Đô thành Ngô quốc Cô Tô.

Đội ngũ Tôn Nhạc không đến hai trăm người, có vẻ thực bình thường, hơn nữa bọn họ thu lại toàn bộ huy chương ẩn ký đại biểu Sở quốc, toàn bộ đoàn xe không hề khác thường đội bình thường. Khi xe ngựa bọn hắn lái vào thì cũng không có ai chú ý tới.

Bởi vì có hiền sĩ thông hiểu chuyện nước Ngô an bài, mọi người lặng yên không một tiếng động dàn xếp tốt ở lại Ngô quốc. Tôn Nhạc vừa dừng lại, liền nhanh chóng an bài xong xuôi, cùng lúc sai Sở sứ tinh thông Ngô sự sắp xếp inh cùng Ngô hầu gặp mặt, đồng thời nàng mang theo Trần Lập du ngoạn trong thành Cô Tô, quan sát chung quanh.

Cô Tô thành là một thủy thành ôn nhu mỹ lệ, tuy rằng không bằng Trung Nguyên phồn hoa náo nhiệt, nhưng bất kể là ngọn núi rừng cây, hay là nước chảy cầu nhỏ, đều vô cùng tinh xảo.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bất kể là ở cái thời đại nào, tài lực càng mạnh thành thị cũng càng đẹp. Cô Tô tuy là thành lớn, nhưng Ngô dù sao cũng không phải Trung Nguyên, hai người Tôn Nhạc một đường

thăm thú, nhà gỗ trúc lâu lọt vào trong tầm mắt đều xây dựng cực kỳ đơn giản, phần lớn đều mỏng manh không chắn nổi gió lạnh, lung lay sắp đổ. Người đi đường phần lớn là vải bố giầy rơm, hình thể nhỏ gầy, sắc mặt vàng như nền, ít có quý nhân cẩm y hoa phục.

Lần trước Tôn Nhạc cùng Hắc Giáp Quân vội vàng đến Ngô cảnh, căn bản không có đến thành Cô Tô. Hiện tại có cơ hội du ngoạn, nhưng lại không có bao nhiêu tâm tình.

Sau khi du ngoạn hai ngày, Tôn Nhạc ở trong sự kinh ngạc của Trần Lập, cư nhiên xuất ra mười lạng vàng mua một căn phòng tại một góc nhỏ xa xôi trong thành Cô Tô. Phòng kia, là sau khi nhìn trúng, sau đó mới sai Trần Lập gặt mọi người đi mua.

Chuyện này thật đúng là kỳ quái! Trần Lập thật sự là nghĩ tới nát óc, cũng nghĩ không thông căn phòng này có gì liên can đến việc đi sứ lần này.

Ngày thứ ba, người phái đi liên hệ Ngô hầu tiến đến bẩm báo, nói mặc dù Ngô hầu biết hắn là sứ giả Sở quốc, bất quá vẫn nguyện ý cho hắn cơ hội cầu kiến một lần.

Vì thế, Tôn Nhạc tắm rửa thay quần áo, dưới sự dẫn dắt của thái giám đi vào Ngô Vương cung.

213. Chương 213: Thuyết Phục Ngô

Ngô Vương cung dựa vào sông mà xây, kiến trúc cực kỳ thanh tú mẫu mực, toàn bộ kiến trúc được tường đá vây quanh, bên trong là trúc lâu cùng mộc lâu nhiều đến không đếm nổi, những trúc lâu mộc lâu này xây dựng cực kỳ tinh mỹ, ẩn mình trong rừng cây dày đặc, nước chảy róc rách, làm cho người ta vừa thấy liền có cảm giác thoát tục.

Cư nhiên ở trong cung còn có dòng sông nhỏ dài như vậy, Tôn Nhạc tò mò nghĩ. Ngô hầu hiển nhiên cũng không muốn gặp Tôn Nhạc một cách quá mức đường hoàng, Tôn Nhạc từ cửa hông mà vào, sau khi rẽ qua vài đạo hành lang gấp khúc, gặp gỡ trong đình viện do một tòa mộc lâu có năm gian tạo thành.

Mấy thái giám cung nữ tản bộ ở trong sân, lười biếng phơi nắng, bọn họ nhìn đến Tôn Nhạc đi tới, một thái giám cất cao giọng hỏi: “Ngươi là Trần thái?”

Tôn Nhạc chấp tay trước ngực đáp: “Vâng”

“Bệ hạ chờ ở bên trong, mau mau đi vào!”

“Vâng.” Tôn Nhạc lên tiếng trả lời bước vào trong phòng. Trong sương phòng, Ngô hầu lười biếng tựa vào lòng một mỹ cơ, lơ mơ nửa ngủ nửa không, bên người hắn, một mỹ cơ khác đang đầm chân cho hắn. Đây là cảnh sắc Tôn Nhạc nhìn thấy khi đi vào.

Sau khi nàng vào cửa, ba người trong phòng cũng không thèm nâng mắt lên, thậm chí tiếng ngáy của Ngô hầu còn nhẹ nhàng vang lên. Tôn Nhạc thấy vậy thầm nghĩ: Ngô hầu này lương trước ta là sứ giả Sở quốc, đến đây hắn là có việc cầu hắn, nên mới bày ra thái độ này, thật quá khinh thường vô lễ!

Nghĩ đến đây, nàng hừ một tiếng thật mạnh, cười lạnh nói: “Thật là buồn cười, làm lính hầu cho người khác, thân chết nước diệt không biết, còn ngồi ở đây tưởng rằng mình được lợi!”

Tiếng nói của Tôn Nhạc vừa rơi xuống, Ngô hầu vèo một tiếng ngồi thẳng người, hai mắt đục ngầu của hắn trợn lên, hướng về phía Tôn Nhạc cả giận nói: “Tên thất phu vô lễ này dám nói chuyện giạt gân như vậy!” Hắn gầm lên như bò rống.

Tôn Nhạc tựa hồ không nhận thấy Ngô hầu đã bị mình chọc giận, nàng bước đi đến trước người Ngô hầu, thân nhiên kéo một cái sập lại, sau đó, thân nhiên ngồi xuống chỗ cách Ngô hầu ba bước quay mặt về phía hắn.

Sau khi ngồi xuống, Tôn Nhạc chuyển hướng hai mỹ cơ quát: “Khách đã tới, sao không dâng rượu?” Hai mỹ cơ sững sốt, không tự chủ được nhìn về phía Ngô hầu, thấy hắn không thèm quan tâm chỉ lo nhìn Sở nhân vàng gầy này, lập tức thưa dạ đồng ý, đưa cốc, châm rượu.

Ngô hầu tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn Tôn Nhạc bình tĩnh, giống như đang ở trong nhà mình, không biết vì sao, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng. Bởi vì loại cảm giác trống rỗng này, khiến hắn không tức giận nổi.

Hắn chậm rãi nghiêng thân tới trước, nhìn Tôn Nhạc hỏi: “Những lời công nói vừa rồi có thể nói rõ hơn không?”

“Thưa, được!”

Tôn Nhạc cao giọng đáp, nằng tiếp nhận bình rượu mỹ cơ dâng lên, cầm lấy chén ngọc trên sập vừa rót rượu ỉnh, vừa lạnh lạnh nói: “Hôm nay Tần đến đây, là thay Sở vương ước hẹn cùng bệ hạ!”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, Ngô hầu phì cười ra tiếng. Tiếng cười của hắn mới ra, Tôn Nhạc liền ngừng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Ngô hầu, cực kỳ đúng lý hợp tình, như đã định liệu trước theo dõi hắn, biểu tình của nằng, làm cho tiếng cười của Ngô hầu dừng lại, vừa nghi ngờ vừa mê hoặc.

Tôn Nhạc nghiêng tới trước, gắt gao nhìn chằm chằm Ngô hầu, nói từng chữ từng câu: “Sở Vương nói, ngày khác lúc năm nước phạm Sở quốc, Vương đừng vội đánh Sở trước! Nếu như Tần có ý lui binh, Ngô nhân hãy cùng lui! Chỉ cần như thế, nếu sau này có gì bất trắc, Sở tất dùng hết lực lượng cả nước, toàn lực hỗ trợ Ngô quốc!”

Tôn Nhạc thực sự trầm đĩnh chặt sắt, nói đến Ngô hầu lạnh gáy rùng mình một cái. Sau khi co đầu lại, Ngô hầu dù sợ vẫn rất tò mò, “Tần có ý lui binh? Sở nhân người có thể làm Tần nhân lui binh sao?”

“Đúng vậy!”

Tôn Nhạc cười bí hiểm, sau đó nghiêm trang nói: “Bệ hạ là người thông minh, chắc hẳn cũng biết ước định này đối với bệ hạ có trăm lợi mà không có hại!”

Ngô hầu gật gật đầu, trầm nghĩ: “Ước định này đối với ta dĩ nhiên chỉ có lợi! Hừ, Ngô nhân ta chỉ có bấy nhiêu binh lực, cũng không tính dẫn đầu tấn công Sở quốc các người! Bất quá nếu có thể đi theo Tần, Ngụy chiếm được thành trì Sở quốc các người, thật ra cũng rất vui.”

Tôn Nhạc cười cười, tiếp tục nói: “Ngô quốc mặc dù rộng lớn, binh lực cũng không mạnh, nghe nói lần này cùng Tần ước hẹn, định phát binh hai mươi vạn, tám trăm xe tới đánh Sở?”

Tôn Nhạc nói tới đây, khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, lời nói lạnh lạnh, thần thái ngạo nghễ: “Hắc Giáp Quân chúng ta vô địch thiên hạ, nước Ngô yếu ớt há có thể chống cự? Vả lại, thúc tử đã bói toán thay Đại Sở ta, tung trăm đồng tiền tất cả đều lật mặt phải, thiên ý đã định vận mệnh quốc gia sẽ hưng thịnh trường tồn a!”

Tôn Nhạc nói tới đây, lắc lắc đầu, vô cùng cảm khái: “Bất quá Ngô Quân có hai mươi vạn sĩ tốt, tám trăm chiến xa, đã mạnh gấp đôi Việt nhân. Tuy Ngô Quân đối với Hắc Giáp Quân chúng ta mà nói thì nhỏ yếu, nhưng nếu vào lúc Việt dùng toàn lực đánh Sở lần này, thực lực của một nước hờ không mà quay đầu phản chiến, cướp đi nửa giang sơn của Việt quốc cũng chỉ là tùy tiện thuận tay.”

Một câu cuối cùng Tôn Nhạc giả bộ như là trong lúc vô ý nói ra, sau khi nói xong cũng không liếc mắt nhìn Ngô hầu một cái. Nhưng mà Ngô hầu nghe những lời này xong, tinh thần lập tức đại chấn, tinh quang trong mắt liên tục chớp động, mấy cây lông mi thật dài không ngừng nhúc nhích.

Dù sao Ngô hầu cũng là vương hầu một quốc gia, tuy rằng từ trước đến nay yếu đuối không thích chiến sự, lại bị khí thế của Tôn Nhạc hù cho sợ hãi, lúc này cũng dần dần phục hồi tinh thần lại. Hắn ngừng đầu nhìn chằm chằm Tôn Nhạc, nghiêng thân hỏi: “Người thật sự có thể làm cho Tần nhân lui binh à?”

Tôn Nhạc cười cười, thần nhiên nói: “Bệ hạ cần gì phải hoài nghi? Nếu Tần nhân không lui binh, bệ hạ theo đuổi sau đó cướp không thành trì của Đại Sở ta là được!”

Ngô hầu nghe đến đó, kinh nghi bất định nhìn Tôn Nhạc, thầm nghĩ: cũng không biết Sở nhân nghĩ ra đối sách gì? Cư nhiên tự tin như thế? Thôi, ước định này chính là muốn ta tùy cơ mà ứng biến, rất hợp với ý ta, Tần có thể thắng Sở cũng tốt, người Tần tự lui cũng tốt, đối với ta cũng không có tổn hại gì.

Đảo mắt, hần lại muốn nói: ước định này thật đúng là càng nghĩ càng không tệ! Ta chỉ cần không đánh Sở trước người Tần, là có thể không phạm điều kiện đặc tội Sở nhân còn có thể an tĩnh hưởng thành! Vả lại, ta còn có thể chiếm được thành trì của Việt Quốc, quá hay a! Ngô hầu nghĩ đến đây, cõi lòng đã tràn đầy tin tưởng, tinh thần đại chấn, đến nỗi nhìn Sở sứ là Tôn Nhạc đang kiêu ngạo không ai bì nổi cũng thấy thuận mắt.

Lập tức, hần ha ha cười, vỗ tay nói: “Tốt! Rất tốt!” Hần đây là đáp ứng ước định. Đương nhiên, một cái ước định không có nửa điểm thương tổn đến Ngô nhân như vậy, bất cứ ai cũng sẽ đáp ứng!

Tôn Nhạc mỉm cười, giơ tay bưng chén rượu lên, “Chuyện hôm nay, xin Vương giữ bí mật!”

“Được!”

Hai tay Ngô hầu hợp lại, quát: “Người đâu, tới rót rượu cho khách quý!”

Tiếng quát vừa rơi xuống, hai giọng nữ mềm mại liền đáp: “Dạ.” Tôn Nhạc cười cười, không chút để ý tiếp nhận chén rượu hai nàng đưa tới uống một hơi cạn sạch. Uống rượu xong, nàng nâng cốc để chén xuống, chấp tay trước ngực nói với Ngô hầu: “Bệ hạ, ước định đã thành, Trần Tần cáo lui!”

Dứt lời, nàng vung tay áo, tùy tiện tiêu sái đi ra. Nàng vừa đi ra khỏi cửa, Trần Lập liền đi nhanh tới nghênh đón nàng. Hai người sóng vai đi ra sân. Trần Lập nhìn qua mọi nơi, thấy cung nữ thái giám bốn phía đều cách thật sự xa, liền nói khẽ với Tôn Nhạc nói: “Vừa rồi khi người ở bên trong nói chuyện, mồ hôi lạnh của ta chảy ròng ròng! Ngô hầu dù sao cũng làm vua một nước, tại sao người không chút khách khí vậy?”

Tôn Nhạc cười cười, nàng cũng thấp giọng trả lời: “Ngô hầu này tự ti mà đa nghi, ta thay mặt Sở quốc mà đến, càng khí thế bức nhân, càng ngạo mạn khinh người, hần càng chột dạ, càng cảm thấy Sở nhân đã có định liệu trước.”

Trần Lập gật gật đầu, trầm ngâm nói: “Lời này cũng không phải là sai.”

Nói tới đây, hần lắc lắc đầu, lẩm bầm nói: “Ngô hầu kém hơn Sở Nhược nhiều!” Tôn Nhạc nghe vậy cười một tiếng. Hần tò mò nhìn Tôn Nhạc, nhin không nổi bèn nói: “Vậy vì sao người lại ước định với hần là Ngô nhân không thể đánh Sở trước Tần? Ước định như vậy đối với Sở quốc có lợi gì?”

Tôn Nhạc không đáp. Trần Lập lại hỏi: “Doanh Thập Tam hùng hổ mà đến, Tần hầu đánh Sở đã là tình thế bất buộc, vì sao người khẳng định người Tần sẽ lui binh?”

Vấn đề của hần một cái tiếp một cái mà đến. Tôn Nhạc quay đầu cười mà như không cười liếc mắt nhìn hần, nói: “Đến lúc đó tự biết!” Trần Lập nghe vậy cúi đầu, vô tình thở dài một hơi.

Hần lúc này, thật sự là tâm ngứa tới cực điểm, bất quá hần biết cách làm người của Tôn Nhạc, cái nàng không muốn nói, miễn cưỡng cũng vô dụng. Tuy nói như thế, có trời biết, lúc này Trần Lập vô cùng muốn bóp cổ đe dọa nàng, bảo nàng giải đáp mê hoặc của mình.

Tôn Nhạc không cần ngắt đầu, cũng có thể nghĩ đến bộ dạng tâm ngứa khó gãi của Trần Lập, khóe miệng nàng mỉm cười, cước bộ không ngừng. Chỉ chớp lát, hai người liền đi ra cửa hông.

Chỗ cửa hông, xe ngựa của nàng đang đậu sẵn, Tôn Nhạc đến gần thì thấy bốn năm Ngô thần đang nhìn xung quanh xe ngựa. Mấy người kia nhìn đến Tôn Nhạc cùng Trần Lập đến gần, không hẹn mà cùng nhìn về phía nàng.

Nhìn nhìn, một hiền sĩ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, vóc dáng buồn bã đột nhiên mở hai mắt thật lớn, không hề chớp mắt nhìn Tôn Nhạc bắt đầu đánh giá. Tôn Nhạc sau khi dịch dung, là một thanh niên sắc mặt hơi vàng, bộ mặt thanh tú bình thường, nhưng loại thuật dịch dung hoá trang này ở trong mắt Tôn Nhạc thật sự là sơ hở chông chất. Cặp mắt của nàng căn bản không hề che dấu được, quá mức sáng rực, nàng đi đường nói chuyện, còn có giọng tay nhắc chân khắp nơi có thể thấy được lỗ hổng.

Đương nhiên, để phát hiện những sơ hở đó điều kiện tiên quyết phải là người đã từng gặp gỡ quen biết nàng! Ánh mắt hiền sĩ ục ịch kia đánh giá Tôn Nhạc, làm cho trong lòng nàng bang bang nhảy loạn một trận, trong sự đánh giá của bốn Ngô nhân, nàng mặt không đổi sắc cùng Trần Lập nhảy lên trên xe ngựa, sau đó, xe ngựa chạy đi.

Tôn Nhạc mới vừa đi ra không đến một trăm thước, giường lỗ tai liền nghe được hiền sĩ ục ịch kia đang hỏi, “Kẻ này là ai?”

Có người trả lời: “Hắn tên là Trần Tần, hình như là Sở nhân!”

Trần Lập cảm nhận được sự khẩn trương của Tôn Nhạc, hắn vén rèm xe lên nhìn về phía sau, cau mày nói: “Tôn Nhạc, ngươi bất an sao?”

Tôn Nhạc gật gật đầu, buồn cười nói: ” Thuật dịch dung của ta cực kỳ thô thiển, chỉ cần là người đã từng gặp qua ta sẽ nhận ra.”

Trần Lập cau mày nói: “Nhận ra thì thế nào? Sẽ ảnh hưởng đến quyết định của Ngô hầu sao?”

Tôn Nhạc nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu nói: “Không đến mức đó.”

Trần Lập ha ha cười, ung dung nói: “Ta cũng nghĩ thế. Ước định này của ngươi, đối với Ngô hầu chỉ có lợi, cho dù hắn biết ngươi chính là Diên Công Tôn Nhạc thì sao?” Tôn Nhạc cười cười.

Lúc này xe ngựa vừa chạy nhanh ra Ngô Vương cung, đi trên đường từ Vương Cung đến nội thành Cô Tô. Phía bên phải con đường, một đạo sông nhỏ trong suốt uốn lượn mà qua. Tôn Nhạc cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy nước gợn nhộn nhạo, trong xanh đến có thể nhìn tới đáy, mơ hồ còn có thể nhìn đến cá dưới đáy nước. Hai bên sông nhỏ đều trồng liễu, gió thổi qua, cành liễu rung động, cuối sông nhỏ, mấy tràng trúc lâu thấp thoáng giữa cây xanh hoa hồng. Thật đẹp không sao tả xiết. Tôn Nhạc nhìn nhìn, lòng dần dần chuyển thành an ổn.

214. Chương 214: Gặp Lại Thiều Nữ Áo Xanh

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một trận hô hoán, “Xe ngựa phía trước mau mau dừng lại! Đại vương nhà ta ời!”

Tôn Nhạc bĩu môi một cái, Trần Lập rung mình, sau khi hai người nhìn nhau, Trần Lập nhanh chóng quay đầu nhìn lại, nói: “Là vệ sĩ Ngô cung! Không đúng, còn có vài Kiểm Sư, bọn họ đuổi theo đến đây!”

Tiếng nói của Trần Lập trầm xuống, hừ một tiếng, “Người tới còn không ít!” Lúc này, xe ngựa đã chạy đến trên cầu, đầu cầu bên kia là cửa cung. Người phía sau còn đang gắt gao đuổi theo, hô to gọi nhỏ không thôi.

Tôn Nhạc âm thầm kêu khổ, nàng đột nhiên phát hiện, xe ngựa này vừa ra cung, cái mình đối mặt đó là cả thành đầy Ngô nhân. Lúc này, vệ sĩ đuổi theo có cường đại hay không cũng không còn quan trọng nữa. Chỉ cần người tới quát một tiếng nàng là Tôn Nhạc, nàng sẽ rơi vào vòng vây của đám người! Đến lúc đó, dù Trần Lập cường đại, mình cũng phải đi khỏi thành Cô Tô. Nhiệm vụ tại Ngô quốc đã hoàn thành, cũng không cần nhanh chóng rời đi.

Nhưng các nước kế tiếp thì sao? Những nơi đó người có thể nhận ra nàng càng nhiều hơn a! Chỉ sợ đến lúc đó họ sẽ đề phòng ngay từ đầu, người còn chưa tới gần Đô thành các nước, Tôn Nhạc đã bị thế nhân chung quanh xua đuổi rồi! Tôn Nhạc nghĩ đến đây, thực là sứt đầu mẻ trán.

Đúng lúc này, tiếng quát gấp gáp của truy binh phía sau truyền đến, “Sở nhân kia, nếu không dừng lại, ta sẽ kêu tên lên đó!” Bên ngoài cửa cung, đúng là khu phố phồn hoa nhất thành Cô Tô, xe ngựa Tôn Nhạc vội vàng lao ra, phía sau còn có vệ sĩ Ngô cung đi theo hô to gọi nhỏ, đây cũng không phải là cảnh tượng tầm thường.

Lập tức khiến người qua đường liên tiếp trông lại. Tôn Nhạc cười khổ một cái, kêu lên: “Dừng xe!” Người đánh xe quát một tiếng, xe ngựa chậm rãi ngừng lại.

Xe ngựa Tôn Nhạc dừng lại, tiếng quát phía sau cũng lập tức đình chỉ. “Bịch bịch bịch” tiếng bước chân vang lên bên tai không dứt, chỉ một lát công phu, bốn năm chục vệ sĩ cầm mâu đã vọt lên, vây quanh bên cạnh xe ngựa. Hiền sĩ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, vóc dáng buồn bã gạt chúng vệ sĩ ra, bước đi đến bên cạnh xe ngựa.

Không đợi hắn mở miệng, Tôn Nhạc trong xe ngựa lạnh lùng quát: “Quân muốn như thế nào?” Dừng một chút, nàng âm trầm quát: “Chẳng lẽ Ngô hầu giữ ta lại hay sao?” Hiền sĩ ục ịch nhìn xe ngựa chầm chầm, lúc này màn xe đã kéo xuống, hắn nhìn không tới gương mặt của Tôn Nhạc. Tuy rằng nhìn không tới, nhưng hiền sĩ ục ịch này lại có vẻ hết sức tự tin, hai tay của hắn chấp lại, cao giọng nói: “Các hạ nói quá lời! Muốn giữ các hạ lại là bản thân ta!”

”Ngươi?”

Tôn Nhạc cười lạnh nói, “Ngươi là thần thánh phương nào?”

Hiền sĩ ục ịch chậm rãi nói: “Ta là người Tần!”

Dừng một chút, hắn từ từ nói: “Lần này đến Ngô quốc là vì việc kết minh. Cho nên, chuyện lưu quân lại không quan hệ đến Ngô hầu!”

Tôn Nhạc gắt gao mím môi, dù xưa nay nàng trí kế hơn người, tài ăn nói vô song, lúc này cũng có chút vô kế khả thi. Người này lại là do Tần quốc phái tới?

Hiền sĩ ục ịch thấy Tôn Nhạc trầm mặc, nở nụ cười hàm hậu, tiếp tục nói: “Vừa rồi trong vương cung nhìn thấy quân, thấy vô cùng quen mắt, bởi vậy muốn xin được gặp mặt một phen!”

Khi hiền sĩ ục ịch nói những lời này thì giọng nói phóng chậm, thanh âm cũng rất vang, hắn vừa nói, còn vừa chấp tay trước ngực hướng về phía dân chúng vây xem náo nhiệt bên cạnh!

Lần này, bất kể là Ngô nhân xem náo nhiệt, hay là Tôn Nhạc Trần Lập, đều trầm mặc hết chỗ nói rồi. Tâm tư Tôn Nhạc như điện chuyển, nhưng vẫn nghĩ không ra một cái biện pháp nào để đối phó cục diện trước mắt!

Người tới hiển nhiên đã trăm phần trăm nhận định được thân phận của nàng. Trong lúc này, nàng muốn đi cũng không thể đi, biện giải cũng không thể biện, bất kể nàng làm cái gì, cũng chỉ khiến cho Ngô nhân càng chú ý tới nàng, càng hoài nghi thân phận của nàng hơn!

Cảm giác được Tôn Nhạc chần chờ, hiền sĩ ục ịch cười lạnh nói: “Tôn giá không dám gặp mặt ta sao?”

Tôn Nhạc nghe vậy hừ lạnh một tiếng, vươn tay kéo màn xe. “Xoạt” một tiếng màn xe rút ra, hiền sĩ ục ịch liền ha ha cười, hai tay của hắn chấp lại, cao giọng kêu lên: “Quả nhiên là Điền công! Không phải Điền công ở Sở quốc sao? Tại sao lại đến Ngô rồi? Điền công thật sự không sợ Ngô nhân phát hiện thân phận phụ nhân của công, mà giận dữ mà giết công sao?”

Những câu hiền sĩ ục ịch này nói, giống như ném nước vào chảo mỡ đang sôi, thanh âm vừa mới rơi xuống đất, mọi người bốn phía liền ‘ong ong’ nghị luận.

Bọn họ đánh giá Tôn Nhạc từ cao xuống thấp, tinh tế quan sát, chỉ trở không ngớt. Thấy muốn tránh cũng không thể tránh, Tôn Nhạc cũng không e dè thêm nữa.

Hiền sĩ ục ịch vẫy tay, tiếng bước chân ‘rầm rầm rầm’ truyền đến, trong nháy mắt chúng vệ sĩ lại tiến về phía xe ngựa thêm vài bước! Đầu mâu lại tới gần vài phân. Hiền sĩ ục ịch nhìn Tôn Nhạc chầm chầm hừ lạnh nói: “Điền Công Tôn Nhạc, ngươi lấy thân phận phụ nhân mà thi triển tài khoa mê mửa mếp! Hành vi như thế sớm đã làm cho người Tần ta cảm giận! Ta cũng vô cùng thù hận! Hôm nay ta sẽ lấy tánh mạng của ngươi!”

Lúc này, trên xe ngựa cũng chỉ có Tôn Nhạc cùng Trần Lập hai người, hơn nữa người lái xe cũng là một Kiểm Sư. Bên cạnh ba người là hơn mười vệ sĩ Ngô quốc. Giờ khắc này, hơn mười mũi mâu chỉ về hướng bọn họ, ánh mặt trời chiếu xuống, đầu mâu chiếu ra ngàn vạn ánh vàng.

Hiền sĩ ục ịch vừa phun lời tuyên chiến ra, không khí lập tức trở nên khẩn trương mà ngưng trệ, đặng đặng sát khí. Mặc kệ là Tôn Nhạc, hay là Trần Lập, vẫn là người đánh xe, vẻ mặt đều lạnh nhạt. Tôn Nhạc mỉm

cười, thản nhiên nói: “Muốn lấy đầu Nhạc, vậy lên đây đi!”

Xôn xao —— Ngô nhân vây xem vội vàng thối lui như thủy triều! Hiền sĩ ục ịch gắt gao nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, trong đôi mắt tam giác thật nhỏ lộ ra sự hưng phấn và khát máu! Thật là may mắn! Hôm nay chém được đầu Điền công, Thập Tam điện hạ nhất định sẽ rất mừng rỡ! Công danh phú quý của mình đã tới tay rồi.

Hắn nghĩ đến đây, hưng phấn cơ hồ muốn run rẩy. Đang lúc không khí vô cùng ngưng trệ, đột nhiên, một giọng nữ trong trẻo quá mức, tinh thuần quá mức, mơ hồ còn có sự tò mò truyền đến. “Y! Thật náo nhiệt a!”

Ai đến đây vậy? Cư nhiên không biết nặng nhẹ như thế? Chúng giai ngạc nhiên, đồng thời theo giọng nói nhìn lại, liếc mắt một cái thì nhìn thấy một thiếu nữ áo xanh bước nhẹ từ trong đám người đi ra. Thiếu nữ này khuôn mặt bình thường, đôi mắt dài nhỏ khoáy hoạt híp lại. Một cô gái bình thường không bắt mắt như vậy xuất hiện, đám vệ sĩ đều khẽ cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn, hiền sĩ ục ịch kia sau khi đưa mắt nhìn liền không hề để ý tới nữa.

Chỉ có hai mắt Tôn Nhạc cùng Trần Lập sáng ngời tức thì. Đây là thiếu nữ áo xanh, thiếu nữ áo xanh gặp được ở Việt thành kia! Thiếu nữ áo xanh có kiếm thuật quỷ dị, vượt ra ngoài sự hiểu biết của con người kia!

Là nàng, cư nhiên gặp được nàng ở đây! Khóe miệng Tôn Nhạc giương lên, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm. Thiếu nữ áo xanh tò mò từ trong đám người đi ra, sau khi đi vào đám vệ sĩ, nàng trái ngó ngó phải nhìn nhìn, vẻ mặt hưng phấn, sau khi xem xét ngắc đầu nhìn Tôn Nhạc, cười híp mắt nói: “Lại là tỷ tỷ nha? Đại ca ca xinh đẹp đâu rồi, hắn có theo tới hay không? Các người sinh em bé chưa?”

Nàng liên tục hỏi mấy vấn đề, giọng nói vừa thanh vừa giòn, đúng là không thềm để người bên ngoài vào mắt, không biết sống chết! Lập tức, hiền sĩ ục ịch nổi giận, hắn quay đầu quát: “Người tới, giết nha đầu lảm miệng này đi!”

Tiếng quát của hắn vừa phát ra, hai vệ sĩ đồng thời đáp lời: “Dạ!” Hai mắt Trần Lập cũng sáng ngời, khóe miệng khẽ cong. (Tác giả: Tên này yêu tài như mạng, có cơ hội liền bộc phát~)

Trong tiếng đồng ý, ba vệ sĩ đứng gần thiếu nữ áo xanh nhất đồng thời vung trường kiếm, sau khi vẽ ra một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung, lăm lẹ đâm về hướng mắt, cổ họng cùng ngực của nàng. Trường kiếm dày đặc, hàn ý tận xương, vừa động thủ đã là sát chiêu!

Thiếu nữ áo xanh bĩu miệng, buồn buồn nói: “Cái gì đây!” Nàng chỉ nói ba chữ! Ba chữ vừa ra, trúc kiếm trên lưng nàng đã xuất hiện trong tay. Ba chữ vừa ra, trước mắt mọi người hoa lên một cái, ba tiếng bội kiếm rơi xuống đất “Leng keng” truyền đến, mọi người định thần lại thì đều há mồm tròn mắt, chỉ thấy tất cả bội kiếm của ba vệ sĩ kia đều rơi dưới chân của bọn hắn, mà thiếu nữ áo xanh thì không mất một cọng lông!

Trời ạ! Không ai dám tin vào hai mắt của mình nữa, sắc mặt hiền sĩ ục ịch kia trắng nhợt! Tôn Nhạc cùng Trần Lập mỉm cười mà nhìn, lúc bọn họ mới quen người thiếu nữ này cũng từng kinh ngạc như vậy.

Thiếu nữ áo xanh khó chịu cau mũi, trong trẻo nói: “Ra tay liền giết người, lại cần không để ta ôn chuyện với tỷ tỷ, thật là ác độc!”

Lần này nàng nói mười chín chữ! Tiếng nói của nàng thường thường vững vàng, trong trẻo. Nhưng mà, kẹp giữa giọng nói thường thường vững vàng, trong trẻo này, là tiếng bội kiếm liên tiếp rơi xuống đất.

Nhắc tới cũng rất thú vị, tiếng bội kiếm rơi xuống đất kia rất có quy luật, cơ hồ là mỗi một chữ phun ra, liền “Keng” một tiếng giòn vang, hai thanh bội kiếm rơi xuống đất. Vì thế, một câu kia của nàng biến thành ‘ Ra — Keng tay — Keng liền — Keng giết — Keng người — Keng, lại — Keng cản — Keng không — Keng để — Keng ta — Keng ôn — Keng chuyện — Keng với — Keng tỷ — Keng tỷ, Keng thật — Keng là — Keng ác — Keng độc! ’

Đều đặn như âm nhạc, rất là êm tai. Sau khi cô gái nói xong một câu không có gì đặc biệt, xuất hiện ở trước mắt mọi người đã là quang cảnh kiếm rơi đầy đất, cùng bốn mươi vệ sĩ ôm cổ tay về mặt kinh hãi, kinh hãi vì nhìn thấy loại kiếm thuật không nên xuất hiện trên thế gian này!

Thiếu nữ áo xanh đưa tay lên, có thể làm cho tất cả kiểm thủ trên đời này tuyệt vọng! Lúc này, thiếu nữ áo xanh cười hì hì, bước nhẹ đến hướng xe ngựa Tôn Nhạc.

Không ai dám ngăn cản, tất cả vệ sĩ đều hai đùi run run, một đám thấy nàng tới gần liền nhanh chóng thoái lui. Khi thiếu nữ áo xanh đi đến bên cạnh xe ngựa Tôn Nhạc thì chúng vệ sĩ người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không biết là ai hô một tiếng ‘ lui ’, trong nháy mắt, chúng vệ sĩ tựa như thủy triều vội vàng chạy về vương cung, đảo mắt đã biến mất không còn một mống.

Hiền sĩ ục ịch kia hai chân như bay, bởi vì chạy trốn quá mau, có nhiều lần hấn suýt nữa ngã lăn ra đất. Thiếu nữ áo xanh nhảy đến trước xe ngựa của Tôn Nhạc, cười híp mắt nói: “Tỷ tỷ, tại sao tỷ cũng đến đây? Hì hì, lần trước tỷ xuất hiện ở Việt, nơi đó liền trở nên cực kỳ thú vị. Lần này đến Cô Tô cũng thú vị như vậy, tỷ tỷ, tỷ rất thú vị nha.”

Tôn Nhạc nghe vậy cười hắc hắc, ngượng ngùng rả lời: “Tỷ tỷ là một kẻ thị phi, đi tới đâu thì sinh sự tới đó.” Thiếu nữ áo xanh nghe được câu ‘đi tới đâu thì sinh sự tới đó’ của Tôn Nhạc thì hai mắt lập tức sáng ngời. Tôn Nhạc mỉm cười.

215. Chương 215: A Thanh Và Thuật Dịch Dung

Thiếu nữ áo xanh xoa xoa tay, đôi mắt dài nhỏ chớp chớp, vui vẻ hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ thật sự đi tới chỗ nào chỗ đó sẽ náo nhiệt lên sao?”

Con người nàng đảo một vòng, cười hì hì nói: “Hì hì, muội thích nhất là náo nhiệt!”

“Muội tử thích náo nhiệt nhất sao? Tôn Nhạc lại cười nói: “Vậy hiện tại muội tử đang ở trong thành Cô Tô à?”

Thiếu nữ áo xanh lắc lắc đầu, bĩu miệng buồn buồn nói: “Người nơi này nhiều chuyện lắm, đặc biệt thích đánh nhau. A Thanh vừa nhìn thấy đánh nhau tay liền ngứa ngáy tay chân, nhưng mà sư phó đã từng nói muội không thể dă thương người khác, A Thanh luôn nhịn đến khó chịu.”

Nói tới đây, nàng nghiêng đầu suy nghĩ, bổ sung thêm một câu, “Tiểu Bạch thích ở trong núi, muội cũng thích trong núi.”

Lúc A Thanh nói chuyện rất ngô nghê, khi Tôn Nhạc rất ngạc nhiên vì lời nói của nàng, đang chuẩn bị truy vấn vài câu thì nàng đánh giá Tôn Nhạc, bỗng nhiên mếu máo nói: “Tỷ tỷ, dịch dung này là ai làm cho tỷ vậy? Thật xấu, không tốt tí nào!”

Tôn Nhạc nghe vậy trong lòng lộp bộp một tiếng. Nàng trừng mắt nhìn, lại cười nói: “Chẳng lẽ ngay cả thuật dịch dung muội tử cũng biết?”

Nàng nói tới đây, lắc đầu lại nói, “Tỷ tỷ không tin được, thuật dịch dung này thần bí cỡ nào, người dịch dung cho tỷ tỷ đã rất giỏi rồi, tỷ tỷ không tin muội tử thật sự là thần tiên, ngay cả cái này cũng biết.”

Thiếu nữ áo xanh tâm tính thuần lương, tính cách như con nít. Nàng nghe Tôn Nhạc nói nàng rất giỏi, nhất thời mừng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức toả sáng, hai mắt dài nhỏ không ngừng mà chớp a chớp. Khi nghe ra ý tứ không tin trong lời nói của Tôn Nhạc, nhất thời liền không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên vội vàng nói: “Đương nhiên là A Thanh biết, tỷ tỷ chưa được chứng kiến bản lĩnh của A Thanh đấy thôi.”

Nàng nói tới đây, vươn tay kéo cánh tay Tôn Nhạc, trong trẻo kêu lên: “Đi! Tỷ tỷ theo muội đi! Hừ, thế nào muội cũng phải biểu diễn cho tỷ xem.”

Tôn Nhạc nhìn Trần Lập, khẽ lắc đầu, lập tức xoay người nhảy xuống xe. A Thanh dắt Tôn Nhạc sôi nổi đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tỷ tỷ, khuôn mặt này của tỷ không gọi là dịch dung đâu. Hừ, có dịch dung kém cỏi như vậy sao? Muội nói với tỷ nha, tỷ tỷ, A Thanh rất là lợi hại, rất là lợi hại đó.”

Tôn Nhạc cười nói: “Đúng đúng, A Thanh của chúng ta thông minh tuyệt đỉnh, đương nhiên lợi hại.” Những lời này nàng nói hết sức bình thường, cũng hoàn toàn đúng sự thật.

Nhưng A Thanh lại càng hưng phấn hơn. Sau khi nàng khanh khách cười vài tiếng, nhất thời tâm ngứa khó nhịn, hận không thể lập tức biểu diễn cho Tôn Nhạc biết một chút về thuật dịch dung của mình.

Lập tức cũng không bình tĩnh đi chậm như vậy nữa, nàng kéo cánh tay của Tôn Nhạc hướng về phía trước. Nàng vừa xông ra, thực là như điện như ảnh, mọi người hoa cả mắt, bóng dáng hai nàng liền biến mất ở ngã tư đường. Người đánh xe từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhìn về phương hướng hai nàng rời đi nói với Trần Lập: “Phải làm sao bây giờ?”

Trần Lập lắc lắc đầu, cười nói: “Vừa rồi Điền công đã ra hiệu bảo chúng ta không thể đuổi kịp, không cần lo lắng cho nàng.”

Hắn nói tới đây, nụ cười cứng đờ, vô cùng tiếc nuối nói: “Nếu người nàng kéo đi là ta thì tốt biết mấy?”

Tôn Nhạc bị A Thanh kéo chạy rất nhanh, nàng chỉ cảm thấy cảnh vật hai bên như bay, thân bất do kỷ xông thẳng về phía trước. Nhưng mà, khi nàng lao ra thì đột nhiên cảm giác được dưới chân nhẹ nhàng phiêu phiêu, cả người dường như không còn chút trọng lực nào.

Đây cũng không phải là do bản thân nàng sử dụng nội lực! Tôn Nhạc vô cùng kinh ngạc mà nghĩ: thế gian này lại có nhân vật như A Thanh sao? Nàng chỉ kéo ta đi liền có thể làm cho thân ta nhẹ như chim yến! Hai nàng đi lại như bay, khi A Thanh buông tay Tôn Nhạc ra, trong trẻo kêu lên ‘Đến rồi.’ thì hai người đã ở trong nhà gỗ nhỏ giữa sơn cốc ngoài thành Cô Tô.

Sơn cốc này cực kỳ đơn giản, hoàn toàn tương tự với vô số sơn cốc Tôn Nhạc nhìn thấy trên đoạn đường này, nhà gỗ này lại đơn giản, toàn bộ làm từ gỗ thô, ngay cả bàn con vẫn còn nguyên vỏ cây chưa lột, toàn bộ căn phòng ngoại trừ một cái giường, mấy cái tủ thì không còn vật gì khác.

A Thanh kéo Tôn Nhạc qua, đặt nàng lên trên sập, vui vẻ kêu lên: “Tỷ tỷ, tỷ đợi một chút nha, A Thanh lập tức sẽ cho tỷ biết cái gì gọi là thuật dịch dung!”

Dứt lời, nàng xoay người vọt tới trong tủ treo quần áo ‘sột soạt’ lục lọi.

Chỉ chốc lát công phu, ‘keng’ một tiếng một mặt gương đồng được đặt trước mặt Tôn Nhạc. Tôn Nhạc nhìn chính mình trong gương đồng mờ nhạt, tò mò hỏi: “A Thanh, trên mặt của muội cũng có dịch dung sao?”

Dứt lời, nàng quay đầu, mở to mắt không hề chớp nhìn mặt A Thanh chằm chằm. Mặt A Thanh đỏ lên, lắc đầu nói: “Không” dừng một chút, nàng giải thích, “Sư phó nói mặt muội đây rất không thu hút, có thể không cần dịch dung.”

Xem ra A Thanh cũng hơi xấu hổ với dung mạo xấu xí của mình, nàng đỏ mặt nói tới đây, đôi mắt dài nhỏ chớp chớp, “Nhưng khi A Thanh dùng dịch dung biến mình thành xinh đẹp, bọn Tiểu Bạch lại không thích tới gần A Thanh.”

“Tiểu Bạch?”

Đây là lần thứ hai Tôn Nhạc nghe được A Thanh nhắc đến Tiểu Bạch, nàng tò mò hỏi: “Là người nhà A Thanh hả?? Bọn họ ở trong thành Cô Tô sao?”

“Không phải,” A Thanh cười híp mắt nói: “Tiểu Bạch chính là Tiểu Bạch, không phải người, trước kia muội được nó nuôi lớn đó.”

Không phải người? Tôn Nhạc càng tò mò hơn. Lúc này, A Thanh đã cầm vài cái hộp bằng đồng qua, bên trong mấy cái hộp đồng chứa một ít bột phấn cùng thuốc màu cổ quái. A Thanh cũng không dồng dài, vươn tay cầm lên liền vẽ loạn trên mặt Tôn Nhạc.

Tâm tư Tôn Nhạc vừa động, thừa dịp A Thanh đắc ý hết sức cẩn thận hỏi thăm. Dịch dung hiển nhiên là khả năng mà A Thanh rất đắc ý, nên nàng không ngừng giải thích, nói xong, còn nói cho Tôn Nhạc xuất xứ và cách điều phối các loại thuốc để dịch dung.

Tôn Nhạc vốn thông minh, lại có lòng học tập, cho nên một hỏi một đáp đã giúp ích nàng rất nhiều. Nàng vừa sợ về sau không gặp được A Thanh nữa, vừa thần kỳ bị A Thanh dịch dung thành một nữ nhân trung niên, sau đó Tôn Nhạc lại đề nghị nàng hóa trang mình thành một số nhân vật khác để chơi cho vui.

A Thanh hiển nhiên rất ít bạn bè, bất tri bất giác nàng bị Tôn Nhạc làm cho vô cùng vui vẻ, lập tức liên tục vỗ tay khen hay, rửa đi lớp dịch dung trên mặt nàng, lại hoá trang biến Tôn Nhạc thành một thanh niên nam tử hai mươi hai một tuổi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai người chơi đến tận đêm, thẳng đến khi đói bụng rồi, A Thanh mới cưỡi bộ như bay nhảy ra ngoài, khi nàng trở về, trong tay đã bưng một cái hộp lớn đựng thức ăn, bên trong có đủ loại đồ ăn.

Tôn Nhạc hỏi, mới biết được những thứ này là nàng chạy đến tửu lâu trong thành Cô Tô trộm về. Vào ban đêm, Tôn Nhạc cùng A Thanh ngủ chung một giường.

Đến buổi chiều ngày hôm sau. Tôn Nhạc đã học được ba bốn thành thuật Dịch Dung của A Thanh, dù sao loại thuật dịch dung này cũng có bóng dáng của thuật hoá trang hiện đại hơn nữa Tôn Nhạc là người thực sự rất thông minh, nàng chỉ chú tâm bắt chước kỹ xảo dịch dung ba bốn loại người, cho nên học rất nhanh. Lúc này, Tôn Nhạc tự mình động thủ dịch dung mình thành một hiền sĩ thanh niên hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, gương mặt tái nhợt thanh tú, hai mắt hẹp dài tỏa sáng.

Sau khi dịch dung, Tôn Nhạc cũng sửa giọng nói của mình lại cho tương tự với nam nhân, Tôn Nhạc là người có nội lực, dễ dàng học kỹ xảo thay đổi giọng nói, chỉ cần thông qua nội lực biến thô thanh âm vốn nhẹ nhàng tinh tế đi là được.

Tuy vẫn có nhược điểm, đó là thói quen giơ tay nhắc chân khó có thể thay đổi. Bất quá Tôn Nhạc nghĩ chuyện này cũng không trọng yếu, không phải là người sinh hoạt với mình thật lâu, chắc là không thể để ý mấy cái thói quen nhỏ này.

Lúc này Tôn Nhạc đã biết, A Thanh vốn được khỉ trắng nuôi lớn, một thân kiếm thuật của nàng đều là tự ngộ ra. Khi nàng mười tuổi được một lão nhân thu dưỡng, lão nhân kia rất thông thái, chẳng những dạy nàng biết chữ, còn dạy nàng Thuật dịch dung, còn trợ giúp nàng thao luyện phát triển một thân kiếm thuật quý thần khó lường này.

Sau đó lão nhân lại mang theo nàng lưu lạc đến Việt Quốc. Lão nhân qua đời, nàng liền về núi, ở cùng khỉ trắng, khi buồn thì đi du ngoạn khắp thế giới.

Kiếm thuật nàng cao siêu, người lại không bị quản thúc, nhiều lần chạy đến trong cung Việt hầu, ở chơi vài ngày. Lúc mới bắt đầu Việt nhân còn có chút sợ nàng, sau lại thấy nàng ngây thơ vô tà, dần dần có tâm tư thu nhận nàng để dùng.

Bất quá, tính tình A Thanh hiếu động, hơn nữa thuần túy là thích gì làm nấy, việc Việt nhân muốn nàng làm, nàng cao hứng thì làm, mất hứng thì không làm, cũng không có ai làm gì được nàng.

Mặc dù A Thanh sống ở Việt Quốc, nghiêm khắc mà nói cũng Việt nhân. Nhưng A Thanh mang theo tập tính hoang dã, Tôn Nhạc hỏi vài lần thì biết được, nàng cũng không có khái niệm nước nhà. Như vậy thì không còn gì tốt hơn! Tôn Nhạc thầm suy nghĩ.

Đến buổi sáng ngày thứ ba thì A Thanh đã đứng ngồi không yên, kéo Tôn Nhạc muốn thăm Tiểu Bạch. Tôn Nhạc gãi vác đại sự, nào dám trì hoãn?

Nàng đặt A Thanh trên giường, giúp nàng chải kiểu Trụ vãn kế lưu hành trong cung. Tay Tôn Nhạc rất nhẹ, thực ôn nhu, động tác của nàng như mát xa, A Thanh khoái hoạt hí hóp mắt, như một con mèo nhỏ lim dim mắt.

Tôn Nhạc mỉm cười nhìn A Thanh hồn nhiên như đứa trẻ, trong lòng âm áp. Người thiếu nữ trước mắt này, hồn nhiên mà cường đại, lại tự do tự tại, đúng là kiểu người nàng muốn hướng tới. Tuy vậy, cũng hơi tịch mịch một chút.

“A Thanh, chờ tỷ tỷ xong việc muộn có thể tới tìm tỷ tỷ, đến lúc đó chúng ta có thể đi chơi thuyền, ngày ngày ngắm mặt trời lặn, có thể cưỡi ngựa, đi dạo ở vùng quê hoang mạc, cũng có thể hát ca, du dương giữa

núi non.”

Tôn Nhạc nói nói, chính mình cũng say mê rồi, nàng hí hai mắt, say sưa nhìn cảnh vật bên ngoài màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nhìn chỗ trời đất tương giao, trong đầu hiện ra từng màn cảnh đẹp.

Hai mắt A Thanh sáng lên lắng nghe, Tôn Nhạc vẫn chưa nói xong nàng liền vội vàng kêu lên: “Thật sao, thật sao? Tỷ tỷ chừng nào thì tỷ xong việc a? Chuyện của tỷ có khó không? A Thanh làm giúp tỷ!”

Tôn Nhạc cười, “Sự tình rất khó, lại phải hành động bí mật, không phải kiểu A Thanh thích.”

Tuy rằng kiếm thuật của A Thanh sâu không lường được, nhưng Tôn Nhạc nghĩ chính mình đã có thuật dịch dung, khi đi sứ đến các quốc gia đã không còn bao nhiêu nguy hiểm. Đương nhiên, trọng yếu hơn là, A Thanh vốn ngây thơ, không biết nhiều về thế nhân cho lắm, chuyện mình làm lại quá mức bí ẩn, mang nàng theo bên người cũng không thỏa đáng. Tuy vậy, nàng thật sự muốn hiện tại có thể mang theo cô em gái nhỏ này bên cạnh.

Nghe Tôn Nhạc nói muốn bí mật làm việc, A Thanh bĩu miệng rầu rĩ không vui. Tôn Nhạc mỉm cười nhìn nàng, tinh tế chải tóc trên trán nàng ra phía sau, tiếp tục nói: “Tỷ tỷ còn có thể làm đồ ăn thật ngon, đến lúc đó chúng ta ăn no bụng, cao hứng thì nuôi một ít con gà con vịt trong viện, mất hứng thì chạy đến vương cung các quốc gia đi dạo một vòng! Ở lại một trận! Mỗi ngày giả quỷ đi hù dọa đám công chúa vương tử! Chúng ta còn có thể giả thành hai ba già, đi trên cầu nhỏ ở thành Cô Tô, đi ở trên đường trong Kế thành, Vương thành. A Thanh, đến lúc đó chúng ta nhất định rất sung sướng, không cần lo lắng chiến sự, không cần lo lắng ai thua ai thắng, mỗi ngày đều trôi qua thật vui vẻ.”

A Thanh nghe Tôn Nhạc vui đến mắt sắp hí thành một đường. Nhưng khi nghe được một câu cuối cùng của Tôn Nhạc, nàng trong trẻo nói: “Hiện tại muội cũng không lo lắng chiến sự, cũng không lo lắng ai thua ai thắng! A Thanh hiện tại cũng rất vui vẻ!”

Nàng nói tới đây, tựa hồ cảm thấy mình nói như vậy không đúng lắm, liền thêm một câu, “Hi hi, bất quá nếu ở chung với tỷ thì càng vui hơn!”

“Đúng vậy a, nhất định sẽ vui hơn!” Tôn Nhạc nhẹ giọng đáp, ánh mắt đã mê ly. Nàng xuất thần nhìn núi xanh liên miên ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cất giọng hát: “Núi xanh liền kề, cùng mây trắng yêu thương nhau, không mơ đến áo dài Tử La cùng đai lưng hoàng kim! Một đời chạy tịnh, hái hoa dại, không trông nom nhà ai hưng phế, nhà ai thành bại.”

Tôn Nhạc vừa hát, A Thanh cũng rất hứng thú hát theo. Trái ngược với thiên tài kiếm thuật tung hoành cùng thuật dịch dung của nàng, nàng là điển hình cho trường hợp ngũ âm không được đầy đủ, một khúc duyên dáng này từ họng nàng phát ra, liền giống như quỷ khóc thần gào.

Càng khiến cho Tôn Nhạc thống khổ là, A Thanh cư nhiên có hứng thú nồng hậu đối với ca hát! Tôn Nhạc vừa khơi gợi, nàng liền hát mãi không chịu dừng! Trong ma ám xuyên tai, Tôn Nhạc phải nhịn đến sau buổi trưa mới có thể thoát thân, nàng từ biệt A Thanh, xoay người bước lên quan đạo.

216. Chương 216

Tôn Nhạc về tới Cô Tô thành.

Lúc này, nàng vẫn là một hiền sĩ thanh niên hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, gương mặt tái nhợt thanh tú, hai mắt hẹp dài tỏa sáng.

Trong thành Cô Tô hết thấy mọi thứ vẫn như thường, Tôn Nhạc đi ở ngã tư đường người đến người đi cũng không khiến cho nửa người chú ý. Khi nàng xuất hiện ở chỗ an trí Sở sứ thì hết thấy vẫn bình thường.

Xem ra Trần Lập làm tốt lắm, toàn bộ đội ngũ cũng không vì mình không có ở đây mà rối loạn. Thông qua người gác cửa sau, Tôn Nhạc dịch dung đã làm đám người Trần Lập cả kinh, phải đến khi Tôn Nhạc tẩy trang, lộ ra tướng mạo sẵn có bọn họ mới dám tin tưởng đây là sự thật!

“Quá tốt! Thật sự là trời giúp Đại Sở ta! Bộ mặt Điền công như thế, sẽ không gây ra chuyện gì nữa!”

Kiểm Sư Sở quốc đi theo Tôn Nhạc mừng rỡ vỗ tay tán thưởng. Tôn Nhạc cười nhẹ nhàng, nàng nói với mọi người đang vui vẻ ra mặt: “Thời gian đã không còn nhiều, chúng ta mau chóng lên đường đi!”

“Dạ!”

Trong tiếng đồng ý chỉnh tề, đội ngũ chạy ra ngoài thành Cô Tô. Khi bọn hấn ra khỏi cửa thành thì thủ vệ cửa thành rõ ràng tăng nhiều thêm trở mắt nhìn chăm chăm đội ngũ nửa ngày mới cho đi. Đến khi bọn họ đi thật xa rồi, phía sau còn có tiếng nói thầm truyền đến, “Sao không thấy Điền Công Tôn Nhạc?”

“Nghe nói nàng bị Việt nữ đáng sợ kia mang đi! Việt nữ kia hành động quỷ mỵ như thế, làm sao là người được? Điền công sợ là lành ít dữ nhiều!”

Trong tiếng đối thoại, đám người Tôn Nhạc phát hiện, thỉnh thoảng có người đi theo phía sau đoàn xe, cũng không biết xuất hiện từ khi nào, đi cùng đoàn xe từ bao giờ. Hừ, quan đạo con dài, cứ để bọn họ đi theo!

Quả nhiên, những người đó theo hơn trăm dặm, mắt thấy người đi đường trên quan đạo càng ngày càng ít, những người theo dõi cũng càng ngày càng lộ rõ, Tôn Nhạc lại chậm chạp không xuất hiện, một đám liền dừng bước không tiến.

Lại đi thêm năm mươi dặm, cuối cùng mấy người theo dõi kia cũng bỏ cuộc. “Điền công, lần này là đến Việt sao?” Tôn Nhạc cười cười, trả lời: “Không, chạy hướng Hàn đi!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Ngô Việt liền nhau, từ nơi này đến Việt bất quá hơn mười ngày là có thể đến, nhưng vì sao Tôn Nhạc lại nhảy qua Việt rồi? Chẳng lẽ nàng không định du thuyết Việt quốc? Nhưng mà, Việt quốc rõ ràng cũng là một trong những nước chủ công lần này a!

Không ai đoán ra suy nghĩ của Tôn Nhạc, nàng lại không thích nói ra. Lập tức, mọi người buồn bực nhin nổi nghi hoặc xuống, quay đầu chạy tới phương hướng Hàn Quốc.

Từ Ngô đến Hàn, lại là hành trình nghìn dặm. Đoàn xe một đường ngày đêm bốn tẩu, bởi vì đội ngũ bọn họ không có xe lừa cùng xe trâu, toàn đội hình là xe ngựa màu vàng, kiếm khách như Trần Lập, đều cưỡi ngựa, khi mệt thì bọn họ ngồi trên xe ngựa nghỉ, bởi vậy tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Nửa tháng sau, đoàn xe liền chạy tới Đô thành Bình Dương của Hàn Quốc. Lần trước Tôn Nhạc đã tới Hàn Quốc, so sánh với các nước trong thiên hạ, Hàn Quốc xem như rất nhỏ. Tôn Nhạc vừa đến Hàn Quốc, thì vẫn hành động như lúc đến Ngô quốc, một mặt phái người tinh thông Hàn sự đi với liên hệ Hàn hầu, một mặt cùng Trần Lập hai người dạo chơi chung quanh thành Bình Dương.

Lúc này đây, Tôn Nhạc theo thường lệ xuất ra hơn mười lạng vàng mua một tiểu viện ở một chỗ vắng vẻ trong thành Bình Dương. Vào ban đêm, Tôn Nhạc liền nhận được thông báo Hàn hầu nguyện ý gặp.

Giống như lần trước, Tôn Nhạc mang theo Trần Lập và hai Kiểm Sư, dưới sự dẫn dắt của một thái giám, vòng qua hành lang quanh co khúc khuỷu gấp khúc, gần như lặng yên không một tiếng động đi tới một chỗ trước cung điện.

Tôn Nhạc vừa đi vừa âm thầm suy nghĩ: uy vọng của người Tần trong lúc lơ đãng vẫn từ từ xâm nhập lòng người a! Hàn Ngô chỉ vì ước hẹn cùng Tần, đến việc gặp mặt Sở sứ như ta cũng phải cẩn thận đến thế này.

Trong cung điện không có tiếng sanh nhạc truyền ra, đèn lồng phất phơ trong gió đêm không thổi. Mang theo Tôn Nhạc đi vào một sương phòng thì cước bộ thái giám dừng lại, ra hiệu cho Tôn Nhạc đi lên.

Tôn Nhạc sửa sang lại mũ mào một chút, bước đi đến trước bậc thi lễ thật sâu, cao giọng nói: “Sở nhân Sở Thượng gặp qua Hàn hầu!” Lần trước ở Ngô, Tôn Nhạc dùng tên giả Triệu Tần cuối cùng đã bị người ta khám phá thân phận, Tôn Nhạc không biết tin tức có rơi vào tay Hàn Quốc hay không, nàng vốn thận trọng nên đành phải thay đổi dùng một cái tên giả khác.

“Vào đi.”

“Dạ, “ Tôn Nhạc bước đi vào.

Vừa vào cửa, đó là tầng tầng lớp lớp màn che phiêu dang , trong điện, một trận trầm hương như có như không bay ra, làm cho lòng người an tĩnh. Tôn Nhạc phóng nhẹ cước bộ, sửa sang lại áo bào mũ mào, sau

đó mới vạch màn che, liên tục vạch năm tầng màn che, mới nhìn đến người trung niên sắc mặt khê biến thành vàng, hai mắt dài nhỏ, râu dài, mang theo quan vương hầu ngồi ngay ngắn trên sập.

Hắn chính là Hàn hầu Tôn Nhạc đã từng thấy qua. Bên cạnh Hàn hầu, mỗi bên có hai thần tử đang ngồi đợi, một người trong đó cũng là đại phu Tín Tôn Nhạc đã từng gặp qua.

Hàn hầu thấy Tôn Nhạc tiến vào, tay phải đưa lên mời, ôn hòa nói: “Sở tử, mời ngồi!”

“Tạ đại vương.” Tôn Nhạc thi lễ, thông dong ngồi xuống trên sập trống đối diện.

“Rót rượu.”

“Mời uống!”

“Tạ đại vương.” Tay trái Tôn Nhạc hợp lại với ống tay áo bên phải, ngửa đầu uống cạn rượu vàng trong chén ngọc.

Nàng vừa buông chén, Hàn hầu lại nói: “Rót rượu!”

“Dạ.” Thị tỳ lên tiếng trả lời nghiêng tới trước, lại rót rượu đầy chén ngọc cho Tôn Nhạc.

“Mời uống.”

“Đa tạ đại vương.” Tôn Nhạc chấp tay trước ngực tạ ơn xong, nhưng không nâng chén uống cạn như Hàn hầu, mà nhấp một ngụm rượu trong chén ngọc, mắt nhìn Hàn hầu từ từ nói: “Bệ hạ cũng biết Sở tử vì sao mà đến?”

“Đương nhiên.” Hàn hầu bắt âm bắt dương cười cười, hơi trào phúng nói: “Vì cứu Sở mà đến.”

Tôn Nhạc ha ha cười. Tiếng cười của nàng vang dội mà thanh thúy, trên gương mặt thanh tú mang theo thập phần trào phúng. Không ai nghĩ Tôn Nhạc sẽ lại biểu lộ ra vẻ mặt như thế, Hàn hầu cùng chư thần đều nhú mày.

Tôn Nhạc cười to xong, giơ chén ngọc lên nhấp một miếng nhỏ, bộ dạng phục tùng liêm mực cười nói: “Không, Thượng vì cứu bệ hạ mà đến!”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, vài tiếng quát lớn lập tức truyền tới, “Cuồng đồ lớn mật!” “Sở tử rất vô lễ!” Hàn hầu không hề tức giận, hai mắt dài nhỏ của hắn âm âm, trên gương mặt tuần lãng là nụ cười u buồn, từ từ nói: “Sở tử nói quá lời.”

Giọng nói của Hàn hầu thực hiền hoà, thực ôn hoà hiền hậu, những lời này căn bản không phải quát lớn, mà như huyền bảo. Tôn Nhạc lại ngửa đầu cười, ngạo nghễ nói: “Không! Thường thật sự là vì cứu bệ hạ mà đến!”

Nàng nhìn sắc mặt bốn đại thần gần biến thành màu đen, thân mình hơi hơi nghiêng tới trước, mắt nhìn Hàn hầu hỏi: “Xin hỏi bệ hạ, ở Hàn người nào chủ chiến? Người nào thống lĩnh quân đội?”

Hàn hầu ôn hòa nói: “Thừa tướng Công Trọng Di của cô.”

Tôn Nhạc vỗ tay thở dài: “Lần này tới Hàn. Một đường Sở Thượng đi ngang qua đồng ruộng điền dã, người các bậc phụ lão luôn miệng nhắc tới, hết lòng kính yêu, đều là tướng quốc!”

Sắc mặt Hàn hầu đổi đổi. Tôn Nhạc làm như không thấy thở dài: “Ai! Người Hàn ai cũng chỉ biết có tướng quốc, không hề biết đến bệ hạ!”

Sắc mặt Hàn hầu tối sầm lại, sắc mặt bốn đại thần thì xanh như tàu lá, đại hán râu dài thứ hai bên trái, mày rậm dựng lên đang chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị đại thần bên cạnh đè xuống.

Tôn Nhạc cất giọng lạnh lạnh thở dài: “Lần này cùng Tần bốn nước liên minh đánh Sở, người chủ trương là tướng quốc. Chủ soái cũng là tướng quốc. Nếu như thế, khi tướng quốc cắt được hơn mười thành của Sở, mang theo vàng bạc nữ tử đại thắng mà về, phụ lão ra khỏi thành chúc mừng, người được hô to là oai hùng, là bệ hạ? Hay là tướng quốc?”

Tôn Nhạc chậm rãi nói tới đây thì gương mặt dài có điểm vàng của Hàn hầu trắng bệch, trong đôi mắt dài nhỏ hiện lên một chút tức giận cùng suy tư.

Tôn Nhạc ngẩng đầu nhìn Hàn hầu chăm chăm, thân mình hơi nghiêng, từng chữ từng câu nói: "Hàn đốc hết lực lượng cả nước mới có mười ba vạn quân, tám trăm chiến xa, lần này cùng Sở chiến một trận, tướng quốc mang hết quân ra đi! Đến ngày điều quân trở về, tướng quốc dẫn sĩ tốt của cả nước, lại được lòng phụ lão, bệ hạ không e ngại hấn một bước lên cao, dùng lòng dân mà áp chế bệ hạ ư? Đến lúc đó, còn ai nhớ rõ bệ hạ mới là quốc chủ của Hàn nữa? Uy phong của tướng quốc, muốn làm vương hay làm tướng đều tùy ý hấn!"

Những lời này Tôn Nhạc nói vô cùng dễ hiểu, hiện tại tướng quốc Công Trọng Di ở dân gian uy vọng cực cao. Lần này hấn mang theo binh mã cả nước đi tấn công Sở quốc, nếu hấn thắng, uy vọng của hấn sẽ rất cao, cho dù trận chiến này thất bại, đại quân ở trong tay hấn, đến lúc đó hấn muốn làm vương thì làm Vương, muốn làm tướng liền làm tướng.

Năm người Hàn hầu á khẩu không trả lời được, Tôn Nhạc thở dài một tiếng, ý vị sâu xa nói: "Bệ hạ, thân làm thần tử, uy vọng sao có thể ở cao hơn bệ hạ lại còn nắm trọng binh? Bệ hạ, tình huống này rất nghiêm trọng, không thể khinh thường a!"

Cả điện vô cùng yên ắng chỉ có tiếng hít thở thỉnh thoảng truyền ra. Sau khi Tôn Nhạc nói xong, lại thở dài một tiếng, nâng lắc đầu hai cái, sau đó từ trong tay thị tỳ bên người tiếp nhận bầu rượu, châm rượu ỳnh.

Nàng bộ dạng phục tùng liêm mục châm rượu, sắc mặt đỏ dần, cũng không thêm liếc mắt nhìn quân thần Hàn Quốc biểu tình hết sức khó coi lấy một cái. Lúc này đây người chủ chiến ở Hàn quốc là Công Trọng Di, biện pháp Tôn Nhạc dạy cho Hàn hầu lần trước mặc dù có điểm hiệu quả, nhưng dù sao Hàn hầu cũng không phải đối thủ của Công Trọng Di, bất tri bất giác đã để cho thế lực của hấn càng thêm lớn mạnh.

Cũng không biết qua bao lâu, Hàn hầu đứng dậy, hướng Tôn Nhạc vái chào thật sâu, trầm giọng hỏi: "Kính xin Sở tử cứu cội"

Tôn Nhạc cũng đứng lên, nàng thi lễ đáp lại Hàn hầu, cất cao giọng nói: "Bệ hạ, thần đại diện Ngô Vương ước hẹn cùng bệ hạ! Lần này các nước phạm Sở, bệ hạ cứ sống chết mặc bây, nếu ngày khác người Tần vì chuyện này mà khó xử bệ hạ, Sở tất toàn lực bảo vệ!"

Nàng nói tới đây, ngạo nghễ nói: "Ngô Vương đã có kế sách đối phó người Tần! Lần này người Tần tất không chiến mà lui!"

"Lời ấy là thật sao!"

"Không dám dối gạt đại vương!"

"Tốt!" Hàn hầu đứng dậy, đi lại vài vòng trong phòng. Hấn thầm nghĩ: người cùng Tần kết minh vẫn là Công Trọng Di, Công Trọng Di thế lớn, dù mình muốn đoạt quyền thống soái cũng không có khả năng.

Đứng ở trên lập trường của Hàn hầu mà nói, dù Tần quốc thắng, hôm nay mình bội ước ngày khác sẽ phải thừa nhận lửa giận của người Tần, nhưng lúc này đây mình cũng không thể không bội ước! Bởi vì mình không có lựa chọn nào khác. Nhưng may mắn là bây giờ, Sở sứ trước mắt này cư nhiên trấn định tự nhiên nói người Tần sẽ không chiến mà lui như thế. Hơn nữa, ngày khác nếu như Tần quốc có giận chó đánh mèo, Sở quốc cũng nguyện ý bảo vệ mình. Nếu như thế, thật sự là vô cùng đáng mừng.

Sau khi vòng vo mấy vòng trong phòng, Hàn hầu phục hồi tinh thần, lại hướng về phía Tôn Nhạc vái chào thật sâu, nói: "Nguyện cùng Vương ước định!"

Tôn Nhạc ha ha cười, cao giọng nói: "Tốt!"

Lập tức, hai bên đồng thời cười to vài tiếng lập lời thề, nhắc cốc lên cùng uống, cả phòng đều vui mừng! Khi Tôn Nhạc đi ra thì Trần Lập cùng một Kiểm Sự khác đang dùng hai cặp mắt long lanh lóng lánh nhìn nàng.

Tôn Nhạc hướng cười với hai người, xoay người đi ra ngoài. Tôn Nhạc mới vừa lên xe ngựa, liền nói với hai người Trần Lập: "Sau khi trở về lập tức chuẩn bị, cửa thành vừa mở liền rời khỏi Hàn quốc."

Hai người Trần Lập đều ngẩn ra. Trần Lập cau mày nói: "Có gì không ổn sao?"

Tôn Nhạc nhìn ánh đuốc hừng hực ngoài xe ngựa, trong con mắt đen thẫm có tinh quang chớp động, nàng nhẹ nhàng nói: “Tướng quốc Công Trọng Di có thể lực mạnh mẽ, hiểu biết linh mẫn, chúng ta nên tránh đêm dài lẩm mọng.”

Hai người Trần Lập nghiêm nghị đáp: “Dạ.”

217. Chương 217

May mà hành lý của đội ngũ cũng đơn giản, mọi người nhận được lệnh của Tôn Nhạc liền vội vàng chuẩn bị. Ngày hôm sau trời vừa sáng liền lặng yên không một tiếng động rời đi thành Bình Dương.

Một ngày sau khi nàng rời đi, Công Trọng Di mới nghe được có chuyện như vậy, khi hấn phái người tiến đến chặn Sở sứ lại thì Sở sứ sớm đã đi xa. Trên quan đạo, đoàn xe hai trăm người từ từ hành tẩu trong màn sương, trong sự im lặng, chỉ có tiếng xe ngựa lăn bánh thỉnh thoảng truyền đến đánh vỡ sự an tĩnh trong đất trời.

Đương nhiên, đánh vỡ sự an tĩnh, còn có tiếng chim chiêm chiếp vui mừng, một đám Sở nhân nhìn xe ngựa của Tôn Nhạc hồi lâu, sau khi liếc mắt ra dấu, Thân Tiên dục ngựa tới gần, “Điền công!

“Hử?”

“Điền công ngực giấu trăm vạn hùng binh, tài năng hiếm thấy như thế. Thân Tiên bắt tài, xin hỏi công một chuyện, tiểu ngạo thiên hạ, trêu đùa chư hầu trong lòng bàn tay, thống khoái vui sướng đến bậc nào? Vì sao công cứ muốn rời bỏ thế nhân mà đi, đến nơi đất cằn khô ho cò gầy sống qua ngày?”

Hắn đây là hỏi vì sao Tôn Nhạc không thích loại cuộc sống thống khoái của tung hoành giả, lại đi hướng tới cái loại kiếp sống ẩn cư không mấy thú vị kia. Vấn đề này là hắn đại diện Nhược Vương hỏi ra a.

Xe ngựa lắc lư, người bên trong màn xe thật lâu vẫn không động đậy. Cũng không biết qua bao lâu, thẳng đến khi Thân Tiên thất vọng chuẩn bị quay đầu bỏ đi thì Tôn Nhạc nhẹ nhàng nói: “Tôn Nhạc không phải là trượng phu, tự nhiên không có chí nguyện của trượng phu!”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, rất nhạt, vừa thốt ra liền bị gió cuốn đi. Thân Tiên kinh ngạc nhìn xe ngựa, thật lâu sau mới thở dài nói: “Thật đáng tiếc!”

Đoàn xe chuyển hướng chạy tới Ngụy Quốc. Không đến một tháng, liền tiến vào Ngụy Quốc cảnh nội. Nhìn vùng quê đồng ruộng hoang vu hai bên, Tôn Nhạc hừ lạnh nói: “Đám người Ngụy này, trọng kiếm khách mà khinh khi việc đồng áng, trong cảnh nội khắp nơi đều có thể gặp phải mã phi, trượng phu lấy giết người làm vẻ vang, quốc gia như thế vận mệnh nhất định không thể lâu dài.”

Đám Kiếm Sư kiếm khách, lúc bình thường không có chuyện gì làm vẫn thích cưỡi ngựa, tiếng nói của Tôn Nhạc không nhỏ, bọn họ đều đi xung quanh nàng, lập tức nghe được rõ ràng. Mọi người liên tục gật đầu, Thân Tiên vừa gật gù vừa thở dài: “Điền công thật tài năng hơn người, ai, tài hoa như thế, Sở quốc ta lại không thể sử dụng a?”

Tôn Nhạc cười khổ, thời gian này Sở nhân lấy Thân Tiên cầm đầu dùng mọi cách khuyên bảo nàng, bộ dạng cả đám cứ như nếu nàng không đáp ứng ở lại Sở quốc thì sẽ không chịu bỏ qua.

Tôn Nhạc rũ mắt xuống, giả bộ không nghe câu cảm khái của Thân Tiên. Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Đô thành Ngụy Quốc là Trình thành, đoàn xe vẫn hành động như dĩ vãng, im lặng không một tiếng động lái vào Trình Đô. Tôn Nhạc cũng vẫn như vậy, vừa phái người tìm gặp Ngụy đại phu Bách Lực, xin được gặp Ngụy hầu, vừa đi dạo chung quanh, tìm được sân hợp ý liền mua về.

Mỗi lần Tôn Nhạc mua sân xong, sẽ phái một kiếm khách tinh thông kiếm thuật vẫn theo hầu bên mình, ở lại trong sân kia xử lý mọi việc. Hơn nữa, từ đầu đến cuối, việc nàng mua sân ngoại trừ Trần Lập, và kiếm khách nàng phái lưu lại ra thì không còn ai biết.

Ngụy đại phu Bá Lược là một kẻ tiểu nhân rất muốn lấy lòng chủ tử, sau khi được Tôn Nhạc ười lạng vàng, hẳn liền nhanh chóng an bài để Tôn Nhạc gặp lại Ngụy hầu.

Lúc này đây, Tôn Nhạc vẫn lấy thân phận Sở sứ đến gặp mặt Ngụy hầu. Đối với mấy quốc quân này mà nói, mặc dù thất bại của Sở quốc đã định, nhưng bọn họ vẫn không hoàn toàn đắc tội Sở nhân, tuyệt đường lui của mình, bởi vậy mỗi lần Tôn Nhạc cầu kiến đều thuận lợi.

Tắm rửa xong, Tôn Nhạc vẫn phần thành hình dáng hiền sĩ thanh niên gương mặt tái nhợt thanh tú, hai mắt hẹp dài tỏa sáng như cũ, ngồi ở trên xe ngựa cùng đám người Trần Lập tiến vào Ngụy cung.

Giống như hai nước Ngô Hàn, nơi Ngụy hầu triệu kiến Tôn Nhạc cũng là thiên điện. Xe ngựa lặng yên không một tiếng động tiến vào, lại lặng yên không một tiếng động dừng lại.

Khi Tôn Nhạc xuất hiện ở trước mặt Ngụy hầu thì hẳn đội vương miện, mặc bào phục vương hầu. Ưỡn cái bụng bự ngồi ở trên sập chờ Tôn Nhạc đến.

“Thần Sở nhân Sở Thượng gặp qua đại vương!”

“Mời ngồi!”

“Tạ đại vương!” Tôn Nhạc thản nhiên ngồi xuống trên sập đối diện Ngụy hầu, đội nàng ngồi xuống rồi, Ngụy hầu liền nghiêng thân mình tới trước, đôi mắt vàng khè đục ngầu không hề chớp mắt nhìn Tôn Nhạc chăm chăm!

Hắn trông thật tình như thế, thật sự là ánh mắt như dao, uy sát bức người! Nếu Tôn Nhạc là nữ nhi tầm thường, có lẽ sẽ không được tự nhiên, nhưng nàng đã kinh qua bao trường hợp còn hung hiểm hơn, lập tức cũng ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời cùng Ngụy hầu tương đối.

Bốn mắt nhìn nhau! Bốn mắt sáng ngời tương đối! Ngụy hầu từ từ, từ từ nheo hai mắt lại, hẳn thấy Tôn Nhạc thủy chung không hề hiện vẻ bối rối, cười to một tiếng, lộ ra hàm răng ó vàng, “Sở sứ thật to gan!”

Trong tiếng cười ha ha, Ngụy hầu vỗ tay vui mừng mà nói: “Xin hỏi quý sứ, lần này Sở quốc sắp bị diệt vong tới nơi, không biết đã chuẩn bị dùng bao nhiêu tiền tài đến cầu xin cô đây?”

Tiếng cười to của Ngụy hầu lạnh lạnh mà ra, thật lâu không ngừng. Đột nhiên, trong tiếng cười lớn của hắn, lại có thêm một tiếng cười trong trẻo khác.

Tôn Nhạc ngửa đầu, cũng cười lên ha hả. Nàng cười vô cùng vui sướng, vừa cười vừa nhú mày vui mừng mà nói: “Bệ hạ nói quá lời! Lần này đến thuyết phục Ngụy, Thượng chưa hề chuẩn bị một lạng vàng nào!”

Ngụy hầu bức bối, mặt hắn trầm xuống, hai mắt đục ngầu nháy mắt dâng lên một tầng sát khí, biểu tình nhìn Tôn Nhạc chăm chăm kia, giống như một con hổ khát máu!

Tôn Nhạc giống như không nhận thấy Ngụy hầu không vui, nàng hãy còn cười hớ hớ rất tự tại. Tròng mắt Ngụy hầu âm thầm nhìn Tôn Nhạc chăm chú một hồi, lạnh lùng nói: “Quý sứ một lạng vàng cũng chưa chuẩn bị? Vậy cô muốn nghe xem quý sứ có có thể nói gì đây?”

Hắn nói tới đây, “Ba ba ba” vỗ tay ba cái, trong tiếng vỗ tay, một trận tiếng bước chân cùng tiếng kim thiết vang lên, trong chớp mắt, trong đại điện xuất hiện mười mấy vệ sĩ cầm trường kiếm trong tay!

Những vệ sĩ này người người lạnh lùng mà đứng, mặt không chút thay đổi, kiếm phong chỉ về hướng Tôn Nhạc. Thân mình Ngụy hầu ngửa ra sau, lấy một loại tư thế từ trên nhìn xuống Tôn Nhạc, híp mắt cười ha hả nói: “Nếu lời của quý sứ không hợp ý cô, thì đừng trách cô vô lễ! Trường kiếm của đám vệ sĩ này đang rất lạnh, cần dùng máu nóng tẩy rửa một phen!”

“Ha ha ha ha.” Tôn Nhạc lại ngửa đầu cười to.

Trong tiếng cười lớn, nàng thần nhiên đứng lên, chắp hai tay, ngửa đầu, Tôn Nhạc cười dài nhìn Ngụy hầu, không chút để ý nói: “Thượng lần này tiến lại, chẳng những chưa từng chuẩn bị một lạng vàng nào! Còn muốn từ chỗ bệ hạ mượn trăm lạng vàng mà đi đây!”

Lời này thật đúng là kiêu ngạo!

Lập tức, thịt béo trên mặt Ngụy hầu nhảy dựng lên, đôi mắt vàng khè híp lại tràn đầy sát khí. Tôn Nhạc vẫn cười nhẹ nhàng, chính là lúc này, trong nụ cười của nàng cũng thêm một phần hàn ý.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, thần nhiên nói: “Bệ hạ nghĩ, Thượng là cầu bệ hạ mà đến sao?”

Chẳng lẽ không đúng? Ngụy hầu híp hai mắt nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, chờ câu sau của nàng. Tôn Nhạc khoanh tay đi lại trong điện, nàng vừa đi vừa khẽ cười nói: “Thật không hiểu bệ hạ khinh ta như thế, lòng tin từ đâu mà đến?”

Nàng cười lạnh lùng, xoay người trừng Ngụy hầu từ từ nói: “Ngụy quốc bắt quá có một ngàn năm trăm chiến xa, sĩ tốt bắt quá hai mươi vạn! Các nước trong thiên hạ, Ngụy chỉ là nước yếu!”

Lời nói của Tôn Nhạc dày đặc hàn ý, không lưu tình chút nào, lúc này, trong ánh mắt híp lại của Ngụy hầu ngoại trừ sát khí đậm đặc, mơ hồ còn có thêm một phần nghi hoặc, hần không rõ, Sở sứ trước mắt này sao lại dám ngạo mạn vô lễ như thế? Chẳng lẽ hần thực sự nắm được cái gì ư?

Tôn Nhạc cười cười, cất giọng lạnh lạnh nói: “Nghĩ đi nghĩ lại, việc bệ hạ muốn làm, bắt quá là kết mình với Tần, sớm ngày diệt Sở quốc ta thôi! Đúng không?”

Tôn Nhạc đột ngột ép hỏi, khiến thịt béo trên mặt Ngụy hầu lại nhảy lên, nhưng hần không trả lời câu hỏi của Tôn Nhạc, chỉ dùng cặp mắt âm tàn bắn ra ánh sáng mang hàm ý biết rõ còn có hỏi.

Tôn Nhạc khoanh tay đi đến trước mặt Ngụy hầu, nàng lười biếng đứng lại, hơi hơi nghiêng đầu, dùng ánh mắt đánh giá Ngụy hầu. Bị nàng nhìn gần như thế, sát khí của Ngụy hầu bùng lên, lúc hần chuẩn bị bộc phát, Tôn Nhạc lạnh lùng nói: “Bệ hạ thật sự cho là, Sở nhân tất bại sao? Nếu Thượng báo cho bệ hạ biết, Sở nhân ta sớm đã có kế khiến Tần Quân tự rút lui, thì bệ hạ nghĩ sao?”

Lời Tôn Nhạc nói, hiển nhiên nằm ngoài suy nghĩ của Ngụy hầu, thịt béo bên má phải của hần nhảy lên một chút, sau đó cất tiếng cười to, “Ha ha ha, buồn cười, thật buồn cười làm sao! Nếu Sở nhân các người thực sự có kế làm cho Tần Quân tự lui, cần gì phải đến thuyết phục cô?”

Lại một lần nữa, tiếng cười của hần chưa ngừng, Tôn Nhạc cũng cười ha hả theo. Trong tiếng cười lớn, Tôn Nhạc cúi đầu, lạnh lùng nói: “Bệ hạ sai rồi! Lần này Thượng tới, không phải muốn thuyết phục bệ hạ!”

Tiếng cười của Ngụy hầu dừng một chút, từ từ thu hồi, lúc này đây, hần rốt cuộc nghi ngờ, híp híp mắt, Ngụy hầu không giải thích được nói: “Người không làm thuyết khách cho Sở nhân, thì đến Ngụy làm gì?”

Tôn Nhạc thần nhiên nhìn Ngụy hầu chăm chăm, từ từ nói: “Thượng đến ước hẹn cùng bệ hạ!”

“Ước hẹn? Trong lúc này, ta và người có chuyện gì cần phải ước hẹn?”

Tôn Nhạc cười lạnh một tiếng, thần nhiên nói: “Ngô Vương có lệnh, đến ước hẹn cùng bệ hạ, ngày khác lúc Tần binh tự lui binh, mong người Ngụy cũng lui theo!”

Trong ánh mắt ngạc nhiên trợn to của Ngụy hầu, Tôn Nhạc tiếp tục thần nhiên nói: “Nếu như người Tần không đánh Sở, người Ngụy không thể đánh trước Tần! Nếu như vi phạm ước định này, hết thấy hậu quả sẽ do người Ngụy tự gánh vác!”

Lúc Tôn Nhạc nói lời này thần sắc thật sự rất kiêu ngạo! Biểu tình cũng quá tự tin! So sánh với ngữ khí của nàng, vẻ mặt của nàng, điều kiện nàng đưa ra lại quá mức đơn giản. Ngụy hầu ngây ngẩn cả người. Hần kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, nửa ngày mới lên tiếng: “Chỉ vậy không hơn?”

“Không hơn!”

Ngụy hầu nhú mày, hần chậm rãi bưng chén rượu trên bàn lên uống một hớp, sau khi chậm rãi đặt cốc xuống, lại mở miệng nói: “Cô không rõ!”

Tôn Nhạc lạnh lùng nói: “Bệ hạ không cần phải hiểu! Bệ hạ chỉ cần biết nếu đánh Sở trước Tần, Tần lui binh mà bệ hạ không lui! Nước ta có ba mươi vạn tinh tốt, đồng cỏ phì nhiêu khôn cùng, vàng bạc như núi chôn bệ hạ quang lâm! Lời cần nói đã hết, Thượng cáo lui!”

Nói tới đây, hai tay Tôn Nhạc chấp lại. Xoay người liền nghênh ngang rời đi. Khi bóng lưng Tôn Nhạc biến mất trước mắt Ngụy hầu, cặp lông mày nhíu chặt của hắn mới chậm rãi buông ra, quát khê: “Truyền đại phu Bá Lược, đại tướng quân Thận Phu, Thừa tướng Tỉnh Quách vào điện.”

“Dạ.” Thái giám xoay người liền đi, theo tiếng bước chân thái giám chạy ra, Ngụy hầu đột nhiên quát: “Dừng lại!”

Cước bộ Thái giám phanh cái két, vội vàng quay lại đáp: “Dạ.” Ngụy hầu đưa mắt nhìn thân ảnh thái giám rời đi, trầm suy nghĩ: ước hẹn này của Sở quốc, đối với Ngụy Quốc ta thực là trăm điều lợi mà không có một điều hại. Cũng không biết vì sao bọn họ tự tin như vậy? Chẳng lẽ, Tần binh thực sự sẽ tự lui binh sao?

Dừng một chút, hắn lại nghĩ: Sở quốc cũng là cường quốc, thực lực hơn xa ta, nếu Tần binh thực sự không đánh mà tự lui, muốn diệt Sở thì đúng là một chuyện cười. Thực lực ta và Sở cách nhau xa quá xa, vạn lần không thể đắc tội quá mức!

Lần trước đã trở mặt với Sở, lần này lại trở mặt, tất thành tử địch a! Không được, đợi kia Sở sứ kia quay lại đây, cô phải hảo hảo đối đãi mới được! Tính tình hắn vốn âm tàn bảo thủ, lúc này nhìn thái độ của Tôn Nhạc, càng nhìn càng cảm thấy nàng tự tin quá mức, cái loại tự tin cùng mạnh mẽ này, thật làm người khác bất an a.

Tôn Nhạc vừa đi ra khỏi trong phòng, liền hội họp cùng bọn Trần Lập, dọc theo đường đi hai người Trần Lập đều có vô số lời muốn hỏi, nhưng mà giữa Ngụy cung này khắp nơi đều là thái giám cung nữ. Bởi vậy mãi cho đến khi lên xe ngựa bọn họ mới hỏi.

“Diễn công, vừa rồi trong điện động đao kiếm ư? Suýt nữa ta đã xông vào rồi, may có Trần công ngăn cản!”

“Tôn Nhạc, việc lần này thành công không?” Trần Lập cũng không dám tin tưởng Ngụy hầu, nhưng hắn vẫn nghiêng tai lắng nghe, cũng hiểu được không thể lao vào khi Tôn Nhạc chưa ước định với Ngụy hầu.

Bàn tay trắng nõn đang kéo màn xe của Tôn Nhạc đột nhiên buông ra, trong khoảng khắc buông tay kia, nàng quay đầu nhìn hai người cười, “Chuyện thành rồi! Ngày mai đi Tần!”

218. Chương 218

Đêm hôm đó, Ngụy hầu phái người đưa tới cho Tôn Nhạc một trăm lạng vàng, trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Trần Lập, Tôn Nhạc vui vẻ nhận lấy, sau đó lại đi vào Ngụy vương cung hoàn thành ước định.

Hai bên cũng không muốn kinh động đến người Tần, sau khi Tôn Nhạc cẩn thận căn dặn phải giữ bí mật, ngày hôm sau đội ngũ liền rời khỏi Trình thành. Ra khỏi Trình thành, Tôn Nhạc nói với chư vị khách: “Chư vị, mọi việc nơi đây đã xong, chư vị có thể trở về!”

“A?” Chư vị Sở nhân đồng loạt quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, vẻ mặt khiếp sợ cùng khó hiểu.

Tôn Nhạc cười cười, ánh mắt nhìn thẳng vào đám người Thân Tiên, “Việc phải làm kế tiếp cần cẩn thận gấp trăm lần, chư vị đi cùng ta cũng không có ích lợi gì.”

Dừng một chút, nàng lấy từ trong lòng ra một cái hộp đồng rất dày đưa cho Thân Tiên, nói: “Người mau chóng trở về Sở, đêm thứ này giao cho Nhược Vương.”

Nàng nói tới đây, cười cười thần bí, trong con ngươi sáng trong đen láy lộ ra ánh sáng狡 hoạt, “Đến ngày các nước tuyên thệ trước khi xuất quân, người hãy tự tay giao nó cho bệ hạ, nhớ phải thật cẩn thận bí mật!”

“Dạ!”

“Đi thôi!” Thân Tiên vội la lên: “Điền công, người định đi Tần sao? Nơi hỏ lang đó, chừng này người sao đủ?” Tôn Nhạc lắc đầu cười nói: “Đã bị vây trong Đô thành của kẻ địch, cho dù nhiều người hơn nữa cũng vô ích mà thôi, còn không bằng ít người để làm việc hơn.”

Nàng nói tới đây, phát phát tay, lấy thái độ không cho cự tuyệt nói: ” Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời!”

Đám người Thân Tiên nhìn nhau, cũng hiểu được lời Tôn Nhạc nói có lý, lần này nàng đi Hàm Dương, đến loại địa phương đó, càng nhiều người đúng là càng dễ bị phát hiện. Hơn nữa, Tôn Nhạc vừa học được thuật dịch dung trên đời hiếm thấy.

Thân Tiên gật gật đầu, hướng Tôn Nhạc chấp tay trước ngực nói:“Điền công bảo trọng!”

Chúng Sở nhân đồng loạt chấp tay trước ngực, cất cao giọng nói:“Điền công bảo trọng!” Tôn Nhạc bảo Trần Lập lấy ra một trăm lạng vàng đưa cho đám người Thân Tiên, chấp tay trước ngực nói: “Chư vị bảo trọng, nhớ là, hộp đồng kia trừ Nhược Vương ra không thể rơi vào tay người khác!”

”Dạ!”

Biết chúng Sở nhân đã đi xa, Tôn Nhạc mới cúi đầu thở dài một tiếng, thần thờ nhìn phương hướng bọn họ biến mất. Thật lâu sau, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

“Dạ!” Lúc này, Kiếm Sư kiếm khách bên người Tôn Nhạc, còn lại bất quá là ba bốn mươi người. Ba bốn mươi người này hầu hết là thực khách của nàng và Cơ Ngũ, có thể nói, ngoại trừ hai hiền sĩ tinh thông Tần sự là Sở nhân ra thì đội ngũ của Tôn Nhạc không còn người Sở nào nữa.

Xe ngựa vừa khởi động, Tôn Nhạc liền phân phó: “Kể từ hôm nay, tên của ta không gọi là Sở Thượng, mà gọi là Tống Thành, nhớ kỹ lấy!”

Tuy rằng đám người Trần Lập không rõ tại sao Tôn Nhạc lại đổi tên, bất quá nghĩ đến nàng luôn hành động cẩn thận, làm như vậy chắc chắn có lý do riêng, cũng không nhiều lời, liền gật đầu đồng ý. Tôn Nhạc nói với Trần Lập: ” Dù Trần công là Kiếm Sư, cũng đã bị thế nhân chú ý, tốt nhất dịch dung sau đó đội đầu lạp đi.”

Trần Lập gật đầu đồng ý. Tôn Nhạc giúp Trần Lập dịch dung đơn giản, sau đó xe ngựa bắt đầu ra đi, trong bụi mù cuốn cuộn, hướng về Tần quốc ở phía Tây Ngụy Quốc. Ngụy cùng Tần là nước láng giềng, đám người Tôn Nhạc ra roi giục ngựa, không đến một tháng đã tới Hàm Dương.

Tôn Nhạc chân trước vừa đến Hàm Dương, sau lưng Doanh Thập Tam liền tuyên thệ trước khi xuất chinh, nhưng đột nhiên xảy ra một việc làm hấn rất tức giận, khi tuyên thệ Hàn hầu cư nhiên lâm trận đổi ý, tìm mọi cơ không muốn phát binh.

Tuy rằng Doanh Thập Tam không cần chút binh lực của hấn, nhưng lần này các nước liên minh, trước khi ra trận Hàn quốc lại đào tẩu, thực sự rất không may mắn, khiến hấn mơ hồ cảm thấy bất an.

Người hấn xếp đặt ở Ngô quốc lại báo về Tôn Nhạc đã đến Ngô quốc, từng thuyết phục Ngô hầu, tuy rằng Ngô hầu cũng không vì vậy mà bội ước, chẳng lẽ, Sở nhân cũng đến Hàn Quốc, còn thuyết phục được Hàn hầu?

Hừ! Có mua tiên cũng bói không ra thần đâu, đợi sau khi đại thắng lại thanh toán với người Hàn một phen! Doanh Thập Tam lại nghĩ: “Khi đó đúng là nên giết nàng cho rồi!”

Hấn vừa nghĩ đến hành động âm tàn, trước mắt liền hiện ra khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp của Tôn Nhạc, không biết tại sao, đáy lòng lại dâng lên một chút cảm giác không nỡ, nữ nhân như vậy, mới xứng đáng làm thê tử của ta a! Đáng tiếc, thật là đáng tiếc!

Thôi, đại trượng phu làm việc phải dứt khoát, lần sau nếu như có cơ hội, nhất định phải lấy tánh mạng của nàng! Sau khi nghe tin Doanh Thập Tam vừa mới tuyên thệ trước khi xuất quân, Tôn Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng nàng đã dịch dung, nhưng nghĩ đến sự khôn khéo của Doanh Thập Tam liền có điểm e ngại, hiện tại hấn không ở Hàm Dương, vậy thì quá thuận lợi.

Đám người Tôn Nhạc ước chừng đã đến Hàm Dương gần bảy tám ngày rồi, trong bảy tám ngày này, Tôn Nhạc cùng Trần Lập ngồi ở trong xe ngựa đi dạo khắp đường phố, nàng không hành động giống như ở Ngô

Ngụy, vừa đặt chân xuống liền phái người đến liên hệ với quốc quân nước này, trên mặt cũng không có nửa phần khản trương bất an.

Nhưng các nước đã tuyên thệ trước khi xuất chinh, tám mươi vạn đại quân sắp đến Sở cảnh a! Vì sao Tôn Nhạc lại không khản trương? Đám người Trần Lập vô cùng nghi hoặc, bất quá dù bọn hắn nghi hoặc, Tôn Nhạc không nói cũng không dám đi hỏi. Bởi vì nếu nàng không muốn nói thì hỏi cũng bằng thừa.

Thời gian trôi qua từng ngày giữa nghi hoặc cùng bất an, trong chớp mắt, Tôn Nhạc đợi ở thành Hàm Dương đã gần hai mươi ngày. Lúc này, liên quân đã họp mặt, không đến nửa tháng sẽ đến biên cảnh của Sở quốc, cùng Sở quân mặt đối mặt rồi!

Một ngày này, Tôn Nhạc gọi một người tinh thông Tần sự đến, yêu cầu hắn liên hệ với Tần Tứ vương tử Doanh Chiêu.

“Điện hạ có chuyện gì mà bật cười vậy?”

Một người trung niên tuấn lãng có ba chòm râu dài nghi hoặc hỏi tứ vương tử Doanh Chiêu bên cạnh. Tứ điện hạ có diện mạo thanh tú, đối nhân xử thế luôn vô cùng ôn hòa. Ở Tần quốc, hắn nổi danh hiếu thuận nhân từ, rất được Tần hầu sủng ái, phụ lão kính yêu.

Bất quá người trung niên biết, mặc dù Tứ điện hạ ở trước mặt Tần hầu vẫn luôn vui cười rạng rỡ, nhưng khi ở riêng thì cực kỳ nóng nảy, đương nhiên, ai cũng biết, sở dĩ hắn nóng nảy như thế, kaf vì Thập Tam điện hạ gây cho hắn uy hiếp và áp lực quá lớn a. Thập Tam điện hạ văn võ song toàn, làm việc quyết đoán, nổi tiếng yêu tài rộng lượng, rất được lòng quân nhân a. Một Tứ điện hạ luôn nóng nảy bất an đột nhiên thoải mái như thế, thực sự khiến người trung niên kia tò mò không thôi.

Doanh Chiêu ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn về hướng mặt trời mọc, sau khi cười một tiếng, trả lời người trung niên: “Sở sứ cầu kiến ta, nên ta mới bật cười như thế!”

“Sở sứ cầu kiến điện hạ?”

Người trung niên kinh hãi, hắn ngạc nhiên tròng lớn hai mắt, thất thanh nói: ” Sở sứ này thật to gan! Lúc này cứ nhiên dám đến Tần quốc, còn dám cầu kiến điện hạ? Hắn không sợ điện hạ đem hắn ra loạn côn đánh chết sao?”

Doanh Chiêu nghe vậy vừa cười cười, vừa đi nhanh đến hướng xe ngựa, lúc bước lên xe ngựa hắn thấp giọng quát: “Đi ‘ Duyệt Anh lâu ’” Quát xong hắn dựa vào vách xe chậm rãi ngồi xuống, người trung niên theo sát phía sau cũng nhảy lên xe ngựa kinh ngạc nói: “Điện hạ, vì sao xe ngựa này không có dấu hiệu của điện hạ?”

Người trung niên vừa nói tới đây, lập tức tỉnh ngộ, hắn vội vàng hạ giọng, hỏi: “Điện hạ định đi gặp Sở sứ?”

Doanh Chiêu cười cười, vỗ về chòm râu ngắn ngủn dưới cằm nói: “Không sai, bản điện hạ đang muốn gặp Sở sứ.” Hắn quay đầu, nhìn người trung niên đang nghi hoặc, lạnh lùng nói: “Lâu thúc, khi Sở sứ kia phái người cầu kiến ta thì nói hắn có một kế sách, có thể giúp ta được như nguyện! Bởi vậy ta mới bằng lòng gặp.”

Lâu thúc nghe vậy liền chấn động mạnh, hắn là một Đại Kiểm Sự, đồng thời cũng là tâm phúc của Doanh Chiêu, tất nhiên là hiểu được nguyện vọng của vị điện hạ này là cái gì. Những năm gần đây hắn luôn bị cái nguyện vọng này dày vò, tận mắt thấy theo thời gian trôi qua, nguyện vọng kia cũng càng ngày càng xa vời.

Nhưng ngay lúc này, Sở sứ kia lại nói như vậy. Lâu thúc cau mày nói: “Hắn là Sở sứ, có thể có kế sách gì?”

Doanh Chiêu lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, bất quá người nọ cực kỳ khẳng định, hắn còn nói, kế này là do Điền công Tôn Nhạc nghĩ ra.”

“Điền Công Tôn Nhạc?” Lâu thúc thất thanh kêu lên.

“Đúng, chính là Điền Công Tôn nhạc! Tuy nàng là phụ nhân, nhưng bình sinh làm việc chưa bao giờ thất bại, có thể nói là tính toán không bỏ sót! Người nọ thề sống thề chết nói, lại khẳng định kế sách này kà do Điền công nghĩ ra, bản điện thật sự rất tò mò!”

Lâu thúc liên tục gật đầu, hắn cũng từng nghe danh Điền Công Tôn nhạc. Nửa năm qua, từ khi chuyện mười vạn đại quân Triệu quốc bị nàng chôn vùi truyền ra, cái tên Điền Công Tôn nhạc này đã đạt đến một trình độ mới! Rất nhiều trí sĩ nổi danh góp nhặt những hành động lời nói của nàng từ trước đến nay, bọn họ khiếp sợ phát hiện, Điền Công Tôn Nhạc kia từ khi xuất hiện trước thế nhân tới nay, đoán lời nào trúng lời ấy, tính toán tất thành! Có thể nói, tuy rằng đại sự nàng làm không nhiều lắm, nhưng xác xuất thành công cũng là mười phần mười! Và lại lại Doanh Chiêu nhận thấy có tư liệu biểu hiện Thập Tam đệ của hắn vẫn có chút kiêng kỵ người phụ nhân này a.

Tất cả những chuyện này, làm cho hắn có thêm một phần chờ mong cùng hưng phấn đối với việc đi gặp Sở sứ hôm nay. Mi tâm Lâu thúc nhảy dựng, đột nhiên nói: ” Sở sứ kia, là bản thân Điền Công Tôn Nhạc ư?”

Doanh Chiêu lắc lắc đầu, nói: “Là một kẻ vô danh tiểu tốt tên là Tống Thành!” Nói tới đây, hắn khề hừ một tiếng, “Nếu hắn không mượn danh của Điền Công Tôn nhạc, loại vô danh tiểu tốt này bỗng diện hạ cũng không rảnh rồi mà đi gặp đâu!”

Hắn nói tới đây, quay đầu nói với Lâu thúc: “Lâu thúc chú ý bên ngoài một chút, Sở sứ kia dặn ta phải giữ bí mật. Cũng không thể để cho người ngoài theo dõi ta.”

“Dạ.” Lâu thúc tuân lệnh, duỗi đầu ra, chuyên chú đánh giá tình hình bốn phía. Xe ngựa không nhanh không chậm tiến về phía trước, chỉ chốc lát liền đến Duyệt Anh lâu. Duyệt Anh lâu này là một trong những lầu tửu tửu vương tử Doanh Chiêu thích đến nhất, lầu này là một lầu, có ba tầng, khác với kiểu kiến trúc thô ráp trong thành Hàm Dương, nó tinh xảo như lầu ở Tề Triệu.

Vị trí của nó rất tốt, xây dựng bên bờ Hồ Xuân Nạn, quay mặt về phía hồ. Ngồi trên lầu ba Duyệt Anh lâu, thưởng thức hồ nước nhộn nhạo ngày xuân, uống rượu ngọc bích thanh thuần, đây chính là hưởng thụ vui sướng nhất cuộc đời a.

Doanh Chiêu cùng Lâu thúc vừa xuống xe ngựa, tiểu nhị trong Duyệt Anh lâu liền chạy ra, dắt xe ngựa của bọn họ đi. Hai người bước lên bậc thang. Vừa mới tiến vào đại sảnh, một hiền sĩ trắng nõn thanh tú chừng ba mươi tuổi đã đi tới, hắn cũng không nói chuyện, tay phải duỗi lên trên lầu. Doanh Chiêu liếc mắt nhìn người này một cái, cũng không trách cứ hắn vô lễ.

Trên thực tế, lầu đông đúc thế này, lễ tiết quá sẽ dễ dàng khiến cho người ta hoài nghi. Doanh Chiêu cùng Lâu thúc khẩn trương đi theo người đó lên lầu hai. Đến lầu hai, hiền sĩ kia tiếp tục đi lên lầu ba. Lầu ba chỉ có một gian, tất cả các mặt đều là cửa sổ chạm rồng.

Doanh Chiêu vừa đi lên, liền nhìn thấy được Sở sứ trẻ tuổi ngồi trên sập. Người này ước hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, gương mặt tái nhợt thanh tú, hai mắt hẹp dài tỏa sáng. Hắn nghe tiếng bước chân Doanh Chiêu đến gần thì đứng lên, xoay đầu lại hai mắt tỏa sáng, mặt mỉm cười nhìn Doanh Chiêu. Nụ cười mỉm của hắn, sạch sẽ như nước suối, cực kỳ tự tin, tựa như là dòng suối ngày xuân chảy xuôi dưới ánh mặt trời, làm cho người ta vừa thấy trong lòng liền an tĩnh lại.

Doanh Chiêu đánh giá hắn vài lần, đột nhiên có một loại cảm giác, người trước mắt rất không tầm thường, có lẽ thực sự có vài phần tài năng. Lúc Doanh Chiêu đi tới Duyệt Anh lâu còn mang hai phần khinh thường đối với Sở sứ Tống thành vô danh tiểu tốt này, hiện tại chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, sự kính trọng liền tự nhiên nổi lên. Hắn không biết, thứ làm hắn cảm thấy không thể không kính trọng đó là khí chất của Tôn Nhạc, là sự quang minh tự tin mà nàng rèn luyện qua bao gian khổ, một loại phong vận bình tĩnh lịch lãm. Loại nội hàm này, mặc kệ bộ mặt dịch dung thay đổi như thế nào, chung quy trong lúc lơ đãng không chú ý vẫn hiển lộ ra.

219. Chương 219

Tôn Nhạc nhìn thấy Doanh Chiêu đi tới, vội vàng tiến lên mấy bước, chấp tay trước ngực thi lễ, cười vang nói: “Sở nhân Tống Thành gặp qua Vương thái tử!”

Vương thái tử? Mắt Doanh Chiêu híp lại, trên gương mặt thanh tú ôn hoà hiền hậu nhanh chóng hiện lên một chút thỏa mãn. Hắn thu hồi sự thỏa mãn, chấp tay trước ngực nói với Tôn Nhạc đang cười cực kỳ dễ thân trước mặt: “Tổng tử nói quá lời, Doanh Chiêu bắt quá chính là vương tử thứ tư của Tần hầu mà thôi.”

Tôn Nhạc ha ha cười, sau khi phân chủ khách cùng Doanh Chiêu ngồi xuống, nàng cầm bình rượu lên, vừa rót rượu cho Doanh Chiêu vừa cười nói: “Vị trí Tần hầu sớm muộn cũng thuộc về Vương thái tử thôi, điện hạ cần gì phải quá khiêm tốn?”

Doanh Chiêu cười cười, hắn ôn hòa nhìn Tôn Nhạc, chậm rãi bưng chén rượu lên uống một ngụm. Hắn uống rượu rất chậm, thật sự là mím môi uống từng ngụm từng ngụm, vẻ mặt hắn thập phần trấn tĩnh, giống như chờ Tôn Nhạc nói tiếp.

Nhưng Tôn Nhạc chỉ nói một câu như vậy, sau đó ngửa đầu đem rượu trong chén mình uống một hơi cạn sạch, liền chuyển đề tài cười nói: “Nghe nói Trung Nguyên là nơi phồn hoa, Thành lãn đầu tới đây, quả nhiên là cảm khái không thôi a.”

Tôn Nhạc chắc chắc vài tiếng, giơ chén rượu lên hướng về phía Doanh Chiêu quơ quơ, cười tủm tỉm: “Tần quả nhiên là nơi đất hay người giỏi, hèn gì sản sinh ra người tài như điện hạ.”

Nàng ngậm miệng không đề cập tới chuyện Vương thái tử, làm Doanh Chiêu mơ hồ có điểm không vui. Bất quá sự không vui này hắn đảo mắt liền che dấu ngay, hắn ung dung uống một hơi cạn sạch hết rượu trong chén, ha ha cười nói: “ Trung Nguyên ta là nơi Long đi phượng phi, tất nhiên là nhân tài xuất hiện lớp lớp.”

Hắn nói tới đây, ôn hoà hiền hậu nhìn Tôn Nhạc, cười nói: “Thứ cho Chiêu ngu muội, đúng là chưa từng nghe danh Tổng tử. Xin hỏi tử có gì mà khiến Sở Vương coi trọng như thế?” Chớp mắt hắn liền tiến hành phản kích Tôn Nhạc rồi! Tôn Nhạc lại âm thầm trầm trồ khen ngợi trong lòng! Doanh Chiêu trước mắt này mặc dù thanh danh trong thiên hạ thua xa Doanh Thu, bây giờ nhìn lại cũng không phải người thường. Hắn nói những lời này là đang hoài nghi thân phận cùng tư cách của mình, buộc chính mình dưới sự bất an phải lật bài a.

Lập tức, Tôn Nhạc ha ha cười, hai tay hợp lại, khen ngợi: “Điện hạ nói không sai, Thành thật sự là kẻ vô danh tiểu tốt.”

Nàng nói tới đây, thấy mặt Doanh Chiêu lộ vẻ kinh ngạc, lại ha ha cười, thở dài: “Điện hạ quả là người tài!” Nói xong câu đó, Tôn Nhạc lộ ra một nụ cười hài lòng. Sau khi cười xong, ánh mắt nàng chuyển hướng Lâu thúc. Thấy nàng nhìn đến Lâu thúc, Doanh Chiêu ở bên tiếp lời nói: “Lâu thúc là tâm phúc của ta.” Ý tứ của hắn là, người có thể mở miệng được rồi.

Tôn Nhạc cười cười, ánh mắt từ trên người Lâu thúc dời đi, nàng chuyển hướng Doanh Chiêu, nhắc bình lên lại rót rượu đầy chén cho hắn, từ từ nói: “Thành từ đất Sở đến đây, từ lúc trước khi đến đã nghe người ta nói qua, Trong những người con của Tần hầu, người được sủng ái nhất là điện hạ. Mà người được lòng quân nhất, lại là Thập Tam điện hạ.”

Doanh Chiêu vừa nghe đến chữ ‘ Thập Tam điện hạ ’, trên mặt trời lên một chút sắc lạnh. Tôn Nhạc cười cười, tiếp tục nói: “Tần sở hữu bốn mươi vạn tinh binh, hai ngàn chiến xa. Lúc này Tần cùng ba nước liên quân đánh Sở, số quân Thập Tam điện hạ mang theo, đó là ba mươi lăm vạn tinh binh, một ngàn sáu trăm chiến xa! Có thể nói là dốc hết tinh nhuệ một quốc gia.”

Doanh Chiêu nghe đến đó, nhấp vài ngụm rượu trong chén, vẻ mặt tự nhiên kiên nhẫn lắng nghe. Tôn Nhạc nói tiếp: “Doanh Thập Tam điện hạ rất được lòng quân, phụ lão lại vô cùng kính yêu, một năm này, ở trước mặt Tần hầu dùng mọi cách nịnh hót, rất được Tần hầu tin tưởng.” Hai mắt Tôn Nhạc sáng ngời nhìn Doanh Chiêu, thân mình nghiêng tới trước, trầm giọng nói: “Xin hỏi điện hạ có từng nghĩ qua, ngày khác Thập Tam điện hạ đại thắng mà về, mang theo tinh nhuệ của cả nước, yêu cầu Tần hầu lập hắn làm Vương thái tử thì điện hạ phải xử lý như thế nào?”

Tiếng nói của Tôn Nhạc vừa dứt, sắc mặt thanh tú ân cần của Doanh Chiêu lập tức tái nhợt, hắn cười lớn nói: “ Thập Tam đệ coi trọng thanh danh, hắn sẽ không làm như thế.” Hắn khẳng định nói, nhưng ngữ khí đã có điểm trống rỗng, hiển nhiên trong lòng cũng không hoàn toàn nghĩ thế.

Tôn Nhạc cười cười, thần nhiên nói: “Không sai, cái mà Thập Tam điện hạ mưu cầu không phải là vị trí

Tần hầu, mà là tranh giành Trung Nguyên, thành cơ nghiệp muôn đời! Hắn sẽ không làm như thế!” Tôn Nhạc vừa nói mấy chữ ‘tranh giành Trung Nguyên, thành cơ nghiệp muôn đời’ ra, môi Doanh Chiêu khẽ bĩu một cái.

Tôn Nhạc thở dài nói: ” Người như Thập Tam điện hạ, hắn sẽ không bắt buộc Tần hầu phong hắn là vương thái tử. Hắn chỉ giữ chặt ba mươi lăm vạn tinh binh kia trong lòng bàn tay. Chỉ cần nắm binh quyền, cho dù Tần hầu muốn nói chuyện với hắn, cũng sẽ cẩn thận ba phần! Nếu như hắn muốn xử trí người nào đó, Tần hầu cũng phải kiêng kị hắn, sợ rằng cũng phải nghe theo một hai!” Về phần đó là người nào, tự nhiên chính là Doanh Chiêu. Điểm này mỗi người ở đây đều nghe ra được.

Trong sắc mặt trắng bệch của Doanh Chiêu, Tôn Nhạc lạnh lùng nói: “Chỉ cần nắm binh quyền, Doanh Thập Tam muốn làm Vương thái tử, chẳng qua chỉ cần một câu mà thôi! Đến lúc, Thập Tam điện hạ trở thành Tần hầu, sẽ an trí điện hạ như thế nào đây?” Đến lúc này, sắc mặt Doanh Chiêu đại biến! Tôn Nhạc đánh thức một cái vấn đề hắn không coi trọng, đó là tầm quan trọng của binh quyền! Trước kia tuy rằng Doanh Thập Tam thống lĩnh mười vạn Uy Hổ quân tinh nhuệ, nhưng Doanh Chiêu hắn cũng không kém, binh lực trong tay cũng có gần năm sáu vạn, lại rất được phụ hầu yêu thích.

Lúc này đây, trong tay Doanh Thập Tam là toàn bộ tinh nhuệ Tần quốc, không chỉ bao gồm quân đội ở trong tay chính hắn, ngay cả quân tốt trong tay phụ hầu cũng đều bị Doanh Thập Tam nắm trong tay. Hắn vẫn đối nghịch với mình, huynh đệ như nước với lửa, không thể cùng tồn tại. Hiện nay hắn lại tay nắm trọng binh, mà chính mình cũng không còn sức phản kháng. Bất kể là hắn muốn làm Vương thái tử hay là muốn làm Tần hầu, hoặc là muốn lấy tánh mạng mình, ngay cả phụ hầu cũng không thể ngăn cản! Tại sao mình lại hồ đồ như thế? Cư nhiên để cho hắn thuận lợi chiếm được tinh nhuệ cả nước, làm mình rơi xuống hoàn cảnh bị động! Doanh Chiêu cùng Doanh Thu đối kháng nhiều năm, vẫn biết hắn coi trọng binh quyền như thế nào! Ba mươi mấy vạn tinh binh này vào tay hắn, thì không có khả năng nhả ra rồi, tuyệt đối không có khả năng nhả ra nữa rồi!

Doanh Chiêu chưa từng hối hận như vậy, hắn cũng coi trọng binh quyền, nhưng không hiểu được binh quyền này trọng yếu như thế, lại trực tiếp liên quan đến tính mạng cùng tiền đồ của chính hắn!

Lúc này, Doanh Chiêu hoàn toàn hiểu rõ rồi, sở dĩ Doanh Thu khơi mào chiến tranh lần này, vì Tần xưng bá là một chuyện, trọng yếu nhất là, hắn mượn cơ hội này bắt toàn bộ binh quyền về tay a. Xem ra, hắn cãi với mình nhiều năm như vậy, đã không nhận được nữa! Hắn sắp xuống tay với mình rồi! Lúc hắn đại thắng trở lại, đó cũng là lúc mình cùng đường! Buồn cười là, nếu không có Sở sứ thức tỉnh, chỉ sợ đến khi mình sắp chết cũng vẫn còn ngây thơ.

Doanh Chiêu càng nghĩ càng hoảng sợ trong lòng, càng cực kỳ bất an! Mặt hắn trắng bệch, bất tri bất giác mồ hôi đã ra ầm ướt cả lưng. Không chỉ là hắn, ngay cả sắc mặt Lâu thúc cũng đen thui như đất. Bỗng nhiên, Doanh Chiêu nhớ lại mục đích mình tới nơi này. Lập tức hắn từ trên sập đứng lên, hướng tới Tôn Nhạc vái chào thật sâu, trầm giọng nói: “Chiêu không biết, may mắn có tiên sinh đánh thức! Kính xin tiên sinh cứu ta!” Tiếng nói vừa dứt, hắn lại thi lễ thật sâu!

Tôn Nhạc vội vàng đứng lên, trả lễ, thanh giọng nói: “Điện hạ làm gì đa lễ như thế? Thành cũng vì việc này mà đến, tất nhiên là biết gì nói vậy.” Doanh Chiêu liên tục gật đầu, hắn được Tôn Nhạc hứa hẹn thì trong lòng buông lỏng. Sau khi trên gương mặt mặt thanh tú nặn ra một nụ cười tươi, liền đưa tay áo lau lau mồ hôi trên trán, lại ngồi xuống.

Tôn Nhạc nhắc bình rượu lên, lại rót cho Doanh Chiêu cùng mình một chén rượu.

“Điện hạ, mời uống!”

”Uống!” Hai người đồng thời ngửa đầu uống cạn rượu trong chén, Tôn Nhạc buông cốc, ngẩng đầu nhìn Doanh Chiêu, từ từ nói: “Điện công chỉ có một kẻ: tiên hạ thủ vi cường*!”

(*Tiên hạ thủ vi cường:: ra tay trước thì chiếm được lợi thế)

“Tiên hạ thủ vi cường?” Doanh Chiêu khó hiểu hỏi, “Là ý gì?”

Tôn Nhạc cười cười, híp mắt nói: “Nay đại quân của Doanh Thập Tam đã đi ra ngoài, không thể bận tâm đến chuyện trong thành Hàm Dương nữa, chỉ cần điện hạ trở thành Tần hầu, dù hắn đại thắng mà về, đến

lúc đó cũng là thần tử của điện hạ! Vua muốn thần tử buông binh phù, bó tay chờ bị bắt, hắn còn dám nói hai lời sao?”

Doanh Chiêu kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, sau nửa ngày cười khở nói: “Nhưng phụ hầu, hắn đang ở tuổi tráng niên khỏe mạnh, vào lúc này làm sao chịu giao phó vương vị cho ta?”

Hắn nói tới đây, thân mình nghiêng tới trước, tay nắm lấy hai tay Tôn Nhạc, luôn miệng nói: “Tiên sinh đại tài, kính xin cứu ta! ”

” Không dám!”

Tôn Nhạc rút hai tay về, ngay cả thân thể cũng dời về phía sau sập, cúi đầu chấp tay trước ngực nói: ” Điện công chỉ nói như vậy, Thành không phải trí sĩ tức trí đa mưu, thẹn với sự ưu ái của điện hạ!”

Tôn Nhạc nói tới đây, đầu vẫn thấp, thật lâu vẫn không ngẩng đầu lên. Doanh Chiêu thất vọng nhìn nàng, một lúc sau hắn chặc chặc miệng, thì thào nói: ” Thật không còn cách nào ư?”

” Không dám giấu giếm điện hạ.” Doanh Chiêu trầm mặc, Tôn Nhạc cũng trầm mặc, toàn bộ bầu không khí trở nên cực kỳ im lặng. Cũng không biết qua bao lâu, Doanh Chiêu thở dài một tiếng, ” Nếu như thế, chúng ta quay về đi.” Dứt lời, hắn từ từ đứng lên.

Trạng thái tinh thần của Doanh Chiêu thật sự không tốt, khi đứng lên thân mình còn quơ quơ mấy cái, suýt nữa ngã sập xuống. Lâu thúc vội vàng tiến lên mấy bước, đỡ cánh tay của hắn đi về hướng cầu thang. Bọn họ vừa mới xoay người, Tôn Nhạc liền quăng một cái ánh mắt cho Trần Lập bên cạnh.

Trần Lập nhận lệnh, vội vàng tiến lên mấy bước khó hiểu hỏi: ” Tổng tử, ta thấy Doanh Thập Tam cũng là chính nhân quân tử, Tứ điện hạ lại là anh em ruột của hắn, chẳng lẽ hắn thực sự sẽ hạ độc thủ sao?”

Tiếng nói của Trần Lập hơi nhỏ, giống như cổ ý nhỏ giọng hỏi, bất quá Lâu thúc cùng Doanh Chiêu vừa mới chuyển thân, cách hai người rất gần, tất nhiên là nghe được rõ ràng. Doanh Chiêu nghe được Trần Lập nói ba chữ ‘ anh em ruột ’ thì khóe miệng giương lên, trên gương mặt thanh tú trỗi lên một nụ cười lạnh trào phúng, còn có hận ý.

Đúng lúc này, phía sau hắn truyền đến tiếng Tôn Nhạc than nhẹ, ” Có câu ‘ Không độc ác không phải là trượng phu ’, Doanh Thập Tam là người làm đại sự, sao lại bận tâm đến chút tình thân này? Một ngày kia hắn trở thành thiên hạ cộng chủ, thì ai còn nhớ đến sai lầm của hắn trước kia? ‘ Trộm cướp giết người, cướp đoạt chính quyền vì ngôi báu’ từ xưa đến nay đều như vậy!”

Tiếng thở dài của Tôn Nhạc rất nhẹ, ngữ khí cũng rất tùy ý, nhưng mà, câu ‘Không độc ác không phải là trượng phu’ cùng ‘ Trộm cướp giết người, cướp đoạt chính quyền vì ngôi báu’ kia vừa vào tai, thân mình Doanh Chiêu liền cứng đờ! Trong lòng bừng tỉnh!

Lâu thúc đang dìu hắn đi, thấy hắn đột nhiên cứng đờ lại, không khỏi kỳ quái quay đầu nhìn về phía Doanh Chiêu. Vừa quay đầu, Lâu thúc cư nhiên phát hiện gương mặt thanh tú của Doanh Chiêu thoát hồng thoát xanh, mơ hồ còn nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn không khỏi kinh hãi. Lâu thúc chuẩn bị đặt câu hỏi thì Doanh Chiêu nhanh chóng thu hồi biểu tình, bỏ Lâu thúc ra đi nhanh xuống lầu.

‘ Bạch Bạch Bạch ’ tiếng bước chân càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, thẳng đến khi xe ngựa của bọn họ rời đi từ lâu thật xa, Trần Lập mới quay đầu thở dài với Tôn Nhạc: “ ‘ Không độc ác không phải là trượng phu’ cùng ‘Trộm cướp giết người, cướp đoạt chính quyền vì ngôi báu’? Hai câu này quá mức làm cho người ta sợ hãi, Điện công từ đâu mà biết được?” Hắn cũng không đợi Tôn Nhạc trả lời, sau khi thì thào lặp lại hai câu này mấy lần, nhìn Tôn Nhạc than thở nói: ” Đại tài của Điện công, đúng là sâu không lường được!”

Đây là lần đầu tiên Trần Lập khen ngợi Tôn Nhạc. Tôn Nhạc mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Trần Lập lại liếc mắt nhìn xe ngựa của Doanh Chiêu dần đi xa, hỏi: “Cũng không biết vừa rồi kẻ này nghĩ tới điều gì, lại chần chừ đến như thế?” Tôn Nhạc không đáp.

Vào trong xe Trần Lập lại thì thào nói: “Chẳng lẽ như vậy là có thể làm cho Tần binh tự lui?” Tôn Nhạc cũng không đáp. Nàng chỉ cúi đầu, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

“Dạ.”

“Thông báo xuống, lập tức lên đường, trong vòng một canh giờ cần phải rời đi thành Hàm Dương!”

“Vì sao lại vội vã như thế?” Trần Lập khó hiểu hỏi.

Tôn Nhạc cười cười, rất tự nhiên mà nói: “Tuy rằng lời của ta nói cũng đủ mật mờ rồi, nhưng cũng phải phòng bị tránh để người ta giết người diệt khẩu!” Nàng nói xong xoay người rời đi, thấy Trần Lập nửa ngày cũng không đuổi kịp, không khỏi quay đầu cười nói với Trần Lập còn đang ngơ ngác nghi hoặc: “Đi thôi! Chạy trốn chết quan trọng hơn!”

” Dạ!”

220. Chương 220

Sau khi Doanh Chiêu ngồi lên xe ngựa, sắc mặt buông lỏng một chút, ánh mắt ôn hòa kia cũng khôi phục bình tĩnh, nhưng bằng sự thông hiểu của Lâu thúc đối với hắn, liếc mắt một cái là có thể chú ý tới, bờ môi của hắn gắt gao mím thành một đường, từ động tác nhỏ này, xem ra Tứ điện hạ vẫn bị vây trong kích động cực độ.

Doanh Chiêu quả thật rất kích động, hai câu Tống Thành nói ra cuối cùng ‘Không độc ác không phải là trượng phu’ cùng ‘Trộm cướp giết người, cướp đoạt chính quyền vì ngôi báu’ kia, giống tia chớp đánh trúng trái tim của hắn.

Không, không chỉ một câu này! Còn có câu ‘một ngày kia hắn trở thành thiên hạ cộng chủ thì ai còn nhớ rõ sai lầm trước kia của hắn?’ cũng đâm thẳng vào chỗ sâu trong trái tim hắn! Những lời này, tình huống nhắc nhở hắn, trong nháy mắt đó, trong đầu của hắn trôi lên một cái kế hoạch đáng sợ điên cuồng.

Kế hoạch như vậy, hắn là nghĩ cũng không dám nghĩ, chẳng những không dám nghĩ, cơ hồ là không dám mơ đến! Nhưng kế hoạch kia giống như một căn bệnh nan y, giống như một con giòi ăn đến tận xương, xoay quanh trong đầu của hắn thật lâu không biến mất! Hơn nữa càng nghĩ càng cảm thấy đó là biện pháp duy nhất có thể làm!

Hoặc là sống hoặc là chết, thành bại chỉ trong một quyết định! Hắn hiện tại, đã không còn đường lui! Đòi hỏi càng mím càng chặt, càng mím càng chặt, dần dần, trên gương mặt bình tĩnh ôn hòa của hắn hiện lên một chút độc ác! Về độc ác này âm thầm như thế, khiến cho cả khuôn mặt hắn đều vận vận.

Tiếng kêu khẩn trương của Lâu thúc truyền đến, ” Tứ điện hạ, ngài làm sao vậy? Tại sao sắc mặt lại khó coi như thế?” Giọng nói của Lâu thúc vừa vào tai, Doanh Chiêu nhanh chóng áp chế trái tim đang nhảy lên kịch liệt, khàn khàn nói: ” Ta không sao” hắn nói tới đây, một cái ý niệm đột nhiên chợt lóe lên trong đầu, “Lâu thúc vẫn đi theo ta, hắn cũng nghe được mấy lời kia, tới lúc đó, hắn có thể nghĩ tới mọi chuyện là do ta gây nên hay không? Không được, hắn không thể lưu lại! Không chỉ là hắn. Còn có Sở nhân kia!”

Lời nói kia vì sao sớm không nói muộn không nói lại nói lúc ta rời đi? Hơn nữa nói rõ từng câu từng chữ như thế, rõ ràng là cố ý! Đúng, hắn nhất định là cố ý. Hắn muốn nói cho ta biết phải làm việc ra sao! Loại sự tình này riêng tư như thế, đến khi đại sự phát sinh nếu Sở nhân kia lẩm miệng, ta chẳng phải sẽ hậu hoạn vô cùng sao? Không được, Sở nhân này cũng không giữ lại được!”

Doanh Chiêu nghĩ tới đây, trong lòng đã dày đặc sát khí, hắn lại nghĩ tới, “Ta nhớ đội Sở sứ này chỉ có mấy chục người, bên trong cũng không có ai có danh tiếng vang dội, một nhóm người như vậy chết ở đâu cũng sẽ không gây sự chú ý!” Hắn nghĩ đến đây, trong ánh mắt khép hờ hiện lên một chút âm độc, sự âm độc này chỉ thoáng hiện trong chớp mắt, khi hắn lại mở mắt ra thì vẫn là vẻ mặt ôn hòa hiền hậu bình tĩnh.

Doanh Chiêu chủ ý đã định, lại bận tâm Lâu thúc nên không thể lập tức hạ lệnh, chỉ có thể chờ xe ngựa chậm chậm lắc lư về đến phủ đệ, lại rời khỏi Lâu thúc, suy tư thêm một lúc, rốt cuộc hắn liền tiếp hạ lệnh.

“Cái gì? Sở nhân này vào một khắc đồng hồ trước đã rời khỏi thành Hàm Dương ư?” Doanh Chiêu không dám tin nhìn chằm chằm thủ lĩnh giám thị đang quỳ gối trước người, môi mím gắt gao, trên gương mặt thanh tú hiện lên một chút tàn bạo, sau đó lạnh lùng nói: “Tay chân thật nhanh nhẹn! Tống Thành, Tống Thành? Hắn quả thật là kẻ vô danh tiểu tốt sao?”

Hung hăng nói đến đây, Doanh Chiêu đột nhiên nghĩ: Tổng Thành kia có thể là Điện Công Tôn Nhạc hay không? Không, sẽ không, Tôn Nhạc kia bất quá là một phụ nhân, nàng sẽ không to gan lớn mật như thế! Kiếm Sư nằm trên mặt đất thật lâu, lại không nghe thấy tiếng cười nguôi giận của Doanh Chiêu, gương mặt đen gầy càng ngày càng trắng, càng ngày càng trắng.

Nửa ngày sau, hắc cẩn thận ngẩng đầu liếc mắt nhìn Doanh Chiêu một cái, thấp giọng nói: “Điện hạ, có cần phái người ra khỏi thành truy kích hay không?”

“Ra khỏi thành làm cái rắm gì?” Doanh Chiêu bị một câu này khơi dậy lửa giận ngút trời, hắc đá một cước thật mạnh, kiếm sư bị đá ngã ngửa ra sau. Hắc không có chú ý tới, kiếm sư này sau khi trúng một cước của hắc, lại lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng.

“Phế vật, thật sự là một đám phế vật! Hừ, Tổng Thành kia hiểu chuyện của ta cạn kệt như thế. Các người đuổi theo ra thành cũng không giết được hắc! Huống chi còn có thể kinh động đến Thập Tam! Cút! Cút!” Cho dù Doanh Chiêu gầm lên, tiếng nói cũng cố gắng đè thấp.

Hắc vừa nói ra chữ cút này, Kiếm Sư vội vàng đáp: ” Dạ, dạ.”

Hắc vừa đồng ý, vừa chạy ra phía ngoài. Kiếm sư này mới chạy đến cửa, tiếng quát của Doanh Chiêu lại truyền đến, ” Trở về!”

“Dạ!”

“Bọn họ đã chạy, nhưng có một người không có chạy! Lại đây một chút, bốn điện hạ có chuyện vụn vặt phần bí mật muốn căn dặn người!”

“Dạ!”

Tôn Nhạc trời sinh cẩn thận, đừng nói là Doanh Chiêu không có phái người ra khỏi thành truy kích, cho dù phái người cũng đuổi không được, bởi vì nàng đã dịch dung ình một lần nữa, biến thành một quý nữ dung mạo xấu xí bình thường. Đoàn xe ba mươi người, muốn tới đâu cũng vô cùng thuận tiện. Tôn Nhạc vừa ra khỏi phạm vi thế lực của thành Hàm Dương, liền vội vàng kêu mọi người ngừng lại.

“Điện công?” Hai Sở nhân được gọi đến kêu lên. Bọn họ đã là hai Sở nhân cuối cùng còn sót lại trong đội ngũ, sau khi Tôn Nhạc dừng đội xe lại liền gọi bọn hắc đến. Nhưng bọn họ chạy tới rồi, Tôn Nhạc chỉ kinh ngạc nhìn hướng Đông Nam đến xuất thần, thật lâu cũng không nói lời nào.

“Điện công?”

Hai người lại cẩn thận hô. Lông mi thật dài của Tôn Nhạc chớp chớp, ánh mắt chậm rãi từ hướng Đông Nam dời đi, chuyển đến trên người hai người. Nàng lẳng lặng nhìn hai người, trong hai tròng mắt như nước hồ thu giống như trời lên một sự thần nhiên, không rõ cảm xúc của nàng là ưu thương hay là bi thương nữa. Bị ánh mắt Tôn Nhạc nhìn soi mói như vậy, hai Sở nhân càng luống cuống chân tay.

Bọn họ cũng là hiền sĩ, cũng là người có kiến thức rộng rãi, nhưng vào thời điểm này chỉ cảm thấy Điện Công Tôn Nhạc có vẻ rất là cổ quái, trong ánh mắt của nàng tựa hồ có vô tận mất mát, có vô tận không nở. Tôn Nhạc phẩy phẩy lông mi thật dài, thấp giọng nói: ” Mọi việc lần này đã xong, ta có một lá thư giao cho hai người đem về cho Sở Vương.”

Hai Sở nhân nhìn nhau, đồng thời nói: “Điện công không theo chúng ta quay về Sở ư?” Tôn Nhạc lắc lắc đầu, lại thấy thần sắc hai Sở nhân có điểm bất an, nàng cười cười, cúi đầu mà nói: “Chiến tranh vừa bắt đầu, ta còn phải ở lại đây phối hợp tác chiến.”

Nàng vừa nói như thế, hai Sở nhân đã ghen lời. Trên cơ bản, tuy rằng bọn họ một đường đi theo Tôn Nhạc mà đến, lại hoàn toàn không biết rõ lần này rốt cuộc nàng đã làm những việc gì! Ngoại trừ lần ở Hàn Quốc nàng có nói đến chuyện không tham gia liên quân ra, những hành động còn lại của Tôn Nhạc, bọn họ hoàn toàn không hiểu được. Bởi vì không rõ, mặc dù bọn họ cảm giác được câu ‘ ở lại phối hợp tác chiến ’ này của Tôn Nhạc vô cùng không thật, nhưng cũng không cách nào phản bác.

Tôn Nhạc không cần phải nhiều lời nữa, quay người từ trong xe ngựa xuất ra một cái hộp đồng giao cho hai người, thấp giọng nói: “Xin hãy đem vật này giao cho Sở Vương!”

“Dạ!” Sở nhân bên trái nghiêm nghị đáp: “Nhất định sẽ giao tận tay bộ hạ!”

Sở nhân bên phải cũng nói: “Dù sống hay chết cũng sẽ không để nó rơi vào tay địch!” Giọng nói hai người vang vang, trầm mà có lực.

Tôn Nhạc miễn cưỡng cười, nói thật nhỏ: “Cái này, cũng không quan trọng đến như vậy đâu.” Tiếng nói của nàng thật sự rất thấp, rất thấp, không thật chú tâm thì cơ hồ nghe không ra. Hai Sở nhân chỉ thấy miệng nàng mấp máy, lập tức nghiêng tai lắng nghe.

Tôn Nhạc liếc nhìn hai người một cái, lại đề cao giọng, “Cứ như vậy nhé, đi thôi.”

Hai người chần chờ một chút rồi nghiêm nghị đáp: “Dạ!”

Sau khi chuẩn bị cho hai người mấy chục lạng vàng, đám người Tôn Nhạc đưa mắt nhìn xe ngựa của bọn họ chạy xa dần, xa dần. . . . Trần Lập thấy Tôn Nhạc vẫn ngơ ngác nhìn về Sở quốc hướng Đông Nam lặng yên không lên tiếng, liền giục ngựa tới gần nàng, thấp giọng hỏi: “Điền công, bây giờ định đi hướng nào?”

“Định đi hướng nào?” Tôn Nhạc thì thào lặp lại một lần. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Trần Lập, nhìn một hồi mới thanh tỉnh lại, quả quyết nói: “Ở lại biên cảnh Tần Ngụy, đợi trận chiến này chấm dứt sau đó hẵng nói tiếp!”

“Dạ!” Sau khi cao giọng đồng ý, Trần Lập cười hắc hắc, giục ngựa đung đung vào xe ngựa Tôn Nhạc, vẻ mặt nịnh nọt nói: “Tôn Nhạc, rốt cuộc cô nương an bài như thế nào? Vì sao ta không hiểu được chút nào cả?”

Tôn Nhạc xoay đầu cười, trả lời một câu, “Ngày sau tự biết!”

Tiếng nói của nàng vừa rơi xuống, khuôn mặt thanh tú của Trần Lập liền tối sầm. Khi đám người Tôn Nhạc rời đi Hàm Dương, liên minh bốn nước cũng đã tới biên cảnh Sở quốc, tám mươi vạn đại quân đóng trại trên bình nguyên cách Trình thành chừng ba trăm dặm, triển khai trận thế. Chờ Sở quân đến! Bình nguyên này đã được Sở quân cho phép, là chiến trường hai bên chọn lựa.

Bình nguyên trống trải, mệnh mông bát ngát, có thể ngăn chặn Sở quân giở trò gian trá. Doanh Thập Tam ngồi ngay ngắn trong doanh trướng, ngón tay thon dài đang ôn nhu dạo trên dây đàn, động tác của hắn vô cùng nhẹ nhàng, cực kỳ nhu hòa, chỗ ngón tay chạm vào, một chuỗi tiếng đàn du dương dễ nghe lại vang lên trong trời đêm. Tiếng đàn lay động, truyền ra, nó nhẹ nhàng mà xa xăm, nhưng tiếng đàn xa xăm này, hỗn hợp trong tiếng người ngựa ồn ào, lại tuyệt không thấy được.

Bây giờ là ban đêm, trong quân doanh của liên minh bốn nước đốt lên vô số cây đuốc, nhiều đuốc như thế, ánh sáng tươi đẹp như thế, chiếu lên bầu trời đêm sáng rực như ban ngày.

Lúc Doanh Thập Tam đang cúi đầu, lẳng lặng đắm chìm trong thế giới của tiếng đàn. Một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tiếng bước chân kia đến ngoài trướng thì dừng lại, ngay sau đó, một tiếng quát to truyền đến “Điện hạ, Sở quân đã phát binh! Năm ngày sau sẽ chiến một trận!”

Qua thật lâu sau, giọng nói thanh nhã của Doanh Thập Tam mới xen lẫn trong tiếng đàn truyền ra, “Tốt.” Tiếng bước chân dần đi xa. Lại qua một hồi, một trận tiếng bước chân lại truyền đến, lúc này đây người nọ không ngừng lại, hắn trực tiếp xốc rèm lên đi vào. Đây là một người đàn ông mặt trắng toàn thân mặc giáp đồng, hắn lập tức đi đến phía sau Doanh Thập Tam, dưới sự trợ giúp của quân tốt cởi khỏi giáp ra.

Giáp đồng rất nặng, cởi nửa ngày mới cởi hết. Người đàn ông mặt trắng quơ quơ tay, xoay người đi đến sập bên cạnh Doanh Thập Tam ngồi xuống, cứ thế rót một chén rượu mà uống, sau đó hắn tức giận quát: “Bọn vô học hai nước Ngô Ngụy thật vô lễ! Cứ nhiên dám nói với ta, trừ phi Tần binh đánh trước, nếu không bọn họ quyết không tấn công! Hừ, quốc gia nhỏ mà hỗn xược như thế!”

Tiếng đàn ngừng lại, Doanh Thập Tam quay mặt lại, hai mắt đen như mực bình tĩnh dừng ở trên mặt người đàn ông mặt trắng, trầm giọng hỏi: “Hai nước Ngô Ngụy đều nói như thế sao? Vậy Việt Quốc thì sao?”

Người đàn ông mặt trắng bưng bình rượu lên rót vào miệng, trong tiếng rượu chảy, hơn một nửa rượu vàng theo chòm râu của hắn chảy tới chỗ hầu kết, chảy tới trong vạt áo. Một lần nâng cốc uống hết một nửa, người kia mới đưa tay áo lau rượu bên miệng đi, trả lời: “Việt nhân còn khá thức thời, sau khi đáp ứng Sở nhân bọn họ liền dẫn đầu phát động công kích.”

Doanh Thập Tam nghe vậy gật gật đầu, hấn quay đầu, nhú mày nhìn lửa khói mịt mù ngoài lều, trầm giọng nói: “Chẳng biết tại sao, lúc này lòng ta lại bất ổn nhảy loạn, giống như có chuyện gì bị ta coi nhẹ vậy.” Hấn nói tới đây, lại tự mình lắc lắc đầu, vừa rót rượu ình vừa mỉm cười nói: “Sở nhân dốc hết lực lượng cả nước, bắt quá là ba mươi vạn sĩ tốt, tinh nhuệ bên ta, đã gấp ba chúng. Ta thực sự nghĩ không ra lý do để trận chiến này không thắng! Mông Kỳ, người Tần chúng ta muốn xưng bá thiên hạ, thì phải bắt đầu từ trận chiến này! Hừ, hai nước Ngô Ngụy be bé kia cứ do dự làm lấy lệ đi, dám chọc giận ta, sau khi bốn điện hạ diệt Sở sẽ quay giáo ột kích, diệt trừ bọn hấn!”

221. Chương 221

Năm ngày sau, Sở quân tới sau, liên quân ước chừng để cho bọn họ nghỉ ngơi hồi phục hai canh giờ, Doanh Thập Tam mới vũ động cờ chủ soái, hiệu lệnh tám mươi vạn quân tốt từng bước tiến về hướng Sở quân. Đến khi chỉ cách Sở quân mặc khôi giáp bạc hai mươi dặm mới dừng lại.

Trên cánh đồng hoang vu không bến bờ, hai đội quân hơn trăm vạn quân tốt xếp thành đội ngũ thật chỉnh tề, lạnh lạnh nhìn nhau. Doanh Thập Tam cười lên một con ngựa cao lớn, một thân khôi giáp, bên ngoài khoác áo choàng lụa đỏ, gió phàn phật thổi qua, vung áo bào của hấn lên, giờ khắc này, trên gương mặt tuấn nhá của hấn là nụ cười thần nhiên, hai tròng mắt đen thẫm lấp lánh tinh quang, cả người tản mát ra một loại nhuệ khí khó có thể hình dung, một loại hưng phấn đồng dục.

Hấn ngẩng đầu lên, gương mặt nhìn Sở quân trên cánh đồng hoang vu đối diện, hưng phấn mà nghĩ: từ nơi này mà bắt đầu, hết thấy đều từ nơi này mà bắt đầu! Những kẻ trong thiên hạ đều tầm thường, chỉ có Sở Nhục này còn có một chút bản lãnh. Chỉ cần ta giết hấn, Đại Tần ta sẽ không còn địch thủ! Giờ khắc ta thống nhất Trung Nguyên, xưng bá thiên hạ sắp tới!

Hấn nghĩ đến đây, không khỏi hít một hơi thật sâu, áp chế tình cảm mãnh liệt đang trào dâng trong lồng ngực! Lúc này, tiếng vó ngựa vang lên, Mông Kỳ giục ngựa đi tới phía sau Doanh Thập Tam.

Mông Kỳ cũng ngẩng đầu ngắm nhìn trận doanh của Sở quân, ngắm ngắm, hấn đột nhiên nói: ” Sở di này thật ra cũng biết lẽ rồi! Lần trước Tề Ngụy Hàn ba nước đánh hấn. Nhưng hấn không hề theo quy tắc dẫn đối phương tới bờ ruộng khe núi, lúc này đây lại an tĩnh cùng chúng ta triển khai trận thế trong cánh đồng hoang vu?”

Doanh Thập Tam lạnh lùng cười, quát nhẹ:” Có thể hấn chưa từng an tĩnh đâu!” Nói tới đây, trường kiếm của Doanh Thập Tam giơ lên, chỉ về hướng núi non mờ hồ phía sau Sở quân, nói: “Từ đó đi trăm dặm, là một con đường hẹp! Hai bên là núi cao, đường ra hẹp mà dài, hơn nữa trong cốc cỏ dại sum xuê. Sở quân chỉ cần lui vào trong đó, ta liền bó tay hết cách, nếu như bên ta vô ý bước vào, thì chỉ có chạy đằng trời!”

Doanh Thập Tam nói tới đây, ha ha cười nói: “Đây chính là chỗ có thể công có thể thủ a, Sở Nhục kia ước định chúng ta tác chiến ở nơi này, vốn đã dụng tâm hiểm ác! Ha ha ha ha, nhưng hấn xem thường Doanh Thu ta rồi, ta đã đồng ý tác chiến với hấn ở chỗ này, sẽ không theo tâm nguyện của hấn mà truy kích hấn đâu! Hừ, âm mưu quỷ kế chỉ có thể dùng khi thế lực hai bên bằng nhau, chứ thực lực bên ta gấp ba hấn, lúc này dù hấn tung ra mọi cách, tìm đủ mọi kế cũng chỉ còn đường chết!”

Tiếng cười của Doanh Thập Tam lạnh lạnh truyền ra xa xa, chúng quân nghe thấy tiếng cười tự tin mà ngang tang của chủ soái, một đám đều quay đầu nhìn về hướng hấn. Trên mỗi một khuôn mặt, đều mang theo hưng phấn, kích động.

Chỉ có Ngô hầu cùng Ngụy hầu hai người lặng yên không lên tiếng nhìn hết thấy, trong ánh mắt chớp động sự nghi hoặc: không phải Sở nhân nói đã có kế làm Tần tự lui binh sao? Ngày mai đã phải chính thức công kích rồi, sao vẫn chưa có nửa điểm động tĩnh?

“Giá —” Doanh Thập Tam quát chói tai một tiếng, dùng gót chân đá, giục ngựa chạy gấp đến phương hướng của Sở quân. Một đám chủ soái vốn đều im lặng đứng ở triền núi quan sát, lúc này hấn vội vã chạy ra như vậy, không khỏi đều nhảy dựng.

Mông Kỳ liên tục giục ngựa đuổi theo. Nhưng con ngựa Doanh Thập Tam cười là một con thần mã, lúc này toàn lực mà phóng đi, thật sự là nhanh như điện xẹt. Mông Kỳ liên tục đá bụng ngựa, lớn tiếng kêu lên: “Điện hạ. Điện hạ! Mau dừng lại, mau dừng lại –”

Hắn kéo căng cổ họng gào thét, nhưng tiếng hét vừa ra khỏi miệng liền hoà vào trong gió, cũng không biết Doanh Thập Tam đón gió lao ra có nghe được hay không. Ngựa đi như điện, trong nháy mắt liền chạy ra khỏi chừng mười dặm, trong nháy mắt trận doanh của Sở nhân đã tinh tường xuất hiện ở trong tầm nhìn!

“Ha ha ha ha. . .” Trong tiếng cười lớn, Doanh Thập Tam căn bản không hề chậm lại tiếp tục vọt tới trước, theo thân ảnh của hắn, phía trước đã mơ hồ xuất hiện Sở nhân xếp thành hàng ngũ. Trời ạ, cách Sở nhân chưa đến ba dặm! Trong lòng Mông Kỳ vừa sợ vừa loạn, hắn khàn khàn quát: “Thập Tam điện hạ, làm sao ngài lại như thế. . . .”

Lời của hắn vẫn chưa nói xong liền dừng lại, bởi vì Sở quân đối diện sau khi xao động một trận, một thanh niên vương giả mang khôi giáp xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ. Sở Nhược Vương đi ra.

Doanh Thu vừa nhìn thấy Sở Nhược Vương, liền ngửa đầu cười vang một trận, tiếng cười vừa dừng lại, Doanh Thập Tam lạnh lạnh kêu lên: “Sở Nhược, ngươi cũng là anh hùng đương thời! Đủ sức làm đối thủ của Thu! Đáng tiếc hiện tại Thu không có tâm tình chậm rãi dây dưa với ngươi, lúc này đây Thu muốn thắng bằng vũ lực rồi! Ha ha ha ha! Đáng tiếc! Đáng tiếc thay!”

Tiếng kêu của hắn được rót nội lực vào, tiếng hét truyền ra xa xa. Nhất thời ba quân Sở nhân tất cả đều nghe thấy. Tiếng hét vừa rơi xuống, Doanh Thu cũng không nhiều lời nữa, hắn ý vị sâu xa nhìn chằm chằm Sở Nhược Vương vài lần, sau khi lại cười to một trận, đột nhiên quay đầu ngựa phóng về!

Thẳng đến khi Doanh Thu lao ra thật xa, Mông Kỳ mới từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại, hắn vội vàng giục ngựa đi theo. Trong cánh đồng hoang vu, hai đạo nhân ảnh giống như làn khói vừa đến, đảo mắt lại quay về. Mông Kỳ giục ngựa trở về thẳng một đường, mãi cho khi chạm mặt với nhóm kiếm khách tiếp ứng của mình, còn kinh ngạc nhìn Doanh Thập Tam: điện hạ tiến lên gấp gáp như thế, chỉ vì muốn nói với Sở Nhược một câu như vậy thôi sao?

“Bệ hạ, Doanh Thu này cũng là một anh hùng!” Giọng nói của Văn Lương từ phía sau truyền đến, không chỉ là hắn, ánh mắt một đám Sở nhân phía sau Nhược Vương đều có một chút biến hóa. Đó là một thời đại tôn trọng khí tiết cá nhân, bọn họ vốn có chút khinh thường đối với hành vi liên quân cùng các nước đánh Sở của Doanh Thu, hiện tại Doanh Thu vừa xông vừa quát như vậy, những Sở nhân này liền cảm thấy Doanh Thu dám làm dám chịu, không hổ là một nhân vật!

Sở Nhược Vương cười nhẹ, từ chối cho ý kiến, đôi mắt hung tàn của hắn gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh Doanh Thu dần đi xa, âm thầm cười lạnh nói: Doanh Thu, dù ngươi tính kế chồng chất, lúc này chỉ sợ cũng rơi vào hư không thôi!

Ngày đại chiến hai bên ước định ngày là ngày hôm sau, hôm nay chỉ cần quan sát trận thế đối phương thì đều tự nghỉ ngơi. Giờ Thìn ngày hôm sau vừa đến, trống trận hai bên “Thùng thùng — thùng thùng” vang đến tận trời, Doanh Thu ngồi ngay ngắn trong doanh trướng, ngay cả tâm tư ra ngoài đi đánh giá tình hình cũng không có.

Chỉ chốc lát công phu, Mông Kỳ xốc lều lên đi vào. Hắn hướng về phía Doanh Thu chấp tay trước ngực, cất cao giọng nói: “Điện hạ, Việt quân đã tấn công Sở nhân!”

“Tốt!” Doanh Thu cười sang sảng, bưng bình rượu lên rót cho Mông Kỳ một chén rượu, cười nói: “Mời uống!”

Mông Kỳ không lên tiếng trả lời ngồi xuống, hắn nhìn Doanh Thu, chần chờ hỏi: “Điện hạ không muốn đi đánh giá sao?”

Doanh Thu ha ha cười, lắc đầu nói: “Việt nhân chính là con tốt đánh thử, Thu cũng lười đi xem.”

Mông Kỳ khoanh chân ngồi xuống trên sập đối diện hắn, trầm giọng nói: “Sở nhân quả thật rất tinh nhuệ, ta thấy Hắc Giáp Quân kia cũng không thua kém gì Uy Hổ quân của chúng ta, hai nước Ngô Ngụy cũng không chịu đánh trước, bây giờ Việt nhân tấn công rồi, nếu như hao tổn quá lớn, không khỏi thâm oán điện hạ!”

Khóe miệng Doanh Thu giương lên, không chút để ý cười nói: “Hao tổn quá lớn? Ta ước gì toàn bộ bọn họ chôn thây ở đây!” Hắn nói tới đây, giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, thản nhiên nói: “Đáng tiếc là, hai nước Ngô Ngụy quá mức giảo hoạt, cứ nhiên tìm mọi cách từ chối không dám đánh trước, làm ta không thể mượn tay Sở nhân diệt trừ bọn họ. Ngô Ngụy đã không xuất binh, cho dù Việt nhân có xuất binh cũng sẽ không đem hết toàn lực. Người chờ xem, Việt nhân này vừa xông ra đánh chỉ cần gặp chút khó khăn, sẽ triệt binh cầu ta chi viện!”

Mông Kỳ gật gật đầu, hẩn cau mày nói: “Nói như vậy, đến lúc đó ngay mặt đối chiến với Sở nhân, vẫn là sĩ tốt của Đại Tần ta sao?”

Doanh Thu ngửa đầu uống cạn một chén rượu, nói: “Đúng vậy. Bất quá Sở quân yếu hơn chúng ta, việc này không đáng lo. Chỉ cần Uy Hổ quân chúng ta làm rối loạn của trận doanh Sở nhân, lòng tin của Ngô Ngụy sẽ đại chấn, đến lúc đó, đại thắng đã gần kề.”

Mông Kỳ nghiêm nghị đáp: “Điện hạ tính toán như thần!” Doanh Thu ha ha cười. Lúc tiếng cười lớn của hắn phá không mà ra, lan truyền ra xa xa, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, chỉ chớp lát, một giọng nói thở gấp gáp từ ngoài trướng truyền đến, “Bẩm điện hạ, Hàm Dương cấp báo!”

Hàm Dương cấp báo? Doanh Thu ngẩn ra. Mông Kỳ cũng ngẩn ra. Sau khi hai người chậm rãi nhìn nhau, Doanh Thu vọt đứng dậy, kêu lên: “Tiến vào – nói đi!”

“Dạ.” Người đến là một kiếm khách áo tang phong trần mệt mỏi, dính đầy mồ hôi tro bụi, trên mặt còn có ba bốn đạo dấu kiếm. Hẩn vừa tiến vào liền quỳ một chân trên đất, hai tay dâng lên một cái thẻ tre, cao giọng nói: “Điện hạ, sự tình có biến! Hai mươi ngày trước bệ hạ đột nhiên lâm trọng bệnh băng hà, Tứ điện hạ được quần thần ủng hộ lên làm Vương thái tử, nghe nói Chu thiên tử đã tứ phong Tứ điện hạ làm Tần hầu, sứ giả đã đi tới Hàm Dương rồi, lúc này hẩn là sắp đến!”

“Cái gì? Người nói cái gì?” Sắc mặt Doanh Thu nháy mắt trở nên trắng bệch, hẩn không tin tưởng vào lỗ tai của mình nữa. Hẩn vội vàng nhảy qua, vọt về phía kiếm khách. Nhưng nhảy quá gấp, đụng thật mạnh vào bàn con, lão đảo ngã xuống. Doanh Thu vội vàng khẽ chống lên một cái bàn khác, ổn định thân hình.

Hẩn không hứ ý tới, khi khẽ chống đã tiện tay hất đổ toàn bộ rượu và thức ăn trên bàn xuống đất, “rầm rầm rầm” nát như tương. Doanh Thu vọt tới trước mặt kiếm khách, tay phải duỗi ra níu lấy cổ áo của hắn, trên gương mặt mới vừa rồi còn tuấn nhã phần chấn giờ phút này xanh mét, còn tràn ngập mây đen, vằn vẹo không thôi!

“Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa! Có nghe hay không, lặp lại lần nữa!” Doanh Thập Tam quát chói tai, từ trong trướng truyền ra rất xa. Tiếng quát này của hẩn vừa ra, một trận tiếng bước chân liền từ ngoài trướng truyền đến.

Kiếm khách áo tang bị Doanh Thu gắt gao níu lấy áo, khuôn mặt nghẹn đến tím hồng, làm sao còn nói được gì? Hẩn mở rộng miệng kêu a a a, hai tay đang cầm thẻ tre không ngừng múa may. Mông Kỳ thấy thế, vội vàng tiến lên mấy bước, nhận lấy thẻ tre trong tay người này nói: “Điện hạ, trong này hình như có ghi lại!”

Khuôn mặt tuấn tú xanh trắng vằn vẹo của Doanh Thu khẽ nhúc nhích, hẩn nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, rút cuống ngón tay buông lỏng, buông áo kiếm khách này xuống. “Bịch” một tiếng, kiếm khách kia ngã xuống đất, thân thủ hẩn cũng không tệ, theo thế rơi xuống lộn người một cái liền bò dậy, cẩn thận lui ra phía sau vài bước đứng trong góc lều, một người đàn ông lớn như vậy, lúc này mồ hôi lạnh trên trán lại chảy ròng ròng xuống như mưa.

Doanh Thu tựa hồ bình tĩnh không ít, hẩn thông thả, hơi run run nhận lấy thẻ tre Mông Kỳ đưa qua, mở ra đọc.

222. Chương 222: Tôn Nhạc Gây Nên

Tốc độ xem thẻ tre của Doanh Thu rất chậm, hắn đọc lướt qua một lần, sau đó đọc lại từ đầu một lần nữa, lại thả chậm tốc độ đọc từng chữ từng chữ. Trên gương mặt tuấn nhã thông dong kia, càng ngày càng vắn vẹo, càng ngày càng khó coi, khi xanh khi trắng, khi thì nghiêng răng nghiêng lợi, làm cho Mông Kỳ một bên hết hồn.

Cũng không biết qua bao lâu, Doanh Thu khép thẻ tre, nhắm hai mắt lại. Hắn nhắm hai mắt, thật lâu vẫn không nhúc nhích. Tiếng ồn ào náo động, tiếng chém giết, tiếng người kêu, ngựa hí ngoài lều không dứt bên tai, nhưng trong lều vẫn lại yên lặng đến nghe rõ cả tiếng hô hấp đã bị đè nén.

Thẳng qua một khắc đồng hồ, Doanh Thu mới chậm rãi mở mắt ra. Mắt hắn mở ra, biểu tình liền khôi phục sự trấn tĩnh như dĩ vãng, chính là trong cặp mắt đen như mực kia như tràn ngập mây đen, làm cho người ta nhìn liền kinh hãi. Mông Kỳ chỉ đưa mắt nhìn, liền nhanh chóng cúi đầu không dám ngẩng đầu lên nữa.

Một hồi lâu sau, Doanh Thu mở miệng, giọng nói của hắn u buồn mà cay đắng, nặng nề, “Tất cả những việc này phát sinh trong hai mươi ngày gần đây?” Kiếm khách áo tang đứng ở trong góc cẩn thận đáp: “Vâng.”

“Phụ hầu ta đột nhiên được bạo bệnh mà chết, đại phu có nói gì không?”

“Đại phu cũng nói không nên lời.”

“Nói không nên lời?” Doanh Thu cười lạnh, hắn đi tới đi lui trong lều, phì cười nói: “Thân thể phụ hầu tinh tráng, sống thêm hai mươi năm cũng không ngại, vẫn luôn không đau không ốm gì cả, tại sao lại bạo bệnh mà chết?”

Hắn nói tới đây, cười rộ lên. Sau khi cười hai tiếng, lại hỏi: “Nói như vậy, lúc phụ hầu ta sắp chết đem vương vị truyền cho Tứ ca sao?”

“Dạ!”

“Ai có thể chứng nhận?”

“Có, có đại phu Tử Sở, Thừa tướng Vu La, còn có, còn có. . . .” Không đợi kiếm khách nói xong, Doanh Thu đã vẫy tay cắt ngang, hắn cười gằn, nói: “Những kẻ này đều là người của Tứ ca, ta hỏi ngươi là, khi phụ hầu truyền di mệnh lập Tứ ca là Vương thái tử thì những đại thần ủng hộ ta ở đây?”

Kiếm khách kia cẩn thận nhìn Doanh Thu, thấp giọng nói: “Đều bị cấm cửa, nhốt ở trong nhà.”

“Quả nhiên!” Doanh Thu nặng nề mà nhắm mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi thì thào nói: “Giỏi lắm. Ngoan độc! Rất ngoan độc! Hắn xưa nay đối với phụ hầu hiếu thuận cung kính đến cỡ nào? Thật không ngờ cư nhiên dám hạ độc thủ đến bậc này!”

Mông Kỳ đứng ở bên cạnh Doanh Thu. Nghe xong, trong lòng liền run sợ, hắn không dám tin hỏi: “Ý của điện hạ, đại vương cũng không phải bệnh chết, mà là, mà là. . . .”

Việc này nghe rợn mà cả người, hắn thực sự nói không nổi nữa. Doanh Thu liếc mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Thiên hạ Đại Chu mấy trăm năm, loại chuyện này cũng từng lưu truyền, không cần phải sợ thành như vậy!” Hắn nói tới đây, nặng nề mà thở dài một hơi, thì thào nói: “Nhưng mà, ta thật sự không nghĩ đến, thật sự không có nghĩ đến a. . . .”

Kiếm khách truyền tin kia thấy Doanh Thu thật lâu không nói gì, cả gan đưa tin: “Người của chúng ta phát hiện, trước khi đại vương bệnh chết, Tứ điện hạ từng gặp mặt Sở sứ!”

“Cái gì?” Doanh Thu hoảng sợ quay đầu, nhìn áo tang kiếm khách chằm chằm. hỏi: “Sở sứ? Hắn tên gọi là gì, là nam hay là nữ?”

“Nghe nói là Tống Thành, là một trượng phu.”

Doanh Thu nhíu mày, thấp giọng nói: “Tống Thành? Chưa từng nghe qua.” Hắn cắn chặt răng, lại đi qua đi lại trong lều vải. Hắn đi gần một canh giờ, sau đó, Doanh Thu ngồi trên sập, cúi đầu không nhúc nhích. Mông Kỳ cùng kiếm khách áo tang kia hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một tiếng nói lạnh lạnh từ ngoài trướng truyền vào, “Điện hạ! Việt nhân duy trì không được nữa, bọn họ thỉnh cầu điện hạ phái binh trợ giúp!” Tiếng la vang dội rơi vào trong lều, làm cho Doanh Thập Tam ngây ra như phỗng giật giật, hần chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía ngoài lều, sau một lúc lâu cũng không hé răng.

Người ngoài lều thấy hần thật lâu không đáp, dừng một chút lại bảo: “Điện hạ, Việt hầu nói nếu như điện hạ không muốn xuất binh, bọn họ đành phải thu binh ngay bây giờ.”

“Thu binh ngay bây giờ?” Doanh Thập Tam cười lạnh. Hần vọt đứng lên, căng cổ họng quát: “Thu binh ngay bây giờ?”

Người ngoài lều cho là hần nổi giận, bị dọa, lắp bắp kêu lên: “Điện, điện hạ, Việt hầu, Việt hầu nói như thế.”

Doanh Thập Tam lại tựa như không nghe được câu trả lời của người này, hần lập tức cười lạnh nói: “Thu binh ngay bây giờ? Cũng được, thì thu binh bây giờ đi!” Tiếng cười lạnh này vừa ra, sự mê mang trên mặt hần cũng được quét sạch, trên khuôn mặt tuấn nhã hiện lên sự kiên định cùng âm trầm ngoan độc. Chỉ thấy tay phải hần chém vào không trung, quát: “Mông Kỳ!”

“Có thuộc hạ!”

“Truyền lệnh xuống, người Tần dọn lều, suốt đêm quay về Hàm Dương!”

“Dạ!” Trong tiếng đồng ý của Mông Kỳ, ngoài trướng mơ hồ truyền ra tiếng bàn bạc bối rối của mọi người. Sau khi Mông Kỳ chạy ra, Doanh Thu chậm rãi nhắm hai mắt lại, vô lực nói: “Lúc này đây, lại tiện nghi cho Sở Nhược rồi!” Tin tức người Tần thu dọn lều chuẩn bị lui binh truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Lúc này Việt nhân còn đang dàn trận đấu với Sở nhân, không biết nên tiếp tục giao chiến hay là lui lại. Khi Việt hầu biết được người Tần muốn triệt binh quay về Hàm Dương trước thì hai mắt trắng dã, hần hoảng sợ vô cùng nhìn Sở nhân cười ha ha phía đối diện, đột nhiên phát hiện, chính mình đã bị bỏ quên!

Mà hai nước Ngô Ngụy sau khi biết được quyết định của Doanh Thu thì đều á khẩu không trả lời được. Hai nước chư hầu này đều cảm thấy cảm xúc hỗn loạn, không nói nên lời. Bọn họ liên tục giữ chặt người Tần, muốn biết nguyên nhân đột nhiên Doanh Thu quyết định lui binh. Khi biết là vì Tần hầu băng hà đột ngột, Tần Tử vương tử đã trở thành Vương thái tử Tần quốc thì không biết tại sao, bọn họ đồng loạt rung mình một cái.

Doanh Thu lấy pháp trị binh, quân kỷ cực nghiêm. Mệnh lệnh của hần vừa truyền xuống, không đến hai canh giờ, bốn mươi vạn Tần tốt đã lập thành đội chỉnh tề, chỉ còn chờ về nước. Làm cho người Tần ngoài ý muốn là, hai nước Ngô Ngụy cũng phản ứng cực kỳ nhanh chóng, chẳng những nhanh chóng, hơn nữa còn quyết đoán đến không thể tưởng tượng nổi. Ngay khi người Tần xếp thành hàng chuẩn bị trở về thì đồng thời, mệnh lệnh của bọn hần cũng đã truyền ra, hai quân Ngô Ngụy xếp thành hàng ngay bên cạnh người Tần, cũng chuẩn bị triệt binh trở về!

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có Việt nhân luống cuống tay chân! Việt hầu thấy ba nước đều chuẩn bị rút lui, cũng ban bố mệnh lệnh cả đội lui về. Cho dù phát ra mệnh lệnh, tim của hần lại trống rỗng tới cực điểm! Bởi vì, vừa rồi hần đã phát ra công kích với Sở nhân! Bởi vì, lúc này Sở Nhược Vương đang âm thầm, như sói đói theo dõi hần!

Việt hầu đột nhiên phát hiện, bởi vì người Tần đột ngột lỗ hện, mình và quốc gia của mình, đã lâm vào giữa khốn cảnh cực độ! Vừa rồi khi giao chiến, bọn họ đã giết không ít Sở nhân! Sở Nhược Vương hoàn toàn có thể dùng cơ kia công kích Việt Quốc! Doanh Thu này, hần rõ ràng đã ước hẹn với mình, nhưng vì hần đột nhiên lỗ hện, Việt Quốc nhỏ nhỏ của ta liền vạn kiếp bất phục sao? Giờ khắc này, Việt hầu thực sự muốn nuốt sống Doanh Thu.

Doanh Thu lúc này, lại bề bộn nhiều việc, hơn nữa tâm tư nặng nề, hần hoàn toàn không để ý đến phản ứng của các quốc gia chư hầu, cũng không có tinh lực đi để ý. Sau khi tất cả đã xếp đặt tốt, người Tần chuẩn bị xuất phát thì sắc trời đã tối. Vô số cây đuốc cháy hừng hực chiếu sáng toàn bộ bầu trời đêm. Bầu trời bao la đỏ au, ánh đuốc bay phất phới, còn có người Tần xếp thành đội ngũ chỉnh tề chuẩn bị rời đi, khiến cho cánh đồng hoang vu rộng lớn này có thêm một phần sắc thái khác thường.

Doanh Thập Tam cười trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống đám quân tốt, trong ngọn lửa hùng hực, hần lần lượt nhìn từng gương mặt trẻ tuổi mà trầm mặc. Một cái ý niệm xuất hiện ở trong đầu của hần: ta có ba mươi lăm vạn tinh binh, cho dù phụ hần còn sống cũng ta cũng không e ngại, huống chi là hiện tại? Doanh Chiêu a Doanh Chiêu, ngay cả việc giết cha đại nghịch bất đạo này người cũng có thể làm ra, lúc này, ta sẽ khiến người chết không có chỗ chôn thân! Hần nghĩ đến đây, đột nhiên hùng tâm nổi lên. Trong sự chú ý của hơn mười vạn người, chỉ thấy đầu Doanh Thu ngửa đầu lên, cất tiếng cười to, “Ha ha ha ha. . . .”

Tiếng cười trào dâng cao vút của hần vang lên thật lâu không dứt, truyền ra xa xa trong trời đêm. Gần trăm vạn người hai mắt nhìn nhau, bọn họ vô cùng khó hiểu, bị vây trong hoàn cảnh bị động như vậy, Doanh Thu Doanh Thập Tam này tại sao còn cười vui đến vậy?

Ngay lúc tiếng cười “Ha ha ha ha” của Doanh Thu truyền ra xa xa thì đồng thời, đột nhiên, từ một đầu kia của cánh đồng hoang vu cũng truyền đến một trận tiếng cười to “Ha ha ha ha”. Doanh Thu cả kinh, hần dừng cười, quay đầu nhìn về phía hơn một dặm sau cánh đồng hoang, giờ khắc này, nơi đó đứng chừng trăm Sở nhân. Mà giục ngựa đứng ở giữa chính là Sở Nhược.

Sở Nhược còn đang cười to, tiếng cười của hần vô cùng vui mừng. Sau một lúc cười dài, Sở Nhược dừng tiếng cười lại, hai mắt hần như điện nhìn chằm chằm Doanh Thập Tam mặt không chút thay đổi, vẻ mặt vui mừng, cao giọng nói: “Doanh Thu! Người liên hợp năm nước, định mang trăm vạn quân diệt Sở quốc ta, bây giờ thì thế nào?”

Doanh Thu cười lạnh nói: “Bất quá là tạm thời tha cho người một mạng mà thôi, đường đường Sở Vương cư nhiên đắc ý đến như thế!”

Doanh Thu vừa nói xong, Sở Nhược liền cười híp mắt nhìn Doanh Thu chằm chằm, ha ha cười nói: “Tạm thời tha ta một mạng? Ha ha ha, buồn cười, thật sự là buồn cười! Buồn cười quá! Xem ra Doanh Thập Tam điện hạ không biết một chuyện a.”

Hần kéo dài giọng, chậm chậm nói đến đây, sau đó cất cao giọng, lạnh lạnh kêu lên: “Năm nước phạm Sở, ngày trăm vạn đại quân đến, Điền Công Tôn Nhạc phụng mệnh dịch dung đi sứ!”

“Điền Công Tôn Nhạc phụng mệnh dịch dung đi sứ!”

“Điền Công Tôn nhạc phụng mệnh dịch dung đi sứ!!” Trong trời đêm, vô số tiếng vọng không ngừng truyền đến, không ngừng lao thẳng vào màng tai Doanh Thu! Khuôn mặt tuấn tú của Doanh Thu xanh mét, hai mắt mở thật lớn, vẻ mặt không dám tin nhìn chằm chằm Sở Nhược Vương.

Nhược Vương thấy được sự kinh ngạc của hần, lại ha ha cười to, sang sảng nói: “Khuyên Hàn triệt binh, làm cho Tần binh tự lui! Ai dồ! Tần Thập Tam điện hạ luôn tự cho bản thân mình là người tài, nhưng cũng bị Điền Công Tôn Nhạc trên đũa trong lòng bàn tay thôi! Doanh Thu a Doanh Thu, quốc sĩ như Điền công đủ sức đủ tài để có được thiên hạ, điện hạ nghĩ có đúng không?”

Nhược Vương nói tới đây, lại cười lên ha ha. Tiếng cười của hần vang tận mây xanh, truyền ra xa xa. Được núi kêu cốc ứng, sắc mặt Doanh Thu càng ngày càng xanh, mà sắc mặt thống soái ba nước Ngô Ngụy Việt cũng là thoát xanh thoát trắng.

“Ha ha ha ha! Các người nghĩ Điền công bất quá là một phụ nhân, cũng không chịu dùng nài, kết quả nài một phụ nhân lại có thể chống đỡ trăm vạn đại quân! Nàng, một phụ nhân lại có thể dời mây lấp bể, ha ha ha ha. Có kẻ sĩ, được thiên hạ, tiếc rằng người ngu không biết!” Trong tiếng cười lớn, Nhược Vương giục ngựa xoay người quay về, hần vừa động, hộ vệ bên cạnh hần cũng đồng loạt trở về. Trong bóng đêm, thân ảnh của hần càng đi càng xa, nhưng tiếng cười của hần vẫn quanh quẩn bên tai mọi người như cũ.

223. Chương 223: Một Lời

Doanh Thập Tam vẫn không nhúc nhích đưa mắt nhìn Nhược Vương càng đi càng xa, trên gương mặt tuần nhã hiện lên một chút thần sắc phức tạp. Nhìn chân trời tối như mực kia, trước mắt hắt đường như xuất hiện gương mặt dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần của Diên Công Tôn Nhạc.

Dần dần, gương mặt thanh tú như đóa Phù Dung trên bầu trời bao la đen sẫm kia khẽ mỉm cười, ôn nhu như mặt nước. Nếu trong cặp mắt nàng không hàm chứa sự thông tuệ, chỉ sợ ai cũng sẽ không biết nữ tử này đáng sợ đến nhường nào? Chậm rãi, chậm rãi, khóe miệng của hắc giương lên hiện ra một nụ cười yếu ớt, Doanh Thập Tam nhẹ nhàng cười, thấp giọng nói: “Tôn Nhạc? Thật không ngờ ta thua ở trong tay nàng! Sớm biết như thế, sớm biết như thế, ai!”

Sớm biết như thế, sợ là có dùng đến sức mạnh hắc cũng sẽ giữ Tôn Nhạc ở bên người? Nữ tử tài trí đáng sợ kia, kỳ thật có rất nhiều nhược điểm, chỉ cần khéo lợi dụng, hoàn toàn có thể giữ nàng ở bên cạnh. Thế gian này, ngoại trừ nữ tử như thế, liệu có nữ nhân nào xứng làm vương hậu của mình?

Nhược Vương mang theo chừng trăm kiêu khách như gió xoáy lao đi, trên vùng đất hắc ám, chừng trăm cây đuốc sáng bừng trong trời đêm, hô ứng cùng quần tinh trên bầu trời âm đạm. Gió vũ vũ thổi tới, thổi ngoại bào trên thân mọi người bay phất phới. Chạy một khắc đồng hồ, Sở quân đã trở về gần tới trận doanh. Văn Lương chạy bên cạnh, nghiêng đầu nhìn Nhược Vương, trong gió đêm, mái tóc đen thật dài của hắc bị gió thổi lên, trên gương mặt tuần lãng tuổi trẻ kia là vẻ thần nhiên ưu thương.

Văn Lương giục ngựa tới gần một chút, nhin không được hỏi: “ Vì sao cuối cùng bệ hạ lại nói như thế?” Tại sao hắc phải khiến cho Tôn cô nương nổi danh như thế? Hiện tại Tôn cô nương bị các quốc gia căm ghét, chỉ có thể ở lại Sở quốc không phải là rất hoàn hảo sao? Tại sao hắc lại nói ra những lời như vậy? Những lời đó truyền ra, chỉ sợ chư hầu trong thiên hạ sẽ không bao giờ cự tuyệt Diên Công Tôn Nhạc ngoài cửa nữa. Như vậy thật sự có lợi cho Sở quốc sao?

Ngọn lửa đỏ rực chiếu vào mặt bên của Nhược Vương. Chiếu lên gương mặt sáng tối bất định khiến nó có một chút chua xót, một chút tang thương. Nhược Vương cười khổ một tiếng, chuyển đầu nhìn về phía Văn Lương, trong bóng đêm, hai mắt của hắc thâm trầm như nửa đêm, “ Văn Lương, có điều người không biết, tỷ tỷ của ta, nàng có tâm tư lánh đời chạy trốn.”

Nhược Vương cúi đầu, mang theo sự vô lực, “ Văn Lương, ta thực sợ hãi. Ta sợ hãi chuyện lần này xong rồi, nàng sẽ cách ta mà đi, sẽ đi đến một nơi ta tìm không ra. Sở dĩ ta nói những lời này, đó là muốn cho thế nhân càng thêm kính trọng, ngưỡng mộ nàng đồng thời đều muốn thu dùng nàng. Nếu tỷ tỷ không hề bị các nước căm ghét, người nói nàng có thể không ẩn cư nữa hay không? Cho dù nàng đến Tề quốc, đến Tần quốc, chỉ cần nàng còn xuất hiện trên thế gian, ta sẽ luôn luôn mong nhớ nàng, hơn nữa ta sẽ luôn có biện pháp khiến nàng lại an tâm đứng ở bên cạnh ta, làm nữ nhân của ta.”

Nói xong lời cuối cùng thì trong giọng nói của hắc tăng thêm một phần kiên định, một phần ngoan độc! Tình cảm của Nhược Vương dành cho Tôn Nhạc, vẫn là cực kỳ kính trọng, cũng không dám mạo phạm, nhưng Nhược Vương bây giờ, trong giọng nói kia đã có sự âm tàn! Giọng nói của Nhược Vương rất lãnh đạm, lẳng lặng lưu chuyển trong gió đêm. Lời nói của hắc rất bình tĩnh bình tĩnh giống như không có nửa điểm phập phồng, nhưng Văn Lương nghe nghe, không biết vì sao lòng lại hơi chua xót. Hắc quay đầu nhìn thiếu niên vốn nên bừng bừng hăng hái này, thầm nghĩ: một chữ tình, mà thay đổi cả một con người! May thay, thế gian này chỉ có một Tôn Nhạc!

Chỉ chớp lát trăm kỵ liền đến doanh trại Sở quốc. Chúng Sở nhân nhìn thấy bệ hạ quay lại, đều giục ngựa tới gần. Một tướng quân mặt đen râu quai nón xông qua mọi người, dẫn đầu tới gần Nhược Vương hỏi: “Bệ hạ, liên quân lui bước, chúng ta quay về Dĩnh thành sao?”

Nhược Vương nhắc tay lên, ra lệnh toàn đội dừng lại. Hắc ngẩng đầu lên, hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm chúng tướng, cùng với Sở tốt phía sau chúng tướng cũng đang nhìn về hướng chính mình. Hắc nhìn thật sự cẩn thận, hai mắt của hắc quét từ trái qua phải, từ phải qua trái. Dần dần, ánh mắt của hắc âm tàn, từ từ nói: “Chư vị, hôm nay là người phương nào phạm Đại Sở ta, giết Sở nhân ta?”

Chúng thần đồng thời ngẩn ra, bọn họ mở to mắt nhìn nhược Vương, mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó. Nhược Vương cười lạnh lùng, đột nhiên cất cao giọng, lớn tiếng quát: “Đại Sở ta có ba mươi vạn tinh binh,

há lại để cho người ta muốn đến liền đến, muốn lui liền lui sao? Há lại để cho người ta muốn giết liền giết, muốn khi dễ liền khi dễ? Hôm nay Việt phạm Sở nhân ta, giết Sở nhân ta, sỉ nhục như thế, ta tất phải báo thù!”

Khi Nhược Vương nói đến năm chữ “Ta tất phải báo thù!” thì tay phải vung cao, quát lên: “Như thế nào?”

Chúng thần đồng thời rùng mình, đồng loạt kêu lên: “Ta tất phải báo thù!”

“Nói quá nhỏ!”

Mấy nghìn người đồng thời căng cổ họng, đỏ hồng mắt kêu lên: “Ta tất phải báo thù!” Dần dần, càng ngày càng nhiều Sở nhân kêu lên: “Ta tất phải báo thù!” Sau đó, toàn bộ trong trời đất là tiếng hét phẫn nộ của hơn mười vạn Sở nhân, “Ta tất phải báo thù!”

“Nguy Truân!”

“Có mặt tướng!”

“Người làm soái, mang mười vạn đại quân cánh trái đi ngăn chặn Việt nhân, để cho toàn bộ bọn chúng chôn thây ở Sở!”

“Dạ!”

“Thương Ly!”

“Có mặt tướng!”

“Người làm đại tướng quân, dẫn bảy vạn đại quân cánh phải theo hướng Đông thâm nhập Việt quốc!”

“Dạ!”

“Trang Kiếu!”

“Có mặt tướng!”

“Ta phong người làm đại tướng quân, dẫn bảy vạn đại quân phổ thông từ hướng Nam xâm nhập Việt!”

“Dạ!”

Hai mắt Nhược Vương như điện quét mắt nhìn chúng Sở nhân tâm thần kích động. Nhắc đầu, lớn tiếng quát: “Sở nhân ta đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể để Việt nhân yếu ớt tùy ý khi dễ? Lúc này, các người tiêu diệt Đại Việt đi! Biến ngàn dặm lãnh thổ Việt Quốc thành lãnh địa của Đại Sở ta!”

Chúng tướng nhiệt huyết sôi trào, chồm tề đáp: “Dạ!” Chúng quân cũng nhiệt huyết sôi trào, hơn mười vạn Sở tốt chồm tề đáp: “Dạ!”

Đột nhiên, tay phải Văn Lương vung lên cao, kêu lớn: “Sở Vương oai hùng!” Ba vạn Sở nhân đồng thời reo hò “Sở Vương oai hùng!” Liên quân còn chưa đi xa, bọn họ nghe được trong trời đêm truyền đến tiếng reo hò kinh thiên động địa này, đồng loạt dừng chân một chút, quay đầu nhìn về phía ánh lửa bập bùng như sao. Nhìn nhìn, trên mặt của bọn họ đồng thời hiện lên một chút thần sắc lo lắng.

Sau khi Sở Nhược Vương phát ra mệnh lệnh, chúng quân liền bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ. Nhược Vương phỏng chừng đã đến lúc liên quân đã tách ra, chuẩn bị tự về nước thì Sở nhân bắt đầu di chuyển! Sở nhân vừa động, đó là thế vạn quân lôi đình! Đại quân hai mươi tư vạn tinh nhuệ chia làm ba đường đồng thời xuất phát, trong bụi mù cuốn cuộn, tấn công Việt quốc yếu ớt, diện tích quốc thổ còn không bằng một phần hai Sở quốc!

Ngay khi Sở Nhược Vương vây công Việt quốc thì Tín Văn Vương vốn nên quay về Ngô cũng dẫn đại quân Ngô quốc, từ phía Tây vượt biên xâm nhập. Trong thời gian ngắn, Việt Quốc phía Bắc bị Sở vây công, phía Tây lại bị hàng xóm Ngô quốc tập kích, hai bên liên thủ công kích, đại quân liên tiếp bại lui, bất quá một tháng liền mất rất nhiều thành! Nguy mất nước đã như lửa sém đến lông mày!

Mà lúc này, Doanh Thu vốn định chạy về trước khi Doanh Chiêu được lập thành Tần hầu nhưng dù sao cũng chậm một bước, khi hắn đuổi tới Hàm Dương thì Doanh Chiêu đã được Chu thiên tử thừa nhận, trở thành tân Tần hầu. Dưới cơn tức giận, Doanh Thu dẫn ba mươi vạn Tần Quân bao vây thành Hàm Dương,

hướng thiên hạ tuyên bố hành vi vô sỉ giết cha đoạt vị của Doanh Chiêu! Một mặt phái sứ giả kháng nghị với Chu thiên tử, một mặt hướng thiên hạ tuyên bố sẽ dùng binh lực đoạt lại vị trí Tần hầu vốn thuộc về mình.

Nhưng mà, mặc dù Doanh Thu nói rất son sắt, nhưng chung quy hắn không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy Tần hầu trước đã bị Doanh Chiêu làm hại. Hơn nữa lúc này, chuyện Việt Quốc bị Ngô Sở liên thủ giáp công truyền đến. Phải biết rằng sở dĩ Việt gặp phải khốn cảnh như thế, nguyên nhân là bởi vì tin lời mà Doanh Thu nói, cùng hắn ước hẹn phạm Sở, cũng phụng mệnh đi trước đánh Sở! Việt hầu là Doanh Thu hẹn đến, nhưng khi Việt nhân đánh Sở, người Tần chẳng những không xuất binh tương trợ, còn lui binh về nước, làm cho Việt Quốc nhỏ nhỏ ngay mặt nhận hết lửa giận của Đại Sở. Hành vi bực này, chính là bội bạc!

Hành động của Doanh Thu ở Việt Quốc được lan truyền ra, làm cho thế nhân tin rằng Doanh Thu thực sự là một tên tiểu nhân bội bạc, hắn chẳng những là kẻ bội bạc, còn vu oan cho huynh trưởng, định cưỡng đoạt vương vị, đủ loại hành vi như thế, dần dần khiến cho Doanh Thu bị đạo nghĩa khiển trách nặng nề! Càng ngày càng có nhiều hiền sĩ thóa mạ! Bởi vậy, tuy Doanh Thu có bốn mươi vạn hùng binh, nhắc tay là bắt được thành Hàm Dương, lại vì bị cả nước chỉ trích hoài nghi mà lâm vào khốn cảnh.

Nếu Doanh Thu chỉ muốn làm chư hầu một phương bình thường, có lẽ sẽ không để những lời chỉ trích thóa mạ này vào mắt, nhưng hắn lại muốn làm bá chủ, muốn nhất thống thiên hạ, dưới tình huống như vậy, hắn vạn lần không thể để ỉn lâm vào ác danh bất tín bất nghĩa bất trung bất hiếu. Lúc này, đánh hạ thành Hàm Dương đã là thứ yếu, đại đa số tinh lực của Doanh Thu đều dùng vào việc văn hồi thanh danh của mình. Mà Tần quốc cũng vì bên trong có Tần hầu Doanh Chiêu, bên ngoài có vương tử cường thế Doanh Thu mà lâm vào giữa một mảnh hỗn loạn.

Kèm theo nội loạn của Tần quốc, là danh tiếng của Điền Công Tôn Nhạc. Cơ hồ chỉ trong một đêm, người trong thiên hạ đều biết nàng là người ra tay ngăn chặn chuyện năm nước phạt Sở lần này. Thuyết phục Hàn binh rút lui, cùng Ngô Ngụy ước hẹn không phạm Sở trước, sau đó làm cho Tần binh tự lui, đủ loại hành vi, đều là chuyện kinh thế hãi tục!

Lúc trước, nàng đùa bốn Đại Triệu trong lòng bàn tay, người Triệu lấy toàn lực của một quốc gia tiến hành trả thù nàng, kết quả đó là bị đánh cho lụn bại không dậy nổi! Nàng hai phiên cứu Sở, một phen cứu Tề, đều khiến cho thiên hạ chấn động! Còn có, không phải Việt Quốc bất kính với nàng sao? Việt hầu không nguyện ý cho nàng vào thành sao, còn ba phen mấy bận đuổi nàng đi, thậm chí Việt Vương tử còn muốn lấy đầu của nàng lấy lòng người Triệu sao? Hiện tại thì tốt rồi, nàng chỉ nhẹ nhàng bâng quơ vung tay lên, thậm chí không có cố ý làm chuyện gì với Việt nhân, liền làm cho Việt Quốc gặp phải tình cảnh bị hai nước Ngô Sở giáp công, sắp bị tận diệt đến nơi!

Không ai có thể nghĩ đến, Điền Công Tôn Nhạc không đi du thuyết Việt Quốc, cái gì cũng không làm, cư nhiên là dành cho Việt nhân một kích trí mệnh! Nghịch tặc như Sở Nhục, được nàng tương trợ liền hai lần thoát đại nạn, càng lúc càng mạnh. Mà Tần Triệu nước lớn như vậy, đối địch với nàng lại khiến thực lực của một nước suy yếu, lâm vào giữa nội loạn! Nữ tử như vậy, tài trí như vậy, thực quá đáng sợ!

Thanh danh của Tôn Nhạc càng ngày càng vang, càng ngày càng khiến thế nhân lưu truyền, kính sợ. Nhưng bất đồng với sự liệu của Nhục Vương, chư hầu càng biết Tôn Nhạc gây nên, càng phòng bị nàng hơn là thường thức, dù sao quan hệ của nàng cùng Sở quốc quá mức thâm hậu, rất khó cố gắng cho quốc gia bọn họ.

Theo thanh danh nàng đại chấn, tình cảnh của Doanh Thập Tam lại khá hơn một chút. Bởi vì Sở Nhục Vương đã chính mồm nói ra, “Điền Công Tôn Nhạc làm cho Tần binh tự lui”. Nàng đã làm chuyện gì, cư nhiên làm cho Tần binh tự lui? Chẳng lẽ, Tần hầu băng hà, Tần hầu đương nhiệm kế vị đều có liên quan đến nàng? Bất tri bất giác, ngôn luận thế nhân bắt đầu nghiêng về hướng Doanh Thập Tam. Điểm này, khi nói ra câu nói kia Sở Nhục thật sự không ngờ tới.

224. Chương 224: Hai Loại Tâm Tư

Ngay lúc người trong thiên hạ suy đoán, cảm khái vì Tôn Nhạc thì Sở quân lấy xu thế mạnh mẽ, giống như cuồng phong cán quét vào đất Việt, không đến hai tháng, đã liên tục đoạt được tám tòa thành trì! Chuyện làm Việt Quốc càng thêm sợ hãi đó là Ngô nhân cũng không chịu thua, thường thường phái binh đi sau cường đoạt, cũng giành được hai tòa thành trì của Việt Quốc.

Trong Sở Vương cung. “Bệ hạ, hiền sĩ thông thuộc nước Tần theo Điền công đi sứ đã trở lại.” Nhược Vương đang đọc kỹ thẻ tre, nghe vậy ngẩn ra, bút lông trong tay rung rung rớt xuống, vài giọt mực nước văng trên thẻ trúc. Hắn chậm chậm buông bút lông, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn thái giám vừa bẩm báo, thấp giọng hỏi: “Còn ai lưu lại không?”

Thái giám kia sững sốt, trả lời: “Đã không còn.” Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, thân hình Nhược Vương đang ngồi ngay ngắn trên sập không khỏi chao nghiêng một cái. Hắn khó khăn nhắm mắt lại, thật lâu vẫn không nói gì. Thái giám cẩn thận liếc trộm Nhược Vương một cái, thấp giọng nói: “Bệ hạ, bọn họ có việc cầu kiến, nói Điền công có một vật muốn giao tận tay cho bệ hạ!”

“Có một vật muốn giao tận tay ta?” Nhược Vương nở nụ cười, hắn mới cười hai tiếng, tiếng cười liền ngừng bật, đúng là cười không nổi nữa. Hắn cúi đầu, lẩm bẩm: “Trước khi vào Tần thì phải tất cả kiểm khách Sở quốc trở về, lúc này cư nhiên ngay cả hai Sở nhân cuối cùng cũng không để lại. Tỷ tỷ a tỷ tỷ, tỷ đúng là ngay cả Sở quốc cũng không có ý định trở về sao? Tỷ, tỷ muốn chạy đi đâu?”

Giọng nói của hắn khàn khàn, còn có chút cay đắng. Tự nhủ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy ngực truyền đến một trận buồn đau! Nỗi buồn đau kia lấp kín trái tim hắn, làm cho hắn thực sự thở không nổi. Nhược Vương vươn tay gắt gao che ngực, cúi đầu thở dốc. Thái giám kia thấy vậy, không khỏi thất thanh kêu lên: “Bệ hạ, bệ hạ, ngài có sao không?”

Nhược Vương phát phát tay, cắt ngang tiếng hét chói tai của hắn. Hắn nhắm hai mắt lại, thấp giọng hỏi: “Thức tử rồi đi mấy ngày rồi?”

Thái giám không biết vì cái gì hắn đột nhiên nhắc tới Thức tử, đầu tiên là ngẩn ra, lập tức trả lời: “Đã rời đi hơn tháng.”

“Đã hơn tháng sao, ta nhớ được, hắn nói là Ngô hầu ời, xin ta phải kiểm khách hộ vệ sau đó rời đi. Lúc ấy ta vội vàng bố trí tác chiến tấn công Việt quốc, cũng không suy nghĩ sâu xa. Xem ra, không phải Ngô hầu ời, mà là hắn và tỷ tỷ đã sớm có ước định a!” Nhược Vương nói tới đây, không khỏi ho khan. Hắn mới ho khan hai tiếng, thái giám tỷ nữ đứng hầu ở góc điện đều tiến lên. Nhược Vương lại phát phát tay, ngăn cản bọn họ tới gần.

Hai tay của hắn bám lấy mép sập, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm phía trước, không động đậy cũng không nói chuyện. Không biết qua bao lâu, tiếng nói trầm thấp của Nhược Vương truyền ra, “Truyền hai vị hiền sĩ tinh thông Tần sự tiến vào.”

“Dạ!”

Tiếng bước chân vang lên, chỉ chớp lát, hai hiền sĩ đi vào phòng, bọn họ hướng Nhược Vương thi lễ thật sâu, cao giọng kêu lên: “Hạ thần tham kiến bệ hạ!”

Nhược Vương không nhìn về phía bọn họ, cũng không có nhẹ lời miễn lễ, hắn thấp giọng nói: “Đặt vật Điền công giao lên trên sập, đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Một vật được cẩn thận để lên sập trước người Nhược Vương, sau đó, tiếng bước chân lặng lẽ đi ra ngoài, chỉ chớp lát, trong phòng lại im lặng như lúc ban đầu. Nhược Vương vẫn không nhúc nhích, hắn mất thật lớn khí lực mới khiến cho chính mình nhìn về phía hộp đồng trên sập. Hắn thẳng tắp nhìn vật kia chằm chằm, sau khi hô hấp vài cái thật sâu, vươn tay cầm lấy hộp đồng, tay hắn đưa ra rất chậm, còn mơ hồ hơi run run.

Khi đụng tới hộp đồng thì hắn hít thở sâu vài cái, nhắm mắt lại yên lặng lẩm bẩm vài câu, sau đó mới cầm lấy hộp đồng đến trước mặt mình. Hộp đồng đã được phong kín, Nhược Vương thông thả cởi bỏ niêm

phong, lại thông thả xuất ra thẻ tre bên trong. Thẻ tre chỉ có một quyển, khi Nhược Vương cầm vào tay lại cảm thấy nặng ngàn cân. Hắn chậm rãi cầm lấy, lại chậm rãi đặt ở trên sập mở ra. Sau đó, hai mắt hắn nhắm nghiền, liên tục thở dài ba ngậm, hắn mới quyết đoán mở hai mắt ra, cúi đầu, nhìn về phía thẻ tre!

Đây chỉ là một thẻ tre, nhưng động tác của hắn từ đầu tới cuối đều gian nan giống như đánh một hồi chiến dịch. Thẻ tre rất dài, trên mặt ít nhất cũng phải hai ngàn chữ. Thẻ tre dài như vậy, hắn chỉ liếc mắt hai ba cái liền xem xong rồi. Nhược Vương cười ngửa xem hoa liếc mắt một cái quét đến cuối cùng, bỗng đứng, hai tay của hắn vung lên, “Rầm” một tiếng ném thẻ tre xuống đất, cất tiếng cười to. “Ha ha ha ha” tiếng cười kia truyền ra xa xa, sau đó lại dần theo tiếng khóc.

Đột nhiên, tiếng cười diên cuồng của Nhược Vương đình chỉ! Lập tức, hắn căng cổ họng lớn tiếng quát: “Người tới, truyền đại phu!”

“Dạ!”

“Truyền mệnh lệnh của cô, lập tức bắt Thúc tử về!”

“Dạ!”

“Chậm đã!”

Tiếng nói của Nhược Vương đột nhiên ngừng một chút, trầm vài phần, “Lần trước Ngô sứ mời Thúc tử đến, hắn có thể đồng ý ngay tại chỗ không?”

“Dạ không!”

“Trong đội ngũ đưa Thúc Tử rời khỏi Sở thì có Ngô nhân đi theo không?”

“Dạ không!”

Nhược Vương cười lạnh, “Xem ra là thuật che mắt. Thúc tử không phải đi Ngô. Bất quá người hộ tống hắn là người của Sở Nhược ta, lập tức đi tìm hiểu phương hướng bọn họ rời đi, nhanh chóng truy kích, nhất định phải lưu Thúc tử lại!”

“Dạ!”

Nhược Vương thì thầm nói: “Cơ Ngũ bắt quá mới đi hơn tháng, không chừng chưa hội hợp với tỷ tỷ, không chừng mới đi được nửa đường, Ngô quốc không thể đi, Việt Quốc đại loạn tỷ tỷ cũng sẽ không muốn Cơ Ngũ đi, Tần quốc nội loạn cũng sẽ không đi, còn lại, chỉ có Ngụy cùng Hàn. Sở xa Ngụy gần với Hàn, hắn là Ngụy không thể nghi ngờ! Mau mau hạ lệnh, trọng điểm là truy kích theo phương hướng Ngụy Quốc!”

“Dạ!”

Ngô hầu rất vui vẻ, bất quá chỉ hai tháng, hắn liền đi theo phía sau Sở quốc chiếm hai tòa thành trì của Việt! Mà Sở nhân lại sắp tiêu diệt Đại Việt, Việt Quốc sắp bị diệt tới nơi rồi!

“Bệ hạ, bệ hạ!” Tín Văn Vương vội vã xông tới, thịt béo trên mặt không ngừng nhúc nhích. Ngô hầu đang ôm lấy mỹ cơ lấy miệng mớm rượu cũng rùng mình, vươn tay đẩy mỹ cơ trong lòng ra, quay đầu hỏi: “Chuyện gì mà lại khẩn trương như thế?”

“Bẩm bệ hạ! Sở nhân đột nhiên thu binh rồi!”

“Cái gì?” Hai mắt Ngô hầu mở thật lớn, kinh hãi nói, “Nói rõ hơn đi.”

Tín Văn Vương nở nụ cười khổ, hắn đưa tay áo lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Bệ hạ, Sở nhân thu binh rồi! Tám tòa thành trì bọn họ công hãm cũng không có ai trông giữ, tùy ý Việt nhân thu hồi!”

“Đây, đây, đây là có chuyện gì?” Trên gương mặt trong gầy trắng lộ ra xanh đen của Ngô hầu vừa tức tới lại khó hiểu. Sở nhân thu binh thì không sao cả, nhưng đã không có bọn họ, Ngô nhân cũng không thể đi theo phía sau tổng tiền được nữa. Bởi vì Ngô nhân xuất binh vô cớ a! Thời gian trước đi theo sau lưng Sở tấn công Việt quốc, nhưng mà vẫn nói cho thế nhân là “Sớm đã ước hẹn với Sở”.

Ngay cả người Tần cũng thấy Điền Công Tôn Nhạc từ trong Ngô cung đi ra ngoài, cái có “Sớm đã ước hẹn với Sở” này thật sự là quá mức hoàn mỹ. Ngô quốc vì việc này còn đi đàm phán với Sở Vương một phen,

Sở Vương cũng không có ý phản đối. Kỳ thật, nếu như không có Sở quốc, Ngô quốc cũng có thể tìm được có đánh Việt, nhưng hiện tại hấn đã dùng cơ này, thì không thể nửa đường lại viện có khác.

Tín Văn Vương cau mày, thở dài một tiếng, “Nghe nói là Sở Nhược Vương ngày đêm ho khan, bệnh nặng không dậy nổi!” Ngô hầu vốn cực kỳ khó chịu sau khi nghe được câu này, bỗng an tĩnh lại. Hấn chậm rãi đứng dậy, hai mắt sáng trong suốt nhìn Tín Văn Vương.

Tín Văn Vương tất nhiên là biết bệ hạ nhà mình đang suy nghĩ gì, hấn nghiêng tới hướng Ngô hầu một chút, thấp giọng nói: “Thần đã phái người đi Sở quốc dò xét!”

Chuyện Sở Nhược Vương đột nhiên bệnh nặng, như một trận gió truyền khắp thiên hạ. Cơ hồ là trong vòng một đêm, các nước liền kề Sở bắt đầu rục rịch. May mắn duy nhất là, nước mạnh như Tần lại vì nội loạn mà bất lực.

Trong một mảnh sân bình thường tại Nghiệp thành Ngụy quốc. Sân này thật sự rất bình thường, nhà gỗ một màu, cây cối dày đặc, bất kể là nhìn từ bên ngoài hay là xem từ bên trong đều không có chút thu hút nào. Nếu quả thật muốn tìm điểm đặc biệt..., thì chính là trong sân này rất ít thấy thị tỳ, ngẫu nhiên nhìn qua đều là một ít kiếm khách. Giờ khắc này, trong mảnh sân cực kỳ bình thường này có một cô gái dịu dàng tú lệ đang ngồi, một đầu tóc đen của thiếu nữ tùy ý buông xõa trên bờ vai, trên gương mặt nàng trắng như tuyết mang một nụ cười yếu ớt.

Người thiếu nữ này chính là Tôn Nhạc chưa dịch dung. Tôn Nhạc mặc thâm y màu hồng nhạt, trên vạt áo thật dài còn thêu đầy hoa Phù Dung. Nàng cúi đầu, chuyên chú thêu hoa lan trên một kiện trường bào tuyết trắng. Động tác đâm kim của nàng như cầm kiếm, giơ lên cao cao, mạnh mẽ đâm xuống, sau đó xả ra một đường chỉ xiêu xiêu vẹo vẹo. Hoa lan thêu được hơn phân nửa rồi, hoa này nhìn từ xa là đoá hoa, nhìn gần là một đồng lộn xộn.

Đây không phải là chuyện khiến người ta phiền lòng, khiến người ta phiền lòng nhất là, Tôn Nhạc hoàn toàn không cảm giác được tay nghề của mình rất kém cỏi, nàng làm không biết mệt, tính ra nàng thêu hoa đã gần hai tháng. Thành tích chiến đấu hăng hái liên tục hai tháng, đó là sáu kiện trường bào tuyết trắng làm từ tơ lụa thượng đẳng phía sau nàng, ở cổ tay áo cùng vạt áo mỗi một kiện trường bào, đều thêu mấy đoá hoa lan xiêu xiêu vẹo vẹo này.

Đây là một loại cảm giác rất thống khổ, ít ra thì Trần Lập nghĩ như vậy, theo hấn nhận xét, nếu như Tôn Nhạc muốn thêu hoa chơi, hoàn toàn không cần thêu trên áo bào trắng, trọng yếu nhất là, nàng hoàn toàn không nên thêu trên áo bào để Thúc tử mặc! Vô lực đưa tay áo lên trước mắt che che, Trần Lập bước đi đến hướng Tôn Nhạc.

Hấn đến gần, sau đó chần chờ một chút, mới trầm giọng nói: “Điền công, Thúc tử đã rời khỏi Sở, mới vừa vào Ngụy cảnh, còn cách Nghiệp thành ba mươi ngày lộ trình!”

“Tốt!” Tôn Nhạc cười cười, khoe miệng khe cong, hai mắt sáng trong suốt nhìn về phía Trần Lập nói: “Có thể phái người làm bộ như giặc cướp đến đánh lén hấn không?”

“Đêm nay ta tự mình đi, việc này vạn lần không thể có sơ suất gì!”

Tôn Nhạc gật gật đầu, khe cười nói: “Tốt! Nhớ rõ phải đánh lén ở ngoài Nghiệp thành, cần phải làm cho thiên hạ chấn động!”

Trần Lập nghiêm nghị chấp tay trước ngực đồng ý. Sau khi đồng ý, hấn len lén nhìn về phía kim thêu trong tay Tôn Nhạc, chần chờ một lát rồi nói: “Ta nghĩ Điền công cảm thể tre hơn xa cảm kim thêu!” Hấn đây là khuyên can một cách uyển chuyển. Tôn Nhạc theo ánh mắt của hấn nhìn về phía trường bào tuyết trắng trong tay, hai mắt khoáy hoạt cong lên, cười tủm tỉm nói: “Người có điều không biết, từ lần đầu gặp Cơ Lương thì Tôn Nhạc đã cảm thấy Cơ Lương mặc áo bào trắng là anh tuấn nhất.”

Mi tâm Trần Lập nhảy lên, trầm giọng kéo dài hơi nói: “Điền công, ý ta là kim thêu, không phải là áo bào trắng!” Hấn nói đến hai chữ kim thêu thì cổ ý tăng thêm ngữ điệu, cũng nói thật chậm.

Tôn Nhạc lại cười híp mắt nói: “Trần Lập, ý ta là Cơ Lương mặc áo bào trắng rất đẹp, mặc áo ta thêu thêm hoa lan càng đẹp hơn!”

Trần Lập nghe vậy hai mắt tròn trắng, sau một lúc lâu lúng ta lúng túng, thực sự là không nhả ra được chữ nào nữa. Mà lúc này, Tôn Nhạc lại cúi đầu xuống, chuyên chú dùng động tác quơ kiếm kia tiếp tục đâm kim xuống!

Trần Lập nhìn nhìn hai mắt đột nhiên ngửa ngáy, vội vàng dùng tay áo ngăn trở ánh mắt, lui về phía sau. Hắn vừa rời khỏi hai bước, lại không cam lòng mà bước trở về, ho khan một tiếng rồi nói: “Điền công là người có đại tài, có một số việc bảo người hầu làm là được.” Hắn đúng là chưa hết hy vọng, còn muốn khuyên Tôn Nhạc đừng thù hoa nữa.

Tôn Nhạc ngẩng đầu lên, hai mắt nhẹ nhàng tò mò đánh giá Trần Lập, sau một lúc lâu nàng mở miệng hỏi: “Sao Trần công lại rồi rãnh như thế?” Trần Lập lại ghen hòng. Hắn ho khan một tiếng, thở dài: “Đúng là không biết nhìn người!”

Sau khi ném ra bốn chữ này, Trần Lập quăng cho Tôn Nhạc một cái liếc mắt coi thường, xoay người bước đi. Tôn Nhạc nhìn bóng lưng hắn rời đi, chép miệng, cúi đầu nhìn về phía hoa lan trong tay, nhìn nhìn, nàng đem hoa này gior lên ngắm nghía dưới ánh mặt trời, sau đó lại đưa đưa xa ra một chút.

Sau khi xem xét một lúc, Tôn Nhạc lắc lắc đầu thì thào nói: “Rõ ràng thù rất đẹp, Trần Lập này không tí thẩm mỹ nào!” Sau khi từ trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ khinh thường, nàng lại cúi đầu chuyên chú thù.

225. Chương 225: Phát Dương Thành

Trần Lập đi ra ngoài không lâu, một trận tiếng bước chân liền vội vàng đi vào trong sân. Cũng không biết vì sao, tiếng bước chân kia lại dừng ngoài cửa viện. Người tới ở cửa bồi hồi thật lâu, vẫn không quyết định được là vào hay không vào, Tôn Nhạc thính lực cực kỳ linh mẫn nên chịu không nổi. Nàng thanh giọng nói: “Vào đi!”

“Dạ!” Đi vào là một kiếm khách bình thường, hắn đi đến trước mặt Tôn Nhạc, hai tay chấp lại, chần chờ một chút rồi nói: “Điền công, Nghiệp thành lan truyền một tin đồn.”

”Hửm?” Tôn Nhạc cảm thấy tò mò, nàng buông kim thù trong tay ra, giương mắt nhìn về phía người tới. Nàng chỉ đưa mắt nhìn, liền phát hiện sắc mặt kiếm khách này vẫn mang theo sự do dự như cũ, nàng nhíu mày, không biết tại sao, trong lòng hơi sốt ruột.

Tôn Nhạc vọt đứng lên, hỏi: “Chuyện gì?”

Môi kiếm khách giật giật, vừa định nói, tiếng quát của Trần Lập đã từ bên ngoài truyền vào, “Nam Khâu!”

Kiếm khách Nam Khâu lập tức ngậm miệng lại, quay đầu nhìn về phía Trần Lập. Sắc mặt Tôn Nhạc lúc này hơi ngưng trọng, nàng nhìn chăm chăm Trần Lập từng bước đi vào, nhìn hắn không chớp mắt hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Trần Lập trừng mắt liếc nhìn Nam Khâu một cái, hướng Tôn Nhạc chấp tay trước ngực, cúi đầu, trầm giọng nói: “Phổ phường đồn đãi, Sở Vương lâm bệnh không dậy nổi!”

“Cái gì?” Tôn Nhạc kinh hãi, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần nháy mắt trở nên trắng bệch, môi nàng giật giật, không dám tin nói: “Chuyện đó không có khả năng! Hắn trẻ tuổi như vậy, vừa rồi cũng không có ra chiến trường, làm sao hắn có thể bỗng nhiên lâm bệnh nặng được?”

Trần Lập cúi đầu nói: “Trên phố phường, thật sự có lời đồn đãi như thế truyền ra.” Tôn Nhạc gắt gao nhìn Trần Lập chăm chăm, nàng trừng mắt nhìn hắn khấn trương như vậy, còn vô cùng nghiêm túc tựa hồ muốn từ trên mặt của hắn tìm được chứng cứ hắn đang nói láo, nhưng mà, dưới ánh nhìn chăm chú của nàng, sắc mặt Trần Lập vẫn như cũ. Xem ra không phải là nói giỡn rồi!

Thân mình Tôn Nhạc quơ quơ, lui về phía sau nửa bước, nàng vươn tay vỗ về cái trán. Che giấu sự hoảng sợ dâng trào trong đôi mắt. Qua một lúc lâu sau, Tôn Nhạc mới khàn giọng hỏi: “Lời đồn đãi nói như thế nào? Sở Vương bị bệnh gì?”

Trần Lập lo lắng nhìn nàng, môi giật giật, ra khỏi cổ họng lại là một tiếng thở dài, “Chỉ nói là Nhược Vương đột nhiên bệnh nặng, nằm trên giường không dậy nổi, sống chết khó liệu.”

Dừng một chút, hắn còn nói thêm: ” Ngô Sở vốn đánh Việt, Sở quân đã đánh hạ tám thành Việt quốc. Nhưng Sở Nhược đột nhiên bệnh nặng, khẩn cấp ra lệnh cho chư quân lui về. Không còn cách nào, Sở nhân đành phải buông tha cho tám tòa thành trì đã tới tay, khai hoàn về nước.”

Hắn nói tới đây, nhìn sắc mặt Tôn Nhạc càng lúc càng trắng bệch, thấy nàng loạng choạng giống như đứng không nổi, nhin không được nhẹ giọng an ủi: “ Lờn đồn đãi trên phố phường, không đáng tin, Điền công đừng quá lo!” Tay Tôn Nhạc vắn vớ về cái trán như cũ, lại không thấy nàng đáp lời, cũng không có động tác gì. Đến một lát sau, Tôn Nhạc mới cúi đầu hỏi: “Nhược Vương bị bệnh gì?”

Trần Lập lắc đầu nói: “Không biết.”

Tôn Nhạc chậm rãi, chậm rãi buông cái tay trên trán xuống, tay nàng vừa để xuống, Trần Lập liền phát hiện trong sóng mắt nhẹ nhàng của nàng ngân ngấn nước mắt. Trần Lập trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tôn Nhạc vẻ mặt bi thương hoảng loạn, môi giật giật, muốn an ủi nàng vài câu, lại không biết nói cái gì cho tốt.

Tôn Nhạc chống lại ánh mắt đồng tình của bọn họ, khoe miệng giật giật, cúi đầu phân phó: “Lập tức chuẩn bị một chút, ta và các người cùng lên đường một thể!”

Trần Lập ngẩn ra, kêu lên: “Điền công, người?”

Tôn Nhạc khoát khoát tay, khàn khàn nói: “Không cần nhiều lời, thân thể Nhược nhi mạnh khỏe như vậy, ta thật sự không thể tin tưởng hắn lại bệnh nặng không dậy nổi. Ta và các người cùng đi đón Cơ Lương, trên đường đi cũng có thể nghe ngóng một chút!”

“Dạ!” Chúng kiếm khách đi theo Tôn Nhạc lâu ngày, biết tính cách mạnh mẽ dứt khoát của nàng, liền lập tức đi chuẩn bị. Không quá một canh giờ, tất cả mọi người đã chuẩn bị tốt. Trần Lập vốn mang hơn phân nửa số người đi tiếp Cơ Ngũ, nhưng bây giờ Tôn Nhạc cũng cùng đồng hành rồi, bọn họ tập hợp tất cả mọi người lại, cùng nhau chạy ra khỏi Nghiệp thành.

Rời khỏi Nghiệp thành thì Tôn Nhạc lại dịch dung ình, mặc thâm y vào. Đoàn xe vừa ra khỏi Nghiệp thành, trời liền tối đen, mọi người lập tức châm đuốc, ở sau mỗi chiếc xe ngựa đâm hai cây. Ánh đuốc hừng hực thiêu đốt, theo xe ngựa phi nhanh mà vù vù rung động. Buổi tối hôm nay, một vòng trăng tròn chiếu sáng trên bầu trời, ánh lên vùng đất một mảnh trắng bạc.

Tôn Nhạc vén rèm xe lên, nhìn phương xa tối đen mờ mịt, bất tri bất giác, trong lòng buồn đau không thôi, nước mắt lại doanh tròn:“Nhược nhi, đệ còn phải hoàn thành sự nghiệp thống trị thiên thu, nên trăm ngàn lần không thể thật sự bị bệnh! Vạn nghìn lần không thể thật sự bị bệnh!” Nghĩ đi nghĩ lại, hai hàng nước mắt từ trên gò má trắng như tuyết của nàng chảy xuống.

Trần Lập giục ngựa theo sát xe ngựa của nàng mà đi, thấy bộ dáng Tôn Nhạc như thế, âm thầm thở dài một hơi, thầm nghĩ: Thúc tử khó khăn lắm mới chờ đến ngày hôm nay a! Chẳng lẽ chỉ là một giấc mộng mà thôi? Đoàn xe vững vàng đi tới, quan đạo dài dằng dặc, hai bên đều là cánh đồng hoang vu, quanh Nghiệp thành từ trước đến nay đều là nơi đạo tặc hoành hành, hiếm có người đi lại vào ban đêm. Đoàn người Tôn Nhạc đi ở trên quan đạo thật lâu cũng không gặp được nửa bóng người.

Mọi người đi thẳng đến khuya, ánh trăng nằm giữa bầu trời, Trần Lập mới ra lệnh hạ trại nghỉ ngơi. Sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau trời vừa sáng đoàn xe lại lên đường. Nghiệp thành cách tòa thành gần nhất chừng trăm dặm, đội ngũ ngày đi đêm chạy rất cuộc đi tới trong thành kia. Hơi nghỉ ngơi hồi phục, lại khẩn cấp chạy đi. Ngày đêm khiên trì như thế, rốt cuộc vào buổi trưa ngày thứ mười mặt trời đã lên cao đoàn xe chỉ cách Phất Dương thành Ngụy quốc vẹn vẹn ba mươi dặm.

Phất Dương thành chỉ là một tòa thành trì cỡ trung, nơi này giao thông cực kỳ phát đạt, bất kể là đi Sở hay là đi Hàn, đi Tần cũng phải đi ngang qua đây, bởi vậy cực kỳ phồn hoa. Mọi người theo lộ trình mà tính, Cơ Ngũ hẳn là đã đến thành này. Cho dù chưa có đến, chậm nhất hai ngày cũng sẽ gặp nhau thành này.

Bởi vậy đám người Tôn Nhạc chuẩn bị nghỉ chân ở Phất Dương thành, đợi Cơ Ngũ đến. Xe ngựa chạy nhanh về hướng Phất Dương thành. Lúc đoàn xe chỉ còn cách Phất Dương thành vẹn vẹn hai mươi dặm,

từng đợt tiếng kêu ồn ào náo động mơ hồ truyền vào trong tai mọi người! Đoàn xe đến gần thêm vài dặm nữa, mọi người đã hoàn toàn xác định phía trước truyền đến thật sự là tiếng kêu! Trần Lập nhanh chóng quay đầu lại, nhìn Tôn Nhạc. Lúc này, Tôn Nhạc cũng ngẩng đầu nhìn hắn. Bốn mắt đụng vào nhau, Trần Lập trầm giọng nói: “Điền công, phía trước có người chém giết!”

Quả nhiên không có nghe lầm! Mi tâm Tôn Nhạc nhảy dựng, nàng nhìn con đường bị ngọn núi ngăn trở phía trước, nói: “Ra roi thúc ngựa!”

“Dạ!” Tôn Nhạc vừa truyền mệnh lệnh xuống, đám ngựa chiến nhất thời hí dài một tiếng, sải vó chạy băng băng về phía trước. Lúc này, bất kể là Tôn Nhạc hay là Trần Lập, cũng đều lo lắng không yên: không phải là Ngũ công tử chứ?

Đặc biệt là Tôn Nhạc, trong nháy mắt này nàng nghĩ tới rất nhiều, rất nhiều tình huống đáng sợ, lòng nàng co thắt lại, một loại sợ hãi nói không nên lời chiếm cứ trái tim của nàng! Lộ trình hai mươi dặm, dùng tốc độ tối đa mà chạy bất quá chỉ mất một khắc đồng hồ. Chỉ chốc lát, đám người Tôn Nhạc liền thấy được cửa thành Phát dương, cũng thấy được cửa thành đóng chặt, cùng với tiếng hò hét và tiếng binh khí va chạm từ trong thành truyền ra!

“Mau, tăng tốc đi tới!”

“Dạ!” Đoàn xe lại gia tốc một lần nữa, bánh xe bốc bụi mù cuộn cuộn bay lên tận trời, nhào vào trong mũi miệng Tôn Nhạc. Nhưng lúc này toàn bộ tinh thần nàng đều đang lắng nghe động tĩnh từ trong thành truyền đến, mặc cho tro bụi xông đến khiến nước mắt chảy ròng ròng vẫn không chớp. Trong nháy mắt, đoàn xe liền vọt tới cửa thành. Trần Lập giục ngựa tiến lên, lớn tiếng quát: “Mở cửa thành ra ——” tiếng quát này của hắn, được rót đầy nội lực, thật sự là vang tận mây xanh.

Chỉ chốc lát, trên đầu thành một tên quân sĩ vươn đầu ra, hắn liếc nhìn Trần Lập, căng cổ họng kêu lên: “Các người là ai?”

Hai mắt Trần Lập tròn trừng, quát: “Người vào thành! Tại sao lại đóng cửa thành?”

Quân sĩ kia co đầu lại, nhìn thoáng qua đám người Tôn Nhạc, sau khi nói xong hai câu, lại đưa mắt nhìn Trần Lập, tiếp theo cái gì cũng không nói liền chuồn mất! Trần Lập cắn chặt răng, quay đầu nhìn về phía Tôn Nhạc. Đúng lúc này, bên trong truyền đến một tiếng quát, tiếng quát kia sắc nhọn, rõ ràng giọng nói này là của Sở nhân!

“Thảm, đích thị là Ngũ công tử bị tập kích ở trong thành rồi!”

Trần Lập vội vàng quay đầu nhìn Tôn Nhạc, kêu lên: “Điền công, cửa thành không chịu mở ra, phải làm sao bây giờ?”

Tôn Nhạc lắng nghe một chút, mi tâm lại nhảy dựng, nàng nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Người dùng nội lực hét to: Người Ngụy định giết Thúc tử trong Phát Dương thành ư?” Tôn Nhạc cũng không chắc Sở nhân đang chém giết ở trong thành nhất định là đội ngũ của Cơ Ngũ, nhưng thời gian cùng địa điểm quá mức trùng hợp, nàng buộc lòng phải ra chiêu này.

Trần Lập rung mình, cao giọng đáp: “Dạ!” Hắn quay đầu, hít sâu một hơi, căng cổ họng lớn tiếng quát: “Người Ngụy định giết Thúc tử trong Phát Dương thành ư?” Trần Lập công phu cực cao, nội lực thâm hậu, hắn vừa hét một tiếng này ra, nhất thời liền kinh thiên động địa, vách núi bốn phía không ngừng mà truyền đi truyền lại ‘giết Thúc tử trong Phát Dương thành ư’.

Tiếng kêu của hắn, chẳng những truyền khắp Phát Dương thành, còn làm cho chung quanh hơn mười dặm đều có thể nghe được rõ ràng. Tiếng quát này vừa ra, tiếng hò hét trong thành liền dừng lại! Cơ hồ là ngay lập tức, một trận tiếng hoan hô của Sở nhân từ trong thành truyền ra. Trong tiếng hoan hô này, Tôn Nhạc nghe được rất rõ ràng, “Viện binh đến đây, viện binh đến đây!”

Trên đầu thành, lại xuất hiện vài quân sĩ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, sau khi đánh giá đoàn xe Tôn Nhạc vài lần, một người trung niên vươn đầu ra quát: “Người dưới thành tại sao lại nói vậy? Bốn thành chủ đóng cửa thành chính là vì bảo hộ Thúc tử!”

Hắn quát xong những lời này, gật gật đầu với một kiếm khách bên cạnh. Kiếm khách kia lập tức tiến lên mấy bước, dùng giọng nói đã rót nội lực vào quát lên: “Dưới thành là ai? Hãy xưng tên ra!”

Vừa nghe đến phải xưng tên, Trần Lập liền do dự. Dựa theo quy củ, bọn họ nhất định phải báo tên thật. Có câu đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Nhưng Trần Lập cũng biết, tình huống của Tôn Nhạc không giống người thường, việc này nên để nàng quyết định thì hơn. Tôn Nhạc chống lại ánh mắt của hắn, liền hơi gật đầu. Gật đầu xong, nàng lùi về trong xe ngựa, nhìn gương đồng tẩy lớp dịch dung trên mặt đi, lúc này, bên ngoài cũng truyền đến tiếng Trần Lập quát to: “Người tới là Điền Công Tôn Nhạc! Còn không mau mau mở cửa nghênh đón!”

Điền Công Tôn Nhạc? Là Điền Công Tôn Nhạc? Đám người trên đầu thành cả kinh, lao xao nghị luận. Thành chủ kia do dự một hồi, chần chờ quát: “Mở cửa thành!”

“Mở cửa thành ——” trong tiếng hô, cửa thành Phất Dương “Ken —— két” mở ra. Cửa thành vừa mở, hai đám người ở giữa ngã tư đường giương cung bạt kiếm đồng loạt nhìn về phía đám người Tôn Nhạc. Phất Dương thành chủ vội vàng từ trên đầu thành chạy xuống, hắn vừa đi về phía Tôn Nhạc vừa cười ha ha, “Điền Công Tôn Nhạc đến đây, thật sự là vinh hạnh của thành Phất Dương! Ha ha ha.”

226. Chương 226: Tôn Nhạc Phản Ứng

Đoàn xe chậm rãi chạy tới hướng cửa thành. Tôn Nhạc vén rèm xe lên, lộ ra dung nhan dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần của nàng. Sóng mắt nàng như nước, nhảy qua một đám người đang đánh giá nghị luận, vội vàng nhìn vào trong hai đội kiếm khách đang giương cung bạt kiếm kia tìm kiếm thân ảnh quen thuộc của Cơ Ngũ.

Vì sao nhìn không tới? Trái tim Tôn Nhạc lập tức nhảy tới cổ họng! Mặc kệ Cơ Ngũ đi tới chỗ nào, đều là một vầng trăng sáng loá mắt nhất, vì sao nàng liếc mắt một cái lại nhìn không thấy hắn? Ngay khi Tôn Nhạc lo lắng nhìn xung quanh thì Không Dương thành chủ đã cười ha ha chặn tầm mắt của nàng, gương mặt béo phì của hắn nở nụ cười quyến rũ, trong ánh mắt đục ngầu chứa đựng nhiệt tình, “Điền công là người mà thế nhân khen không dứt miệng a! Hôm nay có thể được gặp người, thực là vinh hạnh của bản nhân!”

Lúc này, xe ngựa Tôn Nhạc đã chạy đến cửa thành. Tôn Nhạc liếc Không Dương thành chủ một cái, được Trần Lập đỡ nhảy xuống xe ngựa. Nàng quay đầu nhìn Không Dương thành chủ đang đánh giá mình từ trên xuống dưới, dần dần vẻ mặt ảm đạm cười lạnh một tiếng, cũng không nói câu nào liền lướt qua hắn vọt tới giữa đám kiếm khách Sở quốc.

Kiếm khách Sở quốc ước chừng hai trăm người, Tôn Nhạc vừa tiến lên, đánh giá mọi nơi một lượt liền vội vàng kêu lên: “Thúc tử đâu?”

”Tôn Nhạc ——” một tiếng kêu vui mừng thanh nhã từ bên cạnh vang lên. Tiếng kêu vừa mới lọt vào tai, Tôn Nhạc còn chưa thấy rõ thân ảnh Cơ Ngũ, lòng của nàng đã đột nhiên buông lỏng, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi ngay đó.

Cơ Ngũ vội vàng chạy từ trong tử lâu ra. Bước ra, vạt áo ngoại bào của hắn còn lỏng lẻo tòng teng bên hông, hiển nhiên là vừa mới khoác vào. Hắn nhanh chóng vọt tới trước mặt Tôn Nhạc, vươn tay liền ôm chặt lấy nàng. Tôn Nhạc cũng gắt gao ôm hắn, nàng nhắm mắt lại, cúi đầu nói: “May mắn chàng không có việc gì! May mắn chàng không có việc gì!”

Trần Lập đánh giá chúng kiếm khách Sở quốc xung quanh, bỗng nhiên cười lạnh nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trong ánh mắt hắn hiện lên một chút sát khí, trên gương mặt thanh tú đầy vẻ tức giận, quát: “Các người định làm chuyện gì với Thúc tử?”

Tôn Nhạc nghe vậy cả kinh. Nàng nhanh chóng đẩy Cơ Ngũ ra, đánh giá hấn từ trên xuống dưới. Ngoại bào của Cơ Ngũ là màu đen, đúng rồi! Vì sao bên cổ của hấn có một vết đỏ? Theo dấu vết mà suy đoán thì đây là đạo dấu vết do một con dao nhỏ lưu lại! Tôn Nhạc đánh giá một lát, quay đầu nhìn về phía chúng Sở nhân. Ánh mắt của nàng quét đến đâu, chúng Sở nhân đều cúi đầu tránh đi.

Tôn Nhạc giận tái mặt, lại ngẩng đầu nhìn đám kiếm khách đối diện. Những kiếm khách đó một người nàng cũng không biết. Tôn Nhạc xoay người, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm bọn người này, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cơ Ngũ ở bên cạnh nhẹ giọng giải thích: “Tối hôm qua có một đám Sở nhân đến đây, bọn họ nói Sở Vương có việc gấp ời, còn nói nàng đã ở Sở quốc. Ta không tin, kiên quyết muốn đi Nghiệp thành, kiên trì đến sáng nay thì bọn họ thả ta ra. Nhưng thật không ngờ, bọn họ lại thừa dịp ta chưa chuẩn bị đánh choáng váng ta, ý đồ muốn ép ta nhập Sở. Vừa rồi, bọn người kia đến đây, cũng không biết tại sao Sở nhân liền đối kháng với bọn họ.”

Tôn Nhạc gật gật đầu, nàng liếc mắt nhìn Không Dương thành chủ một cái, lạnh lùng hỏi: “Cửa thành đóng từ khi nào?”

Một kiếm khách Sở quốc thấp giọng trả lời: “Chúng ta mới vừa giao thủ với thích khách, cửa thành liền đóng chặt lại.”

Tôn Nhạc hoàn toàn rõ ràng rồi. Nàng nhìn chằm chằm đám thích khách gấp hai lần Sở nhân, lại liếc mắt nhìn chúng quân sĩ ở sau lưng thành chủ, bỗng nhiên cười lạnh lùng. Trong tiếng cười, Tôn Nhạc chậm rãi quay đầu nhìn Không Dương thành chủ, thần nhiên nói: “Thành chủ đại nhân rất uy phong! Đang ở Ngụy, lại cầu kết nước khác mưu hại Thúc tử!”

“Oanh!!” Tôn Nhạc vừa phun lời này ra, thân hình mập mạp của Không Dương thành chủ đột nhiên nhoáng lên một cái! Mà lúc này, hai mắt đám người Trần Lập thì trừng tròn xoe!

“Người, người ngậm máu phun người!” Không Dương thành chủ khó thở, ngón tay hấn run rẩy chỉ Tôn Nhạc, lắp bắp, phần nộ kêu lên: “Điền công là danh sĩ đương thời, sao lại vu oan cho người khác như vậy?”

Tôn Nhạc lạnh lùng theo dõi hấn, cười cười, nói: “Phải không? Thành chủ đóng chặt cửa thành, mang theo hai ngàn quân sĩ, mỗi người đều giơ mâu mang nỏ!”

Nàng nói tới đây, thấy Không Dương thành chủ vội vàng lau mồ hôi định phân giải, liền cất cao giọng, quát ầm ỉ: “Nếu công muốn cứu Thúc tử, làm gì phải đóng cửa thành, xua phụ lão đi?”

Đám người Trần Lập nghe Tôn Nhạc nói liền nhìn chung quanh, đúng là, toàn bộ ngã tư đường đều vắng vẻ, ngoại trừ thích khách chính là quân sĩ, lại nhìn không thấy một dân chúng nào! Tôn Nhạc quát lên: “Nếu công muốn cứu Thúc tử, đám thích khách này sao dám không ngại quân sĩ phía sau công, lại dám ngang nhiên càn rỡ cướp giết ở trong thành?”

Tôn Nhạc vừa quát như vậy, sắc mặt Không Dương thành chủ đại biến. Trong nháy mắt, mặt hấn hiện lên vẻ dữ tợn! Nhìn thấy biểu tình hấn như thế, Tôn Nhạc vội vàng quát: “Chế trụ hấn!”

Ba chữ vừa ra khỏi miệng nàng, thân hình Trần Lập chợt lóe, cả người bay ra như quỷ mỵ. Trước mắt mọi người đột nhiên lóe lên một cái, thân ảnh của hấn liền biến mất, vừa định thần lại thì thấy trường kiếm của hấn đã kề trên cổ Không Dương thành chủ!

Biến hóa này rất là đột nhiên, ra ngoài dự liệu của mọi người! Trần Lập cùng Tôn Nhạc phối hợp lâu ngày, sớm đã ăn ý mười phần. Bởi vậy, hai người này đúng là không cho Không Dương thành chủ cơ hội ra lệnh, đã chế trụ hấn! Hàn kiếm bên gáy lạnh buốt tận xương, sắc mặt Không Dương thành chủ vừa mới nãy còn dữ tợn nháy mắt đã trắng bệch! Lúc này, hai đùi hấn run run, trên gương mặt béo phì mồ hôi lạnh như mưa. Mồm heo thật dày run rẩy, muốn mở miệng cầu tình, cũng định thay mình phân giải, nhưng hấn thực sự quá khẩn trương, quá sợ hãi, đúng là một chữ cũng nói không được.

Tôn Nhạc xoay đầu lại lại trừng đám thích khách hướng đối diện. Nhìn chằm chằm một hồi, nàng đột nhiên nói: “Các người là người Tần!”

Tôn Nhạc nói những lời này thực sự rất đột ngột, hơn nữa thập phần quyết đoán! Lời của nàng vừa rơi xuống, hơn ba trăm thích khách đồng thời biến sắc. Bất quá thủ lĩnh của bọn hắn, một kẻ mang chòm râu quai nón lại cười lạnh nói: “Nói hươu nói vượn!”

Tôn Nhạc không cần giải thích cho hắn, nàng chỉ định thử, nhưng sắc mặt những người này đã nói cho nàng biết, nghi ngờ của nàng tuyệt đối không sai! Bởi vậy, nàng cười âm trầm, còn nói thêm: “Là Doanh Thập Tam phái các người tới chứ gì? Quả nhiên là tiểu nhân mưu quyền soán vị, bội bạc âm hiểm, thậm chí ngay cả Thúc tử cũng muốn giết!”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, sắc mặt mọi người đồng loạt đại biến! Mưu quyền soán vị, bội bạc âm hiểm phân lượng tám chữ này tuyệt không nhẹ a, chẳng những không nhẹ, hơn nữa còn rất nặng, nặng đến trước nay chưa từng có! Có thể tưởng tượng, những lời này rơi vào trong tai thế nhân thì sẽ đáng sợ đến bậc nào! Sắc mặt bọn thích khách đồng loạt đại biến, trong ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tôn Nhạc cũng đầy sát khí.

Bất quá, những người này hiển nhiên cũng không phải là người quyết đoán kiên quyết, tuy rằng động sát cơ, nhưng vẫn không biết có nên hành động hay không! Trong khi bọn họ do dự, Tôn Nhạc chuyển hướng quát một Sở nhân: “Gõ vang chiêng trống lên!”

“A? Dạ, dạ!” Miệng hắn đáp lời, nhưng động tác vẫn rất luống cuống.

Tôn Nhạc cả giận nói: “Trên đầu thành chắc chắn có trống!”

“Dạ, dạ!” Kiếm khách kia nghe vậy vội vàng lao đi như một con thỏ, chỉ chốc lát liền bò lên trên tường thành! Nàng muốn làm gì? Tất cả mọi người đều hoảng hốt. Lúc này Không Dương thành chủ lấp bắp mở miệng, “Điền công, đây là Không Dương thành, công không thể ngang ngược như vậy!”

Lời của hắn vừa rơi xuống, thích khách râu quai nón kia cũng tỉnh táo lại, hắn vội vàng quát: “Giết nàng! Giết các nàng!”

“Dạ!” Chúng thích khách đồng thời đồng ý, trường kiếm liền vọt tới hướng Tôn Nhạc. Tên râu quai nón kia tiếp tục chuyển hướng quát đám quân sĩ Không Dương thành: “Thất thần làm gì? Bắn chết nàng! Bắn chết nữ nhân đề tiện này!”

Tiếng thét ra lệnh vang lên, nhưng không ai trả lời, tất cả quân sĩ đều nhìn về phía thành chủ của bọn họ. Mà Không Dương thành chủ đã bị Trần Lập kẻ kiếm lên cổ, hắn nào dám phối hợp? Ngay khi chúng thích khách ừn ừ tấn công về phía Tôn Nhạc, chúng Sở nhân giằng trận, trực diện chống đỡ thì một trận tiếng trống kinh thiên động địa từ trên tường thành vang lên!

Thành trì lúc này, triệu tập dân chúng phần lớn đều dựa vào tiếng trống. Tiếng trống triệu tập kia gõ như thế nào, mỗi người đều biết. Bởi vậy, tiếng trống triệu tập trên đầu thành vừa vang lên, cơ hồ chỉ trong chớp mắt, tiếng ồn ào náo động, tiếng kêu la, tiếng bước chân liên tiếp vang lên, trong nháy mắt, vô số phụ lão từ trong nhà đi ra, dòng người trào ra như nước lũ! Đám đông bắt đầu khởi động, đảo mắt đã thành sông.

Chúng thích khách giật mình, bọn họ đột nhiên phát hiện, tất cả hành vi của mình đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa! Bởi vậy, bất tri bất giác bọn họ lui về phía sau, kiếm bọn họ chém ra cũng không có sát khí.

Không Dương thành chủ là một người thông minh, lúc này hắn đã biết Tôn Nhạc muốn làm cái gì. Hai chân của hắn mềm nhũn, cả người tê liệt ngã xuống. Dân chúng lao ra phía trước, thấy một màn giương cung bạt kiếm như vậy thì ngẩn ra theo bản năng. Nhưng mà, tiếng trống triệu tập vẫn còn đang vang lên! Người phía sau còn muốn xông về trước.

Từng đợt rồi lại từng đợt dòng người vọt tới cửa thành, không còn cách nào, người phía trước chỉ có thể tiếp tục vọt tới trước. Dân chúng càng ngày càng nhiều, Sở nhân cũng lạng lẽ thoái lui. Chúng thích khách lúc này đều nhìn về phía người trung niên râu quai nón kia, bộ dạng không biết làm như thế nào cho phải. Trong nháy mắt, cửa thành liền tụ tập mấy ngàn dân chúng, hơn nữa, phía sau cần không ngừng gia tăng, gia tăng.

Tôn Nhạc quay đầu đi, ôn nhu cười với Cơ Ngũ. Sóng mắt nàng như nước, nụ cười này nhu tình vô hạn. Cơ Ngũ vừa nhìn trong lòng ấm áp, không khỏi cũng cười theo. Trong khi mỉm cười, hắn không chú ý tới

việc mình đang bị Tôn Nhạc nắm tay đi lên đầu thành. (Myu: Ngũ ca, số phận bị vợ dắt mũi của anh đã định :))

Tôn Nhạc nắm tay Cơ Ngũ, hai thân ảnh gắn bó bên nhau, thảnh thơi đi về hướng tường thành giống như đi trong sân vắng. Ngay lúc này, cảnh tượng hai người nói cười vui vẻ, nhìn nhau nhu tình, thật đúng là cực kỳ cổ quái. Bất tri bất giác, tất cả mọi người đều xem đến choáng váng, bọn họ thật sự không biết đôi người ngọc này muốn làm gì, ngay cả tiếng bàn luận xôn xao cũng đình chỉ.

Khi Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ xuất hiện ở đầu tường thì một chút âm thanh cuối cùng cũng đình chỉ. Đây là một đôi người ngọc! Đây là một đôi người ngọc từ trên chín tầng trời hạ phàm! Nam thì vô cùng tuấn mỹ, trong trẻo nhưng lạnh lùng như mặt trăng, nữ dịu dàng mỹ lệ, khí chất hơn người. Bọn họ sống vai mà đứng, tựa như là vị thần trên bầu trời, căn bản không nên xuất hiện ở thế gian đục ngầu này! Bọn họ nhìn nhau cười thì cái loại ôn nhu và tình ý, cái loại siêu thoát khó có thể hình dung kia làm người ta phải ngẩn ngơ, quên cả hô hấp.

Tôn Nhạc đứng trên tường thành, lẳng lặng nhìn phụ lão thành Không Dương càng tụ tập càng nhiều. Tuy rằng người càng đến càng nhiều, nhưng toàn bộ tường thành vẫn vô cùng an tĩnh như cũ, lẳng yên không một tiếng động. Tất cả mọi người bị đôi người ngọc đứng trên đầu thành làm cho giật mình, xem đến ngây ngốc!

227. Chương 227: Thẻ Không Vấy Vùng Nửa

Tôn Nhạc xoay đầu lại nhìn Cơ Ngũ mỉm cười, gió thổi lên mái tóc của nàng, ánh nắng chiếu lên nụ cười sáng lạng của nàng, thực sự là phiêu nhiên như tiên!

Nàng xoay đầu lại, nhìn chúng phụ lão lặng ngắt như tờ, huy động nội lực, cao giọng quát: “Chư vị phụ lão, tiểu nữ là Điền Công Tôn Nhạc!”

Nàng vừa mới nói mấy chữ này, đám người đang xôn xao liền nổ tung. Thành Không Dương giao thông phát đạt, không ít hiền sĩ uyên bác vẫn thường lui tới đây. Bọn họ làm sao không rõ hàm nghĩa của bốn chữ ‘Điền Công Tôn Nhạc’ này? Đây là người lấy thân phụ nhân mà đi làm việc của trượng phu, thuyết phục chư hầu Điền Công Tôn Nhạc, là đối tượng thế nhân thích nói đến nhất. Bởi vì đây là một người chỉ trong truyền thuyết mới có a!

Hiện tại, Điền Công Tôn Nhạc đứng ở trước mắt mình, dịu dàng xinh đẹp tuyệt trần như thế, hình dáng như một quý nữ bình thường! Trong tiếng nghị luận ‘ong ong’, vô số cặp mắt phát ánh sáng khao khát, bọn họ gât gao nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, tinh tế quan sát từng cái biểu tình của nàng, chú ý đến mỗi một chi tiết trên thân thể nàng.

Phải biết rằng, những chi tiết này về sau đều là đề tài câu chuyện a. Tôn Nhạc thấy mọi người chậm rãi an tĩnh lại. Cười cười, quay đầu nhìn về Cơ Ngũ, lại cao giọng nói: “Trượng phu bên cạnh ta, chính là người tể rượu Tắc Hạ cung Thúc tử!”

‘Thúc tử?’ đám người lại ồn ào náo động. Phải biết rằng, Cơ Ngũ là chàng vạm vỡ mới vào thành, hẳn muốn gặp gỡ với Tôn Nhạc, nên khi tiến vào thập phần khiêm nhường. Hơn nữa Không Dương thành chủ vốn muốn một lưới bắt hết cả Cơ Ngũ lẫn mọi người bên cạnh hắn, liền có ý ngăn cách hắn tiếp xúc với người bên ngoài. Bởi vậy dân chúng thành Không Dương hoàn toàn không biết Thúc tử đến đây. Hóa ra đây chính là Thúc tử! Thúc tử thân phận siêu nhiên tể rượu ở Tắc Hạ cung, địa vị rất cao được đám quyền quý vương tôn kính ngưỡng. Nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, hắn nổi danh nhất, thật ra là nhờ danh xưng ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nam’!

Đám người sôi trào! Một nam một nữ trước mắt này, đều là trung tâm làm cho người ta hưng phấn, làm cho người ta chú ý. Chỉ nói về chuyện xưa của bọn hắn, liền đủ để thế nhân thêu dệt ra mười bảy mười tám cuộn thẻ tre. Người ở chỗ này, bất luận đầy tớ hay người buôn bán nhỏ, không có người nào chưa từng nghe qua truyền thuyết của hai người này! Quay mắt về phía ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Cơ Ngũ lẳng lặng đứng, hắn chỉ cần biết, Tôn Nhạc đang đứng ở bên cạnh mình, nàng đang nắm tay của mình. Về phần

nàng muốn nói gì, muốn làm chuyện gì, hần là sẽ không trông nom, cũng không muốn trông nom. Hần tin tưởng dù thế nào nàng sẽ an bài thỏa đáng hết thảy.

Biểu tình Tôn Nhạc thần nhiên nhìn chúng phụ lão, chờ bọn hần yên tĩnh lại. Yên tĩnh rồi, nàng mới lại cao giọng quát: “Có lẽ, chư vị phụ lão đã biết chúng ta là ai!”

Nàng nói tới đây cười lạnh, quay đầu nhìn Không Dương thành chủ bị trường kiếm của Trần Lập chỉ vào. Tay phải chỉ hần, lớn tiếng quát: “Chư vị phụ lão nhất định không biết! Ngay lúc vừa rồi, thành chủ của các vị thiếu chút nữa đã đẩy các vị vào chỗ chết!” Nàng nhìn chằm chằm Không Dương thành chủ, lạnh lạnh nói trong bầu không khí căm như hến: “Thành chủ của các vị, vừa rồi hần đóng cửa thành, liên hợp với người Tần, muốn đẩy Thúc tử vào chỗ chết!”

Sau khi ném mấy lời nặng ngàn cân này ra, Tôn Nhạc cất giọng, át tiếng kêu oan khàn khàn của Không Dương thành chủ, ầm ĩ quát: “Thúc tử địa vị cao quý, thế nhân đều kính phục! Nếu một vị đại nhân vật như vậy chết ở thành Không Dương, còn bị Không Dương thành chủ làm hại! Tin tức này vừa truyền ra, các nước có thể lấy cớ này tấn công Ngụy Quốc các vị! Đưa tới chiến hỏa cho Ngụy Quốc! Người của thành Không Dương sẽ bị cả nước Ngụy phỉ nhổ!”

Những lời này không phải Tôn Nhạc nói chuyện giật gân! Trên thực tế, nàng thậm chí không nói ra chuyện này, các dân chúng cũng hiểu được tầm nghiêm trọng của việc này! Thúc tử cũng không phải là người bình thường a! Ở thời đại này mà nói, mệnh trời thần quyền là niềm tin ăn sâu bén rễ trong lòng bọn hần, muốn lời cũng lời không đi! Mà Thúc tử chính là người phát ngôn ệnh trời thần quyền ở nhân gian! Một nhân vật như vậy quan trọng đến cỡ nào, không cần ai nói, dù là phụ lão không biết chữ cũng hiểu được!

Tiếng ồn ào náo động lại nổi lên bốn phía! Vô số ánh mắt thống hận, kinh ngạc, hoảng loạn đều tròng về hướng Không Dương thành chủ. Bỗng dưng, trong đám người truyền đến một tiếng hò hét, “Hần không phải người Ngụy chúng ta!”

“Đúng, hần không phải là người Ngụy ta! Hần muốn giết Thúc tử hại người Ngụy chúng ta!”

“Hần cũng không phải người thành Không Dương chúng ta!”

“Hần nhất định là người Tần! Nhất định là người Tần!”

Tiếng reo hò càng lúc càng lớn, dần dần mỗi người đều kích động bùng bùng. Mắt thấy chúng phụ lão bắt đầu chen đến đầu tường, thấy mọi người như đồng lửa bị châm ngòi bắt đầu thiêu đốt. Đột nhiên, giọng Trần Lập như tiếng sấm vang giữa mùa xuân, quát lên một tiếng “Đủ ——” Tiếng quát này vang dội như thể, vang lên bên tai mọi người. Mọi người chỉ cảm thấy trong tai là một mảnh ‘ong ong’, trái tim thỉnh thoảng nhảy loạn một trận, bất tri bất giác đều ngậm miệng, dừng bước!

Ánh mắt Tôn Nhạc như mũi tên đảo qua dân chúng, cao giọng nói: “Tôn Nhạc báo cho chư vị biết chuyện này, chính là không muốn để cho các vị bị che mắt! Về phần thành chủ này, hần dám can đảm mưu hại Thúc tử, thù này Tôn Nhạc tất báo!”

Nàng lạnh lùng ném ra những lời này, sau đó quay đầu nhìn về phía Trần Lập, từ từ phun ra ba chữ, “Giết hần đi!”

A? Mọi người mới vừa rồi còn phẫn nộ lập tức chấn kinh! Bọn họ vạn lần thật không ngờ Điền công thoát nhìn dịu dàng mỹ lệ này lại lớn mật như thế! Đây chính là người đứng đầu một thành a! Dù sao hần cũng là Ngụy Quốc Không Dương thành chủ mà! Nhưng mà, bất kể là Tôn Nhạc, hay là Cự Ngũ, vẫn là đám người Trần Lập, vẻ mặt đều thần nhiên. Chỉ có kia Không Dương thành chủ sợ đến sắc mặt trắng bệch, hần gào thét: “Tôn Nhạc, ta là người Ngụy, người không có quyền giết ta!”

Hần mới nói được tới đây, đồng tử liền đột nhiên mở rộng, mở rộng! Hần ngửa đầu, kinh hãi nhìn trường kiếm giơ lên cao trên không trung. Bỗng dưng, hai chân hần mềm nhũn, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, cút dài lênh láng, kêu thảm thiết: “Nhiều ——” chỉ có một chữ phun ra, trường kiếm của Trần Lập đã vung lên! Trong nháy mắt, đầu người rơi xuống đất, máu tươi ba thước!

Thân hình Trần Lập chợt lóe, tránh dòng máu phun ra như suối này. Sau đó hần khoanh tay, thần nhiên đi đến bên cạnh chúng Sở nhân, cùng mọi người giằng co với các thích khách! Mặc dù thích khách có ba trăm,

nhưng đám kiếm khách Sở nhân cộng thêm số Tôn Nhạc mang đến cũng không ít, trong đám thích khách không có Kiếm Sư. Hai bên đánh sau, bên Sở thực sự chiếm thế chủ động.

Đầu Không Dương thành chủ nhanh như chớp văng đi thật xa, trong đám người, một tiếng lại một tiếng thét chói tai cùng tiếng nôn mửa không dứt bên tai. Mà đám người Tôn Nhạc lại mặt không đổi sắc như cũ. Tay phải Tôn Nhạc vung lên, theo động tác này của nàng, Trần Lập lại quát chói tai ra tiếng, “Im lặng ——” như tiếng sấm vang, mọi người lại yên tĩnh.

Tôn Nhạc cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn về hướng chúng thích khách. Nhìn bọn hần chăm chăm, Tôn Nhạc quát: “Những thích khách kia “nàng dừng một chút, ngữ khí nặng thêm, “do Thập Tam vương tử Tần quốc, tên tiểu nhân mưu quyền soán vị, bội bạc kia phải tới! Hần kết giao với Không Dương thành chủ, ý muốn đem tội danh mưu hại Thúc tử đổ lên trên đầu người Ngụy, sau đó mượn cơ này tấn công Ngụy Quốc!” Khi nàng nói đến sáu chữ ‘mưu quyền soán vị, bội bạc’ thì cố ý dừng một chút, lại gần giọng mạnh hơn. Giọng Tôn Nhạc chậm lại, “Oan có đầu nợ có chủ, bọn họ chính là kiếm trong tay Doanh Thu, việc mưu sát Thúc tử, ta cũng không thanh toán với bọn họ.”

Tôn Nhạc vừa nói lời này ra, trong đám người ồn ào náo động mang theo vài tiếng phì cười mơ hồ. Ngay cả Trần Lập cũng nhin không được rất muốn cười: Thích khách Tần quốc nhiều như thế, giết bọn họ chúng ta cũng sẽ hao tổn hơn phân nửa. Điều công rõ ràng là không muốn tổn hao nhân thủ, lại nói êm tai như vậy. Bất quá, dù sao người hiểu được điểm này cũng là số ít, tuyệt đại đa số phụ lão chính là Tôn Nhạc nói cái gì, bọn họ nghe cái đó.

Mà Tôn Nhạc vừa nói những lời này ra, một đám thích khách giương cung bạt kiếm nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi. Người trung niên râu quai nón kia dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tôn Nhạc chăm chăm, sau đó dẫn mọi người đi ra cửa thành.

Tôn Nhạc nói tới đây, ánh mắt chuyển hướng một kiếm khách đứng bên trái mình. Kiếm khách kia vội vàng đến gần nàng, thấp giọng hỏi: “Điều công?”

Tôn Nhạc không đáp, mà từ cái hông của hần kéo một thanh trường kiếm ra. Tôn Nhạc giơ trường kiếm lên, ánh mặt trời chiếu xuyên qua thân kiếm, một tầng ánh sáng rực rỡ phản xạ trên mặt đất. Đây là một thanh kiếm đồng thau chất lượng bình thường. Tôn Nhạc đánh giá vài lần, sau đó ngẩng đầu nhìn mấy ngàn phụ lão, lại cất cao giọng, chậm rãi nói: “Tôn Nhạc ta bất quá là một phụ nhân,” so với vừa rồi, giọng nói của nàng ôn hòa hơn rất nhiều, “Khi còn bé gian nan, tìm mọi cách muốn sống, sau khi trưởng thành trở nên nổi bật, tranh hùng cùng trượng phu, có rất nhiều chỗ bất đắc dĩ.”

Tôn Nhạc vừa nói lời này, mọi người nhất thời ngẩn ra. Nữ tử này, mới vừa rồi còn giết chóc quyết đoán, khi lấy đầu trên cổ người ngay cả ánh mắt cũng không chớp, hiện tại còn những lời này làm gì? Không chỉ là người trong thành Không Dương, ngay cả đám người Trần Lập và chúng Sở nhân cũng đều choáng váng. Mà thích khách người Tần chuẩn bị bỏ chạy, nghe vậy cũng dừng lại nhìn nàng.

Ánh mắt Tôn Nhạc ôn hòa xẹt qua mặt mọi người, ngẩng đầu, nhìn núi xanh mơ hồ xa xa, mây trắng nhẹ bay, lại từ từ nói: “Tôn Nhạc từ khi còn bé, liền khát vọng sống cùng phu quân, trải qua những ngày bình thản an ổn.”

Lần này, Cơ Ngũ cũng giật mình, hần quay đầu si ngốc nhìn Tôn Nhạc. Tôn Nhạc gắt gao nắm tay hần, quay đầu cười với hần, lại nhìn về phía chúng phụ lão nói: “Nhưng thế sự khó liệu, Nhạc vận lần không ngờ có một ngày, lại đưa mình vào tình thế như vậy! Cho đến hôm nay, Nhạc vẫn khát vọng có thể cùng phu quân trông con sống qua ngày. Về phần nước nhà hưng vong, nghiệp lớn để vương, Nhạc hoàn toàn không hứng thú!”

Nàng lạnh lạnh nói đến đây, đột nhiên cầm đồng kiếm trong tay, sau đó, trước mặt mấy nghìn người, vưng kiếm chém xuống, nặng nề mà chém vào đầu tường “Keng ” một tiếng! Kiếm đồng này chất lượng bình thường, Tôn Nhạc lại dùng mười thành nội lực, cú chém này, làm kiếm đồng gãy đôi!

Tôn Nhạc giơ nửa thanh kiếm trong tay lên, mắt nhìn mọi người, cao giọng quát: “Tôn Nhạc trước mặt phụ lão Không dương, trước mặt trời cao thê! Từ nay về sau, Tôn Nhạc chỉ là một phụ nhân! Không hỏi quốc sự, không dùng quyền mưu! Nước nhà hưng vong, nghiệp lớn để vương, rốt cuộc không quan hệ đến Nhạc nữa! Nếu làm trái lời thề, liền giống như kiếm này!”

Giọng nói của Tôn Nhạc lạnh lạnh mà ra, nói năng rất có khí phách! Nàng lại rót nội lực vào trong giọng nói, núi kêu cốc ứng đều là lời thề của nàng! Trong tiếng nghị luận của chúng phụ lão, toàn bộ Sở nhân choáng váng, người Tần lại lộ vẻ hưng phấn.

Tôn Nhạc thề xong, vẻ mặt bình tĩnh, nàng biết, lần này Cơ Ngũ gặp chuyện, là do bị mình liên lụy. Mình muốn rút lui, cần phải khiến ột ít người an tâm mới được! Chỉ có khi bọn họ an tâm rồi, mình và Cơ Ngũ mới có thể thanh tịnh. Nàng vốn định để Cơ Ngũ giả chết thoát thân, tình huống bây giờ có biến, chỉ có thể đi một bước an bài một bước.

Tâm sự tác giả: Đề cử với thân bằng quyến thuộc bộ truyện mới. Giới thiệu vắn tắt: Vừa xuyên thủng dị thể, tỉnh lại thành đứa bé gái.

Hòa thượng: “Quái lạ, lão nạp gặp qua mệnh nữ vương, mệnh khắc phu, chính là chưa bao giờ gặp qua mệnh như của bé gái này.”

Hỏi: “Đại sư, tiểu nữ rốt cuộc là mệnh gì a?”

Hòa thượng: “Mệnh thái giám!”

Đứa bé: “Phụt!”

Hòa thượng (bình tĩnh): “Ách ... Thí chủ, đứa bé phun sữa.”

Ai nha nha ~~ đây rốt cuộc là cái mệnh TMD gì a

~Giới thiệu vắn tắt này có hấp dẫn không? Truyện này có thể khiến cho các bạn ngứa ngáy khó chịu, nhiệt tình bùng bùng không? Ha ha ha, bản thân ta lại như là nhật được bảo vật. Lần này nếu các bằng hữu có hứng thú mà nói..., có thể đi nhìn xem nga, nó là truyện mới của Trương Liêm người viết bát phu lâm môn đó, tên truyện Cúc linh phong tao. Lần này ta thật sự là vô cùng mãnh liệt đề cử các vị đi nhìn một cái, đặc biệt đề cử cho nhóm hủ nữ cả ngày nhìn thấy Cơ Ngũ nhà ta tuần mỹ, muốn kéo hủ từ bên người Tôn Nhạc ra, đưa đến ột người đàn ông ngó ngó, các vị nhất định sẽ không thất vọng.

228. Chương 228: Nhược Vương Chưa Bao Giờ Có Bệnh

Tôn Nhạc đưa mắt nhìn Sở nhân ngậy ra như phỗng, quay đầu thấp giọng nói với Cơ Ngũ: “Cơ Lương, nói lời tiên đoán của chàng ra đi.”

Cơ Ngũ giật mình, lập tức hiểu được nàng đang nói đến cái gì. Hắn đi lên mấy bước, hai tròng mắt trong trẻo như nước hồ thu đảo qua mọi người. Lời thề của Tôn Nhạc chỉ làm cho nhóm chư hầu khiếp sợ, đối với hương thân phụ lão mà nói cũng không coi vào đâu, bởi vậy bọn họ căn bản cũng không phản ứng kịch liệt lắm, lúc này nhìn đến Thúc tử đứng ra nói, cả đám đều đồng thời phần chấn, tạm ngừng nghị luận.

Ánh mắt Cơ Ngũ trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua mọi người, ánh mắt của hắn đi đến đâu, mọi người liền cảm thấy trong lòng sáng rõ, tựa hồ sự rung động cùng chấn kinh mà Tôn Nhạc mang đến vừa rồi đã trở thành hư không. Cơ Ngũ đảo qua mọi người, sau đó nhìn phương xa thản nhiên mở miệng, “Mấy năm qua ta quan sát thiên tượng, phát hiện quần tinh đều nổi lên, tử vi hoàng khí từ từ loăng dăng, ánh sáng của Phá Quân tinh ngày càng thịnh, Thất Sát, Tham Lang Tinh chếch khỏi chủ vị! Ta dự đoán rằng, thời loạn thế này, còn kéo dài đến hai trăm năm!”

Cơ Ngũ nói tới đây, thản nhiên lui lại. Mọi người đợi một lúc lâu sau mới phát hiện hắn đã nói xong. Mọi người ngơ ngác nhìn thân ảnh Cơ Ngũ cao lớn vững chãi, thẳng qua một lát sau mới hiểu được: Thúc tử nói, thời loạn thế này còn kéo dài hơn hai trăm năm! Thời loạn thế này lại còn kéo dài hơn hai trăm năm? Chiến loạn, cho tới bây giờ người khổ đều là dân chúng. Có người dân nào không hi vọng ngày thái bình sớm đến. Nhưng lời nói này của Cơ Ngũ, đã lập tức đánh nát mộng đẹp của bọn hắn! Nếu loạn thế còn hơn hai trăm năm, vậy thì mình và con của mình, cháu của con mình đều không có hi vọng a!

Dần dần, vẻ mờ mịt bối rối bắt đầu xuất hiện trên mặt phụ lão. Trong lúc bối rối, bọn họ cũng không chú ý tới, Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ đã đi xuống đầu tường, lên xe ngựa, chạy nhanh ra khỏi thành Không Dương. Mọi người vừa ra khỏi thành Không Dương, liền tăng nhanh tốc độ. Dọc theo đường đi ra roi thúc ngựa,

rốt cuộc khi vào đêm đã cách xa thành Không Dương chừng trăm dặm. Thời gian không còn sớm, xem ra phải tìm chỗ nghỉ đêm.

Đoàn xe dừng lại, Tôn Nhạc liền đi về hướng Sở nhân, chúng Sở nhân thấy nàng đến gần, nghĩ rằng nàng muốn thanh toán chuyện bọn họ bắt cóc Cơ Ngũ, sắc mặt một đám đều có điểm không được tự nhiên. Tôn Nhạc lẳng lặng nhìn bọn họ, trong ánh mắt trốn tránh của nguyên một đám Sở nhân thấp giọng hỏi: “Nhược Vương bị bệnh gì?”

Tôn Nhạc vừa thốt lên, chúng Sở nhân lập tức phần chấn hơn! Bọn họ vốn là không ôm hi vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ nữa rồi, bây giờ nghe Tôn Nhạc hỏi như vậy, nhất thời đều kích động. Chính là trong sự kích động, ở chỗ sâu trong lòng bọn họ không khỏi nổi lên một ý nghĩ: Điền công vừa thề độc rồi, cho dù nàng quay về Sở cũng không có ích lợi gì nhiều nữa. Vừa nghĩ như thế, nhiệt tình của bọn họ nhất thời lạnh đi một nửa. Thân Tiên dẫn đầu đi ra, hần thi lễ thật sâu với Tôn Nhạc, trầm giọng nói: “Bẩm Điền công, đại vương bệnh nặng không dậy nổi đã gần một tháng-!”

Lông mi thật dài của Tôn Nhạc phẩy phẩy, lại hỏi: “Nhược Vương hần bị bệnh gì?” Trần Lập ngạc nhiên phát hiện, nàng lúc này, tuyệt nhiên không hoảng loạn như khi vừa nghe được chuyện Nhược Vương bệnh nặng.

Thân Tiên thở dài một tiếng, bi thống nói: “Dạ, là ho lâu thành lao rồi!” Phun ra bốn chữ này, trong giọng nói của hần đã dẫn theo một phần thổn thức.

Tôn Nhạc cúi đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Đã biết.” Sau khi nói xong ba chữ kia, nàng xoay người liền muốn rời đi.

Thân Tiên gọi với theo: “Điền công?” Cước bộ của Tôn Nhạc ngừng một chút, cũng không quay đầu lại, chỉ cúi đầu nói: “Nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai quay về Sở.”

“Dạ!” Thân Tiên cùng đám Sở nhân vui mừng quá đỗi, một tiếng đồng ý này cũng đáp đặc biệt vang dội! Trần Lập cùng Cơ Ngũ kinh ngạc nhìn Tôn Nhạc, thật lâu cũng nói không ra lời.

Bầu trời, rất nhanh liền tối đen. Trong rừng cây, ánh đuốc hừng hực, chúng Sở nhân buông lỏng tâm tư, vừa nấu cháo, vừa cười đùa nghị luận. Ánh lửa đỏ rừng rực chiếu vào trên mặt của bọn họ, khiến nụ cười của bọn họ càng phá lệ sáng ngời.

“Tôn Nhạc?” Trần Lập đi đến trước mặt Tôn Nhạc, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, nhìn nàng, môi giật giật, hần muốn hỏi nàng thật sự quyết định quay về Sở sao, nhưng lại nghĩ tới nàng và Sở Vương giao tình sâu như thế, nay Sở Vương lâm bệnh không dậy nổi, nàng sao có thể không quay về? Chính là, chính là, lần này đi ra cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Sở nhân còn đang nghị luận, bọn họ nói một hồi, liền nhắc tới cuộc chiến Sở Việt. Thân Tiên thở dài một tiếng, “Nếu bệ hạ không bệnh nặng, Hắc Giáp Quân ta đã phá thành Đại Việt, phế Việt hầu rồi! Ai!”

“Đúng đúng, thật là đáng tiếc!”

“Chỉ cần bệ hạ hết bệnh rồi, bỏ qua một Việt Quốc nho nhỏ thì tính cái gì?”

“Trời cao phù hộ cho đại vương lần này bình an vô sự!” Chúng Sở nhân nhắc tới chuyện này, dần dần tiếng bàn luận cũng thấp xuống. Cả đám đều không còn hứng thú. Dần dần, ánh trăng nghiêng về phía Tây. Tôn Nhạc nắm tay Cơ Ngũ, lững thững đi về hướng quan đạo. Phía sau, tiếng nói thâm cảm khải của chúng Sở nhân còn bắt chợt truyền đến.

Khi cách xa mọi người chừng hai dặm, Trần Lập đuổi tới. Hần gọi với theo: “Tôn Nhạc, tại sao không gọi kiếm khách theo hầu?”

Tôn Nhạc cười cười, dừng bước lại chờ hần tới gần. Trần Lập chạy đến bên cạnh hai người, oán giận nói: “Thúc tử, Điền công, thân phận hai người tôn quý như thế, há có thể tùy hứng đi lại như vậy? Trở về đi.”

Lúc này, Tôn Nhạc giương mắt nhìn về phía hần, trong bóng đêm, cặp mắt của nàng sáng lấp lánh như sao, “Trần Lập!”

“Dạ?”

“Có loại thuốc nào làm cho hai ba trăm người đồng thời mê man không?”

“A?” Trần Lập cùng Cơ Ngũ đồng thời cúi đầu nhìn về phía Tôn Nhạc, trừng lớn hai mắt. Tôn Nhạc cười cười, đợi Trần Lập trả lời.

Trần Lập nháy mắt một cái, trả lời: “Có, Sở nhân định bắt cóc Thúc tử, sợ sự tình có biến, chuẩn bị rất nhiều thuốc mê còn chưa có dùng.”

“Tốt lắm!” Tôn Nhạc cười cười, trầm giọng nói: “Người lấy thuốc ra, bỏ vào trong rượu của Sở nhân đi.” Tôn Nhạc ngẩng đầu, trong bóng đêm ánh mắt rạng rỡ phát sáng, “Sở nhân và người của chúng ta chia đôi mà ngồi, dùng thuốc rất thuận lợi. Sau khi người hạ độc, liền canh giữ bảo hộ bên người bọn họ, thấy bọn họ thanh tỉnh thì mau chóng đi về phía Nam hướng Ngô quốc tìm ta!”

“Dạ!”

Lúc này, bất kể là Trần Lập hay là Cơ Ngũ đều hiểu được, Tôn Nhạc hoàn toàn không có ý định ngày mai theo bọn họ quay về Sở, lời nàng nói chỉ là muốn làm bọn họ lơ lửng phòng bị. Trần Lập nhin không được xoa chân mày, hỏi, “Tôn Nhạc không để ý tới Sở Vương nữa sao?”

Hắn thực sự thất vọng, không chỉ là hắn, ngay cả Cơ Ngũ cũng rất khó hiểu. Cơ Ngũ ở bên cạnh hỏi một câu, “Nhược Vương thật sự bệnh nặng không dậy nổi, Tôn Nhạc nàng không sợ hắn.”

Tôn Nhạc lắc lắc đầu, chống lại hai gương mặt nghi hoặc lại cười nói: “Nhược nhi không có bệnh!”

“A?” Hai người đồng thời kinh dị kêu ra tiếng. Tôn Nhạc cúi đầu cười, giọng nói có điểm chua xót: “Lần trước Nhược nhi đột nhiên ho nặng, tôi ở bên cạnh hắn hơn nửa tháng. Trong nửa tháng đó, có vài lần Nhược nhi cùng đại phu kia lộ ra sơ hở, làm tôi sinh nghi. Vì chứng thật việc này, tôi lấy tánh mạng người nhà đại phu kia ra đe dọa, bắt hắn khai ra tình hình thực tế!”

Tôn Nhạc khép hờ mắt, lông mi thật dài phẩy phẩy, cúi đầu nói: “Nhược nhi, hắn chỉ dùng một loại thuốc có tác dụng kích thích khí quản mãnh liệt để làm bộ, chính mồm đại phu nói, phổi của hắn không có nửa điểm bệnh tật! Tôi biết, ho lâu mới có thể thành lao, lúc này hắn nói bệnh nặng không dậy nổi, nhưng theo thời gian mà tính, cho dù sau đó hắn có ho khan cỡ nào, cũng chẳng đến nỗi thành lao! Hơn nữa, tính tình của hắn tôi hiểu, hắn là sau khi nhận được thư của tôi, cố ý lừa tôi trở về.”

Trần Lập cùng Cơ Ngũ nghe đến đầu óc choáng váng, bọn họ tuyệt đối không hiểu mấy chữ ‘có tác dụng kích thích khí quản mãnh liệt’ của Tôn Nhạc. Nhưng mà, tuy rằng không rõ, bọn họ lại nghe rõ ràng, Tôn Nhạc nói là, lần trước Nhược Vương hoàn toàn không có sinh bệnh, lần này lại càng không có. Hắn đây là đang giả bộ.

Hai người nhìn nhau. Thật lâu sau, Trần Lập thấp giọng nói: “Nhưng, Sở quốc suýt nữa là diệt được Việt Quốc rồi, nếu như thật sự là giả, vậy hắn trả giá cũng quá lớn a!”

Trần Lập mới nói tới đây, trong lòng liền cả kinh: Sở Vương trả giá nhiều như vậy cũng muốn lừa Tôn Nhạc trở về, nếu nàng thực sự trở về Sở quốc, sợ là hắn sẽ không bao giờ cho nàng cơ hội đi ra nữa. Dù sao hắn cũng là một vương hầu rất thủ đoạn và nhẫn tâm, chỉ sợ hắn đã chuẩn bị sẵn một ít thủ đoạn phi thường để đối phó Tôn Nhạc. Vấn đề này không chỉ Trần Lập nghĩ tới, Cơ Ngũ cùng Tôn Nhạc cũng đều nghĩ tới.

Ba người sau một lúc lâu vẫn không hé răng, một hồi lâu sau, Tôn Nhạc mới cúi đầu thở dài một tiếng, nhẹ nhàng mà nói: “Nhược nhi, hắn sợ tôi không tin, cứ nhiên lấy Việt Quốc sắp đổ đổ ra cược, lấy thành trì của một quốc gia ra cược, lần này hắn rất kiên quyết a.”

Ba người bất động thật lâu, chỉ có tiếng gió thổi qua lá cây xào xạc vang lên. Tôn Nhạc kinh ngạc nhìn một vầng trăng sáng nơi chân trời, chua xót mà nghĩ: Nhược nhi, tạm biệt, lý tưởng của đệ là nhất thống thiên hạ, tuy rằng tỷ tỷ không thể giúp gì nhiều cho đệ, nhưng lúc này đã giúp đệ hủy hoại thanh danh kinh địch lớn nhất của đệ là Doanh Thập Tam, tin rằng cho đệ thêm thời gian vài năm, chẳng lẽ không thể xưng bá! Có lẽ chờ đệ quên mất ta, cưới Vương Hậu thì tỷ tỷ sẽ cùng Cơ Ngũ xuất hiện lại!

Trên bầu trời bao la mây trắng phấp phờ, dần dần trôi lên gương mặt trong sự tuần lãng mang theo nét trẻ con của Nhược nhi, nhìn cặp mắt đen như mực mà hàm chứa ý cười kia, trong lòng Tôn Nhạc đau xót,

thiếu chút nữa rơi lệ. Nàng vội vàng cúi đầu, che giấu sự không nở trong lòng. Thật lâu sau, Trần Lập thấp giọng nói: “Ta đi.”

“Được!”

Tôn Nhạc cùng Cơ Ngũ tay nắm tay, đứng ở dưới ánh trăng nhìn Trần Lập càng chạy càng xa, một lát sau, Tôn Nhạc mới cúi đầu nói: “Đi thôi.”

“Ừ.”

Chuyện bỏ thuốc mê tiến hành thực thuận lợi, không có một Sở nhân nào phòng bị bọn họ. Sau khi Trần Lập khiến mọi người mê man, đám người Tôn Nhạc bằng tốc độ nhanh nhất ngồi trên xe ngựa, chạy về phương hướng Ngô quốc. Mà Trần Lập thì vẫn ở lại bảo hộ những Sở nhân hôn mê này. Sở nhân ngủ một giấc, thẳng đến hừng đông ngày hôm sau mới lần lượt thanh tỉnh.

Trần Lập nhìn thấy Sở nhân đầu tiên thanh tỉnh, cũng không lộ diện, tung người vài cái liền biến mất ở trong rừng cây. Lúc hần gần đi, bỏ thê tre Tôn Nhạc giao cho vào trong đám Sở nhân. Trần Lập sớm đã buộc hai con ngựa ở một chỗ trong rừng rậm, hần giục ngựa vội vàng chạy về phương Nam.

Đến buổi chiều thì Trần Lập liền đuổi kịp đám người Tôn Nhạc. Mọi người hội hợp, lập tức lách vào trong đường nhỏ, tránh né Sở nhân chạy theo truy tìm.

Lúc này Tôn Nhạc quay về Ngô quốc. Dọc theo đường đi, nàng cùng Cơ Ngũ đều hóa trang, trở nên bình thường không bắt mắt, mà Trần Lập thì tiếp tục đội đầu lạp. Lúc này giao thông cực kỳ không tiện, người với người rất khó gặp mặt. Nếu Cơ Ngũ không xuất chúng quá mức, kỳ thật hần cũng có thể chỉ đeo một cái đầu lạp.

229. Chương 229: Tôn Nhạc, Nàng Đã Sớm Thèm Muốn Ta!

Tự do hai người hy vọng đã lâu rốt cuộc gần ngay trước mắt, nên đều cực kỳ vui vẻ. Suốt vài ngày, hai người đều ngồi chung trong một chiếc xe ngựa, mỉm cười nắm tay nhau, thấp giọng nói chuyện phiếm. Trần Lập giục ngựa tới gần xe ngựa hai người, cách màn xe hỏi: “Tôn Nhạc, chúng ta đi thành Cô Tô sao?”

Ngay lúc hần nghĩ Tôn Nhạc lại không trả lời thì giọng nói nhẹ nhàng của Tôn Nhạc từ trong xe ngựa truyền đến, “Ta muốn đi gặp A Thanh.”

Tôn Nhạc tươi cười, thầm nghĩ: hiện tại ta có tám chín trăm cân vàng, giàu có sánh ngang chư hầu. Hi hi, hiện tại lại được tự do, quả nhiên là vui sướng a. Lần này đi sứ, ngoại trừ phí tổn tất yếu phải tiêu, toàn bộ số vàng còn lại Tôn Nhạc nuốt trọn, hơn nữa cộng thêm một trăm cân vàng cất giấu lần trước, tổng cộng chừng tám chín trăm cân, số vàng này thật đúng là một tài sản khổng lồ. Cho nên hiện tại Tôn Nhạc rất là vui vẻ.

Thì ra là đi gặp nàng! Hai mắt Trần Lập sáng ngời. Lúc này, tiếng cười của Tôn Nhạc truyền đến, “Ta vốn định chuẩn bị cùng Cơ Lương ở chỗ sâu trong Thái Hồ sống vài năm, đợi đến khi thể nhân quên chúng ta thì trở ra. Sân nhỏ ta đã chọn xong rồi, ngay cả phòng ở cũng xây cất ổn thỏa. Ai ngờ lại quen biết với A Thanh, hiểu được Thuật Dịch Dung. Lần này, trời cao biển rộng rồi.”

Tiếng cười như băng ngọc va nhau của Cơ Ngũ truyền ra, “Thì ra là chỗ sâu trong Thái Hồ? Ta cứ suy nghĩ mãi, không biết rốt cuộc nàng có kế sách thần kỳ gì có thể thoát thân đây.”

Trong thành Cô Tô, sân này rất vắng vẻ, cây cối dày đặc, cách xa vương thành, mặt sau là núi non mênh mông vô bờ, phía trước ngọn núi là hồ nước bao quanh, hồ nước kéo dài ra một con sông nhỏ, uốn lượn đến vườn hoa phía sau sân. Sân không lớn, mấy chục gian nhà gỗ bị vây trong tiếng náo nhiệt ồn ào.

Một ngày này, trong sân nhỏ rất không bắt mắt này náo nhiệt tới cực điểm. Nơi nơi giăng đèn kết hoa, tràn ngập một cỗ không khí vui mừng. Bất quá, không khí vui mừng này cũng không trắng trợn, từ phủ đệ bên cạnh có rất nhiều ánh mắt tò mò ngó sang, mọi người cũng không hiểu người trong nhà này đã xảy ra

chuyện việc vui gì, nếu là kết hôn sinh con, dù sao cũng phải có thân nhân lui tới, nhưng bên trong ngoại trừ một ít tiếng cười vui cùng thét to náo loạn mời rượu của người nhà ra, ngoài cửa vẫn im lặng như trước, cũng không có người ngoài nào ra vào.

Hàng xóm mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng chỉ là tò mò mà thôi. Nhà này canh gác sâm nghiêm, tường vây rất cao, cây cối thật dày, nhìn từ bất kỳ góc nào, cũng không thể nhìn đến nội viện đã xảy ra chuyện gì.

Trong nội viện, đây là một gian phòng toàn bộ cửa sổ đều bị lụa đỏ bịt kín. Cơ Ngũ một thân áo trắng. Tóc đen óng ánh rủ xuống trên lưng, trên gương mặt cực kỳ tuấn mỹ kia ửng hồng, hai mắt sáng lấp lánh, cả người giống như tiên nhân trên cung trăng. Đương nhiên, nếu như không chú ý tới mấy đóa hoa lan xiêu vẹo trên áo trắng kia, cũng bỏ qua nụ cười cực kỳ ngây ngô trên gương mặt tuấn mỹ. Bên ngoài là tiếng mời rượu rung trời, tiếng ồn ào, làm cho hai lỗ tai của hắn ong ong. Nhưng mà, toàn bộ sức lực của hắn chỉ dùng để nhìn giai nhân phía trước, tựa hồ tất cả tiếng ồn đều đã tự động biến mất.

Tôn Nhạc mặc quần áo màu đỏ, ngọn đèn lồng chiếu rọi xuống, ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đỏ hồng rất là xinh đẹp. Nàng xấu hổ chịu đựng ánh mắt trắng trợn của Cơ Ngũ, tay ngọc cầm bình, rót đầy chén rượu của hai người.

Khi nghiêng bầu rót rượu thì tiếng ồ ồ truyền đến, Cơ Ngũ nuốt một chút nước miếng, cũng nhin không được nữa, vươn tay đặt trên cái tay nhỏ bé cầm bầu rượu kia. Tay phải vừa dán lên tay nhỏ bé mềm nhũn, hầu kết Cơ Ngũ nhin không được lại lẩn lộn.

Hắn dời khỏi sập, cả người nhích tới gần, thẳng đến khi hô hấp ấm áp của mình bổ nhào vào trên mặt giai nhân, thẳng đến khi mùi thơm cơ thể say lòng người của nàng quần quanh trong mũi. Tay phải nhẹ nhàng bao lấy tay nhỏ bé, tay trái khép lại, Cơ Ngũ cầm nó đặt lên trên lồng ngực của mình, hai mắt sáng ngời nhìn Tôn Nhạc chằm chằm, nhếch miệng ngây ngô cười nói: “Nhạc.”

“Ừa?” Tôn Nhạc cúi đầu, lông mi thật dài phẩy phẩy, trên mặt khó nén xấu hổ. “Nhạc!”

“Ừa?”

“Nàng là của ta rồi!” Khóe miệng Tôn Nhạc nhin không được giương lên, cúi đầu, môi mấp máy đáp: “Ừa.”

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, Cơ Ngũ lại nghe rất rõ ràng. Hắn hắc hắc ngây ngô cười hai tiếng, hai mắt không chớp dừng ở trên bờ môi của nàng, sau đó từ môi chuyển tới gáy ngọc, lại không chịu khống chế rơi xuống trên bộ ngực cao ngất của nàng. Nhìn nhìn, hầu kết của hắn lại lẩn lộn. Hắn nhích lại gần thêm một chút, nói: “Nhạc!”

“Ừa?”

“Ta, ta muốn cắn nàng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tôn Nhạc đỏ lên, vừa thẹn vừa quần càng thấp đầu xuống hơn. Tay phải của Cơ Ngũ chậm rãi đưa về phía bả vai của nàng, chậm rãi ôm lấy nàng vào lòng, thì thào nói: “ Tối hôm qua Trần Lập nói với ta, hắn nói, nàng là người của ta, ta muốn thế nào thì làm thế ấy.”

Tôn Nhạc đỏ mặt, cúi đầu hỏi: “Chàng muốn thế nào?” Giọng nói của nàng rất thấp, lúc hỏi còn có chút ý cười, nhưng nói vừa xong nàng đã đỏ mặt tới gáy! Cơ Ngũ vui sướng nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng, mặt càng kề sát lại, thẳng đến hai người có thể nghe thấy tiếng hô hấp của nhau, chóp mũi sắp chạm nhau, hắn mới nỉ non nói: “Ta, ta muốn cỡi y phục của nàng.”

Oanh!!

Lần này, ngay cả bên tai Tôn Nhạc cũng đều hồng đến thiêu cháy. Hơn nữa, bất tri bất giác, cổ họng của nàng khô đắng, nuốt hai ngụm nước miếng vẫn không giảm bớt. Hai tay Cơ Ngũ nắm vai của nàng, hơi thở của hắn quần lấy nàng, Tôn Nhạc chỉ cảm thấy trái tim đập bang bang, lông mi thật dài phẩy phẩy, nàng lén lút xuyên qua lông mi nhìn hắn.

Ánh mắt của nàng thuận theo hầu kết lẩn lộn kia nhìn lên trên, nhưng mà, ánh mắt mới thoáng nhìn như vậy, hai mắt Tôn Nhạc lại mở thật lớn, nàng kinh ngạc nhìn áo tơ màu trắng rộng mở chỉ cách mình một tấc. Trong áo tơ này, là xương quai xanh tinh xảo, dưới xương quai xanh áo tơ mở ra theo hình chữ V, sau đó, hai điểm nhỏ đỏ hồng tinh tường đập vào trong mắt nàng.

Trời à, hần chỉ mặc có một kiện áo ngoài! Đột nhiên, Tôn Nhạc cảm giác trong miệng mình càng lúc càng khô. Nàng lại nuốt một chút nước miếng, lẩm bầm hỏi: “Chàng, chàng, chàng không lạnh sao?”

Nàng vốn là muốn hỏi vì sao chàng không mặc áo lót, may mắn nói đến bên miệng thì thay đổi theo bản năng. Nghe được câu hỏi của Tôn Nhạc, Cơ Ngũ thấp giọng nói: “Là Trần Lập.”

“Trần Lập?” Tôn Nhạc tò mò, nhin không được hỏi, “Có quan hệ gì đến hần đâu?”

Cơ Ngũ đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Trần Lập nói, hần nói, nói,” liên tục ba chữ nói, hần mới cúi đầu, rất ngượng ngùng bổ sung, “Hần nói nàng đã sớm thêm muốn ta, muốn ta mặc thành như vậy để sắc dụ nàng.”

Oanh!!!

Lần này ngay cả ngực Tôn Nhạc cũng thiêu cháy. Đang lúc nàng không biết là xấu hổ hay tức giận, mặt Cơ Ngũ đã dán lên mặt của nàng, lồng ngực cũng kề sát bộ ngực của nàng, hần gắt gao ôm nàng, gắt gao ôm, hần không thể đem nàng xâm nhập vào bên trong cơ thể của mình. Hần tới gần bên tai Tôn Nhạc, thổi một hơi vào trong lỗ tai nàng, thì thào nói: “Kỳ thật, ta cũng biết nàng thêm muốn ta, cho nên ta ngoại trừ áo ngoài, bên trong cái gì cũng không có mặc. Nhạc, nàng muốn kiểm tra hay không?” (Myu: Tên sắc lang này là ai, phải Cơ Ngũ ko __ ??)

Oanh!!

Lúc này, ngay cả bàn chân Tôn Nhạc cũng cháy rụi. Nàng thực sự xấu hổ đến nói không ra lời, thật vất vả hít sâu một hơi, mới phun ra ba chữ ‘chàng nói vậy’, Cơ Ngũ liền cúi đầu, gắt gao ngăn chặn cái miệng nhỏ của nàng. Hần nặng nề mà mút lấy môi nàng, đưa lưỡi xâm nhập vào trong miệng khiêu khích cái lưỡi đình hương, khi hai lưỡi gặp nhau thì hai người đều cúi đầu rên rỉ ra tiếng.

Cơ Ngũ hôn đến thực cuồng nhiệt, chặt chẽ bao phủ cái miệng nhỏ nhắn của Tôn Nhạc, cơ hồ khiến nàng không thể hô hấp. Đầu lưỡi của hần không ngừng đuối theo cái lưỡi nàng, Tôn Nhạc chỉ cảm thấy trong đầu càng ngày càng choáng váng, cả người cũng không có nửa điểm khí lực.

Đúng lúc này, tay Cơ Ngũ cầm lấy tay nhỏ bé của nàng, bắt nó bỏ vào vạt áo của mình, môi khẽ mở, cúi đầu kêu lên: “Nhạc, Nhạc, Nhạc.”

Tiếng kêu nhỏ của hần, làm cho Tôn Nhạc không thể khống chế kích động lên. Bất tri bất giác, tay nàng đưa vào trong áo dài của hần, đầu ngón tay bóp nhẹ điểm đỏ trước ngực kia. Đầu ngón tay của nàng vừa bóp, đồng thời Cơ Ngũ vui mừng gầm nhẹ một tiếng, đầu hần thấp xuống, vươn lưỡi liếm liếm trong lỗ tai Tôn Nhạc, khiến Tôn Nhạc run run một trận, sau đó bỗng đứng hần ôm lấy Tôn Nhạc, bước đi về hướng giường lớn lựa đồ giăng quanh.

Cơ Ngũ đặt Tôn Nhạc lên giường, cúi thân áp đảo trên người của nàng. Cái miệng của hần du đang khắp người nàng, từ cổ, đến động mạch hai bên cổ, nụ hôn nồng nhiệt không ngừng đánh tới. Đồng thời, tay hần cũng không nhàn rỗi, đảo mắt liền mở áo tơ, lột áo lót xuống. Áo lót vừa tuột ra, bộ ngực sữa hình quả lê nhảy bắn ra. Từ yết hầu Cơ Ngũ phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp, cúi đầu, liền một ngụm ngậm vào một đoá anh hồng.

Đồng thời, hần vươn tay bắt được một cái khác. Theo đầu lưỡi của hần đảo qua trên nụ hoa, theo động tác mút hút của hần, Tôn Nhạc không còn nửa điểm khí lực, nàng gắt gao bầu chặt lấy lưng hần, trong một trận lại một trận mê muội, rốt cuộc Tôn Nhạc cảm thấy có chỗ không đúng, nhin không được thở hào hển hỏi: “Chàng, tại sao chàng lại thuần thực như thế?” Tiểu tử này, trước đó không lâu nắm tay của mình còn đỏ mặt, tại sao lần này lại biến thành tay lão luyện rồi?

Cơ Ngũ vẫn ngậm một chú thỏ con của nàng, hai tay còn đang cởi quần áo, hàm hồ trả lời: “Hàng đêm ta đều cởi xiêm y của nàng ở trong mộng.”

Mặt Tôn Nhạc đỏ hồng đến nhỏ ra máu, nàng chịu đựng sự tê dại thân thể truyền đến, hỏi: “Hàng đêm?”

“Ừ, “ Cơ Ngũ thở ra một hơi, thì thào nói: “Ta sống ở quyền quý, từ nhỏ đã gặp qua lẽ vợ chồng. Sau khi hòa hợp với nàng liền động tình rồi, ta, ta nhin không được, liền hàng đêm nghĩ đến chuyện ôm nàng, cởi xiêm y của nàng. Tưởng tượng lâu, liền đi vào giấc mộng.”

Hần nói tới đây, hàm răng khẽ cắn nụ hồng bên trái, nhẹ nhàng kéo lên rồi thả ra!

“Ồ ——” Tôn Nhạc không thể kiềm chế rên rỉ ra tiếng. Nàng không chú ý tới, chỉ một lát công phu như vậy, mình cùng Cơ Ngũ đều không còn mảnh vải. Cơ Ngũ nghe được tiếng rên rỉ kìm lòng không đậu của Tôn Nhạc, mừng rỡ trong lòng, tay phải hấn thăm dò xuống phía dưới đi vào giữa hai chân, Tôn Nhạc không tự chủ được khép chặt hai chân lại. Hấn thấy nàng khép chặt cặp chân, cũng không miễn cưỡng, nâng thân đặt ở trên người của nàng, môi mỏng áp lên, lại cùng nàng đầu vô mồm.

Cũng không biết tại sao, một cái hôn này, đúng là vừa sâu vừa dài, Tôn Nhạc bị hấn bao chặt lại, không khỏi ngô ngô giằng co. Nhưng cả người nàng choáng váng vô lực, giấy dựa cũng vô cùng yếu ớt. Trong khi giấy dựa, hai chân nàng bất tri bất giác đã tách ra. Cơ Ngũ duỗi tay ra, thăm dò vào giữa hai chân của nàng, bàn tay lạnh lẽo vừa chạm vào hoa viên bí mật kia, nhất thời hai người đều run lên.

Trong rung động, Tôn Nhạc tinh tường cảm giác được vật cứng rắn như sắt chống đỡ ở bên chân mình. Bàn tay to lạnh lẽo run run sờ soạng trong lùm cỏ thơm um tùm, Tôn Nhạc híp hai mắt, sóng mắt đã là một mảnh mê ly. Nàng cảm giác được môi của hắn còn đang mút vào liềm cắn ngọc nhũ của mình, mà giữa hai chân chưa từng có ai chạm qua cũng có một bàn tay ma quỷ đang di động. Bàn tay kia càng động càng kịch liệt, càng động càng kịch liệt, chỉ chốc lát liền lần mò đến một điểm nhỏ nhỏ nổi lên. Khi đầu ngón tay hắn chà xát lên điểm nhỏ thì Tôn Nhạc rốt cuộc không thể ức chế nữa nức nở ra tiếng.

Cơ Ngũ ngẩng đầu lên, hai mắt sáng trong suốt nhìn hai mắt nàng mê ly, cúi đầu kêu lên: “Nhạc!”

“Ừm.”

“Nhạc.”

“Ừa.”

“Nàng là nữ nhân của ta.” Một câu cuối cùng thực vui mừng, giọng nói đột nhiên cất cao, trở nên thực vang dội!

Tôn Nhạc bị giọng nói này làm cho cả kinh, hai tròng mắt mê ly như mộng kinh ngạc nhìn về phía hắn. Ngay khi nàng ngẩng đầu thì giữa hai chân của nàng bị một cái chân lớn mạnh mẽ tách ra, đồng thời, một vật cứng rắn như sắt chống đỡ lên lối vào đào viên. Bản năng cảm thấy nguy hiểm, Tôn Nhạc bỗng dưng mở cái miệng nhỏ nhắn ra, lại một lần nữa, miệng nhỏ của nàng vừa mới mở ra, liền bị một cái hôn bao lại, mà lúc này, hạ thân của nàng căng thẳng, một vật đâm sâu vào, trong nháy mắt, một trận đau đớn làm cho nàng nhăn mày kêu nhỏ!

230. Chương 230: Kết Cục

Đau đớn thành linh xảy ra làm cho Tôn Nhạc cứng đờ, cả người từ trong choáng váng trầm mê đột nhiên thanh tỉnh. Nàng trợn to hai mắt rưng rưng, lên án nhìn Cơ Ngũ. Vừa nhìn, nàng phát hiện mặt hắn đỏ lên, vẻ mặt không biết làm sao nhìn mình, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ bất an cùng đau lòng. Bốn mắt nhìn nhau, chậm rãi, Tôn Nhạc vươn hai tay, ôm sát cổ của hắn, nàng ôm hắn, làm lành cùng hắn hợp lại làm một, cúi đầu, mỉm cười nói: “Lương, ta vẫn luôn thèm muốn chàng.”

Sau khi thốt ra những lời này, nàng cúi đầu, hung hăng cắn lên điểm đỏ bên trái trước ngực hắn! Cú cắn khê này, nàng dùng một chút lực đạo! Cơ Ngũ bị đau, không khỏi rung động thân mình. Vừa động, hai người đồng thời rên rỉ ra tiếng. Lúc này, Tôn Nhạc cảm giác được sự đau đớn đã tan đi không thấy, sự ngứa ngáy tê dại cùng mê say khó có thể hình dung nhằm thẳng về đại não, nàng không khỏi nhấc eo lên, phối hợp với tiết tấu kích tình của phu quân trên người.

Vừa kích thích, cảm giác dần dần chuyển thành tuyệt diệu không thể tả. Hai mắt Tôn Nhạc mê ly nhìn cái trán Cơ Ngũ lấm tấm mồ hôi, cảm giác được hơi thở ấm áp đục ngầu hân hơ hấp ra, cảm giác được sự ra vào của hắn. Bất tri bất giác, lồng ngực của nàng tràn ra sự thỏa mãn khôn cùng. Bất tri bất giác, hai tay nàng càng thêm ôm sát hắn, nửa người trên nhô lên, dùng hai ngọc nhũ trước ngực gãi gao cọ sát hắn, dùng môi của mình hôn lên mặt hắn, khê cắn chóp mũi của hắn, ngậm lấy cằm của hắn.

Lúc này, Tôn Nhạc thực sự vô cùng thỏa mãn, nàng vẫn muốn cùng người này tan ra hợp thành một thể, mà hiện tại nàng đã làm được! Hắn là của nàng rồi! Kỳ thật, lúc này Tôn Nhạc vẫn cảm thấy đau đớn, cảm giác đau đớn này làm cho khoái cảm của nàng không được mãnh liệt lắm. Nhưng mà, nàng chỉ cần nghĩ tới hắn đã là của nàng rồi, lòng nàng liền vô cùng thỏa mãn, loại thỏa mãn này thậm chí khiến nàng quên cả sự không thoải mái kia.

Nghĩ đến chuyện hắn đã là của mình, Tôn Nhạc tìm lòng không đau đưa hai chân quần lên thân hắn. Nhắc hông, phối hợp với tiết tấu luật động của hắn mà lắc lư lên xuống. Trong ngưỡng ngực, trong choáng váng mê man lẫn sự sung sướng tê dại vô biên vô hạn, nàng như si như say dùng đầu lưỡi đảo qua hai điểm đỏ trước ngực hắn, hôn qua lỗ tai của hắn, cắn lên bờ vai của hắn. Cơ Ngũ cũng phối hợp ra vào càng lúc càng sâu, càng cuồng dã.

Đột nhiên, Cơ Ngũ gầm nhẹ một tiếng, thân mình run mạnh, đồng thời, một cỗ sóng nhiệt phun ra nhập vào bên trong thân thể của nàng. Khi nhiệt lưu phun vào thì đồng thời, Tôn Nhạc cũng khẽ gọi ra tiếng, chỉ cảm thấy trước mắt xẹt qua bạch quang, cả người co rút một trận. Cơ Ngũ nằm ở trên người nàng không nhúc nhích, hắn vẫn còn ở trong thân thể của nàng, nàng có thể tinh tường cảm giác được vật ẩm áp kia dần dần mềm đi.

Tôn Nhạc đợi cho ánh sáng trước mắt tan đi, dần dần bình ổn lại, vươn tay ôm sát cổ của hắn, mặt cọ lên mặt của hắn, thì thào nói: “Cơ Lương, thiếp nghĩ chàng sẽ không”

Cơ Lương cúi đầu, ngậm lấy một quả anh hồng hàm hồ nói: “Ta hàng đêm đều ân ái với nàng trong mộng, cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể không biết gì?”

Hắn nói tới đây, ánh mắt đặt lên bộ ngực sữa của nàng, “Bất quá, trong mộng nơi này của nàng chỉ nhỏ nhắn thường thường, làn da cũng không có tinh tế trắng nõn như vậy.”

Hắn vươn lưỡi liếm hôn trên đầu ngực nàng, cúi đầu nói: “Nhạc, cứ như vậy mà ngủ có được không? Ta không muốn đi ra.”

Mặt Tôn Nhạc đỏ lên, đang chuẩn bị đáp lời, đột nhiên tai nghe được bên ngoài có tiếng vang truyền đến. Hai lỗ tai nàng nhất thời dựng lên. Bên ngoài ồn ào náo động không ngừng, tiếng cười vui cùng tiếng mời rượu vẫn vang lên bên tai không dứt như cũ, ngay khi Tôn Nhạc tưởng mình bị ảo giác, chuẩn bị không để ý tới nữa thì một giọng nói mơ hồ truyền đến, “Xong rồi sao?” Đây hình như là giọng của A Phúc.

“Ừ.”

“Là công tử chủ động ư?”

“Đương nhiên.”

“Trời cao phù hộ! Lần đầu tiên này coi như là Tôn Nhạc hái được trình tiết của công tử đi, ngày sau có thể giành lại thể chủ động?”

Giọng nói của A Phúc thật sự là rất vui mừng. Một người khác khẽ hừ, tiếng hừ này khiến Tôn Nhạc nhận ra, đúng là tiếng nói của Trần Lập, “Vì ngày hôm nay, ta đi khắp nơi vợ vét bí thuật phòng the, còn bắt Thúc tử buổi tối mỗi ngày ôn tập một lần mới được đi ngủ. Luyện tập mấy tháng như thế, nếu còn kêu là Tôn Nhạc hái được trình tiết của Ngũ công tử, mặt mũi ta biết để vào đâu?”

Tôn Nhạc nghe đến đó, tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hô hấp dồn dập, hận không thể lập tức bứt ra mắng hai người kia. Nhưng mà, nàng vừa mới động dậy, Cơ Ngũ nằm ở trên người nàng liền thét lớn một tiếng, Tôn Nhạc kinh ngạc cảm giác được, cái vật chôn ở trong cơ thể mình lại cứng rắn như sắt. Tôn Nhạc còn đang kinh ngạc, phu quân nằm ở trên người nàng đã bắt đầu luật động. Hắn vừa động, vừa không ngừng hôn cắn, mút vào ở lỗ tai, bên gáy Tôn Nhạc.

Dần dần, mê muội lại tới, trong mơ hồ, Tôn Nhạc lại nghe đến một giọng nói đặc ý bay tới, “Ngũ công tử lại lên nữa rồi! Hắc hắc, có bí pháp kia của ta, Thúc tử nhất định có thể lấy giường chiếu chặt chẽ chế trụ Tôn Nhạc, hí hí, nàng sống một năm sinh một đứa con, sinh mười bảy mười tám đứa thì Tôn Nhạc nhất định không còn rảnh rồi mà suy nghĩ đến người đàn ông khác nữa.”

Tiếng nói này vừa mới rơi xuống, cơ hồ là đột nhiên, giọng nói trong trẻo hiều kỳ của A Thanh cũng truyền đến, “Bí pháp gì? Vì sao có thể sinh con? Lợi hại hay không? Trần Lập, huynh đừng ngồi ra đó nữa, mau tới nói cho ta biết là bí pháp gì. Nhanh chút nhanh chút!”

Bên ngoài đầu tiên là yên tĩnh, trong nháy mắt, giọng nói vui sướng hơi run run của Trần Lập truyền đến, “Bí pháp kia đương nhiên rất lợi hại, nếu A Thanh đáp ứng ngày sau không chán ghét ta, ta liền tự mình dạy A Thanh.”(Myu: A Thanh ơi, chạy đi, sói đói đó T.T)

Những tiếng rì rào dần dần bay xa, khi Tôn Nhạc không thể khống chế niềm vui mừng khóc ra tiếng thì cúi đầu, hung hăng cắn vài cái thật sâu trên vai Cơ Ngũ!

Trong Sở Vương cung. Nhược Vương vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên sập, ánh đèn mờ nhạt chiếu vào trên gương mặt tuấn lãng của hắn, hiện lên nỗi cô đơn khôn cùng. Trên bàn con trước mặt hắn, là một cái thẻ tre, trên thẻ tre kia rành mạch viết vài chữ ‘Nhược Vương không có bệnh’!

Đây đúng là thẻ tre Tôn Nhạc sai Trần Lập trước khi rời đi đặt ở giữa đám Sở nhân. Chỉ năm chữ như vậy, hắn đã nhìn chăm chăm tròn hai ngày rồi! Trong cung trống rỗng, một trận gió thổi tới, vung lên tầng tầng sa mạn. Một lớp sa mạn từ trên mặt hắn vẽ một cái mà bay qua, ngay lúc sa mạn rơi xuống đất, một chuỗi nước mắt thuận theo gò má chảy xuống. Bỗng dưng, Nhược Vương cúi đầu, hai tay ôm mặt, phát ra một tiếng gào thét như sói! “A —————” Tiếng gào thét này phá tan vương cung hoa lệ trống trải, phá tan màn đêm, truyền ra xa xa!

Ngoài thành Hàm Dương trong một cái sân. Một loạt kiếm khách áo tang đồng loạt cúi đầu, vẻ mặt mỗi người đều xấu hổ. Doanh Thập Tam đứng ở trên bậc thang, lạnh lùng nhìn bọn hắn chăm chăm! Thăng qua một lúc lâu sau, hắn mới lạnh lùng quát: “Thất bại rồi?”

Người trung niên râu quai nón bùm một tiếng ngã xuống trên mặt đất, nói: “Thần vô năng, xin điện hạ ban cho thần được chết!”

“Chết?” Doanh Thập Tam lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, quát: “Muốn chết rất đơn giản? Người, những kẻ ngu các người! Nếu đã đóng cửa thành, vì sao không giết Thúc tử cùng Sở nhân rồi nói sau? Nếu sợ hãi Điền công mà mở cửa thành, vì sao không trốn đi trước khi cửa thành mở rộng ra?”

Hắn thở hồng hộc nói đến đây, nghiêng răng nghiêng lợi bật ra mấy câu, “Mưu quyền soán vị, tiểu nhân bội bạc? Giỏi lắm Tôn Nhạc, thật sự là giỏi lắm Tôn Nhạc! Nàng chạy trốn liền chạy trốn thôi, cứ nhiên trước khi đi còn trả lại cho ta đây tám chữ. Cục diện vừa mới nghiêng về phía ta, lại bị nàng hủy hoại chỉ trong chớp lát!”

Doanh Thập Tam thực là tức giận tới cực điểm, hắn chưa từng bị động như vậy! Sau khi hắn biết được hành tung của Thúc tử, liền tỉ mỉ thiết kế, định giết Thúc tử xong đem việc này đổ lên đầu Nhược Vương! Hắn có mười phần nắm chắc có thể làm cho Nhược Vương hết đường chối cãi! Nhưng mà, hắn vạn lần không ngờ, Tôn Nhạc cứ nhiên trùng hợp đến đúng lúc! Hắn càng không nghĩ đến, cả đám người mình phái đi lại vô cùng ngu xuẩn. Cứ nhiên vừa nghe đến danh hào Điền Công Tôn Nhạc liền bị dọa đến hai chân mềm nhũn, không còn một nửa trí thông minh xưa nay! Hiện nay thì tốt rồi, Thúc tử không ám sát được, chính hắn lại bị Tôn Nhạc bình luận tám chữ!

Tuy rằng uy danh của phụ nhân này còn chưa tới mức nói lời nào mọi người tin lời ấy. Nhưng tình cảnh của hắn hiện nay vốn đã đủ khó khăn rồi a! Hắn vất vả lắm mới chiếm được một ít đạo nghĩa trong cuộc tranh đấu cùng Doanh Chiêu, hiện tại lại bị tám chữ này của Tôn Nhạc làm cho chảy theo dòng nước! Chẳng lẽ, mình chỉ có thể dùng vũ lực đoạt quyền? Sau đó giống như Sở Nhược Vương, cả đời vác một cái ô danh! Để cho hiền sĩ trên thế gian ở sau lưng chỉ trở mình, bị đạo nghĩa bó buộc sao?

Doanh Thập Tam nghĩ đến đây, liền hận đến phát điên. Hắn gắt gao nhắm mắt lại. Lúc này, đại phu Mã Lực đi đến phía sau hắn, thấp giọng nói: “Điện hạ quá lo rồi!”

Doanh Thập Tam ngẩn ra, mở to hai mắt ra, quay đầu nhìn về phía hắn, “Có gì nói ra lời ấy?”

Hai tay Mã Lực chấp lại, cao giọng trả lời: “Điện hạ, không phải Thúc tử đã nói sao? Thời loạn thế này, còn kéo dài hơn hai trăm năm. Lấy cách làm người cùng kiến thức của Thúc tử xưa nay, lời ấy chỉ sợ là

thực. Nếu như là thực, cơ nghiệp đế vương kia là việc của hậu bối. Điện hạ chỉ cần trở thành Tần hầu, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho cơ nghiệp muôn đời của hậu nhân.”

Mã Lược nói xong, Doanh Thập Tam vẫn bất động thật lâu. Hắn chậm rãi quay đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn trời, thẳng qua thật lâu sau, mới cúi đầu thở dài: “Cơ nghiệp đế vương là việc của hậu bối? Hiện tại ta làm hết thấy, cũng không có ý nghĩa gì? Cho dù ta dùng mọi cách, kết quả cũng như không làm gì thôi?”

Hắn thì thào nói tới đây, liền nhắm mắt lại. Khi hắn lại mở mắt ra thì hai mắt đã dày đặc hàn quang, khe hở thật mạnh, Doanh Thập Tam phát tay áo nói: “Cơ Ngũ chỉ là một đứa trẻ ranh hoàn toàn không biết gì, hắn đâu thể nào thực sự khám phá ý trời? Hừ! Đây bất quá là hắn lấy cớ để rút lui với gian phụ Tôn Nhạc mà thôi! Doanh Thu ta theo ý trời, Đại Tần ta tất sẽ thay Chu làm tân thiên hạ cộng chủ!” Hắn nói tới đây, giọng nói lạnh lùng, quát âm ỉ: “Người tới!”

“Dạ!”

“Triệu tập chúng tướng!”

Dạ!”

“Doanh Chiêu là kẻ vô tri, phụ hầu do hắn làm hại! Ta thân mang đạo nghĩa, luôn dùng lễ nhường nhịn mà hắn vẫn không biết hối cải như cũ! Truyền lệnh xuống, từ ngày mai trở đi đại quân công thành!”

“Dạ!”

Trong thiên hạ thay đổi bất ngờ, lời mà Cơ Ngũ nói..., Tần Thập Tam không tin, Sở Nhược Vương cũng không tin, Ngụy hầu Ngô hầu cũng không tin. Bọn họ vừa tìm kiếm âm dương gia mới, vừa nghỉ ngơi dưỡng sức! Điền Công Tôn Nhạc thoái lui, ngoại trừ Sở Vương ra các chư hầu khác hoàn toàn không có tổn thất gì. Chẳng những không tổn thất, thậm chí có thể nói hành vi của nàng rất hợp với tâm ý của bọn hắn.

Điền Công Tôn Nhạc người này quá mức mạnh mẽ, lại đặc biệt thân Sở, người như vậy tồn tại, đã trở thành cái gai trong lòng rất nhiều chư hầu. Phụ nhân như vậy, vốn không nên tồn tại. Ngay khi nhóm chư hầu bất an trong lòng thì bọn họ nghe được nàng lập lời thề trên đầu thành Không Dương, lời thề này truyền đến thì đúng là làm cho rất nhiều người thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ nay về sau cái tên Điền Công Tôn Nhạc bị bọn họ ném ra sau đầu.

Mà đãi ngộ dành cho Thúc tử cũng giống như vậy, rất nhanh, nhóm chư hầu tìm được âm dương gia mới. Tuy rằng năng lực tiên đoán của âm dương gia kia đến nay vẫn chưa được nghiệm chứng. Nhưng đám chư hầu lại cần sự tồn tại của hắn, hắn có thể quét đi mây đen do lời tiên đoán của Thúc tử trước khi đi mang đến. Cũng bởi vì không thích lời tiên đoán của hắn, mỗi khi chợt có tin về Thúc tử thì bọn họ cũng là làm bộ như không biết! Dần dần, sự tích về Điền Công Tôn Nhạc và Thúc tử dần dần phai nhạt đi. Chỉ có vị Vương thâm cư ở Sở Vương cung còn nhớ rõ, mỗi khi nhận được tin tức bọn họ hiện thân, sẽ lập tức phái người đi tìm kiếm. Tuy rằng, đến nay vẫn không thu hoạch được gì.

Tâm sự tác giả cuối truyện: Vô Diệm kết thúc rồi! Thật sự kết thúc. Sau khi kết thúc ý tưởng của ta còn chưa hết, ta nghĩ mọi người cũng sẽ có loại cảm giác này. Vốn ban đầu ta quyết định quyền sách tiếp theo viết huyền huyền hoặc mỹ nhân thần y, nhưng mà bởi ý tưởng vẫn còn chưa hết, ta cải biến chủ ý, quyết định quyền sách tiếp theo vẫn tiếp tục viết Xuân Thu Chiến quốc. Quyền sách tiếp theo tên là Việt Cơ, đầu mối chính chẳng những là quyền mưu, còn có kiếm thuật. Khác với Vô Diệm là, nam chủ của Việt Cơ rất cường thế. Quyền sách Vô Diệm này, mọi người cũng khen ta có tiến bộ lớn, ta cũng tự nhận là ta mỗi một quyển đều viết tốt hơn quyển trước. Ha ha, quyển Việt Cơ tiếp theo, ta hy vọng có thể tiến thêm một bước. Cuối cùng, hi vọng mọi người sẽ tiếp tục chú ý Lâm Gia Thành, tiếp tục ủng hộ sách mới của ta, cảm ơn mọi người vẫn luôn làm bạn cùng Vô Diệm, ủng hộ, thích, thậm chí góp ý, cảm ơn mọi người luôn khen ngợi, ủng hộ, phê bình và chặt chém Lâm Gia Thành. Cuối cùng, chúc mọi người năm mới khoái trá, vạn sự như ý. Trong cuộc sống chuyện không như ý chiếm tám chín phần mười, có thể vạn sự như ý đó là lời chúc phúc lớn nhất đối với ta. A, còn có một câu thiếu chút nữa quên mất: các bạn, ta yêu các bạn! (đổ mặt) ta biết các bạn nhất định sẽ trả lời, Lâm Gia Thành, chúng tôi cũng yêu bạn. Hắc hắc, tình yêu của các bạn ta không cần nhìn cũng có thể tiếp thu. (nghiêm túc) nếu các vị yêu ta, như vậy xin hãy vứt nữa thêm mấy phiếu bầu nữa, lấy nó để đại biểu cho tình yêu của các bạn, oa ha ha ha ha (ngửa mặt lên trời cười dài, phúi cái mông bỏ chạy.)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-diem-xinh-dep>